

Tác giả: Long Thất

MUỐN
Phi
thăng

Thì Yên Đi

Brought to you by Mingtian023

Mục lục

- Chương 1: Liên Hoa Tôn Chủ —— Thẩm Thanh Huyền
- Chương 2: Người Đứng Đầu Thiên Hạ
- Chương 3: Mây Thừa Che Trắng, Gió Cuốn Tuyết Hoa
- Chương 4: Thần Tiên Đánh Nhau (Khiêu Khích)
- Chương 5: Vũ Nhục (Trêu Ghẹo) Để Tôn Hết Lần này Tới Lần Khác!
- Chương 6: Người Đứng Đầu Thiên Đạo, Là Người Đẹp Nhất
- Chương 7: Bí Cảnh Nguyệt Lạc
- Chương 8: Cố Lên, Tiểu Hoa Đào
- Chương 9: Thế Gian này Cũng Chỉ Thẩm Thanh Huyền Nhận Nổi Hấn
- Chương 10: Thiệt Thiệt Thiệt Là Đáng Yêu!
- Chương 11: Người Của Người
- Chương 12: Người Lạnh Không? Ta Thấy Hơi Lạnh
- Chương 13: Sư Thúc, Người Thích Ta Phải Không?
- Chương 14: Đại Lão Tận Sức Dời Gạch
- Chương 15: Cố Kiến Thâm Ngứa Ngáy Trong Lòng, Sao Có Thể Buông Y Ra, Hận Không Thể Ôm Người Về Duy Tâm Cung Khóa Lại
- Chương 16: Ghen Rối?
- Chương 17: Không Muốn Rời Xa Người
- Chương 18: Trời Đất Tạo Thành
- Chương 19: Duy Tâm Cung Và Ta, Đều Đang Chờ Người
- Chương 20: Tình Kiếp ... Không Phải Chuyện Một Người
-
- Chương 22: Chạm Chút Thôi Mà
- Chương 23: Lên Giá Ngay Tại Chỗ
-
- Chương 25: Nếu Không Phải Người Khi Sư Diệt Tổ, Trời Cũng Chẳng Phạt Tới Trên Đầu Người
- Chương 26: Một Mảnh Tâm Ý ~~~
- Chương 27: Giấy Viết Thư Nhỏ Nhỏ Không Chứa Nỗi Tình Ý Ta Dành Cho Người
-

Chương 29

....

Chương 31: Nhen Lửa Hương Nhân Duyên

Chương 32

Chương 33: Còn Cầu Hôn Nữa Hay Không?

Chương 34

Chương 35: Bệ Hạ Không Vui, Bệ Hạ Hơi Giận Xiu Rồi!

Chương 36: Không Phải Quân Không Lấy Chồng

Chương 37: “Ta?” Cố Kiến Thâm Nói, “Một Cổ Tử Thi Ngoài Bãi Tha Ma Mà
Thôi, Bò Về Nhân Gian Cũng Không Có Chỗ Để Đi.”

Chương 38: Bỏ Trốn

Chương 39: Thay Đổi Triều Đại

Chương 40: Để Hậu Tình Thâm

Chương 41: Hái Sao Trời

Chương 42: Lại Châm Hương Nhân Duyên

Chương 43: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Chương 44: Đây Là Cố Kiến Thâm Làm??

Chương 45: Một Bọn Tâm Vực

Chương 46

Chương 47: Người Hầy Thử Thích Ta

Chương 48: Ngay Cả Tần Ca Ca Cũng Không Bằng Lòng Gắn Gủi Với Thâm Nhi
Sao?

Chương 49: Đỏ Tươi Như Thế Bắt Mắt Như Thế Chẳng Lành Như Thế!

Chương 50

Chương 51: Tai Thính Mắt Tinh, Bách Độc Bất Xâm

Chương 52: Không Có Ai Là Ngoại Lệ

Chương 53: Gió Lạnh Trút Vào Y Sam, Huyết Dịch Lại Sôi Sùng Sục

Chương 54: Không Xa Không Rồi

Chương 55: Y Luôn Cảm Thấy Hương Đi Này Của Họ Không Đúng Lắm ...

Chương 56: Cố Kiến Thâm Lại Có Thể Dùng Một Tay Kéo Y Qua

Chương 57: Bởi Vì Rất Muốn, Cho Nên Năm Lần Bảy Lượt Trầm Luân

Chương 58: Chẳng Lẽ Không Có Thần, Bệ Hạ Lại Trắng Đêm Khó Ngủ?

Chương 59: Hạnh Phúc Trước Giờ Chưa Từng Có

....

[Chương 61: Tôn Chủ Đại Nhân Ngay Thẳng](#)

[Chương 62: Khinh Nhờn Tín Ngưỡng](#)

[Chương 63: Cố Kiến Thâm Ngồi Ngẩn Ngơ Bên Giường, Cảm Thấy Như Trời](#)

[Long Đất Lờ](#)

[Chương 64: Nông Tinh Mật Ý](#)

[Chương 65: Hai Mươi Sáu ...](#)

....

[Chương 67: Ta Là Người Có Nguyên Tắc, Không Thích Ai Lung Tung](#)

[Chương 68: Con Sói Mắt Trắng!](#)

[Chương 69: Dưới Phượng Hoàng Mộc Trộn Tinh Ái Ân](#)

....

[Chương 71: Ngoại Hình Cố Kiến Thâm Anh Tuấn Mỹ Mạo Cờ Nào, Sao Người](#)

[Bình Thường Có Thể So Bì?](#)

[Chương 72: Hắc Đã Làm Gì Với Y Thế Này ...](#)

[Chương 73: Rốt Cục Cũng Về Vạn Tú Sơn ~](#)

[Chương 74: Trăm Phương Nghìn Kế Đỗ Vợ ~](#)

....

[Chương 76: Ai Mà Không Có Thời Niên Thiếu](#)

[Chương 77: Nên Làm Gì Khiến Đế Tôn Tương Lai Lập Chí Làm Đầu Bếp Quay](#)

[Về Đường Ngay?](#)

[Chương 78: Cố Kiến Thâm Nhìn Y, Vừa Nhìn Liền Ngay Đại](#)

[Chương 79: Khỏe Miệng Y Mím Cười, Giọng Nói Rất Đối Dị Dàng: “Hôm Nay](#)

[Người Chạy Không Thoát Đây.”](#)

[Chương 80: Không Sao Hết, Đều Là Nam Nhân, Để Ý Làm Gì.](#)

[Chương 81: Thẩm Thanh Huyền Chộn Rộn Trong Lòng: “Sao Mặt Người Đỏ](#)

[Vậy?”](#)

[Chương 82: Thẩm Thanh Huyền Mím Cười Nhìn Hắc, “Người Gọi Ta Là Ca Đi.”](#)

[Chương 83: Sở Thích Của Cố Kiến Thâm Rốt Cục Cũng Bại Lộ](#)

[Chương 84: Không Phải Người Đã Nói, Có Người Ở Đây Ta Không Cần Sợ Nữa](#)

[Sao?](#)

[Chương 85: Hắc Luôn Tốt Với Y Như Vậy.](#)

[Chương 86: Người Mà Hắc Yêu Đậm Sâu](#)

Chương 87: Vì Người, Một Thân Áo Tơ Trắng

Chương 88: Tình Chi Sở Khởi (Nơi Tình Yêu Bắt Đầu)

Chương 89: Năm Năm Trước Ta Từng Bệnh Nặng, Sau Khi Tỉnh Lại Mơ Hồ Đã

Quên Gì Đó.

Chương 90: Một Lần Tương Phùng, Khắc Sâu Trong Lòng

Chương 91: Tâm Tư Thiếu Niên, Đơn Thuần Ngọt Ngào

Chương 92: Thập Sư Huynh Hí Hừng: “Chỗ Đó Chỉ Cung Cấp Cơm Tối Thôi.”

Chương 93: Chúng Ta Thử Đi.

Chương 94: Con Chắc Chắn Sẽ Thích Cố Kiến Thâm Lâu Dài!

Chương 95: Hai Lần Gặp Gỡ, Hai Lần Yêu Nhau

Chương 96: Chín Chín Tám Mười Một Tư Thế

Chương 97: Một Hướng Đi Khác Của Cuộc Đời

Chương 98: Chân Tướng

Chương 99: Áo Cảnh Chấm Dứt

Chương 100: Đến, Há Mồm, Ăn Đường

Chương 101: Mỹ Nhân Của Đế Tôn

Chương 102: Là Tình Cảm Chân Thành, Người Cho Hẳn Tình Yêu Thật Sự.

Chương 103: Quốc Gia Màu Vàng

Chương 104: Thẩm Thanh Huyền Nhắm Chặt Mắt, Đôi Môi Không Có Huyết Sắc

Mím Thành Một Đường

Chương 105

Chương 106: Trải Qua Đêm Nay, Y Không Còn Là Y Nữa

Chương 107: Hẳn Quả Nhiên Đang Đợi Y Chủ Động

Chương 108: Nếu Không Phải Không Giơ Được, Hẳn Đã ...

Chương 109: Khuynh Tình Phối Hợp

Chương 110: Tiền Thế Kim Sinh (Kiếp Trước Kiếp Này)

Chương 111: Tôn Chủ Vẫn Là Tôn Chủ Đại Nhân!

Chương 112: Y Đứng Bên Giường, Nhìn Hẳn Từ Trên Cao

Chương 113: Đại Tướng Quân, Hí Hí

....

Chương 115: Bảo Vệ Y Cả Đời, Ở Bên Y Cả Đời, Và Yêu Y Cả Đời

Chương 116: Lần Này Vào Đời, Hẳn Có Được Tình Yêu Xinh Đẹp Nhất, Thuần

Khiết Nhất Của Y

....

[Chương 118: Ké Ba Phải Của Thiên Đạo!](#)

[Chương 119: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo](#)

[Chương 120: Thẩm Thanh Huyền Chìm Vào Biển Ý Thức, Nhìn Thang Trời Sụp](#)

[Đổ Trước Mắt](#)

[Chương 121: Phàm Thế Khiến Người Trợn Mắt Há Mồm](#)

[Chương 122: Nền Văn Minh Vĩ Đại Độc Đáo Huy Hoàng!](#)

[Chương 123: Thể Xác Làn Này Thật Đặc Biệt](#)

[Chương 124: Đế Tôn Đại Nhân Giá Lâm](#)

[Chương 125: Đặt Cho Bé Cái Tên Đi](#)

[Chương 126: Cứu Tử Nhất Sinh](#)

....

[Chương 128: Muốn Hôn Bố ~](#)

[Chương 129: Sự Tồn Tại Khiến Người Kinh Sợ](#)

....

[Chương 131: Y Chẳng Hề Thấy Nóng, Vậy Mà Hẳn Lại Nóng Đến Mức Mồ Hôi](#)

[Uớt Đắm Lưng](#)

[Chương 132: Dù Con Làm Gì Bố Vẫn Sẽ Ủng Hộ Sao?](#)

[Chương 133: Kỳ Nghi Phép Trên Hải Đảo](#)

[Chương 134: Khi Viên Đạn Bắn Thủng Hồng Tâm, Cố Kiến Thâm Cảm Nhận](#)

[Được Sự Giải Thoát Đây Bệnh Hoạn](#)

[Chương 135: Trời Sinh Y Có Một Ngoại Hình Khiến Tim Hồn Đập Thành Thịch](#)

[Chương 136: Thả Thính Người Đó ~](#)

[Chương 137: Kịch Bản Thâm Tàng Của Tôn Chủ](#)

[Chương 138: Lâm Thời Xảy Ra Biến Cố](#)

[Chương 139: Xu Hướng Tình Dục](#)

[Chương 140: Tôn Chủ Đại Nhân Không Ghen Thì Thôi, Một Khi Ghen Liền Muốn](#)

[Bạo Lực Gia Đình!](#)

[Chương 141: Nếu Không Phi Thăng ...](#)

[Chương 142: Hí Hí Hí](#)

[Chương 143: Thẩm Thanh Huyền Dùng Sức Ôm Hắn ...](#)

[Chương 144: Cố Phi Tinh Rồi](#)

[Chương 145: Đại Khai Sát Giới](#)

[Chương 146: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng](#)

[Chương 147: Yêu Cầu Ngọt Ngào](#)

[Chương 148: Sự Khởi Đầu Tốt Đẹp](#)

[Chương 149: Bên Nhau Cả Đời, Họ Đã Làm Được Rồi](#)

[Chương 150: Bí Mật Của Ngọc Giản](#)

[Chương 151: Chi Qua Đại Thừa](#)

[Chương 152: Đòi Chút Phúc Lợi](#)

[Chương 153: Có Những Ký Ức, Không Nhất Thiết Phải Tìm Về](#)

[Chương 154: Hai Ngàn Tuổi Thì Sao ...](#)

[Chương 155: Yêu Thôi Yêu Thôi ~](#)

....

[Chương 157: Trong Lòng Đèn Hướng Về Nhau](#)

[Chương 158: Các Người Hôn Môi Rồi](#)

....

[Chương 160: Hạc Giấy Béo: Người Đã Không Tin Ta, Tự Mình Thử Chẳng Phải Được Rồi Sao?](#)

[Chương 161: Ái Tình Có Màu Gì](#)

[Chương 162: Huề Nhau Rồi](#)

[Chương 163: Tạm Thời Cứ Chờ Xem](#)

[Chương 164: Thỏ? Bánh Trôi!](#)

[Chương 165: Đại Bánh Trôi Rất “Dữ”!](#)

[Chương 166: Thất Sư Huỳnh Tinh Rồi!](#)

[Chương 167: Ta Thích Người](#)

[Chương 168: Rơi Vào Điên Cuồng](#)

[Chương 169: Nam Nhân Thành Thánh Giữa Biển Máu Ngập Trời](#)

[Chương 170: Nhất Diện Phật Nhất Niệm Ma](#)

[Chương 171: Nhìn Như Nhất Kiến Chung Tình, Thật Ra Lại Khắc Cốt Ghi Tâm](#)

[Chương 172: Em Thích Nghe Gì, Ta Nói Cho Em Nghe](#)

[Chương 173: Bululu Màu Vàng!](#)

[Chương 174: Chân Tướng Của Ngọc Giản Đỏ?](#)

[Chương 175: Ngày Mai Sẽ Phải Lấy Chồng ~](#)

[Chương 176: Đào Hôn](#)

[Chương 177: Thẩm Thanh Huyền: Tôi Không Có, Tôi Không Phải, Tôi ...](#)

[Chương 178: Hôn Lễ Long Trọng Chưa Từng Có!](#)

[Chương 179: Thánh Tinh Linh Trên Cánh Tay Berserker](#)

[Chương 180: Tôi Đã Kết Hôn Rồi](#)

[Chương 181: Bệnh Nan Y?](#)

[Chương 182: Không Phải Người](#)

[Chương 183: Anh Muốn Có Được Cảm Xúc Của Con Người U?](#)

[Chương 184: Chung Cốc](#)

[Chương 185: Không Thờ Được](#)

[Chương 186: Hôn Lễ Của Chúng Ta](#)

....

[Chương 188: Thực Ra Chung Cốc Không Mở Ra, 《Chung Cốc》 Đã Là Chung Cốc](#)

[Chương 189: Cửu Là Nine, Nine Là Cửu](#)

[Chương 190: Chân Tướng Của Nine](#)

[Chương 191: Tồn Tại](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193: Nhiệm Vụ Hoàn Thành!](#)

[Chương 194: Sinh Ra Vì Y, Theo Y Mà Đi, Viên Mãn Vẹn Toàn](#)

[Chương 195: Những Ngày Ấm Êm](#)

[Chương 196: Duy Tâm](#)

[Chương 197: Thứ Đẹp Nhất ...](#)

[Chương 198: Hoa Tuyết Liên](#)

[Chương 199: Đa Thành Hoa Khô](#)

[Chương 200: Tiểu Hoa Nhi Trong Lòng Bàn Tay](#)

[Chương 201: Tôi Không Có Quấn Ai Hết, Chưa Bao Giờ ...](#)

[Chương 202: Tên Kia Nằm Mơ Cũng Muốn Phai Màu ...](#)

[Chương 203: Làm Bạn Cùng Thần](#)

[Chương 204: Ngày Thần Mộc](#)

[Chương 205: Bị Thần “Trục Xuất”](#)

[Chương 206](#)

[Chương 207: Ngay Từ Đầu Đứng Trêu Chọc Ta Làm Gì!](#)

[Chương 208: Nhiệm Vụ Cuối Cùng](#)

**Chương 209: Hãn Thực Sự Nghĩ Rằng Y Không Dám Tới Tâm Vực Đánh Hãn
Sao!**

Chương 210: Trận Chiến Định Mệnh Đây Cuối Cùng Cũng Sắp Khai Hỏa!

**Chương 211: Luận Về Bản Lĩnh Tự Ngược, Lão Cố Đứng Thứ Hai, Chẳng Ai Dám
Nhận Thứ Nhất**

Chương 212: Người Đã Không Muốn Phi Thăng, Không Hề Gì, Chờ Người ...

Chương 213: Chân Tướng!

Chương 214: Chính Văn Hoàn

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Liên Hoa Tôn Chủ —— Thẩm Thanh Huyền

Ở giới tu chân, Liên Hoa Tôn Chủ cơ bản đồng nghĩa với Thần.

Không đề cập tới đệ tử thân truyền của y được tôn sùng là Tam Thánh, cũng không nhắc tới đám đồ tôn, đồ đồ tôn khổng chế sáu môn phái lớn giới tu chân, chỉ cần là một người hầu nho nhỏ vẩy nước quét nhà ở tiền viện, bấy giờ cũng đã khai tông lập phái, trở thành kẻ đứng đầu một phương.

Phàm là người có liên quan tới Liên Hoa Tôn Chủ, dù có là hoa nhỏ cỏ non, cuối cùng cũng tạo hóa phi phàm, có khả năng nhập đạo.

Đủ thấy vị tôn chủ này là một tồn tại chí cao vô thượng cỡ nào.

Mà bấy giờ, vị Liên Hoa Tôn Chủ động tay một cái liền chấn động tam giới này đang buồn rầu hết sức.

Y bế quan trăm năm, cuối cùng cũng thấy được thiên đạo, vốn tưởng rằng phi thăng ở ngay trước mắt, không ngờ đập vào mí mắt lại là cảnh tượng này ...

Trong mây mù hào quang đầy trời, thang trời sụp đổ hóa thành vụn sao rải rác tứ phương, ánh sáng nhạt lấp lánh như đom đóm trong rừng, suy yếu làm lòng người kinh hoàng.

Nhìn kỹ lại, thật ra vẫn có thể trông thấy hình dạng thang trời, tiếc rằng đánh mất căn cơ, không cách nào tiến thêm một bước về trước.

Gần trăm ngàn năm qua, giới tu chân không một người phi thăng.

Thẩm Thanh Huyền tưởng rằng đạo tâm chư tử không thành, chướng ngại tầng tầng, lại không ngờ đường thông thiên sụp đổ, chặt đứt con đường phi thăng.

Chỉ có thể tới đây thôi sao?

Từ sư phụ trở về sau, thế hệ bọn họ chỉ có thể dừng bước nơi này ư?

Không chỉ là y, một khi thang trời sụp đổ, người đời sau cũng chỉ có thể đi đến đây.

Khổ tâm tu luyện, dày công dò hỏi, cuối cùng lại rơi vào cảnh không đường thông thiên.

Sao có thể cam tâm?

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt, hai tay tạo kết, đột nhiên một trận hào quang lóa mắt trời lên từ mặt đất, ánh sáng cực thịnh cực sáng cực rõ, dù ở bên trong thế giới tĩnh lặng không gió, không có vật gì cũng dâng lên khí thế hào hùng như biển ngập trời.

Hào quang lần thứ hai bành trướng, lực lượng phô thiên cải địa dừng mãnh kéo tới, tựa như mặt trời ban trưa phủ xuống đêm đen, rọi sáng vạn vật trong chớp mắt.

Thuật này, sáu trăm năm trước Thẩm Thanh Huyền từng dùng một lần.

Khi đó hai đệ tử của y xảy ra tranh chấp, một trận ác chiến khiến cho trăm họ lầm than, làm cho mấy tòa thành trì hóa thành tro tàn.

Thẩm Thanh Huyền thi triển thuật pháp, cứu hơn mười vạn tính mạng sinh linh, khôi phục mọi thứ lại trạng thái ban đầu.

Một thuật pháp chữa trị mạnh mẽ như thế, dùng vào thang trời lại không gây được chút gợn sóng nào.

Muốn phục hồi thang trời ... quả nhiên là mơ mộng hão huyền sao?

Thẩm Thanh Huyền nghĩ thế, một thứ đỏ sẫm đột ngột phóng lên trời, sau đó là một màu xanh ngọc trôi nổi trên thang trời sụp đổ.

Đây là ...

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chú, giữa ánh sáng màu đỏ, y nhận ra vật thể kia.

Một miếng ngọc giản.

Thẩm Thanh Huyền tới gần, vươn tay chạm vào một chút, linh lực xa lạ cực kỳ dũng mãnh tràn vào lòng bàn tay y.

Ánh sáng tản đi, ngọc giản mở ra, một hàng chữ mạnh mẽ hữu lực xuất hiện bên trên:

“Thiên đạo sa sút, không cửa phi thăng, nếu muốn phục hồi, hành sự theo ngọc giản.”

“Phục hồi?” Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng thì thầm, “Có thể phục hồi ư?”

Như đáp lại lời y, trên ngọc giản lại hiện ra một hàng chữ nhỏ:

“Đầu tiên, gặp mặt Cố Kiến Thâm.”

Cố Kiến Thâm?

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại, trong đầu bỗng xuất hiện hình dáng nam nhân kiết ngạo bất tuân vận trường bào đỏ thẫm kia.

Cố Cửu Uyên của Tâm Vực ư?

Gió lạnh rì rào, sương tuyết đầy trời, Vạn Tú Sơn dài liên tục trăm dặm xuyên qua tầng mây, dường như có thể chạm tới trời.

Mây mù trôi lượn lơ, một tòa đại điện tọa lạc trong đó, ngói xanh tường cao, vắng lặng tĩnh mịch như tiên đảo trên biển.

Đại điện mấy trăm năm qua không người đặt chân, hôm nay lại vô cùng náo nhiệt: bên ngoài có vô số đệ tử khom người mà đứng, trong điện phảng phất mùi lư hương, hướng vào trà linh, giữa hương thơm mật mờ là vài vị tu sĩ mặc hoa phục chia ra ra ngồi.

Chỉ thấy nam tử áo xanh bên trái vỗ bàn đứng dậy:

“Luận đạo với ma tu? Lão Tứ người điên rồi à!”

Nam tử thanh tú phía sau hần nói:

“Sư huynh đừng vội, hãy nghe Tử Lương nói hết lời.”

Tăng Tử Lương tuy là sư đệ hai người này, nhưng trông tuổi tác lớn hơn rất nhiều, thần thái càng thêm bình thản ổn trọng:

“Duy Tâm Cung đưa thiệp mời, các người tự xem đi.”

Nam tử áo xanh giận dữ:

“Thư mời của Ma cung thì trực tiếp quăng đi đốt!”

Tăng Tử Lương nhìn hần, nói lời hàm súc:

“Là màu đỏ.”

Nam tử áo xanh bỗng nhiên khựng lại.

Nam tử thanh tú tóc đen như mực nhận thiệp mời, nhìn xong đồng tử mãnh liệt co rút:

“Ma Tôn Cửu Uyên tự tay viết?”

Tăng Tử Lương thở dài thật sâu.

Ngay cả nam tử áo xanh giận dữ kia cũng tỉnh táo lại.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

Sáu người xuất sư thành công có ba, mặc dù đều tự khai tông lập phái, nhưng cùng tu thiên đạo, và cũng đều là môn sinh của Liên Hoa Tôn Chủ, cho nên quan hệ chặt chẽ, nếu xảy ra chuyện lớn sẽ tề tụ tại Vạn Tú Sơn, cùng nhau thương nghị ra quyết định.

Tăng Tử Lương mở miệng trước:

“Sư tôn đạo chơi tứ phương, trăm năm không thấy bóng, chúng ta cũng không thể nào xin chỉ thị, đây còn là thiệp mời màu đỏ của Ma Tôn Cửu Uyên, không nhận cũng phải nhận.”

Thiệp mời trước mặt giống như củ khoai lang phồng tay, rơi trên bàn làm bằng ngọc âm, dường như có thể đốt lên ngọn lửa nóng rực.

Thiên đạo có Liên Hoa Tôn Chủ, Ma tu có Đế Tôn Cửu Uyên.

Đừng nói sáu người họ, dù lúc này có Tam Thánh, thấy thiệp mời này cũng phải mặt co mày cau.

Đi ư? Đường đường theo thiên đạo chính thống, sao có thể luận đạo cùng phường ma tu nghịch trời đảo điên đạo lý luân thường!

Còn không đi? Sợ rằng Ma Tôn Cửu Uyên kia sẽ nương theo đó gây sự, dấy lên tinh phong huyết vũ!

Nam tử áo xanh – Diệp Trạh cất lời:

“Các người nhát gan sợ chết, muốn đi thì đi, dù sao Diệp Trạh ta tuyệt đối không dự tiệc!”

Tăng Tử Lương nói:

“Sư huynh đừng hành động theo cảm tính, tính tình ma tôn kia xảo trá quỷ quyệt, lần này hẳn đích thân mời, chúng ta không đi ...”

Diệp Trạm đoạt lời:

“Muốn giết muốn lăng trì, Diệp mỗ ta tuyệt đối không lui bước, bảo ta đón ý nói hòa với ma đầu kia? Không có khả năng!”

“Vả lại ...” Nam tử thanh tú – Trình Tịnh trầm ngâm một lúc, nói: “... Vì sao Cố Cửu Uyên lại đưa thiệp mời cho chúng ta?”

“Đi thôi ...” Một giọng nói lười biếng vang lên, nam tử mắt khác màu ngồi trong góc nói, “Mấy năm gần đây Tâm Vực thực lực mạnh mẽ, chúng ta đi một chuyến cũng tiện biết người biết ta.”

Diệp Trạm cười nhạo:

“Đi một chuyến? Sợ là người muốn nướng nhờ ma đầu kia!”

Nam tử mắt khác màu lười nhác cười, từ chối cho ý kiến.

Tăng Tử Lương nói:

“Cứ mãi theo quy cũ, ít thể nào phục chúng.”

Nói xong, Tăng Tử Lương dẫn đầu:

“Ta đi.”

Nam tử mắt khác màu giơ cánh tay trắng nõn:

“Ta cũng đi.”

Một nữ tử xinh đẹp dịu dàng phía tay phải bên dưới cũng đồng ý.

Diệp Trạm liền nhìn Trình Tịnh bên cạnh.

Trình Tịnh cup mi mắt, dừng một lúc rồi cũng nói:

“Ta đi.”

Bốn người này đều đồng ý dự tiệc, Diệp Trạm nhất quyết không đi không nói hai lời, phất tay áo rời khỏi.

Ngay lúc hần ra cửa, một luồng sáng phóng lên tận trời, Vạn Tú Sơn nhảy mắt như rồng ngâm phượng hát.

Năm người còn lại trong điện giật mình đứng dậy, bước nhanh ra cửa điện.

Cảnh tượng bên ngoài vô cùng xinh đẹp rung động!

Vốn là trời băng đất tuyết lại phút chốc hóa thành vạn vật hồi xuân, hào quang bao phủ làm tan cái lạnh, ấm áp rơi xuống, cỏ cây đón gió lay động, vạn hoa dần nở rộ, trông cả ngọn núi như được sống lại, dùng tư thái uyển chuyển nhất của bản thân nghênh đón chủ nhân về.

Diệp Trạ, Tăng Tử Lương, Trình Tịnh ... sáu vị đại năng đương thời đồng loạt cúi người, thực hiện đại lễ của sư môn.

Đệ tử đứng bên ngoài còn chưa hoàn hồn từ trận rung động này, bọn họ ngơ ngác nhìn về phía trước, cả tầm mắt đều bị một màn trắng kia hấp dẫn.

Giữa ánh sáng lộng lẫy, màu trắng nhạt ấy là sự tồn tại chói mắt nhất.

Y mặc áo trắng tầm thường nhất, vấn búi tóc thường thấy nhất, một trang sức dư thừa đều không có, thế nhưng khí chất trong sạch kia trấn áp được vạn vật.

Trái tim đập mạnh một tiếng.

Mãi khi phục hồi tinh thần, tất cả mọi người đều quỳ trên đất.

—— Thân thể không bị khống chế, hoàn toàn phát ra từ tâm.

Nhất thời ngập tràn trong lòng chỉ có thành kính và quẩn quýt, lan rộng cả lồng ngực, cảm động tới mức không ngôn từ nào có thể diễn tả.

Người đứng đầu thiên đạo, Liên Hoa Tôn Chủ, là “Thần” tối cao trong lòng tất cả tu sĩ.

“Đứng lên hết đi.” Một luồng gió nhu hòa kèm theo giọng nói sáng trong như mặt trăng, tất cả mọi người đang quỳ đều đứng dậy, đồng thời cảm nhận bên trong cơ thể là một khoảng trống vất, chỗ tích tụ xưa kia giờ đây thông suốt toàn bộ, tu vi cũng tăng tiến rất nhiều!

Cả chúng đệ tử đều vui mừng ra mặt, cúi người nói lời cảm tạ.

Diệp Trạ tiến lên một bước, vị chương môn nghiêm túc cứng nhắc trong lòng chúng đệ tử giờ phút này sắc mặt kích động, môi mỏng khẽ run, giọng nói rất khẽ rất nhẹ nhàng:

“Tôn chủ!”

Thẩm Thanh Huyền khoát tay với họ:

“Vào nhà.”

Y đi phía trước, sáu người còn lại theo sau, một đám vâng lời, ngoan như là đệ tử ký danh mới nhập môn.

Đám tiểu bối bên ngoài không dám thở mạnh, ngay cả tôn nhan của chương môn cũng không dám nhìn nhiều, không dám mạo phạm vị đại nhân này!

Đi vào Càn Thính Điện, Tăng Tử Lương sức nhớ chuyện ma tôn cho mời, trong lòng giật mình, trán nháy mắt tuôn mồ hôi hột.

Không chỉ hấn, ngay cả Trình Tịnh, nam tử mắt khác màu cà lơ phất phơ cùng nữ tử trẻ tuổi trước đó giờ phút này cũng khẩn trương siết chặt tay.

Thiên Đạo và Tâm Vực ngàn năm đều không đội trời chung, chinh chiến với nhau rất nhiều lần, ngàn năm trước Liên Hoa Tôn Chủ diệt bộ tộc Giáng Thi làm ác khắp chốn, khiến Tâm Vực đại thương nguyên khí.

Duy Tâm Cung phái Vong Độ Tứ Tướng, tu vi bốn người này có thể so với Tam Thánh, kết quả lại bị Liên Hoa Tôn Chủ dễ dàng hàng phục, trận chiến ấy tới giờ vẫn là truyền thuyết giới tu chân.

Liên Hoa Tôn Chủ đại diện cho Thiên Đạo, y nhất định cực kỳ ghét Tâm Vực, điều này không thể nghi ngờ.

Thế mà thiếp mời luận đạo màu đỏ kia vẫn còn nằm trên bàn ...

Tăng Tử Lương hồi hận xanh ruột, nếu biết hôm nay tôn chủ xuất quan, có đánh chết hấn cũng sẽ không nhận thiếp mời này!

Thẩm Thanh Huyền ngồi trong điện, xếp tay nói:

“Sao đều tụ họp ở đây, có chuyện gì cần thương thảo sao?”

Đã mấy trăm năm y không hiện thế, nhưng vẫn rất rõ quy củ hiện giờ.

Mấy đồ tôn lập môn phái mỗi nơi, nếu không có chuyện lớn thì sẽ không tề tụ nơi đây.

Mặc dù y không che giấu động tĩnh xuất quan, nhưng cũng không báo trước, vậy nên trong khoảng thời gian ngắn, sáu người đều ở trong này, nhất định đã sớm hẹn trước.

Sáu người đều không lên tiếng, Thẩm Thanh Huyền khẽ dờ mắt, thấy thiếp mời màu đỏ trên bàn.

Mũi nhọn màu đen lấp lóe trên thiệp, một chữ “Tâm” như rồng bay phượng múa lọt vào tầm mắt.

Tăng Tử Lương sợ Diệp Trạh hăm hại mình, trực tiếp quỳ xuống, mở miệng liền:

“Tôn chủ, đệ tử có tội!”

Hắn vừa quỳ, bốn người Trình Tịnh trước đó giơ tay đồng ý dự tiệc cũng cùng nhau quỳ xuống.

Thẩm Thanh Huyền cầm thiệp mời, mở ra nhìn lướt qua:

“Cùng Duy Tâm Tông luận đạo ở Tinh Hải?”

Tăng Tử Lương căng thẳng tới mức mồ hôi ướt đầm lưng, nhưng vẫn đành thành thực thừa nhận:

“Vâng.”

Xong rồi xong rồi ... Tôn chủ căm thù ma tu tới tận xương tủy, biết bọn họ muốn dự tiệc nhất định sẽ giận dữ!

Lời thỉnh tội hắn còn chưa thốt, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên lại hỏi:

“Cố Kiến Thâm có đến không?”

Tiểu kịch trường:

Tăng Tử Lương:Thảm rồi thảm rồi, sắp bị lão đại giết chết!

Diệp Trạh:Đám nhát gan các người, chịu chết đi!

Thẩm Thanh Huyền:Ừm ... vừa xuất hiện đã có thể gặp Cố Kiến Thâm, bớt việc.

Editor: Thường thì là chức vị trước rồi tới tên sau, nhưng nếu gọi Tôn Chủ Liên Hoa thì cứ nghe ngược ngược nên mình cứ để vậy ;v;

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Đứng Đầu Thiên Hạ

Nghe câu đó của Thẩm Thanh Huyền, sáu vị chương môn cấp đồ tôn đều ôm suy nghĩ khác nhau.

Tăng Tử Lương: Hồngбет rồi, tôn chủ biết ta dự định đi luận đạo với Ma Đế kia, nhất định tức giận gấp bội!

Tổ bốn người từng giờ tay: Nhất trí, nhất trí.

Chỉ có Diệp Trạm một mực phản đối dự tiệc từ đầu lúc này muốn đặc ý bao nhiêu liền đặc ý bấy nhiêu: Đám phé vật các ngươi, chờ bị phạt đi!

Tôn chủ hỏi, dù bọn họ sợ tới cỡ nào thì cũng phải lên tiếng, Tăng Tử Lương đành kiên trì đáp:

“Chính là thiệp mời của ... ma tu kia.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi:

“Ở nơi nào?”

Tăng Tử Lương run sợ trong lòng:

“Vọng Tẫn Tinh Hải.”

Đây cũng chính là ranh giới giữa chính đạo với ma tu, đi qua Tinh Hải là Thiên Đạo, vượt qua Vọng Tẫn là Tâm Vực.

Thẩm Thanh Huyền lập tức lờm bọn họ:

“Các ngươi nhận thiệp mời này là muốn đi dự tiệc?”

Rốt cục cũng hỏi ra miệng rồi!

Giống như lưỡi dao treo trên đỉnh đầu chọt rơi xuống, chém vào cổ mình, đau tới mức máu chảy đầm đìa!

Nhưng việc đã đến nước này, Tăng Tử Lương chỉ có thể bầm báo chi tiết.

Song hắn còn chưa kịp mở miệng, Diệp Trạh đã đoạt trước một bước:

“Bọn họ đều định đi.”

Cuối cùng cũng có thể cáo trạng, chương môn đại nhân đã gần nghìn tuổi, nói năng thận trọng, ngay thẳng nghiêm nghị trong mắt đồ tôn, đồ đồ tôn giờ đây hết như đứa trẻ bảy tuổi.

Mặc dù trong mắt Thẩm Thanh Huyền, đám đại năng đương thời này không khác gì so với trẻ con.

Diệp Trạh hớn hở muốn tiếp tục “tố cáo mách lẻo”, đáng tiếc Thẩm Thanh Huyền đột nhiên mở miệng:

“Đều đi cả?”

“Ta ...” Diệp Trạh đang muốn thể hiện lòng son dạ sắt, tỏ rõ bản thân đánh chết cũng không đi, Thẩm Thanh Huyền đã chậm chậm nói ra câu tiếp theo, “Nếu tất cả đều đi, ta đây cũng đi vậy.”

Tăng Tử Lương ngẩng phắt đầu: “!”

Diệp Trạh thiếu chút nữa tắt thở!

Sao lại là tình huống này?

Sáu người bồn chồn trong lòng, không nghiên ngẫm nỗi lời thâm sâu này của tôn chủ đại nhân.

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi:

“Thời gian định khi nào?”

Tăng Tử Lương kính cẩn trả lời:

“Bảy ngày sau ạ.”

Thẩm Thanh Huyền hài lòng nói:

“Được, vậy tất cả về chuẩn bị trước đi.”

Bảy ngày đối với người giới tu chân quá gấp rút, gần bằng mấy canh giờ so với phàm nhân. Đám đồ tôn này đều là nhân vật cấp đại lão, nhất định phải định ra nên dẫn ai đi, làm sao đi cùng, rồi tới vấn đề nội bộ cho đi cửa sau, nên giao thác cho ai ... Cho nên phải chuẩn bị thật tốt.

Đám người Tăng Tử Lương rời Vạn Tú Sơn còn chưa kịp lấy lại sức.

“Chuẩn bị?” Trịnh Tình thì thầm một câu, “Chuẩn bị như thế nào?”

Hắn nhẹ giọng một câu lại thức tỉnh năm người kia.

Màu mắt Tăng Tử Lương tối đi, mồ hôi lạnh giữa trán lại rơi lộp bộp; Diệp Trạm lại sáng mắt lên, nắm tay siết chặt, nghiêm nhiên đã hết sức kích động.

Giờ khắc này, sáu người đều tự cho là hiểu rõ suy nghĩ của tôn chủ đại nhân!

Diệp Trạm kích động nói:

“Khiến tên ma tu kia có đi không về!”

Từ trước tới nay Tăng Tử Lương đều rất thận trọng, hẳn nhắm mắt nói:

“Đã là ý tôn chủ, chúng ta cũng chỉ biết chuẩn bị cho tốt.”

Khó trách nghe họ đi dự tiệc mà tôn chủ đại nhân không tức giận, cũng khó trách tôn chủ đại nhân lại hỏi Cố Kiến Thâm có đến không.

Bảy ngày sau, Vọng Tảo Tinh Hải nhất định sẽ diễn ra một cuộc ác chiến.

Chẳng qua có Liên Hoa Tôn Chủ ở đây, phe Thiên Đạo chẳng có gì phải sợ, Cố Cửu Uyên kia có cuồng vọng cỡ nào cũng đừng mong giành được nửa phần tốt dưới tay tôn chủ.

Người đứng đầu Thiên Đạo.

Người đứng đầu Tâm Vực.

Một lần luận đạo ở Vọng Tảo Tinh Hải, e rằng sẽ quyết định được ai là kẻ đứng đầu thiên hạ!

“Cáo tử.” Tăng Tử Lương ôm quyền, nói lời từ biệt với năm người kia, năm người kia cũng thần sắc vội vàng, nóng lòng chạy về môn phái mình.

Bảy ngày ... thật sự trôi qua rất nhanh.

Tuy hai vị này khai chiến, bọn họ đều chỉ có thể vây xem, nhưng chỉ cần đứng ở hiện trường cũng gặp phải nguy cơ trùng trùng! Chưa nhắc tới chuyện không thực tế như cần họ ra tay tương trợ, việc họ cần làm chính là dùng hết toàn lực bảo vệ bản thân và đám đệ tử của mình, đừng để họ bị ảnh hưởng quét đi đời nhà ma!

Thời gian thật sự quá ít!

Vô Phương Tông, Tăng Tử Lương triệu tập bốn đại trưởng lão, mở mật khố trong tông, lấy thần khí thiên cổ —— Vô Phương Kiếm!

Thiên Hạc môn, Trịnh Tình đi vào băng cốc vạn năm, đánh thức thần thú trấn phái đang ngủ say!

Tầm Nguyệt Tông, Mộc Dung ăn vô số đan dược, bế quan xông thẳng vào tầng bí pháp cuối cùng, thề trong khoảng thời gian cực ngắn phải đột phá bình cảnh!

Tượng Tinh Môn ...

Phàn Hải Các ...

Tử Ngộ Quan ...

Trong nhất thời, sáu môn phái lớn giới tu chân đồng loạt biến động, sôi nổi lấy ra pháp bảo giữ nhà, chính vì muốn sống sót trong trận chiến ác liệt nhất từ xưa tới nay.

Chớ trách đám chưởng môn nghĩ nhiều, dù sao so với chân tướng, thứ họ phỏng đoán thật sự không thể bình thường hơn, bình thường gần như còn hơn cả chữ “bình thường”!

Trên Vạn Tú Sơn, trong sương mù lượn lờ, một đóa đào nhỏ nhờ hút đầy linh khí mà mở linh trí, nó bung xòe cánh hoa, thân thể non mềm thoát khỏi nhành cây, bay vào giữa không trung.

Càn Thỉnh Điện là nơi tập hợp những thành tựu thanh nhã, dù là bậc thang bằng ngọc lạnh, hay lầu các ngói xanh đều có thể toát ra sự tao nhã thoát tục. Nó không tráng lệ, không hoa mỹ, nhưng lại làm lòng người bình thản đến lạ, làm việc theo quy củ.

Tiểu Linh Hoa này tính tình vốn nghịch ngợm, nhưng lúc này trở nên ngoan nệ hơn nhiều, nó đi theo linh khí, giữa mảng lớn Dạ U Lan nhìn thấy thân ảnh khiến người nhớ thương.

Chỉ là một góc mặt cũng đủ làm Tiểu Linh Hoa giác ngộ đại đạo.

Một trận gió mát thổi qua, Linh Hoa hóa thành tiểu đồng, quỳ gối giữa bụi hoa, giọng nói ngọt ngào ngập tràn thành kính và kính ngưỡng:

“Đại nhân.”

Thẩm Thanh Huyền hơi hột nhìn sang, nhân tiện nói:

“Sau này lấy tên là Túc Vũ đi.”

Tiểu đồng lộ sắc mặt vui mừng, dập đầu nói:

“Tạ đại nhân ban tên!”

Vạn Tú Sơn là nơi duy nhất có linh khí thuần chất, Thẩm Thanh Huyền còn là thân thể vạn linh, cho nên thường xuyên có linh vật vừa khai trí tìm tới giác ngộ đại đạo.

Thẩm Thanh Huyền thấy nó là Đào hoa tinh, liền đặt cho nó tên này, lấy từ câu “Đào hồng còn ngậm mưa đêm”(*).

(*) Trích từ bài thơ Điền viên lạc kỳ 6 của Vương Duy, câu Hán Việt là: Đào hồng phục ngậm túc vũ.

Túc Vũ muốn tiến lên hầu hạ, Thẩm Thanh Huyền lại khoát tay bảo:

“Đi nghỉ ngơi đi.”

Túc Vũ lộ vẻ mặt tiếc nuối, nhưng chỉ có thể lui ra ngoài.

Nó vừa mới ngộ đạo, Thẩm Thanh Huyền thương hại nó, sợ nó bỏ lỡ thời gian chuyên tâm mài giũa.

Đương nhiên ... Thẩm Thanh Huyền cũng đang có việc.

Tiểu hoa đào rời đi, Thẩm Thanh Huyền lần thứ hai chú ý tới ngọc giản bỏ trong tay.

Lúc nhìn thấy câu “Đầu tiên, gặp mặt Cổ Kiến Thâm”, suy nghĩ Thẩm Thanh Huyền không khác lắm so với đám đồ tôn mình, y cho rằng muốn phục hồi thang trời cần phải trừ ma vệ đạo.

Hắn và Cố Cửu Uyên xem như quen biết đã lâu, khi còn nhỏ từng làm đồng môn qua một đoạn thời gian ngắn ngủi.

Chẳng qua khi đó Thẩm Thanh Huyền đã có chút thành tựu, tu hành bên ngoài, Cố Cửu Uyên ở Vạn Tú Sơn hai năm liền bất vô âm tín.

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn nhớ rất rõ, vì sư phụ y từng cảm khái rằng:

“Trời giáng người ấy, tiếc rằng tính cách phản nghịch.”

Khi ấy Thẩm Thanh Huyền không để tâm, mãi đến khi sư phụ phi thăng, Tâm Vực một đêm lớn mạnh khôn cùng, y mới nhận ra thâm ý của lời này.

Cố Cửu Uyên có thiên tư đáng tự hào, nhưng lại mang một thân bất trung.

Vạn Tú Sơn thuận theo lẽ trời, hắn hết lần này tới lần khác đầy bụng chất vấn, tùy tâm sở dục.

Đạo tâm khác nhau, khó mà thành công, vốn tưởng rằng hắn sẽ cứ thế ngã xuống, không ngờ lại mở ra con đường khác, hào quang rực rỡ sâu trong Tâm Vực.

Về sau Thẩm Thanh Huyền không còn gặp hắn nữa, chẳng qua cái tên này luôn khắc mãi trong lòng.

Chẳng lẽ ... Thiên Đạo muốn y tự tay đâm nghịch tử?

Nghĩ thế, trên ngọc giản lại hiện một hàng chữ:

“Thứ hai, cùng uống rượu say với Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền trầm ngâm một lúc: Thừa dịp hắn say đoạt mạng hắn ư?

Chỉ chốc lát sau, trên ngọc giản lại bắn thêm hàng chữ:

“Thứ ba, cùng Cố Kiến Thâm du ngoạn Vọng Tầm Tinh Hải.”

Thẩm Thanh Huyền:Dìm hẳn vào Tinh Hải? Cũng là một kết quả tốt đấy chứ.

Ngọc giản hết nhịn nổi, lại xô ra thêm một hàng:

“Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cổ Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản đột nhiên quăng nhiều chữ như thế, dường như mệt lắm rồi, ánh sáng vẫn luôn lấp lánh trước đó đã biến mất.

Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ:Không phải sát tâm, là quy y.

Lần này ngọc giản không xô chữ nữa, xem ra “mệt” thật sự.

Vậy là đủ rồi, Thẩm Thanh Huyền đã chiếm được thứ mình muốn.

Xem ra chỉ cần ánh sáng không hiện, nó sẽ không có cách dòm ngó suy nghĩ của mình.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng vuốt ve ngọc giản, khóe miệng mỉm cười.

Cũng là một vật thú vị đấy chứ, có bản lĩnh đi vào biến ý thức của y.

Phục hồi thang trời?

Cứ thử trước xem đã.

Bảy ngày trôi nhanh trong chớp mắt, nhóm đồ tôn, đồ đồ tôn chờ đợi xuất phát, rành rành là sức chiến đấu mạnh nhất Thiên Đạo!

Đi vào Tinh Hải, trong nắng sớm lấp lánh, tất cả mọi người đều khom mình hành lễ.

Thẩm Thanh Huyền vẫn ăn mặc đơn giản, thanh tịnh, mộc mạc, lại phủ lên Tinh Hải ánh sáng tối cao.

Không ai dám quan sát dung mạo Liên Hoa Tôn Chủ, cũng không cần dò xét, trước mặt lực lượng chí cao vô thượng, mọi thứ đều là vô căn cứ.

Tinh Hải là màu xanh thẫm, Vọng Tẫn là màu đen đặc.

Xanh thẫm bên đây là một vòng trắng nhạt tỏa ra hào quang rực rỡ nhất.

Mà đen đậm bên kia là một vòng đỏ sẫm trở thành sự tồn tại bá đạo nhất.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mây Thừa Che Trăng, Gió Cuốn Tuyết Hoa

Đen xanh và chậm, hai người trông nhau từ phía xa.

Thẩm Thanh Huyền thấy Cố Cửu Uyên, chỉ một cái liếc nhìn đã lấp đầy bóng dáng mơ hồ trong ký ức.

Trên đường vào Vọng Tần sâu thẳm, nam tử với làn da trắng tuyết, thân cao vai rộng, vận trường bào đỏ thắm tựa như hoa bĩ ngạn nở rộ giữa đêm khuya, yêu dị đường hoàng, tùy tâm sở dục.

Tuy cách nhau rất xa, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại trông thấy ánh mắt hẩn: đôi mắt mỹ lệ như viên hồng ngọc.

Y nhìn hẩn, và hẩn cũng đang nhìn lại y, một người vân đạm phong khinh⁽¹⁾, một người bình tĩnh cố chấp.

(1) vân đạm phong khinh = điềm nhiên như mây gió = ung dung bình thản.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày cực nhẹ ... Thiên Đạo bên này lập tức giương cung bạt kiếm!

Nhóm người Tăng Tử Lương Diệp Trạm đều ngưng thần bế khí, cùng chờ đợi cuộc đại chiến hết sức căng thẳng này!

Bỗng nhiên, hơi nóng bốc lên từ lòng bàn chân, sau đó là hương khí khó thể diễn tả lan tỏa bốn phía, mùi vị mê người, tựa như mùi hương mong chờ nhất, cảnh mộng đẹp nhất nằm sâu trong khát vọng.

Nó gợi lên sự ngây ngô hồn nhiên nhất của tuổi trẻ, chậm chậm dẫn dắt đời người vào con đường dục vọng thâm trầm, và cũng lôi kéo ý niệm rục rịch trong lòng, nổi khát vọng sâu đậm.

Trong phút chốc, mấy nghìn tinh anh bên Thiên Đạo đồng thời trầm luân, ngay cả sáu đại chương môn cũng ngỡ ngàng, phân không rõ đâu là thực đâu là ảo.

Hiện thực ... hư ảo ...

Là thứ gì?

Một giọng nói trầm thấp mê người vang lên:

“Sao lại tự tìm phiền toái?”

Lời nói ngạo mạn biếng nhác vang vọng đáy lòng, vọt vào ý thức, bắt lấy tất cả tinh thần và lý trí, làm người ta nhìn không được sa vào đó.

Vui, giận, sầu, nhớ, buồn, sợ, hoảng, thất tình quấy nhiễu lòng người giờ đây hóa thành một thể, hợp lại thành một đường thẳng, cuốn sạch lấy ấm áp cùng nóng bỏng đang phun trào trong linh mạch huyết dịch ...

Một làn gió lạnh xé nát những bại hoại còn lưu luyến.

Đất trời chợt biến đổi trong thời gian ngắn, vẻ ngoài dịu dàng mỹ lệ kia sụp đổ, nỗi lo lắng vô căn cứ kia biến mất, ngập tràn đáy lòng là cảm giác lạnh đến thấu xương.

Diệp Tràm có tu vi cao nhất, hẳn hoàn hồn trước tiên, nam nhân bình tĩnh kiêu ngạo xưa kia giờ đây đổ mồ hôi lạnh đầy lòng bàn tay và lưng!

Là ảo thuật!

Mê tâm thuật của Cố Cửu Uyên!

Trăm triệu không ngờ có Liên Hoa Tôn Chủ ở đây, Ma đế kia còn kiêu ngạo như thế!

Sớm nghe nói Ma Tôn Cửu Uyên giỏi khổng chế lòng người, một chiêu mê tâm thuật có thể khiến con người không phân được chân thật và giả dối suốt mấy nghìn năm, sao có thể không ngờ tới hãn dảm ở nơi đây, ngay lúc này mà phóng thích với quy mô rộng đến thế.

Càng đáng sợ là, ngoài Liên Hoa Tôn Chủ, mọi người đều trúng thuật này.

Phải biết rằng, người theo Thiên Đạo ở đây đều ngưng thần đề phòng, tinh thần tập trung cao độ, hơn nữa ít nhiều đều có mang theo pháp khí ngăn chặn ảo thuật.

Chưa kể những tu sĩ giữ biển này, họ có cách riêng của họ, không sợ bất kỳ ảo thuật gì.

Nhưng chỉ trong chớp mắt vừa rồi đã phá vỡ tất cả.

Nếu không có Liên Hoa Tôn Chủ ra tay, sợ rằng họ đã toàn quân bị diệt.

Từng cơn hàn ý dâng trào trong lòng, không còn ai dám xem nhẹ vị Đế Tôn ở Tâm Vực kia nữa.

Có thể xứng danh với người đứng đầu Thiên Đạo, hãn ... hãn quả thực đáng sợ!

Phá bỏ ảo thuật, mọi người mới phát hiện hai bên đã cách nhau rất gần.

Từ xa nhìn lại, Ma Tôn Cửu Uyên kia đang đứng trước mặt Tôn chủ nhà mình, vóc người hãn cao hơn một ít, đôi mắt đỏ tuyệt đẹp tràn đầy trên tức:

“Sư thúc, đã lâu không gặp.”

Dựa theo bối phận, Cố Kiến Thâm quả thật phải gọi Thâm Thanh Huyền một tiếng sư thúc.

Năm đó Thâm Thanh Huyền là đệ tử cuối cùng của sư phụ, còn Cố Kiến Thâm là đệ tử sau cùng của sư huynh Thâm Thanh Huyền, tuy hai người hầu như chưa từng gặp mặt, cũng không có giao tình sâu đậm, nhưng thực sự có quan hệ đồng môn.

Đương nhiên, hai bên đứng ở vị trí này, nói lời này chẳng khác gì khiêu khích.

Thâm Thanh Huyền sắc mặt bất động:

“Đế Tôn khách khí rồi, đạo đã khác nhau, cần gì bàn về bối phận.”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng nhưng vẫn rũ mắt nhìn y, từ mái tóc lạnh lạnh đến vầng trán trắng nõn, cuối cùng dừng ở vết giữa mi tâm —— hoa sen màu máu nở trên da thịt tuyết trắng, bỗng dưng tôn thêm một tầng xinh đẹp.

Cố Cửu Uyên khẽ nhếch môi mỏng, nhẹ nhàng thở dài:

“Mây thừa che trăng, gió cuốn tuyết hoa(2).”

(2) Đều là hai cụm từ miêu tả vẻ đẹp thanh thoát của mỹ nhân.

Tám chữ thốt ra, đám người Thiên Đạo lập tức nổ tung tại chỗ!

Ma Đế này, vậy mà ... dám ...

Màn cuồng vọng hơn còn ở phía sau, Cố Kiến Thâm lại ngậm cười hỏi:

“Tôn chủ à, có ai từng tán thưởng dung nhan khuynh thế này của người chưa?”

“Làm cần!” Diệp Trạh nhin hết nổi, muốn cùng ma tu này đồng vu quy tận!

Thẩm Thanh Huyền đưa tay cản hẳn, Diệp Trạh tức tới mức sắp bùng nổ, nhìn khắp giới tu chân, có ai dám nói lời vọng ngôn như thế với Tôn chủ!

Ma tu trước mặt này thật sự đáng ghét quá sức!

So với đệ tử đang tức giận, Thẩm Thanh Huyền lại thần thái bình tĩnh, y nhìn về phía Cố Kiến Thâm, nhẹ giọng nói:

“Hồng thắm mọc đợh sương, Vu Sơn uống sâu thương(3).”

(3) Hồng diễm lộhương hương; Vu Sơn uống đoạn trường (Trích từ bài Thanh Bình Điệu Kỳ của Lý Bạch, miêu tả vẻ đẹp của Dương Quý Phi thời Đường).

Cố Kiến Thâm ngấn ra.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn chăm chú:

“Dung mạo Đế Tôn, đẹp át hoa thơm.”

Lần này tới lượt bốn hộ pháp, tám đại tướng, mười sáu tử vệ của Tâm Vực bùng nổ!

Tên Thẩm Liên Hoa này dám so sánh Đế Tôn của họ với một nữ nhân lấy sắc hầu vua!

Chỉ mới dăm ba câu, Thiên Đạo và Tâm Vực đã sắp giương cung bạt kiếm, hiện giờ lập tức muốn nhào vô đánh luôn.

Đúng lúc hai người ở trung tâm sau một thoáng tạm ngừng, đột nhiên nhìn nhau cười.

Đúng vậy ... nhìn nhau cười!

Sáu phái Thiên Đạo cho rằng mắt mình mù.

Đám người Tâm Vực cho rằng mình nào tàn.

Cái gọi là lời chưa kinh động lòng người chết chẳng yên, vốn tưởng rằng Ma tôn sẽ giận dữ, xác nằm trăm vạn, máu chảy ngàn dặm ... kết quả Cố Kiến Thâm tốt tính nói:

“Có thể được Tôn Chủ khen ngợi, đời này quả là may mắn.”

Tả hộ pháp Tâm Vực – Kiếm Liên tức thời trừng lớn mắt: Không không không, bệ hạ, không phải như thế, đây không phải khen ngợi đâu!

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười:

“Bệ hạ, mời.”

Cố Kiến Thâm khách khí nói:

“Tôn chủ, mời.”

Hai người sóng vai đi, một người đạp trên Tinh Hải mệnh môn, một người giẫm trên Vọng Tẫn sâu không thấy đáy, cùng là bóng lưng thon dài, lại tạo thành cảnh đẹp nghìn đời khó sánh.

Không không không, không phải sự thật!

Người người thấy cảnh này đều gắng sức thôi miên mình, làm gì có cảnh đẹp, đây quả thực là cảnh tượng đáng sợ nhất đời này!

Một ngày này, lần đầu tiên trong triệu năm qua môn đồ Thiên Đạo cùng Tâm Vực có suy nghĩ giống nhau.

Đám người Diệp Trạm đuổi theo, trong lòng buồn phiền hối hận: cũng tại chúng ta thua kém, khiến Tôn chủ phải ấm ức!

Mạch não sáu phái Thiên Đạo đều thế này: đôi bên vừa gặp mặt, Cố Kiến Thâm ra oai phủ đầu với Thiên Đạo, dùng mê tâm thuật làm mọi người mất trí, dù Tôn chủ không trúng chiêu nhưng vẫn kiêng dè.

Hai bên khai chiến, nếu Cố Kiến Thâm mượn cơ hội thao túng người Thiên Đạo, sợ rằng Tôn chủ không có sức bận tâm, sẽ tạo thành thương tổn, cho nên Tôn chủ nhin, dự định bàn bạc kỹ hơn.

Nghĩ thế, đám Diệp Trạh lập tức hận vô cùng, hận Ma đế kia kiêu ngạo cuồng vọng, cũng hận bản thân vô năng, gây trở ngại cho Tôn chủ!

Lại nói Tâm Vực bên kia cũng có mạch não của riêng mình.

Tuy Cố Kiến Thâm đánh đòn phủ đầu, dùng mê tâm thuật thăm dò lính tôm tướng cua bên Thiên Đạo, nhưng vào lúc bọn Diệp Trạh còn chưa phát hiện, toàn bộ đám người Tâm Vực đều sợ ngây người.

Gần như cùng lúc mê tâm thuật bị cởi bỏ, thần thức khổng lồ của Thẩm Thanh Huyền lập tức kéo tới ùn ùn, bao phủ tất cả đệ tử Tâm Vực trong nháy mắt.

Tâm Vực dùng “duy tâm” là yếu tố hàng đầu để tu hành, nhưng thần thức Thẩm Thanh Huyền quá mạnh mẽ, khí thế áp chế như trời sập núi lở, làm lòng người sinh kính ngưỡng.

Mà kính ngưỡng và duy tâm bài xích nhau, nếu Thẩm Thanh Huyền tiếp tục tạo áp lực, sợ rằng toàn bộ môn đồ Tâm Vực đều thuận theo Thiên Đạo!

Đương nhiên, Cố Kiến Thâm đúng lúc dựng lá chắn, ngăn cản Thẩm Thanh Huyền, nhưng lực áp chế to lớn trong chớp mắt đó khiến người Tâm Vực không thể xóa nhòa tâm linh bị thương tổn.

Cho nên người Tâm Vực cũng cho rằng Đế tôn nhà mình chịu ủy khuất lắm luôn! Nhất định vì bảo vệ trăm năm tu hành của họ mà cùng người Thiên Đạo xài lá mặt lá trái.

Đám đệ tử đều nghĩ nhiều, có điều kết quả không tệ lắm, mọi người không chỉ không đánh nhau, mà còn bình tĩnh hòa nhã ngồi cùng một chỗ, bắt đầu hỏi đạo!

Thật ra cũng không có đạo gì để hỏi.

Thiên Đạo Tôn chính là thuận theo lẽ trời, làm cho đạo trời dung nhập máu thịt, thể xác và tinh thần.

Còn Tâm Vực Tín thì xem tâm là thiên lý, chỉ hướng về tâm mà đi.

Nếu hai phe thực sự luận đạo, sợ rằng qua vài phút đã đánh nhau.

Tư tưởng khác nhau quá lớn, nói thô lỗ một chút thì luận về cái rắm cũng còn ngại nhiều.

Thẩm Thanh Huyền không muốn luận đạo với Cố Kiến Thâm, y kiểm tra ngọc giản, dòng chữ “Đầu tiên, gặp mặt Cố Kiến Thâm” đã biến thành màu xám nhạt, nghĩa là hoàn thành, cùng lúc đó, hư ảnh thang trời trong biến ý thức của y hiện một bậc thang.

Tuy mông lung như một trò đùa, nhưng hành sự theo ngọc giản, dường như thực sự có thể phục hồi thang trời.

Có thành quả rõ ràng, Thẩm Thanh Huyền càng thêm nhiệt tình.

“Thứ hai, cùng uống rượu say với Cố Kiến Thâm.”

Uống rượu? Tuy mấy nghìn năm qua Thẩm Thanh Huyền không chạm vào thứ này, chẳng qua cũng chỉ là vật phàm, sao có thể làm khó được Liên Hoa Đế Tôn.

Nhưng mà ... nên mở miệng yêu cầu thế nào đây?

Có chuyện bọn Diệp Trạm đoán không sai, Thẩm Thanh Huyền thực sự lo cho bọn hắn, chẳng qua không phải lo họ bị mê tâm thuật mê hoặc, mà sợ dọa họ hoài nghi về cuộc đời.

Chẳng hạn như tổ sư gia không uống rượu bắt đầu muốn uống rượu ...

Trong lúc Liên Hoa Tôn Chủ đang buồn rầu hết sức, Đế Tôn Cửu Uyên đã “kê gối đầu” giúp y.

Cố Kiến Thâm nói:

“Vì luân đạo này, Tâm Vực chuẩn bị chút lễ mọn, không biết có thể mời Tôn chủ nể mặt thử một lần?”

Hắn vừa dứt tiếng, sứ đồ Tâm Vực nối đuôi nhau vào, dáng người uyển chuyển, voan mỏng ung dung, tay ngọc thon dài cầm bình rượu ngon lưu chuyển theo ánh sáng.

Nắp bình mở ra, mùi rượu nồng đậm ngập tràn đại điện trong nháy mắt.

Không biết vị rượu thế nào, nhưng vừa ngửi thấy mùi đã khiến cho lòng người say mê.

Sứ đồ đang định rót rượu cho Thâm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm chợt nhận lấy bình ngọc rồi nói:

“Đế ta.”

Sứ đồ kinh hoàng, nhưng không dám vi phạm, đành hành lễ lui xuống.

Dưới đại điện, người Thiên Đạo lại bắt đầu đau thấu tim gan.

Rượu ... rượu ... rượu!

Ai cũng biết Tôn chủ xa rời hậu thế, từ lâu đã không động vào tục vật này, hiện giờ bọn họ lại ... lại ...

Diệp Trạh siết chặt nắm tay, hận tới nghiến răng nghiến lợi.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thần Tiên Đánh Nhau (Khiêu Khích)

Bình ngọc trong vắt, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng cầm lấy thân bình.

Cố Kiến Thâm hơi nghiêng người, ống tay áo đỏ thắm đong đưa, hoa văn chìm lấp lóe, rượu ngon trút xuống như rơi xuống khắp ngân hà, quả nhiên tuyệt mỹ vô cùng.

Thẩm Thanh Huyền khẽ vuốt cằm, lễ độ nói:

“Đa tạ.”

Cố Kiến Thâm cong môi, ý cười khẽ khàng làm cả đại điện ngập trong hơi nóng mật mờ:

“Mời.”

Thẩm Thanh Huyền nâng ly rượu, tư thái thanh nhã, dáng vẻ uống rượu cũng không giống người khác, tựa như đây không phải vật phóng túng làm người ta mê say, mà là nghi thức đạo pháp mang phong thái của tiên nhân, đoan chính, cẩn trọng và thần thánh.

Song vừa nghĩ tới đây là rượu, như thể một lớp lụa mỏng mây mù phủ lên dáng vẻ thần thánh ấy, khiến người ta có mong muốn xé nát chúng.

Ý cười trong mắt Cố Kiến Thâm càng sâu, khi y đặt ly rượu xuống, hẳn lại rót đầy:

“Tôn chủ cảm thấy thế nào? Vừa miệng không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp:

“Cam lộ trong bình ngọc, hương rượu thơm nồng.”

Cố Kiến Thâm lại rót đầy cho y:

“Quá khen.”

Bên trên đại điện, hai người nâng cốc nói lời vui, mọi người dưới điện lại bắt đầu đau thấu tim gan!

Mắt đám người Diệp Trạm muốn xanh luôn rồi! Tên ác đồ ma tu này lại vọng tưởng chuốc say Tôn chủ!

Đám người Kiếm Liên mắt đều đỏ luôn rồi! Thẩm Bạch Liên đối trá ra vẻ này lại để Bệ hạ tự mình rót rượu! Hết ly này tới ly khác!

Sau đó cả bọn đều siết chặt tay, hồ thẹn tới mức tim nhỏ máu.

—— Đều tại bọn họ vô năng, phải để cho Tôn chủ (Bệ hạ) chịu đựng nhục nhã khôn cùng!

Sau khi uống liền hai ly, Thẩm Thanh Huyền hơi sầu muộn, rượu rất ngon, mùi vị cũng thơm, linh khí tràn đầy, hương vị có thể nói là tuyệt thế.

Nhưng ngọc giản thượng thư lại muốn y uống rượu say với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm không uống, hiển nhiên không có cách nào hoàn thành, hơn nữa chỉ uống cũng không được, còn phải say, mà phải là cùng say.

Tới cảnh giới này như họ, tửu lượng không phải thứ đáng để nhắc tới.

Tửu lượng tốt cũng thế, tửu lượng kém cũng thế, tu vi cao thì làm gì cũng chỉ còn lại chữ “cao”.

Dù Thấm Thanh Huyền nghìn năm không uống một ly, bây giờ vẫn có thể ngàn chén không say.

Suy bụng ta ra bụng người, lại nhìn tư thái kia của Cố Kiến Thâm, Thấm Thanh Huyền bèn cân nhắc, đoán chừng có uống vạn chén cũng đừng mong say.

Vậy phải làm thế nào mới được đây?

Thấm Thanh Huyền nhú mày, dám đê tử Thiên Đạo dưới đài lại sốt ruột rỉ máu.

Sao có thể vô năng như vậy! Sao có thể phế vật đến thế! Sao có thể để Tôn chủ của họ chịu loại ủy khuất này!

Đừng nói là Diệp Trạm lòng son dạ sắt, ngay cả người có tính tình như Tăng Tử Lương cũng đau lòng suýt thở không ra hơi.

Nhưng bọn họ vẫn không dám làm bừa, không dám hủy một trái tim nhân ái mà Tôn chủ dành cho họ!

Thấm Thanh Huyền ngẫm nghĩ rồi quyết định thử thăm dò trước, xem thử “cùng uống” có đạt tiêu chuẩn không.

Cố Kiến Thâm vừa định rót rượu cho y, Thấm Thanh Huyền chợt nói:

“Bệ hạ không uống ư?”

Cố Kiến Thâm ngừng lại.

Thấm Thanh Huyền cụng ly rượu của mình vào ly hắn:

“Rượu ngon thế này, không bằng cùng nhau uống.”

Cố Kiến Thâm liền rót cho mình một ly, nâng lên rồi nói:

“Đã là ý Tôn chủ, Cố mỗ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Dứt lời, hấn ngửa đầu uống, dáng vẻ một hơi cạn sạch phong lưu tùy ý, ống tay áo vô ý trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn mà rắn chắc.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười rót đầy cho hắn:

“Bệ hạ thẳng thắn.”

Cố Kiến Thâm cũng khẽ cười, uống liền hai chén.

Lần này tới lượt đám chư tử Tâm Vực tim nhỏ máu.

Thẩm Bạch Liên thật khinh người quá đáng! Không chỉ để Bệ hạ rót rượu cho y, còn dám để Bệ hạ bồi rượu!

Một kẻ Thiên Đạo ba phải như y, sao dám đắc ý kiêu ngạo như thế!

Thẩm Thanh Huyền một ly, Cố Kiến Thâm một ly, trong yến tiệc linh đình, hai người đã uống hết mấy bình.

Hai bang phái bên dưới ngoài đau lòng cũng chỉ biết đau lòng, dần dần có “người thông minh” ngộ ra.

Ví dụ như Tăng thông minh bên Thiên Đạo lén lút truyền âm mở cuộc họp nhỏ ...

Lại giải thích một chút, pháp thuật lén lút truyền âm này không đủ sức qua mắt các nhà đại lão.

Nếu Thẩm Thanh Huyền muốn nghe, đám người Tăng Tử Lương và Diệp Tràm có nói gì y cũng đều nghe thấy rõ ràng.

Chẳng qua dưới tình huống bình thường y sẽ không nghe, đó là năng lực chủ động, không phải bị động, dù sao tu sĩ trên đời này nhiều như thế, nếu ai lén lút truyền âm với ai đại lão đều nghe, sợ rằng cũng phải mệt chết.

Cho nên nếu không phải tình huống đặc biệt, Thẩm Thanh Huyền sẽ không can thiệp bọn họ mở tiểu hội.

Về phần Cổ Kiến Thâm, hẳn cũng không có cách nghe đám người Tăng Tử Lương nói cái gì, vì có Thâm Thanh Huyền ở đây, Thâm Thanh Huyền sẽ dựng lá chắn cho người trong nhà, ngăn cản ngoại vật xâm nhập.

Đồng thời, Thâm Thanh Huyền cũng không nghe được tiểu hội của người bên Tâm Vực, bởi vì Cổ Kiến Thâm sẽ chắn trước giúp bọn họ.

Cho nên nhà nhà mở hội nhỏ thuận lợi vô cùng.

Tăng Tử Lương bảo:

“Tôn chủ đang độ sức với Ma đế kia đó!”

Diệp Trạh cả giận nói:

“Độ sức cái gì? Rõ ràng là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!”

Tăng Tử Lương lại nói:

“Người sai rồi! Tôn chủ là người thế nào? Tuy lo cho an nguy chúng ta nên không xung đột chính diện với Ma đế kia, nhưng so đấu tửu lượng không phải là một loại thăm dò tu vi sao?”

Trịnh Tình thâm trầm đáp:

“Có lý.”

Tu sĩ uống rượu đương nhiên khác với người phàm uống rượu.

Rượu tu sĩ ủ tràn đầy linh khí, lực lượng nhiều hơn so với rượu thế gian không biết bao nhiêu lần.

Đạo lý tu vi càng cao, tửu lượng càng tốt bọn hắn đều hiểu, cho nên trên đài chính là chiến tranh không thấy khói súng, Liên Hoa Tôn Chủ và Ma Tôn Cửu Uyên đã nổ súng khai chiến.

Ai say trước, người đó liền thua kém!

Dù không chảy máu, nhưng chỉ cần thắng bại đã định, đồng nghĩa cảnh giới của ai cao hơn!

Tăng Tử Lương vừa nói xong, tất cả người Thiên Đạo đều tin!

Đúng vậy, không có gì phải sốc, chính là như thế!

Bên này có người thông minh, bên Tâm Vực hiển nhiên cũng có người “thông minh”, phương hướng suy nghĩ còn nhất trí một cách thần kỳ, nhận định Bệ hạ nhà mình đang mượn rượu gây chuyện, vì tôn nghiêm Tâm Vực mà dùng toàn lực đánh một trận.

Nghĩ thế, hai bên đều dấy lên nhiệt huyết sôi trào.

Không biết ai mở đầu, tóm lại có người khiêu khích một chén, đối diện lập tức có người ứng chiến.

Không thể để Tôn chủ (Bệ hạ) nhà mình chiến đấu đơn độc, bọn họ cũng muốn gia nhập cuộc chiến!

Tuy hai người họ còn chưa tới mức “Thần tiên đánh nhau”, nhưng lính tôm tướng cua có thể dọn dẹp một chút.

Diệp Trạ đã sớm giận sôi cả bụng, có người đến khiêu khích, hăn lập tức lo việc nghĩa không thềm nhường nhịn, dẫn đầu xuất kích, tư thế uống rượu hăng hái vô cùng, không hổ với danh xưng kẻ cầm đầu!

Kiểm Liên lập tức ứng chiến, thân làm hộ pháp đứng đầu Duy Tâm Cung, hăn còn chưa biết chữ thua viết thế nào đâu!

Trên điện, hai lão đại đang “làm chính sự”, trong điện, thế lực hai bên cũng bắt đầu cuộc so đấu.

Trong nhất thời, quả thực có dáng dấp luận đạo đầy kịch tính ...

Luận ba ngày ba đêm, Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm không có vẻ gì là say rượu, nhưng tất cả người bên dưới đều đã ngã xuống.

Dựa theo chiến tích khó mà phân thắng bại, dù sao toàn quân đều gục, nửa cân thì đừng có cười tám lạng(*).

(*) ý chỉ thực lực tương đương nhau, câu phổ biến nhất là “kẻ tám lạng người nửa cân”.

Thẩm Thanh Huyền thở dài nhìn ngọc giản, biết ngay không say không được mà.

Nhưng làm sao say ...

Sao có thể say?

Cố Kiến Thâm lên tiếng:

“Tửu lượng Tôn chủ tốt thật.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Tửu lượng tốt cũng không phải chuyện gì hay.” Chẳng hạn như giờ phút này, muốn say cũng say không được.

Cố Kiến Thâm ý vị sâu xa hỏi han:

“Tôn chủ muốn say ư?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hẳn:

“Bệ hạ muốn không?”

Cố Kiến Thâm đáp:

“Gặp được tri kỷ, có thể cầu một lần say cũng là chuyện đáng giá.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nhìn hần:

“Tri kỷ?”

Cố Kiến Thâm hỏi:

“VẬY SƯ THÚC?”

“Thôi.” Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng đáp, “Vẫn là tri kỷ đi.”

Trong lời hai người đều có hàm ý.

Quả thật, lấy cảnh giới bọn họ, muốn say quả thật không dễ, nhưng cũng không phải không thực hiện được.

Tu vi cao hiển nhiên có sức chắn rượu, nhưng nếu áp chế tu vi, lực lượng của linh tửu này có thể làm người lâng lâng dục tiên.

Chẳng qua áp chế tu vi có một vấn đề mấu chốt.

Ai áp trước? Làm sao áp? Tại sao phải áp? Áp xong rồi sao nữa?

Thẩm Thanh Huyền là vì ngọc giản, vậy Cố Kiến Thâm thì vì cái gì?

Nếu Thẩm Thanh Huyền thực sự say, Cố Kiến Thâm sẽ làm gì?

Lòng lang dạ thú, rõ ràng rành như ban ngày.

Cho nên Thẩm Thanh Huyền không thể uống say, nếu say thật, đừng nói xây thang trời, tên ác lang Tâm Vực này sẽ ăn y ngay.

Hai người lại tiếp tục nói lời khách sáo.

Nhưng hết lần này tới lần khác ... hai người đều thật muốn say một lần.

Đáng tiếc, không có sự tín nhiệm giữa tri kỷ thì vẫn chưa tới mức có thể cùng say.

Nếu cứ uống tiếp cũng không phải là cách hay, đệ tử bên dưới luận đạo tới nỗi luận ngủ cả rồi, có tiếp tục cũng quá không hợp tình người.

Cứ thế mà tan? Đương nhiên không được.

Ngọc giản đề bốn gợi ý cho Thấm Thanh Huyền, mà y chỉ mới hoàn thành cái đầu tiên.

Cái cuối “không được nổi sát tâm” có thể xem nhẹ, thứ hai trong lúc nhất thời không cách nào hoàn thành, vậy cái thứ ba ... cùng Cố Kiến Thâm du ngoạn Vọng Tẩn Tinh Hải hình như có thể thử một lần?

Như thế tâm ý tương thông, Thấm Thanh Huyền đặt ly rượu xuống, Cố Kiến Thâm cũng buông xuống.

Thấm Thanh Huyền đề nghị:

“Đi ra ngoài chút không?”

Cố Kiến Thâm đồng ý:

“Được.”

Tuy rất không thích nghịch đồ Duy Tâm Đạo này, nhưng lần luận đạo này hẳn biết điều thức thời như thế, không thích trong lòng Thấm Thanh Huyền cũng nhạt đi một phần.

Cùng uống rượu say đã khó, cùng dạo chơi Vọng Tẩn Tinh Hải cũng không phải chuyện đơn giản.

Đầu tiên ... cùng đi không thành vấn đề, nhưng Vọng Tẩn Tinh Hải rất lớn, rốt cuộc muốn dạo tới mức nào?

Hơn nữa phải dạo chơi chỗ nào trước?

Tinh Hải hướng về Thiên Đạo, Vọng Tẩn lại lệ thuộc Tâm Vực, Thấm Thanh Huyền không bố trí bầy rập ở Tinh Hải, nhưng Cố Kiến Thâm thì sao?

Thẩm Thanh Huyền không thể không phòng.

Hai người đứng ở đường ranh giới, Cố Kiến Thâm lại thoải mái đến kỳ lạ:

“Đi Tinh Hải trước đi.”

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn hắn:

“Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm cũng nhìn y:

“Hừm?”

Sắc nhạt trong mắt Thẩm Thanh Huyền đều là thâm ý:

“Người không lo lắng dưới vùng xanh thẳm này cất giấu ám tiễn sao?”

Cố Kiến Thâm lại hỏi thẳng ra:

“Tôn chủ muốn đưa ta vào chỗ chết ư?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vũ Nhục (Trêu Ghẹo) Để Tôn Hết Lần Này Tới Lần Khác!

Trước kia Thẩm Thanh Huyền muốn, hiện tại thì ...

Y vẫn muốn, dù sao điều thứ tư trên ngọc giản vẫn chưa nhạt đi kìa, dòng chữ “Thứ tư, không được nổi sát ý với Cố Kiến Thâm” còn bày rành rành ở kia.

Có điều nghĩ thì nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền tạm thời sẽ không tổn thương Cố Kiến Thâm.

Y cong môi, nụ cười như trăng hừng gió mát:

“Chỉ nguyện Bệ hạ sống lâu muôn tuổi.”

Thật ra câu này của y mang chút ý xấu, tuy sống lâu muôn tuổi là một cụm từ tốt đẹp trên thế gian, nhưng ở giới tu chân thì ... giống như nói với phàm nhân chúc người sống tới sáu mươi tuổi vậy —— Không cần người chúc, cũng sống tốt tới sáu mươi thôi!

Chẳng qua Cố Kiến Thâm không so đo làm gì, hắn còn vui vẻ bảo:

“Ta tin người.”

Dễ dàng thỏa mãn như thế, ý là chỉ cần giờ phút này Thẩm Thanh Huyền không nổi sát tâm thì hắn đã rất vui mừng.

Thẩm Thanh Huyền không khỏi nhìn hắn nhiều thêm.

Nghe đồn vị Đế tôn Tâm Vực này làm việc tàn nhẫn, tác phong buông thả, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, là một người độc ác lạnh tình

... Vậy mà lúc này đây hân giả vờ rất tốt, tựa như ngàn cánh đào đỏ xinh đẹp, cánh hoa chợt hóa thành mưa khi người mỉm cười, rơi xuống tạo thành cảnh đẹp.

Thẩm Thanh Huyền cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, y đưa tay nói:

“Mời.”

Nếu Cố Kiến Thâm “tin” y, vậy đi Tinh Hải trước.

Cũng không rõ vị Đế tôn này có chuẩn bị trước hay thực sự tin y, mà không chút do dự bước vào Tinh Hải.

Khoảnh khắc hân đặt chân, mặt biển màu xanh thẳm hết như được nhuộm một tia đỏ tươi, ánh sáng rực rỡ va chạm sắc xanh trong sạch vắng lặng, ngược lại tạo ra một vẻ xinh đẹp khác.

Cố Kiến Thâm nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền:

“Tôn chủ?”

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn, y thả giọng chậm lời:

“Hoa phù dung không bì, thủy điện đẹp tuyệt trần(1).”

(1) Raw:芙蓉不及,水殿嫣溢= Phù dung bất cập, thủy điện yên dật

Cố Kiến Thâm tạm ngừng.

May là người Tâm Vực không ở đây, nếu không họ lại muốn nổ thành khói lửa chân trời.

Thẩm Bạch Liên này vậy mà dám vũ nhục (trêu ghẹo) Đế tôn hết lần này tới lần khác!

Cố Kiến Thâm là một nam nhân, còn là sự thống trị thành tựu tối cao, là nam nhân phá vỡ vận mệnh Tâm Vực, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nhiều lần

so hăn với nữ nhân, sao có thể nhịn? Dừng tay xé y cũng không đủ!

Nói xong, Thẩm Thanh Huyền cũng hơi hối hận, y lại nói:

“Thật có lỗi, là ta mạo phạm.”

Cố Kiến Thâm khẽ cong môi mỏng, không tỏ ra giận dữ:

“Sao lại mạo phạm? Có thể được Tôn chủ yêu thích là may mắn của Cố mỗ.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, mở lời:

“Đi thôi, ta đưa Bệ hạ dạo quanh một lượt.”

Tinh Hải là một nơi vô cùng kỳ diệu, gọi là biển (“Hải”) song thực chất không phải, mà gọi là sao (“Tinh”) cũng không phải sao.

Toàn bộ mặt ngoài xanh nhạt là một mảng khoáng vật quý báu, hơn nữa còn trong thể lỏng, nếu tu vi thấp giẫm lên đó sẽ bị thôn phệ, từ đó về sau dung làm một thể với khoáng vật.

Đương nhiên thứ này không là gì với Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm.

Tinh Hải không thích hợp để sinh sống, trống trải một mảnh không có linh vật nào khác, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng lại vắng lặng lạnh lẽo quá mức.

Hai người đi phía trên không nói với nhau nhiều lời.

Có lẽ trong lòng đều có chuyện nhớ thương, về phần nghĩ gì thì không biết được rồi.

Thẩm Thanh Huyền ngẫm hàng chữ trên ngọc giản trong đầu, cảm thấy chắc không tới nổi đi khắp Tinh Hải.

Cái gọi là đồng du, trọng điểm là phải cùng đi dạo.

Chữ dạo này khác với dạo khắp nhiều lắm.

Chỉ cần đi một chút, nhìn vài lần là được.

Sau khi dạo một vòng ngắn, Thẩm Thanh Huyền nhân tiện nói:

“Tinh Hải vắng lặng, không bằng đến Vọng Tẫn xem thử?”

Cố Kiến Thâm đáp:

“Tuy vắng lặng, nhưng có thể cùng dạo với Tôn chủ quả thực lạc thú vô cùng, rất muốn đi khắp Tinh Hải.”

Lời khách sáo này nói thật dễ nghe, nhưng Thẩm Thanh Huyền không để tâm lắm.

Ra khỏi Tinh Hải chính là Vọng Tẫn.

Không khác với Tinh Hải, màu đen sẫm ở Vọng Tẫn cũng là một loại khoáng vật.

Hai bên đối lập, tranh nhau ở trung tâm, trăm triệu năm qua không ai nhường ai, cẩn thận ngẫm lại cũng thấy khá là thú vị.

Tinh Hải trông sạch sẽ, Vọng Tẫn có vẻ sâu xa.

Thật ra chúng đều giống nhau, nếu giẫm lên chúng đều sẽ cắn nuốt bọn họ.

Thẩm Thanh Huyền không tin Cố Kiến Thâm, chẳng qua y không có gì phải kiêng dè, nếu có mai phục ở Vọng Tẫn cũng không hề gì, có thể gông cùm xiềng xích được y mới thật kỳ lạ.

Y giẫm một bước lên Vọng Tẫn, cổ tay bỗng bị cầm lấy.

Thẩm Thanh Huyền giật mình, quay đầu nhìn về phía Cổ Kiến Thâm.

Ngón trỏ Cổ Kiến Thâm đặt ở bên môi, nói:

“Tôn chủ hãy chờ một lát.”

Hắn vừa nói xong, một tia sáng đỏ ánh bình minh phóng ra, hết như mặt trời đỏ lóa mắt treo giữa trời đêm đen sẫm, ánh sáng rực rỡ óng ánh, hình thành cảnh đẹp cực quang long trọng.

Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa bị hào quang này mê hoặc, y nhận thấy thứ màu vàng bên trong màu đỏ thẫm kia.

Tiếng rỗng ngâm vang lên rung trời, một con kim long có đôi mắt như biển sâu đang bay giữa không trung, long trào hung hãn đường hoàng, tư thái vô cùng mạnh mẽ.

Thần thú như thế, quả thực dọa người khiếp sợ.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền vẫn mặt không đổi sắc, nhưng đôi mắt đậm sắc bỗng sáng lên.

Y thích màu sắc này.

Thật sáng ... màu vàng và đỏ tươi, đều là hai màu y rất thích.

Cổ Kiến Thâm nói:

“Dù chưa thể dạo hết Tinh Hải, nhưng có thể đi khắp Vọng Tẫn.”

Y thoáng dùng sức, mang Thẩm Thanh Huyền nhảy lên kim long.

Kim long kiêu ngạo ương ngạnh này rất dịu ngoan với Cổ Kiến Thâm, còn phát ra tiếng ục ục lấy lòng.

Cổ Kiến Thâm không để ý nó mà chỉ nhìn chăm chăm vào Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền chạm vào vảy rồng màu vàng của kim long.

Cố Kiến Thâm hỏi y:

“Thích không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp:

“Rất xinh đẹp.”

Cố Kiến Thâm lại nói:

“Tiếc rằng rồng không vào được Tinh Hải.”

Thẩm Thanh Huyền lại đáp:

“Thật đáng tiếc.”

Cố Kiến Thâm nói lời sâu xa:

“Tôn chủ có thể thường xuyên tới Vọng Tẫn.”

Thẩm Thanh Huyền thu tay về, mỉm cười từ chối cho ý kiến.

Cố Kiến Thâm cũng không nói thêm nữa, hất giơ tay, một cái bàn ngọc hai cái bồ đoàn rơi trên lưng rồng.

“Tôn chủ, mời.”

Thẩm Thanh Huyền ngồi xuống:

“Phiền Bệ hạ lo lắng.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Không có gì.”

Trên bàn ngọc có rượu ngon đỏ tươi và trái cây màu da cam, đáng để chú ý.

Thẩm Thanh Huyền cũng không khách sáo, y cầm một quả nhìn thật kỹ ánh sáng lưu chuyển trên bề mặt.

Cố Kiến Thâm nói:

“Đặc sản của Tâm Vực, quả tranh hoa(2).”

(2)tranh: cam;hoa: ánh sáng, dịch thuần việt ra nghe kỳ nên mình để hán việt luôn.

Thật ra loại quả này ăn không ngon, nhưng nó đẹp, lại còn rất sáng, trông như một mặt trời bé con.

Hiển nhiên quả này chọt trúng chỗ thích của Thẩm Thanh Huyền, y nhìn nó mà không sao dời mắt nổi.

Khóe miệng Cố Kiến Thâm mang ý cười, vẫn không nhiều lời.

Tốc độ kim long vừa nhanh vừa ổn, ngồi trên lưng rồng giống như trên đất phẳng, không chút xóc nảy nhấp nhô.

Cố Kiến Thâm giỏi nói chuyện, giới thiệu dăm câu về điểm đặc sắc của Vọng Tẫn, Thẩm Thanh Huyền không quá để ý, y vẫn còn nhìn chăm chăm “mặt trời nhỏ” đây này.

Lần này đúng thật là đi khắp, kim long bay một vòng quanh Vọng Tẫn.

Lần thứ hai trở về điểm ban đầu, Thẩm Thanh Huyền mới nhận ra mình hiểu sai hai chữ “cùng đạo” trên ngọc giản.

Xem ra đạo là viết tắt của đạo khắp.

Hai bên đều đã đi, kết quả nhiệm vụ không thành.

Lại mời Cổ Kiến Thâm tới Tinh Hải nữa à? Còn phải dạo khắp?

Thâm Thanh Huyền có hơi không mở miệng được.

Chẳng qua không mở cũng phải mở, không thể hẹn lần sau, như thế quá kỳ quặc rồi.

Thâm Thanh Huyền sắp xếp ngôn từ rồi nói:

“Thành ý Bệ hạ làm tại hạ xấu hổ, không bằng chúng ta đi dạo Tinh Hải lần nữa? Lần này ta ...”

Y còn chưa dứt lời đã bỗng nhiên ngừng lại.

Hai người đồng loạt quay đầu, nhìn về nơi luận đạo.

Cổ Kiến Thâm nói:

“Xem ra chúng ta phải đi về trước một chuyến.”

Thâm Thanh Huyền vô cùng bất đắc dĩ.

Trên đại điện luận đạo, người Thiên Đạo và đệ tử Tâm Vực đang đánh nhau!

Nguyên nhân hả?

Hai phe vừa tỉnh rượu đã không thấy lão đại nhà mình đâu!

Suy nghĩ của tác giả:

Thiên Đạo & Tâm Vực: Vừa tỉnh dậy, lão đại bị bắt đi rồi! Trợn mắt há mồm!!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Người Đứng Đầu Thiên Đạo, Là Người Đẹp Nhất

Cảnh tượng luận đạo trên đại diện vô cùng hoành tráng!

Nếu là trong mắt tu sĩ bình thường, e rằng đã sợ tới mức chân mềm trợn mắt há mồm.

Dù sao cũng là cuộc chiến giữa sáu phái Thiên Đạo và đại tướng Tâm Vực, quy mô có thể so với chiến tranh thế giới.

Nhất là chương môn sáu phái đã nai nịt gọn gàng chờ chiến: thần binh lợi khí, linh thú dị bảo ... từng món móc ra trông hết sức kinh người.

Tâm Vực vừa thấy: Giỏi, quả nhiên các người tới để đánh nhau, vốn liếng gì cũng mang theo!

Thiên Đạo lại nghĩ: Tôn chủ nhà ta chịu ủy khuất, hiện tại phải đòi lại gấp trăm ngàn lần trên người bọn mi!

Phút chốc, hai bên đã đánh nhau tụi bụi, đều là tư thái lửa giận hừng hực, liều mạng muốn chém chết đối phương.

Trông cứ như đang đùa, chứ nói thật loại chiến tranh kiểu này, nguyên nhân gây ra đều hết sức vớ vẩn.

Đang lúc náo nhiệt thì ...

Ầm một tiếng!

Đại diện bỗng nhiên tan thành mây khói!

Mọi người đều ngừng lại, cứ như bị đứng hình, mặc kệ một khắc trước đó như thế nào, dù sao lúc này đây chẳng một ai động đậy.

Bọn họ đồng loạt quay đầu, thấy hai người đang đứng ngoài đại điện.

Áo trắng như tuyết, đỏ thắm chiếu trời, hai người đứng ở kia, chứng minh cho sự lớn mạnh cực hạn.

“Àm ỉ cái gì?” Giọng Thẩm Thanh Huyền rất nhẹ nhưng vang vọng trong tim tất cả người Thiên Đạo.

“Không tưởng tượng nổi.” Giọng nói trầm thấp của Cố Kiến Thâm bao phủ trong đầu mọi người Tâm Vực.

Giáo huấn môn đồ xong, hai vị lão đại nhìn nhau, trăm miệng một lời:

“Chê cười rồi.”

Thiên Đạo cùng Tâm Vực: “!!!”

Thẩm Thanh Huyền vung tay, đại điện vừa bị Cố Kiến Thâm hủy diệt lập tức khôi phục nguyên trạng, ngay cả người bị đánh cho rách rưới thụ thương cũng đều phục hồi như lúc ban đầu, hoàn mỹ như trước đó chưa xảy ra chuyện gì.

Mắt đỏ Cố Kiến Thâm dần tối đi:

“Pháp thuật của Tôn chủ thật tuyệt diệu.”

Thẩm Thanh Huyền khiêm tốn đáp:

“Chút tài mọn thôi.”

Chỉ là “chút” mà có thể khôi phục hơn mười tòa thành trì như lúc ban đầu, hiện giờ chẳng qua chỉ phục hồi một cái đại điện, thật đúng là “chút tài mọn”.

Cố Kiến Thâm búng tay một cái, người người bị cố định có thể hoạt động trở lại.

Hai người họ vừa đến, đám đệ tử (thuộc hạ) đều trở nên thành thật.

Bọn họ cũng không phải thực sự thành thật, mà là bị dọa sợ, từng người sợ tới mức trái tim run rẩy.

Tuy cả ngày mắng Thâm Bạch Liên, nhưng phải thừa nhận Thâm Bạch Liên này ... rất con mẹ nó mạnh, thuật hồi phục này nhìn vào liền biết, hoàn toàn không giống thuật pháp bình thường nên có.

Đám người Thiên Đạo cũng âm thầm âu sầu, Tôn chủ nhà mình mạnh cỡ nào họ đều rõ trong lòng, nhưng thuật định thân của Ma đế này Tôn chủ lại không thể coi bỏ ...

Thế gian này vậy mà có thuật Tôn chủ không giải được! Vì sùng bái mù quáng Thâm Thanh Huyền cũng khiến họ cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của Cố Kiến Thâm.

Thâm Thanh Huyền vẫn còn băn khoăn chuyện cùng đi dạo, thu phụ đám đồ tôn, đồ đồ tôn xong liền nhìn về phía Cố Kiến Thâm:

“Vừa nhớ ra Tinh Hải còn một chỗ rất đẹp, có thể lại mời Bệ hạ cùng đi không?”

Cố Kiến Thâm tương đối phối hợp.

Hai người cùng nhau rời đi, quần chúng ăn dưa trong quán nghếch mặt ra.

Tình huống gì kia? Sao lại thế này? Có ai giải thích chút được không!

Tăng Tử Lương thâm trầm truyền âm:

“Đuổi theo! Tôn chủ đang muốn mượn cơ hội tự tay đâm cuồng đồ!”

Mượn cùng đạo để lừa người tới Tinh Hải, lập tức có cả tá cơ hội phân thắng bại!

Kẻ thông minh của Tâm Vực – Loạn Ứng cũng truyền âm:

“Không hay rồi! Thấm Bạch Liên nhất định có âm mưu, chúng ta mau đuổi theo!”

Thế là một đám nát rượu u ám thích náo bỗ đuổi sát theo sau.

Thật ra không bằng để họ say cho rồi, vì sau khi ra ngoài, ngoài bị chói mù mắt ra thì không có chuyện gì để làm.

Lần này cùng dạo Tinh Hải, Thấm Thanh Huyền vô cùng có thành ý, y thi triển một quyết, tiếng chim hót truyền đến từ chân trời, một con hạc trắng to lớn che khuất mặt trời chậm rãi đáp xuống đất.

Cánh chim trắng bồng tĩnh vào đông tuyết đầu mùa, nắng gắt rơi xuống, dấy lên sắc tuyết gợn sóng.

Các đệ tử một đường chạy như điên đều trợn tròn mắt.

Đây là tiên giá(*) của Tôn chủ!

(*) tiên giá: thú kéo tiên

Tên ma tu ti tiện kia sao có thể cười thú kéo của Tôn chủ!

Đám Diệp Trạ lại đau lòng suýt hít thở không thông.

Mà màn khiến người càng thêm ngạt thở còn ở phía sau ...

Thấm Thanh Huyền vậy mà vươn tay về phía Cổ Kiến Thâm:

“Bệ hạ, nào.”

Ổng tay áo trắng tuyết, ngón tay thon dài, mỗi ngón tay đều như ôn nhuận mỹ ngọc.

Cố Kiến Thâm ngấm một lúc mới cầm tay y, còn mảnh và nhẵn hơn so với tưởng tượng, nhiệt độ thấm lạnh không hiểu sao khiến lòng ngực nóng lên.

Thẩm Thanh Huyền ...

Người đứng đầu Thiên Đạo, là người đẹp nhất.

Mắt Cố Kiến Thâm co lại, che giấu ánh đỏ chột lóe nơi đáy mắt.

Thẩm Thanh Huyền mang Cố Kiến Thâm lên hạc tiên.

Thật ra y cố tình nắm tay Cố Kiến Thâm, chủ yếu nghiệm chứng một việc.

Cẩn thận ngấm lại, đạo Tinh Hải và đạo Vọng Tẩn khác nhau không chỉ là đạo biến.

Khi đạo Vọng Tẩn Cố Kiến Thâm từng nắm cổ tay y, vì mang y lên kim long.

Vì phòng ngừa sơ suất, Thẩm Thanh Huyền cũng cầm tay Cố Kiến Thâm ...

Thật sự bị y đoán trúng, còn chưa đạo khắp Tinh Hải, dòng chữ “Thứ ba, cùng Cố Kiến Thâm du ngoạn Vọng Tẩn Tinh Hải.” đã biến thành màu xám nhạt.

Hoàn thành rồi!

Xem ra điều kiện không phải là đi đạo toàn bộ, mà là nắm tay.

Hừ, ngọc giản rác rưởi.

Ngọc giản túi thân quá chùng, nhưng nói không nên lời.

Tuy đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã mời người lên thú cười, không đạo Tinh Hải thì không được tốt lắm ...

Vì thế Thẩm Thanh Huyền đơn giản tiếp đãi Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm giỏi nói chuyện, hai người không rơi vào tình cảnh tẻ nhạt, vừa nói vừa cười đi hết một vòng, sau khi về có thể thu được một đồng cảm rất đắt.

Chư nhân Thiên Đạo: Không, không đánh nhau hả?

Chư nhân Tâm Vực: Không, không gài bẫy ư?

Thiên Đạo & Tâm Vực: Thật sự cùng đạo Tinh Hải sao? Còn ... còn nắm tay nữa?

Không ... không phải sự thật ... nhất định là bọn họ vẫn còn say trong giấc mộng hoàng lương!

Lần luận đạo này cứ thế chấm dứt viên mãn, mọi người đều bình tĩnh ra về.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng hài lòng, bốn nhiệm vụ đã hoàn thành hai, thang trời có thêm hai viên gạch, tuy cách lúc hoàn thành vẫn còn một đoạn đường rất dài, nhưng chỉ cần có hi vọng thì không phải gấp.

Thứ như tính nhẫn nại, người sống lâu đều phải có.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hàng chữ thứ tư.

Cái này thật ra làm rất dễ, chỉ cần y thu lại sát tâm với Cố Kiến Thâm, thế là hoàn thành, thang trời lại thêm được một viên gạch.

Chẳng qua y thu không được, mà còn rất nghiêm túc muốn giết hấn.

Hiện giờ nhiệm vụ đều có liên quan tới Cố Kiến Thâm nên không thể động vào hấn, nhưng chờ nhiệm vụ thay đổi hướng đi là có thể thuận lý thành

chương diệt trừ hãn.

Những việc Ma đế Tâm Vực này đã làm, chết mấy trăm lần cũng còn ngại ít.

Có điều thật đáng tiếc ... ánh mắt màu đỏ ấy nếu mất đi sức sống sẽ không còn đẹp như thế nữa.

Nghĩ xong Thẩm Thanh Huyền cũng bình thường trở lại, Cố Kiến Thâm chết rồi, vậy con kim long kia có thể đổi chủ.

Loài rồng có ánh vàng rực rỡ như thế, y lén nuôi cũng được.

Y vừa quyết định xong, lại phát hiện ngọc giản đang “run lấy bầy”.

Nói run lấy bầy cũng chỉ là ví von, chẳng qua ánh sáng dao động trông như một con trùng nhỏ đáng thương nhìn thấy mãnh thú.

Thẩm Thanh Huyền ngoài mặt thì thuần khiết thánh thiện, trong lòng lại là một cảnh tượng khác: quả nhiên vẫn phải tốn chút công phu vào vụ cùng uống rượu say rồi.

Chẳng hạn như chuốc say hãn, thừa dịp hãn chưa chuẩn bị ...

Ngọc giản lại chớp tắt nhanh hơn, chốc sau bắn một loạt mấy dòng chữ.

“Thứ năm, tán thưởng đôi mắt Cố Kiến Thâm.”

“Bổ sung: không được ít hơn ba câu.”

“Thứ sáu, hỏi xin kim long từ Cố Kiến Thâm.”

“Bổ sung: có thể làm tài sản chung.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ánh sáng ngọc giản càng lúc càng nhạt, trước khi sắp tắt lại nháy ra một hàng chữ:

“Thứ bảy, trong vòng năm ngày tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bí Cảnh Nguyệt Lạc

Khen ngợi đôi mắt Cổ Kiến Thâm? Hỏi xin kim long?

Người chết rồi cũng có thể khen ngợi nhỉ ...

Y vừa nghĩ thế, ngọc giản phải dùng hết ngậm máu cuối cùng để phun chữ.

“Bổ sung: Phải còn sống!”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy tiếc nuối.

Hai nhiệm vụ này tạm thời Thẩm Thanh Huyền không muốn làm, vừa tách ra lại tiếp cận khen mắt người ta còn đòi kim long của người ta, có bệnh thần kinh cũng vừa thôi, y làm không được.

Nhiệm vụ cuối cùng thì ... trong vòng năm ngày tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc? Có thể làm trước.

Chẳng qua bí cảnh Nguyệt Lạc là bí cảnh nào?

Cũng đừng trách Thẩm Thanh Huyền không biết, dù sao ở thế giới tu chân, phóng mắt nhìn khắp đại lục, bí cảnh nhiều như chó, thế giới nhỏ đâu đâu cũng có, không quá nổi danh thì làm sao đại lão như Thẩm Thanh Huyền nhớ được.

Thẩm Thanh Huyền có thể dùng thần thức quét một vòng xác định phương hướng, nhưng có hơi hưng sư động chúng(1), hơn nữa người có tu vi quá thấp nếu bị quét trúng sẽ tạo thương tổn đối với tinh thần.

(1) hưng sư động chúng = huy động nhân lực

Liên Hoa Tôn Chủ chính là người nhân từ.

Thẩm Thanh Huyền liền gọi Tăng Tử Lương tới.

Lão Tăng đột nhiên bị gọi, căng thẳng tới mức cùng tay cùng chân, suýt nữa phải để đệ tử mình dìu đi!

Càng đến gần Vạn Tú Sơn, Tăng Tử Lương càng khẩn trương.

Hắn không phải kẻ cứng nhắc cố chấp như Diệp Trạm, cũng không phải không màng thế sự như Trịnh Tình, trong sáu người hắn trải đời sâu nhất, cũng có dã tâm lớn nhất.

Trong lòng có quỷ, đương nhiên sợ hãi hơn nhiều.

Vạn Tú Sơn cũng giống như tên nó, khói núi đầy trúc, hoa tươi rực rỡ, đẹp không giống nơi ở trần gian.

Đáng thương Tăng Tử Lương không có tâm trạng thưởng thức.

Đi tới bậc thềm cuối cùng, phía sau Lão Tăng đã ướt đầm mồ hôi.

Ngoài điện, một tiểu đồng môi hồng răng trắng hành lễ với hắn:

“Tăng chương môn, mời.”

Lấy tu vi Tăng Tử Lương, đương nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấu chân thân của đứa trẻ này, là một tiểu hoa đào biến gốc chưa lâu.

Nếu là bên ngoài, đối với hoa đào yêu nho nhỏ này, Tăng Tử Lương không cần phải nhìn nhiều, nhưng đang ở Vạn Tú Sơn, lại còn trên Càn Thính Điện, là người theo hầu Tôn chủ!

Tăng Tử Lương hết mực quy củ hành lễ với tiểu đồng:

“Làm phiền.”

Túc Vũ đang trong độ tuổi đơn thuần nhất, cảm thấy chương môn này độ lượng hữu lễ, hoàn toàn không nghĩ nhiều.

“Mau mau đi đi, đại nhân đang chờ ngài đó.” Giọng Túc Vũ vô cùng lạnh lợi êm tai.

Tăng Tử Lương muốn nói lời khách sáo thăm dò, nhưng đã vào Càn Thính Điện, ngay cả một chữ hăn cũng không dám nhiều lời, sợ nói nhiều sai nhiều ...

Những tâm tư ngoằn ngoèo này của hăn, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên biết, có điều chỉ cần không vi phạm, y luôn luôn mở một mắt nhắm một mắt, không hỏi nhiều lời.

Thiên Đạo tự xưng là chính đạo, thật ra lại kém chữ này khá xa.

Trăm triệu năm qua đều là sinh tồn theo kiểu cá lớn nuốt cá bé, muốn “chính” thì có thể chính tới mức nào?

Tăng Tử Lương rốt cục gặp được Thẩm Thanh Huyền.

Giữa hương trà mật mù, thân ảnh xanh nhạt kia là đại diện của Thiên Đạo.

Tăng Tử Lương cúi người hành lễ, ngay cả một ánh mắt cũng không dám nhìn nhiều.

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Lại đây.”

Tăng Tử Lương cúi đầu đi qua, trong lòng bất an, thật sự không biết lần này Tôn chủ truyền hăn là vì chuyện gì.

Thẩm Thanh Huyền gõ phần đất trống bên cạnh, một chiếc ghế tinh xảo xuất hiện.

Thẩm Thanh Huyền: “Ngồi đi.”

Ghế dựa tôn quý như thế, Tăng Tử Lương nào dám ngồi, hăn run giọng:

“Đệ tử không dám.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hăn, chân Tăng Tử Lương lập tức mềm nhũn, lạch cạch ngồi xuống.

Thẩm Thanh Huyền mặt không đổi sắc, giọng nói cũng rất ôn hòa:

“Ta tìm người tới là có việc muốn hỏi người.”

Tới rồi tới rồi ... Tim Tăng Tử Lương đập thành thịch, có phải chuyện mình hắc bí bảo Thiên Hạc Môn, đoạt tài nguyên Tâm Nguyệt Tông bị Tôn chủ biết hết rồi không!

Thẩm Thanh Huyền lười dòm ngó tâm tư nhỏ của hăn, đi thẳng vào vấn đề:

“Bí cảnh Nguyệt Lạc, người biết không?”

Bí cảnh Nguyệt Lạc!!

Tăng Tử Lương lập tức quỳ xuống:

“Tôn chủ, đệ tử biết sai!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Tăng Tử Lương sợ tới mức muốn chết muốn sống, trăm triệu không ngờ hăn chỉ mới tiếp xúc với người Tâm Vực một lần đã bị Tôn chủ biết!

Bí cảnh Nguyệt Lạc quả thực không phải bí cảnh lớn, đừng nói Thẩm Thanh Huyền, ngay cả cấp bậc đại lão như Tăng Tử Lương cũng không quá để ý.

Nói nó là bí cảnh chi bằng bảo nó là rừng cây.

Khoảng chừng trăm năm trước đã sinh ra, là bí cảnh va chạm với phạm thế, gần đây rất nhiều người phạm đều tới đó hưởng đường thành tiên, đương nhiên cũng có không ít tu sĩ cấp thấp tới đó tu hành.

Vì quy mô bí cảnh Nguyệt Lạc này quá nhỏ, cho nên thế lực khắp nơi không tranh đoạt, thuộc khu vực công cộng.

Thiên Đạo cũng được, Tâm Vực cũng thế, tu sĩ tầng dưới chót đều có thể vào mạo hiểm.

Việc dọa Tăng Tử Lương sợ mất mặt thật sự không đáng nhắc tới, hãn tuổi cao vẫn không quên khai chi tán điệt, sinh con một đồng, đứa nhỏ nhất năm nay mới mười tám tuổi, là một tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia sinh ra ở tu chân thế gia, đương nhiên phải tu hành, nhưng cha hãn là tông chủ Vô Phương Tông, hãn đi đâu cũng toàn đi ngang ...

Trước kia phách lối đã quen không ai bì nổi, đến bí cảnh Nguyệt Lạc cũng rất cuồng vọng.

Tu sĩ Thiên Đạo kiêng dè cha hãn nên tránh hãn, nhưng tu sĩ Tâm Vực thì mặc kệ, bọn họ dùng kế trói tiểu thiếu gia này lại, còn gửi thư cho Vô Phương Tông.

Tăng Tử Lương rất yêu thích đứa con trai này, vừa nghe xảy ra chuyện liền gọi đệ tử đi giải cứu.

Vì lo lắng an nguy thằng bé, nên Tăng Tử Lương cho những tu sĩ Tâm Vực kia không ít ưu đãi ...

Không ngờ việc này bị Tôn chủ đại nhân phát hiện! Có khi nào Tôn chủ nghĩ hãn đạo tâm bất chính, thông đồng giặc ngoài không!!

Chưa bàn tới có thông đồng giặc ngoài hay không, đạo tâm Tăng Tử Lương quả thật bất chính. Chẳng trách đều là cùng lứa, Diệp Trạh vẫn là diện mạo thanh niên, còn Tăng Tử Lương đã bước qua tuổi trung niên.

Thẩm Thanh Huyền cầm chung trà nói:

“Nhân giống dòng dõi là chuyện tốt, nhưng sao không giáo dục cẩn thận.”

Tăng Tử Lương luôn miệng đáp:

“Cẩn tuân(2)thánh ý.”

(2) Cẩn tuân: cẩn thận tuân theo

Thẩm Thanh Huyền nhìn hằm:

“Uống trà.”

Tăng Tử Lương run rẩy nâng chung trà lên, sau khi uống một ngụm ...

Linh khí trong lành tràn vào nội tâm, những buồn bực tích tụ đều tan thành mây khói, thay vào đó là đạo ý tối cao trong suốt linh hoạt kỳ ảo.

Dung mạo Tăng Tử Lương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy khôi phục tuổi trẻ, đau nhức trên thân thể tiêu trừ, tâm linh cũng theo đó mà trầm tĩnh ...

Lão Tăng lệ rơi đầy mặt, quỳ trên đất dập đầu:

“Đa tạ Tôn chủ!”

Thẩm Thanh Huyền khoát tay áo.

Tăng Tử Lương trải qua lễ rửa tội này, có thể vì Thiên Đạo cúc cung tận tụy mấy trăm năm.

Trong lúc Lão Tăng cảm động nước mắt chảy ròng ròng, Thẩm Thanh Huyền lại nói:

“Ở chỗ ta có hai tiểu đồng dắt đạo, người hãy an bài, để chúng nó tới bí cảnh Nguyệt Lạc hành tẩu một chuyến.”

Tăng Tử Lương nhớ tới đào hoa yêu nhìn thấy ngoài điện, lập tức trả lời:

“Xin Tôn chủ yên tâm, việc nhỏ như thế, đệ tử chắc chắn an bài thỏa đáng.”

Thẩm Thanh Huyền bằng lòng.

Tăng Tử Lương rời đi, Thẩm Thanh Huyền lại cho gọi Túc Vũ.

Túc Vũ đang trong thời điểm khờ dại hồn nhiên nhất, thấy Thẩm Thanh Huyền cũng không sợ.

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng nói:

“Đã nhập đạo rồi thì nên tu hành, ngày mai người và một đồng bạn khác cùng tới bí cảnh Nguyệt Lạc đi.”

Túc Vũ kinh ngạc nói:

“Đại nhân, con có thể rời Vạn Tú Sơn ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Đây là nhà người, đi hay về tùy người.”

Túc Vũ vui tới mức mắt lấp lánh sao nhỏ.

Thẩm Thanh Huyền xoa mái tóc mềm mại của nó, nhẹ giọng:

“Về chuẩn bị đi.”

Ngày hôm sau, Túc Vũ tỉnh lại thật sớm, một đường chạy chậm lưng đeo bọc đi vào tiền điện.

Lại nói Tôn chủ bảo có người đồng hành với nó, không biết là ai nữa?

Đang nghĩ, Túc Vũ lập tức nhìn thấy tiểu đồng đứng ở trước điện.

“Tiểu đồng” quay đầu, một đôi mắt to đen trắng rõ ràng nhìn về phía nó.

Túc Vũ hoàn toàn ngây dại!

Thật ... thật ... thật đáng yêu!

Mái tóc đen nhánh, da thịt tuyết trắng, mắt to ngậm nước, một nốt chu sa ở mi tâm đỏ tới mức làm lòng người run rẩy ...

Qua thật lâu, Túc Vũ mới mở miệng:

“Người ... người ...”

“Tiểu đồng” mềm giọng nhẹ nhàng nói:

“Ta là Triều Yên.”

—— Đào hồng ngậm mưa rơi, liễu xanh dầm sương mai(3).

(3) Câu thơ Hán: Đào hồng phục hàm túc vũ, liễu lục canh đối triều yên.

Đây là câu thơ Tôn chủ từng nói với nó!

Túc Vũ vui mừng hỏi han:

“Người là biến thân của cây liễu ư?”

Triều Yên gật đầu:

“Ừ.”

Xem ra đây là bạn đồng hành của nó! Túc Vũ vui sướng quá chừng!

“Hành lý của người chuẩn bị xong hết chưa? Chúng ta đi từ biệt Tôn chủ đi.”

“Triêu Yên” nói:

“Tôn chủ ra ngoài rồi, bảo chúng ta trực tiếp xuống núi là được.”

Túc Vũ không nghi ngờ y, liên tục gật đầu:

“Cũng được.”

Nó kéo tay Triêu Yên:

“Nào, dập đầu với Tôn chủ đi.”

Tuy Tôn chủ không ở đây, nhưng quy củ nên có không thể thiếu, Túc Vũ tuy còn nhỏ nhưng sống trên Vạn Tú Sơn, đạo tâm vững vô cùng.

“Triêu Yên” do dự một chút ...

Thẩm Thanh Huyền sợ y vừa quỳ, đại diện sẽ sập, Vạn Tú Sơn lở ngay.

Thôi, vẫn nên dùng ảo thuật đi.

Túc Vũ vui vẻ lôi kéo tiểu đồng bọn xuống núi, hồn nhiên không biết tiểu đồng bọn này không chỉ không nhỏ mà còn rất lớn ...

So với tuổi của Túc Vũ, có thể nói Thẩm Thanh Huyền tương đối lớn.

Biến thành Triêu Yên xuống núi cũng là phỏng đoán của Thẩm Thanh Huyền.

Nhiệm vụ trên ngọc giản là trong vòng năm ngày tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc. Nhiệm vụ này trông thì đơn giản, lấy một mình Thẩm Thanh Huyền ra nói, đừng nói năm ngày, đi đi về về chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng cái này cần phải trả giá, không phải Thẩm Thanh Huyền trả giá, mà là bí cảnh Nguyệt Lạc.

Một bí cảnh nhỏ như thế, nếu tự thân Thẩm Thanh Huyền tới, phỏng chừng trực tiếp nổ tung, nát không còn một mảnh vụn.

Phần lớn bí cảnh hình thành đều có căn cứ, thường là tự hình thành lá chắn, bảo vệ một phương mới có thể sinh sôi ngàn vạn linh vật.

Mà lá chắn này nhất định có hạn chế, đừng nói Thẩm Thanh Huyền, dù là Tăng Tử Lương, lá chắn này biết đâu chừng cũng chịu không nổi.

Linh khí hấp dẫn lẫn nhau là điều không tránh khỏi, linh khí trong cơ thể Tăng Tử Lương lớn hơn lá chắn này, sẽ không ngừng hấp thu nó, cuối cùng làm bí cảnh này không còn tồn tại nữa.

Mặc dù là bí cảnh cấp thấp, nhưng đối với sự trưởng thành của đời sau có giá trị tồn tại rất lớn, cho nên tu vi tới một cảnh giới nhất định, tu sĩ sẽ không tiến vào loại bí cảnh này.

Thẩm Thanh Huyền lại không thể không đi, y còn phải lo nghĩ thật nhiều.

Bí cảnh này không thể hủy, không nói tới người đời sau (dù sao chỉ cần lão đại nhắc tay là có thể tạo vài bí cảnh cho bọn họ), chỉ cần là nhiệm tiếp theo trên ngọc giản này, bí cảnh Nguyệt Lạc nhất định phải tồn tại.

Y không tin ngọc giản chỉ bảo y đi chuyển này, nhất định còn có thứ tám, thứ chín, thứ mười ...

Cho nên Thẩm Thanh Huyền áp chế tu vi, hóa thành một tiểu đồng, dùng cách bình thường nhất tiến vào bí cảnh.

Dọc đường Túc Vũ riu ra riu rít, chẳng giống hoa đào yêu mà giống chim hoàng oanh hơn.

Hai người họ rất gây chú ý, hai tiểu đồng để tóc chỏm, trông trắng trắng mềm mềm, mặc cho ai thấy đều sẽ nhìn thêm vài lần.

Túc Vũ tuổi nhỏ ngây thơ, đi tới ngoài bí cảnh, thấy cả đồng quầy bán hàng, mắt lập tức sáng lên.

Tăng Tử Lương làm việc thỏa đáng, cho mỗi người một cái túi Càn Khôn, đồ vật trong túi Càn Khôn ... chà chà ... còn nhiều hơn cả bảo bối sản sinh trong bí cảnh Nguyệt Lạc ...

Khi Túc Vũ nhìn thấy đồ chơi làm bằng đường, nó liền hí hửng nói:

“Triều Yên ngươi muốn ăn không?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Túc Vũ lại cho rằng y thẹn thùng:

“Nếm thử xiu thôi, không sao đâu.” Nói xong nó lại chạy đi mua hai xiu.

Túc Vũ cắn một cái, nháy mắt mặt mày hớn hờ:

“Ngọt ghê.”

Thẩm Thanh Huyền cũng cắn một cái, mi tâm hơi nhú.

Thật khó ăn ...

Túc Vũ vừa ăn vừa tán thưởng:

“Ăn thật ngon, ăn ngon quá đi!”

Thẩm Thanh Huyền thật sự ăn không trôi, dùng pháp thuật làm cho nó biến mất.

Dù sao y vẫn chưa tiến vào bí cảnh, có dùng pháp thuật cũng không gây trở ngại.

Y nghĩ thế, lại không ngờ dao động nhỏ này làm cho người nào đó ở rất xa định vị được y.

Túc Vũ mua một loạt thứ thượng vàng hạ cám⁽⁴⁾xong mới cùng Thẩm Thanh Huyền đi vào bí cảnh, sau khi vào, Thẩm Thanh Huyền liền kiểm tra ngọc giản.

(4) Thượng vàng hạcám: linh tinh

Điều “Thứ bảy” đáng lẽ nên biến thành màu xám vẫn còn sáng.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ đây không phải là bí cảnh Nguyệt Lạc?

Tại sao nhiệm vụ không hoàn thành?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cố Lên, Tiểu Hoa Đào

Chẳng lẽ hóa thành tiểu đồng Triều Yên thì ngọc giản không nhận ra y nữa?

Thẩm Thanh Huyền vốn cảm thấy đầu óc ngọc giản này không dùng được, hiện giờ lại càng thêm ghét bỏ.

Nhưng y không muốn biến về diện mạo vốn có, dưới tình huống không áp chế tu vi, có rất ít người dám nhìn thẳng y; nhưng đã áp chế tu vi, còn lộ ra hình dáng ban đầu, dù bí cảnh Nguyệt Lạc không sập, y cũng không tiện hành động.

Trước kia lúc y chưa thành thánh, vì chuyện này mà sát giới không ít lần.

Y đứng bất động, Túc Vũ gọi y:

“Triều Yên, mau đến xem!”

Thẩm Thanh Huyền thu lại tâm trạng đi theo, chờ chút nào, có lẽ có điều kiện gì đó chưa thành, chẳng hạn phải ở bao lâu trong bí cảnh mới được tính là “tiến vào”.

Túc Vũ phát hiện một bụi hoa xinh đẹp, hoa này dáng dấp thấp bé, không có cành lá, trông như mảng lớn tuyết trắng trải trên mặt đất, hút lấy ánh nắng sáng ngời, chiết xạ ra tia sáng trong vắt.

Túc Vũ nhìn chăm chăm chúng, nói:

“Tôn chủ đại nhân nhất định sẽ thích!”

“Tiểu tuyết hoa” thần thánh tinh khiết như thế, nhất định có thể khiến Tôn chủ yêu thích.

Thẩm Thanh Huyền cười, trong lòng lại nói: Tôn chủ người không thích màu sắc đốt giấy để tang này đâu.

Túc Vũ tiếc nuối bảo:

“Thật muốn hái một ít về cho Tôn chủ.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Chúng ta vẫn nên chuyên tâm tu hành mới không phụ kỳ vọng của Tôn chủ.”

Túc Vũ lập tức giữ vững tinh thần:

“Đúng! Triều Yên hiểu chuyện hơn ta nhiều!”

Đại lão không muốn nhận lời khen ngợi này.

Bọn họ đang định đi, tiểu tuyết hoa “thuần khiết” kia đột nhiên nổi điên, móng vuốt sắc bén nắm chặt mắt cá chân Túc Vũ.

Túc Vũ hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

Làm gì có tiểu tuyết hoa? Rõ ràng là một cự thú hung mãnh đang nhe răng nhếch miệng chờ bọn họ.

“Chạy mau!” Túc Vũ gấp giọng quát Thẩm Thanh Huyền, “Triều Yên, người chạy mau!”

Đại gia hỏa này sao có thể đánh thắng được! Nó đã bị bắt, không thể liên lụy thêm Triều Yên.

Thẩm Thanh Huyền sao có thể chạy? Y nếu muốn xử lý thứ nhỏ bé này ... ngay cả tay cũng chẳng cần động.

Nhưng đối với hai tiểu đồng như Túc Vũ và Triều Yên, nó quả thật rất đáng sợ.

Nói tới cũng kỳ ...

Thẩm Thanh Huyền rất buồn bực, mãnh thú này trông cũng phải cấp hai, sao lại xuất hiện ở lối vào bí cảnh?

Y áp chế tu vi, cảm giác cũng giảm theo, hơn nữa một con bọ nhỏ bé thế này với y mà nói chẳng khác gì so với tiểu tuyết hoa chân chính, cho nên không cảm nhận được từ sớm.

Chẳng qua nếu biết cũng không tiện biểu hiện ra ngoài, vì dù sao Triều Yên sẽ không cảm nhận được.

Túc Vũ còn tưởng Triều Yên bị dọa không động đậy nổi!

Tuy nó bị bắt, mặc dù trong lòng sợ muốn chết, nhưng vẫn cố lấy dũng khí thật lớn, móc pháp khí trong túi Càn Khôn, muốn tranh thủ thời gian cho Triều Yên chạy trốn!

Những thứ Tăng Tử Lương đưa đều vô cùng tốt, nhưng dầu có là thần binh lợi khí vẫn cần chủ nhân khống chế.

Dù Túc Vũ có linh lực thuần khiết, song kinh nghiệm thực chiến bằng không, đột nhiên đối mặt địch nhân cỡ này, phần thắng có thể bỏ qua không tính.

Có điều tiểu gia hỏa này cũng thông minh lắm, sau khi mãnh thú kéo nó tới gần, nó đột nhiên rút kiếm, không chút do dự đâm vào mắt mãnh thú!

Có dũng có mưu, tư chất tốt vô cùng, chỉ tiếc vẫn còn khá ngây thơ.

Tuy mắt là điểm yếu, nhưng loại mãnh thú này phần lớn chưa mở trí, sau khi bị thương sẽ càng thêm nổi điên, phát huy năng lực lớn mạnh hơn.

Lấy bản lĩnh Túc Vũ và Triều Yên hiện tại, dù giãy được gồng cùm xiềng xích cũng chạy không được xa.

Túc Vũ ngã xuống từ giữa không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn, trong mắt đều là dự vọng cầu sinh:

“Chạy!”

Nó kéo tay Thẩm Thanh Huyền chạy như điên.

Phía sau là mãnh thú gào thét, đằng trước là tiểu đồng chật vật chạy trốn ...

Cảnh này ai nhìn thấy đều sẽ đoán nhất định dữ nhiều lành ít ...

Có điều chưa phải lúc Thẩm Thanh Huyền ra tay, đã đến bí cảnh này thì Túc Vũ quả thật nên rèn luyện một trận.

Tuy không ra tay, nhưng y có thể giúp nó, để Triều Yên giúp nó.

“Bên này.” Thẩm Thanh Huyền nói với Túc Vũ.

Túc Vũ làm gì còn thời gian suy nghĩ, lập tức theo chỉ thị Thẩm Thanh Huyền chạy về rừng cây bên trái.

Rừng cây rất sâu và lớn, chạy rất phí sức, không bao lâu Túc Vũ đã đầy mồ hôi thở hồng hộc, mệt tới mức sắp không nhắc chân nổi.

Thế nhưng mãnh thú phía sau càng chạy càng nhanh, vì muốn mau chóng đuổi kịp con mồi mà phát ra tiếng thở dốc “khừ khừ” đầy hưng phấn.

Túc Vũ căn bản không dám quay đầu, nhưng nó biết mãnh thú cách bọn họ ngày càng gần.

Tiếng khừ khừ, hơi thở tanh nồng và cả âm thanh chấn động khi cự chưởng vỡ xuống ngày càng rõ rệt ...

Chạy không nổi nữa ... cuộc chiến trước đó đã làm Túc Vũ cạn kiệt thể lực, hiện tại đã tới cực hạn!

Sắc mặt nó trắng bệch, trán đầy mồ hôi, mái tóc mềm mại ướt đầm dãn hai bên gò má, cả người trông cực kỳ chật vật.

“Triêu, Triêu Yên ...” Túc Vũ thở hồn hển nói với tiểu đồng bên cạnh, “Người chạy tiếp đi, đừng quay đầu!”

Triêu Yên nắm chặt tay nó:

“Không được, chúng ta phải cùng chạy.”

Túc Vũ nói:

“Ta ... ta có thể đấu với nó, ta ... biết nhược điểm của nó, người chạy trước đi, tìm người tới giúp, ta có thể!”

Nói chuyện còn thở tới mức này, phỏng chừng dừng lại chỉ có một chữ “chết”.

Thẩm Thanh Huyền nhìn ánh mắt sáng ngời của nó, trong lòng mềm nhũn: Thật là một đóa hoa đào đáng yêu.

Ngay thời điểm mấu chốt, đằng trước sáng lên ánh rạng đông.

Thẩm Thanh Huyền giả vờ kinh hỉ nói:

“Có người! Túc Vũ, phía trước có người!”

Túc Vũ nhìn theo, quả thực thấy được bóng người đông đúc.

“Cứu mạng!” Tiểu hoa đào gấp giọng kêu cứu, kéo lực chú ý của mấy tu sĩ phía trước.

Đằng trước có năm, sáu người, đủ để đánh bại mãnh thú ba trảo này!

Túc Vũ vốn đã mệt cực kỳ, nhưng hiện tại lại bộc phát lực lượng kinh người, kéo Thẩm Thanh Huyền chạy như điên.

Động tĩnh bên này không nhỏ, mấy tu sĩ kia cũng đã nhận ra, vừa thấy tình cảnh này, bọn họ đồng loạt dùng pháp bảo, cùng nhau công kích mãnh thú!

Mãnh thú cấp hai đối với Túc Vũ tuy trí mạng, nhưng trước mặt mấy tu sĩ này cũng chỉ là vật tốt để rèn luyện.

Đằng trước đánh nhau từng trận sáng xanh, phía sau Thẩm Thanh Huyền lại thu xếp Túc Vũ ở sau cây đại thụ.

Tiểu hoa đào mệt thở không ra hơi, vừa sợ vừa bị dọa, cả người đều hự thoát.

Thẩm Thanh Huyền đưa ấm nước cho nó.

Túc Vũ há to miệng uống, hơn nửa ngày mới lấy lại sức.

Thẩm Thanh Huyền nói với nó:

“Đỡ hơn chút nào không?”

Túc Vũ lộ ra nụ cười sáng ngời sống sót sau tai nạn:

“Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền liếc mắt ra sau, cúi đầu che giấu tâm trạng nơi đáy mắt.

Sống sót sau tai nạn? Chỉ sợ lại là một vực sâu khác.

Khi Túc Vũ đứng dậy, cuộc chiến đằng trước đã kết thúc.

Mãnh thú tuyệt vọng gào thét một tiếng rồi âm âm ngã xuống, mấy tu sĩ thở phì phò, trông khá nhẹ nhõm.

Túc Vũ khâm phục nói:

“Ta cũng muốn trở nên lợi hại như vậy!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười.

Túc Vũ nghênh đón:

“Đa tạ các vị tiền bối!”

Nó cúi đầu hành lễ, thật tâm cảm kích ơn cứu mạng này.

Tu sĩ cao gầy trong đó nói:

“Tiện tay mà thôi, chẳng đáng nhắc tới.”

Lời này càng khiến Túc Vũ cảm động quá chừng!

Người cao gầy lại hỏi Túc Vũ:

“Hai người các ngươi từ môn phái nào?”

Vạn Tú Sơn không phải môn phái, Túc Vũ cũng không phải đồ đệ Thẩm Thanh Huyền, cho nên nó lắc đầu nói:

“Chưa từng bái nhập sư môn.”

Kẻ cao gầy kia khẽ nhướn lông mày, tha thiết hỏi:

“Hai người có bằng lòng đồng hành cùng bọn ta không?”

Túc Vũ hết sức kinh ngạc:

“Chúng ta có thể ư?”

Người cao gầy nói:

“Đương nhiên! Đều là người Thiên Đạo, về lý phải nên hỗ trợ.”

Túc Vũ quay đầu nhìn Thẩm Thanh Huyền, kinh hỉ nói:

“Triêu Yên, chúng ta ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười:

“Ta nghe theo người.”

Túc Vũ vui vẻ nắm chặt tay Thẩm Thanh Huyền.

Mấy tu sĩ kia nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền xong đều run lên, sau đó tham lam trong mắt càng sâu hơn.

Thẩm Thanh Huyền vờ như không phát hiện.

Túc Vũ rất đơn thuần, đáng tiếc thế giới này ... đơn thuần sống không lâu.

Lúc thu thập thi thể mãnh hủ, đôi bên giới thiệu lẫn nhau.

Mấy tu sĩ này đến từ môn phái khác nhau, sau khi tới bí cảnh Nguyệt Lạc mới quen biết, thế là cùng nhau hành tẩu.

Kẻ cao gầy kia tên Vương Vũ, rất dẻo miệng.

Gã biết rất nhiều, đỡ cho tiểu hài tử không rành thế sự như Túc Vũ trong mắt toàn là khâm phục.

Còn có một tu sĩ hơi mập tên Lý Chuẩn, người này vẫn luôn muốn tiếp cận Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền vờ như thể sợ người lạ, luôn theo sau Túc Vũ.

Túc Vũ còn nói với Thẩm Thanh Huyền rằng:

“Triều Yên người đừng sợ nha, Vương đại ca và Lý đại ca đều là người tốt.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn chỉ nhìn nó.

Túc Vũ rất có phong phạm đại ca ca mà bảo:

“Triều Yên sợ người lạ, Vương đại ca, Lý đại ca, các người đừng để bụng.”

Lý Chuẩn nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Huyền, nói:

“Không ngại không ngại, từ từ rồi sẽ quen.”

Bỏ công một ngày, Túc Vũ liền xem mấy ân nhân cứu mạng này là đại ca tốt.

Sau khi trời tối, sắc mặt đại ca tốt chính thức lộ ra.

Bọn hăn hạ được vào bữa tối, cho nên không sợ, nhưng thật ra Thẩm Thanh Huyền đã sớm giải được trong cơm của Túc Vũ.

Cho nên khi Vương Vũ trối Túc Vũ, Túc Vũ mở mắt ra.

Wương Vũ ngừng lại.

Túc Vũ vẫn còn đang mơ hồ:

“Wương đại ca?”

Wương Vũ không giả vờ nữa, hăn cười xùy một tiếng:

“Không ngờ có thể kháng được, tiếc là chậm rồi.”

“Thả ta ra!” Thẩm Thanh Huyền cố ý hô lớn nhắc nhở Túc Vũ.

Túc Vũ nháy mắt thanh tỉnh, thấy dây thừng cột trên người mình, nó ngẩn người rồi nói:

“Người ... các người ... đang làm gì?”

“Làm gì hả?” Vương Vũ cười nói, “Hoa đào yêu, thanh liễu yêu ... Các người đáng giá lắm đó.”

Túc Vũ trợn to mắt:

“Vương ... Vương đại ca người đang nói gì đó?”

Vương Vũ véo gương mặt trắng nõn của Túc Vũ một cái:

“Chỉ có tiểu yêu như các người mới đơn thuần thế này.”

Túc Vũ không ngốc, tới hoàn cảnh này rồi mà còn không hiểu sao?

Thế nhưng nó không thể tin nổi, đầy mắt đều là không dám tin!

Vương Vũ thay đổi hình người đáng người ban ngày, cười đến là hèn hạ:

“Ngoại hình các người trông không tệ, dùng được thức nhất định càng thêm mê người.”

Lý Chuẩn âm trầm nhìn Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền bày ra dáng vẻ sợ hãi khiếp đảm.

“Hắc, lão Vương.” Lý Chuẩn hỏi đồng bạn mình, “Ta bán một giữ một đi.”

Vương Vũ nện một đấm lên đầu gã:

“Thành thật chút đi, đều là tiền không đó!”

Lúc này Túc Vũ triệt để hoàn hồn, nó nhìn Triệu Yên đang sợ tới mức run lên, nhất thời lòng như đao cắt.

“Các người ... các người ...”

Túc Vũ hiểu ra, hai tròng mắt đỏ bừng, quay cuồng trong lồng ngực đều là lửa giận ngút trời!

Ngày hôm nay nó thật sự trải qua rất nhiều biến cố.

Đầu tiên là bị tiểu tuyết hoa trông vô hại dụ dỗ, rồi đụng phải mãnh thú, sau đó là sinh tử giao tranh, chạy trốn tới suýt tắt thở mới tìm được đường sống, vốn tưởng gặp được cứu tinh, gặp được người tốt, kết quả trong một đêm ân nhân biến thành cầm thú!

Tầng tầng đả kích rơi xuống, Túc Vũ rốt cục bạo phát.

Dù sao cũng đắc đạo trên Vạn Tú Sơn, tiềm lực vô tận.

Linh lực cuộn cuộn trong cơ thể nó, phá vỡ sự trói buộc của dây thừng.

Vương Vũ nhướn mày:

“Tiểu tử ngươi cũng có chút bản lĩnh đó!”

Túc Vũ tức giận nói:

“Thả cậu ấy ra.”

Vương Vũ căn bản không sợ nó:

“Ha ha, tiểu hoa đào, ta thấy ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Vừa nói xong, gã quất một roi về phía Túc Vũ.

Dù linh lực tinh thuần hùng hậu, nhưng đến cùng vẫn không có kinh nghiệm thực chiến, hoàn toàn nhờ vào sự ngoan cường liều lĩnh chiếm thượng phong.

Vương Vũ không muốn làm nó bị thương, sợ bán không được giá tốt, cho nên liên tiếp bại lui, dường như bị áp chế.

Lúc này Lý Chuẩn bóp cổ Thẩm Thanh Huyền, cao giọng nói:

“Có phải người muốn nhìn nó chết không?”

Túc Vũ lập tức ngừng lại, trong mắt đều là lo lắng:

“Đừng làm cậu ấy bị thương!”

Vương Vũ nhân cơ hội tiến lên, một roi trói nó lại:

“Vậy người thành thật chút cho ta!”

Túc Vũ trợn to mắt, con người biến thành màu đỏ diễm lệ, bên trong đều là không cam lòng và hối hận.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy đã đến lúc.

Y đang định ra tay ...

Bỗng nhiên một trận cuồng phong nổi lên, vốn là đêm đen như mực lại nhuộm chút đỏ thắm, trong không khí vắng lặng phiêu tán mùi hương ngọt ngào khó thể diễn tả bằng lời.

Bọn người Vương Vũ và Lý Chuẩn ngưng thần đề phòng, nhìn khắp nơi:

“Ai ... là ...”

Chữ thứ ba còn chưa nói ra, yết hầu bọn hắn đều bị xé toạt, máu tươi phun ra, tầm mắt bọn hắn nhìn nhau đều là không thể tin nổi.

Một mảnh lá đỏ dính máu rơi xuống, thân ảnh trong gió lạnh âm u đáp xuống.

Tóc hắc đen như mực, da lại trắng như mây, khóe môi cong lên trông đa tình mà nguy hiểm.

Hắn xoay người, cẩn thận ôm lấy Thẩm Thanh Huyền, thấp giọng hỏi:

“Sao lại làm mình chột vật thành thế này?”

Giọng nói này sao mà lưu luyện uyển chuyển, tựa như tình nhân thì thầm bên tai.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn.

Sao mắt biến thành màu xanh rồi?

Xấu quá chừng.

Suy nghĩ của tác giả:

Cổ Kiến Thâm:Thay đổi màu mắt thôi mà vợ đã không yêu ta nữa, rốt cuộc người yêu ta hay yêu mắt ta?

Tôn chủ mặt lạnh lùng:Đôi mắt, màu đỏ cơ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thế Gian Này Cũng Chỉ Thắm Thanh Huyền Nhận Nỗi Hảo

Người tới đương nhiên là Cố Kiến Thâm.

Dù hảo áp chế tu vi, nhưng ngoại hình không thay đổi ... À, đổi rồi, đôi mắt xinh đẹp đổi màu rồi.

Thắm Thanh Huyền hết sức bất mãn, nghĩ tới mình còn nhiệm vụ khen ngợi đôi mắt hảo, nhất thời càng thêm bất mãn.

Tán thưởng đôi mắt hảo, không ít hơn ba câu? Ha ha, một chữ cũng không muốn nói.

Trải qua chuyện này Túc Vũ đã cẩn thận hơn, đôi mắt diễm sắc nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm, vô cùng đề phòng:

“Người là ai?”

Ân nhân cứu mạng không nhất định là ân nhân cứu mạng, cứ nhìn đám người Vương Vũ Lý Chuẩn trước đó thì biết!

Cố Kiến Thâm mỉm cười, trắng trợn nói dối:

“Chào công tử, ta tới đón thiếu gia.” Nói xong liền nhìn tiểu đồng trắng mềm trong ngực mình.

Túc Vũ sững sờ:

“Là tới đón Triều Yên ư?”

Thắm Thanh Huyền: “...” Ngay câu đầu tiên đã lộ tên.

Cố Kiến Thâm thuận đường nói tiếp:

“Đúng thế.”

Túc Vũ nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền, trong mắt hoa đào ngập nước là một mảnh mờ mịt.

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, chờ xem cái tên phía sau nói mò kiểu gì.

Cố Kiến Thâm từ tốn giải thích mạch lạc:

“Triêu Yên là thánh tử gia tộc ta, do thể yếu nhiều bệnh nên đưa tới Vạn Tú Sơn an dưỡng.”

Túc Vũ bị lừa tới sững sốt, nó nhìn sang Thẩm Thanh Huyền hỏi:

“Phải không?”

Thẩm Thanh Huyền muốn xem rốt cục trong hồ lô Cố Kiến Thâm bán thuốc gì, cho nên gật đầu đồng ý:

“Đúng vậy.”

Lần này Túc Vũ không chút mảy may nghi ngờ.

Hiện giờ nó không tin được người ngoài, nhưng vẫn tin tưởng Triêu Yên trăm phần trăm.

Cố Kiến Thâm bịa chuyện vô cùng hăng hái, tiếp tục nói:

“Hôm qua Tôn chủ báo cho tộc ta biết, thánh tử đã xuống núi rèn luyện, trưởng lão liền an bài ta đến chăm sóc thiếu gia dọc đường.”

Túc Vũ đã triệt để tin tưởng:

“Ra là thế ...”

Thẩm Thanh Huyền suy xét, thấy thế này cũng được, vì thế ngầm đồng ý.

Cố Kiến Thâm cúi đầu nhìn tiểu đồng trong ngực:

“Thiếu gia, ta là Thanh Thâm, người hầu của ngài.”

Đế Tôn Cửu Uyên của Tâm Vực là người hầu y?

Có thể, thế gian này cũng chỉ có Thẩm Thanh Huyền nhận nổi hãn.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, thả giọng nói:

“Thả ta xuống.”

Tôn chủ đại nhân cũng nhập diễn rất nhanh, rất có phong phạm “Thánh tử”.

Cố Kiến Thâm rũ mắt:

“Vâng.”

Nói rồi hãn buông tay, đặt Thẩm Thanh Huyền lên một nơi sạch sẽ.

Rốt cục Túc Vũ kịp phản ứng, nó đến gần Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ta còn tưởng người cũng biến hóa từ trên Vạn Tú Sơn giống ta!”

Nó sống ở Vạn Tú Sơn, vốn là tiểu hoa đào vô tri vô giác, nhờ Liên Hoa Tôn Chủ xuất quan, linh khí Vạn Tú Sơn ngập tràn bốn phía mà ngoài ý muốn đắc đạo, có thể nói may mắn tới cực điểm.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói với nó:

“Thật xin lỗi, trước đó không nói rõ với người.”

Túc Vũ khoát tay bảo:

“Không sao mà, ta cũng đâu có hỏi.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Người có hỏi ta cũng không bịa ra được trò này.

Túc Vũ vẫn rất tò mò:

“Tộc các người đều hóa thân từ thanh liễu ư?” Bộ tộc thanh liễu, sợ không phải chỉ là một cây liễu to.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm nói tránh đi:

“Hai vị thiếu gia, mời dời bước chậm rãi trò chuyện.”

Túc Vũ ngượng ngùng nói:

“Ta tên Túc Vũ, người gọi tên ta là được!”

Cố Kiến Thâm nói:

“Túc Vũ thiếu gia, mời.”

Thẩm Thanh Huyền cười khẽ một tiếng.

Cố Kiến Thâm nhìn sang y.

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ mở, im lặng nói: Bệ hạ còn có sở thích này ư?

Cố Kiến Thâm không nói gì, chỉ cười đến là lưu luyến đa tình.

Thẩm Thanh Huyền lạnh lùng mở mắt.

Lúc đôi mắt Cố Kiến Thâm vẫn là màu đỏ, nụ cười này hoa phù dung không sao sánh bằng, hiện tại thì ... xờ ầu xấu(1).

(2) Raw là 吃藕 (Chī ǒu) đọc ghép thành từ chẩu (丑) nghĩa là ‘xấu’.

Cố Kiến Thâm dẫn bọn họ rời khỏi nơi huyết tinh này, năm người bị một mảnh lá đỏ của Cố Kiến Thâm diệt sạch, giờ phút này máu tươi thấm đất, mùi tanh gay mũi.

Túc Vũ không sợ, nó không phải người, đối với một số chuyện đáng sợ không có cảm xúc lớn gì.

Nhưng nói chuyện giữa một đồng thi thể và máu hiển nhiên không thỏa đáng, cho nên đổi sang nơi khác.

Đi được một lúc, Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền:

“Thiếu gia mệt không?”

Đã hơn mấy ngàn năm Thẩm Thanh Huyền không cảm nhận được mùi vị mệt mỏi là như thế nào.

Chẳng qua Túc Vũ đã hơi mệt, một ngày này đối với nó mà nói vô cùng giày vò, vừa chiến đấu vừa liều mạng chạy trốn lại còn phá vỡ tam quan, đi chưa được bao lâu đã bắt đầu thở dốc.

Thẩm Thanh Huyền phồng theo dáng vẻ của nó, cũng làm cho bản thân sắc mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng thở gấp.

Nào ngờ vừa bày ra bộ dạng này, Cố Kiến Thâm đã đưa tay ôm y:

“Còn một đoạn đường, để ta ôm ngài đi vậy.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm thân cao tay dài, ôm Thẩm Thanh Huyền như đang bế búp bê vải không trọng lượng.

Túc Vũ thấy hai gò má ửng đỏ của Thẩm Thanh Huyền, cũng bảo:

“Triêu Yên đừng miễn cưỡng, hôm nay ngươi vất vả rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ta tự đi được.”

Cố Kiến Thâm hạ giọng:

“Thân thể ngài không thể so với Túc Vũ thiếu gia, đừng nên cố gắng chống đỡ.”

Túc Vũ lập tức nhớ ra trước đó Cố Kiến Thâm đã nói Triệu Yên “thể yếu nhiều bệnh”, thế là vội vàng khuyên:

“Là ta sơ ý! Quên mất thân thể người không tốt!”

Sau đó Túc Vũ lại nói lời thăm thía:

“Bí cảnh Nguyệt Lạc này nguy cơ tứ phía, người phải dự trữ thể lực, phòng ngừa chúng ta lại gặp kiếp nạn.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Đáy mắt Cố Kiến Thâm đều là ý cười:

“Thiếu gia nghỉ ngơi cho tốt đi nào.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn, cười thật ngọt ngào:

“Vậy vất vả người rồi.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Chớp mắt sau, Thẩm Thanh Huyền sử dụng thiên cân trụ(2).

(2) Nằm trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm, dùng vật nặng để luyện đòn chân.

Cố Kiến Thâm biến sắc, suýt nữa là vút “Thánh tử tôn quý” trong ngực đi.

Thẩm Thanh Huyền cố ý nắm chặt áo ngực hắn, cả người Cố Kiến Thâm suýt bị y kéo ngã.

Túc Vũ nhận ra, kinh ngạc hỏi han:

“Triều Yên nặng lắm sao?”

Tiểu thanh liễu trắng nõn mảnh mai, nhìn sao cũng không thấy nặng bao nhiêu, sao lúc này cứ cảm thấy Cố Kiến Thâm ôm mệt lắm vậy?

Cố Kiến Thâm cười nói: “Rất nhẹ.” nhẹ y như một ngọn núi nhỏ.

Nếu ở ngoài bí cảnh Nguyệt Lạc, đừng nói là núi nhỏ, dù Tôn chủ đại nhân nặng như núi biển, Đế tôn đại nhân đều ôm nổi, dẫu sao tu vi cũng bày ra kia.

Nhưng vấn đề ở chỗ, vì không muốn làm bí cảnh này sụp đổ, hắn phải áp chế tu vi, tuy bảo lưu hạn mức cao nhất mà bí cảnh có thể thừa nhận, nhưng hiển nhiên Thẩm Thanh Huyền hóa thành tiểu thanh liễu cũng giữ lại hạn mức cao nhất của tu vi.

Vậy nên y dùng thiên cân trụ, Cố Kiến Thâm thực sự phải kiên trì chịu đựng.

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn:

“Bằng không ta tự mình đi vậy.”

Giọng nói mềm mại, hết như một tiểu ác ma.

Cố Kiến Thâm càng thêm dùng sức ôm y:

“Không việc gì, vì thiếu gia phân ưu là chức trách của thuộc hạ.”

Thẩm Thanh Huyền chôn trong ngực hắn nói:

“Khổ cực người rồi.”

Cố Kiến Thâm ngoài cười nhưng trong không cười:

“Không khổ cực.”

Vừa nói ba chữ kia xong, tiểu thanh liễu trong ngực lại nặng thêm ba phần.

Đi được nửa khắc, Túc Vũ tâm địa lương thiện nhìn thấy một phần đất trống liền nhân tiện nói:

“Chỗ này được nè, chúng ta ở đây nghỉ ngơi chút đi!”

Cố Kiến Thâm đã ôm tới nỗi sắp đứt tay.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn, nhỏ giọng:

“Chỗ này được không?”

Túc Vũ nói:

“Rất tốt mà! Trống trải bằng phẳng, cũng không thiếu cây khô, chúng ta có thể nhóm lửa, còn có thể ...”

Nó còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền cố ý nhíu mày nói:

“Có phải cách hơi gần rồi không?”

Túc Vũ nhìn về phía y:

“Sao cơ?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Bọn Vương Vũ nhất định có đồng lõa ... Lỡ bọn hăn có thủ đoạn truyền tin gì thì sao? Ngộ nhớ ...”

Lo lắng này rất có đạo lý, mấy người họ đi không tính nhanh, giá trị của hoa đào yêu và thanh liễu yêu cũng đủ để bọn hắc thấy hơi tiền nổi máu tham.

Túc Vũ nặng nề nói:

“Chúng ta vẫn nên đi tiếp thôi!”

Nói xong nó lo âu nhìn Cố Kiến Thâm:

“Thanh Thâm đại ca, người ổn không?”

Thẩm Thanh Huyền nín cười, cũng bắn khoản lo lắng nhìn hắc:

“Người còn được chứ? Nếu không ta tự mình đi.”

Nam nhân sao có thể bị nghi ngờ “Được hay không”!

Cố Kiến Thâm mập mờ cười, chậm rãi nói:

“Ôm một đêm cũng không sao.”

Thẩm Thanh Huyền mặt cười ngọt ngào nhưng trong lòng cười lạnh, thuận tiện làm thiên cân trụ nặng thêm chút nữa.

Cố Kiến Thâm: “.....”

Đi gần một canh giờ, rốt cục họ cũng tìm được chỗ đặt chân.

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Thả ta xuống đây đi.”

Toàn bộ hành trình Cố Kiến Thâm đều bảo trì phong độ hoàn mỹ, cẩn thận đặt y trên một tảng đá sạch sẽ.

Túc Vũ cũng ngồi xuống, thở sâu nói:

“Cuối cùng có thể nghỉ ngơi chút rồi.”

Người nên nói lời này nhất phải là Cố Kiến Thâm ... Nhưng Đế tôn đại nhân đánh chết cũng không nói!

Thẩm Thanh Huyền muốn coi Cố Kiến Thâm có thể giả vờ tới khi nào ...

Túc Vũ thật sự mệt muốn chết, sau khi thu xếp ổn thỏa không lâu nó liền rúc vào trong túi ngủ thiếp đi.

Dưới ánh trăng sáng, hai vị đại lão đỉnh cấp đương thời ngăm nhìn nhau.

Thẩm Thanh Huyền mở miệng trước:

“Bệ hạ quả là lịch sự tao nhã, lại có thời gian rảnh tới bí cảnh nho nhỏ này du ngoạn.”

Cố Kiến Thâm ý vị thâm trường nhìn y:

“Tôn chủ thật sự không hiểu vì sao ta đến ư?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười:

“Chẳng lẽ thật sự tới tìm một vị thánh tử?”

Cố Kiến Thâm lặng yên nhìn y, qua một lúc mới đáp:

“Có thể.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hẩn:

“Có thể?”

Cố Kiến Thâm nói:

“Ta nghĩ, thánh tử ở nơi đó, rồi ở nơi kia, ta tìm một lúc là có.”

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười, không nói gì nữa.

Đối mặt lối suy nghĩ điển hình của Tâm Vực này, y nửa chữ cũng không muốn nhiều lời, dù sao tình huống trước mắt y không hợp nổi xung đột với Cổ Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Chắc hôm nay Bệ hạ cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Cổ Kiến Thâm khẽ cười:

“Đã mệt như thế, có mệt mỗi thêm cũng không hề gì.”

Thẩm Thanh Huyền chỉ cho rằng hãn chết cũng sĩ diện nên không bận tâm.

Một đêm không nói chuyện, đương nhiên hai người cũng một đêm không ngủ.

Thẩm Thanh Huyền tranh thủ nhìn ngọc giản, phát hiện nhiệm vụ tiến vào bí cảnh kia đã biến thành màu xám nhạt.

Hoàn thành.

Là thời gian ở lại đây hay vì nguyên nhân nào khác?

Thẩm Thanh Huyền dùng khước mắt lờm Cổ Kiến Thâm, luôn cảm thấy có gì đó kỳ quặc.

Y đang suy tư, ngọc giản tích tụ được chút lực lượng lại bắt đầu gây chuyện.

“Thứ tám, để Cổ Kiến Thâm ôm người một cái.”

“Bổ sung: Phải thực hiện ở trong bí cảnh Nguyệt Lạc.”

Liên Hoa Tôn Chủ dù núi lở cũng bình tĩnh: “.....”

Hiện dòng chữ này xong, ngọc giản cảm thấy mình sống không được lâu nữa, dứt khoát tắt ánh sáng, trực tiếp nằm ngay đơ giả chết.=))))))))))))))

Suy nghĩ của tác giả:

Cố Kiến Thâm: Vợ thật ngạo kiều, không sao ta vẫn thích. (。'▽'。)♡

Tôn chủ: Mặt lạnh lòng.JPG ʘ(๑`^´๑)ʘ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thiệt Thiệt Thiệt Là Đáng Yêu!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rõ là quá đáng.

Bế cả ngày cũng không thấy tuyên bố nhiệm vụ, ôm xong rồi mới báo, ngọc giản này muốn chết thật à.

Có điều ngọc giản cũng oan ức lắm ... trước đó nó bị dọa nên tiêu hao quá độ, không còn chút lực lượng nào, sao có thể tuyên bố nhiệm vụ? Đúng lúc nhiệm vụ tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc hoàn thành, nó mới có khả năng tuyên bố nhiệm vụ tiếp theo.

Xét đến cùng vẫn tại Thẩm Thanh Huyền không nên dọa nó ... (つ - ㄥ - ㄘ)

Đương nhiên lời này ai dám nói? Dù sao ngọc giản không dám nói rồi đó, nó ngoan ngoãn nằm ngay đơ, cố gắng kéo cảm giác tồn tại của mình xuống thấp nhất.

Trời hửng sáng, mọi người đều tỉnh dậy.

Túc Vũ bắt chuyện với Thẩm Thanh Huyền:

“Triêu Yên, chúng ta ăn chút gì đi!”

Thẩm Thanh Huyền vừa nghe đến ăn, mi tâm xinh đẹp hơi nhú lại.

Túc Vũ dỗ y:

“Ăn chút thôi mà, không ăn sao có sức?” Nói xong nó lấy ra một đồng thứ trong túi Càn Khôn.

Tăng Tử Lương chuẩn bị cho bọn họ rất nhiều đồ ngon, so với tu sĩ xuất hành bên ngoài thì xem như thượng đẳng.

Có điều dù thượng đẳng cỡ nào, trong mắt Thẩm Thanh Huyền vẫn là canh thừa cơm nguội.

Không đề cập tới chuyện y không ăn tục vật đã lâu, thời còn ăn cũng chưa từng hưởng qua những thứ như thế này.

Tiếc là đã vào bí cảnh, y không cách nào tùy ý làm mấy thứ này biến mất. Vô luận là chuyển dời không gian hay ảo thuật đều không phải tu vi giai đoạn hiện tại có thể thi triển.

Thật sự phải ăn ư? Thẩm Thanh Huyền im lặng không lên tiếng.

Túc Vũ cảm thấy tiểu đồng bọn của mình đáng yêu quá chừng, mỏng manh yếu ớt lại còn kén ăn, quả nhiên là tiểu thiếu gia.

May mà Thẩm Thanh Huyền không mở thần thức, nếu không sợ rằng Túc Vũ đã xong đời.

Đúng lúc này, Cổ Kiến Thâm giải vây cho Thẩm Thanh Huyền:

“Sức khỏe thiếu gia không tốt, không dám ăn loạn.”

Hóa ra thiết lập thân thể gầy yếu còn có thể dùng như vậy, Thẩm Thanh Huyền hơi hài lòng.

Túc Vũ lập tức nói:

“Ra thế ư? Vậy ... vậy Triệu Yên nên ăn những gì?”

Cổ Kiến Thâm nói:

“Chỗ thuộc hạ đã chuẩn bị từ trước.”

Nói xong, hắn lấy một túi Càn Khôn rực rỡ ánh vàng, trông như vàng, vàng chói mù mắt.

Túc Vũ yên lặng phun tào: thẩm mỹ này, chắc chắc ...

Thẩm Thanh Huyền không nói gì, thế nhưng đôi mắt to tròn mất tự nhiên lờm ba liếc bốn.

Cố Kiến Thâm dùng ảo thuật lấy đồ vật trong túi Càn Khôn.

Một món, hai món, ba món, bốn món ...

Túc Vũ mở to mắt, trợn mắt há mồm.

Tám thảm đỏ thẩm lấp lánh sợi bạc, bàn ngọc màu cam nạm bảo thạch đỏ rực ... Ngay cả bộ đồ ăn đều là mâm vàng đĩa bạc chói mù mắt người ta.

Bức tranh này, toàn bộ đều blingbling!

Thẩm Thanh Huyền thấy thế đôi ngươi hơi mở, nửa ngày không lên tiếng.

Túc Vũ cho rằng y cũng bị choáng như mình, hòa giải nói:

“Ha ha, rất ... rất sáng ...”

Ngoài từ này ra nó không biết nên dùng gì để hình dung, nhưng Thanh Thâm đại ca là người tốt, mình không nên ghét bỏ thẩm mỹ của người ta, chỉ có thể cố gắng khen vài câu ...

Cố Kiến Thâm rất mực tao nhã vươn tay:

“Thiếu gia, mời.”

Thẩm Thanh Huyền không động đậy.

Túc Vũ tưởng y ghét bỏ, dầu sao bọn họ đều ở Vạn Tú Sơn, nơi đất thiêng sinh hiền tài kia có thể so với tiên cảnh nhân gian, phàm phu tục vật này sao có thể sánh bằng? Đáng thương tầm mắt Thanh Thâm đại ca cạn hẹp, cho rằng những thứ này là tốt nhất, muốn dùng đồ tốt hầu hạ thánh tử.

Nghĩ thế, Túc Vũ không đành lòng làm Thanh Thâm trung thành hộ chủ khổ sở, vì thế nói với Thẩm Thanh Huyền:

“Triêu Yên, ngồi ... ngồi đi.” A, nói chuyện thôi mà mắt cũng đau.

Thẩm Thanh Huyền cứng ngắt gật đầu.

Túc Vũ thấy y như thế, trong lòng ấm áp trào dâng, thật đúng là đôi chủ tớ biết thông cảm, thấu hiểu, trân trọng lẫn nhau.

Ngọc giản: Thiếu niên, người sợ mình không mù đó à!

Trên thực tế Thẩm Thanh Huyền làm gì ghét bỏ? Sao có thể cự tuyệt? Sao không mừng cho được? Y đang trải qua thử thách vô cùng lớn, đang cố gắng để bản thân đừng “giết người đoạt bảo”.

Sau khi nhập tọa, Túc Vũ cảm thấy mắt mình càng đau.

Đối diện cái bàn ánh vàng rực rỡ sáng đỏ lấp lánh là một thiếu niên thanh liểu như gió mát quần sương, thừa thốt như mây.

Tương phản như thế khiến Túc Vũ không mở mắt nổi!

Chống đỡ! Túc Vũ tự nói với mình, Triêu Yên còn chống đỡ được, nó cũng phải ráng chống đỡ! Không thể tổn thương trái tim Thanh Thâm đại ca, không thể khiến cố gắng của Triêu Yên kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Khoan đề cập tới tiểu hoa đào đang điên cuồng nở rộ, ta đến ngắm nhìn Tôn chủ đại nhân cái nào.

Thẩm Thanh Huyền mặt không đổi sắc, nhưng cẩn thận chút có thể nhìn ra, đôi mắt đen láy kia cất giấu ánh sáng, lấp la lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Cố Kiến Thâm khê nhếch môi mỏng, tiếp tục lấy đồ trong túi Càn Khôn.

Sau bộ đồ ăn chính là bữa chính.

Cố Kiến Thâm chuẩn bị phong phú, thức ăn lấy ra tinh xảo ngon miệng đồng thời mang theo độ ấm mới nấu, hiển nhiên trong túi Càn Khôn vẫn còn càn khôn.

Từng món ngon lên bàn, Túc Vũ bị chói tới đau mắt cũng nhịn không được nuốt nước bọt.

Trông ngon quá! Nghe mùi đã thấy ăn ngon cực kỳ!

Ăn ngon ... đương nhiên ăn ngon rồi, dù sao cũng do đại trù Duy Tâm Cung tự mình nấu, đi khắp Thiên Đạo và Tâm Vực cũng chỉ có một phần này.

Cố Kiến Thâm rót hồng trà cho Thẩm Thanh Huyền:

“Thiếu gia, mời chậm dùng.”

Vô cùng cẩn thận chu đáo, dù là Thẩm Thanh Huyền thì giờ phút này cũng cảm thấy rất hưởng thụ.

Y không quen ăn vật thể tục, nhưng bày trên bàn đều là món ăn thượng hạng, qua tay đại sư nấu nướng, bất kể màu sắc hay hương vị đều là đồ tốt nhất, thực sự không thể bắt bẻ.

Túc Vũ thử một miếng liền sợ ngây người ...

“Ăn ngon quá đi!” Túc Vũ nhìn về phía Cố Kiến Thâm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn kinh ngạc, “Sao lại có món ăn ngon đến vậy!”

Chẳng trách Thẩm Thanh Huyền kén ăn, nếm qua mỹ vị cỡ này sao y còn nuốt trôi được thứ trong túi Càn Khôn của nó!

Thẩm Thanh Huyền ăn một miếng cơm viên màu vàng tròn trịa, Túc Vũ nhìn về phía y, đầy mắt đều là: Ăn ngon không ăn ngon không, có phải ngon lắm đúng không!

Thẩm Thanh Huyền thản nhiên nói:

“Tạm được.”

Túc Vũ: “!”

Nó cũng gắp một viên cơm chiên giòn, sau khi cho vào miệng liền cảm thấy mình sắp thăng thiên!

Vào miệng tan ngay, để lại vị tinh khiết thơm lừng, giữa môi răng như nở rộ vô số loài hoa, tư thái linh động, uyển chuyển có một không hai!

“Ăn quá ngon!” Túc Vũ ngoài tán thưởng ra đã không còn cách nào có thể hình dung.

Nó ăn một hồi mới chợt nhớ ra, quay đầu nhìn về phía Cố Kiến Thâm:

“Thanh Thâm đại ca, những món này đều do người làm ư?”

Cố Kiến Thâm gật đầu:

“Đúng vậy.”

Túc Vũ sắp sùng bái chết hẳn luôn.

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn hắn, hàm ý khóe mắt có thể dịch thành bốn chữ: mặt dày vô sỉ.

Cố Kiến Thâm vờ như không phát hiện, dù sao hắn nói đây là mình làm, ngự trù trong cung cũng không dám nói không phải.

Sau khi ăn no, Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Thiếu gia, mời lui về sau một chút, để ta thu dọn.”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Ta tới giúp người.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Chút việc nhỏ này, không nhọc Túc Vũ thiếu gia lo lắng.”

Túc Vũ định nói thêm đôi lời, Thẩm Thanh Huyền đã tiếp lời nó:

“Không sao đâu, để hần dọn đi, hần quen rồi.”

May mà người Tâm Vực không ở đây, nếu không họ nhất định sẽ liều mạng với Thẩm Thanh Huyền.

Bệ hạ tôn quý của họ, Đế tôn tối cao của họ, thần tượng cả đời của họ, giờ phút này vậy mà quen làm người hầu tạp vật??

Túc Vũ đi tới cạnh Thẩm Thanh Huyền nói:

“Thanh Thâm đại ca đúng là một người tốt.”

Thẩm Thanh Huyền từ chối cho ý kiến.

Ma tôn Tâm Vực giết người như ngóe, lấy máu vấn đạo mà là người tốt à?

Mắt tiểu hoa đào này nhất định phải trị cho tốt.

Túc Vũ không hiểu sao phát run, trong chớp nhoáng, nó cảm thấy như mình nhìn thấy Tôn chủ đại nhân ...

Cố Kiến Thâm thu dọn xong, mọi người liền lên đường tiếp tục “mạo hiểm”.

Túc Vũ hưng phấn nói:

“Luôn cảm thấy sau khi ăn cơm khí lực tràn đầy.” Nó gồng cánh tay nhỏ, cảm thấy bên trong toàn là lực lượng.

Không phải cảm thấy, mà là nhất định tràn đầy.

Ăn vào đều là vật linh hiếm có, uống đều là quỳnh chi ngọc nhường, phạm nhân uống một ngụm đã có thể ngộ đạo. Cũng may tiểu hoa đào sống ở Vạn Tú Sơn, đắc đạo với thân thể vạn linh, nếu không nó thật sự không tiêu nổi linh thực trên quý này.

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn cân nhắc nhiệm vụ trên ngọc giản.

Cố Kiến Thâm thấy y không nhúc nhích, giả vờ cung kính hỏi han nhưng thật ra đang trêu tức:

“Thiếu gia, cần thuộc hạ giúp gì không?”

Hôm qua hắc gài bấy mới ôm được vị “tiểu thiếu gia” tôn quý này, hôm nay chắc không có khả năng đụng tới y rồi.

Đang nghĩ thế, tiểu đồng môi hồng răng trắng lại hất cằm bảo:

“Ta mệt rồi.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền mặt mày bình tĩnh duỗi tay ra.

Túc Vũ đứng bên cạnh nhìn thấy bị manh (moe) đầy mặt: thiệt thiệt thiệt là đáng yêu! QAQ

Đôi mắt Cố Kiến Thâm thâm trầm, trong màu mắt xanh như bầu trời lại có đốm lửa màu đỏ, hẩn hởi y:

“Thiếu gia muốn thuộc hạ ôm ngài ư?”

Thẩm Thanh Huyền vô cùng thẳng thắn thừa nhận:

“Ừ.”

Ai ngờ nam nhân hôm qua mệt tới suýt chặt tay cũng không chịu buông hôm nay lại bắt đầu muốn gây chuyện.

Cố Kiến Thâm dịu dàng nói:

“Ngài vừa cơm nước xong, vẫn nên đi bộ chút đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Không cần.”

Bên môi Cố Kiến Thâm tràn đầy ý cười:

“Thiếu gia đừng tùy hứng, thuộc hạ đang nghĩ cho thân thể của ngài.”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt lại:

“Người còn biết thân phận mình à.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Tuy Thẩm Thanh Huyền thấp hơn hẳn một đoạn cực lớn, nhưng khí thế đủ đầy, y ngửa đầu, trách mắng:

“Người hầu nên nghe theo lệnh chủ nhân, còn cần ta dạy người sao?”

Túc Vũ hoảng sợ, muốn tiến lên giảng hòa, Cố Kiến Thâm đã hơi cúi người, ôm người lên, giọng hẩn hạ thấp, ngập tràn cưng chiều và dung túng:

“Cần tuân lời thánh tử.”

Thẩm Thanh Huyền hừ lạnh một tiếng, cánh tay nhỏ nhỏ vòng qua cổ hắn.

Cố Kiến Thâm tạm ngừng, Thẩm Thanh Huyền đã nhu thuận tựa vào ngực hắn, hai mắt nhắm nghiền:

“Ta ngủ một lát.”

Cố Kiến Thâm cúi đầu, nhìn khuôn mặt trắng mịn cùng lông mi mảnh dài, trong đầu hiện ra nam nhân tao nhã vô song cao cao tại thượng kia.

Hắn dựa sát vào, gần như dán vào lỗ tai y, dùng giọng nói làm lòng người rung động thì thầm:

“Sư thúc, ngài đang câu dẫn ta ư?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Của Người

Cố Kiến Thâm hăng hái nhìn tiểu đồng trong ngực.

Y không mở mắt, lông mi thật dài hơi run run như cánh ve, sau đó đôi môi mềm khẽ mở, nói ra hai chữ tựa gió thu cuốn hết lá vàng:

“Câm miệng.”

Ý cười đáy mắt Cố Kiến Thâm càng sâu, giọng nói ngày càng dịu dàng đa tình:

“Nếu là sư thúc, ta có thể.”

Thẩm Thanh Huyền mở choàng mắt, con ngươi hắc bạch phân minh phản chiếu cả bóng hình Cố Kiến Thâm.

Hai người đối mặt, không ai nhường ai.

Túc Vũ quay đầu nhìn bọn họ:

“Sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền cất giọng:

“Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm trêu tức hỏi:

“Thiếu gia không mệt?”

Thẩm Thanh Huyền hơi dùng sức tránh khỏi ôm ấp của Cố Kiến Thâm, y đi nhanh về trước, đầu không quay lại, đương nhiên cũng không đáp lại câu nói kia.

Túc Vũ đi phía sau, tiến tới cạnh Cố Kiến Thâm nhỏ giọng hỏi:

“Triêu Yên bị sao thế?”

Cố Kiến Thâm cong môi:

“Là thuộc hạ chọc y mất vui.”

Túc Vũ tò mò:

“Thanh Thâm đại ca đã làm gì?”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm thân ảnh nho nhỏ đằng trước, cười đầy hàm súc khó hiểu: “Không làm gì cả.” chỉ nói nhiều mấy câu thôi.

Túc Vũ hết sức buồn bực, chẳng qua nó cũng thấy rõ, Triêu Yên thực sự không giận, chắc là đang làm nũng với Thanh Thâm đại ca ...

Ai nha Nghĩ vậy, tiểu đào hoa lại bị manh đầy mặt!

Trên thực tế, cả hai đều suy nghĩ quá nhiều, Tôn chủ đại nhân chỉ là hoàn thành nhiệm vụ, nên mượn cơ hội rời đi.

Về phần dăm ba câu của Cố Kiến Thâm, y nào có để trong lòng?

Câu dẫn ư? Ha ha, nếu đổi thành mắt đỏ y sẽ suy nghĩ lại đôi chút.

Có thể? Xấu như vậy, hẳn có thể nhưng y không thể đâu.

“Mất tự nhiên” kéo thẳng tới giữa trưa, Thẩm Thanh Huyền vẫn không nói chuyện với Cố Kiến Thâm, Túc Vũ ngược lại chạy qua hai bên thì thầm, chẳng qua càng nói thì nó càng phát hiện, chuyện hai chủ tớ người ta người ngoài như nó không xen tay vào được nha!

Bí cảnh Nguyệt Lạc cũng không phải nơi thái bình, cả buổi trưa đều không xảy ra chuyện gì đều do linh lực Cố Kiến Thâm phóng ra ngoài, dã thú bình thường không dám tới gần.

Nhưng càng đi vào trong, nguy cơ càng nhiều.

Khi mặt trời treo cao giữa bầu trời, một tiếng la bén nhọn phá không mà tới!

Túc Vũ lập tức cầm đoản kiếm, ngưng thần đề phòng.

Thẩm Thanh Huyền đi qua nhìn, Cố Kiến Thâm liền bế y lên.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía nam nhân.

Cố Kiến Thâm nhìn thẳng về trước nói:

“Thân thể thiếu gia yếu đuối, xin cẩn thận một chút.”

Thiết lập này dùng thật tốt.

Túc Vũ cũng khuyên: “Triều Yên người đừng tiến lên!” Có kinh nghiệm lần trước, nó cẩn thận hơn nhiều.

Trong chớp mắt, nương theo mùi máu tanh gay mũi, vài thân ảnh chật vật xuất hiện trước mặt bọn họ.

Có ba nam hai nữ, đều là tu sĩ trang diện đảng hoàng, nhìn quần áo tinh xảo, hẳn không phải tán tu không nơi nương tựa.

Trước mặt là nam nhân đầu tóc tán loạn, giữa trán cuộn cuộn máu tươi, toàn bộ sắc mặt vì mất máu quá nhiều mà tiêu tụy bất kham, dù hẳn là một nữ tử mảnh mai, nữ tử cũng không tốt tới đâu, khắp người đều là máu, có lẽ là của nam nhân bên cạnh hoặc của chính cô ta, tóm lại cô cũng là vẻ mặt hoảng hốt ngập tràn sợ hãi.

Hai nam một nữ khác cũng chật vật đến cực điểm, cánh tay nữ nhân bị thương, quần áo trước ngực nam nhân bị xé bỏ, người cuối cùng gần như bị kéo lê, thì ra đã gãy chân!

Dáng vẻ năm người này thật sự thâm thảm, mặc cho ai nhìn cũng sẽ sinh lòng thương hại.

Túc Vũ bản tính thuần thiện, giờ phút này đã sốt ruột như lửa cháy:

“Các người làm sao thế?”

“Chạy!” Nam nhân đằng trước khàn giọng hô, “Chạy mau đi!”

Gần như cùng lúc hăn hô xong, Túc Vũ nghe thấy thanh âm chấn động khắp nơi, sau đó là một mãnh thú cao như ngọn núi xuất hiện trước mặt nó.

Cự thú này cực lớn cực uy vũ, mắt như một cái mâm bạc to lớn, răng nanh hệt như trường kiếm sắc bén, tứ chi đập trên đất mang theo tiếng nổ rung trời ầm ầm vang dội!

Túc Vũ tròn mắt, so với mãnh thú này, tiểu tuyết hoa nó gặp trước đó quả là một bé con đáng yêu!

Túc Vũ phản ứng rất nhanh, nó xoay người chạy:

“Triêu Yên, Thanh Thâm đại ca! Chạy mau!”

Thứ này tuyệt đối đánh không lại, trăm phần trăm đánh không lại, không có khả năng đánh thắng nổi!

“A!” Một tiếng hét thảm vang lên, nam nhân gãy chân trước đó còn sống sờ sờ đã bị cự thú ăn!

Nam nữ bên cạnh hăn sợ ngây người, mặt mũi ngập tràn sợ hãi, bọn hăn la lên:

“Không muốn ... Không muốn ...”

Hung thú kia vỗ một chưởng xuống, hai người đều thành thịt nát.

Cảnh tượng vô cùng huyết tinh, thịt nát xen lẫn máu tươi, kèm theo đó là tiếng nhả nuốt làm người ta buồn nôn, tất cả đều thành vật co quắp vô tri ...

Túc Vũ nhìn toàn bộ quá trình, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệch, cánh môi có xu hướng trở nên tái nhợt.

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn tiểu đồng trong ngực, nhẹ giọng thì thầm:

“Tôn chủ thật tàn nhẫn.” Người khác không nhìn thấy, nhưng Cố Kiến Thâm trông nhất thanh nhị sở, mấy người kia mặc dù nhất định chạy không thoát, nhưng cũng không trở thành bất động như hiện tại, là bị Thẩm Thanh Huyền ngáng chân.

Thẩm Thanh Huyền sắc mặt bình tĩnh:

“Trừng phạt đúng tội.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười:

“Như vậy được không? Tiểu hoa đào kia là một yêu thể đơn thuần.”

Thẩm Thanh Huyền liếc mắt nhìn hẳn:

“Vậy bệ hạ cảm thấy nên làm thế nào cho phải?”

Cố Kiến Thâm nói:

“Cẩn thận bảo vệ, hết mực cưng chiều.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hẳn:

“Sống trong nhà ấm?”

“Không tốt sao?”

Con người đen sẫm của Thẩm Thanh Huyền vẫn bình tĩnh như đầm nước cổ:

“Không tốt.”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch:

“Thiên Đạo vô tình, sự thúc không hổ là người đứng đầu Thiên Đạo.”

Giữa lúc hai người trò chuyện, hai người trước đó đã bị hung thú đuổi kịp, mắt thấy họ sắp bỏ mạng nơi đây, Túc Vũ cắn răng quay đầu, kéo nữ nhân kia lại, túm lấy cô từ bên trong miệng thú!

Nữ tử chưa kịp hoảng hồn, bị dọa mặt mũi tràn đầy nước mắt, cô run rẩy nói:

“Cứu ta ... Mau cứu ta ...”

Vị trí của Túc Vũ đã lọt vào phạm vi công kích của mãnh thú! Tiểu hoa đào không chạy, nó đứng vững, rút trường kiếm, muốn cùng hung thú liều chết đánh cược một lần.

Mãnh thú dường như không có hứng thú với nó, chấp nhất muốn giết chết nữ nhân kia.

Túc Vũ căng thẳng tới mức trán đầm mồ hôi, song vẫn không lùi bước, nó cậy mạnh dùng kỹ xảo công kích vụng về bảo vệ nữ nhân cả người toàn máu kia.

Hung thú rốt cục bị nó chọc giận, quay đầu bắt đầu công kích nó.

Chỉ là lần giằng co thứ nhất, Túc Vũ đã cảm thấy chênh lệch hai bên cực lớn.

Áp lực phô thiên cái địa mà đến, khoảng cách không thể vượt qua đánh tan lòng tin chiến đấu.

Nó sừng sốt một lúc, lợi trảo của mãnh thú đã gần ngay trước mắt

Trong điện quang hỏa thạch, một thanh trường kiếm xanh đậm chặn ngang trước mặt nó, Túc Vũ mở to mắt, nhìn nam nhân dùng kiếm mỏng chống lại mãnh thú vạn tấn.

Thanh ... Thanh Thâm đại ca ...

Cổ Kiến Thâm thấp giọng nói:

“Lui ra phía sau.”

Túc Vũ lão đảo đứng dậy, hướng về sau chạy một đoạn thật lớn, lúc nó quay đầu lại, nhìn thấy chính là cảnh tượng suốt đời khó quên.

Mãnh thú rất mạnh, nam nhân càng mạnh hơn.

Trường kiếm bay múa, ánh sáng xanh thắm như rồng bơi trong nước.

Thì ra chiến đấu cũng có thể xinh đẹp đến thế ...

Không tốn thời gian quá dài, mặc dù thời gian này đối với Đế tôn Cửu Uyên mà nói chẳng khác nào trở thành chuyện cười.

Nhưng dấu sao đều do hạn chế tu vi, dùng hơi nhiều thời gian chút tính ra cũng tương đối phù hợp với tình hình thực tế.

Cự thú âm âm ngã xuống, Túc Vũ rốt cục lấy lại tinh thần.

Cổ Kiến Thâm đến gần nó hỏi:

“Túc Vũ thiếu gia, vẫn ổn chứ?”

Túc Vũ chậm rãi hoàn hồn:

“Đa ... Đa tạ Thanh Thâm đại ca.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười nói:

“Là mệnh lệnh của thiếu gia, ngài vẫn nên cảm tạ thiếu gia đi.”

Túc Vũ quay đầu, nhìn về Triều Yên ở phía sau.

Thẩm Thanh Huyền híp mắt cực nhẹ, trừng Cố Kiến Thâm một cái.

Cố Kiến Thâm vờ như không nhìn thấy.

Túc Vũ nhẹ giọng thở, đang định mở miệng, nữ nhân máu me đầy người kia lại run rẩy đứng dậy, chạy về một hướng.

“Người muốn đi đâu đó!” Túc Vũ vội vàng đứng lên, muốn giữ chặt cô.

Nữ nhân kia bị thương rất nặng, đáng lẽ khẽ động thôi cũng không động nổi, nhưng cô lại giống như bị thứ gì dẫn dụ, tinh thần điều khiển thân thể, tuy tập tễnh nhưng lại hưng phấn chạy về phía sau.

Túc Vũ đuổi theo:

“Đừng chạy nữa, thân thể người sẽ chịu không nổi!”

Nữ nhân không nghe lọt bất cứ một lời, cô hưng phấn lắm lắm:

“Là của ta, đều là của ta, tất cả đều là của ta!”

Cô chạy rất nhanh, Túc Vũ lo cho cô nên đuổi theo.

Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền:

“Không ngăn cản?”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hẳn:

“Để tôn sao lại lòng dạ đàn bà như thế?”

Để tôn đại nhân vẫn luôn vô cùng có giáo dưỡng giật khóe miệng một cái.

Thẩm Thanh Huyền nhắc chân bước về trước, sau đó nói:

“Thu hồi tư tưởng đồng tình nhàm chán kia lại, cái gì nên đối mặt cũng chỉ có thể đối mặt.”

Cố Kiến Thâm cong khóe môi, đi sau y hỏi:

“Tôn chủ đối với người của mình đều nhẫn tâm thế ư?”

Thẩm Thanh Huyền không nhìn hắn:

“Nghe nói Đế tôn Cửu Uyên dùng máu nhập ma, tàn sát nghìn vạn sinh linh, xác phơi đầy biển.”

Cố Kiến Thâm mặt không đổi sắc nói:

“Nhưng ta đối với người của mình tốt vô cùng.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn:

“Túc Vũ là người của ngươi?”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y, đột nhiên, con ngươi xanh thắm phai màu, lốm đốm đỏ tươi hiện ra, chiếm hết cả đồng tử, hắn thấp giọng nói:

“... Là của ngươi.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Lạnh Không? Ta Thấy Hơi Lạnh

Thẩm Thanh Huyền nhìn ngẩn ngơ.

Nhìn vào đôi mắt này ở khoảng cách gần đến vậy, như thể đang đứng dưới vụn sơn: nắng chiều mang sắc đỏ nhuộm rực chân trời, lá phong như lửa rọi sáng hồ nước, mà người ở trong đấy có thể nhìn hết mọi sự lộng lẫy tráng lệ.

Dừng lại một lúc, Thẩm Thanh Huyền hỏi hần:

“Có ai từng khen đôi mắt người bao giờ chưa?”

Đuôi lông mày Cố Kiến Thâm hơi nhướn, môi mỏng chọt cong lên, trêu tức hỏi lại:

“Có người có thể đối mặt với ta như thế này ư?”

Chính xác ... cũng giống như khắp Thiên Đạo không ai dám nhìn thẳng Thẩm Thanh Huyền, thậm chí cả Tâm Vực lẫn Thiên Đạo cũng không có mấy ai dám liếc nhìn Cố Kiến Thâm một lần.

Tiếng xấu hần còn vang, dấu cho ngày thường rực rỡ xinh đẹp thì vẫn chất chồng bởi máu tươi.

Đôi mắt màu đỏ, ở Thiên Đạo không mấy ai có, cho nên hần mới đổi màu mắt khác tới bí cảnh Nguyệt Lạc.

Thẩm Thanh Huyền vươn tay, chạm vào đuôi mắt hần, nhẹ giọng bảo:

“Trông đẹp lắm.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng chạm vào làn da hơi lạnh của hắn, nhìn chăm chú mắt hắn rồi nói:

“Đây là đôi mắt đẹp nhất ta từng gặp.”

Y nói thật chậm, giọng nói trẻ con không mang theo lãnh đạm xa cách như mọi lần, ngược lại có thêm sự ngọt ngào mềm mại, vang vọng nơi vành tai, chấn động tận trong tim.

Màu mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên trở đậm, như ráng đỏ cuộn cuộn, tầng tầng lớp lớp tụ lại một chỗ, tạo nên ngọn lửa thế gian lộng lẫy xa hoa.

Thẩm Thanh Huyền cong môi, giọng nói ngày càng mềm mại:

“Thật muốn ...” đôi mắt này.

Y chưa kịp nói xong, tiếng hét kinh hãi của thiếu niên phía sau chột truyền tới:

“Sao ... sao có thể như vậy?!”

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đồng thời hoàn hồn.

Cố Kiến Thâm thay đổi màu mắt, Thẩm Thanh Huyền cũng dứt khỏi quyền luyện sắc đẹp trong nháy mắt kia.

Thái độ biến đổi cực nhanh, đối lập to lớn, dù là Đế tôn Cửu Uyên cũng cảm thấy kinh ngạc sâu sắc.

Chẳng qua tâm trạng hắn rất tốt, nhìn gương mặt lãnh đạm của Thẩm Thanh Huyền, đầy đầu hắn đều là dáng vẻ vừa rồi: đôi mắt lóng lánh, hai gò má ửng đỏ, đôi môi run rẩy.

Nghĩ tới người này là Liên Hoa Tôn chủ duy nhất của Thiên Đạo, là vị sư thúc thiên kiêu chỉ nghe kỳ danh mà chưa từng gặp kia ...

Cổ Kiến Thâm chỉ thấy một luồng hơi nóng quanh quần trong lồng ngực.

Hắn ngày càng hưởng thụ chuyện đang làm.

Thẩm Thanh Huyền lại gần Túc Vũ, thấy một màn nằm trong dự kiến.

Trước mắt là một sào huyết khô ráo ấm áp, mặc dù vụng về, nhưng ngập tràn tình thương người mẹ dành cho con, tỉ mỉ tạo hình, cẩn thận bảo hộ, dưỡng dục đám con thơ gào khóc đòi ăn.

Nhưng hiện giờ sào huyết này lại thành địa ngục tu la.

Bên trong có năm con thú nhỏ non nớt, cao chừng hai thước, lông tơ mềm mại, móng vuốt be bé, đôi mắt dường như chưa mở được. Dù mẹ chúng là mãnh thú hung hãn, nhưng đám thú nhỏ này đáng yêu cực kỳ, bộ lông thuần trắng, vừa mềm vừa vô hại.

Đáng sợ rằng, giờ phút này đám thú con ấy đều bị người ta mổ ngực phá bụng, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất hành hạ đến chết.

Sào huyết đầm máu, thú con chết thảm, không kể tới vị mẫu thân kia khi bắt gặp cảnh tượng này đã tức giận và đau lòng cỡ nào, dù là người hơi có lòng nhân từ tồn tại trong tâm, nhìn thấy cũng sẽ không sao đành lòng cho đăng.

Túc Vũ nhìn mê man, nữ nhân máu me khắp người kia lại cười lớn nhào qua, lục lọi trong thân thể thú con đã chết.

Túc Vũ bỗng nhiên hoàn hồn:

“Người đang làm gì đó!”

Nữ nhân hưng phấn không thể nói trôi chảy:

“Thú đan, năm viên thú đan Ngân Tiền! Là của ta, tất cả là của ta!”

Trong mắt cô, đám thú nhỏ này không còn là máu thịt, mà là đồng rác rưởi không chút giá trị, cô tìm kiếm không chút thương hại, sờ trúng một hạt châu màu xám bạc liền thất thố cất tiếng cười to.

Túc Vũ xem trọn một màn này, dần dần, chậm chậm hiểu rằng đã xảy ra chuyện gì.

Năm người kia vì những viên thú đan này mà tàn nhẫn ngược sát bảy thú non đáng thương, song vào thời khắc sau cùng bị thú mẹ phát hiện. Thấy con mình chết thảm, người mẹ nào có thể chịu được, thế là mãnh thú hóa cuồng, điên cuồng đuổi giết bọn giết người hung tàn này.

Năm người này đương nhiên không phải đối thủ của hung thú cấp ba, bọn họ bị truy đuổi chạy trốn chung quanh, sau đó gặp đám người Thẩm Thanh Huyền.

Túc Vũ ra tay, vì cứu bọn hãn mà giết hung thú kia

Nhưng trên thực tế, nó lại đi cứu tội phạm giết người, giết nhầm một người mẹ bi thương thống khổ vì mất con thơ.

Chấn động này thực sự quá lớn với Túc Vũ, nó đứng tại chỗ, hai mắt vô thần.

Thẩm Thanh Huyền không cần làm gì, nữ nhân kia đã là nỗ lực hết đà, chạy được tới đây đã đốt hết ngọn lửa sinh mệnh sau cùng của mình.

Cô tham lam những viên thú đan này, nhưng thực tế lại không còn hơi sức để có được chúng nó.

Nắm chặt những viên thú đan kia rồi, thân thể cô cũng triệt để mềm oặt, sau một hồi thở dốc gian nan, cô ngửa mặt nằm xuống, ngã lên địa ngục huyết tinh do chính cô tạo ra.

Tới chết, cô vẫn nắm chặt viên thú đan kia.

Túc Vũ ngậy người thật lâu mới lên tiếng:

“Cô ta chết rồi ...”

Thẩm Thanh Huyền lặng thinh nhìn nó.

Tiểu hoa đào sống trên Vạn Tú Sơn, chưa rành thế sự, chuyển này vào bí cảnh Nguyệt Lạc, đủ để nó thấy được mọi góc cạnh của thế gian này.

“Lộc cộc” một tiếng, thi thể nữ nhân kia cứng ngắc, thú đan nằm chặt trong tay lặn xuống, tiến vào giữa đồng thịt nát đỏ tươi, phát ra tiếng động làm da đầu người ta tê dại.

Nghe thanh âm này, thần kinh Túc Vũ triệt để căng đứt, nó che đầu, đầy mắt toàn là tuyệt vọng:

“Là lỗi của ta, đều là lỗi của ta!”

Là nó xông ra không biết tốt xấu, là nó không nên cứu những kẻ tội ác tày trời kia, là nó ... hại chết thú mẹ đáng thương chỉ muốn bảo vệ thú con!

Tờ giấy trắng sạch sẽ bị dính màu máu làm lòng người cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng xinh đẹp một cách dị dạng, dù sao sinh tồn không bao giờ là một màu.

Thẩm Thanh Huyền đến gần, cầm tay nó: “Nó tên là thú Ngân Tiền.” Giọng y rất nhẹ, dường như truyền đến từ chân trời xa xôi, như một cơn gió nhẹ, mềm mại nhưng không dao động cảm xúc.

“Thú Ngân Tiền là mãnh thú tam giai(cấp ba), thích ăn thịt người. Sở dĩ gọi nó tên này là vì khi ăn thịt người, chúng sẽ nuốt vào toàn bộ, ngay cả đồng tiền các bạc trên người cũng không bỏ qua, vì ăn nhiều kim ngân bảo bối, thú đan chúng nó được tôi hóa thành thứ cực kỳ quý báu, là trân bảo mà nhóm tu sĩ xưa như xưa vệt.”

“Nghe bảo giống thú Ngân Tiền này mỗi ngày ăn ít nhất một người, thời gian mang thai dài mười tháng, nó có thể sinh những hài tử này, chí ít đã ăn hơn ba trăm người.”

Nghe Thăm Thanh Huyền nói, thần thái Túc Vũ vẫn chưa phục hồi, ngược lại càng thêm bối rối.

Cổ Kiến Thâm bảo: “Rời khỏi đây trước đi.”

Thăm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Nghe được câu này, Túc Vũ hoàn hồn, tuy sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng con người mất đi tiêu cự đã từ từ tụ lại.

“Chờ ... chờ ta một chút.” Túc Vũ khàn khàn giọng mở miệng.

Thăm Thanh Huyền gật đầu nói: “Được.”

Túc Vũ tìm được một cây đao dài chuôi rộng trong túi Càn Khôn, vung về đào đất.

Nó chôn những con thú nhỏ này, sau đó gom những viên thú đan hiểm có kia chôn cùng một chỗ vào đất.

Cuối cùng, nó tiến hành mai táng nữ nhân kia cùng những tu sĩ khác.

Cổ Kiến Thâm nhẹ giọng nói với Thăm Thanh Huyền:

“Không nhắc nhở nó sao?”

Thăm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cổ Kiến Thâm bật cười.

Thăm Thanh Huyền liếc xéo hắn:

“Tu hành ở Tâm Vực không phải tùy tâm sở dục sao?”

Túc Vũ có hành động này cũng là lựa chọn theo tim mình, dù vẫn còn tai hoạ to lớn về sau, nhưng cũng là tùy tâm, Cố Kiến Thâm vì sao phải can thiệp?

Cố Kiến Thâm không màng nói:

“Tùy tâm, theo chính là lòng ta.”

Nếu hẳn muốn nhắc nhở Túc Vũ thì sẽ nhắc, cái này không liên quan tới tâm tình Túc Vũ, cái gọi là tùy tâm chính là nghe theo lòng mình, nếu nghe theo ý người khác, vậy sao còn gọi là tùy tâm nữa?

Thẩm Thanh Huyền cười khẽ:

“Đạo Tâm Vực quả nhiên rất khác biệt.”

Cách hình dung này tràn đầy mùi trào phúng, chẳng qua Cố Kiến Thâm không giận, ngược lại còn cảm thấy rất thú vị.

Dàn xếp mọi thứ xong, tuy Túc Vũ mệt chết đi được, song trạng thái tinh thần đã tốt hơn nhiều.

“Chúng ta đi thôi.” Nó nói.

Một đường không nói chuyện, đi cho tới khi trời tối đen.

Dùng bữa tối xong, ai nấy đều tự đi nghỉ ngơi, Thẩm Thanh Huyền dành thời gian kiểm tra ngọc giản, phát hiện nhiệm vụ khen ngợi đôi mắt đã hoàn thành.

Thẩm Thanh Huyền buồn bực thiệt nhiều, không phải đã nói tán thưởng ít nhất ba câu sao?

Trước đó bị Túc Vũ cắt ngang, còn tưởng nhiệm vụ này không hoàn thành được, thì ra nửa câu “Thật muốn ...” kia cũng được coi là khen tặng à?

Quả nhiên là ngọc giản ngu xuẩn.

(Ngọc giản run lấy bấy ...)

Nói mới nhớ ... lúc Cố Kiến Thâm đôi màu mắt hình như có nói gì đó?

Nói câu gì ý nhờ?

Thẩm Thanh Huyền chỉ lo ngắm mắt người ta, thật sự không để ý, có điều chắc cũng chẳng phải lời đứng đắn gì, không nghe thấy thì thôi.

Hiện giờ ngọc giản là cái hàng hay sợ, vừa sáng lên đã sợ, mà sợ thì vẫn sẽ hiện chữ, mặc kệ Thẩm Thanh Huyền nghĩ gì, thấy y đang nhìn chăm chăm nó, nó liền tách tách nổi một hàng.

“Thứ chín, trời lạnh lắm, đất cũng cứng, xin hãy ngủ cùng Cố Kiến Thâm!”

Thẩm Thanh Huyền im lặng.

Ngọc giản lưu loát đi “chết”.

Tôn chủ đại nhân nhìn thang trời, quyết định nhịn xuống, tiếp tục xây gạch.

Cùng nhau ngủ?

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn Cố Kiến Thâm:

“Người đã ngủ chưa?”

Cố Kiến Thâm tựa vào gốc cây, lúc y quay đầu đã nhìn về phía hắt.

Thẩm Thanh Huyền rúc mình trong túi ngủ, chỉ lộ ra đôi mắt tròn xoe:

“Người lạnh không?”

Cố Kiến Thâm không nghe ra thâm ý trong lời này.

Thẩm Thanh Huyền mềm giọng bảo:

“Ta thấy hơi lạnh.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Tác giả nói:

Không sai, Tôn chủ chính là người ngay thẳng như thế đó!

Phải rồi, có em gái bảo không phân được Bệ hạ và Tôn chủ, thật ra phân biệt dễ lắm, Cố Kiến Thâm xưng đế ở Tâm Vực, nên được gọi là Bệ hạ; còn Thẩm Thanh Huyền không màng thế tục, nên tôn xưng của y là Tôn chủ.

Bệ hạ là Cố Kiến Thâm.

Tôn chủ là Thẩm Thanh Huyền.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Sư Thúc, Người Thích Ta Phải Không?

Cổ Kiến Thâm sợ mình hiểu sai ý, liền hỏi:

“Cần ta giúp người nhóm lửa ư?”

Dưới tình huống trước mắt, củi lửa làm đường ranh giới, Thẩm Thanh Huyền ở bên phải, cách Cổ Kiến Thâm rất gần, cho nên hai người nói chuyện thì thầm không cần lo Túc Vũ sẽ nghe thấy.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hẳn, đi thẳng vào vấn đề:

“Lại đây.”

Nếu không phải là đáng vẻ tiểu đồng non nớt, lực uy hiếp của hai chữ này sẽ tăng gấp mười, gấp trăm lần.

Nhưng hiện tại thì

Cổ Kiến Thâm cong môi cười một tiếng, đứng dậy đi tới:

“Thiếu gia có gì phân phó?”

Giọng hẳn cung kính, nhưng tư thái lại từ trên cao nhìn xuống, đáy mắt toàn là trêu tức.

Thẩm Thanh Huyền lười nhìn hẳn ra vẻ, trực tiếp kéo túi ngủ ra, nói:

“Ngủ với ta.”

Ngọc giản đang “giả chết” run lên, má ơi ... vị tiên sinh ngay thẳng này!

Ý cười đáy mắt Cố Kiến Thâm càng sâu, hắn nói:

“Thiếu gia lớn chừng này còn sợ ngủ một mình ư?”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, chỉ an tĩnh mà nhìn chăm chăm hắn.

Cố Kiến Thâm không tiếp tục trêu y nữa, thuận theo nói:

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

Nói xong, hắn ngủ cạnh Thẩm Thanh Huyền, ôm thiếu gia non mềm vào trong ngực.

Dường như Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ ngủ cùng người khác, trước khi đắc đạo y là cô nhi, được sư phụ nhặt về từ trong bụi cỏ.

Vào tông môn, nhờ tư chất nổi bật, y được chọn vào nội môn, ăn ở đều là hạng nhất.

Về sau càng không cần thiết phải nói, tài nguyên tốt, thể chất tốt, ngộ tính cũng thuộc loại ngàn dặm mới tìm được một, quan trọng nhất là tâm tính mạnh, mặc dù gặp phải vô số ngăn trở, nhưng đi một bước lại cao hơn một bước, cho đến tận hôm nay.

Đến hiện tại, đừng nói là giường của y, ngay cả Vạn Tú Sơn cũng chưa có ai dám tùy tiện tới quấy rầy.

Thì ra ngủ cùng người khác là cảm giác thế này ư, thật sự không tệ, nóng hôi hổi.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt lại.

Cố Kiến Thâm lại không muốn bỏ qua như thế, hắn dựa sát vào y, hơi nóng phảng phất bên vành tai thanh tú của y:

“Sư thúc, có phải người thích ta không?”

Thẩm Thanh Huyền mở mắt ra, lông mi thật dài bung xòe như quạt, trông rất xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm mỉm cười nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn đôi mắt màu xanh của hắn, không chút lưu tình phun ra ba chữ:

“Không thèm thích.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Nói xong, Thẩm Thanh Huyền làm mặt ghét bỏ nhắm mắt, nhưng không buông bàn tay đang nắm chặt áo hắn.

Miệng nói không nhưng thân thể rất thành thật?

Cố Kiến Thâm bật cười một tiếng, trong lòng ngửa ngáy.

Hắn đổi màu mặt, tiếp tục nói:

“Nếu đã không thích, ta đây không quấy rầy sư thúc nghỉ ngơi nữa.”

Thẩm Thanh Huyền từ từ nhắm hai mắt, nói:

“Nằm ở đây.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không hay lắm?”

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, lập tức rơi vào đôi mắt đỏ lưu chuyển ánh sáng.

Lời vừa đến miệng trôi đi, Thẩm Thanh Huyền ngăm nhìn không chớp đôi mắt hắn.

Cố Kiến Thâm dõi theo y, giọng nói mê người như làm ảo thuật:

“Thích không?”

Lần này ngọc giản còn lưu hơi tàn giúp chủ nhân trả lời: Có thể nói là thích vô cùng, thích tới mức đang suy xét xem móc ra rồi có còn bảo tồn được vẻ đẹp của đôi mắt này không!

Thật đáng sợ QAQ!

Lúc này, giọng Túc Vũ truyền từ một nơi hơi xa:

“Triều Yên, người ngủ chưa?”

Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên hoàn hồn, y ngừng tạm một lúc mới cất giọng:

“Chưa ngủ.”

Túc Vũ do dự một hồi, rồi vẫn chậm rãi, dùng giọng nói khàn khàn:

“Ta đến cùng nên làm gì đây.”

Tiểu hoa đào mê mang.

Cũng khó trách, trưởng thành luôn mang theo đau đớn mà, đều sẽ trải qua những lúc thế này.

Mặc dù đời này Thẩm Thanh Huyền chỉ từng dạy ba đồ đệ, nhưng y rất quan tâm sinh linh sống trên Vạn Tú Sơn.

Túc Vũ không có ký ức khi làm hoa đào, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn nhớ rõ: Tiểu gia hỏa này là đoá hoa đỏ nhất, xinh đẹp nhất.

Hướng về điểm này, Thẩm Thanh Huyền bằng lòng chỉ điểm nó một ít.

Y hỏi nó:

“Người cảm thấy nên làm gì?”

Túc Vũ nhỏ giọng đáp:

“Không rõ nữa.”

Chuyện xảy ra hôm nay, rất khó phán xét thị phi đúng sai.

Tu sĩ ngược sát những thú con không có sức đánh trả, chỉ vì muốn cướp thú đàn.

Mãnh thú tức giận ăn mấy tu sĩ đó, báo thù vì hại tử.

Túc Vũ can thiệp, Cố Kiến Thâm vì cứu Túc Vũ mà giết mãnh thú.

Túc Vũ cho rằng mình làm sai, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nói nó biết, thú dữ này ăn không biết bao nhiêu nhân loại vô tội.

Vừa mới nhập đạo, vấn đề khó khăn nhất là không phân được đúng và sai.

Ai đúng ai sai? Ai thiện ai ác? Làm sao để phân biệt? Phân biệt không được thì nên lựa chọn thế nào?

Túc Vũ mờ mịt.

Thẩm Thanh Huyền định mở miệng, Cố Kiến Thâm vậ mà lên tiếng:

“Người cảm thấy đúng thì là đúng, người cảm thấy sai thì nó sai.”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hăn một cái.

Cố Kiến Thâm hạ giọng nói:

“Yêu tộc vốn thích hợp sống ở Tâm Vực, cố gì gò bó tính nết nó.”

Túc Vũ vô cùng sùng bái Cố Kiến Thâm, nghe hăn nói, nó lại hỏi:

“Thế nhưng ban đầu ta cảm thấy mình đúng, sau lại cảm thấy mình sai, tiếp theo lại ...”

Cố Kiến Thâm trả lời nó:

“Cái này cũng không sai, tâm vốn không phải thứ đã hình thành thì sẽ không đổi, giờ khắc này đúng chính là đúng, một khắc sau sai chính là sai, đừng ràng buộc nó, nó chính là người.”

Lời này rất có lực trùng kích đối với Túc Vũ, nó mất nửa ngày vẫn không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng nói với Cố Kiến Thâm:

“Cho nên Tâm Vực mới có nhiều đồ đệ tùy ý làm bậy trác táng vô kể.”

Cố Kiến Thâm liền ôm eo y:

“Giống như vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nguy hiểm nheo mắt lại.

Cố Kiến Thâm không thêm lo ngại.

Ngọc giản nhìn hết toàn bộ cảm thấy không bằng mình ngắt luôn đi cho sáng khoái!

Tiểu hoa đào người ta đang phiền não bối rối vì chân lý nhân sinh, hai người lại rúc trong một ổ chăn anh anh em em, như vậy được không, có được không!

Túc Vũ không phát giác gì, nó nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi mới quyết định chủ ý:

“Thanh Thâm đại ca, ngày mai người dạy ta phương pháp tu hành được không?”

Cố Kiến Thâm đang định mở miệng, Thẩm Thanh Huyền đã cất giọng nói:

“Công pháp tộc ra không hợp với người.”

Không thể để Cố Kiến Thâm dạy tiểu hoa đào, linh vật trên Vạn Tú Sơn nào có thể thành con rối của Tâm Vực.

Cố Kiến Thâm không tiện miễn cưỡng, dù sao cũng là kịch bản do mình viết, hãn thuận theo diễn tiếp:

“Dù không thể dạy người tâm pháp, nhưng có thể chỉ cho người một ít kỹ xảo chiến đấu.”

Túc Vũ tức thì giữ vững tinh thần:

“Làm phiên Thanh Thâm đại ca!”

Nó phải mạnh lên, nó muốn mạnh hơn, mạnh lên mới có thể nhìn thấy càng nhiều, mới có thể xua tan sương mù thấy được trăng sáng!

Túc Vũ cười bỏ khúc mắc mới nhận ra nơi này không đúng lắm, nó quay đầu lại, ngóng xuyên qua củi lửa:

“Thanh Thâm đại ca người ngủ ở đâu vậy?”

Cố Kiến Thâm & Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Tiểu hoa đào cố gắng mở to mắt nhìn sang, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Cố Kiến Thâm đâu.

Mất nửa ngày, nó lại hiếu kỳ hỏi:

“Triêu Yên, túi ngủ của người lớn ghê nha ...”

Thật ra túi ngủ Tăng Tử Lương chuẩn bị cho họ đều rất lớn, ngoài ra còn có chức năng tự động co rút, vóc người Túc Vũ và Triêu Yên không khác nhau

mấy, nhưng giờ phút này túi ngủ Triều Yên lớn hơn của nó không chỉ gấp đôi.

Túc Vũ lo lắng nói:

“Túi ngủ của người có phải hỏng rồi không? Có lạnh không? Muốn đổi cái khác không?”

Lời này đúng là có đạo lý, túi ngủ bó chặt mới ấm, trống nhiều tới vậy, nhất định lạnh lắm!

Thẩm Thanh Huyền không muốn Túc Vũ nhìn thấy tình huống bên này của y, bèn cao giọng nói:

“Không sao, ta cố ý chỉnh rộng vậy đó.”

Túc Vũ kinh ngạc hỏi:

“Không lạnh sao?”

Đáy mắt Cố Kiến Thâm đầy ý cười nhìn người trong ngực mình, Thẩm Thanh Huyền bất chấp đến cùng nói:

“Ta nóng, cho nên muốn rộng một tý cho mát.”

Túc Vũ cực kỳ khiếp sợ:

“Thì ra thanh liễu các người có thể chất nhiệt à ...”

Nó lạnh tới mức cuốn chặt chần chỉ lộ con mắt, vậy mà Triều Yên lại cảm thấy nóng!

“Vậy được rồi ...” Túc Vũ nói, “Người nghỉ ngơi sớm đi.”

Thẩm Thanh Huyền ừ một tiếng.

Không lâu sau, hô hấp Túc Vũ kéo dài, hiển nhiên đã ngủ thiếp đi.

Ngược lại hai vị đại lão ngủ không được.

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng hỏi y:

“Thiếu gia nóng ư?”

Thẩm Thanh Huyền bảo:

“Lạnh.”

Cố Kiến Thâm: “Vậy ta ôm ngài chặt chút.” Nói rồi lại dán sát vào y hơn.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm chờ y đầu hàng, nhưng Liên Hoa Tôn chủ xưa nay không biết đầu hàng là gì.

Y làm thuật, biến thân thể mình thành khối băng.

Còn lạnh hơn trời, còn cứng hơn cả đất, tại địa phương nhỏ gió lạnh từng cơn này, muốn biết ôm một khối băng lớn mang cảm giác tiêu hồn cỡ nào, chỉ có thể đi hỏi Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười:

“Có thể ôm chặt chút nữa không?”

Lại chặt nữa ... chắc Cố Kiến Thâm phải bị cọng do giá rét.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền có thể thi thuật, Cố Kiến Thâm cũng có thể vậy, hắn làm mình trở nên nóng hổi, nóng như một cái bàn ủi đang nung đỏ.

Hai người một băng một nóng, ôm siết nhau cùng một chỗ, cọng chết người lại bỏng chết người, muốn đã ghiền bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thẩm Thanh Huyền sao có thể nhận thua, y lại hạ nhiệt độ cơ thể mình xuống, thề phải đông cứng Cố Kiến Thâm cho bằng được.

Cố Kiến Thâm lại làm nóng nhiệt độ cơ thể mình, quyết tâm hòa tan khối băng nhỏ trong ngực này.

Một tối hai đi, hai người mồ hôi đầm đìa.

Nóng hả? Không không không, là mệt.

Thiệt sự rất mệt, dù sao cũng ôm nhau sát sao đại chiến cả một đêm, có thể không mệt ư?

Sau khi trời sáng, Túc Vũ ngáp ngáp dài bước ra khỏi ổ chăn.

“Ây ... Triều Yên người ngủ không ngon sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Túc Vũ lại đảo mắt sang nhìn Cố Kiến Thâm:

“A, Thanh Thâm đại ca, vì bảo vệ chúng ta mà cả đêm người không ngủ hả?”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Ngọc giản biết được chân tướng nước mắt rơi xuống: Hai người họ ở bên cạnh người làm một đêm đó!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đại Lão Tận Sức Đời Gạch

Chuyện tối qua thực sự làm hổ thẹn phong phạm đại lão, hai người không hện mà cùng lựa chọn đổi chủ đề.

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Tối dùng cơm đi.”

Túc Vũ không xoắn xuýt nữa, trong lòng vẫn nhớ thương chuyện tu hành, chỉ muốn ăn uống no đủ rồi nhanh làm chút chính sự.

Cố Kiến Thâm đã chuẩn bị xong bữa sáng, vẫn là mỹ vị phong phú hoa lệ như trước.

Túc Vũ tâm phục khẩu phục, vừa ăn vừa khen, chỉ hận mình văn hóa không cao, từ biết được quá ít ...

Thẩm Thanh Huyền thì bình tĩnh hơn nhiều, chẳng thèm liếc mắt nhìn Cố Kiến Thâm một lần.

Vì sao hả? Mệt mỏi cả một đêm mà chưa làm nhiệm vụ, Tôn chủ đại nhân mất hứng.

Chẳng qua y vẫn luôn là bộ dạng thế này, nên Túc Vũ vẫn chưa phát hiện khác thường, mà Cố Kiến Thâm nhập diễn vô cùng nghiêm túc, vui lòng dỗ dành “Thiếu gia” nhà hăn chơi đùa.

Ăn điểm tâm xong, Túc Vũ trông mong nhìn Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền nhân tiện nói:

“Nếu đã nói rồi, vậy người dạy Túc Vũ đi.”

Cố Kiến Thâm đáp:

“Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn ra vẻ cung kính, khước miệng hơi cong lên, lại tặng thêm một câu:

“Tu tập võ kỹ là chuyện rất vất vả, Túc Vũ người đừng có mà lười biếng.”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Ta không sợ khổ cực! Nhất định sẽ cố gắng học tập!”

Thẩm Thanh Huyền lại dặn dò:

“Thể lực Thanh Thâm vô cùng tốt, người không cần phải khách khí.”

Lần đầu tiên y gọi cái tên “Thanh Thâm” này, Cố Kiến Thâm kìm lòng không được nhìn sang y.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm, dáng vẻ cao cao tại thượng, đuôi mắt có chút giảo hoạt, giống hệt như một bé cáo trắng.

Cố Kiến Thâm cúi đầu, khước miệng lại nâng cao hơn: Người Tâm Vực hay nói Liên Hoa Tôn chủ là gốc Bạch Liên Hoa độc nhất vô nhị, hẩn lại cảm thấy y giống một con chồn bạc cao ngạo, dung mạo khuynh thành, nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt, khiến người ta nhin không được muốn chinh phục.

Túc Vũ nào nghĩ tới tối qua Cố Kiến Thâm mỗi một một đêm? Chỉ cho rằng Thẩm Thanh Huyền đang nhắc nhở nó bèn vội vàng nói:

“Yên tâm, thể lực của ta cũng tốt cực kỳ!”

Nhất định phải chịu đựng, tiểu hoa đào nghĩ, Thanh Thâm đại ca không mệt thì nó cũng sẽ không mệt, phải bắt được cơ hội ngàn năm một thuở này.

Đào hồ ai kia xong, Thẩm Thanh Huyền hài lòng ngồi một bên uống trà.

Hiện giờ linh lực Cố Kiến Thâm tiêu hao hơn phân nửa, căn bản là rỗng tuếch.

Dù sao đều là áp chế tu vi, bất luận là linh lực dự trữ ở hạn mức tối đa hay tốc độ hấp thu đều giảm bớt đi nhiều, không khác gì so với mấy “cao thủ” bình thường có thể tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc.

Tối qua hai người độ sức một đêm, Thẩm Thanh Huyền mệt tới mức chỉ muốn ngồi uống trà, chắc hẳn Cố Kiến Thâm cũng giống thế.

Tiệc thay thiếu gia có thể uống trà, nhưng người hầu lại phải ra luyện tập cho người ta.

Nhất là tiểu hoa đào này còn là một “quái vật nhỏ”.

Dầu gì cũng là linh vật trên Vạn Tú Sơn, thể chất vô cùng tốt, cộng thêm hôm qua chịu kích thích cùng dăm ba câu hôm nay của Thẩm Thanh Huyền, Túc Vũ dâng cao tinh thần, nhiệt tình phải nói là tràn đầy!

Thẩm Thanh Huyền bưng chén trà, thờ ơ nói:

“Thanh Thâm, Túc Vũ là bạn tốt của ta, người phải dạy thật có tâm đấy.”

Cố Kiến Thâm rũ mắt, trong mắt đều là xâm lược, nhưng giọng nói lại hết mực kính cẩn tuân theo:

“Thuộc hạ đã rõ.”

Thẩm Thanh Huyền khẽ cười một tiếng, uống một hớp trà linh trong chén, chỉ cảm thấy hương vị sao mà tuyệt vời.

Cả ngày, Túc Vũ đều chăm chỉ khổ luyện các nguyên tắc căn bản, liều mạng nghiên cứu học hỏi.

Một tiểu hoa đào như nó không biết mệt mỏi, Để tôn Tâm Vực sao có thể than mệt? Nếu không sẽ không lấy được vợ.

Hai người không ngừng nghỉ một khắc, lăn qua lăn lại làm tâm trạng Tôn chủ đại nhân sung sướng quá chừng.

Thấy họ đều mệt thế rồi, Thẩm Thanh Huyền vẫn không quên sai sử Cố Kiến Thâm, tiểu hoa đào dù giỏi giang cỡ nào cũng phải có lúc nghỉ ngơi giữa hiệp, thế là khoảng thời gian rảnh này, Cố Kiến Thâm phải đi “hầu hạ” tiểu thiếu gia.”

Bưng trà, rót nước, chuẩn bị cơm trưa ...

Cả ngày bận bịu lên xuống, Thẩm Thanh Huyền chợt kéo ống tay áo Cố Kiến Thâm.

Từ đầu đến cuối nét mặt Cố Kiến Thâm vẫn không thay đổi, luôn giữ nguyên dáng vẻ bình tĩnh tao nhã:

“Thiếu gia còn gì muốn phân phó?”

Thẩm Thanh Huyền hạ giọng nói:

“Bệ hạ biết cách hầu hạ như thế, không bằng sau này về Vạn Tú Sơn với ta đi.”

Cố Kiến Thâm bỗng dừng dựa sát vào y, dán vào lỗ tai y nói:

“Duy Tâm Cung được xây toàn bộ bằng kim hồng ngọc, Tôn chủ có muốn tới xem không?”

Mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức sáng lên ... kim hồng ngọc nha.

Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Đến Duy Tâm Cung, ta cam đoan có thể hầu hạ Tôn chủ tới mức thoải mái dễ chịu.”

Lời này ngả ngón lại mập mờ, Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới Tâm Vực luôn tùy tâm sở “dục”, nhất thời hết hứng, y đẩy hẳn ra nói:

“Hưởng thụ không nổi.”

Tu hành cả ngày, đêm đến Túc Vũ đi ngủ sớm, không bao lâu đã chìm vào mộng đẹp.

Đầy đủ tiểu gia hỏa này đều là kiếm thuật mới học, trong mơ còn học thuộc lòng khẩu quyết ... từng câu lại từng câu, khiến Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị làm chính sự cho rằng nó chưa ngủ.

Sau khi nhiều lần xác nhận tiểu hoa đào đã ngủ thật rồi, Thẩm Thanh Huyền lại bắt đầu công cuộc “dời gạch”.

Lại có nhiệm vụ mới?

Không ... nhiệm vụ ngủ cùng nhau còn chưa hoàn thành.

Tối qua y nằm cùng Cố Kiến Thâm, đáng tiếc vẫn không ngủ, hai người làm tới mồ hôi đầm đìa, sao mà ngủ cho được?

Tiếc thay nhiệm vụ rất là thuần khiết, nhất định phải cùng nhau ngủ, là cái loại ngủ nhắm mắt lại đại não trống rỗng nghỉ ngơi thật tốt, chứ không có bảo họ quây một đêm.

Ban ngày Thẩm Thanh Huyền hung hăng đào hố Cố Kiến Thâm cũng vì sự nghiệp ban đêm dời gạch.

Giày vò gia hỏa này mệt mỏi rồi, tiến vào ổ chần chẵng lẽ còn không nhắm mắt ngủ liền?

Hắn vừa ngủ, y cũng có thể ngủ theo, nhiệm vụ thế là hoàn thành.

Từ một trình độ nào đó, người Tâm Vực đánh giá Thẩm Thanh Huyền rất đúng trọng tâm, Liên Hoa Tôn chủ vô cùng phù hợp với cách hình dung “Hắc

Tâm Liên”.(Hoa sen lòng dạ đen tối ㄝ (ㄟ ㄚ ㄟ) ㄟ)

Nhất là khi đối đãi với “địch nhân”, có thể nói là vô cùng đen.

Thẩm Thanh Huyền kéo ổ chăn ra bảo:

“Lại đây ngủ.”

Mỹ nhân mời, trông thì vui sướng rạo rức, nhưng thật ra mỹ nhân không chỉ không vui mà còn có gai, thiệt sự một lời khó nói hết.

Cố Kiến Thâm không lên tiếng, cứ thế mà nhìn y.

“Sao thế?” Thẩm Thanh Huyền lại dùng phép khích tướng: “Bệ hạ sợ à?”

Cố Kiến Thâm đưa tay ôm y vào lòng, cúi đầu nhìn y:

“Sợ gì cơ?”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn ôm hơi mất tự nhiên, Cố Kiến Thâm lại cố ý tới gần y hỏi:

“Sợ sư thúc quá mê người?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Đáy mắt Cố Kiến Thâm toàn là ý cười, vốn là màu đỏ diêm dúa giờ phút này giống như hồng ngọc chứa đầy ánh nắng, xinh đẹp đến kinh người.

Bởi vì đôi mắt này, Thẩm Thanh Huyền không để ý lời hấn khiêu khích, trở nên “ngoan ngoãn” khác thường.

“Ngủ thôi.” Thẩm Thanh Huyền rụt rụt vào trong ngực hấn.

Cố Kiến Thâm ôm lấy y, cho y một vị trí thoải mái.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn, dường như đã thật sự ngủ thiếp đi.

Nhưng trên thực tế ...

Cổ Kiến Thâm hỏi y:

“Vì sao sư thúc lại tới bí cảnh Nguyệt Lạc này?”

Thẩm Thanh Huyền từ từ nhắm hai mắt, hỏi ngược lại hẳn:

“Vậy vì sao ngươi muốn tới đây?”

Hai người bọn họ đều là kẻ thoát khỏi thế giới bên ngoài, bí cảnh Nguyệt Lạc nhỏ nhỏ này như một con kiến vậy, thật sự không phải nơi đáng để hai người chú ý.

Nhưng hiện giờ họ không chỉ tới đây, mà còn tận lực áp chế tu vi, sợ phá hủy nơi này.

Bí cảnh Nguyệt Lạc này có chỗ nào kỳ quặc sao?

Bọn họ đều rất rõ ràng: Không có.

Cho nên, vì cớ gì?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cổ Kiến Thâm Ngứa Ngáy Trong Lòng, Sao Có Thể Buông Y Ra, Hận Không Thể Ôm Người Về Duy Tâm Cung Khóa Lại

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên vì nhiệm vụ trên ngọc giản.

Tuy nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng thang trời thực sự có thêm năm viên gạch, chuyện này là không thể nghi ngờ.

Đại đạo là thế, dốc lòng tu luyện là việc nên làm.

Đó cũng là quan niệm tu hành của Thiên Đạo từ trước tới nay.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền sẽ không nói những việc này cho Cổ Kiến Thâm hay.

Hiện giờ Cổ Kiến Thâm ra vẻ ngàn tốt vạn tốt, đó là vì không làm gì được y, nếu để hẳn biết khôi phục thang trời có liên quan tới hẳn, biết đâu chừng Cổ Kiến Thâm lại làm ra chuyện thiêu thân gì nữa.

Thẩm Thanh Huyền sẽ không để nhược điểm của mình lọt vào tay Cổ Kiến Thâm.

Suy nghĩ trong lòng Cổ Kiến Thâm cũng phải giống y tám chín phần mười, đương nhiên ngoài miệng thì tràn đầy thâm tình: “Luận đạo gặp gỡ lần đầu, hồn bay mộng còn vương vấn, luôn ngóng trông có thể gặp lại sư thúc, trùng hợp nhận ra ngài đã tới bí cảnh Nguyệt Lạc, cho nên mới theo tới đây.”

Theo lý luận ... Cổ Kiến Thâm thực sự muộn hơn Thẩm Thanh Huyền một bước, nói vậy dường như cũng không có gì sai.

Thẩm Thanh Huyền gặp chiêu phá chiêu:

“Túc Vũ muốn xuống núi rèn luyện, nhân lúc ta rảnh rỗi nên dứt khoát dạo quanh một vòng, thuận tiện nhìn xem đạo tu hành của tu sĩ hiện giờ ra sao.”

Cố Kiến Thâm lại nói:

“Ra là thế.”

Thẩm Thanh Huyền khách sáo đáp:

“Thế nhưng không ngờ hành động lần này lại làm phiền Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm: “Sao có thể nói thế? Có thể gặp mặt sư thúc là vận may của Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền ngoài mặt khẽ cười, trong lòng lại ha ha ha.

Nhìn thì có vẻ đều đang trả lời câu hỏi của nhau, trông như thể đều có đủ lý do có lý có cứ, nhưng thực chất ... hai người tâm ý tương thông cùng nghĩ: Thẩm Thanh Huyền (Cố Kiến Thâm) rốt cuộc muốn làm gì.

Ngọc giản vung tay hô to: Làm người đó! (` 0´) /

... Được rồi, người ta chỉ dám nói trong lòng thôi mà QAQ!

Tiếp tục trò chuyện cũng chỉ toàn lời nói nhảm thiếu muối dưa dài, Thẩm Thanh Huyền không muốn lại lãng phí một đêm, y nhắm mắt lại nói:

“Ngủ đi.”

Cố Kiến Thâm nhìn hàng mi như cánh bướm của y, chậm rãi nói:

“Được.”

Lần này hai người không tích cực nữa, không cần tranh ai ngủ trước ai ngủ sau ...

Dù sao việc đi ngủ với họ mà nói không giống với những người khác.

Dù có ngủ thiếp đi, thần thức họ vẫn tỉnh, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay sẽ lập tức thanh tỉnh, hoàn toàn không cần lo lắng đối phương thừa dịp ngủ đánh lén.

Ước chừng là Thăm Thanh Huyền ngủ trước, Cố Kiến Thâm cũng không muộn hơn y bao nhiêu, suy cho cùng cũng bị lăn qua lộn lại cả ngày, mệt tới mức buồn ngủ đột kích, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Ánh trăng sáng trong, hình ảnh hai người ôm nhau ngủ đẹp như một bức họa, đủ để đám trùng nhỏ ngừng tiếng kêu, gió đêm ngừng thét gào, lá cây ngừng tuôn rơi ... bởi vì không nỡ đánh thức họ.

Hôm sau, Cố Kiến Thâm vừa động, Thăm Thanh Huyền liền mở mắt.

Cố Kiến Thâm dịu dàng nói:

“Đánh thức người sao? Ngủ thêm lát nữa đi, ta đi chuẩn bị bữa sáng.”

Thăm Thanh Huyền vốn định nói “Được”, hai người cũng nên tách ra, lỡ như Túc Vũ tỉnh lại thấy hai người đang ôm chặt nhau, không biết sẽ nghĩ cái gì ...

Y nhìn ngọc giản trước, bàn tay đang định buông lại lập tức siết chặt.

Cố Kiến Thâm: “Sao thế?”

Nhiệm vụ không hoàn thành ...

Không đúng chỗ nào? Cùng nhau ngủ, chẳng lẽ Cố Kiến Thâm lại một đêm không ngủ?

Không có khả năng ... Hẳn tuyệt đối có ngủ.

Thời gian chưa đủ?

Đầu óc Thẩm Thanh Huyền xoay chuyển cực nhanh, lập tức nghĩ ra mấy khả năng, đồng thời chọn lọc ra cái có khả năng nhất.

—— Trời vẫn chưa sáng.

Thẩm Thanh Huyền liền chui vào ngực Cố Kiến Thâm, rầu rĩ nói:

“Ta còn muốn ngủ thêm chút nữa.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền hết sức nghiêm túc dõng dạc:

“Nhắm mắt, người không ngủ ta ngủ không được.”

“!”

Đây ... là đang làm nũng sao? Cố Kiến Thâm bị đáng yêu đầy mặt.

Hắn mỉm cười ôm Thẩm Thanh Huyền, dán bên tai y khẽ khàng bảo:

“Ừm, đều theo người.”

Giọng nói này ... dùng cách nói ở thời hiện đại chính là ... quyến rũ tới mức có thể làm người ta mang thai!

Lỗ tai xinh xắn của Thẩm Thanh Huyền rung rinh, thấp giọng nói:

“Ngủ!”

Nghe có chút thẹn thùng trong đó.

Cố Kiến Thâm ngứa ngáy trong lòng, sao có thể buông y ra, hận không thể ôm người về Duy Tâm Cung khóa lại

Sau khi trời sáng, ngọc giản rốt cục không tìm đường chết nữa, chữ ngủ cùng nhau biến thành xám nhạt.

Thẩm Thanh Huyền thấy thang trời lại có thêm một viên gạch, bỗng dừng cảm thấy nhiệt tình tràn đầy, con đường phi thăng ở ngay tầm tay!

Lại nói vẫn còn nhiệm vụ đòi hỏi kim long chưa hoàn thành, Thẩm Thanh Huyền ngẫm nghĩ nên làm thế nào để hướng đề tài về phương diện này.

Lúc này bên cạnh truyền tới giọng Túc Vũ:

“Tốt qua ngủ ngon ời là ngon.”

Túc Vũ tỉnh rồi!

Thẩm Thanh Huyền vẫn đang cùng Cố Kiến Thâm ôm nhau!

Đáng tiếc tu vi hiện giờ của họ không cách nào dùng được loại pháp thuật tương tự như thuận di.

Túc Vũ duỗi lưng một cái, nói:

“Triêu Yên, người vẫn còn ngủ ư?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Túc Vũ nhìn xung quanh một vòng:

“Thanh Thâm đại ca đâu nhỉ?”

Thẩm Thanh Huyền lập tức lấy tay che miệng Cố Kiến Thâm.

Trong mắt Cố Kiến Thâm toàn là ý cười, Thẩm Thanh Huyền bèn dùng ánh mắt uy hiếp hẳn.

Cố Kiến Thâm lại hôn vào lòng bàn tay y một cái.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ý cười trong mắt Cố Kiến Thâm càng sâu, Thẩm Thanh Huyền nhin hết nổi, đập hấn một cước ...

Túc Vũ đã đi sang đây, nó vừa đi vừa nhỏ giọng nói:

“Sao ngươi lại làm túi ngủ biến lớn thành thế này? Thật sự không bị cảm lạnh sao?”

Cố Kiến Thâm cao giọng đáp: “Thật đúng là cảm lạnh rồi.” Nói xong liền chớp chớp mắt với Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền vậy mà lập tức lĩnh hội được ...

Không dám nhận tâm ý tương thông, nhưng dù sao cũng có thông một chút rồi.

Thẩm Thanh Huyền vận chuyển linh khí, làm cho mặt mình đỏ hồng, sau đó lại ho khan một tiếng.

Túc Vũ bước nhanh tới:

“Cảm lạnh rồi?”

Nó vừa tới gần, lập tức ngây dại nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong túi ngủ, Thẩm Thanh Huyền ngủ trong lòng ngực Cố Kiến Thâm, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt ướt át, hơi hơi thở dốc ...

Tiểu hoa đào: “!!!”(((; °Д°)))

Cố Kiến Thâm nói:

“Hôm qua y vẫn luôn kêu lạnh, ta không thể làm gì ngoài ôm y giúp y sưởi ấm.”

Sưởi ... sưởi ấm nha ...

Túc Vũ mất cả buổi mới tìm được giọng:

“Ta ... ta ... đi nấu nước.” Cảm lạnh uống chút nước ấm vẫn có tác dụng lắm.

Túc Vũ vừa đi, Thẩm Thanh Huyền lại đập Cố Kiến Thâm thêm cái nữa:

“Ra ngoài.”

Cố Kiến Thâm nhéo eo y một cái:

“Sư thúc bạc tình quá đi.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Kẻ phong lưu này rốt cục cũng bại lộ bản tính!

Khi Túc Vũ quay lại, Cố Kiến Thâm đang chuẩn bị bữa sáng, Thẩm Thanh Huyền choàng áo khoác lông dài ngồi đằng kia, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Túc Vũ bưng nước ấm cho y, Thẩm Thanh Huyền đành phải tiếp tục giả bệnh, nhẹ giọng nói:

“Cảm ơn.”

Túc Vũ bảo:

“Hôm qua ta đã bảo người đừng chinh túi ngủ lớn vậy rồi, người lại không nghe, thấy tốt ghê chưa!”

“.....”

Ngọc giản lén la lén lút: Mất sĩ diện rồi nha! Liên Hoa Tôn chủ của chúng ta mất sĩ diện rồi nha! Thế mà bị tiểu hoa đào dạy dỗ!

Thẩm Thanh Huyền còn có thể nói gì? Chỉ có thể xem nước ấm thành Cố Kiến Thâm, uống hẩn không còn một miếng.

Cả ngày sau đó, Túc Vũ nghiêm túc tu hành, Thấm Thanh Huyền chăm lo dưỡng bệnh, Cố Kiến Thâm kiêm vô số chức, vừa làm lão sư vừa làm người hầu còn vừa muốn làm “đăng đồ tử”.(yêu râu xanh:v)

Dùng lời Thấm Thanh Huyền nói chính là ... không biết tên này động kinh cái gì.

Tối ngủ, Cố Kiến Thâm hỏi Thấm Thanh Huyền:

“Thiếu gia, cần ta giúp ngài sưởi ấm không?”

Thấm Thanh Huyền giả bệnh rất là mệt mỏi, y hạ giọng:

“Cút.”

Cố Kiến Thâm đặt tay lên trán y nói:

“Vẫn ổn, bình thường rồi.”

Thấm Thanh Huyền trừng mắt, lúc tay Cố Kiến Thâm rút ra, vậy mà véo mặt y một cái.

Không sai ... là véo ... thật sự véo ... véo khuôn mặt của người đứng đầu Thiên Đạo ...

Trong thoáng chốc, cả bí cảnh Nguyệt Lạc đều rung lên!

Túc Vũ sợ tới mức vội vàng bò dậy:

“Sao đó? Xảy ra chuyện gì?”

Sát khí này thật đáng sợ, chẳng lẽ có mãnh thú cấp cao ẩn hiện?

Không chỉ Túc Vũ, tất cả tu sĩ trong bí cảnh Nguyệt Lạc đều hoảng sợ, một đám móc pháp khí, ngưng thần đề phòng.

May mà sát khí này thu lại trong chớp mắt, bí cảnh Nguyệt Lạc lại khôi phục dáng vẻ yên bình.

Thẩm Thanh Huyền quay lưng lại, quần bên trong túi ngủ buồn bực không lên tiếng.

Đáy mắt lẫn khóe miệng Cố Kiến Thâm đều là ý cười, tâm trạng tốt không tưởng nổi.

Sao Thẩm Thanh Huyền có thể nhẫn nhịn hả? Phải nói ngọc giản huỳnh cànng vất vả công lao cànng lớn đó mà.

Ngay khi sát tâm Thẩm Thanh Huyền đại thắng, dòng chữ trên ngọc giản “Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cố Kiến Thâm” cànng chuyển đậm màu, sắp trở thành đen thui.

Đồng thời, ngọc giản lại xổ ra hàng chữ: “Bổ sung: biến thành thâm đen liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Thế rồi sáu viên gạch đáng thương nằm trên thang trời cực kỳ hợp tình hình mà lắc lự, rất có tư thế người dám giết Cố Kiến Thâm ta liền rơi xuống chết cho người xem ...

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Chỉ có thể nhịn!

Vì lần Thẩm Thanh Huyền giận dữ này, bí cảnh Nguyệt Lạc dẫn tới vô số đại năng ... xem trọng.

Linh khí dồi dào cao ngất trời này! Sát ý kinh người giống như núi như biển vậy!

Chẳng lẽ có thánh vật xuất thế? Chẳng lẽ có mãnh thú thành thánh?

Trong lúc nhất thời bên Thiên đạo là thế này, mà phía Tâm Vực cũng thế, một đám nguyên lão các cấp tổ chức hội nghị, trao đổi dị tượng ở Nguyệt Lạc.

Đương nhiên vẫn chưa đủ để sáu phái Thiên Đạo và Duy Tâm Cung đều xem trọng.

Dẫu sao thì Diệp Trạm, Tăng Tử Lương ... còn có các hộ pháp Duy Tâm Cung đều là đại năng áp trận quan trọng, chút việc nhỏ này không đáng để bọn họ để bụng.

May mà họ không để bụng, không thì bí cảnh Nguyệt Lạc trăm phần trăm bùng nổ tại chỗ.

Chưa đề cập tới đám người Tăng Tử Lương, kẻ sùng bái Tôn chủ như Diệp Trạm nhất định sẽ phát hiện linh khí kia đến từ chính Tôn chủ nhà mình, vậy còn không ngay lập tức chạy tới bí cảnh Nguyệt Lạc? Lấy tu vi của hắn, bí cảnh Nguyệt Lạc từ nay về sau có thể đổi tên thành phế tích Nguyệt Lạc.

Ba ngày sau, Túc Vũ rời khỏi bí cảnh Nguyệt Lạc, Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền đương nhiên cũng đi theo.

Năng lực học tập của tiểu hoa đào rất mạnh, những gì có thể dạy Cố Kiến Thâm đều dạy, về sau thì cần tu hành một tâm pháp thích hợp.

Thẩm Thanh Huyền đang định hỏi dự định sau này của tiểu hoa đào, ngọc giản của y lại lấp lóe.

“Thứ mười, cùng Cố Kiến Thâm bái nhập một tông môn.”

“Thứ mười một, cùng Cố Kiến Thâm ở chung một phòng.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ghen Rối?

Bái nhập cùng tông môn?

Thẩm Thanh Huyền càng sâu sắc cảm thấy ngọc giản là đứa thiếu năng trí tuệ.

Y và Cố Kiến Thâm là đồng môn, luận bối phận Cố Kiến Thâm còn phải gọi y một tiếng sư thúc, vốn đã cùng một môn phái, còn cần gì bái nhập cùng tông môn nữa?

Ngọc giản vẫn chưa tắt thở, nó vội vàng hiện một hàng chữ:

“Bổ sung: Quá khứ không tính, chỉ xem hiện tại!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản sợ đại lão không rõ, mau chóng hiện thêm hàng nữa:

“Bái nhập cùng tông môn, ở cùng một phòng ký túc, làm ...”

Còn chưa dứt câu, ngọc giản đã hết thở.

Ngu xuân ...

Thẩm Thanh Huyền thật sự không hiểu, vì có gì đại đạo chỉ phái thứ ngu ngốc này đến trợ giúp y phục hồi thang trời.

Quên đi, nể mặt thang trời, không thềm so đo với người.

Bái nhập tông môn không khó, khắp thiên hạ nhiều môn phái như thế, y muốn đi nơi nào ai cũng không ngăn được, vấn đề là làm thế nào có thể cùng

Cổ Kiến Thâm bái nhập cùng tông môn.

Gia hỏa này là Đế tôn Tâm Vực, liệu sẽ bằng lòng bái nhập tông môn của Thiên Đạo ư?

Ra khỏi bí cảnh Nguyệt Lạc, bên ngoài có không ít tông môn đang chiêu mộ đệ tử.

Đó cũng là chỗ tốt của việc dừng cảm xông vào bí cảnh Nguyệt Lạc, bí cảnh này chỉ có một cửa ra, chỉ cần có thể bước ra từ nơi này chứng tỏ đã vượt qua toàn bộ bí cảnh, chứng minh bản thân nhất định có thực lực và cơ duyên.

Một vài tông môn nhỏ vì muốn thu nhận đệ tử ưu tú, hàng năm đều đóng quân nơi đây, hy vọng có thể gặt hái được nhân tài xuất chúng.

Trước khi ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền hỏi Túc Vũ:

“Sau này người có dự định gì không?”

Túc Vũ đáp:

“Ta muốn tiếp tục tu hành.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Người quay về Vạn Tú sơn một chuyến, Tôn chủ sẽ an bài giúp người.”

Túc Vũ lại lắc đầu bảo:

“Tôn chủ đại nhân đã để ta xuống núi chính là hy vọng ta tự mình rèn luyện, không chút thành tích sao ta có thể không biết xấu hổ quay về gặp lão nhân gia y.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói:

“Vậy người có thể đi gặp Tăng Tử Lương một lần.”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Không thỏa đáng, Tăng đại nhân nhất định sẽ cho ta hoàn cảnh tu hành cùng tài nguyên tốt nhất, nhưng như thế không được ...”

Ở bí cảnh Nguyệt Lạc mấy ngày qua, Túc Vũ chân thực cảm nhận được chênh lệch giữa mình với những người khác.

Không phải tư chất, không phải tài nguyên mà là kinh nghiệm trải đời.

Con đường tu chân dài đằng đẵng, không phải chỉ dựa vào một trái tim nhiệt huyết là có thể tiến tới đại đạo.

Thẩm Thanh Huyền khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Túc Vũ lại hỏi y:

“Triều Yên, người định cùng Thanh Thâm đại ca trở về tộc mình ư?”

Phải rồi ... Cố Kiến Thâm thiết lập cho hai người họ đều là tộc thanh liễu, hẳn tới để đón thánh tử về.

Không đợi Cố Kiến Thâm mở miệng, Thẩm Thanh Huyền đã giành nói trước một bước:

“Ta không về.”

Túc Vũ chớp chớp mắt:

“Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm trang nói hừ nói vượn:

“Về tộc rồi ta chỉ có thể bị xem như thánh tử, các trưởng lão nhất định sẽ đem những thứ tốt nhất cho ta, như người nói đấy, con đường tu hành không phải đơn giản, sống trong hoàn cảnh an nhàn dù tu vi có cao, ngày sau cũng khó mà đạt thành tựu lớn.”

Túc Vũ nhìn sang Cố Kiến Thâm, rất lo lắng:

“Nhưng mà ...”

Thẩm Thanh Huyền cũng nhìn về phía Cố Kiến Thâm, y ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, nhưng sắc nước trong con ngươi mang theo cầu xin ít thấy:

“Thanh Thâm, chúng ta không về được không?”

Chưa bàn tới Cố Kiến Thâm, trái tim Túc Vũ cũng đã chấn động mãnh liệt rồi: Trời ạ, thiệt ... thiệt đáng yêu!

Cố Kiến Thâm giật mình rõ rệt, ngay sau đó trong mắt hấn như có gợn sóng tản ra, thần thái dịu dàng cung kính, hấn cúi người, hành lễ nói:

“Cẩn tuân thánh ý.”

Thẩm Thanh Huyền ha ha trong lòng, trên mặt lại tràn đầy tín nhiệm:

“Cảm ơn người, Thanh Thâm đại ca.”

Vừa gọi cái tên này, đôi mắt xanh thẳm của Cố Kiến Thâm lập tức lóe lên một tia đỏ sẫm.

Chẳng qua hấn đang cúi đầu, cho nên vẫn chưa bại lộ.

Thẩm Thanh Huyền bị bản thân hố tới mức ngoài giòn trong mềm(*), nửa câu cũng không muốn nói thêm.

(*) dùng để diễn tả sự kinh ngạc

Túc Vũ là người vui mừng nhất, thật tốt quá, bọn họ vẫn có thể ở cùng nhau!

Vừa ra khỏi bí cảnh Nguyệt Lạc, bọn họ lập tức nhìn thấy một tu sĩ về ngoài tiên phong đạo cốt, nhưng thực chất chưa tới trúc cơ tiến lên nói:

“Thiên Võ Phong chiêu nạp môn đồ, không biết ba vị có hứng thú đến đây xem xét không?”

Túc Vũ được dịp tò mò, bên kia lại có một nữ tử uyển chuyển nghênh đón, mở miệng:

“Tư chất tiểu đạo hữu trác tuyệt, Sâm La Uyển của chúng ta mới là lựa chọn tốt nhất cho người.”

Đạo sĩ tiên phong đạo cốt kia lập tức trở mặt:

“Tiểu đạo hữu chớ bị tà nhân mê hoặc, Sâm La Uyển kia là ma tu Tâm Vực!”

Nữ tử cũng không chệnh mảng việc mình phải làm:

“Tâm Vực ta theo đuổi tu hành không then với lương tâm, không phải thứ đạo học giả tạo như các người có thể hiểu được!”

Đạo sĩ lập tức bùng nổ:

“Không then với lương tâm? Giết người như ngóe, tùy ý túng dục, hoang đường quá quắt cũng dám xưng không hổ then?”

Nữ tử cây ngay không sợ chết đứng:

“Giết người đáng chết, hướng về lòng mình, cần gì phải then?”

Đừng nói chiêu mộ đệ tử, hai người này đã lo tranh cãi ngất trời rồi.

Túc Vũ hắc tuyến đầy đầu vòng qua, còn chế nhạo một câu:

“Thật ấu trĩ.”

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đồng thời cảm nhận được thế nào là một kích trúng tim.

Khụ khụ cũng không phải, môn đồ khắc khẩu là chuyện của môn đồ, hai người họ rất là hòa hợp, còn ôm nhau ngủ hai đêm nữa kìa.

Về phần băng hỏa lưỡng trọng thiên trong đêm đầu của tổ sư gia nào đó có thể xưng là ấu trĩ, hai vị đại lão đều chọn cách quên đi.

Túc Vũ vẫn rất có chính kiến, thường ra sức gào to toàn là tiểu môn tiểu phái không thu được người, môn phái có hệ thống chính quy đều chờ người tới bái phỏng.

Ví dụ như Tử Ngộ Quan trước mắt, đại khí đoan chính, nghiêm túc nội liêm, quan trọng hơn là người xếp hàng báo danh phía sau dài ời là dài, nhìn không thấy điểm cuối đâu luôn.

Mắt Túc Vũ sáng lên bảo:

“Chúng ta qua kia xem đi.”

Lông mày Thẩm Thanh Huyền giật một cái.

Nếu y nhớ không lầm, Tử Ngộ Quan là môn phái do Diệp Trạm chương quản.

Y vẫn rất ấn tượng với đồ tôn này.

Chủ yếu vì Diệp Trạm thực sự là fan nảo tàn của Tôn chủ, mỗi lần thấy Thẩm Thanh Huyền đều kích động bất thường. Hiện giờ quen rồi còn đỡ, còn nhớ lúc mới nhậm chức chương môn, Thẩm Thanh Huyền vừa gặp mặt hắn, người này sau khi về lập tức trốn trong phòng bảy ngày bảy đêm không ra.

Sư tôn của Diệp Trạm là Xích Dương Tử lo cho hắn, tới đập cửa phòng, kết quả nhìn thấy người này khóc tới mức sưng mắt.

Xích Dương Tử hỏi:

“Người làm gì đó?”

Diệp Trạm nước nở đáp:

“Nhìn thấy Tôn chủ, cảm động tới rơi nước mắt!”

Sư tôn hẳn muốn trục xuất tên ngu xuẩn này khỏi sư môn ngay và luôn.

Xích Dương Tử đem chuyện cười này nói cho sư tôn mình là Thẩm Thanh Huyền nghe, Thẩm Thanh Huyền lập tức nhớ kỹ đứa nhỏ này.

Tốt xấu gì cũng khóc bảy ngày bảy đêm, cứ thế mà quên thì không được tốt lắm.

Dựa theo cách nghĩ của Thẩm Thanh Huyền, y chỉ muốn tiến vào một môn phái mà không có đồ tôn, đồ đồ tôn, đồ đồ đồ tôn, như thế thì không cần lo bị ai đó nhận ra, bớt việc không ít.

Nhưng nhìn hai quỷ ngậy thơ cãi lộn thành một đồng kia, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy vẫn dừng nên ngược đãi bản thân, tốt xấu gì Tử Ngộ Quan cũng ra đáng chút.

Tuy hàng ngũ rất dài, nhưng vì chỉ đăng ký tên, cho nên tiến độ rất nhanh, không lâu sau đã đến phiên bọn họ.

Túc Vũ đứng phía trước, nó căng thẳng lắm kìa, đứng thẳng tắp luôn, mắt to sáng lấp lánh.

Vị tu sĩ ngồi kia hỏi nó mấy vấn đề, thống kê một chút rồi dặn:

“Ngày mai mời đến chân núi Tử Ngộ chờ sát hạch.”

Túc Vũ lập tức thưa vâng.

Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm cũng như thế, chẳng qua người nọ nhìn Cố Kiến Thâm thêm vài lần.

Cũng không phải Cố Kiến Thâm bại lộ, mà là ngoại hình hắn rất đáng chú ý, không chỉ vị tu sĩ này mà một đồng người đứng xếp hàng cũng không ngừng

liếc trộm.

Nữ nhìn còn hiểu, vậy mà có một bầy nam nhân cũng nhìn không dời mắt ...

Lúc rời đi, Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng nói bên cạnh hẳn:

“Dung mạo Bệ hạ tuyệt lệ, khiến người người thương yêu.”

Cố Kiến Thâm trả ngược y một quân:

“Ghen hả?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm từ tốn thì thầm:

“Yên tâm, trong mắt Cố Kiến Thâm chỉ có mỗi mình sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền tê dại cả người, hiển nhiên bị hố mìn!

Màn đêm buông xuống, bọn họ ngủ dưới chân núi Tử Ngộ.

Tuy bảo ngày mai khảo hạch, song không có gì phải căng thẳng, loại khảo hạch nhập môn này đơn giản để nhìn tư chất.

Với tư chất của Túc Vũ, nhất định không thành vấn đề.

Còn Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm thì nào lo lắng gì chuyện này? Hai người họ còn đang thì thầm với nhau kia kìa.

Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền:

“Tôn chủ không sợ ta hủy Tử Ngộ Quan sao?”

Tử Ngộ Quan là một trong sáu phái Thiên Đạo, có thể nói là xương cánh tay, Để tôn Tâm Vực Cố Kiến Thâm lên vào loại địa phương này có thể nói rất

có uy hiếp.

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn hắn: “Người hủy được?” Ngụ ý là, người cho rằng ta không tồn tại à?

Cổ Kiến Thâm thích dáng vẻ này của y lắm, nhin không được lại chọc ghẹo:

“Nơi có sư thúc, ta đương nhiên không nỡ hủy.”

Thẩm Thanh Huyền: Ha ha ...

Nhin nào, mọi thứ đều vì đời gạch.

Một đêm trôi qua rất nhanh, hôm sau họ cùng nhau đi tới chân núi Tử Ngọ.

Khảo hạch thực sự không khó, trước tiên trèo lên thang núi, sau đó chịu linh áp, rồi lại đến xem linh điền.

Leo thang núi như đang đi chơi xuân, ba người vừa nói vừa cười liên xong việc, tuy đồng hành đã có hai phần ba ngã xuống.

Chịu linh áp thì giống như gãi ngứa, còn chưa cảm nhận được gì đã xong rồi, mặc dù lần này sắc mặt Túc Vũ tái nhợt cộng thêm mồ hôi đầm đìa, song những người khác lại càng run chân suýt chút nữa quỳ xuống.

Cuối cùng chính là xem linh điền.

Thật ra mục đích thực sự của toàn bộ khảo hạch chỉ nằm ở hạng mục sau cùng.

Linh điền là tư chất trời sinh, quy mô càng lớn chứng tỏ lượng chứa linh lực càng sung túc, cứ thế mà tu hành liền làm ít công to.

Làm thế nào để phán đoán linh điền lớn hay nhỏ? Phương pháp đơn giản nhất chính là tiêu hao nó.

Leo thang trời cũng vậy mà chịu linh áp cũng thế, thật ra đều đang tiêu hao, nếu xong hai hạng mục này vẫn còn thừa linh lực, vậy có thể nói tư chất khá tốt, có thể nhập môn.

Nhưng nhập môn còn phân ra nội môn, ngoại môn và đệ tử ký danh.

Sự khác biệt này sẽ được đánh giá tại cửa ải cuối cùng.

Nhằm khích lệ mọi người, nhóm tu sĩ còn liệt kê những phúc lợi có thể hưởng thụ ở từng cấp bậc ra.

Chẳng hạn như đệ tử nội môn có động phủ riêng, tài nguyên rất nhiều, còn có thể được trưởng lão tự mình chỉ dạy, tiền đồ có thể nói là vô lượng, đương nhiên danh sách cực ít, mấy chục năm khó có được một người.

Đệ tử ngoại môn kém hơn một ít, nhưng cũng là đệ tử chính thức của Tử Ngộ Quan, nếu hăng hái cố gắng, về sau cũng sẽ có tiền đồ. Về phần đệ tử ký danh thì không khác gì người hầu.

Thẩm Thanh Huyền không để ý những điều này, y chỉ nhìn thứ có liên quan đến điểm dừng chân kia.

Đệ tử nội môn —— sống một mình.

Đệ tử ngoại môn —— phòng nhỏ hai người.

Đệ tử ký danh —— giường chung.

Túc Vũ nhìn thật cẩn thận, nó nói:

“Phòng chừng linh lực còn lại của ta có thể vào ngoại môn ...”

Nói xong, nó nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền:

“Triêu Yên, nếu chúng ta đều vào ngoại môn, vừa lúc có thể ở cùng nhau!”

Thẩm Thanh Huyền: “!”

Không được ... Thiếu niên, người phải vào nội môn!

Suy nghĩ của tác giả:

Thẩm Thanh Huyền: Ta muốn ở cùng với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm: Ta muốn ngủ chung với Thẩm Thanh Huyền.

Túc Vũ: Được được, ta đi ta đi, ta biết ta chỉ là bóng đèn mà QAQ!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Không Muốn Rời Xa Người

Ngoại môn là hai người một phòng nhỏ, đúng lúc phù hợp yêu cầu nhiệm vụ của Thẩm Thanh Huyền, chỉ cần y và Cố Kiến Thâm cùng vào ngoại môn là có thể ở chung, nhiệm vụ hoàn thành, mọi người đều vui vẻ.

Điều kiện tiên quyết là không có tiểu hoa đào quấy rối.

Nếu tiểu hoa đào cũng vào ngoại môn, nó nhất định sẽ muốn ở cùng Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền cũng khó lòng mà nói: Ta muốn ngủ với người hầu của ta cơ.

—— Dù sao cũng là người hầu, ngủ ngoại môn làm gì, đi ngủ ngoài cửa.

Vì tránh tình huống này xuất hiện, Thẩm Thanh Huyền nhất định phải đưa Túc Vũ vào nội môn.

Về phần đệ tử ký danh? Tiểu hoa đào sinh ra từ Vạn Tú Sơn, sao có thể đi làm người hầu? Vạn Tú Sơn bọn họ không có ham mê làm tôi tớ cho người ta đâu.

Muốn đưa tiểu hoa đào vào nội môn là chuyện hết sức đơn giản với Thẩm Thanh Huyền.

Chưa kể việc nhỏ như trực tiếp rút linh lực, mở rộng linh điền này, tu sĩ bình thường nghe vào còn thấy khó tin, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại có thể dễ dàng thực hiện.

Có vào nội môn được hay không, đơn giản chỉ cần xem linh điền lớn hay nhỏ.

Y giúp nó mở rộng một phát, chuyện nhỏ thôi ấy mà.

Trong lòng nghĩ thế, ngoài miệng Thẩm Thanh Huyền vẫn dỗ dành Túc Vũ:

“Ừm, nếu chúng ta cùng vào ngoại môn thì ở chung phòng.”

Túc Vũ vui sướng cười tít mắt.

Cố Kiến Thâm nhìn bọn họ, lông mày nhướn lên.

Chẳng lẽ Túc Vũ thực sự cho rằng Cố Kiến Thâm hẳn sẽ ngủ ngoài cửa? Không không không, tiểu hoa đào là đứa trẻ ngoan, nó hiểu rất rõ thực lực của Thanh Thâm đại ca, cho rằng tư chất linh điền Cố Kiến Thâm nhất định có tư cách vào nội môn!

Túc Vũ thầm quyết định trong lòng: Chờ Thanh Thâm đại ca vào nội môn rồi, nó nhất định sẽ thay hẳn chăm sóc Tiểu Triều Yên thật tốt!

Đứa trẻ này tốt biết bao, đáng tiếc ba người ắt sẽ có một đứa làm bóng đèn, kỳ vọng của nó chỉ có thể thất bại.

Đến phiên Túc Vũ lên khảo hạch linh điền, nó vẫn thấy hơi căng thẳng, dấu sao linh lực trong cơ thể còn dư lại chẳng có mấy, lỡ như phạm sai lầm, không cẩn thận trở thành đệ tử ký danh, thế sẽ mất mặt cực kỳ!

Tu sĩ kiểm tra đánh giá dặn nó:

“Thả linh điền ra, nhất định phải dùng hết toàn lực!”

Tiểu hoa đào trịnh trọng gật đầu:

“Vâng!”

Giờ vẫn chưa vội giúp nó mở rộng linh điền, Thẩm Thanh Huyền muốn trực tiếp rút linh lực cho nó, để nó thông qua sát hạch trước đã.

Hơi lúng túng ở chỗ, vì đã xa rời thế tục đã lâu, Thẩm Thanh Huyền không rõ thành tích như nào mới được tiến vào nơi tu luyện cao cấp như nội môn.

Lúc đó y có thể dùng thần thức quét tu sĩ phụ trách kiểm tra trước mặt, nhưng đây là Tử Ngộ Quan, sợ rằng y chỉ cần hơi thả thần thức ra, giây tiếp theo Diệp Trạ đã quỳ trước mặt y.

Vậy còn tiến vào ngoại môn chi nữa? Trực tiếp nhảy dù lên Bắc điện, trở thành khách mời ngồi trên cao.

Nha, sau đó biết đâu sẽ có thêm mấy lời đồn càng truyền càng không tưởng tượng nổi, ví dụ như: Liên Hoa Tôn chủ mất hết tu vi biến thành tiểu đồng để tóc chỏm, định vào Tử Ngộ Quan tu luyện lại từ đầu ...

Vừa nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền dập tắt ý niệm kinh động Diệp Trạ ngay lập tức.

Thử xem đã, tóm lại chỉ cần ít thôi, cho Túc Vũ linh lực cỡ một sợi tóc là đủ rồi.

Khi tay Túc Vũ đặt lên thủy kính kiểm tra linh lực, Thẩm Thanh Huyền cũng chuẩn xác không lầm cho nó một “sợi tóc”.

Giây tiếp theo, dị tượng ngất trời, linh lực dồi dào như núi chiếu sáng trời cao!

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cổ Kiến Thâm: “.....”=))))))))))))))))))

Túc Vũ: “!!!”

Người người còn thừa tại hiện trường trực tiếp nghếch mặt ra, qua thật lâu mà vẫn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì.

Rốt cục, vị tu sĩ phụ trách sát hạch lấy lại tinh thần trước tiên, tiểu lão đầu phúi đất đứng dậy, râu sắp vểnh lên trời:

“Tiểu ... tiểu đạo hữu! Người ... người ...”

Bởi vì hưng phấn quá chừng mà nói không được lưu loát!

Tu sĩ cạnh lão tương đối trấn định hơn, nhưng cũng mặt mày đỏ bừng, kích động không thôi:

“Kỳ tài trăm năm ... không ... ngàn năm khó gặp nha! Mau mau thông báo cho Phúc Khánh trưởng lão! Nhanh lên ... nhanh lên nào ...”

Túc Vũ đã lấy tay ra, nó ngơ ngác nhìn lòng bàn tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mê mang ...

Tình huống gì vậy kìa? Linh khí của nó nhiều vậy đó hả? Không phải chứ!

Thẩm Thanh Huyền quay đầu, lờ mờ nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm hắng giọng, nhìn đằng trước không chớp mắt.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ linh lực bằng cọng tóc của Thẩm Thanh Huyền có uy lực đến vậy?

Đương nhiên, “sợi tóc” của Tôn chủ chúng ta rất là lợi hại, nhưng đúng thật chưa tới mức đó.

Chủ yếu do khi Thẩm Thanh Huyền rút linh lực cho Túc Vũ, Cố Kiến Thâm cũng góp thêm một “sợi tóc”.

Để tôn Tâm Vực không muốn để Thẩm Thanh Huyền và Túc Vũ ngủ cùng nhau, lại càng không muốn ngủ ngoài cửa vô tình có mạch não y đức sư

thúc nhà mình.

Không thể để tiểu hoa đào ở ngoại môn, vậy cứ vào nội môn.

Lại thêm không muốn bại lộ thân phận Tâm Vực của mình, Cố Kiến Thâm không dùng thần thức, cũng cho rằng linh lực cỡ “sợi tóc” đã đủ dùng rồi.

Vì vậy hai sợi tóc thêm vào làm Túc Vũ bạo phát!

Dù chỉ là cọng tóc mỏng, Túc Vũ cũng đã trở thành người nổi bật trong đám đệ tử nội môn, đột nhiên tăng gấp đôi, có thể thấy đáng sợ cỡ nào!

Trường lão phụ trách chiêu nạp người mới tới rất nhanh, mặt mũi lão ngập tràn vui mừng nhìn linh lực dồi dào tới sắp nổ tung trên thủy kính.

Thẩm Thanh Huyền bất đắc dĩ, chỉ có thể dựa theo tiêu chuẩn này mở rộng linh điền Túc Vũ, trường lão cầm cổ tay nhỏ bé của Túc Vũ, hưng phấn thiếu chút nữa đã nhảy cẫng lên!

“Kỳ tài kỳ tài! Nghe nói mấy ngàn năm trước, linh điền của Xích Dương thánh nhân cũng rộng thế này!”

Xích Dương Tử là nhị đồ đệ của Thẩm Thanh Huyền, hiện giờ là một trong Tam Thánh, cũng là truyền thuyết trong truyền thuyết.

Thẩm Thanh Huyền nhớ lại một chút ...

Hình như lúc mới nhập môn linh lực Xích Dương Tử cũng bình thường, kém xa Mộc Huân và Hạ Đình.

Thì ra linh lực cỡ hãn đã được xem là rộng lớn ... sớm biết vậy đã rút ít hơn rồi ...

Thật ra cũng không khoa trương tới mức đó, vì Diệp Trạm kế nghiệp Xích Dương thánh nhân, cho nên cả Tử Ngộ Quan đều mù quáng sùng bái sư

tôn của chương môn, các loại truyền thuyết thần kỳ đều đổ trên đầu “lão nhân gia”, hết như Diệp Trạh sùng bái sư phụ của sư tôn là Thẩm Thanh Huyền, đại khái chính là “thân tình theo các đời” ...

Bởi vì chút sùng bái mù quáng này, sự thật ra sao đã sớm không còn ai biết.

Toàn bộ quá trình Túc Vũ đều nghếch mặt ra, vị trưởng lão này muốn dẫn nó đi, nó mới phục hồi tinh thần:

“Xin chờ một lát, ta đi nói với bằng hữu mình một tiếng.”

Trưởng lão sợ nó chạy sang môn phái khác, đương nhiên đồng ý răm rắp.

Túc Vũ gọi:

“Triêu Yên ...”

Thẩm Thanh Huyền cười từ tận đáy lòng:

“Đi đi, dù sao chúng ta cũng ở cùng tông môn mà.”

Túc Vũ há mồm, rất nhiều lời vọt tới bên miệng đều nói không ra.

Thẩm Thanh Huyền vẫn thích tiểu hoa đào này lắm, y dịu giọng nói:

“Cố gắng cho tốt, đừng phụ kỳ vọng của ...”

Y không nói hai chữ Tôn chủ, nhưng Túc Vũ nghe hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng bừng, cả người đầy tinh thần:

“Ừm! Nhất định! Chúng ta cùng cố lên nào!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, đôi mắt mềm mại.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y thật lâu.

Túc Vũ vừa đi, Thẩm Thanh Huyền liền lạnh mặt, y trừng mắt nhìn Cố Kiến Thâm, tràn đầy hàm súc cảnh cáo.

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói:

“Ta không muốn rời xa sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền: “Ha ha.”

Cố Kiến Thâm lại vô cùng thích ánh mắt này của y, hắn dựa sát vào hỏi:

“Còn sư thúc thì vì cái gì?”

Hắn cho Túc Vũ sợi tóc là vì muốn đưa nó vào nội môn, mình mới có thể ở chung với Thẩm Thanh Huyền, vậy Thẩm Thanh Huyền thì sao?

Vì có gì y không tiếc “làm bừa” cũng phải đưa tiểu hoa đào vào nội môn?

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Còn không phải vì sự nghiệp dời gạch!

Đương nhiên không thể nói, Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm, hỏi ngược lại:

“Người cảm thấy thế nào?”

Khóe mắt khóe môi Cố Kiến Thâm đều là ý cười:

“Ta cảm thấy sư thúc cũng không bằng lòng xa ta.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Nghĩ quá nhiều.”

Ném ba chữ kia xong, Thẩm Thanh Huyền tiến hành khảo hạch.

Tiêu chuẩn vào ngoại môn có rất nhiều, Thẩm Thanh Huyền có thể dễ dàng bắt chẹt, y không lo Cố Kiến Thâm sẽ vào đâu, vì người này đến Tử Ngọ Quan là vì y, chắc hắn sẽ không đi chỗ khác.

Đương nhiên là Cố Kiến Thâm cố ý ...

Duyên phận gì đó, đối với Tâm Vực chính là người đã định trước.

Vào ngoại môn cũng được xem là báỉ nhập cùng tông môn, điều thứ chín hẳn đã hoàn thành.

Chẳng qua ở chung một chỗ vẫn chưa đạt, Thẩm Thanh Huyền không đi kiểm tra ngọc giản làm gì.

Vốn cho rằng chỉ cần đồng thời vào ngoại môn, còn quen biết nhau, nhất định có thể ở cùng phòng, kết quả Tử Ngộ Quan lại còn có quy định rút thăm.

Quản sự nói thế này:

“Đã báỉ nhập Tử Ngộ Quan, sau này mọi người đều là sư huynh đồng môn! Đừng gò bó phải ở cùng ai, cứ tùy duyên mà định.”

Tùy duyên cái bíp, thực chất ... sở dĩ rút thăm là vì điều kiện cư trú ngoại môn Tử Ngộ Quan cao thấp không đồng đều.

Có nơi linh khí tràn đầy, có nơi thì khô kiệt, còn có nơi là nhà đá cứng rắn, lại có nơi là nhà tranh dột nước ...

Nếu để đệ tử tự mình chọn, sợ rằng sẽ đánh nhau, nên dứt khoát cho rút thăm, lỡ vì vận may không tốt thì chẳng trách được ai.

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền trầm xuống, muốn đi tìm Diệp Trạm tâm sự.

Nghèo tới vậy đó hả? Không thể theo quy củ mà xây dãy phòng nhỏ hai người thoải mái ấm áp sao?

Diệp Trạm đang luận đạo (cãi lộn) với Tăng Tử Lương hắt xì một cái ...

Rút thăm cũng có thể gian lận, cái này không làm khó được Tôn chủ đại nhân, nhưng vấn đề là y ở phía sau Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm rút trước, chờ hẳn rút xong mới tới lượt y rút.

Vấn đề ở chỗ này đây nè.

Cổ Kiến Thâm nhìn Thấm Thanh Huyền, nhẹ giọng bảo:

“Xem ra khó mà ở cùng sư thúc rồi.”

Ngụ ý là, nếu Thấm Thanh Huyền không muốn chung phòng với hấn, vậy nhất định sẽ không ở cùng.

Mà nếu Thấm Thanh Huyền muốn ngủ cùng hấn, vậy ...

Thấm Thanh Huyền: Diệp Trạm, người ra đây, ta cam đoan không đánh vào mặt người.

Suy nghĩ của tác giả:

Diệp Trạm:Không! Xin ngài đánh đi! Tôn chủ đại nhân muốn đánh chỗ nào thì đánh chỗ đó!

Cổ Kiến Thâmnheo mắt lại.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trời Đất Tạo Thành

Dày vò cả buổi, sao Thăm Thanh Huyền có thể để bao công sức đổ sông đổ biển?

Nhưng nhìn dáng vẻ phách lối kia của Cố Kiến Thâm, y lại bất mãn quá chừng.

Cố Kiến Thâm vẫn tiếp tục giả vờ:

“Thiếu gia, nếu không có ta ở đây, người có thể chăm sóc tốt cho bản thân không?”

Thăm Thanh Huyền cười lạnh.

Cố Kiến Thâm làm như ăn chắc y rồi, ra vẻ đáng thương, đáy mắt lại toàn là trêu tức, chờ Thăm Thanh Huyền “ôm ấp yêu thương”.

Đến lượt Cố Kiến Thâm rút thăm, người phụ trách là một nữ tu sĩ, hẳn là đệ tử ngoại môn, ban đầu nàng còn ra vẻ vênh váo tự đắc, rất chướng mắt mấy kẻ mới nhập môn này.

Nhưng khi Cố Kiến Thâm đứng trước mặt nàng, nữ tu sĩ này lập tức ngây dại.

Cố Kiến Thâm mỉm cười với nàng:

“Chào sư tỷ.”

Ba chữ này lập tức câu hồn nàng đi luôn!

Mặt Thăm Thanh Huyền càng lạnh hơn.

Cố Kiến Thâm rút thăm xong, nhìn con số rồi quay lại nói với Thăm Thanh Huyền:

“Sáu chín.”=))))))))))

Thăm Thanh Huyền tặng cho hăn nửa con mắt.

Ý cười nơi khóe môi Cố Kiến Thâm càng sâu, yên lặng nói với y: Ta chờ người.

Chờ xem!

Tiếp theo là Thăm Thanh Huyền, y đi tới trước ống thử, mặt nữ tu sĩ kia vẫn còn đỏ bừng, dáng vẻ tư xuân như nai con chạy loạn.

Định lực chỉ thế này mà muốn tu hành đại đạo? Nằm mơ.

Nữ tu sĩ thấy trước khi đi Cố Kiến Thâm để ý tới Thăm Thanh Huyền, biết họ kết bạn mà đến, nên đối với Thăm Thanh Huyền vô cùng ân cần:

“Tiểu đệ đệ cố lên, rút được chỗ ở tốt.”

Cái gọi “tiểu đệ đệ” này làm đuôi mày Thăm Thanh Huyền nhướn lên.

Nữ tu sĩ vẫn đang ra sức quét thiện cảm, mưu toan tặng đại lễ cho Cố Kiến Thâm.

Bình thường đồng hành đều muốn ở cùng nhau, số sáu chín còn là một tiểu viện rất tốt, có thể đưa hai người họ đến chung phòng, Cố Kiến Thâm nhất định sẽ cảm kích nàng!

Nghĩ đến đây, trái tim nữ tu sĩ đập thành thịch, càng chân thành tha thiết:

“Yên tâm rút đi!”

Loại rút thăm này đối với đệ tử mới nhập môn rất khó gian lận, nhưng nữ tu sĩ này tốt xấu gì cũng là trúc cơ, hơi nghịch chút mánh khóe chẳng có gì

phải khó.

Thẩm Thanh Huyền vừa với tay vào, lập tức nhận ra có một cái thẻ dí vào tay y.

Nữ tu sĩ trừng mắt nhìn y.

Khó chịu tích lũy của Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn lên đỉnh điểm!

Tên khốn Cổ Cửu Uyên trên hoa ghẹo nguyệt này!

Sáu chín hử?

Y không thèm rút số đó.

Ngọc giản thoi thóp hơi tàn trơ mắt nhìn chủ nhân nhà mình rút số “chín sáu”!=)))))))))))))) +2

Lúc y rút thẻ ra, nữ tu sĩ ngu người luôn ...

Sao lại thế này? Nàng đã nhét thẻ vào tay y rồi, sao y không rút?

Đáng tiếc trên thẻ là chữ Hán theo quy củ, nếu là chữ số Ả rập, nữ tu sĩ vẫn có thể miễn cưỡng lật ngược lại, đọc chín sáu thành sáu chín.

Thẩm Thanh Huyền giơ cái thẻ trong tay nói:

“Chín sáu.”

Nữ tu sĩ lén nhìn Cổ Kiến Thâm, mặt đầy tiếc nuối ghi lại: Không quét được thiện cảm rồi ... muốn khóc quá cơ.

Thẩm Thanh Huyền cầm bảng số phòng rồi xoay người rời đi.

Cổ Kiến Thâm ở cách đó không xa chờ y, thấy y đến gần liền hỏi:

“Sư thúc làm vậy là sao?”

Thẩm Thanh Huyền không rên một tiếng.

Rút thăm xong sẽ có quản sự dẫn họ tới tiểu viện của mình.

Sáu chín và chín sáu nhìn vào đã biết cách nhau cực xa, hướng hai người họ đi đương nhiên cũng không giống nhau.

Toàn bộ hành trình Thẩm Thanh Huyền chẳng thềm liếc Cố Kiến Thâm một cái, chỉ nghe phân phó của quản sự, lập tức đi về tiểu viện của mình.

Cố Kiến Thâm lắc đầu, không nói gì thêm.

Ngọc giản sốt ruột vô cùng! Chời má, đại lão, người không làm nhiệm vụ sao? Không muốn xây thang trời sao? Không muốn dời gạch ư? Sao có thể tùy hứng vậy hả! Trái tim thiệt mệt mỏi, chỉ muốn nằm ngay đơ!

Thẩm Thanh Huyền sẽ từ bỏ ư?

Ngây thơ.

Tiểu viện chín sáu nằm ở vị trí tương đối hẻo lánh, nhưng cũng đơn sơ cực kỳ.

Vị trí xa xôi, linh khí loãng, càng hổng bét hơn là tiểu viện rất nhỏ, lung lay như nhà tranh sắp đổ.

Tổng kết lại là ... vận may của Tôn chủ kém phát hờn, rút ngay phòng nhỏ hai người cấp bậc thấp nhất!

Thẩm Thanh Huyền nhắc chân bước vào, vừa vào phòng mi tâm liền nhúu chặt.

So với trong tưởng tượng còn dơ dáy bẩn thỉu hơn.

Nhà chỉ có một gian, buồng ngủ, phòng khách, phòng bếp, nhà ăn, phòng tắm xem như một.

Quan trọng nhất là hai người chia nhau ở.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền có thể thi thuật làm gian phòng này thay đổi toàn bộ, nhưng vấn đề ở chỗ y vẫn còn bạn cùng phòng.

Vừa nghĩ tới đây, bên ngoài đã có người đến.

Một nhóc mập mập lắc lư tiến vào:

“Trời ạ, vận may của mình sao kém quá vậy!”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu.

Nhóc beo béo lập tức ngậy người:

“Thiệt ... thiệt ...”

Thẩm Thanh Huyền nhướn mày.

Nhóc mập mập cứng rắn nuốt hai chữ “xinh đẹp” xuống.

Thẩm Thanh Huyền chào hỏi nó:

“Xin chào, ta tên là Triều Yên.”

Nhóc mập mập nhìn Thẩm Thanh Huyền không dời mắt, nuốt miệng nói:

“Ta là Chu Tử Lâm, năm nay 12 tuổi, xu hướng tình dục nam ...”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Nhận ra mình lỡ miệng, nhóc mập mập vội vàng sửa mồm:

“Ta tính nói ... khó ... khó như lên trời ...”

Ánh mắt Tôn chủ lúc này đại khái chính là ... thương cho mấy đứa thiếu năng trí tuệ.

Gương mặt núc nắc của Chu Tử Lâm ửng đỏ, không dám nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng nhớ nhung tiểu hoa đào Túc Vũ.

Mà giờ khắc này, Chu Tử Lâm không còn chê mái nhà tranh này nửa lời, nó cảm thấy mình đã đến đỉnh cao của nhân sinh, nếu còn đi tiếp sẽ rớt xuống núi bỏ mình!

Quý trọng ... quý trọng trước mắt ... có thể ở cùng người đẹp như thế, còn cầu mong gì nữa!

Nhóc mặt mập mạp nào bổ tới mức suýt chảy nước miếng.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng âu lo, cùng là tiểu đồng, sao béo béo này lại thua xa hoa đào quá vậy?

Chu Tử Lâm nỗ lực lấy lòng Thẩm Thanh Huyền:

“Triều Yên, người chọn giường trước đi, dù sao ... dù sao ta cũng ngủ cạnh người.”

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền giật một cái.

Chu Tử Lâm lại bảo:

“Người đói không? Chỗ ta có rất nhiều đồ ngon, cho người hết, ai kêu ... ai kêu người đẹp như vậy.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Nhóc mặt mập mạp lại không cẩn thận nói ra lời trong lòng, tức thời vò mép chẳng sợ nứt:

“Người đừng nóng giận, ta không biết nói dối, trong lòng có gì thì nói đó ... Nhất là ... nhất là gặp được người mình thích, đúng, ta thích người.” Nói xong, nhóc mặt mập mạp nhăn nhăn nhó nhó làm mặt thẹn thùng.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Còn có thể làm gì? Y từng tuổi này còn phải đi so đo với nhóc béo 12 tuổi này à?

Đau dạ dày.

Cũng may động tác người nào đó rất nhanh, vào lúc Thẩm Thanh Huyền hết nhịn nổi đã chạy sang đây.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng thở ra thật sâu.

Chu Tử Lâm đang đặc ý trải giường chiếu, vừa trải vừa nói:

“Giường nhỏ ghê ý, nếu ...chúng ta ghép lại một chỗ là rộng ngay.”

Nói xong nó lại vội bảo:

“Không phải ta muốn ngủ cùng người đâu, ta chẳng qua ... chỉ là ... muốn ngủ người.”

Rầm một tiếng, cửa gỗ theo tiếng ngã xuống đất.

Nhóc mập mạp hoảng sợ, vội vã ngẩng đầu nhìn:

“Ai đó!”

Cổ Kiến Thâm đứng ngược sáng ngoài cửa, nhóc mập mạp không thấy rõ dung mạo hẳn, chỉ cảm thấy không khí quanh thân lạnh khiếp người, dường như có vô số dao nhỏ chém trên da thịt, cử động chút thôi mà đã máu tươi đầm đìa.

Chu Tử Lâm chẳng dám khê động một cái.

Bị sát khí mạnh mẽ kia trói chặt, Thẩm Thanh Huyền lại bình thản ung dung vô cùng, trông như đang dạo trong hoa viên tao nhã trầm tĩnh.

Cố Kiến Thâm nhìn y, sau một hồi mới khẽ nhếch môi mỏng:

“Thiếu gia sao có thể ngồi ở nơi dơ bẩn như nhóp này.”

Nói đoạn, hần đến gần, một tay ôm Thẩm Thanh Huyền lên.

Thẩm Thanh Huyền không từ chối, tự nhiên mà choàng tay qua cổ hần.

Động tác này sâu sắc lấy lòng Cố Kiến Thâm, khí thế quanh thân hần thu lại, không khí trong nhà tranh khôi phục như thường.

Rốt cục nhóc mập mập cũng động dậy được, nó thở phì phì, trán toát mồ hôi lạnh:

“Hù chết bảo bảo, hù chết hù chết rồi ...”

Nói xong, nó cũng nhìn rõ được Cố Kiến Thâm, sau đó ... ngây dại!

So với lúc trước còn ngốc còn nhị(*) hơn.

(*) Nhị= ngốc.

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, nhóc mập mập rất có sức đi tìm đường chết:

“Đẹp ... nhìn đẹp quá đi!”

Cố Kiến Thâm nguy hiểm nheo mắt lại.

Nhóc mập mập cận kề cái chết hồn nhiên không hề hay biết, nó lắc đầu, đầy mặt đều là tán thưởng cùng thưởng thức:

“Trời đất tạo thành, các người ... các người thật đúng là đôi bích nhân được trời đất tạo thành mà!”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Chu Tử Lâm cúi đầu nhìn bản thân, lại ngẩng đầu ngắm bọn họ, mặt đầy thương tâm và bất đắc dĩ:

“Ta đi đây, ta không xứng với các người, các người thuộc về nhau, ta ... ta ... sẽ không chúc phúc cho các người đâu, hu hu hu!”

Nói xong, nhóc mập mập “thất tình” che mắt chạy ra ngoài ...

Diễn nhiều như vậy, thiếu niên à người còn tu tiên cái rắm ấy, đi viết thoại bản còn có tiền đồ hơn!

Nhóc mập mập chạy đi rồi, còn lại Cố Kiến Thâm cùng Thẩm Thanh Huyền trừng mắt nhau.

Cố Kiến Thâm câm nín:

“Tu sĩ Thiên Đạo quả nhiên bất phàm.” Nào tàn cỡ đó Tâm Vực chưa từng gặp đâu.

Nhóc mập mập vừa chạy đi bỗng quay trở lại, nói với Cố Kiến Thâm rằng:

“Chúng ta đổi phòng đi, ta không thể chia rẽ các người.”

Cố Kiến Thâm tới đây vì muốn đổi phòng với nó, vì thế hẳn còn chuẩn bị cả đồng thứ tốt, đồng thời thu dọn phòng sáu chín vô cùng gọn, sợ bạn cùng phòng của Thẩm Thanh Huyền không chịu đổi với mình.

Kết quả vừa tới đã nghe kẻ này muốn ngủ với Thẩm Thanh Huyền.

Hắn tức giận muốn dùng sức mạnh, kết quả ... nhóc mập mập này chủ động rút lui, còn nói mấy lời thật lòng dễ nghe tới thế.

Để tôn quyết định giữ cho nó một mạng.

Nhóc mập mập chạy mất, hai người còn lại trong phòng thật lâu không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền phục hồi tinh thần trước: “Thả ta xuống.” Cố Kiến Thâm vẫn còn ôm y kia.

Cố Kiến Thâm nói: “Chờ đã.”

Nói xong hắt gờ tay, nhà tranh dơ bắn nháy mắt biến thành cung điện hoa lệ vàng son lộng lẫy.

Đồng tử Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên co rút.

Cố Kiến Thâm cẩn thận đặt y lên tháp quý phi mềm mại đỏ thắm viền hoa văn màu vàng:

“Thật có lỗi, là thuộc hạ tới chậm.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắt:

“Đôi mắt.”

Cố Kiến Thâm: “Hửm?”

Thẩm Thanh Huyền đưa tay, một tay kéo hắt lại:

“... Màu mắt của người.”

Cố Kiến Thâm cười đầy nuông chiều, con người màu xanh da trời lập tức biến thành đỏ tươi quang hoa lưu chuyển.

Thẩm Thanh Huyền yên lặng ngắm nhìn, sau đó y đứng lên, cơ thể từ từ dài ra, trút đi nét non nớt, thay vào đó là vẻ phong hoa tuyệt đại khuynh đảo thế nhân.

Y nhìn thẳng Cố Kiến Thâm, môi mỏng khẽ mở:

“Thật muốn nhìn Duy Tâm Cung và người một cách chân chính.”

Tác giả nói:Tôn chủ à, ngài mê người như thế ... là sẽ bị chịch đó!

Người ta chỉ mới được ngủ cùng Tôn chủ thôi mà bạn mập nào đó đã đòi ngủ luôn vợ người ta rồi =)))))))))))))))))))))) no zuo no die pls don't try

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Duy Tâm Cung Và Ta, Đều Đang Chờ Người

Bóng hoa rơi, ánh trăng sáng, kim châu hồng ngọc phủ kín bậc thềm ...
Chẳng khác nào nơi đẹp nhất mà Thẩm Thanh Huyền vẫn hằng mong ước.

Chưa kể đến trong những cảnh đẹp kia có thứ càng đẹp hơn, đôi mắt màu đỏ này của Cố Kiến Thâm quả nhiên chột trúng tim Liên Hoa Tôn chủ.

Cố Kiến Thâm nhìn thanh niên trước mắt như hoa vân anh hóa nước, thanh lệ không vương bụi trần, cong môi khẽ cười:

“Không bằng hiện giờ đi ngay.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm lại đến gần y, hai người đối diện, gần trong gang tấc:

“Duy Tâm Cung và ta, đều đang chờ người.”

Lời này hàm súc sâu xa, phảng phất như có vô vàn tình ý đi vòng quanh núi, sâu sắc lại kéo dài.

Thẩm Thanh Huyền lại nghe ra được lưỡi dao sắc bén trong ngọt ngào:

“Chờ ta chui đầu vào lưới?”

Cố Kiến Thâm hơi ngừng, tiếp tục nói:

“Nếu có thể dùng lưới bắt người, là hạnh phúc tu từ ba kiếp của ta(1).”

(1) Nguyên gốc: tam sinh hữu hạnh

Thẩm Thanh Huyền khẽ cười, xoay người ngồi lại giường quý phi, y chống cằm, màu sắc trong con người trông vắng không gợn sóng:

“Ta muốn uống trà.”

Cố Kiến Thâm thích dáng vẻ này của y lắm, hẩn phất tay, trà cụ rơi trên bàn, nước ấm rót vào bình, hương trà nồng đậm phủ kín gian phòng.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo:

“Ta muốn uống hồng trà Tâm Vực do chính tay Bệ hạ pha.”

Cố Kiến Thâm nhìn y:

“Như thế nào gọi là chính tay?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Bên ngoài có một cái ấm rỗng, củi lửa chất đống, nhóm lửa nấu nước, đun trà pha trà, Bệ hạ không biết ư?”

Cố Kiến Thâm vẫn mỉm cười đồng ý:

“Được.”

Hắn rời khỏi phòng, màu mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức trầm xuống, y không cần ra ngoài cũng biết Cố Kiến Thâm nhất định dùng cách nguyên thủy nhất tự mình nhóm nước nấu lửa cho y.

Đừng nói đường đường là Đế tôn Tâm Vực, dù là một quân sự ở Tử Ngọ Quan này cũng sẽ không làm mấy việc vặt vãnh đó.

Rốt cuộc tại sao Cố Kiến Thâm lại đến đây?

Thẩm Thanh Huyền nhìn không thấu.

Mấy ngàn năm trước, y và Cố Kiến Thâm nước giếng không phạm nước sông, chưa từng gặp mặt nhau bao giờ.

Vì có gì từ lần luận đạo ở Vọng Tẩn Tinh Hải, y và hãn liền “như hình với bóng”?

Y vì phục hồi thang trời mà không thể không tiếp cận Cố Kiến Thâm.

Vậy Cố Kiến Thâm thì sao?

Người này khẩu phật tâm xà, nửa câu hãn nói đều không thể nghe.

Tình tình ái ái, với tu vi ở cảnh giới như họ, sao còn có thể để ý chuyện tầm thường này?

Huống chi từ trước tới nay Tâm Vực chẳng hề kiêng dè, Cố Kiến Thâm gây chú ý như thế, không chừng lại phóng túng tùy tâm!

Nghĩ vậy, trong đầu Thẩm Thanh Huyền toát ra một suy nghĩ ...

Chẳng lẽ Cố Kiến Thâm muốn cùng y trải qua một đoạn nhân duyên như sương sớm?

Dường như chuyện này rất phù hợp với tác phong làm việc của Tâm Vực.

Có điều ... Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, y lại không có hứng cùng hãn chơi đùa.

Cố Kiến Thâm nghiêm nghiêm túc túc nhóm lửa nấu nước, tự mình ra tay, vất vả bận rộn như một người bình thường.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hãn không chớp mắt.

Tuy làm việc tầm thường như thế, song vẻ ngoài Cố Kiến Thâm quá bắt mắt, nhất cử nhất động phong lưu phóng khoáng, nếu để nữ tu nhìn thấy, sợ rằng tim sẽ như nổi trống, ngẩn ngơ si dại.

Giữa lúc bọn bề, bỗng nhiên cửa viện mở ra, nhóc mập mập đại mặt ra đứng ngoài cửa.

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn nó.

Nhóc mập mập chậm chậm nói:

“Ta quên lấy hành lý, trời ạ ... trời ạ ... nhóm lửa mà cũng đẹp trai quá vậy!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Được rồi, không chỉ nữ tu, ngay cả tiểu béo cũng bị hấn mê hoặc thất điên bát đảo.

Cố Kiến Thâm bảo:

“Người chờ chút, ta đi lấy cho người.”

Nhà tranh đã sớm biến dạng, tuy Thẩm Thanh Huyền chỉ cần phất tay một cái là có thể làm nó khôi phục nguyên trạng, nhưng Cố Kiến Thâm không muốn ủy khuất Thẩm Thanh Huyền ở gian phòng dơ bẩn kia nhiều thêm bất kỳ giây phút nào.

Nhóc mập vội vàng nói:

“Người đang bận, ta tự đi là được rồi! Ấy ya ... ấy ya ... Người ta còn muốn nhìn Tiểu Triêu Yên nữa mà.” Ý thức được mình lại nhanh mồm, nhóc mập gấp gáp che miệng lại.

Lần này Cố Kiến Thâm càng không muốn để cho nó vào nhà.

Chu Tử Lâm túi thân hết sức, đáng tiếc chẳng dám nói ...

Cố Kiến Thâm vào nhà, Thẩm Thanh Huyền chỉ cái bọc nhỏ nằm trong góc.

Cố Kiến Thâm ngoắc ngón tay một cái liền lấy được bọc đồ, trước khi ra ngoài, hấn nói:

“Tên mập kia còn muốn gặp người kia.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ta sợ dọa nó.” Ăn ngay nói thật mà thôi, chưa kể nhóc mập kia, ai nhìn thấy cũng sẽ bị dọa quỳ.

Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Chưa chắc, không chừng nó còn đứng ca ngời một trận, từ nay về sau hăng hái cố gắng, tiến hành truy tìm con đường tu tiên của người.”

Thẩm Thanh Huyền tạm ngừng, ma xui quỷ khiến bật thốt:

“Người đang ghen hả?”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt một cách khó hiểu, đáng tiếc ngay sau đó Cố Kiến Thâm lại chọc y mất vui.

“Phải.” Cố Kiến Thâm nhìn y chòng chọc, “Lòng ta hướng về người, đương nhiên không muốn thấy người khác ôm ý nghĩ đó với người.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm dừng lại, ra khỏi phòng đi đuổi nhóc mập mập.

Sau một lúc lâu, Thẩm Thanh Huyền mới phun hai chữ:

“Nhàm chán.”

Cố Kiến Thâm ở bên ngoài cong môi cười, cẩn thận nấu nước cho y.

Hồng trà Tâm Vực không phải loại trà tốt nhất, kém xa trà linh vân trên Vạn Tú Sơn, nhưng không thể nghi ngờ trà này rất hợp khẩu vị Thẩm Thanh Huyền.

Màu sắc xinh đẹp, hương khí mặn nồng, lắng trong ấm trà bằng ngọc rực rỡ rồi khuynh đảo, tựa như mây hồng chân trời rơi vào thế gian.

Thẩm Thanh Huyền nhìn trà không chuyển mắt, Cố Kiến Thâm cũng ngăm y không dời.

Hai người không nói với nhau một câu, trong không khí yên tĩnh lại mang theo sự hòa hợp khó diễn tả bằng lời.

Sau khi bày xếp xong, Thẩm Thanh Huyền yên lặng chờ nhiệm vụ “ở chung” hoàn thành, đáng tiếc ba ngày đã qua, ngọc giản này chẳng nhúc nhích tí nào.

Ở cùng ba ngày rồi mà còn chưa phải ở chung à?

Thẩm Thanh Huyền nhú mi nghĩ sâu xa, chẳng lẽ trong đó có yêu cầu chi tiết gì sao?

Ví dụ như ... buổi tối ngủ cùng nhau?

Tình huống hiện giờ là, trong nhà gỗ có hai giường, Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm mỗi người một cái ...

Chẳng lẽ phải ngủ cùng một giường mới tính là ở chung?

Đúng là có bệnh mà!

Ba ngày sau, trong môn có trưởng lão tới giảng bài, đệ tử ngoại môn đều đến nghe giảng.

Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ nên không muốn bị đuổi, mới sáng sớm đã thức dậy chuẩn bị đến Trung Phong.

Mấy ngày nay Cố Kiến Thâm vô cùng an phận, chuyên tâm cẩn thận hầu hạ y.

Chẳng hạn như giờ phút này, Thẩm Thanh Huyền đuổi tay ra, hắt liền mặc áo ngoài vào cho y.

Thẩm Thanh Huyền liếc mắt dò xét hắt:

“Người Tâm Vực mà thấy được cảnh này, sợ rằng sẽ kéo người xuống để tọa.”

Đường đường Đế tôn lại lưu lạc tới nỗi hầu hạ y thay quần áo, còn làm chi tôn gì nữa?

Cố Kiến Thâm hỏi:

“Tôn chủ cảm thấy Tâm Vực là để chế thế nào?”

Môn phái Thiên Đạo mọc lên như rừng, dù Thẩm Thanh Huyền được công nhận là người đứng đầu, nhưng y không can thiệp thế lực phân tranh, lại càng không có lòng dạ thống nhất Thiên Đạo.

Nhưng Tâm Vực có để chế quy củ một cách máy móc, Cố Kiến Thâm là Đế tôn Cửu Uyên, nắm toàn bộ Tâm Vực trong tay, khiến tất cả tu sĩ Tâm Vực phải cúi đầu xưng thần.

Phải biết đạo nghĩa Tâm Vực và Thiên Đạo khác nhau, một bên là tùy tâm mà đi, một bên thuận theo lẽ trời.

Theo lý thuyết, chư tử Tâm Vực tùy tâm mà đi là đám người không có khả năng thừa nhận để chế nhất.

Nhưng Cố Kiến Thâm làm được điều đó.

Thẩm Thanh Huyền hết sức tò mò, y hỏi hắt:

“Vì sao?”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “... Đánh cho tới khi họ tâm phục khẩu phục mới thôi.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Tâm Vực tùy tâm, tâm luôn thay đổi, đổi mặt đăm gia hỏa tùy tiện ngang ngạnh kia, sức mạnh tuyệt đối chính là quyền lên tiếng lớn nhất.

Cố Kiến Thâm tổng kết lại:

“Vậy nên sự thúc không cần lo, làm mất đế vị thì đánh lại là được.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hẳn thật lâu.

Cố Kiến Thâm hỏi y:

“Làm sao?”

Thẩm Thanh Huyền dờ mắt, không nói gì.

Đây mới là Cố Kiến Thâm nhỉ, bỏ đi xác ngoài tao nhả giả mù sa mưa, bên trong là một tu sĩ Tâm Vực thuần túy.

Cuồng vọng hơn người khác, ngạo mạn hơn người khác và cũng khinh thường lẽ trời hơn người khác.

Thật thú vị.

Y càng ngày càng muốn nhìn thấy Cố Kiến Thâm “chân chính”.

Trưởng lão giảng bài đơn giản chỉ là thối phòng Thiên Đạo một trận, rồi ca ngợi Tử Ngộ Quan một phen, sau đó giảng một vài quy củ trong môn cùng phương pháp tu hành.

Khiến Thẩm Thanh Huyền cực kỳ xấu hổ ở chỗ, tất cả đệ tử nhập môn đều phải dập đầu về phía Vạn Tú Sơn.

Dù sao chương môn Tử Ngộ Quan cũng là fan thâm niên của Tôn chủ, đệ tử môn hạ đương nhiên cũng phải tôn sùng Tôn chủ là thần tượng cả đời, phải quỳ lạy cho tốt ...

Có đệ tử xì xào bàn tán:

“Nghe nói biến ý thức Tôn chủ có khả năng thông thiên, sẽ che chở cho đệ tử nào trong môn chịu thành tâm quỳ lạy.”

“Ta từng nghe đại ca kể chuyện này! Lần trước có một đệ tử không quỳ lạy Tôn chủ, về sau mất mạng trong nhiệm vụ thí luyện đó!”

“Nhiệm vụ thí luyện không phải an toàn nhất ư? Sao mất mạng luôn rồi?”

“Vì đạo tâm không thành đó mà!”

Một đám tiểu thiếu niên nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi, quỳ lạy run run rẩy rẩy ...

Còn có đứa nói càng bậy hơn:

“Ta còn nghe bảo lần nọ có một đệ tử quỳ ba ngày, đập đầu liên tiếp 999 cái, sau khi đứng dậy trực tiếp từ luyện khí lên thẳng Trúc Cơ!”

“Thật sao!”

“Thật đó thật đó!”

“Nhưng ta làm không được đâu, quỳ liên tục ba ngày, đập đầu 999 cái, muốn đập chết người à!”

Cổ Kiến Thâm mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Huyền, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Thanh Huyền cứng ngắc, rất muốn xách Diệp Trạm tới đây, để hằn nghe hết mấy lời vô liêm sỉ này!

Lạy Liên Hoa Tôn chủ xong, nghi thức nhập môn xem như triệt để hoàn thành.

Đệ tử ngoại môn không có sư tôn chỉ dạy, lối tu hành của họ là rèn luyện trong quá trình nhận nhiệm vụ, đương nhiên mấy nhiệm vụ đó đều rất đơn giản.

Chẳng hạn như chạy chân cho quân sự, lại ví dụ như đến Linh Thực Viên, phòng bếp làm việc vặt, nhiệm vụ nguy hiểm nhất cũng chỉ phải đi săn bắt mấy con dã thú bình thường, cắt chút da lông xương thú, vân vân.

Thẩm Thanh Huyền cũng làm đáng nhận một nhiệm vụ, nội dung là: Thu thập hai mươi miếng da trâu.

Da trâu ...

Trâu?

Thẩm Thanh Huyền không biết thứ này trông ra sao.

Dù sao ngay cả mãnh thú cấp chín Tôn chủ đại nhân còn lười nhìn một cái, rất xấu, không muốn nhìn.

Thẩm Thanh Huyền không xem nhiệm vụ này ra gì, y còn đang băn khoăn nhiệm vụ trên ngọc giản.

Ở chung ...

Chẳng lẽ đêm nay thật sự phải ngủ chung giường với Cố Kiến Thâm?

Như muốn kiểm chứng suy nghĩ của y, ngọc giản vẫn luôn giả chết rồi cục thò đầu ra.

“Bổ sung điều thứ mười một: Xin cùng ăn cùng ngủ cùng đồng hành không được gián đoạn liên tục bảy ngày.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Giận rồi hả? Ngọc giản run lấy bấy tiếp tục phun chữ:

“Thứ mười hai: Châm hương nhân duyên.”

“Thứ mười ba: Xin vì Cố Kiến Thâm cởi áo tháo đai.”

“Thứ mười bốn: Cùng Cố Kiến Thâm trải nghiệm cuộc sống nam canh nam dệt(2).”

(2) Thường là nam canh nữ dệt, nam ở bên ngoài trồng trọt nuôi gia đình, nữ ở nhà làm nội trợ, chỉ cuộc sống vợ chồng thời xưa, ở đây thì thành cuộc sống chồng chồng =))))))))))

Chết rồi chết rồi chết chắc luôn ... Ngọc giản thức thời tắt ngóm!

Ngọc giản hèn nhát sợ muốn chết, nhưng thực tế Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa kịp giận, y nhìn mấy nhiệm vụ này, suy nghĩ mơ hồ trong đầu kia ngày càng rõ ràng.

Chẳng lẽ ... đại đạo muốn ý trải qua một lần tình kiếp?

Tác giả nói:

Đúng vậy ... Tôn chủ thật là ngay thẳng!

Xin Bệ hạ cố gắng chống đỡ, vợ nhà người sắp bắt đầu hành động rồi
[mặt cờ hó]

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tình Kiếp ... Không Phải Chuyện Một Người

Nhiệm vụ ban đầu còn chưa đoán được gì, nhưng mấy cái gần đây ý đồ hết sức rõ ràng.

Nào là ôm nào là ngủ nào là ở chung ...

Hiện giờ lại thêm hương nhân duyên và cởi áo tháo đai.

Cái nam canh nam dẹt cuối cùng quá cay mắt, Tôn chủ đại nhân không muốn nhìn.

Hương nhân duyên là một món đồ giải trí, mấy nữ tu sĩ thích nhất là mua thứ này về chơi.

Chỉ cần châm nó trong phòng, mời nam nhân mình ngưỡng mộ tới chơi, màu hương khói lượn lờ sẽ thay đổi.

Cụ thể có màu gì, đại biểu cho cái gì, Thẩm Thanh Huyền không rõ lắm.

Vì tính đặc thù của loại hương này, dưới tình huống bình thường, đốt hương này chẳng khác nào gián tiếp tỏ bày tâm ý.

Bảo y thổ lộ với Cố Kiến Thâm sao?

Ừm ... Trong đầu Thẩm Thanh Huyền hiện lên đôi mắt bảo thạch màu đỏ của người kia ...

Có thể, nếu nhất định phải trải qua tình kiếp, Cố Kiến Thâm là người tốt nhất để chọn.

Nói ra có thể không mấy ai tin, Thẩm Thanh Huyền sống vạn năm có thừa, thế nhưng chưa trải qua một mối tình nào.

Thiên tư y rất cao, tuổi trẻ thành danh, về sau đạt được truyền thừa chân chính của sư phụ.

Đại đạo tôn chính là vô dục vô cầu, tự kiềm chế tự giữ mình.

Điều đầu tiên trong tâm pháp của Thẩm Thanh Huyền chính là không được sinh tình niệm.

Thứ này đã vây chết vô số tu sĩ Thiên Đạo, nhưng không làm khó được Thẩm Thanh Huyền.

Y không tình không niệm, thân ở phạm thế lại lẻ loi một mình, bất vi sở động.

So với tình niệm, chân chính làm khó Thẩm Thanh Huyền chính là sở thích của y.

Thích những thứ sáng lấp lánh xinh đẹp, bắt gặp liền muốn mang về nhà.

Trước khi chưa thành thánh, Thẩm Thanh Huyền thích đến hội đấu giá nhất, tu vi y cao, pháp bảo nhiều, dù sao cũng không dùng tới, chỉ bằng dứt khoát cầm tới hội đấu giá đổi “bảo bối”.

Đương nhiên bảo bối này là bảo bối của chính y, người khác cảm thấy chẳng dùng được rắc gì.

Ví dụ như vô số quần áo dệt từ hồng ngọc, lại ví dụ như gạch đại kim sáng lấp lánh của thế tục, lại chẳng hạn như vương miện lớn nạm đầy bảo thạch đặt trong phòng có thể dùng để chiếu sáng ...

... Những thứ này đối với tu sĩ chẳng khác nào rác rưởi, cộng thêm hình dạng quá tục, nhìn mà xót cả mắt.

Cổ tình Thâm Thanh Huyền lại yêu thích vô cùng, trong khi mọi người ở hội đấu giá tranh nhau cướp pháp bảo bị y vút như giày rách, y lại nhìn chòng chọc vào mấy thứ này ...

Y tài đại khí thô, ai có thể tranh với y? Vì vậy lần nào y cũng thắng lợi trở về, hết sức vui vẻ.

Những năm đó tu vi y cứ ngừng mãi không tiến, chậm chạp không thành thánh.

Sư tôn y cực kỳ buồn bực, tư chất tiểu đồ đệ lão trăm triệu năm khó gặp, theo lý thuyết sớm nên thành thánh, sao còn chưa có động tĩnh gì?

Lão xuất quan xem xét, khá lắm, tiểu đồ đệ thanh lãnh như trích tiên nhà mình lại trầm mê trong đồ chót tiên diễm không cách nào kiềm chế.

Trong cơn giận, sư tôn đại nhân ném Thâm Thanh Huyền tới Vạn Tú Sơn.

Vạn Tú Sơn là đất tiên linh khí tràn đầy, tu sĩ bình thường ở chỗ này còn đỡ, thân thể vạn linh như Thâm Thanh Huyền vừa tới đây, linh lực cả ngọn núi tức thời vượt mức, tục vật phàm thể căn bản không cách nào chịu được.

Những thứ Thâm Thanh Huyền yêu thích đều là vật phàm tục, tục đến nỗi không có chút linh khí, nếu y mang chúng tới chẳng khác nào hủy chúng đi.

Có thể sẽ có người hỏi, vì sao Tôn chủ đại nhân không thu thập bảo bối xinh đẹp có linh khí?

Thật sự không phải Thâm Thanh Huyền không nghĩ tới, mà là không có ...

Thâm mỹ Thiên Đạo trăm triệu năm qua đều mộc mạc như thế, xanh lơ, xanh da trời, xanh đậm ... Tóm lại không có linh vật đồ thẩm xinh đẹp.

Sư tôn Thâm Thanh Huyền nói cho y biết:

“Dốc lòng tu luyện, sau Đại Thừa tất cả dục niệm không còn đáng kể.”

Điều này khích lệ Thảm Thanh Huyền rất lớn, y bắt đầu vứt bỏ tạp niệm, dốc lòng tu hành.

Thời gian trôi qua chớp nhoáng, sư tôn phi thăng, y cũng vấn đỉnh Thiên Đạo, nhưng lại không có tâm tình thưởng thức cảnh xuân tươi đẹp.

Không phải không thích, mà là hiểu được cách tự kìm nén.

Hiện giờ y dừng bước trước thang trời, nhận được nhiệm vụ phục hồi nó.

Xem kỹ những nhiệm vụ này không khó phát hiện nguyên nhân.

Tình kiếp ư?

Thảm Thanh Huyền không ngại thử.

Nhiệm vụ thí luyện Cổ Kiến Thâm và Thảm Thanh Huyền nhận được giống nhau, đều là thu thập hai mươi miếng da trâu.

Hắn nhìn chữ trên thẻ trúc, hỏi y:

“Sư thúc thấy trâu bao giờ chưa?”

Thảm Thanh Huyền nhìn về phía hắn:

“Người gặp rồi?”

Cổ Kiến Thâm nói:

“Nghe nói trâu là loài động vật nhìn thấy màu đỏ sẽ hưng phấn.”

Thảm Thanh Huyền ngừng lại một lúc:

“Xem ra, nó thực sự là một sinh vật tinh mắt.”

Mắt Cổ Kiến Thâm đầy ý cười.

Thẩm Thanh Huyền chợt nhớ tới một sinh vật khác có đôi mắt vô cùng đẹp, bộ dạng cũng rất bắt mắt, y hỏi Cố Kiến Thâm:

“Con kim long kia của người tên gì?”

Cố Kiến Thâm vừa nhìn đã thấu tâm tư y:

“Muốn nó ư?”

“Ừ.” Lúc này Thẩm Thanh Huyền vẫn là dáng vẻ thiếu niên, y ngửa đầu nhìn hắn, trong đôi mắt sáng ngời ngập tràn chờ mong, muốn đẹp bao nhiêu liền đẹp bấy nhiêu.

Trái tim Cố Kiến Thâm khẽ run, giọng nói đầy cứng chiều:

“Chờ sự thúc theo ta về Duy Tâm Cung, ta liền tặng nó cho người.”

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt:

“Thật sao?”

Cố Kiến Thâm cố ý chọc người ngược lại bị trêu cho trái tim đập thành thịch, hắn tạm ngừng rồi nói:

“Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền cong cong mắt, cười vô cùng xinh đẹp:

“Ta sẽ đi.”

Cố Kiến Thâm: “!”

Thẩm Thanh Huyền đã đi thẳng về trước:

“Hôm nay không làm nhiệm vụ, để mai lại thu thập da trâu đi.”

Y lập tức đi về trước, Cố Kiến Thâm ở phía sau dõi theo bóng lưng y.

Thẩm Thanh Huyền ở đằng trước khẽ nhếch cánh môi, trên mặt nào còn bóng dáng ngây thơ hồn nhiên kia nữa.

Tình kiếp mà ... không phải chuyện của một người, phải tác động vào tình cảm của đối thủ trước đã.

Trở lại tiểu viện, lúc đi vào phòng, Thẩm Thanh Huyền chậm rãi khôi phục dáng dấp người trưởng thành.

Hình ảnh này vô cùng đẹp, tiểu đồng non nớt đáng yêu tiến về trước một bước, tóc đen mượt như sương, bóng dáng mỏng như mây, trong chớp mắt trăm luân trăm năm, dường như nhìn hết cả đời.

Cố Kiến Thâm yên lặng ngắm thật lâu, đến khi Thẩm Thanh Huyền xoay người nhìn hẳn:

“Đứng ở kia làm gì?”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền thấy hẳn vào liền nói:

“Bệ hạ, ta có một yêu cầu quá đáng.”

Cố Kiến Thâm: “Mời Tôn chủ nói.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ta ở lại Tử Ngọ Quan này, không phải muốn nhìn con đường tu hành của hậu bối đồ tôn, mà là có ý định khác.”

Cố Kiến Thâm tập trung lắng nghe:

“Làm sao?”

Thẩm Thanh Huyền chỉ gờ nút(*)tới đây:

“Hiện giờ không thể nói, hy vọng tới lúc đó Bệ hạ đừng giận.”

(*) Miêu tả hành động gợi chuyện cho người ta hiểu kỳ xong bỏ dờ.

Cố Kiến Thâm bảo: “Bất kể sư thúc làm gì, ta cũng sẽ không giận.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Giết người cũng không giận ư?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Chết dưới kiếm sư thúc, thành quỷ cũng phong lưu.”

Lời nói tuy cợt nhả, nhưng Thẩm Thanh Huyền không giận, ngược lại còn cười:

“Hoa mẫu đơn rất đẹp.”

Cố Kiến Thâm: “Nhưng không bằng một phần vạn của sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền cong môi cười, giọng nói mát rượi:

“Bệ hạ ... ta muốn uống trà.” Vì âm cuối hơi cao, nét lạnh lùng kia lại dẫn theo ngọt ý mê người.

Cố Kiến Thâm rũ mắt, thấp giọng đáp:

“Được.”

Trước khi ngủ, Thẩm Thanh Huyền ngồi bên giường nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Có chuyện gì ư?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Giường người rộng không?”

Cố Kiến Thâm ngừng một lúc rồi nói: “Cũng được.”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Giường của ta hẹp.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Vậy ta đổi cho người cái khác.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không muốn huyền thuật.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Gian phòng này nhỏ hẹp, không muốn huyền thuật sợ rằng không lấy được giường rộng.”

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Nhìn thấu chân tướng huyền thuật ngủ không thoải mái.”

Cố Kiến Thâm nói: “Vậy chúng ta chuyển sang nơi ...”

Hắn còn chưa nói xong, Thẩm Thanh Huyền đã cắt ngang:

“Ghép lại mà ngủ.”

Mi tâm Cố Kiến Thâm đập một cái.

“Không cần mất công vậy đâu.” Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hắn, nhẹ giọng bảo: “Hai giường ghép lại là rộng ngay mà.”

Màu mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên trở đậm:

“Sư thúc muốn ngủ cùng ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hắn:

“Có thể chứ?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất
www.dtv-ebook.com

...

Ai có khả năng trả lời không thể?

Dù sao thì Cố Kiến Thâm không từ chối được rồi đó.

Mắt hần biến thành màu đỏ, cười đầy tình ý sâu xa:

“Vinh hạnh cực điểm.”

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy nói: “Làm phiền.”

Cố Kiến Thâm phất tay ghép hai giường lại làm một.

Tuy phòng ở có hạn, ghép lại với nhau cũng không tính là quá lớn, nhưng Cố Kiến Thâm rất có tâm kế, bài trí giường khá xinh đẹp.

Đương nhiên đẹp theo thẩm mỹ của Tôn chủ đại nhân.

Màn hoa rũ xuống đất, chăn tơ đỏ thắm, kim tuyến được khảm trong đó tỏa sáng lấp lánh.

Thẩm Thanh Huyền nhìn say sưa thật lâu.

Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc có từng sống ở thế tục chưa?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu bảo: “Chưa từng.” Năm xưa khi còn bé y từng ở thế tục, nhưng thời gian ngắn ngủi, thời gian mấy năm nhanh như chớp mắt, không nhớ được gì dù chỉ là nửa phần ký ức.

Cố Kiến Thâm hạ giọng nói:

“Ở trần gian, khi màn đêm tân hôn buông xuống, hai người sẽ ngủ trên đệm chăn đỏ thắm.”

Cố Kiến Thâm nói lời này vốn chỉ muốn trêu Thăm Thanh Huyền, ám chỉ bọn họ giống như một đôi bích nhân mới cưới.

Nào ngờ Thăm Thanh Huyền không chỉ ăn ám chỉ của hắn, còn nói thẳng:

“Thì ra là thế, vậy chúng ta nằm ngủ chẳng phải là động phòng hoa chúc, diên đảo gấm đỏ sao?”

Tim Cố Kiến Thâm tức thời đập mạnh.

Không đợi hắn mở miệng, Thăm Thanh Huyền lại cong môi cười:

“Có điều giường này hơi nhỏ, không làm giường cưới được.”

Nói gần nói xa, có điều ám chỉ.

Cố Kiến Thâm nhìn Thăm Thanh Huyền không chớp mắt, muốn từ thần thái nhìn thấu tâm tư y.

Nhưng rất tiếc, Thăm Thanh Huyền sống hơn vạn năm, thật sự làm người ta nhìn không rõ.

Trong chớp mắt, Thăm Thanh Huyền lại biến về dáng vẻ thiếu niên, y kéo ống tay áo Cố Kiến Thâm nói:

“Chúng ta nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Y ngược đầu nhìn hắn, thiếu niên có sắc mặt trong vắt, ngậy thơ khờ dại, sạch sẽ và xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn y, sau một lúc lâu mới mở miệng:

“Ừ.”

Nói đoạn, hắn ôm người lên, cẩn thận đặt trên giường.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Cởi đồ giúp ta.”

Đồng tử Cố Kiến Thâm co lại, nhưng rất nhanh đã giấu đi cảm xúc: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền quy củ ngồi trên giường, không động đậy để Cố Kiến Thâm hầu hạ y.

Cố Kiến Thâm cởi áo ngoài cho y, lại thả mái tóc dài xuống giúp Thẩm Thanh Huyền.

Sợi tóc rơi lả tả, làm bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tinh xảo của y.

Y nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm, bờ môi non nớt khẽ mở:

“... Giày.”

Nói đoạn, y hơi nâng chân trái lên, ra hiệu Cố Kiến Thâm cởi giày cho y.

Vẫn là câu nói kia, may mà người Tâm Vực không ở đây, bằng không có liều mạng cũng phải làm Thẩm Thanh Huyền một trận! Hắc tâm liên chết tiệt! Vậy mà dám vũ nhục Bệ hạ của bọn ta!

Nhưng thực tế ... một người nguyện đánh một người nguyện chịu, Bệ hạ bọn họ bị chọc cho lòng ngứa ngáy khó nhịn, phải nói tới mức hài lòng thỏa dạ.

Cởi giày vớ, Cố Kiến Thâm nhìn ngón chân mềm mướt như ngọc châu, hỏi:

“Sư thúc lạnh không?”

Tới tu vi này của họ, có lạnh cỡ nào cũng không cảm nhận được, mà có nóng cũng như thế, hỏi câu này thật sự buồn cười.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại trả lời hần rằng: “Lạnh.”

Cố Kiến Thâm ngẩng phắt đầu.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Có thể tới sưởi ấm giúp ta không?”

Cố Kiến Thâm cầm mắt cá chân y, ôm cả người vào trong ngực mình.

Thẩm Thanh Huyền không chút chối từ, ngược lại còn ngoan ngoãn rúc vào lòng hần.

Cố Kiến Thâm dựa sát vào y, dán bên tai y khẽ thủ thỉ:

“Sao sư thúc không đổi về bản thể.”

Thân thể thiếu niên trước mắt rất non nớt, Cố Kiến Thâm không có khả năng làm ra chuyện gì.

Thẩm Thanh Huyền biết rõ còn hỏi: “Vì sao phải đổi về?”

Cố Kiến Thâm thấp giọng bảo: “Để sưởi ấm cho người hơn.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Giường này quá nhỏ, nếu đổi về hai ta ngủ chung sẽ rất chật.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền vùi mình trước ngực hần, cố nén cười nói:

“Thân thể nhỏ, người ôm cũng chắc hơn.”

Tay Cố Kiến Thâm đặt trên lưng y bỗng nhiên dùng sức.

Thẩm Thanh Huyền mềm giọng nói:

“Được rồi, ngủ đi.”

Sao Cố Kiến Thâm có thể ngủ được?

Chọc người ta phát hỏa, còn người chọc lại đi ngủ ...

Hết lần này lần khác Cố Kiến Thâm lại không làm gì được y, nếu là thuật biến thân của người khác hẳn còn có thể cởi bỏ, nhưng nếu hẳn khăng khăng muốn giải thuật của Thấm Thanh Huyền, phỏng chừng Tử Ngọ Quan sẽ hóa thành tro.

Mà không cởi bỏ được, cơ thể nhỏ như vậy ...

Hắn xuống tay không đành.

Tâm trạng Thấm Thanh Huyền tốt vô cùng, khoe miệng giường cao không sao kìm được.

Tuy Tôn chủ đại nhân chưa từng yêu ai, nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, đạo lý lạt mềm buộc chặt y vẫn hiểu.

Tình kiếp chứ không phải dục kiếp, làm tình không tính là gì, quan trọng là ... động tình.

Ma tu Tâm Vực như Cố Kiến Thâm, dục lớn hơn tình, nếu để hẳn dễ dàng đắc thủ, sẽ tạo ra phản ứng trái ngược.

Từ từ mà đến, vừa mới bắt đầu thôi mà.

Trước khi ngủ y nhìn ngọc giản, quả nhiên nhiệm vụ vì Cố Kiến Thâm cởi áo tháo đai không dễ dàng hoàn thành, xem ra y phải tự mình ra tay, mà còn phải cởi sạch mới được.

Một đêm mộng đẹp, ừm ... là Thấm Thanh Huyền một đêm mộng đẹp.

Hôm sau, Thấm Thanh Huyền thần thanh khí sáng, ăn cơm xong y nói:

“Chúng ta đi thu thập da trâu đi.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên nghe theo y.

Tử Ngọ Quan cũng có rừng cây sau núi giống với các môn phái truyền thống khác.

Đệ tử mới nhập môn nếu nhận được nhiệm vụ săn bắn, có thể tìm con mồi ở bên ngoài, đánh chết rồi sau đó xử lý.

Loại động vật thuộc cấp bậc gia súc như trâu này, đơn giản vòng ra sau núi là có thể tìm được.

Vốn tưởng loài trâu có đôi mắt tinh tường là sinh vật dạng dài như kim long, kết quả ...

Thẩm Thanh Huyền ghét bỏ ra mặt: “Đây là trâu?”

Cổ Kiến Thâm mỉm cười: “Đúng rồi.”

Thẩm Thanh Huyền câm nín, cuối cùng vẫn nhịn được không nói ra chữ xấu.

Thật ra trâu ở Tử Ngọ Quan rất đáng yêu, đầu sao cũng dính chút linh khí, lại còn được thả rông, một đám mắt to tròn như giọt nước, bán manh tới mức làm người ta không sao xuống tay được.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền và Cổ Kiến Thâm không phải người sẽ nhân từ nương tay.

Vì là thời gian mới vào, nên đệ tử tới làm nhiệm vụ không ít, chắc hẳn người nhận nhiệm vụ thu thập da trâu cũng có rất nhiều.

Nhiệm vụ này đối với hai vị đại lão thật sự nhỏ bé không đáng nhắc tới, nhưng với đệ tử mới nhập môn lại không phải chuyện dễ.

Đầu tiên, trâu cường tráng có lực, chạy cực kỳ nhanh, giết không dễ.

Lại thêm trâu chạy chậm còn biết bán manh, mắt to ngấp nước chớp chớp, lại kêu ngao ô ô mấy tiếng, đoán chừng sẽ có tiểu đệ tử muốn phóng

sinh.

So với những kẻ tay tê chân loạn, động tác Cố Kiến Thâm bên này vô cùng nhanh gọn.

Thấm Thanh Huyền căn bản không cần động thủ, Cố Kiến Thâm có mất tóc gáy cũng đối phó được chuyện này.

Có tiểu đệ tử nhìn mất hứng, bọn họ bên này cả người máu chảy đầm đìa, mặt thở hồng hộc, kết quả người ta ngay cả chút tro bụi không dính mà đã làm xong một miếng da trâu, đáng giận quá sức!

Thấy Thấm Thanh Huyền bình chân như vại ngồi uống trà đằng kia, bọn họ bắt đầu châm chọc khiêu khích.

“Thiếu gia có tiền còn tu gì nữa? Thành thật ở nhà hưởng thụ là được rồi.”

“Tu hành là phải rèn luyện thân thể, mài luyện ý chí, dẫn người hầu theo làm nhiệm vụ, thật đúng là đùa!”

Lỗi tai Tôn chủ đại nhân dùng vô cùng tốt đương nhiên nghe rõ ... mà dĩ nhiên nghe thấy cũng phải làm như không nghe, y không muốn so đo với đám tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu ... bối này.

Có điều Thấm Thanh Huyền cũng không định ức hiếp tiểu bối, nơi này trâu ít người nhiều, cứ tiếp tục thế này, hai người họ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mấy tiểu đệ tử này không khỏi quá thảm rồi.

Vì quan tâm hậu bối, Thấm Thanh Huyền gọi Cố Kiến Thâm:

“Chúng ta vào bên trong xem thử đi.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Được.”

Đáng tiếc Thẩm Thanh Huyền đồng tình giúp mấy tiểu đệ tử này, nhưng chúng lại không cảm kích, còn xỉ xầm bàn tán:

“Thật sự không biết trời cao đất rộng, còn vô trong đó nhìn, tốt nhất có đi không về luôn cho rồi!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm dịu giọng nói: “Đi thôi, tìm một chỗ không người.” Nói xong, hắt bễ Thẩm Thanh Huyền lên.

Giờ thì hay rồi, tiếng thì thảo phía sau lại có chuyện để bàn:

“Trời ạ, lớn vậy còn để người ta ôm đi, rốt cục là thiếu gia ngàn kim nhà ai vậy trời!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm bật cười thành tiếng.

Thẩm Thanh Huyền trừng hắt.

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải ta cố ý, do thói quen thôi.”

Thẩm Thanh Huyền không nói chuyện, nhưng hai tay lại vòng lên cổ hắt.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm cái trán trắng mịn của y, nhin thật lâu mới không hôn xuống.

Hai người càng chạy càng lệch, xem vị trí hắt đã ra khỏi khu an toàn, tiến vào nơi tương đối nguy hiểm.

Đáng tiếc hai người nguy hiểm nhất thiên hạ đang ở ngay đây, cho nên nơi này có nguy hiểm cỡ nào cũng không ảnh hưởng gì tới họ.

Đi rồi lại đi, Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên nói:

“Chỗ này đi.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền lại bảo:

“Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm cẩn thận đặt y lên một nơi sạch sẽ.

Chân vừa chạm đất, Thẩm Thanh Huyền liền khôi phục cơ thể trưởng thành.

Đồng tử Cố Kiến Thâm co lại.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn bên hông, chầm chậm nói:

“Linh tuyến này trông không tồi.”

Theo đường nhìn đuôi mắt y, quả nhiên có một linh tuyến thiên nhiên, nước suối cuộn cuộn, linh khí dày đặc, là nơi tuyệt diệu.

Cố Kiến Thâm cũng nhìn thấy.

Thẩm Thanh Huyền đã trực tiếp sang đó.

Xuyên qua mảng lớn lá trầu bà vàng, linh tuyến được bao phủ giữa đám sương khoan thai thông thả.

Cố Kiến Thâm theo sau, vừa nhìn thoáng qua đã sửng sốt, hần như bị cố định tại chỗ, không nhấc được nửa tấc.

Nam tử đưa lưng về phía hắn duỗi tay, tay áo trượt xuống, cánh tay trắng nõn như mỹ ngọc thượng hạng mềm mại nhất, ngón tay y khẽ nhúc nhích, cời ruy băng buộc tóc, tóc đen mực chảy xuống như thác, rũ thẳng xuống hông.

Càng khiến người huyết mạch bành trướng ở chỗ, y lại cởi vạt áo, quần áo trắng trong như bị sớm mai chiếu rọi hóa thành sương mù dày đặc, từ tốn rơi rớt, thả ra sương sớm trong suốt cùng đóa hoa mềm mại.

Nhưng mà ... cơ thể càng mềm mại hơn nước, người còn đẹp hơn hoa.

Cố Kiến Thâm nhìn không chớp mắt, nghe được cả tiếng chấn động như nổi trống.

Truyền tới từ lồng ngực hẫng, là tiếng tim đập.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chạm Chút Thôi Mà

Thấm Thanh Huyền hướng vào linh tuyến, khi mũi chân bóng loáng duyên dáng kia chạm vào mặt nước, gợn sóng đẩy lên như chấn động cả cây cối.

Y vào trong nước, thân thể và nước suối linh hòa vào nhau, mái tóc màu mực tản ra, rơi xuống như màn sao, làm trời đất đảo ngược.

Cổ Kiến Thâm bỗng nhiên nổi xúc động, hẳn muốn ôm lấy y, vì nước linh tuyến này không rửa sạch được thân thể y mà còn vấy bẩn.

Có tư cách gì chạm vào y? Có tư cách gì vờn quanh y? Dòng linh tuyến trong vắt lúc ẩn lúc hiện không chốn nương tựa kia có tư cách gì thân mật như thế với y?

“Bệ hạ ...” Thấm Thanh Huyền tựa vào bên ao, cười nhạt nhìn hắc, “Cùng nhau đi.”

Cổ Kiến Thâm bỗng chốc hoàn hồn, đôi mắt xanh thăm biển đỏ hoàn toàn: xinh đẹp, sáng ngời, mang theo dự vọng xâm lược không hề che dấu.

Thấm Thanh Huyền khẽ nhếch môi mỏng, rất thích hình dáng này của hắc.

—— Quả nhiên đôi mắt màu đỏ này vẫn hợp với kiêu ngạo càn rỡ hơn.

Cổ Kiến Thâm lập tức đi về phía y, tuy hắc vào trong nước, nhưng nhờ linh khí phụ thể, dòng nước này căn bản không tới gần được hắc, vậy nên quần áo không bị thấm ướt.

Thẩm Thanh Huyền dõi theo hắn.

Giây tiếp theo, Cổ Kiến Thâm dùng linh khí che chở y bên trong, thổi dạt toàn bộ nước suối xuống tận kia.

Da thịt trong suốt như tuyết, thân thể tựa như ảo mộng, giải nghĩa cho hai chữ hoàn mỹ đến tận cùng.

Cổ Kiến Thâm ngăm nhìn y không chớp mắt, Thẩm Thanh Huyền lại không chút mất tự nhiên, ngược lại còn cong môi cười nói:

“Bệ hạ làm gì thế?”

Cổ Kiến Thâm nói:

“Chúng nó không có tư cách tới gần người.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Huyền toàn là ý cười:

“Bọn chúng chỉ là nước thôi mà.”

Sao người này cả dấm chua của nước cũng ăn vậy.

Cổ Kiến Thâm bảo:

“Sự thúc thật sự quá mê người.”

Nói đoạn, hắn có xúc động muốn hôn lên cánh môi nhạt màu động lòng người này.

Ngón tay trắng nõn ngăn cách hai người, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nhìn hắn.

Cổ Kiến Thâm nhướn mày:

“Sự thúc có ý gì?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ta còn muốn hỏi Bệ hạ có ý gì đây.”

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chú:

“Sự thúc quyền rũ ta bằng mọi cách, chẳng phải muốn ...”

Thẩm Thanh Huyền cắt ngang lời hăn:

“Ta quyền rũ người khi nào?”

Cố Kiến Thâm giật mình.

Thân thể Thẩm Thanh Huyền không động đậy, nhưng thả ra chút linh khí, nước linh tuyến vốn bị đuổi đi lập tức vây quanh, hoàn toàn bao lấy hai người, làm ướt cơ thể Thẩm Thanh Huyền và cũng làm ướt xiêm y Cố Kiến Thâm.

Y chậm rãi nói:

“Ta chẳng qua thấy thích nước suối này, muốn tới nghỉ ngơi một chút, sao lại thành quyền rũ người?”

Theo mặt chữ mà nói, Thẩm Thanh Huyền quả thật nói không sai chữ nào.

Người ta chẳng qua cũng chửa, tình cờ thấy linh tuyến, muốn tới ngâm, mà ngâm linh tuyến thì đương nhiên không mặc đồ rồi? Cho nên liền cởi áo, cởi quần xuống nước, cũng tốt bụng mời người cùng tới ngâm... Thật sự giữa từng câu chữ không hề có hai chữ quyền rũ!

Thế nhưng ... tất cả hành vi cử chỉ đều là mê hoặc.

Ngay cả dáng vẻ cong môi khẽ cười này của Thẩm Thanh Huyền cũng chọc trái tim Cố Kiến Thâm ngứa ngáy.

Thẩm Thanh Huyền cố tình dùng đầu ngón tay thon dài chọc hăn một cái:

“Bệ hạ, sao thân thể người nóng thế?”

Môi mỏng Cổ Kiến Thâm khẽ nhếch, lẳng lặng mà nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền trêu cợt hân:

“Nếu còn nóng nữa, linh tuyến này sợ rằng sẽ bị hong khô mất.”

Cổ Kiến Thâm hết sức muốn chặn miệng người này lại, làm y chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Nhưng mà không được ...

Thẩm Thanh Huyền.

Người đứng đầu Thiên Đạo.

Nếu thực sự dùng sức mạnh, khó mà nói ai mạnh hơn ai.

Cổ Kiến Thâm dời mắt, bình ổn lại cảm xúc.

—— Bị người nắm mũi dắt đi như thế, thật đúng là lần đầu từ trước tới nay, rất mới mẻ, và cũng hết sức thú vị.

Cổ Kiến Thâm xoay người, bước vài bước lên bờ.

Y phục hân ướt đẫm, dính sát lên thân thể, không lộ vẻ chật vật mà còn phác họa toàn bộ đường cong gợi cảm.

Thẩm Thanh Huyền ngăm nhìn đầy hăng hái:

“Không tới thử xem ư? Linh tuyến này thực sự rất thoải mái.”

Vốn tưởng rằng Cổ Kiến Thâm bỏ cuộc nửa chừng, ai ngờ hân cong môi, thấp giọng nói:

“Sư thúc mời, sao ta dám không tuân theo?”

Nói xong, hắn nắm vạt áo, cởi áo ngoài ướm sũng ra.

Thẩm Thanh Huyền dù bận vẫn ung dung dõi theo hắn.

Cố Kiến Thâm lại không nhìn y, hắn chậm rãi cởi dây buộc tóc, khoảnh khắc sợi tóc tản ra, ánh đỏ khê hiện, trong phút chốc đỏ sẫm rơi lả tả, như ngọn lửa rực đỏ bốc cháy nơi chân trời.

Ánh mắt Thẩm Thanh Huyền đột nhiên sáng ngời.

Tóc đỏ ... tóc đỏ thật xinh đẹp!

Da trắng mắt đỏ vốn đã đẹp cực kỳ, lại phối hợp với tóc đỏ dã lệ này ...

Thẩm Thanh Huyền quên cả chớp mắt.

Cố Kiến Thâm liếc nhìn y, tiếp tục cởi áo lót.

Da hắc trắng, nhưng dáng người rắn rỏi, không thanh lãnh mỏng manh như Thẩm Thanh Huyền, hắn càng thêm mạnh mẽ gợi cảm, mỗi tắc bắp thịt xuất hiện vừa vặn, không nhiều thêm một phân và cũng không thiếu một phân, lực lượng tích tụ lộ rõ gợi cảm cực hạn.

Những thứ đó thật ra không tới mức làm Thẩm Thanh Huyền không dời nổi mắt.

Chân chính khiến đồng tử y co lại chính là hoa văn màu đỏ chạy từ bả vai tới bên hông kia.

Lấy máu nhập đạo, chịu đủ vây khốn.

Đây là ký hiệu cấm kỵ, là dấu hiệu bỏ ra cái giá thật lớn, đại biểu cho hung hãn tàn bạo.

Thế nhưng lại xinh đẹp quá đỗi.

Thẩm Thanh Huyền muốn nhìn một Cổ Kiến Thâm chân chính, lúc này đã thật sự thấy được bảy tám phần.

Còn mê người hơn so với trong tưởng tượng của y.

Cổ Kiến Thâm bước xuống, nước linh tuyến không qua chân hắc, vòng eo hắc, đựng phải cấm chế xinh đẹp kia.

Đột nhiên, Thẩm Thanh Huyền hiểu được tâm trạng ấy.

Muốn đuổi hết linh tuyến đi, không muốn để chúng chạm vào lòng hắc.

Quá đẹp, thân thể hoàn mỹ, hoa văn hoàn mỹ, và cả màu đỏ hoàn mỹ.

Cổ Kiến Thâm ngửa tựa vào bên ao, giọng nói biếng nhác:

“Linh tuyến này quả nhiên không tồi.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cổ Kiến Thâm cách y rất xa, mỗi người chiếm một bên, rất có thái độ nước sông không phạm nước giếng.

Thẩm Thanh Huyền ngửa tim, bắt đầu dịch sang chỗ hắc.

Cổ Kiến Thâm vờ như không phát hiện.

Thẩm Thanh Huyền đi tới cạnh hắc, vươn tay muốn chạm bờ vai hắc.

Chỗ ấy là mở đầu của huyết ấn, sáng nhất xinh đẹp nhất, lã chã mà ướt át.

Khoảnh khắc ngón tay sắp hạ xuống, Cổ Kiến Thâm đột nhiên cầm tay y.

“Sư thúc muốn làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền nhắm chăm thân thể hắc nói:

“Chạm chút thôi mà.”

Cố Kiến Thâm thấy y như thế vừa buồn cười vừa tức giận.

Gia hỏa không cho người ta đốt đèn còn mình lại chạy đi phóng hỏa này, mình chạm y thì không chịu, phải y chạm mới được, không cho thì bắt đầu làm nũng.

Nghĩ thế, khóe miệng Cố Kiến Thâm không sao kìm lại được.

Hết lần này lần khác hẳn còn phải ra vẻ đứng đắn:

“Người như thế sẽ khiến ta hiểu lầm.”

Thẩm Thanh Huyền không ngẩng đầu:

“Hiểu lầm gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Hiểu lầm sự thúc đang câu dẫn ta.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm vân vân ngón tay thon dài của y, nói:

“Sự thúc ... để ta hôn một cái, ta liền cho người chạm.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng phắt đầu, chuẩn xác bắt được tia trêu tức trong mắt Cố Kiến Thâm.

Tên khốn này, lại muốn uy hiếp y.

Không cho chạm thì thôi, ai mà thèm!

Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng dậy, rời khỏi ao linh tuyến.

Nhiệm vụ y đã thành, cũng lười dùng tay mặc quần áo, trực tiếp thi thuật biến thành thiếu niên.

Thẩm Thanh Huyền nhỏ nhắn gọn gàng đứng bên bờ, hất cằm nói:

“Đi thôi.”

Thái độ trước và sau có thể nói khác nhau như trời đất.

Cố Kiến Thâm nhìn y:

“Không ngâm nữa?”

Thẩm Thanh Huyền cố gắng dời mắt khỏi cơ thể hắn:

“Mặc quần áo tử tế vào, đi giết trâu.” Mấy chữ này phải nói là nghiêm rắng nghiêm lợi.

Cố Kiến Thâm trêu y:

“Nếu sư thúc thích thì nhìn thêm mấy lần nữa đi.” Đáng tiếc chỉ cho nhìn không cho chạm.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu: “Không thích.”

Nếu bộ dạng không tỏ ra luyến tiếc thế kia, lời này còn đáng tin hai phần.

Cố Kiến Thâm bảo: “Không thích thì thôi vậy.” Nói xong hắn cũng bước ra khỏi nước.

Đáng lẽ thi thuật một cái là có thể mặc quần áo tử tế, nhưng Cố Kiến Thâm không làm, hắn cầm xiêm y ướt sũng, chầm chậm vắt nước:

“Quần áo ướt thế này sao mà mặc?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, lại nhìn hắn thêm cái nữa, lại lại liếc nhìn hắn ...

Cố Kiến Thâm nháy nháy mắt với y.

Lúc ấy Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngay tới câu này: Hôn hôn hôn, nhanh nhanh hôn, hôn xong rồi cho ta nhìn kỹ thân thể người ...

Không được!

Vấn đề không phải ở chỗ có hôn hay không, mà là thỏa hiệp liên thua.

Sao y có thể thua ma tu Tâm Vực cho được?

Thẩm Thanh Huyền thở nhẹ một hơi, trong lòng nhỏ máu mà thi thuật làm khô quần áo Cổ Kiến Thâm, hơn nữa còn giúp hắc ăn vận chỉnh tề.

Cổ Kiến Thâm lại hỏi: “Thật sự không cân nhắc chút ư?”

Giọng thiếu niên mềm mại nhưng lạnh lùng:

“Giết trâu cho ta đi!”

Tâm trạng Cổ Kiến Thâm rất tốt, hắc hành lễ, cung kính nói:

“Tuân mệnh.”

Thẩm Thanh Huyền lại bị từng sợi tóc trượt xuống từ bả vai hắc hấp dẫn cho mắt tròn.

May mà Cổ Kiến Thâm đã giấu đi màu tóc, mắt thấy đỏ bị đen căn nuốt, Thẩm Thanh Huyền như được trở lại mấy ngàn năm trước, cảm nhận được tâm trạng buồn bực khi bị sư tôn xách ra khỏi ổ vàng ổ bạc của mình.

Hai người tổng cộng góp nhặt được bốn mươi miếng da trâu, vì chất lượng da trâu tốt, bọn họ được đánh giá xuất sắc, có tư cách chọn một trong ba nhiệm vụ.

Sở dĩ Thẩm Thanh Huyền muốn làm nhiệm vụ này vì muốn quét cái nhiệm vụ “canh dệt” kia.

Tiếc thay vận may không tốt, không quét được, y tiện tay nhận nhiệm vụ truyền tin vào thành, Cổ Kiến Thâm đương nhiên cũng giống y.

Lúc quay về phòng nhỏ, Thẩm Thanh Huyền kiểm tra ngọc giản.

Thứ mười ba xin hãy cởi áo tháo đai đã hoàn thành, nhiệm vụ mới nhảy ra.

“Thứ mười lăm, hôn môi Cố Kiến Thâm một lần.”

Ngọc giản đã là lợn chết không sợ nước sôi, tuyên bố nhiệm vụ “đáng sợ” như thế, vậy mà còn chưa tắt máy.

Thâm Thanh Huyền ngừng một lúc, ánh mắt bỗng dưng sáng ngời.

Vừa vào phòng, y lập tức hỏi Cố Kiến Thâm:

“Lời nói trước đó còn hiệu lực không?”

Cố Kiến Thâm chưa kịp phản ứng y muốn nói gì.

Thâm Thanh Huyền lại biến về dáng vẻ trưởng thành, tới gần sau hắn nói khẽ:

“Hôn một chút rồi cho ta chạm nhé?”

Xin Bệ hạ cố chống đỡ =))))))))))))))))))

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lên Giá Ngay Tại Chỗ

Suy nghĩ của Thẩm Thanh Huyền rất không tệ, dù sao vì đời gạch sớm muộn gì cũng phải hôn, không bằng hiện giờ hôn luôn, còn có thể dựa vào đó nhận được chút phúc lợi.

Về phần lý luận thỏa hiệp liên thua kia à ... Đều là mây bay \ (∇ \) ㄟ, Tôn chủ đại chân chỉ cảm thấy mình được lời!

Thương thay Cố Kiến Thâm bị y dụ dỗ không kịp đề phòng làm cho tâm thần run rẩy kịch liệt.

Lần này Thẩm Thanh Huyền thật sự câu dẫn hần, rõ ràng trong từng câu chữ.

Theo lý thuyết hần nên ấn gáy y, thô bạo hôn lên, nhưng Đế tôn đại nhân không phải người thường.

Hần nhìn Thẩm Thanh Huyền chăm chú, cong khóe môi hỏi y rằng:

“Vì sao giờ lại đồng ý?”

Trước đó hần đề xuất, Thẩm Thanh Huyền bày ra dáng vẻ không muốn bị xâm phạm, biến về hình dáng tiểu đồng ngay lập tức, còn làm mặt sa sầm với hần, bây giờ sao tự nhiên muốn?

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ngẫm lại kỹ càng, ta cảm thấy mình rất có lời.”

Hôn một cái không đau không ngứa đã có thể chạm vào cấm ấn ngàn xưa khó gặp, thiệt sự tiện nghi lắm luôn.

Cố Kiến Thâm ý vị thâm trường nhả một câu:

“Như vậy à ...”

Thẩm Thanh Huyền đã sẵn sàng hôn rồi, y còn nghiêm túc nhìn hắn:

“Được không?”

Trái mắt khắp đại lục, người có thể giữ bình tĩnh vào giờ khắc này đều là thần!

Có thể nói Lão Cố tương đương thần, hắn không chỉ kiên cường chống đỡ, mà còn cố ý lên giá ngay tại chỗ:

“Ta cảm thấy không ổn.”

Thẩm Thanh Huyền vụn vụn không ngờ tới:

“Cái gì?”

Cố Kiến Thâm trả lại cho y nguyên văn:

“Cẩn thận ngấm lại, ta cho rằng ta rất không có lời.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm trịnh trọng già mồm át lễ phải:

“Hôn là lẫn nhau, ta hôn người, người cũng hôn ta, nhưng người chạm ta chỉ mới là một phía.”

Thẩm Thanh Huyền tròn tròn mắt, trong đôi mắt xinh đẹp viết đầy một câu: “Sao lại có kẻ mặt dày vô sỉ thế này!”

Cố Kiến Thâm làm như không nhìn thấy.

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Ta lại chẳng muốn hôn người.”

Cố Kiến Thâm bạo dạn nói luôn: “Vậy đừng hôn.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Không hôn sao đời gạch được?

Nhưng tên khốn nạn này không phân phải trái như thế, Thẩm Thanh Huyền đã không còn muốn nói chuyện với hắn!

Cố Kiến Thâm thấy thời khắc mấu chốt đã tới, thả cho y bậc thang:

“Sư thúc, không phải ta không hiểu tình lý, nhưng luận theo bối phận, ta là tiểu bối, người lớn tuổi hơn ta, lẽ ra không được ức hiếp ta mới phải?”

Thẩm Thanh Huyền trầm nghĩ: Nếu thực sự ức hiếp người, hiện tại ta liền đánh cho người không động đậy được.

“Người xem như vậy được không?” Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Hôn ... chúng ta vẫn phải hôn.” Không hôn hắn sẽ lỗ đậm, hối hận suốt trăm triệu năm luôn.

“Để cho công bằng ..., chúng ta lại thêm một điều kiện được chứ? Người xem người chạm ta, ta cũng chạm lại người được không?”

Thẩm Thanh Huyền không hề nghĩ ngợi liền đáp:

“Trên người ta không có cấm ấn xinh đẹp như thế.”

Nghe y nói, tâm trạng Cố Kiến Thâm hết sức phức tạp, hắn nên vui hay mất hứng đây? Luôn cảm thấy kiểu gì cũng không thích hợp.

Cố Kiến Thâm giận y cứ vô tâm, cố ý tới gần y, dán sát bên tai thấp giọng:

“... Nhưng thân thể người đã hoàn mỹ lắm rồi.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra.

Cuối cùng, Cố Kiến Thâm kìm lòng khôngặng lấy vành tai trắng nõn đáng yêu kia.

Qua thật lâu, Thẩm Thanh Huyền nói:

“Để ta cân nhắc chút đã.”

Cố Kiến Thâm cười đáp: “Được.”

Cố Kiến Thâm muốn thả dây dài câu cá lớn, chỉ hôn một chút sao có thể đã ghiền? Làm sao cũng phải nhân cơ hội vớt thêm nhiều phúc lợi.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngọc giản chưa tắt máy, không chừng sẽ tuyên bố nhiệm vụ tiếp theo, biết đâu có yêu cầu để cho Cố Kiến Thâm chạm vào y thì sao, nếu thật thế, chẳng phải một mũi tên trúng hai con nhạn ư? Cho nên suy xét là vì muốn kéo dài thời gian.

Tim ngọc giản mệt mỏi quá sức, thật muốn nhanh nhanh tắt ngóm!

Lúc ăn cơm tối, có một vị khách nhỏ ghé thăm phòng họ.

Không phải ai xa lạ, chính là tiểu hoa đào đã vào nội môn.

Túc Vũ rất nhớ Triều Yên và Thanh Thâm đại ca, dàn xếp trong môn xong liền vội chạy sang đây, muốn thăm hai người họ một chút.

Vì tiếp đãi nó, Cố Kiến Thâm đành thu hồi đồ trang trí hoa lệ, trở về bộ dáng vốn có của nhà gỗ.

Túc Vũ đau lòng quá chừng, nhìn một cái đã phát hiện điểm mấu chốt:

“Các người chỉ có một cái giường thôi hả?”

Thật ra là hai giường, hợp lại thành một ...

Túc Vũ nhìn Cố Kiến Thâm nói:

“Thanh Thâm đại ca ngủ ở đâu thế? Chẳng lẽ người vẫn canh ngoài cửa sao?”

Tiểu hoa đào nghĩ thế cũng không có gì lạ, dù sao Thâm Thanh Huyền là thiếu gia, không có khả năng để thiếu gia ngủ dưới đất, trước tình huống chỉ có một giường, Cố Kiến Thâm nhất định không ngủ rồi.

Nhưng thật ra Thanh Thâm đại ca của nó không chỉ ngủ trên giường, mà còn ôm thiếu gia nhà hắn nữa kìa.

Suy cho cùng thiếu gia rất mảnh mai yếu đuối, không ôm ngủ không được ...

Thâm Thanh Huyền nói: “Không sao, tộc thanh liễu thích ngủ đứng, Thanh Thâm cũng thích nhất là ngủ đứng.”

Túc Vũ kinh ngạc bật thốt: “Ra vậy.”

Cố Kiến Thâm chỉ có thể mỉm cười: “Đúng thế.”

Túc Vũ vẫn lòng đầy căm phẫn:

“Không được, phải đi tìm quản sự nói chuyện, rõ ràng là tiểu viện hai người, sao chỉ cho một cái giường, không công bằng tí nào!”

Thâm Thanh Huyền không muốn để người ngoài tới nhìn cái “giường đôi” này, y nói tránh đi:

“Người ở nội môn tốt không?”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Tốt lắm! Mọi người rất quan tâm ta, chương môn sư tôn còn nói muốn thu ta làm đệ tử thân truyền!”

Đuôi mày Thẩm Thanh Huyền giật một cái, mơ hồ có dự cảm không tốt.

Túc Vũ tiếp tục nói:

“Nói đến phải cảm tạ Tăng tiền bối, hẳn cố ý tới Tử Ngộ Quan, chăm sóc ta mọi bề.”

Tuy trước đó không muốn kinh động Tăng Tử Lương, nhưng tên Tăng Tử Lương lời đời khéo đưa đẩy này nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để nịnh nọt, đương nhiên chủ động sáp tới lấy lòng.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Người có từng nhắc ta với Tăng ... tiền bối không?”

Túc Vũ nói: “Đương nhiên rồi, Tăng tiền bối nghe nói người ở ngoại môn mà phát rầu, bảo sẽ tới thăm người ngay!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Chốc lát sau, một trận gió tiên phong đạo cốt quất vào mặt mà tới, Tăng Tử Lương rất có điệu bộ đại lão xuất hiện ngay ngoài cửa.

Nhưng giây tiếp theo, chân “đại lão” mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống!

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn.

Tăng Tử Lương sợ hãi quá sức:

“Tôn tôn tôn ...”

Túc Vũ tràn đầy nghi hoặc.

Thẩm Thanh Huyền không mẫn không nhạt ngắt lời hẩn:

“Chào tiền bối.”

Tăng Tử Lương hít sâu một hơi, bất cần đứng không vững ngã ngược ra sau.

Đồ đệ của hãn vội vàng đỡ hãn, giữa hai đầu lông mày toàn là sốt ruột:

“Chưởng môn sư tôn! Ngài làm sao thế!”

Thoáng chốc Tăng Tử Lương như thấy thọ mệnh của mình giảm bớt, một tiếng tiền bối này, làm cho hãn giảm thọ á!!

Thẩm Thanh Huyền quăng cho hãn một ánh mắt sắc bén, Tăng Tử Lương giật mình, cuối cùng bình tĩnh lại!

“Ha ... ha ha ...” Tăng Tử Lương thiết tình không kiềm được cái hình tượng cao thâm “ra vẻ đạo mạo” này, “Triều ... Triều Yên đúng không ... Người ... người có hứng thú tới Vô Phương Tông không? Ta ... ta ...” Ta tặng chức chưởng môn này cho người luôn được không Tôn chủ đại nhân QQQ!

Thẩm Thanh Huyền hành lễ với hãn:

“Triều Yên ngu dốt, chỉ muốn ở đây dốc lòng tu hành.”

Ngu dốt! Ngu dốt! Ngu dốt!

Tăng Tử Lương đã sắp hôn mê!

Túc Vũ vô cùng nghi hoặc, không biết Tăng tiền bối mặt mũi hiền lành sao lại thành ra thế này.

Thẩm Thanh Huyền trực tiếp hạ lệnh đuổi khách:

“Tăng tiền bối còn chuyện gì không?” Ngụ ý là không có việc thì lăn được rồi.

Tăng Tử Lương vội vàng nói:

“Không có gì! Chuyện gì cũng không có ... Ta ... ta ...” lăn ngay đây!

Tiểu đồ đệ lo lắng cho hấn hết sức, thuận tiện bất mãn với Thẩm Thanh Huyền.

Chỉ là một thanh liễu yêu nho nhỏ, sao dám lớn lối quá vậy!

Không phải đến từ Vạn Tú Sơn thôi sao? Chương môn sư tôn chúng ta chính là đồ tôn của Tôn chủ đại nhân! Tiểu người hầu như y, đặc ý gì chứ? Thấy chương môn sư tôn mà còn không mau quỳ xuống dập đầu!

May mà Tăng Tử Lương không nghe thấy, bằng không nhất định trực xuất tên nghịch đồ này khỏi sư môn!

Tăng Tử Lương đi rồi, Thẩm Thanh Huyền đoán chắc tám phần sẽ có thêm một vị tới nữa, nên dứt khoát tiễn tiểu hoa đào đi luôn.

Y nói:“Người ở nội môn phải cố gắng tu hành, đừng mãi nhớ tới ta, ta bên này rất tốt.”

Túc Vũ vẫn luyện tiếu y:“Người cần gì nhất định phải nói ta biết đó.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Được, người cũng đừng nghĩ nhiều, đứng vững gót chân, mai sau mới có tiền đồ.”

Trong lòng Túc Vũ vẫn hiểu, mặc dù xuất thân từ Vạn Tú Sơn, nhưng Tôn chủ đại nhân ở ẩn đã lâu, nó mà tu hành không tốt, không chừng lại có tai họa nào đó đột kích.

Nó nghiêm túc nói:

“Ta sẽ cố gắng thật tốt!” Nó phải mạnh mẽ hơn, sau này mới có thể làm chỗ dựa cho Triều Yên.

Tiểu hoa đào đi, không lâu sau, một vị “đại thần” khác cũng đã tới ...

Người tới chính là đương gia chương môn của Tử Ngộ Quan, đồ tôn của Thẩm Thanh Huyền —— Diệp Trạ.

Tăng Tử Lương quen vượt mông ngựa, cho nên đối với Túc Vũ hay “Triêu Yên” hẳn đều hết mực quan tâm săn sóc.

Nhưng Diệp Trạm thì khác, hẳn chính là fan cuồng thâm niên, yêu ai yêu cả đường đi, nghe Túc Vũ có một tiểu đồng bọn nên lập tức muốn tới xem thử.

Nói đùa đó hả? Đây chính là thanh liễu của Vạn Tú Sơn, từng diện kiến thánh nhan Tôn chủ, sao có thể tu hành ở nơi đơn sơ này?

Diệp Trạm hấp tấp chạy tới, tập trung nhìn kỹ, sau đó trực tiếp rạp đầu xuống đất!

May mà chỉ mình hẳn tới, bằng không ... cả Tử Ngộ Quan đều phải quỳ theo!

Thẩm Thanh Huyền khoát tay:

“Đứng lên đi.”

Diệp Trạm định đứng dậy, thế nhưng hẳn không đứng!

“Tôn ... Tôn chủ đại nhân, đệ tử không biết ngài ... ngài ...” Lão Diệp bắt đầu lắp bắp nói năng lộn xộn.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Được rồi, chuyện này ta có việc riêng, vốn không muốn quấy nhiễu người.”

Diệp Trạm tạm ngừng, nhưng vẫn còn nghẹn ngào.

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Bỗng nhiên nhớ tới chuyện Xích Dương Tử kể, khóc bảy ngày bảy đêm gì đó, Diệp Trạm có phải người lên cơn nữa không!

Diệp chương môn vừa rơi nước mắt vừa thấp giọng:

“Tôn chủ đại nhân vậy mà tới Tử Ngộ Quan, đệ tử phải may mắn cỡ nào! May mắn cỡ nào! May mắn cỡ nào!”

Thâm Thanh Huyền: “.....”

Y quay đầu nói với Cố Kiến Thâm:

“Chúng ta vào nhà đi.”

Trước hết để hãn khóc cho đủ.

Trong mắt Cố Kiến Thâm toàn là ý cười, dùng truyền âm trộm nói:

“Sư thúc đúng là mị lực vô biên.”

Thâm Thanh Huyền không muốn nói chuyện.

Diệp Trạmkích động khóc liên hồi đột nhiên ngừng lại, hãn nhìn về phía Cố Kiến Thâm, đồng tử đột nhiên co rút, lập tức rút kiếm!

Tác giả nói:Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt!

Cố Kiến Thâmmỉm cười: Tình địch?

Diệp Trạmmuốn nhào đầu đi chết ...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất
www.dtv-ebook.com

...

Gan Diệp Trạm cũng lớn lắm, dám chỉ kiếm vào Đế tôn Cửu Uyên của Tâm Vực ... Mấy ngàn năm qua, hắn là người duy nhất.

Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm vừa nhắc ngón tay đã nhấn chết đồ tôn mình, thế là thấp giọng trách:

“Làm cái gì đó!”

Diệp Trạm thấy thái độ Thẩm Thanh Huyền quay ngoắt một trăm tám mươi độ, vội vàng cung kính nói:

“Tôn chủ, ma tu ẩn núp tại nơi đây, nhất định lòng mang ác ý, xin ngài minh xét!”

Lại nói Thẩm Thanh Huyền rất đổi vui mừng, đồ tôn này của y mặc dù buồn vui thất thường, nhưng nào vẫn còn dùng được, giác quan cũng nhanh nhạy.

Thật ra lúc Tăng Tử Lương tới đây, Cố Kiến Thâm đã làm huyền thuật cho bản thân, hơn nữa còn là huyền thuật đơn thể tuyệt diệu vô song.

Cơ bản là Túc Vũ nhìn thấy hắn như nào, thì Tăng Tử Lương cũng thấy hắn như thế.

Túc Vũ biết hắn là Thanh Thâm đại ca, Tăng Tử Lương còn tưởng hắn là cây cột cửa.

Tới lượt Diệp Trạm, hắn cũng dùng huyền thuật, cho nên ban đầu Diệp Trạm căn bản không phát hiện ra hắn, chỉ lo khóc hức hức.

—— Nếu hãn biết có ma tu ở đây, nhất định đã sớm rút kiếm, thề sống thề chết bảo vệ Tôn chủ!

Vậy vì sao lúc này hãn lại phát hiện? Là do Cố Kiến Thâm dùng truyền âm nhập mật.

Hãn lặng lẽ nói chuyện với Thâm Thanh Huyền, dao động linh lực rất nhỏ kia kích động Diệp Trạ.

Tâm pháp Tâm Vực của Cố Kiến Thâm che dấu được tu sĩ bình thường, nhưng Diệp Trạ không hổ là cường môn thủ tọa một trong sáu phái, tu vi không có vấn đề, động tĩnh nhỏ như thế cũng bị hãn bắt được, tuy hãn vẫn chưa nhận ra ma tu này là ai.

Đương nhiên ... nhận ra hay không cũng chẳng sao, Lão Diệp không sợ, vẫn rút kiếm như thường! Muốn tiến đầu người trong giây!

Thâm Thanh Huyền đứng ra hòa giải:

“Được rồi, chẳng lẽ ta còn không nhìn ra thân phận hãn?”

Diệp Trạ căng thẳng hết sức, sợ khí đen của ma tu này vấy bẩn Tôn chủ đại nhân cao quý thuần khiết nhà mình!

Thâm Thanh Huyền trấn an hãn:

“Chuyến này ta có chuyện bí mật, người đừng hỏi tới.”

Diệp Trạ đương nhiên không dám hỏi, hãn khom mình hành lễ:

“Đệ tử đã rõ.”

Thâm Thanh Huyền lại bảo:

“Người trở về làm chuyện của người, chỗ ta không cần các người quan tâm, làm xong chuyện ta sẽ đi ngay.”

Toàn bộ vẻ đấng trước Diệp Trạm không nghe thấy, chợt nghe tới hai chữ cuối cùng “rời đi” kia, hắt lại nước mắt đầm đìa!

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn đoán không ra điểm khóc của hân.

Diệp Trạm nức nở gọi: “Tôn chủ ...”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Nước mắt Diệp Trạm chảy ròng ròng: “Lần tới phải đến khi nào đệ tử mới có thể nhìn thấy ngài!”

Thẩm Thanh Huyền đã muốn dùng chân đạp người.

Dễ dàng hết lời tiễn Diệp Trạm đi, trước khi đi, vị đại lão Tử Ngộ Quan này còn dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp liếc Cổ Kiến Thâm.

Phiên dịch ra có lẽ là: Ma tu như người có tài đức gì mà được ở cạnh Tôn chủ! Thật hâm mộ thật ghen tị thật hận, rất muốn rút kiếm!

Cổ Kiến Thâm: Ha ha.

Thẩm Thanh Huyền sợ đồ tôn gốc ghếch nhà mình tìm đường chết, vì thế chặn giữa hai người, ngăn cách tầm mắt muốn đi chết này.

Cổ Kiến Thâm tự nhiên chuyển đường nhìn lên người y.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vào nhà.”

Cổ Kiến Thâm cười nói: “Tâm trạng Diệp chương môn, ta có thể lĩnh hội phần nào.”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hân một cái: “Ồ?”

Cổ Kiến Thâm nhìn bóng lưng thanh lãnh thon dài của y, thấp giọng bảo:

“Nhất kiến khuynh tâm tái kiến chung tình(*), về sau không quên được không sao buông bỏ được, từ dạo ấy lòng tương tư khó hiểu.”

(*) Vừa gặp đã thương, gặp lại đã yêu

Thẩm Thanh Huyền chỉ nghe và xem như chuyện cười, Diệp Trạ không có tâm tình này với y, tình cảm Cố Kiến Thâm dành cho y cũng không phải thế, chẳng qua ...

Y xoay người, mỉm cười nhìn Cố Kiến Thâm:

“Ta thấy Bệ hạ chưa hẳn đã thế.”

Cố Kiến Thâm dõi theo y:

“Sao lại nói vậy?”

Tầm mắt Thẩm Thanh Huyền chậm rãi dời đi, mập mờ dừng trên môi hẳn:

“Nếu Bệ hạ khuynh tâm lại chung tình, sao lại không làm chuyện thân mật với ta?”

Y muốn hôn hẳn, hẳn còn đòi một đồng điều kiện.

Con người Cố Kiến Thâm đột nhiên sâu thêm:

“Người đã nghĩ kỹ rồi?”

Ngón tay Thẩm Thanh Huyền đặt trên vai hẳn cách một lớp quần áo:

“Đã là tâm nguyện Bệ hạ, ta đương nhiên tận sức thỏa mãn.”

Cố Kiến Thâm dùng sức cầm tay y, Thẩm Thanh Huyền không trốn, ngược lại còn mang ý cười nhìn hẳn.

Cái gọi là nét mặt như hoa phù dung, một nụ cười trăm vẻ đẹp, y rất xứng với câu thơ khuynh quốc khuynh thành này.

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm không chớp mắt, mắt thấy ... hai người chỉ còn cách nhau một khoảng.

Hắn lại đột nhiên bất động, Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền hỏi:

“Người có biết chúng ta đang làm gì không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừm.”

Cố Kiến Thâm: “Người có biết điều này mang ý nghĩa gì không?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Ý nghĩa gì?”

Cố Kiến Thâm tạm ngừng rồi từ tốn nói: “Sư thúc, người thích ta không?”

“Còn người?” Thẩm Thanh Huyền hỏi lại hắn: “Thích ta không?”

Cố Kiến Thâm trả lời không chút do dự: “Thích.”

Ý cười Thẩm Thanh Huyền lan đầy đầy mắt, con ngươi nhạt màu vắng vẻ kia trở nên mềm mại động lòng người:

“Ta cũng vậy.”

Cố Kiến Thâm hôn y, khi cánh môi hai người chạm vào nhau, đồng tử đều hơi co lại.

Cảm giác này không cách nào hình dung, tựa như thứ vẫn luôn ngóng trông tiến vào trước mắt, đồng thời nở rộ ánh sáng lạ thường.

Bầu không khí thích hợp, Cố Kiến Thâm đang muốn tiếp tục, Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng đẩy hắn ra.

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Sư thúc, đây vẫn chưa được xem là hôn môi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng nhìn lại hắn: “Đôi mắt.”

Cố Kiến Thâm nhướn mày.

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh nói: “Ta muốn nhìn người chân chính.”

Tuy biết y đang dụ dỗ hắn, nhưng dầu sao cũng rất ngọt ngào, Cố Kiến Thâm mỉm cười, ngay sau đó đen tối bị đỏ sẫm ăn mòn, xanh thẫm bị đỏ tươi phá vỡ.

Khi ma tôn chân chính đứng trước mặt y, Thẩm Thanh Huyền tiến lên, chủ động hôn hắn.

Đôi môi lạnh lạnh kề sát, trái tim Cố Kiến Thâm bỗng dưng nhảy lên. Ngay sau đó, tay hắn siết chặt vòng eo y, cảm xúc tha thiết mơ ước làm lòng bàn tay rung động.

Đây không phải cái hôn lướt qua liền thôi, mà là một nụ hôn giao triền bức thiết ai cũng không chịu dừng.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền say đắm.

Thẩm Thanh Huyền cũng nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm.

Hai người không liên quan cùng nhau ngọt ngào ám muội, làm người ta lưu luyến mật mờ khó thể dùng ngôn từ bày tỏ.

Hôn rồi lại hôn, quần áo trút hơn phân nửa, Cố Kiến Thâm chẳng muốn ngừng lại, vậy nên hắn thả cấm ấn, hoa văn màu đỏ như hồng ngọc lưu chuyển dưới ánh mặt trời, đoạt mắt người xem.

Hắn không muốn Thẩm Thanh Huyền phân tâm, lại càng không muốn để y rời đi, cho nên hắn cầm tay Thẩm Thanh Huyền, đặt nó lên bờ vai mình.

Đó là nơi Thăm Thanh Huyền mê say, và cũng là nơi y muốn chạm vào nhất.

Thăm Thanh Huyền bỗng dừng dùng sức, lạnh lẽo cùng nóng bỏng giao hòa, trái ngược với nhau càng làm người ta cảm thấy kích thích.

Cố Kiến Thâm ôm chặt eo y, hai người trao nhau nụ hôn triền miên, hơi nóng bốc lên, làm cả gian phòng ngập tràn trong tình sắc và nồng nhiệt.

Buông cánh môi ra, Cố Kiến Thâm biết mùi liên nghiệm, sao có khả năng chấm dứt như thế? Hắn không hề nghĩ ngợi liền muốn hôn lên lồng ngực trắng nõn của y ...

Thăm Thanh Huyền khẽ đẩy hắn một cái, động tác cực nhẹ nhưng không làm người có thể ngó lơ.

Ngay sau đó là sương giá đều hui.

Nhìn lại, xuân sắc mê người hoàn toàn trút bỏ, chỉ còn lại lạnh lẽo lãnh đạm.

Quần áo vốn đã cởi một nửa của Thăm Thanh Huyền giờ đây trở nên chinh tề, giữa mắt y không chút nào là động tình, chỉ nhẹ giọng nỉ non nói lời vẫn còn quyến luyến:

“Quả nhiên tuyệt vời.”

Không phải nụ hôn, mà là cấm ấn khiến y mê muội kia.

Cố Kiến Thâm nhất thời buồn phiền.

Lại hôn lại trêu, kết quả người này cảm thấy mỹ mãn liền dứt ra ngay, còn hắn thì dục hỏa đốt người.

Thăm Thanh Huyền nhìn hắn:

“Còn muốn nữa không?”

Cố Kiến Thâm dựa sát vào, dùng sức hôn lên môi Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, nhưng không đẩy hăn ra, ngược lại còn phối hợp hôn lại hăn.

Lần này hai người hôn nhau còn tha thiết, còn nóng bỏng, còn không ai nhường ai hơn vừa nãy.

Cố Kiến Thâm không nỡ buông y ra, vì thế dùng truyền âm mà nói:

“Sư thúc ... chúng ta làm đi!”

Thẩm Thanh Huyền biết rõ còn hỏi: “Làm gì?”

Cố Kiến Thâm gằn từng chữ: “Làm tình.”

Thời gian dường như dừng lại trong phút chốc, trong trời đất trống vắng chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người ...

Cuối cùng, Thẩm Thanh Huyền đẩy hăn ra, lần này y không dùng pháp thuật, trái lại chậm rãi kéo y phục, che khuất bờ vai mình nhưng không cách nào ngăn trở những ngồn ngang và ám muội.

Y nhìn Cố Kiến Thâm, sắc sáng trong đôi mắt đều lộ vẻ tình sắc mật mờ.

Tim Cố Kiến Thâm đập thật nhanh, gần như muốn tiếp tục đến gần y, kết quả ... môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ mở, phun ra hai chữ:

“Không muốn.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Editor: *đỏ mặt đỏ mặt* *lăn lộn-ing*
#sống_không_còn_gì_để_luyến_tiếc(>ω<)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nếu Không Phải Người Khi Sư Diệt Tổ, Trời Cũng Chẳng Phạt Tới Trên Đầu Người

Nói không liên không, thích sao làm vậy.

Nghĩ tới cứng rồi?

Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ cười.

Tâm trạng Cố Kiến Thâm ấy mà ... phải hình dung thế nào nhỉ? Bị y trêu cho nóng hừng hực, rồi lại bị cái dáng nhỏ này của y chọc cho ngứa ngáy, muốn lột sạch y, lại muốn nghe theo y ...

Cuối cùng hắn vẫn nhịn, trái ngon tươi tốt như thế đáng để chờ đợi.

Cố Kiến Thâm nói: “Tôn chủ quả nhiên biết kiềm chế.”

Thiên đạo tuân theo kiềm chế giữ mình, vừa rồi hai người đã tới mức đó, Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể nói dứt liên dứt, trình độ khống chế bản thân tương đối cao.

Thẩm Thanh Huyền nói như có điều ám chỉ:

“Bệ hạ dường như không tùy tâm như đã nói.”

Tâm Vực theo tùy tâm sở dục, theo lý thuyết Cố Kiến Thâm nên nghe theo lòng mình, nói làm liên làm.

Đánh giá từ điểm ấy, dường như lập tức phân rõ cao thấp, có thể tuân theo nguyện vọng của Tôn chủ đại nhân càng tốt hơn.

Cố Kiến Thâm chỉ cười không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền hoàn thành nhiệm vụ lại còn được chạm vào thứ mình yêu thích, phải nói tâm trạng tốt cực kỳ.

Y nhắc tay, biến nhà gỗ trở lại dáng vẻ hoa lệ.

—— Có kiểu mẫu của Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền có thể tự mình ra tay “trang trí” lại.

Y ngồi lên giường quý phi mềm mại, nhìn Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, ta muốn uống trà.”

Cố Kiến Thâm khẽ lắc đầu, cười nhẹ nói: “Được.”

Còn có thể làm gì? Biết làm nũng như thế, không phải nên cưng chiều thật nhiều sao.

Sau uống trà là bữa tối, rồi đến điểm tâm, khi màn đêm chìm sâu, Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ngủ đi.”

Vừa mới châm lửa người ta, giờ lại muốn ai kia ôm ngủ ...

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền khéo hiểu lòng người biến thành hình dáng tiểu đồng, trốn vào trong ổ chăn vậy gọi:

“Bệ hạ, sắc trời không còn sớm nữa.”

Cố Kiến Thâm không nhúc nhích.

Thẩm Thanh Huyền cong mắt, giọng nói càng mềm mại:

“Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm đi qua, lần đầu tháo gỡ thuật biến thân của y, hôn lên môi y sau khi y biến lớn.

Đáng tiếc chỉ được trong thoáng chốc, một giây sau người trong ngực rút lại, Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hẳn:

“Làm gì đó?”

Đôi mắt y trong veo, không có nửa chút dục niệm, so sánh giữa hai người, Cố Kiến Thâm động tình đương nhiên thua một đoạn.

Thế này làm sao mà mãn?

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng nói:

“... Hôn chúc ngủ ngon.”

Thẩm Thanh Huyền không vạch trần hẳn:

“Ra vậy.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Mỗi đêm sư thúc đều gối lên cánh tay ta, dù sao ta cũng phải đòi chút phúc lợi chứ.”

Thẩm Thanh Huyền bảo:

“Người nói là được, bất thành linh thể làm gì, chẳng lẽ ta không chiều người sao?”

Nói xong y biến về dáng vẻ trưởng thành ngay lập tức, tầm mắt dừng trên môi hẳn.

Cố Kiến Thâm biết rõ y lại đang cố ý câu dẫn hẳn, song khó mà nhịn, muốn đè nén những suy nghĩ bị y làm cho đảo điên nhưng lại không thành.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hẳn, nhìn mãi một lúc mới bảo:

“Hôn ta cũng được, nhưng nhớ kỹ mắt phải ... đẹp.”

Nói xong y lại biến về hình dáng tiểu đồng, làm ổ trong chăn.

Cho nên ... người chỉ quan tâm điểm này thôi sao?

Có thể nói Đế tôn đại nhân tức giận cực kỳ.

May mà Thẩm Thanh Huyền không nghe được tiếng lòng Cố Kiến Thâm, bằng không nghe được hai chữ “thiếu chịch” kia, y nhất định làm với hẳn luôn.

Thẩm Thanh Huyền ngày càng quen ngủ cùng Cố Kiến Thâm.

Luôn có thể tìm được vị trí thoải mái nhất trong ngực hẳn, vừa nhắm mắt đã ngủ ngay.

May mà Cố Kiến Thâm không phải kẻ biến thái, bằng không nhìn dáng vẻ không hề phòng bị này của y, sợ rằng đã xảy ra chuyện.

Hôm sau là một ngày tốt đẹp, Thẩm Thanh Huyền vẫn nhớ cái nam canh nam dệt trên ngọc giản, rồi còn phải thực hiện nhiệm vụ thí luyện của Tử Ngọ Quan.

Cách tự nhiên nhất là nhận nhiệm vụ tương tự, sau đó thuận tiện xử lý.

Bằng không thì ... dù ngay thẳng như Thẩm Thanh Huyền cũng không sao nói nên lời: “Hay là hai đứa mình, ta cày ruộng còn người dệt vải đi ...”

Muốn kết thành đạo lữ với Cố Kiến Thâm cỡ nào mới nói ra được câu này hả? Không được không được.

Đáng tiếc quy định Tử Ngọ Quan chỉ cho phép mỗi lần nhận một nhiệm vụ, làm xong mới có thể nhận cái kế tiếp.

Trước mắt Thẩm Thanh Huyền nhận được nhiệm vụ truyền tin vào thành.

Sáng tinh mơ y đã thu dọn gọn gàng rồi nói với Cố Kiến Thâm:

“Chúng ta đi truyền tin đi.”

Cũng không biết ai phúc lớn được hai người chí tôn vô thượng trên đời này đưa tin.

Sợ rằng hưởng thụ không nổi đâu á!

Cố Kiến Thâm đương nhiên theo y.

Hai người cùng xuống núi, trên đường không có gì để nói, đệ tử xuống núi không ít, có người đi làm nhiệm vụ, cũng có người vào thành du ngoạn.

Thẩm Thanh Huyền không có tâm trạng đi dạo, y muốn tranh thủ thời gian truyền thư xong liền quay về Tử Ngọ Quan chờ nhiệm vụ mới.

Mục tiêu cần truyền tin là Ngô trạch ở thành Bắc, chẳng bao lâu hai người đã đến nơi.

Ngô trạch này trông khá giàu có, nghe bảo gia chủ xuất thân từ đệ tử ký danh ở Tử Ngọ Quan, tuy tư chất hơi kém, nhưng rất có óc buôn bán, sau khi nhập thế thì kinh doanh điền trang linh thực, đạt được chút thành tựu.

Vốn cho rằng đặt thư ở cửa là xong, nào ngờ người trông cửa kia thấy Thẩm Thanh Huyền xong liền sáng mắt:

“Tiểu tu sĩ chờ chút đã ... Thư này lão nô không thu được, người phải tự mình giao tận tay lão gia.”

Thẩm Thanh Huyền không xem trọng lắm, thế là đồng ý.

Người trông cửa kia dẫn họ vào nhà.

Nhằm tránh phiền toái, Cố Kiến Thâm dùng ảo thuật cho mình, thành ra lão đầu này không chú ý tới hắn.

Tòa nhà khá tinh xảo, cỏ ít hoa thưa, cầu nhỏ khe suối, ở đó có một mái đình xinh đẹp, tương đối lịch sự tao nhã.

Đương nhiên những thứ này không vào được mắt Thẩm Thanh Huyền.

Gia chủ Ngô trạch tên là Ngô Tu Vĩ, là một nam nhân trung niên.

Thấy Thẩm Thanh Huyền tiến vào, gã còn chạy ra đón.

Thẩm Thanh Huyền quy củ hành lễ với gã, dù sao cũng là tiền bối mà.

Ngô Tu Vĩ vội vàng nâng y dậy:

“Tiểu đạo hữu đừng đa lễ, người là đệ tử ngoại môn chính thức, sao có thể làm lễ với loại không hợp cách như ta.”

Thẩm Thanh Huyền lười khách sáo với gã, lúc này nói rõ mục đích mình tới đây,

Ai ngờ Ngô Tu Vĩ này nhiệt tình quá sức, khăng khăng muốn giữ y lại dùng cơm, thái độ hết mực ân cần.

Thẩm Thanh Huyền nào có thời gian rảnh làm những việc này? Y uyển chuyển từ chối:

“Không nhọc tiền bối hao tâm tổn trí, ta còn có việc phải làm, đi trước một bước.”

Ngô Tu Vĩ tiếc nuối đầy mặt:

“VẬY CHỈ CÓ THỂ CÓ DUYÊN GẶP LẠI.”

Rời khỏi Ngô trạch, Cố Kiến Thâm trêu chọc y:

“Quả nhiên Tôn chủ tới đâu cũng có người yêu thích.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hằm:

“Chẳng lẽ Bệ hạ thì không?”

Bàn về dung mạo, y chưa từng thấy ai đẹp hơn Cố Kiến Thâm, chắc hẳn khi còn trẻ hẳn đi đến đâu cũng bị người nhìn chòng chọc đến đó.

Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Ta lúc tuổi còn trẻ tướng mạo đáng sợ, người ngoài đều rất sợ ta.”

Thẩm Thanh Huyền nhướn mày:

“Đáng sợ?”

Cái xác này của hắn không phải dùng ảo thuật, là hàng thật giá thật mà.

Cố Kiến Thâm mỉm cười nói:

“Khi đó ta bị trời phạt, dung mạo hủy toàn bộ.”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại.

Cố Kiến Thâm nói: “Cũng may còn lưu lại một hơi, tiếp tục sống ở Tâm Vực.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn:

“Nếu không phải người khi sư diệt tổ, trời cũng chẳng phạt tới trên đầu người.”

Tuy năm đó Thẩm Thanh Huyền không chứng kiến, nhưng y cũng biết.

Khi ấy Thiên Đạo lấy Vạn Pháp Tông đứng đầu, Vạn Pháp Tông lại có chín phong, Cố Kiến Thâm gia nhập Thượng Đức Phong.

Phong chủ Thượng Đức thu hắn làm đệ tử thân truyền, hết mực yêu thích.

Nhưng nào ngờ đồ đệ yêu quý đáng tự hào có tư chất trác tuyệt này lại một đêm tàn sát Thượng Đức Phong của hẳn.

Nghe đồn ngay lúc đó Thượng Đức Phong như biến máu, Cố Kiến Thâm giết mười hai sư huynh đệ chính thống, trăm đệ tử đồng môn, cuối cùng phong chủ Thượng Đức xuất quan, phần nộ muốn tự tay đâm nghịch đồ.

Vậy mà Cố Kiến Thâm tuổi trẻ khi ấy lại đánh ngang tay với sư tôn mình.

Về sau hẳn rời khỏi Thượng Đức Phong, vượt qua Tinh Hải, đi vào Vọng Tảo, trở thành Ma tôn Cửu Uyên của Tâm Vực.

Chuyện đã qua mấy ngàn năm, đương sự đã ngủ yên hoặc là phi thăng, người biết rõ sự tình đã không còn mấy ai.

Đến đời Diệp Trạ, Tăng Tử Lương thậm chí còn không biết Cố Kiến Thâm xuất thân từ Vạn Pháp Tông, nói chi đến chuyện năm ấy.

Đương nhiên với ma tôn Tâm Vực mà nói, chút huyết tinh năm ấy chẳng đáng là bao, lần hẳn chân chính lấy máu nhập đạo cũng tàn sát cả một quốc gia.

Thẩm Thanh Huyền xem như nửa người biết chuyện, khi ấy y còn dạo chơi bên ngoài, nghe Thượng Đức Phong gặp chuyện không may, sau khi về lại thấy Vạn Pháp Tông đã đi tới đường cùng.

Giữa chín phong vốn đã không yên ổn, Vạn Pháp chân nhân phi thăng, Thượng Đức Phong vừa ngã, cả tông môn mất đi cân bằng, trở nên rối loạn hoàn toàn.

Về sau chính là những năm tháng hắc ám của Thiên Đạo, mà người mở ra hắc ám lại là Cố Kiến Thâm.

Nghe nói dạo ấy Tâm Vực cũng hỗn loạn, mà Cố Kiến Thâm cũng mới gia nhập Tâm Vực.

Có người nói Cố Kiến Thâm là chuyển thể của Huyết Sát, sinh ra liền có gió tanh mưa máu.

Chẳng qua lời này hiện giờ không ai dám nói.

Thiên Đạo ổn định, Tâm Vực yên bình, tuy Cố Kiến Thâm bị người Thiên Đạo chửi rửa mỗi ngày, nhưng dường như rất có uy vọng ở Tâm Vực, dù sao cũng không còn nghe mấy lời như chuyển thể của Huyết Sát nữa.

Hiện giờ nhắc lại chuyện này, Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đều tâm bình khí hòa.

Cố Kiến Thâm nói:

“Người như ta từ trước đến giờ vận may rất kém, không sao so được muôn vàn sủng ái mà Tôn chủ đã nhận.”

Thẩm Thanh Huyền bảo:

“Chưa dám nhận vận may tốt, nhưng ta chưa bao giờ có suy nghĩ rời bỏ Thiên Đạo.”

Cố Kiến Thâm đột nhiên hỏi:

“Sư thúc cảm thấy Thiên Đạo ở nơi nào?”

Thẩm Thanh Huyền nói ra giáo nghĩa cơ bản của Thiên Đạo:

“Vạn vật vốn không có thật, chỉ có đạo là trên hết.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười.

Chính lúc này, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền tới.

“Tiểu muội muội em đừng khóc mà! Ca ca ... ca ca ... thích nhất là giúp đỡ tiểu cô nương xinh đẹp!”

Vừa nghe nửa câu sau cũng biết người nói là ai.

Thấm Thanh Huyền nhìn sang, quả nhiên thấy Chu tiểu béo.

Thế nhưng không phải nhóc béo này thích nam ư? Sao còn bị cô nàng này mê hoặc?

Chẳng qua thấy nó không có tiết tháo như thế, biết đâu chừng xu hướng tình dục mà nó bảo là mặt.

Ngoại hình đẹp, quan tâm hẳn là nam hay nữ làm gì.

Rất ngay thẳng đó Chu tiểu béo.

Cố Kiến Thâm nói: “Mập mập bị người ta lừa kìa.”

Thấm Thanh Huyền đáp: “Ừm.”

Tiểu cô nương kia bảo bị lạc mẹ mình, không cẩn thận trật chân, muốn về nhà lại đi không nổi.

Chu tiểu béo thấy ngoại hình người ta đáng yêu, tất nhiên là nhiệt tình hết sức, nào là đưa thuốc nào là muốn đưa người về nhà ...

Nhưng thật ra cô nàng kia tu vi còn cao hơn nó, dù chân đau cũng không thành vấn đề, cho nên mấy lý do thoái thác kia đều cố ý lừa Chu Tử Lâm.

“Theo sau nhìn xem.” Thấm Thanh Huyền nói thế.

Đáng nhẽ việc này chỉ cần y ra mặt vạch trần là được, nhưng mùi máu trên người nữ tu này hơi nồng, Thấm Thanh Huyền cảm thấy không chỉ đơn giản là lừa tiền.

Thấm Thanh Huyền nhìn ra, đương nhiên Cố Kiến Thâm cũng nhìn ra được, dầu sao mấy thứ như máu hắc còn mẫn cảm hơn bất kỳ ai.

Hai người che dấu tung tích không chút tốn sức đi theo.

Bé gái kia nói: “Cảm ơn ca ca!”

Chu tiểu béo cười ngây ngô bảo: “Không việc gì không việc gì ...” Nửa câu còn lại trong lòng bất giác nhả ra, “Vui quá đi, có thể đỡ tiểu muội muội đáng yêu thế này ...”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Quả thực chẳng muốn quan tâm nó làm gì!

Cố Kiến Thâm cười nói:

“Gặp người rồi mà còn có thể động tâm với nữ nhân này, mắt mập mập này không được tốt lắm.”

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ đoán được sau đó hẳn muốn nói gì.

Quả nhiên, Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Từ lúc nhìn thấy sư thúc, ta không còn muốn nhìn những người khác nữa.”

Lời này có hàm ý bên ngoài, sao nghe giống như đạp tình địch nâng mình lên quá vậy?

Thẩm Thanh Huyền không hiểu.

Theo suốt một đường, hai người họ càng đi càng lệch, gần như ra khỏi thành.

Nhóc mập mập bắt đầu cảnh giác:

“Nhà người ở ngoài thành hả?”

“Tiểu cô nương” ra vẻ đáng thương:

“Ca ca khinh thường nhà chúng em là nông dân sao?”

Nhóc mập mập vội vàng nói:

“Sao có thể? Ta cũng là nông dân mà!”

Tiểu cô nương cười ngọt với nó, nó lại phân không rõ đông tây nam bắc.

Đi rồi đi, đường ngày càng xa một cách kỳ quái, thậm chí trời không ngớt sắc cũng dần dần tối sầm.

Vốn là tiết trời tốt vào ban trưa, ấy vậy mà bây giờ mây đen dày đặc, nhìn như là trời sắp mưa.

Chu Tử Lâm hỏi: “Còn chưa tới nữa hả?”

Tiểu cô nương đáp: “Sắp rồi.”

Vừa dứt lời, một tòa nhà cực lớn đột ngột xuất hiện ở phía xa.

Trên bình nguyên trống trải, bầu trời khói mù âm u, phòng ốc ngói xanh tràn ngập tử khí giống như phần mộ to lớn sừng sững nằm ở đó.

Biến hóa kỳ lạ tới thế, nhóc mập mập lập tức thấy sợ:

“Đó ... đó là nhà người à?”

Tiểu cô nương vui vẻ ra mặt:

“Đúng vậy, rốt cục cũng về đến nhà.”

Nhóc mập mập sợ hãi quá chừng:

“Nếu đến nhà rồi, vậy người mau về đi, ta ... ta cũng đi đây.”

Tiểu cô nương nhìn nó:

“Đã đến cửa nhà rồi, ca ca vào ngồi tí đi mà.”

Nhóc mập mập lắc đầu liên tục:

“Không cần!”

Tiểu cô nương lại nói:

“Vào đi mà, không phải người khen ta đáng yêu sao? Ta đáng yêu thế này sao người có thể cam lòng rời khỏi ta chứ?”

Trong hoàn cảnh âm trầm, cô ả cười quỷ dị như thế, Chu tiểu béo rốt cục nhận ra mình gặp nguy hiểm!

“Ta ... ta đi đây ...” Nó cuống quýt muốn đi, ai ngờ mắt tiểu cô nương kia bắn ra một tia sáng đen, ngay sau đó Chu tiểu béo trở nên ngây dại.

“Mê tâm thuật.” Thẩm Thanh Huyền lườm Cố Kiến Thâm một cái.

Nghe bảo Cố Kiến Thâm rất thạo thuật này, có thể khiến người ta trầm mê suốt mấy trăm năm trong đó.

Chẳng qua mê tâm thuật của nữ tu sĩ này không tới nơi chốn, chắc cũng chỉ có thể làm cho Chu tiểu béo theo mình vào tòa nhà kia.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Không ra tay sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vào xem.”

Mùi máu tươi trong tòa nhà này quá nặng, cộng thêm sát khí nồng nặc, chỉ có khả năng do rất nhiều người chết thảm hồn phách không nơi chốn về mới có ác sát mãnh liệt cỡ này.

Thật ra bên ngoài tòa nhà vẫn là trời trong ngàn dặm, chỉ có chỗ này mới âm u tối đen như thế.

Dĩ nhiên có người cố tình làm vậy, nhưng cũng không thoát khỏi liên quan với sát khí hung hãn ngập tràn không tiêu tan này.

Cố Kiến Thâm bảo: “Ta cho rằng người sẽ không để tâm chuyện này.”

Tuy nói nhìn vào thì chuyện này khá kỳ quặc, cộng thêm tám phần mười cất giấu càng nhiều dơ bẩn ghê tởm, song với Thẩm Thanh Huyền thì đây vẫn

chỉ là việc nhỏ, không đáng để nhắc tới.

Nếu thật sự muốn lo hết những chuyện thế này, sợ rằng Liên Hoa Tôn chủ phải bận tới chân không chạm đất.

Thẩm Thanh Huyền cũng hiểu ý hẩn, y nói:

“Không quản hết chuyện thiên hạ, nhưng lo được chuyện trước mắt.”

Ý cười lan trong mắt Cố Kiến Thâm, thế rồi hẩn xoay người ôm Tôn chủ đại nhân nho nhỏ lên:

“Nếu đã vậy, thuộc hạ đương nhiên trợ giúp thiếu gia một tay.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn:

“Ta tự đi được.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Phía trước ô uế, vẫn để ta ôm người đi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn, không kiên trì nữa, tùy ý mặc hẩn ôm.

Vô thanh vô tức lên vào tòa nhà, bên trong còn âm trầm hơn cả bên ngoài.

Rõ ràng là ban ngày, nhưng trong tòa nhà lại đưa tay không thấy được năm ngón, tối như đêm không trăng.

Cố Kiến Thâm vừa nhìn đã biết:

“Là mê trận.”

Dường như Thẩm Thanh Huyền phát hiện ra thứ gì:

“Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng đặt y lên mặt đất, Thẩm Thanh Huyền đi về trước từng bước, bàn tay trắng trẻo nâng lên, hình như đụng phải gì đó.

Mi tâm y nhú lại.

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y:

“Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền cau mày đáp:

“Không có gì.”

Y không nói, Cố Kiến Thâm không truy hỏi, chỉ bảo:

“Cần ta phá mê trận này không?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói:

“Đừng đánh răn động cỏ, trực tiếp xuyên qua đi.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên không có ý kiến.

Bên trong loại mê trận này có một chút huyền thuật, có điều đối với Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm, huyền thuật thấp kém này chẳng khác gì đứa bé vẽ lão hổ trên tường, giả tới không thể giả hơn.

Thẩm Thanh Huyền ở phía trước, đang định nhấc chân bước vào ...

Ngọc giản vô cùng có cảm giác tồn tại lấp lóe.

Thẩm Thanh Huyền đoán được gia hỏa này lại muốn gây chuyện nữa rồi.

Có điều xem thử cũng được, có thể thuận tiện dời gạch càng không thể tốt hơn.

Ngọc giản giành được chú ý của chủ nhân nhanh nhẹn bắt đầu nhả chữ:

“Xin cho Cố Kiến Thâm biết ngài sợ tối.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” =)))))))))))))

Phía dưới còn một hàng chữ nữa: “Bổ sung: Phải nói và hành động, làm cho người ta tin phục.”

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền giật một cái.

Ngọc giản sợ quá chừng, vội vàng tắt ngóm, ngoan ngoãn tỏ vẻ tui chết rồi nha, không nhọc đại lão đốt giấy vàng cho đâu!

Sợ tối? Thẩm Thanh Huyền sao có thể sợ tối?

Có lẽ thật lâu trước kia y từng sợ, nhưng hiện tại ... thế gian không thứ gì có thể khiến y sợ.

Y đứng bất động trước mê trận, Cố Kiến Thâm hỏi y:

“Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Hửm?”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại ... bất chấp nhỏ giọng nói: “Ta sợ tối.”

Nói ba chữ kia ra rồi ...

Hai vị đại lão đương thời cùng nhau ngậy người.

Thẩm Thanh Huyền thì xấu hổ quá sức, còn Cố Kiến Thâm lại ngoài ý muốn.

Sau một hồi lâu, Cố Kiến Thâm mở miệng, giọng nói dần theo ý cười:

“À ... ta thật sự không nghĩ tới ...”

Thẩm Thanh Huyền không hổ là người đứng đầu Thiên Đạo, vì đời gặt mà không sợ hãi, giọng nói vì buồn bực mà khẽ run thật sức có chút sợ sệt trong đó:

“Đã là người, ta cũng biết sợ.”

Mặc dù nơi này tối đen một mảnh, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn có thể nhìn rõ Thẩm Thanh Huyền.

Trên mặt thiếu niên tinh xảo có xoắn xuýt và khổ sở, dường như thực sự khác với thường ngày.

Không biết y lại đùa gì nữa đây ...

Cố Kiến Thâm nắm tay y, dịu giọng bảo:

“Đừng sợ, có ta ở đây.”

Lời này vừa dịu dàng lại du dương, giống như đang dỗ dành người tình nhỏ làm nũng.

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Cảm tạ ngọc giản cảm tạ Đế tôn, khiến y cảm nhận được thế nào gọi là cảm giác chua tới nổi da gà.

Cơ hội tốt như vậy, Cố Kiến Thâm đương nhiên muốn được một tấc tiến một thước:

“Trong mê trận càng tối, không bằng để ta ôm người đi.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, duỗi tay nói:

“Được.”

Cố Kiến Thâm khom lưng ôm người lên, vì làm sâu thêm độ tin cậy, Thẩm Thanh Huyền nhu thuận vòng tay lên cổ hắn.

Khóe môi Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, lại dỗ y:

“Không sao đâu.”

Thẩm Thanh Huyền không muốn nói một chữ nào hết!

Tiến vào mê trận, quả nhiên càng thêm âm trầm đáng sợ.

Không chỉ tối đen mà còn cực lạnh, gió âm gào thét như muốn thấm thấu tận xương cốt, công tới mức làm người run lẩy bẩy.

Thứ này dọa Tôn chủ đại nhân ư?

Dọa cái rắm! Ngược lại còn giúp Thẩm Thanh Huyền nữa kìa.

Nếu đã sợ ... thì cơ thể cần phải lạnh, rồi thuận tiện run rẩy?

Vì để Cố Kiến Thâm tin y thực sự sợ tối, Thẩm Thanh Huyền cố ý giảm nhiệt độ cơ thể, tiện thể run bần bật.

Cố Kiến Thâm cúi đầu mỉm cười.

Thẩm Thanh Huyền hơi giận: “Cười cái gì?” Y đã “sợ” tới run run thế này, vậy mà người này còn cười cho được!

Cố Kiến Thâm hắng giọng nói:

“Sư thúc, nhiệt độ cơ thể ngươi lạnh như hàn băng vạn năm vậy đó.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Ấy, dùng sức quá nhiều, nhiệt độ giảm quá trớn.

Cũng may là Cố Kiến Thâm ôm y, đổi thành người khác chắc đã sớm bị thương do giá rét!

Thẩm Thanh Huyền gắng gượng giải thích:

“Lúc ta sợ thân thể sẽ trở nên lạnh, càng sợ càng lạnh.”

Ngụ ý là thấy ta sợ tối ghê chưa, mau mau tin ta đi nào!

Cổ Kiến Thâm lập tức đau lòng hôn trán y:

“Đừng sợ, ta ở đây.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Luôn cảm thấy mình bị lừa!

Y lật xem ngọc giản, nhiệm vụ vẫn còn sáng, không chuyển thành xám chứng tỏ chưa hoàn thành, chưa hoàn thành nói rõ Cổ Kiến Thâm căn bản không tin.

Tức giận, tên ma để Tâm Vực đối trá này!

Dù sao Thẩm Thanh Huyền cũng bị ôm, nên dứt khoát tập trung tinh thần nghĩ cách làm sao để Cổ Kiến Thâm tin mình.

Một lát sau, Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói:

“Thật ra vận may ta không tốt như người nói đâu.”

Cổ Kiến Thâm hỏi:

“Làm sao?”

Ai chẳng biết Thẩm Thanh Huyền là thiên chi kiêu tử(con cưng của trời)? Từ giây phút thành danh liền lên như điều gặp gió, trong những năm tháng hắc ám của Thiên Đạo, y lập nhiều công lao, dùng thân thể thánh nhân điều khiển bí pháp chư thần, cứu mấy trăm vạn sinh linh, tới này đều là công đức không ai sánh bằng.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo rằng:

“Ta nhập môn sớm, vì cơ thể mình mà khi còn để tóc chỏm, ta nhỏ gầy yếu ớt, bị biết bao đồng môn ức hiếp.”

Cổ Kiến Thâm ngẫm nghĩ rồi nói:

“Là thân thể vạn linh cần trả sao?”

Thẩm Thanh Huyền là thân thể vạn linh trăm triệu năm khó gặp, nhưng loại thể chất này vô cùng nghịch thiên, đừng nói đám tu sĩ, ngay cả trời cao cũng phải ghen ghét.

Tiểu Thanh Huyền chưa bước vào tu hành đã vào Vạn Pháp Tông từ sớm, hấp thụ nhiều linh khí rồi kích phát thân thể vạn linh, thế nhưng khi ấy y tuổi nhỏ non nớt, không thể chịu nổi nên bị phản phệ.

Bình thường y đã nhỏ gầy hơn những kẻ khác, vì trận đó mà ngay cả nói cũng không được rõ.

Lúc ấy y được chưởng môn cưng chiều, vốn đã dẫn tới không ít đệ tử bất mãn, lúc này thấy y ngu dốt gầy yếu như thế liền nổi lên ý đồ bỏn cợt.

Ác ý của trẻ con đôi khi còn đáng sợ hơn cả người lớn.

Bọn họ để Tiểu Thanh Huyền trong một cái giếng sâu hoang phế, ước chừng mấy chục thước, bên dưới ẩm ướt hôi thối, nắp giếng phía trên bị người ta đập lại.

Không gian hoàn toàn bịt kín, đen kịt một màu.

Thẩm Thanh Huyền ở trong đó rờn rã suốt hai ngày, sau đó được sư phụ cứu ra. Khi ấy trời đã nhá nhem tối, lúc ra khỏi giếng sâu, y nhìn thấy đầu tiên chính là trời chiều, đỏ tới chói mắt, ngập tràn lực lượng.

Kể xong chuyện này, Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên nhận ra ...

Thì ra y vẫn còn nhớ rõ, cũng đã qua ... hơn ... vạn năm rồi nhỉ?

Y cho rằng mình đã quên từ lâu, hóa ra vẫn còn có thể nhớ.

Có điều hoàn toàn không nhớ được cảm giác của y khi đó ra sao, có sợ không? Đen nhánh, sâu thẳm, giam cầm, hẳn phải sợ đi?

Tuy hai ngày đó đối với tu sĩ chẳng qua chỉ là thời gian nhắm mắt, song đạo ấy y chưa nhập đạo, sẽ cảm thấy dài đằng đằng nhỉ?

Nhưng vẫn không nhớ nổi cảm giác lúc ấy.

Cổ Kiến Thâm ngẩn ra, giọng nói khác trước kia, lần này là dịu dàng chân chính:

“Cho nên mới thích màu đỏ sao?”

“Ừ?” Thầm Thanh Huyền mang theo nghi hoặc, y vẫn chưa nhận ra liên hệ trong đó.

Cổ Kiến Thâm mỉm cười:

“Nhưng màu đỏ không đại biểu cho ... ánh sáng.”

Thầm Thanh Huyền nói:

“Không phải ánh sáng, là sinh mệnh.”

Cổ Kiến Thâm giật mình.

Thầm Thanh Huyền phát hiện “Thứ mười sáu, xin cho Cổ Kiến Thâm biết ngại sợ tối” trên ngọc giản đã biến thành xám, đại biểu cho hoàn thành.

Tốt, Cổ Kiến Thâm bị lừa rồi.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đi tới cuối mê trận.

Đi qua bước cuối, cảnh tượng lọt vào tầm mắt làm mi tâm Thầm Thanh Huyền nhú chặt.

Đó là một đạo quan rách nát, dưới tượng thần tản ra mùi vật tế hôi thối, năm co rút dưới đài là bảy tám đứa bé.

Sắc mặt bọn chúng tái nhợt, hai mắt vô thần, hiển nhiên đều trúng mê tâm thuật, Chu tiểu béo cũng ở trong đó.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Hủy nơi này không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chờ đã.”

Tiền của mấy đứa bé này vẫn còn ở trên người, không bị thương, thế bọn họ bắt chúng tới để làm gì?

Thẩm Thanh Huyền liếc mắt một cái đã thấy rõ tình trạng đám trẻ này.

Chúng đều có linh điền rất lớn, nhóc mập mập là một trong những nhân tài kiệt xuất, dù sao vào được ngoại môn Tử Ngộ Quan đã rất có tư chất tu đạo.

Chính vào lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền tới cùng với tiếng trò chuyện.

“Lão Tứ giỏi ghê, vậy mà tóm được Chu Tử Lâm.”

Chu Tử Lâm là tên nhóc mập, thế mà bọn họ lại biết.

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt, lửa giận trong lòng bùng lên.

Một nữ tử khẽ cười nói:

“Chu Tử Lâm kia là một đứa ngốc, thấy em gái xinh đẹp liền không nhấc chân nổi.”

“Nhưng đáng tiếc, hạt giống tốt thế mà chúng ta phải đưa ra ngoài.”

“Được rồi, cho người cũng lãng phí, tiền đi chúng ta còn được chút lợi ích.”

Nam tử thô kệch kia âm trầm cười bảo:

“Cũng phải, lần này bắt được nhiều, biết đâu chừng có thể để lại vài đứa cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền nghe đối thoại bọn hăn, mơ hồ đoán được bảy tám phần, cơn giận không khỏi trào dâng, sắc mặt lạnh lẽo.

Cố Kiến Thâm cầm tay y bảo: “Đi theo xem thử.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Nếu đã có sào huyệt, vậy dứt khoát diệt gọn.

Bọn người đó xách mấy đứa bé như hàng hóa, cười nói ha hả rời khỏi tòa nhà.

Thật ra chỗ này của họ rất bí mật, tòa nhà nằm vị trí hẻo lánh, người bình thường tìm không thấy, bên trong lại có mê trận, dù có người tiến vào cũng không sợ bại lộ tung tích.

Chưa kể tới tu vi mấy người kia không phải dạng vừa, hơn hăn quản sự Tử Ngộ Quan.

Chỉ tiếc họ gặp trúng Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền.

Thế gian này nơi có thể cầm chân hai người họ ... Ừ, một là Vạn Tú Sơn một là Duy Tâm Cung, những chỗ khác đều là trò đùa.

Cứ thế Cố Kiến Thâm cùng Thẩm Thanh Huyền theo sau họ, cả bọn không hề phát hiện, một đường đi thẳng vào rừng cây, lại xuyên qua trận pháp tinh diệu hơn tí, tới một dinh thự càng rộng lớn.

Đứng ở chỗ này, hai tròng mắt Thẩm Thanh Huyền lạnh như băng, khí thế quanh thân căng cứng, nếu phóng xuất, sợ rằng phạm vi vài dặm đều biến thành hầm băng.

Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc bớt giận.”

Thẩm Thanh Huyền không nói gì.

Họ còn chưa vào, nhưng mùi máu và hôi thối nồng nặc đã nhuộm không khí thành màu xám đậm.

Trước dinh thự thi cốt chất đông, càng khiến da đầu tê dại là tất cả chỗ này đều là xương trắng non nớt của trẻ con.

Đầu lâu nhỏ, cánh tay mảnh khảnh và hai chân, nhìn vào làm lòng người thương hại.

Nhưng lúc này chúng đều bị ném ngoài cửa đập thành núi.

Chỗ này phải chết biết bao đứa trẻ rồi!

Thẩm Thanh Huyền lập tức vào tòa nhà, càng chạy càng tức, càng nhìn càng giận!

Đúng là hang ổ ăn thịt người mà! Còn ăn mấy đứa bé tư chất tốt, chưa trải đời, không rành thế sự.

Đám người kia dâng bọn Chu Tử Lâm lên, sắc mặt nam tử trung niên cầm đầu tràn đầy vui mừng:

“Không tệ, vậy mà bắt được đệ tử ngoại môn, tốt lắm tốt lắm!”

Nói đoạn, gã lại bảo:

“Mấy đứa khác các người mang về hưởng dụng đi, để lại tên mập này cho ta.”

Ả đàn bà kia cùng nam nhân rất vui vẻ:

“Đa tạ Tôn trưởng lão!”

Nam tử trung niên gọi là Tôn trưởng lão kia lại gọi họ:

“Ta nghe lão Ngô nói lần này ngoại môn có một thiếu niên trông rất ngon miệng, da mịn thịt mềm, tư chất hoàn hảo, hình như hôm nay làm nhiệm vụ đưa tin, cho nên tới Ngô trạch, các người lưu ý nó nhiều chút rồi tranh thủ bắt tới cho ta.”

Nghe tới đây ... Thẩm Thanh Huyền triệt để nổi gợn.

Ban đầu tuy nhìn thấy mê trận kia, y đã nghi ngờ những kẻ này là người Tử Ngộ Quan, nhưng không hoàn toàn tin tưởng.

Hiện giờ nói ra lời kia, thẳng thừng chứng thực chuyện này!

Y hết sức buồn bực, người chết toàn là tiểu đồng có chút tư chất? Sao Chu Tử Lâm lại trùng hợp bị theo dõi?

Thì ra do trong ngoài cấu kết!

Diệp Trạm ngu ngốc này, lại để môn nhân làm chuyện ác ngay dưới mắt!

Thẩm Thanh Huyền đột ngột xuất hiện, làm hơn mười kẻ ở đây đều ngây người.

Thủ lĩnh họ Tôn kia hoàn hồn trước tiên:

“Người ... người là người phương nào?”

Mặc dù người trước mắt mang dáng vẻ tiểu đồng non nớt, nhưng y có thể im hơi lặng tiếng tới được đây chứng tỏ tu vi không tầm thường, thật sự không thể khiến người xem nhẹ.

Chớp mắt hơn mười người đều móc pháp khí ra, như thể gặp phải địch lớn.

Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy ghê tởm, y nhắc tay muốn lấy mạng họ, nào ngờ bị Cố Kiến Thâm ngăn cản.

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt, nguy hiểm nhìn Cố Kiến Thâm:

“Bệ hạ có ý gì?”

“Để ta,” Cố Kiến Thâm nói: “Đừng làm ô uế tay người.”

Mi tâm Thầm Thanh Huyền nhúu chặt, hỏi lại hần:

“Người cảm thấy tay ta không bẩn?”

Cố Kiến Thâm từ tốn nói:

“Thuần khiết như ngọc.”

Vừa dứt lời, đầu ngón tay Thầm Thanh Huyền lóe ánh sáng trắng, ngực cô ả trước đó gạt Chu Tử Lâm lập tức tuôn một lỗ máu lớn.

Đứt hơi, nữ nhân này không biết mình chết ra sao.

Máu tươi chảy ra ồ ạt, nữ tu giữa mặt từ đầu tới cuối, cực kỳ thê thảm.

Đám ác ma ăn thịt người kia thấy máu người nhà mình lại mặt mày trắng bệch, từng người sợ tới mức tè ra quần.

Thầm Thanh Huyền giẫm lên máu tươi, đi từng bước về phía họ, y bước không nhanh, nhưng mang theo lực lượng lớn mạnh che ngợp bầu trời, làm những kẻ kia sợ đến nỗi tâm thần run rẩy cùng cực.

“Người là ai ... Người rốt cuộc là ai ...”

Chắc hẳn tên Tôn Cảnh Nguyên kia giữ chức vị quan trọng ở Tử Ngọ Quan, gã ngăn người, rồi kinh hô thành tiếng:

“Tôn ... Tôn chủ!”

Linh lực Thầm Thanh Huyền phóng ra bên ngoài, sức mạnh dồi dào như thế đủ để chứng minh thân phận y.

Trải mắt khắp Thiên Đạo, ngoại trừ Liên Hoa Tôn chủ, còn ai có được sức mạnh đáng sợ như thế?

Nhưng tại sao Tôn chủ đại nhân lại ở đây? Tôn Cảnh Nguyên sợ hãi hết sức!

Mặt Thẩm Thanh Huyền không hề có cảm xúc, giọng nói lạnh băng:

“Sinh làm người, lại ăn thịt người, đúng là táng tận lương tâm!”

Gần từng tiếng, chấn động đến mức mọi người ở đây đều quỳ rạp dưới đất, run run rẩy rẩy.

Vậy mà Tôn Cảnh Nguyên kia không quỳ, có lẽ gã biết mình khó thoát chết, nghe lời Thẩm Thanh Huyền nói, gã càng cao giọng chất vấn:

“Lương tâm? Bọn họ có thể ăn thịt heo bò dê, vì sao bọn ta không thể ăn thịt người?”

Thẩm Thanh Huyền gắt gao nhìn chăm chăm hẳn.

Tôn Cảnh Nguyên lộ vẻ mặt điên cuồng, giọng nói gần như điên dại:

“Cùng là máu thịt thân thể, cùng là sinh linh thiên hạ, vì sao có thể ăn thịt khác mà ăn thịt người lại không được!”

“Người có thể ăn thịt người...” Không chờ Thẩm Thanh Huyền mở miệng, Cố Kiến Thâm xuất hiện, cặp mắt nhìn chăm chăm nhân loại chật vật này, “... Ta cũng có thể giết người.”

Nói đoạn, hắn đập vỡ đầu Tôn Cảnh Nguyên.

Cùng lúc đó, mấy người còn lại đều nổ tung thành một vũng máu bùn.

Cố Kiến Thâm có thể thao túng huyết dịch, hắn chỉ cần khẽ động ý nghĩ, máu những người này điên cuồng tuôn ra, tự nhiên thành bùn nhão.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn thật sâu.

Cố Kiến Thâm nói: “Xin lỗi, vượt quá chức phận ta rồi.”

Thẩm Thanh Huyền thu tầm mắt về, giây tiếp theo cõi bỏ biến hóa, trở về hình dạng vốn có.

Trong biển máu đỏ tươi, y mặc trường bào màu sương, tinh tế thanh khiết, phong thái ưu tú.

Tao nhĩ đến thế, thật làm người xem lòng say thần mê.

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm không chớp mắt, môi mỏng khẽ nhếch, nhẹ giọng hỏi:

“Sự thúc, Thiên Đạo chỉ che chở loài người thôi ư? Hay nói Thiên Đạo vốn vô đạo.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hẩn:

“Lòng của người luôn đúng sao?”

Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại y:

“Thế chẳng lẽ Thiên Đạo lại đúng?”

Thẩm Thanh Huyền trầm giọng không đáp.

Cố Kiến Thâm nói:

“Ta không tìm được đáp án, cho nên chỉ tin chính mình.”

Thẩm Thanh Huyền không trả lời hẩn, y nhắm mắt lại, phút chốc phóng thần thức ra bên ngoài, thần thức rộng lớn phong phú thổi quét sáu phái Thiên Đạo.

Đám người Diệp Trạm, Tăng Tử Lương, Trình Tịnh đều cúi đầu quỳ xuống.

Giọng nói lãnh đạm hờ hững của Thẩm Thanh Huyền vang vọng bên tai họ:

“Mau tới gặp ta.”

Nói xong bốn chữ này, y lại nhìn về phía Cố Kiến Thâm:

“Khiến Bệ hạ chê cười, ta có chút việc riêng cần xử lý, xin từ biệt.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười:

“Sự thúc đi thông thả.”

Giữa mấy nhịp thở, Thẩm Thanh Huyền đã về tới Vạn Tú Sơn.

Ngoài sơn môn, chương môn sáu phái Thiên Đạo đã quỳ gối ở đằng kia.

Thẩm Thanh Huyền không hề nhìn họ một cái, trực tiếp vào trong điện.

Càn Thính Điện ngủ say đột nhiên thức tỉnh, linh khí bắt đầu phun trào, nhìn như chốn bồng lai tiên cảnh.

Cảnh đẹp đến thế lại chẳng mấy ai có lòng thưởng thức, sáu vị chương môn quỳ bên ngoài đều cảm như hến.

Chep, nhìn sơ sơ thì có vẻ từ chương này trở đi tác giả viết dài thiệt dài
gỗ mãi không thấy hết chương tui rất tuyệt vọng QAQ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Một Mảnh Tâm Ý ~~~

Thẩm Thanh Huyền phất tay áo ném một hạt châu phản chiếu, từng màn ở tòa nhà ăn thịt người kia xuất hiện trước mặt đám người Diệp Trạm.

Lần lượt xem xong ... huyết sắc trên mặt Diệp Trạm trút bỏ toàn bộ.

Giọng Thẩm Thanh Huyền truyền từ đại điện, xa xôi lại rõ ràng: “Tôn Cảnh Nguyên kia là người Tử Ngộ Quan?”

Diệp Trạm quỳ rạp dưới đất, giọng nói tràn đầy xấu hổ: “Vâng!”

Trình Tịnh không khỏi sốt ruột ...

Thật ra Tôn Cảnh Nguyên không được xem là môn nhân chân chính của Tử Ngộ Quan, lúc tu hành gã là đệ tử ký danh, sau này vì theo đường bất chính mà bị khai trừ khỏi sổ ghi chép ...

Chỉ có điều việc này thực sự không thoát khỏi liên quan với Tử Ngộ Quan, nhưng cũng phải thanh minh đôi lời, như nào và ra sao ...

Ngược lại Thẩm Thanh Huyền vô cùng hài lòng với thái độ này của Diệp Trạm.

Tính cách đồ tôn này, y cũng biết được một hai phần.

Nghiêm túc chấp nhất.

Vì tôn sư trọng đạo nên rất kính ngưỡng y, cũng bởi có phẩm cách này mà tính tình không tệ, làm việc quang minh lỗi lạc, thẳng thắn vô tư, cứng cỏi hơn Tăng Tử Lương gấp mấy lần.

Nhưng vẫn có khuyết điểm trí mạng.

Quá mức công chính thậm chí trở nên cứng nhắc, yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, cũng đòi hỏi nghiêm ngặt với môn nhân, nhưng lại không am hiểu cách quản lý kẻ dưới.

Thẩm Thanh Huyền thấp giọng nói: “Tất cả vào đi.”

Sáu người cùng thưa vâng, tất cả đều cúi đầu cẩn thận đi từng bước vào đại điện.

Khiến Tôn chủ tức giận như vậy, bọn họ đều sợ tái mét mặt mày.

Vừa vào Càn Thánh Điện, Diệp Trạm lập tức quỳ xuống.

Thẩm Thanh Huyền đi về phía hắc: “Đứng lên.”

Giọng Diệp Trạm run rẩy: “Kẻ có tội không dám!”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắc: “Tội gì?”

Diệp Trạm nói: “Thân là chương môn Tử Ngọ Quan lại dung túng chuyện ác bôi nhọ Thiên Đạo!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắc từ trên cao xuống: “Dung túng?”

Trán Diệp Trạm chảy đầy mồ hôi lạnh: “Bị lá cây che mắt, đã là dung túng.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh một tiếng.

Diệp Trạm trước mắt như tro tàn: “Tôn chủ, đệ tử bất tài, nguyện xin tự rơi xuống tiên nhai!”

Rớt xuống tiên nhai là rãnh trời, nhảy xuống từ đó, dù có là thần tiên cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười: “Người nhảy xuống thì thoải mái rồi, còn Tử Ngộ Quan thì sao? Mặc nó thành ăn thịt người quan?”

Diệp Trạm yên lặng, không mặt mũi nào ngẩng đầu.

Thẩm Thanh Huyền thấp giọng trách: “Đứng lên.”

Diệp Trạm nhất thời cảm nhận được lực lượng hùng hậu đỡ hẵn đứng dậy.

Thẩm Thanh Huyền ở ngay trước mặt hẵn ... Gió mát cuốn tuyết, bụi trần tuyết thế, so ra, Diệp Trạm càng xấu hổ ngượng ngùng, hối hận không thể tả.

Giọng Thẩm Thanh Huyền trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Thu hồi suy nghĩ bất lực kia của người lại, trở về chinh đồn toàn bộ Tử Ngộ Quan.”

Nói xong, y nhìn về phía năm người kia, tiếp tục nói, “Thân làm chưởng môn, trách nhiệm gánh trên vai các người rất nặng, tu vi cao thì thế nào? Ngộ tính mạnh thì có làm sao? Ngay cả trật tự trong môn cũng lo không hết, sao có thể tới đại đạo!”

Sáu người cúi đầu, không ai dám thở mạnh tiếng nào.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Diệp Trạm, hạn người trong vòng bảy ngày điều tra rõ việc này, khai báo hoàn chỉnh cho ta, về phần trừng phạt, sau bảy ngày quay lại nhận đi.”

Diệp Trạm trầm giọng đáp lại.

Thẩm Thanh Huyền liền quét nhìn những người khác, trầm giọng nói: “Chuyện Tử Ngộ Quan không phải là ví dụ, chư vị lấy đó làm gương, quay về tự tra!”

Nói xong, y phất tay áo, tiễn sáu người này ra ngoài.

Dưới chân núi.

Thân thể Diệp Trạm lung lay, Trình Tịnh vội vã đỡ hắ.

Diệp Trạm lắc đầu, trong giọng nói tràn đầy tiều tụy: “... Ta khiến Tôn chủ thất vọng rồi.”

Tiếng thở dài của hắ khiến năm người còn lại không sao đành lòng.

Nhưng trên thực tế Diệp Trạm thực sự sai.

Dù có vô vàn lý do có thể đưa hắ thoát khỏi chuyện này, thế nhưng sai chính là sai.

Nếu không phải hắ quản cấp dưới không nghiêm, nếu không phải hắ sơ xuất trong việc giám sát, sao có thể phát sinh chuyện ác táng tậ thiên lương cỡ này.

Những tiểu đồng uống mạng kia, những đứa trẻ ái mộ cái tên Tử Ngộ Quan, thành tâm đến đây cầu đạo vì cố gì phải gặp chuyện đáng sợ đến thế.

Nghĩ tới đây, Diệp Trạm hận không thể lấy cái chết tạ tội.

Trình Tịnh động viên hắ nói: “Người đừng để rơi vào tâm ma, Tôn chủ chỉ hy vọng sau khi trải qua việc này, người có thể giúp đỡ môn nhân toàn diện hơn!”

Tăng Tử Lương cũng nói: “Sư huynh, đừng tiếp tục phụ kỳ vọng của Tôn chủ.”

Nghe những lời này, cuối cùng Diệp Trạm cũng phần chấn hơn, trong mắt mới xem như có sức sống.

Đột nhiên, một tia sáng từ Vạn Tú Sơn bay lên trời, sáu người đồng loạt quay đầu, cả bọn đều trợn mắt há mồm.

Diệp Trạm lẩm bẩm nói: “Đây là ...”

Trình Tịnh nói tiếp: “... Đại Thừa phổ thế.”

Trên thế gian, sinh linh không thể thành thánh sẽ đi vào luân hồi, người ôm hận chết thảm thường có linh hồn không sạch sẽ, oán niệm không tiêu tan, khao khát báo thù. Nhưng hồn phách mất thần trí nào biết ai là kẻ thù ai là vô tội? Kết cục của tùy ý làm ác chính là hồn phi phách tán.

Những tiểu đồng này vốn vô tội, nhưng chết quá thảm, hồn phách mang oán niệm vẫn quanh quẩn không tan. Nếu làm chuyện ác, cuối cùng sẽ rơi vào tình cảnh tan thành mây khói, thực sự làm người xót xa.

Ở Thiên Đạo chỉ có bốn người mới dùng được Đại Thừa phổ thế, đó là Tam Thánh và Liên Hoa Tôn chủ.

Mà Thẩm Thanh Huyền dùng hiệu quả nhất, thậm chí có thể khiến cho tâm tình người còn sống trở nên bình tĩnh, rời xa ma chướng.

Nhìn thấy thuật này, Diệp Trạm rất cục lệ nóng doanh tròn.

Thẩm Thanh Huyền xử lý cục diện rồi răm giúp hấn, tích đức trừ nghiệp cho hấn!

Thậm chí Tôn chủ sợ hấn bị tâm ma quẩn người, để Đại Thừa phổ thế cũng rơi vào lòng hấn.

“Đệ tử bất tài ...” Diệp Trạm nước mắt ngang dọc, “Đệ tử quả là bất tài mà!”

Năm người kia cũng thốn thức không thôi.

Sau ba canh giờ, hào quang tan hết, Vạn Tú Sơn lại khôi phục tư thái tiên phong như ẩn như hiện.

Dùng thần thuật cỡ đó mà mặt Thẩm Thanh Huyền vẫn không biến sắc, không hề có thái độ mệt mỏi.

Y có thể giải quyết lần này, lại không thể giải quyết trăm ngàn lần, chỉ mong bọn Diệp Trạm có thể gánh trọng trách, cẩn thận bảo vệ môn nhân,

Thiên Đạo yên vui.

Tội nghiệt không cách nào tiêu hết, phải bóp chết từ ngọn nguồn mới là lẽ phải.

Thẩm Thanh Huyền quen uống trà vào buổi trưa, không phải thân thể cần, chỉ đơn thuần là sở thích cá nhân.

Trên Vạn Tú Sơn có trà linh tuyệt hảo, thuần mỹ đủ đầy, vào miệng mềm trượt như tơ, thơm mát thấm tận đầu mũi.

Mấy ngày trước Thẩm Thanh Huyền rất hưởng thụ thời gian nhàn hạ sau giờ Ngọ này.

Mà bây giờ ... thiếu đi người pha trà, đúng là nhàm chán hơn nhiều.

Trà linh tuy tinh khiết hơn hồng trà, nhưng không đẹp bằng.

Vạn Tú Sơn đẹp hơn Tử Ngộ Quan, nhưng không thoải mái bằng.

Trong đầu Thẩm Thanh Huyền tràn ngập hình bóng nam tử có đôi mắt đỏ kia ...

Thật xinh đẹp, tóc dài đỏ sẫm, hai mắt đỏ tươi, vết máu cấm kỵ, và cả thân thể hoàn mỹ.

Ừm ... Thẩm Thanh Huyền khá vui mừng, cảm thấy bản thân lại tiến thêm một bước tới tình kiếp rồi!

Tình cảm mà, phải thích đối phương, nhớ nhung đối phương ...

Y đã làm được hai chuyện, xem ra con đường phục hồi thang trời ngay trong tầm tay.

Ngọc giản: "...” Đại lão à! Không phải như vậy đâu! Người chỉ thích mái tóc đôi mắt với cấm ấn của đối phương thôi, nhớ cũng là nhớ mái tóc đôi mắt cấm ấn của người ta, thế này ... thế này không đúng đâu nha!

Đáng thương ngọc giản không dám nói ... Nó vẫn rất sợ chết.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt hơn rất nhiều, nỗ lực để mình nghĩ nhiều thêm về Cố Kiến Thâm.

Nghĩ đi nghĩ lại, y lại nhớ trang hoàng trong phòng nhỏ Tử Ngộ Quan, nhớ giường quý phi nạm hồng ngọc, giường thơm lấp lánh kim tuyến và cả chăn cưới đỏ thắm ...

Ngọc giản: Xem đi xem đi! Người đã bắt đầu hết nhớ Cố Kiến Thâm rồi chủ nhân à! QAA

Càng nhớ Thẩm Thanh Huyền càng ghét bỏ Vạn Tú Sơn ...

May mà Vạn Tú Sơn không biết, bằng không nhất định khóc ngất đi.

Nó đường đường là đệ nhất tiên sơn, có bao giờ bị ai ghét bỏ đâu!

Quả nhiên vẫn nên liên lạc nhiều với Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền cho ra kết luận cuối cùng.

Dù sao y vẫn còn thiết nhiều nhiệm vụ chưa hoàn thành đây này, gõ xong đám người Diệt Trạm, y cũng nên đi làm chuyện của mình.

Đi thôi!

Vừa nảy ra ý định, y lại thấy ngọc giản lóe lên.

Có nhiệm vụ? Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch môi mỏng, cảm thấy ngọc giản này rất thức thời.

Bây giờ mà tuyên bố nhiệm vụ bảo y đi gặp Cố Kiến Thâm thì thực sự không gì tốt hơn.

Đang nghĩ thế, y lập tức thấy chữ trên ngọc giản.

Nụ cười từ từ biến mất, Thẩm Thanh Huyền muốn hủy ngọc diệt giản.

Ngọc giận sợ quá chừng, nhưng vẫn muốn thực hiện chức trách của mình!

“Mười bảy, dùng bồ câu đưa tin cho Cố Kiến Thâm.”

Bồ gì câu gì? Truyền gì tin gì? Ngọc giận mi là đồ ngốc hả?

Ngọc giận: Bye bye hẹn gặp lại, ta có việc gấp phải đi trước đây ... A
(tắt máy)

Nhiệm vụ này thực sự não tàn, không phải bảo giới tu chân không dùng bồ câu đưa tin, thiệt ra cũng có, chỉ có điều mấy tiểu đệ tử mới làm, hơn nữa phần lớn đều là truyền tin cho cha mẹ người phạm.

Tới cấp bậc cỡ này của Thâm Thanh Huyền, còn cần gì dùng bồ câu đưa tin? Chỉ cần y thả thần thức, Cố Kiến Thâm có ở chân trời góc biển cũng phải nghe được rõ lời y nói.

Nhưng trước mắt, để hoàn thành nhiệm vụ này, y phải tìm một con chim bồ câu, còn phải che chở nó suốt đường, cẩn thận nó bị điều hâu ăn, rồi trông chừng kéo có kẻ chặn đường, lại còn phải lo âu không biết nó có xuyên qua nổi vòng bảo hộ kết giới các nơi được hay không.

Phiền phức quá sức!

Nhưng nó thực sự là nhiệm vụ, không làm chẳng phải lãng phí một viên gạch sao?

... Vì thang trời, phiền phức chút cũng không hề gì.

Thâm Thanh Huyền tìm Tăng Tử Lương.

Tăng Tử Lương đang kinh hồn bạt vía quét sạch nội môn ở đằng kia.

Hắn có thể cam đoan trong Vô Phương Tông của hắn nhất định không có loại chuyện táng tận lương tâm kia, thế nhưng mấy chuyện xấu lật vặt chỉ sợ còn nhiều hơn nhà người ta.

Ví dụ như trên làm dưới đứt lốt, lại ví dụ như ý mạnh hiếp yếu, lại lại chẳng hạn như âm thầm nuốt bí bảo ...

Nói chung mấy việc này trước kia hẳn đều nhắm một mắt mở một mắt, hiện giờ phải thanh lý tất tần tật, không cho phép cái nào xảy ra!

Thần uy của Tôn chủ, hẳn sợ lắm!

Thẩm Thanh Huyền vừa tìm hẳn, hẳn lập tức hết hồn, xong rồi ... Chẳng lẽ đưa nghịch đồ nào gây chuyện lớn?

Hắn hết sức lo sợ, bảo đồ đệ của mình mau mau quỳ về phía Vạn Tú Sơn xa xăm.

Thẩm Thanh Huyền chỉ nói rằng: “Giúp ta tìm mấy con chim bồ câu.”

Chim bồ câu? Lão Tăng nghếch mặt ra.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ một hồi rồi bảo: “Muốn chim bồ câu có hình thể cường tráng, lông đuôi thon dài, quanh năm phi hành.” Tuy yêu cầu vậy không có tác dụng gì, nhưng dù sao cũng tốt hơn mấy con già yếu tàn tật.

Tăng Tử Lương phải mất một lúc mới phục hồi tinh thần, vậy mà thật là chim bồ câu, chứ không phải xẻo hẳn!

Hắn nhanh chóng đáp lại: “Đệ tử lĩnh mệnh!”

Tăng Tử Lương vội vàng nói với đệ tử bên cạnh: “Tìm chim bồ câu, nhanh tìm cho ta chim bồ câu lớn vừa béo vừa đẹp!”

Đám đệ tử cũng nghếch mặt ra nốt: Sư tôn tích cốc đã lâu, sao giờ lại muốn ăn bồ câu? Nếu muốn ăn bồ câu, không phải nên chọn bồ câu con sao?

Tiểu đồ đệ hẳn nhỏ giọng nhắc nhở: “Sư tôn, nếu là chim bồ câu, nướng bồ câu con ăn ngon nhất.” Nói xong chính nó cũng chảy nước miếng.

Tăng Tử Lương: “...”

Lẽ nào Tôn chủ đại nhân muốn ăn bồ câu nướng?

Hắn hơi nảo náo một tí, bỗng cảm thấy long trời lở đất! Không thể nào, không phải sự thật, Tôn chủ đại nhân của họ sao có thể ăn loại phạm phu tục vật này?

Vậy cần chim bồ câu làm gì?

Chẳng lẽ muốn dùng bồ câu đưa tin?

Đùa gì thế! Tôn chủ đại nhân chỉ cần thả thần thức, ai mà không nghe được y truyền âm? Sao có khả năng dùng phương tiện truyền tin thấp kém này?

Không phải nướng bồ câu cũng chẳng phải dùng bồ câu đưa tin, vậy muốn nó để làm gì ...

Cái tính này của Tăng Tử Lương nếu quăng tới thời cổ đại thì chính là đại gian thần, chính sự làm không lưu loát, phỏng đoán ý cấp trên lại vẹn toàn.

Sau khi nghiêm túc cân nhắc cả buổi, hắn cho rằng với phong cách Tôn chủ, nhất định là muốn ngắm bồ câu!

Nghe nói ở hiện thế có người nhìn lầm chim bồ câu thành biểu tượng hòa bình, Tôn chủ lòng mang nghĩa lớn, nhất định muốn dùng ý này để cảnh cáo, nói hắn biết hòa bình trị thế mới là đường ngay đại đạo!

“Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi!” Nghĩ thông suốt rồi, lão Tăng cho đầu tiểu đồ đệ một cú.

Tiểu đồ đệ này cũng giống hắn, rất xảo quyết, nó khà khà hai tiếng, chẳng thấy sợ hắn.

Tăng Tử Lương vội vàng phân phó:

“Tìm ... tìm chim bồ câu ngoại hình tuần mỹ, phải có lông trắng như phượng, đôi mắt như nước!”

Việc nhỏ cỡ này, môn nhân của hãn tất nhiên mau chóng giải quyết tốt.

Không lâu sau, một đôi bồ câu có thể nói là trong bồ câu có phượng, xinh đẹp tới mức muốn giấu đi bị đưa tới trước mặt Tăng Tử Lương.

Hãn nghiêm túc quan sát một hồi, mặc dù cảm thấy vật phạm tục này không xứng với nơi tụ hội sinh linh xinh đẹp như Vạn Tú Sơn, nhưng hết đường chọn rồi, dù sao bọn chúng cũng chỉ là chim bồ câu.

“Được rồi, các người lui xuống đi!”

Tăng Tử Lương thành kính hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Tôn chủ, chuyện đã làm thỏa đáng, Tử Lương tiễn ngài đi nhé?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Tăng Tử Lương nhanh chóng mang hai con bồ câu trắng theo, cẩn thận hộ vệ, thận trọng đưa chúng đến Vạn Tú Sơn.

Vì linh khí trên Vạn Tú Sơn dồi dào, sợ phạm vật này không chịu được, cho nên Tăng Tử Lương hết lòng bỏ chúng vào túi sủng vật.

Đi thẳng tới Càn Thính Điện, trước tiên quỳ lạy hành lễ, rồi dâng túi sủng vật, Tăng Tử Lương hết sức mong đợi.

Đôi chim bồ câu này trong đám bồ câu đúng là không tầm thường, hãn dám đảm bảo, thế gian này ngoài hãn ra không ai có thể tìm được chim bồ câu có đáng tiền lúc ẩn lúc hiện hơn bọn này!

Hãn làm việc thỏa đáng như vậy, không biết Tôn chủ có khen ngợi hãn không?

Lão Tăng chờ mong quá chừng nè!

Nhưng mùa ...(khúc này tác giả chơi chữ đó không phải do tui teen đầu =3=)

Thấm Thanh Huyền nói: “Để ở đây là được.”

Ờ kìa ... Không mở ra nhìn sao?

Tăng Tử Lương rất không cam lòng, nhưng hắn không dám hỏi ... Chỉ có thể oan ức lui tạch tạch về sau, đồng thời mong đợi Tôn chủ mở ra nhìn, không chừng thấy thích lại sẽ khen hắn cho mà xem ...

Trên thực tế, lão Tăng nên vui mừng, may mà Thấm Thanh Huyền không nhìn thấy đôi bồ câu này ngay trước mặt hắn, bằng không nhất định giáo huấn hắn cho mồ hôi đầm đìa.

Đây là hai thứ đồ gì?

Vừa trắng vừa gầy còn có mắt xanh, còn xấu hơn được nữa không?

Còn cái đuôi này nữa ... Y muốn chúng nó thon dài, là hi vọng thấy chúng nó bay nhanh, nhưng lông đuôi này có thể sánh ngang với chim khổng tước, bay nổi không hả?

Thấm Thanh Huyền cứ tưởng Tăng Tử Lương là người cơ trí, nào ngờ làm việc lại ngu xuẩn thế này.

Thôi vậy, vốn cũng không trông cậy chim bồ câu có thể bay tới Tâm Vực ... Dù sao cũng phải cải tạo, vậy cải tạo hai cái đuôi to này đi.

Thấm Thanh Huyền chột chột, trước tiên sửa cho lông đuôi bọn nó rụng hơn một nửa.

Tiết thay đôi bồ câu trắng xinh như hoa trong chớp mắt thành style đầu xù ...

Giải quyết bồ câu xong, Thẩm Thanh Huyền tìm bút mực, cân nhắc xem nên viết gì.

Dù sao nhiệm vụ bồ câu truyền thư rồi sẽ hoàn thành, không cần thiết viết quá nhiều.

Cầm bút ngẫm nghĩ, Thẩm Thanh Huyền hạ bút.

Vừa dựng thẳng một nét bút, một dòng thần thức dao động quanh quần Vạn Tú Sơn.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn cũng biết là ai ...

Ngay sau đó, giọng Cố Kiến Thâm vang trong lòng y: “Sư thúc.”

Y còn chưa thả bồ câu đưa tin, người này đã truyền âm tới rồi.

Thẩm Thanh Huyền không để ý tới hắc, tiếp tục viết.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sự tình xử lý ra sao rồi?”

Thẩm Thanh Huyền làm như không nghe thấy.

Cố Kiến Thâm tự biên tự diễn ngữ điệu ung dung, thanh giọng mê người: “Nếu cần ta giúp đỡ, xin nhất định nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Cần người giúp đây, đó là thành thật ngồi chờ đi, đừng đi chỗ nào hết!

Y vẫn không lên tiếng, Cố Kiến Thâm càng nói càng hăng hái: “Một ngày không gặp đã thấy nhớ nhung, không biết sư thúc có nhớ tới ta không?”

Ngọc giản rất muốn chen vô một câu: Có có, chủ nhân nhớ mắt người nhớ tóc dài của người nhớ cấm ấn của người nữa, nhớ nhiều lắm lắm luôn đấy!

May mà nó còn đang giả chết, tuy không giả chết nó cũng chẳng có gan nói ...

Thẩm Thanh Huyền rốt cục mở miệng: “Người ở đâu?”

Giọng Cố Kiến Thâm nhẹ hơn: “Tử Ngộ Quan, trong nhà nhỏ của chúng ta, ta pha trà rồi, nhưng tiếc rằng người không ở đây.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa ngáy trong lòng, nhớ gian nhà hoa lệ cùng tách hồng trà xinh đẹp của mình.

Chỉ có điều y phải nhịn xuống, dời gạch là việc quan trọng nhất.

Y nói với Cố Kiến Thâm: “Chờ.”

Nói xong y chặt đứt truyền âm, nghiêm túc viết cho xong phong thư này.

Tuy chỉ có hai chữ, nhưng cũng là thư, không có vấn đề gì.

Thẩm Thanh Huyền gọi bồ câu trắng, cẩn thận quấn thư vào cái đuôi nhỏ gầy của chúng.

Chim bồ câu này nửa đời trước nhận mọi tung hô, nào ngờ rằng hôm nay lại lưu lạc tới mức làm nhân viên chuyển phát nhanh?

Trời sinh nó không chuyên làm việc này, luôn làm người ta có lỗi giác vừa ra khỏi Vạn Tú Sơn đã bị người dắt đi.

Chẳng qua có thần thức Thẩm Thanh Huyền che chở, người không phận sự không đả thương được nó.

Giờ chỉ cần xem nó có sức bay tới Tử Ngộ Quan hay không.

Đáng ăn mừng ở chỗ, Cố Kiến Thâm không về Duy Tâm Cung, bằng không sợ rằng chim bồ câu này đã bị nướng chín mà ăn.

Thả bồ câu ra ngoài, chỉ còn chờ Cố Kiến Thâm nhận thư.

Thẩm Thanh Huyền vừa mới thả lỏng chút thôi, ai ngờ dưới chân núi truyền tới dao động linh khí vừa nguy hiểm lại quen thuộc.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Giọng Cố Kiến Thâm truyền vào tai y: “Sư thúc, có thể để ta vào không?”

Cái tên này sao tới Vạn Tú Sơn luôn rồi!

Trong giọng Thẩm Thanh Huyền dẫn theo tức giận: “Không phải đã bảo người thành thật ngồi chờ rồi à!”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta thấy Diệp chương môn đã về Tử Ngộ Quan, nghĩ sư thúc đã không còn việc gì, cho nên muốn nhìn thấy người sớm.”

Lời tâm tình hết câu này đến câu khác, đáng tiếc Thẩm Thanh Huyền không có tâm trạng nghe.

Hắn chạy tới đây, chim bồ câu lại bay tới Tử Ngộ Quan, còn truyền thư gì nữa hả?

Chờ đã!

Nhiệm vụ là dùng bồ câu đưa tin cho Cố Kiến Thâm, mà Cố Kiến Thâm đã ở dưới chân núi, chỉ cần làm cho chim bồ câu đốt nát kia quay đầu ngay bây giờ, có phải hoàn thành nhiệm vụ rồi không?

Ngọc giản giả chết nhanh chóng vùng vẫy: “Bổ sung: Xin dùng bồ câu đưa tin cho Cố Kiến Thâm ở Duy Tâm Cung.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản: QAQ!

Tôn chủ đại nhân kiểm chế vô cùng tốt, dù sao cũng là người vạn vạn tuổi, không dễ nổi giận thế đâu.

Duy Tâm Cung thì Duy Tâm Cung, đường tu đạo trước giờ nhấp nhô, chút thất bại nho nhỏ này chưa tính là gì!

Ngọc giản run lấy bấy: Nếu sát khí của chủ nhân không nặng như vậy thì tốt rồi!!

Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, có thể nhờ người một chuyện không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Có thể gặp mặt trao đổi không?”

Thẩm Thanh Huyền cần hãn phối hợp, đương nhiên biết phải cho hãn ăn kẹo: “Đến đây đi.”

Lá chắn Vạn Tú Sơn mở ra vì hãn, Cố Kiến Thâm đi vào nơi quan trọng của Thiên Đạo, tâm trạng lại không dao động quá nhiều.

Đây là ngọn núi tiên mà biết bao người tha thiết mơ ước, nhưng với hãn mà nói còn kém xa nam nhân đứng sâu trong đấy.

Có điều nhìn kỹ lại, Vạn Tú Sơn này quả nhiên cực kỳ xứng với Thẩm Thanh Huyền.

Giai nhân thanh lãnh, tiên sơn vô trần(núi tiên không vương bụi trần).

Dường như Tuyết Liên trên núi tuyết đã nở rộ, nhuộm đậm vẻ đẹp tinh khiết tới cực hạn.

Cố Kiến Thâm đi tới, bước qua bụi tiên lượn lờ, thấy được thân ảnh trắng như sương trong Càn Thính Điện.

Không gió mà bay, một cái xoay người liền xao động tâm hãn.

Thẩm Thanh Huyền thấy hãn tới cũng rất vui, vì không có người ngoài, Cố Kiến Thâm hoàn toàn là hình dáng Ma tôn, tóc dài đỏ sẫm, đôi mắt diễm sắc, một chữ đẹp sao có thể miêu tả?

Ngữ điệu y cũng dịu dàng hơn:“Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Đến quá vội nên không kịp chuẩn bị gì, mong sư thúc đừng giận.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không cần khách sáo với ta như thế.”

Cố Kiến Thâm mơ hồ nhận ra y lại có chuyện, dù sao thái độ tự nhiên tốt như thế ...

Thẩm Thanh Huyền châm trà cho hân:

“Mặc dù không bằng hồng trà sang quý của Bệ hạ, nhưng có thể miễn cưỡng nhấp miệng.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên khách sáo với y: “Nghe nói vân trà Vạn Tú ngàn năm mới thành một bó, là báu vật có một không hai.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không khoa trương thế đâu, nếu người thích, cứ mang một ít về.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Nếu đã thế, vậy ta cũng phải chuẩn bị một phần hậu lễ cho sư thúc rồi.”

Hai người tâng bốc mua bán qua lại với nhau một hồi, Thẩm Thanh Huyền nhin không được cắt ngang vào chủ đề chính.

“Không dám giấu giếm gì,” Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói, “Ta có một yêu cầu quá đáng, hi vọng bệ hạ có thể hỗ trợ.”

Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc cứ nói thẳng, ta đương nhiên dốc hết toàn lực.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hân, hơi rũ mắt nói: “Không khó khăn thế đâu, chỉ là ... chỉ là muốn người về Duy Tâm Cung một chuyến.”

Cố Kiến Thâm giật mình: “Hồi cung?”

Thẩm Thanh Huyền ra vẻ rụt rè, lông mi dài cong vút khẽ run: “Đúng, trở về càng nhanh càng tốt.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sư thúc muốn theo ta về xem Duy Tâm Cung ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta vẫn chưa đi được, không đi được.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Vậy mình ta về có ý nghĩa gì?”

Khóe mắt Thẩm Thanh Huyền hơi liếc sang Cố Kiến Thâm, nhìn hẩn xong liền thu về thật nhanh: “Ta nói ... nhưng người đừng có cười ta đó.”

Cố Kiến Thâm bị dáng dấp này của y chọc cho lòng ngứa ngáy khó nhin, giọng nói ngày càng dịu dàng: “Xin cứ nói.”

Thẩm Thanh Huyền tạm dừng rồi mới ôn nhu nói: “Ta viết cho Bệ hạ lá thư, tính thời gian có lẽ đã tới Duy Tâm Cung rồi, cho nên muốn người về xem.”

“Thư?” Cố Kiến Thâm lộ rõ nghi hoặc, “Sư thúc có gì muốn nói, nói thẳng ra là được.”

Thẩm Thanh Huyền cup mắt, thấp giọng đáp: “... Nhưng vẫn có mấy lời không nói ra được.”

Trái tim Cố Kiến Thâm đột nhiên đập thành thịch.

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền cong lên rất nhẹ, độ cong rất đổi ngọt ngào động lòng người: “Ta biết ta hơi tùy hứng, nhưng hi vọng Bệ hạ có thể cảm thông cho một mảnh tâm ý của ta.”

Cố Kiến Thâm bỗng dừng nắm chặt tay y, mắt đỏ kờ sát nhìn y: “Là tâm ý nào?”

Thẩm Thanh Huyền không giãy ra, ngược lại dờn mắt bảo: “Đi xem thì biết thôi.”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y một lúc, môi mỏng khẽ nhếch, giọng nói vô cùng mê người: “Được.”

Cuối cùng cũng lừa được người đi, Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Nhiệm vụ lần này không thành vấn đề rồi!

Y đã đưa chim bồ câu đốt nát tới bên ngoài Duy Tâm Cung, Cố Kiến Thâm quay về rất nhanh, chắc hiện giờ đã thấy thư rồi.

Đáng tiếc Cố Kiến Thâm chạy về Duy Tâm Cung, gỡ thư trên chân bồ câu trắng, mở ra xem ——

“Tiểu Hồng.”

Hai chữ rồng bay phượng múa, đại biểu cho tâm ý “muốn nói nhưng không sao thốt thành lời” của Thẩm Thanh Huyền?

Cố Kiến Thâm lắc đầu cười khẽ, hắn không thấy giận, trái lại tim còn ngứa ngáy hơn.

Chỉ có điều ...

Hắn lấy một cái ngọc giản màu đỏ ra, bên trên có một hàng chữ chậm rãi sáng lên.

“Mười bảy, hồi âm cho Thẩm Thanh Huyền.”

Sao lại trùng hợp quá vậy?

Y viết thư cho hắn, hắn phải hồi âm cho y?

Cố Kiến Thâm nhếch môi, cười đầy hàm ý sâu xa.

——

Lâm nhảm: Hôm nay đi inb cho Long Thất Đại Đại cầu ôm đùi, Đại Đại
thực đáng eo(/)u()

Độ =))))))))) ngọc giản của Bệ hạ cũng không phải dạng vừa đâu

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Giấy Viết Thư Nho Nhỏ Không Chứa Nỗi Tình Ý Ta Dành Cho Người

Không hồi âm thì sẽ ra sao? Thẩm Thanh Huyền sẽ cầu xin hãn thế nào?

Nghĩ tới đây, Cố Kiến Thâm bình tĩnh thu hồi ngọc giản cùng lá thư.

Thẩm Thanh Huyền hài lòng nhìn nhiệm vụ hoàn thành, thang trời lại thêm một viên gạch, dường như hình dáng cũng rõ ràng hơn.

Tốt lắm ... Con đường phi thăng ngay trong tầm tay.

Thẩm Thanh Huyền không định bắt Cố Kiến Thâm hồi âm, y đang muốn gọi người về, tiếp tục giải quyết nhiệm vụ còn lại, kết quả...

Ngọc giản lấp lóe.

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ có dự cảm không tốt.

Đúng như dự đoán, gia hỏa chuyên đào hố này nhảy một hàng chữ: “Thứ mười tám, nhận hồi âm của Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản chớp tắt lấy lòng, cứ như đang nháy mắt với y.

Nhưng mà nó quá xấu, Thẩm Thanh Huyền từ chối, thậm chí muốn lột da tróc thịt nó.

Nghe được tiếng lòng, ngọc giản thẳng thắn lưu loát đi “chết” tiếp ...

Thẩm Thanh Huyền không muốn nhìn ngọc giản nát chết một cách lãng nhách này nữa, y nhận ra rồi, gia hỏa này chính là một cái hổ, chuyên môn hãm hại y.

Bảo Cố Kiến Thâm hồi âm cho y?

Tôn chủ đại nhân không khỏi hồi hận, sớm biết còn phải nhận hồi âm, y đã viết thêm nhiều lời hay.

Cố Kiến Thâm nhìn thấy hai chữ “Tiểu Hồng” sẽ hồi âm cho y chứ? Sợ còn chưa đánh người là may.

Ngọc giản nát, Thẩm Thanh Huyền ghét bỏ mà trừng nó một cái.

Ngọc giản giả chết nhện không được run lên, sợ hãi quá sức.

Thẩm Thanh Huyền đợi cả buổi, đương nhiên không đợi được hồi âm.

Y cũng không giận, nếu có người gửi thư cho y, bên trong lại gọi người ta bằng cái tên bốn cột ... Y sẽ hồi âm ư? Không, y sẽ khiến cho đối phương biết vì sao hoa lại đỏ như thế.

Lại viết thêm một bức nữa vậy!

Thẩm Thanh Huyền nhìn bồ câu trắng dốt nát bên cạnh ... Bồ câu trắng kêu ùng ục, hồn nhiên không biết bản thân sắp phải trèo đèo lội suối xông Tinh Hải vượt Vọng Tẫn, còn tưởng rằng chủ nhân bị vẻ đẹp của nó bắt gọn rồi chứ.

Thẩm Thanh Huyền cầm bút lên, nghĩ một hồi, nghiêm túc viết một phong thư.

Đại ý là ... gửi thư rồi nhưng chột nhận ra gửi nhầm, không biết người nhận được nội dung ra sao, nhưng đó không phải lời từ đáy lòng ta, phong thư này mới là lời ta muốn nói với người.

Bên dưới là mấy lời nói mò ra vẻ đứng đắn: Luận đạo gập gờ, quả thật do trời tạo thành, ta theo Thiên Đạo, đáng lẽ phải nên không đội trời chung với người, nhưng qua những ngày hành trình Nguyệt Lạc Tử Ngọ, khiến ta cảm động quá đỗi, thì ra Kiến Thâm huynh sẵn sóc hiền hậu như thế, thực sự làm người sinh lòng yêu thích ...

Lưu loát viết hơn một trăm chữ, xét thấy số lượng chữ có vấn đề, vậy nên chúng ta không cần thuật lại từng cái đâu.

Nói chung Tôn chủ đại nhân vì cầu hồi âm, căn bản nói hết lời ngon tiếng ngọt!

Cuối cùng y vẫn không yên lòng, để lại thêm một câu: “Lặng chờ tin lành.”

Viết xong, Thấm Thanh Huyền trực tiếp dùng thuật làm khô mực, rồi quấn giấy viết thư vào đuôi bồ câu trắng.

Trước khi đưa thư, Thấm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm.

“Nhận được thư chưa?” Y cố ý làm giọng nói mang chút mong đợi.

Cố Kiến Thâm đang chờ y đây này: “Nhận được rồi.”

Giọng Thấm Thanh Huyền hơi căng thẳng: “Người ... trong lòng nghĩ thế nào?”

Cố Kiến Thâm trầm ngâm một chút: “Chẳng lẽ không phải Đại Hồng?”

Thấm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nói: “Âm thầm dùng chữ ‘tiểu’ này hình dung ta có vẻ không ổn cho lắm.”

Thấm Thanh Huyền “kinh hãi tới biến sắc”: “Ta ... Ta gửi nhầm thư!”

Cố Kiến Thâm ở Duy Tâm Cung nghiêng người dựa vào giường mềm, bên môi đều là trêu tức: “Ồ? Gửi nhâm à?”

Thẩm Thanh Huyền vội vàng nói: “Người nhận được hai chữ Tiểu Hồng hả?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đúng.”

Thẩm Thanh Huyền “ảo não” nói: “Đó là ta viết cho Tiểu Hoa Đào, sao gửi lung tung vậy kia? Bỏ câu trắng này quả nhiên không đáng tin cậy.”

May mà bỏ câu trắng không có linh trí, bằng không khóc chết luôn, cái nồi úp trên lưng này, oan quá chừng!

Cố Kiến Thâm cố nén cười nói: “Thì ra là thế, vậy đến cùng sư thúc muốn nói gì với ta?”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Chờ đó, ta gửi qua cho người ngay.”

Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc cần gì phiền phức như thế, nói ta nghe không tốt hơn sao?”

Thẩm Thanh Huyền vẫn khẳng khẳng giữ giọng điệu này: “Có mấy lời không nói ra được nhưng có thể viết.”

Tuy không nhìn thấy người, nhưng nghe âm thanh, Cố Kiến Thâm có thể tưởng tượng được dáng nhỏ giận dữ kia của y, trái tim lại cảm thấy ngứa nữa rồi.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Bệ hạ chờ nha, lần này xác định sẽ không gửi nhâm nữa.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Được, ta rất chờ mong.” Gửi nhâm? Sợ là lần này mới gửi nhâm thật đây.

Không lâu sau bồ câu trắng run run rẩy rẩy bay tới, Cố Kiến Thâm thương chúng là của Thâm Thanh Huyền, cho nên góp chút linh khí, làm chúng nó nhảy nhót tung bừng.

Mở giấy viết thư ra nhìn, Cố Kiến Thâm nhin không được cong môi ...

Tràn đầy một tờ giấy, giữa những hàng chữ đều là tình thâm ý trọng ... Đáng tiếc chữ viết xinh đẹp thanh tú, tình ý lại giả tạo đến cực điểm.

Chỉ có điều Cố Kiến Thâm vẫn thấy rất vui, hân xem hết lần này tới lần khác, càng nhìn càng nhớ Thâm Thanh Huyền.

Thâm Thanh Huyền cũng nhớ hân nữa, ầy ... là nhớ thương hồi âm của hân cơ.

Chờ rồi chờ ... đợi rồi đợi ... Chờ tới mức trà cũng nguội mà vẫn không thấy hồi âm đâu ...

Lần này Thâm Thanh Huyền giận thiệt, sao Cố Kiến Thâm kia không cảm kích không thức thời quá vậy!

Lẽ nghi cơ bản nhận được thư là phải trả lời chẳng lẽ hân không biết? Quả nhiên là ma tu Tâm Vực không có lễ giáo!

Y giận mất một lúc, rồi lại vì dờn gạch mà phải nhin xuống.

Sau một lát, không nhận được thư, nhưng lại đợi được truyền âm nhập mật của Cố Kiến Thâm.

“Sư thúc,” Cố Kiến Thâm: “Ta rất nhớ người.”

Thâm Thanh Huyền: “.....”

Giọng Cố Kiến Thâm trầm thấp, rất chi là mê người: “Thư ta xem rất nhiều lần, tâm ý của người ta cũng hiểu, chúng ta có thể gặp mặt không?”

Thẩm Thanh Huyền không muốn gặp mặt hẳn! Gặp mặt làm gì? Gặp mặt rồi sao nhận được hồi âm?

Thẩm Thanh Huyền nhún nạy lừa hẳn rằng: “Tâm ý của ta người đã rõ, vậy tâm ý của người thì sao?”

Cố Kiến Thâm bảo: “Ta muốn nói ngay mặt cho người nghe.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Không công bằng.”

“Tại sao?” Giọng Cố Kiến Thâm càng dịu dàng lưu luyến, “Ta muốn thấy người, hy vọng tiến vào trong mắt người, như thế tâm ý ta mới có thể truyền đạt trọn vẹn cho người.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hẳn: “Nhận được thư của ta, người vui không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Vui chứ.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Vậy người nên hiểu, ta cũng hy vọng có thể nhận được thư của người.”

Cố Kiến Thâm nhanh chóng đáp: “Ta có thể nói người nghe, người muốn nghe bao nhiêu lần ta liền nói bấy nhiêu.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không giống nhau, sau này ta cũng có thể nói với người rất nhiều lần, nhưng thư trong tay người ta lại không có.” Lời trong lời ngoài đều là: Người mau hồi âm cho ta coi!

Cố Kiến Thâm dừng một chút.

Thẩm Thanh Huyền dùng phép khích tướng: “Thật ra người không viết được đúng không? Không có tâm ý kia, đương nhiên không sao đáp lại được.”

Cố Kiến Thâm tương kế tựu kế: “Giấy viết thư nho nhỏ không chứa nổi tình ý ta dành cho người.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản vậy xem toàn bộ quá trình bày tỏ: Mẹ ta ơi, còn có việc của ta nữa sao? Ta thấy hai tên này đang nói lời yêu với nhau nè! Nhưng vấn đề là ... hai người đã tình nồng mật ý như vậy rồi, sắp sửa ước định cả đời luôn, sao ‘Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cố Kiến Thâm’ vẫn còn sáng quá vậy!

Thế giới của đại lão, ngọc giản nho nhỏ xem không hiểu.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sư thúc, ta ở Tử Ngọ Quan chờ người.”

Thẩm Thanh Huyền vừa nghe hẩn không ở Duy Tâm Cung, nhất thời giận dữ, chặt đứt truyền âm, dựng lá chắn lên, không để ý tới hẩn nữa.

Đồ khốn nạn, viết cho ta lá thư thôi bộ khó vậy à?

Không khó, đừng nói viết một lá, có viết một trăm lá thư Cố Kiến Thâm cũng không thấy khó.

Nhưng nếu viết, Thẩm Thanh Huyền còn có thể nói lời điệu ngoan như thế với hẩn nữa sao?

Cố Kiến Thâm am hiểu sâu sắc đạo “thả dây dài câu cá lớn”.

Dựng lá chắn suốt mấy ngày, Thẩm Thanh Huyền thân nhiên đặc ý ở Vạn Tú Sơn, rất biết kìm nén cảm xúc.

Ngọc giản cũng im như gà, sợ chọc giận đại lão, đại lão từ bỏ phi thăng, vậy thì hỏng chuyện!

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền không có khả năng từ bỏ phục hồi thang trời, vì thông thiên không phải chuyện của mình y, phía sau y còn có hàng vạn nghìn đệ tử, không thể vứt bỏ không quan tâm họ.

Bọn họ kính ngưỡng y, y phải gánh vác phần tín nhiệm này.

Lại mấy ngày trôi qua, Thẩm Thanh Huyền biến thành hình dáng Triều Yên tới Tử Ngộ Quan.

Y muốn đi tìm Cố Kiến Thâm? Làm sao có khả năng!

Hắn không hồi âm cho y, y sẽ không đi gặp hắn đâu!

Thẩm Thanh Huyền đến Tử Ngộ Quan vì hai nguyên nhân, một là chuyện tòa nhà ăn thịt người bên Diệp Trạm đã có kết quả, y trực tiếp tới xem; hai là thăm Tiểu Hoa Đào.

Về phần Cố Kiến Thâm? Quên đi ha.

Hóa thành hình dáng Triều Yên hành tẩu tiện hơn, không bao lâu y gặp được Diệp Trạm.

Mấy ngày không gặp, Diệp Trạm tiêu tụy đi rất nhiều.

Đương nhiên với tu vi của hắn, tiêu tụy này không phải ở thân thể mà là trên tinh thần.

Xem ra đã chịu mọi dẫn vật trong lòng.

Thẩm Thanh Huyền lại cảm thấy đây không phải chuyện xấu, tự xét lại mình cũng là đạo tu hành, nhưng không thể quá cố chấp, cho nên lần này y đến Tử Ngộ Quan cũng vì muốn trấn an Diệp Trạm.

Diệp Trạm thỉnh tội nói: “Tôn chủ, quả thực do đệ tử vô năng, mặc cho đám ác đồ kia làm ác ngay dưới mí mắt!”

Lần thẩm tra này dẫn ra không ít sự cố.

Chế độ Tử Ngộ Quan nghiêm ngặt, phải nói ngoài mặt là nghiêm túc nhất trong sáu phái, nhưng dưới sự áp chế cứng nhắc rất dễ làm nhiều người nảy sinh ý đồ phản nghịch.

Mục đích đám Tôn Cảnh Nguyên ăn thịt người cũng đã tra ra.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nhìn: “Bồ linh điên?”

Diệp Trạ nói: “Đúng, không biết bọn họ nghe lời mê hoặc này từ đâu, cho rằng ăn những đứa trẻ tư chất tuyệt hảo có thể bồi bồ linh điên.”

Như thế cũng dễ hiểu, bọn Tôn Cảnh Nguyên là đệ tử ký danh Tử Ngộ Quan, tư chất cực kém, khổ tâm tu hành nhưng không tới được đại đạo, nhất định không cam lòng, nghe nói có cách mở rộng linh điên bèn không tiếc đánh đổi muốn thử nghiệm.

Trùng hợp ở chỗ, phần lớn quản sự tăng chót Tử Ngộ Quan đều xuất từ thân đệ tử ký danh, bọn họ nỗ lực mấy chục năm, cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng tới trúc cơ, Diệp Trạ thương hại, cho họ nhận chức trong quan, nào ngờ bọn chúng nảy sinh tà niệm với những đứa bé ngoại môn.

Trong ngực bất bình, lòng lại ảm ức, mắt thấy con đường tu hành của những kẻ “con cưng của trời” đơn giản hơn họ gấp mấy lần, không cam lòng đọng lại lâu năm rốt cục bạo phát, lại thêm tà thuật bồi bồ linh điên gì kia châm ngòi thổi gió, thế nên phạm vào chuyện ác tà trời này!

Ban đầu còn có thể xoắn xuýt, nhưng chỉ cần ăn người đầu tiên, về sau sẽ càng chết lặng, cho tới hiện tại ... xây nên thôn trang bằng xương trắng kia, chẳng khác nào địa ngục thế gian!

Diệp Trạ nói: “Tu hành vốn là việc muôn vàn khó khăn, hàng năm đều có vô số đệ tử bá nhập Tử Ngộ Quan, ta vẫn luôn nghi ngờ tại sao nhiệm vụ thí luyện lại có nhiều đứa trẻ một đi không trở lại, ta còn tưởng độ khó nhiệm vụ quá cao, cho nên từng người rơi rớt, nào có ngờ ...” Diệp Trạ thở dài một tiếng, trong con ngươi tràn đầy hối hận!

Tôn Cảnh Nguyên cấu kết quản sự chỗ nhiệm vụ thí luyện, bảo họ tuyên bố nhiệm vụ truyền tin vào thành cho những đệ tử mới tư chất tốt không chỗ nương tựa.

Đệ tử nhận nhiệm vụ này sẽ tới Ngô trạch một chuyến, môn nhân Ngô trạch thấy đứa trẻ nào tư chất tốt sẽ báo ngay cho Ngô Tu Vĩ, Ngô Tu Vĩ kia sẽ nhiệt tình chiêu đãi, vặn hỏi danh tính đồng thời hứng thú quan sát, sau khi thu thập đầy đủ thông tin sẽ báo cho Tôn Cảnh Nguyên, Tôn Cảnh Nguyên liền phái người nghĩ trăm phương ngàn kế lừa hài tử vào trong thôn trang ...

Các tầng qua lại với nhau vô cùng kín kẽ, nếu không phải Thẩm Thanh Huyền hóa thành tiểu đồng Triều Yên, sao có thể phát hiện chuyện ác dơ bẩn này!

Tiểu đồng đã chết phần lớn bơ vơ không nơi nương tựa, ở nơi xa xăm bát vô âm tín không người nhà tìm, Tử Ngộ Quan đợi lâu không thấy người liền ghi chép đã gặp nạn.

Dù sao con đường tu hành gặp ghềnh, bí cảnh Nguyệt Lạc trước khi nhập môn cũng nguy hiểm tầng tầng, càng chưa kể tới sau khi nhập môn.

Như thế càng có cơ hội cho đám ác đồ này làm chuyện ác.

Chuyện về sau Diệp Trạ đã xử lý thỏa đáng, phạm là có liên quan tất cả đều bị quét thần thức, chỉ cần tham dự trong đó đều bị giam giữ trừng phạt nghiêm khắc.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn nói: “Có nghĩ kỹ về sau nên làm gì để ngăn việc này phát sinh không?”

Diệp Trạ thưa: “Ngày sau sẽ nghiêm túc sàng lọc quản sự, cũng định kỳ thăm tra, tăng cường mệnh bài cho đệ tử nhập môn ...”

Hẩn nói hết mọi chuyện, Thẩm Thanh Huyền lắng nghe, khá là yên tâm.

Tuy việc này đã kích cực lớn tới Diệp Trạ, song cũng may hẩn tỉnh táo lại, xử lý rất toàn vẹn.

Rời khỏi chỗ Diệp Trạ, Thẩm Thanh Huyền dự định tới thăm Tiểu Hoa Đào.

Túc Vũ ở nội môn, đáng lẽ đi từ đại điện xuống là có thể tới thẳng chỗ Tiểu Hoa Đào.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không làm thế, y đi thẳng đến tiểu viện ngoại môn, mắt thấy cách viện tử ngày càng gần ...

Thật ra y vừa rời chỗ Diệp Trạm đã không còn tiếp tục che lấp hơi thở mình nữa, nếu Cố Kiến Thâm ở Tử Ngọ Quan, nhất định đã sớm nhận ra.

Hơn nữa còn phát giác được y cách hăn ngày càng gần.

Muốn gặp mặt ư?

Thư còn chưa nhận, gặp quý thì có.

Tiểu viện gần ngay trước mắt, Thẩm Thanh Huyền quẹo thật nhanh, hướng vào sân của Chu tiểu bá.

Ai muốn gặp hăn chứ? Y tới ngoại môn vì muốn xem thử nhóc mập ra sao rồi, suy cho cùng cũng bị người bắt trói dọa sợ mà.

Thẩm Thanh Huyền đến xem nhóc mập, nhóc mập được cưng mà sợ hãi quá sức, hăng hái đến độ nói hớ ra mồm, mắt thấy sắp sửa thốt câu thứ ba “Muốn ngủ với người” ...

Cửa phòng mở ra, Cố Kiến Thâm đứng ngay ngoài cửa.

Nhóc mập sợ hết hồn, run lập cập nói: “Hai bọn ta rất là thuần khiết, Triệu Yên không đội nón xanh cho người đâu, ta ... ta ... tuy ta muốn gì đó với y thật, nhưng chỉ có tà tâm không có gan trộm.” Nói xong nhóc mập vội vàng che miệng, liều mạng lắc đầu, biểu thị mình không có nói gì hết!

Cố Kiến Thâm & Thẩm Thanh Huyền: “...”

Nhóc mập bị dọa quá sức, vội vàng nói: “Các người nói chuyện đi! Thỏa thích nói chuyện! Có làm gì đó ta cũng không ngại đâu! Ta phải tới y được

đường, lần trước bị người đánh cả người ta đều đau, không chừng giờ đi khám đại phu sẽ chết ...”

Nói xong nó chuồn ngay và luôn ...

Trong nhà gỗ nhỏ hẹp, hai người đối diện nhau.

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm mở miệng trước: “Sư thúc ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta đi đây.”

Y xoay người muốn ra cửa, Cố Kiến Thâm bỗng giữ chặt cổ tay y.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu lại nhìn hắn: “Có việc gì?”

So với Thẩm Thanh Huyền, thái độ Cố Kiến Thâm phải nói là dịu dàng đến cực điểm: “Giận ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta có gì phải giận?”

Cố Kiến Thâm nói: “Giận ta không gặp người?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Ai cho người tới gặp ta? Hồi âm! Là hồi âm đó đồ ngốc này!

Cố Kiến Thâm giả vờ không biết, hắn dịu giọng nói: “Ta vẫn luôn chờ ở Tử Ngọ Quan, luôn luôn ở gian nhà của chúng ta.”

Cẩn thận nghe sẽ thấy trong giọng nói này có tí đáng thương.

Thẩm Thanh Huyền liếc hắn một cái, đúng lúc nhìn thấy mắt đỏ xinh đẹp của hắn.

Ừm ... Không sao thu được tâm mắt.

Cố Kiến Thâm tràn đầy dịu dàng, đôi mắt vốn xinh đẹp giờ khắc này càng làm người chần động cả hồn phách: “Ta mỗi ngày đều pha hồng trà, bày sẵn giường chăn, chờ người trở về.”

Bàn về bản lĩnh đồ người, Cố Kiến Thâm đứng thứ hai vậy không ai dám nhận thứ nhất.

Dù sao Thẩm Thanh Huyền cũng rất là hưởng thụ.

Y nhìn chòng chọc hẳn nói: “Ai bảo người chờ ta?”

Tay Cố Kiến Thâm bao lấy tay y: “Là tự ta muốn chờ.”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Vậy người tiếp tục chờ, ta phải về đây.”

“Sư thúc.” Cố Kiến Thâm gọi y, “Người thật sự không muốn nghe tâm ý của ta sao?”

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới chuyện này liền giận.

Y rất muốn mắng một câu: Nghe răm ý, viết thư đi!

Nhưng lại không thể nói.

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh nói: “Người không thể giống ta sao?” Viết thư viết thư, nói chuyện không bằng viết thư!

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Không giống nhau được.”

Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm dõi theo y, trong mắt đỏ hàm ý khổ sở: “Bởi vì ta nghiêm túc hơn người.”

Thẩm Thanh Huyền không vui, ai nghiêm túc hơn ai, ai xem ai thật lòng? Vờ vịt tới nghiệm rồi hả?

Không hồi âm thì đừng gặp mặt, ý chí Tôn chủ đại nhân rất là kiên định:
“Ta ...”

Y định bảo đi trước đây, ngọc giản lại đúng lúc lóe lên.

Thẩm Thanh Huyền có thể kiểm tra ngọc giản trong biến ý thức, vì vậy y nhìn thử.

“Mười chín, tiểu biệt thăng tân hôn, cùng ngắm sao với Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Màu mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, khóe miệng dần theo ý cười không thể nhìn rõ.

Thẩm Thanh Huyền hít một hơi, vẫn nói cho hết lời: “Ta đi đây.”

Nói đoạn y đi về phía cửa, Cố Kiến Thâm nhìn bóng lưng nhỏ quật cường của y, triệt để nhịn hết nổi, hẩn nhanh chân đi tới, một tay ôm lấy người ta.

“Được rồi mà, thiếu gia...” Hẩn dán sát vào tai y khẽ khàng, “Chúng ta về nhà thôi.”

Thẩm Thanh Huyền nhịn không cho hẩn một cái tát, hừ lạnh một tiếng rồi vòng quanh cổ hẩn.

Có thể nói là ngạo kiều làm nũng.

Tuy có thể đoán được nguyên do y thay đổi thái độ, song Cố Kiến Thâm vẫn yêu thích cực kỳ dáng vẻ này của y.

Hẩn bèn hôn lên gò má y một cái.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu trừng hẩn.

Cố Kiến Thâm nói: “Biến về đi, ta muốn hôn người.”

Thẩm Thanh Huyền giận ghê gớm: “Năm mơ.”

Cố Kiến Thâm lại bóp eo y một cái.

Thẩm Thanh Huyền giận dữ dùng Thiên cân trụ cộng thêm hàn băng vạn năm, cho Cố Kiến Thâm cảm nhận được thế nào gọi là sức nặng sinh mệnh không thể thừa nhận.

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt: “Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm ôm chặt y thêm tí nữa: “Không.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Có tin ta đè gãy cánh tay người không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Người không nở đâu.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Y không phải không nở, y chỉ hoài nghi Cố Kiến Thâm bị gãy tay rồi có còn ngấm sao với y được hay không ...

Quên đi quên đi, không nhin việc nhỏ ắt hồng mưu lớn, Thẩm Thanh Huyền thu phép thuật, thành thật dựa vào lồng ngực Cố Kiến Thâm.

Tim Cố Kiến Thâm ngứa chịu không nổi, vừa vào nhà nhỏ, nhân lúc Thẩm Thanh Huyền bị trang hoàng trong phòng mê hoặc liên cường ép tháo gỡ thuật biến thân của y.

Tiểu đồng mềm mại bỗng chốc hóa thành mỹ nhân tuyết y xinh đẹp thanh tú ...

Cố Kiến Thâm nắm cầm y, hôn lên cánh môi mỏng ấy.

Thẩm Thanh Huyền giật mình, Cố Kiến Thâm đã xông vào cổ họng, cuốn lấy đầu lưỡi y.

Một cảm giác tê dại lan tràn toàn bộ xương sống, mi tâm Thẩm Thanh Huyền khẽ nhúu, nhưng vẫn mặc Cố Kiến Thâm hôn càng thêm triền miên.

Y muốn đẩy hẳn lỏng tay chút, Cố Kiến Thâm lại cùng y mười ngón đan chặt, hôn tới nhu tình mật ý.

Khi hai người tách ra, Thẩm Thanh Huyền hơi thở dốc: “Bệ hạ làm vậy là ý gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Người có cảm nhận được tâm ý của ta không?”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt.

Cố Kiến Thâm nắm tay y, đặt lên vị trí trái tim mình: “Có thể cảm nhận được nó đập nhanh cỡ nào không?”

Thẩm Thanh Huyền dời mắt xuống, nhìn lồng ngực của hắn, dường như thật sự nghe được tiếng chấn động như nổi trống.

Quả thật đập rất nhanh.

Môi mỏng Cố Kiến Thâm hơi cong, mắt đỏ dịu dàng như biển: “Chỉ bởi vì ta gặp được người.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn không chớp mắt, không biết là vì hắn hay vì đôi mắt hắn.

Dù sao cũng ... thật là đẹp.

Mắt thấy bầu không khí vừa vặn, Cố Kiến Thâm thu lại mắt đỏ, lần nữa khoác lên nguyệt trang.

Đôi mắt biến đổi, Thẩm Thanh Huyền phục hồi tinh thần.

Cố Kiến Thâm vừa thấy buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, hắn nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới nhớ tới chính sự: “Ta còn chưa muốn ngủ.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Làm sao thế?”

Thời cơ tốt đẹp như thế, Tôn chủ đại nhân tất nhiên không buông tha, y nói rằng: “Bên ngoài trăng sáng giữa trời, không bằng chúng ta chuẩn bị chút trà bánh, tiêu khiển một hồi.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên nghe theo y: “Cũng được.”

Nhiệm vụ này hẳn rất dễ hoàn thành, Thẩm Thanh Huyền cân nhắc, không phải cùng nhau ngắm sao thôi à? Đơn giản mà, xem xong y liền đi, lần sau mặc kệ nhiệm vụ gì, Cố Kiến Thâm không hồi âm cho y, y sẽ không gặp hấn!

Tính toán xong, Thẩm Thanh Huyền ra khỏi gian nhà, kết quả ...

Cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, ơ này.. Còn ngắm sao gì nữa hả, sợ vừa ra đã bị xối cho ướt sũng.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nói: “Ồ, không phải sư thúc mới bảo trăng sáng treo cao sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Phải làm sao đây?”

Thẩm Thanh Huyền không vui: “Ngủ.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười trong mắt: “Không sao đâu, tối mai nhất định trăng sẽ sáng mà.”

Thẩm Thanh Huyền vào nhà lên giường, biến thành hình dáng tiểu đồng.

Cố Kiến Thâm kéo người vào ngực mình một cách tự nhiên, hai người đã lâu không ngủ cùng nhau vẫn có thể ngủ rất say.

Tối hôm sau, Thâm Thanh Huyền tâm tâm niệm niệm đều là ngắm sao.

Ai mà ngờ, y vừa định mở miệng, bên ngoài lại cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc ... Thậm chí trời còn mưa!

Thâm Thanh Huyền giận cực kỳ!

Ngày thứ ba ...

Mưa tầm tã mưa to như thác nước, nhà gỗ hai người bọn họ lão đà lão đảo.

Thâm Thanh Huyền: “.....”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Ba ngày liên tiếp đều là khí hậu như này, còn ngấm sao cái lông ý!

Thẩm Thanh Huyền xoay người vào nhà, tâm trạng rất kém, muốn đập cái tên bên cạnh không chịu hồi âm cho mình về Duy Tâm cung.

Cố Kiến Thâm vờ như không biết nguyên do: “Sao lại giận rồi?”

Nói xong thì chuẩn bị cho y một đồng hoa quả xinh xắn bắt mắt, cam đỏ, đỏ tươi, vàng óng ... làm người ta không nỡ ăn.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt hơn: “Không có gì.”

Cố Kiến Thâm nói: “Có gì không vui nhất định phải nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, không nói gì.

Một đêm không chớp mắt, hôm sau lại là một ngày nắng.

Dựa theo thời tiết ban ngày, thế nào tối cũng đầy sao lấp lánh.

Nhưng trời chiều bóng ngả về tây, sau khi khắp nơi chìm vào đêm tối, thời tiết lại bắt đầu thay đổi ...

Mây đen đầy trời, gió lạnh rì rào, Thẩm Thanh Huyền đứng ở ngoài cửa, đứng cả buổi, chân trời chợt bắt đầu có tuyết bay.

Rất tốt ...

Dù thế nào cũng không để y ngấm sao đúng không?

Y nhắm mắt lại, giấu giếm Cố Kiến Thâm, nháy mắt phóng thần thức ra ngoài.

Đúng như dự đoán, ngoại trừ Tử Ngộ Quan, bên ngoài trắng sáng giữa trời, đầy sao lấp lánh!

Tên khốn này đang làm gì? Tại sao muốn thay đổi thời tiết?

Nhận thấy Cố Kiến Thâm đi ra, Thẩm Thanh Huyền nhanh chóng mở mắt, tu vi cũng về lại trạng thái tiểu đồng, không để lộ chút dấu vết.

Cố Kiến Thâm cầm áo choàng khoác lên vai y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Người cảm thấy ta sẽ sợ lạnh ư?”

Cố Kiến Thâm dịu giọng nói: “Ta nhìn mà đau lòng.”

Thẩm Thanh Huyền giật khóe miệng, cười đầy châm chọc.

Cố Kiến Thâm ở phía sau y, đương nhiên không nhìn thấy, hắn hỏi y: “Muốn ngắm tuyết ư?”

Mặc dù tuyết này do người tạo ra, nhưng lại dành tình cảm trong đó.

Hoa tuyết trông như lông ngỗng, bay lượn giữa trời gió lạnh vắng lặng, tựa như tinh linh màu trắng, hạ xuống tầng tầng lớp lớp, rất nhanh đã lót đầy một tầng tuyết trắng, phát sáng như trân châu trong màn đêm âm u lạnh lẽo.

Thẩm Thanh Huyền nhìn thẳng phía trước, lạnh lùng nói: “Ta ghét tuyết.”

Cố Kiến Thâm hiểu rõ: “Cũng phải, thứ này nhạt nhẽo cực kì.” Cho tới tận giờ hắn đương nhiên biết sở thích của Thẩm Thanh Huyền, đồ thẩm sáng choang mới là màu y thích, sắc lạnh đơn điệu mộc mạc y đều không muốn.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Không phải vì màu sắc.”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y.

Thẩm Thanh Huyền vươn tay, một bông tuyết rơi vào tay y, nhiệt độ lòng bàn tay y cao, tuyết rất nhanh đã tan, nước không sạch dính vào lòng bàn tay, có chút ôm ấp như mẹ hiền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm rồi nói: “Bởi vì nó ướt lạnh.”

Trong đầu Cố Kiến Thâm bỗng nhiên hiện lên hình ảnh đứa trẻ cô đơn bên trong giếng sâu tối đen nhỏ hẹp, tràn đầy mùi hôi thối và ẩm mốc kia.

Thẩm Thanh Huyền hất vệt ước trong lòng bàn tay, nhìn hắn nói: “Thứ như tuyết, trông thì sạch, nhưng thực chất âm lãnh dễ thay đổi, có gì đáng để thích?”

Chẳng hạn như mấy người, ngoài mặt nho nhã lễ độ, treo bên miệng toàn là tình thâm nghĩa trọng, thực tế lại quỷ quyệt giỏi thay đổi, không ngừng cất giấu âm hiểm giả dối vào trong lòng.

Y có ý riêng, Cố Kiến Thâm đương nhiên nghe ra.

Cố Kiến Thâm cũng vươn tay đón một bông tuyết, mà bông tuyết này vẫn duy trì tư thái xinh đẹp nhất trong lòng bàn tay hắn, tựa như bảo thạch mỹ lệ rơi xuống từ chân trời.

Hắn nói: “Tuyết chính là như vậy, nó thay đổi bởi vì người.” Nhiệt độ lòng bàn tay là nguyên do làm tuyết tan, nóng nó sẽ thay đổi, nhưng nó vẫn là nó.

Thẩm Thanh Huyền cho rằng hắn đang chỉ trích y, vì vậy giễu cợt nói: “Nhưng ta lại là kiểu người này.”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Vậy ta sẽ thích người như người.”

Nghe được câu này, Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, ngay sau đó y xì cười một tiếng, xoay người vào nhà.

Thật ra cả hai đều so sánh đối phương với tuyết.

Chỉ có điều Thăm Thanh Huyền ám chỉ Cố Kiến Thâm trong ngoài không đồng nhất.

Lời kia của Cố Kiến Thâm như thế đáp lại Thăm Thanh Huyền, nhưng vì câu phía sau mà mang một ý nghĩa khác.

Tuyết trong tay hắn là Thăm Thanh Huyền, hắn biết Thăm Thanh Huyền là người như thế, cho nên nguyện ý che chở, bằng lòng nhân nhượng, hi vọng có thể tỉ mỉ cẩn thận nâng trong lòng bàn tay, không để y có bất kỳ thay đổi nào.

Ha ha, lời ngon tiếng ngọt, Tôn chủ đại nhân không thèm nể mặt mũi đâu.

Hai người trở về nhà, Thăm Thanh Huyền không nói lời nào, Cố Kiến Thâm cũng không chọc giận y nữa.

Giảng co hơn nửa canh giờ, Thăm Thanh Huyền nằm ở trên giường bỗng nhiên mở mắt ra.

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y: “Ngủ không được?”

Thăm Thanh Huyền biến trở về hình dáng trưởng thành.

Đây là lần đầu tiên trên giường Cố Kiến Thâm nhìn thấy y trong hình thể này.

So với trong tưởng tượng còn mê người hơn, tóc màu mực như thác nước, áo lót mỏng tựa mây, thân thể thanh lãnh xinh đẹp biếng nhác nằm nghiêng.

Như Tuyết Liên nở rộ trên núi cao, nhụy hoa như tơ lười biếng xòe ra, vẻ ngoài thánh khiết nhất lại quyến rũ người nhất.

Sắc mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên biến đậm, mắt nhìn y chăm chăm không chớp.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần, giọng nói ung dung mê người: “Bệ hạ còn chưa ngủ sao?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền cũng không mở miệng, cứ thế ngắm nhìn môi hần, tràn đầy hàm ý ám chỉ.

Nếu còn nhịn được, sợ rằng không chỉ là vấn đề có còn là đàn ông hay không, mà căn bản không phải là người.

Cố Kiến Thâm đứng dậy, đi về phía y như bị yêu tinh dụ dỗ.

Hần cúi người, Thẩm Thanh Huyền nhắc cánh tay lên, miễn cưỡng vòng lấy cổ hần.

Cố Kiến Thâm cúi đầu, dùng sức hôn lên đôi môi lạnh nhạt bạc tình lại quá đổi ngọt ngào này.

Thẩm Thanh Huyền không chỉ không chống cự, ngược lại còn thả lỏng khớp hàm, phối hợp với đòi hỏi và xâm lược của hần.

Được mời gọi như thế, Cố Kiến Thâm triệt để không đè ép được bản tính, khát vọng trải rộng thần kinh, vọt tới đại não, tâm trạng bức thiết khao khát y bốc cháy tới đỉnh điểm.

Thẩm Thanh Huyền hết mực thuận theo, tùy ý để hần cởi bỏ vạt áo mình, mặc cho thân thể bại lộ trong không khí quạnh quẽ ...

Cố Kiến Thâm cắn lên cần cổ trắng nõn của y, hương vị nhần nhụi như tuyết ngọt thực sự khiến người phát cuồng.

Thẩm Thanh Huyền rên một tiếng, nhẹ giọng nói: “Người là chó?”

Ba chữ mang theo tức giận rồi lại ngọt mềm, như dầu vấy thêm vào lửa, thiêu đến người nhiệt huyết sôi trào.

Cố Kiến Thâm nhin không được dùng sức, cắn càng nặng hơn.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không giận, thậm chí còn cười nói: “Được rồi, để ta xem nào.”

Nói đoạn, y cời y phục Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm sao có thể cự tuyệt? Đừng nói là nhìn, cời xuống hết tặg y còn được nữa kìa.

Thẩm Thanh Huyền thoải mái gạt áo hắ ra, ngắ nhìn cắ ắ diểm lệ kìa.

Thậ sự quá đẹ, sao lại có thứ xinh đẹ như thế.

Thẩm Thanh Huyền đấ hắ một cái.

Cố Kiến Thâm không chịu buông ra.

Thẩm Thanh Huyền thoắ dùng sức, trở mình đè lên người hắ.

Cố Kiến Thâm nhin y không chớp mắt.

Thẩm Thanh Huyền lại không nhìn hắ, y nhìn chắ chắ diểm sắc trên vai hắ, nhìn một chố rồi cúi đầu hôn lên.

Trên gương mặt thanh lãnh là si mê cùng quyiến luyế.

Thậ sự rất khiến người ta động lòng.

Cố Kiến Thâm dùng sức siết chắ eo y, dục vặg nhắ lên tới cực hạn.

Thẩm Thanh Huyền tí mĩ mà hôn hắ, không cần tặ sức câu dẫn đã như câ thuốc phiệ ngọt ngào khiến người hoàn toàn trầm mê.

Tay ngày càng không thành thậ, Thẩm Thanh Huyền lại không có ý gắ cản hắ.

Sắ thấy ...

Trong thoáng chốc.

Như choàng tỉnh khỏi mộng lớn, vào thời khắc Cổ Kiến Thâm thất thần, hẫng rời khỏi hương thơm mềm mại ngọt ngào, ngã vào nước biển lạnh băng.

Dòng nước chèn ép ủa tới, Cổ Kiến Thâm sững sốt một hồi lâu, thế rồi lắc đầu bất đắc dĩ.

Thật đúng là yêu tinh.

Giây tiếp theo, hẫng vọt ra khỏi mặt nước, đứng bên trên Tinh Hải.

Cách đó không xa, nam tử treo giữa không trung nào còn bộ dạng biếng nhác dụ người động lòng như trước?

Y vận bạch y tựa sương, mặt mày như tuyết, tư thái ảm đảm đứng đó chẳng phải là người đứng đầu Thiên Đạo cao cao tại thượng kia sao?

Cổ Kiến Thâm hỏi: “Người có ý gì?”

Thẩm Thanh Huyền giơ tay, một chùm sáng trắng tụ lại trong lòng bàn tay ...

Tia sáng này nhìn thật đẹp, nhưng đáng tiếc lại đòi mạng.

Cổ Kiến Thâm không nhúc nhích, hẫng tiếp tục hỏi: “Thế nào? Ta đã làm sai gì sao?”

Thẩm Thanh Huyền không nói tiếng nào, chùm sáng trắng tăng tốc xoay tròn, linh khí dồn dập kéo tới như sóng ngầm nước biển, cực kỳ dọa người.

Cổ Kiến Thâm vẫn bất động.

Thẩm Thanh Huyền rốt cục mở miệng: “Nếu không phản kháng, thì chết.”

Cổ Kiến Thâm nói: “Hãm sâu vào mỹ nhân kế, chết không hết tội.”

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch: “VẬY ta sẽ phá hủy Tâm Vực.”

Nói xong, bàn tay y chuyển động, đầu mâu nhắm thẳng vào sâu trong Vọng Tẩn.

Đồng tử Cổ Kiến Thâm co lại.

Lấy tu vi của Thẩm Thanh Huyền, thật sự có thể làm được chuyện như miệng y nói.

Tinh Hải lẫn Vọng tẩn đều xao động, linh khí bàng bạc này của y nện xuống, sợ rằng toàn bộ Vọng Tẩn đều sôi trào, gặp xui xẻo trước tiên chính là hộ vệ Tâm Vực bên kia Vọng Tẩn, thậm chí sẽ làm tòa thành trì gần đó như rơi xuống thiên tai.

Cổ Kiến Thâm nói: “Sư thúc có ý gì?”

Trong giây lát Thẩm Thanh Huyền đã đi tới bên cạnh hắn, giọng y dường như vẫn còn âu yếm quyến luyến: “Thử xem tu vi Bệ hạ thế nào.”

Nói đoạn, chùm sáng trắng trong tay thoát ra như mũi tên, nhắm cực nhanh về phía Cổ Kiến Thâm.

Trong chớp mắt, một tia sáng đỏ phóng lên trời, hai lực lượng cường đại đụng vào nhau, Tinh Hải cùng Vọng Tẩn đều chấn động theo.

Hai người mạnh nhất thế gian, không hề giữ lại một đòn, nắm giữ uy lực cực lớn có thể diệt thế!

Cổ Kiến Thâm vẫn không chịu chủ động nghênh chiến: “Sư thúc muốn giết ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền lần thứ hai xuất chiêu, dáng nghiêng độc nhất vô nhị, nhưng chiêu nào chiêu nấy đều muốn đoạt mệnh: “Thử xem mà thôi.”

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủi đó, hai người đã so mấy trăm chiêu.

Thẩm Thanh Huyền hùng hổ dọa người, Cố Kiến Thâm lại nhường nhịn hết lần này tới lần khác.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Thật sự cho rằng ta sẽ không giết người?”

Cố Kiến Thâm nói: “Người không tiếc, nhưng ta lại không nỡ.”

Ý cười nơi khóe miệng Thẩm Thanh Huyền càng sâu, chiến ý trong mắt càng hăng: “Người tiếp cận ta không phải vì thời khắc này sao? Đến đây đi, chơi đùa với người một lúc.”

Cố Kiến Thâm thấy chiêu hủy chiêu: “Sư thúc nghĩ như thế?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chẳng lẽ không phải?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không thể là ta thật lòng thích người sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thật lòng? Người có thứ này sao?”

Cố Kiến Thâm buồn bã nói: “Người không có mới là sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền nhếch môi, lời nói đường hoàng tùy hứng: “Không bằng người mổ ngực ta ra nhìn cho kỹ?”

Cố Kiến Thâm hiếm khi nhíu mày: “Không làm được.”

Thẩm Thanh Huyền: “Vậy thì để ta xem chân tâm của người đi.”

Nói xong, linh lực Thẩm Thanh Huyền lần hai tăng thêm một bậc.

Cũng may đây là Vọng Tân Tinh Hải, nếu là nơi khác sợ rằng dư âm đã tạo thành tai nạn.

Nhưng dù có ở đây, nếu tiếp tục kéo dài, người Thiên Đạo và Tâm Vực sẽ phát hiện.

Thẩm Thanh Huyền không muốn gây phiền toái lớn quyết định tốc chiến tốc thắng.

Y muốn giết Cố Kiến Thâm? Ý niệm này trong đầu thực sự có, nhưng không phải hiện tại.

Lúc này y chỉ đang thăm dò, thăm dò tu vi Cố Kiến Thâm.

Dù sao Thẩm Thanh Huyền cũng không phải ai khác, y liên tiếp áp sát, pháp thuật ngày càng tinh xảo ... Cố Kiến Thâm không thể không xuất toàn lực.

Hắn vì tự vệ mà phóng thích tất cả tu vi.

Sau một loạt công kích điên cuồng nhanh như mưa rào, Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng thu tay lại.

Bắt đầu đột ngột, kết thúc càng đột ngột hơn.

Cố Kiến Thâm vẫn chưa thu tay về, dư âm làm rách xiêm y Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười đứng ở đó: “Tu vi Bệ hạ quả nhiên ghê gớm.”

Cố Kiến Thâm nói: “Sự thúc mới càng tinh xảo tuyệt luân.”

Trong chớp mắt Thẩm Thanh Huyền như con nhím tháo gỡ tất cả gai nhọn, lộ ra mặt mềm mại nhất: “Chúng ta trở về đi.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền chậm rãi đến gần hắn, cách rất gần, Cố Kiến Thâm mới nhận ra vì trận đánh ban nãy mà hai gò má y ửng đỏ, dáng vẻ nhẹ thờ gấp muốn quỵn rũ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chỉ tiếc, Cố Kiến Thâm không dám xem thường, thật sự là mỹ nhân có gai, trong gai mang kịch độc.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng nắm tay hắn, giây tiếp theo, y biến về hình dáng tiểu đồng.

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền mềm giọng nói: “Ta mệt.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền duỗi tay như chuyện hiển nhiên.

Cố Kiến Thâm bế người lên, vừa cẩn thận ôm, vừa lắc đầu cười khẽ.

Đánh người ta đã rồi làm nũng, vì sao lại có gia hỏa như người này chứ.

Vậy mà lần này đến lần khác đáng yêu tới muốn mạng người.

Thẩm Thanh Huyền vui mình trong ngực người ta còn không thành thật, y véo mặt hắn nói: “Cười cái gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Cười ta ngốc.”

Thẩm Thanh Huyền ha ha: “Thế chẳng phải trên đời này không còn ai thông minh nữa sao?”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y: “Đang khen ta hửm?”

Thẩm Thanh Huyền xoa nắn mặt hắn nói: “Ừa, đang khen vua tâm cơ như người đó.”

Cố Kiến Thâm nói: “Làm sao ta có thể sánh bằng người.”

Thẩm Thanh Huyền cố ý đào hố nói: “Thôi đi, ta vẫn luôn bị người làm cho chẳng hay biết gì, xoay ta mòng mòng bộ vui lắm ư?”

Cố Kiến Thâm làm như nghe không hiểu: “Chẳng hay biết gì?”

Thẩm Thanh Huyền giận lắm, chôn đầu vào cổ hấn dùng sức cắn một cái.

Cánh tay Cố Kiến Thâm ôm y đột nhiên dùng sức: “Không bằng sư thúc biến trở về đi, chúng ta tiếp tục chuyện trước đó.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hấn: “Tiếp tục đánh nhau?”

“Ừm.” Cố Kiến Thâm nói, “Lên giường đánh.”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hấn một cái: “Nghĩ đẹp lắm.”

Nói xong, y liền dựa vào trong ngực hấn không nói.

Đã lâu không vận dụng nhiều linh lực như thế, y đã mệt lắm rồi.

Cố Kiến Thâm mang y về Tử Ngộ Quan, vào cửa mới nhận ra tiểu tử trong ngực đang ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm, lông mi thật dài, bộ dạng mất đi ngụy trang trở nên đáng yêu ngây thơ, không còn phong hoa tuyệt đại vốn có, nhưng lại nhiều thêm chút quật cường khiến người yêu thương.

Thẩm Thanh Huyền khi còn bé ... bị người nhốt trong giếng cạn ...

Sao có thể nhẫn tâm đến vậy.

Cố Kiến Thâm nhẹ chân nhẹ tay thả người xuống, đỡ chần cho y.

Thẩm Thanh Huyền hơi nghiêng người, tay nhỏ non nớt rúc vào dưới đáy gối.

Cố Kiến Thâm mỉm cười hôn lên trán y.

Thẩm Thanh Huyền ngủ rất say, hôm sau tỉnh dậy y chậm rãi duỗi eo, cả người tinh thần sáng khoái.

Qua buổi thăm dò tối qua, y cơ bản có thể xác định.

Cố Kiến Thâm nhất định cũng nhìn thấy thang trời.

Tu vi cỡ này, chỉ cần phá vỡ quan ải là có thể nhìn thấy thông thiên đại đạo.

Nếu không phải thang trời hư hao, biết đâu chừng y và Cố Kiến Thâm có thể chạm mặt tại thiên ngoại.

Đáng tiếc với đức hạnh kia của thang trời, hai người bọn họ đều bị vây ở hạ giới.

Y lấy được ngọc giản, bên trên chỉ thị chữa trị thang trời, có thể Cố Kiến Thâm cũng nhận được.

E rằng nhiệm vụ bọn họ có liên quan nhau, ví dụ như y hướng về Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm thì lại hướng về y.

Cho nên cái tên này mới luôn quấn lấy y.

Hết lần này lần khác lại thích bày ra vẻ tình sâu nghĩa nặng, còn không phải vì đời gạch sao? Thành thật chút không tốt à!

Ngay sau đó Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ tới chuyện hồi âm cùng ngắm sao.

Rõ ràng Cố Kiến Thâm ở giữa gây khó dễ, không chịu phối hợp với y để hoàn thành nhiệm vụ.

Lẽ nào nhiệm vụ của bọn họ có mâu thuẫn? Nhưng rõ ràng trước đó hẳn rất phối hợp, hoàn toàn là kiểu buồn ngủ liền kê gối, y hơi chủ động một tí, Cố Kiến Thâm liền dán tới phối hợp với y.

Sao tới mấy lần này lại bắt đầu gây chuyện rồi?

À, đúng rồi.

Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ, chắc là Cố Kiến Thâm đoán được y có ngọc giản, suy đoán nhiệm vụ y đang làm, cho nên cố ý nhìn trộm cười của y.

Ngâm lại mình vì muốn hấn hời âm mà nói một đồng lời hay, phát sầu vì mây đen dày đặc liên tiếp mấy ngày.

Thẩm Thanh Huyền: Ha ha, có thể đối đối tượng hợp tác không?

Ngọc giản sợ tới biến sắc: Không thể!!!

Đáng tiếc nó không thể lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là liều mạng chớp tắt “Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền xem như không thấy.

Cố Kiến Thâm thấy y tỉnh, liền tới giúp y mặc quần áo.

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu nhìn hấn: “Nghe nói Tâm Vực tu hành, khó khăn nhất là thức tâm.”

Cố Kiến Thâm không ngẩng đầu: “Sự thức cảm thấy hứng thú với tâm pháp Tâm Vực à?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Tùy tâm, vấn tâm, phá tâm, thức tâm ...” Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền nói, “Thực ra khó khăn nhất là thả tâm.”

“Thả tâm?” Thẩm Thanh Huyền hiểu kỳ nói, “Cái này khác tùy tâm chỗ nào?”

Tu hành Tâm Vực đơn giản bắt đầu từ tùy tâm, rồi tới vấn tâm, sau đó loại bỏ tâm ma, cuối cùng nhận thức tâm tâm chân chính.

Vậy thả tâm là gì?

Cố Kiến Thâm nói: “Sau khi thấy rõ tùy tâm của bản tâm thì mới tới thả tâm.”

Thâm Thanh Huyền hiểu rõ.

Đây là một chu kỳ, lấy tùy tâm làm cơ sở, sau cùng thả tâm mới chính thức thăng hoa.

Vấn, phá, thức, sau tùy tâm mới thật sự là thả tâm.

Thâm Thanh Huyền nhắc chân, ngón chân xinh xắn chọt lên ngực hăn: “Vậy Bệ hạ có thả tâm không?”

Cố Kiến Thâm nắm chặt mắt cá chân trơn bóng như ngọc của y: “Nếu thả được, giờ khắc này đã không cần thiết quần quýt si mê người.”

Thâm Thanh Huyền cười nói: “Vậy thì có liên quan gì tới ta?”

Cố Kiến Thâm hôn lên mu bàn chân xinh đẹp của y: “Không thể cho người biết.”

Thâm Thanh Huyền bị hăn làm nhột, giãy khỏi hăn nói: “Cố làm ra vẻ bí ẩn.”

Cố Kiến Thâm đứng dậy chỉnh lý cổ áo cho y: “Ta sợ nói ra, sư thúc lại muốn giết ta.”

Mắt Thâm Thanh Huyền lóe lên, ngửa đầu nhìn hăn: “Không giết người, người nói ta nghe chút đi.”

Cố Kiến Thâm rất biết cách dừng: “Không muốn.”

Thâm Thanh Huyền giận cực, một cước đá văng hăn: “Tránh ra, không cần người nữa.”

Cố Kiến Thâm cười mà không nói.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới nhiệm vụ nam canh nam dật, sáng sớm đi một chuyến tới nơi thí luyện, xem thử có nhiệm vụ thích hợp nào không.

Kết quả ...

Thẩm Thanh Huyền hé miệng nói: “Ai muốn đi nuôi linh thú?”

Cố Kiến Thâm nói: “Vậy không đi.”

Không đi sao đổi mới nhiệm vụ tiếp theo?

Mặc dầu y rất muốn nói thẳng, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn còn giả vờ, y liền theo hắc, xem coi hắc muốn vờ vịt tới khi nào.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người không đi thì thôi, ta tự mình đi.”

Lời này vô cùng xuyên tạc: “.....”

Thẩm Thanh Huyền nhanh chân đi về phía vườn linh thú.

Gọi là vườn linh thú, thực chất đều là thú non cấp thấp, chẳng hạn như con heo bay còn nhỏ này, ngoại trừ biết bán manh và ăn thì không dùng được chỗ nào, sức chiến đấu cũng bằng không, cơ bản cho nữ tu sĩ thích nuôi để tiêu khiển.

Heo bay con sinh sôi nảy nở nhanh, một tổ có bảy, tám con, nuôi cũng dễ, chỉ cần là thứ có thể ăn, nó không ngại gặm một phát.

Xem như cũng khá đáng yêu, béo mềm mềm, tròn vo vo, dọn dẹp cho nó rồi trông sẽ rất mạnh.

Thẩm Thanh Huyền không ghét chúng, nhưng cũng không thích.

Có lẽ là do ... mắt bọn nó đen thui thui thui?

Tròn xoe lấp lánh như giọt nước, rõ ràng rất đáng yêu, nhưng mà ...

Tôn chủ: Xấu muốn chết!

Thẩm Thanh Huyền cố ý thăm dò Cố Kiến Thâm, y không muốn tự mình đút ăn đâu.

Cố Kiến Thâm nói: “Trong vườn lây lội, người đừng đi.”

Thẩm Thanh Huyền có ý riêng: “Chỉ cần là nhiệm vụ, ta sẽ làm thật tốt.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta giúp người không được sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chỉ sợ người giúp còn gây trở ngại thêm.”

Vốn tưởng rằng Cố Kiến Thâm sẽ ngáng chân như vạ ngấm sao, kết quả tên này lại trở mắt nhìn Thẩm Thanh Huyền đi cho heo ăn.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Vậy mà không mắc mưu, xem ra nhiệm vụ của hai người họ cơ bản đồng bộ với nhau.

Tên khốn này làm cái gì? Không phải đều là cùng nhau ngấm sao ư? Sao không phối hợp với y?

Tôn chủ đại nhân giận đùng đùng cho heo ăn, bởi vì sát khí quanh thân quá nặng, đám heo bay con vô cùng im lặng, ngay cả manh cũng không dám bán.

Làm nhiệm vụ xong, quản sự vườn linh thú thở dài nói: “Đứa trẻ à, người rất có thiên phú đó! Có muốn ở lại vườn linh thú nuôi heo không?”

Người anh em người được lắm, dám kêu Tôn chủ đại nhân đi nuôi heo!

Thẩm Thanh Huyền im lặng rồi thẳng thừng cự tuyệt: “Không.”

Quản sự cũng không cưỡng cầu, ngược lại còn bảo: “Người đã hoàn thành nhiệm vụ vượt tiêu chuẩn, ta tặng người một con heo bay được không?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nén cười một tiếng, giải vây cho y: “Không cần, thiếu gia nhà ta không thích mấy con thú nhỏ này.”

Vừa nghe hai chữ thiếu gia, quản sự đương nhiên không cần phải nhiều lời, đệ tử thế gia sao có thể để ý heo bay nho nhỏ.

Rời vườn vạn thú, không bao lâu trời đã tối đen.

Thẩm Thanh Huyền không vội ra khỏi phòng.

Cố Kiến Thâm lại hỏi y: “Đêm nay không ra ngoài nữa?”

Thẩm Thanh Huyền giương mắt nhìn hắn: “Có ngôi sao nào không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nhìn thử mới biết.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh một tiếng, thi thuật, làm ngân hà bên ngoài như thác nước, sao trời vạn dặm.

Cố Kiến Thâm cũng dùng thuật, lập tức mây đen dày đặc, che kín bầu trời.

Thẩm Thanh Huyền thi thuật làm mây đen tản đi.

Cố Kiến Thâm lại gọi mây đen về.

Các đệ tử ở Tử Ngọ Quan đều sợ ngây người.

Ây dô má ơi ... Tình huống này là sao? Vì sao chốc lại chuyển mưa chốc lại có sao? Đầu lão thiên gia bị lừa đá rồi à?

Lão thiên gia biểu thị mình rất oan uổng, rõ ràng là Tôn chủ các người đang cáu kỉnh!

Qua lại mấy lần, Thẩm Thanh Huyền vỗ bàn cái rầm: “Cố Kiến Thâm!”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y, chậm rãi nói: “Ta rất đau lòng.”

Thẩm Thanh Huyền giận quá mà cười, tên này còn có mặt mũi mà đau lòng? Y nghiêm mặt hỏi hần: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta tùy tâm người lại giả ý.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, y vậy mà nghe hiểu ý trong lời hần.

Dựa theo tình huống trước mắt, hai người nhất định đều có ngọc giản, và đều có nhiệm vụ.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền tu theo Thiên Đạo, ngọc giản thượng thư này xem như mệnh trời, bất kể yêu cầu gì, y đều nghiêm túc làm và tuân theo đạo ý, chuyên tâm tu hành.

Nhưng Cố Kiến Thâm tu theo Duy Tâm Đạo, ở chỗ hần, nhiệm vụ trên ngọc giản chính là trở ngại, hần muốn thả tâm, vậy rốt cục nên nghe theo hay không nên?

Nếu làm theo, chẳng phải sẽ chứng minh hần vì thích Thẩm Thanh Huyền mà làm những chuyện này? Chẳng phải đồng nghĩa rằng hần muốn gặp Thẩm Thanh Huyền, muốn ngủ cùng y, muốn làm việc thân mật với y?

Vì sao lại muốn? Bởi vì thích.

Bày ra trước mắt chính là, Cố Kiến Thâm làm theo.

Vậy nên ... Hần nói hần tùy tâm, Thẩm Thanh Huyền lại giả ý.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hần, mắt lộ ra ngờ vực, trong lúc nhất thời, y nhìn không thấu Cố Kiến Thâm.

Nhưng vào lúc này, ngọc giản không chịu cô đơn rốt cục bắt đầu nổi bong bóng(*).

(*) Cái cụm nổi bong bóng này là ngôn ngữ mạng bên Trung đồng nghĩa với việc ngóc đầu trời lên, cơ mà mình thích nên cứ giữ nguyên văn đấy.

“Thứ hai mươi, xin hãy hoàn thành các nhiệm vụ còn lại, trước khi hoàn thành sẽ không tuyên bố nhiệm vụ mới.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Dù Thẩm Thanh Huyền có giáo dưỡng tốt cỡ nào thì lúc này cũng hận không thể bóp nát ngọc giản.

Cái gì gọi là hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ còn lại? Cái gì gọi là không hoàn thành sẽ không tuyên bố nhiệm vụ mới?

Có phải muốn chết không, ngọc giản gà cay (rác rưởi)(*) này.

(*) Chữ gà cay tiếng Trung đọc gần giống âm của chữ rác rưởi.

Ngọc giản: QAQ!

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía người bên cạnh.

Cổ Kiến Thâm cũng nhìn y.

Thật ra hai người đều rõ trong lòng.

Tu vi bậc này, đột phá quan ải, thấy thang trời bị tổn hại, đồng thời nhận được nhiệm vụ chữa trị.

Nói trắng ra là hai người họ đều biết rõ đối phương cũng đang dờ dặc.

Chẳng qua không chịu nói toạc ra trước mà thôi.

Thẩm Thanh Huyền chờ Cổ Kiến Thâm nói.

Cổ Kiến Thâm chờ Thẩm Thanh Huyền nói.

Cuối cùng ...

Hai người đồng thời mở miệng: “Lấy ngọc giản của người ra nhìn thử xem?”

Thẩm Thanh Huyền cong môi, nụ cười rất nhạt nhưng vô cùng chân thật.

Cổ Kiến Thâm bị y trêu cho lòng ngứa ngáy, quả nhiên trước đây y toàn giả cười.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền không tệ, chủ động cho ngọc giản hiện hình: “Chính là tên nhóc này.”

Cổ Kiến Thâm cũng lấy ngọc giản mình ra.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn, nhất thời mắt sáng lên: “Thật là đẹp.”

Cổ Kiến Thâm thầm nghĩ: Biết ngay sẽ thế mà.

Miếng ngọc giản này của hắn toàn thân đỏ tươi, hơn nữa khi sáng lên có thể phát ra một lớp sáng mỏng màu vàng. “Phú quý” như vậy, ban đầu Cổ Kiến Thâm chỉ cảm thấy cay mắt, bây giờ yêu ai yêu cả đường đi, ngược lại giờ nhìn nó trông rất vừa mắt.

Ngọc giản Tiểu Hồng cũng rất cảm động.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Có thể cho ta xem chút không?”

Hai người đã ngả bài tới mức này rồi, không cần thiết giấu giấu giếm giếm làm chi, Cổ Kiến Thâm cực kỳ hào phóng: “Xem đi.”

Thực ra ngọc giản này tồn tại trong biến ý thức của họ, hình dạng chỉ là giả thể, ném đi cũng chẳng sao.

Thẩm Thanh Huyền rất thích nó, cầm trong tay xem đi xem lại, mãi đến khi thấy được nhiệm vụ bên trên.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Ta có thể xem ngọc giản ngươi không?”

Thẩm Thanh Huyền hơi do dự.

Cố Kiến Thâm: “Sao đây?”

“Ừ thì ...” Thẩm Thanh Huyền uyển chuyển nói: “Ngươi cũng không dễ dàng gì.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Lúc này Cố Kiến Thâm vẫn còn chưa hiểu ý Thẩm Thanh Huyền, mãi tới khi hắn nhìn thấy ngọc giản của Thẩm Thanh Huyền.

Tu dường tốt như Đế tôn Tâm Vực giờ phút này cũng muốn đánh ngọc giản.

Không phải đánh cái đĩa của Thẩm Thanh Huyền, mà là của mình.

Đều là ngọc giản, sao lại chênh lệch lớn quá vậy?

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền còn che chở đĩa khốn nạn kia, y nắm chặt ngọc giản Tiểu Hồng bảo: “Nó cũng không phải cố ý.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Ngươi có thể dùng nó trút giận.”

Nó là ai? Nó đương nhiên là ngọc giản Tiểu Bạch của Thẩm Thanh Huyền!

Tiểu Bạch: QAQ!!!

Cố Kiến Thâm lắc đầu cười nhẹ: “Không nữa.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Có gì mà không nữa? Nát rồi còn có thể khôi phục, ngươi cứ việc đập nó.”

Cổ Kiến Thâm nhìn ngọc giản màu trắng trong tay nói: “Nó là của người, sao ta có thể cam lòng đập.”

Thâm Thanh Huyền: “...”

Thâm Thanh Huyền im lặng một hồi rồi nói tránh đi: “Chúng ta nhìn xem làm thế nào để giải quyết những nhiệm vụ còn sót lại đi.”

Cổ Kiến Thâm nghe theo y: “Được.”

Nhìn nhiệm vụ của Cổ Kiến Thâm, Thâm Thanh Huyền quyết định sau này phải tốt với ngọc giản nát của mình hơn một tí ...

Hiện giờ nhiệm vụ còn chưa hoàn thành của hai người họ gồm những việc như sau.

Trên ngọc giản trắng của Thâm Thanh Huyền, ngoại trừ cái cuối cùng thì vẫn còn tám nhiệm vụ đang sáng, theo thứ tự là: cùng uống cùng say, không được nổi sát ý, hỏi xin Kim Long, ở cùng với nhau, đốt hương nhân duyên, nam canh nam dệt, nhận được hồi âm.

Thật ra những nhiệm vụ này không khó, chỉ cần Cổ Kiến Thâm phối hợp, hoàn thành chúng là chuyện dễ dàng.

Lại nhìn nhiệm vụ của Cổ Kiến Thâm, cái này đúng thật là một lời khó nói hết.

Của hắn cũng còn tám nhiệm vụ đang sáng, đều chưa hoàn thành giống Thâm Thanh Huyền, nhưng nội dung lại không hoàn toàn giống nhau.

Nói mấy cái đơn giản trước, chẳng hạn như cùng uống cùng say và ở chung một chỗ là giống nhau.

Hiện giờ xem ra hỏi xin Kim Long không khó, chẳng qua đối với Cổ Kiến Thâm ngả bài trước thì tương đối khó khăn, bởi vì trên ngọc giản đỏ viết rằng: Đưa cho Thâm Thanh Huyền vật mà y yêu thích.

Nếu không phải hiện tại hai người so sánh nhiệm vụ, làm sao hẳn biết được Thẩm Thanh Huyền thích thứ gì?

Nhận được hồi âm cũng tương đối đơn giản, tương ứng với viết thư cho Thẩm Thanh Huyền, cái này phải là Cố Kiến Thâm làm, cho nên chưa hoàn thành.

Mấy việc còn lại chẳng khác nào đòi mạng, Thẩm Thanh Huyền nhìn từng cái một, tràn đầy cảm xúc đồng tình với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm chỉ nhiệm vụ thứ tư rồi sâu kín nói: “Thứ tư, tiêu trừ sát ý của Thẩm Thanh Huyền đối với người. Sự thúc, người có biết lúc ta nhìn thấy nhiệm vụ này vẫn sáng có tâm trạng thế nào không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y còn có thể nói gì, dù sao hai người họ đều ngả bài, nhiệm vụ nát này vậy mà vẫn còn sáng.

Đề tài này không thỏa đáng, Thẩm Thanh Huyền quyết định nghiên cứu mấy nhiệm vụ bên dưới trước.

Vậy mà bên dưới cái sau lại càng sốt ruột hơn cái trước.

Độ khó khá thấp chính là châm hương nhân duyên, bên Cố Kiến Thâm viết là: Châm hương nhân duyên, vì Thẩm Thanh Huyền mà ý loạn tình mê.

Hình như không khó.

Tiếp xuống dưới chính là hình thức địa ngục.

Nam canh nam dật của Thẩm Thanh Huyền, đối ứng với Cố Kiến Thâm là: Cho Thẩm Thanh Huyền một gia đình.

Cùng ngắm sao trên ngọc giản trắng, bên Cố Kiến Thâm thì là: Cùng nhau ngắm sao, đồng thời hái một ngôi sao nhỏ cho Thẩm Thanh Huyền.

Chuyện này ...

Thẩm Thanh Huyền rất muốn nói một câu, hay là người từ bỏ phi thăng đi.

Không đợi y mở miệng, như thế thấy rõ suy nghĩ của y, Cố Kiến Thâm lạnh giọng nói: “Nếu sư thúc không giúp ta hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ không phối hợp với người.”

Đừng thấy nhiệm vụ của Thẩm Thanh Huyền cái nào cũng siêu đơn giản, toàn bộ đều cần Cố Kiến Thâm phối hợp, nếu hắn không giúp y, vậy một viên gạch y cũng đừng mong dời.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta là loại người như thế ư? Ta đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực giúp người hoàn thành nhiệm vụ.”

Ngọc giản: Lúc nói lời này, đại lão à trái tim người không đau sao!

“Có điều nói đi cũng phải nói lại.” Thẩm Thanh Huyền chỉ vào “một gia đình” cùng “ngôi sao nhỏ” nói: “Hai cái này có khả năng hoàn thành hả?”

Cố Kiến Thâm lại nhìn chăm chăm điều thứ tư: “Vậy cái này hoàn thành được không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Người ôm sát tâm với ta, chắc chắn sẽ không cùng say với ta, cho nên cùng uống cùng say cũng không cách nào hoàn thành.”

Thẩm Thanh Huyền đuối lý, đành phải nhắm mắt nói: “Xem mấy cái phía sau trước đã.”

Y nhìn đòi hỏi Kim Long, thế là nói: “Chúng ta làm cái này trước đi!”

Cổ Kiến Thâm nói: “Được.” Y muốn, hẳn đương nhiên sẽ cho y, một con rồng mà thôi.

Thâm Thanh Huyền rất vui sướng: “Vậy giờ chúng ta tới Tâm Vực?”

Cổ Kiến Thâm nắm tay y nói: “Đến đi.”

Nghĩ tới sẽ lập tức nhìn thấy Kim Long, tâm trạng Thâm Thanh Huyền cực kỳ tốt.

Cổ Kiến Thâm lại thấy trong lòng nao nao, sao cứ có cảm giác đưa y Kim Long rồi, tối mình sẽ phải ngủ ngoài cửa?

Quên đi ... Con rồng ngủ xuân kia tư chất kém, khổ người lớn như thế chỉ có thể quần quanh Vọng Tẫn, bình thường không cách nào đi theo, không có tính uy hiếp nào.

Nghĩ thế, Để tôn Tâm Vực sau khi vào Vọng Tẫn bỗng nhiên giật mình.

Thâm Thanh Huyền nhìn về phía hắc: “Sao vậy?” Kim Long ở đâu? Rất chờ mong, nó lớn như vậy, phải xây cho nó một căn nhà lớn!

Cổ Kiến Thâm: “Người chờ ta một chút.”

Thâm Thanh Huyền đáp: “Được.”

Cổ Kiến Thâm dịch chuyển tức thời tới sào huyệt Kim Long.

Sơn động to lớn kim quang bốn phía, Cổ Kiến Thâm bước vào từng bước, sắc mặt ngày càng khó coi ...

Vốn là chỗ con rồng ngốc kia ngủ, giờ lại có một thiếu niên tóc vàng mắt vàng lóe sáng đứng ở đó.

Cổ Kiến Thâm: “...”

Thiếu niên thấy hân mà vui quá chừng, một chân quỳ xuống, giòn giã nói: “Bệ hạ! Tiểu Kim rốt cục có thể hoá hình rồi!”

Cố Kiến Thâm nhìn chòng chọc nó, dường như thấy được tương lai.

Cái vẻ ngoài tóc vàng thuần túy, mắt vàng chói lóa, sáng ngời như ánh mặt trời này ...

Khi nó vẫn còn là một con rồng, Thẩm Thanh Huyền đã nhớ mãi không quên, nếu để y nhìn thấy hình dáng thiếu niên này.

Tiếng chuông cảnh báo trong lòng Cố Kiến Thâm vang lên mãnh liệt.

Không thể cho y.

Không thể tặng con Kim Long này.

Hắn không nói một lời, rời khỏi sơn động trong chớp mắt, để lại Kim Long mặt đầy mờ mịt: Tình huống gì vậy kìa?

Thẩm Thanh Huyền vẫn đang trông mong chờ đợi hắn.

Cố Kiến Thâm trở lại bên cạnh y nói: “Có thể đổi con khác không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đổi rồng được không?”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời lo lắng: “Nó xảy ra chuyện gì sao?”

Cố Kiến Thâm thấy y như vậy, càng cảm thấy không thể đưa con rồng này ra ngoài.

Thế này còn gì gọi là tặng rồng nữa? Rõ ràng là đan nón xanh cho mình.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Cố Kiến Thâm trầm ngâm nói: “Con rồng kia vô cùng ngu dốt, tư chất cực kém, ta sợ nó chọc người không vui.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sẽ không, nó xinh đẹp như thế, ta vẫn sẽ chờ đợi nó.”

Câu này vô cùng xuyên tim!

Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Hình thể nó quá lớn, rồi Vọng Tần sợ rằng không tìm được nơi thu xếp cho nó.”

Đây đúng là vấn đề, nhưng Thẩm Thanh Huyền không có gì lo sợ: “Không sao, ta có thể tìm ngọn núi hoang, khoét rỗng cho nó ở.”

Khoét, rỗng, ngọn, núi ...

Cố Kiến Thâm nghĩ bụng, sao không thấy người để tâm như thế với ta!

Không được, tuyệt đối không thể đưa, Cố Kiến Thâm vắt hết óc nghĩ cách ... Thật ra biện pháp tốt nhất là bảo Kim Long bị bệnh, hoặc là chết rồi.

Nhưng chiêu này vô dụng với Thẩm Thanh Huyền, thân là nam nhân có thể “phục sinh” vô số tòa thành trì, y thực sự có khả năng làm Kim Long “khởi tử hồi sinh”.

Nên làm gì bây giờ?

Cố Kiến Thâm nghiêm túc tự hỏi, Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Nhiệm vụ viết rõ là đòi Kim Long, đối rồng khác thì không được đâu.”

Cố Kiến Thâm: “...” Không muốn đời gạch, muốn bãi công.

Hiện giờ thái độ Thẩm Thanh Huyền đối với hắn đã tốt hơn nhiều, dù sao cũng là đối tượng hợp tác, vẫn nên nhân nhượng lẫn nhau.

Cố Kiến Thâm tỏ ra do dự, Thẩm Thanh Huyền cũng không giận, trái lại y rất thấu hiểu, dầu gì cũng là một con Kim Long xinh đẹp như thế, không nỡ đưa cũng là chuyện bình thường.

Nhân chi thường tình ấy mà, y vô cùng thấu hiểu.

Nhưng y rất muốn nó ... Không, là nhiệm vụ trên ngọc giản bắt y phải muốn, cho nên ...

Cố Kiến Thâm rốt cục nghĩ ra biện pháp: “Nhiệm vụ yêu cầu Kim Long, chỗ ta vẫn còn Kim Long khác, cho người một con còn ngoan ngoãn biết vâng lời hơn nhiều, sao nào?”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền bỗng sáng ngời: “Còn nữa hả?”

Có cái rắc, rồng vốn là động vật hiếm có, Kim Long càng hiếm hơn, trăm triệu năm mới sinh ra được một con đã tốt lắm rồi, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn sống chết nói dối: “Có.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm cực lực chào hàng nói: “Nó còn vàng rực hơn Tiểu Kim, đồng thời hình thể cũng xinh đẹp hơn, đôi mắt là trong đỏ ngoài vàng.”

Cái này động lòng quá đi!

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn.

Vừa thấy nụ cười ngọt ngào này của y, Cố Kiến Thâm chợt có dự cảm không tốt.

“Bệ hạ.” Thẩm Thanh Huyền đến gần hắn, giọng nói cực dịu dàng.

Tim Cổ Kiến Thâm nhảy một cái.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm môi hắn nói: “Tuy nhiệm vụ muốn ta xin Kim Long, nhưng không nói rõ muốn một hay là hai con, cho nên ...”

Cổ Kiến Thâm đã hiểu ... Y muốn mang hai con đi luôn.

Vì thế mà không tiếc hy sinh nhan sắc!

Trái tim bị đâm cho chi chút lỗ, may mà Cổ Kiến Thâm vô cùng ổn định: “Để lại cho ta một con đi, lỡ như sau này có loại nhiệm vụ tương tự, chẳng phải hết cách hoàn thành sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y cứ thế nhìn chăm chăm hắn, Cổ Kiến Thâm sắp chống đỡ không được.

May mà Tôn chủ đại nhân vẫn còn chút tiết tháo, chủ yếu sợ Cổ Kiến Thâm then quá hóa giận, lỡ như đổi ý, một con cũng không cho liền hỏng.

Cho nên y lùi lại mà cầu việc khác: “Vây cũng được, Bệ hạ dẫn ta đi gặp con Kim Long kia đi?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Xin chờ một lát, ta đi tìm nó trước đã.”

Thẩm Thanh Huyền đáp lại: “Được.”

Cổ Kiến Thâm vẫn còn Kim Long thứ hai? Đúng là hắn có con rồng thứ hai thật, nhưng nó là Hắc Long, toàn thân thâm đen, vút vào trong sơn động cũng tìm không thấy.

Trên lý thuyết con rồng này không phải của hắn, mà là của nghĩa phụ hắn.

Năm đó hắn lưu lạc đến Tâm Vực, được nghĩa phụ thu nhận và giúp đỡ, vào Duy Tâm đạo, mới giữ lại được một mạng.

Nghĩa phụ đã phi thăng từ lâu, con Hắc Long này để lại cho hắn.

Hắc Long đen thế này, sao có thể đưa cho Thấm Thanh Huyền?

Đương nhiên là dùng huyền thuật biến Hắc Long thành Kim Long.

Nhưng tu vi hắc và Thấm Thanh Huyền ngang nhau, trên cơ bản huyền thuật của hắc Thấm Thanh Huyền đều có thể nhìn thấu.

Cũng may Cổ Kiến Thâm còn có hậu chiêu, huyền thuật của hắc không gạt được Thấm Thanh Huyền, nhưng nghĩa phụ thì có thể.

Nghĩa phụ đã phi thăng, tu vi cao hơn Thấm Thanh Huyền, chỉ cần dùng linh lực còn lại của ông thi pháp, chắc hắc có thể giấu giếm được.

Cổ Kiến Thâm móc bảo châu chứa đựng linh lực của nghĩa phụ ra, làm huyền thuật cho Hắc Long.

Hắc Long vẫn còn đang ngủ đây này!

Cổ Kiến Thâm dặn nó: “Sau này người là màu vàng, người là một con Kim Long, nhớ kỹ chưa?”

Hắc Long: “...” Sợ rằng chủ nhân là một thằng mù.

Sau đó Hắc Long lập tức phát hiện mình thay đổi màu sắc thật rồi!

Mẹ ta ơi, Hắc Long rít gào (rồng gầm), bị bản thân làm sợ hết hồn.

Cổ Kiến Thâm lo nó làm hỏng việc, dứt khoát dùng mê tâm thuật với nó.

Hắc Long tin tưởng rồi!

Cổ Kiến Thâm yên tâm, mặc dù Hắc Long này là của nghĩa phụ, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, muốn biến hóa thì còn sớm lắm, không cần lo sẽ bại lộ.

Giải quyết xong xuôi, Cổ Kiến Thâm trở lại tìm Thấm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền vẫn đang trông đợi, thấy hấn về liền vội vã nghênh đón: “Thế nào? Tìm được không?”

“Ừm.” Cổ Kiến Thâm giải thích, “Nó vốn là sủng vật của nghĩa phụ ta, chỉ có điều nghĩa phụ đã phi thăng, bây giờ để lại cho ta, tặng cho người cũng được.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu liên tục: “Đa tạ!”

Cổ Kiến Thâm thuận tiện quét thiện cảm cho bản thân: “Người không cần khách khí thế với ta.”

Thẩm Thanh Huyền rất chi là hưởng thụ.

Hai người cùng đi xem Hắc Long thật giả Kim Long.

Đến sơn động, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy một mảnh vàng rực rỡ xa xa, khoe miệng bất giác cong lên, thật sự rất vui vẻ.

Cổ Kiến Thâm vừa yêu thích dáng vẻ chân tình thật lòng này của y, vừa thấy nhói tim: Người không bằng rồng, đáng giận hay không?

Đi không bao lâu, “Kim Long” to lớn gần ngay trước mắt.

Thẩm Thanh Huyền trợn mắt há mồm, nhin không được hoảng sợ nói: “Thật lớn!”

Tư chất Hắc Long mạnh hơn Kim Long nhiều, chu kỳ sinh trưởng cũng dài, cho nên tuy số tuổi lớn hơn Kim Long, nhưng vẫn còn trong kỳ ấu niên, có thể nói tiềm lực vô tận.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khổ người Hắc Long rất lớn, ày, bây giờ người ta là Kim Long rồi.

Ngược lại Kim Long giả này còn lớn hơn một vòng so với Kim Long thật, căn cứ vào nguyên tắc càng nhiều màu vàng càng tốt, Thẩm Thanh Huyền

rất hài lòng.

Y hỏi Cổ Kiến Thâm: “Thật sự tặng cho ta?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Đương nhiên.”

Thẩm Thanh Huyền vui mừng hết sức, muốn quay về đào núi ngay.

Cổ Kiến Thâm nói: “Tạm thời đừng vội, trước hết để nó lại đây đi, người muốn thăm nó thì cứ đến là được.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới nghiệp lớn đời gạch của mình, đành nhẫn nại nói: “Cũng được.”

Vốn tưởng rằng chuyện cứ thế là xong, ai mà ngờ ngọc giản lại kiếm chuyện.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Nhiệm vụ không hoàn thành.”

Cổ Kiến Thâm kiểm tra, bên này cũng không, xin Kim Long lần đưa vật yêu thích đều còn sáng.

Xem ra huyền thuật này lừa gạt được Thẩm Thanh Huyền, nhưng không giấu giếm được ngọc giản.

Thẩm Thanh Huyền buồn bực: “Chẳng lẽ thế nào cũng phải là con Kim Long trước đó?”

Hiện giờ y rất thích con lớn cỡ này, không muốn đổi về con nhỏ đâu, đồ vật mà, đương nhiên là càng lớn càng tốt!

Cổ Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục cân nhắc: “Có lẽ do chưa thu xếp chỗ ở cho Kim Long?”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lý do này, tuy Cố Kiến Thâm nói là đưa cho y, y cũng phải hỏi xin, nhưng Kim Long không rời ỗ, cho nên không tính là đã tặng thành công?

Cố Kiến Thâm cũng mong là thế, chỉ hi vọng nguyên nhân nằm ở không đời hang ỗ, mà không phải ngọc giản nhìn thấu huyền thuật.

Thật ra ngọc giản có thể nhắc nhở, thế nhưng chúng nó không dám ...

Nếu nói thẳng ra ... sợ là bọn nó sẽ thất nghiệp ngay lập tức!

Thâm Thanh Huyền nói: “Thử xem, ta đi tìm cho nó một nơi ở tốt.”

Cố Kiến Thâm cũng chỉ có thể đồng ý.

Thâm Thanh Huyền có được đại bảo bối màu vàng, đương nhiên nuôi bên người, đáng tiếc Vạn Tú Sơn lại không được, tuy Vạn Tú Sơn lớn thật, nhưng là địa bàn của sư phụ Thâm Thanh Huyền, mặc dầu lão nhân gia đã phi thăng, nhưng lão mà biết Thâm Thanh Huyền dặt một đồng vàng rực như thế về, sợ là muốn leo từ trên cao xuống thang trời đã xây xong đập chết y.

Thâm Thanh Huyền vẫn rất tôn sư trọng đạo, cho nên sẽ không ngỗ nghịch ý nguyện của sư phụ.

Không thể nuôi ở Vạn Tú Sơn, nhưng cũng không thể cách Vạn Tú Sơn quá xa.

Cố Kiến Thâm cùng y tìm một vòng, cuối cùng Thâm Thanh Huyền cũng chọn được chỗ.

Cách Vạn Tú Sơn không xa, chung quanh là rừng rậm, núi là núi hoang, không có người ở.

Nghĩ một hồi, Thâm Thanh Huyền nhờ Cố Kiến Thâm: “Có thể dựng một vòng mê trận bên ngoài giúp ta không?”

Có mê trận của Cố Kiến Thâm, phỏng chừng ai cũng đừng mong vào.

Cố Kiến Thâm đáp lại: “Có thể.” Chỉ mong sau khi dời ỗ nhiệm vụ có thể hoàn thành.

Hai người bắt đầu bận hì hục, đồng tâm hiệp lực giăng co cả ngày, rốt cục đào rỗng núi ... Thẩm Thanh Huyền còn trang hoàng lại sơ sơ, may mà sư tôn y không ở đây, bằng không nhất định phát hiện đây chính là phiên bản nâng cấp ỗ vàng ỗ bạc năm xưa của y.

Cố Kiến Thâm cũng bố trí xong mê trận, Thẩm Thanh Huyền rất cảm kích hẳn, thái độ với hẳn mấy ngày này có thể gọi là tốt.

Cố Kiến Thâm vừa được lợi vừa chột dạ, đúng là không dễ dàng gì.

Rốt cục có thể chuyển Kim Long vào được rồi.

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đồng thời ngồi trên lưng Kim Long, Thẩm Thanh Huyền mặt mày hớn hở, toàn bộ hành trình cứ lắc lư làm Cố Kiến Thâm không dời mắt nổi.

“Kim Long” rất yêu thích nhà mới, vừa vào hang động liền nhảy bần bật, chấn động đến mức núi lung lay.

Cố Kiến Thâm nheo mắt lại, Hắc Long trong nháy mắt thành thật.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền mất vui: “Trùng nó làm gì?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Quay đầu, Thẩm Thanh Huyền lại dịu giọng nói với “Kim Long”: “Không sao đâu, chấn động hổng thì chúng ta đổi nơi khác.”

Tâm trạng Cố Kiến Thâm ... thực sự là một lời khó nói hết!

Dàn xếp cho “Kim Long” xong, Thẩm Thanh Huyền kiểm tra ngọc giản, mi tâm y nhú chặt: “Vẫn không được.”

Một màn Cố Kiến Thâm không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra ...

Quả nhiên, giả không được.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngọc giản này có vấn đề à?”

Y tiếp tục nói: “Đã hoàn thành yêu cầu theo nhiệm vụ rồi, nó lại biểu thị chưa hoàn thành, nhất định hỏng rồi.”

Khiến Cố Kiến Thâm không ngờ tới rằng, Thẩm Thanh Huyền lại nói tiếp: “Cho nên ấy, cái điều thứ tư kia người cũng đừng tin, ta căn bản không có sát ý với người đâu, đều tại ngọc giản hỏng.”

Có thể cho Thẩm Thanh Huyền cơ hội mượn cớ, rốt cục không cần chột dạ nữa.

Khóe miệng Cố Kiến Thâm giật một cái, nên nói sao mới phải đây? Ngọc giản không có vấn đề, sát ý cũng không có vấn đề, có vấn đề chính là con “Kim Long” kia.

Cái gọi là tung một lời dối thì phải dùng nghìn vạn lời dối khác nói cho tròn, Cố Kiến Thâm sâu sắc cảm nhận được hàm nghĩa ẩn sâu của những lời này.

Cố Kiến Thâm nghĩ một hồi rồi bảo: “Hay là ta đổi con Kim Long kia sang đây?”

Thẩm Thanh Huyền lại không muốn: “Không cần, con này rất tốt!” Rất lớn!

Cố Kiến Thâm rơi vào im lặng.

Tuy không có cách nào dời gạch, nhưng lực chú ý trước mắt Thẩm Thanh Huyền đều là “Kim Long” kia, y đang chơi đùa với nó rất vui.

Ngọc giản thiệt sự nhìn hết nổi, lóe lên.

“Bổ sung: Phải là Kim Long.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy, thế là chế giễu với Cố Kiến Thâm: “Người xem, ngọc giản này thực sự hỏng rồi, thế này còn chưa phải vàng (kim) ư? Tiểu Kim là con rồng vàng nhất trên đời này.”

Kim Long thật trong huyết động xa xôi hắt xì một cái.

Dựa theo tiến triển tình hình, sợ rằng Thẩm Thanh Huyền muốn chơi rồng tới mức nhụt chí rồi, không muốn đời gạch cũng hết muốn gần gũi Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm hiểu cái gì gọi là trời làm bậy thì sống, còn tự mình làm bậy thì không thể sống.

Hắn lặng lẽ nói lỏng huyền thuật.

Nhảy cảm như Thẩm Thanh Huyền lập tức nhận ra: “Không đúng.”

Cố Kiến Thâm biết rõ còn hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm nghị đầy mặt: “Tiểu Kim không thích hợp.”

Cố Kiến Thâm đi tới hỏi: “Rất bình thường mà.” Vẫn là cái dạng ngu xuẩn này.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chòng chọc một hồi lâu, bỗng nhiên phóng thích tu vi, ngay sau đó huyền thuật đã bùng lỏng ầm một tiếng vỡ nát.

Ánh vàng rực rỡ biến mất, chân thân màu đen lập tức hiện ra.

Hắc Long còn đang nhảy nhót bán manh.

Nhưng mà ... Thẩm Thanh Huyền đã ghét bỏ đầy mặt.

Cố Kiến Thâm “kinh ngạc” nói: “Chuyện gì thế này?”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm phát huy kỹ năng diễn xuất kinh người, hoàn mỹ thể hiện các loại cảm xúc nào là nghi hoặc, mờ mịt, nghĩ không ra.

Thẩm Thanh Huyền vậy mà thực sự không hoài nghi Cố Kiến Thâm.

Y sao mà đoán được Cố Kiến Thâm vì sợ bản thân thất sủng, cho nên đem hàng giả tới lừa y?

Hơn nữa huyền thuật này quá tinh diệu, nếu Cố Kiến Thâm làm, y đã nhìn thấu từ sớm.

Cố Kiến Thâm đến gần, dẫn ra một tia linh khí màu đen đậm ...

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm nó một lúc, sau đó vỡ lẽ: “Đây là huyền thuật của nghĩa phụ người?”

Cố Kiến Thâm phụ họa nói: “Đúng vậy.”

Thẩm Thanh Huyền không rõ: “Tại sao phải làm huyền thuật cho nó?”

Cố Kiến Thâm đứng đắn nói hừ nói vượn: “Nhắc mới nhớ, nghĩa phụ ta luôn luôn muốn có một con Kim Long, nhưng khi đó không có Kim Long hiện thế, về sau có một ngày ông nói ta biết đã tìm được một con, ta còn tưởng đã tìm được thật, bây giờ nhìn lại ... sợ là dùng huyền thuật.”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác.

Cố Kiến Thâm thở dài nói: “Đáng tiếc sau khi nghĩa phụ phi thăng ta mới tìm được Kim Long chân chính, sớm biết vậy, ta nên tận tâm tận trách, thỏa mãn tâm niệm của lão nhân gia.”

May mà nghĩa phụ không nghe thấy, bằng không nhất định đoạn tuyệt quan hệ cha con với hắn!

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, chợt nảy sinh cảm xúc đồng tình: “Thì ra là thế, tiền bối rất không dễ dàng.”

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, Kim Long tất nhiên tốt hơn Hắc Long rất nhiều, nhưng tìm khắp nơi không có, cuối cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng huyền thuật lừa mình dối người tự mình thỏa mãn ... Thật sự khiến người đau lòng!

Cố Kiến Thâm áy náy nói với Thẩm Thanh Huyền: “Vốn định tặng người con tốt hơn, nhưng nào ngờ ... Haiz, là ta xem xét không chu toàn.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không trách người được, huyền thuật của tiền bối tinh diệu như thế, ta cũng nhìn không thấu.”

Cố Kiến Thâm liền chấp cho mình miếng vá: “Chắc do nó cách Tâm Vực, linh khí nghĩa phụ suy yếu, vậy nên huyền thuật mới có kẽ hở.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu đáp: “... Chắc là thế rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Người ở đây chờ ta một lát, ta mang Kim Long kia tới.”

Đi một vòng thật lớn, Cố Kiến Thâm vẫn phải đan nón xanh cho mình, có thể nói cực kỳ ngược tâm.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta đi cùng với người.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta tự đi được rồi, xảy ra sự nhầm lẫn này ta thấy rất có lỗi, sao có thể lại để người bên ba theo ta? Người cứ chờ ta, ta sẽ về nhanh thôi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng không muốn ngồi trên lưng Hắc Long, vì vậy gật đầu nói: “Được rồi.”

Cố Kiến Thâm ném Hắc Long về hang động, Hắc Long vẫn còn đang mê man: Tình huống gì thế này? Không phải dọn nhà rồi ư? Nhà mới đâu $\Sigma(\square$

”)? Còn chưa mới mẻ đủ mà!

Cố Kiến Thâm lại đi tìm Tiểu Kim.

Tiểu Kim đang dọn bọc đồ trong hang động.

Cố Kiến Thâm vừa tiến vào, lập tức nhìn thấy thiếu niên vàng rực mặc xiêm y cũng vàng rực ...

Tiểu Kim vừa thấy hăn liền vui mừng quá đỗi: “Bệ hạ! Có phải ta có thể tới Duy Tâm Cung hầu hạ được rồi không?”

Biến hình rồi thì không cần phải ngồi xổm trong sơn động xa xôi này nữa, nó có thể vào cung ở rồi!

Cố Kiến Thâm nói: “Ta có chuyện muốn nói với người.”

Tiểu Kim nói: “Bệ hạ mời nói!”

Cố Kiến Thâm nói: “Người còn nhớ lần trước người từng gặp Liên Hoa Tôn chủ không?”

Mặt Tiểu Kim đỏ lên, lí nhí đáp: “Nhớ, y thật là đẹp.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Tiểu Kim lại nhăn nhó nói: “So với y, toàn thân ta đều màu vàng trông thật xấu xí ...”

Cuối cùng Cố Kiến Thâm cũng hiểu vì sao con rồng này bỗng nhiên có thể biến hình, rõ là mang tình cảm gặp được Liên Hoa lầm lỡ cả đời.

Hết nhịn nổi rồi, Cố Kiến Thâm nói: “Với tướng mạo này của người, nhất định y chán ghét vô cùng.”

Mắt vàng Tiểu Kim Long nhất thời rưng rưng ứa nước QAQ.

Cổ Kiến Thâm tiếp tục nói: “Y sống ở Thiên Đạo, phẩm vị cao quý, thích nhất là những màu mộc mạc thanh nhã, màu của người là thứ y ghét nhất.”

Tiểu Kim Long nhất thời thất vọng đầy mặt.

Cổ Kiến Thâm lại bảo: “Có điều ta đã nói với y, sau khi hóa hình người sẽ có tóc bạc mắt bạc ...”

Tiểu Kim cuống lên: “Nhưng ta là màu vàng mà ...”

Siêu cấp vàng, vàng không gì sánh bằng, so với khi còn là Kim Long càng vàng hơn ... Bỏ nó vào sơn động màu đen còn có thể rọi sáng chung quanh.

Cổ Kiến Thâm thở dài nói: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ người biến hình nhanh tới thế.”

Tiểu Kim: “...” Thương tâm cực kỳ.

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Sau lần luận đạo, Thiên Đạo và Tâm Vực có ý định chung sống hòa thuận, ban đầu ta còn định tặng người thay mặt cho Tâm Vực, bây giờ nhìn lại ...”

Tiểu Kim cả kinh: “Ta có thể sang bên chỗ Liên Hoa Tôn chủ ư?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Nhưng với diện mạo này của người, qua kia sợ là sẽ bị y ghét bỏ.”

Tiểu Kim sốt ruột vô cùng: “Vậy phải làm sao mới được?”

Cổ Kiến Thâm lại bảo: “Vẫn còn một biện pháp.”

Tiểu Kim giục: “Bệ hạ mau nói!”

Cổ Kiến Thâm nói: “Chỉ cần người không hóa thành hình người là được.”

Tiểu Kim nghi ngờ nói: “Nhưng thân rồng của ta cũng rất vàng ...”

Cổ Kiến Thâm nói: “Ít nhất còn có thể khiến người ta mong đợi.”

Có đạo lý, tuy rằng thân rồng rất vàng, nhưng chỉ cần không hoá hình thì vẫn còn hi vọng. Nhưng nếu nó hóa hình người, vậy triệt để hết niềm tin.

Cổ Kiến Thâm dặn nó: “Nhớ kỹ, không cần thiết thì đừng hóa thành hình người trước mặt y.”

Tiểu Kim siết tay nói: “Ta hiểu rồi!”

Cổ Kiến Thâm vỗ vỗ vai nó bảo: “Đi thôi, ta dẫn người đi gặp y.”

Tiểu Kim lập tức hóa thành thân rồng.

Trên đường đi, Cổ Kiến Thâm lại dặn Tiểu Kim: “Liên Hoa Tôn chủ tính tình hiền lành, xử sự rất gần gũi. Mặc dù không thích hình thái dung tục bắt mắt này của người, nhưng vì sự hòa thuận của Thiên Đạo và Tâm Vực, y vẫn sẽ đối xử tử tế với người. Nhưng người không thể xem là thật, phải giữ vững tự giác, luôn trốn tránh y, cách xa y một chút, như thế mới không chọc y chán ghét, hiểu chưa?”

Tiểu Kim nói: “Rõ rồi ạ!”

Bộ dễ lắm sao? Vì tránh đỉnh đầu xanh mơn mớn, Cổ Kiến Thâm hẳn sống dễ lắm sao!

Tiểu Kim vừa vào chỗ, nhiệm vụ trên ngọc giản đỏ trắng đồng loạt tắt, chứng tỏ đã hoàn thành.

Thẩm Thanh Huyền thấy Kim Long thật mà vui quá chừng, thế là tiến lên nói với nó mấy câu.

Tiểu Kim nhớ rõ phải trốn xa tí, vì vậy nó xoay đầu một phát, ngoe nguẩy cái đuôi trốn vào nơi sâu nhất trong hạng động.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói với y: “Haiz ... Cho nên ta mới không muốn mang nó tới, tính tình đứa nhỏ này quái gở, rất khó ở chung.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Do ta dọa nó sợ sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nó vẫn luôn ở Tâm Vực, có lẽ hơi chút bài xích với linh khí Thiên Đạo.”

Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm mang nó đi, vội vàng nói: “Cho nó thêm chút thời gian thích ứng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ừ, rỗng thích sống đơn lẻ, để nó ở một mình cho quen dần đi.”

Tuy Thẩm Thanh Huyền không muốn, nhưng vì lâu dài nên đành phải đồng ý: “Được rồi.”

Rốt cục cũng tách được một người một rỗng này ra, có thể nói tâm sức Bệ hạ lao lực quá độ!

May mà cuối cùng đã hoàn thành một nhiệm vụ ...

Nhìn mấy nhiệm vụ còn lại, Thẩm Thanh Huyền kiên trì nói: “Ta vẫn cảm thấy ngọc giản này có vấn đề, cái thứ tư này chúng ta nhảy qua trước đi.”

Tuyệt đối hỏng, lại còn hỏng cả đôi.

“Một gia đình” và “hái sao trời” thực sự rất khó.

Vấn đề gia đình này cực kỳ khó xử, chính Thẩm Thanh Huyền cũng không biết thế nào gọi là một gia đình.

Hái sao trời càng nguy hiểm hơn, làm sao hái? Không, phải nói là sao có thể hái xuống được?

Thẩm Thanh Huyền dời mắt vào điều thứ mười hai.

Châm hương nhân duyên, cái này thì đơn giản!

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chúng ta hoàn thành cái này trước đi?”

Tùy tiện mua hương nhân duyên, châm xong liền hết việc.

Cố Kiến Thâm hết sức chờ mong nhiệm vụ này, hắn nói: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy chúng ta đi mua hương nào!”

Cố Kiến Thâm đề xuất điều kiện: “Sư thúc, nhiệm vụ này có thể để ta làm trước không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Của ta đơn giản hơn, châm hương là được, làm của người sau đi.”

Cố Kiến Thâm chậm rãi nói: “Không phải ta không tin người, chỉ có điều ...” Tầm mắt của hắn rơi vào điều thứ tư.

Thẩm Thanh Huyền câm nín, quật cường nói: “Đã bảo là ngọc giản hồng rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Cứ xem như chúng đã hồng, nhưng những nhiệm vụ khác vẫn rất đáng tin.”

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại, sau này còn phải trông cậy vào Cố Kiến Thâm dẫn y đi dụ Kim Long ra chơi, vì vậy thỏa hiệp nói: “Được rồi, làm của người trước.”

Cố Kiến Thâm đọc nhiệm vụ của mình: “Châm hương nhân duyên, đồng thời vì Thẩm Thanh Huyền mà ý loạn tình mê.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu nói: “Nghe có vẻ không khó.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đúng là không khó, chủ yếu cần người phối hợp.” Chủ động mê hoặc hắn, như vậy hắn mới có thể ý loạn tình mê.

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười: “Yên tâm, cũng không phải chưa từng làm.”

Chính xác, Cố Kiến Thâm bị Thẩm Thanh Huyền châm lửa không biết bao nhiêu lần, có thêm lần này cũng không khác gì.

Thẩm Thanh Huyền không lo lắng chút nào, y nói: “Đi thôi, đi mua hương, sau đó ...” Y nháy mắt, “Chúng ta đi ngâm linh tuyến.”

Lòng Cố Kiến Thâm nóng lên, hiện giờ đã thấy hơi rục rịch.

Hừm ...

Phúc lợi hiếm có, hẳn phải nhịn cho bằng được.

Sư tôn nghĩa phụ mau mà xuống ngó hai tên nghịch đồ này =)))))))))))))

Tiểu Kim số khổ của nương ơ QAQ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhen Lửa Hương Nhân Duyên

Đầu tiên phải mua được hương nhân duyên, thứ như hương nhân duyên hai người họ nhất định không có, hơn nữa cũng không hợp bảo nhóm đồ tôn mang tới ... Dù sao hàm nghĩa hàng này quá rõ ràng, nếu để bọn hắn biết tổ sư gia muốn châm hương nhân duyên cho người khác, sợ là sẽ bất tỉnh.

Thẩm Thanh Huyền lườm Cố Kiến Thâm: “Chắc Bệ hạ từng nhìn thấy không ít hương nhân duyên rồi nhỉ?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thấy thì có thấy, chẳng qua chưa từng nhận.”

“Ồ?” Âm cuối Thẩm Thanh Huyền hơi giương cao, trêu chọc hỏi, “Tâm Vực tùy tâm, vậy mà Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm nhìn y, bình tĩnh nói: “Tùy tâm chứ không phải túng dục.”

Thẩm Thanh Huyền chớp mắt mấy cái, hết sức tò mò: “Ta nghe nói Duy Tâm cung có một đêm định kỳ, mỗi khi đến lúc đó, Tâm Vực sẽ thỏa sức cuồng hoan, hành vi vô cùng phóng dăng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Tâm Vực trước kia không liên quan gì tới ta, nhưng Tâm Vực của hiện giờ ...” Hắn tạm ngừng rồi nói, “Chẳng qua cũng chỉ là một đám tu sĩ chuyên tâm làm việc mà thôi.”

Nghe mấy lời này, Thẩm Thanh Huyền nhin không được quay đầu nhìn hắn một lúc.

Cố Kiến Thâm cũng nhìn về phía y: “Hừm?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cho nên nói ... trăm triệu năm qua, người vẫn còn là ...”

Cố để tôn lập tức đen mặt: “Chẳng qua do không gặp được ngưỡng mộ trong lòng mà thôi.”

Gương mặt Thẩm Thanh Huyền ngập tràn ý cười, y nhìn hẩn chăm chú, mập mờ nói: “Vậy sao trước kia người có thể cùng ta thân mật như thế ...”

Đuôi mày Cố Kiến Thâm khẽ nhếch: “Người nói xem vì sao?”

Thẩm Thanh Huyền bị hẩn hỏi cho chột dạ.

Cố Kiến Thâm bày ra sự thật: “Ta trao lòng mình cho người, đáng tiếc người lại chỉ muốn giết ta.”

Khụ ... Thẩm Thanh Huyền thấy hơi ngại, y dời mắt, nghiêm túc nói: “Tin ta đi, ngọc giả thực sự hỏng rồi.”

Cố Kiến Thâm tin ... mới là lạ!

“Đến rồi!” Thẩm Thanh Huyền kịp thời nói tránh đi, “Nơi này chắc có bán hương nhân duyên.” Đề tài đui lý như thế, nhất định phải mau chóng đổi hướng.

Ánh mắt Cố Kiến Thâm nhìn về phía y có thể nói là ... u oán.

Thẩm Thanh Huyền luôn nhìn thẳng, hoàn toàn không phát hiện!

Bọn họ đi thẳng vào cửa tiệm, trực tiếp hỏi: “Chủ quán, chỗ người có hương nhân duyên không?”

Ban đầu chủ quán này còn lấy làm kinh ngạc, sau khi nhìn kỹ, cho rằng tiểu nương tử này tám phần mười là nữ giả nam trang, dù sao nam nhân chưa từng tới mua thứ này ... Vì thế làm mặt hớn hở nói: “Tiểu ... khụ khụ ... tiểu công tử chờ chút.”

Thẩm Thanh Huyền hồn nhiên không hay biết, bình tĩnh mà chờ hương nhân duyên.

Chủ quán làm việc nhanh nhẹn, rất nhanh đã mang một bó ra cho y.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Muốn hai bó.” Y và Cố Kiến Thâm đều phải châm, một bó sao mà đủ.

Chủ quán sững sốt, nhưng vẫn không nói gì, làm ăn mà, tất nhiên bán càng nhiều càng tốt: “Vâng ạ!”

Hắn liền cầm một bó cho Thẩm Thanh Huyền, đang định trả tiền, phía sau đổi thành tiếng khê gọi giòn giã: “Triêu Yên!”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Túc Vũ vèo một phát tới trước mặt y, mặt mày hớn hờ nói: “Thật là trùng hợp! Người cũng tới mua đồ sao?”

Là quá trùng hợp mới đúng ... Bởi vì Thẩm Thanh Huyền đang áp chế tu vi, cho nên không nhận ra Tiểu Hoa Đào tới gần.

Chỉ có điều người nào đó nhất định phát hiện, y bèn trừng Cố Kiến Thâm một cái.

Cố Kiến Thâm vẫn còn bận hồn dỗi, làm như không nhìn thấy ...

Túc Vũ gặp hai người mà vui vẻ hết sức, Tiểu Hoa Đào lập tức cười như hoa nở: “Triêu Yên người mua gì vậy ...”

Vừa hỏi xong nó liền thấy hương nhân duyên trong tay Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền có giấu cũng không kịp, y lại trừng Cố Kiến Thâm, Để tôn vô cùng có khí phách, tiếp tục làm như không nhìn thấy.

Thẩm Thanh Huyền đành phải kiên trì chịu đựng ánh mắt của Túc Vũ: “Ừm ... Túc Vũ, người cũng tới mua đồ sao?”

Y muốn đổi chủ đề, nhưng trong mắt trong lòng Túc Vũ đều là hương nhân duyên, nó ngăn ngor một hồi rồi dùng gương mặt anh em tốt kề sát vào Thẩm Thanh Huyền, hì hì hỏi: “Người mua cái này làm chi đó? Có người trong lòng rồi à?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y tiếp tục trờng Cố Kiến Thâm, đều tại hăn cả, không nói y biết Túc Vũ đến.

Túc Vũ phát hiện, nó trợn mắt há mồm, sau đó ...

Thẩm Thanh Huyền nhận ra đứa nhỏ này hiểu lắm, y nhanh chóng cải chính: “Ta mua giúp người khác!”

Túc Vũ chớp mắt mấy cái: “Người khác?”

Thẩm Thanh Huyền há mồm, muộn màng phát hiện mình không tìm được kẻ thích hợp để thế mạng ...

Túc Vũ cho rằng y then thùng, vì vậy hăng giọng nói: “Được rồi được rồi, ta không hỏi nhiều, chừng nào người muốn thì nói ta biết.” Nói xong, nó lại chớp chớp mắt ra vẻ ta hiểu ta hiểu mà.

Thẩm Thanh Huyền rất muốn tặng nó một câu: Người hiểu cái bíp bíp ấy!

Thôi quên đi quên đi, nó hiểu lắm thì hiểu lắm, dù sao cũng là Triều Yên chứ không phải Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền mua hương xong liền muốn rút lui, vì vậy y bảo:

“Ta cũng sắp về rồi, người muốn mua gì thì mua nhanh đi.”

Y thấy Túc Vũ đi cùng với bạn mình.

Túc Vũ nói: “Ừa! Người rảnh thì tới tìm ta chơi!”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên hoàn toàn đồng ý: “Được.”

Vừa định đi, mắt Tiểu Hoa Đào tự dưng nhảy bén: “Ơ kìa ... Sao người mua tới hai bó vậy?”

Thẩm Thanh Huyền im lặng.

Túc Vũ kinh ngạc nói: “Lẽ nào người có hai ...” Người trong lòng?

Vạn vạn không ngờ Tiểu Triều Yên lại là Tiểu Triều Yên như thế ...

Thẩm Thanh Huyền rất là ... Y giận tới mức tiếp tục trừng Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn thẳng phía trước, nhìn hoài không chớp mắt.

Thẩm Thanh Huyền không muốn làm hư thằng bé, vì thế y giải thích: “Một bó là của ta, một bó là ta mua giúp Thanh Thâm.”

Túc Vũ tức thời ngây ngẩn cả người: “Các người ... mỗi người một bó hả?”

Thẩm Thanh Huyền đang định chạy tim đập thành thịch, thực sự ngay cả một hơi cũng không muốn dừng, y bất chấp bảo: “Đúng!”

Bởi vì nóng ruột nên chẳng khác nào nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó y lại nói: “Ta đi trước ... Hẹn gặp lại!”

Y nhanh chân về phía trước, tông cửa xông ra, dáng vẻ giận dùm dùm — nhưng thật ra đang lúng túng.

Túc Vũ xem hình ảnh này thành chạy trời chết.

Tiểu Hoa Đào nghĩ ngợi, đột nhiên nghĩ thông suốt!

Trời ạ ... Triều Yên cũng quá đáng thương rồi ...

Túc Vũ đang nghĩ gì hả? Nó căn cứ vào tư liệu hoàn mỹ suy đoán ra một đoạn tình cảm đơn phương cầu mà không được.

Rất có thể Triều Yên mua hương nhân duyên để thổ lộ với Thanh Thâm đại ca, nhưng ngay lúc y mua, Thanh Thâm đại ca cũng muốn mua một bó cho mình, Triều Yên vừa mua lòng vừa nhỏ máu, chẳng trách y vẫn luôn nhìn Thanh Thâm đại ca, thảo nào thái độ kỳ lạ như thế, hèn chi vừa bị nó hỏi y liền chạy thật nhanh ...

Túc Vũ bị mình nào bố ngược tới mức tâm can rối loạn.

Triều Yên đáng thương ...

Thanh Thâm đại ca tốt với y như thế, y thích hẳn là chuyện rất đổi bình thường, thế nhưng Thanh Thâm đại ca lại chỉ xem y là chủ nhân ...

Haiz! Tiểu Hoa Đào lắc đầu, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt ... Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nó không thể nào giúp đỡ được.

May mà nó không giúp gì, chứ không sợ là phải về Vạn Tú Sơn tiếp tục làm hoa đào.

Ra khỏi cửa một khoảng thật xa, Thẩm Thanh Huyền mới chậm bước.

Hương nhân duyên đương nhiên đã cất, chỉ có điều lúng túng ban nãy vẫn còn quần quanh trong đầu, trì trệ không chịu tản đi.

Cố Kiến Thâm nhắc nhở y: “Không qua xem thử?”

Nghe hẳn hỏi thì có vẻ khó hiểu, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại biết rõ hẳn muốn nói gì.

Túc Vũ vừa đến, bọn họ lập tức nhận ra sát khí, tất nhiên không phải đến từ Tiểu Hoa Đào, mà là kẻ theo dõi Tiểu Hoa Đào.

Hơn nữa hơi thở này khá quen thuộc.

Chắc hẳn là đồng môn của những kẻ bị mãnh thú ăn trong bí cảnh Nguyệt Lạc kia.

Lúc trước khi Túc Vũ chôn cất thi thể họ, Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đã lường trước được ngày hôm nay.

Nhiều thú đan như thế, tuy Túc Vũ đều chôn vào đất (thú đan dễ hỏng, sau một khoảng thời gian sẽ hòa tan), nhưng những kẻ này không tin, bọn họ tìm thấy thi thể đồng môn, đồng thời cũng thấy thi thể mãnh thú, đương nhiên mặc định thú đan bị phe thứ ba giấu riêng cho mình.

Túc Vũ tiếp xúc những thi thể này, để lại hơi thở của mình, bọn họ tự có biện pháp truy tìm, xem ra bây giờ đã tìm tới.

Túc Vũ ở Tử Ngộ Quan bọn chúng không thể động vào, nhưng vừa ra sơn môn, những kẻ này lập tức muốn “báo thù” cho đồng môn.

“Không cần.” Thẩm Thanh Huyền nói như vậy.

Cố Kiến Thâm lạnh giọng nói: “Sư thúc quả là lạnh tình.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn: “Cứ luôn nuông chiều mới là hại nó.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Nhưng tuổi nó vẫn còn nhỏ.”

“Tuổi nhỏ?” Thẩm Thanh Huyền nói, “Vậy đến khi nào mới có thể lớn? Ta có thể bảo vệ nó tới lúc nào?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền cũng không nói thêm gì.

Dọc đường đi hai người đều trầm giọng không nói, bầu không khí hơi cứng nhắc.

Cuối cùng, Cố Kiến Thâm vẫn thỏa hiệp trước, hấn khom lưng vươn tay, bế tiểu đồng lên: “Được rồi, nếu lo vậy thì lên theo xem.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta không thêm lo.” Tuy nói thế nhưng tay vẫn vòng quanh cổ Cố Kiến Thâm.

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, xoa nắn eo nhỏ y bảo: “Biệt nữ(*).”

(*) biệt nữ = không được tự nhiên

Thẩm Thanh Huyền trừng hấn: “Cái gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không có gì, ta vừa nói sư thúc thật đáng yêu.”

Thẩm Thanh Huyền: “... Câm miệng.”

Nói chuyện qua lại mấy bận, hai người đã đuổi kịp Túc Vũ.

Tiểu Hoa Đào dường như không phát hiện có người theo dõi, càng đi càng lệch, càng đi người càng ít, càng đi càng hợp bị người đánh cướp.

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền vắn chặt.

Cố Kiến Thâm nhướn mày nói: “Xem ra vẫn là sư thúc lợi hại.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không biết trời cao đất rộng.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười.

Thấy Túc Vũ triệt để lạc đàn, những kẻ theo dõi kia rốt cục không giữ được bình tĩnh, phát động đột kích, Tiểu Hoa Đào xoay người, trường kiếm màu xanh vung lên, kiếm khí bốn phía, trong nháy mắt vẽ ra một đường kiếm phong sắc bén!

Kẻ đánh lén hơi bất ngờ, nhưng bọn chúng người đông thế mạnh, không cần e ngại: “Giao thú đàn ra, tha cho người một mạng!”

“Thú đan?” Túc Vũ bưng tỉnh, “Các người là đồng môn của họ?”

Lời này của nó làm kẻ đánh lén xác định tội danh, bọn chúng áp sát nói: “Quả nhiên bị tiêu tử người đoạt đi!”

Túc Vũ cau mày, không giải thích, trực tiếp ứng chiến.

Diệp Trạh hết lòng chỉ dạy Túc Vũ, cộng thêm tố chất nhóc này cũng cao, tu hành ngăn ngừ lại không ngờ rất có trình tự quy tắc.

Lấy một địch năm, nhờ vào thân hình linh hoạt cùng với kiếm pháp tinh diệu, thực sự đánh bại được tất cả bọn người này.

Tất nhiên, Tiểu Hoa Đào cũng thở hồng hộc, hiển nhiên cực kỳ mệt mỏi.

Không lâu sau có tiếng bước chân truyền đến, một nam một nữ đỡ Túc Vũ: “Sư đệ, người có ổn không?”

Túc Vũ nói: “Ta không sao.”

Xem đến đây, sắc mặt Thẩm Thanh Huyền mới dễ nhìn hơn.

Cố Kiến Thâm nói: “Xem ra đã gọi người từ trước.”

Thẩm Thanh Huyền vòng tay qua cổ hăn nói: “Đi thôi.”

Đã không còn gì hay để xem, Túc Vũ không giết những kẻ đó mà áp giải về, Tử Ngộ Quan đương nhiên có người xử lý việc này, dù sao Túc Vũ cũng là đệ tử nội môn, lại còn là thân truyền của chương môn, có người đánh lén thì chính là chuyện lớn.

Hương cũng mua xong, chuyện quan tâm cũng đã giải quyết, hiện tại...

Cố Kiến Thâm quay đầu nhìn y: “Sư thúc muốn đi đâu?”

Linh tuyền có trăm nghìn cái, thể nào cũng phải tìm nơi tốt nhất.

Hiện giờ tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt vô cùng, y nhìn hắc rồi bảo: “Có muốn tới Vạn Tú Sơn không?”

Màu mắt Cổ Kiến Thâm hơi tối: “Có thể ư?”

Thẩm Thanh Huyền cong môi: “Đương nhiên rồi.”

Cổ Kiến Thâm ngày càng mong đợi.

Hai người trở về Vạn Tú sơn, trên đường Thẩm Thanh Huyền rẽ sang thăm Tiểu Kim Long.

Tiểu Kim vẫn dùng cái đuôi to đối diện với y.

Sau khi ra ngoài Thẩm Thanh Huyền lo lắng nói: “Có phải nó giận ta bắt nó rời khỏi Tâm Vực không?”

Cổ Kiến Thâm trầm ngâm nói: “Hắc thế, nó lưu luyến gia đình.” Nghĩa bóng chính là, người mau tổng nó đi đi!

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Không sao, thời gian dài nó sẽ hiểu, đây mới là nhà của nó.”

Cổ Kiến Thâm: “...”

Tiểu Kim Long không phối hợp, nên Thẩm Thanh Huyền quay về Vạn Tú Sơn thật sớm.

Cổ Kiến Thâm vui mừng với mưu tính sâu xa của mình.

Trên đỉnh Vạn Tú Sơn có một linh tuyến, có thể xưng là hồ đứng đầu Thiên Đạo, không hề có vết chạm trổ do người tạo thành, vẻ ngoài xinh đẹp hoàn toàn tự nhiên làm người lòng say thần mê.

Nơi này linh khí dồi dào, sương tiên trôi nổi, suối ngọc lả lướt, trông tựa như ngân hà nơi chân trời.

Cảnh đẹp như thế vẫn không đủ động Thẩm Thanh Huyền hiện về bản thể.

Khoảnh khắc y đứng bên bờ suối, mọi thứ trở nên đầy sức sống.

Gió thổi sương trào, hơi nước nhẹ bay, chốn tiên nhã tịnh, khi tỏ khi mờ, người như trăng sáng, tuyệt bút khó họa.

Cố Kiến Thâm nhìn không chớp mắt, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Bệ hạ, mời.”

Giọng như vực sâu, gõ thẳng vào tim.

Cố Kiến Thâm nào còn nhớ hương nhân duyên nữa, hấn đến gần y, tuân theo lòng mình mà muốn hôn y.

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền đều là ý cười, ngón tay trắng nõn của y đặt giữa bờ môi hai người: “Gắp cái gì? Châm hương trước đi nào.”

Cố Kiến Thâm nói: “Trước hết để ta hôn vài cái.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Quy củ là châm hương nhân duyên trước rồi mới ý loạn tình mê.”

Cố Kiến Thâm lại không nghe, hấn cầm tay y ra, dùng sức hôn lên môi y.

Thẩm Thanh Huyền không đẩy hấn ra nữa, ngược lại thả lỏng khớp hàm, mặc cho hấn vội vàng đòi hỏi.

Bên ngọc tuyến vắng lặng, hơi nóng từ từ bốc lên, dường như muốn hòa tan bông tuyết, bốc hơi hồ sâu, dục hỏa cháy lan đồng cỏ không sao kìm nén, cấp tốc tăng vọt.

“Chậm ... Chậm đã ...” Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng đẩy hấn, nhưng không giống đẩy mà như đang gọi mời, Cố Kiến Thâm hôn bả vai trắng mịn của y, động tác trên tay mạo phạm đến cực điểm.

Có lẽ chưa ai từng thấy một Thẩm Thanh Huyền như vậy, hoặc nên nói không ai từng tưởng tượng ra một Thẩm Thanh Huyền thế này.

Suy nghĩ này một khi đâm chồi, Cố Kiến Thâm lập tức cảm thấy bụng dưới hực lửa, nơi nào đó căng cứng dữ dội.

Thẩm Thanh Huyền mặc hẳn làm bữa, thấy càng ngày càng quá lửa, y nhẹ giọng cười nói: “Bệ hạ, hương nhân duyên đâu?”

Trong thời khắc nhiệt tình như lửa, giọng y lại lạnh lạnh, như thể vụn băng rơi vào da đầu nóng hổi, làm người thanh tỉnh trong chớp mắt.

Cố Kiến Thâm hoàn hồn, chỉ nhìn thoáng qua, lại suýt chút nữa không nhận được.

Tóc dài Thẩm Thanh Huyền xỏa tung, mặt mày ửng hồng, quần áo miễn cưỡng vắt bên hông ...

Tư thái này thực sự mê người quá sức.

Chẳng qua trong mắt y là một mảnh thanh lãnh.

Cố Kiến Thâm dừng lại, kéo quần áo cho y.

Thẩm Thanh Huyền không chinh lại, cứ thế mà nhìn hẳn: “Muốn chiêm hương?”

Cố Kiến Thâm đọc thầm Thanh Tâm chú mấy lần, giọng bình thản nói: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta chờ người.”

Cố Kiến Thâm lại nhận không được niệm Thanh Tâm chú thêm lần nữa.

Rất kỳ diệu, giọng Thẩm Thanh Huyền không triền miên, không ám muội và cũng không mềm mại, vẫn là âm điệu mang theo cảm giác mát rượi thường

ngày, thế nhưng bên bờ suối mịt mờ, y dùng tư thái quần áo xốc xếch, hai gò má ửng đỏ để nói, không hiểu sao làm tim người ta đập nhanh hơn.

Giống như hàn băng ngâm bên trong đường mật, biết nó lạnh nhưng vẫn cảm thấy sao mà ngọt ngào.

Cố Kiến Thâm thở nhẹ, tìm hương nhân duyên.

Phía sau hắn có động tĩnh, nhưng hắn không quay đầu lại xem.

Hương nhân duyên được làm tinh xảo khéo léo, có vẻ không hợp với thánh địa sương mù lượn lờ này.

Nghe nói hương này có mấy màu, nhưng toàn là lời hay, nào là màu đỏ đại biểu thiên trường địa cửu, màu vàng đại biểu ân ái vĩnh viễn, màu hồng đại biểu yêu thương đã lâu ...

Dù sao cũng là vật dùng để tỏ tình, cho nên tất cả đều là lời may mắn.

Cố Kiến Thâm nghĩ ngợi, để hương nhân duyên tỏa ra khói sắc đỏ vàng rực rỡ.

Đúng như dự đoán, phía sau hắn truyền giọng Thẩm Thanh Huyền: “Màu này đại biểu cho gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đại biểu ta muốn cùng người thiên trường địa cửu.”

Hắn quay đầu, chỉ nhìn thoáng qua, huyết khí trong lồng ngực lại bắt đầu cuộn cuộn.

Ngày thường Thẩm Thanh Huyền cấm dục hết mức, giờ khắc này lại quyến rũ tới cực điểm.

Chỉ thấy y cởi bỏ vớ giày, chân ngọc trắng nõn thả vào nước, mắt cá chân xinh đẹp, cẳng chân thẳng tắp, xiêm y ngày càng ngổn ngang, mời gọi người muốn làm y hỗn loạn hơn.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hương nhân duyên nói: “Thật tốt.”

Hai chữ này của y muốn nói thiên trường địa cửu thật tốt, hay sắc khói rất đẹp? Sợ phải là cái sau mới đúng.

Cổ Kiến Thâm âm thầm thở dài, hết sức kìm nén cảm xúc: “Sư thúc, kế tiếp phải xem người rồi.”

Nghe lời này của hắn, Thẩm Thanh Huyền hơi sửng sốt: “Xem ta?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Trên ngọc giản viết nhen lửa hương nhân duyên, vì Thẩm Thanh Huyền ý loạn tình mê.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng.”

Cổ Kiến Thâm nói: “Cho nên, xin sư thúc làm ta ý loạn tình mê vì người.”

Thẩm Thanh Huyền nghe hiểu, y hỏi: “Giống như vừa rồi không phải được rồi sao?”

Tiếp tục hôn môi ... Cổ Kiến Thâm đang rất có tinh thần, lặp lại lần nữa không phải nhiệm vụ hoàn thành rồi ư?

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta cho rằng, hàm nghĩa ẩn trong nhiệm vụ là cần người chủ động.”

Thẩm Thanh Huyền cân nhắc, cảm thấy có tí đạo lý, không sao, muốn y chủ động thì chủ động vậy.

Thẩm Thanh Huyền từ trong ao nước đứng lên, vạt áo y rất dài, sau khi dính nước ướt đầm đề, quần quần cuốn cuốn kéo lê trên đất, không giấu được vẻ sáng rỡ như ngọc càng thêm mê người.

Cổ Kiến Thâm đứng tại chỗ, “bình tĩnh” mà thưởng thức.

Thẩm Thanh Huyền chậm rãi đi về phía hắc, tầm mắt dời xuống theo mắt hắc, lướt qua sống mũi cao thẳng, dừng lại trên đôi môi mỏng ...

Không nói một lời, mà vẫn tràn đầy hàm ý khiêu khích.

Còn chưa hề làm gì, Cố Kiến Thâm lại muốn đọc Thanh Tâm chú.

Thẩm Thanh Huyền không hôn hắc, ngược lại cời y sam của hắc, ngón tay man mát đặt trên bờ vai rắn chắc của hắc, tại nơi có vết máu cấm kỵ, như là máu như là tà dương, nhen lửa trên da thịt trắng nõn.

Thẩm Thanh Huyền yên lặng nhìn chăm chăm, ngón tay từ tốn dịch xuống phía dưới.

Thật ra da Cố Kiến Thâm rất trắng, nhưng sau khi ngón tay Thẩm Thanh Huyền chạm vào, lập tức chuyển sang màu sắc tương phản.

Trắng lạnh lùng, như trắng sáng giữa trời, hào quang tỏa ra rọi sáng đêm đen, mang đến triền miên vô tận.

Cố Kiến Thâm không nhúc nhích.

Thẩm Thanh Huyền không nóng không vội, dường như vô cùng hưởng thụ, y ngẩng nhìn hoa văn màu đỏ, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, cẩn thận từng li từng tí mà thưởng thức.

Không phải nóng lên do gợi tình, mà là nỗi niềm yêu thích với một vật xinh đẹp.

Như thế nhìn thấy một khối bảo thạch mỹ lệ hiếm có, muốn có, muốn giữ lấy, rồi sẽ vì thế si mê, nhưng cũng chỉ có vậy.

Mặc dù là thế, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn có sự rung động khó diễn tả bằng lời.

Muốn thấy y thực sự trầm luân, muốn thấy y chân chính bị tình dục bắt giữ, muốn biết liệu trái tim kia có thể chân chính lay động vì tình hay không.

Nếu thật sự có một ngày kia thì mê người tới cỡ nào.

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài: “Thật sự là quá đẹp.”

Cố Kiến Thâm lại cười nói: “Sư thúc, nếu chỉ nói thế thì nhiệm vụ không hoàn thành đâu.”

Thẩm Thanh Huyền không ngẩng đầu: “Gấp cái gì?”

Cố Kiến Thâm cười nhẹ một tiếng, không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền nhìn qua nhìn lại mấy lần, nhưng càng nhìn càng thấy không hài lòng, không đủ.

Có tâm tư này cũng dễ hiểu thôi, đại khái là tới nhà người ta làm khách, phát hiện một thứ mình cực yêu thích, càng nhìn càng thấy thích, càng xem càng ước ao, nhưng nó cũng là của người khác, có nắm thế nào cũng không thuộc về mình, không khỏi thấy hơi ỉu rĩ, vậy nên mới càng xem lòng càng không đủ.

Thế rồi, Thẩm Thanh Huyền lại thấy hơi giận, y cúi đầu, cắn lên bờ vai hằn.

Cố Kiến Thâm không hề đau, ngược lại tim còn mãnh liệt run lên, muốn đẩy ngã y lên bờ suối.

Thẩm Thanh Huyền không cam lòng nói: “Thiệt sự quá đẹp mà.” Trong lời nói đều là không cam tâm vì muốn mà không có.

Hơi giống trẻ con, nhưng đáng yêu quá chừng.

Cố Kiến Thâm khẽ cười nói: “Người thử nghĩ vài cách xem, nó có thể trở thành của người.”

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên: “Cách gì?”

Cố Kiến Thâm chột trán y một cái: “Nghĩ đi.”

Đầy đầu Thẩm Thanh Huyền đều là hình ảnh máu me.

Như thế nhận ra y đang nghĩ gì, Cố Kiến Thâm lại chột y: “Nghĩ chút chuyện tốt nào.”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc lắc đầu: “Không nghĩ ra.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thôi, Cố Kiến Thâm không hi vọng y có thể hiểu, hắn nhìn chăm chăm y nói: “Có thể làm nhiệm vụ không?”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục cũng nghĩ tới chính sự: “Được thôi.”

Nói xong, y chủ động hôn Cố Kiến Thâm, dùng kỹ thuật mới lạ mà cực kỳ mê người dẫn dụ hắn.

Không cần bất kỳ thứ gì, tư thái này của y đã làm Cố Kiến Thâm ý loạn tình mê.

Thế nhưng không được ...

Không thể cứ vậy mà hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ không cam tâm.

Cố Kiến Thâm mặc y hôn, trong lòng điên cuồng niệm Thanh Tâm chú ...

Thẩm Thanh Huyền hôn đến mức thở hỗn hển, còn cầm hắn tay đặt lên trên người mình.

Tim Cố Kiến Thâm đập kịch liệt, Thanh Tâm chú sắp chống cự hết nổi.

Hôn ... rồi chạm ...

Thâm Thanh Huyền hơi tách ra, trong đôi mắt ngập tràn hơi nước, giọng nói cũng động lòng người hết mực: “Có được chưa?”

Cố Kiến Thâm dựa vào Thanh Tâm chú cao cấp nhất mà mạnh mẽ chống đỡ.

Thâm Thanh Huyền bắt đầu sờ xuống phía dưới, sau đó ...

Y mở to mắt, không dám tin nói: “Bệ hạ, chỗ này của người có bệnh không tiện nói ra sao?”

Y cũng cứng luôn rồi sao hử còn chưa cứng?

Thâm Thanh Huyền sửng sốt một lúc, bỗng nhiên lòng sinh thương hại: “Chẳng trách thân ở Tâm Vực lại không túng dục, thì ra là thế.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Câu chuyện này dạy chúng ta biết rằng ...

Chơi Thanh Tâm chú quá nhiều sẽ xảy ra chuyện 【câm nín!】
ヽ (͡ ▽ ͡) ㄟ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Kiến Thâm vạn vạn không ngờ tới, bản thân sẽ có ngày hôm nay.

Hai mắt Thâm Thanh Huyền trong vắt mà nhìn hẳn, vô cùng sốt ruột cho hẳn: “Đã thức tâm rồi mà vẫn chưa trị được bệnh không tiện nói này sao?”

Khi Tâm Vực tới cảnh giới “thức tâm”, cơ bản giống với thành thánh bên Thiên Đạo.

Thành thánh sẽ tái tạo thịt thai, chuẩn bị cho phi thăng, chẳng lẽ bệnh không tiện nói này ngoan cố tới mức tái tạo thân xác rồi cũng không thể gột rửa sao?

Ca này có vẻ khó.

Lẽ nào Thâm Thanh Huyền đang lo lắng cho cuộc sống tính phúc sau này của mình?

Làm gì có, y chẳng qua đang lo nghiệp lớn đời gạch mà thôi.

Có bệnh khó nói này sao có khả năng ý loạn tình mê? Càng chưa kể tới về sau nhất định vẫn còn những nhiệm vụ khác.

Dựa theo xu thế phát triển của tình kiếp ... Lỡ như cần làm chuyện thân mật hơn thì biết làm sao?

Thâm Thanh Huyền lo lắng nói: “Có thể để ta xem chút không?”

Tim Cổ Kiến Thâm lập tức nảy lên, nơi nào đó đã sắp rục rịch ngẩng đầu.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Ta khá thông y thuật, có lẽ có thể chữa khỏi giúp người.”

Cổ Kiến Thâm nghĩ trong lòng: Người trị tốt lắm ấy chứ, không cần y thuật đã trị khỏi rồi.

Chẳng qua hắn đã rơi vào tình cảnh này, đương nhiên không thể tiếp tục khiến cho mình quá thảm.

Cổ Kiến Thâm cầm tay y nói: “Ta không sao.”

Thẩm Thanh Huyền không tin: “Người không nên vì sĩ diện mà giấu bệnh sợ thầy, mặc dù ta không dám khẳng định có thể chữa khỏi giúp người, nhưng có thể thử ...” Y thuật của y cũng khá lợi hại đó.

Cổ Kiến Thâm chỉ đành tiếp tục nói: “Ta không có bệnh khó nói như người nghĩ.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn cho rằng hắn chết còn sĩ diện: “Vậy sao hồi nãy người ... không phản ứng?”

Cổ Kiến Thâm tiếp tục nói bừa: “Có vài nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?” Thẩm Thanh Huyền vô cùng xem trọng.

Cổ Kiến Thâm nói: “Có liên quan tới tâm pháp trước giờ ta tu hành.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt: “Chẳng lẽ Tâm Vực còn có đạo cấm dục?” Nếu tâm pháp hắn chú trọng chuyện này, đương nhiên sau khi thành thánh sẽ không hề gì, nhưng y chưa bao giờ nghe nói Tâm Vực có loại tâm pháp này.

Cổ Kiến Thâm nói: “Không phải cấm dục, là vì thả tâm.”

Thẩm Thanh Huyền không hiểu: “Lẽ nào người không muốn ... thân mật với ta sao?”

Cổ Kiến Thâm vân vê ngón tay nhẫn nhụi của y, nói: “Ta đương nhiên bằng lòng.”

“Nhưng mà nó ...” Thấm Thanh Huyền cúi đầu nhìn.

Gân xanh trên trán Cổ Kiến Thâm nhảy nhót, mặt lại bình tĩnh như cờ hó lão luyện(1): “Ta hạ cấm chế lên thân thể mình, chỉ có thể cùng người ta yêu và người yêu ta tiếp xúc da thịt.”

(1) Ồm, bên Trung hay có mấy cụm từ như đông lạnh như chó, mệt như chó, chó độc thân, nên cũng có bình tĩnh như chó, phiên bản nâng cấp là chó già =))))))))))))))

Này thì mặt bình tĩnh =3=

Thấm Thanh Huyền chớp chớp mắt.

Cổ Kiến Thâm rốt cục tìm được tiết tấu, trong mắt đỏ là một mảnh thâm tình: “Ta thích người, nhưng sư thúc vẫn chưa hết sát ý với ta.”

Đây là điểm chốt dạ của Thấm Thanh Huyền, y cũng ngại vứt nôi cho ngọc giản gánh tiếp. Suy cho cùng thân thể nhỏ bé kia của ngọc giản có bao lớn, công không được nhiều nôi vậy đâu.

“Ra vậy à.” Thấm Thanh Huyền hết sức buồn rầu.

Cổ Kiến Thâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sửa sang lại y phục cho y: “Thật ngại quá.”

Thấm Thanh Huyền nhú mày nói: “Vậy nhiệm vụ này nên hoàn thành thế nào?”

Cổ Kiến Thâm thở dài nói: “Trước đó ta cho rằng làm được, ai ngờ ... vẫn không thể.”

Thẩm Thanh Huyền không tiện giận hăn, dù sao hai ngọc giản còn sống sờ sờ đằng kia, muốn làm như không thấy cũng không được.

Thẩm Thanh Huyền cũng không có tâm trạng thân mật với hăn.

Y hất tay, khôi phục dung mạo của mình.

Dáng dấp dụ người ban nãy lập tức không còn, Cố Kiến Thâm cảm thấy tiếc nuối sâu sắc.

Nhưng vì một tương lai tươi đẹp hơn, hăn chỉ có thể tạm thời nhin.

Phương thức Thẩm Thanh Huyền tu thành trước khi thành thánh hăn có nghe. Cấm tình cấm dục, không biết làm khó biết bao tu sĩ Thiên Đạo, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại bộc lộ tài năng, thoải mái nhập thánh.

Có lẽ y trời sinh bạc tình, có lẽ thực sự không ai vào được mắt y, nói chung một người cấm tình cấm dục mấy nghìn năm, muốn động tâm rất khó.

Nói chi động tâm, ngay cả sát tâm y còn chưa buông kia.

Cố Kiến Thâm có thể thân mật với y, nhưng nếu thuận lợi cùng y hoàn thành nhiệm vụ, vậy sau này phải thế nào?

Phi thăng là nguyện vọng ban đầu của y, không phải hăn.

Thẩm Thanh Huyền rất để ý chuyện xây thang trời, nhưng hăn lại cảm thấy hứng thú với Thẩm Thanh Huyền hơn.

Nếu đã vậy, sao hăn có thể không cố gắng lợi dụng?

Thẩm Thanh Huyền rất băn khoăn, y ngồi dưới tàng hoa đào, mặc cho hương trà tản đi, không có lòng dạ thưởng thức.

Mấy nhiệm vụ trên ngọc giản, toàn bộ đều thành vương mắt.

Ngay cả châm hương nhân duyên ban đầu tưởng dễ hoàn thành giờ cũng trở nên phức tạp, lại càng không bàn đến “một gia đình” và “hái sao trời” không hiểu ra sao.

Không thể hoàn thành những nhiệm vụ này, thì không thể chuyển sang nhiệm vụ kế tiếp, thang trời mệnh mông kia phải chữa trị thế nào đây?

Thẩm Thanh Huyền nhíu mày suy nghĩ sâu xa, thật sự không tìm ra đầu mối.

Cố Kiến Thâm đi tới nói: “Đều do ta không tốt.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn nói: “Không trách người được.”

Nguyên do bắt nguồn từ y. Không nhắc tới mấy nhiệm vụ khác, chỉ mỗi điều thứ tư ngoan cố này đã rất vây khốn người ta rồi.

Thẩm Thanh Huyền nhìn ngọc giản, không nói gì.

Dáng vẻ này của y vẫn xinh đẹp cực kỳ, hơn nữa còn có thêm hương vị khác lạ so với thường ngày.

Dù sao cũng là người đứng đầu Thiên Đạo, cộng thêm vầng sáng không gì không làm được, hiện giờ hầu như không ai có thể nhìn thấy bộ dạng bối rối suy nghĩ sâu xa này của y.

Cố Kiến Thâm thấy đau lòng phảng phất, có điều hắn vẫn sẽ không mềm lòng.

Không phá thì không xây được, chút ngon ngọt ngoài mặt không thể khiến hắn thỏa mãn.

Cố Kiến Thâm ngồi bên cạnh y, xuyên qua những cánh đào rơi ngấm nhìn dung mạo tinh xảo hơn hoa của y.

Diện mạo này của y quả thực mỹ lệ cực hạn, bất kể nhìn ra sao cũng không tìm được chút tỳ vết, mà vì không tìm được tỳ vết lại càng muốn ngắm mãi, song có làm cách nào cũng tìm không ra, vậy nên trở thành lý do trầm luân, dường như ngắm nhìn như thế đã là lâu dài như trời đất.

May mà định lực Cổ Kiến Thâm rất vững, hắc mề ám thử dài, tung lời dẫn: “Về nhiệm vụ này, thật ra ta có chút manh mối.”

Thẩm Thanh Huyền: “Cái nào?”

Cổ Kiến Thâm chỉ vào nhiệm vụ mười bốn trên ngọc giản, chính là một trong hình thức địa ngục – “cho Thẩm Thanh Huyền một gia đình”.

Thẩm Thanh Huyền nghi ngờ nói: “Người có thể cho ta một gia đình?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Có thể thử.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người cảm thấy gia đình là gì?”

Vấn đề này thực sự làm hai người khó nghĩ, hai người đều là cô nhi, sau khi được sư phụ thu nhận thì bắt đầu tu hành, Vạn Pháp tông là gia đình của họ ư?

Có lẽ đối với Thẩm Thanh Huyền thì đúng, nhưng với Cổ Kiến Thâm hiển nhiên không phải.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Vạn Pháp tông cũng đã biến mất từ sớm, Thẩm Thanh Huyền thực sự không còn gia đình nữa.

Vạn Tú Sơn là nơi y ở, nhưng một nơi không có ai khác vẫn được xem là nhà sao? Sợ rằng không phải.

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta thấy chúng ta nên theo tư duy của ngọc giản để suy nghĩ.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắc: “Như thế nào?”

Môi mọng Cổ Kiến Thâm khẽ nhếch lên: “Chẳng hạn như ta cưới người.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thế mà Cổ Kiến Thâm thực sự nói ra lời hoàn chỉnh: “Ở phàm thế, sau khi thành thân là thành một gia đình rồi.”

Đáng lẽ Thẩm Thanh Huyền sẽ nổi giận, nhưng bây giờ ... Y lại cảm thấy trong lời này có mấy phần đạo lý?

Dựa theo lối suy nghĩ của ngọc giản, biết đâu chừng thực sự như thế.

Chỉ có điều, Thẩm Thanh Huyền bất mãn nói: “Dựa vào cái gì nói người cưới ta?”

Cổ Kiến Thâm bình chân như vại đáp: “Vì suy cho cùng nhiệm vụ bảo ta cho người một gia đình.”

Chà chà, cái màn cưới giả này là bạn tâm đắc lắm nè =))))))))))

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Còn Cầu Hôn Nữa Hay Không?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Thanh Huyền im lặng, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng ngẫm kỹ lại vẫn cho rằng không có vấn đề ...

Lẽ nào thật sự muốn y và Cố Kiến Thâm thành thân?

Cố Kiến Thâm lại nói: “Thử xem, biết đâu thành công?”

Hắn chọn thời cơ vô cùng tốt, trước mắt họ có thể thử từng nhiệm vụ một lần, nếu đã thế mà vẫn không giải quyết được thì mới là lúc “cùng đường bí lối”, hắn đưa ra phương án vô lý như thế, Thẩm Thanh Huyền mới có thể nghiêm túc suy nghĩ tính khả thi.

Cố tình phương án này trông thì có vẻ hoang đường, nhưng thực ra cũng có tí hợp lý.

Thẩm Thanh Huyền động lòng, y nhìn về phía Cố Kiến Thâm: “Nhưng mà ... Hai chúng ta, phải thành thân như thế nào?”

Y hỏi thế cũng bình thường, cái gọi là thành thân, thì phải là lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối, rồi lại làm tiệc rượu chiêu cáo thiên hạ.

Tới đó mới được tính là kết thúc buổi lễ, xem như đã thành thân.

Với thân phận y và Cố Kiến Thâm, lệnh của phụ mẫu không có, dù sao hai người cũng không biết cha mẹ mình là ai, làm cô nhi trăm triệu năm, nói ra thấy mà dọa người.

Về phần lời của bà mối, trái mắt khắp Thiên Đạo và Tâm Vực, ai dám mai mối cho hai người họ?

Còn tiệc rượu lớn chiêu cáo thiên hạ, cái này còn đáng sợ hơn.

Tiệc rượu có thể làm, nhưng chiêu cáo thì không.

Nếu để người ta biết Liên Hoa Tôn chủ của Thiên Đạo cùng Đế tôn Cửu Uyên của Tâm Vực hoan hỉ kết thành phu thê, sợ rằng toàn bộ đại lục sẽ chấn động, bùng phát như núi lửa, thiêu đốt làm sinh linh đồ thần.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền không lo cho đám đồ tôn lắm, nếu sáu người họ thực sự âm ỉ, y vẫn có thể dàn xếp ổn thỏa, nhưng y sợ động tĩnh quá lớn, dẫn luôn ba đồ đệ của y ra ngoài thì mới đúng là náo nhiệt.

Nếu Tam Thánh Thiên Đạo đồng tâm hiệp lực, dù y có là sư phụ cũng không dám nói sẽ chịu nổi.

Suy cho cùng đều là thân thể nhập thánh, tu vi đã sớm không còn chênh lệch cấp bậc quá nhiều.

Huống chi ba đồ đệ này của y không dễ gạt, lão đại từ nhỏ đã thích quản y, lão nhị Xích Dương Tử nghe lời lão đại, lão tam lại là đứa không đáng tin ...

Nếu để bọn hăn biết y sắp “gả” cho Cố Kiến Thâm, sợ rằng ba đứa sẽ cho nổ banh hết nửa Tâm Vực.

Nếu là trước kia Thẩm Thanh Huyền đương nhiên sẽ không quan tâm sống chết của Tâm Vực, nhưng bây giờ phải lo lắng cân nhắc cho kỹ. Dù sao quan hệ giữa y và Cố Kiến Thâm đã trở nên khác biệt, không còn đối địch như ngày xưa, mà là quan hệ hợp tác, nhà đối tượng hợp tác mà bị đồ đệ mình đốt hết bảy tám phần, sao y có thể không biết xấu hổ mà hợp tác với người ta?

Nói chuyện chữa trị thang trời cho Tam Thánh cũng không được, việc này không thấy tận mắt rất khó tin, với tiến độ của Tam Thánh, muốn đột phá quan

ải sợ còn phải đợi mấy ngàn năm, lẽ nào bắt y phải chờ chừng ấy thời gian?

Thẩm Thanh Huyền không muốn chờ.

Phải làm sao mới ổn đây?

Trước mắt không phải Thẩm Thanh Huyền không muốn “gả”, mà là không dám “gả”.

Y rất có thành ý mà nói suy nghĩ của mình cho Cố Kiến Thâm nghe.

Cố Kiến Thâm đã sớm nghĩ tới điều này, tuy phía hần không nghiêm trọng như Thẩm Thanh Huyền, nhưng nhất định có trở ngại.

Nếu thực sự để đám người kia biết hần muốn cưới Thẩm Thanh Huyền, e rằng sẽ liều mạng tổ chức hành động ám sát, kết quả cuối cùng là 80% ám sát thất bại, bọn họ bị Thẩm Thanh Huyền giết chết.

Hần thực sự ngưỡng mộ Thẩm Thanh Huyền, nhưng không thể vì sắc mất đi lý trí, vứt bỏ thuộc hạ không màng tới.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đây là tử cục, y thở dài nói: “Không được, quá hung hiểm.”

Nếu Cố Kiến Thâm đã đưa ra phương án này, đương nhiên có biện pháp giải quyết.

Hần nói: “Chúng ta có thể xuống nhân gian thành thân.”

Thẩm Thanh Huyền chưa nghe hiểu: “Khác nhau chỗ nào?” Chuyển sang nơi khác thành thân thôi mà, không phải cùng một chuyện sao?

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, mắt đỏ khóa chặt y nói: “Chúng ta song song bế quan, hóa thành phàm thai, gặp nhau ở nhân gian, tiến tới thành thân, chẳng phải một công đôi chuyện?”

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, hiểu rõ: “Bệ hạ thật thông minh!”

Cổ Kiến Thâm nói: “Có thể san sẻ giúp người, ta cũng khuây khoả.”

Trước đây Thẩm Thanh Huyền luôn cảm thấy lời ngon tiếng ngọt của hắc giả tạo cực kì, bây giờ lại thấy sao mà dễ nghe quá chừng.

Y nói: “Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta đi ngay thôi!”

Hóa thành xác phàm vô cùng đơn giản, đổi hình dáng rồi nhập thể là được, hai người họ gặp gỡ, sau đó thành thân, đại công cáo thành!

Chắc chỉ cần thời gian vài ngày là được, thực sự dễ dàng quá sức.

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Sư thúc đừng vội, việc này cũng không dễ thế đâu.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Sao đó?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Nhiệm vụ trên ngọc giản này, nếu nhìn kỹ thì gắn liền với một chữ ‘kiếp’.”

Thẩm Thanh Huyền hết sức ngay thẳng: “Tình kiếp.”

Cổ Kiến Thâm nghe y nói thế, ý cười nơi khóe miệng sâu hơn: “Không sai, nếu đã vậy thì không thể xem như trò đùa, chúng ta chỉ thay đổi tướng mạo, làm cho có lệ, sợ rằng không gạt được nó.”

Thẩm Thanh nhú mày nói: “Chẳng lẽ phải nhập vào xác phàm?”

Sau thành thánh thì có đại thừa, khi đại thừa sẽ gặp phải các loại kiếp nạn, có khi là lôi kiếp thô bạo, có khi cần đi vào luân hồi, lần nữa trải qua đời người. Cho nên việc tu sĩ nhập vào phàm thai chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền rất không thích, trò này quá mất công, đi vào luân hồi sẽ mất trí nhớ, mấy chục năm không có ký ức ở nhân gian thực sự khó lường, nếu lĩnh hội được thì có thể lần nữa giác ngộ Thiên Đạo, nhưng cũng có người từ đó lưu lạc, biến mất không tung tích.

Thẩm Thanh Huyền xây thang trời vì muốn phi thăng đắc đạo, cũng không muốn vì vậy mà rơi vào bể khổ.

Cổ Kiến Thâm nói: “Quả thực phải nhập vào xác phàm, nhưng không nhất thiết tuân theo thói cũ.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới, y không đồng ý nói: “Không thể đoạt xác, cả đời người phàm vốn đã đau khổ, sao có thể phá số mệnh của họ!”

Cổ Kiến Thâm nói: “Không phải đoạt xác.”

Thẩm Thanh Huyền tò mò: “Vậy thì làm gì?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Chúng ta có thể tìm vài người chắc chắn phải chết, vào lúc linh hồn họ rời cơ thể, xác thịt chưa dính tử khí thì nhập vào, một công đôi việc.”

Vừa không đoạt xác, lại có chỗ tốt của đoạt xác. Dù sao làm thế họ vẫn có thể giữ lại ký ức, thậm chí dựa theo tư chất xác thịt tu chỉnh lại vài phần, có thể khống chế, qua lại tự nhiên, không cần lo bị nhốt ở thế gian.

Hơn nữa tìm kẻ chắc chắn chết không được xem là đoạt xác, đoạt xác sẽ làm linh hồn nguyên bản mất chốn về, dẫn tới tan thành mây khói, nhưng lúc này linh hồn đã rời xác đi vào luân hồi, thế thì không còn trở ngại gì nữa.

“Không đơn giản vậy đâu.” Thẩm Thanh Huyền nói, “Đoạt xác vốn đã không dễ dàng, còn phải tìm người đã chết thịt thai chưa thấm tử khí ...” Càng thêm không dễ dàng!

Đoạt xác cần xác thịt họ và đối phương có cộng hưởng, bằng không sẽ không cách nào dung hợp, hiện giờ lại thêm hai điều kiện, sao có thể tìm được chứ?

Cổ Kiến Thâm móc ra hai hạt châu nhỏ màu xanh ngọc: “Có chúng nó hỗ trợ thoải mái hơn nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền thực sự không biết đây là gì.

Cố Kiến Thâm giải thích: “Chúng ta mỗi người một viên, khoảnh khắc linh hồn rời thân thể chúng sẽ dùng thời gian ngắn nhất dẫn chúng ta nhập vào xác thịt thích hợp nhất.” So với tự mình khổ sở tìm kiếm thì thuận tiện nhanh chóng hơn nhiều lắm.

Thẩm Thanh Huyền sẫm soi: “Người lấy vật này đâu ra đấy?”

Cố Kiến Thâm nói: “Người không phận sự ở Tâm Vực có rất nhiều, không có việc làm liên luyện chơi.” Nói là luyện chơi, nhưng có thể dẫn dắt hồn phách, có thể thấy vật này ít nhất phải là thánh phẩm.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tài ba đệ sĩ ở Tâm Vực quả nhiên rất nhiều.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Thế nào, sư thúc muốn thử không?”

Mọi việc đã chuẩn bị thế rồi, sao y có thể từ chối?

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Được thôi!”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, rất chi là ý vị thâm trường: “Mục đích của chúng ta là thành thân, cho nên cần phải cho thịt thai mà sư thúc nhập vào thêm một điều kiện.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Điều kiện nào?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thế gian không có chuyện nam nam thành hôn.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Người muốn chọn cho ta xác nữ?”

Cố Kiến Thâm nói: “Hơn nữa còn phải là nữ tử chờ gả trong khuê phòng.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cổ Kiến Thâm sợ y giận, lại khuyên y: “Không sao, thân thể phàm thai, chẳng qua cũng chỉ thoảng qua như mây khói.”

Thẩm Thanh Huyền mất cả buổi mà vẫn không nói một lời.

Cổ Kiến Thâm liền trấn an y: “Chúng ta mang theo ký ức nhập phàm, dù tư chất thịt thai không tốt, nhưng vẫn có thủ đoạn phép thuật thay đổi đôi chút, nếu người không quen, chờ sau khi chúng ta gặp mặt, ta sửa lại giúp người là được.”

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền cảm thấy kỳ quái, nhưng lại một lòng muốn dời gạch, vất vả lắm mới có biện pháp diệu kỳ thế này, nếu bỏ lỡ thì thật sự đáng tiếc.

Cổ Kiến Thâm tiếp tục dụ dỗ y: “Biết đâu một lần ở nhân gian, những nhiệm vụ khác cũng sẽ có chút manh mối.”

Cái này quả là mê người, Thẩm Thanh Huyền rốt cục quyết định chủ ý: “Được, cứ vậy đi!”

Đường vấn đạo vốn đã gặp ghềnh, Thẩm Thanh Huyền đều xem những thứ này thành tu hành!

Cổ Kiến Thâm đưa hạt châu xanh ngọc cho y: “Không cần ăn, để ở bên người là được.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hẩn: “Người phải về Duy Tâm cung bế quan sao?”

Hồn phách hai người họ phải thoát ra, đồng thời thịt thai cần được chuẩn bị sẵn, nếu xảy ra chuyện sợ là hối hận không kịp.

Thẩm Thanh Huyền ở Vạn Tú sơn, Cổ Kiến Thâm về Duy Tâm cung, đây tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Thế nhưng ...

Cố Kiến Thâm nói: “Nếu sư thúc không ngại, ta ở lại Vạn Tú Sơn vậy.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc nói: “Người không sợ ta ...”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Tuy điều thứ tư vẫn sáng, nhưng ta tin tưởng người.”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác, trong mắt tất cả đều là ngờ vực: “Người ...”

Cố Kiến Thâm cầm tay y nói: “Không có chuyện gì, nếu thật sự chết trong tay người, ta không hối hận.”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nhìn hắn: “Tại sao?”

“Bởi vì ...” Giọng Cố Kiến Thâm rất đỗi khê khàng, màu mắt mỹ lệ mê người như ánh bình minh, “Ta thích người lắm.”

Không phải lần đầu nghe thấy bốn chữ kia, nhưng lần này Thẩm Thanh Huyền thực sự bị xúc động.

Y dừng lại một hồi, mặt giãn ra cười nói: “Ta cảm thấy ngọc giản hồng thật rồi.”

Cố Kiến Thâm hiểu ý y: “Ừm, chúng nó vốn là vật ngu xuẩn.”

Thẩm Thanh Huyền nhin không được thanh minh cho ngọc giản Tiểu Hồng: “Ngọc giản của người trông vẫn rất thông minh.”

Ngọc giản Tiểu Bạch không ai thương QAQ!

Cố Kiến Thâm bị y chọc cười, không nhin được kéo dài giọng hỏi: “Trước khi đi ... có thể để ta hôn tí không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Được.”

Cố Kiến Thâm đỡ gáy y, rồi đặt một nụ hôn rất đỗi dịu dàng.

Trên đỉnh Thiên Đạo, nơi cao nhất ở Vạn Tú Sơn, hai người ôm hôn vẽ nên bức họa cuộn tròn tuyệt mỹ vượt thời gian ... Áo trắng như tuyết, đỏ thắm như lửa, vạt áo quần quanh cùng hai bàn tay đan chặt bày tỏ cho nỗi lưu luyến thâm tình tươi đẹp.

Thời khắc này Thẩm Thanh Huyền rất vui, nhưng mà ngay sau đó ...

“Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi!” Tiếng kêu bén nhọn của một người đàn bà làm Thẩm Thanh Huyền chấn động đến mức lỗ tai run lên.

Ngay sau đó truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, tiếp đến là một giọng nữ dịu dàng: “Con của ta ơi, sao con có thể ngu dại như thế, con đúng là đâm dao vào ngực nương mà!” Dứt lời, chính là tiếng khóc cực kỳ bi thương.

Thẩm Thanh Huyền biết mình đã nhập vào xác phàm, nhưng thân thể này quá gầy yếu, còn từng chết một lúc, cho nên tim phổi bị hao tổn, càng ngày càng chật vật.

Sau khi nhập thánh Thẩm Thanh Huyền không còn cảm nhận được nỗi khổ xác thịt, thế nhưng giờ y đã thấm thiết nếm trải thế nào là mùi vị tứ chi vô lực, cả người đau xót không chịu nổi.

May mà có một lão giả trầm ổn bảo rằng: “Phu nhân đừng quá đau lòng, tiểu thư có thể tỉnh lại đã là thần tiên thương hại! Quả là tạo hóa của trời cao mà!”

Nữ tử kia vẫn còn khóc nức nở, nghe giọng có vẻ rất thương tâm, muốn thu liễm nhưng không thu được.

Một nam tử trẻ tuổi nói: “Nương, người đừng khóc mãi hại thân, tuy em gái con đã tỉnh, nhưng thân thể còn rất yếu, chúng ta nhanh chóng để Chung đại phu bắt mạch, xem thương thế ra sao, về sau còn phải cẩn thận điều dưỡng!”

Lại thêm một trận rối loạn, Thẩm Thanh Huyền cố gắng làm quen với thể xác, không hơi đâu mà xem xét.

Mê man khoảng chừng một ngày, Thẩm Thanh Huyền rốt cục thích ứng, y mở mắt ra, nhập vào là một cô gái trẻ nằm trên giường thơm màu hồng ngó sen.

Mặc dù biết mình sẽ thành nữ thể, nhưng sau khi xác định, Thẩm Thanh Huyền vẫn hơi không thích ứng được.

Thân thể cô gái này đúng là vừa nhỏ vừa mềm lại còn yếu ... Không đúng, phải nói thân thể người phạm đều nhỏ yếu thể này.

Y ngồi xuống, quan sát chung quanh.

Xem dáng dấp, gia thế thân xác này rất tốt, giường khung chế tác tinh xảo, bình phong thêu hoa mẫu đơn nở, trên bàn trang điểm là một bó hoa tươi, làm căn phòng mang thêm nét xuân.

Giường khung

Y thử xuống giường, lại vì hai chân yếu đuối nhẹ tênh của thân thể này mà nhúu mảy.

Quả nhiên là ... nhỏ yếu tới đáng thương.

Y chậm chậm đi tới trước gương trang điểm, nhìn thấy cô gái trong gương.

Môi điểm son đỏ, da mềm như ngọc, xinh đẹp động lòng người.

Trong thoáng chốc ... Thẩm Thanh Huyền chợt cảm thấy mình và đứa nhỏ này có mấy phần tương tự.

Chắc hẳn do cộng hưởng giữa linh hồn và thân xác.

Hạt châu xanh ngọc kia quả nhiên hữu hiệu, tìm cơ thể này cho y rất phù hợp tiêu chuẩn.

Dung hợp phải chừng, là tiểu thư đợi gả trong khuê phòng, có thể nói rất ổn thỏa.

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền chỉ cần lẳng lặng đợi Cố Kiến Thâm tới cửa cầu hôn. Thực sự quá đơn giản, xem ra hoàn thành nhiệm vụ đã ngay trong tầm tay.

Đang suy tư, cửa phòng mở ra, một bé gái có vẻ là nha hoàn đi tới: “Tiểu thư! Sao người lại xuống giường!”

Dứt lời nàng buông vật trong tay, nhanh chóng đến dìu Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nào cần một tiểu cô nương tới dìu? Y đang định đứng dậy, lại run chân hoa mắt, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Vạn vạn không ngờ tới, y thật sự cần tiểu cô nương nhỏ gầy đỡ!

Thẩm Thanh Huyền: “...” Nha, quên mất mình bây giờ là tiểu thư mảnh mai còn gầy còn yếu hơn.

Tiểu nha hoàn kia dìu Thẩm Thanh Huyền về giường, cẩn thận nhét chăn cho y, dịu giọng nhỏ nhẹ mà hầu hạ y uống thuốc.

Lúc uống thuốc ...

Thẩm Thanh Huyền thiếu chút nữa ói ra.

Thứ quý quái gì vậy! Tạp chất nhiều loại, hiệu lực hỗn loạn kiểu này mà cũng gọi là thuốc à?

Đằng cũng thôi đi, còn không tinh khiết, uống vào chữa bệnh sáu phần, sợ còn phải trúng độc bốn phần.

Thấy dáng vẻ này của y, tiểu nha hoàn cho rằng y sợ đắng, không ngớt lời khuyên giải: “Tiểu thư, thuốc đắng dã tật, vì thân thể, người nhất định phải uống.”

Thẩm Thanh Huyền lại không cho là vậy.

Chính lúc này, một vị phu nhân mỹ mạo đi vào, tiểu nha hoàn vừa thấy bà liền lập tức hành lễ: “Phu nhân.”

Phu nhân mỹ mạo khoát tay bảo: “Đi xuống đi, ta tới dứt Thanh Nhi uống thuốc.”

Cái tên Thanh Nhi này làm linh hồn Liên Hoa Tôn chủ run lên. Nói thật, người trước đó gọi y như thế đã chết rồi.

Phu nhân mỹ mạo hồn nhiên không biết, đáy mắt bà đều là quầng thâm, hiển nhiên đã nhịn ngủ vài đêm, trông thần thái khá là tiêu tụy, vốn là thân thể mỏng manh giờ đây lão đà lão đảo, nhưng dù vậy, bà vẫn vui mừng ra mặt, chỉ vì con mình tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Thanh Nhi ngoan.” Lý thị dỗ dành nữ nhi nói, “Uống thuốc đi con, lát nữa nương làm bánh mật cho con ăn.”

Thẩm Thanh Huyền hết cách, đành phải dùng cái miệng nhỏ này uống thứ thuốc không ra thuốc.

Cũng không phải bên trong thuốc này có độc, nhưng y thuật thế gian chỉ có thể phối được chén thuốc cỡ này, muốn tinh khiết hơn ... Trừ phi y mở lò luyện đan.

Thôi, chỉ là chờ Cố Kiến Thâm tới cầu hôn, không cần đắn đo quá nhiều.

Khoảng giữa trưa, Thẩm Thanh Huyền cơ bản đã thăm dò xong bối cảnh thân phận của thể xác này.

Quốc gia này là Lương Quốc, cơ thể này tên là Thẩm Thanh Thanh, quả nhiên xuất thân thế gia danh môn.

Phụ thân là Trấn Quốc tướng quân, bây giờ canh giữ kinh đô, được phong Trấn Quốc Công, có thể nói dưới một người trên vạn người.

Mẫu thân cũng xuất thân từ đại tộc thế gia, hiện giờ ngoại công cũng là trọng thần quyền khuynh nơi triều chính.

Gia thế cỡ này đã là nghìn chọn vạn tuyển, càng may mắn hơn là gia đình nàng hòa thuận, phụ mẫu ân ái.

Đến nay Thẩm phụ vẫn không nạp thiếp, phủ Quốc Công to lớn chỉ có Lý thị làm đương gia chủ mẫu.

Lý thị sinh được hai nam một nữ, hiện giờ hai đứa con trai đều đã làm quan, tiền đồ vô lượng.

Đứa con gái duy nhất xinh đẹp tinh xảo này là tâm can máu thịt của bà, nghìn thương vạn sủng, chỉ mong nàng tìm được nhà chồng tốt nhất.

Bất luận nhìn ra sao, thân thể này của Thẩm Thanh Huyền đã thực sự có một đời hạnh phúc.

Chỉ tiếc đứa bé này bạc mệnh, đầu thai tốt như thế lại không chịu nổi loại phúc này, trượt một bước vào hồ dẫn tới hương tiêu ngọc tổn(1).

(1) Hương tiêu ngọc tổn = Đá rơi hoa tàn, dùng để hình dung vẻ đẹp đã mất đi.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền thành Thẩm Thanh Thanh, cái tên này ... Tôn chủ đại nhân không muốn nói chuyện.

Sau khi biết được tình huống cơ bản, Thẩm Thanh Huyền an tâm chờ Cố Kiến Thâm tới cầu thân, chỉ tiếc thể xác này quá yếu, thần thức y không thả ra

ngoài được, bằng không đã truyền âm gọi Cố Kiến Thâm tới, y có thể nhanh chóng gả đi rồi.

Buổi trưa, phụ thân được hời của y trở về.

Thẩm Quốc Công xuất thân quân đội, ngoại hình rất khôi ngô, tính cách nghiêm túc cứng nhắc, dáng vẻ không nói cười tùy tiện trông rất dọa người.

Nhưng vị tướng quân lòng dạ sắt đá này vừa thấy vợ con đã lập tức mềm như quăn được ngón tay(2), ông nhỏ giọng hỏi: “Thân thể Thanh Thanh thế nào rồi?”

(2) Nguyên gốc là nhiều chỉ nhu, ý chỉ sự bất lực, bó tay

Lý thị nói: “Đại phu nói đã không còn gì đáng ngại, chẳng qua phải điều dưỡng thật tốt.”

Thẩm Quốc Công thấy thê tử mệt mỏi, không khỏi lo lắng nói: “Nàng cũng phải bảo trọng thân thể, đừng để ngã bệnh.”

Lý thị nhìn nữ nhi, không nhịn được gạt lệ nói: “Con bé thành ra thế này, ta làm mẫu thân sao có thể ngồi yên? Chỉ hận sức khỏe ta không tốt, không thể hàng đêm trông coi nàng.”

Bà vừa khóc, Thẩm Quốc Công liền luống cuống, cẩn thận dỗ dành, đồng thời cảm giận: “Thằng nhóc Cố gia thật là quá đáng! Lẽ ra nên bị nghìn đao băm thây!”

Nghe thấy hai chữ Cố gia, đôi mắt Thẩm Thanh Huyền bỗng dưng sáng ngời.

Ai ngờ Lý thị lại tức giận lườm Thẩm Quốc Công: “Thanh Nhi vừa tỉnh, chàng nhắc tới chuyện này làm gì?”

Thẩm Quốc Công vội vàng nói: “Là ta không tốt, không nên nhắc chuyện mất hứng, Thanh Thanh đừng khổ sở, có vi phụ làm chủ cho con, nhất định

phải gả con vào gia đình tốt nhất!”

Thẩm Thanh Huyền lộp bộp trong lòng một tiếng: Nghe có vẻ trong này có ẩn tình gì chẳng? Nhưng đừng làm chậm trễ nghiệp lớn lấy chồng của y nha.

Vậy thiếu gia Cố gia kia ... là Cố Kiến Thâm sao?

Thẩm Quốc Công cùng Lý thị không ở quá lâu, dù sao Thẩm Thanh Huyền vừa mới tỉnh, vẫn cần tỉnh dưỡng, y vừa ngủ, hai người cũng đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên không ngủ, y nhắm mắt tập trung, tập hợp chút linh khí mỏng manh vào tai, cẩn thận lắng nghe lời đàm tiếu của bọn hạ nhân trong phủ.

Sau khi nghe vài đoạn ngắn, y cơ bản hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Thẩm Thanh Thanh này đúng là tự sát ...

Đường đường là con gái Quốc Công, được nghìn ân vạn sủng, vậy mà lại nhảy hồ tự sát vì nam nhân..

Thẩm Thanh Thanh ngưỡng mộ thiếu gia Cố gia, một lòng muốn gả cho hắn. Thẩm Quốc Công cưng chiều con gái, nàng muốn gì liền theo ý nàng, vốn tưởng rằng hôn sự này Cố gia sẽ vui vẻ tiếp nhận, nào ngờ Cố thiếu gia kia nói sao cũng không đồng ý, không bằng lòng cưới Thẩm Thanh Thanh.

Thẩm Thanh Thanh bị nuông chiều trước giờ, có bao giờ chịu uất ức thế này? Chỉ mới nghĩ không thông đã đâm đầu xuống hồ.

Thẩm Thanh Huyền cũng rất khó hiểu.

Chẳng qua cũng chỉ là một mối hôn sự, đáng để đâm đầu xuống hồ sao? Lẽ nào không có nam nhân kia thì không cần cuộc đời mình nữa?

Thôi ... có nghĩ những thứ này cũng vô dụng.

Hiện giờ việc y tương đối quan tâm là ... vị Cố thiếu gia này có phải Cố Kiến Thâm không?

Không thấy người y không thể nào nhận biết, về phần tranh chân dung ... không xem cũng được.

Có điều Thẩm Thanh Huyền không vội, nếu đó chính là Cố Kiến Thâm, vậy chắc chắn hẳn sẽ tới đây cầu thân.

Quả nhiên không bao lâu, hai ngày sau, phủ Quốc Công chấn động.

Bọn hạ nhân vội vàng bẩm báo: “Trời ơi! Cố thiếu gia đến nhà cầu hôn!”

“Thật hay giả? Không phải nói thề sống chết không cưới sao?”

“Ai biết được? Dù sao cũng đã tới rồi! Lão gia thiếu gia đều trở về, ngay cả phu nhân cũng đang ở tiền thính kìa!”

“Thế thì tốt quá rồi, tiểu thư của chúng ta rốt cục cũng được thỏa mong ước!”

“Dựa vào cái gì chứ, tiểu thư như hoa như ngọc của chúng ta có chỗ nào không xứng với họ Cố kia? Hẳn lại còn ngông cuồng như thế! Bây giờ tới cầu thân để làm gì? Ta thấy không nên gả!”

“Chuyện này không phải do người, tiểu thư thích mới là quan trọng nhất.”

“Hừ, ta thấy họ Cố kia không phải người tốt, tám phần mười là không chịu nổi áp lực, không thể không đến cầu thân!”

Thẩm Thanh Huyền không có hứng thú với mấy lời lung tung rối loạn này, y chỉ muốn xác nhận có phải là Cố Kiến Thâm hay không.

Nếu phải, y tất nhiên vui vẻ gả cho hẳn, hoàn thành nhiệm vụ rồi cùng nhau về giới tu chân.

Nếu không phải ...

Chắc không có khả năng đâu ha?

Tuy vô cùng chắc chắn, nhưng trước giờ Thẩm Thanh Huyền luôn rất thận trọng, quyết định lên đi nhìn một cái.

Y lặng lẽ ra tiền thính, cách thật gần nghe được lời cuồng ngôn của một nam tử: "... Có thể được thiên kim quý phủ ưu ái như thế, Cố mỗ quả là có phúc ba đời!" Trong ngữ điệu đều là không cam lòng, không tình nguyện.

Thẩm Quốc Công giận tới mức mặt biến thành đen, nhưng nghĩ tới con gái không thể không nhìn, lại nghe nam tử kia nói tiếp: "Sính lễ đã đưa, Cố mỗ cáo từ." Bộ dạng này nào có giống đưa lễ? Rõ ràng là đang hạ chiến thư.

Thẩm Thanh Huyền trực tiếp đi vào đại sảnh, thấy được nam tử kia.

Sau đó ... y mở miệng, giọng nói lạnh lẽo vang vọng tiền thính: "Lăn."

Toàn bộ người trong phòng nhìn lại, hiển nhiên cũng bao gồm Cố công tử kia.

Thẩm Thanh Huyền đứng cạnh cửa, tuy ngược sáng nhưng khó giấu được dáng người xinh đẹp, chỉ thấy tóc đen của y như mây, khuôn mặt tinh xảo, phong thái thanh nhã như trăng sáng giữa trời.

Cố Tư Nguyên lúc này ngây người, kinh động như gặp tiên nhân.

Thẩm Thanh Huyền không hề nhìn hắn một lần —— Không phải Cố Kiến Thâm, có gì đẹp mà nhìn?

Nói mới nhớ Cố Kiến Thâm đi đâu rồi, đã bảo sẽ cầu hôn mà? Còn cầu nữa hay không?

Nuôi thụ thụ trong nhà như bát nước đổ đi, Tôn chủ nói Tôn chủ muốn gả
lắm rồi (͡ ▽ ͡) ͡

Btw, mị rất tuyệt vọng, hôm nay gõ chương mới xấp xỉ 10 trang word, vì
sự ngu si của bản thân và lap chan mà mất hết. Mị ảm ức, mị đi nằm
(Q^QZ)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thẩm Thanh Huyền vừa xuất hiện, mỗi người ở đại sảnh đều mang tâm trạng khác nhau.

Giả như nếu có thần thức, thăm dò đôi chút về cơ bản là như thế này ...

Thẩm Quốc Công: Con gái bảo bối của ta, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa!

Lý thị: Tâm can của ta, sao có thể mắt mù nhìn trúng thứ gà cay(rác rưởi)này.

Thẩm Thế Tử: Muội muội của ta sao lại đáng yêu như vậy, kêu hăn lăn thôi mà nghe cũng là lướt êm tai quá chừng!

Thẩm nhị ca: Ngày mai nhất định tìm cơ hội đánh gãy chân chó Cổ Tư Nguyên.

Cổ Tư Nguyên: Đây ... Đây là thiên tiên hạ phàm sao!

Dùng trình độ của mình, Cổ tra nam cuối cùng cũng thấy rõ chân tướng.

Lại nói đến Cổ Tư Nguyên, quả đúng là đầu óc có bệnh, ngày thường gã chính là cờ hó giả dạng người, gia thế không tồi, từng viết hai bài thơ, tự thấy mình tri thức uyên bác học cao hiểu rộng, vì thế mà mắt cao hơn đầu.

Thẩm Thanh Thanh đang độ tuổi hồn nhiên ngây thơ, trong lúc vô tình đọc thơ của Cổ Tư Nguyên, lại nghe nói gã tài sắc song toàn, nho nhã đoan chính, cuối cùng lấy tâm hồn thiếu nữ âm thầm thề, nhất định phải gả cho gã.

Việc này càng làm Cố Tư Nguyên đắc ý, được thiên kim tiểu thư của phủ Quốc Công đem lòng cảm mến phải nói vinh quang cỡ nào.

Vốn hôn sự này có thể thành, nhưng Cố Tư Nguyên có cả đồng hồng nhan tri kỉ, chưa từng nghĩ gã sẽ cưới vợ, sau khi nghe thấy việc này đều nói: “Người xem Thăm Quốc Công khôi ngô như vậy, dung nhan của Thăm Thanh Thanh, nhất định là xấu xí không nhìn nổi.”

Còn có người bảo: “Người thực sự dám lấy nàng sao? Trong phủ Quốc Công có cọt mẹ, người không biết sao?”

Thăm Quốc Công quyền lực như vậy, lại chỉ có một mình Lý thị, mặc dù trên thực tế bọn họ là vợ chồng ân ái, không ai có thể chen chân, nhưng ở bên ngoài vẫn không tránh khỏi có nhiều lời đồn đại.

“Lý thị ghen tuông thế kia, con gái bà ấy dạy dỗ không nghĩ cũng biết là kiểu người gì!”

“Cố công tử, người ngàn vạn lần phải suy nghĩ cho kĩ, tuy phủ Trấn Quốc Công vô cùng tốt, nhưng Thăm Thanh Thanh xấu xí vô cùng, lại vừa kiêu căng, ghen tị, lỗ như còn theo cha học võ, ngày thành thân hôm đó”

Một loạt lời nói như vậy, Cố Tư Nguyên tất cả đều tin, lần này gã thật sự bị dọa sợ rồi.

Gã tự xưng là hờn người, sao có thể cưới một cọt mẹ xấu xí? Phủ Quốc Công kia tuy rằng quyền thế cao ngất trời, nhưng càng có quyền thế thì Thăm Thanh Thanh càng kiêu căng, nếu gã thực sự cưới nàng, chẳng lẽ đến thiếp cũng không thể nạp vào cửa hay sao?

Làm sao gã có thể chịu được việc này?

Cố Tư Nguyên đánh chết không chịu cưới, còn ra vẻ không sợ quyền thế, bên ngoài thoỉ phồng gã tính tình cao thượng, lại không biết hành động này của gã biến một cô gái vô tội đáng thương thành bộ dáng gì.

Đáng tiếc gã cao cao tại thượng cũng không qua được vài ngày, Thẩm Quốc Công giận dữ, phụ thân Cố Tư Nguyên sợ phủ Trấn Quốc Công, ngay lập tức bị dọa sợ, chỉ lo sau này bị Thẩm Quốc Công nhắm vào, vội vàng chạy về phủ, suýt chút nữa đánh gãy chân thẳng con bất hiếu này.

Mặc sức đánh một trận, Cố Tư Nguyên ủy khuất, mới đến nhà cầu hôn, thái độ tâm không cam tình không nguyện, thực sự làm người ta ghê tởm đến cực điểm!

Thẩm Thanh Huyền đâu thèm gặp người, y vừa thấy không phải Cố Kiến Thâm, lập tức không có hứng thú, xoay người muốn đi.

Không nghĩ đến, Cố Tư Nguyên đột nhiên mở miệng nói: “Vị tiểu thư này” Gã còn chưa biết người này là ai đâu.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không hề để mắt tới gã, hành lễ với Thẩm Quốc Công, Lý thị còn có hai vị huynh trưởng.

Nghe tiếng kêu phụ thân mẫu thân này ...

Cố Tư Nguyên vừa mừng vừa sợ: “Thì ra đây là ... đây là ...” Nói xong gã còn thẹn thùng, trời ạ ... Vợ tương lai xinh đẹp như vậy! Cho dù là cọp mẹ cũng đồng ý!

Người nhà Thẩm gia: “...”

Ngại tâm tình của con gái (muội muội), không ai ở Thẩm gia nói gì, Thẩm Thanh Huyền đành tự mình lên tiếng, gọn gàng dứt khoát nói: “Cố Công Tử, mấy thứ này người vẫn mau mang về đi, phủ Quốc Công chúng ta không cần.”

Cố Tư Nguyên sững sốt.

Thẩm Quốc Công cùng Thẩm đại ca, Thẩm nhị ca mặt mày kinh hãi mà nhìn con gái (muội muội) mình.

Thẩm Thanh Huyền đã hạ lệnh đuổi khách: “Tôn bá, tiền khách!”

Cố Tư Nguyên chờ ra nhìn nàng, mãi đến khi bị ném khỏi phủ Quốc Công vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Trong phủ cực kì vui sướng, Thẩm Quốc Công nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Thanh Nhi, con đây là ...”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không quen được cái tên Thanh Nhi này, y nói tiếp: “Phụ thân, trước đây là con gái bất hiếu, bây giờ ta đã tỉnh mộng, thấy rõ được người kia rồi.”

Thẩm Quốc Công sững sốt, sau đó ông vui vẻ đắc ý như đang thi triển sự tử rống: “Tốt! Con ngoan! Hôn nhân của con vì phụ chắc chắn sẽ cân nhắc, nhất định tìm cho con một mối lương duyên!”

Nhân cơ hội này Thẩm Thanh Huyền nói: “Phụ thân, con gái có một yêu cầu quá đáng.”

Trầm Quốc Công nói: “Con nói đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sau này nếu có người khác tới cầu thân, có thể cho ta ở phía sau nhìn xem không?”

Kỳ thật việc này rất không hợp với lễ nghi, nhưng Thẩm Quốc Công xuất thân là võ tướng không câu nệ tiểu tiết, thứ hai là thật sự yêu thương cưng chiều đứa con gái này, vì thế đáp: “Được, đều theo con!”

Hiện giờ ông vẫn chưa biết tương lai sẽ xảy ra điều gì.

Thẩm Thanh Huyền liền yên tâm, dù sao thì Cố Kiến Thâm nhất định sẽ tới cầu thân, y cứ từ từ chờ là được rồi.

Tu hành trăm triệu năm không thể thiếu nhất là kiên nhẫn, trăm năm chẳng qua cũng chỉ là nháy mắt, mấy tháng ngắn ngủi này có tính là gì?

Nhưng Thăm Thanh Huyền vạn vạn không ngờ tới là ... Cố Kiến Thâm lại thực sự không đến đây!

Cố Tư Nguyên cầu hôn bị cự tuyệt, lại ngẫu nhiên chạm mặt Thăm Thanh Huyền, từ đó nhớ thương, còn viết mấy bài thơ gửi tới để thỏa tình cảm ôm ấp, nhất thời làm Thăm Thanh Thanh vinh quang trở thành đệ nhất mỹ nhân Lương Quốc. Người đến nhà cầu thân đúng là nối liền không dứt!

Thăm Thanh Huyền nhìn mọi người đến mệt, hết lần này đến lần khác vẫn không thấy Cố Kiến Thâm đâu, không khỏi có chút bức mình.

Tên kia đang làm cái gì?

Thăm Thanh Huyền cự tuyệt, cự tuyệt, toàn bộ đều cự tuyệt, Thăm Quốc Công lại lo lắng, ông nói với thê tử: “Nàng nói xem, con gái chúng ta có phải đối với tên họ Cố kia nhớ mãi không quên không?”

Lý thị lo lắng nói: “Ta cũng chỉ sợ là thế!”

Thăm Quốc Công nói: “Nhưng mà, Cố Tư Nguyên kia thật sự không xứng, Thanh Thanh gả cho hẳn nhất định sẽ chịu thiệt.”

Lý thị cả đêm trằn trọc khó ngủ, cuối cùng đành phải nói: “Ta thấy thiếu gia Trần gia cũng không tồi, không bằng chúng ta liền định cửa hôn sự này?”

Thăm Quốc Công nói: “Ta sợ Thanh nhi mất hứng.”

Lý thị trừng mắt nhìn ông: “Năm đó ta cũng không bằng lòng gả cho chàng, nhưng chẳng phải hiện giờ chúng ta chung sống hạnh phúc lắm sao?”

Lời này Thăm Quốc Công nghe thật ấm lòng, Lý thị lại bảo: “Hôn nhân đại sự vẫn cần chúng ta bận tâm suy nghĩ, con còn nhỏ, sao phân biệt được người tốt kẻ xấu? Chúng ta giúp con chọn một người tốt, sau này thành thân rồi, nàng mới thật sự hạnh phúc mỹ mãn.”

Thăm Quốc Công cũng hiểu được lời này rất có đạo lý.

May mà Thẩm Thanh Huyền không biết, bằng không y sẽ giận dùm dùm quay về Vạn Tú Sơn.

Bảo y gả cho người khác? Rõ là đang kiếm chuyện.

Nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, dường như ... thật sự không ổn.

Cuối cùng, vào một đêm nguyệt hắc phong cao, Cố đế tôn cũng mò được đến đây.

Thong dong tới đến muộn còn chưa tỉnh, còn đi theo con đường không hề bình thường.

Thẩm Thanh Huyền đang suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, y liền mở mắt ra.

Một nam tử mặc áo đen cao lớn lại gần: “Tiểu thư, đừng nhúc nhích.” Còn cố ý đè thấp giọng.

Hai mắt Thẩm Thanh Huyền trong suốt, đừng nói sợ hãi, thậm chí còn có hơi tức giận: “Người còn biết tới tìm ta?”

Nam tử áo đen thấp giọng cười, tháo khăn che mặt xuống, lộ ra ngũ quan anh tuấn, Cố Kiến Thâm một tay ôm lấy mỹ nhân vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi: “Đây là nhớ ta sao?”

Nhớ cái quỷ ấy! Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Người rốt cuộc có cưới ta hay không?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bệ Hạ Không Vui, Bệ Hạ Hơi Giận Xiu Rồi!

Vừa thốt ra câu này, cả hai đều ngẩn người.

Thẩm Thanh Huyền kịp thời nhận ra mình vừa nói gì ... bỗng dừng cảm thấy quái dị.

Cố Kiến Thâm thì lại bị lời của y trêu cho trái tim tan chảy.

Mặc dù biết rõ y chỉ xem thành thân là nhiệm vụ, nhưng vẫn không nhận được động lòng.

Cố Kiến Thâm ôm y, khẽ ngửi nơi cổ y: “Không bằng hiện giờ động phòng hoa chúc luôn?”

Thẩm Thanh Huyền đẩy hẳn ra: “Năm mơ!”

Cố Kiến Thâm nhìn y, bỗng nhiên cười nói: “Người nói xem chúng ta hiện giờ có giống nam nữ âm thầm hẹn ước trọn đời không?”

Thẩm Thanh Huyền tặng hẳn một cái ha ha.

Cố Kiến Thâm ảo tưởng vô cùng hăng hái: “Yên tâm, ta không phải chỉ muốn chiếm thân thể người, ta sẽ cưới hỏi đàng hoàng, cưới người làm thê tử duy nhất của ta.”

Hắn nói tới tình chân ý thiết, Thẩm Thanh Huyền lại xem toàn bộ thành lời vô nghĩa: “Ngày mai nếu người không đến, ta trở về Vạn Tú Sơn.”

“Không phải ta không muốn đến,” Cố Kiến Thâm cười khổ nói: “Ta sợ đến sẽ bị Quốc Công gia đuổi ra khỏi cửa.”

Thẩm Thanh Huyền đang định nói chuyện, lúc này lại nghe được tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng nói: “Là hộ vệ đến.”

Thẩm Thanh Huyền ngăn ra: “Người xông vào hả?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta cũng hết cách rồi, nếu không tới thăm người một lúc, ta sẽ tương tự thành bệnh mất.”

Lúc này rồi mà còn ba hoa! Thẩm Thanh Huyền đẩy hắn vào bên trong giường, vậy mà lúc chạm vào hắn lại thấy cả tay dính dính, Thẩm Thanh Huyền nhú mày hỏi: “Người bị thương?”

Trong phòng đốt huân hương, hiện giờ thân thể Thẩm Thanh Huyền là phàm thai, cho nên thật sự không ngửi thấy mùi máu tanh này.

Cố Kiến Thâm nói: “Không có chuyện gì, trầy da chút thôi.”

Thẩm Thanh Huyền không bận tâm những thứ này, đành phải giấu hắn đi trước.

Tiếng bước chân bên ngoài ngày càng gần, Thẩm Thanh Huyền cẩn thận thu dọn sạch sẽ căn phòng, không để lại vết tích nào.

Ánh nến tiến gần, bọn thủ vệ dừng ở bên ngoài: “Tiểu thư, người đã ngủ chưa?”

Giọng Thẩm Thanh Huyền lười biếng mang theo tí tức giận: “Đêm hôm khuya khoắt, chạy qua chạy lại làm gì?”

Hộ vệ lúng túng nói: “Cửa trái truyền báo, nói có kẻ trộm đêm khuya xông vào phủ Quốc Công, tiểu nhân sợ có kẻ ác dụng phải người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chỗ ta không có chuyện gì, đã giờ này rồi, đừng quấy rầy ta ngủ.”

Cố Kiến Thâm bị giấu trong chăn còn chơi xấu nhéo nhéo eo y.

Thẩm Thanh Huyền rất muốn đạp hấn một cước.

Bọn hộ vệ tất nhiên không dám vào, nghe giọng nàng vẫn ổn, bọn họ cũng yên tâm: “VẬY TIỂU THƯ NGHỈ NGƠI CHO TỐT, THUỘC HẠ CÁO TỪ.”

Thẩm Thanh Huyền đáp một tiếng.

Vốn tưởng rằng vậy là xong, nào ngờ bên ngoài lại truyền tới tiếng hô đồng loạt: “BÁI KIẾN PHU NHÂN.”

Thẩm Thanh Huyền cau mày ... Lý thị đến?

Lý thị là mẫu thân của thể xác này, muốn vào liền vào, không ai có thể ngăn cản.

Giờ lại tới đây ...

Thời khắc nguy hiểm thế này, vậy mà Cố Kiến Thâm vẫn còn tâm trạng đùa y: “NHẠC MẪU(MẸ VỢ)TỚI À?”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục vẫn nhịn không được, cho hấn một cước.

Tiếc rằng chân y nhỏ mềm, chỉ đạp cho Cố Kiến Thâm càng muốn ôm lấy y hôn hôn rồi lại hôn.

Thấy việc thành thân ngay trong tầm tay, Thẩm Thanh Huyền không muốn cứ thế từ bỏ nhiệm vụ, y xuống giường, khoác áo ngoài ra khỏi phòng.

Nắm bắt thời cơ rất vừa vặn, y đúng lúc đối diện Lý thị đang định đi vào.

Lý thị vội vàng nắm chặt tay y, lo lắng nói: “Ta nghe hộ vệ nói có kẻ trộm vào phủ, có làm con sợ không?”

“Không có chuyện gì, hôm nay trời đông giá rét, vẫn chưa bắt được kẻ trộm, sao mẫu thân lại ra ngoài này?” Thẩm Thanh Huyền nói.

Trần đầy phế phối Lý thị hiện giờ đều là con gái bảo bối, sợ rằng nàng có chuyện, nghe nói có kẻ trộm xông vào nên lo lắng không thôi, căn bản ngủ không được, khăng khăng muốn đến xem mới yên tâm.

“Hay là con sang chỗ ta ngủ đi?” Lý thị thật sự không yên lòng.

Thẩm Thanh Huyền sao mà chịu đi? Chưa nhắc tới “kẻ trộm” còn đang ở trong phòng, chỉ cần để y ngủ cùng một vị phu nhân cũng đã rất mất tự nhiên rồi.

Y nói rằng: “Mẫu thân đừng lo, ta là con gái Quốc Công, sao có thể nhát gan sợ phiền tới vậy? Một kẻ trộm mà thôi, chờ nhóm hộ vệ đại ca bắt được là xong việc, không cần kinh hoảng vậy đâu?”

Lúc này Thẩm Quốc công cũng tới đây, nghe con gái nói, thế là lập tức “rống như sư tử”: “Tốt, quả nhiên là con gái bảo bối của ta, may mắn không nhường may râu!” Ông xuất thân võ tướng, ngày thường đặc tội rất nhiều người, người lén xông vào phủ Quốc Công không phải chỉ một hai lần, chẳng qua trước đó đều bị đánh chết rất nhanh, không để Lý thị biết được mà thôi.

Kẻ trộm hôm nay có khinh công rất tốt, vậy mà xông vào được, chẳng qua đã bị thương, phỏng chừng chạy không xa, bị bắt cũng là chuyện sớm hay muộn.

Lý thị vẫn không yên lòng.

Thẩm Quốc Công khuyên bà: “Nhanh trở về nghỉ ngơi đi, hai nữ nhân các người đứng đây, lỡ đâu bị phong hàn thì phải làm sao?”

Lúc này Lý thị mới lên tiếng: “Thanh Nhi, nếu con sợ thì bảo nha hoàn đến đưa tin cho ta, nường đến ngủ với con.”

Thẩm Thanh Huyền thấy bà quan tâm mình như thế, giọng cũng mềm mại: “Yên tâm đi, ta không sao đâu.”

Thẩm Quốc Công dặn dò hộ vệ vài câu, rồi mang theo đi.

Thẩm Thanh Huyền xoay người vào phòng, thở phào nhẹ nhõm.

Cố Kiến Thâm cười khẽ một tiếng.

Thẩm Thanh Huyền tức giận nói: “Sao không một mũi tên bắn chết người cho rồi?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thế thì người phải thủ tiết.”

Thẩm Thanh Huyền hung hăng nguýt hắt một cái, vô cùng dữ, Cố Kiến Thâm “sợ tới mức” tim gan run rẩy.

Thẩm Thanh Huyền đi tới, vén chăn lên vạch áo hắt ra.

Cố Kiến Thâm lại bắt đầu diễn: “Đừng vội vã thế, còn chưa cưới hỏi đàn ông hoàng ...”

Thẩm Thanh Huyền dùng sức đè lên vết thương bên hông của hắn, Cố Kiến Thâm lập tức nói không nên lời.

“Đường đường Đế tôn Tâm Vực lại bị người phàm nhỏ bé tổn thương.”
Thẩm Thanh Huyền châm chọc khiêu khích hắn.

Cố Kiến Thâm nói: “Hết cách rồi ... Ai bảo người đầu thai vào trong cái nhà này.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Còn không phải tại người đòi quá nhiều điều kiện sao?”

“Chưa chắc.” Cố Kiến Thâm xuyên qua ánh nến mỏng manh nhìn y, “Linh hồn người quá đẹp, thân thể phàm thai bình thường thực sự không xứng với người.”

Thẩm Thanh Huyền mặc kệ hắn nói bậy.

Y nương theo ánh nến xem xét thương thế hắn, nhất thời cả kinh: “Thủ vệ phủ Quốc Công lợi hại vậy sao?”

Tuy Cố Kiến Thâm đi vào nhân gian cùng y, không thể vận dụng linh khí, nhưng tố chất thể xác này của hắc tốt vô cùng, lại mang công phu không tầm thường trong người, sao lại dễ rơi vào tình cảnh chật vật thể này?

Cố Kiến Thâm nói: “Người cho rằng thế nào? Thâm Quốc Công chính là hào kiệt đương thời.”

Thâm Thanh Huyền cẩn thận xử lý vết thương cho hắc ... Mặc dù không có thuốc trị thương, nhưng y rất rõ huyết vị kinh mạch, cho nên có thể dựa vào huyết vị cầm máu.

Cố Kiến Thâm bị ngón út trắng nõn của y chọt tới chọt lui làm cho lòng phát nóng.

Thâm Thanh Huyền băng bó cẩn thận cho hắc xong, cơ thể đã mồ hôi đầm đìa.

Cố Kiến Thâm ngửa tim nói: “Đêm hoa chúc thế này, thực sự không ...”

Thâm Thanh Huyền: “Câm miệng!”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng lầm bầm.

Bây giờ không còn tu vi, hắc nói nhỏ như thế, Thâm Thanh Huyền không sao nghe rõ được, y hỏi hắc: “Nói gì đó?”

Cố Kiến Thâm đề cao âm lượng, rất chi là u oán mà nói: “Nếu đôi mắt ta vẫn là màu đỏ, người nhất định không đối xử với ta như vậy ...”

Thâm Thanh Huyền: “...”

Nhìn bộ dáng này của y, nghiêm nhiên bị hắc nói trúng tâm sự ...

Bệ hạ không vui, Bệ hạ hơi giận xịu rồi!

Thâm Thanh Huyền hắng giọng, cứng rắn đổi chủ đề: “Thể xác này của người có thân phận gì?”

Đề tài xoay chuyển miễn cưỡng tới cỡ nào? Quả thực cứng ngắt đúng nghĩa chữ cứng luôn!

Cố Kiến Thâm càng thấy âm ứ.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới chuyện hợp tác đôi bên cùng có lợi này, đành phải mềm giọng dỗ dành hẳn: “Chúng ta phải thương lượng thật kỹ, ta mới có thể gả cho người chứ.”

Dùng giọng điệu và lời nói này của y, Cố Kiến Thâm hẳn còn đang âm ứ trực tiếp chuyển sang tim bay cao, mộng vờn xa!

Hiển nhiên Cố Kiến Thâm vẫn còn muốn đòi chút phúc lợi, thế là hẳn vồ vồ đuôi mình.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Lỡ đề lên miệng vết thương người thì phải làm sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Lại đây.”

Thẩm Thanh Huyền đành phải nhích tới, mặc hẳn ôm vào trong ngực.

Cố Kiến Thâm chạm nhẹ vào giữa cổ y mới nói: “Ta còn thăm hơn người nữa, mở mắt tỉnh dậy thân thể này đã bị vứt ngoài bãi tha ma.”

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt: “Sao ngọc châu kia lại tìm cho người thể xác này?”

Cố Kiến Thâm nói: “Chắc do linh hồn của ta quá nát.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: “Linh hồn đều giống nhau, nào có chuyện nát hay không nát?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Tóm lại chính là thân xác kiểu thể đó, đến giờ ta vẫn không biết hẳn tên chi họ gì, cũng không biết hẳn còn người thân không ...”

Thẩm Thanh Huyền vỗ lễ: “Cho nên không cách nào đến cầu hôn?”

Cố Kiến Thâm nói: “Người thì nhà cao cửa rộng quyền quý, còn ta là kẻ vô danh ngay cả hộ tịch cũng không có, còn dám tới cầu hôn, Thẩm Quốc Công còn không dùng một gậy đuổi ta ra ngoài?”

Thẩm Thanh Huyền câm nín: “Cũng có thể là loạn côn đánh chết.”

Thời đại này không có hộ tịch chính là lưu dân, thậm chí là nô tịch, một tên đầy tớ lại muốn thành thân với trưởng nữ phủ Quốc Công, quả thực vũ nhục thiên uy ...

Cố Kiến Thâm nắm ngón tay y nói: “Cứ vậy mà thủ tiết ha?”

Thẩm Thanh Huyền đập tay hấn: “Đứng đắn chút đi, sau đó thì sao? Mấy tháng này người đã làm gì?”

Cố Kiến Thâm tiếp tục khai báo: “Ta nghĩ dù thế nào cũng phải tạo một thân phận, như vậy mới có thể xứng với người ... Vì thế liền vào đời xông xáo một phen.”

“Vậy giờ người có thân phận gì?” Thẩm Thanh Huyền hỏi hấn.

Cố Kiến Thâm trầm ngâm một lúc.

Thẩm Thanh Huyền lại cau mày hỏi: “Thương nhân ư? Không được, vẫn còn chênh lệch quá nhiều.”

Cố Kiến Thâm u oán nói: “Ban đầu ta muốn chọn kinh thương kìa, dự định quyên góp để được một chức quan, nhưng vụ mua bán đầu tiên đã bị thổ phi cướp bóc, tiếp theo ta chạy đi cướp thổ phi, huynh đệ của thổ phi lập tức báo thù lại, thế là ta tiện thể thanh lý bọn chúng, thường xuyên qua lại ...”

Thẩm Thanh Huyền trầm mặc.

Cố Kiến Thâm hôn nhẹ lỗ tai y rồi nói: “Đại tiểu thư, theo ta đi làm áp trại phu nhân đi.”

Thẩm Thanh Huyền rất muốn đánh chết hân!

Cố Kiến Thâm cũng tủi thân lắm, hơn nữa còn ăn một bụng dấm chua: “Dù sao ta cũng trèo không nổi vào cửa nhà người, dù có quyên góp để làm quan cũng không sao sánh được danh môn đại tộc.”

Đám người đến nhà cầu hôn đều là thế gia đại tộc, có vị Trần gia kia, nghe đâu xuất thân nhà bảy đời làm tể tướng, các lão(*) đếm không hết, gốc gác dày nặng biết bao, sao Cố Kiến Thâm có thể so được.

(*) Các lão: cách gọi quan viên, đại học sĩ vào triều Minh

Thẩm Thanh Huyền tức giận: “Vì thế người đi làm thổ phỉ?”

Cố Kiến Thâm vô tội nói: “Bọn hân cướp ta, ta cũng không thể mặc bọn hân cướp chứ?”

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền rốt cục hiểu được hân leo lên làm Đế tôn Tâm Vực như thế nào, quả đúng là đánh ra được thiên hạ mà!

Thẩm Thanh Huyền rất buồn rầu, phải làm sao mới ổn đây? Bọn họ đến thế gian, muốn theo lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối mà đứng đắn thành thân, hiện giờ ...

Cố Kiến Thâm ôm y không muốn buông tay, dứt khoát nói: “Chúng ta bỏ trốn đi?”

Thẩm Thanh Huyền trừng hân: “Vậy chúng ta đến thế gian này để làm gì?”

Nếu bỏ trốn ... Bọn họ thành thật ở Vạn Tú Sơn chẳng phải tốt hơn sao!

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền không trông cậy nổi hăn, y nghĩ tới nghĩ lui, thực sự miễn cưỡng nghĩ ra được biện pháp.

“Tuy làm thế này rất có lỗi với Thẩm Quốc Công và Lý phu nhân, nhưng hết cách rồi.” Y nhìn Cổ Kiến Thâm nói, “Nghe đây, giữa tháng ta sẽ đi hội chùa, đến lúc đó người sắp xếp thế này ...” Y tỉ mỉ nói hăn nghe.

Cổ Kiến Thâm đáp: “Thế thì không khó.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy cứ quyết định thế đi.”

Cổ Kiến Thâm nói: “Đúng là nữ tử khuê phòng ở nhân gian không người nào có tự do thân thể.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chẳng cần người quan tâm.”

Cổ Kiến Thâm quan sát y một lúc, cười nói: “Xem ra người đã điều chỉnh thân thể?” Trách để chọc Thẩm Thanh Huyền giận, hạt châu xanh ngọc kia ẩn dấu chút linh lực, vừa đủ để Thẩm Thanh Huyền thay đổi thân thể.

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Chẳng lẽ còn chờ người tới sao?”

Cổ Kiến Thâm cười nói: “Đáng tiếc, không thấy được khoảnh khắc mềm mại nhất của người.”

Thẩm Thanh Huyền oán hăn: “Xem ra Bệ hạ thích cơ thể nữ nhân hơn?”

Cổ Kiến Thâm vô cùng bình tĩnh: “Vừa nghĩ đó là người, ta cảm thấy sao cũng tốt.”

Thẩm Thanh Huyền lười nói nhiều với hăn: “Có phải người nên đi rồi không?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta bị thương nặng như vậy, người nhẫn tâm đuổi ta đi?”

Thẩm Thanh Huyền đề lại cái tay không thành thật của hắn: “Ta thấy người bị thương nhẹ lắm!”

“Được rồi.” Cố Kiến Thâm không nỡ buông y ra, “Ngủ một giấc rồi đi.”

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Người ngại mình chưa đủ làm người khác chú ý à?” Hắn vận toàn thân màu đen, trời hừng sáng mới đi, e rằng muốn bị loạn tiễn bắn chết.

Cố Kiến Thâm buồn bực nói: “Chỉ ngủ có một chút.”

Thẩm Thanh Huyền lo hắn bị bắt rồi bị giết, vì vậy khe khẽ nói: “Hôn một tí rồi người về đi nha?”

Tim Cố Kiến Thâm nảy lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Chờ thành thân rồi, không phải người muốn ôm thế nào thì ôm sao ...”

Cố Kiến Thâm sao còn nhịn được nữa? Lập tức cúi người hôn y, hai người hôn tới mức cảm xúc dâng trào.

Cứ thế bị lừa ra ngoài phủ Quốc Công, ma tôn Tâm Vực bị gió lạnh thổi rớt cục tỉnh táo lại.

Chờ thành thân, y hoàn thành nhiệm vụ rồi về Vạn Tú Sơn, làm sao còn chỗ cho hắn muốn ôm thế nào thì ôm?

Thực sự là ... sắc đẹp hại người mà!

Đáng tiếc hắn đã đi ra, lại đi vào e rằng sẽ chết ngay lập tức rồi về giới tu chân.

Còn chưa thành thân nữa mà, sao có thể chết như vậy rồi về.

Cố Kiến Thâm nhìn đại viện nhà cao cửa rộng, nhớ về “tiểu thê tử” bị nhốt bên trong, bỗng cảm thấy nhiệt tình tràn đầy!

Cách mà Thấm Thanh Huyền nghĩ cũng không phải biện pháp gì tốt, thế nhưng trong hoàn cảnh đó, đành phải miễn cưỡng thử một lần.

Thời đại này rất xem trọng trinh tiết nữ tử, nếu có tư tình, dù là phủ Quốc Công, sợ rằng cũng phải gả con gái đi.

Mặc dù Thấm Thanh Huyền cảm thấy rất có lỗi với Thấm Quốc Công và Lý thị, nhưng thực sự hết cách rồi, đành vất cả buổi mới vất vả hạ phàm, không thể để tay trắng trở về.

Ngày thứ hai, Thấm Thanh Huyền tìm thấy đại ca nhà mình.

Thấm thế tử cũng là một người tuyệt diệu, mang vẻ khôi ngô như Thấm Quốc Công, lại còn giỏi văn thiện võ, nghiêm nhiên là trụ cột nhân tài tương lai.

Vị thế tử gia này ngàn tốt vạn tốt, thế nhưng lại bị muội khổng giai đoạn cuối, chỉ một câu nói của em gái, dù có lên trời xuống đất cũng không gì không làm được.

Bấy giờ Thấm Thanh Huyền tới tìm hắc, hắc nhanh chóng xuống ngựa, chạy tới nghênh đón: “Có việc thì bảo hạ nhân nói cho huynh là được, hà tất tự mình tới đây?”

Thấm Thanh Huyền trước tiên hành lễ với hắc: “Đại ca.”

Thấm đại ca vội vã đỡ em gái bảo bối, rồi bảo tùy tùng đi pha trà đun nước, còn dặn trà trang nào nào đó mua điểm tâm nào nào đó —— tất cả đều là món Thấm Thanh Thanh thích ăn, rất là dụng tâm.

Thấm Thanh Huyền theo hắc vào nhà, hai người ngồi xuống, Thấm Khuynh Lỗi hỏi nàng: “Sao lại đến đây?”

Thấm Thanh Huyền bảo nha hoàn đặt hộp cơm trong tay xuống: “Thanh Nhi nấu canh ngọt, muốn cho đại ca nếm thử.”

Thẩm Khuynh Lỗi vui mừng nhướn mày, lúc này nói rằng: “Nơi khói lửa sặc người kia muội đừng đi, ca ca muốn ăn gì đều có người làm.”

Thẩm Thanh Huyền khách sáo với hấn: “Một phần tâm ý của em gái, mong đại ca thích.”

“Thích chứ!” Thẩm Khuynh Lỗi nói, “Thích tới mức không nỡ ăn!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, Thẩm Khuynh Lỗi ngày càng vui vẻ muồn lên trời: Muội muội tự tay nấu canh ngọt cho hấn, hấn nhất định là vị ca ca hạnh phúc nhất trên đời, a, quá cảm động, muốn khóc.

Khách sáo đủ rồi, Thẩm Thanh Huyền bắt đầu vào đề tài chính: “Đại ca, ta nghe nói giữa tháng ở Tử Vân Tự có hội chùa?”

Thẩm Khuynh Lỗi nói: “Đúng là có chuyện đó.”

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng nói: “Mấy tháng này ở nhà dưỡng bệnh, vẫn luôn không ra ngoài, bây giờ ...”

Y nói năng uyển chuyển, thân là muội khổng giai đoạn cuối, sao mà nghe không hiểu? Thẩm Khuynh Lỗi lập tức vỗ ngực bảo: “Đợi tới giữa tháng ca ca dẫn muội đi chơi!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức giãn mặt ra: “Vậy phải cảm ơn đại ca trước rồi!”

Thẩm đại ca lập tức bị khuôn mặt tươi cười đáng yêu của em gái làm cho kích động muốn hét to: Trời ơi, em gái của ta sao mà đáng yêu quá vậy nè!!!

So với trong tưởng tượng còn dễ dàng hơn ... Thẩm Thanh Huyền nhìn đại ca ngốc kia, phảng phất có tí cảm xúc áy náy.

Người nhà này thiệt sự khiến người ta chán ghét không nổi, chẳng trách Thẩm Thanh Thanh bị nuông chiều tới mức mong manh dễ vỡ, có một đám người như thế cưng chiều, dù là ai cũng sẽ trở nên yếu đuối thôi.

Thời gian trôi qua trong thoáng chốc, chớp mắt đã đến ngày đi hội chùa, Thấm Thanh Huyền thức dậy thật sớm.

Đầu tiên, y đi thỉnh an phụ thân và mẫu thân, sau đó chờ Thấm đại ca tới đón nàng.

Thấm Khuynh Lỗi tất nhiên tới rất sớm, vừa ra trước cửa, Lý thị liền dặn hai huynh muội bọn họ: “Đi đường cẩn thận chút, A Lỗi, con phải chăm sóc thật tốt cho muội muội.”

Thấm Khuynh Lỗi nói: “Nương yên tâm! Ta nhất định sẽ chăm sóc tốt mà!”

Thấm Thanh Huyền yên lặng nói trong lòng: Xin lỗi Thế tử, thật sự không phải cố ý muốn bẫy ngươi.

Huynh muội hai người ra cửa, Thấm Thanh Huyền là gái chưa gả, đương nhiên ngồi trong xe ngựa, tuy nói đi hội chùa, nhưng thực tế y không ra ngoài, chỉ ngồi xe ngựa vào miếu dâng nén hương, sau đó tới Thanh Trai Lâu ăn chút đồ chay, rồi lại xem hí khúc bên dưới, như thế đã tính là du ngoạn.

Thấm Thanh Huyền ngồi trong xe ngựa lẳng lặng chờ ...

Chờ gì hả? Đương nhiên là Cố Kiến Thâm rồi.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên truyền đến tiếng quát chói tai của Thấm Khuynh Lỗi: “Các ngươi là ai!”

Đối phương không lên tiếng, bắt đầu ra tay, trong nháy mắt đánh cho vang leng keng.

Nha hoàn của Thấm Thanh Huyền lập tức sợ trắng mặt: “Xảy ... xảy ra chuyện gì?”

Một hộ vệ lên tiếng: “Là thổ phỉ! Nhanh bảo vệ tiểu thư hồi phủ!”

Đáng tiếc hắn vừa dứt lời đã bị người đá lăn.

Xe ngựa bị kinh sợ, làm ngựa kéo điên cuồng vọt về trước.

Nha hoàn trong xe sợ tới mức hoa dung thất sắc, thét chói tai liên tục, Thầm Thanh Huyền nhìn bộ dạng của nàng, cũng bắt chước làm ra vẻ hoảng sợ ...

Chỉ nghe bên ngoài truyền tới tiếng hô to tan nát cõi lòng của Thầm Khuynh Lỗi: “Thanh Nhi!!”

Thầm Thanh Huyền vốn đang giả vờ sợ hãi rất chuyên nghiệp, lại bị một tiếng gọi này của hắn làm cho thoát vai.

Lười giả vờ, cứ vậy đi, ngược lại tiểu nha hoàn này đã sợ choáng váng, không có thời gian đoái hoài tới y.

Bên ngoài huyên náo dữ dội vô cùng, Thầm Khuynh Lỗi một mực lo Thầm Thanh Huyền có chuyện, giục ngựa chạy như điên, muốn đuổi theo ngựa điên cứu Thầm Thanh Huyền ra.

Nhưng trên người hắn bị thương, dù tài cưỡi ngựa có tuyệt diệu ra sao thì giờ phút này vẫn đuổi không kịp.

Đúng vào lúc này, một nam tử cao lớn giục ngựa mà đến, trực tiếp chạy về phía xe ngựa phát cuồng.

Thầm Khuynh Lỗi gấp gáp nói: “Vị huynh đài này! Trong xe là gia muội, nếu có thể cứu người, Thầm mỗ nhất định trọng thưởng cảm tạ!!!”

Người kia không nói gì, chỉ kẹp chặt bụng ngựa, vọt đi như tên bắn.

Người này đương nhiên là Cố đế tôn rồi!

Trước tiên tìm cao thủ quấy rối, rồi nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân ... Chà chà, kế hoạch của vợ hắn ổn thỏa như vậy đó.

Làm trò trước mặt “anh vợ”, Cố Kiến Thâm đương nhiên muốn biểu hiện cho thật tốt.

Hắn nhảy một cái, mạnh mẽ phóng lên lưng ngựa đang phát điên.

Thẩm Khuynh Lỗi nhìn thấy cảnh này, nỗi lo lắng rơi xuống hơn một nửa.

Cố Kiến Thâm thoải mái ổn định lại ngựa, xe ngựa cũng ngừng lại.

Thẩm Thanh Huyền muốn tăng thêm hiệu quả, vì vậy y ló người ra ... Cố Kiến Thâm đúng lúc quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời cùng nhau ngơ ngẩn.

Trong mắt Cố Kiến Thâm tràn đầy kinh diễm, Thẩm Thanh Huyền tất nhiên làm cho mình ra vẻ e thẹn một tí ...

Đúng lúc này, Thẩm Khuynh Lỗi cũng chạy tới: “Đa tạ! Đa tạ! Ân cứu mạng, thực sự ...”

Hắn còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đã đập hụt một cước, mắt thấy sắp ngã xuống, Cố Kiến Thâm dùng khinh công, chuẩn xác ôm người vào lòng.

Hai người nhẹ nhàng lăn xuống, hắc sam và bạch y quấn lấy nhau, trông xứng đôi vô cùng.

Thẩm Khuynh Lỗi giật mình.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền không chớp mắt, kinh động như gặp tiên nhân —— một đoạn này không phải giả vờ, dùng bản sắc của Cố Kiến Thâm để diễn là được.

Thẩm Thanh Huyền phải mất hết sức mới làm cho mình mắc cỡ tới mức mặt đỏ tai hồng, y mở miệng, giọng nói cực nhẹ vô cùng: “Đa tạ công tử cứu giúp ...”

Lúc này Cố Kiến Thâm mới cuống quít buông tay ra, hơi khấn trương nói: “Là tại hạ đường đột.”

Thẩm Thanh Huyền cúi thấp đầu, trên mặt là một mảnh ửng đỏ, hết sức động lòng người.

Thẩm Khuynh Lỗi tiến về trước, sắc mặt hơi phức tạp: “Ân nhân cứu mạng, thật sự vạn phần cảm tạ.”

Cố Kiến Thâm gian nan dời tầm mắt khỏi gương mặt Thẩm Thanh Huyền: “Việc ... việc cần làm.”

Thẩm Thanh Huyền “mắc cỡ” không dám ngẩng đầu, chuông cảnh báo trong lòng Thẩm Khuynh Lỗi nhất thời vang lên kịch liệt!

“Không biết huynh đài xưng hô như thế nào?” Thẩm Khuynh Lỗi hỏi Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm báo họ tên.

Thẩm Khuynh Lỗi nhìn trang phục của hắn liền thấy hơi bất an, lại hỏi: “Không biết nhà người ở đâu? Ngày sau Thẩm mỗ đến nhà cảm tạ!”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người trong giang hồ, không nơi cố định, không cần nói cảm ơn, chuyện hôm nay ...” Hắn lại nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền, dường như ngẩn nhìn tới ngây dại, không biết kế tiếp nên nói gì.

Lại nhìn sang Thẩm Thanh Huyền ... Dáng vẻ tiểu nữ nhi kia muốn e lệ bao nhiêu thì có bấy nhiêu, có thể thấy đã động lòng với đối phương rồi.

Lần này Thẩm Khuynh Lỗi hận chết mình luôn!

Phải làm sao mới ổn đây? Không thể bảo vệ em gái bảo bối, lại để nàng trao tim thắm gả ... với một kẻ giang hồ!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Không Phải Quân Không Lấy Chồng

Mặc dù đầy lòng Thăm Khuynh Lỗi đều là “Em gái bảo bối vất vả lắm mới quên được tra nam giờ lại yêu người trong giang hồ phóng đảng không chịu gò bó, rất muốn chết, rất muốn đánh chết bản thân không bảo vệ được em gái.” Nhưng trên mặt vẫn ra vẻ khách sáo: “Cố công tử nếu không ngại thì tới quý phủ ngồi một lúc? Ta cũng tiện tỏ lòng biết ơn.”

Ngoài miệng thì nói thế chứ trong lòng hắt lại nghĩ: Từ chối đi, xin huynh đài nhất định phải từ chối!

Cố Kiến Thâm như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mang theo vui vẻ nói: “Có thể sao? Có làm phiền quá mức không.”

Thăm Khuynh Lỗi đành phải kiên trì nói: “Làm sao có thể? Cố công tử là ân nhân cứu mạng chúng ta, đương nhiên phải vạn phần tạ ơn!”

Vì thế ... Cố Kiến Thâm cứ như vậy tới phủ Quốc Công.

Dọc đường về Cố Kiến Thâm và Thăm Thanh Huyền đương nhiên không được gặp mặt.

Cố Kiến Thâm cười ngựa bên ngoài, Thăm Thanh Huyền ở trong xe, nhưng tầm mắt Cố Kiến Thâm luôn không tìm được mà dao động trên xe ngựa.

Lúc đi được một nửa, Thăm Thanh Huyền hơi xốc màn lên, đúng lúc Cố Kiến Thâm nhìn y, hai người đối diện, thế rồi Thăm Thanh Huyền lập tức e lệ kéo màn xuống.

Thấm thế tử thấy trọn màn này chảy máu đầy tim! Đắm máu đến độ muốn đập đầu chết đi cho rồi!

Không nhanh lắm đã đến phủ Quốc Công, Thấm Khuynh Lỗi ngược lại tỉnh táo hơn: Cũng tốt ... mời Cố Kiến Thâm về nhà, vừa khéo có thể khiến hắn “biết khó mà lui”.

Dựa theo lối suy nghĩ bình thường, một nam nhân phát hiện nữ tử mà mình ngưỡng mộ trong lòng có thân phận chênh lệch, chắc hắn sẽ chùn bước!

Tuy Thấm thế tử rất có niềm tin với mị lực của em gái bảo bối mình, nhưng chính cái loại tự tin này đã khiến hắn cho rằng Cố Kiến Thâm sẽ vì hạnh phúc của nữ tử mình thích mà buông tay!

Không thể không nói ... mạch não Thấm đại ca này vẫn có lý lắm.

Đáng tiếc em gái hắn đã soạn xong kịch bản rồi, định sẵn thiết lập không phải quân thì không lấy chồng, dù Cố Kiến Thâm có lùi bước, y cũng phải nghênh đón!

Trước khi họ hồi phủ, hạ nhân đã truyền tin về.

Đúng lúc Thấm Quốc Công ở quý phủ, vừa nghe việc này, lập tức phái người đi thăm dò! Chỉ có điều Cố Kiến Thâm làm việc hết sức lưu loát, đương nhiên không tra được gì.

Thư đồng của Thấm Khuynh Lỗi nói ân nhân cứu mạng tiểu thư sẽ đến nhà, trong phủ đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm.

Sau khi hồi phủ, Thấm Thanh Huyền được mẫu thân đón ra phía sau, trước khi đi y cố ý vụng trộm nhìn Cố Kiến Thâm, có thể nói ẩn ý đưa tình, động lòng người đến cực điểm, chộc cho Cố Kiến Thâm thiếu chút nữa bất chấp kéo y qua.

Thấy cảnh này, Lý thị lộ bộ trong lòng một tiếng.

Thẩm Thanh Huyền cố ý làm cho bà xem, còn sợ bà không hồi hộp nữa kia.

Lý thị hỏi ngọn nguồn câu chuyện, Thẩm Thanh Huyền nói rất khẽ, lúc nhắc tới “Cổ đại ca” thì thẹn thùng rụt rè, người từng trải nhìn vào cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý thị bên này bị đau tim, Thẩm Khuynh Lỗi ngoài tiền thính càng đau tim!

Vốn tưởng rằng thấy bọn họ “nhà cao cửa rộng” cỡ này, thân là “nhân sĩ giang hồ” như Cổ Kiến Thâm sẽ cảm thấy bất an, không được tự nhiên.

Nào có ngờ Cổ Kiến Thâm nói năng chừng mực, quang minh hữu lễ, thấy Thẩm Quốc Công cũng không kinh sợ, phong thái tự nhiên hào phóng khiến người người yêu thích.

Thẩm Quốc Công còn chưa biết chuyện con gái, cho nên lúc này chỉ cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt anh khí tràn trề, khí phách hiên ngang, tương lai không thể lường trước!

Lại nghĩ tới hãn võ công cao cường, còn cứu con gái bảo bối một mạng, không khỏi càng thêm yêu thích.

Nhưng Thẩm Khuynh Lỗi sốt ruột vô cùng! Gấp đến độ đảo lòng vòng trên đất, hận không thể tìm cây cột đâm cho một phát!

Bộ dạng này của hãn làm Thẩm Quốc Công khó chịu, trừng hãn mấy lần.

Thẩm Khuynh Lỗi có nỗi khổ không nói được, chỉ có thể càng nôn nóng ...

Hãn đang đứng cạnh Cổ Kiến Thâm, đều là người trẻ tuổi, đều anh tuấn suất khí, nhưng nếu so hai bên, Thẩm Quốc Công cảm thấy con lớn ưu tú nhà mình kém người ta cả đoạn ...

Vất vả mãi mới tiến bước được Cố Kiến Thâm, Thâm thế tử rốt cục có thể nói chuyện: “Phụ thân!”

Thâm Quốc Công còn đang giận hằn: “Cố công tử cứu Thanh Nhi, sao người lại có thái độ đó? Lễ nghi ở đâu hả!”

Thâm Khuynh Lỗi vội vàng đem chuyện mình thấy nói rõ mười mười.

Thâm Quốc Công sửng sốt: “Người nói ... Thanh Nhi nàng ...”

Thâm Khuynh Lỗi nói: “Không sai được!” Thái độ tiểu nữ nhi như thế sao mà giấu được!

Thâm Quốc Công trầm ngâm chốc lát, nói tiếp: “Không sao cả, ta và nương người đã chọn cho nàng một mối hôn sự, ít ngày nữa sẽ có tin!”

Thâm Khuynh Lỗi lại xót lòng cho em gái: “Lỡ đâu em gái không vui thì phải làm sao?”

Lúc này Thâm Quốc Công vô cùng có khí thế: “Hôn nhân đại sự phải theo lệnh phụ mẫu, nàng phải nghe ta!”

Thâm thế tử tỏ thái độ hoài nghi chuyện này vô cùng.

Lý thị ở phía sau chăm con gái uống thuốc an thần, thấy thần thái y không có gì khác thường, bà nhẹ nhàng nói: “Mấy ngày nay kinh thành không yên, con đừng ra ngoài nữa.”

Thâm Thanh Huyền đáp: “Vâng, nghe nương.”

Lý thị cân nhắc, lại nói: “Về chuyện hôn nhân con, phụ thân chọn trúng một nhà, không xem dòng dõi, chỉ cần nhìn phẩm hạnh cũng là số một số hai ...”

Bà mới nói tới đây, Thâm Thanh Huyền lập tức đầy mặt kinh ngạc nhìn bà.

Thấy dáng vẻ này của y, tim Lý thị càng trầm xuống.

Thẩm Thanh Huyền mở miệng, trong giọng nói tràn đầy lo lắng: “Mẫu thân có ý gì? Không phải nói sẽ để ta tự xem sao?”

Lý thị quyết tâm nói: “Tuổi con còn nhỏ, việc này cứ giao cho ta và phụ thân con đi.”

Thẩm Thanh Huyền càng nóng nảy hơn: “Sao bỗng nhiên lại ...”

Lý thị xen lời y: “Con ngoan, nghe nương, nương sẽ không hại con.”

Thẩm Thanh Huyền muốn nói lại thôi, há mồm, lời đến bên miệng nhưng lại không nói ra được.

Lý thị đã biết tâm tư của nàng, hiện giờ cũng đau lòng cực kỳ, nhưng bà không thể mềm lòng, đành phiến diện nói: “Thanh Nhi ngoan, đừng suy nghĩ lung tung, hôn sự này nhất định sẽ làm con nửa đời không lo.”

Thẩm Thanh Huyền không nói tiếng nào, cả người như đang thất thần.

Lý thị ngồi với y một hồi, mãi đến khi y ngủ mới rời khỏi.

Trở lại phòng mình, Thẩm Quốc Công lập tức muốn nói chuyện với bà, Lý thị đã thở dài nói: “Ta biết rồi.”

Thẩm Quốc Công nhất thời cuống lên: “Thanh Nhi thật sự coi trọng Cố Kiến Thâm kia?”

Lý thị than thở nói: “Phải.”

Thẩm Quốc Công nào còn khí thế ban ngày, lúc này lo lắng không thôi: “Phải làm sao mới tốt đây? Cố Kiến Thâm kia là dân thường, sao xứng với Thanh Nhi!”

Lý thị nguýt ông một cái: “Có gì xứng hay không xứng? Chuyện không có khả năng!”

Thẩm Quốc Công vẫn còn băn khoăn: “Nhưng tính Thanh Nhi vốn thẳng, nàng ...”

Trước kia cũng vì Cố Tư Nguyên mà nhảy xuống hồ ...

Lý thị không khỏi cả giận: “Sao cứ chọc trúng người họ Cố mãi thế!”

Hết một Cố Tư Nguyên giờ lại tới Cố Kiến Thâm, thực sự sầu chết người!

Hai vợ chồng lo lắng, lo tới mức ngủ không được.

Cố Kiến Thâm lợi dụng ban ngày để quen thuộc địa hình, hiện giờ đã có thể thuận lợi vụng trộm chuồn vào.

Thẩm Thanh Huyền mở cửa cho hấn, hấn vừa vào liền ôm người vô ngực trước tiên: “Cười một cái cho gia nhìn nào.”

Thẩm Thanh Huyền cho hấn một quyền.

Cố Kiến Thâm bị đau: “Mưu sát chồng!”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh: “Còn nói nhảm nữa ta đá ngươi về Duy Tâm Cung.”

Cố Kiến Thâm không dám chọc giận y: “Thế chất ngươi thay đổi cũng quá nhanh rồi.”

Bên ngoài vẫn là tiểu thư mảnh mai yếu đuối, nhưng trên thực tế lại thông kinh mạch, linh khí dồi dào, đã thành cao thủ võ lâm luôn rồi.

Thẩm Thanh Huyền lườm hấn: “Chẳng lẽ còn chờ kẻ đăng đồ tử như ngươi tới cột nhà?”

Cố Kiến Thâm chỉnh lại cho đúng: “Gì mà đăng đồ tử? Là vị hôn phu!” Nói xong lại muốn ôm y.

Thẩm Thanh Huyền lại muốn đánh hấn.

Hai người ở đây liếc mắt đưa tình, bên ngoài bất thành linh truyền tới tiếng gõ cửa.

Thâm Thanh Huyền ngẩn ra, vội vã đẩy người vào bên trong giường.

Cố Kiến Thâm bỗng nhiên bị đụng trúng đầu, đau tới nỗi trợn mắt há mồm, thương thay không dám lên tiếng.

Thâm Thanh Huyền nhanh chóng sắp xếp lại đôi chút, chưa kịp đứng dậy đã nghe giọng Lý thị: “Thanh Nhi ngủ chưa? Nường vào nhé.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 37: “Ta?” Cố Kiến Thâm Nói, “Một Cổ Tử Thi Ngoài Bãi Tha Ma Mà Thôi, Bò Về Nhân Gian Cũng Không Có Chỗ Để Đi.”

Nói xong, Lý thị đã đi vào, dù sao cũng là phòng con gái mình, bà không cần kiêng dè gì cả.

Vì đang lo lắng nên Lý thị chưa phát hiện có gì khác thường, có điều Thẩm Thanh Huyền cũng thu dọn vô cùng chỉnh tề, bà có tận lực xem cỡ nào cũng không thấy.

Vừa vào phòng, Lý thị đã thấy con gái ngồi bên giường, cho rằng nàng tâm sự đầy bụng ngủ không được.

Kỹ năng diễn xuất của Tôn chủ đại nhân cũng khá bài bản, rõ ràng phía sau giấu một tên nam nhân lạ, vậy mà giờ mặt không biến sắc, bình tĩnh tự nhiên ... Điều này khiến cho nam nhân lạ của y có tí không cam lòng, rất muốn nhéo eo nhỏ của y.

Chỉ có điều “nam nhân lạ” sợ bị đập về Duy Tâm Cung, cho nên không dám làm bất kỳ cử động nhỏ nào, hô hấp cũng thả nhẹ vô cùng.

Lý thị ngồi cạnh Thẩm Thanh Huyền, cầm tay y nói: “Thanh Nhi ... sao con còn chưa ngủ?”

Thẩm Thanh Huyền chưa biết chắc bà tới đây làm gì, đành phải thận trọng nói: “Ngủ được một lúc thì tỉnh.”

Mắt Lý thị lóe lên: “Có tâm sự sao?”

Câu này không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền làm ra vẻ mặt buồn bã, không lên tiếng.

Lý thị quyết tâm, dứt khoát nói thẳng ra: “Nương biết tình cảm của con.”

Thẩm Thanh Huyền giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía bà.

Lý thị nói: “Nương là người từng trải, sao không hiểu chuyện này? Con vậy mà đối với vị Cố công tử kia ...”

Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói: “Nương ... Người nói cái gì đó!” Giọng nói căng thẳng do bị chọc thủng tâm tư khiến người nào đó nghe được mà lòng nhảy nhót hân hoan(*).

(*) Nguyên gốc là tâm viên ý mã, nghĩa là lòng nhảy nhót như khi, ý nghĩ lòng lộn như ngựa

Lý thị thở dài, vỗ vỗ tay nàng nói: “Không được!”

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, không nói một câu, thế nhưng nét mặt tràn đầy thương tâm.

Lý thị tiếp tục nói: “Mặc dù phẩm hạnh Cố công tử rất tốt, lại là đại ân nhân nhà chúng ta, nhưng hãn không cha không mẹ, lang bạt khắp chốn, nếu như con ... nếu con theo hãn, cuộc sống sau này sẽ khổ biết nhường nào?”

Thẩm Thanh Huyền cuộn tròn ngón tay, dùng sức siết chặt quần áo.

Lý thị nhìn mà đau lòng, nhưng vẫn không nỡ để con gái nhảy vào hố lửa: “Con ngoan, nghe nương, quên người này đi, các con không thích hợp.”

Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên không nhìn được, y ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân: “Nương, còn chưa bắt đầu sao có thể xác định không hợp? Năm ấy người gả cho phụ thân không phải cũng cảm thấy không ưng sao?”

Một câu hỏi làm Lý thị á khẩu không trả lời được.

Thẩm Thanh Huyền lại rũ mắt, giọng mang theo ghen ngạo, khê khàng nói: “Cố đại ca đã cứu ta một mạng, cũng kéo ta thoát khỏi bùn lầy, ta ... ta

...”

Tim Lý thị như bị kim châm chỉ chút đau nhói, bà ngăn cản mối tình này, thực sự không phải vì thể diện mình, hoàn toàn là vì suy nghĩ cho tương lai con gái, khuê nữ bảo bối được nuông chiều của bà sao có thể trải qua những ngày cơ khổ?

Mặc dù hiện giờ nàng đem lòng yêu mến Cố Kiến Thâm, nhưng hôn nhân không phải chỉ cần một trái tim cháy bỏng, ngày sau chung sống, nếu nhận ra tính tình không hợp nhau, thì nên làm gì mới phải?

Lý thị định khuyên tiếp, Thâm Thanh Huyền lại không muốn nói thêm. Chủ yếu do phía sau đang giấu ai kia, để lâu y sợ bị phát hiện.

“Nương ... người để ta yên tĩnh một lúc, ta ... sẽ không làm bừa.”

Y nói như vậy, Lý thị càng cảm thấy đau lòng hơn, thế nhưng không còn cách nào, lúc này mà mềm lòng thì ngày sau sẽ hối hận.

“Vậy con nghỉ ngơi cho tốt.”

Thâm Thanh Huyền gật đầu: “Vâng.”

Lý thị đứng dậy, Thâm Thanh Huyền tiễn bà ra ngoài.

Sau khi ra cửa, Lý thị đứng đó một lúc, trong đầu bà đầy rẫy những suy nghĩ ngổn ngang, cuối cùng lại nảy ra một ý nghĩ: “Thanh Nhi đã mười sáu, sao còn chưa có dấu hiệu phát dục?”

Vừa nãy vào phòng, Thâm Thanh Huyền chỉ mặc áo trong, trước ngực là một mảnh băng phẳng, không có chút hình dáng nhấp nhô nào ...

Lý thị nhỏ giọng lẩm bẩm: “Từ ngày mai trở đi phải nấu nhiều canh bổ cho Thanh Nhi mới được ...”

Đáng tiếc Thẩm phu nhân có nẫu kiểu gì cũng vô ích, tại thời điểm bà chưa nhận ra, con gái bà đã biến thành nam nhân rồi ... Cho nên ngực gì đó, có uống thuốc đại bổ cả đời cũng đừng mong bổ cho to!

Lý thị vừa đi xa, Cố Kiến Thâm lập tức ngóc dậy, tóc hăn rối loạn, nhưng phong thái vẫn anh tuấn đẹp trai, đặc biệt là cặp môi mỏng hơi cong lên, nụ cười làm lòng người rung động: “Lại gọi một tiếng nào.”

Thẩm Thanh Huyền mặc kệ hăn.

Cố Kiến Thâm kéo cổ tay y, ôm người vào trong ngực: “Kêu một tiếng đi, ta muốn nghe.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hăn, vốn định tặng hăn chữ lăn, kết quả lại rơi vào đôi mắt hăn.

Hóa thành phàm thai, Cố Kiến Thâm đương nhiên không còn mắt đỏ kiêu ngạo mặc ý kia, nhưng đôi người đen láy trước mặt lại có thể sáng ngời đến thế.

Ánh nến chiếu vào, màu vàng rực rỡ như vì sao chói mắt xé tan bầu trời đêm.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra.

Cố Kiến Thâm nhân cơ hội hôn y một cái: “Thanh Nhi.”

Một tiếng gọi này ... làm Tôn chủ đại nhân run từ da đầu đến xương đuôi.

Vui mừng ư? Không, muốn giết người cơ!

Thẩm Thanh Huyền cho hăn một quyền, không chút lưu tình quăng một chữ: “Cút!”

Cố Kiến Thâm cũng không để ý, lại xáp tới nói: “Đừng giận mà, chúng ta làm quen trước đã, sau này thành thân, ta cũng phải gọi người như thế.”

Đúng thật là có chuyện như vậy ... Thẩm Thanh Huyền nhất thời không muốn thành thân nữa!

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Người cũng đừng gọi ta là Cố đại ca, phải gọi Thâm ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền phát thệ, đời này y chưa từng buồn nôn như lúc này! Đừng nói đuổi người này về Duy Tâm Cung, y còn muốn tiễn hắn xuống địa ngục!

Màn càng khiến Thẩm Thanh Huyền bùng nổ còn ở phía sau, Cố Kiến Thâm lại nói một câu: “Không đúng ... Chờ tới khi ta cưới người rồi, người phải gọi ta là tướng công.”

Tôn chủ đại nhân nhin hết nổi, một đấm chứa đầy linh khí không chút điềm báo đánh qua.

Cố Kiến Thâm ngày ngày thành thật chịu đòn bồng dưng dùng chưởng bao lấy quả đấm nhỏ của y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn chăm chăm.

Cố Kiến Thâm cười đầy cứng chiều: “Được rồi, đừng giận, vốn là giả, còn không cho ta vui vẻ chút sao?”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt lại: “Nhục nhã ta, người rất vui?”

Cố Kiến Thâm hơi run, trong mắt hiện lên bất đắc dĩ: “Nếu người thích một người, sẽ muốn nghe người ấy nói vài lời ngọt ngào, cho dù đó là giả.”

Thẩm Thanh Huyền không hề tin cái câu thích trong miệng hắn nửa lời.

Chẳng qua y cũng tỉnh táo lại, vốn là hợp tác đôi bên có lợi, mục đích của y là dời gạch, Cố Kiến Thâm dường như không có hứng thú quá lớn với chữa trị thang trời, chắc là hắn thấy chơi vui, nếu đã vậy, y không thể gò bó không cho người ta chơi.

Thẩm Thanh Huyền quay lại đề tài chính: “Trước tiên phía ta sẽ tuyệt thực, người ở bên ngoài hỏi thăm xem bọn họ chọn trúng nhà ai, nếu không được thì dùng chút thủ đoạn để hẳn không cưới được đi.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ta hiểu.”

Hai người nghiêm túc trao đổi một hồi, Thẩm Thanh Huyền tức thì muốn đuổi người: “Người còn chưa đi?”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Ta tới ở cùng người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không cần.”

Cố Kiến Thâm nói: “Tin ta đi, thân thể phàm nhân này của người, một ngày không ngủ nhất định rất tiêu tụy, hiệu quả càng cao hơn.”

Nghĩ một hồi, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy có lý, vì vậy nói: “Vậy ta không ngủ, có điều không cần người ở cùng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đừng đánh giá cao thân thể mình, rất dễ mệt rũ rời.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn: “Làm sao? Chẳng lẽ có người ở đây ta không mệt rũ rời?”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người ngủ ta liền phi lễ người.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Trên thực tế, Thẩm Thanh Huyền không ngủ, Cố Kiến Thâm cũng không phi lễ được y.

Hai người dính qua dính lại cả đêm, nhưng vẫn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi trời vừa sáng, Cố Kiến Thâm nói: “Ta đi?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đi mau!”

Cố Kiến Thâm lại lén hôn một cái, lúc này mới nhảy cửa sổ rời đi.

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ, nếu để Thẩm Quốc Công cùng Lý thị biết, sợ rằng sẽ bị chọc giận tới mức nằm trong quan tài ...

Cả đêm không ngủ, Thẩm Thanh Huyền quả nhiên vô cùng tiêu tụy.

Y ngồi bên cửa sổ, dáng vẻ im lặng không nói một lời khiến người nhìn mà thương yêu.

Bọn nha hoàn đến mời y dùng cơm, tới nhà ăn, Thẩm Thanh Huyền hành lễ vãn an, mọi thứ chu toàn, chỉ có điều mặc ai nhìn thấy cũng nhận ra tinh thần y uế oải suy sụp.

Một nhà năm miệng ăn, bốn người đều lo lắng hết sức.

Từng người vào chỗ, lúc ăn cơm Thẩm thế tử liều mạng gấp rau cho em gái, nhưng đồ ăn chất thành một bát lớn, Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ cầm đũa chọn chọn lựa lựa.

Lý thị hỏi y: “Không hợp khẩu vị sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mùi vị rất ngon.”

Thẩm Quốc Công lại nhỏ giọng hỏi: “Vậy sao con không ăn?”

Thẩm Thanh Huyền miễn cưỡng gấp một miếng cải xanh ăn cho vào miệng ... Sau đó ăn không vô nữa.

Người nhà này lại bắt đầu sốt ruột, nhưng không dám nói gì, sợ chọc cho y càng thêm đau lòng.

Thẩm Thanh Huyền làm ra vẻ thực sự ăn không vô, y đứng dậy, hành lễ nói: “Phụ thân mẫu thân, đại ca nhị ca, các người ăn trước, ta thấy hơi không thoải mái, về phòng trước.”

Thẩm Quốc Công nhìn Lý thị, Lý thị đứng lên nói: “Ta cùng con quay về.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mẫu thân xin đừng bước ... Ta muốn yên tĩnh một mình.”

Lý thị cũng chỉ có thể đứng đó.

Y vừa đi, bốn người trong phòng ăn đều mặt ủ mày chau.

Lý thị nói: “Chờ mấy ngày ... qua mấy ngày nàng sẽ nghĩ thông suốt.”

Thẩm Quốc Công chỉ hy vọng thế tử nói đúng. Thẩm Khuynh Lỗi ảo não hết sức, ảo não đến độ muốn giáng cho mình bạt tai. Thẩm lão nhị nhú mày, không nói gì.

Sáng không ăn, trưa tiếp tục không ăn, buổi tối vẫn không ăn.

Thẩm Thanh Huyền không nói gì, cũng chẳng nhắc gì, thành thành thật thật qua ngày, thế nhưng ăn không vô.

Bộ dạng kia thật khiến người ta đau lòng muốn chết!

Lý thị làm điểm tâm y thích, Thẩm Thanh Huyền không muốn phụ tâm ý mẫu thân, miễn cưỡng ăn một miếng, nhưng nét mặt rất nhanh thống khổ, không sao nuốt xuống được.

Lý thị lo lắng nói: “Thanh Nhi ngoan, con cứ không ăn như thế sao thân thể chịu nổi?”

Thẩm Thanh Huyền tiêu tụy nghiêm mặt nói: “Nương ... Ta thực sự ăn không vô.”

Lý thị vừa nhẹ dạ vừa đau lòng, nhưng lại không còn cách nào.

Nếu Thẩm Thanh Huyền khóc lớn âm ỉ, bà có thể cứng rắn quyết tâm, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không nói không nhắc, bình tĩnh sống qua ngày,

càng qua càng tiêu tụy, khiến cho người mẫu thân như bà khó chịu cực kỳ.

Kết thúc một ngày, Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ mong đợi Cố Kiến Thâm tới như lúc này.

Tại sao hả?

Vì Tôn chủ đại nhân sắp chết đói rồi!

Thế xác này không tích cốc, một ngày không ăn cơm sao có thể không đói bụng?

Y dựa vào nghị lực mạnh mẽ giả vờ không đói, nhưng thực tế bụng đã sớm đói tới mức vầng đầu hoa mắt, nhắc không nổi chân.

Cố Kiến Thâm vừa đến, hai mắt y lập tức sáng ngời.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Đói bụng lắm rồi?”

Thẩm Thanh Huyền đâu chịu thừa nhận: “Không đói.”

Cố Kiến Thâm cũng không vạch trần y, chỉ thả hộp cơm xuống rồi nói: “Mang cho người món ngon hơn nè, mau tới nếm thử đi.”

Thẩm Thanh Huyền rụt rè ngồi xuống, Cố Kiến Thâm đã hầu hạ y quen rồi, bát đĩa muôi súp, mọi thứ không thiếu, còn tìm đồ mạ vàng, làm người thấy thích vô cùng.

Tuy Thẩm Thanh Huyền đói bụng hết sức, nhưng tư thế ăn cơm vẫn vẫn cứ ung dung thông thả, tao nhã khéo léo.

Cố Kiến Thâm nhìn y nói: “Người đó, đúng là tiểu thư khuê các trời sinh.”

Thẩm Thanh Huyền đang đói mờ mắt, mặc kệ hẳn.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Không phải nhục nhã người, chẳng qua cảm thấy người trời sinh nên nhận hết muôn vàn sủng ái.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Còn Bệ hạ thì sao?”

“Ta?” Cố Kiến Thâm nói, “Một cỗ tử thi ngoài bãi tha ma mà thôi, bỏ về nhân gian cũng không có chỗ để đi.”

Hắn nói như thế bản thân thực sự là xác thịt của thế gian này, nhưng cố gắng nghĩ kĩ thì dường như không chỉ có vậy.

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, nói rằng: “Đừng xem nhẹ mình.”

Mắt Cố Kiến Thâm ngậm ý cười: “Người đang lo lắng cho ta?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người cả nghĩ quá rồi.”

Tuy y nói thế, nhưng Cố Kiến Thâm lại cảm thấy rất hưởng thụ. Thời gian dài, hắn cũng hiểu biết thêm về Thẩm Thanh Huyền, người này khi thì hư tình giả ý khi thì thẳng thắn vô tư, lúc quan tâm lại biệt nữu cực kỳ.

Hiện giờ hắn chỉ thích xem dáng vẻ mất tự nhiên của y.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Kiến Thâm tất nhiên ở lại.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Đêm nay vẫn không ngủ?” Hắn tình nguyện âm ỉ với y.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngủ!” Không ngủ không ăn có thể chịu được mấy ngày? Lỡ y quay đầu té xỉu thì làm sao “đấu tranh” tiếp.

Cố Kiến Thâm ôm người vào lòng, khẽ khàng dỗ dành: “Ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền đã mệt mỏi cực kỳ, không quản lý được cái tay đang lộn xộn trên lưng y.

Một đêm ngủ ngon, hôm sau Thấm Thanh Huyền tiếp tục giả vờ uể oải suy sụp, y cho rằng mình phải đấu tranh tới một, hai tháng cơ, kết quả người nhà này so với trong tưởng tượng còn thương y hơn.

Mới qua năm, sáu ngày, Thấm lão nhị đã ngồi không yên: “Các người cần gì phải ép nàng!”

Tính cách lão nhị khác một trời một vực với lão đại, Thấm thể tử quang minh lỗi lạc, rất có trách nhiệm, muội khổng tới mức thẳng thắn vô tư.

Thấm lão nhị lại có cái tính biệt nữ, ngoài miệng không nói, nhưng trong tim cũng là đứa bị muội khổng thời kỳ cuối, có khả năng bệnh còn nặng hơn, đã tới giai đoạn hết cứu nổi.

Hắn vừa nói xong, Thấm Quốc Công, Lý thị, Thấm lão đại đều ngăn người.

Thấm Thanh Huyền cũng không rõ hắn muốn làm gì.

Bởi vì cái gọi là không nói thì thôi, chứ một khi lên tiếng liền kinh người, Thấm lão nhị vừa mở miệng, nói năng đầy khí phách: “Với gia thế chúng ta còn cần em gái đi thông gia sao? Đã không cần sao không thỏa nguyện vọng cho nàng? Hôn nhân đại sự, tuy nói phải theo lệnh phụ mẫu, nhưng người gả đi là nàng, trong lòng nàng không vui, thì sao có thể sống hạnh phúc?”

Lý thị cau mày nói: “A Tổ! Đừng có hồ đồ!”

Thấm Khuynh Tổ tiếp tục nói: “Mẫu thân, ta biết người chê Cố Kiến Thâm phiêu bạt không nơi nương tựa, không chỗ ổn định, nhưng nam nhân thành thân mới có nhà, em gái thương mến hẳn, chúng ta sắp xếp cho hắn một nơi yên ổn để ở là được!”

Một câu này của hắn thức tỉnh người trong mộng.

Chỉ nghe Thấm Khuynh Tổ lại nói: “Cố Kiến Thâm giỏi văn thiện võ, chẳng qua thiếu cơ duyên. Mà thứ cơ duyên này, chẳng nhẽ nhà chúng ta còn

thiếu sao? Mặc dù bây giờ hấn không xứng với em gái, nhưng nam nhi trên đời, vốn nên kiến công lập nghiệp, hấn cũng không phải giá áo túi cơm, sao có thể xem thường hấn như vậy!”

Mắt hổ Thầm Quốc Công sáng ngời, hiển nhiên bị con trai đả động đáy lòng.

Thầm Khuynh Tổ tiếp tục nói: “Cổ Kiến Thâm có phẩm hạnh rất tốt, cũng một lòng hướng về em gái mà yêu say đắm, chúng ta cần gì dùng gậy chia rẽ uyên ương!”

Thầm Quốc Công bỗng nhiên đứng lên nói: “Đúng vậy, chỉ cần là nhân tài, không phải cũng sẽ có ngày tạo ra được tương lai sao!”

Thầm Thanh Huyền thực sự vạn vạn không ngờ tới ... Nếu đặt ở nhà khác, hôn sự này có đánh chết cũng không thực hiện được, vậy mà người nhà này lại thỏa hiệp như thế!

Y cũng chỉ mới đói bụng có mấy ngày, còn chưa bắt đầu chính thức tuyệt thực đâu!

Vào giờ phút này, Tôn chủ đại nhân mơ hồ cảm nhận được chút ấm áp.

Người thân ... là như thế này sao? Hay bởi do người nhà này tương đối kỳ quái?

Thế nhưng thật sự làm người ta không ghét nổi.

Nói làm liền làm, ba nam Thầm gia hành động cấp tốc, thu xếp cho Cổ Kiến Thâm nhập ngũ.

Phủ Quốc Công xuất thân quân nhân, tuy hiện giờ không có chiến sự lớn nào, nhưng hộ vệ kinh đô không thể thiếu, đây cũng là nơi dễ nổi bật hơn người nhất.

Với một thân công phu kia của Cố Kiến Thâm, Thẩm Quốc Công rất yêu thích và ngưỡng mộ, tất nhiên không có vấn đề gì.

Thời gian khoảng chừng một tháng, Cố Kiến Thâm đã thành công giành được toàn bộ sự yêu thích của phủ Quốc Công.

Chỉ có Lý thị vẫn còn lo lắng, bà luôn sợ con gái kích động nhất thời, vừa quay đầu đã hối hận thì phải làm sao?

Thẩm Quốc Công vừa mở miệng đã làm bà vừa tức vừa cười: “Hối hận thì không gả nữa! Dù sao con gái ta nhất định phải lấy người nó cam tâm tình nguyện!”

Bởi vì mấy ngày này bận rộn, buổi tối lúc Cố Kiến Thâm mò tới đều khá trễ.

Thẩm Thanh Huyền lười mở cửa cho hắn: “Muộn vậy rồi thì đừng đến, ta cũng sắp ngủ rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta không ở đây người ngủ được sao?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Không có người ta ngủ mới ngon.”

“Vậy không được,” Cố Kiến Thâm nói, “Không ôm người, ta ngủ không được.”

Thẩm Thanh Huyền châm chọc hắn: “Thì ra trăm triệu năm qua Bệ hạ đều không ngủ?”

Nào ngờ Cố Kiến Thâm ngẩn ra, sau đó nói: “Đúng thật là chưa từng ngủ một giấc yên ổn.”

Thẩm Thanh Huyền không tin, nhưng đầu đó ẩn sâu trong lòng lại hơi tin, y bỗng nhiên hiếu kỳ, năm đó Thượng Đức Phong của Vạn Pháp tông rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Ở chung lâu dài, y quả thật không nhìn thấy tâm tính hung ác tàn nhẫn kia của Cố Kiến Thâm, nhưng chuyện thực sự đã xảy ra, Thượng Đức Phong như biển máu kia y cũng từng chứng kiến.

Cố Kiến Thâm ôm y: “Ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền phục hồi tinh thần lại, đập rớt tay hắn: “Đừng sờ mó lung tung.”

Cố Kiến Thâm nói: “Có sao đâu, sớm muộn cũng phải gả cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền lại không có cách nào phản bác.

Ăn đậu hủ một hồi, Cố Kiến Thâm vẫn còn hăng hái: “Người giữ mức độ vừa phải thôi, thân thể này càng ngày càng cứng cáp.”

Thẩm Thanh Huyền giận: “Sao hả, muốn thân thể nữ nhân mềm mại?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đã bảo chỉ cần là người, kiểu nào ta cũng thích.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh: “Thôi đi, ta thấy người muốn thiên kim đại tiểu thư mềm mại xinh đẹp kia hơn.”

Cố Kiến Thâm nén cười, không dám nói câu ‘Người là ‘đại tiểu thư’ xinh đẹp nhất’ ra khỏi lòng.

Thẩm Thanh Huyền không vui: “Cười cái gì?”

Cố Kiến Thâm cũng không muốn ngủ dưới giường, hắn đỡ dành y: “Sắc trời không còn sớm, mau ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền đẩy hắn ra nói: “Ngủ bên kia.”

Cố Kiến Thâm lập tức sáp tới, ôm y vào trong ngực nói: “Lại giận gì rồi?”

Thẩm Thanh Huyền nhắm hai mắt không để ý tới hắn.

Cố Kiến Thâm thấy y như thế, mềm lòng tới mức ngổn ngang rối loạn, hấn cúi đầu hôn chóp mũi thanh tú của y: “Nếu trong tim người có một tí hướng về ta, sao ta lại chọc người giận cho được?”

Thẩm Thanh Huyền không thích nghe lời này, chẳng qua y lười tranh luận với hấn

Thân thể phàm thai ngủ say rất nhanh, không bao lâu Thẩm Thanh Huyền đã mơ màng, nhưng trong khoảnh khắc ý thức lẫn lộn, y lại nghe thấy tiếng thở dài của Cố Kiến Thâm.

“... Chọc người giận, ít ra còn có thể nhìn thấy lòng của người.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, trong lòng nghĩ: Cái gì mà tâm với chả lòng, ma tu thiệt là đáng ghét!

Dựa theo tiến độ này, dường như thành thân ngay trong tầm tay, căn bản không phải việc khó.

Lại một tháng trôi qua, Thẩm Quốc Công có thể nói yêu thích Cố Kiến Thâm cực kỳ.

Theo cách nói của Lý thị thì chính là: “Cố công tử này ngoại trừ gia thế vô danh, thực sự không có khuyết điểm nào!”

Vóc dáng cao to anh tuấn, ngoại hình đẹp trai ngời ngời, võ công giỏi, có đầu óc, có trình độ, có chủ trương!

Hết lần này lần khác còn biết chịu thương chịu khó, phong độ nhẹ nhàng, tao nhã lễ độ, thực sự là con rể ngàn dặm mới tìm được một!

Một đôi muội khổng Thẩm lão đại và Thẩm lão nhị lại ôm tâm trạng hết sức phức tạp với Cố Kiến Thâm.

Một mặt cảm thấy cái tên này sắp cướp đi em gái bảo bối của mình, vì vậy âm ỉ khổ sở.

Mặt khác lại cảm thấy em gái rốt cục được thỏa nguyện rồi, thế nên mừng rỡ khuây khoả.

Cho nên thái độ hai người họ với Cố Kiến Thâm rất giống bệnh thần kinh, phút chốc thì là bạn bè tốt huynh đệ tốt, chốc sau lại xem người ta như kẻ thù, hận không thể tìm bao tải chụp lên đầu hấn đập cho một trận!

Trái lại Cố Kiến Thâm hoàn toàn không có vấn đề gì, hấn yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần Thẩm Thanh Huyền cảm thấy tốt, hấn cũng cảm thấy tốt.

Cuộc sống ở nhân gian của hai người đi vào quỹ đạo, thuận buồm xuôi gió như thế đã là thành công ngay trong tầm mắt.

Sau đó ... lại xảy ra chuyện.

Hôm nay thời tiết rất tốt, nắng xuân chiếu rọi, gió nhẹ ôn hòa, rất hợp lòng người.

Một đạo thánh chỉ từ trên trời giáng xuống, đập cho toàn bộ phủ Quốc Công đầu óc choáng váng.

Tuyên chỉ xong, vị công công kia còn cười nói: “Chúc mừng Quốc Công gia, lệnh thiên kim có dung mạo như thế, ngày sau ân sủng vô hạn nha!”

Thẩm Quốc Công xanh mặt nhận chỉ, ngón tay hận không thể xé nát thánh chỉ vàng rực này.

Lý thị sợ trượng phu thất thố, vội vã sắp xếp người tặng thủ lễ, đưa tiễn vị công công đến tuyển chỉ này đi.

Đóng cửa lại, Thẩm Quốc Công nổi giận ngay tắp lự: “Bệ hạ muốn làm gì!”

Trên thánh chỉ vàng óng, nét chữ đen vô cùng rõ ràng!

Hiện giờ thánh thượng lại muốn cho Thẩm Thanh Thanh vào cung làm phi!

Có thể vào cung, nhưng vừa vào đã được phong phi, nhìn thì có vẻ vinh quang vô cùng.

Nhưng phủ Quốc Công có dòng dõi gì? Ông chỉ có một đứa con gái bảo bối này, sao có thể cam lòng ném nàng vào nơi hổ sói kia?

Đừng nói chi hiện giờ tuổi thánh thượng đã gần năm mươi, lại còn hao sắc tuyên dân, hậu cung phi tần ba ngàn, hoàng tử công chúa dư thừa như lông trâu ...

Con gái như hoa như ngọc nhà ông sao có thể tới nơi dơ bẩn như nước kia!

Thẩm Quốc Công thực sự tức nổ phổi!

Nhưng thánh chỉ ở đây, ai dám cãi lời?

Trong lúc nhất thời, tình cảnh phủ Quốc Công hết sức bi thảm.

Thẩm Thanh Huyền hay tin, nhất thời có chút khó chịu.

Sắp sửa thành thân rồi, sao lại nhảy ra chuyện này?

Cố tình đây lại là đế vương nhân gian, ngay cả gia thế như phủ Quốc Công cũng không thể phản kháng.

Phải làm sao mới tốt đây?

Ban đêm Cố Kiến Thâm tới tìm y, mở miệng liền là: “Nghe nói người được hoàng đế coi trọng?”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hắt một cái.

Cố Kiến Thâm cười nói: “VẬY mà người chọc tới cả hoàng đế yêu thích luôn chứ.”

Lời này có ý riêng, Thẩm Thanh Huyền tức giận đẩy hẳn: “Làm sao bây giờ?”

Cố Kiến Thâm không thấy có gì to tát nói: “Nếu người đã là mệnh hoàng hậu, vậy thì đổi triều đại thôi nào.”

Quá trình Cố Kiến Thâm cưới vợ ở nhân gian:

Năm ngoài bãi tha ma -> thương nhân -> thổ phỉ -> nhập ngũ -> toán cmn ngôi

Bệ hạ nháy lệ quá tiểu nhân đỡ không nổi =))))))))))))))))))))))))))

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bỏ Trốn

Lời này của Cố Kiến Thâm, nếu để cho người khác nghe thấy, chỉ sợ sẽ bị dọa đến tè ra quần.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền chỉ trầm ngâm một lúc, đánh nhịp nói: “Được thôi.”

Hai vị đại lão qua loa quyết định như vậy. Trong hoàng cung, lão hôn quân vẫn chờ mỹ nhân tới cửa còn không biết mình trên chóc cái gì ...

Cố Kiến Thâm vỗ vỗ bên giường nói: “Mau tới ngủ.”

Thẩm Thanh Huyền cởi áo ngoài, đưa tay chạm vào trâm cài tóc ...

Cố Kiến Thâm bỗng dừng hưng phấn: “Đừng nhúc nhích.”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu lại nhìn hắn: “Làm sao vậy?”

Cố Kiến Thâm xuống giường, cười híp mắt đi đến trước mặt y: “Ta chải đầu cho ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y ngồi ở trước gương, chải mái tóc của nữ tử vẫn chưa xuất giá, vốn đã là mỹ mạo, dưới ánh trăng mỏng manh càng thêm nhu hòa động lòng người.

Cố Kiến Thâm đứng phía sau y, nhìn người trong gương, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Tuy còn chưa thành thân, nhưng hiện tại bọn họ thật giống vô số đôi vợ chồng trên thế gian này ... Bóng đêm mông lung, thê tử dờ búi tóc, trượng phu

giúp nàng chải đầu, thân mật lưu luyến tới cỡ nào.

Đáng thương thay Thẩm Thanh Huyền vừa khoát tay, giấc mộng đẹp của Cố Kiến Thâm liền tỉnh.

Cố Kiến Thâm bất mãn nói: “Linh khí không nên lãng phí ở nơi thế này.”

Tóc dài đã xõa trên lưng, Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta thích.”

Cố Kiến Thâm nói: “Người để ta chải đầu cho người không được sao?”

“Xin lỗi,” Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Không có nhiệm vụ này.”

Cố Kiến Thâm: “...” Ngọc giản ngu xuẩn.

Ngọc giản nằm không cũng trúng đạn run lấy bầy: Thật sợ hãi, thật kinh sợ, muốn ôm một cái mới có thể không khóc QAQ!

Tuy rằng không thể chải đầu cho “tiểu thê tử”, nhưng dù thế nào Cố Kiến Thâm vẫn được hưởng thụ ôm “vợ yêu” ngủ, tuy rằng “vợ yêu” không cho hôn cũng không cho chạm ...

Đối với Cố Kiến Thâm, thay đổi triều đại thực sự không phải việc khó.

Nếu hoàng đế là minh quân, hẳn còn có thể do dự một chút, nhưng đây lại là một hôn quân.

Lại nói, nếu là minh quân thì sao có thể làm ra chuyện hoang đường “ép cưới” con gái của trọng thần triều đình.

Bất kể thế nào Thẩm Quốc Công cũng là cánh tay đắc lực, nắm quân quyền trong tay, nếu hơi có đầu óc thì hoàng đế sẽ không tùy tiện vì một bài thơ mà muốn con gái bảo bối của người ta.

Dù sao lấy thân phận của Thẩm Thanh Thanh, hoàn toàn có thể trở thành hoàng hậu của một hoàng đế trẻ tuổi.

Bây giờ thánh thượng tuổi tác đã tầm này ... Thực sự là muốn làm người ta tức chết!

Thế nhưng thế gian này lại thi hành “quân muốn thần chết, thần không thể không chết”, cả nhà Thấm Quốc Công trung liệt, dù trong lòng phần uất với hoàng đế, cũng không dám kháng chỉ không tuân theo.

Huống chi Thấm gia cũng có kẻ địch ở bên ngoài, cái gọi là cây lớn thì đón gió to, hoàng đế ngu muội không lo việc nước, ngược lại sẽ khiến những người khác như hổ rình mồi, chờ chia một chén canh.

Cân nhắc thật kĩ, Thấm Quốc Công chỉ có thể tiếp chỉ, đồng thời cảm tạ ân đức mà đưa con gái vào trong cung.

Đừng nói những người khác, ngay cả Thấm Thanh Huyền cũng nghĩ như vậy, cho nên y mới đồng ý để Cố Kiến Thâm thay đổi triều đại.

Hai người bọn họ vất vả hạ phạm một chuyến, thấy mọi việc đã sắp thành, sao có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

Nếu lão hoàng đế đã làm đủ rồi, vậy thì xuống dưới nghỉ ngơi đi.

Tính toán xong xuôi hết rồi, ai ngờ người nhà họ Thấm lại làm Thấm Thanh Huyền trở tay không kịp.

Ban đêm, Thấm Thanh Huyền đang ngủ say, Cố Kiến Thâm đột nhiên nói: “Có người đến.”

Thấm Thanh Huyền đột nhiên mở mắt ra, y cũng cảm nhận được.

Cố Kiến Thâm đã quen cửa quen nẻo, trở mình trốn xuống dưới gầm giường.

Thấm Thanh Huyền nhanh chóng thu dọn giả vờ ngủ.

Nghe tiếng bước chân, hẳn là Lý thị ... Thăm Thanh Huyền không biết vào lúc này mẫu thân tới làm gì.

Lý thị không gõ cửa, trực tiếp đi tiến vào, bà nhỏ giọng gọi: “Thanh Nhi?”

Thăm Thanh Huyền vờ như mới tỉnh lại, mờ mịt nói: “Nương?”

Lý thị khóc đến hai mắt đều đỏ, giọng cũng khàn khàn: “Mau dậy đi ... Mau mau lên ...”

Thăm Thanh Huyền không rõ vì sao: “Nương, làm sao vậy?”

Lý thị vừa nói vừa ghen ngào: “Con nói cho nương biết, con thật lòng muốn ở bên Cố Kiến Thâm sao?”

Thăm Thanh Huyền ngẩn ra.

Lý thị nói: “Trả lời ta.”

Thăm Thanh Huyền nói: “Thanh Nhi đời này không phải Cố đại ca thì sẽ không lấy chồng.”

Nước mắt của Lý Thị rơi xuống, bà nắm tay Thăm Thanh Huyền nói: “Con gái, con đi đi... Ca ca con đã chờ bên ngoài, con đi trong đêm ... Trước tiên ra thôn trang ngoài thành tạm lánh ...”

Bà nói dứt quãng, Thăm Thanh Huyền cuối cùng cũng nghe rõ.

Thánh chỉ không thể kháng, thế nhưng Thăm Quốc Công cùng Lý thị đều không muốn đưa nàng vào cung, cho nên bọn họ quyết định đưa con gái đi ...

Lý thị vừa nói vừa khóc: “Trong cung là nơi biết bao hồ báo rình rập? Con không được đi ... Không được đi! Con ngoan, con yên tâm, cha con ở Nam Cương có bằng hữu tốt, chúng ta đã truyền thư cho hẳn, con cùng Cố Kiến Thâm đi rồi sau này ... phải sống cho thật tốt.”

Nói đến đây, vị phu nhân gầy yếu ấy đã khóc không thành tiếng.

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác, trong lúc nhất thời không nói ra được một lời.

Lý thị đã đẩy nàng ra cửa, bên ngoài hai vị ca ca Thẩm gia tự mình cưỡi ngựa, trên mặt đều là vẻ vô cùng sốt ruột.

Thẩm Thanh Huyền rất cục hoàn hồn, y không nhịn được nói: “Nếu con đi, thánh thượng ...” Nếu giả chết thì thực sự quá giả rồi, dù cho lão hoàng đế lăm cẩm thế nào đi nữa cũng biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Từ nay về sau phủ Quốc Công ... thậm chí là tiền đồ của Thẩm Khuynh Lỗi cùng Thẩm Khuynh Tổ ... Đều kết thúc toàn bộ!

Không chờ y nói hết lời, Lý thị cùng hai huynh đệ Thẩm gia đồng thời nói: “Chuyện này con (muội) không cần lưu ý! Bất kể thế nào, chúng ta cũng sẽ không đưa con (muội) vào trong cung!”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, lời đã đến bên miệng nhưng không sao thốt được nửa câu.

Lý thị đã đẩy y lên xe ngựa, Thẩm Khuynh Lỗi cùng Thẩm Khuynh Tổ không nói hai lời, đánh xe rời đi.

Trong xe ngựa, Thẩm Thanh Huyền thật lâu mới hoàn hồn ... Vì “con gái”, mà người nhà này làm được tới mức vậy ư?

Lẽ nào chỉ cần y có thể hạnh phúc, bọn họ thế nào cũng không đáng kể sao?

Cố Kiến Thâm núp góc tường nghe xong, cũng nhân cơ hội trở về nơi đặt chân của mình.

Thẩm Khuynh Lỗi nửa đêm đi tìm hắc, kể lại sự việc, Cố Kiến Thâm không nói hai lời, lập tức khởi hành, mang theo Thẩm Thanh Huyền ra kinh

thành.

Sau khi đi xa, Cố Kiến Thâm xuống ngựa đến xem y, Thấm Thanh Huyền ngồi ngay ngắn trong xe, lông mày nhíu chặt.

Cố Kiến Thâm cầm tay y nói: “Yên tâm, bọn họ sẽ không sao đâu.”

Thấm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn: “Bọn họ có kế hoạch gì?”

Cố Kiến Thâm: “Hả?”

Thấm Thanh Huyền nhíu mày nói: “Vì ta, người trong nhà đều bị liên lụy, đáng giá sao?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, thấp giọng nói: “Bởi vì ngươi là người nhà của bọn họ.”

Thấm Thanh Huyền ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt Cố Kiến Thâm trở nên mềm mại, ôm y nói: “Được rồi ... Sau này chắc chắn sẽ để họ hưởng một đời vinh hoa phú quý.”

Thấm Thanh Huyền hoàn hồn, y tặng hắn hai chữ: “Phí lời.”

Thay đổi triều đại cũng cần có sự chuẩn bị, hai người rời kinh thành cũng sẽ dễ dàng hơn.

Vì ở trong thông trang, Thấm Thanh Huyền chợt nảy ra ý tưởng, y nói: “Giúp ta làm nhiệm vụ cày dệt đi.” Y không thể nào nói ra được bốn chữ nam canh nam dệt kia.

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói: “Ta giúp ngươi làm nhiệm vụ trước, ngươi lại đổi ý không giúp ta thì phải làm sao?”

Nhắc mới nhớ, nhiệm vụ của Thấm Thanh Huyền chỉ là nam canh nam dệt, nhiệm vụ của Cố Kiến Thâm lại là “cho một mái nhà”.

Thâm Thanh Huyền nguýt hăn một cái: “Ta đã bị dày vò cỡ này rồi, còn có thể không gả cho người sao?”

Cố Kiến Thâm nhất thời vui vẻ: “Cũng đúng, người cùng ta bỏ trốn, tất nhiên chỉ có thể gả cho ta!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thay Đổi Triều Đại

Nghe hăn nói, Thấm Thanh Huyền vốn thật lòng giúp hăn làm nhiệm vụ muốn đổi ý.

Cơ mà thực ra Cố Kiến Thâm không lo lắng lắm, nhiệm vụ hai người chưa hoàn thành còn không ít, chỉ cần kẹt một cái cuối cùng, Thấm Thanh Huyền đương nhiên sẽ không mặc kệ hăn.

Nam canh nam dật nghe có vẻ không khó, nhưng thực tế lại khiến hai người rất khó xử.

Đầu tiên là vấn đề ai canh ai dật.

Thấm Thanh Huyền giành nói trước: “Ta canh người dật.”

Cố Kiến Thâm nói: “Cày ruộng vừa bẩn vừa mệt, người vẫn nên ở trong nhà dật vài đi.”

Thấm Thanh Huyền: “Người thật sự coi ta là nữ nhân?”

Cố Kiến Thâm nói: “Sao có thể? Chẳng qua không muốn người vất vả thôi.”

Thấm Thanh Huyền khịt mũi coi thường: “Có vất vả nào mà ta chưa từng trải?” Tu hành Thiên Đạo là kiềm chế giữ mình, nói trắng ra bốn chữ này là không ngừng gây khó dễ cho bản thân, vậy nên Thấm Thanh Huyền vì tu hành mà trải qua không ít chuyện cực khổ.

Cố Kiến Thâm không khẳng khẳng nữa: “Được, theo người.”

Thẩm Thanh Huyền hơi thoả mãn, cảm thấy cái tên này coi như thức thời.

Trong thôn trang có sẵn xe bò và nông cụ, không cần đi tìm nữa.

Cố Kiến Thâm ra ngoài ruộng. Thẩm Thanh Huyền thay một thân xiêm y vải thô, có điều ngoại y hình đẹp, làn da trắng mịn non mềm, dù có mặc thành như vậy trông vẫn rất xinh.

Cố Kiến Thâm nhìn bàn tay non mịn của y bảo: “Hay là để ta đi.” Hắn lo tay y bị cái cày gai gỗ kia quẹt bị thương.

Thẩm Thanh Huyền: “Câm miệng!”

Cố Kiến Thâm đành phải thành thật chờ một bên.

Thực tình Thẩm Thanh Huyền chưa từng dùng nông cụ thô sơ này, chẳng qua y học việc rất nhanh, hơi nghiên cứu tí là rõ ngay.

Đừng thấy thân thể này của y mảnh mai yếu ớt, thực ra rất có sức, dù sao cũng được linh khí tẩm bổ mấy tháng, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên có biện pháp điều dưỡng, hiện giờ không thua thể xác của Cố Kiến Thâm bao nhiêu.

Y cày ruộng trông rất trôi chảy, chưa đầy một lúc mà đã xong hai đầu bờ ruộng.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Nghe nói thế gian có câu chuyện về Tây Thi đậu phụ(1), hiện giờ ở chỗ ta lại có Tây Thi cày ruộng.”

(1) “Tây Thi đậu phụ” nói đến nhân vật người đàn bà bán đậu phụ trong truyện ngắn “Cố hương” của Lỗ Tấn.

Thẩm Thanh Huyền bực mình hắt: “Bệ hạ không quản được miệng mình đúng không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Về sau đều giao cho người quản lý.”

Lắm mồm! Lắm mồm chết người luôn đi! Thăm Thanh Huyền không thèm để ý tới hần.

Thăm Thanh Huyền cày ruộng xong liền bắt đầu dẫn vật Cổ Kiến Thâm: “Nhanh đi dệt vải!”

Cổ Kiến Thâm dung túng nói: “Được.”

Thăm Thanh Huyền cùng hần vào nhà, Cổ Kiến Thâm đã sớm chuẩn bị thỏa đáng —— tâm cơ tên này cũng sâu lắm, không biết lấy đâu ra ít kim tuyến quần trên khung cửi, tức thời mê hoặc ánh mắt Thăm Thanh Huyền.

Cổ Kiến Thâm nói: “Có lòng cho người dệt vải, vậy mà người không chịu.”

Thăm Thanh Huyền: “...” Y nào có biết kim tuyến này lại lóng lánh cỡ đó!

Cổ Kiến Thâm ngồi trước khung cửi, ngón tay gảy tới gảy lui, trông cũng ra dáng lắm.

Thăm Thanh Huyền cười hần: “Bệ hạ rất thích hợp với cái nghề của nữ nhân này.”

Cổ Kiến Thâm nghịch kim tuyến nói: “Vì người mà làm gì đó đều thích hợp.”

Trêu người không thành còn bị người ghẹo ngược lại, đích thị là bản tôn Tôn chủ đại nhân rồi!

Thăm Thanh Huyền nói không lại hần, dứt khoát im lặng, thành thật nhìn hần dệt vải.

Cổ Kiến Thâm cũng rất phối hợp, ra vẻ đứng dẫn dệt vải.

Một lúc lâu sau, Cổ Kiến Thâm hỏi y: “Thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nói: “Không được.”

Tuy bọn họ nhập vào xác phàm, nhưng ngọc giản này theo chân linh hồn, cho nên y vẫn có thể nhìn thấy, chỉ có điều không cách nào lấy chúng ra.

Cổ Kiến Thâm ngừng lại: “Ta đã nói rồi, nhất định là muốn ta cày ruộng người dột vải mới được.”

Thẩm Thanh Huyền không tin, y nói: “Chắc là muốn chúng ta làm cùng lúc.”

Cổ Kiến Thâm: “Cùng lúc?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chuyển khung cửi ra ngoài ruộng đi.”

Cổ Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền thấy hăn bất động, dứt khoát nói: “Không cần người, ta tự mình làm.”

Cổ Kiến Thâm sao cam lòng để y làm việc thô tục này, thế là vội vàng bảo: “Ta làm cho, người đừng làm mình bị thương.”

Thẩm Thanh Huyền ghét nhất là hăn cứ xem mình như thế yếu, nhưng y vẫn không chịu nghĩ thử, vì sao Cổ Kiến Thâm lại muốn hết mực cứng chiều y như thế.

Cổ Kiến Thâm vừa xách khung cửi cồng kênh vừa nói: “Nếu cùng lúc thì đâu cần chuyển ra ngoài ruộng? Người ở bên ngoài cày ruộng còn ta trong nhà dột vải là được.”

Thẩm Thanh Huyền ha ha: “Không nhìn người, ai dám cam đoan người đang dột vải mà không phải phá khung cửi?”

Cổ Kiến Thâm: “...” Uy tín của hăn đã phá sản đến mức này rồi sao?

Hai người tiếp tục bắt đầu cày ruộng cùng dệt vải, lần này là làm cùng lúc, Cố Kiến Thâm tương đối nghe lời, không kêu ngừng thì không ngừng, cuối cùng hẳn còn nói với Thẩm Thanh Huyền: “Người thấy ta hiền không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Thiếu chút nữa vứt xe cày lên đầu hẳn.

Thẩm Thanh Huyền kiên định cho rằng cày ruộng là cày cho xong mảnh đất này, dệt vải là phải dệt xong một tấm vải, vì vậy kiên trì bận rộn liên tục.

Tuy nói thể xác này của y đã được điều chỉnh không tệ, nhưng làm việc chân tay với cường độ cao, y vẫn mệt tới mức mồ hôi nhễ nhại.

Mặt trời sắp sửa xuống núi, đất đã cày xong, vải cũng dệt xong ...

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sao rồi, nhiệm vụ hoàn thành chưa?”

Thẩm Thanh Huyền rất muốn đập ngọc gián.

Vừa thấy vẻ mặt này của y, Cố Kiến Thâm biết chắc là không hoàn thành.

Hắn thầm thấy buồn cười, nhưng trên mặt đương nhiên không dám biểu lộ, nếu hẳn mà cười sợ rằng tối phải ngủ ngoài cửa.

Cố Kiến Thâm không nói nhiều, chỉ giơ miếng vải vàng trong tay lên mà nói: “Tay nghề của ta cũng không tệ lắm nhỉ?”

Ngay cả tâm trạng thường thức vàng lấp lánh Thẩm Thanh Huyền cũng không có.

Cố Kiến Thâm “dè dặt” nói: “Không hoàn thành sao?”

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ giận: “Ngày mai tiếp tục!”

Trời cũng đã tối đen rồi, y có thể cày, nhưng trâu lại cày không nổi.

Cố Kiến Thâm cũng không nhắc tới chuyện đổi vai, chỉ bảo: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền mệt mỏi cả ngày, mồ hôi đầm đìa rất không thoải mái, y nói: “Ta đi tắm.”

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên: “Ta tắm với người.”

Thẩm Thanh Huyền tặng hắc một chữ: “Lăn!”

Cố Kiến Thâm lập tức lăn tới bên cạnh y.

Thẩm Thanh Huyền đóng cửa phòng tắm cái rầm, ngăn tên biến thái này ở ngoài.

Cố Kiến Thâm cao giọng nói: “Sắp sửa thành thân rồi, cho ta nhìn thì có sao đâu?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Còn lải nhải nữa ta không gả.”

Cố Kiến Thâm vội vã dỗ dành y: “Được rồi, ta không nhìn, người từ từ tắm, ta đi làm cơm tối cho người.”

Cảm nhận được hắc đã đi xa, Thẩm Thanh Huyền mới thở phào nhẹ nhõm.

Y ngâm mình trong thùng tắm, thật sự mệt vô cùng, tay đau mà chân cũng đau, mùi vị này đúng là đã lâu chưa từng trải.

Từ buồng tắm đi ra, Cố Kiến Thâm đã bày sẵn một bàn đồ ăn, trông rất là ngon miệng.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ thật hiền huệ.”

Cố Kiến Thâm tự động xem như y đang khích lệ hắc: “Người thích là tốt rồi.”

Thật ra Thẩm Thanh Huyền cũng dễ dụ lắm, vượt lòng một xíu là y đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Ăn cơm tối xong, hai người lên giường nghỉ ngơi.

Cố Kiến Thâm thấy y nhú mày, thế là nói: “Ta xoa bóp cho người nhé.”
Hắn biết y lưng mỗi chân đau.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không cần.”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Người chưa quen với xác phàm, nếu cứ thế mà ngủ, đảm bảo mai người không xuống giường được.”

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt lông mày.

Cố Kiến Thâm đứng đắn nói: “Yên tâm, ta không làm bừa, chỉ giúp người thả lỏng thoải mái chút thôi.”

Đúng là Thẩm Thanh Huyền rất khó chịu, y cũng biết rõ với tình trạng này, nếu mình ngủ thẳng tới sớm mai, e rằng cơ thể sẽ nhức mỗi tới mức đi không nổi.

Y không lên tiếng nhưng không cự tuyệt nữa, Cố Kiến Thâm tất nhiên ngậm hiếu trong lòng.

Cơ thể Thẩm Thanh Huyền mềm mại, dù cách quần áo vẫn làm người cảm nhận được thơm ngát thẩm tận mũi, Cố Kiến Thâm vừa đặt hai bàn tay lên, tức thời như bị hút chặt, hoàn toàn dịch không ra.

Thẩm Thanh Huyền nhắc mí mắt nhìn hắn, Cố Kiến Thâm hoàn hồn, lại niệm Thanh Tâm chú, nghiêm trang đứng đắn đâm bóp cho y.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn không giống vẻ gây sợ, vì vậy lần thứ hai híp mắt lại.

Cố Kiến Thâm cũng có chút nghề, thủ pháp không nhẹ không nặng, xoa ấn đúng chỗ, thân thể vốn đang nhức mỗi lập tức thoải mái hơn nhiều ... Thẩm Thanh Huyền cứ thế bị hắn xoa cho ngủ.

Tiếc rằng Cố Kiến Thâm lại không ngủ được, sờ tới sờ lui mãi cả buổi, lại thấy đáng vẻ lười biếng thích ý kia của Thẩm Thanh Huyền ...

May mà là Cố Kiến Thâm, đổi thành người khác e rằng đã chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu rồi.

Cố Kiến Thâm lại tắm nước lạnh lại niệm Thanh Tâm chú, cuối cùng mới xem như bình ổn lại.

Trở về nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền ngủ say tới vậy, hắn cảm thấy rất không cam lòng. Thực ra làm tình với Thẩm Thanh Huyền không khó, y cũng không để tâm, nhưng Cố Kiến Thâm lại không qua được vách ngăn trong tâm lý mình.

Hắn tâm tâm niệm niệm thích y, thì trái tim y lại tĩnh như dòng nước lặng.

Sau khi hai người thân mật hơn, hắn càng lún càng sâu, còn tên này thì sao? Bình tĩnh nói đá hắn liền đá vắng hắn.

Cố Kiến Thâm càng nghĩ càng giận, cúi đầu cắn một cái lên bờ môi non mịn của y.

Thẩm Thanh Huyền mở mắt: “Quậy gì đó?”

Cố Kiến Thâm nói: “Hầu hạ ngươi hơn nửa ngày, ngươi còn không cho ta đòi chút phúc lợi?”

Có lẽ do trước đó Thẩm Thanh Huyền quá thoải mái, nên giờ phút này dễ tính cực kỳ, không chỉ không giận mà còn nhẹ giọng bảo: “... Mau ngủ đi.”

Dáng vẻ mềm mại động lòng người này của y thiếu chút nữa làm Thanh Tâm chú cùng tắm nước lạnh của Cố Kiến Thâm lui tàn theo lửa!

Một đêm mộng đẹp, hôm sau Thẩm Thanh Huyền thần thanh khí爽, trên người đúng thật là không còn đau nữa.

Y khá là khuây khoả nói: “Bệ hạ quả nhiên có bản lĩnh.”

Nói xong y nhìn Cố Kiến Thâm, kinh ngạc thốt: “Bệ hạ mệt ư, sao trông tinh thần không được tốt lắm?”

Đế tôn Tâm Vực bị trêu cho cả đêm không ngủ: “...”

Thẩm Thanh Huyền còn thấy hơi áy náy: “Nếu hao tâm tổn sức như thế, về sau không cần xoa bóp cho ta nữa.”

Cố Kiến Thâm nói tới mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Có bóp cho người cả đời cũng không mệt, chẳng qua tối qua ngủ không ngon thôi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thế xác này quả nhiên dễ mất ngủ.”

Cố Kiến Thâm không muốn nói chuyện.

Ăn sáng xong, hai người tiếp tục nam canh nam dệt.

Hôm nay Thẩm Thanh Huyền đã hoàn toàn cúi đầu trước thế lực ngọc giản, y nhìn Cố Kiến Thâm: “Người tới cày ruộng đi.”

Tâm trạng Cố Kiến Thâm tốt hơn nhiều: “Người biết dệt vải?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cái này có gì mà không biết?”

Cố Kiến Thâm cho y một bó bạch tuyến.

Thẩm Thanh Huyền ngần ra: “Kim tuyến hôm qua đâu?”

Cố Kiến Thâm nói: “Kim tuyến kia quá quý giá, ta mất sức rất lớn cũng chỉ mua được nhiều đó.”

Thẩm Thanh Huyền không vui.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Hôm qua đã bảo người dệt vải, người lại muốn cày ruộng làm chi.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thấy y như vậy, Cố Kiến Thâm vui vẻ nói: “Tuy không có kim tuyến, nhưng vẫn còn chút hồng tuyến.”

Thẩm Thanh Huyền vội vã nhìn về phía hắc, Cố Kiến Thâm làm như ảo thuật lấy ra một bó hồng tuyến đỏ thắm xinh đẹp.

Thần sắc Thẩm Thanh Huyền lập tức tốt hơn rất nhiều.

Cố Kiến Thâm cố ý hỏi y: “Người thấy hồng tuyến này đẹp hay kim tuyến kia đẹp hơn?”

Thực ra Thẩm Thanh Huyền cho rằng hồng tuyến đẹp hơn kìa, nhưng người mà, luôn cảm thấy thứ không có được mới tốt hơn, cho nên rất nhớ nhung mớ kim tuyến kia, vì vậy y bảo: “Kim tuyến đẹp.”

Quả nhiên y thích màu vàng hơn! Chuông cảnh báo trong lòng Cố Kiến Thâm vang lên kịch liệt, ngày càng đề phòng Tiểu Kim Long biết biến thân.

Tiểu Kim Long ngoan ngoãn nhu thuận nằm trong sơn động hắt xì một cái, không hề hay biết mình vừa bị chủ nhân tính kế ...

Cố Kiến Thâm cày ruộng, Thẩm Thanh Huyền dệt vải, chờ hai người cày và dệt xong, nhiệm vụ rất cục hoàn thành.

Cố Kiến Thâm nhìn tấm vải đỏ thắm y dệt rồi bảo: “Không tệ, có thể dùng làm khăn voan đỏ.”

Thẩm Thanh Huyền muốn cướp về ngay lập tức, Cố Kiến Thâm lại lạnh tay lẹ mắt nhét vào trong ngực.

Thẩm Thanh Huyền tức giận nói: “Trả ta!”

“Không.” Cố Kiến Thâm đặc ý nói, “Liên Hoa Tôn chủ tự tay dệt, món độc nhất trên đời này đó.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm áp sát vào y nói: “Còn là khăn đội tân nương y dệt cho mình nữa.”

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không muốn để ý tới hăn!!!

Hai người ở thôn trang này non nửa tháng, kinh thành cũng đang trong tình trạng gió mây sóng ngầm.

Thẩm Thanh Huyền cũng nghĩ thế, Thẩm Thanh Thanh giả chết, hoàng đế tức giận, tuy không vạch trần thủ đoạn buồn cười này, nhưng lập tức trút giận lên người Thẩm Khuynh Lỗi.

Thẩm Khuynh Lỗi nhậm chức ở ngự tiền, hôm sau vì chút việc nhỏ mà bị phê bình, chịu gậy đánh.

Ngay sau đó Thẩm Khuynh Tố cũng bị liên lụy, mỗi hôn sự vốn đã được định sẵn, nhưng người nhà kia cứ đẩy lùi dưới ám chỉ của hoàng đế.

Tình cảnh phủ Quốc Công nhất thời bi thảm, Thẩm Quốc Công ngày nào cũng buồn bực trong lòng, thực sự lạnh lòng tới cực điểm!

Về thay đổi triều đại, bên này Cố Kiến Thâm có mấy phương án, hăn đều nói Thẩm Thanh Huyền nghe.

Thứ nhất là vào cung ám sát lão hoàng đế, sau đó hăn giả làm con riêng lão, thừa dịp mấy hoàng tử kia đấu tới đấu lui, hăn trở hết tài năng kế thừa để vị.

Cách này tốn thời gian khá dài, hơn nữa lão hoàng đế chết rồi còn phải chịu tang, Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại liền thấy buồn nôn, vì vậy cự tuyệt.

Cố Kiến Thâm liền cho y phương án thứ hai, hăn chạy ra biên cương, làm một ít chuyện tạo dân loạn, đất nước tự nhiên sụp đổ, sau đó hăn thành lập triều mới.

Cách này ngược lại thẳng thắn dứt khoát, có điều Thẩm Thanh Huyền vẫn không hài lòng: “Không được làm hại dân chúng vô tội.”

Cũng may Cố Kiến Thâm còn phương án thứ ba, hắn nói: “VẬY ... xem ta như thần linh thì sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nói nghe thử xem nào.”

Cố Kiến Thâm nói: “Trời giáng dị tượng, sao Tử Vi hiện thế, chiếu ở Thiên Bắc.”

Thẩm Thanh Huyền bị hố tới mức trợn mắt há mồm.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Hoặc là xuất hiện ở Thiên Nam? Thiên Tây nghe không hay, Thiên Đông thì kỳ cục quá ...”

Thẩm Thanh Huyền gõ nhịp nói: “VẬY Thiên Bắc đi.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “ĐƯỢC.”

Phương án này của hắn nghe thì có vẻ mông lung như một trò đùa, nhưng thực ra thỏa đáng cực kỳ.

Lão hoàng đế ngu dốt mê muội, chính quyền thối nát làm bốn phía oán than, Cố Kiến Thâm tùy tiện dùng pháp thuật, lại phát chút tiền tài, rất dễ đẩy quân khởi nghĩa.

Thân là đại lão giới tu chân, Cố Kiến Thâm rất biết cách diễn giải luận đạo, hơi lừa dối chút là các lão bách tính lập tức mê say, đồng loạt hô to khẩu hiệu: “Sao Tử Vi hiện, Chân Long xuất thế”.

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không xen vào, khoảng chừng nửa năm sau, “Tà giáo” của Cố Kiến Thâm đã có quy mô rất lớn.

Thẩm Thanh Huyền châm chọc hắn: “Quả nhiên là ma tu, giỏi nhất mê hoặc lòng người.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ta còn chưa dùng huyền thuật nữa kìa.”

Thẩm Thanh Huyền ngẫm nghĩ, cũng phải ... Cái tên này giỏi nhất là huyền thuật, nếu hắn dùng thật thì còn cần chi thay đổi triều đại nữa, làm cho cả quốc gia treo cổ tự vẫn tập thể cũng không thành vấn đề.

Đợi cho lão hoàng đế ở kinh thành ý thức được nguy hiểm của đám tà giáo này thì đã muộn rồi.

Hiện giờ lão không tin được Thẩm Quốc Công, đành cắt cử tướng lĩnh mới vừa nhậm chức xuất chinh trừ loạn, kết quả bị Cố Kiến Thâm nện cho vỡ đầu chảy máu.

Lần này lão hoàng đế hoảng rồi, vội vàng gia tăng số binh mã ...

Đáng tiếc đôi bên không hề có cùng trình độ, Cố Kiến Thâm huấn luyện binh sĩ lấy một địch mười, hơn nữa còn có chiến thuật “thần kỳ”, cộng thêm y thuật của Thẩm Thanh Huyền làm hậu cần, toàn bộ quân đội có thể nói là vô địch.

Lại nhìn lão hoàng đế bên kia, vì chuyện Thẩm Quốc Công mà rét lạnh không ít tướng lĩnh trong quân, lão cũng không tin được bọn họ, chỉ dùng người a dua nịnh hót, sao có thể được việc? Lần lượt bị đánh thành cháu trai hết.

Cố Kiến Thâm liên tiếp thắng lợi, nhất thời thanh thế rung trời, tiếng hô vô hạn.

Hoàng thất mê muội quá quắt như thế, thế gia kinh thành cũng nhân cơ hội tạo phản, không cần Cố Kiến Thâm ra tay, đầu lão hoàng đế đã bị ném ra khỏi hoàng cung.

Có lẽ kế tiếp sẽ là thời thế đại loạn dân chúng lầm than.

Nhưng có Cố Kiến Thâm ở đây, chỉ vồn vện rồi loạn bảy ngày, tất cả thế gia đều bị đánh ngã.

Thời gian qua một năm, đội quân tinh nhuệ của Cố Kiến Thâm đập phá cửa thành, tiến vào đế cung, thành lập tân triều.

Hậu thế nghiên cứu đoạn lịch sử này cơ bản đều dùng cụm từ “khó mà tin nổi” để hình dung.

Vì Cố Kiến Thâm đột nhiên xuất hiện khó mà tin, vì Cố Kiến Thâm mạnh mẽ đoạt quyền khó mà tin, cũng vì thời loạn kết thúc nhanh chóng này khó mà tin nổi.

Trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, một triều đại ngã xuống thường kèm theo năm tháng tai ương dân chúng lâm than.

Phần lớn phải trải qua thời gian chinh chiến rất dài mới có thể xây dựng lại tân triều, nhưng luân phiên giữa Lương và Hoa chỉ dùng bảy ngày ngắn ngủi, thật sự nhanh tới mức khiến người ta kinh ngạc.

Càng khiến người khó mà tin nổi chính là phồn vinh hưng thịnh của Hoa triều.

Nghe nói vị cao tổ(2)Cố Kiến Thâm này xuất thân dân gian, nhưng lại tinh thông chính trị, chinh đồn quốc thổ hỗn loạn lúc ấy ngay ngắn rõ ràng, sáng lập thịnh thế vinh hoa có tiếng trong lịch sử.

(2) Cách gọi vua của người đời sau

Cũng có người nói Cố Kiến Thâm thực sự là kẻ thô kệch xuất thân nơi hoang vu khuất nẻo, nhưng lại có Thấm hoàng hậu nhà cao cửa rộng chân chính phụ tá! Truyền kỳ của vị hoàng đế thiên cổ này sau khi tự đăng cơ mới chính thức mở màn ...

Đương nhiên những việc này để nói sau, trước tiên không đề cập tới.

Lại nói sau khi vào hoàng cung, chuyện đầu tiên Cố Kiến Thâm muốn làm nhất chính là đại hôn!

Một đạo thánh chỉ rơi vào Thẩm phủ, Thẩm phủ đồng loạt mặt mày bình tĩnh.

Từ nửa năm trước, sau khi biết được Cố Kiến Thâm khởi binh tạo phản, họ lập tức kinh hãi không dứt, thậm chí tới tận hôm nay không còn biết kinh hãi là thứ gì.

Lúc đó Thẩm Thanh Huyền trở lại kinh thành hỗn loạn, khi tìm tới họ, người một nhà kích động khóc thành bầy, ai cũng cho rằng sẽ không còn được gặp lại con gái (muội muội) bảo bối, nào có ngờ vừa nghĩ thế mà đã gặp rồi! Sao không khỏi cao hứng?

Thẩm Thanh Huyền mở miệng liền bảo: “Hoàng đế ngu muội như thế, phụ thân huynh trưởng hà tất chấp mê làm gì? Lão đã bất nhân, chúng ta cần gì phải ngu trung!”

Thẩm Quốc Công cùng Thẩm thế tử nghe xong đều chấn động điếc cả tai.

Vẫn là Thẩm lão nhị tàn nhẫn: “Ta quả nhiên không nhìn lầm Cố Kiến Thâm, nếu hần quyết đoán như thế, Thẩm Khuynh Tổ ta nhất định dốc hết toàn lực, trợ giúp hần dựng nên nghiệp lớn!”

Nửa năm nay nam nhân Thẩm gia đóng góp không ít, Cố Kiến Thâm có thể thuận lợi leo lên đại vị, không thể không kể công tới “nhạc phụ” và “anh vợ”.

Đế vương đại hôn, đương nhiên cả nước cùng chúc mừng.

Thẩm Thanh Huyền về phủ Quốc Công chờ gả, Lý thị mặc áo cưới cho con gái, nhất thời bù ngùi mãi không thôi: “Nào ngờ lại có ngày hôm nay.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi bà: “Mẫu thân không vui sao?”

Lý thị cười nói: “Vui chứ con.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Nhưng trong mắt mẫu thân đều là vẻ ưu lo.”

Lý thị thở dài, thấp giọng nói: “Ta tin ... Bệ hạ sẽ đối xử tử tế với con.”
Bây giờ bà đã không thể gọi tục danh của Cố Kiến Thâm nữa.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn về phía bà: “Người đừng lo, hẳn nhất định sẽ không phụ ta.”

“Ta biết chứ ...” Lý thị nắm tay y nói, “Bệ hạ chỉ hướng về con mà yêu say đắm, thế nhưng phu thê hoàng gia không thể so với dân thường, con ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nương đang lo Cố Kiến Thâm sẽ nạp thiếp sao?”

Lý thị cả kinh, vội vàng nói: “Sao có thể gọi thẳng tục danh Bệ hạ!”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không sao đâu, hẳn không thềm để ý.”

Sao Lý thị có thể yên tâm cho được? Có lẽ làm cha mẹ đều như thế, con gái không được gả vào chỗ tốt, bà sẽ lo lắng bất an, sợ nàng khổ cực; mà con gái gả cho người tốt, bà lại lo trong phú quý sinh mệnh khốn, cuộc sống không hạnh phúc.

Tóm lại ...

Người làm mẹ, luôn không yên lòng cho con mình.

Thẩm Thanh Huyền cũng không biết an ủi bà thế nào, đành nói: “Nương yên tâm, hẳn sẽ không nạp thiếp.”

Lý thị nghe thế vừa mừng vừa lo, tất nhiên mừng là vì Cố Kiến Thâm tình sâu nghĩa nặng với con gái, mà lo vì giờ khắc này bọn họ nồng tình mật ý, đương nhiên ngàn tốt vạn tốt, nhưng qua thời gian dài, rơi vào vạn hoa, Bệ hạ có còn kìm giữ được hay chăng?

Huống chi ... Quốc Công gia không nạp thiếp, bà đã đeo trên lưng vô số bêu danh; nếu hiện tại hậu cung đương kim thánh thượng chỉ có một người, chuyện này ...

Lý thị không muốn làm con gái lo lắng, vì vậy nói rằng: “Được, mọi thứ đều tốt, lòng con luôn nhớ về hân, hân thành tâm nghĩ tới con, thế là được rồi.”

Người sống một đời, có thể giành được trái tim một người, đã là chuyện may mắn, cần gì phải tham quá nhiều.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Nương phải thường đến thăm ta đó.”

Lý thị rất cục nờ nự cười: “Sắp gả làm vợ rồi, vậy mà còn mang tâm tư con gái nhỏ.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, y thật lòng hy vọng Lý thị có thể thường xuyên tới thăm y, người mẫu thân này cho y cảm nhận được thế nào là dịu dàng.

Lễ của đế hậu đương nhiên phải long trọng và rườm rà, trong lịch sử, hoàng hậu thân thể gây yếu, sau khi làm lễ phải tu dưỡng mấy ngày mới có thể khôi phục nguyên khí.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không như thế, y cảm thấy rất mới mẻ, cả ngày đều vui mừng hết sức.

Hôn sự ở nhân gian thú vị quá chừng, đâu đâu cũng có đồ thắm vàng rực, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Cố Kiến Thâm biết rõ sở thích của y nên dụng tâm trang trí hơn, vốn là cung điện huy hoàng giờ lại càng ánh vàng rực rỡ, sắc mùi nhà giàu mới nổi.

Đám học giả đời sau vì phẩm vị vàng rực dung tục này mà càng nhận định xuất thân bần cùng, chưa từng va chạm xã hội của Hoa cao tổ!

Tuyệt đối không có ai cho rằng hân bố trí như vậy để dỗ hoàng hậu vui, dù sao thưởng thức của Thẩm hoàng hậu cũng cao quý lắm, là tài nữ đệ nhất lưu danh thiên cổ cơ mà!

Trong phòng tân hôn, Cố Kiến Thâm rốt cục được thỏa nguyện, đẩy khăn voan đỏ của tân nương ra.

Tác giả có lời muốn nói: Không! Phẩm vị cao quý của Thấm hoàng hậu các người mới thực sự dung tục! 【mặt cờ hó】

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đế Hậu Tình Thâm

Trâm cài khuyên ngọc, châu phượng ngậm mây.

Dưới hoa sức lung linh, là sắc sương mỏng thanh lãnh mang nét kiêu ngạo.

Cố Kiến Thâm trực tiếp nhìn ngắm đến từng sờ, xem khắp thiên hạ, cũng không sao tìm được bất kỳ bút mực nào có thể miêu tả được một phần ngàn vạn vẻ đẹp của y.

Mày thẳng mắt tuấn, da sương nồn nà, một vệt đỏ trên cánh môi tựa như mai vàng nở rộ trong tuyết, quả nhiên thanh khiết kiêu ngạo trên người.

Cố Kiến Thâm không hề nghĩ ngợi liền hôn y.

Sau đó ... bị tàn nhẫn đẩy ra!

Dường như bình tĩnh từ trong mộng đẹp, đầy lòng Cố Kiến Thâm đều là không cam tâm.

Thẩm Thanh Huyền nhúu mày nói: “Rượu giao bôi.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền giục: “Nhanh coi.”

Cố Kiến Thâm mất sức rất lớn mới ổn định lại tâm tình.

Không ổn định cũng không được, vợ yêu quá mạnh, nếu đánh nhau thật sẽ phá hủy hoàng cung.

Hít sâu một hơi, Cố Kiến Thâm u oán nói: “Đêm tân hôn, không thể tốt với ta chút sao?”

Thẩm Thanh Huyền thật sự mềm giọng: “Uống rượu giao bôi đi rồi hôn.”

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên: “Thật ư?”

Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm lập tức rót rượu, đưa vào tay y.

Nghi lễ thành thân ở nhân gian rất nhiều, Thẩm Thanh Huyền vì nhiệm vụ mà nghiên cứu rất kỹ, cho nên biết bước này chắc chắn không thể thiếu.

Uống rượu giao bôi xong, Cố Kiến Thâm nhìn y say đắm.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Bệ hạ cần gì phải vậy?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, tháo trang sức trên đầu, làm tóc dài xõa tung, y dựa gần vào Cố Kiến Thâm, ngửa đầu nhìn hắn: “Hôn cũng được, chạm cũng được, nhưng Bệ hạ lại không thể làm tới bước cuối.”

Cố Kiến Thâm: “!” Thế nào gọi là lấy đá đập chân mình? Người đó chính là Đế tôn Tâm Vực vào lúc này đây.

Thẩm Thanh Huyền chủ động kiễng chân hôn lên môi hắn.

Cố Kiến Thâm giật mình, ngay sau đó hôn trả lại y cho hả giận, vừa kịch liệt lại còn bức thiết, dường như muốn hủy xương y cho vào bụng.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng phối hợp với hắn, thậm chí còn dụ dỗ hắn như có như không.

Cố Kiến Thâm sao mà chịu được? Bàn tay mò vào trong y phục, siết chặt vòng eo y.

Sắp sửa ...

Một cảm giác mát lạnh dâng lên ngực, Cố Kiến Thâm buông lỏng người ra.

Y phục Thẩm Thanh Huyền gọn gàng, dựa nghiêng vào giường, hai gò má ửng hồng, gương mặt lộ vẻ phong tình vạn chủng.

Cố Kiến Thâm lại nói: "... Nghỉ ngơi đi."

Thẩm Thanh Huyền cười nói: "Thật sự không làm sao?"

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y: "Người cảm thấy làm rồi, nhiệm vụ sẽ hoàn thành?"

Thẩm Thanh Huyền nói: "Đêm tân hôn, đương nhiên nên động phòng hoa chúc."

Cố Kiến Thâm nhìn y: "Với người mình không thích, người cũng có thể làm chuyện này sao?"

Thẩm Thanh Huyền nói: "Ta không ghét người."

Cố Kiến Thâm chắc chắn nói: "Nhưng cũng không thích."

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: "Có cần tính toán vậy không?"

Cố Kiến Thâm ném áo ngoài lên người y.

Thẩm Thanh Huyền hơi tức giận, vứt y phục của hắn, lật người qua một bên.

Cố Kiến Thâm nhìn bờ vai lộ ra ngoài cùng cẳng chân trơn bóng của y, bằng vào nghị lực kinh người mà nhịn xuống.

Không thể bị y dụ dỗ, nếu theo mong muốn của y, thì phía sau mới là vực sâu vạn trượng.

Ngày hôm sau, Cố Kiến Thâm cắt ngón tay tạo vết máu đêm đầu tiên cho hoàng hậu mình.

Đáng tiếc hoàng hậu của hắn không thêm cảm kích, cả ngày làm mặt lạnh.

Cố Kiến Thâm biết rõ y đang giận gì, vì vậy bảo: “Người đừng vội, một gia đình không phải chỉ thành thân là xong đâu.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh nói: “Không động phòng, thì sao tính là thành thân?”

Nghe y nói, Cố Kiến Thâm thật muốn làm y không xuống được giường luôn.

Nhưng lại không cam lòng, hắn trả giá bằng tình cảm, đâu phải chỉ cầu một lần quan hệ xác thịt ngắn ngủi?

Hắn nhẫn nại nói: “Không liên quan với nhau.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm nói: “Thành thân chỉ là bắt đầu, ở chung lâu dài mới cho người một gia đình chân chính.”

Hắn nói thế ngược lại cũng có tí đạo lý, Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại phủ Quốc Công, nhất thời không sốt ruột nữa.

Y nói: “Vậy để xem sao.”

Một lần xem này kéo dài mấy chục năm.

Nghe thì có vẻ mấy chục năm dài đằng đằng, nhưng đối với hai người đã trăm triệu tuổi, thực sự không đáng là bao.

Thường ngày Cố Kiến Thâm xử lý triều chính, rảnh rỗi thì về hậu cung dỗ dành vợ.

Thẩm Thanh Huyền thì lại say mê nghệ thuật, ở không thì giúp hoàng đế phê tấu chương.

Nhân dân cả nước đều biết đế hậu phu thê tình thâm, ân ái vô song, nhân gian ca tụng.

Văn võ bá quan cả triều cực kỳ hài lòng với vị hoàng đế Cố Kiến Thâm này! Từ lúc hấn đăng cơ, quốc thái dân an, thần kỳ tới mức tai nạn cũng biến đâu mất không thấy.

Cả nước mưa thuận gió hòa, bách tính an cư lạc nghiệp, ngay cả trị an cũng tốt hơn không chỉ mấy lần ... Quả là vinh hoa thịnh thế chưa từng có!

Gặp được minh quân thế này là một chuyện vô cùng may mắn!

Chỉ có điều ... quan viên toàn triều lo lắng một chuyện, đó chính là đế cung trống rỗng, dòng dõi điêu tàn!

Bọn họ cũng biết Đế hậu ân ái, cũng biết Thẩm hoàng hậu tài đức sáng suốt —— tấu chương của ai mà chưa từng được nàng phê?

Nhưng bất hiếu có ba, vô hậu(không có con nối dòng)là tội lớn nhất!

Ba năm trôi qua, hoàng hậu vẫn thế không có động tĩnh gì, ai mà không sốt ruột cho được?

Không chỉ các đại thần, phủ Thẩm Quốc Công cũng gấp gáp quá chừng, Lý thị cứ ba ngày thì có hai ngày vào cung, không hỏi gì, chỉ mong con gái sẽ lớn bụng.

Tính nhẫn nại của Thẩm Thanh Huyền vô cùng tốt: mẫu thân nói, y nghe; dạy y phương thuốc cổ truyền, y cũng nghiêm túc ghi nhớ; đưa y chén thuốc, y cũng cứng rắn uống hết ... Về phần hiệu quả hả, đương nhiên không có bất kỳ hiệu quả nào.

Y đường đường là một nam nhân, sao có khả năng sinh con?

Nha ... Càng chưa kể tới Bệ hạ của y còn là một tên hèn nhát.

Lý thị cũng rất lo âu, con gái ngày trước mảnh mai yếu đuối, sao giờ càng lớn càng thon dài, càng lớn càng tuấn tú? Không chỉ bụng phẳng, mà ngực ... ngực cũng phẳng lắm luôn á!

Lý thị sốt ruột cho Thẩm Thanh Huyền, các đại thần cũng bức ép Cố Kiến Thâm.

Chỉ tiếc các đại thần không có đái ngộ như Lý thị.

Cố Kiến Thâm còn ác hơn, trực tiếp nổi trận lôi đình ngay trên triều: “Đời này ta tuyệt đối không nạp phi, còn con cái, không cần các người bận tâm!”

Vào những lúc này, đương nhiên sẽ có trung thần liều chết khuyên can, nhưng Cố Kiến Thâm có cách trị hết rồi, đại thần chạy ra chặn đường, thân vệ binh còn nhanh hơn cả đại thần, phân công ngăn chặn, làm họ có muốn chặn cũng không chặn được.

Nếu còn kẻ la hét bất mãn, Cố Kiến Thâm lập tức tìm việc cho hắn. Người mà, bận rộn thì không còn xen vào việc nhà người khác, đám đại thần này quá nhàn rồi, nếu đã rảnh thì đi tạo phúc cho bách tính đi.

Qua lại mấy bận, suốt gần mười năm, rốt cục không còn ai náo loạn nữa.

Tình cảm đế hậu quá sâu nặng, đao thương không xen được, ngoài sáng trong tối, nhưng không cách nào khiến hai người xa cách!

Hai người ân ái như thế, sao không sinh được con?

Thực sự quá đáng tiếc!

Thời điểm Cố Kiến Thâm tại vị năm thứ ba mươi, nhiệm vụ của họ rốt cục hoàn thành.

Thế nhưng phương thức hoàn thành làm Thấm Thanh Huyền khá kinh ngạc.

Thấm Quốc Công đã già, từ mấy năm trước thân thể đã không ổn, Thấm Thanh Huyền vẫn luôn dùng thuốc cứu chữa ông, nhưng hôm nay đã chống đỡ hết nổi.

Thân thể phàm thai, hơn bảy mươi đã thuộc loại cao tuổi.

Thấm Quốc Công thời trẻ chinh chiến bên ngoài, bệnh cũ ứ đọng bạo phát khi tuổi già, Thấm Thanh Huyền cũng chỉ có thể giúp ông giảm bớt đau đớn, lại không thể làm thêm được gì.

Khi bệnh tình lão Quốc Công nguy kịch, Cố Kiến Thâm cùng Thấm Thanh Huyền suốt đêm xuất cung, tới phủ Quốc Công.

Đã từng tráng niên, hiện giờ tuổi già, sinh mệnh người phàm ngắn ngủi, thực sự khiến người thốn thức.

Thấm Thanh Huyền ngồi bên mép giường, lão Quốc Công nhìn con gái, trong mắt vẫn đục không có chút sợ hãi với tử vong, trái lại tràn đầy vui mừng hạnh phúc: “Thanh Nhi ngoan, bé ngoan bảo bối của phụ thân.”

Thấm Thanh Huyền nghe giọng ông, chớp mũi bỗng dừng sao mà chua xót.

Lão Quốc Công quay đầu, nhìn về phía Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm tiến lên, ánh mắt lão Quốc Công nhìn về phía hắn vô cùng hiền lành: “Có thể được Bệ hạ sủng ái, đời này Thanh Nhi thực sự hạnh phúc.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đều là việc trẩm nên làm, quốc trượng giao phó Thanh Nhi cho ta, ta sẽ bảo vệ y cả đời hạnh phúc.”

“Giao phó cho người ... Đúng rồi ...”

Lão Quốc Công đặt tay Thấm Thanh Huyền vào trong tay Cố Kiến Thâm, nói ra câu cuối cùng của đời này: “Bệ hạ, lão thần ... lão thần giao trân bảo của đời này cho người!”

Nói xong lời này, Thấm Quốc Công đi.

Thấm Thanh Huyền ngơ ngác, mãi tới khi xung quanh vang lên tiếng khóc thốn thức, y mới phục hồi tinh thần, mà lúc này hai gò má y man mát, ướt đẫm nước mắt lạnh lẽo.

Cố Kiến Thâm ôm y vào trong ngực, thấp giọng nói: “Không có chuyện gì, đời này ông rất hạnh phúc.”

Cùng lúc đó.

“Cho Thấm Thanh Huyền một gia đình” trên ngọc giản đỏ biến thành xám nhạt.

Ngay sau đó, “không được nổi sát ý với Cố Kiến Thâm” trên ngọc giản trắng, cùng với “tiêu trừ sát ý Thấm Thanh Huyền đối với người” trên ngọc giản đỏ đều biến thành xám nhạt.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hái Sao Trời

Lão Quốc Công đi rồi, Thẩm Thanh Huyền lo lắng nhất là mẫu thân Lý thị.

Lý thị trẻ hơn lão Quốc Công gần mười tuổi, hơn nữa vẫn luôn quen sống trong nhung lụa, sức khỏe rất tốt. Khi Thẩm Quốc Công bệnh nặng, bà vẫn không mượn tay người khác mà tự mình cẩn thận hầu hạ.

Thẩm Thanh Huyền nhiều lần khuyên bà đừng làm mệt bản thân, nhưng Lý thị lại cười nói: “Sao ta có thể mệt? Ở bên cạnh ông ấy, ta chỉ có an tâm.”

Thẩm Thanh Huyền khó mà hiểu được câu này, nhưng y vẫn tôn trọng Lý thị.

Bây giờ lão Quốc Công đi, người cả nhà đều khóc rồi tỉnh rồi mù, chỉ có Lý thị yên tĩnh ngồi ở đó, nhìn trượng phu không còn sự sống, hai mắt dịu dàng, thần thái yên tĩnh.

Thẩm Thanh Huyền muốn an ủi bà, nhưng há mồm, lại phát hiện không thể nói được gì.

Luôn có những cảm xúc mà ngôn từ không cách nào giải bày, mà dường như Lý thị cũng không cần an ủi.

Quy mô tang lễ lão Quốc Công rất lớn, chưa kể tới Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền ân ái cỡ nào, chỉ cần nhìn thành tựu của Thẩm Khuynh Lỗi và Thẩm Khuynh Tố cũng làm cho vô số người khâm phục lão Quốc Công không thôi.

Thẩm Quốc Công một đời liêm khiết, giúp đỡ chính nghĩa, sinh con trai con gái, trưởng tử đứng hàng Binh bộ Thượng thư, con thứ chưởng Hình bộ, con gái hiện giờ trở thành Thẩm hoàng hậu, cùng thánh thượng phu thê tình thâm.

Một Thẩm gia như thế, thật sự vinh quang rực rỡ chiếu cả nhà!

Lão Quốc Công sống thọ chết tại nhà, mặc dù khiến người đau buồn, nhưng cũng không cần quá khó chịu.

Đời này mặt mày rạng rỡ, lão Quốc Công qua đời trước mặt con trai con gái, đã là phúc lớn.

Dùng tôn sư hoàng thất, Thẩm Thanh Huyền không cần phục hiếu(1)theo quy củ, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn vì lão Quốc Công mà niệm chú Văn Sinh(2).

(1) Để tang

(2) Chú Văn Sinh là mật ngôn được trì niệm trong các lễ Tịnh Độ, cầu siêu.

Chú Văn Sinh của người phạm thật ra đều để trấn an người hiện thế, không ảnh hưởng linh hồn tiến vào luân hồi.

Nhưng thành tâm chúc phúc của Thẩm Thanh Huyền lại có thêm phúc báo sâu đậm.

Nguyện lão Quốc Công trên đường luân hồi bớt đi nhấp nhô và đau khổ.

Tang lễ kết thúc, Thẩm Thanh Huyền mong được đón Lý thị hồi cung tĩnh dưỡng.

Mà Lý thị dường như cũng đang đợi y.

“Thanh Nhi ...” Lý thị gọi y như mọi ngày, như mỗi một lần trong ba mươi năm qua, mang theo thương yêu cùng quan tâm sâu sắc.

Thắm Thanh Huyền ngồi bên cạnh bà, bàn tay già nua của Lý thị đặt trên mu bàn tay y.

Thắm Thanh Huyền mơ hồ nhận ra, nhưng vẫn không sao kìm nén được chua xót trong lồng ngực.

“Nường ...” Y nhẹ giọng gọi bà.

Lý thị nở nụ cười nói: “Nường vẫn luôn bận tâm con, lo con chịu không nổi độc sủng của thánh thượng, lo con không có con cái bị người lên án, cũng lo con tuổi già không ai chăm sóc ...”

Thắm Thanh Huyền thấp giọng nói: “Không sao cả, những việc này không quan trọng.”

“Đúng vậy, không quan trọng lắm.” Lý thị nói, “Có Bệ hạ nhất vãng tình thâm(3)với con, những thứ này không còn quan trọng nữa.”

(3) Chỉ hướng về một người mà yêu say đắm

Trải qua hơn ba mươi năm, mọi lo lắng đều bị thời gian lật đổ từng cái một.

Cố Kiến Thâm thực hiện hứa hẹn của mình, ba mươi năm này đều không nạp phi, hoặc nên nói hẳn chưa từng để mắt tới những cô gái khác.

Thắm Thanh Huyền được sủng ái ra sao, Lý thị đều thấy tận mắt, bà vỗ vỗ tay Thắm Thanh Huyền bảo: “Con ngoan, Bệ hạ thật sự rất yêu con.”

Thắm Thanh Huyền không nói gì.

Lý thị lại nói: “Một nam nhân, trong mắt chỉ có con, trong lòng chỉ có con, thích tất cả những gì con thích, thích luôn cả mọi điều con muốn, cũng

nguyện lòng vì hạnh phúc của con mà gắng sức kinh doanh ... Hẳn thật sự rất yêu con.”

Những câu này chạm tới đáy lòng Thẩm Thanh Huyền, nhưng có một số việc y không tiện mở miệng.

Lý thị nói tiếp: “Hai mẹ con chúng ta đều rất hạnh phúc, nhân sinh một đời, có được một người như thế, còn cầu mong gì hơn?”

Nghĩ đến lão Quốc Công, Thẩm Thanh Huyền thấy trong lòng ấm áp hơn: “Phụ thân cũng yêu mẫu thân chân thành.”

Lý thị rũ mắt, khước miệng cong lên, mặc dù da thịt đã nhăn nheo, nhưng nụ cười này lại mang màu sắc long lanh khi còn trẻ, bà nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ta cũng yêu ông ấy hết lòng.”

Nhìn đời này của Lý thị cùng Thẩm Quốc Công, Thẩm Thanh Huyền dường như chạm được vào chút ái tình.

Bọn họ hiểu nhau, bên nhau, và yêu nhau ...

Thẩm Quốc Công xuất thân quân nhân, tính tình cứng cỏi sẽ vì thê tử mà thấp giọng nói lời nhỏ nhẹ.

Lý thị xuất thân tiểu thư khuê các, dịu dàng xinh đẹp sẽ vì trượng phu mà trở nên kiên cường bất khuất.

Họ đến với nhau, hai người khác biệt hoàn toàn dần dần hòa thành một, thuộc về lẫn nhau.

Lý thị nói chuyện với Thẩm Thanh Huyền rất lâu, đều là những việc vụn vặt của bà và Thẩm Quốc Công: kết hôn, sinh con, nuôi dưỡng ...

Từng li từng tí, nhìn như lộn xộn, nhưng lại viết ra một cuộc đời tươi đẹp.

Sinh mệnh ngăn ngủ lại phong phú tuyệt diệu như thế.

Nhân gian ba mươi năm, thứ Thẩm Thanh Huyền đạt được có thể so với bề quan ở Vạn Tú Sơn ba trăm năm —— e rằng còn xa hơn không chừng.

Lý thị cũng đi theo lão Quốc Công, không có thương tâm, không có thống khổ, trên mặt mang theo mỉm cười thỏa mãn từ trong mộng rời khỏi thế giới này.

Nội tâm Thẩm Thanh Huyền rất bình tĩnh, vì y biết ngênh đón Lý thị chính là hạnh phúc sau cùng.

Con gái đã lớn, cũng đã có gia đình hạnh phúc, cho nên bà không còn vấn vương trong lòng, chỉ muốn đuổi theo người chồng đã biệt ly.

Đêm cuối cùng hôm ấy, bà lôi kéo tay Thẩm Thanh Huyền trò chuyện, thật ra thì vẫn không yên lòng y nhất.

Bởi vì y không có con.

Có điều cuối cùng bà cũng nghĩ thông, chuyện ‘lưu hậu’ khắc vào bản năng trong xương của người phàm cũng bởi do tình yêu đậm bạc với người con gái.

Dường như chỉ cần Thẩm Thanh Huyền có thể hạnh phúc, bọn họ cảm thấy mọi thứ đều tốt.

Đây chính là người nhà sao?

Không hỏi nguyên do, không quản nhân quả, vô tư mà đối tốt với một người.

Ngoại trừ người nhà, còn tình cảm nào có thể được như thế?

Cố Kiến Thâm nói cho y biết: “Nhiệm vụ hoàn thành.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, hỏi hẩn: “Hoàn thành lúc nào?”

Cố Kiến Thâm nói: “Khi lão Quốc Công giao phó người cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác: “Là khi đó sao?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, nắm tay y nói: “Bởi vì người xem lão Quốc Công là người nhà, ông giao người cho ta, cho nên ... ta cũng thành người nhà của người.”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Không phải.”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y: “Hửm?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Là vì người đưa ta đến nhân gian, cho ta ba mươi năm, giúp ta tìm được một gia đình.”

Nếu không phải vì Cố Kiến Thâm, có thêm trăm triệu năm nữa Thẩm Thanh Huyền cũng sẽ không đến nhân gian một lần; nếu không phải Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền cũng sẽ không biến thành Thẩm Thanh Thanh; nếu như không phải Thẩm Thanh Thanh, Thẩm Thanh Huyền sẽ không gặp được người nhà họ Thẩm, đương nhiên không biết gia đình thì ra là như thế.

Duyên phận tốt đẹp, mà phần duyên phận này là Cố Kiến Thâm cho y.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền vào lúc này, cả người đều ngây ngẩn.

Thẩm Thanh Huyền cong môi, trong mắt là ý cười dịu dàng: “Cố Kiến Thâm, cảm ơn người.”

Ba chữ sau cùng như mũi dẫn hỏa, Cố Kiến Thâm nổ pháo hoa trong lòng, chớp mắt tỏa ra vô số hào quang.

Cố Kiến Thâm nói: “Người không còn sát ý với ta nữa.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Phải.”

Cố Kiến Thâm kìm chế nửa ngày, cuối cùng vẫn nhịn không được, hôn lên môi y.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng vòng tay quanh cổ hắn, dường như dâng tặng bản thân, Cổ Kiến Thâm lại càng cảm xúc dâng trào, tâm tình quay cuồng như luồng nước nóng cuốn mất lý trí hắn, khua cho thứ gọi là tự kiểm chế kia mỏng như sợi tơ ...

Trông ngóng ba mươi năm, đợi chờ ba mươi năm, rốt cục cũng nghênh đón thời khắc này.

Cổ Kiến Thâm từng thể hội rất nhiều vui sướng, nhưng chưa bao giờ hạnh phúc như lúc này.

Hắn như thực sự thấy được trái tim Thẩm Thanh Huyền, đẹp như thủy tinh trong suốt, rất cứng rắn và cũng rất yếu đuối, tuy vẫn cứ đóng chặt, nhưng rốt cục đã lộ ra hình dáng.

Còn đẹp hơn cả trong tưởng tượng, còn chói mắt hơn so với tưởng tượng, còn khiến cho hắn yêu thích điên cuồng hơn tưởng tượng.

Chỉ cần nhìn thấy, vậy thì một ngày nào đó sẽ có thể chạm tới.

Hắn có kiên nhẫn, có mười phần kiên nhẫn để chờ đợi Thẩm Thanh Huyền mở rộng cửa lòng vì hắn.

Hai người ôm hôn, khi buông ra sắc mặt Thẩm Thanh Huyền ửng hồng, thở hổn hển: “Muốn thử chút không?”

Cổ Kiến Thâm biết rõ y nói tới gì.

Vẫn tưởng rằng Thẩm Thanh Huyền sẽ như mọi khi tiếp tục mê hoặc hắn, nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại ngửa đầu nhìn hắn, thành thực mà nói rằng: “Ta hắn vẫn chưa hiểu được thích là thế nào giữa hai người yêu nhau, thế nhưng ta không ghét người.”

Lý thị và Thẩm Quốc Công yêu thương nhau như thế, y thấy rất rõ, nhưng cũng rất khó dụng tâm trải nghiệm.

Nếu Cố Kiến Thâm muốn tình yêu kiểu đó, có thể y không cho hẳn được.

Nhưng y không biết rằng, câu nói này là một bước dài xưa nay chưa từng có đối với Cố Kiến Thâm.

Ít nhất y đã bắt đầu suy tư, ít nhất y không còn khăng khăng muốn chữa trị thang trời nữa rồi!

Cố Kiến Thâm cong môi, quyết định cho y như nguyện: “Nhiệm vụ hương nhân duyên có thể làm, chờ người chân chính hiểu được thế nào là thích, chúng ta lại tiếp tục những việc khác.”

Ý loạn tình mê mà ... Đơn giản là để hẳn chịu giày vò.

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt nói: “Cho nên người cứng được đúng không?”

Cố Kiến Thâm: “...” Sao ngu tới mức đào cái hố như thế cho mình vậ trời!

Cố Kiến Thâm đành phải giải thích như vậy: “Người không muốn giết ta, ta đương nhiên có thể.”

Thẩm Thanh Huyền vậy mà thấu hiểu: “Cũng phải, sao có thể nổi tình dục với người muốn giết mình? Thế cũng quá ngu rồi.”

Cố Kiến Thâm ngu hết mấy chục năm chột cảm thấy đầu gối cắm đầy mũi tên.

Chẳng qua lúc này tâm trạng Cố Kiến Thâm rất tốt, cực kỳ tốt, sao cũng không ngại.

Hắn nói rằng: “Nhiệm vụ này để về rồi làm tiếp, hương nhân duyên không hợp châm ở nhân gian.”

Dù hương nhân duyên này chỉ là vật nhỏ ở giới tu chân, nhưng đặt ở nhân gian thì chính là thần vật khó lường, không chừng sẽ quấy nhiễu số mệnh người khác.

Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ, y lại hỏi: “Chúng ta còn phải tiếp tục ở đây sao?”

Lão Quốc Công và Lý thị là vương bản của y, bọn họ đi rồi, y cũng phải đi thôi.

Quả thực y rất nhớ Thẩm đại ca cùng Thẩm nhị ca, nhưng bây giờ hai vị ca ca gia đình mỹ mãn, tiền đồ vô lượng, dưới gối có một đôi trai gái rất hiếu thuận, thực sự không cần y bận tâm.

Lúc này đi là vô cùng thích hợp.

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Có hai nhiệm vụ, vẫn nên hoàn thành ở nhân gian đi.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ cũng phải, nhiệm vụ cùng uống cùng say dùng thể xác này hoàn thành còn dễ hơn bản thể.

Bản thể hai người đều có tửu lượng cao, dù không còn sát y thì chuyện cùng say vẫn không dễ dàng ...

So với trở về lãng phí rượu ngon, không bằng ở thể gian say một lần.

Thẩm Thanh Huyền hiểu kỳ nói: “Hai nhiệm vụ? Lẽ nào người có manh mối về hái sao trời?”

Hiện giờ bọn họ còn ba nhiệm vụ chưa hoàn thành, một là châm hương nhân duyên sau đó ý loạn tình mê, một là cùng uống cùng say, còn cái nữa là hái sao trời.

Còn việc lá thư thì họ đã hoàn thành trước khi đến nhân gian rồi, dù sao cũng đơn giản vô cùng.

Hương nhân duyên phải về giới tu chân hoàn thành, vậy cũng chỉ còn hái sao trời.

Nhiệm vụ hái sao trời này đến nay Thấm Thanh Huyền vẫn chưa có chút đầu mối nào, chẳng lẽ Cố Kiến Thâm lại có ý tưởng?

Cố Kiến Thâm nói: “Xác thực có chút manh mối, có điều không thể nói, chỉ hy vọng lúc đó người đừng giận.”

Thấm Thanh Huyền nói: “Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, ta nhất định sẽ không giận.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Chỉ mong là thế.”

Thấm Thanh Huyền ngày càng tò mò: “Rốt cuộc muốn hái sao trời bằng cách nào?”

Cố Kiến Thâm làm động tác suýt giữa môi: “Trước giữ bí mật.”

Thấm Thanh Huyền trừng mắt: “Nếu hái không thành thì sao?”

Cố Kiến Thâm dịu giọng nói: “Tất nhiên mặc người đánh phạt.”

Thấm Thanh Huyền bắt đầu tức: “Trên đời này ai phạt được người?”

Cố Kiến Thâm bờn cợt nói: “Người không cho ta ôm ngủ, chính là hình phạt đáng sợ nhất trên đời này.”

Thấm Thanh Huyền lại tặng cho hắn cái ha ha như mọi ngày.

Cố Kiến Thâm vui vẻ nhận, dừng dừng xem cái này thành khen ngợi.

Hai người ở nhân gian thêm ba năm, vì đang chịu tang nên cùng uống cùng say không thỏa đáng.

Tuy hiếu kỳ hoàng thất dùng ngày tính tháng(4), nhưng Thấm Thanh Huyền lại không nghĩ thế, vốn thời gian ba năm không là gì với y, cần gì lại co

lại gần?

(4) Chỉ thời gian lâu dài

Ba năm này, hai người họ còn thân mật hơn so với ba mươi năm trước.

Đương nhiên ... ở trong mắt người ngoài là càng càng càng thân mật.

Theo lý thuyết đã tới tuổi này, vừa không có con cái, để hậu thế nào cũng phải có chút mâu thuẫn, kết quả hai người họ còn ân ái hơn trước, trên quốc yến thâm tình nhìn nhau cười, nhét cho quần thần một miếng lớn thức ăn cờ hó.

Điều này làm các đại thần nhăm nhe nhét mỹ nhân trẻ tuổi vào cung cho hoàng đế “vẫn còn được” phải chết tâm.

Bệ hạ quả thực sủng ái hoàng hậu như trúng độc vậy á!

Rõ ràng đã vào trung niên rồi, vậy mà vẫn gấp thức ăn châm trà cho hoàng hậu, dáng vẻ khác hoàn toàn khi nói chuyện với người khác, không hề có uy nghi đế vương, như một người trượng phu yêu thương thể tử mọi bề trên đời, nói lời nhỏ nhẹ, chậm giọng dễ dàng.

Có điều Thẩm hoàng hậu thực sự gánh nổi phần thịnh sủng này.

Rõ ràng tuổi đã gần năm mươi, vậy mà vẫn phong hoa yếu điệu, dường như còn khí độ trầm lắng hơn thuở thanh xuân, mỗi lúc cong môi khẽ cười đều sẽ làm vô số thần tử trẻ tuổi không dám thở mạnh một tiếng.

Năm tháng không để lại dấu vết trên người vị hoàng hậu này, ngược lại khí chất lắng đọng, làm nàng như được thấm dần nét thanh nhã lồi lạc trong xương, trở thành giai nhân một đời thế nhân vĩnh viễn khó quên.

Hiếu kỳ qua đi, Thẩm Thanh Huyền đến tế Thẩm Quốc Công cùng Lý thị.

Lúc trở về Cổ Kiến Thâm đón y: “Trẫm chuẩn bị chút tiệc nhỏ, không biết Thanh Nhi có nề mặt thưởng thức không?”

Hơn ba mươi năm, không nhắc tới chỗ tốt khác của Cổ Kiến Thâm, một tiếng Thanh Nhi này cũng được hăn gọi ngày càng thạo, ngày càng tự nhiên.

Đến tận bây giờ Thẩm Thanh Huyền đã nghe quen, từ lâu không còn cảm thấy xưng hô thân mật như thế có gì không đúng.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Bệ hạ tự mình xuống bếp?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Ngày lành cảnh đẹp như thế, đương nhiên trẫm phải tự tay chuẩn bị.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vậ ta phải tỉ mỉ nếm thử.”

Cổ Kiến Thâm dẫn y vào chỗ, hai người ngồi đối diện nhau, càng cảm thấy khuây khỏa trong lòng.

Cổ Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền mà thấy cảnh đẹp ý vui, trong lòng ngập tràn vui mừng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn long bào kim sắc, hồng ngọc phủ châu của Cổ Kiến Thâm, cũng yêu thích hết sức.

Hai người ở trong cung hơn ba mươi năm, Cổ Kiến Thâm vì uốn mình làm vui lòng người, trang hoàng có thể nói vừa đỏ vừa vàng vừa tỏ vừa sáng ...

Vợ yêu thích gì thì cho cái đó, không quan tâm mắt có cay hay không!

Dù sao, các nhà khảo cổ học đời sau cũng lười khảo cứu về phẩm vị của Hoa cao tổ, thậm chí vì thế mà nhất trí cho rằng Thẩm hoàng hậu dụng tình sâu đậm với Bệ hạ, bằng không nữ tử thanh nhã thế kia sao có thể có thẩm mỹ làm xót mắt người cỡ này?

Cho nên á, cái thứ đồ chơi như lịch sử này đừng quá xem là thật, khảo tới khảo đi, khảo ra kết quả mà vẫn có thể lẫn lộn đầu đuôi.

Ngược lại có một số người đời sau nào bố rất hăng hái, chẳng hạn như ngàn năm sau đặc biệt lưu hành CP Cổ Thấm, nhất trí cho rằng Thấm hoàng hậu thật ra là nam mặc nữ trang, có mỹ mạo như nữ tử, nhưng là nam nhân trăm phần trăm, cho nên đế hậu ân ái cỡ đó mà vẫn không thể có con nối dòng.

Nam nam làm sao sinh con? Không sinh được!

Hơn nữa nếu nào bố sâu thêm một tí sẽ rõ rệt cục Thấm hoàng hậu đẹp đến nhường nào, một nam tử có khả năng lừa gạt vạn nghìn triều thần, được ca tụng là đệ nhất mỹ nhân, đủ để thấy dung mạo y khuynh thế khuynh quốc cỡ nào!

Đương nhiên Hoa Cao Tổ cũng là kiểu mẫu thâm tình, nếu hấn si tình như vậy, với tài hoa hoài bão của “Thấm hoàng hậu”, sao có thể cam nguyện dùng thân nữ tử ở hậu cung với hấn?

Đời sau khai quật không ít tấu chương Hoa cao tổ phê duyệt, trong đó có rất nhiều ngự phê đều là chữ viết của Thấm hoàng hậu.

Có không ít chuyên gia cho rằng Thấm hoàng hậu viết thay, dù sao thì chữ viết của Thấm hoàng hậu ưu mỹ tuần tú, vô cùng có khả năng Hoa cao tổ để thê tử viết giùm.

Nhưng càng nhiều người cho rằng những ngự phê kia đều do Thấm hoàng hậu tự mình hoàn thành.

Bởi vì nếu cẩn thận so sánh, có thể nhìn ra sự khác biệt giữa tấu chương hai người đế hậu phê duyệt, hơn nữa dựa theo thi từ họa mà Thấm hoàng hậu lưu lại, có thể nhìn trong ngực nàng có đôi núi(5), không chỉ tài hoa nổi bật, mà còn có hoài bão rất lớn!

(5) chỉ người có cái nhìn sâu xa nắm chắc về một sự vật sự việc

Hậu thế say mê nghiên cứu hai người này, thực sự kỳ tích thời họ tại vị quá nhiều, lựa một chuyện bất kỳ để kể cũng rất thú vị.

Song trên thực tế, đối với hai người, kỳ diệu nhất chính là mấy năm cuối cùng này.

Cùng uống cùng say hoàn thành hết sức thuận lợi, hai người nâng cốc trò chuyện vui vẻ, cùng nhau say ngất ngây.

Vì không cho hạ nhân vào, nên hai người họ ngủ trên giường mềm, quả nhiên say không biết trời trăng gì.

Chỉ tiếc say quá dữ dội, cho nên sau khi tỉnh lại thì không còn nhớ rõ mình đã nói gì.

Thẩm Thanh Huyền xoa xoa huyệt thái dương nói: “Tối hôm qua không mạo phạm Bệ hạ chứ?”

Đầu Cố Kiến Thâm cũng rất đau đớn, hần nói: “Mơ hồ nhớ người ghét bỏ đôi mắt ta.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Thật sự giống chuyện y có thể làm ra.

Cố Kiến Thâm nói: “May mà trời sinh ta có đôi mắt đỏ, bằng không chẳng phải người sẽ ghét bỏ ta cả đời?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Cũng không phải.”

Lời này nghe vào thì chính là ý “đúng rồi” đó!

Cố Kiến Thâm dè dặt cười nói: “Thế nào, có ổn không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đầu vầng mắt hoa.”

Cố Kiến Thâm nói: “Rượu thế gian này không tốt, uống nhiều quá sẽ hại thân.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng may nhiệm vụ hoàn thành.”

Cố Kiến Thâm ôm ngang y lên: “Đi, vào ngủ một giấc thật ngon.”

Thẩm Thanh Huyền vòng lấy cổ hăn nói: “Bệ hạ không choáng sao?”

“Choáng chứ.” Cố Kiến Thâm cúi đầu nhìn y, “Có điều cũng quen rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu: “Sao lại quen?”

Cố Kiến Thâm đặt một nụ hôn lên trán y: “Vừa thấy người, đầu đã cảm thấy choáng váng say ngất, qua nhiều năm như thế, người nói ta có quen không?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Lắm lời.”

Cố Kiến Thâm bị giọng nói mềm mại của y treu cho lòng ngứa ngáy, lập tức cúi đầu hôn y.

Thẩm Thanh Huyền dường như cũng quen rồi, quen với nụ hôn của hăn.

Chuyện này ...

Không thể nói rõ là tốt hay xấu.

Hai người nghỉ ngơi mấy ngày, Thẩm Thanh Huyền vẫn bận khoản nhiệm vụ hái sao trời, y hỏi hăn: “Cái này rốt cuộc muốn hoàn thành thế nào?”

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm hỏi: “Người tin ta không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tin chứ.”

Cố Kiến Thâm nắm tay y nói: “Vậy thì giao cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Không cần ta làm gì sao?”

Cổ Kiến Thâm nghĩ một hồi rồi bảo: “Người không cần nghĩ nhiều, thả lỏng hoàn toàn, đi theo lòng mình.”

Lời này quá mơ hồ, Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Chỉ vậy là được rồi sao?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Đúng, những việc khác cứ giao hết cho ta.”

Không phải Thẩm Thanh Huyền hoài nghi hẳn sẽ hãm hại y, chẳng qua đối với chuyện mình không biết sẽ luôn có chút bất an căng thẳng.

Y hỏi Cổ Kiến Thâm: “Có nắm chắc không?”

Cổ Kiến Thâm đáp: “Bảy, tám phần mười.”

Cao vậy sao! Thẩm Thanh Huyền nhất thời hài lòng: “Được, vậy thì giao cho người!”

Cứ thế họ cùng tán gẫu dưới ánh trăng, không hề có xú ý định hái sao trời.

Thẩm Thanh Huyền không nghĩ nhiều, ung dung cùng đi dạo với Cổ Kiến Thâm, tùy ý nói chút chuyện lý thú, ngược lại cảm thấy thả lỏng thích ý.

Đột nhiên ...

Thẩm Thanh Huyền hụt chân, cảm giác mất trọng lực đánh úp vào mặt!

Y cả kinh trong lòng, nóng lòng muốn bắt lấy gì đó, nhưng chung quanh trống rỗng không với tay được gì, không có gì để nắm chặt, cảm giác bất lực như thủy triều tràn vào miệng mũi, vừa quen biết lại quá đổi xa xôi chen chúc trong lòng, ký ức phủ bụi từ lâu hóa ra lại rõ ràng như thế.

Giếng sâu đen kịt, mùi hôi thối mục nát, hơi thở ẩm ướt như vô số rắn độc phun lười đầy nguy cơ.

Lòng Thăm Thanh Huyền là một mảnh lạnh lẽo, phẳng phất như trở về tuổi ấu thơ xa xăm kia, quay lại những ngày đêm bị giam trong giếng sâu.

Cô độc, vắng lặng, yên tĩnh cùng đen kịt như chết chóc.

Ngay sau đó, y ngã vào một cái ôm mềm mại.

Đầu óc Thăm Thanh Huyền trống rỗng, thật lâu mà vẫn không sao bình tĩnh nổi.

Mãi đến khi một giọng nói trầm ấm vang lên: “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

Đây là âm thanh chưa từng tồn tại trong ký ức, đây là giọng nói xa lạ nhưng cũng rất đỗi thân thuộc, đây là ... Cố Kiến Thâm.

Đột nhiên, một luồng sáng ấm áp xuất hiện, ánh nến lay động soi rọi bóng tối, mang đến nóng rực và sáng ngời.

Thăm Thanh Huyền ngẩng đầu, ánh nhìn rơi vào trong mắt Cố Kiến Thâm.

Trong con người đen nhánh chập chờn lấp lánh ánh sao, ở trong nơi cực sâu cực lạnh cực đen này, dường như nở rộ một vì sao chói mắt trong trời đêm.

Tim Thăm Thanh Huyền mãnh liệt run lên.

Sau một khắc, Cố Kiến Thâm đã mang y rời khỏi giếng cạn âm ướt.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, vẫn là hậu hoa viên ấm áp như xuân, nhưng Thăm Thanh Huyền cả buổi vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Cố Kiến Thâm đau lòng chịu không thấu, hấn ôm chặt y nói: “Tốt rồi tốt rồi, không sao rồi, nếu khó chịu em cứ đánh ta đi, là ta không tốt, làm em phải sợ.”

Thăm Thanh Huyền không động đậy, chỉ tùy ý để hấn ôm như thế.

Qua thật lâu, y rốt cục mở miệng: “Thì ra là thế phải không?”

Cái gọi là hái sao trời, đương nhiên không phải hái sao chân chính ... Mà thứ y cần chẳng qua chỉ là sự cứu rỗi mà thôi.

Khi còn bé, một khắc ngã vào giếng sâu kia, khoảnh khắc ấy y rất mong có người sẽ kéo y thoát ra từ trong vũng bùn.

Không có mấy ngày đêm sau đó, không có chờ đợi bất lực cô đơn lạnh lùng, không có ẩm ướt cùng âm lạnh khiến người nghẹt thở kia.

Y chẳng qua chỉ muốn trong bóng đêm đen kịt một màu, có thể nhìn thấy đôi mắt lấp lánh như ngôi sao này.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lại Châm Hương Nhân Duyên

Cố Kiến Thâm dẫn y về nhà, Thấm Thanh Huyền đã triệt để tỉnh táo lại, y nói rằng: “Ta đi tắm.”

Ban này y thật sự rơi vào giếng cạn, tuy Cố Kiến Thâm ôm lấy y rất nhanh, nhưng y phục của y vẫn bị bẩn.

Cố Kiến Thâm không nhiều lời, chỉ đáp: “Đi thôi.”

Từ buồng tắm đi ra, Thấm Thanh Huyền đã thay tấm y, tóc dài cũng xoa tung sau lưng, dáng vẻ không mang bất kỳ trụy sức nào ngược lại trông càng xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm rót trà nóng cho y, từng hơi nóng mang theo hương trà ôn nhuận, có thể giúp trái tim xao động bình ổn lại.

Thấm Thanh Huyền ngồi bên cạnh hẳn: “Bệ hạ ...” Nói đoạn, y ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm, “Sao người có thể nghĩ ra cách đó để hoàn thành nhiệm vụ?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, hỏi ngược lại y: “Người cho rằng thế nào?”

Thấm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Ta không biết.”

Cố Kiến Thâm chỉ gỡ nửa gút thắt: “Có lẽ sẽ có một ngày người tự mình tìm được đáp án.”

Thấm Thanh Huyền: “...”

“Được rồi, ” Cố Kiến Thâm châm trà cho y, “Nắm thử trà này đi, chúng ta nên về rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nâng chung trà lên, khẽ nhắm một hớp, hương trà lan giữa răng môi, câu ‘Người thích ta thật sao’ đến bên miệng, lại không sao hỏi ra thành lời.

Hỏi thì làm được gì? Cố Kiến Thâm cho y đáp án thì thế nào?

Quan trọng nhất là bản thân y, tin hay không tin?

Y không tin.

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm rời đi chẳng hề đột ngột, hoàng đế loài người có thể tại vị ba mươi năm đã tốt lắm rồi.

Mặc dù không có con nối dòng, nhưng bọn họ nhận nuôi con của Thẩm Khuynh Lỗi.

Cố Kiến Thâm giả bệnh mấy năm rốt cục đến hồi kết, có Thẩm Thanh Huyền ở đây, họ lừa đám thái y quá dễ dàng, từng người đều lắc đầu thở dài, lo sợ một lời không hợp liền chôn theo.

Hơn mười ngày cuối cùng, Cố Kiến Thâm bị bệnh liệt giường, Thẩm Thanh Huyền cực nhọc ngày đêm hầu hạ bên người.

Tình cảnh này thực sự khiến người cảm động ...

Cố Kiến Thâm “bệnh” tới khó thở còn có thời gian nói đùa: “Người biết không? Ta còn định đưa ngôi vị hoàng đế cho người.”

Thẩm Thanh Huyền hời hợt nói: “Ta muốn thứ này làm gì?” Một ngôi vị hoàng đế nhỏ bé ở thế gian, thật sự không đáng nhắc tới với Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải ai cũng bảo hoàng đế là sao Tử Vi chuyển thế ư? Có lẽ đưa người ngôi vị hoàng đế cũng là hái sao trời cho người.”

Không ngờ vừa nhắc tới đề tài này, Thẩm Thanh Huyền khẽ động tâm tư, hỏi hẩn: “Vậy sao lại thay đổi chủ ý?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, mặc dù sắc mặt trắng bệch tiều tụy, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh có thần như trước: “Bởi vì đó không phải là thứ người muốn.”

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ bắt được chút dấu vết: “... Ta muốn sao?”

Cố Kiến Thâm đáp một tiếng rồi không chịu nói nữa.

Thẩm Thanh Huyền lại nhìn về phía hẩn, chợt phát hiện tên này đã đi rồi.

“Bệ hạ ... băng hà rồi!”=))))))))))))))))))

Kèm theo tiếng gào bi ai của thái giám, thần tử bên ngoài đồng loạt rạp đầu khóc rống.

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười, nằm nghiêng bên giường Cố Kiến Thâm, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Phu khứ phụ tùy(*), Hoa cao tổ cùng Thẩm hoàng hậu dùng tình yêu như truyền kỳ định nghĩa thế nào là đôi người một đời một kiếp.

(*) Chồng đi vợ theo

Mấy chục năm nhân gian, chẳng qua chỉ như vài ngày ngắn ngủi ở giới tu chân.

Vạn Tú Sơn không thay đổi chút nào, cả hoa đào cũng nở rộ treo trên cành cây, lay động kiều diễm, thân thiết hoan nghênh chủ nhân trở về.

Một đợt khí tức bay tới, Thẩm Thanh Huyền cho phép Cố Kiến Thâm vào.

Hai người bên nhau ở thế gian gần bốn mươi năm, lúc này gặp lại bỗng cảm thấy rất mới mẻ.

Vẫn là Cố Kiến Thâm mở miệng trước: “Thân thể phàm thai không sánh được một phần ngàn phong thái của người.” Dù Thâm hoàng hậu đã được y đồng hóa tới cực hạn, nhưng vẫn khác biệt rất lớn với bản thể, đây là chênh lệch không thể hình dung, không có cách nào so sánh.

Khóe môi Thâm Thanh Huyền khẽ nhếch: “Đôi mắt Bệ hạ quả nhiên là báu vật thế gian.”

Cố Kiến Thâm đến gần y, cầm tay y nói: “Cũng chỉ có đôi mắt này là báu vật?”

Thâm Thanh Huyền dời tầm mắt, kéo cổ áo hơi mở ra của hắn xuống.

Cố Kiến Thâm lắc đầu cười khẽ, giọng nói rất chi là ám muội: “Muốn xem không?”

Thâm Thanh Huyền như mèo nhìn thấy cá: “Muốn ...”

Hơn bốn mươi năm không thấy, có thể không muốn sao? Ấy ... còn Tiểu Kim Long nữa, chờ xem huyết ấn xong thì đi thăm Tiểu Kim!

Cố Kiến Thâm lại cố ý gợi hứng thú của y: “Về trước đi.”

Thâm Thanh Huyền nói: “Đúng! Đi châm hương nhân duyên trước đã.”

Làm thế nào để mất hứng? Đây là một trong những kỹ năng đặc biệt bí truyền của Liên Hoa Tôn chủ.

Ngay lúc đó Cố Kiến Thâm hết muốn cho y xem nữa!

Thâm Thanh Huyền lại không hề phát giác, y vẫn còn băn khoăn nhiệm vụ sau cùng, châm hương nhân duyên, ý loạn tình mê...

Rồi về sau nữa? Sẽ lại có thêm nhiệm vụ kiểu gì?

Bởi vì đã thay đổi cảm xúc, hiện giờ Thẩm Thanh Huyền cảm thấy làm nhiệm vụ cùng Cố Kiến Thâm cũng thú vị quá chừng.

Hai bó hương mua trước đó, hiện giờ chỉ còn một, Thẩm Thanh Huyền nhún nhường: “Người trước đi.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Lỡ như ta không khống chế được thì phải làm sao?”

Thẩm Thanh Huyền ngần ra, nhưng rất nhanh hỏi ngược lại hắn: “Nếu làm thật thì có phá cấm chế của người không?”

Y có thể hỏi như thế, Cố Kiến Thâm không chỉ không giận mà còn rất vui.

Tốt xấu gì trong lòng gia hỏa này đã bắt đầu nghĩ tới hắn, có lẽ không liên quan tới ái tình, nhưng ít ra ngọc giản biểu hiện như thế, đồng nghĩa y không còn muốn đưa hắn vào chỗ chết nữa.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người đừng câu dẫn ta quá, ta hắn có thể chống đỡ.”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc nói: “Được, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành thì lập tức dừng lại!”

Cố Kiến Thâm ngẫm nghĩ rồi nói: “Chúng ta cùng châm đi.”

Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ nói: “Có được không?”

Cố Kiến Thâm: “Thử xem thì biết.”

Thẩm Thanh Huyền đồng ý, hai người đồng thời châm hương nhân duyên, khói mỏng sắc đỏ chậm rãi bay lên, mang theo cảm xúc khác lạ.

Cố Kiến Thâm hôn Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền cũng phối hợp đáp lại hắn.

“Nhắm mắt lại.” Hần nhẹ giọng nói với Thăm Thanh Huyền.

Thăm Thanh Huyền không nỡ nhắm mắt, Cố Kiến Thâm dứt khoát nhắm mắt trước, không nhìn thấy mắt đỏ mình yêu thích, bấy giờ Thăm Thanh Huyền mới đắm chìm vào môi răng dây dưa triền miên.

Hai người làm phu thê mấy chục năm ở thế gian, hôn môi vô số lần, đã hết sức quen thuộc lẫn nhau từ lâu, có thể do từ đầu chí cuối đều không đi tới bước cuối cùng, cho nên mỗi nụ hôn đều mang theo nhiệt độ trên người, vừa hôn đã đốt lên nhiệt tình trong lồng ngực.

Khi Cố Kiến Thâm buông Thăm Thanh Huyền ra, Thăm Thanh Huyền thở gấp nói: “Y phục ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Người giúp ta.”

Hai gò má Thăm Thanh Huyền ửng hồng, đôi mắt trong veo, cứ thế mà nhìn người say đắm, thật sự vô cùng quyến rũ.

Cố Kiến Thâm thấy rằng, nếu không niệm Thanh Tâm chú, chỉ một nụ hôn thôi cũng đã làm mình ý loạn tình mê rồi.

Nhưng không thể cứ nhẹ nhàng như vậy rồi kết thúc, tốt xấu gì cũng phải nếm thử chút hương vị.

Thăm Thanh Huyền cởi y phục hẳn, khi cấm ấn xinh đẹp lâu ngày không gặp lộ ra, Thăm Thanh Huyền nhìn ngắm đến sững sờ.

Có thể nhìn thấy sự say mê trong đôi mắt sương lạnh thanh ngạo kia quả là mỹ diệu tới cực điểm.

Lại nghĩ đến y vì hẳn mà biến thành như vậy ...

Cố Kiến Thâm không nhịn được, cởi bỏ xiêm y của y, hôn lên cơ thể như ngọc ấy.

Thâm Thanh Huyền hừ nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài rơi trên bả vai hần.

Thế rồi trong thời khắc sục sôi ngất trời ấy, ngọc giản nhấp nháy.

Thâm Thanh Huyền không thể tránh né nhìn thấy hàng chữ hiện trên ngọc giản: “Hai mươi mốt, cùng hưởng đêm xuân với Cố Kiến Thâm.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Thời khắc nhìn thấy hàng chữ này, trong đầu Thẩm Thanh Huyền liền nghĩ —— nhiệm vụ trước đó đều đã hoàn thành, cho nên tuyên bố nhiệm vụ mới.

Y tập trung nhìn, quả nhiên là thế, hai mươi nhiệm vụ trước đó toàn bộ biến thành xám nhạt, chỉ còn điều cuối cùng vẫn sáng, đáng chú ý nhất là bốn chữ cùng hưởng đêm xuân.

Cho nên nói ... Cố Kiến Thâm đã ý loạn tình mê rồi?

Thẩm Thanh Huyền đuổi tay nắm chặt hắt.

Cố Kiến Thâm bị một luồng tê dại truyền thẳng tới óc, suýt chút nữa đã đánh mất lý trí.

Thẩm Thanh Huyền lập tức buông tay, vốn định lui về phía sau, nhưng rất nhanh y lại nhớ tới nhiệm vụ trên ngọc giản.

Hmm ... cứ thế mà tiếp tục làm, chẳng phải nhanh chóng hoàn thành rồi sao?

Nhưng nếu vậy, chẳng phải Cố Kiến Thâm sẽ vi phạm cấm chế của mình sao?

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Bệ hạ ... Nhiệm vụ hoàn thành.”

Cố Kiến Thâm làm như không nghe, động tác chưa hề ngừng lại.

Thẩm Thanh Huyền bị hấn làm cho ngón ngang rối loạn, nhưng y vẫn kiên trì nói: “Chỗ ta có nhiệm vụ mới.”

Lời này nhắc nhở Cố Kiến Thâm, làm cho đại não đang thiêu cháy của hấn thanh tỉnh một lúc.

“Nhiệm vụ gì?”

Thẩm Thanh Huyền khẽ giọng đáp: “Cùng hưởng đêm xuân với người.”

Nghe y dùng ngữ điệu then thùng nói ra bốn chữ cuối, Cố Kiến Thâm chỉ thấy máu khắp người sôi trào, hấn ôm chặt người vào lòng, ném lên giường: “Vậy tiếp tục thôi.” Xong rồi dè lên.

Thẩm Thanh Huyền chống tay lên ngực hấn, không giống chối từ, mà còn ôm tâm trạng khao khát nhưng vẫn ra vẻ kháng cự: “Người có thể sao?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Yên tâm, trăm nhất định cho Thanh Nhi một đêm tốt đẹp.”

Nghe hấn gọi y như thế, Thẩm Thanh Huyền cũng bắt đầu thấy hơi nóng, nhưng y vẫn tốt bụng nhắc nhở hấn: “Cấm chế của người ...”

Cố Kiến Thâm không muốn nghe y nói những lời này, cánh môi ngọt ngào này chỉ cần phát ra những âm thanh mỹ lệ là được rồi.

Hôn môi vỗ về trên chọc như thế, Thẩm Thanh Huyền lập tức bị hấn đẩy lên dục vọng.

Nhìn dáng vẻ người dưới thân, Cố Kiến Thâm triệt để kìm lòng hết nổi, hấn nhào người tới ...

Thẩm Thanh Huyền lập tức thanh tỉnh: “Chờ đã.”

Thời điểm này sao Cố Kiến Thâm có thể chờ được.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hấn chòng chọc hỏi: “Tại sao ta ở bên dưới?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Khi nói chuyện, người vốn đang ôn nhu mềm mại đứng dậy, cánh tay trắng nõn vung lên, một luồng hơi thở thanh lạnh rét căm vọt thẳng vào đáy lòng, chớp mắt làm cho lý trí hỗn loạn trở về như cũ.

Pháp thuật kia có thể còn mất sức hơn Thanh Tâm chú rất nhiều.

Hai người chạm vào là nổ ngay cứ thế tỉnh táo lại.

Y phục vẫn hỗn loạn, nhưng bầu không khí lại khác biệt hoàn toàn.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta nghe nói nam nam giao hoan, có một bên phải thừa nhận, sao lại là ta?”

Bởi vì người thiếu thao.

Đương nhiên Cố Kiến Thâm không dám nói, hăn sợ nói xong đời này mình phải ngủ cuối giường.

Cố Kiến Thâm hít sâu một hơi, hỏi y: “Người thích ta không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

So với Thẩm Thanh Huyền do do dự dự, Cố Kiến Thâm nói chuyện vô cùng thẳng thắn: “Ta thích người.”

Mắt Thẩm Thanh Huyền lóe lên: “Thế ... thì làm sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thật ra ta không ngại nằm dưới, nhưng điều kiện tiên quyết là người thích ta.”

Thẩm Thanh Huyền không hiểu: “Có liên quan gì?”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y, ngữ điệu rõ ràng thấp hơn mọi ngày rất nhiều: “Ta thích người nên ta sợ người khó chịu, sẽ bận tâm cảm nhận của

người, sẽ biết nặng nhẹ, cho người vui sướng thỏa mãn, nếu đổi lại người thì sao?”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, miễn cưỡng nói: “Ta cũng sẽ lo cho cảm nhận của người, ta cũng ...”

Cố Kiến Thâm cười trù, trực tiếp phủ định: “Người sẽ không.”

Thẩm Thanh Huyền thật ... thật sự không tự tin được như hắn ...

Nhất thời Cố Kiến Thâm không còn hứng thú, hắn xoay người vào trong giường nói: “Ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền đuối lý ... không tiện nói gì nữa.

Qua một lúc lâu, Thẩm Thanh Huyền lên tiếng: “... Nhiệm vụ mới của người là gì vậy?”

Cố Kiến Thâm trực tiếp ném ngọc giản Tiểu Hồng cho y.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn, nhất thời hai gò má ửng đỏ.

Trên ngọc giản đỏ phát sáng viết: “Cùng hưởng đêm xuân với Thẩm Thanh Huyền, cho y một đêm vui sướng khó quên nhất.”

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng nói: “Ta ở phía dưới sẽ không vui sướng đâu.”

Cố Kiến Thâm chìa lưng về phía y, hiếm khi có cơ hội: “Ha ha.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không nói rõ ra được ...

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, giả như ... chỉ là giả như, y thích Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm không thích y, sau đó nhiệm vụ yêu cầu bọn họ có một đêm tình hạnh phúc với nhau, vậy y nhất định không

tình nguyện nằm dưới, vì vốn người này đâu có thích mình, mình đã thăm lăm rồi, còn phải ở dưới, chẳng phải càng thêm thăm sao?

Càng quan trọng hơn là ... tôn nghiêm.

Thích một người không thích mình đã đủ mất mặt, còn phải chiều người một cách miễn cưỡng, Cố Kiến Thâm cũng không phải tên cuồng chịu ngược.

Hơn nữa ... Cố Kiến Thâm còn có cấm chế trên người, nếu hai bên lưỡng tình tương duyệt, có lẽ hắn sẽ cam nguyện phá vỡ cấm chế này, nhưng hiện giờ ...

Cố Kiến Thâm dựa vào cái gì?

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền thấy hơi hổ thẹn.

Nhưng dù có áy náy cỡ nào, muốn y nằm dưới hắn vẫn là chuyện không thể.

Không cách nào tưởng tượng được ... Không qua được vách ngăn tâm lý.

Cộng thêm từ đầu đến cuối Thẩm Thanh Huyền vẫn không tin Cố Kiến Thâm thật lòng thích mình.

Nhiệm vụ không làm tiếp được, sao Thẩm Thanh Huyền có thể ngủ được?

Y nghĩ ngợi một hồi ... bỗng nhiên nói: “Người vừa sờ giúp ta, ta cũng giúp người nhé.”

Cố Kiến Thâm: “!”

Thẩm Thanh Huyền dựa sát vào, ngón tay man mát dò vào vạt áo của hắn.

Cố Kiến Thâm lập tức cầm chặt tay y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn: “Có qua có lại mà.”

Cố Kiến Thâm hít sâu một hơi mới dần được xao động trong lòng: “Không cần.”

Thẩm Thanh Huyền lại chủ động hôn hắn, thậm chí còn ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, dây cung tinh tế mỏng manh trong đầu lạch cạch một tiếng vỡ nát thành mảnh vụn.

Hắn xoay người ghì chặt sau gáy y, vội vàng hôn trả lại.

Thẩm Thanh Huyền lại còn châm lửa khắp nơi, Cố Kiến Thâm bất chấp vò mé chẳng sợ nứt.

Có thể nếm được chút ngon ngọt nào thì cứ nếm, lỡ như ngọc giản kia không bao giờ tuyên bố nhiệm vụ tương tự nữa, chẳng nhẽ hắn phải đơn phương tương tư tới chết?

Ôm tâm trạng này, Cố Kiến Thâm càn rỡ một phen.

Xoa nắn vỗ về tới tận cuối, Thẩm Thanh Huyền bắt đầu giận: “Sao còn chưa ra ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Để ta đi vào, nhất định ra được.”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hắn một cái, Cố Kiến Thâm miễn cưỡng quay mặt đi, sợ mình tiếp tục nhìn sẽ kìm chế không nổi.

Sau đó ... sau đó Thẩm Thanh Huyền lại ôm lại sờ hắn, cuối cùng cũng làm cho tiểu Đế tôn giải phóng.

Sau khi xong việc, trong mắt Thẩm Thanh Huyền hiện lên thất vọng.

Cố Kiến Thâm liếc một cái liền biết, nhất thời lạnh giọng: “Người cho rằng như vậy có thể hoàn thành nhiệm vụ?”

Thẩm Thanh Huyền hăng giọng nói: “Đương nhiên không thể.”

Cố Kiến Thâm vừa sướng xong lại bắt đầu khó chịu, một tay kéo người sang, ấn vào trong ngực nói: “Ngủ!”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không dám trêu chọc hắn, đành phải dỗ dành: “Được.”

Tỉnh ngủ, Thẩm Thanh Huyền mới ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm túc, hiện tại hai người họ không còn trong thịt thai phàm thể nữa, sao cứ phải tuân theo quy củ trời tối liền ngủ?

Quên đi quên đi, ngủ một giấc cũng không tệ, thoải mái quá chừng luôn mà.

...

Y vừa tỉnh, Cố Kiến Thâm cũng tỉnh theo.

Thẩm Thanh Huyền vẫn theo thói quen khi còn ở nhân gian, ngửa đầu nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm vô cùng tự nhiên mà hôn y.

Hôn xong ... Thẩm Thanh Huyền sức nhớ ra, hiện giờ y không còn là Thẩm hoàng hậu nữa, cần gì vẫn phải cho hắn hôn chào buổi sáng!

Thôi vậy, hôn một chút cũng không tệ lắm.

Bên trong Vạn Tú Sơn không có thị nhân tiền hô hậu ủng như ở hoàng cung, hai người họ muốn thức đều phải dựa vào bản thân.

Cố Kiến Thâm ngồi dậy, Thẩm Thanh Huyền nhắc nhở hắn: “Dậy làm gì? Đâu còn cần vào triều.”

Cố Kiến Thâm: “...” Cũng phải.

Thẩm Thanh Huyền quan tâm hắn: “Ngủ thêm lát nữa đi!”

Cố Kiến Thâm ngửa ngáy trong lòng, ôm người hôn một cái.

Hai người nằm trên giường một lúc, sức nhớ ... ngủ gì nữa mà ngủ? Bọn họ cần gì phải đi ngủ!

Thói quen vẫn thật là đáng sợ ... Hai người nhìn nhau cười, ngược lại cảm thấy thú vị hết sức.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Hồi còn ở thế gian, luôn muốn sáng sớm có thể ngủ thêm một lát là tốt rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Phải, phiền nhất là vào triều.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đặc biệt là mùa đông.”

Cố Kiến Thâm tán thành: “Khi tuyết rơi, thật sự ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn rời khỏi ổ chăn.”

Thẩm Thanh Huyền hồi tưởng lại: “Ta thấy người cũng chịu khó thức dậy lắm.”

Cố Kiến Thâm nào dám nói mình sợ hiện tượng sáng chào cờ bị phát hiện, cho nên nhanh nhẹn đứng lên vào triều.

Thẩm Thanh Huyền thở dài nói: “Phàm nhân nhiều chuyện đau khổ, nhưng có khổ mới có vui mừng.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Chúng ta tu tiên không phải vì thoát ly khổ hải sao?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn thang trời sụp đổ, chầm chậm nói: “Trên bể khổ không phải vẫn là bể khổ sao?”

Lời này Cố Kiến Thâm không cách nào đáp lại y, bởi vì hắn cũng không xác định.

Hai người ở Vạn Tú Sơn hai ngày, đến ngày thứ ba, Cố Kiến Thâm bảo: “Ta phải về Duy Tâm Cung một chuyến.”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên nói: “Đi đi.”

Cố Kiến Thâm vân vê ngón tay y nói: “Đi cùng ta không?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Nhìn thấy ta, hộ pháp và tướng quân của người sẽ không tạo phản à?”

Cố Kiến Thâm nói: “Bọn họ dám?”

Thẩm Thanh Huyền tránh tay hấn nói: “Mau đi đi, có việc thì lại liên lạc.”

Cố Kiến Thâm thực sự có việc gấp nên không cưỡng cầu nữa.

Cố Kiến Thâm vừa đi, Vạn Tú Sơn liền trở nên cực kỳ trống rỗng, Thẩm Thanh Huyền xoay người, tìm nơi phong cảnh nhã tịnh, uống trà ngắm trăng.

Vô số năm tháng trước kia, y đều bảo cứ ở thế này là được, nhưng lúc này lại thấy hơi khó chịu, luôn cho rằng chỉ cần quay đầu sẽ nhìn thấy một người: mi mắt anh tuấn, dáng đứng cao ráo, hấn cong môi cười, hơn hấn hoa đào nở rộ.

Khóe môi Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, cúi đầu uống một hớp trà xanh.

Thoáng qua mấy ngày, Thẩm Thanh Huyền nhân lúc rảnh rỗi viếng thăm Tử Ngộ Quan.

Lần này y không hóa thành Triều Yên, mà trực tiếp đến tìm Diệp Trạ.

Quang cảnh gần bốn mươi năm, đối với toàn bộ Tử Ngộ Quan đều gần gũi không đáng nhắc tới, nhưng với đệ tử nhập môn thì quả thực là đoạn thời gian dài đằng đẳng vô cùng có ý nghĩa.

Bốn mươi năm, đủ để thấy rõ tư chất một người, đủ để vẽ ra con đường tu tiên, phân chia triệt để giữa tu sĩ và người phàm.

Nếu có duyên vẫn đạo, hiện giờ hăn cũng phải viên mãn trúc cơ; còn nếu không có, cũng nên tìm con đường khác cho họ.

Thấm Thanh Huyền vừa tới, Diệp Trạ đã kính cẩn chờ một bên.

Thấm Thanh Huyền nói ngay vào điểm chính: “Tiểu Hoa Đào kia của ta bây giờ ra sao rồi?”

Diệp Trạ tất nhiên cung kính nói: “Túc Vũ hai năm trước ngồi thiền bế quan, đang thử kết đan.”

Thấm Thanh Huyền khá là vui mừng: “Những năm này nó biểu hiện tốt không?”

Diệp Trạ nói: “Gân cốt ưu việt, tính tình thuần lương không ngu dốt, rất có tiền đồ.”

Thấm Thanh Huyền yên lòng: “Vậy thì tốt.”

Lúc nói tới đây, Diệp Trạ hơi do dự ...

Thấm Thanh Huyền nhận ra: “Làm sao vậy?”

Diệp Trạ tạm ngừng rồi nói: “Tám năm trước, thánh nhân Chỉ Qua xuất quan.”

Thấm Thanh Huyền cười nói: “Hăn ở đâu?”

Thánh nhân Chỉ Qua là một trong Tam Thánh, đại đồ đệ của Thấm Thanh Huyền, họ Hạ tên Đình, tự Chỉ Qua.

Diệp Trạ nói: “Đệ tử không biết, sau khi thánh nhân xuất quan thì đến Tử Ngộ Quan một chuyến, chỉ hỏi đệ tử mấy câu liền rời đi.”

Thấm Thanh Huyền hỏi hăn: “Hăn hỏi cái gì?”

Diệp Trạm nói: “Thánh nhân Chỉ Qua chỉ hỏi chút chuyện liên quan tới ngài, những việc khác thì không nhắc tới.”

Thâm Thanh Huyền nhắm mắt, thả thần thức ra bên ngoài, muốn tìm kiếm Hạ Đình, nhưng tiểu tử này ẩn dấu tung tích, nhất thời thăm dò không ra.

Chắc lại bế quan nữa rồi, y cũng không thấy có gì to tát, chỉ hỏi Diệp Trạm: “Hắn không làm khó người chứ?”

Diệp Trạm: “...”

Trên mặt Thâm Thanh Huyền mang ý cười, đưa tay nói: “Tay cầm lấy.”

Diệp Trạm ngẩn ra, không dám động đậy.

Thâm Thanh Huyền để tay trước mặt hắn, cổ vũ mà nhìn hắn: “Không sao đâu, để lên trên.”

Diệp Trạm cúi đầu nói: “Không sao đâu ạ! Thánh nhân giáo huấn có lý, đệ tử cam tâm lãnh phạt.”

Thâm Thanh Huyền nói: “Tính hắn ta còn không rõ sao? Không biết nặng nhẹ.”

Nói rồi y cầm tay Diệp Trạm, Diệp Trạm nhất thời khẩn trương muốn quỳ xuống.

Thâm Thanh Huyền thăm dò, chau mày nói: “Thực sự là làm bừa.”

Nói xong, từ lòng bàn tay y tuôn ra luồng sáng trắng mềm mại, vây lấy Diệp Trạm, trong chớp mắt chữa trị từng kinh mạch bị tổn thương của hắn.

Giọng Diệp Trạm nức nở: “Tôn chủ ...”

Thâm Thanh Huyền nói: “Được rồi, chuyện trước đó người đã xử lý rất tốt, không cần thiết chịu phạt.”

Diệp Trạm không thốt ra được nửa câu.

Thẩm Thanh Huyền vỗ vỗ bả vai hấn nói: “Tu hành cho tốt, chờ tới khi người nhập thánh, ta tặng người món quà nhỏ.”

Lúc Diệp Trạm bị thánh nhân Chỉ Qua chấn loạn kinh mạch lông mày cũng không nhú một cái, nhưng lúc này thân thể thoát khỏi đau đớn, khôi phục như lúc ban đầu, hấn lại lệ nóng doanh tròn.

Thẩm Thanh Huyền rất sợ thấy hấn khóc sụt sùi, vì vậy bảo: “Ta đi đây, có bình phong ta bố trí cho người, Hạ Đình không thể bắt nạt người nữa.”

Mặc dù với tu vi hiện giờ Hạ Đình có thể dễ dàng phá vỡ bình phong của Thẩm Thanh Huyền, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn nắm chắc, tiểu tử phách lối kia cũng do một tay mình nuôi nấng, dù ra sao cũng phải cho y chút thể diện.

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại vị đại đồ đệ này, không khỏi lắc đầu bật cười.

Cũng phải gần ngàn năm rồi không gặp hấn, từ khi hấn quyết tâm hóa thân, y chưa từng nhìn thấy Hạ Đình.

Xích Dương Tử còn tình cờ tới Vạn Tú Sơn một lần, Hạ Đình lại chưa từng tới chuyến nào.

Thẩm Thanh Huyền không khỏi nghĩ đến Thẩm Quốc Công cùng Lý thị, y cũng từng có lúc chân tình thực lòng mà chăm sóc ba đứa trẻ kia.

Thế nhưng Hạ Đình cường thế, Xích Dương Tử tùy tính, Mộc Huân lại buông thả.

Y giao phương pháp tu hành cho bọn họ, nhưng lại không hiểu được tâm tính họ.

Thôi vậy, một chữ Đạo, từ trước đến giờ vẫn không thể nói rõ.

Chỉ mong bọn họ có thể tự mình ngộ đạo, đến cuối đại thừa.

Trở lại Vạn Tú Sơn, Cố Kiến Thâm vẫn không liên hệ y, Thẩm Thanh Huyền nhìn nhiệm vụ trên ngọc giản mà đau đầu hết sức.

Nhiệm vụ này đối với y chẳng khác nào tử cục.

Có hai lựa chọn, một là y thích Cố Kiến Thâm, như vậy tất cả thuận lý thành chương; thứ hai là y tự nguyện ở phía dưới, tin rằng cũng có thể miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ.

Thế nhưng thích một người, Thẩm Thanh Huyền không hiểu phải làm sao, đương nhiên không có cách nào; còn nằm dưới y lại không muốn, vì vậy cũng chỉ có thể bế tắc.

Cố Kiến Thâm không liên hệ y, y cũng không tiện liên hệ hắn, ở Vạn Tú Sơn quá nhàm chán, Thẩm Thanh Huyền nảy ra ý định, muốn tới một nơi thật xinh đẹp!

Tiểu Kim Long, y phải tới thân thiết làm quen với nó!

Thẩm Thanh Huyền vừa quyết định xong liền đi tới hang động của Tiểu Kim Long.

Bốn mươi năm với Tiểu Kim Long cũng không đáng là bao, miễn cưỡng đủ để nó ngủ ngon một giấc.

Thẩm Thanh Huyền mang theo trái cây Kim Long thích ăn, còn cầm theo cả đồng thứ sáng lấp lánh.

Không phải ai cũng bảo rằng thích vàng óng sao? Tuy y cảm thấy trên đời này không có gì sáng hơn Tiểu Kim, nhưng vì làm nó vui lòng, y vẫn miễn cưỡng đi tìm một ít.

Tiểu Kim Long nhạy cảm cực kì, thoáng cái đã cảm nhận được khí tức của Thẩm Thanh Huyền.

Nó vừa vui vừa lo lắng, dè dặt rúc mình trong góc, cuộn người, nỗ lực biến bản thân nhỏ hơn nữa.

Bệ hạ không tới ... Nó phải càng cẩn thận hơn, lơ như chọc giận Tôn chủ đại nhân thì biết làm sao?

Nó còn chưa ngấm y đủ đâu, không muốn cứ thế bị đuổi về!

Thẩm Thanh Huyền thấy đuôi to cũng không để tâm, ngược lại vui mừng hết sức, thật vàng thật sáng thật chiếu!

Hang động đen kịt đều được rọi sáng như ban ngày.

Tiểu thay nhóc này sợ người lạ, không chịu gần gũi với y, bằng không y có thể tìm cho nó một sợi ruy băng đỏ thắm, quấn trên thân rồng, chẳng phải càng đẹp hơn sao?

Phân tích theo mạch não này, may mà Tiểu Kim Long không hóa hình người.

Bằng không thử nghĩ chút coi, tiểu ca ca tóc vàng mắt vàng xinh đẹp biết bao bị quấn cho một thân đỏ choét ...

Vừa vàng vừa đỏ, có biết xót mắt không hả!

Thẩm Thanh Huyền nào bố mà vui vẻ quá chừng, nhẹ giọng gọi: “Ta mang trái cây cho người nè, người có muốn ăn thử không?”

Trái cây! Người được tí mùi vị! Tiểu Kim Long rất muốn ăn!

Thế nhưng không được ... Nếu quay đầu thì mắt vàng tầm thường này sẽ lộ ra, sẽ khiến Tôn chủ đại nhân chán ghét.

Nó không muốn làm y chán ghét mình đâu QAQ!

Nhịn xuống nào! Tiểu Kim Long mặc niệm trong lòng vô số tiếng nhất định phải nhẫn nại!

Thẩm Thanh Huyền thấy nó không hề bị lay động, lại dụ dỗ nói: “Ta còn mang đồ chơi cho ngươi nữa nè ... Có muốn chơi không?”

Đồ chơi! Còn có đồ chơi! Tiểu Kim Long rất muốn chơi!

Nhưng mà ... Tôn chủ đại nhân tốt như vậy, nó càng không muốn làm y chán ghét.

Kiên trì, nhất định phải kiên trì!

Vậy mà trái cây lần đồ chơi đều không dụ được đại bảo bối này, Thẩm Thanh Huyền không khỏi thấy hơi sốt ruột.

Nhưng con rồng này là đặc sản Tâm Vực, trước đây y chưa từng nuôi, cho nên thực sự không biết làm gì nó mới vui.

Không bằng đi hỏi Cố Kiến Thâm?

Trước đó không có việc nên không tiện liên hệ, hiện giờ đã có lý do liên hệ rồi.

Thẩm Thanh Huyền lập tức truyền âm: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm sao cũng không ngờ Thẩm Thanh Huyền sẽ chủ động liên hệ hắn, không khỏi tâm thần rung động: “Hửm, có việc?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta tìm Tiểu Kim chơi, làm sao mới dụ được nó quay đầu lại nhìn ta?”

Một câu nói thiếu chút nữa làm Cố Kiến Thâm ném cả đồng việc chạy về Vạn Tú Sơn.

Đúng là nhất thời không trông chừng liền xảy ra chuyện lớn mà!

Chỉ có điều tình huống hiện tại không tiện đi, Loạn Ứng tẩu hỏa nhập ma, nếu không có hắn trông chừng, tu vi mấy nghìn năm của tiểu tử này có thể sẽ đi tong.

Cố Kiến Thâm nhẫn nại nói: “Người đừng một mình đi gặp nó, nó vốn sợ người lạ, người càng tới gần nó càng sợ. Chờ ta trở về ta dẫn người đi thăm nó, có ta ở đó nó sẽ tự do hơn nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền vô cùng tiếc nuối nói: “Lâu vậy rồi mà nó vẫn chưa thích ứng sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nó vốn quái gở lắm, bốn mươi năm không gặp người, nhất định càng xa lạ.”

“Cũng phải ...” Thẩm Thanh Huyền tin ngay.

Y rất là không nỡ mà nói với Tiểu Kim Long: “Ngày khác ta sẽ trở lại thăm người.”

Tiểu Kim Long nghe nói y sắp đi, vừa thở một hơi vừa thấy đau lòng quá chừng.

Thẩm Thanh Huyền thấy nó vẫn không quay đầu lại, không dám dọa nó nữa, đành trông mà thèm ánh vàng rực rỡ trên người nó, xoay người rời khỏi.

Từ từ rồi sẽ được thôi, một ngày nào đó y có thể chạm vào nó!

Y vừa đi, Tiểu Kim Long oa một tiếng khóc lên, nó vừa khóc vừa quay đầu nhìn, thấy trái cây và đồ chơi thì càng khóc thảm hại hơn.

“Nha nha nha, Tôn chủ quả nhiên không thích ta, trái cây kia hư rồi, đồ chơi cũng xấu quá chừng!”

Ầy ... Quên nói, Kim Long thích nhất ăn trái cây vừa rớt khỏi cành, chỉ cần nát một xiu liền khó ăn muốn chết ...

Còn nữa, tuy thân Tiểu Kim Long vàng óng, nhưng từ việc nó thích Thẩm Thanh Huyền có thể hiểu rõ, thẩm mỹ của gia hỏa này khác hẳn so với rồng thường, nó thích màu sắc trắng trong thuần khiết thanh thanh lãnh lãnh cơ.

Ví dụ như Thẩm Thanh Huyền, chính là kiểu mẫu của cao lãnh, cực hạn của trắng trong thuần khiết, nó thích y lắm ấy ...

Cho nên người á rỗng á, không thể nhìn bề ngoài, quý mới biết họ có thích mình hay không.

Thất vọng trở về từ chỗ Tiểu Kim Long, Thẩm Thanh Huyền lại buồn bực ngán ngẩm.

Cố Kiến Thâm hẳn đang có việc, trong thời gian ngắn không về được. Không có hân ở đây, nhiệm vụ của mình càng không có tin tức gì.

Thẩm Thanh Huyền đợi hai ngày, thực sự cảm thấy vô vị.

Với cảnh giới hiện giờ của y, bế quan cũng không có tác dụng gì, thang trời không thành, tu vi không tăng.

Không bế quan ... Y có thể làm được gì?

Thẩm Thanh Huyền hơi động tâm tư, bỗng nhiên nảy ra ý tưởng ... Không bằng tới Tâm Vực xem thử coi sao?

Y hoàn toàn có thể che lấp khí tức, đến ngắm Duy Tâm Cung một lúc.

Đại điện lát đầy kim hồng ngọc, phong thái rộng lớn tới cỡ nào!

Nói đi là đi, Thẩm Thanh Huyền không hề do dự, lúc này lập tức đi Tinh Hải.

Đối với tu sĩ bình thường, Tinh Hải Vọng Tẫn là rãnh trời không thể vượt qua, nhưng hoàn toàn không ngăn được Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền dễ như trở bàn tay vượt qua Vọng Tẫn.

Vì nguyên nhân địa hình, khu vực Thiên Đạo phía Bắc Tinh Hải quanh năm bầu trời trong xanh, thỉnh thoảng có mưa tuyết chẳng mấy chốc cũng sẽ trời quang mây tạnh, ngày đêm rõ ràng.

Tâm Vực phía Nam Vọng Tẩn lại hoàn toàn khác biệt, bầu trời màu xám nhạt, ban ngày không sáng ngời, ban đêm cũng không tối tăm, ngày đêm khó phân biệt.

Thẩm Thanh Huyền che giấu hơi thở mình, thích ý tiến vào tòa thành nằm ngoài cùng của Tâm Vực.

Thành trấn nơi biên cương có thể không phát đạt, nhưng lại không thiếu sôi nổi mới mẻ.

Thẩm Thanh Huyền đầy hứng thú đi dạo, đi tới một sở bán đấu giá, nghe có người quát một tiếng.

“Món đặc biệt của ngày hôm nay! Chén Kim Ô do Đế tôn đích thân chế tạo! Ngàn năm khó gặp! Đi ngang qua không nên bỏ qua nha!”

Chén Kim Ô? Đế tôn đích thân chế tạo?

Ngắm lại thẩm mỹ của Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền nhất thời đầy hứng thú.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đây Là Cố Kiến Thâm Làm??

Thẩm Thanh Huyền chủ yếu sang đây dạo chơi nên không vội lắm, trước cứ vớt được chén Kim Ô này đã rồi nói sau.

Y tùy tiện thay đổi hình dáng, theo đoàn người tiến vào phòng đấu giá.

Phong cách Tâm Vực vẫn chênh lệch rất lớn với Thiên Đạo.

Một đám người ăn mặc đen như mực, đôi mắt xám xịt, còn thích vẽ lên mặt lung tung, tự cho là cá tính chứ thực ra vô cùng nhúc mắt.

Thẩm Thanh Huyền hết sức thất vọng, y còn tưởng vào hội trường rồi sẽ được thấy nhiều “Cố Kiến Thâm” chứ.

... Xem ra mắt đỏ của Đế tôn Tâm Vực là độc nhất vô nhị.

Nghĩ như vậy, Thẩm Thanh Huyền rất muốn gặp hãn ngay lập tức.

Chẳng qua vẫn phải chộp được chén Kim Ô trước cái đã. Vừa nghe tên đã làm người ta thích rồi, kim hả, nhất định là cái chén vàng óng xinh đẹp.

Thẩm Thanh Huyền nhẫn nại ngồi xuống, nhìn từng món phàm phu tục vật lên đài.

Một hạt châu nát có gì để mà cướp?

Một cây kiếm hồng có gì để mà tranh?

Một đan dược tạp chất chiếm bảy tám phần có gì để mà mua?

Thiệt phiền ... Nếu không phải phần quan trọng nằm ở sau cùng, y đã đứng dậy rời đi từ lâu rồi.

Chờ rồi chờ, chờ một canh giờ, trên đài rớt cục bày ra một thứ khiến mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên.

Đó là một cái túi xinh xắn, ước chừng to bằng lòng bàn tay, toàn thân đỏ tươi, hoa văn tinh xảo bên trên được thêu bằng kim tuyến, vì có linh khí bám vào nên kim tuyến lấp lánh ánh sáng trông rất đẹp mắt.

Người bán đấu giá kia nói: “Túi Càn Khôn hồng ngọc nạm vàng này có thể chống lửa không thấm nước, đồng thời mang huyết khế, sau khi buộc định dù làm mất cũng không sợ, dù người khác nhặt được cũng không có cách nào mở ra!”

Nghe thì có vẻ thứ này rất hấp dẫn, có người hỏi: “Dung lượng ra sao?”

Người bán đấu giá nói: “Nửa thước vuông.”

Nghe thấy dung lượng này ... nhất thời có kẻ cười nói: “Vậy thì có tác dụng chớ gì?” Nhỏ vậy thì chứa được gì?

Người bán đấu giá cũng cảm thấy lúng túng lắm ... Nếu không phải túi Càn Khôn này có huyết khế, dung lượng cỡ này căn bản không được mang ra bán đấu giá.

Chỉ có điều thành thị nhỏ này vốn cũng không bán được gì tốt, cho nên gom nó vào cho đủ số.

Người bán đấu giá không ôm hy vọng quá nhiều báo giá: “Ba trăm ...”

Gã còn chưa nói hết thì đã có người giơ tay: “Ba ngàn.”

Người bán đấu giá: “!!!

Thẩm Thanh Huyền cũng biết mình ra giá quá cao, thế nhưng y không muốn kéo dài thời gian.

Hơn nữa, một túi Càn Khôn đẹp nhường này hoàn toàn đáng với số tiền kia, ban đầu y còn định ra ba vạn kìa, nhưng sợ làm oanh động, cho nên sửa thành ba ngàn, xem như khách lệ vị sư phụ làm ra túi Càn Khôn này, hy vọng ngày sau hẳn có thể sản xuất thêm nhiều thứ tốt giống vậy.

Người bán đấu giá cho rằng mình lại nghe lầm, mãi tới khi thấy tấm bảng trong tay Thẩm Thanh Huyền.

Đúng vậy, không có sự cố, không thành vấn đề ... Thật sự là ba ngàn vực thạch!

Má ơi, gặp trúng não tàn quý danh ngu ngốc nhiều tiền, muốn giao muốn giao muốn giao hàng ngay luôn á!

Người bán đấu giá vội vã hô to vài tiếng, thấy không ai tăng giá liền gõ nhịp, gã chỉ sợ tên ngốc kia đổi ý!

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền bắt đầu tốt hơn, cuối cùng xem như không để y chờ uống công nửa canh giờ này.

Phía sau lại là những món đồ tẻ nhạt, Thẩm Thanh Huyền vì chén Kim Ô nên miễn cưỡng đợi thêm nửa canh giờ.

Rốt cục, người bán đấu giá mang món đồ được che kín bằng vải đen lên đài.

“Món quan trọng của ngày hôm nay, do Đế tôn tự tay chế tạo, chén Kim Ô từng rất được yêu thích tại cung yến của Duy Tâm Cung!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức tỉnh táo, nghiêm túc nhìn sang.

Trong nháy mắt miếng vải đen được xốc lên, tất cả chung quanh đều là tiếng hít vào, cả đám đều kinh sợ vì thiên vật kia!

Mỹ lệ tới cỡ nào! Toàn thân trắng bạc tản ra linh khí mỏng manh, tựa như ánh trăng sáng rõ trong bầu trời đêm, thanh nhã thoát tục biết nhường nào!

Người xem toàn trường đều sửng sờ, thán phục không ngừng vẻ đẹp như hoa lan trong sơn cốc kia!

Thẩm Thanh Huyền vào giờ phút này: “...”

Y chờ hơn một canh giờ, ngồi ở chỗ này nghe bọn hắc gào thét nửa ngày, nhìn biết bao nhiêu vật rác rưởi, cuối cùng ... lại chờ được cái chén Kim Ô kiểu này đó hả?

Vàng đâu? Vàng đâu? Vàng chỗ nào đâu!

Tôn chủ đại nhân thấy mà giận quá chừng, muốn tới Duy Tâm Cung bắt cái người làm ra thứ này! Rất muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì!

Trên đài đã bắt đầu đấu giá, càng làm Thẩm Thanh Huyền giận hơn ở chỗ ... Một cái chén như thế không có chút tác dụng nào, lại còn rất xấu, giá khởi điểm vậy mà tới ba ngàn vực thạch!

Phải biết giá khởi điểm của túi Càn Khôn trước đó chỉ có ba trăm! Cái chén nát này sao có thể đáng với số tiền đó?

Càng khiến Thẩm Thanh Huyền không phục chính là giá khởi đầu còn cao tới vậy, kéo theo cả đồng người đấu giá.

“Ba ngàn một.”

“Ba ngàn hai.”

“Bốn ngàn!”

“Sáu ngàn!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Một đám ngu si.

Y không hề muốn cái chén này tí nào, vì vậy đứng dậy muốn đi.

Trước khi đi y bỗng dừng nãy ra suy nghĩ.

Sao Cố Kiến Thâm có thể chế tạo cái chén này? Có chỗ nào phù hợp với thẩm mỹ của bọn họ đâu?

Y biết Cố Kiến Thâm thích tạo ra vài thứ, khi còn ở nhân gian, lúc rảnh rỗi hẳn sẽ khắc ngọc, làm bức bình phong, còn thiết kế không ít đồ trang trí ...

Nói chung cái nào cũng làm Thẩm Thanh Huyền thích vô cùng, từng món đều khiến y yêu thích không buông tay ... Nếu không phải mấy thứ đó mang về giới tu chân sẽ bị tổn hại, lúc “chết” y đã mang theo luôn rồi!

Bởi mới nói, Cố Kiến Thâm chí thú hợp cạ với y sao có thể làm ra vật này?

Thẩm Thanh Huyền càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, y muốn lấy được nó rồi mang đi hỏi Cố Kiến Thâm.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền dừng bước, cao giọng: “Ba vạn.”

Toàn trường nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền cũng khó chịu cực kỳ, cái chén đó sao có thể xứng với giá trị này?

Nhưng vì bất việc, y dứt khoát nâng giá lên mức mà không ai có khả năng nâng tiếp, cứ thế lấy được đồ dễ như bỡn.

Khi ra phía sau nhận vật bán đấu giá, người bán đấu giá cẩn thận từng li nâng chén Kim Ô trị giá ba vạn vực thạch cho y, kết quả Thẩm Thanh Huyền không thèm đếm xỉa, ngược lại thậm trọng thu lại túi Càn Khôn vàng đỏ kia.

Người bán đấu giá: “...”

Thẩm Thanh Huyền tiện tay nhận lấy chén Kim Ô, bởi vì quá không để tâm mà làm người bán đấu giá sợ hết hồn: “Cẩn thận! Cẩn thận coi chừng mẻ á!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Chờ y hỏi Cố Kiến Thâm xong liền đập nó.

Từ phòng đấu giá đi ra, Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm: “Ở đâu?”

Đúng lúc Cố Kiến Thâm có thời gian rảnh, hần cười nói: “Người ở đâu?”

Thẩm Thanh Huyền nói ngay vào điểm chính: “Tâm Vực.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra, lập tức thả thần thức, nháy mắt bao trùm toàn bộ Tâm Vực.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền che dấu khí tức, không phải hần muốn tìm là tìm được.

Cố Kiến Thâm căng thẳng nói: “Người tới Tâm Vực?”

Thẩm Thanh Huyền dùng giọng điệu cực kỳ không tốt đáp: “Đúng.”

Cố Kiến Thâm nhay bén cỡ nào chứ, vừa nghe cái giọng này liền biết y đang giận.

Hông, lẽ nào y nhìn thấy Duy Tâm cung rồi? Lẽ nào đã biết trước đó hần lừa y?

Nào có Duy Tâm Cung làm bằng vàng ngọc? Trước khi gặp y hần thật sự không có thâm mỹ này.

Chẳng qua Duy Tâm Cung vàng ngọc chân chính đang trong quá trình xây dựng, hần không ngờ Thẩm Thanh Huyền sẽ đột nhiên lại đây.

Cố Kiến Thâm ngẫm lại cái tính hay hờn kia của Thẩm Thanh Huyền, nhất thời lo lắng nói: “Người ở đâu? Đây không phải là ...”

“Quả nhiên không phải người làm sao?” Thẩm Thanh Huyền nói, “Ta đã bảo rồi, sao người có thể làm ra loại chén này chứ!”

Tác giả có lời muốn nói:Ha ha ha, lão Cố đánh bậy đánh bạ tránh thoát một kiếp 23333

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Một Bọn Tâm Vực

Thẩm Thanh Huyền bất cần nói ra lời trong lòng, nói xong y mới sức nhớ, mình còn chưa nói chuyện cái chén với Cố Kiến Thâm, sao tên này biết được?

Vì sao Cố Kiến Thâm biết được? Hắn sửng sốt, dè dặt hỏi: “Chén?”

Thẩm Thanh Huyền nhân tiện nói: “Đúng, chén Kim Ô.”

Cố Kiến Thâm nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, mơ hồ nhớ ra hình như có thứ như thế thật ... Đường như vào lúc hắn nhàn hạ nhìn thấy miếng ngọc sáng, vì thế làm ra một cái chén.

Lẽ nào Thẩm Thanh Huyền trông thấy chén rượu kia?

Hắn không để ý những thứ này, hỏi trước: “Người ở đâu?”

Thẩm Thanh Huyền nói địa điểm, Cố Kiến Thâm nói: “Chờ ta một chốc.”

Thật sự chỉ chờ một chốc, Cố Kiến Thâm rất nhanh đã tới bên cạnh Thẩm Thanh Huyền.

Đã lâu không gặp, gặp lại vẫn rất thân thiết, tuy Thẩm Thanh Huyền không cười, nhưng khó chịu trong mắt vì sự xuất hiện của hắn mà tiêu tan.

Cố Kiến Thâm thấy rõ, trong lòng không khỏi ngọt ngào, nắm tay y nói: “Sao ngươi lại đến nơi này?”

Thẩm Thanh Huyền thành thật nói: “Không có người ta không cách nào làm nhiệm vụ, vì quá tẻ nhạt nên muốn đến Tâm Vực nhìn xem.”

Đây tuyệt đối là lời thật lòng, Thẩm Thanh Huyền không có khả năng vì nhớ hần mà tới tìm hần, Cố Kiến Thâm rất rõ điều này.

Thế nhưng hần vẫn có tí cảm giác mong đợi bị huyệt hần, Cố Kiến Thâm nói: “Còn tưởng người nhớ ta chứ.”

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Chẳng lẽ thế này không được tính là nhớ người sao?”

Cố Kiến Thâm sững sờ.

Thẩm Thanh Huyền giải thích: “Nhớ nhiệm vụ liền nhớ tới người, những ngày qua, mỗi ngày ta đều nhớ đến người.”

Tuy không giống như mình mong đợi cho lắm, nhưng nghe mấy câu này từ trong miệng y, hần vẫn có cảm giác vui sướng quẩn quanh trong ngực khó diễn tả bằng lời.

Cố Kiến Thâm mỉm cười nhìn y: “Ta cũng nhớ người.”

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Chỉ đơn thuần nhớ tới người.”

Nghe hần nói như vậy, Thẩm Thanh Huyền rất chi là vui vẻ, có điều đảo mắt y lại nhớ ra chén Kim Ô, vì vậy bảo: “Ta vừa tới thành trấn này, nghe bọn họ sắp bán đấu giá chén Kim Ô do người làm, nên muốn lấy cho bằng được, kết quả đợi hơn một canh giờ, lại hết được cái thứ này.”

Lần này Cố Kiến Thâm hiểu ra toàn bộ.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hần nói: “Đây là người làm hả?”

Cố Kiến Thâm cực kỳ bình tĩnh đáp: “Sao ta có thể làm ra thứ này?”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời mặt mày hớn hờ: “Ta cũng cảm thấy người sẽ không.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Cũng không biết ai làm ra đồ chơi này, mượn tên tuổi của ta để bán được giá tốt.”

Đạo lý này Thấm Thanh Huyền hiểu, hiệu ứng của danh nhân ấy mà, rất phổ biến.

Cố Kiến Thâm nghĩ tới lúc nhàm chán nhàn rồi mình thật sự làm ra không ít thứ, vì vậy cố chấp vá: “Sau này người nghe mấy lời kia thì đừng xem là thật, đồ ta làm sao có thể lưu lạc bên ngoài?”

Thấm Thanh Huyền ngẫm lại hai người họ ở thế gian hơn ba mươi năm, nhân tiện nói: “Người đúng là rất thích làm mấy thứ này.”

Cố Kiến Thâm nói: “Nhưng ta tuyệt đối không làm ra vật xấu xí cỡ này.”

“Cũng đúng.” Thấm Thanh Huyền bắt đầu hăng hái, “Chén kim phượng quần rồng trong buồng ngủ của chúng mình mới đẹp cơ.”

Chuyện là vào ngày sinh nhật của Thấm hoàng hậu, Cố Kiến Thâm tự tay chế tạo một cái chén bằng vàng cho y, bên trên khắc kim phượng giương cánh đầy sống động, bên cạnh có kim long mắt đỏ, muốn sáng bao nhiêu liền có bấy nhiêu, đôi mắt hồng ngọc kia của kim long hoa mỹ tới cực điểm, là vật vô giá.

Nếu đặt chén kim phượng quần rồng kia cạnh chén Kim Ô trước mắt, phỏng chừng ai cũng không ngờ chúng đều được tạo ra từ tay một người.

Dù sao sở thích thẩm mỹ cách biệt quá lớn, có thể nói long trời lở đất. Có thể thấy vì đồ “vợ yêu” vui vẻ, Cố đế tôn cực kỳ nhọc lòng.

Biết chén Kim Ô “xấu xí” này không phải Cố Kiến Thâm làm, Thấm Thanh Huyền triệt để không còn hứng thú với nó, thế là tiện tay ném đi.

Cố Kiến Thâm yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Cái chén này không thú vị, nhưng Tâm Vực lại có vô số vật thú vị, Thấm Thanh Huyền nhìn về phía Cố Kiến Thâm nói: “Người bạn không?”

Cổ Kiến Thâm mơ hồ biết y muốn làm gì.

Đúng như dự đoán, câu tiếp theo của Thấm Thanh Huyền chính là: “Ta có thể theo người đến xem Duy Tâm Cung không?”

Y nghĩ mình theo hắn về nhà, theo lý thuyết Cổ Kiến Thâm hắn phải vui lắm, nhưng Duy Tâm Cung mà Thấm Thanh Huyền thích chưa xây xong, phong cách Duy Tâm Cung hiện tại còn mờ mịt hơn cả Càn Thính Điện ở Vạn Tú Sơn, sợ Thấm Thanh Huyền nhìn thấy liền “chia tay” với hắn ngay lập tức.

Cổ Kiến Thâm nhọc nhằn khổ sở theo đuổi hơn ba mươi năm, sắp thấy có chút hy vọng, sao có thể hủy ở đây?

Nhưng có muốn gấp cỡ nào thì một tòa cung điện không thể nào hoàn thành trong chốc lát, ba mươi năm cũng mới xây được một nửa, sau đó còn phải chăm chút từng chi tiết, dù thế nào thì bây giờ tuyệt đối không thể để Thấm Thanh Huyền nhìn thấy.

Tuy Cổ Kiến Thâm có thể dùng huyền thuật làm một tòa Duy Tâm Cung đột ngột mọc lên từ mặt đất, nhưng Duy Tâm Cung này giấu được người trong thiên hạ, lại chỉ không gạt được Thấm Thanh Huyền.

Dùng linh lực còn lại của nghĩa phụ hắn có thể lừa được Thấm Thanh Huyền, nhưng xiu linh lực này hoàn toàn không đủ để chống đỡ huyền thuật tinh tế khổng lồ như thế.

Cho nên ... phải làm gì bây giờ?

Cổ Kiến Thâm cũng muốn thẳng thắn thành khẩn lắm, nhưng điều kiện tiên quyết là Thấm Thanh Huyền thích hắn.

Ở thời điểm hiện tại, chỉ sợ vừa thẳng thắn xong liền không có sau đó nữa.

Cổ Kiến Thâm quyết tâm, đành phải tiếp tục giằng co: “Tạm thời không được.”

Thẩm Thanh Huyền thất vọng đầy mặt: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Trước đó Duy Tâm Cung xảy ra vài chuyện, bọn họ đang nghiêm tra tu sửa.”

Ngụ ý Duy Tâm Cung toàn là người, không tiện tới đó, dù sao đây cũng là nơi quan trọng của Tâm Vực, không phải hoàng cung thông thường ở nhân gian, dù Thẩm Thanh Huyền có thể che dấu khí tức, nhưng nhiều đại tướng Tâm Vực ở đây thì vẫn rất nguy hiểm.

Thẩm Thanh Huyền có thể thông cảm, y cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Kiến Thâm đành phải nói rõ: “Lúc ta không có mặt, có kẻ đánh lén.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Nghiêm trọng không?”

“Vẫn ổn.” Cố Kiến Thâm nói, “Chỉ là hộ vệ Loạn Ưng đúng lúc phụ trách Duy Tâm Cung bị tẩu hỏa nhập ma, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.”

“Bị người ám toán?”

“Là tự hấn tu hành xảy ra sai sót.”

“Ra vậy à ...” Thẩm Thanh Huyền nghĩ một hồi rồi nói, “Cần ta giúp không?”

Cố Kiến Thâm thật không ngờ y sẽ nói như vậy: “Người muốn giúp Loạn Ưng chữa thương?”

“Ừ, ” Thẩm Thanh Huyền nói “Để ta, làm ít mà hiệu quả nhiều.”

Lời này quả thực không phải nói quá ... Tuy tín niệm của Thiên Đạo và Tâm Vực khác nhau, nhưng đạo tu hành đều bắt đầu từ dẫn linh vào cơ thể, cơ bản là giống nhau, cho nên Thẩm Thanh Huyền có thể chữa thương cho Loạn Ưng.

Chỉ có điều Cố Kiến Thâm hơi do dự, trạng thái hiện giờ của Loạn Ưng đã ổn định, chủ yếu hẳn được an bài ở Duy Tâm Cung, mà Thấm Thanh Huyền muốn thăm hẳn thì phải tới Duy Tâm Cung, ờm ...

Thấy hẳn ra vẻ chần chừ, Thấm Thanh Huyền còn tưởng hẳn đang lo việc khác, ví dụ như sợ y dùng lý do chữa thương làm hại Loạn Ưng, vì vậy y bảo: “Người yên tâm, nhiệm vụ chưa hoàn thành, ta nhất định không chọc vào người.”

Cố Kiến Thâm quay đầu nhìn y, hỏi ngược lại: “Vậy nếu nhiệm vụ hoàn thành, người sẽ?”

Thấm Thanh Huyền bị hẳn hỏi đến sững sờ.

Mặc dù Cố Kiến Thâm rất để tâm câu hỏi này, nhưng cũng không hy vọng y có thể nói ra lời gì hay, vì vậy giảm bớt bầu không khí nói: “Chờ nhiệm vụ hoàn thành người liền phi thăng, ta cũng không cần lo những việc này.”

Nào ngờ Thấm Thanh Huyền yên lặng một lúc lâu, bỗng nói: “Dù không phi thăng, ta cũng sẽ không gây phiền phức cho người.”

Cố Kiến Thâm đột nhiên quay đầu nhìn y.

Thấm Thanh Huyền thấy hơi mất tự nhiên, y bảo: “Người cần được chữa trị kia ở đâu? Việc này không nên chậm trễ, nhanh đưa ta đi xem.”

Như thế đã đủ làm Cố Kiến Thâm thỏa mãn rồi, sao còn có thể ép buộc y, hẳn nắm tay y nói: “Nơi Loạn Ưng ở không được đẹp để cho lắm, mong người đừng để ý.”

Thấm Thanh Huyền nguýt hẳn một cái: “Mỗi người đều có thẩm mỹ riêng, sao ta có thể tùy ý chỉ trích người khác?”

Nghe thấy lời này, khóe miệng Cố Kiến Thâm tức thì cong lên, không chỉ trích người ngoài lại chỉ trích hẳn, vậy chẳng phải đang nói hẳn không phải người ngoài?

Cuộc sống phu thê hơn ba mươi năm quả nhiên không uổng phí.

Cố Kiến Thâm sáng khoái tinh thần, lập tức muốn được voi đòi tiên: “Có thể hôn xiu không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thừa dịp y không lên tiếng, Cố Kiến Thâm xáp tới mỡ cái chóc lên môi y.

Thẩm Thanh Huyền câm nín, không hề nói gì.

Cố Kiến Thâm lại muốn tiến thêm thước nữa, lần này Thẩm Thanh Huyền tránh ra: “Đừng chậm trễ cứu người.”

Tình huống Loạn Ứng bây giờ không tệ lắm, Cố Kiến Thâm không lo lắng quá nhiều, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã nói thế, hẳn cũng không thể làm gì nữa, nắm tay y đến thành Nam Tâm – một trong tứ đại chủ thành của Tâm Vực.

Ban đầu Loạn Ứng ở Duy Tâm Cung, nhưng Cố Kiến Thâm đã sớm truyền âm cho họ, sai người khẩn cấp đón Loạn Ứng vào phủ đệ của mình ở thành Nam Tâm.

Ngoại hình của Thẩm Thanh Huyền tất nhiên phải thay đổi một chút, Cố Kiến Thâm nói: “Để ta giúp người đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Được.” Huyền thuật của Cố Kiến Thâm hợp với Tâm Vực hơn, không dễ khiến người ta phát hiện. Lại nói thành Nam Tâm không thể so với Duy Tâm cung, áp trận không được cao tay cho lắm, nên không lo bị bại lộ.

Cố Kiến Thâm không thay đổi quá nhiều, chỉ biến dung mạo của y bình thường hơn, không quá gây chú ý là được.

Tuy bày đàn Tâm Vực rồi việc thì lại mắng Thẩm Thanh Huyền là hắc tâm liên đệ nhất trong lịch sử, là bạch liên hoa giả nhân giả nghĩa, là kẻ ba phải

của Thiên Đạo.

Nhưng phàm là ai từng gặp Thấm Thanh Huyền, đều sẽ chấn động với dung mạo và phong thái của y.

Tâm Vực có một đại họa sĩ, trong lúc hần chu du tứ phương từng may mắn gặp Thấm Thanh Huyền giảng đạo, khi ấy lập tức kinh động như gặp tiên nhân, trở về vẽ một bức họa mỹ nhân.

Đạo đồ cuộn tranh kia gây oanh động rất lớn, vô số người trầm mê đôi mắt thanh lãnh của người trong bức họa kia, thậm chí vì thế mà rối loạn tâm trí, rơi vào bế khổ sâu thẳm cầu mà không được.

Không ai biết đây chính là Thấm Thanh Huyền bị Tâm Vực bôi đen không ngừng nghỉ, lại càng không biết đó là kẻ ba phải của Thiên Đạo trong miệng bọn họ.

Sau đó Cố Kiến Thâm nhìn thấy bức họa này, tất nhiên vừa liếc một cái đã nhận ra đây là ai.

Vì bức họa này dẫn tới vô số kẻ si mê cuồng loạn, cho nên hần mang nó đi, khóa bên trong Duy Tâm cung.

Từ đó về sau bức họa này trở thành truyền thuyết.

Thông qua việc này có thể hiểu rõ, dung mạo của Thấm Thanh Huyền cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ quan của người dân Tâm Vực, nếu y lộ diện, e rằng có không ít người muốn đổi sang thờ Thiên Đạo.

May mà tu vi Thấm Thanh Huyền đủ cao, kẻ đầu đường xó chợ không dám nhìn thẳng y, còn có can đảm đối diện thì toàn là người tâm pháp đại thành, tâm chí kiên định lạ thường.

Trong lúc trò chuyện thì đã đến phủ đệ Loạn Ứng.

Vì đã thông báo từ sớm, cho nên bọn hạ nhân thấy Cố Kiến Thâm cũng không có gì bất ngờ, chỉ lo dồn dập hành lễ.

Hiện giờ Thấm Thanh Huyền tới đây với thân phận là đại phu, theo lý thuyết nên đứng sau Cố Kiến Thâm, ra vẻ kính sợ hết sức.

Thế nhưng ... Tôn chủ đại nhân chưa bao giờ theo thiết lập, làm đại phu thì cũng phải cỡ thần y, đi tới đâu đều phải được người ta tán tụng tới đó.

Cố Kiến Thâm đương nhiên là cái người tâng bốc y nhất.

Thấy vậy, bọn hạ nhân đều kinh ngạc vô cùng, rất chi là hiếu kỳ với Thấm đại phu này.

Một đường đi vào buồng ngủ của Loạn Ứng, vừa vào cửa, Thấm Thanh Huyền lập tức nhìn thấy một vị nữ tử áo trắng đứng cạnh giường.

Nữ tử kia quay đầu, đồng tử Thấm Thanh Huyền đột nhiên co rút.

Cố Kiến Thâm giới thiệu: “Vị này là Tiểu Huân, thị nữ của Loạn Ứng.”

Tiểu Huân ... Ánh mắt Thấm Thanh Huyền trở nên sâu xa.

Nữ tử được gọi là Tiểu Huân kia nhu nhược cúi đầu: “Bệ hạ vạn an.”

Thấm Thanh Huyền nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu.

Tiểu Huân nhận ra được tầm mắt của y, đôi mắt hẹp dài cũng nhìn về phía y.

Thấm Thanh Huyền cười lạnh trong lòng, trên mặt lại không biểu lộ gì.

Y không nhìn nàng nữa, chỉ tới bên giường, thăm dò mạch của Loạn Ứng.

Chỉ thử một lần y liền nắm chắc trong lòng, y dùng truyền âm nói với Cố Kiến Thâm: “Linh điền chấn loạn, tâm mạch tổn thương lớn, nếu ta dùng linh lực có thể chữa trị cho hẳn ngay lập tức.”

Nhưng sẽ bại lộ thân phận của y, pháp thuật cỡ này linh lực dao động cực kỳ rõ, có khả năng kinh động hộ vệ Tâm Vực.

Cố Kiến Thâm nhú mày.

Thẩm Thanh Huyền bỗng mở miệng, từ tốn nói: “Thật ra chỉ cần tìm được một vị thuốc, thương thế của tướng quân Loạn Ứng có thể khôi phục nhanh chóng.”

Cố Kiến Thâm không rõ vì sao y bỗng nhiên lên tiếng, thuận theo hỏi y: “Thuốc gì?”

Thẩm Thanh Huyền lơ đãng liếc sang Tiểu Huân kia: “Mộc Nguyệt quả.”

Vừa thốt ra ba chữ này, Tiểu Huân kia đột nhiên nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền, trong con người vẫn luôn nhu nhược mềm yếu bắn ra một tia tinh quang.

Thẩm Thanh Huyền không thèm nhìn, tiếp tục bổ sung: “Nguyệt Thụ của Tầm Nguyệt Tông ở Thiên Đạo ba ngàn năm mới kết được một Mộc Nguyệt quả.”

Cố Kiến Thâm nhảy bén nhận ra sóng ngầm giữa Thẩm Thanh Huyền cùng Tiểu Huân, mắt hắt lại, dòm kỹ Tiểu Huân ...

Tiểu Huân lập tức cúi đầu, vẫn là dáng vẻ lo lắng sốt ruột kia.

Cố Kiến Thâm mở miệng nói: “Nghe nói Nguyệt Thụ này do một trong Tam Thánh – thánh nhân Khinh Nhiễm trồng, mỗi lần ra quả hẳn đều sẽ cẩn thận lấy đi, không đưa ra ngoài.”

Thẩm Thanh Huyền làm như ảo thuật mà móc ra một quả màu trắng bạc từ trong ngực, y khẽ cười nói: “Đúng dịp, chỗ ta vừa hay có một quả.”

Giờ phút này vẻ mặt của “Tiểu Huân” chỉ có thể dùng khiếp sợ để hình dung.

Thẩm Thanh Huyền cũng không nhìn hăn, chỉ để quả này vào bên môi Loạn Ưng.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Vật quý hiếm như thế ... Cứ vậy mà cho Loạn Ưng, thỏa đáng sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng chẳng có gì quý giá, suy cho cùng cũng chỉ là một quả trái cây, ta cũng không thích ăn.”

Nói xong liền bỏ Mộc Nguyệt quả quý hiếm có một không hai vào miệng Loạn Ưng.

Quả vừa tiếp xúc môi liền tan, uốn lượn chảy vào, trong nháy mắt tràn vào huyết mạch hỗn độn của Loạn Ưng.

Tiểu Huân kinh ngạc nhìn một hồi lâu.

Thẩm Thanh Huyền lại nhìn về phía Cố Kiến Thâm nói: “May mắn không làm nhục mệnh, tướng quân Loạn Ưng đã không còn gì đáng ngại.”

Cố Kiến Thâm khách khí nói: “Nhờ có Thẩm đại phu đốc lòng giúp đỡ.” Hăn cố ý nhấn mạnh chữ Thẩm. Đúng như dự đoán, “Tiểu Huân” phía sau lưng lập tức căng thẳng.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Bệ hạ khách khí.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sắc trời đã tối, không bằng Thẩm đại phu nghỉ ngơi ở đây đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng nên như thế, thân thể của tướng quân Loạn Ưng vẫn phải để tại hạ cẩn thận quan sát mấy ngày.”

Hai người họ nói lời khách sáo, Tiểu Huân không nhúc nhích, nhưng không còn tư thái nhu nhược yếu ớt kia nữa, còn dẫn theo mấy tia sát khí không thể xem rõ.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không để ý đến hắc, y theo Cố Kiến Thâm ra ngoài, trực tiếp đến phòng khách uống trà.

Không còn người ngoài, Thẩm Thanh Huyền trực tiếp nói: “Nếu có mạo phạm, kính xin Bệ hạ bao dung.”

Câu này nghe thì có vẻ không hiểu ra sao, nhưng Cố Kiến Thâm lại hiểu, hắc nói: “Nghe nói thánh nhân Khinh Nhiễm tùy tính không chịu gò bó, không ngờ lại thú vị tới thế.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Trước giờ y luôn ham chơi, không biết lần này lại nổi tà niệm gì.”

Cố Kiến Thâm nghĩ một hồi rồi nói: “Vậy mà ta không nhìn thấu y.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng vì Bệ hạ không để bụng.”

Đây cũng chẳng phải nịnh nọt, quả thực thuật biến hóa của Mộc Huân quá tuyệt vời, nhưng nếu Cố Kiến Thâm dụng tâm vẫn có thể nhìn thấu, chỉ do hắc không để ý mà thôi, dù sao Tiểu Huân kia chỉ là một thị nữ của Loạn Ứng.

Cố Kiến Thâm không nói thêm nữa, rót trà cho y: “Nếm thử hồng trà của Tâm Vực đi.”

Thẩm Thanh Huyền bị hương trà hấp dẫn, thu lại tâm tư, thích ý phẩm trà cùng Cố Kiến Thâm.

Hai người vừa nói vừa cười, thấy thời gian không còn sớm, Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ, ta đi nghỉ ngơi.”

Cố Kiến Thâm muốn cùng đi ngủ với y, nhưng suy xét hôm nay y có việc, vì vậy đáp: “Mai gặp.”

Thẩm Thanh Huyền luôn nhớ thương nhiệm vụ của mình, y mịt mờ hỏi: “Chuyện đó ... thực sự không có con đường vẹn toàn nào sao?”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Thanh Nhi có hiểu thế nào là thích không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, hôn lên trán y: “Sớm nghỉ ngơi chút đi.”

Thẩm Thanh Huyền hết sức mất hứng, nên làm sao mới tốt đây? Đang làm nhiệm vụ ngon lành tự dưng bị kẹt!

Lẽ nào thực sự muốn y ở phía dưới? Thẩm Thanh Huyền nghĩ kỹ một hồi, vẫn cảm thấy cả người không thoải mái.

Hơn nữa ... Nếu y chủ động yêu cầu ở phía dưới, Cố Kiến Thâm lại không chịu làm chuyện thân mật với y thì sao?

Chẳng phải xấu hổ chết luôn ư!(∠; °Д°)∠

Không vội vàng được ... Thẩm Thanh Huyền đành phải khuyên bản thân: Việc này vẫn cần phải bàn bạc kỹ càng.

Cố Kiến Thâm đi rồi, Thẩm Thanh Huyền vẫn không về phòng, y đang đợi tên đồ đệ khốn nạn nhà mình.

Không lâu sau, một trận gió mỏng phất qua, kèm theo từng đợt ánh sáng tím, thân ảnh thon dài chợt xuất hiện, ngay sau đó y quỳ một gối trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

“Sư phụ.” Dù hăn chưa ngẩng đầu, nhưng giọng nói lá lướt êm tai, tựa như nhạc cụ tinh xảo nhất diễn tấu ra thơ văn hoa mỹ mê người.

Thẩm Thanh Huyền nhìn y nói: “Đứng lên.”

Mộc Khinh Nhiễm đứng dậy, chậm rãi nâng gương mặt nào còn sắc đẹp nhu nhược của nữ tử ban ngày? Đây là một gương mặt yêu nghiệt mười phần, đặc biệt là vẻ ngang ngạnh cùng tà khí trong đôi mắt màu tím kia.

Thẩm Thanh Huyền cũng đau đầu với y lắm.

Mộc Huân, tự là Khinh Nhiễm, một trong đương kim Tam Thánh, lão tam nhà Thẩm Thanh Huyền.

Mộc Khinh Nhiễm bình tĩnh nhìn Thẩm Thanh Huyền, nửa ngày mới mở miệng nói: “Tại sao Sư phụ lại muốn cứu ma tu kia?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy vì sao người muốn giết hắn?”

Mộc Khinh Nhiễm nói: “Ma tu vốn đáng chết.”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt lại: “Nếu lời này do Chỉ Qua nói, ta còn tin được.”

Mộc Khinh Nhiễm rũ xuống mi mắt, không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền vẫn biết rõ tính Mộc Huân, y đến gần nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Mộc Khinh Nhiễm nói: “Không có gì.”

Thẩm Thanh Huyền đuổi tay cầm cổ tay y dò xét, mi tâm liền nhú chặt: “Linh điền của người.”

Mộc Khinh Nhiễm giật phắt khỏi tay y: “Không nhọc sư phụ lo lắng.”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, muốn tiếp tục thăm dò, trước mắt đã không còn bóng người.

Đứa nhỏ này ...

Thẩm Thanh Huyền đang ở Tâm Vực nên không tiện thả thần thức với quy mô lớn. Chẳng qua nếu Mộc Huân thực sự muốn trốn y, y có tìm cỡ nào cũng không ra.

Đám đồ đệ cánh cứng hết rồi, y không quản lý được nữa.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Huyền thấy hơi giận, năm đó khi nhập môn đứa nào đứa nấy cũng nghe lời, đứa này còn ngoan hơn đứa kia, bây giờ sao toàn thành cái dạng này hết vậy!

Y hãy còn đang tức giận, Cố Kiến Thâm đã xuất hiện bên cạnh: “Thánh nhân Khinh Nhiễm đi rồi?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đi rồi!”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ta nghe nói người cưng chiều vị tiểu đồ đệ này nhất, sao lại chọc người giận vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thương thế Loạn Ưng tám chín phần mười là do y làm, cũng không biết tại vì sao.”

Cố Kiến Thâm khẽ cau mày, cũng hơi kinh ngạc: “Loạn Ưng vẫn luôn theo bên cạnh ta, chưa từng nghe nói hấn và thánh nhân Khinh Nhiễm qua lại với nhau.”

“Từ nhỏ Huân Nhi đã tùy hứng rồi.” Thẩm Thanh Huyền tạm dừng rồi nói: “Không chừng chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng có thể chọc giận y.”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền ngày càng thông cảm cho sư phụ mình, năm đó y trầm mê trong ổ vàng ổ bạc, sư phụ tức giận nhốt y tại Vạn Tú Sơn, cưỡng ép y đổi tính lại.

Hiện tại y cũng muốn xách mấy đứa đồ đệ này về, xử lý cả bọn một trận!

Chỉ có điều đã muộn rồi, y thực sự bắt không được chúng nó ...

Cố Kiến Thâm khuyên y: “Người cũng đừng lo nghĩ nhiều, bọn họ đều đã đến cảnh giới này, tất nhiên có suy nghĩ của mình.”

Thẩm Thanh Huyền thở dài nói: “Ta làm sao quản được bọn chúng.”

Cố Kiến Thâm lại trò chuyện với y vài câu, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên hỏi hản: “Người có đồ đệ không?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Không có, ta không thích quan hệ sư đồ.”

Dường như có liên quan tới chuyện năm xưa của Thượng Đức Phong, Thẩm Thanh Huyền hơi do dự, nhưng rất muốn hỏi sâu ...

Nhưng ngay lúc này, ngọc giản liên tục chớp tắt mấy lần.

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ trong lòng, biết là có nhiệm vụ mới, nếu kẹt ở cùng hường đêm xuân, vậy trước tiên làm mấy nhiệm vụ phía sau cũng được, không chừng làm rồi làm, Cố Kiến Thâm sẽ vui vẻ cùng y dạo diên một đêm xuân đó!

Thẩm Thanh Huyền tập trung nhìn, không khỏi mừng tí mắt.

“Hai mươi hai, ngủ một giấc trong tẩm cung Cố Kiến Thâm.”

“Hai mươi ba, cùng nhau tắm rửa với Cố Kiến Thâm.”

“Hai mươi bốn, đến nơi Cố Kiến Thâm thích cắm trại.”

Liên tục hiện ra ba nhiệm vụ, cái nào trông cũng có vẻ không khó, Thẩm Thanh Huyền tương đối thoả mãn.

Y nhìn về phía Cố Kiến Thâm nói: “Người cũng nhận được nhiệm vụ mới phải không?”

Cố Kiến Thâm khựng lại: “Ồm.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chúng ta trước tiên nhảy qua hai mươi mốt, làm mấy cái phía sau nhé?”

Cố Kiến Thâm không nói gì, trực tiếp đưa ngọc giản hồng ngọc của mình cho y.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn, nhất thời ... 丶(#`Д´)/

“Hai mươi hai, mời Thẩm Thanh Huyền giao hoan tại tẩm cung.”

“Hai mươi ba, cùng tắm với Thẩm Thanh Huyền rồi giao hoan.”

“Hai mươi bốn, đưa Thẩm Thanh Huyền đến nơi mình thích cắm trại rồi giao hoan.”

Liên tục ba cái, Thẩm Thanh Huyền không còn nhận biết hai chữ “giao hoan” nữa rồi!

Ngọc giản đã muốn hai đứa chịch, hai đứa không thể không chịch <(“

Ngọc giản đã muốn họ Thẩm làm thụ, Thẩm tôn chủ không thể làm công
=))))))))))))))))))

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 46

May mà mấy nhiệm vụ này hiện trên ngọc giản Tiểu Hồng, nếu là ngọc giản của Thâm Thanh Huyền, biết đâu chừng lúc này nó đã thành một dùm bột phấn màu trắng.

Đổi thành Tiểu Hồng, Thâm Thanh Huyền chỉ bất đắc dĩ cười, ngay cả mắng cũng không nỡ.

Tiểu Bạch như bị mẹ kế nuôi oa một tiếng khóc lên!

Cố Kiến Thâm không chịu nổi y tốt với thứ khác như thế, cầm lại ngọc giản nói: “Người xác định nhiệm vụ này có thể làm?”

Thâm Thanh Huyền tiếc nuối quá chừng, chỉ có điều Tiểu Hồng vẫn là đồ của Cố Kiến Thâm, mình không thể vì thích mà đoạt đồ của người khác.

“Như vậy xem ra ...” Y chần chờ, nhìn Cố Kiến Thâm nói, “Chúng ta vẫn phải làm từ hai mươi một thôi.”

Nhìn lại mới thấy, dường như từ hai mươi một tới hai mươi bốn là bốn nhiệm vụ khác nhau hoàn toàn, có đủ loại yêu cầu, nhưng điều kiện tiên quyết chỉ có một, trước tiên y cần phải phát sinh quan hệ với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y nói: “Người ở phía dưới, ta lập tức làm với người.”

Lời nói này vô cùng trắng trợn, Thâm Thanh Huyền lại thấy hơi ngượng ngùng, thế nhưng y vẫn nghe được nghĩa bóng kín đáo của Cố Kiến Thâm, hẳn biết rõ y không thích hẳn.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy cấm chế của người phải làm sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Phá vỡ.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Có tổn thương gì tới người không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Một ngàn năm tu vi.”

Thẩm Thanh Huyền yên lặng, đánh đổi này quả thật không nhỏ, dù là họ thì một ngàn năm tu vi cũng không phải con số ít ỏi.

Thật ra cho tới bây giờ, Thẩm Thanh Huyền vẫn không tài nào nghĩ ra, y hỏi Cố Kiến Thâm: “Người thật sự thích ta ư?” Y vẫn luôn không tin hẳn.

Cố Kiến Thâm nói: “Nếu như không thích người, ta cần gì phải làm những việc này với người?”

Từ nhiệm vụ thứ nhất đến ba mươi năm ở nhân gian, nếu không thích Thẩm Thanh Huyền, sao hẳn cần làm khổ mình như thế?

Thẩm Thanh Huyền dừng lại, nhẹ giọng nói: “Chữa trị thang trời.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Người cho rằng ta sẽ vì chữa trị thang trời mà làm chuyện trái lương tâm?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta biết Tâm Vực tùy tâm, nhưng người cũng muốn phi thăng đúng không? Thang trời sụp đổ, người cũng không có cửa phi thăng?”

Cố Kiến Thâm nói: “Cho nên người cảm thấy tất cả những gì ta làm đều là vì phi thăng?”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm nhìn y một hồi lâu, cuối cùng hắt lạnh lùng nói: “Không làm.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng phắt đầu, dùng đôi mắt tha thiết khóa chặt hăn.

Mọi khi thấy y trong dáng vẻ này, Cố Kiến Thâm sẽ mềm lòng ngay lập tức, nhất định sẽ chiều theo y, nhưng lần này hăn quyết tâm: “Người cho rằng ta vì phi thăng, vậy ta không làm những nhiệm vụ này là được, thang trời có ra sao cũng kệ, không liên quan gì tới ta.”

Cố Kiến Thâm chưa từng dùng giọng điệu lạnh nhạt như thế nói với y? Lồng ngực Thẩm Thanh Huyền bỗng dưng dâng lên luồng khí nóng, y lạnh lùng nói: “Không làm thì thôi.”

Vứt lời này lại, y phất tay áo rời đi.

Thẩm Thanh Huyền trở về Vạn Tú Sơn, tiên sơn đất thiêng sinh hiền tài này vì tâm trạng của chủ nhân mà thối đầy hoa tuyết.

Hoa đào sáng rực bị băng sương đông rớt khỏi cành, khô héo nằm rải đầy đất, rồi bị tuyết trắng bao trùm, biến mất trong cái lạnh như băng.

Đã lâu rồi Thẩm Thanh Huyền không thực sự tức giận, từ sau đại thừa, tâm trạng y chập chờn ngày càng nhạt mỏng, không biết giận cũng không có vui mừng.

Đặc biệt là sau khi sư phụ phi thăng, y ngày càng không muốn nhập thế.

Người quen từ từ rời đi, bên cạnh y ngày càng quạnh quẽ, chờ ba đồ đệ đều dồn dập thành thánh, toàn bộ Vạn Tú Sơn triệt để trống không.

Nhóm đồ tôn kính nể y quá mức, cho nên ngăn cách rất sâu; trên Vạn Tú Sơn thịnh thoả sẽ có tiểu yêu hóa người, nhưng vì để chúng có thể khỏe mạnh trưởng thành, y đành phải thả chúng nó xuống núi tu hành ...

Cứ đến rồi lại đi, thành ra y bế quan quanh năm.

Mấy trăm năm thoáng chốc trôi qua, thật vất vả đột phá quan ải, tới trước con đường phi thăng, thang trời lại sụp đổ.

Y muốn phục hồi thang trời ... Dù sao ngoài phi thăng ra, y không biết mình còn có thể làm gì.

Sau khi phi thăng sẽ làm gì, Thẩm Thanh Huyền cũng không rõ nữa.

Có lẽ sẽ tới một thế giới phiền phức khác, có lẽ ý thức bản thân sẽ tan rã, hợp nhất với trời đất, nhưng bất kể ra sao vẫn tốt hơn hiện tại.

Ở thế giới này, y rất buồn chán.

Thẩm Thanh Huyền vừa đứng liên đứng suốt mấy ngày.

Tuyết vẫn luôn rơi, y không động đậy, mặc cho hoa tuyết lạnh băng rơi đầy mái tóc dài, bả vai, cánh tay, thậm chí là mi mắt ...

Cố Kiến Thâm rốt cuộc chịu không nổi, vào ngày thứ bảy hăn tới Vạn Tú Sơn.

Giận hờn với Thẩm Thanh Huyền thì có lợi ích gì? Đã nhiều ngày trôi qua, chắc hăn y đang ở dưới tàng hoa đào rực rỡ, vô tâm vô phế thưởng trà ngô đạo. Còn hăn thì sao? Tâm tâm niệm niệm, ăn ngủ không yên, hối hận khó chịu, lại không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì làm được gì? Từ đầu tới cuối đều là hăn quẩn lấy y, nếu không có nhiệm vụ trên ngọc giản, e rằng Thẩm Thanh Huyền cũng sẽ không gặp hăn một lần.

Suy cho cùng vẫn không nổi, Cố Kiến Thâm thu lại cơn giận, vẫn muốn chậm rãi đi vào lòng y.

Vừa đến Vạn Tú Sơn, Cố Kiến Thâm lập tức cảm thấy không đúng lắm, hăn trực tiếp đi vào, nháy mắt bị sương tuyết đầy trời gông xiềng hai chân.

Cố Kiến Thâm khẽ cau mày, ngưng thần nhìn sang ...

Vừa nhìn, hần xem đến ngậy người.

Tuyết trắng mịn màng nổi lên trời đất, trên đỉnh núi trống vắng là một người đang đứng, y tựa như vệt hào quang xinh đẹp nhất còn sót lại trong ánh trăng sáng ngời.

Lòng Cố Kiến Thâm như bị mũi nhọn đâm mạnh, hần hất đông tuyết dày nặng ra, bước tới trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

“Người đây là ...” Cố Kiến Thâm thở dài, ôm y vào trong ngực, “Người đang làm gì thế này?”

Giọng Thẩm Thanh Huyền vô cùng bình tĩnh: “Ta không lạnh.”

Y đương nhiên không lạnh, đau nhức giá rét trên thế gian này, sao có thể quần lên người y? Nhưng cũng vì không có, ngược lại không cảm nhận được vui vẻ nên có.

Cố Kiến Thâm mềm lòng thành một mảnh, hần nhẹ nhàng phúi tuyết đọng trên vai y, bất đắc dĩ khẽ giọng: “Người đó, không thể thử thích ta sao?”

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, y tựa vào ngực Cố Kiến Thâm, giọng nói đầy nghiêm túc: “Không biết thế nào mới là thích.”

Cố Kiến Thâm dừng lại.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Lý thị thích Thẩm Quốc Công, Thẩm Quốc Công thích Lý thị, nhưng kiểu thích đó ta không hiểu.”

Thì ra y thực sự đã cân nhắc, trái tim Cố Kiến Thâm nóng lên, bỗng nhiên nhiệt tình tràn trề, hỏi y: “Người có nhớ ta không? Có muốn gặp ta không? Có hy vọng ta ở bên cạnh người không?”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, vẫn lắc đầu nói: “Nếu như không có ngọc giản, ta không biết.”

Cố Kiến Thâm không giận, ngược lại hắn còn cười: “Ta sẽ.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, hỏi hắn: “Người thật sự thích ta?”

Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại y: “Tại sao từ đầu tới cuối người vẫn luôn không tin?”

Thẩm Thanh Huyền im lặng một hồi, vẫn lắc đầu bảo: “Không biết.”

Cố Kiến Thâm nắm chặt tay y, nhìn vào mắt y nói: “Thích một người kỳ thực không cần lý do.”

Những lời này là sự thật, nhưng không cho được Thẩm Thanh Huyền đáp án, trái lại càng làm y thêm mờ mịt.

Cảm xúc “yêu thích” không lý tính này đến cùng ở nơi đâu?

Thẩm Thanh Huyền không tìm được.

Bỗng nhiên Cố Kiến Thâm nở nụ cười, dịu giọng nói: “Xem ngọc giản đi.”

“Ừ?” Thẩm Thanh Huyền nhìn ngọc giản của mình, cũng thấy ngọc giản của Cố Kiến Thâm, bên trên lại có thêm nhiệm vụ.

Tiểu Bạch: “Hai mươi lăm, khiến Cố Kiến Thâm thích người thêm lần nữa.”

Tiểu Hồng: “Hai mươi lăm, xin người hãy thích Thẩm Thanh Huyền thêm lần nữa.”

Đồng tử Thẩm Thanh Huyền đột nhiên co rút, trong mắt lóe lên kinh ngạc.

Chưa bao giờ Cố Kiến Thâm thích đôi ngọc giản này như hiện tại, bởi vì cuối cùng chúng nó cũng làm được một chuyện đứng đắn rồi.

Thẩm Thanh Huyền mất nửa ngày mới phục hồi tinh thần: “Một lần nữa thích ta?”

“Đúng,” Cố Kiến Thâm nhìn y say đắm nói: “Vì hiện giờ ta đang thích người.” Cho nên mới có hai chữ ‘lần nữa’.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Người không tin ta, nhưng dù sao cũng nên tin hai tên nhóc này chứ.”

Ngọc giản sẽ không lừa y, không cần thiết phải lừa y.

Thẩm Thanh Huyền sững sốt thật lâu, vẫn không dám tin: “Người thích ta ở điểm gì?”

Trong mắt Cố Kiến Thâm ngập tràn ý cười: “Người thấy người có điểm gì không làm người ta yêu thích?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm không kìm lòng được mà hôn y.

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn, ảo não nói: “Nhưng nhiệm vụ này phải hoàn thành thế nào? Lần nữa thích ta? Chẳng lẽ trước đó phải để người ghét ta, sau đó thích ta?”

Làm khó người ta vừa thôi!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Người Hầy Thử Thích Ta

Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ sang một kiểu khác, y quay đầu nhìn Cổ Kiến Thâm: “Có phải bây giờ người không thích ta?” Cho nên mới yêu cầu hẳn lại thích y.

Lời này rõ là đang nghiêm túc nghiên cứu nhiệm vụ, song không hiểu sao Cổ Kiến Thâm lại nghe ra ý làm nũng trong đó —— hẳn cũng biết cách quăng đường cho mình lắm.

Cổ Kiến Thâm ôm Thẩm Thanh Huyền, cười nói: “Thích mà, thích người lắm ý.”

Thẩm Thanh Huyền hí hửng trong lòng rồi lại thấy giận hờn hực ...

“Vậy phải làm sao bây giờ? Lẽ nào thật sự phải làm người ghét ta?” Y nhìn Cổ Kiến Thâm hỏi: “Ta phải làm gì mới khiến người ghét đây?”

Cổ Kiến Thâm mỉm cười: “Không có đâu.”

Vừa nói xong, Thẩm Thanh Huyền liền vả vô mặt hẳn: “Chẳng hạn như ta kết làm đạo侣 với người khác?”

Cổ Kiến Thâm: “...”

Sau một lúc lâu, hẳn dùng sức ôm y, thâm trầm nói: “Vậy đời này người đừng hòng phi thăng.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Hình như vừa nói lời không nên nói.

Cổ Kiến Thâm cũng chỉ giận một lúc rồi thôi, đảo mắt liền đỡ dành y: “Nhiệm vụ này vẫn có thể làm.”

Thâm Thanh Huyền vội vã nhìn về phía hắn: “Làm thế nào?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Đến nhân gian tìm một cơ thể, ta niệm phong ký ức của mình là có thể lần nữa thích người.”

Có lý! Thâm Thanh Huyền lập tức mừng tít mắt: “Bệ hạ thật là lợi hại!”

Hắn càng muốn nghe y nói câu này trên giường cơ, ngật nổi trước mắt vẫn phải đi từ từ, cho Thâm Thanh Huyền cơ hội hiểu rõ thế nào mới là thích.

Thâm Thanh Huyền ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Người thật sự muốn phong tỏa ký ức sao?”

Đây cũng không phải chuyện nhỏ, bọn họ xuống phạm thế một chuyến rất đơn giản, mấy chục năm chẳng qua cũng chỉ trong thoáng chốc, nhưng phong tỏa ký ức thì lại khác.

Thời điểm đó tâm tình hoàn toàn là người phạm, lại không có tâm pháp tu hành, ai biết sẽ gặp phải chuyện gì?

Tuy không phải rơi vào luân hồi, chết rồi cũng sẽ trở lại giới tu chân, sau khi về thậm chí có thể chọn vứt bỏ đoạn ký ức này, nhưng vẫn sẽ rất khó dứt bỏ đúng không?

So ra thì nó giống như một vở kịch vậy, ngồi bên dưới xem, dù trên sân khấu trình diễn vui buồn hợp tan cũng chỉ cảm thấy thoáng trong chớp mắt, đảo mắt liền quên; nhưng nếu diễn thành thật, chìm đắm trong đó, trải nghiệm những thăng trầm cùng vui sướng, dù sau đó biết đây là diễn, chỉ sợ cũng sẽ khó mà dứt ra khỏi đó.

Cổ Kiến Thâm nói: “Không phải còn có người ư? Không sao đâu.”

Thâm Thanh Huyền không nhịn được nói: “Người tin ta?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, xấu xa xoa bóp eo y: “Ta đương nhiên tin người.”

Thẩm Thanh Huyền bị nhột bên hông, nhưng y không để ý, y càng tò mò suy nghĩ của Cố Kiến Thâm: “Nếu ... ta nhân lúc người không còn ký ức ...”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, ám muội mà tiếp lời y: “... Quyển rũ ta giao hoan với người?”

Thẩm Thanh Huyền ngay thẳng nói: “Đúng.”

“Vậy càng tốt,” Cố Kiến Thâm rất hào phóng nói, “Bốn nhiệm vụ trước đó đều có thể hoàn thành.”

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt: “Vậy chẳng phải người sẽ tổn thất một ngàn năm tu vi?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao, chỉ cần người có thể thành công.”

Thẩm Thanh Huyền rất không phục: “Người không có ký ức, ta còn không thành công sao?”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Thử xem thôi mà.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi một lúc, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ bắt người nằm dưới.”

Cố Kiến Thâm vô cùng sáng khoái: “Có thể, người có ký ức, người muốn thế nào thì làm thế đó.” Chỉ cần có thể thành công.

Thấy hân bình tĩnh như thế, Thẩm Thanh Huyền nhất thời cảm thấy cái đầu toàn ý nghĩ biến thái của mình thua kém cực kỳ, y lại nói: “Yên tâm đi, đến thế gian chủ yếu vì để người thích ta lần nữa, nhiệm vụ khác chờ trở về rồi hẵng nói.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta không ngại.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Ta sẽ khiến người cam tâm tình nguyện để ta nằm trên!”

Trong mắt Cố Kiến Thâm toàn là ý cười ấm áp: “Người nói là người sẽ thử thích ta?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Chỗ tranh chấp trong vấn đề này của hai người vẫn là: nếu Thẩm Thanh Huyền thích Cố Kiến Thâm, vậy Cố Kiến Thâm sẽ theo y, muốn làm gì thì làm; nếu Thẩm Thanh Huyền không thích Cố Kiến Thâm, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, vậy cứ thành thật mà nằm dưới.

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền nói muốn khiến Cố Kiến Thâm cam tâm tình nguyện nằm dưới, dường như đang biến tướng nói sẽ cố gắng thích Cố Kiến Thâm ...

Nhất thời Thẩm Thanh Huyền cảm thấy mất tự nhiên, y giãy khỏi ngực hăn nói: “Lạnh chết rồi, về phòng thôi.”

Y quay người về Càn Thính Điện, băng tuyết phía sau tan rã theo từng bước chân y.

Cố Kiến Thâm đứng tại chỗ, thấy một màn làm người cảnh đẹp ý vui như thế.

Đông đi xuân tới, cánh hoa hé mở, nhưng lại không đẹp bằng một nụ cười khê thanh khiết của người trước mắt.

Rốt cục cũng dễ được người vui, Cố Kiến Thâm nhanh chân đi theo.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền không tệ, cầm lá trà mình thích nhất, Cố Kiến Thâm không để y tự mình làm, nhận lấy pha trà cho y.

Thẩm Thanh Huyền khê nhấp một hơi, thở dài nói: “Tay nghề Bộ hạ thật tốt.”

Cố Kiến Thâm nhìn y thăm nghĩ: Thực sự thua trong tay người mà.

Hai người hàn huyên một hồi, lại cẩn thận thương lượng với nhau.

Cố Kiến Thâm nhắc nhở y: “Có thể lần này người không gặp được người nhà như Thẩm gia đâu.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta rõ.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Ngọc châu hẳn sẽ tìm cho người thể xác có quan hệ gần gũi với ta, lúc đó người chỉ cần tìm ta từ người bên cạnh là được.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu đáp: “Lần này ta sẽ chủ động tìm người.”

Lại suy nghĩ một lúc, Cố Kiến Thâm nói: “Ngọc châu sẽ tận sức tìm cho người thân thể có thân phận hiển hách, như thế người làm việc cũng có thể tiện hơn.”

Thẩm Thanh Huyền đáp lại: “Được.”

Trên cơ bản những gì cần nói đều đã nói, những thứ khác phải tùy duyên, sau khi linh hồn rời cơ thể bọn họ cũng chỉ có thể dựa theo chỉ dẫn của ngọc châu tiến vào xác phàm.

Trước khi đi, Cố Kiến Thâm nhìn y nói: “Ta sẽ chờ để thích người thêm lần nữa.”

Thẩm Thanh Huyền tự tin tràn đầy: “Nhất định không thành vấn đề!”

Lừa một Cố Kiến Thâm không còn ký ức, nhất định đơn giản vô cùng!

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền rất nhanh sẽ phát hiện ra tên khốn Cố Kiến Thâm đào cho y một cái hố thiệt sâu!

Y vừa tỉnh lại ở nhân gian liền nghe tiếng bàn luận xôn xao ở phía sau.

“Sao quốc sư đại nhân còn chưa tỉnh?”

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Có thể có chuyện gì? Tám phần mười là không muốn tới đài xem sao, nằm ra đó ăn vạ thì có.”

“Nói mới nhớ, từ khi tiên hoàng đi, quốc sự của chúng ta ngày càng vô dụng ...”

“Người nhỏ giọng chút được không, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, mặc dù vô dụng cũng không phải do chúng ta nói.”

Giọng đám người ấy nói chuyện rất nhỏ, người bình thường nhất định không nghe thấy, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nghe rõ ràng.

Nói tới cũng thú vị, thể xác này của y có chút tư chất, tuy quá kém, kém cực kỳ, ngay cả một phần mười đệ tử ký danh ở Tử Ngộ Quan cũng không bằng.

Nhưng so với người phàm thì mạnh hơn một ít, tốt xấu gì cũng có linh điền cỡ hạt vừng. Mà linh điền có nhỏ hơn đi chăng nữa cũng hầu như không có ai mạnh hơn.

Thẩm tiểu thư lần trước là người hoàn toàn bình thường, Thẩm Thanh Huyền cố gắng hấp thu linh khí, cuối cùng cũng chỉ khiến chúng nó lưu chuyển ngăn ngủi trong kinh mạch, miễn cưỡng cải thiện được thể chất, những việc khác vẫn rất khó mà làm.

Bây giờ có linh điền, tuy không thể mở rộng từng bước, nhưng dù sao vẫn có thể chứa đựng một ít, dùng được vài pháp thuật ra hình ra dạng.

Thẩm Thanh Huyền không vội vã dậy, y cẩn thận nghe cho hết lời họ nói.

Phàm thể tuy rộng nhưng phiền phức, nhìn từ xa không chỉ có mỗi một Lương quốc. Phàm là người có năng lực thấp, nếu không cách nào vượt qua được núi to hoặc biển sâu, vậy thì tự hình thành một quốc gia, có văn hóa một phương.

Lần này họ giáng xuống một nơi tên là Vệ quốc, hình như cơ thể này của Thẩm Thanh Huyền là quốc sư của nước.

Nghe có vẻ thân phận không thấp, cũng từng là nhân vật trên vạn người dưới một người, chẳng qua sau khi quân chủ hấn hầu hạ qua đời, dường như ngày càng chán chường, thanh uy giảm sút, hiện giờ thế lực không còn được như trước.

Nhắc tới cũng nên như vậy ...

Cái nghề quốc sư này, Thẩm Thanh Huyền có biết tới.

Đế vương nhất gian thích nhất là truy tìm con đường trường sinh bất lão, gặp người hơi thông linh khí thì có thể đơn giản lên làm đại sư, được cúng bái như thần, chỉ cầu có thể luyện ra tiên đan bất tử.

Nhưng tiên đan bất tử sao mà luyện ra được? Cái gọi là trường sinh thì phải dốc lòng tu hành, nâng dần cảnh giới, tuổi thọ mới không ngừng kéo dài, nhưng dù là Thẩm Thanh Huyền hiện giờ cũng không dám nói trường sinh.

Một kẻ phàm bình thường sao có khả năng luyện ra loại đan dược này?

Luyện không được còn chưa tính, “vị khách” duy nhất cũng đã chết, quốc sư này không bị người ném đi chôn cũng đã rất may mắn rồi.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi, cảm thấy thân phận này rất thích hợp với y, thân là tu sĩ, làm quốc sư là hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều y phải phấn chấn lên, một lần nữa làm cho mình đứng vững gót chân.

Cũng không biết Cố Kiến Thâm ở đâu nữa? Nhưng không gấp, trước tiên y tạo căn cơ thật vững, mới có thời gian rảnh đi yêu đương.

Thẩm Thanh Huyền rời giường, cao giọng: “Người đến.”

Những hạ nhân đang nhàn hạ nói chuyện kia vội vã tiến vào, hầu hạ y thay y phục.

Trở về xác phàm, Thẩm Thanh Huyền vẫn còn thích ứng được, ăn mặc ngủ nghỉ, tuy rườm rà nhưng thú vị vô cùng, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Một thị đồng tên Văn Phi nói: “Đại nhân, nên lên đài xem sao rồi.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừm.”

Văn Phi lại hỏi y: “Muốn ngồi kiệu liền không?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hăn: “Bằng không thì sao?”

Văn Phi lập tức cúi đầu nói: “Thuộc hạ đi an bài.”

Thật ra hăn hỏi như thế đã nói rõ cái chữ hữu duyên trong này, Thẩm Thanh Huyền cẩn thận ngẫm lại, chắc là lão hoàng đế chết rồi, bây giờ y không còn chỗ dựa, Văn Phi này đang nhắc nhở y khiêm tốn chút.

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền thực sự không có gì để khiêm tốn.

Y thu thập thỏa đáng, thấy kiệu liền bên ngoài mới hiểu tại sao phải đặc biệt hỏi câu kia.

Dùng mắt người phàm để nhìn, kiệu liền này thực sự xa hoa quá thể.

Tơ lụa trắng loáng bao quanh, tay cầm bằng mỹ ngọc tinh xảo, người nhấc liền đều là thiếu niên áo trắng, mỗi người đều tuấn tú tinh tế, quả thực là tiên khí trôi nổi.

Thẩm Thanh Huyền hơi ghét bỏ, nhưng đã gọi tới đây rồi, vẫn phải ngồi lên vậy, chứ bảo y đến đài xem sao y cũng không biết đường.

Ngồi trên kiệu liền, đoạn đường này có thể nói là rêu rao khắp nơi.

Ngoại hình thục thai này của y trông rất đẹp, vốn là đáng vẻ có hơi hướng tiên nhân, bây giờ “tiên nhân” thật vào ở lại càng thêm tiên.

Cái kiểu này Thẩm Thanh Huyền quá quen rồi, hơi dùng bản sắc để diễn liền làm một đám người xem ngây dại.

Thẩm Thanh Huyền lại chộn rộn hết sức, y nhìn chung quanh, nghiêm túc tìm kiếm hình bóng Cố Kiến Thâm.

Tên này ... sẽ không đi làm hải tặc gì chứ?

Nếu làm hải tặc thật thì cũng tốt, y lập tức vứt cái chức quốc sư này, cùng hăn lang bạt khắp chân trời.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ thì hay lắm, nhưng đáng tiếc hiện thực luôn rất “tàn khốc”.

Y tập trung linh khí vào lỗ tai, để mình nghe rõ những nơi xa hơn, chỉ tiếc y không nghe thấy giọng Cố Kiến Thâm, ngược lại nghe được rất nhiều lời đàm tiếu.

“Tần Thanh thật đúng là to gan! Vậy mà còn dám kiêu ngạo cỡ đó!”

“Hăn tưởng tiên hoàng còn sống ư? Dám ngồi ngọc liền tiên hạc này!”

“Ta thấy chắc hăn muốn nở mày nở mặt lần cuối đó mà?”

“Hôm nay tới đài xem sao, nếu hăn lại không cầu được mưa, chỉ sợ phải ...”

“Sớm nên chết đi, tên thần côn này vốn không có bản lĩnh, ỷ vào mỹ mạo và một cái miệng, yêu ngôn hoặc chúng, hãm hại lừa bịp!”

“Đúng đó, nếu có bản lĩnh thật thì sao tiên hoàng đã tráng niên qua đời?”

“Trường sinh bất lão ở đâu ra! Coi chừng bỏ độc kê đơn thì có!”

“Còn chưa biết xảy ra chuyện gì đâu ... Hắc còn đẹp hơn cả nữ tử, tiên hoàng lại thiên vị hắc như thế ...”

Nghe đến đó, Thẩm Thanh Huyền không khỏi ghê tởm, thể xác này không làm việc dơ bẩn gì chứ? Việc ngằm xấu xa của người phạm y vẫn biết được ít nhiều, vì quyền thế, nịnh nọt xum xoe là chuyện rất có khả năng.

Thế nhưng rất nhanh Thẩm Thanh Huyền gạt đi suy nghĩ này, ngọc châu chọn thịt thai nhất định chọn lọc thật kỹ, thế gian có hàng tỉ người, chắc chắn sẽ không tìm cho y hàng xấu xa vậy đâu.

Lại nói thể xác này quả thật có chút linh khí, chắc hẳn thực sự có pháp môn, chỉ tiếc vọng tưởng thông thiên, quá khinh thường.

Trong lúc đi, kiệu liễn đã đến đài xem sao.

Đài xem sao này chịu sự quản lý của Khâm Thiên Giám, vốn là một bộ ngành đứng đầu, do Tinh Quan môn phụ trách quan sát thiên tượng, tính ra tiết trời, lập ra lịch pháp. Nhưng tiên đế sủng hạnh quốc sư, Khâm Thiên Giám kia cũng giao vào tay Thẩm Thanh Huyền.

Thể xác này của Thẩm Thanh Huyền tên Tần Thanh, hắc tự nhận có tiềm chất tu đạo, không phải phạm phu tục tử, cho nên ham mê muốn làm đại sự, ví dụ như Tinh Quan khác sẽ nhìn trăng đếm sao, phán đoán thời điểm nào thích hợp nông canh, khi nào hợp để thu hoạch ...

Tần Thanh thì lại không, hắc thích cầu mưa, nơi nào hạn hán thì bày trận cầu mưa, có thể hạ mưa to tầm tã tạo phúc cho bách tính.

Nơi nào xảy ra nạn hồng thủy, hắc vẫn bày trận, có thể giảm thiểu thương vong, ngăn chặn ôn dịch.

Nghe có vẻ thần thánh lắm, nhưng cũng chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết mà gạt được mấy lần.

Có điều tiên hoàng lại tin hắc, quần thần không dám không tin, vì vậy đành phải nịnh nọt quốc sư đại nhân.

Nhưng tiên hoàng vừa đi, không ai che chở, Thẩm Thanh Huyền liền thăm, đúng lúc Bắc Địa khô hạn, Khâm Thiên Giám liền mời hắc cầu mưa, bày trận bảy tám cái, đừng nói mưa to tầm tã, ngay cả mưa phùn còn không có nữa kia.

Ầm ỉ cho tới tận bây giờ, Tinh Quan của Khâm Thiên Giám đã dồn hắc vào đường cùng.

“Đại nhân, nếu hôm nay ngài vẫn cầu mưa không thành, chắc chắn phải bị định tội rồi!”

Tần Thanh sốt ruột lắm, thầm nghĩ hôm nay nhất định phải đại triển thân uy, nói sao cũng phải cầu được mưa, vì vậy luyện một đồng đan dược tào lao nhằm tăng cường pháp lực, nuốt hết vào bụng sau đó đi đời nhà ma ...

Vì vậy Tần Thanh thành Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền biết cầu mưa không? Ngại quá, đúng là biết thật đó.

Đương nhiên, trên lý thuyết không nên gọi là cầu mưa, chỉ là vận dụng trận pháp để xua mây, làm cho mưa vốn nên ở Nam Địa bay tới Bắc Địa.

Kể từ đó, Nam Địa không thiếu nước tránh khỏi ngập úng, Bắc Địa thiếu nước cũng có thể tạm hoãn hạn hán.

Trận pháp này cần chút linh khí chống đỡ, nếu là thể xác Thẩm hoàng hậu nhất định sẽ không làm được, nhưng Tần Thanh lại có thể miễn cưỡng thử một lần.

Hiệu quả nhất định giảm đi rất nhiều, nhưng cũng đủ để kinh sợ người phạm.

Thẩm Thanh Huyền đến gần đài xem sao, một đám Tinh Quan bao quanh chờ xem trò hay của hắn.

Tần Thanh tự cho mình siêu phàm, lại có tiên hoàng che chở nên luôn hung hăng cực kì, gần như đắc tội toàn bộ Khâm Thiên Giám.

Thẩm Thanh Huyền chẳng buồn phản ứng đám người này, có nói tốt thêm cỡ nào cũng không bằng dùng sự thật đánh cho họ một gậy.

Hiện nay giám chính của Khâm Thiên Giám là Lữ Quang Viễn, kẻ ghét Tần Thanh nhất, chờ hôm nay coi hắn xấu mặt ra sao.

Chỉ nghe Lữ Quang Viễn nói rằng: “Quốc sư đại nhân, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngài, phải chăng hiện giờ nên cầu mưa rồi?”

Mọi thường Tần Thanh cầu mưa phí rất nhiều tâm sức, vẽ trận phải dùng đá màu chàm trân quý, “mắt trận” phải được chặn bằng mỹ ngọc tốt nhất, càng chưa kể tới các loại tế phẩm thờ cúng ... Bày ra hàng loạt rực rỡ muôn màu, đủ để tới ruộng khô cấp cứu nạn thiên tai.

Thẩm Thanh Huyền ghét bỏ đá màu chàm này, còn ghét “mỹ ngọc” này hơn, cống phẩm lại càng chướng mắt người ta cực kỳ, y phất tay nói: “Bỏ hết toàn bộ.”

Lữ Quang Viễn sửng sò, sợ hãi luống cuống, vội vàng nói: “Bắc Địa đại hạn, quốc sư đại nhân đừng bỏ mặc không để ý chứ!”

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn gã: “Ai nói ta không quản?”

Lữ Quang Viễn mờ mịt nói: “Nhưng bỏ hết mấy thứ này thì cầu mưa như thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền không thèm nhìn gã nữa, quay người hỏi Văn Phi phía sau: “Có xích đàn không?”

Thứ này cũng rất hiếm thấy, nhưng Tần Thanh chuyên luyện đan nên có không ít thứ này, vì vậy Văn Phi nói: “Có.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đem ra.”

Vẽ trận cần phải chú ý cẩn thận, dùng gì để vẽ sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả, nhưng đó là quy tắc ở giới tu chân, ví dụ như dùng máu của mãnh thú cao cấp vẽ trận rất có hiệu quả, nhưng vấn đề là thế gian này lấy đâu ra mãnh thú? Đừng nói cấp cao, dù là kéo một con trâu của Tử Ngộ Quan cũng được xem là thánh thú rồi.

Nếu đã không có vật liệu cao cấp đó, vậy những thứ khác không còn quan trọng nữa, gì mà đá khổng tước đá màu chàm, không bằng dùng thần sa đỏ au trông còn đẹp hơn.

Không sai, trọng điểm chính là ba chữ cuối.

Tôn chủ đại nhân vất vả lắm mới đi vẽ trận, tất nhiên phải cực kỳ đẹp mới bằng lòng.

Động tác Văn Phi cực kỳ mau, rất nhanh đã cầm xích đan tới, Thẩm Thanh Huyền nhìn thử, miễn cưỡng đón lấy.

Tuy tạp chất quá nhiều, nhưng được cái màu đẹp, xài được.

Y nói với Văn Phi: “Mài mực giúp ta.”

Văn Phi đáp lại: “Vâng.”

Đám Tinh Quan ở đài xem sao hai mặt nhìn nhau, không biết Thẩm Thanh Huyền lại muốn làm trò gì.

Đợi xích đan được mài xong, Thẩm Thanh Huyền kéo tay áo, khoảnh khắc đặt bút cướp đi tầm mắt mọi người.

Người ở đây không phải lần đầu thấy y vẽ trận, nhưng không có lần nào khiến người kinh diễm như lúc này.

Không ai xem hiểu y vẽ gì, nhưng giống như đang thưởng thức tác phẩm xuất sắc được truyền lại đời sau.

Dù là kẻ thô kệch không hiểu gì cũng biết được chữ ‘đẹp’ trong này.

Biết thế nào là đẹp là bản năng của con người.

Đường nét cực đẹp, màu sắc cực đẹp, người cầm bút dường như hòa mình vào trong tranh, đẹp không giống người thật.

Bút bay lượn như rồng, cứng cáp mạnh mẽ, xích sa đỏ tươi như huyết mạch lưu động trong cơ thể, tạo ra vô số sức sống cùng sức mạnh.

Khi Thẩm Thanh Huyền thu bút, tất cả mọi người đều đại mặt ra, thật lâu chưa lấy lại bình tĩnh.

“Được rồi.” Y mở miệng, dường như thức tỉnh vô số người trong mộng.

Lư Quang Viễn phục hồi tinh thần trước, gã khựng thật lâu mới nói: “Như vậy, từ ngày mai Bắc Địa sẽ có mưa buông xuống?”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nhìn về phía gã.

Lư Quang Viễn từ từ ổn định tâm thần, gã muốn vạch trần tên lừa đảo này, chỉ nghe gã lạnh lùng nói: “Nếu ngày mai vẫn không có mưa, quốc sư phải làm sao!”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vì sao phải chờ ngày mai?”

Nghe y nói lời này, Lư Quang Viễn hơi sửng sốt, Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Sau nửa canh giờ, Bắc Địa tất có mưa to tầm tã.”

Tất cả Tinh Quan ở đây, bao gồm thị vệ đi theo Thẩm Thanh Huyền đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không ai thềm tin.

Thẩm Thanh Huyền không vội, y chậm rãi nói: “Sao các người không phái người ra roi thúc ngựa đi xem thử?”

Nhân gian là thế đấy, thư từ qua lại không tiện, chỉ chút việc còn con cũng phải lãng phí thời gian nửa ngày.

Đám người Lư Quang Viễn vẫn không tin, bọn hắn chỉ coi Thẩm Thanh Huyền đang giỡn dựa lần cuối, cố gắng diễn trò cho trót.

“Nếu đã thế.” Lư Quang Viễn nói, “Kính xin quốc sư đại nhân đợi ở đây một lát, thuộc hạ lập tức phái người đi thăm dò xem sao!”

Không gọi được mưa xuống không phải nói suông vô nghĩa là có thể cho qua, Lư Quang Viễn tuyệt đối không tin Thẩm Thanh Huyền có thể cầu được mưa!

Thẩm Thanh Huyền cũng không buồn để ý, đi thẳng vào nội đường, còn dặn dò Văn Phi nấu nước pha trà cho y.

Hai canh giờ sau, thị vệ vào Bắc Địa kiểm tra kinh hỉ trở về, hô to: “Bắc Địa đột nhiên giáng mưa, giải trừ đại hạn cho bách tính!”

Toàn bộ người Khâm Thiên Giám đều nghếch mặt ra.

Thật ... Thật sự con mẹ nó cầu được mưa?

Đùa gì thế! Cầu sáu, bảy ngày đều không thành, ngày cuối vậy mà được?

Tần Thanh này có vận khí cắt chó kinh thiên địa khiếp quỷ thần vừa phải thôi chứ!

Thẩm Thanh Huyền rất bình tĩnh: “Vậy thì tốt rồi, có thể giải quyết khó khăn giúp bách tính là vinh hạnh của ta.”

Đám người Lư Quang Viễn thực sự như nuốt phải ruồi, muốn nuốt bao nhiêu cách liền có bấy nhiêu.

Sau khi Thẩm Thanh Huyền lần nữa lập uy thì tức thời muốn đi làm chuyện quan trọng.

Y tới thế gian này không phải để vẽ trận chơi, y tới tìm Cố Kiến Thâm, nhanh chóng tìm ra hắc, mau mau khiến hắc thích mình mới được.

Y tìm một ngày cũng không có tin tức, không ngờ ngày thứ ba rốt cục cũng gặp.

Sáng sớm, một tiểu thái giám tới quý phủ quốc sư, truyền Thẩm Thanh Huyền vào cung gặp vua.

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu thấy phiền, y vốn dự định hôm nay đến viếng bằng hữu thân thích của mình, xem thử có tìm được Cố Kiến Thâm hay không.

Dù sao Cố Kiến Thâm cũng từng dặn y, thể xác của hai người họ có mối quan hệ quen biết gần gũi nhau.

Thế nhưng hiện giờ thánh thượng đã gọi, y phải đi, tốt xấu gì cũng phải ở trong thể xác này một thời gian.

Chỉnh đốn thỏa đáng rồi tiến cung, Thẩm Thanh Huyền vẫn không để tâm cho lắm.

Tiên hoàng đi quá sớm, hiện nay thánh thượng chỉ là một đứa trẻ, Thẩm Thanh Huyền lười chơi với con nít.

Khiến y vụn vụn không ngờ tới là, tiểu đồng buộc tóc chồm ngồi ngay ngắn trên ngự tọa kia lại là người y đang khổ sở tìm kiếm.

Tình huống gì thế này?

Thẩm Thanh Huyền quên cả hành lễ, y nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm nho nhỏ, nho nhỏ này ...

Không sai được... Đây chính là Cố Kiến Thâm, nhưng vấn đề là, sao hẳn lại tìm thân thể nhỏ từng này chứ?

Nhiệm vụ của y là khiến Cố Kiến Thâm thích mình.

Thế thì vấn đề tới rồi nè ... Y nên làm gì để dụ dỗ Cố Tiểu Thâm này thích mình đây?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ngay Cả Tần Ca Ca Cũng Không Bằng Lòng Gần Gũi Với Thâm Nhi Sao?

Đối mặt Cố Tiểu Thâm này, kế hoạch trước đó của Thâm Thanh Huyền phá sản hoàn toàn, một cái cũng đừng mong làm.

Gì mà câu dẫn, gì mà làm nhiệm vụ từ hai mươi một tới hai mươi bốn ...

Tất cả đều đừng nghĩ tới, y cũng không phải biến thái!

Hơn nữa thích này không phải chỉ thích bình thường là xong, còn phải thích theo kiểu yêu đương nữa kia, nhưng với độ tuổi này của Cố Kiến Thâm ... Nhìn sơ sơ, muốn hiểu được tình yêu cũng phải tới mười năm sau lận đó.

Thâm Thanh Huyền giận quá sức, muốn đập đầu vào cột chết ngay rồi trực tiếp về Vạn Tú Sơn.

Thế nhưng ... Cố Kiến Thâm phải làm sao đây? Y cũng không thể kéo hẳn đi đập cột chết chung, thế thì cũng quá khốn nạn rồi.

Có điều suy nghĩ kỹ lại, Cố Kiến Thâm biến thành đứa trẻ cũng không tệ, dẫu sao cũng dễ dụ.

Thâm Thanh Huyền quyết định trước tiên quan sát cái đã, y cúi người hành lễ.

Tiểu hoàng đế trên ngự tọa bỗng nhiên đi xuống, long bào kim sắc ôm lấy tiểu đồng trắng mịn, quả nhiên đáng yêu cực kỳ.

Hắn đến gần Thâm Thanh Huyền, đỡ tay y nói: “Quốc sư mau đứng lên.”

Rõ ràng là giọng con nít, dù mềm mại nhưng thái độ đúng mực, xem ra được giáo dục rất tốt.

Thẩm Thanh Huyền kính cẩn nói: “Đa tạ Bệ hạ.”

Tiểu hoàng đế dịu giọng nói: “Không cần giữ lễ tiết, mau mau vào chỗ đi.”

Thị nhân dẫn Thẩm Thanh Huyền nhập tọa, khi đứng dậy Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy một vệt đỏ bừng ngay tại trái Cổ Tiểu Thâm.

Đồng tử y đột nhiên co rút ...

Cấm ấn? Không đúng, hẳn là bớt, sao lại có cái bớt xinh đẹp ngần này?

—— Đỏ tươi như hoa anh túc nở rộ, tô điểm trên vành tai tinh xảo, như hoa tai hồng ngọc nhỏ xinh, rơi vào trên da thịt tuyết trắng trông vô cùng bắt mắt.

Thời khắc này, Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không muốn đi.

Muốn xem cấm ấn của Cổ Kiến Thâm, còn phải thế này thế kia, tiểu hoàng đế dễ dụ biết chừng nào? Về sau còn không phải muốn ngắm thế nào thì ngắm thế đó ư?

Thẩm Thanh Huyền nhất thời ổn định, lúc này ai cũng đừng mong đuổi y đi!

Cổ Kiến Thâm ngồi xuống rồi hỏi y: “Nghe nói Bắc Địa đại hạn, nhờ có quốc sư thi pháp, thuận lợi vì bách tính cầu mưa, hóa giải thiên tai!”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên uyển chuyển nói: “Là phúc trạch của Bệ hạ che chở cho bách tính thiên hạ.”

Tuy Cổ Kiến Thâm nhỏ tuổi, nhưng nói chuyện mạch lạc rõ ràng, rất ra dáng hoàng đế: “Tuổi trăm vẫn còn nhỏ, sao có thể bảo vệ được vạn ngàn bách

tính, vẫn nhờ có hiền thần như quốc sư, phân ưu giải nạn vì trăm, mưu cầu phúc báo cho dân chúng.”

Thẩm Thanh Huyền trả lời: “Bệ hạ quá khen.”

Cổ Kiến Thâm cất giọng: “Phúc Đạt, mang đồ ra.”

Phúc Đạt là tên lão thái giám, chỉ nghe lão đáp: “Vâng.”

Không lâu sau, lão thái giám trở về, trên tay nâng mâm, trên mâm đặt một cái ngọc như ý xinh đẹp.

Cổ Kiến Thâm đi xuống, tự mình đặt ngọc như ý kia vào tay Thẩm Thanh Huyền: “Người lập công lớn, mẫu hậu sẽ ban thưởng người hậu hĩnh, chẳng qua trong lòng trăm rất vui, nên cũng chuẩn bị cho người một phần lễ vật.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức nói cảm tạ: “Thần tạ ơn ân điển của Bệ hạ.”

Cổ Kiến Thâm dịu y dặt, bên trong đôi mắt đen láy sáng ngời có tí trẻ con: “Sao bây giờ quốc sư lại tỏ ra xa lạ với trăm?”

Thẩm Thanh Huyền không nắm chắc lời này của hãn có ý gì, có điều khóe mắt nhìn sang tiểu hoàng đế, hình như hãn hơi ỷ lại y thì phải?

Lại nhớ trước khi nhập thế Cổ Kiến Thâm có nói “Ta là người gần gũi với người” ... Chẳng lẽ lúc trước quốc sư này có quan hệ riêng tư với tiểu hoàng đế?

Ngược lại cũng có khả năng lắm, khi tiên hoàng còn tại vị, Tần Thanh rất được sủng ái, thường xuyên ra vào cung đình, tiểu hoàng đế là con trai độc nhất của tiên hoàng, tất nhiên có cơ hội gặp gỡ Tần Thanh.

Thẩm Thanh Huyền thử thăm dò nói: “Quân thần có khác biệt, thần không dám thất lễ.”

Tiểu hoàng đế nở nụ cười, trong đôi mắt đẹp dễ mang theo cô đơn: “Ngay cả Tần ca ca cũng không bằng lòng gần gũi với Thâm Nhi ư?”

Lời này làm tim Thâm Thanh Huyền nháy động.

Lòng tin rất lớn, xem ra trước đây quả nhiên Tần Thanh và tiểu hoàng đế có quan hệ riêng tư, hơn nữa cách gọi này ... Tần Thanh trước kia quả nhiên kiêu ngạo, dám để hoàng tử xưng hô như thế với hắn.

Thâm Thanh Huyền cúi đầu nói: “Bây giờ không so được ngày xưa, mong Bệ hạ thứ lỗi, nhưng tâm ý của thần, chắc chắn sẽ không thay đổi mấy may.”

Tuy nghe có vẻ ậm ờ, nhưng tiểu hoàng đế lại rất vui, chỉ thấy hắn nhoẻn miệng cười, giọng nói tăng thêm ý thân thiết: “Vậy người có thể thường xuyên tới thăm ta ... thăm thăm không.”

Thâm Thanh Huyền bị nụ cười này của hắn làm cho lòng mềm nhũn.

Dù sao cũng là trẻ con, còn nhỏ mà đã lên ngôi, chắc chắn trong lòng bất an đến nhường nào, thấy người quen thuộc trước đó nên muốn gần gũi.

Như thế cũng không tệ lắm, Thâm Thanh Huyền nghĩ, ngược lại y cũng muốn giữ quan hệ tốt với hắn.

Tuy nhiệm vụ “thích” chỉ có thể để sau này lại bàn, nhưng trước tiên gần gũi sẽ không có hại.

Hơn nữa, Thâm Thanh Huyền vẫn lo cho an nguy của Cố Kiến Thâm. Bây giờ hắn là một đứa trẻ nhỏ yếu, còn là bé con vừa trải qua tang thương ôm khối vàng, trước tiên phải làm cho hắn khỏe mạnh trưởng thành mới được.

Thâm Thanh Huyền dịu giọng nói: “Chỉ cần Bệ hạ cho gọi, thần tất nhiên sẽ thường đến thăm ngài.”

Cố Tiểu Thâm mím môi, rất chi là vui vẻ: “Quốc sư, người có thể nói ta nghe người cầu mưa như thế nào không?”

Thâm Thanh Huyền khẽ mỉm cười, tỉ mỉ kể hẳn nghe quá trình cầu mưa.

Y nói, hẳn nghe, qua một hồi, Thâm Thanh Huyền cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Thì ra Cố Kiến Thâm mất ký ức là thế này sao, thì ra Cố Kiến Thâm nhỏ lại đáng yêu tới thế.

Thực ra Thâm Thanh Huyền không thích trẻ con lắm, y không hiểu nổi tư duy bọn nó, không biết đồ chúng cũng không biết giao lưu, cho nên toàn là trốn tránh.

Thế nhưng Cố Tiểu Thâm bảy tám tuổi này lại ngoan ngoãn vô cùng, không khóc không nháo không tùy hứng, mặc dầu là đế vương cao quý, nhưng hiểu chuyện hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi khác.

Thâm Thanh Huyền có ý định truyền chút đạo pháp cho hẳn, cho nên nói vài thứ tối nghĩ khó hiểu.

Nào ngờ ngộ tính của Cố Kiến Thâm cực cao, vậy mà nhận ra, còn giục y nói kỹ hơn.

Thâm Thanh Huyền tất nhiên nói từng cái cho hẳn nghe.

Sau một canh giờ, lão thái giám kia nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, thời gian không còn sớm.”

Cố Kiến Thâm lộ vẻ mặt không muốn, nhưng không kiên trì: “Nếu đã vậy, quốc sư nên về trước đi.”

Thâm Thanh Huyền khom người lui ra.

Ra khỏi cung, Thẩm Thanh Huyền vẫn nghĩ tới Cổ Tiểu Thâm, nghĩ xem khi nào lại đến thăm hắn.

Ngọc như ý tiểu tử kia cho y, Thẩm Thanh Huyền chướng mắt, nhưng đây là đồ đương kim thánh thượng ban thưởng, y tất nhiên phải nhận, nếu ném đi hoặc làm hư thì chính là phạm tội lớn.

Thẩm Thanh Huyền còn suy xét xem làm sao tìm được cơ hội gần gũi với Cổ Kiến Thâm, lại không ngờ Cổ Kiến Thâm không còn ký ức vẫn thân cận với y, cách mấy ngày đã cho gọi y qua, trò chuyện tiếp cùng hắn.

Thẩm Thanh Huyền thật lòng thích tiểu hoàng đế này vô cùng, vì đây vốn là Cổ Kiến Thâm, cho nên đối xử với hắn rất chân thành.

Hơn một tháng qua, hai người ngày càng thân mật, Cổ Kiến Thâm nhân lúc không có ai sẽ gọi y một tiếng Tần ca ca.

Thẩm Thanh Huyền không thích nghe họ Tần này, nên nói với hắn: “Bệ hạ có thể gọi tên tự của thần.”

Mắt Cổ Kiến Thâm sáng lên, hỏi y: “Có thể ư?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Là vinh hạnh của thần.”

Chỉ nghe tiểu hoàng đế dùng chất giọng mềm mại đáng yêu gọi: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Lại thấy hơi vui vẻ xịu rồi.

Khụ ... Chỉ mong Cổ Kiến Thâm khôi phục ký ức đừng âm ỉ với y.

Hai người quân thần ở chung rất vui vẻ, bên ngoài bỗng truyền giọng của thái giám: “Thái hậu giá lâm!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đỏ Tươi Như Thế Bắt Mắt Như Thế Chẳng Lành Như Thế!

Tiên hoàng qua đời, tân đế còn nhỏ tuổi, thái hậu trẻ tuổi thành người cầm quyền phía sau.

Theo tiếng truyền của thái giám, một nữ tử mặc cung trang hoa mỹ từ tốn đi tới.

Đây chính là thái hậu đương triều, mẫu thân thân sinh thể xác này của Cố Kiến Thâm.

Nàng còn trẻ hơn so với tưởng tượng của Thẩm Thanh Huyền, khoảng chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, là độ tuổi xinh đẹp nhất, mê người nhất của người con gái.

Nàng trông rất đẹp, có thể được chọn vào hoàng gia, dung mạo tất nhiên thuộc hàng đầu, mặc dù nàng đã là mẫu thân của một đứa trẻ, song dáng người vẫn mảnh khảnh, mặc hoa phục, mang theo phong thái mỹ nhân tự nhiên mà thành.

Tất nhiên Thẩm Thanh Huyền không thể nhìn nàng chăm chăm, nàng vừa tiến đến, y lập tức quỳ xuống hành lễ.

Cố Kiến Thâm rất vui mừng, giọng nói nhẹ nhàng vô cùng đáng yêu: “Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Thái hậu cười thật dịu dàng, nhưng giọng nói lại mang theo ôn nhu giả ý: “Bệ hạ mau đứng lên.”

Cố Kiến Thâm đi tới bên cạnh nàng, đỡ nàng ngồi trên ghế, thái hậu liếc nhìn Thẩm Thanh Huyền, không bảo y đứng dậy.

Sau khi ngồi xuống, Cố Kiến Thâm lập tức gọi nội thị thêm trà cho thái hậu, thái hậu mỉm cười, hỏi Cố Kiến Thâm: “Đã làm xong bài tập chưa?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Kinh thư đã thuộc, cũng đã chép mười lần.”

Thái hậu mỉm cười: “Thế thì tốt, Bệ hạ chăm chỉ, lòng ta mới kiên định.”

Cố Kiến Thâm nói: “Mẫu hậu yên tâm, nhi thần nhất định không phụ kỳ vọng của người.”

Thái hậu nói: “Người là đứa trẻ ngoan.”

Mấy lời rải rác của hai mẹ con họ khiến Thẩm Thanh Huyền cảm nhận rõ cái sự không hài hòa trong đấy.

Nếu trong hoàn cảnh trước đây, y không có khả năng phát hiện, dù sao từ mẫu thân này rất xa lạ với y, hoàn toàn không tưởng tượng ra được đó là người thế nào.

Nhưng có hơn ba mươi năm ở phạm thế kia, có Lý thị quan tâm bảo vệ, hiện giờ Thẩm Thanh Huyền rất rõ một người làm mẹ nên cư xử ra sao.

Không khách khí mà nói, so với Lý thị thì vị thái hậu này chẳng khác nào người ngoài.

Dù hoàng gia có nhiều quy củ, nhưng tình cảm giữa người với người sẽ không vì chút việc này mà trở nên xa lạ, nếu thật sự quan tâm và thương tiếc, thần thái lẫn giọng nói sẽ không cách nào giấu được.

Nom thì có vẻ thái hậu quan tâm Cố Kiến Thâm lắm, nhưng nghe kỹ sẽ nhận ra thái độ hờ hững trong giọng điệu của nàng.

Hơn nữa câu nói kia của Cố Kiến Thâm luôn làm Thẩm Thanh Huyền có cảm giác quái dị.

Bài tập là thuộc kinh thư và chép mười lần?

Thái hậu cùng Cố Kiến Thâm nói chuyện, hoàn toàn không màng tới Thẩm Thanh Huyền đang quỳ bên dưới. Thái hậu không lên tiếng, Thẩm Thanh Huyền cũng không thể đứng dậy, đành phải cúi đầu quỳ.

Cố Kiến Thâm lại thấy sốt ruột, thỉnh thoảng nhìn Thẩm Thanh Huyền, trên gương mặt non nớt tràn đầy lo lắng.

Thái hậu để ý trong lòng, ngoài mặt lại không thêm đếm xỉa, chỉ lôi kéo Cố Kiến Thâm tán gẫu.

Thật sự là tán gẫu, như hoa nào nở ở ngự hoa viên, dùng để làm son hương phấn là tốt nhất, rồi thì sắc trời dần nóng lên rồi, nên may đồ mới thôi ...

Nói thật, những lời này mà nói với bé trai bảy tám tuổi trong nhà bình thường, sợ rằng chỉ nghe một câu đã chạy ra ngoài chơi.

Nói với bé trai gì mà hoa này hoa nọ, sao bọn nó có thể cảm thấy hứng thú? Lại còn phấn son, cắt may đồ mới, bé gái có khi còn thích thú đôi chút, chứ bé trai làm gì để ý mấy thứ này?

Thế nhưng Cố Kiến Thâm vẫn thành thật ngồi, nghiêm túc nghe, tư thái ngoan ngoãn, còn có thể đáp lại vài câu.

Từ trong giọng điệu của hắn, Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể nghe ra mấy phần khác thường.

Không phải vì đề tài của thái hậu mà mất kiên nhẫn, mà vì Thẩm Thanh Huyền còn quỳ đằng kia, hắn rất sốt ruột.

Trò chuyện một lúc, Cố Kiến Thâm rốt cục nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu, quốc sư ...”

Hắn vừa mở chuyện, thái hậu làm như mới nhận ra mà bảo: “Quốc sư cũng ở đây à.”

Thẩm Thanh Huyền sống sờ sờ ở đó, bây giờ nàng mới nhìn thấy, sợ không phải mắt mù bình thường.

Thẩm Thanh Huyền kính cẩn nói: “Thái hậu kim an.”

Thái hậu khẽ cười một tiếng, chậm tiếng nói: “Nếu không có việc gì, quốc sư hãy quay về đi.”

Mắt Cố Kiến Thâm lộ ra vẻ không muốn, song không dám trái lời thái hậu, chỉ dùng ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền không thể nhìn hăn, chỉ thừa vâng, lùi về sau rồi rời khỏi điện.

Dù đã rời khỏi, nhưng Thẩm Thanh Huyền tai thính mắt tinh, tận lực ngưng tụ linh khí vào tai, có thể nghe thấy tiếng hai mẹ con trò chuyện trong điện.

Chỉ nghe thái hậu hỏi: “Sao người lại thân thiết với Tần Thanh kia?”

Cố Kiến Thâm nói: “Quốc sư đạo pháp cao thâm, cầu phúc vì dân, nhi thần không nên lấy lễ để tiếp đón sao?”

Thái hậu xì cười một tiếng: “Hăn làm gì biết đạo pháp? Chỉ dựa vào gương mặt đó để mê hoặc lòng người.” Nói xong lời này, nàng cho rằng Cố Kiến Thâm nghe không hiểu, tiếp tục nói, “Người chó bị hình tượng bên ngoài che mờ mắt, Tần Thanh kia khẩu phật tâm xà, là kẻ giả dối âm hiểm.”

Cố Kiến Thâm khựng lại, nhỏ giọng giải thích: “Trước đó Bắc Địa đại hạn, là quốc sư cầu phúc vì dân, mới giáng trời hạn gặp mưa.”

Thái hậu nhú mày nói: “Đó chẳng qua do may mắn!”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Nhưng mấy ngày trước y dự đoán Mẫn Thục có mưa, sợ sông Mẫn thoát lũ, may mà chuẩn bị sớm, mới ...”

Thái hậu xen lời hăn: “Người thì biết cái gì? Mỗi lần đến mùa này, Mẫn Thục đều mưa không ngớt, vốn nên chuẩn bị từ sớm, làm gì cần hăn suy đoán?”

Cố Kiến Thâm mím môi, cúi đầu không nói.

Hiện giờ trong điện không còn ai, thái hậu triệt để không bày ra sắc mặt tốt nữa, nàng thấp giọng mắng: “Ta thấy người quá thoải mái rồi, đã không có việc gì làm thì đi chép kinh thư, nung đúc ý chí đi!”

Cố Kiến Thâm thấp giọng đáp: “Vâng.”

Thái hậu rời đi, Thẩm Thanh Huyền đã hoàn toàn xuất cung.

Xem ra tình cảnh Cố Tiểu Thâm còn khó khăn hơn y tưởng nhiều, một tháng này Thẩm Thanh Huyền cũng đã tìm hiểu không ít chuyện.

Hiện tại tuy thái hậu Tôn thị là mẹ đẻ Cố Kiến Thâm, nhưng khi tiên hoàng còn sống chẳng hề thân mật với nàng.

Hoàng hậu của tiên đế khó sinh mà chết, về sau vẫn không có con nối dòng, sau đó Tôn thị vào cung, vì có gương mặt giống hoàng hậu quá cố mấy phần, nên gần gũi với tiên đế được mấy ngày, nhưng về sau vẫn bị lạnh nhạt, nào ngờ Tôn thị ngoài ý muốn có thai.

Theo lý thuyết đây hăn là chuyện tốt, hoàng cung to lớn, chỉ có bụng nàng không chịu thua kém, phải nên ban thưởng hậu hĩnh, mừng vì có được long ân.

Nhưng tiên đế lại chỉ tới thăm mấy lần, không trao ân sủng gì.

Sau mười tháng, Tôn thị hạ sinh long tử, đây chính là vị hoàng tử đầu tiên cho đến hiện tại, hoàng trưởng tử hàng thật giá thật.

Nhưng tiên đế vừa nhìn thoáng qua liền nổi trận lôi đình, răn dạy ngay tại chỗ: “Điềm gở!”

Lúc đó mọi người sợ tái mét mặt mày, sợ đến mức không dám thở mạnh một tiếng.

Tôn thị đầy lòng vui sướng sau khi nhìn thấy hài tử triệt để nguội lạnh.

Vệ quốc lấy kim hắc vi tôn(tôn thờ màu vàng và đen), đỏ là tối kỵ! Vậy mà trên vành tai đứa trẻ này có một vết bớt đỏ tươi như giọt máu!

Đỏ tươi như thế bắt mắt như thế chẳng lành như thế!

Tiên đế vốn không thích điệu bộ của Tôn thị, hiện giờ thấy cái bớt này càng ghê tởm cực kỳ, từ đó hắt bỏ đi, về sau chưa từng gặp lại hai mẫu tử này.

Sau đó tiên đế qua đời, Cố Kiến Thâm thân là cốt nhục duy nhất của hắn, thuận lý thành chương kế thừa ngôi vị hoàng đế, Tôn thị cũng một đêm thăng cấp, trực tiếp từ phi tử lãnh cung thành thái hậu hiện nay.

Nhìn thấy những việc này, Thẩm Thanh Huyền hết sức bất mãn.

Quốc gia này bị gì vậy hả? Đúng là ngu muội, sao có thể xem màu đỏ là tối kỵ?

Màu sắc nồng nhiệt và an lành như thế, vốn nên được vạn dân tôn sùng, sao lại trở thành cấm kỵ?

Thẩm Thanh Huyền vô cùng không vui.

Sau khi biết những việc này, rồi hiểu rõ kỹ càng, Thẩm Thanh Huyền cực kỳ đau lòng cho Cố Tiểu Thâm, tuổi còn nhỏ nhường ấy, chỉ vì một vết bớt trên vành tai mà bị phụ thân ghét bỏ, chắc hẳn những năm tháng trước khi hắn đăng cơ cũng gặp nhiều trắc trở.

Vì cuộc sống chật vật, cho nên tính tình mới cẩn thận dè dặt, không khóc không nháo không tùy hứng, trưởng thành sớm làm người thương tiếc biết chừng nào.

Càng chưa kể tới bên trong thân xác nhỏ bé này chính là Cố Kiến Thâm, cho dù thực sự là tiểu hoàng đế thế gian, y cũng sẽ không bỏ mặc.

Có lẽ vì thái hậu rắn dạy, nhiều ngày qua Cố Kiến Thâm chưa triệu kiến Thấm Thanh Huyền.

Có điều hẳn không triệu kiến, Thấm Thanh Huyền vẫn có thể chủ động tới.

Y là quốc sư một triều, vốn là chức nghiệp phụng dưỡng bên người hoàng đế, tự xin vào cung là được cho phép ngay.

Càng chưa kể Thấm Thanh Huyền được Tiên hoàng sủng ái, thường có thẻ bài của cung, ra vào rất thuận tiện.

Y tính xong thời gian tiến cung, tại ngự thư phòng gặp được tiểu hoàng đế.

Cố Kiến Thâm thấy y đến, lúc này mắt sáng lên, bước nhanh xuống, khoe mắt khoe môi đều là vui sướng: “Quốc sư ...”

Thấm Thanh Huyền ngày càng đau lòng vì hẳn, y hành lễ nói: “Bệ hạ vạn an.”

Cố Kiến Thâm nâng y dậy nói: “Quốc sư có thể tới, trăm rất vui vẻ!”

Thấm Thanh Huyền có việc cần bẩm báo, y thấp giọng: “Sông Mẫn hồng thủy tràn lan, nhưng nhờ chuẩn bị từ sớm nên không gây họa lớn.”

Cố Kiến Thâm vẫn lo lắng nói: “Chắc hẳn việc canh tác mà rất nhiều bách tính vất vả cần cù bị hủy trong chốc lát.”

Chất đất sông Mẫn ở Diên An đầy đà, lương thực điền sản dọc theo sông có năng suất cực cao, dù có lũ lụt hiểm nguy, bách tính vẫn thà chịu mạo hiểm.

Bây giờ sông lớn vỡ đê, dù đã sơ tán bách tính, nhưng không giữ được đồng lương thực kia.

Thẩm Thanh Huyền trấn an hân: “Tính mạng vẫn còn đã rất may mắn.”

Cố Kiến Thâm đảo mắt nhìn y, khâm phục nói: “Vẫn là công lao của quốc sư, nếu không có suy tính lần này, e rằng sẽ xảy ra đại họa.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đây là bốn phận của thần.”

Cố Kiến Thâm muốn nói nhiều thêm với y, rồi như sực nhớ ra điều gì, sốt ruột nói: “Bài tập của trẫm còn chưa làm xong, quốc sư ...”

Hân không nỡ để Thẩm Thanh Huyền đi, Thẩm Thanh Huyền cũng không muốn đi, y ngược lại muốn xem thử rốt cục thái hậu bố trí cho Cố Kiến Thâm “bài tập” gì.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không biết thần có thể xem bài tập của Bệ hạ không?”

Cố Tiểu Thâm lại hơi ngượng ngùng bảo: “Trẫm ... đến giờ vẫn xem không hiểu Thiên Hóa Kinh này, chữ viết cũng qua loa, quốc sư ... quốc sư ...”

Thẩm Thanh Huyền đã đi tới, kề sát vào nhìn, quả nhiên tức tới mức xông thẳng lên đầu, nhất thời muốn gọi mụ thái hậu kia tới chất vấn cho ra lẽ.

Kinh này vậy mà là Kinh Phật, Cố Kiến Thâm còn bé như thế, lẽ ra nên học vỡ lòng, nghiêm túc giáo dục, sao nàng lại cho hân học mấy thứ này!

Thẩm Thanh Huyền không phủ nhận kinh Phật, dù sao người theo đạo Phật có thành tựu lớn nhiều vô số kể, nhưng thế tục này làm gì có Phật pháp chân chính?

Thật ra Thiên Hóa Kinh cũng không phải thứ gì xấu, rảnh rỗi thì đọc, có khích lệ rất lớn tới tâm tính, cũng có ích với nhân tâm.

Nhưng sao lại để đứa bé bảy tám tuổi suốt ngày chép cái này?

Phải biết Cố Kiến Thâm chính là đương kim Thánh thượng, không được học thuật trị quốc bình quyền, ngược lại đi chép kinh Phật, chẳng lẽ Vệ quốc này mai sau muốn đổi thành Phật quốc?

Đây là chuyện không thể nào, vậy chỉ có thể nói Tôn thái hậu muốn hủy Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền nổi giận đùng đùng, Cố Kiến Thâm bèn nhảy nhận ra, hăn khẩn trương hỏi: “Quốc sư đừng tức giận, ta ... mặc dù trăm ngu dốt, nhưng sẽ khắc khổ học tập, nhất định có thể ...”

Hăn cho rằng mình viết không hay, khó ngộ được chân lý, cho nên chọc Thẩm Thanh Huyền giận.

Thẩm Thanh Huyền nghe hiểu ý hăn, nhất thời đau lòng chịu không thấu, trước đó chỉ cảm thấy Cố Kiến Thâm nhỏ thể này thật đáng yêu, bây giờ tràn đầy trong ngực đều là thương tiếc đau lòng.

“Bệ hạ đừng tự xem thường mình.” Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói, “Người viết rất tốt, bút tích non nớt mà đã có khí phách, theo thời gian, nhất định ngạo nghễ trăm nhà.”

Lời khen ngợi làm ánh mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, hỏi y: “Thật vậy sao? Quốc sư đừng dỗ ta vui nhé.”

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng nói: “Thần tuyệt đối không vọng ngôn.”

Đáy mắt Cố Kiến Thâm hiện rõ vui mừng, giọng nói cũng không câu nệ như trước, mà còn mang theo tính trẻ con hồn nhiên: “Nếu đã thế, ta càng phải luyện tập nhiều hơn.”

“Hôm nay ...” Hăn lẩm bẩm, “Hôm nay trăm sẽ viết thêm mười trang!”

Thẩm Thanh Huyền đề tay hấn lại rồi hỏi: “Bệ hạ thích Thiên Hóa Kinh này ư?”

Cố Kiến Thâm dừng lại nói: “Th... thích chứ, mẫu hậu nói chỉ khi ngộ được đạo lý trong này, mới có thể hiểu cách trị quốc bình thiên hạ.”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nói: “Vậy nếu thần nói, kinh này không giúp ích gì cho trị quốc, người tin không?”

“Chuyện này ...” Cố Tiểu Thâm lộ vẻ mặt kinh ngạc, rất chi là khó hiểu, “Nhưng mẫu hậu vẫn luôn nói ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thái hậu ở lâu trong thâm cung, sao hiểu được đạo trị quốc.”

Cố Kiến Thâm ngẩn người, hiển nhiên thấy hơi mê man: “Nhưng mà ...”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Chỗ ta có vài quyển sách, nếu Bệ hạ có hứng thú, có thể lặng lẽ xem.”

Nói đoạn, y lấy sách trong tay áo ra, trên bìa sách trống rỗng không có tên.

Cố Kiến Thâm nghi ngờ nói: “Mẫu hậu không cho trẫm xem sách loạn, nói trẫm còn nhỏ, xem nhiều sẽ rối.”

Thẩm Thanh Huyền bỏ sách xuống bảo: “Nếu Bệ hạ tin ta, vậy thì xem, chỗ không hiểu trước cứ để trong lòng, ngày khác ta tiến cung, có thể nói Bệ hạ nghe một chút.”

Ngay sau đó y lại nói: “Không có sách loạn, chỉ xem tâm tính người đọc sách ở đâu. Sách hỗn tạp làm nhiễu tâm, nhưng nếu lòng kiên định, thì cũng có thể nhìn được vạn vật từ đó.”

Lời này Cố Tiểu Thâm không chắc mình nghe hiểu, nhưng hấn lại sợ Thẩm Thanh Huyền giận: “Trẫm ... tất nhiên tin người.”

Hắn cứ thế này, Thẩm Thanh Huyền chỉ biết ngày càng thương tiếc, muốn toàn tâm đối xử tốt với hắn.

Đạo trị thế của đế vương ở thế gian này, Thẩm Thanh Huyền vô cùng rõ ràng, dù sao cũng làm hoàng hậu ba mươi năm, xử lý chính vụ nhiều năm vậy rồi.

Đế vương thích đạo Nho gia, tôn sùng lễ chế, dùng trị quốc nhân từ khoan dung.

Nhưng nếu thực sự nghiên cứu sâu sẽ rõ, Nho đạo chẳng qua chỉ là mặt ngoài, bên trong vẫn theo pháp luật. Cái gọi là bề ngoài pháp lý là Nho, lấy Nho trị dân, nhưng bên trong vẫn có pháp luật kiềm chế.

Càng chưa kể tới thuật chế hành của nội bộ quan liêu, một môn học có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, tuyệt đối không phải Nho gia đơn thuần có thể khái quát.

Thẩm Thanh Huyền không vội dạy Cố Kiến Thâm “pháp lý”, y chỉ muốn để hắn hiểu rõ trước thế nào là “Nho biểu”.

Nho gia lấy đế vương làm đầu, y hi vọng Cố Kiến Thâm hiểu được, trong thiên hạ này, hắn mới thật sự là người cầm quyền.

Thẩm Thanh Huyền không tiện ở lâu, Tôn thị nhất định có tai mắt, y ở lâu với Cố Kiến Thâm sẽ bất lợi.

Trước khi đi y dặn Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ chỉ cần tự mình xem, đừng để người khác biết, hiểu chưa?”

Cố Kiến Thâm vô cùng ngoan ngoãn: “Trẫm biết rồi.”

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng: “Mấy ngày nữa, thần sẽ trở lại thăm ngài.”

Cố Kiến Thâm gật đầu, trong mắt tràn đầy không nở.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền mềm lòng, nhưng không tiện ở lâu, y thấp giọng: “Bệ hạ, thần cáo lui.”

Thấy y sắp đi, Cố Kiến Thâm bỗng nhiên mở miệng: “Liên Hoa ca ca.”

Tiếng gọi này làm Thẩm Thanh Huyền vô cùng muốn ở lại chăm nom hẳn.

Nhưng tiếc là không được, tuy thân thể này của y có chút tư chất, nhưng không chống lại được chính quyền một quốc gia.

Chỉ nghe Cố Kiến Thâm lại bảo: “Cảm ơn người.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn: “San sẻ giúp Bệ hạ, là chức trách của thần.”

Cố Kiến Thâm nhoẻn miệng cười, trên khuôn mặt non nớt rốt cục cũng có chút hồn nhiên mà đứa trẻ bảy tám tuổi nên có.

Thẩm Thanh Huyền ấm áp trong lòng, càng cảm thấy cực kỳ uất ức.

Cố Kiến Thâm khi bé ở Thượng Đức Phong cũng ngoan ngoãn như thế này sao?

Mặc dù y chưa từng gặp, nhưng phong chủ Thượng Đức yêu thương cưng chiều hắn như thế, chắc hẳn rất đáng yêu hiểu chuyện.

Chỉ có điều ... Cố Kiến Thâm như thế, sao phạm vào tội ác ngập trời kia?

Tắm máu Thượng Đức Phong, tàn sát hơn mười vị sư huynh đồng môn, nếu đặt ở Tâm Vực thì vẫn là chuyện ác tà trời.

Thẩm Thanh Huyền thu lại tâm tư, không muốn nghĩ thêm nữa.

Cứ thế trôi qua mấy tháng, Cố Kiến Thâm quả thực thông tuệ, Thẩm Thanh Huyền không khỏi ngày càng yêu thích hắn.

Đưa hắc sách, ba ngày hắc đã thuộc nằm lòng toàn bộ, đọc lâu lâu. Mặc dù hiểu biết không sâu vài nội dung, nhưng chỉ cần Thẩm Thanh Huyền thoáng chỉ điểm, hắc lập tức lĩnh ngộ cực nhanh, thậm chí có thể nói ra lời khiến người ta thán phục.

Điều này kích phát rất lớn lòng yêu nhân tài của Thẩm Thanh Huyền.

Ba đồ đệ kia của y cũng là thiên kiêu hiếm có không ai bì bằng, nhưng Cố Kiến Thâm hiển nhiên còn ưu tú hơn họ, không còn ký ức, nhưng ánh sáng linh hồn vẫn rực rỡ lóa mắt như thế.

Bị vây trong xác phàm, rất nhiều đạo pháp khó thể lĩnh hội, nhưng với ngộ tính này thực sự khiến người phải thán phục.

Thẩm Thanh Huyền dạy hắc ngày càng dụng tâm, hắc cũng học rất chi là tận hứng, hai người thường xuyên qua lại, quan hệ dần thân mật hơn.

Càng khiến Thẩm Thanh Huyền thêm vui mừng là, tuy hiểu biết nhiều như thế, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn không kiêu không vội, chưa từng ra vẻ, hiểu được cách ẩn nhẫn.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền hơi lơ là, y chỉ cho rằng đây là Cố Kiến Thâm, lại cảm thấy hắc tuổi nhỏ non nớt, muốn che chở cho hắc, nhưng chưa từng nghĩ, một đứa trẻ bảy tám tuổi, sao lại biết nhẫn nại như thế?

Tuy nói sách y đưa hắc đều được chọn lọc tỉ mỉ, nội dung từ cạn tới sâu, nhưng một đứa trẻ tóc để chỏm, sao lại có tâm tính nghiêm nghiêm đọc sách?

Càng chưa kể tới hắc hiểu tới mức phải giấu dốt.

Đừng nói là bảy, tám tuổi, sợ rằng rất nhiều người bảy tám tuổi đều không có sự khôn ngoan và bền bỉ như hắc.

Lẽ nào Cố Kiến Thâm giữ lại ký ức? Nhưng thật sự không phải.

Hạ đi thu đến, sương rơi như tuyết.

Vệ quốc có lễ tế vụ mùa, đây là ngày lễ long trọng chỉ đứng sau tết âm lịch, không chỉ có đế hậu phải leo núi cầu phúc, ngay cả dân chúng cũng phải chè chén say sưa mấy ngày, cầu thần thương cho gặt hái thành công, ban phát lời phúc.

Leo núi cầu phúc, địa điểm là Tường Thịnh(*)sơn ở bên ngoài đế đô.

(*) Raw là Tường Thắng sơn nhưng sang mấy chương sau tác giả lại gọi là Tường Thịnh sơn nên mình mạn phép đổi lại chỗ này cho thống nhất.

Vì việc này mà trên triều đã âm ỉ mấy ngày, dựa theo quy định, thường là đế hậu cùng nhau, kết bạn leo núi, vì phúc vẹn toàn, đại bách tính tế thần, cầu năm sau được mùa.

Nhưng hiện giờ Thánh thượng còn nhỏ, lấy đâu ra hoàng hậu? Không có hoàng hậu còn nhắc gì tới vẹn toàn? Nếu chọc thần phần nộ, chẳng phải đại họa sẽ giáng xuống!

Thế là có người bảo, không bằng để thái hậu mang theo Thánh thượng cùng nhau cầu phúc ...

Câu này càng làm trên triều âm ỉ dữ dội hơn, nhao nhao hô to hoang đường, phu thê đồng thể mới là vẹn toàn, mẫu tử cùng nhau thì ra thể thống gì? Ngẫm kỹ lại chẳng phải rối loạn luân thường!

Về sau lại có người bảo, hay chỉ cần để thái hậu thay Bệ hạ cầu phúc thôi? Dù sao tuổi Bệ hạ vẫn còn nhỏ, lễ tế điện phiền phức lắm, bọn họ sợ có sai sót.

Nghe nói thế, Thẩm Thanh Huyền không vui, y bước ra khỏi hàng thưa: “Tiên hoàng đi về cõi tiên, là lúc thái hậu kìm nén đau thương, sao lại gọi là vẹn toàn?”

Một câu làm Tôn thị đứng sau rèm giận dữ, hung hăng trừng Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền vờ như không nhìn thấy, dù sao thì việc cầu phúc cũng không tới phiên Tôn thị.

Từ trước đến giờ, dù trên triều có huyên náo cỡ nào, Cố Kiến Thâm vẫn không xen vào, hảnh mặc long bào kim sắc, đeo mào nạm vạm ngọc châu, ngồi trên long ỷ tôn quý nhất, lại yên tĩnh như vật bài trí quý giá.

Thế nhưng hôm nay, hảnh lại nói: “Trẫm còn nhỏ, thực sự gánh không nổi chức trách nặng nề này, nhưng thu tế vụ mùa bao năm đều là đại sự của quốc gia, không thể lơ là.”

Giọng nói lạnh lạnh mang theo chút khiếp nhược của hảnh vang lên trong đại điện, làm người đau lòng tâm sinh thương hại, cũng làm cho những kẻ khinh thường chuẩn bị khinh thường.

Hảnh lại tiếp tục nói: “Nếu mẫu hậu không thể thay mặt, có thể để hoàng thúc thay trẫm tế thiên không.”

Vừa nói xong, toàn bộ đại điện đều yên lặng.

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền cũng nhú chặt.

Cố Kiến Thâm nói xong câu này, khuôn mặt nhỏ đã hoàn toàn trắng bệch, thân thể gầy ốm dường như đang run rẩy.

Tiên hoàng có một thân đệ đồng bào, được phong Lý Vương, cũng là Nhiếp Chính Vương danh chính ngôn thuận theo di chiếu.

Lúc này, Lý Vương Vệ Tấn bước ra khỏi hàng, gãi cằm tay nói: “Có thể được Bệ hạ tín nhiệm, thần vô cùng cảm động.” Đây đồng nghĩa với đồng ý.

Cố Kiến Thâm nhấc tay, giọng nói lạnh lạnh thoáng run rẩy: “Vậ ... làm phiền hoàng thúc.”

Trên điện không còn ai khắc khẩu, tất cả đều cấm khẩu không nói.

Sau khi hạ triều, Thẩm Thanh Huyền hết sức lo lắng, nhưng không tiện đi tìm hân, đành phải trở về trước.

Màn đêm thăm thẳm.

Cố Kiến Thâm đứng trong một mảnh đen kịt, nhìn đèn đuốc sáng rõ trong tấm cung mẫu hậu ở phía xa.

Cung nhân đi theo hân chỉ cho rằng tiểu hoàng đế nhớ mẫu thân, lại không ngờ Cố Kiến Thâm đứng ở đây, nghe rõ rành rành việc ngấm ngầm dơ bẩn nơi sáng rực kia.

Tôn thị thở gấp một tiếng, đẩy nam nhân đang quấn trên người mình: “Lần này người vui sướng rồi chứ? Làm việc của đế vương trước vạn dân!”

Người được nói chính là hoàng thúc của Cố Kiến Thâm – Vệ Tấn, gãi lại gần hôn Tôn thị: “Sao, ghen tị?”

Tôn thị cười nhạo nói: “Người đi mà cùng cái đồ hồ ly tinh kia tế thiên đi! Ai thèm!”

Vệ Tấn nói: “Ta cũng muốn cùng nàng lắm, nhưng thế thì không hợp lẽ pháp.”

Nghe nói thế, Tôn thị cá giận: “Nếu người để ý lẽ pháp, cần gì ngủ ở chỗ ta!”

Vệ Tấn lấy lòng nàng: “Mặc dù lẽ pháp quan trọng, nhưng không sao so bằng nàng.”

Tôn thị nghe mà thích ý cực kỳ, nhưng vẫn không cam lòng: “Đừng chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt, nếu chàng thực sự xem trọng ta, vậy ly hôn với hồ ly tinh kia ngay!”

Vệ Tấn đồng ý với nàng: “Ly, ta nhất định ly hôn với ả mà, chỉ cần nàng không tức giận là được.” Nói xong lại hôn tới.

Tôn thị hừ lạnh một tiếng: “Ta giận thì có làm gì? Chàng là đồ không có lương tâm.” Ngoài miệng thì nói thế, người lại dán lên, mặc gã muốn làm gì thì làm.

Tuy hai người cá nước thân mật, Tôn thị lại hơi bất mãn trong lòng: Vệ Tấn này vậy mà gạt nàng uy hiếp tiểu hoàng đế.

Vệ Tấn lại thầm nghĩ: Tôn thị này coi như thức thời, biết gạt tiểu hoàng đế để hấn tế thiên.

Đại thần cả triều cũng đều cho rằng lần ngôn luận trên triều kia, Cố Kiến Thâm bị người lừa gạt đe dọa, nhưng trên thực tế ...

Cố Kiến Thâm thu tầm mắt lại, trở về trong cung.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo thê lương, một đứa trẻ đứng trong bóng đêm sâu thẳm, trong đôi mắt nào còn chút ngây thơ hồn nhiên như trước.

Vết đỏ tươi trên vành tai trắng nõn kia cực kỳ giống mặt trăng đỏ màu máu, đại biểu cho tai họa và điềm chẳng lành.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Từ nhỏ đã có thể nghe được âm thanh cực xa, đây là loại cảm giác gì?

Không tốt. Bởi vì có một số việc, không nghe thấy ngược lại là may mắn, đặc biệt là sinh ra trong hoàng cung.

Từ khi còn rất bé Cố Kiến Thâm đã biết rất nhiều chuyện không nên biết.

Phụ thân nói hắn là diêm gở, mẫu thân thì chán ghét vứt bỏ hắn, thân là “tiểu chủ nhân” của tòa cung điện này, hắn nhận hết lạnh nhạt, ném đủ sỉ nhục cùng đẳng chất.

Không ai yêu hắn, không ai cần hắn, không ai thật lòng đối xử với hắn.

Nhưng hắn vẫn muốn tiếp tục sống.

Làm sao mới có thể sống sót? Yên lặng mà nghe, tỉnh táo mà nhìn, trấn tĩnh mà suy nghĩ.

Phụ thân đã mất, hắn trở thành cữu ngũ chí tôn, nhưng thân vẫn trong ngục tù.

Mẫu thân, hoàng thúc, triều thần ... Đều là gậy sắt băng, dựng thẳng trước mặt hắn, bức bách hắn khuất phục.

Dựa vào cái gì? Những kẻ này dựa vào đâu mà bắt hắn khuất phục!

Hắn muốn đập tan lao tù này, hắn muốn nhìn thấy bầu trời ngoài kia.

Không ...

Hắn muốn khống chế nó trong tay, sáng ngời cũng được, đen kịt cũng tốt, hắn không cho phép trên đỉnh đầu hắn lại có thêm bất kỳ giam cầm nào!

Bàn tay nho nhỏ nắm quyền, da thịt non nớt chảy máu đỏ tươi, tựa như trăng đỏ rơi nước mắt.

Có thể nói Thẩm Thanh Huyền khó chịu cực kỳ, điều tra thông thường rất khó tra rõ nội tình của Vệ Tấn, nhưng thể xác này của y có chút tu vi, lợi dụng pháp thuật tinh xảo, rất nhanh y đã biết chuyện Vệ Tấn và Tôn thị thông dâm!

Thật sự khiến người ta buồn nôn! Tôn thị là thái hậu cao quý của một quốc gia, nhi tử thân sinh đã là đương kim thánh thượng, nhưng nàng vẫn lòng tham không đủ!

Vệ Tấn kia thực sự yêu nàng ư? Nực cười, gã chẳng qua chỉ vì ngôi vị hoàng đế, dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt nữ nhân này.

Thế mà Tôn thị tự tin lắm, thật sự cho rằng bản thân mị lực vô hạn, làm gã mê tới đầu óc choáng váng, tin lời gã hứa hẹn.

Cũng may nữ nhân này chưa ngu tới mức không còn lối về, biết giữ lại tiểu hoàng đế, bản thân mới có đủ con bài chưa lật.

Bằng không với hành vi xấu xa của hai người này, e rằng Cố Kiến Thâm đã sớm chết không biết bao nhiêu lần!

Nếu là Thẩm Thanh Huyền trước kia, chắc có lẽ đã tát một phát tiễn hai người xuống địa ngục, thế nhưng có hơn ba mươi năm sinh hoạt ở phạm thế, Thẩm Thanh Huyền đã biết cân nhắc hơn.

Dù Tôn thị có xấu xa cỡ nào đi nữa thì vẫn là mẫu thân thân sinh của Cố Kiến Thâm, khiến nàng chết rất đơn giản, nhưng Cố Kiến Thâm nhỏ tuổi nhường ấy nên thừa nhận thế nào đây?

Vệ Tấn cũng không thể chết, tuy gã lòng lang dạ thú, nhưng vẫn có chút năng lực, hiện giờ tiên đế qua đời, chủ nhỏ khó vững, nếu có gã ở đây, thiên hạ

của Vệ gia mới không đối họ.

Lại nói vận may của Cố Kiến Thâm rất tốt, rõ ràng đứng trên mũi châm hung tàn, thế mà vẫn tìm được thế cân bằng vi diệu.

Vệ Tấn áp chế triều thần, rồi vì Vệ Tấn chậm chạp không dám bỏ vợ, cho nên Tôn thị luôn che chở tiểu hoàng đế, dù có chán ghét Cố Kiến Thâm vẫn không chịu để hắn chết.

Hoàng tọa bấp bênh như thế, cố tình để cho tiểu hoàng đế ngồi trên đó.

Ngoài trùng hợp ra, Thẩm Thanh Huyền không còn nghĩ được gì khác.

Tuy nhiên quá nguy hiểm! Hiện giờ y đương nhiên sẽ giúp hắn củng cố hoàng quyền, khiến hắn chân chính ngồi vững trên ngôi vua.

Ngày tế vụ mùa dần tới gần, tin tức Vệ Tấn thay hoàng đế tế thiên đã được truyền ra ngoài.

Tuy e ngại quyền thế Nhiếp Chính Vương, không ai dám nói gì ra bên ngoài, nhưng trong lòng hết sức bất mãn.

Chưa chắc dân chúng ủng hộ Vệ Thâm (Cố Kiến Thâm) bao nhiêu, nhưng lòng người thường hay thương hại kẻ nhỏ yếu.

Tiểu hoàng đế còn nhỏ, không công lao nhưng cũng không có sai lầm. Vệ Tấn chấp chính, dù làm tốt cỡ nào vẫn sẽ đắc tội người khác, huống chi gã cũng chẳng làm tốt bao nhiêu.

Lễ tế vụ mùa vốn là chuyện thể diện, nếu Vệ Tấn khiêm tốn, để Cố Kiến Thâm đi tế thiên, bách tính sẽ khen gã tài đức sáng suốt.

Nhưng hôm nay gã lại chủ động xuất đầu lộ diện, chỉ càng khiến lòng người bất an, luôn lo một khắc sau gã sẽ trực tiếp thay tiểu hoàng đế leo lên ngôi vị.

Thật ra đối với bách tính, ai làm hoàng đế không phải chuyện quan trọng, nhưng làm người, họ sẽ luôn thiên vị phe yếu thế, đặc biệt khi thế yếu còn đang là chính thống.

Thẩm Thanh Huyền cũng không định buông tha cơ hội này, y tìm người viết thoại bản, lan rộng khắp dân gian.

Nội dung thoại bản này vừa đơn giản lại còn gắt, không gì ngoài triều đại nào đó, chủ nhỏ khó vững, quyền thần lộng quyền, cuối cùng dân chúng lâm than.

Xét thấy bách tính đều thích truyện thần thoại, Thẩm Thanh Huyền lập tức hạ bút thành văn cho ra vài đoạn, nào là “Quân vi thần cương, phụ vi tử cương, nếu quân thần cương loạn, tất tam cương sẽ loạn(*). Đến lúc đó quân không phải quân, thần không phải thần, phụ không phải phụ, tử không phải tử, chắc chắn trời giáng thần phạt, tai họa không ngừng!”

(*) Đây là khái niệm đạo đức xã hội của Nho giáo khi nói về người trong xa hội xưa, được gọi là Tam cương ngũ thường (còn một cương trong quan hệ phu thê nhưng trong truyện không đề cập).

Cương ở đây là dây lớn của chiếc lưới, cũng gọi là giếng lưới hay giường lưới, nghĩa bóng chỉ những thứ quan trọng bậc nhất trong một cơ cấu tổ chức.

Theo đó, nghĩa của câu trên là những người bề trên như vua (quân), phụ (cha) phải thương yêu, chăm sóc cho người bề dưới như thần (bề tôi), tử (con), đồng thời bề dưới cũng phải kính nhường, thương yêu, phục tùng bề trên. (Nguồn tham khảo)

Vừa có ngôn luận thế kia, bách tính vốn đang thiên vị tiểu hoàng đế càng thêm kinh hoàng bất bình.

Sợ Vệ Tấn mạo phạm làm thần phản nộ, dẫn tới tai họa!

Muốn xưng đứng đầu vạn dân, thì không thể mất dân tâm, trải qua lễ tế vụ mùa, Vệ Tấn thực sự rất hồ rồi.

Thẩm Thanh Huyền bận rộn mấy ngày, vẫn luôn không có thời gian vào cung, hôm nay rảnh rồi, y rất nhớ mong, lập tức xin lệnh bài vào cung diện thánh.

Cố Kiến Thâm nghe tiếng truyền của thái giám, trực tiếp nghênh đón y ở ngoài ngự thư phòng.

Nhìn thấy tiểu đồng màu vàng đứng đằng kia, Thẩm Thanh Huyền bước tới, hành lễ xong thì dịu giọng nói: “Thời tiết lạnh giá, sao Bệ hạ lại ra ngoài này?”

Cố Tiểu Thâm ngửa đầu nhìn y, trong mắt có chút vui sướng xen lẫn bất an: “Quốc sư đã nhiều ngày không tới, trẫm ... hơi nhớ.”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời mềm nhũn cả lòng, giọng nói ngày càng mềm mại: “Thần có bệnh khó chữa, vừa vào thu sẽ ho suốt mấy ngày, không muốn lay cho Bệ hạ, cho nên vẫn không tới.”

Nghe y nói thế, Cố Kiến Thâm lại càng lo lắng: “Hiện giờ đã ổn chưa?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Đã không còn gì đáng ngại.”

Cố Kiến Thâm rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Quốc sư nhất định phải bảo trọng thân thể.” Nói đoạn, hắt lại gọi Phúc Đạt, bảo lão đi chuẩn bị canh lê: “Lần trước trẫm cảm lạnh, mẫu hậu phái người đưa ta canh lê do chính tay nàng nấu, ta uống thử một lần đã cảm thấy tốt hơn nhiều, hiện giờ tuy quốc sư vẫn ổn, nhưng cũng nên uống chút đi, hữu hiệu lắm.”

Nghe giọng điệu quăn quít của hắt đối với Tôn thị, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy đau lòng cực kỳ, gì mà tự tay nấu canh lê? Sợ là lừa hắt thôi.

Còn phái người tới đưa, nếu thực sự quan tâm, không phải nàng nên tự mình sang đây sao? Ngẫm lại đã cảm thấy đáng trách tội bậc!

Thẩm Thanh Huyền trước tiên cảm tạ hân ban thưởng, sau đó lập tức muốn đổi chủ đề ...

Nào ngờ khi vào trong, Cố Kiến Thâm bước hụt chân, sắp sửa ngã xuống.

Thẩm Thanh Huyền nhanh tay lẹ mắt, lập tức đỡ lấy hân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Kiến Thâm trắng bệch, hơi mang vẻ áy náy nói: “Là trăm ngàn ngờ.”

Thẩm Thanh Huyền lại sững sờ cả người, y ôm Cố Tiểu Thâm, trọng lượng trên tay làm y tê dại cả đầu.

Sao lại gây yếu thế này!

Đường đường là vua một nước, là hoàng đế cao quý, sao Cố Kiến Thâm lại gây tới mức này?

Ngày thường mặc để phục nên không phát hiện, nhưng vừa đến gần chạm vào ... Quả thực khiến lòng người thảng thốt mà!

Thẩm Thanh Huyền có rất nhiều lời muốn nói, nhưng vừa đến bên môi lại phải cứng rắn nuốt vào.

Không thể nói, không thể tổn thương đứa trẻ đáng thương này.

Thẩm Thanh Huyền áp chế cơn tức, bình tĩnh trò chuyện với Cố Kiến Thâm một lúc, mấy ngày không gặp, Cố Kiến Thâm đã học thuộc toàn bộ sách y đưa, đọc ra từng cái, mạch lạc rõ ràng, Thẩm Thanh Huyền nghe mà vui mừng, đồng thời cảm thấy sao mà chua xót.

Đến lúc phải đi, Cố Kiến Thâm rất không nỡ.

Thẩm Thanh Huyền dặn dò hân: “Bệ hạ, ngài nhất định phải bảo trọng thân thể.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Quốc sư yên tâm, ngày nào mẫu hậu cũng đưa đồ ngon cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền mặt nhẵn mày nhíu, không nói thêm gì nữa.

Trước khi đi, Cố Kiến Thâm lại thấp giọng gọi: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền dừng bước, Cố Kiến Thâm tạm ngừng, cẩn thận hỏi: “Người vẫn sẽ đến thăm ta nữa, đúng không?”

Giống như bị gai nhọn đâm vào trong tim, Thẩm Thanh Huyền đáp ngay tắp lự: “Bệ hạ yên tâm, ngày mai thần sẽ còn tới nữa.”

Cố Kiến Thâm mím môi mỉm cười, vì hứa hẹn nhỏ nhen này mà vui vẻ không thôi.

Thẩm Thanh Huyền lại hận không thể giết Tôn thị không nhân tính kia.

Bóng đêm sâu thẳm, Thẩm Thanh Huyền che dấu khí tức, nương theo ánh trăng vào cung.

Y dễ như bỡn đi vào ngự thư phòng, tuy đã sớm đoán trước, nhưng khi thực sự nhìn thấy, y vẫn cảm thấy lo lắng vô cùng.

Hiện giờ đã qua giờ tỵ, Cố Kiến Thâm nho nhỏ vẫn còn nằm trước án, kiên cường gắng gượng chép kinh Phật.

Bên cạnh đã chất đống rất nhiều —— viết sai một tí liền bỏ đi viết lại, thật sự hao tâm tổn sức.

Tại y lơ là quá rồi, y chỉ một lòng muốn hẩn đọc sách, lại quên mất hẩn vẫn còn “bài tập” do Tôn thị bố trí.

Cố Kiến Thâm vừa phải học thuộc kinh điển Nho gia y đưa, đồng thời phải hoàn thành bài tập của Tôn thị, đứa trẻ bảy tám tuổi thức đêm đến tận giờ, sao có thể không gầy gò cho được!

Thâm Thanh Huyền thanh tâm quả dục mấy ngàn năm, lần đầu cảm nhận được phần nộ một cách rõ ràng.

Tác giả có lời muốn nói:

Bệ hạ:Luận về cách giả bộ đáng thương, trăm vẫn chuyên nghiệp nhất(๖ ๗)๖

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tai Thính Mắt Tinh, Bách Độc Bất Xâm

Chân chính khiến Thẩm Thanh Huyền phần nộ không phải Tôn thị, mà là chính y.

Nếu y không sơ suất tới vậy, Cố Kiến Thâm cần gì phải mệt mỏi ngàn này?

Y biết rõ Tiểu Vệ Thâm tôn kính thái hậu, không có khả năng xao nhãng “bài tập” nàng bố trí, nhưng y cũng không tìm biện pháp giải quyết giúp hần.

Quả thật chép kinh thư không hề có ích lợi gì, nhưng một đứa trẻ thì biết cái gì? Hần chẳng qua chỉ đang nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ mà người thân giao cho, sợ làm không tốt chút thôi sẽ khiến người không hài lòng.

Hần hy vọng Tôn thị tốt với hần, hy vọng Thẩm Thanh Huyền cũng tốt với hần, cho nên dù xem không hiểu kinh thư, lý giải không thông Nho đạo, nhưng vẫn sẽ nghiêm túc thực hiện.

Sao lại khiến người thương thế kia!

Thẩm Thanh Huyền thật sự không ngờ, Cố Kiến Thâm không còn ký ức lại là đáng vẻ này.

Thẩm Thanh Huyền cố dẫn lại cảm xúc, ở bên cạnh tiểu hoàng đế cho tới khi hần chép xong kinh thư, mà lúc này đã qua giờ sửu.

Tiểu Vệ Thâm mỗi mệt lên giường, gần như vừa dính vào giường là ngủ ngay.

Đáng tiếc tới giờ mao hần lại phải tỉnh ...

Đang tuổi ăn tuổi lớn, vậy mà ngủ ít tới vậy, sao mà không gầy cho được? Nếu cứ tiếp tục kéo dài sẽ ảnh hưởng thân thể phát dục, gây cho hãn thương tổn không cách nào cứu vãn!

Thẩm Thanh Huyền thở dài, ra khỏi cung.

Đợi đến chiều, y tự xin vào cung, Cố Kiến Thâm lập tức ra đón, vẫn là dáng dấp vui vẻ kia.

Thẩm Thanh Huyền lên men trong lòng, ngoài miệng vẫn chỉ có thể nói: “Bệ hạ, coi chừng cảm lạnh.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao đâu, thân thể ta trước giờ tốt lắm.”

Ngắm lại cánh tay nhỏ gầy kia của hãn, Thẩm Thanh Huyền thở dài trong lòng, y nói với hãn: “Long thể là nền tảng lập quốc, mong Bệ hạ trân trọng.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Trăm hiếu mà.” Nói xong, ánh mắt hãn sáng ngời rực rỡ, dường như rất vui vì Thẩm Thanh Huyền quan tâm hãn.

Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng, bọn họ vào phòng, theo lệ hỏi những đạo lý trên sách.

Sau khi nói xong, Cố Kiến Thâm lộ vẻ mặt không nỡ, có lẽ cho rằng Thẩm Thanh Huyền sắp đi.

Thẩm Thanh Huyền lắng nghe thử, phát hiện bên ngoài không có động tĩnh gì, thế là thấp giọng: “Bệ hạ, thần có pháp môn giúp cường thân kiện thể, người có muốn học không?”

Chút tối tắm trong con người Cố Kiến Thâm lóe lên cực nhanh, song đã nhanh chóng làm vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Có! Quốc sư muốn dạy ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền dùng ánh mắt dịu dàng nhìn hãn, nhẹ giọng: “Hiện giờ Bệ hạ đang tuổi lớn, nếu tập luyện thật tốt, ngày sau nhất định thành công

lớn.”

Y nói thế, Cố Kiến Thâm đương nhiên càng mừng rỡ, muốn học ngay lập tức.

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng: “Trước tiên người hãy nhớ kỹ khẩu quyết này, bật hơi hấp thu cụ thể ra sao, ta sẽ từ từ dạy người.”

Cố Kiến Thâm ngoan ngoãn gật đầu: “Được!”

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền không muốn vội vã truyền đạo tu hành cho hẳn vậy đâu, nhưng tình cảnh Cố Kiến Thâm hiện giờ thực sự quá tệ, thân thể còn gầy yếu thế này, nếu không điều dưỡng, sau này sẽ không cách nào uốn nắn được nữa.

Thật ra pháp môn này cũng bình thường lắm, phù hợp với người phàm, nếu Cố Kiến Thâm luyện thật tốt, đợi tới khi thành niên, ít nhất sẽ được thể chất như Thẩm hoàng hậu.

Đối với người bình thường như thế đã đủ: tai thính mắt tinh, bách động bất xâm. Nếu tu luyện chút ngoại công sẽ có được bản lĩnh không tệ! Dù sao năm đó nom Thẩm hoàng hậu có vẻ nhu nhược, chứ thực ra cao thủ đại nội còn chẳng làm gì được nàng.

Thân là đế vương, vốn đã vất vả hơn người thường rất nhiều, cũng gặp nhiều nguy hiểm hơn, so với trông cậy mọi việc vào hộ vệ của người khác, còn không bằng dựa vào chính mình, cho nên tạo nền tảng vững chắc cho bản thân là việc cần thiết.

Ngặt nỗi hiện giờ thời gian của Cố Kiến Thâm quá sát sao, chưa kể tới đồng kinh thư kia ... chỉ cần là sách y đưa cũng đủ để hắn xem rồi. Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền định dời dạy Nho đạo lại, củng cố thân thể cho hắn trước.

Tiểu hoàng đế rất thông minh, Thẩm Thanh Huyền đọc khẩu quyết phiên phức có vài lần, hắn đã nhớ không sai một chữ.

Thế nhưng chỉ nhớ thôi thì không được, Thẩm Thanh Huyền lại cẩn thận giảng cho hắn nghe.

Đạo lý trong đó rất khó lĩnh ngộ, Cố Kiến Thâm nghe mà cau mày liên tục, Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Chỗ nào không hiểu thì nói ta nghe.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu, mi tâm nhíu chặt, dường như muốn nói song không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đạo pháp với người phàm là thế, người bình thường có thể nghe, thông minh thì có thể nhớ, nhưng muốn thấu hiểu lại khó khăn cực kỳ.

Đạo pháp dễ hiểu từng này, ngộ tính cực cao như Cố Kiến Thâm mà đã trầy trật thế rồi, có thể thấy tu đạo là chuyện không thể cưỡng cầu.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền cũng không định để Tiểu Vệ Thâm nhập môn chân chính, chủ yếu muốn hắn tận dụng thở ra hít vào và ngồi tĩnh tâm để điều dưỡng thân thể.

Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm buồn chán, nói: “Mặc dù tu hành kiểu này khó hiểu, song có lợi rất lớn cho Bệ hạ trong mai sau, hy vọng người có thể chăm chỉ tu hành không ngừng.”

Cố Kiến Thâm tức thời lên tinh thần, gắng sức học tập.

Thấy cũng đã sắp đến giờ, Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Bệ hạ, gần đây thái hậu nương nương còn giao bài tập cho người không?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Mẫu hậu mong ta sau này rạng danh, tất nhiên phải bố trí rồi.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi hắn: “Vậy hiện giờ người hiểu được Thiên Hóa Kinh kia chưa?”

Trước đây y không hợp hỏi câu này, song hiện giờ Cố Kiến Thâm đã đọc nhiều đạo trị thế của Nho gia vậy rồi, chắc hắn cũng nên có cách nhìn nhận

của mình.

Tiểu hoàng đế nhỏ tuổi bảo: “Thiên Hóa Kinh nói về luân hồi nhân quả, không thể tạo nghiệp.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nghe hần nói.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Nhưng ta thân là đế vương, sao có thể không tạo nghiệp? Không tạo nghiệp thì phải làm gì để tạo phúc cho bách tính? Tu thân đương nhiên quan trọng, nhưng hàng nghìn vạn bách tính trong thiên hạ vẫn đang rơi vào bể khổ, sao ta có thể vươn xa cho được?”

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức mang theo khen ngợi: “Bệ hạ thật lương thiện.”

Cố Kiến Thâm ngẫm nghĩ, rồi rũ mắt nói: “Trong lòng mẫu hậu nghĩ cho ta, muốn ta tốt, cho nên hy vọng sau khi chép kinh ta lĩnh ngộ được chân lý, có thể buông gánh nặng, trấn an bản thân.”

Nàng chỉ muốn người mất đi tư cách làm hoàng đế mà thôi. Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền không thể nói ra sự thật, Cố Kiến Thâm tin tưởng Tôn thị đến vậy, lại khao khát tình thương của mẹ, sao y có thể đâm vỡ bọt nước mỏng manh yếu ớt này.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thái hậu nương nương yêu người sâu sắc, vô cùng khiến người cảm động, nhưng Bệ hạ là chủ của vạn dân, không nên chỉ ngộ lòng mình, mà phải mở rộng ý chí, cất chứa vạn nghìn.”

Cố Kiến Thâm liên tục gật đầu, hiển nhiên hết sức tán thành.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục uyển chuyển nói: “Hiếu đạo cũng không thể mất, tấm lòng của thái hậu, Bệ hạ không thể phụ lòng.”

Cố Kiến Thâm rũ mắt nói: “Trẫm hiếu, kinh thư này ta sẽ chăm chỉ chép, coi như cầu phúc vì thái hậu.”

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Nếu đã thế, sợ rằng thân thể Bệ hạ sẽ chịu không nổi.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Ta không sao, từ trước đến nay ta ngủ khá ít, vẫn có nhiều thời gian.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn nói: “Bệ hạ tuổi nhỏ, thiếu ngủ sẽ ảnh hưởng thân thể trưởng thành, rất dễ lẫn lộn đầu đuôi.”

Nhắc tới phương diện này cũng thật làm khó người ta. Không chép kinh thì bất hiểu, song chép kinh lại không có lợi cho mình ...

Cố Kiến Thâm nghi hoặc mà nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói: “Không bằng để thần làm giúp?”

Đồng tử Cố Kiến Thâm đột nhiên co rút.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mười lần kinh thư này ... hãy để thần thay người chép đi.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt một lúc mới lên tiếng: “Nhưng nét chữ ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, đặt bút viết lên giấy hai chữ.

Kiểu chữ ngay ngắn lại non nớt, mặc dù đầu bút lông có vẻ yếu thế, nhưng chữ viết lại giống của Cố Kiến Thâm như đúc!

Cố Kiến Thâm yên lặng nhìn, đôi mắt đen đột nhiên trở đậm, sát ý ác liệt nháy mắt lao ra khỏi lớp vỏ yếu đuối.

Thẩm Thanh Huyền thấp thoáng nhận ra một ít, thế nhưng y vừa tập trung, sát khí kia lập tức biến mất không còn bóng dáng tăm hơi ...

Cố Kiến Thâm thở dài nói: “Liên Hoa ca ca, người thật là lợi hại!” Trong giọng nói mềm mại đều là khâm phục và kính hỉ, nào có gì khác thường?

Thẩm Thanh Huyền chỉ nghi ngờ thoáng chốc, song không nghĩ quá nhiều, y dịu giọng: “Cũng may có thể san sẻ giải nạn giúp Bệ hạ.”

Thế là xem như đã giúp Cố Kiến Thâm giảm bớt gánh nặng.

Chép kinh vốn không giúp ích gì cho hấn, song vì ứng phó Tôn thị, không muốn đánh răn động cỏ, nên kinh này vẫn phải chép.

Năm đó “Thẩm hoàng hậu” đa tài đa nghệ, trình độ thư pháp cực cao, mô phỏng nét chữ chưa thành thực của Cố Kiến Thâm hiện giờ vẫn rất dễ.

Hơn nữa bản mẫu của kinh thư này rất nhiều, dựa theo đó mà viết sẽ không để người ta nhìn ra kẻ hở.

Thế nhưng mười lần kinh thư này rất tốn thời gian, dù là Thẩm Thanh Huyền chép cũng phải mất một lúc.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Giờ không còn sớm nữa, kinh thư hôm nay vẫn để trẫm chép đi.” Vì sáng mai phải giao qua cho thái hậu kiểm tra rồi.

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới thân ảnh nhỏ gầy nằm trước án mà không sao đành lòng, y liền bảo: “Để thần làm đi.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Nhưng nếu muộn hơn nữa ... người không tiện xuất cung đâu.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần mang về chép.”

Cố Kiến Thâm hơi nhú mày: “Vậy sáng mai ...”

Thẩm Thanh Huyền trấn an hấn: “Yên tâm, đợi khi trời khuya, thần sẽ lén mang kinh thư đặt trước án.”

Hàm nghĩa của lời này chính là Thẩm Thanh Huyền có thể tránh thủ vệ trong cung, vô thanh vô tức xuất nhập cung đình.

Cố Kiến Thâm vẫn mặt không đổi sắc, thế nhưng bàn tay nhỏ giấu trong ống tay áo lại dùng sức siết chặt.

Hắn hỏi Thâm Thanh Huyền: “Vậy có ổn không?” Hắn lộ ra vẻ mặt lo âu, “Nếu chậm trễ, ngày mai ...”

Thâm Thanh Huyền tưởng rằng hắn sợ Tôn thị giận, thế là an ủi hắn: “Sẽ không đâu.”

Cố Kiến Thâm ngẫm nghĩ, thoải mái nói: “Vậy làm phiền quốc sư rồi.”

Đáy mắt Thâm Thanh Huyền chứa đầy dịu dàng: “Là vinh hạnh của thần.”

Quyết định xong, Thâm Thanh Huyền trở về dùng khoảng một canh giờ chép hết kinh thư, chép xong y lại đi xử lý một chuyện, sau đó nương theo bóng đêm vào cung, đặt kinh thư ở ngự thư phòng.

Thế nhưng y lại không hề hay biết, một đêm này Cố Kiến Thâm căn bản không chớp mắt, hắn nằm trên long sàng hoa lệ, tay đặt trên dao găm, chăm chú lắng nghe tròn một đêm.

Hôm sau trời sáng, hắn lập tức vào ngự thư phòng.

Một chồng kinh thư đặt trên bàn giống như ánh mặt trời gay gắt làm đau hai mắt Cố Kiến Thâm.

Hắn không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, và cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Hoàng cung nghiêm mật tử thủ —— nơi Vệ Tấn từng thử ám sát vô số lần đều tay trắng trở về, thế nhưng bị Tần Thanh qua lại tự nhiên như vậy.

Hắn tập trung tới nỗi nghe được rõ tiếng kêu của côn trùng, song tai lại không nghe thấy động tĩnh của Tần Thanh.

Cố Kiến Thâm nhắm mắt lại, cầm chõng kinh thư kia, màu mắt hắc càng tối hơn.

Nét chữ này đừng nói là Tôn thị, ngay cả hắc còn không thể phân biệt.

Hắc đã thử thay đổi bút tích, song Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể tiếp tục mô phỏng theo.

Tiểu đồng đứng lẻ loi trong gian phòng trống rỗng, bỗng nhiên nheo mắt đầy nguy hiểm.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Không Có Ai Là Ngoại Lệ

Hôm sau, khi Thấm Thanh Huyền tiến cung, Cố Kiến Thâm vẫn mặt mày vui mừng mà chào đón: “Quốc sư!”

Thấm Thanh Huyền hành lễ với hần.

Cố Kiến Thâm vội vàng đỡ y dậy, kề sát vào y nhỏ giọng: “Kính thư rất tốt, ta nghe Phúc Đạt nói, mẫu hậu xem xong còn vui mừng mỉm cười.”

Hần nói thế càng làm Thấm Thanh Huyền thấy bức mình hơn, chưa biết chừng Tôn thị kia còn chẳng buồn liếc nhìn, nói chi tới vui mừng mỉm cười? Phúc Đạt này ... có lẽ lão cũng đau lòng vì tiểu hoàng đế, cố ý nói vậy để hần vui.

Đương nhiên y sẽ không vạch trần, chỉ bảo: “Vậy thì tốt rồi.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Hôm nay chúng ta học gì đây?”

Thấm Thanh Huyền nói: “Pháp môn hôm qua thần dạy người, người còn nhớ không?”

Cố Kiến Thâm vội vàng thuật lại một lần, Thấm Thanh Huyền rất đổi vui mừng, nói với hần: “Hôm nay chúng ta lại luyện nữa đi.”

Cố Kiến Thâm cong tí mắt nói: “Được!”

Học cái này kỳ thực rất khô khan, hơn nữa tiến triển vô cùng chậm, càng học càng vô vị.

Với trình độ hiện giờ của Cố Kiến Thâm, căn bản không thể lĩnh ngộ, cho nên ích lợi cho thân thể không lộ rõ, nhìn từ khía cạnh nào đó, nom pháp môn này nhìn thì khác nhưng cũng vô dụng như chếp kinh.

Đương nhiên nếu qua thời gian dài, từng chỗ tốt sẽ lần lượt hiện ra.

Kết thúc tu hành, Thấm Thanh Huyền lại hỏi hẩn vài câu bài tập trong Nho học.

Cố Kiến Thâm hiển nhiên thích cái này hơn, đáp mạch lạc rõ ràng, rất có chính kiến.

Thấm Thanh Huyền chỉ giảng tới đó là dừng, y muốn phát triển theo từng bước, không muốn tiếp tục khiến hẩn mệt mỏi.

Sau khi đã đến giờ, Thấm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ, thần cáo lui.”

Cố Kiến Thâm mang theo thất vọng đáp lại: “Ừ.”

Thấm Thanh Huyền chỉ cho rằng hẩn không nỗ lực y đi, nên không khỏi mềm lòng nói: “Ngày mai thần vẫn sẽ đứng giờ đến đây.”

Cố Kiến Thâm lập tức vui vẻ: “Ừ.” Thế nhưng ý cười không lan tới đáy mắt.

Đến ngày tế mùa vụ, Cố Kiến Thâm ở lại trong cung, theo lý Thấm Thanh Huyền thân là quốc sư, nên đến Tường Thịnh sơn phụ tế thiên, nhưng Thấm Thanh Huyền không bằng lòng đi.

Vừa khéo Vệ Tấn cũng không ưa y, y không tới gã còn mừng lắm kìa, nhanh chóng tìm tâm phúc cùng lên núi.

Trên Tường Thịnh sơn là quang cảnh náo nhiệt, trong hoàng cung lại trở nên quanh quẽ hơn nhiều.

Thái hậu cũng đến Tường Thịnh sơn, chỉ có Cố Kiến Thâm không đi, Tôn thị lấy lý do Cố Kiến Thâm bị phong hàn, cần tĩnh dưỡng trong cung.

Song thực tế ra sao mọi người đều rõ trong lòng, tế thiên vốn là việc của đế vương, kết quả do Nhiếp Chính Vương thay thế, lúc này Cố Kiến Thâm mà đi, chẳng phải lúng túng lắm sao?

Không có Tôn thị ở đây, Thẩm Thanh Huyền dứt khoát tiến cung thật sớm.

Cố Kiến Thâm vẫn mang vẻ mặt vui sướng khi thấy y, thế nhưng ẩn sâu trong con người là nỗi mất mát không sao che giấu.

Nghĩ tới cũng phải, mặc dù tiểu hoàng đế non nớt, nhưng không phải không hiểu gì, mấy ngày qua Thẩm Thanh Huyền dạy dỗ cũng có tác dụng, hẳn hiểu thân phận mình, cũng biết tế thiên là chuyện lớn.

Thế mà bản thân mình là quân chủ lại không thể đi.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?”

Cố Kiến Thâm hơi chần chờ, cuối cùng vẫn hỏi: “Liên Hoa ca ca, có phải trăm vô năng lắm không?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hần: “Sao lại vô năng?”

Cố Kiến Thâm lộ rõ sự sốt, tất nhiên không trả lời được.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Bệ hạ trên kính thân thích, dưới được lòng dân, mặc dù tuổi nhỏ mà đã đọc trăm sách, sao có thể vô năng?”

Mi mắt Cố Kiến Thâm hơi sụp xuống, yếu ớt lại kiên cường.

Thẩm Thanh Huyền thương xót hần lắm, thành thử trấn an: “Bệ hạ đừng vội, người vẫn đang trưởng thành. Cây đơn thì sợ gió, nếu lớn thành rừng cây, thì có gì phải sợ?”

Ngôn từ của y nhẹ nhàng, từ tốn lại dịu dàng, Cố Kiến Thâm cũng bị y thuyết phục, chậm rãi dâng lên tinh thần, tầm mắt nhìn y ngày càng ỷ lại.

Thẩm Thanh Huyền lại trò chuyện với hắc một hồi, thấy hắc hoàn toàn thoải mái mới yên lòng.

Do Tôn thị không ở đây, buổi trưa Cố Kiến Thâm giữ Thẩm Thanh Huyền lại dùng bữa, Thẩm Thanh Huyền cũng bằng lòng ở cùng hắc, vì thế lưu lại.

Dù Tôn thị có tệ hại ra sao cũng sẽ không khắt khe thức ăn của hoàng đế.

Tuy người ngự thiện phòng không cần thiết nịnh nọt Cố Kiến Thâm, nhưng cái gì nên có đều có, nhất định không so được với bên chỗ Tôn thị, nhưng không tới nỗi làm hắc đói.

Tất nhiên Thẩm Thanh Huyền gai mắt đồng thức ăn này, thế nhưng y thấy dinh dưỡng cân đối, phối hợp hợp lý, trong lòng vẫn thoáng thỏa mãn.

Khẩu vị Cố Kiến Thâm không tệ, ăn được không ít, Thẩm Thanh Huyền theo hầu bên cạnh, cảm thấy rất thú vị.

Trước đây đều là Cố Kiến Thâm hầu hạ y, lần này đổi thành y cũng được lắm chứ.

Chẳng qua thực tế Thẩm Thanh Huyền cũng không phải làm gì, từ nhỏ Cố Kiến Thâm đã tự lập, trên căn bản mọi thứ đều tự mình làm, hoàn toàn không mượn tay người khác.

Thẩm Thanh Huyền lại đau lòng hết sức, chỉ tưởng rằng Cố Kiến Thâm nhỏ tuổi chịu uất ức, cho nên quen tự mình động tay.

Song thực tế, Cố Kiến Thâm không tin được bất luận kẻ nào.

Thức ăn là thứ dễ bị người ta gian lận nhất, hắc từng “nghe” quá nhiều cung nhân thống khổ rên rỉ tới chết sau khi trúng độc, cho nên không bao giờ

dám khinh thường.

Cố Kiến Thâm bắt đầu ăn, Thẩm Thanh Huyền ở bên cạnh nhìn, càng nhìn mi tâm nhú càng chặt.

Rõ ràng đã không cần chép kinh nữa, y cũng giảm việc học cho hẳn rất nhiều, sao Cố Kiến Thâm vẫn gây yếu từng này?

Trông hẳn ăn cũng không ít, sao lại không có thịt?

Pháp môn tu thân kia không có hiệu quả quá nhanh, Thẩm Thanh Huyền không khỏi thấy sốt ruột.

Y nào biết rằng, chính y mỗi đêm đến đưa kinh thư làm Cố Kiến Thâm ngủ không ngon.

Nếu không có cách nào ngủ đủ giấc, thì thân thể này đừng mong khỏe mạnh.

Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Tiểu Thâm, trong lòng nảy ra một ý định, liền bảo: “Bệ hạ ... Người có muốn xuất cung không?”

Dù có trưởng thành sớm cỡ nào thì hẳn vẫn là một đứa trẻ, nhất định sẽ thích náo nhiệt, ngọt ngào trong cung lâu tới vậy, người nào cũng ghen muốn hồng, dẫn hẳn ra ngoài giải sầu không chừng sẽ tốt hơn nhiều.

Thẩm Thanh Huyền thực sự rất lo cho thân thể Cố Kiến Thâm.

Nghe y nói thế, Cố Kiến Thâm vốn đang ăn ngon đột nhiên ngừng lại ... Hẳn rũ mi mắt, ý lạnh tụ lại trong con ngươi đen nhánh.

Xuất cung ...

Y rốt cục muốn hạ thủ rồi sao? Ngược lại là cơ hội tốt.

Ngón tay Cố Kiến Thâm hơi dùng sức, nỗ lực ổn định lại tâm trạng, hẳn nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Nhưng mẫu hậu từng bảo, không cho – trầm xuất

cung.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không sao đâu, chúng ta có thể yên ắng ra ngoài, không ai biết được đâu.”

Lòng bàn tay lẩn sau lưng Cố Kiến Thâm đều phát lạnh, nhưng trên mặt vẫn giữ vững lực trấn định ngoài sức tưởng tượng, thậm chí còn tò mò hỏi: “Làm sao mới có thể không khiến ai biết?”

Thẩm Thanh Huyền lập tức nháy mắt với hắn: “Bệ hạ ngẫm lại xem buổi tối thần tiến vào kiểu gì.”

Quả thực, hoàng cung to lớn, vô số thị vệ, căn bản ngăn không nổi một Tần Thanh.

Y có năng lực qua lại tự nhiên, mang theo hắn đương nhiên cũng không thành vấn đề. Đặc biệt là hắn – người bị lừa gạt, sẽ không phát ra bất luận âm thanh gì.

Chẳng trách y không đi tế thiên, thảo nào đạo này y đối tốt với hắn như vậy.

Chính là vì ngày hôm nay sao?

Không có Tôn thị, cũng không có Vệ Tấn, trong hoàng cung trống huơ, nếu hắn phối hợp với y, xuất cung là chuyện dễ dàng.

Vừa xuất cung.. thì chính là giờ chết của hắn.

Mặc dù đã dự đoán từ trước, nhưng trái tim Cố Kiến Thâm vẫn đau nhói như bị kim đâm.

Mấy tháng qua, y đối xử tốt với hắn, dạy hắn đạo trị quốc, dạy hắn thuật quản lý dân ...

Ngoại hình y cũng thật đẹp, nụ cười rất dịu dàng, giọng cũng rất đôi êm tai, và y cũng là người đẹp nhất, gần gũi nhất hần từng gặp ...

Thế nhưng tất cả những thứ này chỉ toàn là giả dối, toàn bộ đều cố ý làm cho hần xem, chỉ vì để hần thả lỏng cảnh giác, chỉ vì muốn lừa hần.

Hần tin y, kính y, ỷ lại y, nhưng phía sau nụ cười xinh đẹp ấy lại là dao độc.

Đều giống nhau ... Tất cả đều giống nhau.

Không có ai là ngoại lệ.

Cõi đời này, chỉ có mình hần.

Thẩm Thanh Huyền gọi hần một tiếng: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm đột nhiên hoàn hồn, đôi mắt sáng lấp lánh: “Ta thật sự có thể ra ngoài sao?”

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ thích dáng dấp trẻ con này của hần, y gật đầu bảo: “Đương nhiên rồi.”

Cố Kiến Thâm lại dè dặt hỏi: “Lỡ như bị phát hiện thì sao?” Khi hỏi câu này, ánh mắt hần nhìn Thẩm Thanh Huyền chăm chăm không chớp, hần muốn xem đôi mắt y, muốn nhìn thấy chập chờn nhỏ bé trong tình tự của y, muốn xem có phải y tự tin một trăm phần trăm hay không.

Hoàng cung nhỏ này làm sao kiềm chế được Thẩm Thanh Huyền? Y ung dung đáp: “Tuyệt đối không bị phát hiện.”

Trái tim Cố Kiến Thâm triệt để chìm vào trong hồ băng.

Hần không thể phản kháng ... không thể trở mặt ... thậm chí không thể lộ ra kẽ hở, nếu để y nhận ra hần định gây động tĩnh, có lẽ Thẩm Thanh Huyền sẽ đập nôi chìm thuyền liễu chết tới cùng, giết hần ngay lập tức.

Nhưng xuất cung rồi thì sao? Chỉ còn một chữ chết, hơn nữa chết càng thêm vô thanh vô tức.

Phải làm sao đây? Cố Kiến Thâm bất an, nhưng không biểu hiện ra ngoài mấy may.

Ra ngoài trước đã ... Cố Kiến Thâm tự nhủ với mình, chỉ có thể ra ngoài rồi lại tìm cơ hội.

Tuy rất xa vời, nhưng còn tốt hơn chọc giận Tần Thanh, đưa mình vào chỗ chết ngay thời khắc này.

Cố Kiến Thâm nói: “VẬY CHÚNG TA ĐI NGAY THÔI!”

Thẩm Thanh Huyền cười bảo: “BỆ HẠ DỪNG BỮA TRƯỚC ĐI ĐÃ, KHÔNG VỘI.”

Cố Kiến Thâm làm sao nuốt trôi được nữa?

Chẳng qua có thể kéo dài được lúc nào hay lúc đó, hăn hy vọng có thể ăn bữa cơm này lâu thật lâu.

Nhưng thực chất ... có lâu hơn thì có khác gì đâu? Sẽ không có ai tới cứu hăn.

Ngay từ đầu đã không có ai thích hăn.

Sau này cũng sẽ không có người thương hăn.

Cố Kiến Thâm buông đũa, nhìn Thẩm Thanh Huyền: “LIÊN HOA CA CA, CHÚNG TA ĐI THÔI, TA MUỐN RA NGOÀI XEM THỬ.”

Nếu nhất định phải chết, ít nhất cũng phải nhìn xem thế giới bên ngoài ra sao.

Cuộc đời ngắn ngủi này của hăn, dựa vào đâu chỉ nhìn thấy một mảnh trời!

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Được, buổi tối thần sẽ mời Bệ hạ tới Phong Trâm lâu ăn đồ ngon.”

Mắt Cố Kiến Thâm tức thì sáng lên: “Món đó có ngon hơn đồ ăn ngự thiện không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Tất nhiên không sánh bằng ngự thiện rồi, nhưng nó vẫn có mặt thú vị khác.”

Cố Kiến Thâm mặt mày hớn hởi: “Liên Hoa ca ca đã thích, vậy nhất định là ngon nhất rồi.”

Nhìn nụ cười hồn nhiên ỷ lại nhường kia, ý định muốn bảo vệ hãn trưởng thành thật tốt ngày càng vững vàng.

Cố Kiến Thâm làm người thương như vậy, không nên để nước bùn dơ bẩn nhấn chìm, y chắc chắn trả lại cho hãn một mảnh trời xanh quang đãng.

Nếu đã muốn xuất cung, vậy thì nhất định phải đổi trang phục.

Thẩm Thanh Huyền đưa y phục đã chuẩn bị cho Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm vội nói: “Trẫm đi thay ngay.”

Lo hãn ăn mặc không chỉnh tề, Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần đến giúp người.”

Cố Kiến Thâm ngượng ngừng bảo: “Không cần, trẫm làm được mà.”

Thẩm Thanh Huyền cũng không biết hùa hạ người cho lắm, vì vậy nói: “Thần chờ người bên ngoài.”

Cố Kiến Thâm ôm y phục vào phòng, nụ cười trên mặt biến mất ngay tức khắc.

Hãn cởi long bào, cẩn thận giấu kỹ dao găm dưới gối vào trong người, mặc thường phục Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị cho hãn.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Gió Lạnh Trút Vào Y Sam, Huyết Dịch Lại Sôi Sùng Sục

Cố Kiến Thâm thay y phục xong rồi đi ra, Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Bệ hạ, thần mạo phạm.” Nói xong, y nhẹ tay nhẹ chân bước tiểu hoàng đế.

Cố Kiến Thâm ngẩn ra, khi phản ứng lại thì đã ngã vào lồng ngực ấm áp mang khí tức dễ chịu.

Hắn ngẩng đầu là có thể thấy Thẩm Thanh Huyền, có thể nhìn thấy đường cong dáng vẻ và cổ đầy ưu mỹ, thấy ý cười như có như không nơi khóe miệng y, nhưng đáng tiếc không thấy rõ được ánh mắt y ...

Không thấy cũng tốt, hắn vẫn có thể đắm chìm trong ôn nhu giả ý, hưởng thụ ấm áp mỏng manh như ánh nến kia.

Cố Kiến Thâm yên tĩnh dựa vào lồng ngực y, cất giọng khẽ khàng: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Hmm?”

“Không có chuyện gì,” Cố Kiến Thâm lại nhỏ giọng: “Ta chẳng qua ... chẳng qua chờ mong quá mà thôi.”

Dáng vẻ ngoan ngoãn này của hắn khiến trái tim Thẩm Thanh Huyền tan chảy, y cẩn thận ôm hắn nói: “Bệ hạ, chúng ta xuất phát.”

“Ừm.”

Khi Thẩm Thanh Huyền nhảy lên, Cố Kiến Thâm không kịp được dùng sức siết chặt y phục y.

Khoảnh khắc đó, hẫng như thật sự bay lên, cảm giác chân không chạm đất khiến người bất an, vô cùng lạ lẫm khi toàn tâm ý lại người bên cạnh, song tất cả đều không che được tiếng gió sượt qua tai.

Gió thu thật lạnh, nhưng cũng không hẳn lạnh, nó mang theo hương vị mùa gặt hái, như một vị thần thu hoạch trong truyền thuyết, đưa sức mạnh vô tận vào sâu trong máu.

Cố Kiến Thâm cảm thấy tự do.

Thì ra cảm giác không bị ràng buộc là như vậy ư, thì ra chim trên trời vui sướng là như thế, hóa ra gió lại dịu dàng đến nhường ấy.

Nhảy lên tường cung, Cố Kiến Thâm nhìn thấy lao tù giam cầm mình.

Nó hùng vĩ tráng lệ, nó là nơi vô số người tha thiết mơ ước, nó chiếm cứ trên đỉnh đế quốc, đại biểu cho quyền lợi vô thượng.

Nó rất đẹp, lại như đóa hoa kịch độc, mỗi giờ mỗi khắc mà đâm những cây gai nhỏ nhọn dữ tợn vào thân thể hẫng.

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, lại ngắm Thảm Thanh Huyền.

Y cũng hệt như nó vậy, mỹ lệ và nguy hiểm. Bên trong vẻ ngoài này đều là tham lam cùng tàn nhẫn.

Song hẫng lại bất ngờ muốn có được họ, nó cũng được, mà y cũng tốt, hẫng muốn nắm họ trong lòng bàn tay!

Gió lạnh rót vào quần áo, huyết dịch lại sôi sùng sục.

Không thể cứ vậy mà chết, không thể trốn chạy một cách chật vật.

Đây là thuộc về hẫng, hoàng cung này đế quốc này, tất cả mọi thứ, đều phải là của hẫng.

Dựa vào đâu hẫng phải chấp tay dâng cho người khác?

Hắn bị nó ăn linh hồn, thế vì cố gì muốn hắn từ bỏ nó!

Hắn muốn đoạt lại, đoạt lại tất cả mọi thứ đã mất đi!

Lên xuống mấy lần, Thẩm Thanh Huyền thoải mái mang hắn rời khỏi hoàng cung, đi thêm một đoạn, hoàn toàn tiến vào kinh đô phồn hoa.

Cố Kiến Thâm ngửa đầu nhìn y: “Liên Hoa ca ca ...”

Thẩm Thanh Huyền cup mắt nhìn hắn: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm nhìn vào trong mắt y, cười nói: “Người thật tốt với ta.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra.

Cố Kiến Thâm bỗng nhiên nhào vào trong ngực y, dùng sức ôm eo y, dùng chất giọng rầu rĩ mà nói: “... Còn tốt hơn mẫu hậu của ta.”

Âm cuối của hắn vừa nhẹ vừa khẽ run, làm người thương cực kỳ, Thẩm Thanh Huyền vốn đau lòng vì hắn, lúc này chỉ cảm thấy tâm can như bị vỡ tan.

Nếu y sớm gặp được một đứa trẻ thế này, thì đã không có cách nào nhập thánh đại thừa.

Tư tâm quá nặng, khó thể dứt bỏ, thì làm sao vẫn đạo.

Thẩm Thanh Huyền ôm lại hắn, thở dài nói: “Thái hậu là người thân nhất của người, thần chẳng qua chỉ làm việc mình phải làm.”

“Không ...” Cố Kiến Thâm lắc đầu nói, “Người tốt với ta lắm, ta chỉ nguyện mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người.”

Lòng Thẩm Thanh Huyền trở nên mềm mại, dễ dàng hắn: “Thần sẽ luôn canh giữ bên cạnh người.”

Cố Kiến Thâm cười thật tươi, trong mắt đều là thư thái, nhưng rất nhanh con người hắn lại ảm đạm, hàng mi cong dài khẽ run, chán chường bảo: “Liên

Hoa ca ca tốt với ta như vậy, ta lại chẳng làm được gì.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần nói: “Bệ hạ đừng nghĩ thế.”

Cố Kiến Thâm mong mỗi nhìn y, toàn thân toàn tâm ý lại y: “Ta muốn cho người thứ tốt nhất, muốn đưa hết thảy cho người, Liên Hoa ca ca ... người đừng rời khỏi ta có được không, chỉ cần người ở bên cạnh ta, mọi chuyện ta đều nghe theo người.”

Mùi vị trong lòng Thẩm Thanh Huyền lúc này thực sự không cách nào tả rõ.

Tuy nói Cố Tiểu Thâm một lòng kính ngưỡng mẫu hậu, nhưng thực tế cũng biết Tôn thị không thật lòng yêu hần, đúng không? Thế nhưng không bằng lòng thừa nhận, cố chấp níu giữ một phần tình mẹ không tồn tại, vụng dại nỗ lực ... Nhưng có được cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước hư vô.

Y tới đây, cho hần sự quan tâm chân chính, hần lập tức như chim non, quần quít không muốn xa rời y.

Thẩm Thanh Huyền thở dài một tiếng, động viên hần: “Bệ hạ yên tâm, thần chắc chắn dốc lòng tận lực, chân thành phụ tá.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, trong thần thái tràn đầy tin cậy.

Nếu để Thẩm Thanh Huyền biết được suy nghĩ thực sự trong lòng Cố Kiến Thâm, sợ rằng sẽ xách hần về giới tu chân, rửa sạch não cho hần.

Yên tâm? Sao Cố Kiến Thâm có thể yên tâm?

Trong cái đầu be bé kia của hần đều là cong cong vẹo vẹo, có thể sánh bằng mê cung cỡ lớn.

Tần Thanh muốn giết hần, đơn giản là được người nhờ vả, người muốn hần chết nhiều lắm, mà Vệ Tấn lại xông pha đi đầu.

Cổ Kiến Thâm không muốn chết, cho nên muốn để Tần Thanh thấy những khả năng khác, chẳng hạn như quyền lợi to lớn hơn.

Hắn chết, Vệ Tấn xưng đế, nhất định hứa hẹn cho Tần Thanh rất nhiều lợi ích.

Mà dù có tốt cỡ nào cũng chỉ là bề tôi cho kẻ khác ... Hơn nữa Vệ Tấn tham lam xảo trá thế kia, nói không chừng còn có thể qua cầu rút ván.

So với Vệ Tấn, hắn vô hại hơn nhiều.

Hắn nhỏ tuổi non nớt, lúc này biểu hiện tin cậy và không muốn xa rời y, Tần Thanh kia hoàn toàn có thể mượn tên hắn hưởng hoàng quyền chí tôn.

Một tiểu hoàng đế nhỏ bé toàn tâm tin cậy y, còn không phải mặc y bài bố hay sao. Tần Thanh có bản lĩnh nhường kia, sao lại không có dã tâm cơ chứ?

Nhất định có, bằng không cơ hội để y giết hắn có rất nhiều, không nhất thiết chờ tới bây giờ.

Cho nên ... Hắn muốn cho y biết, hắn có thể làm con rối vâng lời, hắn cho y nhiều hơn cả Vệ Tấn!

Trước tiên phải sống sót ...

Dẫu cho đi từ lao tù này sang lao tù khác, nhưng chỉ cần dao cầu tử vong chưa rơi xuống, hắn vẫn còn cơ hội.

Tôn thị Vệ Tấn cũng được, Tần Thanh cũng thế, cuối cùng hắn sẽ khiến họ biết ai mới là chủ thiên hạ này!

Tuy mạch não hai người vùng móng lao điên cuồng theo hai hướng khác nhau hoàn toàn, nhưng bất ngờ ... lại hài hòa vô cùng, hướng về nhau, cũng là một loại duyên phận kỳ diệu khác.

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng nói với Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, ra ngoài rồi, thần không thể dùng kính xưng.”

Cố Kiến Thâm cười gật đầu: “Chúng ta hãy gọi nhau là huynh đệ được không?”

Tiểu hoàng đế nói lời này để nhử mồi lớn, xưng huynh gọi đệ với hoàng thất là khái niệm gì? Nghiêng về một người, trên vạn người.

Nhưng Tôn chủ đại nhân nào quan tâm mấy chuyện này? Y chỉ cảm thấy Cố Tiểu Thâm đáng yêu quá chừng, trên gương mặt ngập tràn dịu dàng: “Vậy thần mạo phạm.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Liên Hoa ca ca, người gọi ta là Uyên Nhi được không?”

Tiểu hoàng tử họ Vệ tên Thâm, tự là Uyên.

Thâm là chữ cấm, dân gian không được gọi, nhưng chữ Uyên thì không sao, nên Cố Kiến Thâm mới nói thế.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới tên tự Cố Kiến Thâm là Cửu Uyên, không khỏi cảm thấy hai chữ “Uyên Nhi” thú vị cực kỳ.

Ngẫm lại đức hạnh kia của Đế tôn Tâm Vực, nếu hắc nhó ra đã từng bảo y gọi hắc như thế, sợ rằng sẽ ảo não một thời gian.

Thẩm Thanh Huyền cong tí mắt gọi: “Uyên Nhi.”

Trái tim Cố Kiến Thâm khẽ run, ngửa đầu nhìn y: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hắc nói: “Đi thôi! Thần ... Ta dẫn người đi dạo chung quanh.”

Bây giờ đang thu tế vụ mùa, kinh đô cực kỳ náo nhiệt, buôn bán trong thành rộn ràng tấp nập, có người bán hàng rong hét to, cũng có dân chúng cò

kề mặt cả, náo nhiệt nhất chính là nghệ nhân làm xiếc ảo thuật.

Tiểu hoàng đế quanh năm bị giam trong cung nào từng thấy khung cảnh này?

Dù tâm tư có nặng thế nào, lòng dạ sâu hơn thì vẫn chỉ là một đứa bé, bản tính bị áp chế giờ khắc này bạo phát, hắn nhìn quanh quất khắp nơi, có quá nhiều thứ xem không hết, lộ ra nụ cười chân chính.

Thẩm Thanh Huyền nghiêng đầu nhìn, rất đổi vui mừng, y cảm thấy quyết định này của mình sáng suốt vô cùng, dẫn hắn ra ngoài xem quả nhiên cần thiết. Không đề cập tới mặt khác, nhưng tâm trạng tốt thì mới có thể khỏe mạnh trưởng thành.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Muốn ăn kẹo hồ lô không?”

Cố Kiến Thâm nhìn sang mấy xâu chuỗi hoa quả đỏ kia, trong lòng thích cực kỳ, nhưng có điều băn khoăn, hắn do dự hỏi: “Ăn ngon không?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Chờ chút, ta mua cho ngươi một xâu.”

Cố Kiến Thâm bèn gật đầu, nhưng trong lòng thấy hơi sốt sắng.

Đồ vật xinh đẹp thế kia, liệu có độc không?

Thực ra Thẩm Thanh Huyền muốn mua mấy xâu lận cơ ... Nhìn đẹp thật, sơn tra đỏ, vỏ bọc đường màu vàng, buộc lại cùng nhau sáng lóng lánh, có ăn ngon không cũng không hề gì, quan trọng là nó đẹp!

Hiềm nỗi những thứ này đều dành cho trẻ con, Cố Tiểu Thâm lấy một xâu chẳng có gì to tát, nhưng một người trưởng thành như y cầm thì ... ờm ... nói chung Tôn chủ đại nhân vẫn muốn chăm nom cho hình tượng bản thân.

Y đưa kẹo hồ lô cho Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm cầm lấy nói: “Cảm tạ.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ném thử đi.”

Cố Kiến Thâm dừng lại ...

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nhìn hắn, Cố Kiến Thâm quyết tâm, đang định căn xuống, phía sau chợt truyền tiếng kinh hô.

Hắn sững sờ, quay đầu nhìn thấy màn ngực vỡ đá tảng kinh điển.

Cố Tiểu Thâm sợ ngây người: “Thật là lợi hại.”

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn hứng thú, bèn hỏi: “Ta dẫn người đi xem nhé?”

Cố Tiểu Thâm vội vàng gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền ôm hắn lên, lách vào đám người chen chúc.

Xiếc ảo thuật cũng chỉ có mấy trò như vậy, Thẩm Thanh Huyền chẳng hề hứng thú, song tình cảnh này lại là lợi hại đối với tiểu hoàng đế.

Cố Kiến Thâm ngẩng không chớp mắt, còn nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Sao người này lợi hại quá vậy!”

Búa tạ hạ xuống, đá nát nhưng người lại không bị thương mảy may! Người kia còn có thể dùng một tay nhắc hai người trưởng thành! Còn có người đứng trên dây thừng mỏng như giẫm trên đất bằng!

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn kinh ngạc nhường ấy mà thú vị quá chừng, đường đường là Đế tôn Tâm Vực, thế mà không ngừng tán phục mấy trò vật này, đáng tiếc không có đá lưu ảnh, bằng không đã ghi nhớ dáng vẻ này của hắn, quay về lại mở cho hắn xem, nhất định thú vị lắm luôn!

Lòng thì nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên sẽ không nói ra, y nhân cơ hội dụ dỗ Cố Kiến Thâm: “Tiềm lực con người là vô hạn, nếu chăm chỉ rèn luyện, sau này Uyên Nhi cũng có thể cường tráng giống vậy.”

Hiện giờ tiểu hoàng đế quá nhỏ gầy, y lo lắng, có tí cơ hội liền muốn dụ hắc rền luyện cơ thể ngay.

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, thực sự khắc ghi lời này vào buồng tim: “Ta cũng có thể như người nọ ... đá vỡ mà người không sao ư?”

Nếu Cố Kiến Thâm chuyên cần tu hành pháp môn y đưa, đừng nói đá vỡ, nếu tư chất tốt, sợ rằng đao thương bình thường còn không đủ thương được hắc nữa kia.

Chỉ có điều nói thế nghe hơi sồn tóc gáy, Thẩm Thanh Huyền đành úp mở nói với hắc: “Rèn luyện thật tốt là được thôi!”

Người ta thường bảo mắt thấy mới là thật, Cố Kiến Thâm dù thông minh cỡ nào thì vẫn thiếu kinh nghiệm, hắc còn tha thiết sự sống khát vọng sức mạnh, cho nên tin là thật.

Về phần sau này luyện tới mức nào cả Thẩm Thanh Huyền cũng không làm gì được hắc, cứ để đó hắc nói sau.

Xem xong xiếc ảo thuật, kẹo hồ lô đã chảy, Thẩm Thanh Huyền giục hắc: “Mau mau ăn thử đi, chảy ăn không ngon đâu.”

Cố Kiến Thâm khựng lại, nhìn Thẩm Thanh Huyền nói: “Một mình ta ăn không hết, Liên Hoa ca ca giúp ta ăn một ít đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Uyên Nhi quả là một đứa trẻ cần kiệm.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, lại nói: “Ca ca ăn trước.”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy phẩm chất tốt đẹp này cần được tán dương, cho nên thuận theo hắc nói: “Vậy ta sẽ không khách khí.”

Cố Kiến Thâm nhìn y lom lom, Thẩm Thanh Huyền ăn một viên kẹo hồ lô trong tay hắc.

Thấy y nuốt xuống, Cố Kiến Thâm hoàn toàn buông lỏng: “Ngọt không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngọt, nhưng cũng hơi chua.”

Cố Kiến Thâm rốt cục ăn một viên, mùi vị vừa vào miệng làm mi tâm hắn hơi nhíu.

Không ngon như trong tưởng tượng, nhưng cũng không tồi, chua xốt ngọt ngào, ngọt không như ngọt, chua không như chua.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Ngon không?”

Cố Kiến Thâm miễn cưỡng nói: “Cũng tạm tạm ...”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Ta cảm thấy không ngon.”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói theo: “Ta cũng thấy vậy ...”

Ý cười trong mắt Thẩm Thanh Huyền càng sâu: “Không sao mà, ca ca dẫn người đi ăn món ngon chân chính.”

Cố Kiến Thâm giãn mặt mỉm cười, giọng nói nhẹ và nhanh hơn: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền đúng hẹn dẫn hắn tới Phong Trân lâu của kinh đô.

Vừa vào cửa, tiểu nhị ra chào đón, Thẩm Thanh Huyền nói: “Một gian phòng trên lầu.”

Cố Kiến Thâm lại giật nhẹ ống tay áo y mà rằng: “Chúng ta ở lầu một đi ...”

Thẩm Thanh Huyền dừng lại.

Cố Kiến Thâm dè dặt nói: “Ở đó náo nhiệt hơn.”

Cũng phải, phòng riêng trên lầu dù thanh nhã cỡ nào cũng không sánh bằng trong cung, Cố Kiến Thâm ra ngoài để xem trò vui, muốn ăn dùng ở đại

đường cũng rất bình thường.

Thẩm Thanh Huyền đáp lại: “Được, hôm nay đều nghe theo Uyên Nhi.”

Cố Kiến Thâm mím môi cười, rất chi là đáng yêu.

Khi chọn món ăn, Thẩm Thanh Huyền định cho Cố Kiến Thâm nếm thử những món mới lạ, song Cố Kiến Thâm vẫn luôn khắc ghi “ôn lương cung kính kiệm nhượng(*)“, không chịu lãng phí.

(*) ôn hậu, lương thiện, cung kính, tiết kiệm, lễ nhượng

Thẩm Thanh Huyền vui mừng vì đức hạnh của hần, chỉ nói khẽ với hần rằng: “Chờ có cơ hội, ta lại mang người ra ngoài.”

Cố Kiến Thâm hơi giật mình, tiếp tục cười nói: “Được!”

Bữa cơm này hai người ăn cực kỳ tận hưởng, thấy trời không còn sớm, Cố Kiến Thâm hỏi: “Có phải chúng ta nên về rồi không?” Khi hỏi lời này hần hơi căng thẳng, không xác định Tần Thanh có thay đổi tâm ý chưa.

Thẩm Thanh Huyền nhìn sắc trời nói: “Được, chúng ta trở về thôi.”

Nghe câu này, trái tim lơ lửng của Cố Kiến Thâm rơi xuống một nửa.

Xem ra ... hần có thể tạm thời thả lỏng.

Tần Thanh là ngoại thần, muốn đoạt quyền còn khó hơn cả Vệ Tấn, Vệ Tấn có thể trực tiếp thay thế hần, nhưng Tần Thanh muốn nắm quyền trước tiên phải lợi dụng tên tuổi của hần.

Mặc dù Tôn thị cũng giống thế, nhưng nữ nhân này vụng về, khó thành đại sự.

Lao tâm lao phế cả ngày, trở về tẩm cung, Cố Kiến Thâm vừa dính vào giường là ngủ ngay.

Thẩm Thanh Huyền thấy hẩn ngủ yên như thế, trong lòng rất vui vẻ ... Quả nhiên là trẻ con, ra ngoài chơi mệt, vừa về liền ngủ thom ngọt gần đây.

Thu tế vụ mùa kết thúc, Vệ Tấn vốn tưởng rằng mình được lợi lớn, nào ngờ kết quả lại không được như ý.

Thoại bản Thẩm Thanh Huyền phát tán rất có tác dụng, thấy Nhiếp Chính Vương cùng Vương phi dương dương tự đắc trong thu tế vụ mùa, các bách tính hoảng loạn, cũng có người lo nước thương dân, hô to mây đen che lấp mặt trời, tặc tử cầm quyền ...

Trong triều vốn đã rắc rối phức tạp, khi tiên đế còn tại vị, Vệ Tấn nông cuồng, đặc tội không ít người, bây giờ người trong triều kiêng kỵ hẩn rất nhiều.

Mặc dầu tiểu hoàng đế non nớt, song tốt xấu gì cũng không gây chuyện, trên triều có không ít trọng thần sợ sau này Vệ Tấn thượng vị sẽ trừng trị bọn họ, cho nên ước gì bóc phốt hẩn thật nhiều.

Hiện giờ mấy bài thơ văn bình dân vừa xuất hiện, lập tức có người phát tán, đau đớn phê phán Vệ Tấn miệt thị hoàng quyền, chuyên quyền ngang tàng!

Đặc biệt trong đó còn có phụ thân của Tôn thị, Vệ Tấn tức nghẹn cả ngực, tưởng rằng mình bị Tôn thị xỏ mũi!

Người đàn bà kia quả nhiên ác độc mà, giả ý để hẩn đi tế thiên, nhưng thực ra có lưu lại hậu chiêu, hại lưng hẩn đeo biết bao bêu danh!

Vệ Tấn giận mấy ngày, sau khi rời rãnh vào cung, Tôn thị lại hỏi hẩn chuyện bỏ vợ, Vệ Tấn tức thì giận dữ, hỏi nàng: “Dù ta có bỏ Tưởng thị, chẳng lẽ có thể cưới người sao?”

Tôn thị lúc này phát hỏa: “Vệ Tấn ngươi có ý gì!”

Vệ Tấn nói: “Ta mới là người muốn hỏi ngươi có ý gì!”

Tôn thị giận dữ: “Ta toàn tâm toàn ý vì ngươi, vậy mà ngươi đối xử như thế với ta?”

“Vì ta?” Vệ Tấn cười lạnh, “Ngươi vì chính ai trong lòng ngươi tự biết!”

Dứt lời gã phất tay áo rời đi, Tôn thị giận tới mức đập phá đồ sứ đầy phòng.

Nàng làm sao biết suy nghĩ của Vệ Tấn, nàng chỉ cho rằng Vệ Tấn ăn quả đắng vì thu tế vụ mùa, cho nên giận chó đánh mèo với nàng.

Nhưng việc này sao có thể trách nàng? Nếu không phải Vệ Tấn lòng tham không đáy uy hiếp tiểu hoàng đế, sao lại rơi vào kết quả này?

Nghĩ vậy, Tôn thị liền hận, hận huynh đệ Vệ gia người này còn bạc tình hơn người kia, hận nam nhân thế gian này đều là thứ lòng lang dạ sói!

Nghe được những lời này từ nơi xa xăm, Cố Kiến Thâm hiếm khi ngủ một giấc thật ngon.

Cách một ngày, Cố Kiến Thâm đi thỉnh an Tôn thị, Tôn thị vừa thấy hân hoan tức lại tăng lên.

Nhưng nàng càng giận, Cố Kiến Thâm càng vui sướng, hân vâng lời thưa: “Mẫu hậu vạn an.”

Tôn thị lạnh giọng hỏi hân: “Bài tập đâu.”

Cố Kiến Thâm đưa kinh Phật đã chép cho nàng.

Tôn thị nhìn chòng chọc, chỉ cảm thấy ngực ngày càng phiền muộn!

Bình sinh nàng hận nhất là chồng mình, sau đó chính là đứa con diễm gở không nên sinh ra này!

Nếu không có người Vệ gia bọn họ, sao nàng lại rơi vào tình cảnh này?

Một người hai người, tất cả đều là đồ bạc tình, tất cả đều lừa nàng gạt nàng! Nàng trẻ tuổi thế này, dựa vào đâu phải như thạch sùng chết kẹt, vì lẽ gì phải lạnh lẽo thê lương sống qua ngày!

Càng nghĩ càng giận, Tôn thị ném cả xấp giấy thật dày lên đầu Cố Kiến Thâm: “Toàn viết qua loa, trở về chép lại!”

Cố Kiến Thâm cúi đầu nói: “Vâng.”

Tôn thị phiền muộn trong lòng, phất tay bảo Cố Kiến Thâm rời đi.

Nàng đối xử như thế với hần, Cố Kiến Thâm lại chẳng có vẻ đau lòng, hần đi thẳng ra ngoài, lại cảm thấy bầu trời mù mịt bên ngoài thật đẹp.

Khí trời dần lạnh, thu đi đông sẽ đến.

Nhưng hần chưa bao giờ sợ giá lạnh, bởi vì thời thời khắc khắc hần đều ở trong băng lãnh.

Khi đi tới hậu hoa viên, hần nói với thái giám phía sau: “Ta ngồi ở đây một lát, các người ra ngoài chờ đi.”

Bọn thái giám tất nhiên luôn miệng thưa vâng.

Trong hoa viên đã sớm không còn những đóa hoa kiều diễm, chỉ sót lại những cành khô trơ trọi, lộ ra vẻ thê lương và cô đơn, lại trông như Tôn thị đang tức nổ phổi.

Khóe miệng Cố Kiến Thâm cong lên. Hần mở lòng bàn tay, lộ ra một mảnh sứ vỡ.

Đây là mảnh vỡ của ly sứ bị Tôn thị quăng bể ...

Cố Kiến Thâm nhìn nó chăm chăm một lúc, thoáng sau bất thành lình dùng nó xẹt qua mu bàn tay mình.

Tức thì máu tươi tuôn ra, hấn nhìn vết thương bị nứt, dòng máu trào ra, ngay cả lông mày cũng chẳng nhúu một lần.

Đau không? Vẫn tạm.

Hấn cẩn thận chôn mảnh sứ vỡ, tay rứt vào trong ống tay áo rộng lớn.

Trên mu bàn tay nhỏ non nốt vẫn đang chảy máu, nhưng môi mỏng hấn lại nhếch lên, con người sáng lạn ngời ngời.

Khi Thẩm Thanh Huyền vào cung rất đổi kinh ngạc, vì tới thời gian này, lần nào tiểu hoàng đế cũng canh giữ ở ngoài cửa ngự thư phòng, bất kể y nói thế nào hấn đều khăng khăng chờ ở kia.

Vì không để hấn chờ, y ngày càng tới sớm, nhưng y sớm một khắc, tiểu hoàng đế ở đó, sớm hai khắc, tiểu hoàng đế vẫn ở đó.

Nhận ra thời gian không quy luật của mình trái lại còn khiến Cố Tiểu Thâm chờ lâu hơn, thành thử y đều đúng hạn đến đây, thế thì tiểu hoàng đế không cần đứng kia chờ y từ rất sớm nữa.

Thế nhưng hôm nay ... Cố Kiến Thâm không đứng cạnh cửa.

Thẩm Thanh Huyền mong hấn dừng ra ngoài chịu lạnh, nhưng ngày thường có khuyên cỡ nào hấn cũng không nghe, hôm nay sao tự dưng nghe lời rồi?

Thẩm Thanh Huyền mang theo nghi hoặc vào phòng, gần như vừa bước vào là đã nghe thấy mùi máu tanh thoang thoảng.

Chuyện gì xảy ra?

Thẩm Thanh Huyền nhúu mày, ngẩng đầu nhìn sang.

Trước án cao rộng, Cố Tiểu Thâm vùi đầu viết ...

Chép kinh? Sao lại chép nữa rồi?

Thẩm Thanh Huyền bước nhanh tới, tập trung nhìn, nhất thời trong lòng tê rần: “Bệ hạ, người đây là ...”

Cố Kiến Thâm làm như mới nhận ra y tới, hẩn vội vã rút tay lại, hấp tấp nói: “Quốc sư đến rồi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng đã nhìn thấy, sao có thể mặc hẩn giấu giếm? Y cầm cánh tay hẩn, hất ống tay áo ra, đập vào mắt là vết đỏ cực đậm trên mu bàn tay.

Giọng Thẩm Thanh Huyền lạnh tới cùng cực: “Chuyện gì đây!”

Mi mắt Cố Kiến Thâm khẽ chớp, thấp giọng: “Không có việc gì, không sao đâu.”

“Sao lại không hề gì?” Thẩm Thanh Huyền không hỏi thêm nữa, vội vàng gọi thái giám, bảo họ đi đun nước sạch.

Nghĩ kỹ, y lại không yên lòng lang băm trong cung, dứt khoát nói: “Bệ hạ chờ ta một lát.”

Cố Kiến Thâm không muốn y đi: “Liên Hoa ca ca ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần sẽ trở về rất nhanh.”

Nói xong y đứng dậy xuất cung, về lấy thuốc trị thương tốt nhất, dùng tốc độ nhanh nhất về cung.

Cố Kiến Thâm thấy y đến liền luôn miệng nói: “Trẫm không sao mà, thật sự không sao đâu.”

Thẩm Thanh Huyền mím môi, không nói tiếng nào thanh lý vết thương cho hẩn.

Kỳ thực không cần hỏi y cũng đoán được xảy ra chuyện gì ...

Nhất định là Tôn thị kia làm! Nghe đâu hôm qua nàng và Vệ Tấn cãi vã, chỉ sợ hôm nay chưa nguôi giận, cho nên trút giận lên Cố Kiến Thâm.

Sao lại có người đàn bà như thế! Còn là mẫu thân nữa! Đúng là ghê tởm chết đi được!

Thẩm Thanh Huyền đè nén hỏa khí, cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc cho hần.

“Bệ hạ, có thể sẽ hơi đau, người nhẫn nhịn chút nhé.”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng đáp: “Trẫm không sợ đau.”

Do đâu lại có người không sợ đau? Đơn giản vì đau nhiều nên học được cách nhẫn nại.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng tột bậc, động tác cũng ngày càng nhẹ nhàng.

Sau khi băng bó cẩn thận, Cố Kiến Thâm bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói đáng thương xen lẫn yếu ớt: “... Có phải mẫu hậu không thích ta không.”

Nghe hần nói Thẩm Thanh Huyền thực sự muốn vác dao đi chém chết Tôn thị!

Từ trước tới giờ Cố Kiến Thâm mù quáng kính ngưỡng nàng, thấp hèn khát cầu tình mẹ không tồn tại, sẽ vì chút việc nhỏ nàng làm mà vui vẻ thật lâu, thế mà lúc này hần lại hỏi một câu như vậy.

Tôn thị phải phát điên cỡ nào mới có thể khiến Cố Kiến Thâm đau lòng nhường ấy!

Thẩm Thanh Huyền đau đớn trong lòng, không nỡ để hần thất vọng, vì thế gạt hần: “Sao có thể? Người là đứa con duy nhất của thái hậu, nàng nhất định thích người.”

Cố Kiến Thâm cúi đầu, vai khẽ run, dường như đang kìm nén tiếng khóc: “Nhưng nàng bảo ... nàng thà rằng không sinh ra ta.”

Đầu Thẩm Thanh Huyền kêu “oang” một tiếng, ôm lấy hắn, triệt để không muốn nói thay cho Tôn thị!

Cố Kiến Thâm mặc cho y ôm, giọng nói nghẹn ngào, tràn trề dè dặt mà bảo: “Chỉ có người tốt với ta.”

Âm thanh non nớt của hắn từng chút nện vào trái tim Thẩm Thanh Huyền: “Liên Hoa ca ca, ta ... chỉ có người.”

Bàn về kỹ năng bán thảm, Bệ hạ đã đứng hai thì không ai dám đứng nhất._.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Không Xa Không Rời

Thẩm Thanh Huyền ôm chầm hắn, thở dài nói: “Bệ hạ, kiếp này thần nhất định không xa không rời người.”

Không xa không rời.

Cố Kiến Thâm dựa vào bả vai y, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước.

Hắn làm ra dáng vẻ này chủ yếu để Thẩm Thanh Huyền buông lỏng cảnh giác, khiến y triệt để cảm nhận được hắn tin tưởng y, còn tin y hơn cả Tôn thị.

Thế thì dã tâm Tần Thanh sẽ càng bành trướng.

Thế mà y lại bảo, kiếp này y sẽ không xa không rời hắn.

Quả là bốn chữ tựa như mộng ảo.

Không rời —— không xa rời.

Không bỏ —— không vứt bỏ.

Huyết mạch chí thân của hắn toàn bộ đều rời xa hắn, vứt bỏ hắn, cõi đời này sao có thể có người không rời không bỏ hắn.

Không đúng ... Trên đời này tại sao lại có bốn chữ này? Không chân thực.

Song hắn thấy vui lắm, nghe y nói thế, hắn thực sự rất vui.

Bất kể ra sao, Tần Thanh quả thật tốt hơn Tôn thị và Vệ Tấn nhiều, mặc dù đều đang lợi dụng hắn, nhưng ít nhất Tần Thanh còn phủ mật đường bên

ngoài độc dược, cho hân nếm trái được mùi vị ngọt ngào.

Cổ Kiến Thâm cong môi, trong mắt có thêm một tia thật lòng chân tình, hân khê giọng nói: “Cám ơn người.”

Giả cũng không sao, đây là cái ôm ấm áp nhất mà kiếp này hân nhận được.

Thẩm Thanh Huyền trấn an hân: “Bệ hạ yên tâm, những thứ người mất đi, thần sẽ tìm về từng cái cho người.”

Quan tâm của người nhà, y sẽ cho hân; hoàng tọa huy hoàng, y sẽ giúp hân ngồi vững; toàn bộ thiên hạ; y sẽ bảo vệ vì hân.

Lời thề này, Thẩm Thanh Huyền sẽ dùng một đời để thực hiện.

Cổ Kiến Thâm cười mà chẳng ừ hử gì, song tâm tình lúc này phải nói sung sướng cực kỳ.

Tựa như đứng trong vực sâu ngược nhìn một tia sáng, tuy rất có khả năng đó là ánh sáng phản xạ từ lưỡi đao sắc bén nào đó, nhưng nó mỹ lệ và rực rỡ vô hạn, làm người ta lòng say thần mê.

Xử lý xong vết thương, Cổ Kiến Thâm lại muốn chép kinh Phật.

Sao Thẩm Thanh Huyền có thể để hân tiếp tục khổ cực? Y bảo: “Bệ hạ để đó đi, giao cho ta là được.”

Cổ Kiến Thâm lắc đầu nói: “Ta luôn cảm thấy lừa gạt mẫu hậu như thế, trong lòng không sao đành.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người làm mẹ đều luôn hy vọng con mình có thể khỏe mạnh trưởng thành. Thái hậu nghiêm khắc, nhưng lòng vẫn còn đó, mặc dù Bệ hạ lấy hiếu làm gốc, song cũng không thể cứng nhắc. Biết rõ chép kinh vô ích, lại còn kiên trì thế này, chẳng khác gì đang chỉ dẫn thái hậu phạm sai lầm.”

Cố Kiến Thâm dừng lại.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Thái hậu cao quý, người bình thường không được nói chen vào, nhưng Bệ hạ không nhất thiết đâm lao phải theo lao, mà nên dùng chút thủ đoạn uyển chuyển tránh cái sai mới là lẽ phải.”

Y nói thế, Cố Kiến Thâm tất nhiên đáp: “Quốc sư nói phải.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Hôm nay tay Bệ hạ bị thương, việc học của chúng ta vẫn nên tạm ngừng đi.”

Cố Kiến Thâm vội vàng nói: “Ta không sao.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ, mọi việc nên tiến dần theo trình tự, không thể nóng vội.”

Cố Kiến Thâm nhúu chặt mày, hăn muốn học, thực sự rất muốn học.

Thẩm Thanh Huyền hiếm khi thấy hăn lộ ra dáng dấp tùy hứng, thành ra không khỏi mềm giọng: “Bệ hạ nên dưỡng thương cho tốt, đợi đến mai, thần sẽ mang thêm nhiều quyển sách cho người.”

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, gật đầu nói: “Quốc sư, một lời đã định.”

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng đáp: “Một lời đã định.”

Tuy không học đạo pháp, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn không đi, y ở phàm thế ba mươi năm là người có tài danh, không chỉ một bút kinh diễm thế nhân, mà họa bút vung lên, lại tái hiện được cả một giang sơn.

Thẩm Thanh Huyền có lòng bồi dưỡng khí phách ý chí Cố Kiến Thâm, cho nên cầm bút lên, vì hăn mà vẽ một bức tranh sơn thủy.

Vẩy mực lên giấy, ý vị sẵn có, trong tranh có núi sông rừng, trong ngực có vạn nghìn gò khe!

Nơi đầu bút lông y lướt qua, rung động đến tận tâm can!

Cố Kiến Thâm ngắm tới mức sửng sờ, hắn chưa từng gặp cảnh sắc nghệ thuật thế này?

Mây mù trôi nổi, núi non trùng điệp, ngắm nhìn non sông, lòng dạ sáng tỏ thông suốt, như thể những đăm chiêu nghĩ suy trước kia đều là ruội nhăng bu quanh, quấy quá không sao tả xiết!

Thẩm Thanh Huyền thu bút, thấy hài đồng bên cạnh lộ vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi hỏi hắn: “Bệ hạ thích không?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, nửa ngày mới thốt một câu: “Quốc sư đại tài.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Chẳng qua cũng chỉ là chút tài mọn.”

Tầm mắt Cố Kiến Thâm rơi vào núi sông trên đó, bỗng nhiên nhắm mắt lại, hắn nói: “Nếu có cơ hội, trăm nhất định mời quốc sư xem giang sơn còn xinh đẹp hơn.”

Thực ra bọn họ đã cùng nhau ngắm không biết bao nhiêu lần, đương nhiên Cố Kiến Thâm đều quên mất, Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vậ thần cảm tạ Bệ hạ trước.”

Ngày hôm nay trôi qua cực nhanh, thấy sắc trời nhá nhem tối, Thẩm Thanh Huyền không thể không đi.

Mắt Cố Kiến Thâm tức thì lộ ra vẻ không nỡ.

Thẩm Thanh Huyền trấn an hắn nói: “Bệ hạ, ngày mai gặp lại.”

Cố Kiến Thâm gật đầu, sau khi đáp xong bỗng nhiên lại nói: “Đêm nay quốc sư có đến không?”

Chép kinh Phật xong, tất nhiên Thẩm Thanh Huyền phải tới một chuyến, y đáp: “Sẽ đến.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi y: “Khi nào?”

Thẩm Thanh Huyền báo thời gian.

Cố Kiến Thâm hơi chần chờ, sau cùng vẫn nói: “Nếu quốc sư tới, có thể đến thăm thăm chút không?”

Thẩm Thanh Huyền không sao hiểu được, y nói: “Đã trễ như thế, sẽ quấy rầy Bệ hạ nghỉ ngơi.”

Cố Kiến Thâm hiềm thấy cố chấp nói: “Có trễ cỡ nào cũng không sao, xin hãy tới thăm ta.”

Ngay cả chữ xin hãn cũng đã dùng, Thẩm Thanh Huyền không tiện từ chối nữa.

Đêm đó, Thẩm Thanh Huyền đạp trắng lên vào cung, trước tiên y đặt kinh Phật vào chỗ, sau đó mới tới thăm cung Cố Kiến Thâm.

Y nhẹ nhàng tiến vào, nhìn thấy tiểu hoàng đế đang nằm nghiêng trên long tháp.

Muộn vậy rồi, quả nhiên hãn đã ngủ ...

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu bật cười, toan rời đi.

Cố Kiến Thâm bất thành lỉnh quay đầu, đôi mắt đen láy chuẩn xác khóa chặt y: “Quốc sư?” Trong giọng nói lạnh lạnh làm gì có chút buồn ngủ nào?

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Bệ hạ vẫn chưa ngủ sao?” Y vừa nghĩ lại hỏi, “Đang đặc biệt chờ ta ư?”

Cố Kiến Thâm nói: “Chỉ là ngủ không được.”

Thẩm Thanh Huyền nghi ngờ hỏi: “Có tâm sự sao?”

Cố Kiến Thâm đứng dậy, thân ảnh nhỏ gầy càng lộ vẻ cô độc trong đêm tối: “Không có.”

Thẩm Thanh Huyền đến gần hần nói: “Vậy sao lại ngủ không được?”

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng đáp: “Rất tối.”

Thẩm Thanh Huyền bật cười, trong lòng thì nghĩ: Suy cho cùng vẫn là trẻ con, vẫn biết sợ tối.

Y dụ giọng hỏi hần: “Cần thần đốt đèn không?”

“Không cần.” Cố Kiến Thâm lại nói, “Quốc sư, người có thể ở bên cạnh trẫm không?”

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên đồng ý.

Cố Kiến Thâm vỗ vỗ bên cạnh: “Nếu không so đo, quốc sư có thể ngủ cạnh ta không?”

Thẩm Thanh Huyền sững sờ, chưa kịp phản ứng lại.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Bên cạnh có người, thiết nghĩ có thể ngủ ngon hơn.”

Thẩm Thanh Huyền đi tới, ngồi bên mép giường bảo: “Bệ hạ ngủ đi, thần ở đây.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, hần nói: “Trẫm ngủ, người cũng đừng đi.”

Thẩm Thanh Huyền chỉ cho rằng hần đang làm nũng, song vẫn thấy đau lòng: “Được.”

Cố Kiến Thâm nằm trên giường, cuốn chăn, giương mắt nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền thương hần còn nhỏ, ánh mắt rất đổi dịu dàng: “Ngủ đi.”

Cố Kiến Thâm nhìn một lúc, mắt nhắm lại, ngủ một giấc bình yên chưa từng có.

Tần Thanh sẽ không giết hẳn, ít nhất là những năm này, y sẽ không giết hẳn.

Thật tốt ...

Trong màn đêm đen kịt vắng lặng, có người ở bên cạnh, thật tốt.

Thẩm Thanh Huyền vốn tưởng mình trông người này ngủ một đêm là đủ rồi, ai mà ngờ vừa trông liền trông rông rã suốt năm năm.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Y Luôn Cảm Thấy Hưởng Đi Nay Của Họ Không Đúng Lắm

...

Năm năm này đối với Thẩm Thanh Huyền mà nói khá là bận rộn.

Y phải cho tiểu hoàng đế giáo dục nên có: Từ Nho học tới luật học, từ đạo trị quốc đến tu thân dưỡng tính, rồi từ cường thân kiện thể đến ý chí khí phách ... Những thứ này không phải chỉ đơn giản như nói ngoài miệng, mà từng cái phải theo trình tự, Tôn chủ đại nhân bày tỏ mình có thể mở lớp học cấp tốc được rồi.

Lẽ dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có tiềm chất của hoàng đế, giống như Cố Kiến Thâm vậy, vừa học đã rõ, học một hiểu mười, chăm chỉ ngoan ngoan lại còn hiểu học, quả thực ưu tú đến không thể ưu tú hơn.

Thẩm Thanh Huyền ngày càng thích Cố Tiểu Thâm, tình cảm chăm bẵm đồ đệ bị thời gian nhấn chìm đã lâu được kích phát một cách tròn vẹn.

Ba người đồ đệ kia của y, tuy tư chất đều thuộc hàng đầu, nhưng lão đại Hạ Đình cường thể lạnh tình, lão nhị Xích Dương Tử khó nắm bắt như gió, lão tam Mộc Huân khi còn bé thì ngoan cực kỳ, thế mà càng lớn càng tùy hứng, hoàn toàn không hiểu y nghĩ cái gì.

Cứ thế mà so, Cố Tiểu Thâm quả thực là mẫu mực của đồ đệ tốt. Vừa thông tuệ bớt lo, vừa khiến người thương tiếc, người dạy dỗ là y hết sức có cảm giác thành tựu.

Nói chung, tâm trạng Thẩm Thanh Huyền bây giờ chẳng khác nào cha già cưng chiều con thơ, không so thì không thấy tổn thương, mà vừa so ... ba vị “nhị tử” đầu tiên cũng phải vứt đi.

Năm năm này, quan hệ bọn họ ngày càng gần gũi, ngoại trừ mỗi đêm “dỗ ngủ”, Thẩm Thanh Huyền thiết nghĩ “tiểu đồ đệ” này của mình có thể nói là hoàn mỹ.

May mà dỗ ngủ không lẫn qua lẫn lại quá nhiều, Thẩm Thanh Huyền không chịu nằm long sàng, chỉ trông giữ bên cạnh hắc, thấy hắc ngủ rồi mới rời đi.

Về sau y phát hiện, y vừa đi Cố Kiến Thâm liền tỉnh ngay, hơn nữa rất khó ngủ tiếp.

Thế mà tính tên này vừa bền vừa dai vô cùng, ngủ không ngon nhưng hôm sau vẫn có thể lên tinh thần, sau cùng vẫn bị Thẩm Thanh Huyền thường xuyên qua lại phát hiện.

Y hỏi hắc: “Tối ngủ không ngon sao?”

Cố Kiến Thâm do dự thật lâu, sau cùng hắc thẳng thắn bảo: “Quốc sư, trăm ngủ rồi người cũng đừng đi, được không?”

Đây là lần thứ hai hắc nói câu này, lần đầu Thẩm Thanh Huyền không xem là chuyện to tát, nhưng tới lần hai y không cách nào không để bụng.

“Lúc thần rời đi đánh thức người ư?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Ta tỉnh dậy giữa chừng, vừa tỉnh sẽ khó mà ngủ tiếp.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt: “Ra là thế à?”

Cố Kiến Thâm gật đầu.

Ngay đêm đó Thẩm Thanh Huyền ở lại, đương nhiên y đợi ở bên hông giường, y muốn xem tình trạng giấc ngủ của Cố Kiến Thâm.

Có y ở đây, Cố Kiến Thâm ngủ rất nhanh, nhưng cỡ chừng hơn nửa canh giờ sau, tiểu hoàng đế vốn đang ngủ rất ngon bỗng nhiên mở mắt ra, trong con người toàn là vẻ thanh minh, làm gì có chút buồn ngủ nào.

Thẩm Thanh Huyền hoảng sợ, y thấp giọng gọi hắc: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm quay đầu, nháy mắt nhìn thấy y, tất cả đề phòng đều biến mất, trong đôi người tràn đầy không muốn xa rời: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Ngủ đi, thần ở đây.”

Cố Kiến Thâm lại ngủ tiếp.

Một đêm này, Thẩm Thanh Huyền xem như biết rõ vì sao Cố Kiến Thâm ăn ngon uống ngọt, không tiếp tục thức đêm vẫn gây yếu nhược ấ.

Bởi vì chất lượng giấc ngủ thực sự quá kém! Hắc đang tuổi lớn, giấc ngủ không tốt gây tổn thương rất lớn cho cơ thể, bất kỳ đồ ăn gì cũng không bồi bổ được.

Hôm sau, Thẩm Thanh Huyền hỏi Cố Kiến Thâm: “Ban đêm Bệ hạ vẫn luôn như vậy ư?”

Cố Kiến Thâm cup mắt nói: “Vẫn luôn như vậy.”

Chuyện này thiệt sự làm người ta lo lắng mà, Thẩm Thanh Huyền thở dài: “Bệ hạ an tâm ngủ yên, hôm sau thần chắc chắn làm bạn bên cạnh người.”

Cố Kiến Thâm cười rất chi là vui vẻ.

Từ đó về sau, hàng đêm Thẩm Thanh Huyền đều lưu lại trong tẩm cung hoàng đế, đương nhiên y vẫn không ngủ trên giường hắc, như vậy quá mạo phạm, y làm hoàng hậu nhiều năm, vẫn hiểu quy củ ra sao.

Cố Kiến Thâm thấy y khẳng khẳng không ngủ với hắc, thành thử lén lút chuẩn bị một cái giường cho y.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, âm áp trong lòng, thế là hai người bắt đầu tháng ngày ở chung phòng dài hạn.

Có Thẩm Thanh Huyền làm bạn, chất lượng giấc ngủ Cố Kiến Thâm tăng lên gấp bội, ban đầu hần cũng hay tỉnh, nhưng chỉ cần nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền, thoáng cái hần sẽ lại ngủ thiếp đi.

Dần dà ... Cố Kiến Thâm từ một đêm tỉnh mấy lần biến thành một hai lần, cho đến về sau có thể ngủ tròn một đêm tới hừng đông.

Chất lượng giấc ngủ tốt mang ích lợi cho cơ thể vô cùng rõ ràng.

Tiểu hoàng đế vẫn luôn gây yếu rốt cục bắt đầu cao lên, không chỉ có vậy mà còn ngày càng rắn chắc.

Từ khi biết chăm chỉ rèn luyện sẽ làm được “ngực vỡ đá tảng”, Cố Kiến Thâm liền ham mê luyện tập vào sáng sớm, ban đầu chỉ là đánh vài quyền, sau đó gia nhập cưỡi ngựa bắn cung phóng ngựa, suốt một quá trình, thị nhân bình thường hoàn toàn đuổi không kịp.

Bọn thị vệ đều cho rằng tư chất Bệ hạ hơn người, là kỳ tài luyện võ, nhưng thực chất tất cả đều nhờ công lao pháp môn kia của Thẩm Thanh Huyền.

Tu hành pháp môn này là con đường rất dài, mới đầu không phát hiện, nhưng năm năm trôi qua, chỗ tốt đã thấm bổ khắp vị trí cơ thể, cộng thêm Cố Kiến Thâm nhiệt tình vận động, hiệu quả càng vượt trội hơn, Thẩm Thanh Huyền cùng đưa ngựa với Cố Kiến Thâm của hiện giờ, bản thân đã mệt tới nỗi thở hồng hộc.

Bởi vậy có thể thấy ... tương lai tiểu hoàng đế không thể nào lường trước được.

Không chỉ thân thể khỏe mạnh, tính cách Cố Kiến Thâm so với trước kia cũng tốt hơn rất nhiều.

Thẩm Thanh Huyền giáo dục hết sức thành công, không chỉ không bị gò bó trên phương diện lý thuyết, lại càng không “học lệch”, bất kể là lý luận trị quốc, hay là văn học tu dưỡng, y đều truyền thụ dẫn dắt Cố Kiến Thâm từng cái một.

Nếu là quốc sư Vệ quốc Tần Thanh, hẳn không dạy được những thứ này, nhưng Thẩm Thanh Huyền là ai cơ chứ? Không nhắc tới thân phận đại lão giới tu chân, chỉ cần là “Thẩm hoàng hậu” dày công tu dưỡng cũng đủ cho Cố Kiến Thâm lợi ích cả đời.

Điều duy nhất khiến Thẩm Thanh Huyền buồn rầu là ...

Cố Kiến Thâm vẫn y lại y vô cùng, hoặc nên nói càng thêm y lại.

Đương nhiên đây không phải chuyện xấu ... Dù sao chuyện này họ tới phạm thể chủ yếu nhất là để Cố Kiến Thâm thích mình lần nữa.

Cố Kiến Thâm tin cậy y, không muốn xa rời y, việc này có lợi cho phát triển tình cảm mai sau, hẳn là có lợi cho y.

Nhưng thực ra Thẩm Thanh Huyền lại lo ...

Y luôn cảm thấy hướng đi này của họ không đúng lắm ...

Vì quá nhỏ nên thường ở chung, y là nam, lại còn lớn tuổi hơn hẳn nhiều, dường như tiểu hoàng đế hoàn toàn xem y với vai trò cha anh.

Bây giờ nhất định Cố Kiến Thâm thích y, điểm này Thẩm Thanh Huyền không hề nghi ngờ, song ngọc giản lại không có xú động tĩnh nào ... Điều này đồng nghĩa Cố Kiến Thâm hoàn toàn thích y như cha anh.

Hiển nhiên kiểu thích này không phù hợp yêu cầu ngọc giản.

Cho nên Thẩm Thanh Huyền ưu sầu cực kỳ, y lại bất cần nữa rồi, có năm năm này làm đệm, sao có thể biến chất sang kiểu thích kia được?

Chưa kể tới Cố Kiến Thâm, ngay cả y cũng không cách nào sinh ra loại tình cảm ấy với đứa trẻ do chính tay mình nuôi nấng.

Như vậy thì kỳ quá!

Thất sách ... gần đây Thẩm Thanh Huyền càng thấy mình thất sách.

Song trước tình huống năm năm trước, y cũng chỉ có thể làm vậy, tiểu hoàng đế non nớt được nuôi trong bầy sói, y không chăm sóc hẳn, sợ rằng hẳn không sống được tới giờ.

Sống còn sống không được, còn yêu đương gì nữa?

Thẩm Thanh Huyền sâu ơ là sâu, tuy nhiên chẳng biết làm sao, chỉ đành đi được bước nào hay bước đó.

Mấy năm qua y tất nhiên đã đứng vững gót chân trong triều, đã có thể quang minh chính đại đối cứng với Vệ Tấn.

Chủ yếu Cố Kiến Thâm ngày càng lớn dần, y nói gì thì nghe nấy, cho nên y mới được rất nhiều triều thần không quen nhìn Vệ Tấn, lại ủng hộ chính thống tín nhiệm.

Mà kế hoạch Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị năm năm sắp có thể triển khai rồi.

Vệ Tấn nhảy nhót lâu như vậy, nên cút đi rồi.

Ban đêm, khi Thẩm Thanh Huyền đến, Cố Kiến Thâm vẫn chưa ngủ.

Mọi khi tiểu đồng ngủ trên giường cũng có thể bị nhấn chìm trong đệm chăn, ấy mà giờ đã trưởng thành thành thiếu niên cao lớn, Thẩm Thanh Huyền nhìn mà thốn thức không thôi.

Sao cứ thấy mới qua mấy năm mà tiểu tử này trông còn cao hơn y nữa vậy?

Trước đây còn hay nhõng nhẽo vùi y ngủ cạnh hân, bây giờ thì không nhắc nữa, dự là y thật sự lên ngủ, hân có thể còn ngại chậ nữa kìa.

Cổ Kiến Thâm thấy y tới, trên gương mặt anh tuần ngập tràn vui sướng: “Quốc sư mau tới, trẫm để dành đồ tốt cho người này.”

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền không cần vào cung mỗi ngày nữa, gần đây những gì có thể dạy Cổ Kiến Thâm y đều đã dạy, thứ hai là hiện tại y bị triều chính quấn thân, thực sự rất bận.

Đương nhiên ban ngày không đến, nhưng buổi tối nhất định phải đi.

Thẩm Thanh Huyền trước tiên hành lễ, rồi đi tới hỏi: “Là vật gì thế?”

Cổ Kiến Thâm lấy một quả trái cây đỏ tươi sáng bóng từ trong tay áo.

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên.

Cổ Kiến Thâm nói: “Không ăn được, nhưng rất đẹp, ban ngày ta nhìn thấy ở ngự hoa viên đó.”

Có thể nói Thẩm Thanh Huyền thích quá chừng, y cong tít mắt nhận lấy: “Đa tạ Bệ hạ.”

Cổ Kiến Thâm cười nói: “Người đó, sao lại thích mấy thứ kỳ quái này chứ.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn quả nhỏ đỏ tươi trong tay, vô cùng nhớ nhung đôi mắt nguyên bản của Cổ Kiến Thâm.

Cổ Kiến Thâm thấy y thích thành cái vẻ kia, ban đầu cứ tưởng Thẩm Thanh Huyền giả vờ thích màu đỏ, bây giờ lại hết sức chắc chắn, người này thích thật sự.

Màu sắc chẳng lành này là sắc thái khiến người chán ghét, là màu sắc hân mang từ lúc sinh ra, được Thẩm Thanh Huyền yêu thích thật lòng.

Nghĩ tới đây, Cố Kiến Thâm tức thì cảm thấy lồng ngực nóng lên, dâng lên một loại cảm giác sung sướng quý dị.

Bởi vì Thâm Thanh Huyền thích, đương nhiên y cũng không ghét mà vứt bỏ mình, khi soi gương hắn cũng không cần che dấu vết đỏ trên vành tai nữa.

Sao lại là điềm gở? Màu máu tươi này là điềm gở ư? Nhưng màu đỏ này cũng không đại biểu cho ánh sáng mặt trời và sinh mạng mới.

Dù quả này có ăn được, Thâm Thanh Huyền cũng không nỡ ăn, y cẩn thận cất kỹ nó, rồi lên tiếng: “Bệ hạ, thời tiết dần nóng, không bằng mấy ngày nữa mang thái hậu tới hành cung ngủ hè.”

“Được,” Cố Kiến Thâm thuận miệng đáp: “Làm phiên quốc sứ chuẩn bị.”

Thâm Thanh Huyền nói: “Là bốn phận của thần.”

Thời gian không còn sớm, hai người không nói thêm nữa, từng người lên giường ngủ.

Hôm sau trên triều, Thâm Thanh Huyền đề ra chuyện nghỉ hè, Cố Kiến Thâm tự nhiên hoàn toàn đồng ý, Vệ Tấn lại bất mãn nói: “Hành cung hoang phế không tu sửa, Bệ hạ cùng thái hậu vào ở, nhất thiết phải xây dựng rầm rộ, bây giờ Nam Địa đang mùa mưa, nếu có nạn hồng thủy, quốc khố khan hiếm thì phải làm sao!”

Thâm Thanh Huyền bắt đầu trách gã như mọi khi: “Thân thể Bệ hạ là căn bản quốc gia. Hành cung vốn là nơi nghỉ hè, lẽ ra nên tu sửa hàng năm, chẳng lẽ Bệ hạ không vào ở, hành cung liền trở thành đất hoang?”

Trên thực tế, hàng năm Vệ Tấn đều sẽ vào đó ở một thời gian, sao có thể không tu sửa? Căn bản là náo nhiệt cực kỳ, chẳng qua do Vệ Tấn to gan lớn mật, tu hú chiếm tổ khách nên không muốn để Cố Kiến Thâm đi.

Thâm Thanh Huyền lại nói: “Về phần Nam địa lũ lụt, cũng chẳng nhọc Lý Vương ưu tâm, đây là chức trách của Khâm Thiên Giám, thần đã đo lường

tính toán từ trước rồi.”

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền được mọi người ủng hộ, dám rạch ròi chống lại Vệ Tấn, lại thêm sự tín nhiệm của Cố Kiến Thâm, phải nói mấy năm nay Khâm Thiên Giám càng vì y mà ra sức!

Vốn dân chúng quan tâm nhất là mưa thuận gió hòa, mà mấy năm qua Vệ quốc thực sự MƯA THUẬN GIÓ HÒA!(Câu này nguyên gốc là: “Mà mấy năm qua Vệ quốc đúng nghĩa mưa thuận gió hòa được viết hoa”. Nên mình viết hoa luôn:v)

Dù sao có vị đại lão như Thẩm Thanh Huyền ở đây, dù gió không dịu mưa không thuận, y cũng có thể làm cho thuận.

Chuyện nghỉ mát cứ được quyết định như thế.

Sở dĩ muốn để Cố Kiến Thâm cùng Tôn thị đi hành cung là vì, Thẩm Thanh Huyền định chuẩn bị một món quà lớn cho Tôn thị.

Điều tra nhiều năm như vậy, Thẩm Thanh Huyền vô cùng rõ sở thích của Tôn thị.

Năm đó khi vào cung, nàng ngưỡng mộ tiên đế, thế nhưng tiên đế bạc tình, mới mẻ mấy ngày liền thấy hết hứng thú, lạnh nhạt nàng.

Tôn thị kiêu căng tự mãn, bỗng cảm thấy không cam lòng, vậy mà tự đào hố mình sử dụng thủ đoạn, dụ dỗ tiên đế.

Tiên đế tình dậy giận tím mặt, phất tay áo rời đi, từ đó Tôn thị triệt để mất thánh tâm.

Trùng hợp là nàng mang thai trong một đêm, trở thành phi tử mang dòng dõi duy nhất trong hậu cung.

Tôn thị thiết nghĩ đứa nhỏ này là tương lai của nàng, chỉ cần sinh ra, tiên đế nhất định sẽ vì hài tử mà thương tiếc nàng.

Ôm mong đợi đó, nàng nhọc nhằn khổ sở sinh hài tử ra, dần vật tới mức nửa cái mạng đã sắp không còn, kết quả tiên đế không chỉ không thay đổi thái độ với nàng, mà còn vì nốt ruồi son kia giận chó đánh mèo lên nàng, cho rằng nàng dùng thủ đoạn bỉ ổi, nên sinh ra đứa con mang điềm chẳng lành, vì vậy ngày càng chán ghét.

Lần này Tôn thị nản lòng thoái chí, hận thấu tiên đế và cũng cực kỳ oán Cố Kiến Thâm.

Nàng vốn là kẻ ích kỷ, hiện giờ càng thấy mình oan ức không sao tả xiết, sao có thể thích đứa con mang tai vạ cho mình?

Nàng sống mơ màng một mình qua ngày. Không ngờ rằng sẽ có ngày trở thành thái hậu, mới thấy được “khổ tận cam lai”, rồi lại bị lời ngon tiếng ngọt của Vệ Tấn lừa gạt, nên cảm thấy tương lai có hy vọng.

Song thực tế nàng yêu Vệ Tấn ư?

Chưa chắc, nàng đơn giản chỉ muốn có người cưng chiều nàng, chẳng qua cảm thấy tiên đế nhìn nàng không lọt mắt, mà Vệ Tấn lại thỏa mãn được lòng hư vinh của nàng.

Biết rõ tâm tư của nàng là có thể hốt thuốc đúng bệnh.

Nếu nàng muốn có người thích mình, vậy chỉ cần chuẩn bị cho nàng một người như thế là được.

Hai năm qua nàng và Vệ Tấn luôn giữ quan hệ, chủ yếu Vệ Tấn vẫn tình nguyện dụ dỗ nàng, nhưng nàng ngày càng mất kiên nhẫn, nhận ra Vệ Tấn căn bản không thật lòng yêu nàng, chỉ muốn lợi dụng nàng mà thôi.

Bấy giờ, để cho nàng tình cờ gặp được một người tri tâm phong lưu lỗi lạc ...

Không ngoài Thẩm Thanh Huyền dự liệu, vị tri tâm này chỉ cần ngon ngọt vài câu, Tôn thị thoáng cái ném Vệ Tấn ra sau đầu.

Hai tháng ở hành cung này, tất cả mọi người đều sung sướng.

Tôn thị tìm được “chân ái”, ngày ngày đắm chìm trong mộng đẹp.

Cố Kiến Thâm hiếm khi xuất cung, cảm thấy mọi thứ đều mới mẻ, chuyện gì cũng thú vị, phải nói vui sướng cực kỳ.

Thẩm Thanh Huyền biết hẳn thích cười ngửa bả cung, đợi tới khi khí trời mát mẻ, y hỏi hẳn: “Bệ hạ, có muốn đi săn bắn không?”

Bình thường đều là mùa thu mới săn, nhưng hoàng gia có bãi săn, vốn do người làm ra, Thẩm Thanh Huyền hơi bố trí lại, cũng có thể để Cố Kiến Thâm chơi thật tận hưởng.

Cố Kiến Thâm lập tức đáp: “Được! Quốc sư đi cùng trăm không?”

Thẩm Thanh Huyền hàm súc nói: “Thần không giỏi săn bắn, chỉ có thể theo sau Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Vậy trăm nhất định sẽ săn thật nhiều con mồi cho người!”

Thẩm Thanh Huyền thích cái vẻ phẫn chấn mạnh mẽ này của hẳn lắm: “Thần xin đợi.”

Xưa nay Thẩm Thanh Huyền làm việc gì cũng đều có chủ đích, y an bài đợt săn bắn lần này để các đại thần nhìn, tiểu Bệ hạ của bọn họ đã trưởng thành rồi.

Xã hội nam quyền luôn sùng bái sức mạnh, tuy Cố Kiến Thâm chưa lập công tích trên chính sự, nhưng khí thế giương cung bắn mặt trời đã đủ kinh sợ quần thần!

Thẩm Thanh Huyền trăm phương ngàn kế vạch mưu vì Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm cũng không phụ kỳ vọng của y.

Trên bãi sấn, nam nhi cưỡi ngựa rong ruổi, tư thế oai hùng hoàn toàn lộ rõ, Thẩm Thanh Huyền đứng ngóng từ xa, hết sức vui mừng.

Qua hai ba năm nữa, thiếu niên tuấn tú này nhất định sẽ thành vua một nước được vạn người kính ngưỡng!

Nói mới nhớ trước đây Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy Cố Kiến Thâm đẹp trai, đôi mắt là đẹp nhất, đẹp tới mức y không muốn nhìn những thứ khác.

Nhưng hôm nay, khi bỏ qua màu mắt, y lại phát hiện được rất nhiều điểm khác.

Chẳng hạn như khí phách của hắn, linh hồn của hắn, sự ưu tú của hắn.

Năm năm qua, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy một Cố Kiến Thâm chân chính.

Chắc có lẽ biết sẵn Cố Kiến Thâm không còn ký ức, cho nên y cũng tháo dỡ đề phòng, chân chính thưởng thức hắn.

Hai tháng ở hành cung nhoáng cái đã qua, sau khi hồi cung, Tôn thị cùng vị tri kỷ kia đã tình chàng ý thiếp, chặt chẽ không tách rời.

Trong cung không tự tại như hành cung, Tôn thị khó nén được nỗi tương tư, lén lút thả người vào.

Thẩm Thanh Huyền thấy độ lửa đã đến lúc, ngay lập tức nhân cơ hội dụ Vệ Tấn tới.

Lần này phải nói trong cung thái hậu náo nhiệt cực kỳ.

Vệ Tấn vốn ra vào thường xuyên, cung nhân không dám thông truyền, dù sao hoàng thúc tới chỗ thái hậu đã quá không bình thường.

Tôn thị sợ trong cung mình có tai mắt, nên gặp người trong lòng toàn giấu giếm họ, lén lén lút lút.

Thực ra nếu nàng không giấu, cung nhân thấy Vệ Tấn tới còn có thể bao che giúp nàng.

Giờ thì hay rồi, trong điện đang diên loan đảo phượng, Vệ Tấn trực tiếp xông vào.

Trong lúc nhất thời ... tình cảnh lúng túng tột bậc.

Tôn thị quần áo xốc xếch ngồi dậy từ trên giường, thấy Vệ Tấn đang đứng nghếch mặt tại chỗ.

Vệ Tấn cũng bối rối lắm, gã đội mũ xanh mấy năm cho ca ca đã tạ thế, vạn vạn không ngờ tới mình cũng đội.

Vệ Tấn giận tím mặt: “Cái con dâm phụ này!”

Tôn thị vốn đang đuối lý, nghe gã mắng thế cũng nổi cơn: “Nơi quan trọng như hậu cung, tại sao Vệ Tấn ngươi lại một mình xông vào!”

Lời này tức thì chọt trúng chỗ đau của Vệ Tấn, hai người bắt đầu mắng qua mắng lại.

Từ mấy năm qua, Thẩm Thanh Huyền đã bắt đầu trong tối trong sáng gây xích mích họ, Vệ Tấn không tin Tôn thị, Tôn thị dần thất vọng Vệ Tấn, hai người miễn cưỡng duy trì quan hệ, cũng chỉ vì Tôn thị lưu luyến lời ngon tiếng ngọt của Vệ Tấn, Vệ Tấn thì luôn cho rằng Tôn thị có thể giúp mình một tay.

Bây giờ hai người đã triệt để chết tâm.

Tôn thị nhìn thấu Vệ Tấn, Vệ Tấn cũng hiểu rõ con người Tôn thị.

Thứ hai người muốn đối phương đều không cho được, lần này hoàn toàn trở mặt ngay tắp lự!

Vệ Tấn giận dữ rời đi, Tôn thị cười lạnh trong lòng, xoay người tiếp tục thân thiết với nam nhân.

Hiềm nỗi khiến họ trở mặt thành thù vẫn chưa đủ, Thẩm Thanh Huyền còn muốn một lần giết luôn Vệ Tấn.

Vệ Tấn về phủ, tức khắc nổi trận lôi đình!

Mấy năm qua gã rất là bức mình, trên triều Thẩm Thanh Huyền ngang trời xuất thế, đối nghịch với gã mọi nơi, vậy mà gã lại không làm gì được y.

Bên ngoài Tần Thanh có tiểu hoàng đế ủng hộ, được hân quân lệnh, danh chính ngôn thuận còn hơn cả gã.

Gã ngấm ngầm phái vô số người ám sát Tần Thanh, tất cả đều một đi không trở lại.

Mấy năm qua, gã trở mặt nhìn Tần Thanh đứng vững gót chân, bản thân lại chẳng có biện pháp nào!

Đáng nhẽ gã giận chó đánh mèo với Tôn thị, thấy nàng làm mẹ còn chẳng thân với tiểu hoàng đế bằng một người ngoài, kết quả Tôn thị lại chơi gã kiểu đó.

Gã vốn đa nghi, càng cho rằng Tôn thị liên thủ với Thẩm Thanh Huyền, muốn nâng đỡ tiểu hoàng đế!

Vệ Tấn sao có thể cam tâm? Gã khổ tâm gầy dựng thật lâu, mắt thấy ngôi vị hoàng đế dễ như trở bàn tay, sao có thể từ bỏ?

Người Thẩm Thanh Huyền sắp xếp bên chỗ gã nhân cơ hội, xúi giục gã: “Vương gia, nếu đã vậy, không bằng dứt khoát ...”

Màu mắt Vệ Tấn tối sầm, gã động lòng.

Nếu còn tiếp tục thế này, chờ tiểu hoàng đế tự mình chấp chính, gã triệt để hết cơ hội!

Không bằng nhân lúc này nắm quyền, trực tiếp bức vua thoái vị!

Thẩm Thanh Huyền đang chờ gã tự mình đi vào chỗ chết đây.

Vệ Tấn tự cho rằng mình nắm giữ cấm quân, chỉ cần đánh bất ngờ diệt trừ hoàng đế và thái hậu là có thể thành công.

Song không ngờ Thẩm Thanh Huyền đã chuẩn bị từ trước, khi gã xông vào tẩm cung, một kiếm đâm xuống chỉ thấy bông bay tứ phía ...

Tim Vệ Tấn căng thẳng sắp hỏng, vừa quay đầu, đèn đuốc hoàng cung đã sáng rõ.

Tướng lĩnh cấm quân vốn trợ giúp gã bức vua thoái vị đã quỳ gối trước mặt Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, xin hạ lệnh thần tróc nã tặc tử!”

Gương mặt Cố Kiến Thâm không hề có cảm xúc.

Vệ Tấn thấy Thẩm Thanh Huyền đứng sau hẳn, vỡ lẽ mình rơi vào cạm bẫy do người khác bố trí!

“Vệ Thâm!” Vệ Tấn biết rõ giờ chết đã đến, lòng đầy oán hận mà gào, “Kẻ chân chính lòng muông dạ thú đang ở cạnh ngươi ...”

Gã còn chưa hết lời, Cố Kiến Thâm đã rút kiếm, đâm xuyên qua cổ họng gã.

Hành động này khiến mọi người đều chấn động.

Cấm quân, cung nhân, tất cả nhìn thấy cảnh này đều cúi đầu cụp mắt, không dám thở mạnh một tiếng.

Thiếu niên mười bốn tuổi, một kiếm đâm xuyên hoàng thúc mình.

Dù Vệ Tấn đúng người đúng tội, song một kiếm không hề do dự kia khiến người phát lạnh cả lưng.

Tiểu hoàng đế vô năng ư? Chỉ sợ rồng lên vào vực sâu, sau cùng nhảy ra ngẩng cao đầu!

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền nhú lại, song vẫn không nói gì.

Bè đảng Vệ Tấn bị loại trừ, triều đình lập tức ổn định.

Thẩm Thanh Huyền vốn còn định thuận thế giao quyền trong tay ra, nào ngờ lại xảy màn này.

Phụ thân của Tôn thị, ông ngoại Cố Kiến Thâm – Tôn lão bước ra khỏi hàng, tấu xin thánh thượng đại hôn!

Lão vừa thốt ra, nhất thời được nhiều người ủng hộ.

Thẩm Thanh Huyền giật mình.

Vậy mà y quên mất việc này ...

Cố Kiến Thâm đã mười bốn, quả thực tới tuổi nên thành thân ...

Đế vương phạm nhân vốn phải thành thân sớm, lẽ ra Cố Kiến Thâm phải cưới vợ từ lâu, nhưng có Vệ Tấn áp chế, không ai dám đề xuất.

Dù sao hoàng đế trẻ đại hôn, không phải chỉ đơn thuần cưới vợ là thôi, mà thường mang nghĩa tự mình chấp chính.

Sao Vệ Tấn có thể để Cố Kiến Thâm tự mình chấp chính? Vậy nên gã vẫn luôn kìm hãm.

Song hôm nay gã đã rút dài, việc này lập tức được nhắc tới.

Thẩm Thanh Huyền chả buồn để ý, nhưng rất nhiều cựu thần lại lưu tâm.

Tuy Tôn thị hồ đồ tội cùng, nhưng Tôn lão là người thông minh, biết cháu ngoại mình mạnh hơn bao người.

Tôn lão chỉ sợ Thẩm Thanh Huyền trở thành Vệ Tấn thứ hai, cho nên nhanh chóng muốn để ngoại tôn tự mình chấp chính.

Mà bước đầu tiên của tự mình chấp chính chính là đại hôn!

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu giận rồi ...

Bảo Cố Kiến Thâm cưới vợ? Đùa gì thế!

Hắn cưới hoàng hậu, bọn họ còn yêu đương kiểu gì?

Vốn đã phát triển rất sai lệch rồi, đợi Cố Kiến Thâm có hoàng hậu, y làm sao vác mặt đi bảo hắn thích y?

Không đúng!

Trọng điểm là Cố Kiến Thâm hiện giờ không có ký ức, đợi tới khi Cố Kiến Thâm lấy lại ký ức, phát hiện mình không chỉ có hoàng hậu mà còn có con ...

Thẩm Thanh Huyền nhất thời tê cả da đầu, cảm thấy Cố Kiến Thâm nhất định liều mạng với y luôn!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cố Kiến Thâm Lại Có Thể Dùng Một Tay Kéo Y Qua

Dù sao thì việc đại hôn này tuyệt đối không được!

Bất kể thế nào Thấm Thanh Huyền cũng không cho phép xảy ra!

Vậy nên khi quần thần đều dồn dập dâng tấu thỉnh, Thấm Thanh Huyền bước ra khỏi hàng thưa: “Lập hậu là việc quan trọng của quốc gia, không thể qua loa, vẫn cần bàn bạc lại kỹ càng.”

Y vừa biểu hiện thái độ, cả triều lập tức trở nên vi diệu.

Người là loại sinh vật狡 hoạt khôn khéo, trong thoáng chốc đã nghĩ được cả động thứ cong cong vẹo vẹo.

Chẳng hạn như phe của Tôn lão, chắc hẳn Thấm Thanh Huyền lòng lang dạ sói, 100% là Vệ Tấn số hai.

Đã nhiều năm như thế, Thấm Thanh Huyền đương nhiên thu nạp không ít tâm phúc, tâm phúc của y cũng hưng phấn lắm, cảm thấy lãnh đạo nhà mình quả nhiên có tâm chí mạnh mẽ.

Những người này đều nghĩ được, sao thiếu niên đế vương trên ngự tọa không nghĩ tới cho được?

Hoàn toàn nằm trong dự kiến, chẳng có gì bất ngờ, thế nhưng lồng ngực không tránh khỏi dâng lên một luồng lạnh lẽo.

Năm năm ...

Thời gian tươi đẹp gần ấy, xem ra sắp phải vẽ một dấu chấm tròn rồi.

Không chờ người khác mở miệng, Cố Kiến Thâm đã tự mình lên tiếng: “Quốc sư nói đúng, chuyện đại hôn không vội.”

Hắn nói thế, mấy người Tôn lão cũng chỉ đành than thở.

Đến giờ vẫn luôn là vậy, Tần Thanh nói gì, Bệ hạ bọn họ đều sẽ phụ họa theo, trước đây còn có Vệ Tấn chống lại, mà hiện giờ đã là nơi Tần Thanh lên tiếng.

Tôn lão cũng chẳng dám làm cứng, lúc này Vệ Tấn vừa mới chết, là thời điểm Bệ hạ tin cậy Tần Thanh nhất, hiện giờ đối nghịch với Tần Thanh, ngược lại sẽ bị y tiện tay diệt trừ.

Đợi tới khi trên triều toàn là người của Tần Thanh, có lẽ đã đến lúc thay đổi triều đại rồi.

Việc này cứ như vậy bị Thẩm Thanh Huyền dẫn xuống.

Ngặt nỗi y vẫn lo cực kỳ, chỉ áp chế được tạm thời chứ không thể cả đời, vẫn phải nghĩ ra cách giải quyết mới được.

Kỳ thực đơn giản nhất là khiến Cố Kiến Thâm thích y, vậy thì tất nhiên hắn không thể lấy vợ.

Nhưng mà ... Thẩm Thanh Huyền nhìn thiếu niên một tay mình nuôi nấng ...

Không xuống tay được!

Nếu là Cố Đại Thâm, y sẽ không chút do dự tới câu dẫn hắn, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải thu phục được hắn.

Song đối mặt với Cố Tiểu Thâm ...

Quốc sư đại nhân bày tỏ: Thần không làm được.

Sau khi hạ triều, Thẩm Thanh Huyền ở lại trong cung.

Cố Kiến Thâm vẫn như trước kia, hỏi y vài thứ trong sách, còn đưa chữ viết gần đây cho y xem.

Thẩm Thanh Huyền giảng giải cho hẵn một hồi, sau cùng vòng đề tài về lại chuyện đại hôn.

Việc này phải nói cho rõ, tuy hiện giờ y không cách nào bắt Cố Kiến Thâm không lập hậu, nhưng tốt xấu gì cũng phải nói rõ đạo lý.

Cố Kiến Thâm đã lớn, tới tuổi tự mình chấp chính, y chỉ không muốn hẵn đại hôn, chứ không phải không muốn cho hẵn chấp chính.

Khi còn bé, y và Cố Kiến Thâm ra sao cũng được, nhưng bây giờ đã lớn, có một số lời y vẫn phải nói rõ ra.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chuyện hôm nay Tôn lão đề cập ...”

Nào ngờ y vừa mở đầu, Cố Kiến Thâm đã nhân tiện bảo: “Trẫm không muốn lập hậu.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, không nhin được hỏi hẵn: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, sau một lát dịch tầm mắt sang chỗ khác: “Trẫm không tin nàng.”

Bốn chữ này làm lòng Thẩm Thanh Huyền mềm đi một nửa, theo lý thuyết lúc này y nên răn dạy hẵn, nói hẵn biết hôn nhân là chuyện mà đời người tất yếu trải qua, giúp hẵn cởi bỏ khúc mắc, tìm một thê tử bầu bạn cả đời ...

Đây mới là suy nghĩ bình thường của một trưởng giả, nhưng Thẩm Thanh Huyền không thể.

Nếu hiện giờ y không xuống tay được với Cố Kiến Thâm, không bằng kéo dài thời gian, tốt xấu gì cũng phải kéo tới khi hẵn thành niên rồi bàn bạc kỹ lại.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Sau cùng Bệ hạ cũng sẽ gặp được bạn đời đáng để tin tưởng, chẳng qua bây giờ còn hơi sớm.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, con người đen thẫm, nhưng dịu dàng đến bất ngờ: “Liên Hoa ca ca, trăm chỉ tin người.”

Thẩm Thanh Huyền nghe mà lỗ tai hơi ngứa.

Cố Kiến Thâm bé xiu gọi y như thế, y chỉ cảm thấy mềm mại êm tai, bây giờ hẳn đã là thiếu niên choai choai, giọng cũng trầm đi, gọi y như thế tự dưng có thêm cảm giác gì đó lạ lùng.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, không nói gì nữa.

Y vẫn rất yên tâm với Cố Kiến Thâm, tuy không thể nhắc tới chuyện tự mình chấp chính, chỉ có điều thi hội lần này y sẽ để hẳn tiếp nhận.

Tự mình chấp chính không phải chỉ nói ngoài miệng là có thể ném toàn bộ cho hẳn.

Đây là một quá trình phát triển từng bước, bàn giao từng việc mới không phạm sai lầm.

Buổi chiều Thẩm Thanh Huyền rời cung, Cố Kiến Thâm ngồi một mình luyện chữ trong ngự thư phòng, văn chương rơi trên giấy, một chữ “Thanh” mạnh mẽ nằm trên đó. Ba nét phẩy khỏe khoắn, chữ Thanh lỗi lạc, một chữ đơn giản lại hết như tuốt kiếm khỏi đao, nhiễm cái khí sát phạt của chủ nhân.

Thanh, Tần Thanh, Tần Liên Hoa.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm thật lâu.

Hắn bỗng dừng viết một chấm đen thật to nhấn chìm con chữ kia, hết như đầm lầy lầy lội nuốt chửng con mồi.

Vậy mà hẳn vẫn mong chờ, còn gì đáng để hy vọng?

Vừa bắt đầu đã là giả dối, tất cả đều là giả, lòng người ... sao có thể tồn tại.

Cố Kiến Thâm vò nát trang giấy, ném vào bên trong chậu than, nhìn nó bị đốt thành tro bụi.

Ban đêm, Thẩm Thanh Huyền bị vài việc vặt vãnh ngáng chân nên đến hơi trễ.

Đã trễ thế này, y thiết nghĩ Cố Kiến Thâm hẳn đã ngủ rồi, song vẫn nhịn không được mà tới đây.

Thói quen là thế đó, chỉ cần nuôi thành quen, có khi thân thể còn nhanh hơn suy nghĩ, vào lúc y chưa kịp cân nhắc kỹ càng đến cùng có nên tới hay không, y đã tới đây mất rồi.

Thẩm Thanh Huyền khẽ khàng đi tới, phát hiện Cố Kiến Thâm quả nhiên đã ngủ.

Khi còn bé, đứa trẻ hàng đêm tỉnh giấc đã không còn sợ bóng tối nữa, nhưng y vẫn không yên lòng.

Đã tới rồi thì ... ở lại đây vậy.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ thế, nhẹ nhàng đi vào, vừa tới gần hẳn liền lắc đầu cười khổ ... lại không đắp chăn nữa rồi.

Tiết trời đã vào thu, Cố Kiến Thâm lại luôn không thích đắp chăn.

Chắc là vì thiếu niên có sức chịu lạnh tốt? Không sợ lạnh?

Nhưng buổi tối hẳn lạnh thật, vậy mà Cố Kiến Thâm thường không đắp chăn.

Thẩm Thanh Huyền sợ hẳn bị cảm, bèn cẩn thận đắp chăn cho hẳn.

Gần như cùng lúc chăn rơi xuống, tay y bị người dùng sức nắm chặt.

Thẩm Thanh Huyền sững sờ.

Cố Kiến Thâm lại có thể dùng một tay kéo y tới.

Lần này Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc thực sự, y vừa mới có phòng bị, vậy mà động tác Cố Kiến Thâm vừa nhanh sức lại lớn, làm y không sao né tránh được.

Thẩm Thanh Huyền ngủ trên giường, Cố Kiến Thâm nằm phía trên nhìn y.

Hai người nhìn nhau một lúc, Thẩm Thanh Huyền mở miệng trước: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm không chớp mắt, nhìn ngũ quan xinh xắn của y, nhìn mặt mày ôn nhu của y, nhìn lo lắng cùng mong nhớ trong đôi mắt ấy.

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi hần: “Gặp ác mộng ư?”

Sau cùng Cố Kiến Thâm vẫn buông y ra.

Ác mộng gì chứ, chẳng phải mọi giây mọi phút hần đều bị giam trong đó sao?

“Xin lỗi.” Hần thấp giọng nói, “Chắc là gặp ác mộng.” Dứt lời hần đứng dậy xuống giường.

Tay Thẩm Thanh Huyền bị hần siết hơi đau, mặc dù y kinh ngạc với sức mạnh của Cố Kiến Thâm, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hần gặp ác mộng.

Y đứng dậy rót nước cho hần: “Uống chút nước nóng đi.”

Cố Kiến Thâm nhận ly, giọng nói đã khôi phục như thường: “Vừa rồi không dọa người chứ?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Cố Kiến Thâm uống một hớp, ấm áp chảy vào lồng ngực, lại chẳng hòa tan được bằng hàn trong đó.

Hắn nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền: “Quốc sư, người có muốn gì không?”

Muốn? Có chứ, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười bảo: “Đương nhiên là có.”

Cố Kiến Thâm quay đầu nhìn y: “Trẫm có thể thỏa mãn người không?”

Đúng là việc này ngoài Cố Kiến Thâm ra không ai có thể thỏa mãn y, Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại thấy thú vị quá chừng, y bảo: “Có thể.”

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm nói: “Nói ta biết đi.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vẫn chưa thể nói.”

Y cười nhạt đến là thuần khiết, vốn là đôi mắt xinh đẹp, giờ khắc này dưới ánh nến chập chờn, nom còn dịu dàng hơn mọi ngày.

Tựa như y đang nhìn hắn, trong lòng cũng nghĩ về hắn, toàn bộ hành động đều là vì hắn.

Cố Kiến Thâm dời mắt đi, hơi cứng ngắc mà nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng thấy hơi mệt, thế là đồng ý.

Bóng đêm dần sâu thẳm, ánh trăng lại càng sáng rõ, chiếu vào gian phòng tối đen, tựa như phủ xuống một tầng sương mỏng.

Cố Kiến Thâm xoay người, nhìn Thẩm Thanh Huyền đã chìm vào giấc ngủ.

Hắn có thể giết y, đây là thời cơ tốt nhất, bởi vì y không hề phòng bị với hắn.

Nhưng hắn lại không xuống tay được.

Dẫu biết rõ y hư tình giả ý, song hắn lại không muốn từ bỏ chút ấm áp vốn vẹn này.

Như một người rơi vào bùn lầy, dù biết rõ thứ đưa tới là cây gai độc, hắn vẫn muốn nắm thật chặt, ôm ấp tia hy vọng cuối cùng, khát vọng được người cứu rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Mượn bình luận dùng trong tiểu kịch trường.

Cố Kiến Thâm: Ta biết, người muốn ngôi vị hoàng đế của ta mà.(,,^o△^o,,)

Thẩm Thanh Huyền: Không, ta muốn chịch người trên hoàng tọa.

Ha ha ha!

Ngồi chờ Hắc Thâm bị Tôn chủ đại nhân chọc điên 23333

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bởi Vì Rất Muốn, Cho Nên Năm Lần Bảy Lượt Trầm Luân

Thẩm Thanh Huyền hồn nhiên không hề hay biết suýt chút nữa mình bị “đuối về” Vạn Tú sơn.

Khi y thức dậy thì Cố Kiến Thâm đã tỉnh rồi.

Hôm nay có tảo triều, cho nên Cố Kiến Thâm dậy khá sớm, tối qua Thẩm Thanh Huyền ngủ quá muộn nên sáng nay không có tí sức lực nào, hơn nữa thời tiết dần trở lạnh, y thực sự không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp.

Cố Kiến Thâm nói: “Chốc nữa dùng bữa sáng rồi hẵng đi.”

Thẩm Thanh Huyền giữ vững tinh thần: “Không được ... Thần phải về ngay.”

Ngủ ở đây đã là đại bất kính, nếu còn dùng chung bữa sáng với hoàng đế ... Y không thể không có quy củ như thế được.

Cố Kiến Thâm không ép y ở lại nữa, chỉ dặn y: “Mặc y phục vào, coi chừng lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền thấy lòng ấm áp quá đổi, nhìn hắn nói: “Bệ hạ cũng vậy.”

Cố Kiến Thâm nói: “Trẫm không sợ lạnh.”

Cũng phải ... Đêm nào cũng đá chăn, Thẩm Thanh Huyền nói: “Vẫn là Bệ hạ trẻ tuổi.”

Lời này y chỉ thuận miệng nói mà thôi, song không ngờ lại làm Cố Kiến Thâm dao động.

Hắn quan sát Thấm Thanh Huyền, nhìn từ trên xuống dưới hồi lâu.

Thấm Thanh Huyền nhận ra tầm mắt của hắn, nghi ngờ hỏi: “Bệ hạ? Có chỗ nào thần chưa chinh tề không?” Bị Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm, y cứ tưởng mình chưa mặc quần áo tử tế.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Quốc sư đang ở độ tuổi đẹp nhất.”

Thì ra đang quan sát cái này à ... Nói thật, thể xác này của y lớn hơn Cố Kiến Thâm một lứa có thừa, Cố Kiến Thâm mười bốn, y cũng đã hai mươi bảy.

Bây giờ còn chưa lộ rõ, chờ tới khi Cố Kiến Thâm mười tám, y liền ba mươi có thừa, rồi thời gian lại trôi ...

Thấm Thanh Huyền nhất thời bị ngược quá chừng, lúc đó tuổi y đã cao, vậy mà còn định dụ dỗ hoàng đế vừa thành niên ... Có biết xấu hổ không hả?

Tuy tư chất thân thể này còn tốt hơn Thấm hoàng hậu, dù cho bảy mươi, tám mươi tuổi cũng có thể bảo trì dung nhan không tàn, nhưng vậy thì kỳ lắm, dù sao đây cũng là thế giới người phàm ... Cố Kiến Thâm lại không có ký ức, hắn có thể thích một nam nhân lớn hơn mình mười ba tuổi sao?

Từ khi sinh ra tới giờ, lần đầu tiên Tôn chủ đại nhân bắt đầu hoài nghi mệnh lực của mình, việc này cũng kỳ lắm chứ!

Càng nghĩ càng ngược, Thấm Thanh Huyền yếu ớt nói: “Sau này, Bệ hạ tuyệt đối đừng chê thần tuổi già đó.” Thiếu chút nữa nói tàn phai nhan sắc luôn rồi.

Cố Kiến Thâm giật mình, hắn thì lại nghĩ: Làm gì có sau này? Chẳng qua nghe Thấm Thanh Huyền nói thế, hắn bằng lòng phối hợp, bảo: “Bất cứ lúc nào, trăm cũng sẽ không chê quốc sư.”

Nhưng không chê còn chưa đủ, phải thích ta nữa cơ!

Thôi quên đi, đừng tự chuốc nhục nhã, vẫn nên về bảo dưỡng lại cho tốt, tranh thủ Cố Kiến Thâm mười tám, trông y cũng giống mười tám luôn đi!

Thẩm Thanh Huyền khom người cáo từ, Cố Kiến Thâm lại nói với y: “Lát nữa gặp.”

Thấy hãn đã cao lớn vậy rồi mà còn dính y, Thẩm Thanh Huyền hết sức hưởng thụ, y cũng bảo: “Lát gặp.”

Thẩm Thanh Huyền vừa đi, cung nhân tiến vào mời dùng cơm.

Cố Kiến Thâm đứng dậy ra ngoài, nhìn bữa sáng phong phú, thế nhưng lại chẳng có tâm trạng cầm đũa lên.

Mỹ thực cao lương, dù có đi vào ruột, thứ hãn muốn lại không cách nào chiếm được.

Tần Thanh luôn dặn hãn phải đắp kín chắn, kéo bị cảm lạnh, hãn lại luôn không đắp.

Thẩm Thanh Huyền tưởng rằng hãn trời sinh thể nhiệt, không sợ lạnh, nhưng thực chất ai mà chẳng sợ lạnh? Cơ thể càng nóng thì càng sợ lạnh, song hãn không muốn vùi mình trong chăn bông mềm mại, hãn cần cái lạnh thấu xương kia, cần phần băng hàn kia cảnh tỉnh bản thân.

Nhắc nhở bản thân đừng rơi vào lao tù bện bằng ấm áp của Tần Thanh.

Song trên thực tế, hãn đã sớm vấy hãm vào đó rồi.

Cố Kiến Thâm siết đũa, cật lực kìm nén đau đớn truyền từ trong tim.

Vậy mà hãn còn hoang đường nghĩ, nếu Tần Thanh thực sự là huynh trưởng của hãn thì hay biết chừng nào, như vậy ngôi vị hoàng đế lẽ ra nên là của y, mà y có thể thuộc về hãn.

Chân chính thuộc về hần, Liên Hoa ca ca.

Đáng tiếc sau cùng vẫn chỉ là vọng tưởng, hết như con sâu cái kiến hèn mọn, yếu đuối và nhát gan.

Tay Cố Kiến Thâm dùng sức, đưa bạc trong tay cong vẹo, nhưng không bị bẻ gãy, cũng giống như hần, quật cường giữ vững tôn nghiêm của mình.

Tinh táo hơn đi nào, đừng khát vọng thứ căn bản không tồn tại.

Từ khi Vệ Tấn bị diệt trừ, triều đình một mảnh an lành, tiến độ nghị sự nhanh hơn không ít.

Đầu tiên, Thẩm Thanh Huyền rất có kinh nghiệm xử lý triều chính, sau khi không còn ai gây sự, y luôn có thể đưa ra phán đoán chính xác nhất, hiệu suất tự nhiên tăng lên; thứ hai, tất cả mọi người đều không dám trêu Thẩm Thanh Huyền, vì không muốn làm chim đầu đàn nên ai ai cũng thành kẻ phụ họa.

Về phần Cố Kiến Thâm ngồi trên đài cao, vốn không xen lời, hiện giờ câu nào cũng là “Quốc sư nói rất đúng.”

Cảnh tượng này khiến đám người Tôn lão lắc đầu than thở hoảng loạn.

Đáng tiếc Tần Thanh này giả dối, gạt Bệ hạ xoay vòng vòng, ngay cả cơ hội để họ khuyên can cũng không có.

Bận rộn một quãng thời gian, sau khi ổn định vài chuyện quan trọng, Thẩm Thanh Huyền dự định ủy quyền.

Dù Vệ Tấn đã chết, song vẫn còn dư đảng, y xử lý xong sớm rồi chỉ dạy Cố Kiến Thâm, như vậy hần có thể thoải mái hơn, dù sao Cố Kiến Thâm vừa tự mình chấp chính, mới vào cuộc đã đụng phải cục diện hỗn loạn, Thẩm Thanh Huyền sợ đả kích chí tiến thủ của hần.

Có một khởi đầu tốt, về sau sẽ ngày càng thông thuận.

Thẩm Thanh Huyền hết mực dụng tâm chăm sóc Cố Kiến Thâm.

Về phần bạn học Cố Tiểu Thâm có cảm kích hay không ... Ờm ... Chỉ có thể nói vận may đôi bên không tệ, một người vẫn chưa đâm dao, một người không cần bị đâm vào tim.

Sắp vào đông, Thẩm Thanh Huyền ngày càng sợ lạnh, mỗi đêm vào cung đều cónóng tới mức mặt trắng như tuyết.

Cố Kiến Thâm chuẩn bị trà gừng cho y: “Uống cho xua khí lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền uống xong vẫn thấy lạnh quá sức, y xoa tay bảo: “Năm nay là ngày đông giá rét.”

Cố Kiến Thâm cười y: “Do quốc sư quá sợ lạnh đấy thôi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Lạnh thật mà, không tin người thử xem.”

Nói đoạn y đưa tay ra, Cố Kiến Thâm ngấm bàn tay trắng nõn thon dài của y mà run lên.

Dứt lời, Thẩm Thanh Huyền mới ý thức được mình hơi mạo phạm, vội vàng toan rút tay về, Cố Kiến Thâm lại bỗng dưng nắm chặt.

Rất lạnh, cũng rất mịn màng, như băng đọng trên mái hiên.

Thẩm Thanh Huyền đành giữ bình tĩnh nói: “Có phải lạnh lắm không?”

“Ừm ...” Cố Kiến Thâm mỉm cười, “Trái lại trẫm cực kỳ nóng, vậy cứ để trẫm ủ tay cho quốc sư đi.”

Thẩm Thanh Huyền vội vàng nói: “Không được! Sao có thể để Bệ hạ ...”

“Đừng khách khí với trẫm.” Cố Kiến Thâm ôn hòa nói, “Vốn vì tư tâm của trẫm mới khiến người bồn ba hàng đêm.”

Đúng là thế thật, nếu không phải vì tới dỡ Cổ Kiến Thâm ngủ, sao Thấm Thanh Huyền có thể đêm hôm khuya khoắt chịu gió lạnh, cón tới mức run lẩy bẩy.

Cơ mà tay Cổ Kiến Thâm nóng hôi hổi, Thấm Thanh Huyền muốn để cho hằn ử lắm kìa.

Cứ vậy đi, dù sao cũng không có ai, y và Cổ Kiến Thâm không cần phải khách khí, Thấm Thanh Huyền ngấm lại bản thân “càng vất vả công lao càng lớn”, nên cứ hưởng thụ đi vậy.

Cổ Kiến Thâm thấy sắc mặt y hồng hơn, trong lòng lại có tí ấm áp.

Nói đến cũng buồn cười, tay y lạnh như thế, y nguy hiểm thế kia, song hằn chỉ có thể hấp thu chút ấm áp thoáng chốc từ phía y.

Như thế uống rượu độc giải khát, vì quá muốn, cho nên năm lần bảy lượt trầm luân.

Chờ chút nữa thôi ... Đợi thêm thời gian nữa ...

Hằn sẽ khiến tất cả chấm dứt.

Bàn tay nóng hổi, trái tim Thấm Thanh Huyền cũng nóng hầm hập, có lẽ đây là tâm trạng người cha già được vỗ về, khi có thể cần cù chăm chỉ ra sức vì con mình.

Sau khi vào đông, biên cương sẽ có nổi loạn.

Đặc biệt là vào ngày đông giá rét càng cực kỳ bất ổn hơn.

Nguyên do khá là đơn giản, dân tộc du mục nơi biên cương dựa vào chăn nuôi để sinh sống, sau khi vào đông, giá rét đất cón, cỏ nuôi, súc vật lẫn con mồi đều giảm mạnh, ngựa cũng không chịu lạnh nổi, họ không đủ ăn dùng, chỉ có thể đến khu vực bình nguyên cướp đoạt.

Người mà, thế nào cũng muốn sống sót, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, trước tai vạ, họ chỉ còn cách đi xâm lược.

Mùa đông năm nay bắt đầu sớm, khí trời trở lạnh, đừng nói Thẩm Thanh Huyền, ngay cả dân chúng bình thường đều biết đây là trời đông giá rét.

Tuy mỗi nhà đều có tích trữ lương thực, song bách tính biên cương rất bất an, sợ bị ngoại tộc cướp đốt giết chóc.

Hôm nay trên triều, có người tấu thỉnh: “Sắp vào đông, mong có thể phân phối kinh phí, chuẩn bị đầy đủ vật tư cho binh tướng biên phòng, phòng ngừa ngoại tộc xâm lấn.”

Lúc này có người nói ngay: “Chuẩn bị đầy đủ thì thế nào? Đội quân Man tộc tinh nhuệ, nếu thật sự muốn xâm lấn, thì sao phòng được!”

Vừa dứt lời, lập tức có tướng lĩnh phát hỏa: “Phòng được hay không sao người biết? Chẳng lẽ vứt bỏ bách tính không màng tới, mặc cho Man tộc cướp đốt giết chóc?”

“Bao năm qua ghênh chiến, các người có từng lập được công lớn nào không? Chẳng phải lần nào cũng tiền mất tật mang hay sao!”

“Đừng nói chuyện không biết đau eo(*)! Vệ quốc ta biên vực bao la, Man tộc kia xâm lấn bao lần đếm không xuể, sao có thể phòng bị kỹ càng được!”

(*) Không biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ

“Nếu đã phòng bị không xong, sao không cầu hữu nghị, giúp nhau vượt qua trời đông giá rét!”

“Hoang đường, đại quốc ta mệnh mông, chẳng nhẽ còn sợ đám dị tộc kia? Đúng là trợ giúp chí khí cho người, tự giảm uy phong của mình!”

Cứ thế trên triều người một lời ta một câu náo loạn cả lên.

Đây cũng là lệ thường, đối với chuyện dùng binh, trước nay luôn có tranh chấp giữa chủ chiến và chủ hòa.

Người đôi bên đều có lý lẽ riêng, ngoại trừ cãi nhau, cho đến giờ vẫn không tìm được nguyên do.

Bấy giờ cần có người ra quyết định, rốt cục muốn chiến hay hòa, cần phải xem thực lực một nước, đồng thời xem tâm tính người đế vương.

“Được rồi.” Thẩm Thanh Huyền mở miệng, ngắt lời đôi bên đang “cãi nhau”.

Y vừa lên tiếng, mọi người tất nhiên im lặng, các đời triều đại, người hô dừng đều là hoàng đế, nhưng ở chỗ họ hôm nay là địa bàn của quốc sư, cho nên Thẩm Thanh Huyền vừa mở miệng, bọn họ cùng chờ đợi kết quả.

Cứ nghĩ Thẩm Thanh Huyền sẽ đưa ra kết luận như thường lệ, rồi mới tỏ ý hỏi Bệ hạ.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền mở miệng liền bảo: “Hãy nghe Bệ hạ quyết định.”

Vừa dứt lời, triều đình to lớn nhoáng cái yên tĩnh, như thể tất cả đều ngừng thở.

Mọi người đều hoài nghi mình nghe nhầm, trong mọi người này đoán chừng cũng bao gồm Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền cũng đang chờ đợi.

Qua thật lâu, mọi người mới dần dập phục hồi tinh thần.

Không nghe nhầm ... quốc sư thật sự nói như vậy ...

Nhưng mà ... sao có khả năng?

Đám người Tôn lão đều nhao nhao phỏng đoán: Chẳng lẽ có cạm bẫy gì? Hoặc giả đang cố ý gây khó dễ cho Bệ hạ?

Cố Kiến Thâm lên tiếng: “Quốc sư có ý kiến gì không?”

Câu này của hắn khiến tâm tình đám người Tôn lão hết sức phức tạp, đồng thời có xúu an tâm, không sợ Tần Thanh khó dễ Bệ hạ trên triều, mặt khác lại thấy khó chịu, đường đường là đế vương, vậy mà mọi chuyện toàn phải hỏi người khác ... Không thể nghi ngờ càng thêm cố vũ uy thế cho Tần Thanh!

Bọn họ đồng loạt nghĩ, có lẽ đây mới là hiệu quả Tần Thanh muốn.

Đáng tiếc gian thần tặc tử mà bọn họ nào bố lại thực sự lòng son dạ sắt, Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Ý kiến của Trần thượng thư cùng Lý tướng quân đều có lý, chỉ chờ Bệ hạ quyết định.”

Hết lần này lần khác y đều ném vấn đề cho Cố Kiến Thâm.

Đám người Tôn lão tức cực! Tên tặc tử này, rốt cục muốn nhục nhã Bệ hạ tới khi nào?

Cố Kiến Thâm hơi nhúu mày, tiếp tục nói: “Trẫm muốn nghe kiến giải của quốc sư hơn.”

Nghe Cố Kiến Thâm nói vậy, Thẩm Thanh Huyền cũng nhúu mày, quả nhiên tự mình chấp chính không phải việc đơn giản ...

Thôi vậy, chuyện biên cương náo loạn vẫn quá lớn, tính Cố Kiến Thâm trước giờ luôn cẩn thận, có lẽ không muốn phán đoán sai lầm gây đại họa.

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền bình thường trở lại, bảo: “Thần cho là, Man tộc binh mạnh nhưng nội loạn, không bằng giao hảo với bộ tộc, sau khi moi được tin tức thì công kích tộc họ, từ đó gây tác dụng kinh sợ, cũng giải quyết được nạn biên cương.”

Đánh giặc là chuyện hao tiền tốn của, dù có thắng thì bách tính biên cương cũng lưu lạc khắp nơi, đầy đọa tội lớn.

Mà đám dân tộc du mục kia không sao đánh đổ, đánh càng dữ, bọn họ càng lui vào sâu trong thảo nguyên, bên phe họ cũng không cách nào truy kích sâu hơn; mà nếu không truy kích, chờ tới khi nghỉ ngơi lấy sức xong, sang mùa xuân năm sau, bọn họ sẽ lại sinh sôi như cỏ dại được gió xuân thổi.

Cho nên biện pháp cân bằng này của Thẩm Thanh Huyền không thể tốt hơn.

Chủ ý của y tất nhiên tốt vô cùng, Cố Kiến Thâm theo lệ nói: “Quốc sư nói rất đúng.”

Tảo triều cứ vậy mà kết thúc.

Cố Kiến Thâm đang nghĩ gì Thẩm Thanh Huyền dĩ nhiên không biết, y còn mãi nghĩ nên bắt tay từ đâu để Cố Kiến Thâm dung nhập triều chính ...

Tâm trạng Cố Kiến Thâm rất kém, hạ triều đã tới sân ngựa, chạy tới mức mồ hôi đầm đìa.

Bây giờ thính lực của hắn còn tốt hơn trước kia, cho nên nghe thấy đám người Tôn lão nghị luận khi hạ triều.

“Tần Thanh này thật là càn rỡ, vậy mà dùng chiêu này để thị uy!”

“Ta thấy y quá thiếu kiên nhẫn, hận không thể để triều thần khen y anh minh cơ trí!”

“Y quả là lòng tham không đáy, hiện giờ đã là chỗ đứng của y, còn không biết thế nào là đủ!”

“Thấy đủ? Ha ha, nếu y biết đủ sao lại có ngày hôm nay?”

“Trời xanh không có mắt mà, khiến Đại Vệ của ta chịu khuất nhục này.”

Những lời này rơi vào tai Cố Kiến Thâm, hắn sẽ nghĩ thế nào?

Hận và oán.

Hận Thâm Thanh Huyền bạc tình lạnh ý, oán bản thân nhẹ dạ vô năng.

Hận oán đan xen, thế mà hắn vẫn không buông được tia chấp niệm kia ...

Cảm xúc phức tạp ấy giằng co trong lồng ngực đế vương thiếu niên, sao có thể khiến hắn tiêu tan cho được?

Phóng túng phi ngựa, tên bắn hồng tâm, nhưng không sao tháo gỡ phần uất trong lòng!

Khi Thâm Thanh Huyền vào cung, Cố Kiến Thâm đang thay y phục, biết y tới, Cố Kiến Thâm cất giọng: “Quốc sư vào đi.”

Thâm Thanh Huyền tiến vào, sau khi hành lễ, y nhìn thấy đế vương thiếu niên chỉ mặc áo lót.

Tổ chất thân thể này tốt thật nha ...

Thâm Thanh Huyền dời mắt sang chỗ khác, trong lòng thì nghĩ: Cố Kiến Thâm nhất định thiết lập thêm cho mình, tìm thể xác có tổ chất còn tốt hơn hắn.

Đáng tiếc hắn không còn ký ức, không thể tu hành, bằng không thân thể này đã sớm vượt qua hắn rồi.

Chẳng qua hiện giờ cũng na ná như nhau, y còn nhớ tư vị đêm đó bị Cố Kiến Thâm ràng buộc dưới thân.

Cố Kiến Thâm ăn mặc chỉnh tề rồi hỏi y: “Quốc sư có chuyện gì sao?”

Dĩ nhiên Thâm Thanh Huyền không phải tới để thưởng thức cơ thể hắn, y có việc quan trọng.

Y theo lệ hàn huyên vài câu, tán thưởng Cố Kiến Thâm cười ngửa ngày càng giỏi, tài bắn cung cũng càng chính xác.

Dăm ba câu của y làm tâm trạng luôn bị đè nén từ trưa của Cố Kiến Thâm có dấu hiệu trời quang mây tạnh.

Nhưng ngay sau đó lại càng cảm phần vô ngần, hấn giận mình mặc y bài bố dễ như bỡn.

Thẩm Thanh Huyền tạm ngừng rồi bảo: “Bệ hạ, việc trên triều hôm nay, người thực sự tán thành kiến nghị của thần sao?”

Mặt Cố Kiến Thâm trở nên lạnh lùng: “Quyết định của quốc sư đương nhiên là đúng.”

Thẩm Thanh Huyền hơi lo lắng, Cố Kiến Thâm tin y là chuyện tốt, nhưng có phải hơi tin cậy quá mức rồi không ...?

Mai này sao có thể chấp chính? Chẳng lẽ muốn y giúp hấn xử lý chính vụ cả ngày? Ngẫm lại ba mươi năm phàm thế trước kia ... Cố Kiến Thâm lười tới mức tấu chương cũng không phê, ngày nào cũng để hoàng hậu như y phê ...

Không được! Lần này Cố Kiến Thâm không có ký ức, không thể mặc hấn tiếp tục lười biếng nữa, bất cứ giá nào cũng phải để y được nhàn nhả lần này!

Đã đến thế gian, ai mà muốn mỗi ngày phải phê tấu chương!

Thẩm Thanh Huyền quyết tâm nói: “Thần mong sau này Bệ hạ có thể đưa ra cách nhìn của mình nhiều hơn.”

Cố Kiến Thâm chỉ coi như y đang thăm dò hấn, vì vậy bảo: “Quốc sư nói đều đúng, nếu đã đúng, trầm nghe theo là được.”

Quả nhiên chiều hư hấn rồi, tiếng chuông cảnh báo trong lòng Thẩm Thanh Huyền vang lên mãnh liệt, lại nói: “Nếu như thần biến mất thì sao?”

Cố Kiến Thâm sững sờ, lúc này nhìn về phía y nói: “Quốc sư muốn đi đâu?”

Thẩm Thanh Huyền tạm dừng, nói qua quýt: “Ai cũng có số mệnh riêng, ta lớn tuổi hơn Bệ hạ, tất nhiên phải ra đi trước người rồi.”

“Đừng nói như thế!” Cố Kiến Thâm nhú chặt mày nói, “Quốc sư vẫn còn trẻ, sao có thể xem thường như vậy!”

Hình như nói hơi lỗ rồi ... Thử nghĩ lại, nếu Lý thị nói vậy với y, y cũng không thích nghe.

Thẩm Thanh Huyền đành đổi đề tài tiếp tục nói: “Bệ hạ, đây là chức trách của người, thần không thể luôn làm thay được.”

Nghe y nói thế, lưng Cố Kiến Thâm đột nhiên căng chặt, không xác định được Thẩm Thanh Huyền muốn làm gì.

Lẽ nào y muốn trở mặt ư? Chẳng lẽ Vệ Tấn vừa rơi đài, y nhất thời thiếu kiên nhẫn?

Trái tim Cố Kiến Thâm lạnh như nước, đã vào trạng thái đề phòng.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Hiện giờ Bệ hạ cười ngựa bắn cung đều rất tuyệt vời, nhưng vẫn nên dụng lòng hơn trên việc triều chính.”

Giọng điệu cẩn thận chỉ rõ tốt xấu này của Thẩm Thanh Huyền cứ như người cha già lo con trai ham chơi không kế thừa gia nghiệp vậy ...

Cố Kiến Thâm bị y nói mà sững sờ, càng nghe càng không hiểu.

Thẩm Thanh Huyền còn tưởng hân vì không được cười ngựa bắn cung mà giận y, vì vậy mềm lòng bảo: “Cũng không phải không cho người ra sân ngựa, nhưng thời gian phải ít hơn một tí, ví dụ như sáng sớm đã cười, thì chiều không nên đi nữa.”

Cố Kiến Thâm mờ mịt hỏi: “VẬY ... trẫm phải làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Phê duyệt tấu chương!”

Cố Kiến Thâm triệt để ngây dại.

Thẩm Thanh Huyền thấy cái vẻ này của hã, thầm nghĩ quả nhiên không nên dung túng hã nữa! Chỉ mới bảo phê duyệt tấu chương mà đã như trời sập, vậy sau này lên triều chẳng phải bỏ gánh giữa chừng?

Thế thì không được! Y mệt lâu lắm rồi, không muốn mệt hoài!

Đã mười bốn mười lăm rồi, nếu đặt trong gia đình bình thường, tuổi này đã nên cưới vợ sinh con kế thừa gia nghiệp rồi!

Thẩm Thanh Huyền quyết tâm, kể từ hôm nay phải bắt hã thích ứng với sinh hoạt hằng ngày của hoàng đế.

Mãi tới khi ngồi vào ngự thư phòng, nhìn một chồng tấu chương, Cố Kiến Thâm mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Chuyện gì xảy ra? Tần Thanh có ý gì đây?

Vẫn đang ... thăm dò hã ư?

Cần thiết làm tới mức này sao? Hã đã thuận theo y vậy rồi, y vẫn chưa tin sao?

Hay là chuyện hã làm sau lưng, y đã phát giác?

Nghĩ đến đây, sau lưng Cố Kiến Thâm chợt lạnh, lòng bàn tay rịn ra lớp mồ hôi mỏng.

Không, Tần Thanh không biết, nếu như biết, chắc chắn sẽ không có dáng vẻ này.

Nhưng nhất định có nghi ngờ ... cho nên đang không ngừng thăm dò hã.

Nghĩ vậy, Cố Kiến Thâm bình tĩnh lại: “Quốc sư ... người viết thay trẫm không được ư?”

Quả nhiên muốn ăn bơ làm biếng! Thấm Thanh Huyền nói: “Không được, quốc gia đại sự, lẽ ra Bệ hạ nên tự mình cân nhắc quyết định!”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sao quốc sư không làm như lúc chép kinh? Dù sao chữ viết của người có thể mô phỏng giống trẫm như đúc.”

Đứa nhỏ này, thế mà còn băn khoăn việc này, năm đó y chép kinh giúp hần là vì để hần có nhiều thời gian học tập trị quốc, bây giờ thì hay rồi, ngược lại thành cái cớ để hần lười biếng!

Thấm Thanh Huyền cảm thấy giáo dục của mình nhất định có vấn đề, lệch lạc nghiêm trọng, trước đây luôn lo cơ thể hần phát triển không tốt, cho nên cổ vũ hần rèn luyện nhiều, giờ thì xem đi, không cần thận bồi dưỡng ra hoàng đế chỉ thích vận động không ham triều sự!

Thấm Thanh Huyền nghiêm túc nói: “Khi đó Bệ hạ tuổi nhỏ, bút tích không thuần thực, cho nên thần có thể mô phỏng mấy phần, bây giờ thể chữ của người đã thành thực, sao thần có thể bắt chước được?”

Cố Kiến Thâm kinh ngạc nhìn về phía y: “Không mô phỏng được nữa?”

Vẫn mô phỏng được, nhưng Thấm Thanh Huyền sẽ không cho hần cơ hội lười biếng, vậy nên trịnh trọng nói: “Thần không làm được!” Chết tâm đi tiêu tử thú!

Thì ra không mô phỏng được nữa ư? Cố Kiến Thâm vỡ lẽ, xem ra để hần phê tấu chương vì muốn trấn an đám người Tôn lão, xem ra, sợ rằng kế hoạch của Tần Thanh còn chưa ổn thỏa, vẫn cần thêm chút thời gian.

Cố Kiến Thâm vững vàng quyết tâm, nhưng không dám bất cẩn, hần khó xử nói: “Nếu đã vậy ... trẫm thử xem.”

Khi phê tấu chương, Cố Kiến Thâm hoàn toàn không có chủ kiến của mình, cơ bản mọi việc đều hỏi Thẩm Thanh Huyền.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền rất giận, nhưng nghĩ hãn rốt cục cũng chịu đề bút, cảm thấy không thể nóng vội, nên dứt khoát theo hãn, trước tiên cho hãn ý kiến, rồi về sau dần dần để hãn tự xem xét quyết định.

Thế là, Cố Kiến Thâm càng vững tâm: Quả nhiên, y chỉ mượn bút tích của hãn trấn an triều thần.

Đảo mắt đã hơn một tháng, thời tiết ngày càng lạnh, Thẩm Thanh Huyền ngày càng tức ...

Rõ ràng hồi còn bé tên này thông tuệ ngàn ấy, sao giờ càng lớn càng bại hoại quá vậy!

Đúng là chẳng muốn vận động đầu óc, mọi chuyện đều hỏi y, y không cho ý kiến, hãn liền ném qua một bên; mà bảo hãn nghĩ, hãn lại mỗi mắt nhìn y, không nghĩ ra được.

Thẩm Thanh Huyền vừa thấy dáng dấp này của hãn liền mềm lòng, một khi mềm lòng là lại cho hãn câu trả lời.

Cứ qua qua lại lại, sao còn gọi là Cố Kiến Thâm phê tấu chương, rõ ràng là để hãn đi luyện chữ!

Thẩm Thanh Huyền thử nghĩ lại, cho rằng mình quá cưng chiều hãn, nuôi cho hãn quen tật.

Không thể tiếp tục như vậy, còn dung túng hãn sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Nhất định phải để hãn tự lập, cho hãn làm một hoàng đế tốt chăm chỉ.

Nhưng sao mới có thể khiến hãn tự lập?

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ, thực sự nghĩ ra được một chiêu.

Đêm đó, Thấm Thanh Huyền đi vào tẩm cung, vừa vào cửa, y liền cúi đầu ho khan vài tiếng.

Cố Kiến Thâm vẫn chưa ngủ, thấy y tới toan đi qua, Thấm Thanh Huyền vội vàng khoát tay bảo: “Khụ ... Bệ hạ đừng qua đây ... Thần bị bệnh, hôm nay không thể ở lại chỗ này.”

Lười biếng đúng không? Y bị bệnh, xem coi hắn còn trông cậy vào ai!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chẳng Lễ Không Có Thần, Bệ Hạ Lại Trắng Đêm Khó Ngủ?

Theo lý thuyết, triều thần bị bệnh là không thể gặp vua, sợ sẽ lây bệnh cho thánh thượng.

Nhưng lúc này Thẩm Thanh Huyền không thể không đến, đã trông nom hẩn năm năm rồi, bất thành linh không xuất hiện, y sợ Cố Kiến Thâm hốt hoảng.

Mà ban đêm y vào cung là chuyện bí mật, đương nhiên không thể nhờ ai truyền tin, vậy nên mới đành kéo cái thân “bệnh nặng” đến đây.

Cố Kiến Thâm vội vàng đi tới, sốt ruột hỏi: “Sao lại bị bệnh?”

Thẩm Thanh Huyền vội vàng lui về: “Khụ ... Bệ hạ đừng tới đây, coi chừng lây cho người.”

Cố Kiến Thâm nhíu mày, cầm tay y nói: “Trẫm không sợ.”

Thẩm Thanh Huyền còn lui nữa là lọt ra ngoài, mà bên ngoài thì lạnh lắm, y không thích ra đó.

Cố Kiến Thâm vươn tay áp lên trán y: “Sao lại nóng thế này.”

Thẩm Thanh Huyền phối chút thuốc cho mình, bệnh cũng thành thật, tuyệt đối không phải giả bệnh theo nghĩa thông thường.

Cố Kiến Thâm nói: “Người chờ đây, trẫm cho truyền thái y.”

“Không được!” Thẩm Thanh Huyền vội vàng nói, “Nửa đêm canh ba, thần ở chỗ này còn ra thể thống gì!”

Cố Kiến Thâm lo lắng nói: “VẬY người mau mau hồi phủ, trăm bảo ngự y tới quý phủ ...”

“Không sao đâu.” Thấy hấn quan tâm y, Thâm Thanh Huyền cảm thấy ấm áp vô ngần, y bảo, “Chút bệnh vặt mà thôi, tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe.”

Cố Kiến Thâm vẫn không sao yên lòng, Thâm Thanh Huyền lại nói: “Đêm nay thần không thể nghỉ ngơi ở đây, kính xin Bệ hạ thứ lỗi.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Ở lại đi, trăm chăm sóc người.”

Thâm Thanh Huyền nói: “Sao mà được? Ngày mai Bệ hạ còn phải vào triều!”

Cố Kiến Thâm lo âu hết sức.

Thâm Thanh Huyền mềm lòng, trấn an hấn: “Bệ hạ, để thần về nghỉ đi, ngày mai có thể thần sẽ không vào triều, mong Bệ hạ thông cảm.”

Không thể vào triều? Cố Kiến Thâm sửng sờ.

Thâm Thanh Huyền sợ hấn lại lười biếng, tranh thủ phong kín đường lui: “Sức khỏe hiện giờ của thần, thực sự chịu không nổi gió lạnh sáng sớm.”

Cố Kiến Thâm không ghìm nổi nói: “Nếu không có quốc sư, vậy trên triều ...”

Thâm Thanh Huyền nói tiếp: “Bệ hạ, người có thể!”

Trái tim Cố Kiến Thâm tức thì nhảy dựng, trong lòng trở nên thận trọng.

Thâm Thanh Huyền lại giả vờ ho khan mấy tiếng, tiếp tục nói: “Sắc trời không còn sớm, thần ... đi về trước.”

Cố Kiến Thâm khựng thật lâu mới nói: “Quốc sư phải chú trọng thân thể.”

Thẩm Thanh Huyền hành lễ nói: “Có Bệ hạ quan tâm, thần nhất định có thể hồi phục nhanh chóng.”

Song thực chất, y không muốn phục hồi thì có đánh chết cũng không phục hồi được.

Hôm sau vào triều, Thẩm Thanh Huyền không xuất hiện, văn võ cả triều đều ngêch mặt ra.

Quốc sư bị bệnh? Thật sự bị bệnh? Bệnh tới độ không xuống được giường? Sao không trực tiếp ốm chết luôn đi!

Quốc sư đại nhân lòng son dạ sắt chỉ muốn lười biếng bỗng hắt hơi một cái rõ to: Thuốc này hiệu quả không tệ, y cảm thấy dường như mình bệnh thiet luôn rồi.

Tuy không có Thẩm Thanh Huyền, nhưng y chấp chính đã lâu, đã là cây lớn rễ sâu, y không xuất hiện, song người ủng hộ y vẫn còn, cho nên lần lên triều này không có dao động gì lớn, vẫn là cái dạng như cũ.

Cố Kiến Thâm ẩn nhẫn nhiều năm, bụng dạ cực sâu, sao lúc này có thể sơ suất?

Hắn rất cẩn thận, bất kể Tần Thanh bệnh thật hay giả, hắn đều tuyệt đối không vượt qua lời trì nửa bước.

Sau khi hạ triều, hắn dùng cơm trưa xong liền đi Tần phủ, tự mình thăm viếng quốc sư bệnh nặng.

Thẩm Thanh Huyền đã có chuẩn bị trước, mặt mày tái nhợt tựa trên giường: “Thần ... bái kiến Bệ hạ.” Vừa dứt lời đã toan xuống giường.

Cố Kiến Thâm tiến lên vài bước, đỡ lấy y nói: “Thân thể quốc sư không tốt, không cần đa lễ.”

Thẩm Thanh Huyền làm như đứng không vững, hành lễ đơn giản rồi thuận thế nằm xuống, ra vẻ cực kỳ suy yếu.

Mi tâm Cố Kiến Thâm nhíu chặt: “Sao lại bệnh nghiêm trọng nhường này?”

Thẩm Thanh Huyền dợm nói chuyện, bỗng cảm thấy yết hầu hơi ngứa, y vội vã quay lưng, ho khan thật mạnh một hồi: “Giờ đã tốt hơn rồi, Bệ hạ cần gì đến đây? Nếu lâu cho người, thần sẽ bứt rứt lắm!”

Cố Kiến Thâm không có gì phải kiêng dè, hắt đứng dậy tới gần, thử nhiệt độ trán y rồi bảo: “Người không thoải mái, sao trẫm có thể yên tâm cho được?”

Thấy hắt lo lắng như vậy, Thẩm Thanh Huyền có tí cảm giác tội lỗi ...

Tiểu hoàng đế ý lại y, y rất rõ điều này, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, nếu Lý thị bệnh không xuống giường được, y cũng sẽ lo âu hắt hạ bên cạnh.

Song không thể tiếp tục mặc kệ hắt, phải để hắt tự mình chấp chính!

Thẩm Thanh Huyền yếu ớt nói: “Thần không sao, chỉ bị phong hàn, tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ ổn.”

Cố Kiến Thâm mang thái y đến đây, thái y xem xong cũng nói thế này: “Bệ hạ yên tâm, quốc sư đại nhân chỉ bị cảm lạnh, an dưỡng mấy ngày sẽ không còn gì đáng ngại.”

Cố Kiến Thâm thở ra một hơi nói: “Vậy thì nhanh đi điều chế thuốc!”

Thái y thừa vâng rồi lui ra.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Bệ hạ nên về mau đi, thần thực sự sợ lây cho người.”

Cố Kiến Thâm vẫn không đi, hẩn ngồi chếch bên giường, tỉ mỉ kể việc trên triều cho y nghe.

Thâm Thanh Huyền nghe mà bất đắc dĩ, có thể đừng kể được không? Y không muốn nghe, y muốn nghỉ ngơi biết chưa!

Nhưng không thể bỏ mặc hoàn toàn, Thâm Thanh Huyền đành phải theo từng bước cho Cố Kiến Thâm ý kiến, nỗ lực dẫn dắt hẩn suy nghĩ, giải quyết một cách độc lập.

Tất cả mọi người đều cho rằng, ba hoặc năm ngày sau Thâm Thanh Huyền sẽ lên triều, ai mà ngờ y vừa bệnh, lại bệnh trọn vẹn hai tháng!

Đời sau có rất nhiều người đánh giá đoạn lịch sử này, ai cũng bảo trời phù hộ Đại Vệ, giáng một cơn bệnh nặng chặt đứt dã tâm lang sói của Tần Thanh.

Cũng có người bảo đây là kế sách của Vệ vô đế, là hẩn giảng bầy khiến Tần Thanh bị bệnh, bấy giờ mới mượn cơ hội tự mình chấp chính.

Đáng tiếc tuyệt đối không có ai đoán được chân tướng ...

Ai có ngờ Tần Thanh giả bệnh? Ngay cả hậu thế YY cp Vệ Tần cũng không nào bố ra được nội dung vở kịch như vậy có biết không!

Ngày thứ nhất, Cố Kiến Thâm cùng văn võ cả triều dè dặt vào triều.

Ngày thứ hai, Cố Kiến Thâm cùng văn võ cả triều càng thêm cẩn thận.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu ...

Thâm Thanh Huyền trực tiếp bỏ gánh: “Bệ hạ cảm thấy thỏa đáng là được, thần ngủ trước đây.”

Cố Kiến Thâm nhọc nhằn khổ sở chạy tới Tần phủ hỏi ý kiến y mờ mịt đầy mặt ...

Tần Thanh ... thực sự bệnh tới mức này? Bệnh tới nỗi không cách nào xử lý triệu chứng?

Không phải y giả bộ bệnh? Không phải đang thăm dò hẩn? Không phải đang chôn giấu âm mưu quỷ kế?

Sau cùng ... Cố Kiến Thâm thử quyết định một việc trên triều, hẩn vốn tưởng sẽ dẫn tới tranh cãi thật lớn, nào ngờ lại thuận lợi một cách khó tin.

Ngày thứ mười ... Cố Kiến Thâm để Tần phủ thăm Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền vẫn mang vẻ mặt ốm yếu xanh xao ...

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sao vẫn chưa thấy khá hơn?”

Thẩm Thanh Huyền suy yếu nói: “Vốn đã ổn hơn, nhưng thần ở trong phòng ngột ngạt phát hoảng, ra ngoài dạo một vòng, không ngờ lại cảm lạnh.”

Cố Kiến Thâm nhíu mày bảo: “Sao quốc sư có thể tùy hứng như thế? Làm gì cũng phải lấy thân thể làm trọng, nghìn lần không thể khinh thường!”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên vâng lời đáp lại.

Cố Kiến Thâm lại căn dặn y cả buổi, Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn, càng nhìn càng thấy sai sai: Đứa nhỏ này ... sao trông gầy hơn rất nhiều?

Thẩm Thanh Huyền khẽ động tâm tư, hỏi hẩn: “Gần đây Bệ hạ có nghỉ ngơi đủ giấc không?”

Mắt Cố Kiến Thâm lóe lên, không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền căng thẳng trong lòng, vội vàng hỏi hẩn: “Lẽ nào không có thần, Bệ hạ lại trắng đêm khó ngủ?”

Cố Kiến Thâm không nói, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã hiểu. Chuyện này đúng là đáng lo, y cứ tưởng hẩn đã không sao, không ngờ vẫn không ngủ ngon được.

Ngắm lại đứa trẻ gầy yếu trước kia, Thẩm Thanh Huyền không sao đành lòng.

Y phải giả bệnh mới được chút tác dụng, lúc này bỗng dưng “khôi phục”, chẳng phải kiểm cũi ba năm thiêu một giờ?

Thẩm Thanh Huyền bất thành lỉnh nói: “Nếu Bệ hạ không ngại ... không bằng đêm nay tới chỗ thần ngủ?”

Y bị bệnh nên ban đêm không cách nào đột nhập vào hoàng cung, nhưng với thân thủ Cố Kiến Thâm hiện giờ, lén xuất cung là chuyện không thành vấn đề.

Nghe y nói, Cố Kiến Thâm sửng sờ thấy rõ.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Nếu Bệ hạ cảm thấy mất công tốn sức, vậy ...”

“Trẫm sẽ tới.” Cố Kiến Thâm đáp.

Thẩm Thanh Huyền cong tút mắt: “Thần chỉ lo sẽ lây bệnh cho người.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sẽ không, thân thể trẫm rất tốt.”

Thẩm Thanh Huyền càng lo cho giấc ngủ của hãn hờn, vậy nên bảo: “Vậy thần xin đợi thánh giá.”

Ban đêm, Cố Kiến Thâm quả nhiên đến.

Thẩm Thanh Huyền cố tình cho lui hộ vệ, Cố Kiến Thâm tới vô cùng nhẹ nhõm.

Thực ra khi tới đây, Cố Kiến Thâm nghĩ rất nhiều, song nhìn thân ảnh suy trên giường, hãn lại không nhớ nổi bất kỳ điều gì.

Nếu có âm mưu, vậy cứ tới đây đi, khiến hãn triệt để hết hy vọng.

Nếu không có ... Hãn muốn đến nhìn y, muốn ở bên cạnh y, muốn ngủ một giấc an lành.

Thẩm Thanh Huyền bắt chuyện với hãn: “Giường đơn sơ, uất ức Bệ hạ rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Người còn đang bệnh, đừng ngồi dậy.”

Thẩm Thanh Huyền thích ý lười biếng, làm bộ ho khan mấy cái: “Mong Bệ hạ có thể thứ cho thần vô lễ.”

Cố Kiến Thâm ngủ, thính lực lại lan tỏa cực hạn, gần như nghe được tiếng trùng kêu chim hót khắp Tần phủ.

Rất yên tĩnh ...

Không có tiếng binh khí áo giáp, không có tiếng bước chân cộc cạch, thậm chí không có tiếng tranh cãi khe khẽ của đám người hầu ...

Rất thư thái rất thích ý, khiến cho hãn cực kỳ an tâm.

Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng xoay người, ngắm nhìn Thẩm Thanh Huyền đang ngủ say.

Mái tóc mượt mà của y tản ra như vẩy mực, thân hình thon gầy hơn trước đây, mặt mày vì bệnh mà lộ vẻ tái nhợt suy yếu.

Nhưng không sao che lấp được dung mạo tinh xảo của y, ngược lại còn tôn thêm nét nhu nhược do bệnh trạng ...

Cố Kiến Thâm lẳng lặng nhìn, một luồng nhiệt khí khó diễn tả bằng lời bất chợt dâng lên từ khoang ngực, khiến trái tim hãn đập vội vàng hơn.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hạnh Phúc Trước Giờ Chưa Từng Có

Trong lòng Cố Kiến Thâm, Tần Thanh là người vừa mạnh mẽ vừa nguy hiểm.

Song vào giờ phút này, hắn lại phát hiện y không mạnh mẽ như trong tưởng tượng, cũng không nguy hiểm như hắn vốn nghĩ, bỏ đi tất cả kiên đề, hắn nhìn thấy một dáng vẻ khác hoàn toàn của Tần Thanh.

Mỹ lệ, yên tĩnh, như quầng sương mù lạnh lùng, rất mỏng và rất nhẹ, mờ mịt và vô hại.

Cố Kiến Thâm bất giác duỗi tay, tuy không chạm được gì, lại giống như đụng phải thứ gì đó thật mềm mại.

Khóe môi hắn khẽ cong lên, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một đêm mộng đẹp, hôm sau Cố Kiến Thâm vẫn được Thẩm Thanh Huyền đánh thức.

“Bệ hạ?” Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng gọi hắn, “Nên dậy rồi.”

Cố Kiến Thâm mở mắt ra, trong tích tắc này, Thẩm Thanh Huyền bị hắn dọa sợ, hắn giống như một con sư tử vừa bừng tỉnh, ngay khắc sau sẽ bị hắn xé toạc yết hầu.

Song lực uy hiếp này biến mất rất nhanh, Cố Kiến Thâm lại lộ ra thần sắc dựa dẫm như mọi ngày: “Mấy đêm không ngủ nên ngủ hơi sâu.”

Thẩm Thanh Huyền mất nửa ngày mới hoàn hồn: “Thời gian không còn sớm, Bệ hạ vẫn nên trở về dùng bữa đi.”

Cố Kiến Thâm đứng lên nói: “Ừ, người nghỉ ngơi thật tốt, trẫm đi trước.”

Thẩm Thanh Huyền toan đứng dậy, Cố Kiến Thâm lại đi tới nhét lại góc chăn cho y: “Đừng dậy, coi chừng lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền nhân tiện nói: “Bệ hạ đi thông thả.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Buổi tối gặp.”

Thẩm Thanh Huyền cũng cười theo: “Được.”

Cố Kiến Thâm đi rồi, tầm mắt Thẩm Thanh Huyền khẽ dời, nhìn về phía giường tối qua hẳn nằm ngủ, trong đầu lóe lên sát khí ác liệt ban nãy.

Tiểu hoàng đế của y dường như không đơn giản như y tưởng?

Tính cảnh giác vậy mà cao thế sao?

Suy nghĩ kỹ lại, hai người ngủ chung một phòng năm năm, dường như sáng sớm đều là Cố Kiến Thâm tỉnh dậy trước tiên.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, trong lòng mơ hồ nhận ra hình như mình xem thường vài thứ.

Bị bệnh chừng nửa tháng, Thẩm Thanh Huyền giả vờ như mình khá hơn một ít, chí ít không còn ho khan, ngạt nổi vẫn còn hơi suy yếu.

Hạ triều, Cố Kiến Thâm đến thăm y: “Sao lại ra đây?”

Chưa bắt đầu vào đông, Thẩm Thanh Huyền phủ áo khoác lông dài, sợ lạnh cực kỳ.

“Luôn ngộp ở trong phòng cũng không tốt, thân muốn ra ngoài cho thoáng.”

Cố Kiến Thâm nhú mày nói: “Uống thuốc chưa?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần uống rồi.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Thuốc này hữu hiệu không? Sao vẫn chưa thấy tốt hơn?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Hôm nay đã đỡ hơn nhiều, cho nên muốn ra ngoài hóng mát một lúc.”

Cố Kiến Thâm thử đo trán y, không nóng, man mát, mịn màng như ngọc lạnh.

Không biết vì lẽ gì mà trái tim hắn run ấy, giọng nói càng thêm ôn hòa: “Trẫm ngồi với người một lát.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Được.”

Hai người trò chuyện câu có câu không, Cố Kiến Thâm ung dung thản nhiên nhắc tới việc trên triều, Thẩm Thanh Huyền lại tỏ ra mệt mỏi, không có sức để nghe.

Cố Kiến Thâm cẩn thận quan sát y, thấy giữa đôi mày y hiện ra nét mệt mỏi, nhân tiện nói: “Về phòng nhé?”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Mặt trời vừa lên, ngồi một lát nữa đi.”

Cố Kiến Thâm theo ý y nói: “Nếu thấy lạnh thì phải về phòng ngay.”

Thẩm Thanh Huyền miễn cưỡng nói: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm thấy dáng vẻ buồn bã ỉu xìu này của y, không nhịn được bảo: “Nếu mệt thì dựa vào người ta này?”

“Không cần ...” Y vừa nói thế, Cố Kiến Thâm đã ngồi bên cạnh y, để y dựa vào người mình.

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt.

Giọng Cố Kiến Thâm rất đổi dịu dàng: “Khi còn bé trẫm hay dựa vào người thế này, bây giờ cũng nên để người nghỉ ngơi.”

Thẩm Thanh Huyền rất thích lồng ngực của hắn, nóng hổi mà quen thuộc, vô cùng ấm áp.

Mặc dù y giả bệnh, nhưng vì tăng độ chân thật, y cũng thực sự dẫn vật thân thể này, cho nên mệt mỏi không còn tí sức lực, có thể dựa vào ngực hắn là chuyện không thể tốt hơn.

Ban đầu Cố Kiến Thâm chỉ nhìn khu vườn đằng trước, dần dần, tầm mắt hắn thu lại, rơi xuống người bên cạnh.

Từ góc độ này hắn có thể nhìn thấy phần gáy trắng nõn của y, thấy mi mắt buông xuống của y, thấy đôi môi tái nhợt cùng bả vai thon gầy ...

Thì ra y trắng ngần ấy, thì ra cơ thể của y nhẹ như vậy, thì ra eo y lại nhỏ cỡ này ...

Cố Kiến Thâm đột nhiên hoàn hồn, cứng rắn dời tầm mắt.

Thẩm Thanh Huyền đang ngủ, Cố Kiến Thâm thì suy nghĩ vấn vợ, lần này hai người ngồi thật lâu.

Đợi tới khi Cố Kiến Thâm hoàn hồn, hắn mới thấy ảo não đầy lòng.

Ngủ trong gió lạnh thế này, thân thể Thẩm Thanh Huyền sao chịu được?

Cố Kiến Thâm cẩn thận gọi y, Thẩm Thanh Huyền mơ màng đáp lại.

Cố Kiến Thâm nói: “Về phòng ngủ đi, ở đây coi chừng cảm.”

Thẩm Thanh Huyền mở mắt ra, gật đầu.

Cố Kiến Thâm dìu y vào phòng, cẩn trọng đặt y lên giường, Thẩm Thanh Huyền buồn ngủ không chịu nổi, hầu như vừa dính giường đã ngủ ngay.

Cổ Kiến Thâm nhẹ nhàng vén tóc y ra sau tai, thế rồi bị lỗ tai trắng nõn thu hút ánh nhìn.

Hắn hiếm khi nhìn tai mình, bởi vì có một vết màu đỏ đại biểu cho đằm gở kia, cho nên bất kể tai hắn trông thế nào thì đều vô cùng xấu xí và nhơ bẩn.

Ôm tâm trạng đó, hắn dễ dàng lưu ý tới lỗ tai người khác.

Hắn thích một cái tai ngay cả nốt ruồi nhỏ cũng không có, hết như Tần Thanh vậy.

Trắng nõn sạch sẽ, đường nét rất đẹp, vành tai nhỏ xinh như trôn châu trong biển cả, tản ra hào quang mê người.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Cổ Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, bước chân ngổn ngang rời khỏi Tần phủ.

Buổi tối, Thẩm Thanh Huyền không ngoài dự kiến phát sốt ...

Cái gọi là không làm sẽ không chết, trận này Tôn chủ đại nhân bệnh thật.

Dẫu sao cũng là thân thể phàm thai, mặc cho thuốc y điều phối không có tác dụng phụ, nhưng không ra khỏi cửa không rèn luyện trong thời gian dài, thể chất sẽ giảm xuống, ban ngày y còn ngủ bên ngoài, không cảm lạnh mới có quý.

Cổ Kiến Thâm đến thì bắt gặp Thẩm Thanh Huyền trong dáng vẻ hai gò má ửng hồng thở hỗn hển.

Trái tim hắn đột nhiên đập thịch một cái, tiến lên vài bước: “Người sao vậy?”

Hắn vươn tay sờ thử, tay bị nóng phát hoảng: “Lại phát sốt?” Dứt lời, hắn hối hận không thôi, “Là ta không tốt, quên đánh thức người.”

Nhất định ban ngày ngủ bên ngoài, sau đó bị cảm lạnh.

Y vốn dĩ thể hư, bị gió lạnh thổi lâu như thế làm sao chịu nổi?

Cố Kiến Thâm lo lắng khôn nguôi, Thẩm Thanh Huyền suy yếu nói: “Đêm nay Bệ hạ nên hồi cung đi, thần sợ ...”

“Đừng lo cho trẫm.” Cố Kiến Thâm cắt ngang lời y, “Người hãy nghỉ ngơi thật tốt, trẫm trông nom người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Điều này sao mà được? Thần ...” Nói đoạn y lại ho khan.

Vừa ho, hai má y dường như đỏ hơn, trong mắt ướt át hơi nước, rõ ràng lo cho y, nhưng phút chốc này, Cố Kiến Thâm bỗng dưng thấy chộn rộn.

May mà hần lấy lại tinh thần rất nhanh, đứng dậy rót nước cho Thẩm Thanh Huyền: “Uống chút nước ấm đi.”

Thẩm Thanh Huyền thở gấp, uống mấy ngụm nhỏ.

Cố Kiến Thâm thở dài nói: “Uống nhiều tí mới có thể ra mồ hôi.”

Thẩm Thanh Huyền lại uống thêm hớp nhỏ, nom rất miễn cưỡng.

Cố Kiến Thâm càng bị dáng dấp này của y quấy cho lòng ngứa ngáy, hần nhỏ giọng dỗ dành: “Không muốn uống thì thôi, chốc nữa rồi uống thêm.”

Thẩm Thanh Huyền thực sự không thoải mái, nằm xuống nói: “Bệ hạ, thần muốn ngủ một lát.”

Cố Kiến Thâm ôn hòa nói: “Ngủ đi.”

Dứt lời, hần thay khăn đắp lên trán y.

Nói là ngủ, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn ngủ không yên, chốc thì ho khan, chốc thì cau mày, chốc lại lạnh tới mức phát run.

Cố Kiến Thâm tiếp tục thay khăn lông cho y, giúp y vỗ lưng, thấy y lạnh run cầm cập thì đắp thêm chăn bông cho y.

Cứ tưởng sẽ bị nóng quá thể, đắp ba tầng chăn, Thấm Thanh Huyền vẫn lạnh đến mức mặt mày trắng bệch.

Cố Kiến Thâm nảy ra ý định, cởi giày lên giường, cẩn thận ôm y vào ngực.

Cơ thể Thấm Thanh Huyền rất nóng, hệt như một cái lò lửa, Cố Kiến Thâm cứ vậy mà ôm y, phảng phất thấy cũng nóng theo.

Hắn cũng bị bệnh ư? Cố Kiến Thâm cho rằng không phải ...

Cơ rạo rức này chẳng phải nóng vì sốt, mà là nóng bỏng sinh sôi nảy nở ra ngoài, khuấy động huyết dịch khắp toàn thân.

Rất xa lạ, cơ mà không khó chịu, thậm chí có cảm giác gì đó khác thường.

Hắn dùng sức ôm Thấm Thanh Huyền, cảm nhận nhiệt độ cơ thể y, rồi cũng bị nóng rức trong thân thể mình hành hạ.

May mà Thấm Thanh Huyền dần bình tĩnh trở lại, dường như được bờ ngực hắn sưởi ấm, y đã thôi run rẩy, thuận theo vùi mình vào ngực hắn, ngủ như một bé con ngây thơ.

Khoảnh khắc cúi đầu nhìn, Cố Kiến Thâm chẳng thể nào dời mắt nổi.

Hắn hoang đường mà nghĩ: Vẫn luôn thế này đi, để y mãi sinh bệnh, còn hắn sẽ bằng lòng chăm sóc y.

Hôm sau, cơn sốt Thấm Thanh Huyền đã lui, y ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, đương nhiên Cố Kiến Thâm đã sớm rời đi.

Đám hạ nhân tiến vào hỏi dò y dùng thuốc, Thẩm Thanh Huyền vung tay, bảo bọn họ ra ngoài.

Chút bệnh vặt này, y đương nhiên có thể trị cho mình, nhưng y không muốn.

Trước tiên cứ vậy đi, vừa khéo có thể tiếp tục nhàn hạ.

Vất vả mãi Cố Kiến Thâm mới có tiếng nói trên triều, y không muốn cho hãn cơ hội giở trò.

Bằng một thời gian mà đã trôi qua hơn một tháng.

Cố Kiến Thâm trên triều đình ngày càng thuận buồm xuôi gió, các lão thần ủng hộ hoàng thất đều nóng lòng muốn thử, mưu toan động thủ nhổ tâm phúc trong triều của Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm lạnh mắt nhìn, không ủng hộ cũng chẳng phản đối, tỏ ra không hề hay chuyện.

Các lão thần sợ hãn bận lòng Tần Thanh, không quyết tâm tàn nhẫn, cho nên cũng vui lòng gạt hãn.

Vừa hay Cố Kiến Thâm có thể mượn cơ hội này thăm dò thái độ Tần Thanh.

Thẩm Thanh Huyền làm gì quan tâm chuyện này, y chây lười nuôi bệnh, rồi rãnh thì nuôi cả đồng chí thú.

Tinh thần khá khẩm thì dựa vào giường xem thoại bản, thân thể thư thái thì đứng dậy vẽ vời viết chữ ...

Vốn đã là “người già” trăm triệu tuổi, không ngán nhất là buồn chán.

Mỗi đêm Cố Kiến Thâm đều tới đây, chăm sóc y có thể nói tỉ mỉ chu đáo, điều này khiến Thẩm Thanh Huyền hưởng thụ vô cùng, thoảng có tư vị như trở

về Vạn Tú sơn.

Về bản lĩnh chăm sóc người khác, Tôn chủ đại nhân thừa nhận mình thua xa!

Vẫn là Bệ hạ lợi hại hơn, dù có ký ức hay không vẫn tri kỉ vậy đó, chăm sóc người ta đến là thỏa lòng.

Tối ngày đông chí, có một sự kiện trông thì có vẻ không có gì to tát, nhưng lại khiến rất nhiều người lo lắng.

Mới đầu có người bẩm tấu, bảo rằng có một đô úy say rượu nảy sinh tranh chấp với đồng nghiệp, cậy thế hành hung, đánh chết người ta bên đường!

Việc này nom giải quyết rất dễ, chỉ cần xử trí theo lệ là được.

Nhưng mọi người đều biết đô úy này là tâm phúc của quốc sư ...

Hình như là thân thích xa xôi nào đó của Tần Thanh, vì công phu rất cao, nên sau khi nhập ngũ liên tục thăng chức, cũng lập công trong trận chiến vây quét Vệ Tấn, lên tới đô úy.

Vì vậy mà việc này trở nên cực kỳ tế nhị.

Theo lệ, phải xử tử hình.

Nhưng giết đô úy này ... Tần Thanh có thể mặc kệ được sao?

Vất vả mãi triều đình mới trở nên hòa thuận, thật tình muốn một hơi bức ép Thẩm Thanh Huyền sao?

Cố Kiến Thâm đưa ra kết luận là, giam giữ đợi thẩm tra.

Không ít người mang nét mặt bất mãn, nhưng những kẻ già đời lại rất tán thành.

Tâm phúc của Tần Thanh nhất định phải nhờ từng người, nhưng thủ đoạn không được quá gay gắt, tuy bây giờ Tần Thanh bị bệnh, song chưa có chết, thỏ cuống lên còn có thể cắn người, Tần Thanh là hồ ly xảo quyệt, ép y chưa biết chừng y sẽ làm ra chuyện gì.

Cho nên cần bàn bạc kỹ lại!

Buổi chiều, Cố Kiến Thâm đến Tần phủ.

Theo tuổi của hần mà phát triển, sau khi thân thủ càng tốt, hần ngày càng tai thính mắt tinh, thậm chí trí nhớ còn mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Hần chỉ coi như mình thiên phú dị bẩm, nào biết được pháp môn Thâm Thanh Huyền dạy hần phát huy hiệu lực.

Vừa đến Tần phủ, hần liền thấy một nam tử mang dáng vẻ vội vã.

Tuy nam tử không ngẩng đầu, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn nhận ra.

Người này tên là Văn Phi, dù không đảm nhận chức vị quan trọng, nhưng là người Tần Thanh tin dùng nhất.

Lần này hần vào Tần phủ, sợ là vì chuyện đô úy kia.

Cố Kiến Thâm bỗng thấy một trận phiền muộn dâng lên trong lòng ...
Quả nhiên, tốt đẹp sắp phải mất đi rồi sao.

Hần đi vào, Thâm Thanh Huyền phủ áo khoác ngồi trong thư phòng.

Thấy Cố Kiến Thâm vào, y đứng dậy hành lễ: “Bệ hạ vạn an.”

Cố Kiến Thâm nâng y dậy nói: “Thân thể không khỏe thì không cần đa lễ.”

Thâm Thanh Huyền ngồi xuống theo hần, trong thần thái tràn đầy ảm ức.

Cố Kiến Thâm làm như không phát hiện, hỏi y: “Giữa trưa ăn gì, khẩu vị tốt không?”

Thẩm Thanh Huyền thấp giọng trả lời hẩn.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Hồi trước thái y viện tìm được một phương thuốc, bảo là cực kỳ bổ dưỡng cho thân thể, ngày mai trẫm sẽ bảo họ phối thuốc rồi mang tới cho ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn trân trân hẩn một hồi.

Cố Kiến Thâm thấy lạnh lẽo trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra dịu dàng.

Rốt cục Thẩm Thanh Huyền không nhịn được, y nói: “Bệ hạ, tại sao người giam giữ Cát Cảnh Sơn chờ thẩm tra?”

Cứ vậy mà hỏi trắng ra? Hẩn còn tưởng y sẽ hàm súc một tí.

Lẽ nào giam giữ cũng không được? Chẳng nhẽ cuồng đồ hành hung ngoài đường phải được phóng thích vô tội?

Cố Kiến Thâm thấp giọng hỏi: “Vậ quốc sư cho rằng phải xử trí người kia thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền giận tím mặt nói: “Ác ôn cỡ đó, thì phải tử hình! Giam giữ chờ thẩm tra? Còn gì nữa mà thẩm tra! Nhân chứng vật chứng đều có, cuồng đồ như thế nên nghiêm trị, lúc này Bệ hạ mềm lòng, mai sau có người bắt chước theo thì phải làm sao!”

Y bị bệnh hồi lâu, tuy giận dữ nhưng không dọa người, trái còn giống một chú mèo đang giơ vuốt ...

Cố Kiến Thâm ngơ ngác.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Thần vạn vạn không ngờ rằng, Bệ hạ lại hồ đồ thế này! Đừng nói Cát Cảnh Sơn kia là thân thích phương xa của ta, dù có là hoàng thân quốc thích, ngay cả pháp luật cũng không màng đếm xỉa, thì phải nên răn đe!”

Cố Kiến Thâm mất cả buổi mới lấy lại tinh thần: “Quốc sư ...”

Thẩm Thanh Huyền vẫn đang tức: “Hành động này của Bệ hạ thật khiến thần thất vọng!”

Y nói câu này rất nặng, nếu đặt trước mặt đế vương khác, sợ rằng đã là vọng ngôn, có thể định tội.

Thế nhưng Cố Kiến Thâm lại thấy ấm lòng, một dòng nước nóng cuộn trào chảy ra, hòa tan một phần hàn băng vạn năm kia.

“Ta ...” Hẳn quên mất cả tự xưng, Cố Kiến Thâm vội la lên, “Ta không muốn chọc giận người.”

Nghe hẳn nói, Thẩm Thanh Huyền càng bức hơn: “Bệ hạ quá xem thường thần rồi!”

Dứt lời, y đứng dậy, vút Cố Kiến Thâm lại đây, tự mình về phòng.

Cố Kiến Thâm ngớ ra một hồi, chớp mắt sau hẳn đứng phắt dậy, bước nhanh theo vào.

Thẩm Thanh Huyền ngồi bên cửa sổ, nghe tiếng bước chân mà vẫn chẳng chịu quay đầu, hiển nhiên còn đang giận dữ.

Trái tim Cố Kiến Thâm mềm mại tới mức hỗn độn, hẳn cầm áo khoác đi tới: “Là trẫm không tốt, quốc sư đừng giận mà.”

Nói đoạn, hẳn đắp áo khoác lên người y, cẩn thận buộc chặt vạt áo: “Thân thể người không tốt, đừng bị chọc tức.”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu, không nhìn hấn.

Cố Kiến Thâm nhìn cần cổ thon dài của y, trái tim run lên, thanh tuyến ngày càng dịu dàng: “Liên Hoa ca ca.”

Tiếng gọi này như thể chọc vào điểm mềm lòng của Thẩm Thanh Huyền, y quay đầu, hung dữ nhìn hấn lom lom.

Nói tới cũng buồn cười, rõ ràng y đang giận, rành rành y đang phát hỏa, nhưng Cố Kiến Thâm lại cảm thấy ấm áp trước giờ chưa từng có, cả người như được ngâm trong nước đường, vừa nóng vừa ngọt ngào quá đỗi, nhồi tràn trong ngực không sao nói hết.

“Ta sai rồi.” Giọng Cố Kiến Thâm cực kỳ êm tai, “Đừng giận ta được không?”

Thẩm Thanh Huyền thấy hấn như vậy cũng mềm lòng, ngật nổi y vẫn còn tức: “Bệ hạ biết sai ở đâu chưa?”

Cố Kiến Thâm nói: “Bưng bít tình riêng, không màng pháp luật.”

Thẩm Thanh Huyền hơi nguôi giận, y tận tình khuyên nhủ: “Thần dạy người học thuật Nho gia, dạy người luật học, không phải để cho người vì tình riêng mà rối loạn kỷ cương!”

Cố Kiến Thâm mềm giọng nói: “Là trẫm không tốt.”

Hấn đã cao lớn vậy rồi, không ngờ vừa bày ra chút dáng dấp hồi còn bé, Thẩm Thanh Huyền lập tức giận hết nổi, giọng y ôn hòa hơn nhiều: “Thần chỉ nguyện Bệ hạ an khang sáng suốt, đừng làm việc hổ thẹn với mọi người!”

Y dạy bảo hấn, Cố Kiến Thâm lại như đang nghe âm thanh thiên nhiên, chỉ thấy vui vẻ quá đỗi: “Trẫm rõ.”

Thẩm Thanh Huyền giận xong lại bắt đầu mệt.

Cố Kiến Thâm nhận ra, nhẹ giọng hỏi y: “Hay là nên giường nghỉ ngơi một lát?”

Thẩm Thanh Huyền đồng ý: “Ừm ...”

Cố Kiến Thâm cẩn thận đỡ y, thu xếp y lên giường ổn thỏa rồi lại hỏi y: “Muốn uống nước không?”

Thẩm Thanh Huyền nói một hơi đúng là khát thật: “Làm phiền Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Chờ ta.”

Thẩm Thanh Huyền thành thật chờ, không lâu sau Cố Kiến Thâm bưng nước nóng lại đây.

Thẩm Thanh Huyền nhận lấy, uống một hớp nhỏ, gương mặt Cố Kiến Thâm tràn ngập dịu dàng: “Sau này đừng nổi giận, coi chừng ảnh hưởng thân thể.”

Thẩm Thanh Huyền tức giận nói: “Vậy Bệ hạ cũng đừng làm chuyện chọc tức thần!”

Cố Kiến Thâm cười nhẹ nói: “Lần này là trẫm không tốt, về sau sẽ không như vậy nữa.”

Thẩm Thanh Huyền thấy hãn biết sai liền sửa, cảm thấy rất thân thiết: “Thần cũng biết Bệ hạ có ý tốt ... Là vì thần nên mới băn khoăn, chỉ có điều trong lòng thần, Bệ hạ mới là quan trọng nhất, những việc khác đều là thứ yếu.”

Lời này làm đôi mắt Cố Kiến Thâm sáng ngời, hãn nhìn Thẩm Thanh Huyền, không nhịn được hỏi: “Thật vậy sao?”

Hãn hỏi ngược lại làm Thẩm Thanh Huyền rất bất mãn: “Bệ hạ không tin ư?”

Trong đôi mắt đen láy của Cố Kiến Thâm toàn là nhu hòa: “Trăm tin chứ.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Không tin ta đánh chết người liền, nhọc công tốn sức nuôi người hết năm năm, người còn không tin ta, chẳng phải con sói mắt trắng sống sờ sờ đó sao!

Chắc có lẽ vì giận, buổi tối Thẩm Thanh Huyền lại khó chịu, tuy không còn sốt cao không lùi như hồi trước, nhưng vẫn chịu trận trở dày vò.

Cố Kiến Thâm vốn ngủ rất cạn, thấy y động là hẩn tỉnh ngay.

“Ngủ không được sao?” Hẩn lại đây hỏi y.

Thẩm Thanh Huyền híp mắt nói: “Có hơi lạnh.”

Cố Kiến Thâm xốc chăn y lên, một trận gió lạnh luồn vào, Thẩm Thanh Huyền co rúm lại, bất mãn nói: “Bệ hạ định ...”

Giây tiếp theo, một cái ôm nóng rực giữ lấy y, Thẩm Thanh Huyền ngậm miệng.

Cố Kiến Thâm ôm y hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm lại thấy sao mà nóng quá thể, hẩn nhẹ giọng: “Ngủ đi.”

Thế này thì sao ngủ được!

Thẩm Thanh Huyền tưởng mình tuyệt đối ngủ không được, kết quả ... lời này xoay vần trong đầu mấy hồi, y đã ngủ say.

Ngủ rồi còn ngáy khe khẽ, Cố Kiến Thâm bị chọc cho phải nén cười.

Hẩn cẩn thận ôm y, tâm tình tốt như chưa từng có.

Hắn không biết ... không chắc chắn ... cũng không dám biết, dám xác định.

Thế nhưng ... hôm nay Thẩm Thanh Huyền đã mang cho hắn vui sướng vượt sức tưởng tượng.

Và cả ấm áp chưa bao giờ có.

Y thật lòng sao?

Y thật sự nghĩ vậy ư? Y thực lòng quan tâm hắn sao?

Cố Kiến Thâm không dám tin hoàn toàn, nhưng giờ khắc này hắn muốn đắm chìm trong sự dịu dàng ấy.

Thật giả hay sao hắn mặc kệ, hắn như một lữ nhân cô đơn đi thật lâu trong sa mạc căn cõi, dù nhìn thấy ảo ảnh cũng cho rằng đó là ốc đảo chân thực.

Thật tốt quá ... Hắn dùng sức ôm Thẩm Thanh Huyền, cảm thấy thỏa lòng hả dạ.

Thẩm Thanh Huyền bị bệnh tròn vện một mùa đông, Cố Kiến Thâm cần thận chu đáo hầu hạ y.

Mùa đông này rất lạnh, kinh đô còn giáng tuyết lớn chưa từng đó, song Cố Kiến Thâm lại chẳng có vẻ gì là lạnh, hắn chỉ cần một trái tim nóng hổi, thế thì còn hữu dụng hơn là vô vàn áo bông.

Trong thời gian này, hắn im hơi lặng tiếng loại bỏ vài thế lực của Tần Thanh, mà Tần Thanh không hề có hành động gì.

Cố Kiến Thâm còn từng âm thầm theo dõi Văn Phi, phát hiện hắn căn bản không làm việc gì vượt lán.

Có lần hần cố ý ban ngày lên vào Tần phủ, nghe cuộc trò chuyện của Văn Phi và Tần Thanh.

Tần Thanh chủ yếu hỏi tình hình mưa rơi các nơi, cùng với cây trồng sinh trưởng ra sao.

Văn Phi không hề nhắc việc trên triều, chỉ nói với y ít vấn đề mà Khâm Thiên Giám xử lý không được.

Càng nghe càng an lòng, càng nghe càng muốn nghe, đường đường là vua một nước, vậy mà hần đứng trong đất trời ngập tuyết nghe suy tính lịch pháp suốt nửa canh giờ ...

Khi trở về Cố Kiến Thâm hắt hơi một cái, dường như bị cảm lạnh rồi.

Hần sợ bị bệnh không thể đi gặp quốc sư của mình, thành thử mau chóng uống thuốc, rồi phi ngựa cho mồ hôi nhễ nhại, xua đuổi hàn khí ra ngoài.

Thế chất tốt quả là phạm quy mà!

Kỳ thực Thẩm Thanh Huyền cũng hơi nghi ngờ.

Chuyện Cát Cảnh Sơn làm y âm ý hoài nghi Cố Kiến Thâm, hoài nghi đế vương thiếu niên này không tin y.

Chẳng qua y chỉ nghi ngờ chút chút thôi, vẫn chưa nghĩ quá nhiều, cơn bệnh lần này giúp y đánh bậy đánh bạ cời bỏ một nửa khúc mắc của Cố Kiến Thâm, cho nên chút hoài nghi này cũng biến mất vô tăm.

Sau khi sang xuân, Cố Kiến Thâm bắt đầu lo được lo mất, sợ mộng đẹp hiện tại bị tàn nhẫn đánh nát.

Nào ngờ bằng một thời gian đã qua bốn năm, Cố Kiến Thâm thành niên, Thẩm Thanh Huyền đã thành quốc sư chân chính trên ý nghĩa.

Tác giả có lời muốn nói:

Bệ hạ tránh thoát một kiếp?

Ngọc giản cười không nói.

Chúng mình là người đứng đắn, mười tám tuổi bất mãn sao có thể yêu đương 【 phát tay 】

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Thời gian bốn năm trôi qua cực nhanh, phảng phất chớp mắt mấy cái đã qua.

Chủ yếu vì Cố Kiến Thâm quá bận rộn.

Làm hoàng đế bộ dễ lắm ư? Thử chút thì biết, đây tuyệt đối là cái nghề siêu cấp giảm thọ.

Lão Cố có ký ức còn đỡ, chinh đồn mọi việc thành thạo điều luyện, làm hoàng đế vô cùng tiện tay, thỉnh thoảng còn giở trò bắt “hoàng hậu” xử lý chính vụ giúp mình, phải nói là thích thú tới quên cả trời đất.

Nhưng Tiểu Cố không có ký ức lại thảm, Thẩm Thanh Huyền còn không tin nổi thì có thể tin được ai? Hậu quả của việc chẳng tin ai là khiến bản thân mệt gần chết.

Hên là Thẩm Thanh Huyền đã giúp thân thể hăn trở nên tốt hơn, bằng không với tư thái cuồng công việc này, sợ rằng sống không lâu ...

Bên phía Thẩm Thanh Huyền thực ra cũng hơi thảm, giả bệnh không phải cứ thế là xong, giả bệnh hơn nửa năm, tiểu hoàng đế đã vững gót trên triều, thân thể này của y cũng hồng hết.

Tuy chưa đến nỗi giảm thọ, nhưng cũng không còn là nhân vật lợi hại hờ ra là võ nghệ cao cường. Đôi khi thậm chí còn yếu hơn người thường một tí, nghe sao mà chạnh lòng.

Nhắc tới rất thốn thức, một năm rồi lại một năm, tiểu hoàng đế của y ngày càng cao ngày càng rắn chắc ngày càng có năng lực, y thì ngược lại, còn lùn

hơn hẳn còn yếu hơn hẳn còn không giỏi bằng hẳn!

Điểm tốt là y lười biếng thành tính, có thích vào triều hay không, có thích nghe chính vụ hay không, ngoài Khâm Thiên Giám ra, những chuyện khác đều chẳng màng tới.

Bên phía Khâm Thiên Giám y vẫn không thể buông tay, mưa thuận gió hòa thì mới quốc thái dân an. Hơn nữa ngoài y ra, không ai có thể điều khiển được gió với mưa, cho nên tuyệt đối không thể vứt gánh.

Bốn năm trôi qua, Cố Kiến Thâm đã chính thức cầm quyền, bất kể ai cũng không lung lay được đế tọa của hắn.

Hắn xử lý chính vụ ngày càng thuần thục, tuy vẫn không tin được người khác, nhưng hiểu được cách kìm hãm và cân bằng.

Là đế vương, đa nghi là bệnh chung, chưa chắc đó là khuyết điểm, chỉ ít sẽ không bị người khác đưa vào bẫy.

Chính vụ quốc gia đi vào quỹ đạo, chế độ quan liêu ngày càng hoàn thiện, Cố Kiến Thâm không còn bận rộn như trước.

Hắn không bận, nhưng các đại thần lại bắt đầu náo loạn.

Liên tục mấy ngày, một phần ba tấu chương đều là: “Bệ hạ đang tuổi cường thịnh, lẽ ra nên lập hậu nạp phi, bổ sung hậu cung!”

Hoặc là: “Đế hậu là chính đạo cần khôn, mong Bệ hạ sớm ngày đại hôn, yên ổn dân tâm!”

Lại còn: “Thái tử là phúc của quốc gia, trách nhiệm của xã tắc! Bệ hạ nên mau chóng đại hôn, sinh ra long tử!”

Tất cả tấu chương như núi đều có nội dung kiểu này, Cố Kiến Thâm nhìn mà hỏa khí bùng lên, ném xuống rồi nói: “Một đám người hết chuyện làm!”

Chẳng phải rảnh lắm sao? Hôn sự của hã nào cần họ bận tâm!

Cố Kiến Thâm nhìn mà nổi nóng, không muốn ở trong cung nữa, hã đứng lên nói: “Thay y phục.”

Hiện giờ Phúc Đạt đã hoàn toàn phục tùng vì hã, nghe lời này liền biết có nghĩa gì.

Liên tục bốn năm, mỗi ngày Cố Kiến Thâm đều đến phủ quốc sư, chưa nhắc tới buổi tối, ban ngày có thời gian rảnh là hã sẽ đến.

Thỉnh thoảng sẽ trực tiếp ngự giá mà qua, nhưng không tiện ngày nào cũng đi, cho nên nhiều lúc sẽ mặc thường phục xuất hành.

Mới đầu Phúc Đạt còn lo cho an nguy của Bộ hạ, sau này lão phát hiện thân thủ Bộ hạ cực cao, tới vô ảnh đi vô tung, ngay cả thị vệ đại nội cũng không điều tra ra được, lão liền thành thật ngậm miệng ...

Khi Cố Kiến Thâm tới Tần phủ, Thẩm Thanh Huyền đang hóng gió bên hồ.

Thân thể y sợ lạnh sợ nóng, trời lạnh hận không thể ôm lò sưởi, trời nóng thì lại bức bối không muốn ở trong phòng.

Cố Kiến Thâm cau mày đến gần: “Coi chừng cảm lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu, nhìn thấy một nam tử anh tuấn từ đối diện đi tới.

Ròng rã chín năm, củ cải đỏ đã triệt để lớn rồi.

Thanh niên mày kiếm mắt sao hiện giờ nào còn đáng dấp trẻ con mềm mại năm xưa?

Hã cao hơn y nửa đầu, tay dài chân dài, chẳng đáng yêu tí nào.

Thẩm Thanh Huyền toan hành lễ, Cố Kiến Thâm sẵn tiện nói: “Đừng đứng dậy, ở đây không có ai.”

Thẩm Thanh Huyền lại tiếp tục lười biếng, chỉ nói: “Bệ hạ vạn an.”

Cố Kiến Thâm cầm áo khoác y ném bên cạnh, cẩn thận phủ lên đùi cho y: “Thân thể người không tốt, vừa vào hạ sao đã thích hóng mát thế này?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Trong phòng ngột lăm.”

Cố Kiến Thâm ngồi bên cạnh y, giúp y chặn gió: “Nếu ngột thì tới hoa viên ngồi chút là được, sao lại tới bên hồ?”

Tuổi càng lớn, Cố Kiến Thâm càng lải nhải nhiều hơn ... Thẩm Thanh Huyền uể oải nói: “Vậy thần về phòng đây.”

Thấy y khẽ nhú mi, Cố Kiến Thâm liền mềm giọng: “Nếu người cảm thấy chán, vậy theo trẫm vào cung ở mấy ngày nhé?”

Tần phủ quả thật vô vị, hoa viên kia cũng chẳng có gì đẹp, toàn hoa lài màu trắng, Thẩm Thanh Huyền cực kỳ không ưng.

Đáng tiếc Thẩm Thanh Huyền cũng chẳng muốn vào cung, y bảo: “Không đi, lén la lén lút, không hứng thú.”

Y thân là quốc sư, cũng là “sủng thần” hiện nay của thánh thượng, có thể tùy ý ra vào hoàng cung, nhưng không thể ở lại vì không hợp quy củ.

Trước kia Cố Kiến Thâm bận rộn, buổi tối không muốn chạy tới chạy lui, thế nên Thẩm Thanh Huyền vào hoàng cung ở mấy ngày.

Lúc đó hết như đi ăn trộm, đi tới đâu cũng phải khẽ khàng, sợ tai vách mạch rừng, rước lấy phiền phức.

Tuy buổi tối Cố Kiến Thâm bớt việc, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại mất công, cho nên không thích đi nữa.

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Vậ trăm bảo người chinh đốn lại hoa viên quý phủ.”

Vệ quốc ghét màu đỏ ăn sâu bén rễ, cho nên phần lớn hoa đều là màu trắng, không thì cũng là hồng nhạt vàng nhạt, Thẩm Thanh Huyền nhìn mà chán hết sức, y bảo:

“Đừng mất công, thần cũng chẳng thích đám hoa cỏ này.”

Cổ Kiến Thâm ngẫm nghĩ, lại dụ dỗ y: “Vậ trăm dẫn người tới hành cung ở mấy ngày?”

Cái này được nè, tinh thần Thẩm Thanh Huyền lập tức tỉnh táo: “Khi nào?”

Cổ Kiến Thâm cười nói: “Sau năm ngày, nếu người không bệnh, trăm sẽ dẫn người đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần nhất định không bệnh!”

Cổ Kiến Thâm vẫn thấy hơi lo: “Chỉ mong hôm nay người không cảm lạnh.” Hắn hiểu rõ thân thể này của y lắm.

Thế nào gọi là miệng quạ đen? Cổ Kiến Thâm chính là điển hình.

Đêm đó Thẩm Thanh Huyền phát sốt.

Y đỏ mặt bực chán trừng hăn: “Đều tại Bộ hạ.”

Cổ Kiến Thâm dở khóc dở cười: “Sao lại oán trách ta?”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, xoay người qua.

Cổ Kiến Thâm thử độ ẩm trán y: “Được rồi, uống thuốc trước đã, chờ khỏi bệnh trăm lại dẫn người đi nghỉ mát.”

Thẩm Thanh Huyền cũng bức lắm, thể xác này của y quả nhiên bị hư tổn, hở tí là lại đau đầu nhức óc, uống thuốc nhiều là giỏi, nhưng quá yếu, hơi sơ suất là bệnh ngay.

Cố Kiến Thâm còn bảo không được trách hăn, nhưng thực sự phải trách hăn!

Nếu không phải vì để hăn tự mình chấp chính, y làm gì cần hành hạ cơ thể mình thế này?

Ngặt nỗi Cố Kiến Thâm cũng mang vạ chung, y vừa sốt, Cố Kiến Thâm lại chăm nom cả đêm, y không hạ sốt, hăn căn bản không nghỉ ngơi.

Thẩm Thanh Huyền vừa cảm thấy ấm áp, vừa thấy hăn đáng đời!

Vì Thẩm Thanh Huyền bị bệnh, mấy ngày nay trên triều không có việc gì, sau khi hạ triều Cố Kiến Thâm lập tức đến Tần phủ.

Lần này là bố trí ngự giá tới, cho nên kéo theo một chuỗi người, Phúc Đạt còn ôm theo cả đồng tấu chương.

Thẩm Thanh Huyền đang nằm trên giường trúc tắm nắng: “Nếu Bệ hạ bận thì đừng đến đây.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn lom lom chông tấu chương kia.

Cố Kiến Thâm nói: “Toàn là mấy kẻ phiền chán, một đánh rảnh rồi hết chuyện làm tới dẫn vật trảm.”

Thẩm Thanh Huyền thuận miệng hỏi: “Chuyện gì? Lại ầm ĩ gì nữa?”

Cố Kiến Thâm nhìn y rồi bảo: “Giục trảm lập hậu.”

Vừa thốt ra hai chữ này, Thẩm Thanh Huyền nhất thời thanh tỉnh.

Y ngồi dậy, thận trọng nhìn Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ thấy sao?”

Lại nói ... Cái việc lập hậu này quả là cấp bách mà.

Hoàng đế mười tám tuổi còn chưa có hoàng hậu, đúng là mới nghe thấy lần đầu.

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, bỗng nhiên tỉnh táo lại ... Cố Tiểu Thâm mười tám tuổi rồi hả? Đã là người trưởng thành rồi! Có xuống tay được hay không thì y cũng phải mau chóng hạ thủ!

Nếu còn không ra tay, sẽ có người giành trước mất!

Y nhìn hẩn, nghiêm túc nhìn một hồi.

Cố Kiến Thâm nhận ra tầm mắt y: “Người sao vậy? Trên mặt trầm có gì à?”

Thẩm Thanh Huyền cười dịu dàng: “Không có gì.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra, bị nụ cười này của y làm tim đập mạnh một cái: “Không có gì? Vậy nhìn ta chăm chăm làm chi?”

“Chỉ là phát hiện ...” Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng, “Bệ hạ đã trưởng thành thành thanh niên oan hùng tuổi này rồi.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tôn Chủ Đại Nhân Ngay Thăng

Một câu nói rất đối bình thường, thế mà chẳng hiểu sao âm điệu của Thẩm Thanh Huyền lại mang theo hương vị khó diễn tả bằng lời.

Cố Kiến Thâm buông tấu chương xuống đi tới: “Trẫm có được ngày hôm nay, đều là nhờ có quốc sư.”

Câu nói cương trực ngay thẳng như thế khiến Thẩm Thanh Huyền hơi xấu hổ.

Tiểu hoàng đế chăm sóc y như đối với cha anh, y lại ...

Ngẫm lại mình đã bó tuổi ... Ừm, đúng là có tí lúng túng.

Thôi, cũng không gấp, vẫn nên tiến hành từ từ vậy.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Những năm qua, thần mới là người nương nhờ Bệ hạ.” Thân thể ốm lên bệnh xuống của y luôn khiến Cố Kiến Thâm phải nhọc lòng quan tâm.

Cố Kiến Thâm sợ y tích tụ buồn lo, cau mày nói: “Đừng nghĩ nhiều, thân thể người rất khỏe mạnh.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thân thể thần ra sao, thần biết rõ trong lòng.”

Lời này của y đúng theo nghĩa bên ngoài, y quả thật nắm chắc, vốn tư chất thân thể này rất tốt, lại có pháp môn của y điều dưỡng, làm “bán tiên” thế gian cũng chẳng thành vấn đề.

Ngặt nổi hiện giờ y đã làm hư tổn nền tảng cơ thể, đồng thời vì muốn yêu đương với Cố Kiến Thâm, y đã dùng tất cả linh khí tích lũy để duy trì tuổi trẻ, cho nên suy đồi thành cái dạng không bằng người thường này, dĩ nhiên không chết được, có thể sống rất lâu.

Nhưng Cố Kiến Thâm lại không biết, lòng hăn cứ căng thẳng, thần sắc sốt sắng nói: “Quốc sư đang tuổi tráng niên, đừng vọng ngôn!”

Bấy giờ Thâm Thanh Huyền mới nhận ra mình dọa hăn sợ, y lại cười nói: “Thần chỉ thuận miệng thôi, Bệ hạ đừng sốt ruột.”

Cố Kiến Thâm lại lo lắng cực kì, hăn đi tới trước mặt y, nói: “Người là quốc sư đương triều, cần phải điều dưỡng thân thể cho tốt, sống đến trăm tuổi.”

Sống đến trăm tuổi à ... Người đang nguyên rửa ta hả?

Thâm Thanh Huyền câm nín, miễn cưỡng nói: “Tất nhiên là vậy rồi, thần còn muốn nhìn Bệ hạ thịnh thế một cõi.”

Cố Kiến Thâm cong môi nói: “Vậy người phải luôn ở bên cạnh trẫm.”

Thâm Thanh Huyền cười nói: “Chỉ cần bệ hạ không chê, thần nhất định không xa không rời.”

Thời gian trôi qua nhiều năm, được nghe lại bốn chữ này, Cố Kiến Thâm vẫn xúc động không thôi.

Hăn không tin được một ai, lại lưu luyến ấm áp Thâm Thanh Huyền cho hăn.

Cũng có lẽ vì hiện giờ Tần Thanh bắt đắ dĩ mới dựa vào hăn, nhưng không sao ... thế này đã tốt rồi, có nhu cầu thiết thực trái lại khiến hăn càng yên tâm.

Hăn muốn Tần Thanh ý lại hăn, như vậy y mới không xa không rời hăn.

Cố Kiến Thâm thấp giọng nói: “Trẫm chắc chắn sẽ không phụ lòng quốc sư.”

Đừng chỉ có không phụ lòng ... Thấm Thanh Huyền nghĩ, chi bằng thích ta thì sao?

Hai người không trò chuyện quá lâu, chủ yếu vì thân thể Thấm Thanh Huyền không khỏe, chưa bao lâu đã thấy mệt.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Vào phòng ngủ một giấc?”

Thấm Thanh Huyền ngáp một cái nói: “Dùng cơm xong hẵng ngủ.”

Cố Kiến Thâm nhân tiện nói: “Trẫm giục bọn họ chuẩn bị cơm trước thời gian.”

Thực ra Thấm Thanh Huyền không muốn ăn gì, y bảo: “Không vội, ta dựa vào đây một lát, chờ Bệ hạ phê tấu chương xong thì cùng nhau đi ăn.”

Cố Kiến Thâm vốn cũng chẳng có kiên nhẫn xem những thứ này, dứt khoát bảo: “Đi thôi, trẫm đi ngủ với người một lát, tỉnh dậy rồi lại ăn.”

Thế thì không gì tốt bằng, Thấm Thanh Huyền lại hỏi hẩn: “Bệ hạ không đói bụng ư?”

“Vừa ăn chút điểm tâm, giờ vẫn còn no.”

Thấm Thanh Huyền yên tâm thoải mái mà cùng hẩn về phòng chợp mắt.

Sau khi tỉnh lại, Thấm Thanh Huyền thấy hơi ảo não ... Mình không xem Bệ hạ là người ngoài quá rồi.

Nói ngủ là ngủ, còn không hề có ý định câu dẫn hẩn.

Suy nghĩ này không ổn, y xem Cố Kiến Thâm là người nhà, chắc chắn Cố Kiến Thâm cũng xem y là người nhà, hai người quá quen thuộc không tiện yêu nhau đâu!

Thay đổi thái độ trước phải do mình, Thẩm Thanh Huyền quyết định rửa não cho bản thân.

Đừng nghĩ đó là hài tử mình nuôi nấng nữa, hãy nghĩ ...

Mắt Thẩm Thanh Huyền thức thì sáng lên, bị vành tai Cố Kiến Thâm thu hút.

Nhìn vết bớt đỏ au này, rồi ảo tưởng nó thành đôi mắt đỏ cùng cấm ấn của Đế tôn Tâm Vực.

Tôn chủ đại nhân lập tức có cảm giác rồi!

Chỉ có điều hơi đói bụng ... Thôi thì ăn cơm trước đi.

Cố Kiến Thâm dẫn y đi dùng bữa, hai người đang ăn, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên hỏi: “Chuyện đại hôn, Bệ hạ nghĩ thế nào?”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn y: “Quốc sư thì sao?”

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh đáp: “Việc này can hệ rất lớn, mong Bệ hạ có thể cân nhắc chu toàn.”

Không nói về vấn đề tình cảm, hoàng đế lập hậu luôn gây dao động rất lớn trên phương diện triều chính, giữa các đại thần đặt thế cân bằng vi diệu, tùy tiện phá vỡ chỉ sợ sẽ gây phiền toái không cần thiết.

Mặc dù Cố Kiến Thâm thật sự tới tuổi nên lập hậu, nhưng tình thế hiện giờ không thích hợp.

Thật vất vả mới ổn định chính quyền, Cố Kiến Thâm cần củng cố lại, chứ không phải bồi dưỡng phe phái ngoại thích.

Bây giờ Cố Kiến Thâm gặp ai cũng rất thân, mà cũng lại tỏ ra không thân thiết với ai, chọn một hoàng hậu, ắt phải nâng bên này đạp bên còn lại, vô cùng phiền phức.

Đạo lý này Thẩm Thanh Huyền tin Cố Kiến Thâm hiểu, cho nên y không hoảng loạn như trước.

Cố Kiến Thâm lại thốt ra vấn đề quan trọng hơn: “Trừ người ra, trăm không cách nào ngủ với người khác.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm gấp cho y một miếng thịt cá, nói: “Cho nên chuyện đại hôn, tạm thời trăm không nghĩ tới.”

Sau này cũng không cho nghĩ!

Thẩm Thanh Huyền thật sự không ngờ ngủ cùng lại có ưu điểm như thế.

Cũng phải thôi ... Việc này xem như tâm bệnh của Cố Kiến Thâm, đừng nói là dựa vào người khác, ngay cả khi chỉ có một mình hắn cũng không ngủ được.

Nhìn vào thì đúng là không thích hợp đại hôn.

Giữa hai hàng mày Thẩm Thanh Huyền có nhiều thêm vẻ vui mừng, khẩu vị cũng tốt hơn nhiều.

Cố Kiến Thâm thấy y ăn thịt cá, lại tỉ mỉ róc xương cá cho y, rồi bỏ thịt mới vào bát: “Vì sao tới giờ quốc sư chưa từng cưới vợ?”

Dựa theo tuổi tác, Thẩm Thanh Huyền mới là người nên lấy vợ, nhưng y vẫn độc thân cho tới giờ.

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Ta tới đây yêu đương với người, sao có thể lấy người khác?

Đương nhiên ngoài miệng y vẫn bảo: “Không gặp được người thích hợp.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Trăm cứ tưởng đạo pháp quốc sư tu hành không cho phép lấy vợ.”

Cũng có thể nói kiểu đó, ban đầu Thẩm Thanh Huyền toan nói thế, nhưng sau này y còn phải yêu đương với Cố Kiến Thâm, lỡ như Cố Kiến Thâm cho rằng đạo pháp của y không cho phép yêu thì phải làm sao?

Tôn chủ đại nhân thông minh như vậy, sao có thể đào hố cho mình?

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Không có quy củ đó.”

Cố Kiến Thâm dừng lại hỏi y: “Vậy quốc sư cảm thấy ... thế nào mới là người thích hợp?”

Thẩm Thanh Huyền không muốn tiếp tục vấn đề này, y sợ mình nói nhờ dẫn dắt Cố Kiến Thâm đi tìm người thích hợp, vậy thì mất nhiều hơn được, vì thế y bảo: “Thân thể thần hiện giờ, tốt nhất đừng nên vạ lây cho người khác.”

Cố Kiến Thâm không thích y nói kiểu đó nhất, hăn bảo: “Quốc sư mạnh khỏe, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.”

Ừ, cả ngày bị người nguyên rửa như thế, nếu sống lâu trăm tuổi thật ta đánh chết người.

Thẩm Thanh Huyền kết thúc đề tài: “Nếu trong lòng Bệ hạ đã có tính toán, thần sẽ không hỏi nhiều nữa.” Y đang nói tới chuyện đại hôn.

Cố Kiến Thâm đồng ý, lại nói: “Người dưỡng bệnh cho khỏe, hành cung bên kia ta đã bảo người sắp xếp rồi.”

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ đồng ý.

Y vì muốn khỏi bệnh nhanh nên dùng thuốc, kết quả buổi tối lại phát sốt.

Cố Kiến Thâm sốt ruột nói: “Trẫm đi gọi thái y.”

Thái y sao so được với y? Y vì muốn mau chóng khôi phục, cho nên cấp tốc chữa trị, gạt nổi thân thể chịu không thấu mà thôi.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệnh lâu làm người ta quen với y dược, thần biết rõ trong lòng mà.” Âm cuối y run lên, dường như lạnh lắm.

Cố Kiến Thâm nhận ra, hỏi y: “Lạnh không?”

Thẩm Thanh Huyền định nói không sao, bỗng nhiên nghĩ lại, y “suy yếu” nói: “Ừm ... hơi lạnh.” Âm cuối càng thêm run rẩy.

Cố Kiến Thâm lập tức nói: “Ta tìm chăn cho người.”

Tìm chăn cái rắm, đến ôm ta cái nào! Sao càng lớn càng không hiểu chuyện, rõ ràng hồi còn bé biết ôm biết sưởi ấm.

Thẩm Thanh Huyền chán nản, nhưng nhẫn nại nói: “Bên trong lạnh quá.”

Vì phát sốt mà hai gò má y ửng hồng, mắt cũng mang theo ẩm ướt, khẽ giọng nói chuyện như thế làm Cố Kiến Thâm ngứa ngáy trong lòng, như bị lông to mềm mảnh gãi trúng, không nói rõ đó là tư vị gì.

Cố Kiến Thâm nói: “Trầm sưởi ấm cho người.”

Thẩm Thanh Huyền thầm vui vẻ, trên mặt lại đậm mạc: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm cởi giày lên giường, ôm y cách một lớp chăn.

Thẩm Thanh Huyền: “...” Sao lại không hiểu chuyện nữa rồi!

Thẩm Thanh Huyền đành phải run rẩy thêm xúu nữa.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Còn lạnh sao?”

Thẩm Thanh Huyền tức hắn không biết điều, đành phải nói toẹt ra: “Cơ thể Bệ hạ thật nóng.”

Cố Kiến Thâm giật mình.

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu nói: “Ngày hè sắp tới ... dán sát vào như vậy, chắc Bệ hạ nóng lắm? Đừng để ý tới thần, thần ...”

Y còn chưa dứt lời, Cố Kiến Thâm đã xốc chân lên ôm y vào trong ngực: “Có nóng hơn không?”

“Ừm ...” Thẩm Thanh Huyền thoải mái than thở một tiếng, “Tốt hơn nhiều.”

Nghe tiếng thở dài của y, Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy hơi nóng bốc lên, hận không thể chạy ra hồ ngâm mình.

“Nếu đã đỡ hơn rồi ...” Giọng Cố Kiến Thâm dần thấp, “Vội nhanh ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền sao mà chịu ngủ? Cơ hội tốt thế này đương nhiên phải trêu chọc hắn.

Y được hắn ôm, tay lại không thành thật, làm như vô tình đặt tay trước ngực hắn, như thể đang sưởi ấm.

Nhưng hành động này lại khiến toàn bộ cơ thể Cố Kiến Thâm căng thẳng.

Thẩm Thanh Huyền buồn cười nói: “Bệ hạ thật rắn chắc.”

Có lẽ do bị bệnh, giọng y mềm mại hơn mọi khi, hai chữ cuối cùng như bay khỏi răng môi, mang theo hơi nóng thiêu đốt cho tim người sục sôi dâng trào.

Cố Kiến Thâm hoài nghi mình cũng bị bệnh ...

Hầu kết hắn giần giật, thấp giọng bảo: “Nhanh ngủ đi.”

Không ngủ! Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn: “Bệ hạ ... thần có thể bỏ tay vào y phục người không?”

Đầu Cổ Kiến Thâm kêu ‘ong’ một tiếng, tuy nghe rõ y nói nhưng không hoàn toàn thấu hiểu.

Hai gò má Thấm Thanh Huyền ửng hồng, hơi ngượng ngùng bảo: “Ta cảm thấy ... như vậy sẽ nóng hơn.”

Cổ Kiến Thâm không nói tiếng nào, Thấm Thanh Huyền vô tư luồn tay vào.

Gần như vào khoảnh khắc hai người đụng chạm, Cổ Kiến Thâm đột nhiên đứng dậy ...

Thấm Thanh Huyền sững sờ, Cổ Kiến Thâm trầm giọng: “Trẫm ... đi thay khăn lông cho người.”

Thấm Thanh Huyền: “...”

Dứt lời, Cổ Kiến Thâm đã xoay người ra khỏi phòng.

Thấm Thanh Huyền nằm trong phòng cóng tới mức run rẩy, nhanh chóng bọc chăn lại, chỉ lộ ra cặp mắt, cẩn thận cân nhắc: Chẳng lẽ mình kích thích quá mức sao?

Không đến nỗi chứ, chỉ chạm vào hân có một cái thôi mà ...

Hay hân đi thay khăn lông cho y thật? Có thể không hiểu phong tình vậy ư?

Thấm Thanh Huyền cực kỳ bất mãn, không phải ai cũng bảo thiếu niên mười tám như mảnh hổ sao? Đứa nhỏ nhà y ... không có vấn đề gì chứ?

Tiếng chuông trong lòng Thấm Thanh Huyền cảnh báo mãnh liệt ... Dù sao Cổ Kiến Thâm nguyên bản vốn là ... ờm ... trăm triệu năm chưa gì đó ...

Lại nói về Cổ Kiến Thâm, hân ra ngoài hít không khí mới thanh tỉnh lại, ấn lồng ngực, cố gắng khiến tim mình đập ổn định, nhưng nhiệt độ đã giảm,

vậy và tâm trí vẫn còn ngổn ngang rồi bời.

Nghĩ vẫn vơ gì chứ? Quốc sư đâu phải là nữ nhân.

Huống hồ quốc sư là người quan trọng như thế, sao hắn có thể khinh nhờn y?

Cố Kiến Thâm bình tĩnh lại, một lần nữa cầm khăn mặt vào nhà.

Thẩm Thanh Huyền suy nghĩ rất nhiều, nhưng thân thể quá đuối, y chờ rồi chờ rồi lại chờ, vẫn chưa chờ được Cố Kiến Thâm về, ngược lại chờ được con sâu ngủ.

Khi Cố Kiến Thâm tiến vào, phát hiện Thẩm Thanh Huyền đã ngủ mất rồi.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ đổi khăn cho y.

Thẩm Thanh Huyền thoải mái cong môi lên, ngủ vô cùng yên bình.

Cố Kiến Thâm ngồi bên giường, vừa nhìn liền nhìn suốt hơn nửa canh giờ.

Mãi tới khi Thẩm Thanh Huyền đổ mồ hôi, bắt đầu đá chăn, hắn mới giật mình phục hồi lại tinh thần.

Nhưng hoàn hồn còn không bằng chưa hoàn ...

Thẩm Thanh Huyền hạ sốt liền chảy mồ hôi, rất là sợ nóng, y đá văng cái chén, còn kéo cổ áo.

Cố Kiến Thâm sợ y lại lạnh, toan đắp chăn cho y, kết quả vừa tới gần nhìn đã gây đại cả người.

Quốc sư của hắn ửng đỏ hai gò má, khê thở hỗn hển, thân thể rịn mồ hôi đầm đìa ...

Cố Kiến Thâm cứng ngắc quay mặt đi, hít sâu mấy hơi, vậy mà chẳng thể nào khiến mình bình tĩnh lại.

Nhưng không thể bỏ mặc y, cứ kiểu này tình ngủ sẽ rất khó chịu.

Phải lau mồ hôi cho y thôi ...

Lau mồ hôi ...

Tầm mắt Cố Kiến Thâm dời về, nhìn khuôn mặt trắng nõn của y, còn có xương quai xanh như ẩn như hiện.

Da quốc sư thật đẹp, như loại ngọc ấm áp tỏa hương, trơn bóng sáng oánh, tỏa ra ánh sáng.

Ma xui quỷ khiến, Cố Kiến Thâm chạm tay vào, ngay sau đó, hắn như bị phỏng, vội vàng rút tay lại, nhưng sự ngứa ngáy trên đầu ngón tay đã lên đến đầu quả tim, khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào.

Không được ... Hắn không lau mồ hôi được.

Cố Kiến Thâm định ra ngoài tìm người, bảo người hầu đến lau giúp Thẩm Thanh Huyền.

Nhưng vừa dợm bước ra cửa, hắn đột nhiên ngừng lại.

Sao có thể để người khác chạm vào y?

Tuyệt đối không được!

Thế là Cố Kiến Thâm lại vòng về, bằng vào ý chí mạnh mẽ mà lau mồ hôi cho Thẩm Thanh Huyền ...

Vậy mà Thẩm Thanh Huyền vẫn cứ không thành thật, có lẽ vì nóng nên khó chịu, chốc thì xoay người, chốc lại hất chân.

Cố Kiến Thâm xem phần cổ gọng cảm của y, ngắm eo thon của y, rồi lại nhìn mắt cá chân xinh đẹp của y ...

Xong, để vương mười tám tuổi lại một đêm không chớp mắt.

Hôm sau, Thăm Thanh Huyền thần thanh khí爽, bệnh khá hơn phân nửa.

Cố Kiến Thâm đương nhiên đã đi, Thăm Thanh Huyền bắt đầu ảo não, cơ hội tốt như thế vậy mà y ngủ mất! Y nào có biết nếu không phải Bệ hạ quá xem trọng y, hẳn đã ăn y từ đời nào rồi.

Qua bốn, năm ngày, Thăm Thanh Huyền đã triệt để không sao, tinh thần cực tốt, vô cùng chờ mong hành trình tới hành cung.

Cố Kiến Thâm thực hiện lời hứa, dẫn y tới hành cung nghỉ mát.

Một năm trước, Cố Kiến Thâm đã tu sửa lại nơi này, vừa xây thêm vừa tân trang lại, so với trước đây như hai cung khác nhau.

Những năm này, Vệ quốc mưa thuận gió hòa, bách tính sung túc, cho nên quốc khố dồi dào, đừng bảo tu sửa hành cung, dù xây thêm cái khác cũng chẳng ai dám nói hấn hai lời.

Thăm Thanh Huyền rảnh rồi không có gì làm sẽ vẽ tranh, giúp hấn thiết kế hành cung.

Tuy Thăm Thanh Huyền không dám dùng màu đỏ, nhưng dùng không ít màu vàng, tím lại ... bây giờ hành cung kia khá là phù hợp với thẩm mỹ của Tôn chủ đại nhân.

Cho nên y mới mong đi nghỉ mát vậy đó.

Bao năm qua, mỗi khi hoàng đế tới hành cung, nghi thức rất rầm rộ, không ít đại thần cũng muốn theo sang.

Thứ nhất, đây là cơ hội để bày tỏ thánh ân, thứ hai, hoàng đế ở lâu trong hành cung, chính vụ đương nhiên cũng phải mang theo.

Hoàng đế nghỉ phép không phải ăn uống ngủ chơi, việc phải làm thì đừng mong ít đi việc nào.

Thẩm Thanh Huyền thân là quốc sư đương triều, đương nhiên có tư cách đi theo, không chỉ có tư cách, mà còn vì quy củ ở hành cung ít hơn hoàng cung rất nhiều, Cố Kiến Thâm cũng chiều y, cho nên trực tiếp an bài y ở Thiên điện.

Mấy năm nay, thái độ các đại thần đối với Thẩm Thanh Huyền cũng đổi mới rất nhiều.

Y không tạo phản, mọi người rất yên tâm; Khâm Thiên Giám ra sức bao năm qua, không thể không kể công Thẩm Thanh Huyền, mọi người vẫn thấy rõ.

Chỉ cần y không gây chuyện, đương nhiên cũng chả ai chọc vào y, Bệ hạ cũng chiều y, vậy cứ cứng chiều đi! Cùng lắm thì có mấy lão thần lên ăn dấm chua, song sẽ không vì thế mà chọc giận thánh thượng.

Từ lúc tới hành cung, Thẩm Thanh Huyền rất vui vẻ.

Đẹp nha, thật là đẹp!

Cung điện vàng óng, bậc thang vàng óng, hoa hướng dương vàng óng ... Còn có cá ba đuôi vàng rực!

Cung điện do Thẩm Thanh Huyền tự tay thiết kế, đương nhiên đẹp cực kỳ.

Về phần những người khác có cảm thấy quá mức khoa trương hay không ... Khụ khụ, Cố Kiến Thâm đã nói đẹp, ai dám bảo không đẹp?

Tất nhiên là đẹp quá thể quá sức!

Sau khi dàn xếp xong, Thẩm Thanh Huyền lại bắt đầu nghĩ xem nên bồi dưỡng tình cảm với Bệ hạ như thế nào.

Thực ra y không hề có kinh nghiệm gì, thứ nhất là chưa từng thích ai, thứ hai là chưa từng thấy ai yêu nhau ...

Cho nên y quyết định trước tiên phải tích lũy kinh nghiệm. Làm sao để tích lũy? Xem thoại bản!

Vì vậy, khi Cố Kiến Thâm ngồi ngay trước án phê tấu chương, y lại nghiêng người dựa vào giường xem thoại bản.

Cố Kiến Thâm bận bịu một hồi thấy y vẫn còn xem, không nhin được nói: “Nghỉ ngơi chút đi, coi chừng ảnh hưởng mắt.”

Thẩm Thanh Huyền đang khiêm tốn thỉnh giáo, nom vô cùng nghiêm túc: “Để xem xong đoạn này đã.”

Cố Kiến Thâm còn tưởng y đang xem sách đứng đắn —— suy cho cùng y là quốc sư trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, xuất khẩu thành thơ, đặt bút thành chương, là đại học sĩ hàng đầu trên đời này.

Thấy y xem chăm chú như thế, Cố Kiến Thâm cũng hiếu kì, đặt tấu chương xuống đi sang hỏi y: “Không biết vị đại gia nào ...”

Còn chưa dứt lời, hắn đã thấy một hàng chữ nhỏ: “Rượu cạn người cùng nhau, đèn ngọc bích vây quanh, ngoái nhìn ẩn tình ôm ấp, khẽ khàng đẩy lang quân ...(*)“

(*) Trẻ con không nên hiểu rõ ẩn ý trong từng vế của câu này =3= đại loại là tả cảnh giao hoan của Triệu Cát cùng kỹ nữ Lý Sư Sư, thiết sự rất dung tục ...

Xoạch! Cố Kiến Thâm vội vàng dời mắt, khuôn mặt tuấn tú ửng hồng. Bấy giờ Thẩm Thanh Huyền mới nhận ra Cố Kiến Thâm đã sang đây, y cũng

hơi bối rối, nhưng ngẫm kĩ lại, hai người cùng học việc này vẫn thỏa đáng hơn, vì vậy hỏi: “Bệ hạ hết bận rồi?”

Cố Kiến Thâm khựng lại.

Thẩm Thanh Huyền lập tức nói: “Thoại bản này rất thú vị, Bệ hạ có muốn xem không?”

Trái tim Cố Kiến Thâm đột nhiên nhảy nhót, vội vàng bảo: “Trẫm ... trẫm còn chưa xem xong tấu chương.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ra vậy à ... thế người tiếp tục đi, thần xem thêm chút nữa.”

Cố Kiến Thâm ngồi trước án, mắt nhìn tấu chương trân trân, suy nghĩ không biết đã sớm bay đi đâu mất.

Thì ra quốc sử cũng xem ... xem thứ này ...

Hắn không kìm được nhìn Thẩm Thanh Huyền, thấy y dựa vào giường trúc, chống đầu sang một bên, ống tay áo trượt xuống, cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài, quả nhiên như ngọc ấm đậm hương, mỏng manh tựa như sương ...

Cố Kiến Thâm cưỡng ép dời mắt, nhưng không cách nào tập trung vào tấu chương.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn thật lâu, cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Làm kiêu làm chi, yêu thì yêu, thích thì thích, cần gì phải đẩy tới cự lui làm gì?

Thẩm Thanh Huyền thấy lời này không hợp với mình tí nào, y cẩn thận suy nghĩ, cho rằng vẫn nên trắng trợn ra thì tốt hơn.

Ví dụ như ...

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi, nhìn Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm vẫn còn thất thần, vừa bị y gọi, hắn mới đột nhiên hoàn hồn: “Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền khép thoại bản lại, nói: “Thời tiết nóng nường này, chúng ta nghỉ ngơi chút đi.”

Cố Kiến Thâm cũng thấy cực kỳ nóng, sẵn tiện nói: “Được, trầm với người ra bên hồ nhé?”

Thẩm Thanh Huyền: “Lúc này bên hồ cũng nắng lắm, chi bằng chúng ta ...” Y tạm ngừng, rồi lại từ tốn nói, “Đi xem suối nước nóng sau núi nha?”

Cố Kiến Thâm ngây ngẩn cả người.

Thẩm Thanh Huyền đứng lên nói: “Suối nước nóng kia không nóng không lạnh, ra đó ngâm là hợp lý.”

Tôn chủ nói chuyện vô cùng ngay thẳng, trắng trợn tới mức người anh em viết thoại bản mặc cảm vì không bằng.

Dù gì người ta cũng viết tình yêu thuần khiết, còn Tôn chủ vừa lên liền trực tiếp nhảy sang đông cung biết chưa!

Cố Kiến Thâm tạm dừng rồi bảo: “Người đi đi ... ngâm suối mới có lợi với thân thể người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Một người thì chán lắm, Bệ hạ cùng ngâm với ta đi.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền đi sang kéo tay hắn: “Dù sao thì tấu chương này cũng phê không hết, lao động kết hợp với nghỉ ngơi mới là lẽ phải.”

Mấu chốt là ... “nghỉ ngơi” này nghỉ ngơi không nổi đâu!

Đối với Cố Kiến Thâm, đi suối nước nóng chẳng khác nào lao động kết hợp với lao lực.

Mặc dù trong lòng biết không thể, nhưng chân mình lại tự hành động, tới khi Cố Kiến Thâm hoàn hồn, hẳn đã theo Thẩm Thanh Huyền tới cạnh suối nước nóng.

Suối nước nóng này cũng do Thẩm Thanh Huyền tỉ mỉ thiết kế, vách tường được viền vàng đồng, thanh tuyến chảy cuộn cuộn, sinh ra nét đẹp kiêu diễm uyển chuyển từ trước đến nay.

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tự tại, mời gọi người ta tới lui rồi lại chơi trò cời áo tháo đai.

Cố Kiến Thâm yên lặng đứng tại chỗ, nhìn dây buộc tóc của y lỏng ra, y phục buông xuống, tóc đen như mây, vai mỏng như tuyết, tấm lưng bóng loáng như ngọc, như vầng trăng sáng vằng vặc rơi giữa trời đêm ...

Thẩm Thanh Huyền cời gần hết, nhắc chân vào nước, vừa ngâm suối vừa cất giọng hỏi: “Bệ hạ, trong nước này thật thoải mái, người cũng mau xuống đây đi.”

Cả buổi mà vẫn chẳng có động tĩnh, Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn ...

Làm gì còn bóng ai!

Người đâu rồi?

Cố Kiến Thâm đâu?

Thằng nhóc nghịch ngợm đó đi đâu mất rồi!!!

Thẩm Thanh Huyền tức giận, y đã tự cời sạch, vậy mà hẳn biến đâu mất, chẳng phải cời không công rồi sao?

Chẳng lẽ mình không có sức hấp dẫn vậy hả? Y cúi đầu, nhìn bản thân trong nước, không khỏi hơi lo lắng ... Quả nhiên do tuổi y quá lớn ư?

Mười tám tuổi với ba mươi tuổi.

Thâm Thanh Huyền không vui, Cố Kiến Thâm rõ ràng đã trăm triệu tuổi rồi, ra vẻ non nớt làm gì!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Khinh Nhờn Tín Ngưỡng

Không có Cố Kiến Thâm, Thâm Thanh Huyền cũng chẳng còn hứng ngâm suối.

Mới đầu y còn nghĩ, biết đâu chừng lát nữa hẳn sẽ về? Kết quả chờ rồi chờ ... chờ hết cả buổi cũng chẳng chờ được người về.

Thâm Thanh Huyền bước ra khỏi ôn tuyền, ẩm ỨC móc gương ra soi.

Quả thực không thể so với bản gốc, nhưng không tới nỗi bị ghét bỏ chứ?

Thế xác này ... ở thế gian chắc cũng được xem là cực phẩm chứ nhỉ? Đến mức như thế à!

Không phải lớn hơn mười hai tuổi thôi ư? Tên khốn Cố Tiểu Thâm này ghét bỏ y tới mức đó sao?

Thâm Thanh Huyền càng ngẫm tim càng rỉ máu ... Nào biết nếu để người thứ hai nhìn thấy dáng vẻ này của y, sợ rằng sẽ hái sao trời hái mặt trăng, còn dâng tặng trái tim, cam nguyện thần phục y cả đời.

Y mặc y phục chỉnh tề, tìm kiếm quanh quất mà vẫn chẳng thấy Cố Kiến Thâm đâu.

Sau đó thì nghe bảo hẳn đang nghị sự cùng mấy lão già trong phòng.

Thâm Thanh Huyền chẳng buồn quan tâm mấy thứ chính sự rườm rà này, dứt khoát cầm thoại bản, tiếp tục tranh thủ thời gian.

Y đổi quyền khác xem, đọc một hồi vậy mà ngộ ra tâm đắc, thế là tiếp tục kiên trì, không thể nhụt chí, người xem không phải trong sách đều viết, gái ngoan còn sợ sói quần lấy sao?

Tiểu Bệ hạ của y nhất định cũng sợ!

Thẩm Thanh Huyền hồn nhiên không biết mình định vị sai đối tượng.

Bệ hạ của y không phải gái, y cũng chẳng phải sói, ờm ... Đường nhiên thực tế hiệu quả vẫn giống nhau, chỉ có điều kích thích hơi quá mà thôi ...

Rõ ràng chỉ cần cho một miếng bánh màn thầu là được rồi, y nhất định muốn dâng cả bànmãn hán toàn tịch, sao không khiến người ta sợ hãi.

Lại nói về Cố Kiến Thâm, cả ngày vẫn trong trạng thái hồn vía lên mây.

Vốn đang trong độ tuổi tinh lực tràn đầy, bị Thẩm Thanh Huyền kia cố ý hoặc vô tình trêu ghẹo, hắn nào còn nhớ được những chuyện khác?

Hắn chạy khỏi ôn tuyền, nhưng tràn đầy tâm trí đều là bóng lưng xích lôa của Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm vẫn luôn biết quốc sư của hắn rất đẹp, nhưng cái đẹp này đối với hắn là ấm áp và thần thánh, có lẽ còn có lực uy hiếp không cách nào tiêu tan, nhưng tuyệt đối không phải sắc tình.

Hắn xem Thẩm Thanh Huyền là nhánh cỏ cứu mạng, là niềm an ủi sâu trong tâm linh, thậm chí là chốn nương nhờ của tinh thần ... Cho nên hắn không muốn rời xa y, dù không tin tưởng, nhưng vẫn là sự tồn tại quan trọng nhất trong lòng hắn.

Vậy nên đối với hắn, những ngày qua cứ như trời đất đảo nghiêng.

Giống như tín ngưỡng bị khinh nhờn.

Cấm kỵ tội lỗi nhưng dụ hoặc tới trắng trợn.

Luồng khát vọng bệnh hoạn vươn những cái râu dữ tợn từ sâu trong bùn lầy.

...

Thẩm Thanh Huyền lên tinh thần, tiếp tục cố gắng.

Buổi tối, y mới gặp Cố Kiến Thâm.

Hai người họ thường xuyên dùng bữa cùng nhau, Phúc Đạt chuẩn bị xong thì thành thật lui ra, tuyệt đối không quấy rầy.

Mọi khi Cố Kiến Thâm sẽ chia thức ăn cho Thẩm Thanh Huyền, nhưng hôm nay Thẩm Thanh Huyền cực kỳ chủ động, gấp đồ ăn cho hẳn nói: “Bệ hạ mệt nhọc cả chiều, nên ăn nhiều vào.”

Đặc biệt là ăn nhiều thật nhiều cái món gà hầm nhân sâm này, tuổi trẻ mà, nhất định phải bồi bổ cho tốt.

Cố Kiến Thâm vội vàng nói: “Để trẫm tự ăn là được.”

Thẩm Thanh Huyền lại gấp một đĩa rau hẹ cho hẳn: “Món này nấu cũng ngon lắm nè, ăn đi.” Rau hẹ là món tráng dương, tuy công hiệu không khoa trương lắm, nhưng ăn chun chút không có hại đâu!

Cố Kiến Thâm tạm ngừng ...

Thẩm Thanh Huyền lại châm rượu cho hẳn: “Bệ hạ uống thêm tí rượu cho đỡ mệt.”

Y ân cần như thế, Cố Kiến Thâm càng cảm thấy lòng đầy hổ thẹn.

Hắn căn bản không muốn ăn, hắn phải dùng hết sức mới liều mạng không chế được tầm mắt mình không dời sang quốc sư.

Mọi khi ở trong phòng, Thẩm Thanh Huyền ngại nóng nên thường mặc rất mỏng, chỉ mặc trung y lỏng lẻo rời rạc, cổ áo mở ra, trong ống tay áo rộng

không có dây buộc, nếu ngồi ngay ngắn sẽ không lộ, nhưng vừa kẹp đồ ăn lại còn nhòai người qua ...

Cố Kiến Thâm ngồi đối diện y, cả buổi chẳng thấy y gặp món gì, chỉ biết nhìn cằn cổ thon dài, cánh tay trắng nõn của y, còn có ... như ẩn như hiện.

Cố Kiến Thâm đứng phắt dậy.

Thâm Thanh Huyền bị hấn dọa hết hồn: “Bệ hạ sao thế?”

Cố Kiến Thâm nói: “Trẫm ... sức nhớ còn một việc, cho nên đi xử lý trước, quốc sự nghỉ ngơi sớm đi.”

Thâm Thanh Huyền: “...”

Vứt lại lời này, Cố Kiến Thâm đã nhanh chân rời đi.

Thâm Thanh Huyền đặt đĩa xuống, tình huống gì thế này? Thăng nhóc nghịch ngợm này ... rốt cục bị sao vậy?

Đúng là càng lớn càng không nghe lời, y đã nhọc nhằn vất vả “lấy lòng” hấn vậy rồi, hấn không hề bị lay động cũng thôi, lại còn chạy trốn?

Sao muốn yêu thôi mà khó khăn quá vậy!

Tôn chủ đại nhân độc thân trăm triệu năm cực kỳ phần nộ!

Rốt cục là sai ở đâu? Lẽ nào Cố Tiểu Thâm thực sự chê y tuổi lớn?

Nghĩ tới đây, Thâm Thanh Huyền khó chịu phát hờn, khó chịu tới mức muốn xách hấn về Vạn Tú sơn hỏi cho ra lẽ!

Thử đi thử lại ... Thâm Thanh Huyền ngẫm lại thời gian dài ở thế gian này, dù thế nào cũng phải thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Y không tin mình không thể khiến tên này thích y!

Buổi tối, Thấm Thanh Huyền đợi Cố Kiến Thâm, đợi tới khi mình ngủ luôn rồi mà vẫn chẳng thấy người đâu.

Sáng sớm hôm sau, y gặp được Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm không nhìn y: “Ừm.”

Thấm Thanh Huyền rất không vui, y ngồi trên giường nhìn hắn: “Hôm nay vẫn còn bận ư?”

Cố Kiến Thâm nói: “Có một số việc phải xử lý.”

Thấm Thanh Huyền lại hỏi hắn: “Trưa có về dùng bữa không?”

Cố Kiến Thâm cũng muốn về lắm, nhưng không dám, hắn bảo: “Để xem đã.”

Thấm Thanh Huyền liên tục khó ở dần tích lũy: “Buổi tối thì sao?”

Từ đầu tới cuối Cố Kiến Thâm đều chẳng nâng mắt nhìn y: “Buổi tối có thiết yến, người cũng phải qua.”

Thấm Thanh Huyền cúi kính ngay tắp lự: “Thần không qua.”

Cố Kiến Thâm chần chờ, toan nói gì đó, nhưng vừa ngẩng đầu đã cụp mắt xuống: “Thôi được, nhiều người sẽ nóng lắm, người không đi cũng không sao.”

Thấm Thanh Huyền: “...” Muốn làm y tức chết đó hả?

Cố Kiến Thâm lại nói: “Người nghỉ ngơi đi, trầm đi trước.”

Hắn xoay người đi, Thấm Thanh Huyền thiếu chút nữa đã nhắc chân bỏ về Vạn Tú sơn.

Còn yêu đương gì nữa? Không yêu!

Ngọc giản lấp lóe yếu ớt, Thẩm Thanh Huyền thấy nó sợ thành như vậy, thành thử ráng nhẫn nhịn, suy nghĩ kỹ hơn rồi tính tiếp.

Rốt cục là sai ở đâu? Rõ ràng mọi thứ vẫn ổn, sao tự dưng trốn tránh y?

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận ngẫm lại, nghĩ mãi mà chẳng biết được nguyên do.

Lại nói về Cố Kiến Thâm ... nội tâm rõ là đang đấu tranh từng bừng.

Tối hôm qua, hắn vừa vào phòng đã thấy Thẩm Thanh Huyền nằm ngủ. Mọi khi vẫn thế, Thẩm Thanh Huyền không hề kiêng dè hắn, tới những ngày hè nóng, y thường mặc rất mỏng, cổ áo rộng lỏng lẻo, chân lộ ra bên ngoài ...

Trước kia còn lo y ham lạnh mà không màng hậu quả, hắn còn đắp chăn mỏng cho y, nhưng hôm nay ...

Hắn vừa nhìn liền không dời mắt nổi, vốn là đêm hè khô nóng, vậy mà hắn lại nhận thấy huyết khí của mình đang điên cuồng tháo chạy, xông ra ngoài làm miệng khô lưỡi khô.

Còn đáng bị khinh thường hơn là, hắn thế mà có phản ứng.

Chỉ nhìn vậy thôi mà đã ...

Cố Kiến Thâm đi về phía nước lạnh, nhắm chặt mắt, nhưng không cách nào quét sạch những gì trong đầu.

Hắn muốn quốc sư của hắn, muốn Liên Hoa ca ca của hắn, muốn cái người mà hắn cực kỳ coi trọng này ...

Thực sự quá hoang đường!

Cố Kiến Thâm cho rằng ... nếu tâm tư xấu xa này của mình bị lộ, nhất định đừng mong gặp lại Thẩm Thanh Huyền nữa.

Nghĩ tới khả năng này, trái tim Cố Kiến Thâm lập tức đau đớn co thắt lại.

Hắc ám sâu thẳm sinh sôi, hắc lại nhìn thấy hình ảnh bản thân bị xích sắt trói buộc tay chân, lẻ loi trong vực sâu.

Không thể.

Chuyện đã tới nước này, hắc càng không thể để mất y.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cố Kiến Thâm Ngồi Ngẩn Ngơ Bên Giường, Cảm Thấy Như Trời Long Đất Lở

Liên tục năm sáu ngày, Thẩm Thanh Huyền bắt đầu ngồi không yên.

Cố Kiến Thâm đang trốn y, không sai đi đâu được, hẳn thực sự đang trốn y!

Y chưa hề làm gì mà? Chưa làm trắng trợn mà! Chỉ hơi ám chỉ ... hẳn đã nhạy cảm vậy sao?

Lẽ nào ... trong lòng Thẩm Thanh Huyền nảy ra một suy nghĩ hết sức gay go ... Cố Kiến Thâm không thích nam? Chẳng lẽ tên khốn nạn này chỉ thích nữ?

Còn chơi cái rắm gì nữa? Dừng chày gõ một phát cho hẳn hồi cung đi!

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tệ, bây giờ y không thể biến cơ thể thành nữ được nữa, vì giả bệnh mà nguy trạng tới mức yếu ớt thành thật, linh khí đều dùng để duy trì tuổi trẻ, làm gì còn sức để biến thành nữ nhân?

Hơn nữa, có sức cũng chẳng được, y và Cố Kiến Thâm thân nhau như thế, cái gì nên nhìn đều nhìn hết rồi, bỗng nhiên biến thành nữ thì còn ra gì?

Vả lại, Thẩm Thanh Huyền đường đường là một nam nhân, dựa vào đâu phải biến thành nữ nhân? Đối giới tính người ta, ai mà vui cho được!

Thẩm Thanh Huyền chả buồn quan tâm tới Cố Kiến Thâm nữa, quyết định để hẳn tỉnh táo hơn.

Theo ý nghĩa nào đó, Cố Kiến Thâm quả thật cần tỉnh táo một chút.

Chỉ tiếc tâm tư xấu này như mạ non trời dậy từ đất, một khi nhú đầu ra thì phát triển như gặp gió.

Đặc biệt là lứa tuổi này, lại còn chưa từng va chạm chuyện này, bất thành linh bị một câu ... thân thể hoàn toàn chi phối đại não.

May mà trời sinh Cố Kiến Thâm biết nhẫn nại, bằng không lúc này đã sớm bất chấp trầm luân bể dục rồi!

Thế rồi một ngày, hai ngày, rồi lại ba ngày ... Thẩm Thanh Huyền càng ngày càng tức.

Tình huống hiện giờ của họ là vậy, ban ngày không thấy Cố Kiến Thâm đâu, buổi tối không đợi được Cố Kiến Thâm, sáng sớm tên kia lại chuồn mất.

Đừng nói chi câu dẫn người, ngay cả người Thẩm Thanh Huyền còn chả gặp được có biết chưa! Không thể tiếp tục như vậy, y muốn trước hết phải tóm được người cái đã.

Ban ngày không tiện, bởi vì Cố Kiến Thâm rất biết kiếm việc cho mình làm, mỗi lần nghị sự toàn tới trưa trời trưa trệt, biết hẩn ở đâu cũng vô dụng, người ta bận, y cũng đâu thể đuổi hết đám đại thần đúng không?

Chỉ có thể chờ hẩn vào buổi tối, dù sao y cũng không tin hẩn không về!

Nhằm để tối có thể thức đêm thuận lợi, Thẩm Thanh Huyền ngủ cả trưa.

Vậy mà y chẳng thể ngờ, ngay lúc y ngủ, Cố Kiến Thâm trở về.

Đã nhiều ngày không trò chuyện vui vẻ với y, Cố Kiến Thâm luôn thấy trong lòng sao mà trống rỗng, muốn nhân ban ngày tới gặp y, kết quả vừa vào phòng đã thấy Thẩm Thanh Huyền ngủ trên giường mềm.

Sao giờ này đã ngủ rồi? Tim Cố Kiến Thâm thắt lại, cứ tưởng y bị bệnh, thành ra vội vàng đi tới, vươn tay sờ trán y.

Man mát, mịn màng, tựa như đám mây mềm mại nơi chân trời ...

Cố Kiến Thâm vội vàng rút tay về.

Không sao cả ... có lẽ do mệt mỏi?

Cố Kiến Thâm lảng lảng mà nhìn y, đã nhiều ngày không gặp, mỗi ngày hẳn đều rất nhớ y.

Hắn đã quen như thế từ lâu, quen ở cùng với y, cũng quen chăm sóc y.

Bất thành linh trốn y nhiều ngày như vậy, Cố Kiến Thâm cũng thấy lòng khó chịu lắm, như thế có gì đó bị cưỡng ép khoét rỗng, làm gì cũng thấy sai trái.

Nhưng hắn lại chẳng dám tới gặp y, sợ mình sẽ làm ra chuyện vượt giới hạn.

Chắc không sao đâu nhỉ?

Cố Kiến Thâm cứ nghĩ mình gần như điều chỉnh lại được tâm trạng rồi, chắc sẽ không tiếp tục nghĩ vớ vẩn nữa.

Nghĩ vậy, tầm mắt hắn dời xuống môi y.

Có lẽ y đã ngủ được một lúc, vậy nên bờ môi khê hé mở, màu sắc non nớt như cánh hoa mới nhú, lộ ra một phần răng hàm, nom yếu ớt lại đáng yêu đến lạ.

Thân thể Cố Kiến Thâm hoàn toàn không theo kiểm soát, áp sát như thể bị đầu độc.

Khoảnh khắc nụ hôn buông xuống, cảm giác thỏa mãn tột cùng nổ tung trong lồng ngực ... Cái cảm giác lục phủ ngũ tạng được lấp đầy ấy, khiến hắn cảm nhận được niềm vui sướng chưa từng có từ trước đến nay.

Hắn cơ hồ muốn đè lại đầu y, gần như muốn làm sâu nộ hôn này, như thế muốn thưởng thức nhấm nháp mùi vị ngọt ngào ấy ...

Một tia lý trí quay về, Cố Kiến Thâm bất thành linh đứng dậy.

Sau khi nhận ra mình vừa làm gì, khủng hoảng tận cùng tràn vào huyết dịch, tay chân hắn lạnh lẽo, lui về sau một bước dài, rồi đi mà không hề quay đầu lại.

Chỉ tiếc thể xác này của Tôn chủ đại nhân quá yếu, động tĩnh lớn gần đó mà không nghe được gì ... Vẫn còn đang nghiêm túc ngủ bù, xoay người ngủ càng ngon ...

Ngủ một buổi trưa, buổi tối Thẩm Thanh Huyền càng có tinh thần gấp bội.

Ha ha, lần này y đợi, không tin không đợi được tên khốn này về!

Bắt đầu từ giờ Dậu(17h-19h), rồi chờ tới giờ Tuất(19h-21h)... cứ vậy mà chẳng thấy nửa bóng người.

Thẩm Thanh Huyền ngồi không yên, y quyết định đi tìm hắn.

Vào thời gian này, chắc hẳn cũng chỉ có thể ở thư phòng.

Nơi đó sẽ không có người khác, y muốn đi hỏi hắn cho rõ, rốt cục hắn muốn trốn y tới khi nào!

Mặc dù đang là ngày hè chói chang, nhưng nơi hành cung tọa lạc vốn thiên về lạnh, ban đêm gió nhẹ từng cơn, thế nhưng vẫn rất lạnh.

Thẩm Thanh Huyền choàng áo khoác rồi đi ra ngoài.

Cung nhân trong này đều là người của mình, bọn họ làm gì dám cản Thẩm Thanh Huyền? Đã vậy còn phải cẩn thận dòm ngó, sợ y xảy ra chuyện.

Thẩm Thanh Huyền tới thư phòng, vào cửa nhìn, phát hiện không có ai ...

Y hỏi tiểu thái giám: “Bệ hạ đâu?”

Tiểu thái giám cung kính đáp: “Hồi quốc sư, hôm nay có thiết yến, chắc Bệ hạ còn chưa về.”

Lại thiết yến? Tới hành cung rồi quả nhiên phóng túng mà!

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt mày: “Đã giờ này rồi, còn chưa tan tiệc sao?”

Tiểu thái giám nói: “Chắc là ... tan rồi.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Nếu tan rồi, vậy Bệ hạ ...” Nói tới đây Thẩm Thanh Huyền ngừng lại, có hỏi nữa tiểu thái giám cũng không biết, mất thời gian.

Lẽ nào Cố Kiến Thâm quay về? Hai người họ vừa khéo bỏ lỡ nhau? Có cần trùng hợp vậy không?

Thẩm Thanh Huyền theo đường cũ trở về, trong phòng vẫn trống huơ chẳng có ai, Cố Kiến Thâm chưa về ... Vậy thì vấn đề tới rồi đây, tới cùng hẳn đã đi đâu rồi!!

Thẩm Thanh Huyền thực sự không tin, không tin mình không tìm được hẳn!

Hẳn không ở đây, chẳng lẽ về tẩm cung của mình?

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục xuất môn, dự định tới tẩm cung hoàng đế xem thử ...

Từ chỗ y qua đó hơi xa, đám tiểu thái giám lo cho thân thể y, song không dám mở miệng, đành thành thật đứng đó.

Thẩm Thanh Huyền giận đùng đùng lại chẳng biết mệt là gì, không lâu sau đã thấy hồ Thanh Vân, băng qua cầu, sắp tới rồi.

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Nào ngờ còn chưa tới tẩm cung y đã thấy Cố Kiến Thâm, không chỉ thấy mỗi hắc, còn bắt gặp nữ tử bên cạnh hắc nữa.

Dưới đêm trăng sáng rõ, đế vương trẻ tuổi anh tuấn cùng mỹ nhân xinh đẹp mảnh mai ...

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Tiểu thái giám cùng y sang đây không dám thở mạnh một tiếng.

Ánh sáng gợn lăn tăn dưới hồ, một đôi bích nhân đứng trên cầu, mặc dù cách thật xa, lại thêm cơ thể hiện giờ của Thẩm Thanh Huyền yếu kém, nhưng y vẫn nghe thấy âm thanh từ khoảng cách này.

Y nghe mỹ nhân kia ôn nhu nói khẽ: “Bệ hạ ... để thiếp dìu ngài về tẩm cung nhé.”

Cố Kiến Thâm không nói gì, mà mắt Thẩm Thanh Huyền đã chết trân ngay khi hai người thân mật với nhau rồi!

Giỏi, giỏi lắm! Trai tài gái sắc, tình chàng ý thiếp, còn giả mù sa mưa bảo không lập hậu, như vậy chẳng phải sắp sinh con luôn rồi sao!

Cũng thiệt cho y kiêng kị tới dè dặt lui, người ta đã muốn cưới vợ sinh con, dính dáng tới y làm chi nữa?

Làm nhiệm vụ cái rắm! Đi!

Thẩm Thanh Huyền tức phát tợn, muốn đâm đầu vào hồ, chết đuối rồi về Vạn Tú sơn ngay bây giờ.

Gì mà thích y? Còn thích thêm lần nữa? Căn bản không có thật.

Cố Kiến Thâm cứ lo mà ở đây làm hoàng đế của hắc, cưới hoàng hậu của hắc, sinh con của hắc đi!

Thứ cho Thẩm Thanh Huyền không bụng bồi nổi!

Thẩm Thanh Huyền toan đạp hụt một chân lọt vào hồ cho tỉnh táo, kết quả tiểu thái giám bên cạnh y nhanh tay lẹ mắt, kéo y lại, kinh ngạc bật thốt: “Quốc sư cẩn thận!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Cứ vậy bị kéo lại, đúng là mất mặt hết chỗ nói.

Còn bẽ mặt tới mức, tiểu thái giám này vừa gọi, chẳng phải Cố Kiến Thâm nghe được rồi sao?

Để Cố Kiến Thâm nhìn thấy y nhảy hồ, liệu có cho rằng y đang ghen không?

Cứ đùa, hắc ăn đồ cái thứ giấm chua khốn nạn cút cmn đi!

Giờ nhảy hết được, y ngoảnh đầu định dùng chiêu chạy lấy người ...

Động tĩnh bên này của y lớn cỡ đó, tất nhiên kinh động tới hai người đứng trên cầu.

Nữ tử kia ngẩng đầu nhìn, thấy Thẩm Thanh Huyền thì sững sờ, hành lễ nói: “Quốc sư đại nhân.”

Thẩm Thanh Huyền mặc kệ nàng, làm như không nghe thấy, xoay người bỏ đi.

Nào ngờ nữ tử kia kinh ngạc thốt: “Bệ hạ ... ngài chậm đã, cầu kia nguy hiểm lắm, ngài còn uống say ...”

Uống say? Lỗi tại Thẩm Thanh Huyền giần giật, chỉ có điều y lại tức ầm đầu: Uống say thì sao? Hắc quả nhiên thích nữ nhân, trốn y nhiều ngày như vậy, quay đầu đã lo tình chàng ý thiếp với người ta rồi!

Nếu không bị y bắt gặp, đêm nay hắn đã có thể bổ sung hậu cung rồi!

Càng nghĩ càng giận, Thẩm Thanh Huyền đi mà chẳng thèm quay đầu lại.

Kết quả cơ thể y quá phế, đi ba bước không địch nổi một bước của Cố Kiến Thâm, rõ ràng cách rất xa, nhưng Cố Kiến Thâm lại đuổi theo trong thoáng chốc, một phát tóm chặt cổ tay y.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu trừng hắn.

Dưới ánh trăng, Cố Kiến Thâm hôn lên đôi môi mà mình mong nhớ ngày đêm.

Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng mở to mắt.

Nữ nhân trên cầu kinh hãi thét một tiếng.

Đám thái giám đều ngoan ngoãn dễ bảo, hận không thể dập tan cả tiếng hô hấp.

Đêm hè mỹ lệ, ven hồ trong vắt, trên đuôi cầu cong và dài được chạm khắc như vẽ, là bức họa xinh đẹp nhất của hai người đang ôm hôn nhau.

Đây không phải lần đầu Thẩm Thanh Huyền hôn môi Cố Kiến Thâm, nhưng là lần đầu tim y đập nhanh đến nhường này.

Cố Kiến Thâm không biết cách hôn môi, vừa chạm môi y liền bất động, dường như chỉ thể thôi đã thỏa lòng lắm rồi.

Tốt xấu gì Thẩm Thanh Huyền cũng có tí kinh nghiệm ... Vì vậy y đuổi đầu lưỡi chạm vào lưỡi hắn một cái.

Trong chuyện này, có rất nhiều người vô sư tự thông(*), chẳng hạn như vị đế vương trẻ trung mười tám tuổi này.

(*) Không thầy dạy cũng tự hiểu

Gần như Thẩm Thanh Huyền vừa thả lỏng khớp hàm, hẫng lập tức như môi nổ được châm lửa, điên cuồng cuốn lấy y, dùng khát vọng nóng rực không thể kìm nén khuấy đảo khắp khoang miệng y.

Nụ hôn này quả là kích thích.

Dẫu sao đã nhìn lâu từng ấy, suy nghĩ lâu chừng này, nhớ nhung lâu đến vậy.

Một khi được nếm trải, sẽ trở nên ăn quen bén mùi, muốn ngừng mà không sao ngừng được.

Mãi tới khi buông ra, Thẩm Thanh Huyền nào còn giận dỗi gì nữa? Y khẽ khàng bảo: “Về ... về đi.”

Đầu óc Cố Kiến Thâm loạn cào cào, nhận thấy hai gò má ửng đỏ của y sao mà đẹp quá, đôi môi ướt át của y thật động lòng người, phảng phất như cả người y đều khắc vào tim hẫng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hẫng cúi đầu mang theo dục vọng mà hôn y, Thẩm Thanh Huyền đẩy nhẹ hẫng: “Về phòng.”

Làm việc này trước mặt mọi người thì kỳ lắm, hơn nữa còn có người ngoài ở đây.

Cố Kiến Thâm thay đổi suy nghĩ tức thời, ôm ngang y lên, nhanh chân quay về phòng.

Mặc dầu Thẩm Thanh Huyền cảm thấy tư thế này không thỏa đáng, nhưng thứ nhất, y đi hoài nên mệt, thứ hai, y không dám kích thích Cố Kiến Thâm, sợ tên này lại bỏ rơi y.

Hai người vừa vào phòng lại bắt đầu hôn môi, đám thái giám cẩn thận đóng cửa, im hơi lặng tiếng trông coi bên ngoài.

Bọn họ chẳng ngạc nhiên chút nào.

Tâm tư Bệ hạ đối với quốc sư, chỉ cần có mắt đều nhìn thấy rõ, có thể nhìn tới tận giờ đã đáng kinh ngạc lắm rồi.

Hoàng thất vốn là nơi chuyện quái gì cũng có ... Đặc biệt là cái nghề quốc sư này, bao năm qua đều dựa vào để vương mà sống.

Có đế vương thích nam sắc, quốc sư có dung mạo tuấn tú, lẽ hiển nhiên rất dễ gặp chuyện này.

Đặc biệt là dung mạo Tần quốc sư xuất chúng nhường này, Bệ hạ vừa tới tuổi chớm yêu, ngày đêm nhìn quốc sư vừa tri kỷ vừa xinh đẹp, không rung động mới là lạ.

Trong phòng, hai người điên cuồng hôn nhau tới mức rối loạn ngôn ngữ, Cố Kiến Thâm đã nhìn quá lâu, cho nên vừa va chạm đã không cách nào khống chế.

Hắn hôn môi Thẩm Thanh Huyền, hôn cổ y, hôn bờ vai y ... thậm chí cả cánh tay, cổ chân cũng rải những cái hôn như say mê.

Thẩm Thanh Huyền nào từng được đối đãi như thế, không bao lâu đã sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển, tuyến giọng cũng trở nên mềm mại vô ngần: “Đừng ... đừng hôn ở đó.” Nhột quá!

Cố Kiến Thâm chẳng thể ngừng được, hắn khao khát quá nhiều, nghĩ suốt đêm ngày, luôn mong mỏi, khát vọng lan tràn từ đáy lòng, tựa như nước biển khi triều lên, làm sao dần xuống cho được?

Những nơi hắn nhìn thấy, nghĩ tới, nhớ nhung đều phải tỉ mỉ mà hôn.

Ngay cả nơi hắn không thấy, không dám nghĩ hắn cũng phải cẩn thận âu yếm.

Thẩm Thanh Huyền bị hắn làm cho ý loạn tình mê, tới khi ngọn lửa được giải tỏa, y mới nhận ra trạng thái tên này không đúng.

Bị người hạ tình được?

Thẩm Thanh Huyền nhìn mắt hắc, lại dòm thử thần thái của hắc, cơ bản có thể xác định.

Tuy nói thân thể Cổ Kiến Thâm hiện giờ bách độc bất xâm, nhưng tình được này không phải độc, cùng lắm dùng để trợ hứng, không hại thân, cho nên không chống lại được.

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì.

Dự là nhóm đại thần bức bách không đợi được mà muốn Cổ Kiến Thâm có con nối dòng, cho nên động tay động chân trong rượu, sau đó đưa mỹ nhân tới, cho Bộ hạ của họ mở mang đầu óc.

Một khi biết chân tướng trên cầu hóa ra là thế, Thẩm Thanh Huyền không cách nào nổi giận được nữa.

Tuy những đại thần này hồ đồ, nhưng đánh bậy đánh bạ giúp y, Thẩm Thanh Huyền mím môi cười, nói với Cổ Kiến Thâm: “Để ta giúp ngươi.”

Cổ Kiến Thâm đang say mê y tới mức đầu óc vẩn vất, cộng thêm kích thích của thuốc thúc tình, sao có thể chịu nổi?

Sau khi phát tiết hắc vẫn chưa thấy đủ, muốn tiếp tục hôn Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền cũng thấy lòng sao mà nhột nhạt, thành thử lại ôm hôn cùng người đảo điên.

Sau khi tiết hai lần, thể xác này của Thẩm Thanh Huyền hết chịu nổi, Cổ Kiến Thâm hãy còn hôn y, y hữu khí vô lực mà đẩy hắc: “Không muốn ...”

Tuyệt giọng y dụ người nhường ấy, thể nào Cổ Kiến Thâm cũng không chịu buông y ra, Thẩm Thanh Huyền đã thấm mệt, cứ thế dựa vào lồng ngực hắc mê man thiếp đi.

Mãi lâu sau Cố Kiến Thâm mới thanh tỉnh.

Công dụng của thuốc tan đi, mùi rượu cũng không còn, hần nhìn quốc sư thân thể trần truồng, trên người ngập tràn dấu hôn, cả người lập tức cứng đờ.

Như thế bị một thùng nước đá giội từ đầu xuống, khiến cho máu khắp người Cố Kiến Thâm trở nên lạnh lẽo.

Hần đã làm gì ...

Hần đã làm những gì thế này ...

Quốc sư đã ngủ mê man, tới khi y tỉnh lại ...

Cố Kiến Thâm ngồi ngẩn ngơ bên giường, cảm thấy như trời long đất lở.

Thẩm Thanh Huyền đặc ý ngủ một giấc, sau khi tỉnh giấc bèn vội vàng kiểm tra ngọc giản.

Kết quả, “Để Cố Kiến Thâm thích người thêm lần nữa” trên ngọc giản vẫn còn sáng! Nhiệm vụ không hoàn thành ... Tối qua đã này nọ gì đó rồi còn chưa được nữa hả?

Cơ mà Thẩm Thanh Huyền chẳng sốt ruột mấy, dù sao chỉ mới là bước phát triển đầu tiên, nếu tiếp tục thân mật, Cố Kiến Thâm nhất định sẽ thích y!

Nhiệm vụ rất cục có đầu mỗi, tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt hơn rất nhiều.

Chỉ có điều ngay chốc sau, mi tâm y tức thì nhú chật.

Người đâu rồi?

Vừa thân mật xong, người đã đi?

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không nghĩ nhiều, cứ tưởng Cố Kiến Thâm có việc bận, đã vậy còn hối hận cho rằng: Biết trước vậy đã không bồi dưỡng

hắn chăm chỉ như thế làm gì, ảnh hưởng tiến độ yêu đương quá rồi!

Đến tận giữa trưa, rồi tới tối, mãi khi buồn ngủ rồi mà vẫn không thấy bóng người, Thẩm Thanh Huyền mới vỡ lẽ có gì đó sai trái.

Lẽ nào ... hắn chạy luôn rồi?

Đã cùng nhau ôm ôm hôn hôn rồi còn làm gì kia, vậy mà Cố Kiến Thâm chạy?

Không thích y thì thôi, còn dám chạy?

Thẩm Thanh Huyền lại phần nộ, phải nói Tôn chủ đại nhân cũng thâm lắm, ở tu chân giới mấy ngàn năm toàn ôn hòa nhã nhặn, có khi nào tức giận vậy đâu, kết quả tới thế gian này mấy năm, y phải tức hết nửa đời người!

Tức thì tức thật, nhưng y vẫn cẩn thận ngấm lại.

Có lẽ tối qua bị dượng vật quấy quá, Cố Kiến Thâm khó lòng tự kiềm chế? Cho nên khi tỉnh lại thấy bối rối, thành ra trốn tránh y?

Ngấm lại Thẩm Thanh Huyền vẫn thấy bất mãn: Vậy cần gì làm bộ làm tịch, tình dục ở thế gian này, chẳng lẽ y còn không rõ sao? Chẳng qua cũng chỉ là vật trợ hứng, nếu thực sự không muốn, thì đánh mình một quyền sẽ tỉnh ngay.

Nhưng nhìn Cố Kiến Thâm tối qua xem, chẳng khác nào chó, hôn cho cả người y chi chút dấu, nếu đổ thừa mọi thứ đều tại tình dục, sợ rằng tình dục khóc chết luôn.

Bên này Thẩm Thanh Huyền ghim đó không nhắc tới, nhưng đám triều thần Đại Vệ quốc bên kia đang run lẩy bẩy!

Tối qua Cố Kiến Thâm trắng đêm không ngủ, sáng sớm đã nổi trận lôi đình!

Hắn tỉnh lại liền biết đã xảy ra chuyện gì, quả thật hắn ôm tâm tư bất kính với Thẩm Thanh Huyền, dù khó dẫn lòng, nhưng không đến nỗi thất thố như đêm qua!

Vì sao? Đương nhiên là vì có người bỏ thuốc hắn!

Sau khi đến hành cung, đám đại thần này ai nấy cũng ôm ý đồ xấu, tấu chương xin hoàng đế đại hôn bị hắn vứt đi hết, đám người kia lại bắt đầu muốn theo con đường không đứng đắn.

Thảo nào tới hành cung luôn dùng lý do này tới lý do nọ để mở tiệc rượu lớn.

Cổ Kiến Thâm thông cảm cho họ, hiếm khi mới ra ngoài, nên cùng họ chè chén cho tới khi quân thần đều thỏa sức hân hoan.

Kết quả mấy lão già này bị ốm đau, dám bỏ thuốc hắn!

Vừa nghĩ tới chuyện tối qua mình làm, lại nghĩ tới sáng nay Tần Thanh sẽ giận hắn, oán hắn thậm chí hận hắn ...

Cổ Kiến Thâm giận tím mặt, hận không thể lôi một đám chỉ biết gây chuyện này ra ngoài chém!

Cơn giận này của hắn khiến toàn bộ quan lại cả mới lẫn cũ trên triều tỉnh táo lại.

Tại vị chín năm, chấp chính bốn năm, tiểu Bệ hạ của họ đã trở thành vua một nước quả quyết sát phạt từ lâu!

Cộng thêm tính cách mạnh mẽ, thủ đoạn tàn nhẫn ... tuyệt đối không phải hạng người nhân từ nương tay!

Khiến họ nhận rõ hơn là, hiện giờ thánh thượng đã sớm nắm hoàng quyền, mọi khi hòa nhã với mấy lão thần, song sau lưng đã sớm nâng đỡ thế lực mới cho mình.

Nếu không gặp chuyện lần này, bọn họ sẽ không thấu hiểu, thì ra cả Đại Vệ đã bị hãm nắm chặt trong tay!

Đương nhiên Cố Kiến Thâm không giết ai, nhưng vẫn quất mạnh cho họ một roi, để đám người tự cho là đúng này triệt để im lặng.

Về phần nữ nhân tối qua được bỏ lại trong cung. Phong phi? Năm mơ à, chỉ vì nàng thấy thứ không nên thấy, cho nên không thể thả nàng ra ngoài.

Cố Kiến Thâm nổi giận trên triều, kết quả vô cùng tốt đẹp.

Về sau không còn ai dám nhắc tới chuyện đại hôn lập hậu, muốn dùng cái chết khuyên can vẫn được, nhưng muốn lưu danh thiên cổ hả? Hiện giờ thánh thượng tâm cơ thâm trầm, chỉ sợ chết để khuyên can không thành, mà còn đắc tội hãn, rồi bị xếp cho cái cố khác, từ nay về sau thân bại danh liệt!

Các đại thần bắt đầu thành thật, song Cố Kiến Thâm lại không thoải mái.

Chuyện hãn làm sai sẽ không biến mất vì trừng trị những đại thần này!

Hãn làm nhục Tần Thanh như thế, sao Tần Thanh có thể tha thứ cho hãn?

Nếu không tha thứ ... Đáy lòng Cố Kiến Thâm tức thì lạnh lẽo, tay siết chặt thành đấm.

Không thể để y rời đi, bất kể ra sao hãn cũng không thể mất y.

Không có Thẩm Thanh Huyền, hãn sẽ lại giống như trước kia.

Dù còn ở nhân thế, nhưng thân vùi dưới mộ phần, lạnh băng và cô đơn, ngột ngạt và nặng trĩu, không có lấy một tia sáng, và cũng chẳng có chút hy vọng.

Không thể quay về những năm tháng đó.

Mắt Cố Kiến Thâm tối đi, song trong lòng đã có đáp án.

Tần Thanh trách hấn cũng được, hận hấn cũng chẳng sao, dù sao thì cả đời này y đừng mong rời xa hấn.

Mãi tới khi Thấm Thanh Huyền ngủ gà ngủ gật mới đợi được hấn về.

Cửa vừa mở ra, y lập tức tỉnh táo, nghiêm mặt ngồi bên giường.

Cố Kiến Thâm vừa vào đã nhìn thấy y, thấy y làm mặt giận, tim hấn bỗng đau đớn như bị kim đâm.

Lần này Thấm Thanh Huyền giận hấn thật, càng nghĩ càng tức, càng chờ càng phần nộ, lúc này thấy hấn tới vẫn không hành lễ.

Giờ này Cố Kiến Thâm làm gì còn tâm trí so đo cấp bậc lễ nghĩa với y? Hiện tại biết y giận, sao hấn có thể chú ý những thứ này?

Thấm Thanh Huyền phớt lờ hấn, Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Bầu không khí liên tục giăng co, Thấm Thanh Huyền hết nhin nổi mới liếc nhìn hấn.

Cố Kiến Thâm cụp mắt, bình tĩnh đứng đó, bình tĩnh tới mức quỷ dị vô cùng.

Thấm Thanh Huyền thấy hấn như thế, sau cùng vẫn mềm lòng, dù sao cũng do một tay mình nuôi nấng, biết rõ tính hấn ra sao, y lạnh giọng: “Bệ hạ rốt cuộc có ý gì?”

Nghe giọng nói lạnh như sương của y, cơ thể Cố Kiến Thâm càng trở nên lạnh lẽo, may mà hấn đã dự được tình huống xấu nhất, cho nên không hoang mang nhiều.

Hấn thấp giọng nói: “Tôi qua ... là trăm không đúng.”

Tôi qua không đúng? Rõ ràng sáng nay, hôm nay, tối nay và rất nhiều ngày trước hấn đều sai có được không!

Thẩm Thanh Huyền càng nghĩ càng giận: “Bệ hạ! Ý thần hỏi, người rốt cục có ý gì?”

Trái tim Cố Kiến Thâm chấn động, rũ mắt nói: “Trẫm bị người bỏ thuốc.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Loáng thoáng có cảm giác mình sắp bị bội tình bạc nghĩa, chỉ mong là ảo giác.

Thế rồi Cố Kiến Thâm gõ ngay cho y một gậy: “Người bỏ thuốc trẫm đã nghiêm trị, việc tối qua mong quốc sư có thể quên.”

Quên? Hắn kêu y quên? Toàn thân đầy vết tích thể này mà hắn dám bảo y quên?

Thẩm Thanh Huyền phát cáu triệt để: “Ra ngoài!”

Cố Kiến Thâm sững sờ, ngẩng đầu nhìn y.

Hắn chưa từng thấy y tức giận ngần này. Cảm giác bất an lẫn kinh hoàng trời dậy, đồng thời có thêm nỗi tuyệt vọng lan tràn mọi ngõ ngách.

Quả nhiên ... đã hết cách để cứu vãn rồi ư?

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Bệ hạ về đi! Là thần không biết liêm sỉ, tự mình đa tình!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nồng Tình Mật Ý

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không chỉ muốn đuổi Cố Kiến Thâm, mà còn muốn đập đầu chết rồi về Vạn Tú sơn.

Bể mặt! Bể mặt chết người! Cả đời này Thẩm Thanh Huyền chưa từng bể mặt cỡ này!

Thẩm Thanh Huyền giận điên người, Cố Kiến Thâm lại không hề động đây.

Thẩm Thanh Huyền trừng mắt: “Bệ hạ còn ở đây làm gì?”

Cố Kiến Thâm ngó ra hồi lâu, rốt cục hoàn hồn: “Tự ... tự mình đa tình?”

Thẩm Thanh Huyền vừa then vừa giận: “Tự thân biết là được! Chẳng cần Bệ hạ lặp lại!”

Cố Kiến Thâm nhìn hai gò má ửng đỏ của y, tim đập thật nhanh, gần như khó thể tin mà hỏi: “Người không giận sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần làm sao dám giận Bệ hạ?” Thẩm Thanh Huyền không giận? Cứ đùa, y sắp tức điên luôn rồi được chưa, mấy ngày nay đúng là uất ức chưa từng có, nếu không vì ngọc giản, y đã sớm phất tay mặc kệ!

Cố Kiến Thâm bất thành linh cầm tay y, sắc mặt hơi kích động: “Chuyện tối qua ... người, người không giận ta sao?” Hắn quýnh quáng mà quên dùng cả tự xưng.

Thẩm Thanh Huyền giãy khỏi tay hắn nói: “E là Bệ hạ giận thần thì có? Thần lớn tuổi hơn người, lại còn là nam nhân, chỉ sợ khiến Bệ hạ ghê tởm!”

Y nói vậy, nhưng Cố Kiến Thâm như được nghe tiếng trời: “Ta cho rằng, cho rằng người ...”

Thẩm Thanh Huyền giãy cả buổi mà vẫn không thoát được, càng tức phát tợn: “Thần còn biết làm sao? Nếu khiến Bệ hạ khó chịu, thần đi là được! Đờ nhọc Bệ hạ mỗi ngày tránh né thần!”

Nghe y nói, Cố Kiến Thâm cuống lên: “Không phải trẫm cố ý trốn tránh người.”

Vậy mà trốn tránh y thật! Thẩm Thanh Huyền phản nộ: “Vậy sau này Bệ hạ không cần tránh nữa, thần nhất định không xuất hiện trước mặt người nữa!”

“Không phải.” Cố Kiến Thâm nắm chặt tay y, “Tại trẫm ôm tâm tư xấu xa, sợ mạo phạm người, vậy nên ... không dám tới gặp người.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt.

Hiện giờ Cố Kiến Thâm chỉ biết vui mừng khôn xiết, nói năng lộn xộn: “Trẫm ... trẫm nhìn thấy người, sẽ luôn nghĩ tới những việc không hay, sợ chọc người giận nên mới trốn người.”

Ra là thế sao?

Khó chịu của Thẩm Thanh Huyền lập tức tan thành mây khói, y nhìn Cố Kiến Thâm: “Thế nào là chuyện không hay?”

Đế vương trẻ tuổi đỏ mặt nói: “Từ ngày người cởi quần áo tắm rửa, ta luôn nhớ về bóng lưng người ...”

Thì ra khi đó vì nguyên do này hắn mới chạy mất?

Cố Kiến Thâm lại nói: “Về sau, trẫm luôn nghĩ quàng nghĩ xiên.”

Thẩm Thanh Huyền quan sát hắn, nhất thời hứng thú dào dạt, y dựa sát vào hắn, khẽ hỏi: “Nghĩ cái gì?”

Cố Kiến Thâm nào dám nhìn y? Hắn thấp giọng: “Nghĩ, nghĩ tới chuyện đã làm tối qua.”

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tức thì tốt hơn.

Thì ra là thế!

Đồ hèn nhát này, chỉ vì thế mà trốn tránh y sao?

Y còn tưởng hắn chê y lớn tuổi, còn nghĩ hắn chỉ thích nữ nhân, còn tưởng mình hết cách yêu đương với hắn.

Thì ra tiểu hoàng đế cũng nghĩ về y?

Việc này làm Thẩm Thanh Huyền vui lắm, tuy không thể nói rõ nguyên nhân, nhưng dù sao y cũng vui mừng cực kỳ!

Y vốn chẳng phải người ươn ọ, hiện giờ tâm trạng khuây khoả thì không thèm giấu giếm nữa.

“Bệ hạ cho rằng thần sẽ giận người?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng, hiển nhiên là chấp nhận.

Thẩm Thanh Huyền cố tình dựa sát vào, nhìn chòng chọc môi hắn, nhẹ giọng hỏi: “Sao thần giận người được?”

Y chỉ nhìn hắn thế thôi mà Cố Kiến Thâm đã thấy nhiệt khí như đang điên cuồng chạy loạn, nháy mắt thiêu đốt huyết dịch toàn thân.

Thẩm Thanh Huyền lại cách hắn gần hơn, hầu như sát vào tai hắn mà nói: “Ta còn tưởng mình bị người ghét ...”

Y còn chưa dứt lời, Cố Kiến Thâm đã hết nhịn nổi, quay đầu cắn môi y.

Trên nét mặt Thẩm Thanh Huyền ngập tràn ý cười, đừng nói chi đẩy ra, y còn chủ động quàng tay qua cổ hắn.

Không nghi ngờ gì, hành động này lập tức khiến Cố Kiến Thâm bùng nổ, làm hắn ngày càng si mê.

Có kinh nghiệm tối qua, Cố Kiến Thâm không cách nào thỏa mãn chỉ với nụ hôn gần bó giữa răng môi.

Có hôn thể nào thì thân thể vẫn cảm thấy không đủ, chẳng những không đủ, mà còn như uống nước đường, càng uống lại càng khát.

Hắn hôn không ngừng nghỉ, hôn tới khi Thẩm Thanh Huyền không chịu nổi.

“Bê ... Bê hạ...” Thẩm Thanh Huyền sắp thở hết nổi.

Cố Kiến Thâm bị dáng vẻ động tình này của y câu cho mất hồn vía lên mây, vừa buông ra lại hôn tới ngay.

Thẩm Thanh Huyền thở hổn hển, muốn đẩy hắn nhưng không dùng nhiều sức, cứ thế qua lại mấy bận, trái lại càng giống như đã thích mà còn ngại ngừng ồm ờ.

Cố Kiến Thâm sao mà chịu nổi? Chỉ biết hôn y từ đầu cho tới hết toàn bộ, còn quá trớn hơn cả tối qua, khiến cho Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc thở gấp liên tục.

Tối qua bị cảm giác chênh choáng quấy phá, hắn không nhớ rõ chuyện đã xảy ra, đêm nay hắn quyết thể nào cũng phải tỉ mỉ nhấm nháp quốc sư của hắn.

Thật đẹp ...

Chỗ nào cũng đẹp ...

Nơi nào cũng là dáng hình hắn ngưỡng mộ trong lòng ...

Sao lại có một người như thế, ở bên cạnh hắn vào lúc hắn cô lãnh nhất, cho hắn sự xoa dịu vào thời điểm hắn cô quạnh nhất, thỏa mãn hắn vào khoảnh khắc hắn cần nhất ...

Hắn không nhận được gọi y: “Liên Hoa ca ca.”

Một tiếng ngâm nga si dại, khiến trái tim Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên đập mạnh, thân thể vốn không thể chống đỡ triệt để buông xuôi.

Thế mà, Cố Kiến Thâm vẫn chẳng buông y ra, Thẩm Thanh Huyền thở hổn hển lờm hắn: “Buông ... buông ra.”

Cố Kiến Thâm không nghe, ngược lại còn trêu chọc y.

Thẩm Thanh Huyền thiết thực thể hiện thế nào là “ngoài miệng bảo không muốn, nhưng thân thể lại trung thực vô cùng.”

Lăn lộn tới sau cùng, Thẩm Thanh Huyền mệt mỏi cực kỳ: “Ta ... ta mặc kệ người!”

Cố Kiến Thâm thương y, nhỏ giọng dỗ dành: “Người đừng nhúc nhích là được.”

Thực ra hắn không hiểu tình ái giữa nam nhân ra sao, nhưng bản năng thân thể làm hắn muốn phát tiết.

Cuối cùng hắn nâng hai chân trắng nõn của Thẩm Thanh Huyền, chiếm được niềm sung sướng không gì sánh bằng.

Hai người ôm nhau ngủ, ngủ một giấc thật ngon chưa từng có.

Cố Kiến Thâm rốt cục không cần phải lo lắng sợ hãi nữa, thậm chí còn ôm chặt y, trong lòng nhồi đầy thỏa mãn.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng thở ra, may mà không từ bỏ, không uổng công y thương Cố Tiểu Thâm này.

Bắt đầu từ hôm sau, Thẩm Thanh Huyền trải qua cuộc sống tạm ổn còn thích ý hơn khi làm “Thẩm hoàng hậu”.

Năm đó Cố Kiến Thâm toàn dựa vào y, nhờ y giúp hẩn phê tấu chương, xử lý chính sự.

Bây giờ Cố Tiểu Thâm ngoan cực kỳ, không hề để y làm gì cả, chỉ toàn tâm toàn ý mà hầu hạ y.

Hmm ... Xét thấy Đế tôn đại nhân có năng khiếu hầu hạ người, Thẩm Thanh Huyền cứ vậy bình thản hưởng thụ, gì mà Bệ hạ với chả thần, gọi ngoài miệng là được, ai mới là ông lớn thì trong nhà rõ nhất.

Hai tháng ở hành cung có thể ví như tuần trăng mật.

Hai người nồng tình mật ý, ngoài những khi Cố Kiến Thâm vào phòng nghị sự, thời gian khác hai người đều dính vào nhau.

Theo lý thuyết thì mọi thứ đều rất tốt, Cố Kiến Thâm có thời gian rảnh sẽ ở cùng y, có gì tốt toàn đưa y trước, ngay cả trái cây ngoại tộc tiến cống, hẩn cũng chẳng nói hai lời mà bảo người đưa tới cho y.

Với trình độ xem trọng này, đừng nói là thích, bảo hẩn yêu y sâu sắc cũng chẳng thành vấn đề, đúng không?

Nhưng mà ... ngọc giản không có động tĩnh gì.

Thẩm Thanh Huyền lại bắt đầu hoài nghi chất lượng ngọc giản.

Cái đồ rác rưởi này, e rằng hỏng rồi!

Ngọc giản run cầm cập ... chỉ biết chớp tắt hai lần mà không dám làm gì.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi, suy đoán ...

Chẳng lẽ phải làm tình?

Tuy chuyện ngọt ngào hai người đã làm nhiều lần, nhưng vẫn luôn không làm tới bước cuối.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hai Mươi Sáu ...

Thẩm Thanh Huyền không thích làm tới bước cuối ...

Với tình thế trước mắt, Cố Kiến Thâm là Bệ hạ của y, còn được y nuôi cho rắn chắc cỡ này, luận về thân phận bàn về thể trạng, y không sao so được với hắn.

Nếu làm tiếp thật, y sẽ lỗ vốn lắm đó!

Tuy đây chỉ là xác phàm, nhưng vì nó chỉ là xác phàm nên mới không được đó, biết chưa!

Nếu là nguyên thể y sẽ chẳng sợ đau làm gì, nhưng thân thể này thực sự quá kém, với cái tướng to xác kia của Cố Kiến Thâm, dùng sức hôn mấy cái y đã thấy đau, nếu thực sự làm gì đó ...

Thẩm Thanh Huyền kiên quyết bày tỏ: Thích và làm tuyệt đối không có quan hệ!

Cứ như cái người trước đó ôm người ta này nọ ý ế mà cho rằng sẽ hoàn thành nhiệm vụ không phải là y vậy.

Hai người ngủ cùng một gian phòng suốt chín năm, rốt cục cũng lần chung một cái giường rồi.

Giường của Cố Kiến Thâm bị mang ra ngoài, đám tiểu thái giám nhìn mà cảm khái hết sức ... Có thể để thánh thượng ngủ trên giường nhỏ hết bốn năm, quốc sư quả nhiên chẳng phải người bình thường.

Thẩm Thanh Huyền đã quen ngủ cùng Cố Kiến Thâm, dù sao thì người ta có kinh nghiệm phong phú mà.

Cố Kiến Thâm mất trí nhớ, không nhớ rõ tư thế y thích nhất, y liền dạy hần: cánh tay để ngang, nghiêng người sang, Thẩm Thanh Huyền gối đầu lên, bỗng cảm thấy thật là thoải mái.

Đáy mắt Cố Kiến Thâm tràn đầy ấm áp, vừa cúi đầu đã có thể ngắm cần cổ trắng nõn cùng tấm lưng gầy của quốc sư, thật sự là cảm giác tuyệt vời.

Hần cúi đầu hôn lên trán y, Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu, mỉm cười với hần.

Cố Kiến Thâm như bị dụ dỗ, không kìm lòng được mà hôn môi y.

Thẩm Thanh Huyền bị hần hôn phát sợ, hôn một lát liền đẩy hần ra: “Ngủ.”

Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy thanh tuyến khi nói chuyện của y nghe sao mà nhẹ mà êm, hết như kẹo bông mềm mại nhất, sánh dính khiến cho lòng hần nhũn ra.

“Liên Hoa ca ca.” Hần gọi y.

Thẩm Thanh Huyền không chịu nổi nhất là cái giọng này của hần, rõ ràng là cách gọi mang nét trẻ con, nhưng âm điệu hần trầm thấp gợi cảm, kèm theo khoang ngực chấn động là sự si mê lộ liễu, làm người ta không sao chịu thấu, Thẩm Thanh Huyền vừa nghe, lỗ tai đã ngứa tới mức cả người mềm nhũn.

Cố Kiến Thâm lập tức được đăng chân lên đăng đầu, hôn chỗ này rồi chỗ nọ, vậy mà vẫn luôn thấy không đủ ... bất kể thế nào vẫn thấy trống rỗng không sao tả xiết.

Thẩm Thanh Huyền thở hổn hển đá hần: “... Nhột chết rồi.”

Cố Kiến Thâm túm chân y, làm cho y càng nhột hơn.

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền mới chân chính hiểu rõ thế nào là nam nhi mười tám tuổi tinh lực tràn đầy, thật là đáng sợ! Thể lực tốt, tinh lực tốt, không biết thế nào là đủ!

Vị Bộ hạ vừa ném trái tư vị tình dục này thực sự khiến Thẩm Thanh Huyền không chống đỡ nổi.

Sao lại như vậy? Mỗi ngày một lần thì thôi đi, một ngày mấy lần ai mà chịu cho thấu?

Chỉ cần rào đón một nụ hôn, ngay sau đó sẽ không chỉ có hôn môi là dừng, Thẩm Thanh Huyền bị hấn quấy quá tới mức không dám tới gần hấn!

Lẽ nào pháp môn y dạy còn giúp cho phương diện này của hấn thiên phú dị bẩm?

Dù sao cũng đã càn quấy vậy rồi, ấy mà hôm sau Cố Kiến Thâm vẫn tinh thần gấp trăm lần, vào triều nghị sự phê tấu chương, mọi thứ đều không bỏ sót.

Còn y thì ngược lại ... ngủ một giấc tới trưa, muốn đi tắm nắng thì trời đen thui, buổi tối Cố Kiến Thâm lại tới màn y.

Vẫn chưa làm tới cùng mà y sắp bị hấn dẫn vật gần chết, nếu làm thật ... chẳng phải nghèo luôn rồi về Vạn Tú sơn ư?

Không không không ... Nguyên nhân trở về này vợ vẫn hết sức, Tôn chủ đại nhân từ chối!

May mà thời tiết trở lạnh, vừa đổi mùa là Thẩm Thanh Huyền bệnh ngay.

Y vừa bệnh, Cố Kiến Thâm không chỉ không chọc y, mà còn vất vả đêm ngày, không lúc nào yên lòng nghỉ ngơi mà chăm sóc y.

Nếu tối ngủ ngon, hiện tượng nóng lạnh của Thẩm Thanh Huyền sẽ đến rất sớm, y phát sốt, rất khó chịu, thấy Cố Kiến Thâm thay y phục bèn nhỏ giọng gọi: “Bộ hạ ...”

Cố Kiến Thâm đi sang hỏi thăm y: “Không thoải mái sao?”

Thẩm Thanh Huyền đuổi tay ra khỏi chân: “Hơi lạnh.”

Cố Kiến Thâm nhìn mà đau lòng vô cùng, hẩn nắm tay y, dò nhiệt độ trên trán: “Còn hơi sốt, lát nữa trẫm cho truyền thái y sang xem thử.”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nói: “Xem cũng vô dụng, đợi hết mùa sẽ ổn thôi.”

Y thế này là do bệnh đã thành quen, Cố Kiến Thâm hiểu chứ, vừa đổi mùa liền phát sốt, nóng hừng hực khiến y khó chịu, hẩn nhìn mà đau lòng, chỉ có điều dưỡng bệnh mấy ngày sẽ không sao nữa.

Cố Kiến Thâm dỗ dành y: “Người ngủ một lát đi, trẫm sẽ về ngay.”

Sắp vào thu, trong nước có rất nhiều việc phải làm, gần đây hẩn rất bận.

Thẩm Thanh Huyền rút tay lại vào chăn, chẳng ừ hử gì.

Cố Kiến Thâm hôn y, nói: “Trẫm sẽ về sớm sưởi ấm cho người.”

Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng đáp: “Ừm.”

Giọng điệu tủi thân này như cục nam châm, hút chặt tim Cố Kiến Thâm, làm hẩn chẳng dời nổi một bước.

Phúc Đạt nói: “Bệ hạ, thời gian không còn sớm.”

Cố Kiến Thâm hoàn hồn, lại dặn Thẩm Thanh Huyền: “Nghỉ ngơi cẩn thận, thấy khó chịu thì gọi bọn họ tới hầu hạ.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu.

Cố Kiến Thâm nhìn đôi mắt ướt nước của y, chỉ thấy tim như tan chảy, lại dặn thêm đôi câu mới ra ngoài.

Một cơn gió lạnh từ bên ngoài ủa tới, trái lại giúp hẩn thanh tỉnh hơn, song trong đầu vẫn là Thấm Thanh Huyền, ngập tràn lo lắng và nhớ nhung y.

Thân thể quốc sư không tốt, khiến hẩn luôn bất an.

Chỉ sợ một ngày nào đó y sẽ ...

Cố Kiến Thâm nhắm mắt lại, tự nhủ với mình: Sẽ không đâu ... Ai cũng không thể cướp y khỏi hẩn, cái chết cũng không được.

Hôm nay nghị sự, Cố Kiến Thâm mất tập trung nhiều lần, ngặt nổi các đại thần khiếp sợ quân uy nên không dám nói gì.

Sau khi bẩm báo xong mọi chuyện, bỗng có người bảo: “Bệ hạ, khí trời chuyển lạnh, thu tế vụ mùa sắp tới, có nên về cung không?”

Ở trong hành cung này đã lâu, đã đến lúc phải về, chỉ có điều Cố Kiến Thâm sợ thân thể Thấm Thanh Huyền không chịu nổi ngựa xe mệt nhọc, vì vậy bảo: “Chờ một thời gian nữa.”

Hẩn nói vậy, đương nhiên không có ai dám dị nghị.

Từ phòng nghị sự đi ra, Cố Kiến Thâm trực tiếp qua chỗ Thấm Thanh Huyền.

Thấm Thanh Huyền cóng tới mức run lấy bấy, chỉ cảm thấy chân có dầy cỡ nào cũng không ấm nổi.

Y biết rõ mình xảy ra chuyện gì, thể hư nội hàn, đây là hàn khí ẩn trong xương, bên ngoài có phủ kín như nào cũng không phủ được tới bên trong.

Cố Kiến Thâm vừa vào thăm liền đau lòng: “Còn lạnh sao?”

Thấm Thanh Huyền mở mắt ra nhìn hẩn: “Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Trẩm tới sưởi ấm cho người.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, khi xốc chân lên, y hơi co lại, Cố Kiến Thâm lập tức ôm y, hơi nóng chân thật thấm thấu da thịt, làm Thẩm Thanh Huyền thở dài tự đáy lòng: “Thật dễ chịu.”

Cố Kiến Thâm ôm chặt y: “Mệt mỗi thì ngủ một lát đi.”

Cứ thế, Thẩm Thanh Huyền vùi trong ngực hãn ngủ say sưa.

Cả đêm Cố Kiến Thâm không ngủ, vừa thấy y ngủ, hãn cũng chợp mắt một lúc.

Sau một hồi, Phúc Đạt gõ cửa.

Sắc mặt Cố Kiến Thâm lạnh xuống: “Chuyện gì?” Giọng hãn dè rất thấp, sợ đánh thức Thẩm Thanh Huyền.

Phúc Đạt biết thính lực Bệ hạ vô cùng tốt, vì vậy thấp giọng bảo: “Lý thượng thư cầu kiến.”

Cố Kiến Thâm nhíu chặt mày: “Bảo hãn về đi, có chuyện gì mai lại nói.”

Phúc Đạt cúi đầu: “Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền bị bệnh, Cố Kiến Thâm chẳng màng tới những việc khác, luôn mong mỗi y có thể mau chóng khỏe mạnh. Đặc biệt là khi thấy y khó chịu, hãn càng muốn giúp y có thể thoải mái hơn.

Có lẽ do hành cung bên này quá lạnh, năm ngày rồi mà vẫn không thấy Thẩm Thanh Huyền khá hơn, Cố Kiến Thâm bắt đầu nóng nảy sốt ruột.

Chính Thẩm Thanh Huyền cũng chẳng thoải mái gì, sợ lạnh lại buồn ngủ, không ăn uống được chút nào, cứ thế gầy đi không ít.

Cố Kiến Thâm ôm y, càng ôm càng đau lòng: “Có muốn hồi cung không?” Khí hậu trong cung tốt hơn nhiều.

Vừa nghĩ tới phải ngồi xe hai ngày, Thẩm Thanh Huyền thuận theo nói: “Chờ mấy ngày ... có lẽ sẽ khỏe hơn.”

Cố Kiến Thâm chỉ đành nghe theo y.

Hai ngày tiếp theo, tình trạng Thẩm Thanh Huyền vẫn không mấy khả quan, cả trái tim Cố Kiến Thâm đều treo trên người y, ngay cả nghị sự buổi sáng cũng kết thúc qua loa.

Thẩm Thanh Huyền vốn cũng chẳng quan tâm việc này, tinh thần y bị xác thịt này làm cho tệ hại hết sức, chỉ có thể dựa vào Cố Kiến Thâm để thoải mái hơn, cho nên luôn quần lầy hăn.

Sau này Thẩm Thanh Huyền ngấm lại, chắc là vì linh khí trong cơ thể Cố Kiến Thâm dồi dào, y dựa vào hăn là có thể tẩm bổ cơ thể.

Đương nhiên hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không còn sức cân nhắc chuyện này, chỉ biết gần gũi với hăn theo bản năng.

Ban đầu Cố Kiến Thâm còn tinh lực xử lý chính vụ, về sau thấy Thẩm Thanh Huyền khó chịu dính lấy hăn như thế, thành thử hăn không muốn đi đâu nữa hết. Ngay cả phê tấu chương cũng phải có Thẩm Thanh Huyền ngủ trong ngực hăn.

Chỉ cần Thẩm Thanh Huyền có thể khỏe hơn, hăn ra sao cũng không ngại, vốn hăn có thể lực tốt tinh lực đầy, không ngủ trọn đêm để dỗ dành y cũng chẳng biết mệt.

Nhưng hăn vẫn rất đau lòng, không thấy Thẩm Thanh Huyền khá hơn, trái tim hăn co rút đau đớn, luôn nghĩ vẫn vợ tới những chuyện không hay.

Vừa nghĩ tới chuyện kia, hăn không còn lòng dạ nào đi quan tâm những thứ khác.

Liên tục hai ngày không tới phòng nghị sự, trong lòng đám đại thần đã bắt đầu có tính toán.

Con người là sinh vật giao hoạt khôn khéo, vậy mà thật sự bị họ đoán được bảy tám phần.

Thí dụ như ... Bệ hạ có nuôi một mỹ nhân trong cung, dành nghìn ân vạn sủng.

Lại ví dụ như ... sức khỏe mỹ nhân này không tốt, Bệ hạ thương nàng, ngày đêm chăm sóc, không mượn tay người khác.

Lại lại chẳng hạn như ... thân phận mỹ nhân này có vấn đề, có vẻ như là cung nhân lớn tuổi? Dù sao cũng không cân xứng, cho nên Bệ hạ giấu giếm.

Lại có kẻ liên tưởng đầu và cuối, cho ra kết luận: Sở dĩ Bệ hạ vẫn luôn không lập hậu là vì trong lòng có mỹ nhân này, trong mắt không chứa thêm được ai.

Thực ra, mấy suy đoán này đối với các đại thần chẳng đáng là bao, dầu gì bọn họ cũng là thế gia đại tộc, bí mật nào mà chưa từng nghe?

Bệ hạ nghìn tốt vạn tốt, chấp chính mấy năm, Đại Vệ quốc thái dân an, bách tính yên vui, quan trọng hơn là nắm chắc hoàng quyền, rất có thủ đoạn, bọn họ không thể trêu vào. Cho nên bọn họ có thể bao dung chút “ham muốn” nho nhỏ kia.

Không lập hậu thì không lập, dù sao mỹ nhân này không lớn tuổi tới mức không thể sinh con, chỉ cần lưu lại dòng dõi, những chuyện khác có thể bàn bạc kỹ lại.

Hơn nữa, nếu mỹ nhân kia thực sự hay bệnh, dự là sẽ sống không nổi mấy năm ... Thời điểm đó Bệ hạ chắc chắn sẽ nhét đầy hậu cung, mượn trò chuyện để tìm an ủi.

Nghĩ vậy, các đại thần không còn sốt ruột nữa, tuy gần đây Bệ hạ có hơi bỏ phế triều chính, nhưng thực chất chưa có việc gì lớn, tấu chương nên phê

cũng đã phê, nên ra quyết định cũng đã ra, chỉ có không bằng lòng gặp họ thôi, ảnh hưởng không lớn.

Cho nên họ ngày càng lạc quan mà nghĩ ... chẳng bao lâu nữa sẽ có hoàng tử giáng lâm rồi! Chẳng lâu nữa mỹ nhân kia phải đi luôn rồi!

Mãi tới khi ... hiện thực tàn nhẫn và bôm bốp lên khuôn mặt ngây thơ của họ ...

Vì thu tế vụ mùa đến gần, Cố Kiến Thâm không thể không hồi cung, hơn nữa hành cung ngày càng lạnh, hăn sợ thời tiết quá lạnh khiến Thẩm Thanh Huyền chậm chạp mãi không hồi phục, cho nên càng muốn mau chóng hồi cung.

Buổi tối, hăn hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Ngày mai chúng ta hồi cung đi.”

Thẩm Thanh Huyền vui mình vào ngực hăn: “Không muốn ngồi xe.”

Cố Kiến Thâm hôn vầng trán tái nhợt của y, thấp giọng: “Ta cho người chế tạo gấp một chiếc xa liễn, người có thể ngủ bên trong, không khó chịu lắm đâu.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn nhúu mày.

Cố Kiến Thâm lại dỗ y: “Bên trong xe kéo ta sẽ bảo người trang trí, phủ chăn tơ vàng, nệm mã não đỏ.”

Hành động này không thể nghi ngờ hốt thuốc đúng bệnh, khiến cho trái tim lười động của Thẩm Thanh Huyền dao động.

Y nhìn hăn: “Thật sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Có lúc nào trẫm gạt người đâu?”

Thẩm Thanh Huyền dời mắt, nhìn vành tai hăn, bảo: “Thế mã não đỏ có đẹp như Bộ hạ không?”

Trái tim Cố Kiến Thâm ngọt ngào như trái mật đường: “Người xem thì biết.”

Thẩm Thanh Huyền dựa sát vào, liếm vành tai hắn, nói: “Sợ là không đẹp bằng.”

Hành động này của y khiến Cố Kiến Thâm nhiệt huyết sôi trào, một luồng tà hỏa vọt thẳng xuống bụng dưới.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra, không khỏi cười nói: “Bệ hạ đừng phá ta đó.”

Cố Kiến Thâm đau lòng y, hôn từng cái lên cổ y, bảo: “Nghỉ ngơi cho tốt, hồi cung rồi sẽ khỏe hơn nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền thực sự không có tinh thần, không lâu sau đã ngủ say.

Cố Kiến Thâm ngắm y thật lâu, nhưng tiếc là càng nhìn càng thấy nóng, càng xem lòng càng ngứa, sau cùng vẫn nhịn không được khẽ hôn lên môi y, cầm tay y giúp mình thư giải.

Thẩm Thanh Huyền tỉnh giữa chừng, nhưng không để ý, ngược lại còn rướn người hôn hắn.

Y như vậy càng khiến Cố Kiến Thâm thương tới mức khắc vào tim.

Hôm sau, Cố Kiến Thâm rốt cục bãi giá hồi cung.

Khi thấy xe kéo từ đằng xa, Thẩm Thanh Huyền mới biết mình bị gạt!

Nhìn từ bên ngoài, chẳng có chỗ nào đẹp, trắng toát một màu, nhìn y hết “xe tang”.

Cố Kiến Thâm thấp giọng nói: “Đừng nóng vội.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn hết nổi, dứt khoát nhắm mắt lại, như thể sắp phải lên thuyền giặc.

Cố Kiến Thâm bị y chọc cười: “Không gạt người đâu, một lát nữa trăm ôm người vào.”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu, dựa vào ngực hăn không lên tiếng.

Vì sợ để lộ Thẩm Thanh Huyền, cho nên Cố Kiến Thâm ra hiệu cho những người khác lui, còn mình thì mang y lên xe kéo trước.

Sau khi đi vào, hăn gọi y: “Ngẩng đầu nhìn xem.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn, nhất thời vui vẻ ra mặt.

Cố Kiến Thâm nói: “Trăm không gạt người chứ?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm viên mã não đỏ trong suốt lồng lánh kia, khen ngợi: “Thật xinh đẹp.”

Thấy y như thế, Cố Kiến Thâm hơi ăn dấm: “Xem ra còn đẹp hơn trăm?”

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền cực tốt, tinh thần trông có vẻ rất phấn chấn, y choàng quanh cổ Cố Kiến Thâm bảo: “Bệ hạ là đẹp nhất.”

Cố Kiến Thâm bị y trêu cho lòng ngứa ngáy, hôn lên môi y.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền hăng hái quá sức, vừa được hăn buông ra, y đã hôn vành tai hăn.

Cố Kiến Thâm ngứa không chịu nổi: “Đừng câu dẫn ta.”

Thẩm Thanh Huyền thực sự cố tình câu dẫn hăn: “Trong xe ấm áp lại rộng rãi ...”

Cố Kiến Thâm sao mà nhịn được, lập tức ôm người rồi hôn xuống.

Thẩm Thanh Huyền rất thích thùng xe vàng rực này, cũng thích thân mật với Cố Kiến Thâm, hai cái thích gộp lại, đương nhiên thành yêu thích cực kỳ.

Hai người mần một trận, sau cùng hồi hận không thôi.

Dù có nóng thế nào thì buồng xe này không thể so với trong phòng, Thẩm Thanh Huyền trần trụi như vậy, ban đầu còn nóng hừng hực vì tình, sau khi tiết xong lại bắt đầu thấy lạnh, còn sợ lạnh hơn cả mọi khi.

Y có lòng nhưng không đủ sức, trong lòng muốn làm chuyện thân mật với Cố Kiến Thâm, nhưng thân thể căn bản không chịu nổi.

Vốn đã cực kỳ hư nhược, vừa tiết ra, y ngày càng thấy hữu khí vô lực.

Cố Kiến Thâm cũng xót xa ân hận không thôi, biết rõ y đang bệnh, vậy mà còn cùng y làm bữa trong xe ...

Ngặt nổi Thẩm Thanh Huyền trêu chọc hắn như vậy, sao hắn có thể nhịn được?

Hai người ở chung đã lâu, hắn đã sớm thăm dò được sở thích của Thẩm Thanh Huyền.

Ngay cả nốt ruồi son mà phụ thân hắn ghét, thế mà y lại thích vô cùng.

Khi hưng tình, y thích hôn vành tai hắn, mỗi khi nhìn dáng dấp ấy của Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm lại có nỗi kích động không cách nào kìm nén.

Dường như trời sinh y tồn tại vì hắn, cứu rồi hắn, và còn thích hắn.

Loại cảm giác được tán thành này lấp đầy trái tim Cố Kiến Thâm.

Kết quả xằng bậy là ... Thẩm Thanh Huyền bệnh còn nặng hơn trước.

Hồi cung rồi, Thẩm Thanh Huyền cố gắng không ra cổng trong không bước, ngay cả chính y cũng hoài nghi mình sắp về Vạn Tú sơn.

Cố Kiến Thâm nhọc nhằn ngày đêm, không an lòng nghỉ ngơi mà chăm sóc y, lúc nào cũng hồi hận, sợ Thấm Thanh Huyền xảy ra chuyện.

Các thái y luân phiên đến khám, chỉ bảo thể yếu khí hư, phải tu dưỡng cho thật tốt.

Cố Kiến Thâm nghe mà mất kiên nhẫn, tức giận đuổi hết người ra ngoài.

Các thái y không dám khua môi múa mép, nhưng tới tới lui lui như thế cũng khiến đám đại thần hay tin, “mỹ nhân” trong cung bệnh nặng, sợ rằng không qua khỏi.

Nhóm đại thần lấy lòng Cố Kiến Thâm: “Có muốn tới dân gian tìm danh y không?”

Cố Kiến Thâm vừa nghe tất nhiên đồng ý ngay tắp lự: “Nhanh đi!”

Sau khi hay tin, Thấm Thanh Huyền cười nói: “Vô ích thôi.” Ý y là ngay cả chính y còn nuôi không nổi thể xác này, ai khác tới vẫn vô dụng thôi, dù sao cũng chẳng chết được.

Cố Kiến Thâm lại tưởng y bảo mình không qua khỏi, thuốc và kim châm không cứu được y ... Hắn đau lòng hôn mu bàn tay y, nói: “Bất kể thế nào, trẫm sẽ tìm được danh y đến chữa khỏi cho ngươi!”

Thấm Thanh Huyền dựa vào hắn, nói: “Thay vì tìm danh y đồ bỏ, không bằng Bệ hạ ở cùng thần nhiều hơn.”

Lời này lại khiến tim hắn đau nhói, Cố Kiến Thâm ôm y bảo: “Trẫm không đi đâu hết, trẫm luôn ở bên cạnh ngươi.”

Hiện giờ Thấm Thanh Huyền thích nhất là ngực hắn, được hắn ôm như thế, không lâu sau đã ngủ ngay.

Về sau có không ít “danh y” lần lượt đến, kết quả đương nhiên đều vô dụng.

Có danh y còn cho rằng Thẩm Thanh Huyền nên chết sớm từ lâu, có thể sống tới tận giờ đều nhờ Cố Kiến Thâm dùng thuốc cực phẩm treo mệnh cho y, còn khuyên Cố Kiến Thâm đừng mang chấp nhiệm, hãy để Thẩm Thanh Huyền ra đi thanh thản.

Cố Kiến Thâm giận dữ, thiếu chút nữa đánh chết tên lang băm này.

May mà có đại thần khuyên nhủ: “Thời điểm này, vẫn nên cầu phúc vì quý nhân.”

Vì Cố Kiến Thâm còn giấu giếm thân phận Thẩm Thanh Huyền, cho nên mọi người đều gọi “nàng” là quý nhân, không phải phi vị, chỉ là kính xưng.

Lúc này Cố Kiến Thâm mới nhịn xuống.

Thẩm Thanh Huyền bị bệnh này ròng rã nửa năm có thừa, đầu xuân năm sau, khi Phượng Hoàng mộc(*) nở hoa, thân thể y tốt hơn một cách kỳ tích.

(*) Bên mình còn gọi là cây phượng vĩ, hoặc chi phượng vĩ, nhưng mình thấy để Hán Việt nghe sang hơn =))))))

Sắc mặt Cố Kiến Thâm âm trầm nửa năm có lẽ, rốt cục đã ổn hơn, khi vào triều không còn làm mặt lạnh nữa.

Các đại thần đều thở phào nhẹ nhõm, biết vị quý nhân kia cuối cùng cũng vượt qua một kiếp.

Đồng thời, bọn họ được mở mang tình cảm Bệ hạ sâu đậm đến nhường nào, cho nên muốn làm hân vui lòng, thế là có người ra khỏi hàng tấu thỉnh: “Từ xưa để hậu cùng vang, mới là càn khôn thịnh thế ...”

Cố Kiến Thâm tưởng họ lại muốn hân lập hậu, hơi nhướn mày, chuẩn bị tức giận.

Nào ngờ người này lại nói: “Quý nhân được Bệ hạ thương yêu, đã là thân thể tôn quý, làm chủ trong cung là thuận theo lòng trời.”

Lời này nói rất hay, hơn nữa còn mang tính ám chỉ.

Thân phận quý nhân thấp kém không thành vấn đề nha, chỉ cần Bệ hạ muốn, thân phận có thể tạo ra ...

Đại thần này vốn tưởng mình vô mông ngựa giỏi lắm, kết quả vô trúng đùi ngựa.

Cố Kiến Thâm giận tím mặt: “Việc riêng của trẫm, không cần các người vọng luận!”

Vất vả mãi mới trời quang mây tạnh, giờ lại chuyển sang âm độ, một đám đại thần trên triều chẳng kẻ nào dám thở mạnh.

Cố Kiến Thâm phất tay áo bỏ đi: “Không có việc thì về hết đi!”

Chấp chính càng lâu, hoàng uy càng nặng, đám người này nào còn nhớ rõ tiểu hoàng đế non nớt năm xưa.

Cố Kiến Thâm hồi cung, thấy Thẩm Thanh Huyền đang ngồi dưới Phượng Hoàng mộc, hỏa khí tức thì bay biến không còn dấu vết.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắc đến, vẫy tay nói: “Bệ hạ mau tới đây, điểm tâm hôm nay phòng ăn làm ngon lắm.”

Cố Kiến Thâm đi tới, cẩn thận khép lại ống tay áo y, dặn dò: “Vất vả lắm thân thể ngươi mới tốt hơn, đừng để bị cảm lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không sao, lần này thần cảm thấy khỏe hơn nhiều.”

Cố Kiến Thâm thấy y cười, trong lòng thoải mái hơn, thấp giọng hỏi: “Điểm tâm ngon miệng?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngươi nếm thử xem, ngọt mà không ngán, mùi vị rất ngon.”

Y dứt Cổ Kiến Thâm một miếng, Cổ Kiến Thâm không biết đây là vị gì, chỉ biết Thâm Thanh Huyền khỏe mạnh, hai gò má ửng hồng thể này trông thật xinh đẹp.

Được nhìn y như thế, hăn ăn gì cũng thấy ngon.

“Đúng là không tồi,” Cổ Kiến Thâm nhìn Phúc Đạt: “Hôm nay phòng ăn làm việc tốt, thưởng.”

Phúc Đạt lập tức thưa vâng.

Sau khi ăn ba miếng, Cổ Kiến Thâm sẵn tiện nói: “Đừng ăn quá nhiều, coi chừng khó tiêu.”

Thâm Thanh Huyền nói: “Không sao đâu, thần thật sự cảm thấy khỏe rồi, bệ hạ đừng lo.”

Cổ Kiến Thâm cứ bị y dọa sợ, hận không thể đặt y lên đầu quả tim để mà nâng niu.

Thời tiết dần nóng, không ngờ thân thể Thâm Thanh Huyền thật sự ngày càng tốt hơn, còn có tâm trạng viết chữ vẽ tranh ...

Thấy y hứng thú, Cổ Kiến Thâm liền sai người đi tìm mực tốt cùng giấy Tuyên Thành, mang cho y thưởng thức.

Đương nhiên hăn không để y viết họa quá lâu, qua một khoảng thời gian, Cổ Kiến Thâm sẽ dẫn y ăn uống chút gì đó, cố gắng kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, hết mực tri kỷ.

Thân thể tốt, tinh thần Thâm Thanh Huyền cũng trở nên tốt hơn, chuyện một năm gần đây không cân nhắc cũng bắt đầu có tâm trạng nghiên cứu.

Người xưa có câu “khi ốm dai dẳng chẳng đứa con có hiếu nào ở bên giường bệnh”, y bất thành linh bị bệnh thật lâu, Cổ Kiến Thâm không chỉ

không phiền, ngược lại còn chăm sóc y cẩn thận chu đáo, với mức độ dụng tâm này, sợ là ai thấy cũng phải xấu hổ.

Thấm Thanh Huyền nghe được rất nhiều lời bên ngoài, ai cũng bảo Cố Kiến Thâm thương y sâu đậm, có đất trời chứng giám.

Chính Thấm Thanh Huyền cũng cảm nhận được, Cố Kiến Thâm tốt với y lắm, phu thê ân ái nhất trên đời này sợ rằng cũng chưa làm được tới mức đó.

Thế mà ... ngọc giản mãi chẳng có động tĩnh!

Tại sao nhiệm vụ “khiến Cố Kiến Thâm thích y lần nữa” vẫn chưa hoàn thành?

Ngay lúc này, Thấm Thanh Huyền thực sự cảm thấy ngọc giản rác rưởi này hỏng rồi.

Đã tới mức này còn chưa thích? Nói ra ai mà tin?

Ngọc giản bị y trừng tới mức run rẩy, nhin hết nổi, lại hiện ra một nhiệm vụ mới.

Thấm Thanh Huyền tập trung nhìn, ngây ngẩn cả người.

“Hai mươi sáu, xin hãy khiến Cố Kiến Thâm tin người.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Khi thấy câu này, phản ứng đầu tiên của Thăm Thanh Huyền là: Ngọc giản này quả nhiên phế.

Gì mà bảo khiến Cố Kiến Thâm tin y? Cố Kiến Thâm không tin y ư? Y một tay nuôi hãn khôn lớn, tốn công nhọc lòng dạy dỗ, hãn còn không tin y?

Đùa à?

Vả lại, nếu Cố Kiến Thâm không tin y, vậy sao chỉ khi ở bên cạnh y hãn mới ngủ được? Không tin y vậy mà đối xử như thế với y, không tin y lại hận mỗi ngày không thể ở cùng y?

Thăm Thanh Huyền kết luận: Ngọc giản hỏng, vứt được rồi!

Ngọc giản bị suy nghĩ này của y dọa cho khóc hức hức, vội vàng lấy lòng mà lấp lóe, nỗ lực chứng minh mình tốt lắm, cực tốt, chất lượng cao lắm kèm theo n loại tốt!

Thăm Thanh Huyền nhìn đau đầu nó thật lâu.

...

Lẽ nào Cố Kiến Thâm thật sự không tin y?

Không thích thì thôi, chẳng lẽ ngay cả tin cũng không?

Ở chung mười năm, y một lòng vì hãn, thế mà hãn không tin y?

Trong chớp mắt, lửa giận công tâm, Thăm Thanh Huyền dùng sức ho khan, nát tan cõi lòng.

Đúng lúc Cố Kiến Thâm về, nghe y ho khan nhất thời bước nhanh hơn, rất mau đã tới trước mặt y: “Sao thế? Cảm lạnh? Sao ho mạnh như vậy?”

Trong giọng nói hần đầy vẻ lo lắng, bàn tay giúp y thuận hơi không giấu được hoảng hốt sốt sắng.

Cứ nghĩ đã thế này rồi, tên khốn này vậy mà không tin mình, Thẩm Thanh Huyền lại tiếp tục ho kịch liệt.

Y vốn dĩ thể hư, tức giận cỡ này nên bệnh ngay.

Thực ra y muốn trực tiếp nhắm mắt rồi quay về Vạn Tú sơn luôn kìa, nhưng rốt cục chẳng cam lòng, quyết định ở lại xem thử.

Lỡ như ... được rồi, không chừng có hàng tỉ khả năng ngọc giản hỏng.

Thế thì chẳng phải Cố Tiểu Thâm bị oan sao? Dù sao cũng là đứa trẻ mình thương lâu như vậy, Thẩm Thanh Huyền vẫn mềm lòng lắm.

Đáng tiếc thân thể này của y nát cực kỳ, bị hành một trận như vậy thực sự vứt hết nửa cái mạng.

Cố Kiến Thâm vội vã truyền thái y, sau khi bắt mạch, thái y bảo: “Bệ hạ, thần mời người ra thảo luận.”

Cố Kiến Thâm thả tay Thẩm Thanh Huyền xuống, ra ngoài hỏi: “Sao lại thế này?” Giọng hần lạnh cùng cực, nhưng trong lòng hoảng hốt hết sức, hần thích hai gò má ửng đỏ của y, nhưng không phải đỏ vì ho khan do bệnh mà thành.

Thái y châm chước nói: “Đại nhân thể hư, không được động khí, mong Bệ hạ xem trọng.”

“Động khí?” Cố Kiến Thâm nhú mày nói, “Y đây là ...”

Thái y tiếp tục nói: “Khí huyết công tâm, ngực phổi tích tụ.”

Là kẻ nào dám chọc y giận!

Sắc mặt Cố Kiến Thâm lập tức trầm xuống, khí sát phạt đột nhiên tràn ra khiến trán thái y túa mồ hôi lạnh.

Thái y vội vàng nói: “Thần ... thần kê vài phương thuốc khơi bệnh hay cáu, thông khí huyết, sáng tối đều dùng, vô cùng hữu ích.” Lão tạm ngừng, nhỏ giọng nói, “Được trị thân chứ không trị tâm, mong Bệ hạ có thể khuyên đại nhân, bảo y chú trọng thân mình.”

Cố Kiến Thâm phất tay áo nói: “Xuống điều chế thuốc đi!”

Hắn nhanh chân về phòng, khi tới cạnh Thẩm Thanh Huyền đã khôi phục lại thái độ ôn hòa hết lòng, hắn nhẹ giọng hỏi y: “Là ai chọc người? Trẫm nhất định sẽ nghiêm trị hắn, người đừng giận, tổn thương thân thể chẳng phải dẫn văt mình.”

Hắn nói năng chân thành, ngữ điệu tràn đầy quan tâm cùng nghĩ lại mà sợ, quả nhiên thương y, xem y như bảo bối đặt trên đầu quả tim.

Nhưng vừa nghĩ tới hai chữ cuối cùng trên ngọc giản, Thẩm Thanh Huyền bỗng thấy trái tim sao mà lạnh quá, nhin không nổi lại ho khan.

Cố Kiến Thâm vội vàng vuốt lưng cho y.

Sau khi ho xong, không chỉ sắc mặt Thẩm Thanh Huyền tái nhợt, ngay cả bờ môi cũng hiện ra màu tím nhạt do bệnh.

Cố Kiến Thâm càng thêm lo lắng, hận không thể bắ kẻ chọc giận y thành tám mảnh lớn!

Lòng Thẩm Thanh Huyền mệt chết đi, chỉ lo nhìn Cố Kiến Thâm hoài thân thể nát này sẽ đuổi y về Vạn Tú sơn, vì vậy suy yếu nói: “Bệ hạ, thần muốn yên tĩnh một mình.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền nhắm hai mắt nghiền hai mắt.

Thật lâu sau Cố Kiến Thâm mới mở miệng: “Thân thể người không thoải mái, trầm ở đây chăm sóc người.”

Thẩm Thanh Huyền nhắm hai mắt nói: “Thần muốn ở một mình.”

Cố Kiến Thâm hơi bất an, nhưng không muốn chọc y giận, đành thấp giọng: “Người muốn gì thì nói với trầm, đừng tự mình phiền lòng.”

Thẩm Thanh Huyền rất muốn kéo cổ áo hỏi hấn cho ra lẽ ...

Con sói mắt trắng này, y moi tim móc phổi đối đãi với hấn, sao hấn lại không tin y!

Nếu đã không tin y không thích y, vậy giả mù sa mưa như thế để làm gì?

Quả nhiên, y vẫn nên dùng một hơi khiến mình tức chết luôn cho rồi!

Càng nghĩ càng chạnh lòng!!

Thẩm Thanh Huyền không trả lời hấn, muốn xoay người nhưng không còn sức, nom cực kỳ đáng thương.

Cố Kiến Thâm thấy y thực sự không muốn nhìn hấn, đành đứng dậy bảo: “Trầm ở ngay bên ngoài.”

Thẩm Thanh Huyền chẳng ừ hử gì.

Cố Kiến Thâm chậm chậm ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Hấn gọi cung nhân hầu hạ tới đây, hỏi từ đầu tới đuôi, vặn hỏi mọi chuyện lớn nhỏ.

Đám cung nhân đều mang nét mặt mờ mịt, chỉ nói: “Vẫn luôn ổn ạ, sau khi đại nhân thức dậy liền xem thoại bản, xem một hồi thì viết chữ, rồi hình như mệt nên lên giường nghỉ ngơi, sau đó ... bắt đầu ho khan.”

Đều là việc mọi ngày Thấm Thanh Huyền thích làm, nghe có vẻ như không có chuyện gì chọc y giận.

Cố Kiến Thâm tìm thoải bản mà y xem, lại xem chữ mà y viết.

Thoại bản vẫn là kiểu hồ ngôn loạn ngữ, chẳng qua hẳn biết Thấm Thanh Huyền buồn chán nên thích xem những thứ này.

Nhưng thứ này nào đáng khiến y nổi giận như thế? Lại xem chữ y viết, trên đó viết nửa câu thơ: Xuân qua hạ đến rồi sẽ trở lại, dưới Phượng Hoàng mọc trọn tình ái ân.

Dường như ... cũng chẳng có gì bất thường.

Đã không ai chọc Thấm Thanh Huyền, vậy chỉ do y nghĩ tới gì đó nên tức giận.

Nhưng đến cùng là chuyện gì khiến y nổi giận nhường ấy?

Là chuyện liên quan tới ai? Bất an trong lòng Cố Kiến Thâm chưa bao giờ ngừng, luôn cảm thấy có gì đó mà hẳn không biết sinh trưởng trong u ám.

Thấm Thanh Huyền giận cả ngày, ăn không ngon uống chẳng xong, nằm trên giường chỉ thấy ngực nghẹn tới mức sắp hồn lìa khỏi xác.

Thấy y như thế, Cố Kiến Thâm lo lắng chẳng biết làm sao, hẳn khuyên y ăn, Thấm Thanh Huyền không để ý tới hẳn; khuyên y uống thuốc, Thấm Thanh Huyền không nhìn hẳn, nếu nói thêm mấy câu, y sẽ bảo: “Thần muốn nghỉ ngơi.”

Cố Kiến Thâm siết chặt tay, đành nói: “Trẫm ở bên ngoài.”

Thấm Thanh Huyền đã nhắm mắt lại.

Hai người chung sống hơn mười năm, chưa bao giờ có ngày trở nên thế này.

Bọn họ vẫn luôn hòa thuận với nhau, qua mỗi năm lại ngọt ngào như chung lòng một thể.

Cố Kiến Thâm rất sẵn lòng chăm sóc y, rất thích y dựa vào hắn, cũng yêu cách y dính hắn.

Nhưng cả ngày hôm nay, ngay cả một ánh nhìn y cũng chẳng bằng lòng cho hắn.

Rốt cục là tại sao?

Cố Kiến Thâm mê man hết sức, hắn không biết nguyên do, trái tim đã chìm lại càng chìm hơn.

Hắn chợt phát hiện, bản thân còn cách y xa lắm.

Dù có gần cỡ nào cũng có thể bị đẩy ra, có hôn nhau mặn nồng ra sao vẫn có nguy cơ bị vứt bỏ, dù có đến gần thế nào cũng có thể bị cự tuyệt.

Sắc trời nhá nhem tối, Thâm Thanh Huyền không tìm hắn, hắn cứ vậy đứng bên ngoài một đêm.

Đám cung nhân cũng quỳ bên ngoài một đêm, từng kẻ căm như hến, sợ bị thánh thượng giận chó đánh mèo mà mất mạng.

Thâm Thanh Huyền giận cả ngày, tối ngủ cũng chẳng yên.

Thân thể hư nát này của y, một khi bệnh liền như cây khô bị lửa thiêu, một cơn gió đã có thể thổi tan.

Y khó chịu sẽ lại nhớ Cố Kiến Thâm, để hắn ôm y ngủ sẽ dễ chịu hơn nhiều lắm, song vừa nghĩ tới hắn Thâm Thanh Huyền lại giận, càng nghĩ càng giận, vừa giận sẽ khó chịu, sao mà còn bằng lòng gặp hắn.

Cả đêm này y ngủ mơ mơ màng màng, Cố Kiến Thâm cũng đứng ngơ ngơ ngác ngác.

Trời sáng, Thẩm Thanh Huyền khát nước, bèn thấp giọng gọi người, Cố Kiến Thâm là người nghe được trước tiên.

Hắn vội vàng tiến vào, rót cho y chén nước ấm.

Thẩm Thanh Huyền vừa mở mắt nhìn đã ngây ngẩn cả người.

Cả người Cố Kiến Thâm ướt nhẹp, tóc dài hãy còn tích nước, đáy mắt hằn nét mỏi mệt, nhưng hai mắt vẫn sáng ngời.

Thẩm Thanh Huyền vốn định đuổi hắn đi, nhưng nhìn thấy thế lại mềm lòng: “Bên ngoài trời mưa ư?”

Lúc này Cố Kiến Thâm mới kịp hoàn hồn, hắn giật mình nói: “Ta đi thay quần áo.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Bệ hạ ... người luôn ở bên ngoài sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ừ, trẫm ở ngay bên ngoài.”

Đây là lời hắn nói khi tối qua bị y đuổi ra ngoài.

Vậy mà “ở ngay bên ngoài” là đứng tròn một đêm sao.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng không sao tả xiết, nhưng cứ nghĩ tới lại không cách nào nguôi giận được.

Hắn không tin y, không thích y, chẳng lẽ những hành động này toàn là giả vờ thôi ư?

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền lại ho khan.

Cố Kiến Thâm vội vã đi tới, vỗ lưng cho y: “Rốt cục là vì sao? Nếu trẫm làm sai chỗ nào, người cứ đánh ta mắng ta, đừng dẫn vật mình như thế.”

Hắn nói câu đó chẳng khác nào lo lắng tới hèn mọn, hoàn toàn không phải tư thái mà một đế vương nên có.

Thẩm Thanh Huyền nghe mà lòng chua xót khôn cùng, lại nhin không được cho rằng ngọc giản là đồ rác rưởi, đại rác rưởi!

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ mau đi thay y phục đi.”

Cố Kiến Thâm cũng sợ khí lạnh trên người mình lây qua y, vì vậy bảo: “Trẫm sẽ về nhanh thôi.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu.

Cố Kiến Thâm quả nhiên rất nhanh, y phục đã thay, nhưng tóc tai chưa kịp lau khô.

Sau cùng Thẩm Thanh Huyền vẫn mềm lòng, y thở dài bảo: “Bệ hạ đi lau khô tóc trước đi, kéo cảm lạnh.”

Thấy y rốt cục cũng chịu nói chuyện với mình, Cố Kiến Thâm bỗng thấy vui sướng trào dâng, đừng bảo là lau tóc, kêu hẩn làm gì hẩn cũng bằng lòng.

“Ta không sao,” Cố Kiến Thâm hỏi y, “Người cảm thấy thế nào? Đói bụng không? Ta bảo bọn họ chuẩn bị thức ăn, người không muốn ăn cũng phải ăn chút gì đó, nếu không thân thể chịu không nổi đâu.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, Cố Kiến Thâm bắt đầu bận rộn.

Rõ ràng hẩn không ngủ cả đêm, nhưng vì hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không còn gay gắt với mình mà phần chấn tinh thần, đừng nói chi mệt mỏi, chỉ cần Thẩm Thanh Huyền có thể nguôi giận, có đứng ngủ mấy đêm hẩn vẫn thấy không hề gì!

Thẩm Thanh Huyền được hẩn dỗ cho bớt giận một xú, y biết rõ ngọc giản nói sự thật, nhưng vẫn không tin Cố Kiến Thâm giả vờ chăm sóc y ...

Vả lại, nếu làm bộ ắt phải có nguyên nhân, mà y thì có gì khiến Cố Kiến Thâm phải mưu toan?

Hiện giờ hần đã là dương kim thánh thượng đứng trên vạn người, không ai có thể cản trở, hần muốn gì thì làm đó, cần gì lừa gạt một phế nhân sống dở chết dở như y.

Trong này ... hần có chút vấn đề. Y quyết định suy tính kỹ hơn rồi bàn lại.

Đợt này, bệnh của Thẩm Thanh Huyền tới cũng nhanh, mà đi thì thật chậm, thân thể vốn đã dưỡng tốt giờ lại bị tổn hại nữa rồi.

Cố Kiến Thâm sợ chọc y giận nên không dám hỏi nhiều, chỉ biết hầu hạ cẩn thận, mong y đừng giận nữa.

Thẩm Thanh Huyền đẩy một bụng nghi vấn nhưng không tìm được đáp án.

Y hỏi Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, người có thích thần không?”

Trong mắt Cố Kiến Thâm đều là bóng hình y: “Đương nhiên là trăm thích người rồi.”

Nhưng nhiệm vụ trên ngọc giản không hoàn thành.

Y lại hỏi Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, người có tin ta không?”

Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng đáp: “Đời này trăm chỉ tin mỗi mình người.”

Nhưng “khiến Cố Kiến Thâm tin người” trên ngọc giản vẫn sáng tới chói mắt.

Thân thể Thẩm Thanh Huyền không khỏe, tinh thần cũng không sao tốt nổi, dần dà chẳng còn tâm tư đoái hoài việc này.

Cố Kiến Thâm cẩn thận chăm sóc y, đúng kiểu nâng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, đặt trên đầu quả tim còn sợ y không vui ...

Đã thế rồi mà vẫn không thích lẫn không tin y ư?

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ thế liền rầu phát hờn.

Tuy tinh thần y không tốt, nhưng không phế như trước kia, y thử liên hệ với bên ngoài, kết quả khiến tâm trạng y phức tạp cực kỳ.

Quả thật mấy năm nay y không màng chính sự, nhưng không ngờ tai mắt của mình đã bị nhố bở triệt để như vậy.

Liên tục bị diệt trừ, thế thì y hoàn toàn nằm dưới thế lực của Cố Kiến Thâm, triệt để bị hấn khống chế.

Còn y thì vẫn có tự do đầy đủ, nhưng tự do này có hạn chế, chỉ cần không rời khỏi Cố Kiến Thâm, y muốn làm gì cũng được.

Mấy năm qua y luôn ốm đau, và vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nghĩ về Cố Kiến Thâm, cho nên y không mưu tính gì cho mình, vậy mà không ngờ tình cảnh lại ra nông nổi này ...

Cố Kiến Thâm dùng dịu dàng và ngọt ngào xây lao tù tinh xảo không gì sánh bằng.

Còn y bị giam trong đó mà chẳng hề hay biết.

Nhìn từ việc này, Thẩm Thanh Huyền biết rõ ngọc giản không hề hỏng, tiến độ nó biểu hiện cực kỳ chính xác.

Cố Kiến Thâm quả thật không tin y, hàng loạt chuyện mờ ám hấn sắp xếp không phải việc nên làm đối với người mình tin tưởng.

Hấn sợ y rời đi, sợ y phản bội, hoặc có thể nói sợ y vứt bỏ hấn.

Hấn như người lữ hành lạc trong sa mạc, trên tay chỉ có mỗi nước sạch, hấn cẩn thận từng tí, trân trọng, yêu thương, nhưng luôn mãi âu lo.

Bởi vì dù có quý trọng cỡ nào thì nước hấn bưng trên tay đều không ngừng thấm thấu qua đầu ngón tay, hấn trơ mắt nhìn, ngày càng kinh hoàng và

bất an, nhưng chỉ có thể tin chắc rằng, y sớm muộn gì cũng sẽ rời xa hẳn.

Nghĩ tới đây, Thẩm Thanh Huyền ngược lại thấy bớt giận.

Thời thơ ấu đã tạo cho Cố Kiến Thâm tính cách như thế.

Thiếu tình thương, không có cảm giác an toàn.

Y cho hẳn sự yêu thương duy nhất, nhưng thân thể quá yếu ớt, dù là ai cũng sẽ bất an khi mỗi ngày đều phải trông nom người mà lúc nào cũng có thể tắt thở.

Huống hồ Cố Kiến Thâm còn sợ mất đi hơn cả người bình thường.

Về phần thích ... không tin y thì sao mà thích được?

Thẩm Thanh Huyền nghĩ vậy đó.

Cho nên nếu muốn Cố Kiến Thâm tin y, trước tiên y phải điều dưỡng thân thể thật tốt!

Cơ mà thể xác này bị chà đạp muốn nát luôn rồi, có thể giữ hơi tàn tới giờ đều nhờ linh hồn Thẩm Thanh Huyền bền bỉ, nếu đổi thành hồn phách khác, sợ rằng đã nhắm mắt xuôi tay!

Với thể chất của thân xác này ... muốn dưỡng cho tốt hả? Dùng thủ đoạn của thế gian sợ là vô dụng.

Ngay khi Thẩm Thanh Huyền sút đầu mẻ trán, không ngờ kỳ tích thay lại có cơ hội chuyển biến.

Y bệnh nửa tháng, Cố Kiến Thâm bắt đầu kêu gọi danh y, tìm hết bốn năm người, tuy không có tác dụng gì, nhưng người thứ sáu lại bất ngờ cho họ hy vọng.

Thần y này có vẻ ngoài trẻ tuổi anh tuấn, thân hình thon dài mặc trường bào tuyết trắng, loáng thoáng có cảm giác tiên khí tung bay.

Ban đầu thấy hãn Cố Kiến Thâm còn nhúu mày, cho rằng hãn quá trẻ, nào giống người có thể chữa bệnh.

Chẳng qua họ Chu này có chút tiếng tăm, trên nguyên tắc cứ thử xem đã, Cố Kiến Thâm ôn hòa nói: “Chu đại phu, mời.”

Những thứ khác không bàn tới, Chu đại phu này ra dáng có thừa, sau khi hành lễ thì vào cửa.

Vừa bước vào ... Chu đại phu sợ hết hồn: “... Triều ... Triều ...”

Thẩm Thanh Huyền cũng thấy hãn, y sững sờ, lập tức nheo mắt lại trừng hãn.

Chu đại phu xưa đâu bằng nay, từ lâu đã không còn là nhóc mập há mồm liền nói lời thật lòng, hãn hăng giọng bảo: “Tìm cho ta bộ châm thạch để dùng.”

Hãn miễn cưỡng vịn chữ Triều(zhāo)Yên thành chữ tìm(zhǎo).

Cố Kiến Thâm thấy lạ, hãn nhúu mày nhìn Chu Tử Lâm: “Chu đại phu, chưa bắt mạch mà đã muốn thực hiện châm cứu ư?”

Chu Tử Lâm làm bộ làm tịch cực kỳ ra dáng: “Bệnh nhân ứ đọng trong ngực, nếu không nhanh chóng thi châm sẽ gây họa lớn!”

Lời này khiến cảnh giác của Cố Kiến Thâm giảm xuống, xem ra đại phu này thật sự có bản lĩnh, chưa bắt mạch đã biết Thẩm Thanh Huyền tích tụ trong ngực!

Tốt xấu gì Chu Tử Lâm cũng là tu sĩ hợp chuẩn của Tử Ngọ quan, chút bệnh này còn nhìn không hiểu, e là nên bị tổ sư gia gõ một gậy cho chết luôn.

Hãn cầm châm đi tới, qua mấy lần đã giúp khí sắc Thẩm Thanh Huyền trở nên tốt hơn.

Cố Kiến Thâm thấy thế liền mừng rỡ ra mặt, hần hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Cảm thấy thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu tăng bốc: “Ngực dễ chịu hơn nhiều, thân thể cũng nhẹ nhàng hơn.”

Cố Kiến Thâm vốn xem thường Chu đại phu này, hiện giờ kính hần như thần.

Trên lý thuyết thì không có vấn đề gì, năm đó Chu Tử Lâm là nhóc mập được phân cùng một tiểu viện với Thẩm Thanh Huyền, qua mấy chục năm, hiển nhiên hần đã có vài thành tựu, nom có vẻ đã được trúc cơ rồi.

Chưa kể với tu vi bậc này, dù chỉ tùy tiện là đệ tử luyện khí, ở thế gian này cũng có thể xưng như “thần”. Lẽ dĩ nhiên ... tu sĩ không có cơ duyên đặc biệt sẽ không thể nhập thế.

Hiện giờ Chu Tử Lâm cũng ở trong xác phàm, chắc là trước khi kết đan, phải vượt qua kiếp nạn nhập thế tu hành.

Hần nhìn một phát liền nhận ra “Triêu Yên”, tất nhiên Thẩm Thanh Huyền cũng nhận ra hần chỉ với một ánh mắt.

Chu Tử Lâm lại nghi hoặc nhìn sang Cố Kiến Thâm.

Vì linh hồn nên bây giờ Cố Kiến Thâm trông rất giống Thanh Thâm, nhưng Cố Kiến Thâm khóa ký ức, che giấu linh hồn, thành thử Chu Tử Lâm không nhận ra.

Chỉ với ngoại hình tương tự thì không tiện phán đoán.

Chu Tử Lâm lại nói: “Đại nhân bị khí hư thể yếu, mặc dù chứng khí huyết công tâm đã tạm hoãn, nhưng thân thể này vẫn cần điều dưỡng cẩn thận.”

Nghe hẳn nói vậy, Cố Kiến Thâm hỏi: “Chu thần y có cách nào điều dưỡng không?”

Chu thần y trầm ngâm nói: “Có thì có, ngặt nỗi hơi phiền phức, cần tốn nhiều thời gian.”

Cố Kiến Thâm mừng rỡ: “Chỉ cần có cách, mặc kệ phiền phức cỡ nào, trăm đều sẽ dốc hết sức phối hợp!”

Chu Tử Lâm sẵn tiện nói: “Vậy thì tốt quá rồi.”

Cố Kiến Thâm không cách nào che lấp vui mừng, hẳn cầm tay Thấm Thanh Huyền nói: “Quả là trời giáng phúc duyên mà!”

Thấm Thanh Huyền cũng vui lây, không ngờ y và nhóc mập lại có cơ duyên này, duyên phận đúng là diệu kỳ.

Có tên này ở đây, thân thể y tất nhiên không còn vấn đề. Đợi khi thân thể khỏe mạnh rồi, chắc hẳn Cố Kiến Thâm sẽ yên lòng, có thể tin tưởng y rồi thích y luôn.

Một công đôi việc như thế, Thấm Thanh Huyền rất chi là vui vẻ.

Khi Chu Tử Lâm chữa bệnh, hẳn cho người lui hết ra ngoài.

Cố Kiến Thâm vẫn không yên tâm, nhưng thính lực hẳn tốt, dù ở bên ngoài vẫn có thể nghe rõ, cho nên sau khi trấn an Thấm Thanh Huyền vài câu thì cũng đi ra ngoài.

Chu tiểu béo toan mở miệng, Thấm Thanh Huyền bỗng viết trên tay hẳn rằng: Tai vách mạch rừng.

Tiểu béo móc ra một vật, sau khi khởi động thì bảo: “Yên tâm, ta ở thế gian này đã lâu, tìm được không ít bảo bối.”

Lúc này Thấm Thanh Huyền mới yên lòng.

Chu Tử Lâm hiếu kỳ hỏi: “Triêu Yên, người cũng tới nhân gian vượt kiếp sao?”

Tất nhiên hắn không biết Thẩm Thanh Huyền, hắn chỉ coi y là tiểu đồng Triêu Yên năm đó.

Thẩm Thanh Huyền chưa kịp mở miệng thì Chu Tử Lâm lại mắc cỡ bảo: “Quả nhiên người càng lớn càng đẹp ... Ta nhìn mà càng thương hơn khi còn bé, không biết người có người trong lòng chưa? Người xem bộ dạng phong lưu phóng khoáng này của ta nè, có lọt được vào mắt người không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Cứ tưởng hắn đã lớn khôn rồi, nào ngờ giang sơn dễ đổi.

Thẩm Thanh Huyền lười nói nhảm với hắn, nói thẳng ra: “Chuyến này ta phải trải qua tình kiếp, hoàng đế ngoài kia chính là kiếp số của ta.”

Chu Tử Lâm nhất thời thất vọng tràn trề: “Ra vậy à.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng, ta yêu hắn sâu sắc.”

Chu Tử Lâm càng thêm thất vọng, thất vọng tới mức hết muốn chữa bệnh cho y.

Thẩm Thanh Huyền liếc một phát đã nhìn thấu hắn: “Người với ta là chỗ quen biết, sẽ không vứt bỏ ta mặc kệ đó chứ?”

Chu Tử Lâm vội vàng nói: “Ta là loại người vậy hả? Dù sao ... dù sao hoàng đế ngoài kia nhất định chết sớm, đợi hắn chết rồi ta sẽ có cơ hội.”
Ầy ... Cái tật xấu nói mà chưa kịp nghĩ này quả nhiên không đổi tí nào.

Thẩm Thanh Huyền cũng buồn bực lắm, với tật xấu này mà nhóc béo có thể sống tới tận giờ phải nói là kỳ tích.

Chu Tử Lâm hăng giọng: “Ta đến trị bệnh cho người!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần: “Người được không đó?”

Chu Tử Lâm nói: “Cứ đùa, ở Tử Ngọ quan, ta chuyên tu y thuật, có bản lĩnh lắm nhá, chương môn sư tôn còn khen ta nữa kìa!”

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại tư chất y tu tăng trưởng về phía âm vô cực của Diệp Trạ, không nhìn được hoài nghi Chu Tử Lâm.

Cơ mà cũng may nhóc béo nói chuyện không đứng đắn, nhưng vẫn có bản lĩnh.

Hần thi châm một lượt, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, kinh mạch bế tắc dần được khơi thông.

Chu Tử Lâm cau mày nói: “Tư chất thể xác này của người không tệ, sao lại rơi vào tình cảnh này?”

Đúng là không nhắc thì không nhớ, vừa nhắc thì tức chết người ta luôn, nếu không phải vì Cố Kiến Thâm, y làm gì cần chà đạp cơ thể mình như vậy?

Chu Tử Lâm lại hỏi: “Đừng nói người bị ám hại nha?”

Thẩm Thanh Huyền buồn bực không muốn nói chuyện.

Chu Tử Lâm lại nói: “Yên tâm, có ta đây, bảo đảm người có thể sống lâu trăm tuổi.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn tin câu nói này của hần.

Sau khi điều trị xong, Cố Kiến Thâm tiến vào trước tiên: “Chu đại phu, sao rồi?”

Chu Tử Lâm nói: “Vẫn ổn, tình hình trước mắt chỉ cần bảo đảm lòng dạ khoan khoái, điều trị bảy tám đợt là đủ rồi.”

Cố Kiến Thâm liền thưởng cho Chu Tử Lâm cả đồng thứ.

Tuy bảo bối ở thế gian không là gì đối với tu sĩ, nhưng Chu Tử Lâm nhập thế vì tích lũy công đức, có thể giúp hoàng đế, đặc biệt là hoàng đế tốt liêm chính yêu dân, đây càng là việc công đức vô cùng lớn.

Sau khi Chu Tử Lâm đi, Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Người thấy sao rồi?”

Khi sắc Thẩm Thanh Huyền đã tốt hơn: “Rất nhẹ nhõm, có hơi đói bụng.”

Mấy ngày nay y ăn không ngon, vừa nghe y nói vậy, Cố Kiến Thâm lập tức cao giọng: “Chuẩn bị thức ăn!”

Thân thể khỏe, khẩu vị cũng tốt hơn, Thẩm Thanh Huyền ăn không ít, Cố Kiến Thâm càng nhìn càng vui mừng, tâm trạng sung sướng kia nhảy tới đuôi mày, không sao kìm nén được.

Thấy hân mừng như vậy, Thẩm Thanh Huyền cũng thấy vui lây.

Tuy hân không tin y không thích y, nhưng không thể nghi ngờ rằng Cố Kiến Thâm hết mực quan tâm y.

Cảm xúc này không thể làm giả, tất cả đều là thật.

Ngắn ngủi mấy ngày, được Chu Tử Lâm điều trị, sắc mặt Thẩm Thanh Huyền đã hồng hào hơn, có thể xuống giường đi lại.

Cố Kiến Thâm thưởng cho Chu Tử Lâm hết lần này tới lần khác, thái độ cực kỳ tôn kính!

Chu Tử Lâm yên lặng quan sát mấy ngày, rảnh rỗi sẽ tới trò chuyện với Thẩm Thanh Huyền: “Hoàng đế này nặng tình với người ghê!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Ngây thơ.

Chu Tử Lâm nói: “Hân đã thương người vậy rồi, người còn phải trải qua tình kiếp gì vậy?”

Thẩm Thanh Huyền buột lòng nói: “Cái người thấy chỉ là vẻ ngoài thôi.”

Chu Tử Lâm ngạc nhiên: “Vẻ ngoài này cũng quá thật rồi!”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hắn: “Người có biết tình là gì không?”

Chu tiểu béo lập tức xấu hổ: “Ta ... đương nhiên biết.”

Thẩm Thanh Huyền tò mò: “Người từng yêu rồi hả?”

Chu Tử Lâm không phục: “Ta đã hơn sáu mươi tuổi rồi! Sao có thể chưa từng yêu? Bộ ta thất bại vậy hả?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Người trăm triệu tuổi chưa từng yêu nói không nên lời.

Chu Tử Lâm bắt đầu thẩm thía nói: “Mười sáu tuổi, ta từng ái mộ Túc Vũ sư huynh ...”

Vừa nghe tên Túc Vũ, Thẩm Thanh Huyền suýt chút nữa bị sặc.

Chu Tử Lâm lúng túng nói: “Đương nhiên Túc Vũ sư huynh chẳng để ta vào mắt rồi.”

Thẩm Thanh Huyền chẳng muốn nghe chuyện này, ngắt lời hắn: “Nếu người từng yêu, vậy nói ta biết, làm sao để đoán được đối phương có thích mình không?”

“Í...” Chu Tử Lâm hiếu kỳ, “Người không chắc hoàng đế có thích mình không hả?”

Thẩm Thanh Huyền đành phải gật đầu.

Chu Tử Lâm nói: “Ta thấy người suy nghĩ nhiều rồi, hẳn nhất định cực kỳ thích người.”

Thâm Thanh Huyền lắc đầu: “Ta nuôi hắc tử bé, mặc dù lòng hắc nghĩ về ta, nhưng phần thích này không nhất định là thích mà ta muốn.”

Chu Tử Lâm đã hiểu vấn đề: “Ra là vậy, thế thì ta có biện pháp này!”

Thâm Thanh Huyền đã tới nông nổi ‘tuyệt vọng rồi thì cái gì cũng dám thử’: “Người nói đi.”

Chu Tử Lâm thể hiện trọn vẹn thế nào là ‘không muốn chết sẽ không phải chết’, hắc tử son hện sắt rằng: “Chẳng hạn như làm mấy chuyện khiến hắc ghen!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ta Là Người Có Nguyên Tắc, Không Thích Ai Lung Tung

Ghen? Thấm Thanh Huyền nghi hoặc nhìn hăn, “Làm gì mới khiến hăn ghen?”

Chu Tử Lâm dùng giọng điệu sâu sắc chân thành mà nói: “Muốn biết hăn có thích người theo kiểu kia không, người chỉ cần hơi thân thiết với người khác, dĩ nhiên phải tìm một nam nhân ngọc thụ lâm phong như hăn, uy vũ khí phách như hăn, anh tuấn đẹp trai như hăn ...” Ba chữ cuối cùng mới là trọng điểm, “Như ta nè!”

Thấm Thanh Huyền: “...”

Chu Tử Lâm vô cùng hăng hái: “Người và ta cùng diễn tiết mục đại phu anh tuấn bệnh nhân xinh đẹp, giả vờ quý mến ta, nhưng ta chỉ xem người là bệnh nhân, người cảm tạ ta cho người sinh mạng mới, nhất định muốn lấy thân báo đáp, thần y chính trực như ta đương nhiên không đồng ý, nhưng không chịu nổi người dùng mọi cách cám dỗ, cuối cùng ...”

Nếu nghe tiếp, Thấm Thanh Huyền sợ bị hăn làm cho buồn nôn quay về Vạn Tú sơn!

“Đủ rồi!” Thấm Thanh Huyền cắt ngang xuân thu đại mộng của hăn, “Ta với hăn hôn đã hôn, ngủ cũng đã ngủ, nếu còn ‘quý mến’ người, chẳng phải sợ thiên hạ chưa loạn hả?”

Chu Tử Lâm kinh hãi tới biến sắc: “Hai người ...”

Đối với chuyện này, trước giờ Tôn chủ đại nhân luôn cực kỳ thẳng thắn: “Làm sao, không được à?”

Chu Tử Lâm chớp chớp mắt nói: “Nếu đã thế này thế kia rồi, sao người còn cho rằng hăn không thích người?”

Thế nên Thẩm Thanh Huyền mới giận, y cũng rất muốn biết tại sao!

Chắc do Chu Tử Lâm bị lạm thoải bản tu tiên quá nhiều, vậy nên hăn đảo con người một vòng, lăm bằm làu bàu: “Ta hiểu rồi ... Người đúng là cái đồ yêu tinh lẳng nhăng ...” Hăn tưởng Thẩm Thanh Huyền thích chơi trò tình thú, ‘được sủng mà kiêu’.

May nhờ Thẩm Thanh Huyền thể hư nghe không rõ, bằng không nhất định đánh chết hăn: “Gì đó?”

Chu Tử Lâm lại nói: “Hay là người thử tạm rời xa hăn?”

“Rời xa?” Lúc này Thẩm Thanh Huyền hết tin được chủ ý của hăn rồi.

Chu Tử Lâm hăng hái bừng bừng nói: “Người ta thường bảo tiểu biệt thắng tân hôn, cả ngày hai người cứ xáp vô nhau, người thấy hăn không thích người cũng là bình thường, chỉ cần xa nhau một thời gian, hăn chắc chắn nhớ người điên luôn, rồi sẽ lại thương người cứng người như hồi mới yêu nhau tha thiết vậy đó.”

Thẩm Thanh Huyền ôm thái độ hoài nghi với nửa vế sau của hăn: “Thế nào là thương là cứng khi mới yêu nhau tha thiết?”

Tuy Chu Tử Lâm chưa từng trải qua tình yêu cuồng nhiệt, nhưng có cái não hợp để yêu đương: “Lúc nào cũng nhớ người, hàng đêm ở cùng người, hầu hạ người ăn ngon uống mát, chỉ cần có thời gian rảnh liền ở bên cạnh chọc cho người vui.”

Thẩm Thanh Huyền câm nín: “Vậy thôi hả?”

Chu Tử Lâm tạm ngừng, e thẹn nói: “Chắc là còn muốn hôn người không ngừng, đòi hỏi người không dứt?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Chu Tử Lâm cứ tưởng y đang trải qua thất niên chi dương buồn tẻ, vậy nên bảo: “Tin ta đi, chỉ cần người trốn mấy ngày, chắc chắn hẳn sẽ nâng người trong lòng bàn tay!”

Nhưng vấn đề là ... hiện giờ Cố Kiến Thâm đang có hành động của “tình yêu tha thiết” mà.

Đã yêu nhau nồng nhiệt rồi còn muốn yêu cho sâu sắc, y vừa bệnh, hẳn lập tức vứt bỏ chính vụ, hoàn toàn đặt y lên đầu, vậy mà còn chưa phải nâng trong lòng bàn tay? Căn bản là đặt trên đầu quả tim.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy nhóc béo vô cùng không đáng tin, khoát tay bảo: “Nói sau đi.”

Chu Tử Lâm liền nói: “Không gấp, trước tiên phải dưỡng thân thể cho tốt, người muốn đi thì nói với ta lúc nào cũng được, ca ca dẫn người cao chạy xa bay!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Nhịn nào, kẻ không biết không đáng trách, từ góc nhìn của Chu tiểu béo, hẳn quả thật lớn tuổi hơn Triều Yên ...

Tuy bụng Chu tiểu béo đầy chủ ý thối nát, nhưng y thuật vẫn rất đáng khen.

Một tháng sau, Thẩm Thanh khôi phục khỏe mạnh, đi mấy vòng trong sân đã không còn thở hì hục, khẩu vị cũng tốt hơn, ăn nhiều gấp đôi so với bình thường.

Buổi tối Cố Kiến Thâm ôm y, mới cảm thấy người trong lòng chân thật hơn, điều này khiến hẳn mừng rỡ hết sức, không ngừng ban thưởng cho Chu Tử Lâm.

Mới đầu Chu Tử Lâm chỉ một lòng muốn đào góc tường nhà Cố Kiến Thâm, thế mà qua một tháng, hẳn lại thành ‘fan trung thành’ của Cố Kiến

Thâm: “Sao người lại cho rằng Bệ hạ không thích người? Thế này mà chưa phải là thích, e rằng khắp thiên hạ không còn chữ thích nữa biết chưa!”

Thẩm Thanh Huyền làm người câm ăn hoàng liên, có khổ không nói nên lời.

Chu Tử Lâm bùi ngùi bảo: “Nhìn tấm lòng tri kỉ của Bệ hạ ... Tình sâu đến nỗi xưa nay chưa từng có, biết chưa hả!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn ngọc giản, không muốn ừ hử gì.

Chu Tử Lâm lại còn to gan lớn mật trách y: “Người đó, kiềm chế chút đi, đừng gây sự nữa, đi đâu mới tìm được nam nhân tốt như Bệ hạ?”

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Câm miệng!”

Chu Tử Lâm lẩm bẩm: “Đáng tiếc Bệ hạ là người phàm, bằng không ...”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Bằng không thì sao?”

Chu Tử Lâm cười gượng: “Thôi mà, đừng ghen, ta là người có nguyên tắc, chưa bao giờ thích người lung tung.”

Đúng là không lung tung, thảng trước còn muốn dẫn y “bay”, hiện giờ đã bắt đầu mơ ước Cố Kiến Thâm!

Thẩm Thanh Huyền muốn đuổi người ngay tắp lự.

Chu Tử Lâm toan nói tiếp, nhưng bỗng nhiên dừng.

Thẩm Thanh Huyền chưa phát hiện Cố Kiến Thâm đến, chỉ lo nói: “Dù thế nào đi chăng nữa thì hăn cũng không phải ...” người người nên tưởng nhớ.

Chu Tử Lâm vội nói: “Cũng trễ rồi, buổi trưa ăn xong thì dùng, có thể ra ngoài đi dạo.”

Thẩm Thanh Huyền kịp phản ứng, nói: “Vâng, làm phiền Chu đại phu.”

Nhưng Cố Kiến Thâm vẫn nghe thấy nửa câu kia ...

Dù hãn thế nào đi chăng nữa ... cũng không phải? Hãn là ai? Không phải là ai?

Cố Kiến Thâm căng thẳng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh: “Chẩn bệnh xong rồi?”

Chu Tử Lâm hành lễ với hãn, nói: “Đã xong.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Thế nào, cảm thấy khỏe hơn không?”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên thưa: “Rất tốt, qua mỗi ngày lại có sức hơn.”

Mặt mày Cố Kiến Thâm giãn ra: “May mà có Chu đại phu.”

Chu Tử Lâm không muốn ăn thức ăn cho chó, vì thế nói: “Vậ thảo dân lui trước.”

Cố Kiến Thâm lại tiếp tục ban thưởng.

Ngày hôm đó Cố Kiến Thâm đều ở cùng Thẩm Thanh Huyền, so với mọi ngày không có gì khác biệt, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn tình yêu tha thiết Chu Tử Lâm nói trước đó.

Hôm sau, khi Chu Tử Lâm tới đây, hãn thận trọng bố trí chung quanh, quay đầu nhỏ giọng bảo: “Có chuyện này ta cảm thấy người nên chú ý.”

Thẩm Thanh Huyền tưởng hãn lại muốn nói bậy nói bạ, cho nên không coi là chuyện to tát: “Chuyện gì?”

Chu Tử Lâm đề giọng rất thấp: “Ta cho rằng ... thánh lực Bệ hạ nhà người khác hãn người thường.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Con Sói Mắt Trắng!

(Kẻ vong ân phụ nghĩa)

Khác hẳn người thường?

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt lại, hỏi hẳn: “Nói rõ chút coi.”

Chu Tử Lâm lập tức kể lại chuyện kỳ lạ tối qua mình phát hiện.

Tư chất thân xác này của hẳn rất tốt, lại thêm thiên phú y học không tẻ, cho nên kinh mạch rộng mở, có thể ngưng tụ linh khí vào đôi mắt, điều tra kinh mạch lưu chuyển của những người khác.

Trong tình huống bình thường, người bệnh đều có chỗ nào đó bị tắc nghẽn, chỉ cần tìm ra vị trí mấu chốt, đã thông kinh mạch là có thể khôi phục hơn một nửa.

Đây cũng là điểm ảo diệu của thuật châm cứu, có nhãn lực này hẳn mới có thể thi châm chính xác tới vậy, hiệu quả cũng gia tăng gấp bội.

Vốn dĩ hẳn chỉ tập trung linh khí vào mắt khi chẩn bệnh, vì dù gì xác phàm tích lũy linh khí rất thừa, hẳn không dám lãng phí.

Nhưng gần đây hẳn lĩnh ngộ được không ít thứ từ chỗ Thẩm Thanh Huyền, muốn luyện nhiều hơn, không chừng có thể khiến thể xác này mạnh mẽ hơn, thuận tiện cho hẳn lập công đức.

Tối qua đúng lúc hắc dùng nhãn lực vào người Cố Kiến Thâm, mới đầu hắc định xem hoàng đế có vấn đề gì không, đồng thời chữa trị cho hắc luôn. Chữa bệnh cho hoàng đế là đại công đức, hắc còn thấy hứng thú lắm kìa.

Kết quả vừa nhìn ... hắc tức thì trợn mắt ngoác mồm!

Má ơi, sức mạnh của hoàng đế này phải bằng nửa tán tu luôn rồi!

Linh điền trong cơ thể hắc hơi nhỏ, nhưng linh mạch dồi dào, dường như được tâm pháp bổ trợ, cho nên tự thành hệ thống, cực kỳ lợi hại!

Chẳng trách hắc luôn thấy bước chân Cố Kiến Thâm nhẹ tênh, lặng yên không một tiếng động ... Hóa ra là nguyên nhân này! Hắc còn tưởng Cố Kiến Thâm chỉ đơn thuần là cao thủ võ lâm thôi chứ ...

Vừa nhìn hắc liền nhận không được nhìn nhiều hơn, vậy nên cũng thấy càng nhiều.

Ví dụ như trời sinh bên tai Cố Kiến Thâm có ba sợi linh mạch, chuyện này đồng nghĩa hắc không tu hành, thánh lực vẫn có thể tốt hơn người thường rất nhiều, trưởng thành theo năm tháng, linh khí sẽ hấp thu vận chuyển, chắc chắn bây giờ thánh lực đã đạt tới đỉnh cao, muốn nghe gì thì nghe đó!

Chu Tử Lâm dứt lời lại hỏi y: “Có phải người dạy hắc pháp môn gì không?”

Thẩm Thanh Huyền im lặng.

Chu Tử Lâm lại nói: “Ta nhớ người từng nói hắc do một tay người nuôi nấng, lẽ nào người vẫn luôn không phát hiện?”

Thẩm Thanh Huyền sâu sắc cảm nhận được thế nào là đầu gối trúng một mũi tên.

Sao y có thể nghĩ tới chuyện này?

Vài năm trước đúng thật là tư chất thể xác của y rất tốt, có thể vượt nóc bằng tường, nhưng không bồi dưỡng đôi mắt như Chu Tử Lâm, y không định làm thần y, hơi đâu mà xem kinh mạch người khác làm gì?

Vả lại năm đó tuy thân thể Cố Tiểu Thâm gầy yếu, nhưng cực kỳ khỏe mạnh, Thẩm Thanh Huyền lại có nền tảng chữa bệnh hơn ba mươi năm ở phạm thế, căn bản không muốn lãng phí linh khí vào ‘linh nhân’, vì vậy ...

Tuy không tận mắt nhìn, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã tin hơn phân nửa.

Cố Kiến Thâm không ngốc, tìm cho y thịt thai có linh điền, chắc chắn cũng tìm cho mình thể xác cực tốt, dù sao hẳn phải phong tỏa ký ức, có thêm bản lĩnh vẫn hơn thiếu đi chút sức mạnh.

Bây giờ xem ra, bản lĩnh của thể xác này quả thật không nhỏ, không ngờ trời sinh thính lực siêu phàm ...

Nghĩ tới đây Thẩm Thanh Huyền liền đen mặt, y hỏi Chu Tử Lâm: “Người thấy khi còn bé, phạm vi thính lực của hẳn cỡ bao nhiêu?”

Chu Tử Lâm nói: “Bao trùm hơn nửa hoàng cung cũng không thành vấn đề.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Chu Tử Lâm thốn thức: “Xem ra, Bệ hạ nhà người sống không dễ dàng gì, sinh trong hoàng cung mà có thính lực tốt như vậy, không chừng khi còn nhỏ đã nghe được vài chuyện dơ bẩn.”

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại Cố Tiểu Thâm ngoan ngoãn đáng yêu kia, nhất thời cảm thấy tam quan chấn động nghiệt ngã.

Lẽ nào đứa bé kia luôn giả vờ? Lẽ nào đứa bé kia đã sớm biết hành động của Tôn thị và Vệ Tấn? Lẽ nào ...

Thẩm Thanh Huyền không ngốc, nghĩ kỹ lại, manh mối bị lơ là năm đó tất cả đều bại lộ dưới ánh mặt trời, rõ ràng rành rành ra đó.

Y vẫn luôn cho rằng mình cứu bé đáng yêu, dạy bé ngoan, bảo vệ một năm nhỏ, nuôi lớn một danh quân thiên cổ phong độ nhẹ nhàng.

Vậy mà kết quả lại là ...

Tâm cơ bé đáng yêu còn sâu hơn y, bé ngoan không ngoan tí nào, bên trong năm nhỏ là nhân bánh đen thui, danh quân thiên cổ phong độ nhẹ nhàng thực ra đã sớm biết việc ngầm xấu xa nơi thâm cung, đồng thời lòng dạ ẩn giấu hơn mười năm, ngay cả người bên gối là y cũng không phát hiện!

Nghĩ tới Cố Tiểu Thâm năm đó khao khát quần quýt mẫu thân mình ... Thính lực hẳn tốt nhường ấy, nhất định sớm biết Tôn thị có đức hạnh gì, vậy mà hẳn có thể dẫn lòng giả vờ yêu thương nàng!

Khi đó hẳn mới mấy tuổi? Mới tám, chín tuổi thôi!

Lại nghĩ về những ngày hẳn kiên trì chép kinh không ngừng, thức đêm chép kinh ...

Hẳn thật sự không biết chép kinh không có lợi cho mình sao? Với thính lực bằng đó hẳn chắc chắn biết, nhưng vẫn kiên trì là vì sao? Bởi vì sợ chọc giận Tôn thị, bởi vì biết cách giấu dốt!

Mới đầu nghĩ vậy sẽ thấy đau lòng tổn thức, nhưng cẩn thận ngấm lại, thực sự khiến người ta lạnh hết cả người.

Một đứa trẻ tám, chín tuổi mà có tâm cơ nặng cỡ đó, thật là đáng sợ!

Dựa theo lối suy nghĩ này, Thẩm Thanh Huyền tức khắc vỡ lẽ.

Ban đầu y còn tưởng Cố Kiến Thâm sợ y bỏ đi, bây giờ xem ra, e rằng từ đầu đến cuối hẳn chưa từng tin y!

Bốn năm trước tiểu hoàng đế thân mật với y như thế, mục đích chủ yếu chính là mượn đao giết người (Vệ Tấn), thiệt cho y còn tưởng tiểu hoàng đế thiếu vắng tình yêu, cho nên y lại y, thì ra tất cả toàn là giả vờ?

Tiểu tử này chẳng biết âm thầm cảnh giác y bao nhiêu lần đâu.

Dạo ấy Thẩm Thanh Huyền chẳng nghĩ nhiều, đầu tiên y biết đây là Cố Kiến Thâm, thứ hai y chỉ coi hắn là đứa trẻ ngây thơ tám, chín tuổi, căn bản không để ý.

Giờ nghĩ lại, sợ rằng mấy năm kia tiểu hoàng đế đều khó ngủ hàng đêm? Đặc biệt là khoảng thời gian Vệ Tấn chết, hắn chưa chính thức chấp chính, biết đâu chừng hắn còn nghĩ y muốn đoạt vị trí của hắn!

Uống công y cứ tưởng hắn giờ trò lười biếng, không muốn làm việc! Thích y là làm bộ cho y xem, vì sợ y không vui sẽ giết mạng nhỏ của hắn!

Đúng là lòng tốt bị xem thành lòng lang dạ thú!

Tuy sau này đánh bậy đánh bạ giả bệnh đưa hắn lên chấp chính, nhưng không chừng nhóc khốn nạn kia sẽ không cảm kích!

Chỉ có thể coi y “phạt người đúng tội”, bệnh nặng là đáng đời, là tổ tông phù hộ mới giúp hắn ngồi vững đế tọa.

Lại nhìn về năm năm sau ...

Tám phần mười Cố Kiến Thâm đang dùng lời ngon tiếng ngọt gạt gẫm y, sau đó loại bỏ thế lực của y, triệt để “giam lỏng” y bên cạnh hắn, trở thành kẻ phế nhân chẳng có gì trong tay!

Tiếp tục nghĩ lại một năm qua mình câu dẫn hắn ra sao ...

Tên khốn này có phải muốn độc chiếm y không?

Hay lắm, ngọc giản quả nhiên không lừa y một chữ.

Gì mà tin tưởng, gì mà thương yêu.

Chó má!

Tuy được chủ nhân tín nhiệm, ngọc giản vẫn run cầm cập, luôn cảm thấy đại sự không ổn phải làm sao đây!

Nếu không có Chu Tử Lâm điều dưỡng thân thể y, sợ rằng hiện giờ Thẩm Thanh Huyền đã tức chết về Vạn Tú sơn rồi!

Thực sự tức muốn rồ cả người!

Một lòng một dạ của y hoàn toàn đứt cho thứ vong ơn!

Chu Tử Lâm nhảy bén nhận ra, vội vàng nói: “Người đừng giận, thân thể này vất vả mãi mới dưỡng tốt, còn chà đạp nữa thì thuốc với kim châm chẳng cứu nổi người đâu.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức tỉnh táo lại, y là kiểu người càng suy sụp càng chiến đấu kiên cường.

Cứ tưởng ngọc giản hỏng, cho nên không nhẫn tâm, hiện giờ mới biết chẳng phải ngọc giản đánh rắm, mà là tại tâm tên khốn kia quá đen.

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt đúng không! Y không về Vạn Tú sơn, y phải ở đây trị con sói mắt trắng này!

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, Chu Tử Lâm nhỏ giọng hỏi y: “Người vẫn ổn chứ?”

Thẩm Thanh Huyền nâng mắt nhìn hẳn: “Làm theo lời ta nói, ta muốn chữa khỏi thể xác này.”

Chu Tử Lâm chớp mắt: “Không cần gấp, chỉ cần điều trị bảy tám tháng là khỏe rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không chờ được lâu như vậy.”

Chu Tử Lâm: “Nhưng mà ...”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Nghe ta.”

Y trầm giọng khiến Chu Tử Lâm rén ngay, vội vàng nói: “Nghe người nghe người ... nếu xảy ra vấn đề người đừng có mà trách ta.”

Có thể xảy ra chuyện gì? Có y đây, chuyện gì cũng sẽ không có!

Sau khi biết được “chân tướng”, hể Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy Cố Kiến Thâm sẽ khó chịu ngay tắp lự.

Một bên muốn xách lỗ tai hắn mắng cho máu chó đầy đầu, một bên lại muốn chọt một đao cho hắn về Duy Tâm cung, bắt hắn giải thích với y cho ra lẽ!

Dĩ nhiên ... vì đại cục, những việc này không thể làm.

Y cần thời gian một tháng để điều dưỡng thể xác này tới trình độ mưa gió chẳng màng.

Đến lúc đó y sẽ cho tiểu hoàng đế một bài học ra trò!

Trời thu dần đến, Phượng Hoàng mọc rơi rụng dần, Thẩm Thanh Huyền không thích ra ngự hoa viên nữa.

Cố Kiến Thâm thấy thân thể y tốt hơn, tâm trạng cũng vui lây, thành thử đại thần trong triều cũng được hưởng phúc.

Thu tế vụ mùa lại tới, hiện tại đã không còn những lời như đế hậu đồng hành nữa rồi.

Bệ hạ chuyên quyền một cõi, một người tế thiên đã đủ cầu vạn phúc cho vạn dân!

Thân thể Thẩm Thanh Huyền ngày càng tốt, không còn chỉ ngồi mốc trong cung, thỉnh thoảng sẽ tới Khâm Thiên Giám, ngẫu nhiên cũng sẽ lên

triều.

Ngày đầu tiên y xuất hiện trên triều, đám đại thần ai nấy đều kinh ngạc ra mặt.

Các lão thần suy nghĩ thì quên vị quốc sư đoán mệnh này.

Nhóm tân thần lại càng chẳng biết y, nhưng vẫn thán phục dung mạo và khí chất của Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền ở trong thể xác này đã lâu, dung mạo đã sớm được linh hồn đồng hóa.

Vả lại, y dùng linh khí duy trì thanh xuân, vẻ ngoài da thịt đã tới đỉnh cao, mặc bào phục quốc sư đứng trên điện, quả thực chẳng khác nào vị công tử như ngọc bên đường.

Khí chất xuất trần thoát tục này khiến người xem sinh cảm tình, mặc kệ trong lòng vẫn võ cả triều nghĩ ra sao, ánh mắt vẫn không rời được dừng trên người y.

Cố Kiến Thâm cũng nhận ra chút hỗn loạn trên điện.

Khóe môi hằn hạ xuống, cực kỳ mất hứng.

Quốc sư rất đẹp, mình hẳn biết là đủ rồi, những kẻ khác ngay cả nhìn cũng không cho phép!

Nhưng thân thể Thẩm Thanh Huyền dần phục hồi, hẳn không thể tiếp tục an bài y trong cung nữa, ắt phải để y hành tẩu bên ngoài.

Vừa nghĩ tới sẽ có càng nhiều người quý mến y, Cố Kiến Thâm nhất thời siết tay thành nắm, nỗi bất an cưỡng chế trong lòng bắt đầu cuộn trào.

Buổi tối, Thẩm Thanh Huyền vẫn ngủ lại trong cung, hai người vừa về phòng, Cố Kiến Thâm đã hôn y.

Thẩm Thanh Huyền cứ nghĩ tới chuyện tên khốn nạn này chỉ muốn thân thể y liền tức vô cùng, làm gì còn muốn hôn hấn? Muốn đánh hấn hơn.

Nào ngờ hôn một lúc, Cố Kiến Thâm lại bất ngờ buông y ra.

Thẩm Thanh Huyền thở gấp nhìn hấn: “Bệ hạ làm sao vậy?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, tạm ngừng rồi bảo: “Quốc sư thật đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền càng phát hỏa, quả nhiên nhìn trúng cái vẻ ngoài này!

Y mỉm cười: “Có thể được Bệ hạ thích là vinh hạnh của thần.”

Cố Kiến Thâm lại lắc đầu: “Ta chỉ hy vọng quốc sư đừng đẹp gần đây.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, chưa kịp phản ứng hấn có ý gì.

Cố Kiến Thâm dựa sát vào y, tay chạm lên gò má như ngọc, chậm rãi trượt xuống cổ, cuối cùng ôm chầm y.

Hấn kề vào tai y, dùng thanh giọng nóng rực nhưng chân thành nói: “Người đẹp nhường này, trẫm luôn sợ người bị người khác cướp đi.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Đối trá, e rằng người còn muốn vứt ta đi.

Đương nhiên ngoài miệng y vẫn bảo: “Thần lớn hơn Bệ hạ mười tuổi, qua mấy năm nữa, sợ rằng Bệ hạ sẽ chê thần.”

“Không đâu.” Giọng Cố Kiến Thâm rất dối dịu dàng, “Bất cứ lúc nào, bất kể ra sao, chỉ cần người ở bên cạnh ta, người vẫn là trân bảo của đời ta.”

Nhưng vẫn không tin ta không thích ta đúng không?

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền chỉ muốn giải quyết hấn, cho nên chẳng buồn nghe hấn nói lời hay, y hôn hấn rồi bảo: “Bệ hạ, thu tế vụ mùa sắp tới, hiện tại thần đã khỏe, lý ra phải chủ trì đại điển tế thiên rồi.”

Cố Kiến Thâm hoàn hồn: “Người muốn đi?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười hỏi ngược lại: “Có thể chứ?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đương nhiên, có người đi trăm còn vui nữa kìa.”

Thẩm Thanh Huyền ám chỉ: “Hiện giờ để độc hành, thần làm bạn, mai sau ...”

Cố Kiến Thâm nhú mày: “Mai sau người nhất định cũng phải ở bên cạnh trăm!”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Thần nói là sau khi Bệ hạ lập hậu, thần sẽ ...”

Không để y nói xong, Cố Kiến Thâm đã ngắt lời: “Trăm sẽ không lập hậu.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Lập hậu là căn bản của quốc gia, Bệ hạ nên ...”

Cố Kiến Thâm buồn bực trong lòng, hăn nhìn y: “Tại sao bỗng nhiên nhắc tới việc này?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Trước giờ thân thể thần không tốt, luôn cậy nhờ Bệ hạ, giờ đã bình phục, đương nhiên phải phân ưu vì Bệ hạ.”

Phiền muộn trong lòng Cố Kiến Thâm chuyển thành ý lạnh đáng sợ: “Trăm lập hậu, người cũng không để tâm sao?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Đến lúc đó thần nhất định chúc phúc thật lòng.”

Cố Kiến Thâm bất ngờ đứng dậy, mặt không hề cảm xúc.

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hăn ... trong con người trong vắt mang theo nghi hoặc, dường như không biết vì sao hăn tức giận.

Cố Kiến Thâm chỉ thấy ý lạnh từng cơn len lõi từ lòng bàn chân đến tận khoang ngực, thức tỉnh giá lạnh ẩm ướt cực lực giấu kín trong đáy lòng.

Hắn không nói gì, phất tay áo rời đi.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn giận Thẩm Thanh Huyền.

Lúc này Thẩm Thanh Huyền chẳng tin được con sói mắt trắng này, không biết chắc hắn rốt cục giận thật hay giả vờ.

Ngặt nổi y phải tiếp tục khiêu chiến hắn, để xem thứ hắn chân chính quan tâm rốt cục là gì.

Trong màn đêm thăm thẳm, Cố Kiến Thâm không trở về.

Thẩm Thanh Huyền ngủ không yên, y đã quen ngủ với Cố Kiến Thâm, bên cạnh thiếu đi bóng người chỉ thấy trống vắng quá đỗi, sao có thể ngủ được?

Hơn nữa y cũng không yên lòng, tuy cuộc đời Cố Kiến Thâm như một vở kịch toàn dựa vào kỹ năng diễn sâu, nhưng cách hắn ngủ bất an không phải giả.

Dù sao cùng giường chung gối nhiều năm như thế, y thoáng rời khỏi vòng tay hắn, hắn sẽ tỉnh ngay lập tức, mà khi ôm y sẽ lại ngủ thật say.

Nếu đây cũng là diễn, Thẩm Thanh Huyền thực sự phục luôn!

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi, đoạn phủ áo khoác ra ngoài, bất ngờ nhìn thấy Bộ hạ nhà y.

Nhìn thanh niên cao lớn đứng dưới ánh trăng lạnh lẽo thê lương, y lại không nhịn được mềm lòng.

Con người là vậy đó, hết lòng, dành biết bao cảm tình, dù biết rõ người đó khốn nạn cỡ nào, vẫn không kìm được mà thương hắn.

Cố Kiến Thâm thấy y đi ra, ánh mắt tối đi: “Người muốn đi đâu?”

Thẩm Thanh Huyền thở dài: “Bệ hạ đang làm gì thế này?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền tiến lên cầm tay hắn, nói: “Bệ hạ, bảo trọng cơ thể.”

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn y, đôi mắt bình tĩnh không dao động, nhưng lại u lãnh như hồ xưa vực thăm.

“Có phải người muốn rời khỏi ta không?” Hắn khàn giọng hỏi y.

Thẩm Thanh Huyền bị dáng dấp này của hắn đâm cho tâm can tê rần.

Cố Kiến Thâm nắm ngược lại tay y, trong giọng nói pha lẫn chút ghen ngào: “Người từng bảo, nếu ta lập hậu, người sẽ bỏ đi ...”

Thẩm Thanh Huyền giật mình.

Y từng nói thế ư? Ngược lại rất có khả năng ... khi hai người đảo điên trong mật ngọt, y lo sợ Cố Kiến Thâm sơ ý cưới vợ sinh con, sau khi về không cách nào ăn nói với hắn, cho nên có thể thật sự đã nói như vậy.

Cố Kiến Thâm thấy y không trả lời, lòng càng trở lạnh, dùng sức siết y, nói: “Ta sẽ không lập hậu, cũng không nạp phi, sẽ chẳng có ai ngoài người, người ... người đừng đi được không?”

Cảm xúc của hắn mất khống chế đến nỗi quên cả tự xưng.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn, trông rõ bàng hoàng lẫn bất an trong đôi mắt tối đen ấy, thấy hắn căng thẳng không kìm được khóe môi run rẩy, chứng kiến trong thần thái nghiêm nghị của hắn không giấu được cô tịch.

Trong thoáng ấy, y rốt cục vẫn mềm lòng.

Có lẽ tên ngốc này chẳng hiểu được gì.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, dựa sát vào hấn, nói: “Bệ hạ, người có thích thần không?”

Hiếm thấy ... Cố Kiến Thâm không mở miệng ngay.

Thẩm Thanh Huyền lại thấy vui mừng, y hôn hấn, hỏi: “Hoặc chẳng là người chỉ sợ ta rời đi?”

Đồng tử Cố Kiến Thâm đột nhiên rụt lại, trong mắt không cách nào giấu được hỗn loạn.

Lần này Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ hoàn toàn.

Mặc dù y còn giận lắm, nhưng lại thấy bất đắc dĩ nhiều hơn.

Cố Kiến Thâm biến thành thế này đều do những gì từng trải thời thơ ấu quá tàn khốc.

Hấn không tin Thẩm Thanh Huyền, không tin y vô duyên vô cớ đối xử tốt với hấn, không tin y thật lòng tốt với hấn, cũng không tin y sẽ vĩnh viễn ở bên hấn.

Còn thích thì ...

Thực ra Cố Kiến Thâm căn bản không hiểu thế nào là thích.

Thích và tin tưởng không liên quan tới nhau, không tin vẫn có thể thích.

Thế nhưng Cố Kiến Thâm không dám thích.

Từ nhỏ tới lớn, hấn chưa từng có được tình yêu thuần túy, cho nên không dám chạm vào thứ tình cảm này.

Nếu trả giá sẽ đổi lấy tổn thương, vậy cứ chặt đứt từ đầu là được.

Không thích sẽ không phải chịu thương tổn, nhưng hấn vẫn quyến luyến đâu đó một sự ấm áp và yêu thương chân chính.

Vậy nên hắn ôm chặt Thẩm Thanh Huyền không buông, một bên tin chắc đây là giả dối và không bền vững, một bên lại liều mạng nắm chặt, hy vọng có thể thật sự giành được.

Hắn luôn giằng co trong cảm xúc mâu thuẫn và ... bệnh hoạn đó.

Thẩm Thanh Huyền ôm hắn nói: “Bệ hạ, không ai sẽ vĩnh viễn không rời xa ai, nhưng chỉ cần còn thương, dù rời khỏi vẫn như chưa hề bỏ đi.”

Cố Kiến Thâm ngẩn người, như thể không hiểu lời y nói.

Thẩm Thanh Huyền không còn cuống lên nữa, y sẽ làm hắn tin y, khiến hắn thích y, sau đó ... đập cho hắn một trận nhừ tử!

Thu tế vụ mùa đã tới, đế vương theo nghi thức oai hùng lên Tường Thịnh sơn.

Đây là lần tế thiên thứ mười kể từ khi Cố Kiến Thâm kế vị.

Ngoại trừ lần đầu do Vệ Tấn thay mặt, về sau hắn đều đích thân tới Tường Thịnh sơn, cầu phúc cho vạn dân.

May mà hơn mười năm qua, Vệ quốc mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Đương nhiên không can hệ tới tế thiên, thứ nhất Cố Kiến Thâm thống trị có đường lối, thứ hai Thẩm Thanh Huyền bói toán có hiệu quả.

Hai bên kết hợp, mới có mười năm an khang này.

Hôm nay Thẩm Thanh Huyền không phải tâm huyết dâng trào mới chịu chủ trì tế thiên.

Y muốn dao động, thông báo cho mọi người y vẫn còn đây, cũng cho mọi người biết “thần” cũng ở đây.

Cố Kiến Thâm dùng thời gian vài năm loại bỏ thể lực của y, mà y muốn đoạt lại chỉ là việc trong nháy mắt.

Khi Cố Kiến Thâm tế bái, Thấm Thanh Huyền vận một thân trường bào thuần trắng nhắc tay, bỗng chốc, một luồng thánh quang giáng xuống từ trời cao, ánh sáng cực thịnh, cực chói, giống như dẫn lối ánh mặt trời xuống nhân gian!

Ánh sáng rực rỡ này gắn kết trời xanh với đất liền, mà nam tử tóc dài tung bay lộng gió trong đây có da thịt trắng thuần như mỹ ngọc trong suốt, giọng nói kỳ ảo khôn lường vang tận mây xanh: “Chư tử tâm thành, thần hộ Đại Vệ!”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, nhìn trọn một màn tựa như mộng ảo này.

Người hẩn tâm niệm nhớ nhung đang đứng trước mặt hẩn, thần thánh và mỹ lệ tới nhường ấy ...

Gần kề bên cạnh lại như cách xa muôn trùng.

Hẩn bỗng thấy hoảng hốt, vươn tay muốn chạm vào, lại phát hiện mình chẳng động đậy nổi.

Thần dân quỳ khắp chân núi, tất cả đều hô to thần tích hiển linh, Đại Vệ vô biên!

Khi ánh sáng tản đi hết, cơ thể Thấm Thanh Huyền mềm oặt, Cố Kiến Thâm bước nhanh tới đỡ y.

Y không phải choáng váng thật, chỉ làm bộ làm tịch vậy thôi, nom giống như bị thần nhập vào, thần đi rồi y tất nhiên váng vất.

Bày trận lớn từng này, hôm sau danh hiệu quốc sư của y đảm bảo vững như Thái Sơn.

Cố Kiến Thâm chỉ lo nghĩ cho thân thể y, sau khi xuống núi liền tìm Chu Tử Lâm.

Chu Tử Lâm đương nhiên sáng mắt mà bảo: “Quốc sư là người đại phúc! Thân thể này đã khỏe mạnh hoàn toàn!”

Cố Kiến Thâm thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi.”

Nhằm biểu hiện sự vĩ đại của thần linh, Thẩm Thanh Huyền ngủ mê man tròn ba ngày mới chịu tỉnh.

Y vừa tỉnh tất nhiên là tươi cười rạng rỡ, đừng nói chi ốm đau, trông cả người trẻ trung hơn rất nhiều.

Y lớn hơn Cố Kiến Thâm mười tuổi, bây giờ nom còn trẻ hơn cả hắn.

Cố Kiến Thâm thấy y không sao, vừa yên tâm vừa không yên lòng.

Vì mọi thứ quá khác so với trước kia.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền vẫn thân mật với hắn, nhưng không còn lúc nào cũng dính bên cạnh hắn.

Buổi tối hai người vẫn ôm nhau ngủ, nhưng Cố Kiến Thâm ôm y, lại phảng phất như không ôm được gì.

Thời gian không đợi người, đảo mắt mà đã qua mấy tháng.

Khi vừa vào đông, có cung nhân hoảng hốt xông vào ngự thư phòng, Phúc Đạt sai người cản lại, nhưng nghe gã bẩm báo xong liền thả gã vào.

“Bệ hạ!” Người kia nước mắt nước mũi tèm nhem hô to, “Thái hậu ... thái hậu không xong rồi.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt.

Từ khi Vệ Tẩn chết, Tôn thị luôn bị giam lỏng trong hậu cung, hăn không tiếp tục che lấp thù hận với nàng, tuy giữ lại tính mạng cho nàng, nhưng dùng tịch mịch để giày vò nàng.

Bây giờ ... nàng rốt cục hết chịu nổi?

Cố Kiến Thâm nói: “Bãi giá đến Thiên Tường cung.”

Phúc Đạt lĩnh mệnh: “Vâng.”

Người cũng sắp đi, hăn vẫn nên tới thăm nàng.

Thiên Tường cung đã từng phong quang một thời giờ đây u lãnh điêu tàn, giống hệt vô số cây khô héo tàn trong thâm cung, quên mất phần hoa xuân hạ, chỉ còn lại cô lãnh của thu đông.

Cố Kiến Thâm lộ sắc mặt bình tĩnh, không sinh chút lòng thương hại nào cho Tôn thị.

Hắn hận nàng, từ khi hiểu chuyện hăn bắt đầu hận nàng vô cùng.

Nàng là nữ nhân ích kỷ nhất hăn từng gặp trong đời, trở trêu thay người như vậy lại là mẫu thân của hăn.

Người xưa thường nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng ngay cả con ruột Tôn thị cũng hận không thể kéo vào địa ngục.

Cố Kiến Thâm nhìn thấy một Tôn thị già nua.

Thực ra nàng không nên là dáng vẻ này, chỉ mới mười năm, nàng chỉ lớn hơn Thẩm Thanh Huyền bốn, năm tuổi, thế mà giờ đây lại chật vật như bà lão gần đất xa trời.

Da thịt khô quắt, hai mắt vẫn đục, còn mang bộ dạng điên khùng.

Nàng sắp không xong rồi, nằm trên giường đã là nửa bộ thi thể.

Cố Kiến Thâm lạnh lùng nhìn nàng, trong con ngươi không có tí thương hại.

Tôn thị thấy hẳn, nét mặt bỗng hiện một luồng hào quang, nàng giãy dựa ngồi dậy, hai mắt sáng ngời một cách quỷ dị.

Cố Kiến Thâm căm ghét nhú mày.

Nàng mở miệng, giọng khàn cực kỳ, hết như loài ác quỷ bỏ ra từ địa ngục.

“Báo ứng! Đây chính là báo ứng! Các ngươi ... Ha ha ... cha con các ngươi đều bị hồ ly tinh kia làm cho mất hồn!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Dưới Phượng Hoàng Mộc Trọn Tình Ái Ân

Một câu của ả khiến sắc mặt Cố Kiến Thâm đại biến.

Mặc dù trông Tôn thị điên khùng, nhưng đầu óc rất tỉnh táo, thấy thần sắc của Cố Kiến Thâm, ả biết ngay lời đồn cấm có sai, quả nhiên hấn sủng nịnh thần kia rồi!

Tôn thị hưng phấn, vui sướng cùng cực bùng nổ trong ngực ả, khoái cảm trả thù giúp thân thể khô cạn này của ả có thêm sức mạnh cuối cùng.

Hai mắt ả như đuốc, giọng hùng hồn vang vọng: “Người thích y, người thể mà cũng thích Tần Thanh! Ha ha ha! Người có biết tại sao ta rơi vào tình cảnh này không? Người có biết vì sao trước kia tiên đế không thích người không?”

Sắc mặt Cố Kiến Thâm khó coi cực kỳ, từng câu từng chữ ả nói giằng xéo tim hấn, nỗi âm u cực lực áp chế trong ngực rốt cục thoát khỏi ràng buộc, dâng trào bùng bùng!

Tôn thị nát tan cõi lòng mà nói: “Một lần cải trang đi tuần, phụ hoàng người gặp được y, dám tôn sùng một kẻ mao đầu tiểu tử nơi hẻo lánh là quốc sư, ngày ngày gọi vào cung cho tới tận khuya, người bên ngoài không biết, chẳng lẽ ta lại không biết? Người cho rằng phụ hoàng người chết kiểu gì? Hấn muốn trường sinh! Muốn trẻ mãi không già! Muốn cùng hồ ly tinh kia bên nhau cả đời! Kết quả uống thuốc quá liều nên chết sớm!”

“Người tưởng phụ hoàng người thật sự vì cái bớt mà ghét người? Chỉ vì ta gạt hấn sủng hạnh, may mắn hoài thai, Tần Thanh kia ghen ghét nên không

để ý hăn mấy tháng, hăn mới giận chó đánh mèo lên người! Cho rằng người khiến người trong lòng hăn khó chịu!”

“Người cho rằng Tần Thanh kia thích người thật sao? Người không biết tự soi gương nhìn, khuôn mặt này của người quả thực giống tiên đế như đúc!”

“Hăn nhìn người, thực sự đang nhìn người ư? E rằng đang nhìn tiên đế thời còn trẻ thì có!”

“Ha ha ha ...” Tôn thị càng nói càng vui sướng, kiên cường chống đỡ một hơi cuối cùng, dốc hết sức hủy hoại đứa con duy nhất của ả, “Người đúng là thân sinh cốt nhục của hăn, các người quả là huyết thống phụ tử, ngay cả việc này cũng có thể con kế nghiệp cha, ha ha ha! Báo ứng, đều là báo ứng, nhà họ Vệ các người kẻ nào cũng ghê tởm!”

Cố Kiến Thâm nhìn ả chòng chọc: “Người đang nói hươu nói vượn!”

Tôn thị cười càng điên cuồng: “Người thích tin hay không thì tùy! Ta đã sắp chết rồi, Vệ Thâm, ta không sống qua nổi hôm nay, ta chẳng sợ gì người, ta chỉ muốn nói ra hết mọi chuyện, ta ...” ả cười ra nước mắt, “Ta nợ người, mà ta không sao trả hết, nhưng việc này ta không thể mang vào lòng đất.”

“Tần Thanh ...” Tôn thị lộ ra ánh mắt oán hận, “Nếu không có y, mẹ con chúng ta cũng không tới nông nổi này!”

Dứt lời, Tôn thị trợn trắng hai mắt, thân thể cứng đờ.

Ả chết rồi, trước khi chết còn lôi con trai thân sinh của mình vào địa ngục không lối thoát.

Cố Kiến Thâm đứng trong Thiên Tường cung tan hoang, hai mắt trống rỗng, đại não hỗn loạn khôn kể.

Lời Tôn thị nói ... đều là thật sao?

Ả cần thiết lừa hăn trước khi chết ư?

Hơn nữa ... việc này ...

Thực chất vẫn để lại manh mối mà?

Hắn sức nhớ lần bệnh nặng không lâu trước kia của Thẩm Thanh Huyền.

Thái y nói y khí huyết công tâm, tích tụ trong ngực, nhưng đang yên đang lành sao tự dừng khí huyết công tâm? Rốt cục bị thứ gì kích thích?

Cố Kiến Thâm điều tra thật lâu vẫn không tìm được nguyên do, nhưng lúc này hẳn lại hiểu rõ.

Khi đó Tần Thanh xem thoại bản ...

Thoại bản kia kể về một lần đế vương đi tuần, gặp gỡ nữ tử bình dân, gia cảnh nàng rất bình thường, nhưng lại có sắc đẹp và tài hoa, đế vương ngưỡng mộ nàng, đưa nàng vào cung, nhưng sau khi vào cung nữ tử bị mọi cung phi xa lánh, cuối cùng ưu sầu mà chết ...

Dạo trước xem nội dung thoại bản này, Cố Kiến Thâm không thấy có gì đáng chú ý, đơn giản chỉ là câu chuyện ngắn do người rảnh rỗi viết bừa, nhưng hôm nay ngẫm lại, sâu trong ngực phổi hẳn rướm đầy máu lạnh.

Sợ rằng Tần Thanh tức cảnh sinh tình chẳng? Sợ là đang nhớ nhung tiên đế, đúng không? Sợ là ... nghĩ tới chuyện năm xưa, tình cũ khó dẫn, cho nên tích tụ trong ngực, bệnh nặng một trận.

Lại nhớ tới nửa câu thơ mà y viết ...

—— Xuân qua hạ đến rồi sẽ trở lại, dưới Phượng Hoàng mộc trọn tình ái ân.

Hắn từng nghe y nói, Phượng Hoàng mộc này là loài cây ở quê nhà y, vì y thích cho nên hẳn sai người trồng một cây trong hậu hoa viên.

Giờ nghĩ lại ... e rằng y và tiên đế từng gặp gỡ dưới tàng cây Phượng Hoàng.=))))))))))))))

Tiếc thay người đã mất, tình vẫn còn vấn vương.

Có một số việc không nên nghĩ sâu, càng nghĩ càng thấy ruột gan đứt từng khúc.

Từ khi trồng Phượng hoàng mộc, y thích ra ngự hoa viên, thường xuyên dựa dưới tàng cây, lật thoai bản, nhàn tản qua ngày.

Thời gian đó y nhớ về ai? Khi hẩn lại đó, y nhìn thấy ai? Hẩn cần thận hầu hạ y, y nghĩ tới người nào?

Lại nghĩ về mười năm họ gặp gỡ ...

Bốn năm trước, y đối với hẩn như con ruột, dạy hẩn thuật đế vương, dạy hẩn cầm kỳ thi họa, thậm chí còn tìm pháp môn giúp hẩn cường thân kiện thể.

Dạo ấy hẩn cứ tưởng y mơ ước đế vị của hẩn, bây giờ xem ra Tần Thanh chẳng qua chỉ niệm tình cũ, nuôi nấng con trai duy nhất của tiên đế.

Đợi hẩn lớn khôn, nỗi trăn trở của y đã yên lòng, sức khỏe bắt đầu yếu đi.

Có lẽ Tần Thanh muốn đuổi theo tiên đế chẳng?

Trớ trêu thay hẩn tìm mọi cách mời danh y, giữ lại một mạng cho y.

Và rồi hẩn trưởng thành, ngày càng giống tiên đế, y gặp hẩn ... khó kìm lòng nổi ...=))))))))))))))

Cố Kiến Thâm nhắm chặt mắt, không dám nghĩ thêm nữa.

Những điểm khó hiểu toàn bộ đều thuyết phục.

Tất cả nghi ngờ đều có thể giải thích.

Quả thực y cho hãn ấm áp chân chính, nhưng cũng đẩy hãn vào vực sâu khác.

Y luôn xuyên qua hãn để nhìn người khác, luôn nghĩ về người khác, một mực coi hãn là người quá cố để an ủi.

Nhưng bất kể thế nào, y vẫn nói rằng.

—— Hãn có thể nào đi nữa cũng không phải ...

Là muốn nói hãn có thể nào cũng chẳng phải tiên đế đúng không.

Cố Kiến Thâm tỉnh táo đến lạ, rõ ràng lục phủ ngũ tạng đã bị khuấy thành bùn nhão, nhưng lại bình tĩnh một cách quý dị.

Không có gì to tát, chẳng can hệ gì, không quan trọng.

Dù sao ngay từ đầu chẳng có ai thực sự yêu hãn, ngay cả cha mẹ ruột cũng không yêu hãn, thì làm gì có người sẽ yêu hãn?

Liên Hoa ca ca.

Hãn sống trong huyền tưởng của y là được.

Cố Kiến Thâm đứng trong cung điện ngập tràn tử khí, lộ ra nụ cười dịu dàng đến lạ.

——

Đợt này Thẩm Thanh Huyền cực kỳ bận rộn, mấy ngày trước Chu Tử Lâm hỏi y rằng: “Sư đệ, người muốn tạo phản hả?” Hãn thấy y gây động tĩnh lớn như vậy, cứ tưởng y then quá hóa giận muốn phản Vệ Thâm.

Thẩm Thanh Huyền trừng hãn: “Tạo phản có ích lợi gì?”

Con người Chu Tử Lâm đảo một vòng: “Yêu mà không được, hắc hóa giam cầm?” Hãn nào bố rằng Vệ Thâm không yêu y, Triệu Yên hận hãn không

yêu y, cho nên muốn thế này rồi thế nọ ...

Thẩm Thanh Huyền khịt mũi coi thường: “Ấu trĩ.”

Chu Tử Lâm cực kỳ tò mò: “Vậy người định làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không phải hử không tin ta ư, cho rằng ta mơ ước ngôi vị hoàng đế của hử, ngấp nghé quyền lực của hử? Vậy ta giành giang sơn cho hử, xem hử còn đoán bậy được gì nữa.”

Chu Tử Lâm ngẩn người, sau đó điên cuồng khen ngợi: “Ngầu quá! Sư đệ, người đẹp trai banh nóc luôn!”

Thẩm Thanh Huyền hừ lạnh: “Chờ đó.” Tên khốn này, thật sự nghĩ y không trị được hử? Ai mà thèm ngôi vị hoàng đế rách nát của hử? Nếu hử muốn y cho hử luôn mấy cái, dù sao thì ngoại tộc gây chuyện nhiều lắm.

Đã tính vậy rồi, thế mà ngay hôm đó, Chu Tử Lâm tới tìm y: “Hồng rồi hồng rồi, sư đệ, xảy ra chuyện lớn rồi!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Thẩm Thanh Huyền đang có việc thương lượng, Chu Tử Lâm hô to gọi nhỏ như thế rất là kỳ cục.

Thẩm Thanh Huyền nhú mào nói: “Ta đang bận.”

Chu Tử Lâm gào thét như vậy thì có thể xảy ra chuyện lớn gì? Để sang một bên cái đã.

Chu Tử Lâm sốt ruột vô cùng, gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng, nhưng Thẩm Thanh Huyền thực sự không đi được, vừa này hăn kêu to đã khiến không ít người chú ý, có nói thêm sẽ không thỏa đáng cho mấy ...

Vả lại, chuyện này hăn nào dám nói ngay tại đây?

Thẩm Thanh Huyền định khai chiến với nước láng giềng, mưu tính bài bản xong hết rồi, chưa cần phải dụng binh, cứ ra tay từ phương diện văn hóa trước đã ...

Dựa vào thân phận thần linh bí ẩn của y, rất dễ tẩy não đám dân chúng, tới lúc đó khiến nước láng giềng nội bộ đại loạn, rồi dùng binh mới dễ như chơi.

Chẳng qua hiện giờ phải tạm thời giấu Cố Kiến Thâm, vậy nên phải tính toán cho kỹ.

Hôm nay y đã định trước không thể nghỉ ngơi, đang nói hăng say, cửa phòng đột nhiên mở ra, đương kim thánh thượng đứng ngược sáng ngoài cửa.

Thẩm Thanh Huyền sững sờ, người trong phòng cũng ngẩn ra theo.

Dĩ nhiên ... mọi người phản ứng cực nhanh, vội vã quỳ xuống hành lễ.

Cố Kiến Thâm chẳng để ai vào mắt, chỉ nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền không thấy rõ dung mạo hắn, chỉ cảm nhận được tầm mắt lạnh lẽo, âm u, không có chút nhân khí.

Y khựng lại, mở miệng gọi “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm đi vào, ánh sáng bị bỏ lại phía sau, ngũ quan lộ rõ trước mặt mọi người, anh tuấn là thế nhưng vẫn lạnh băng như cũ ...

Nhìn hắn như vậy, Thẩm Thanh Huyền thấy lòng hoảng hốt, không phải tên này nghe được lời đồn nhằm gì chứ? Cho rằng y tạo phản? Y đánh chết hắn luôn nha!

Hiềm nỗi nếu đánh hắn chết, hơn mười năm này sẽ trở nên uổng phí, y phải nhịn xuống, dỗ dành người trước rồi hẵng nói sau.

Y ra hiệu cho tất cả lui xuống, còn mình thì nói mấy lời bù tai cho hắn nghe, nào ngờ Cố Kiến Thâm kéo y qua phát một, hôn y trước mặt bàn dân thiên hạ.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, ngay tức khắc toan tránh ra, Cố Kiến Thâm lại dễ dàng trói buộc cơ thể y, khiến y không thể động đậy.

Thẩm Thanh Huyền ngấm kĩ lại, thôi chẳng sao, hôn thì hôn đi, dù sao ở đây toàn là tâm phúc của y, có biết cũng sẽ không nói ra.

Ai ngờ Cố Kiến Thâm hôn một cái liền buông ngay, chẳng biết vì sao hắn tự đứng lên cơn, cúi người ôm ngang y lên, vội vàng bước khỏi gian phòng.

Bầy người trong phòng đều kinh hồn táng đảm, bị bí mật kinh người này chấn động não đến độ mơ màng.

Còn Chu tiểu béo trốn trong góc cũng đang lăm bằm: “Toi rồi toi rồi ... Còn chưa kịp nói sư đệ nghe chuyện đó ...”

Vừa ra khỏi phòng, Cố Kiến Thâm liền dùng khinh công, vượt nóc bằng tường trở về hoàng cung.

Mặc dù hiện giờ Thẩm Thanh Huyền đã khỏe, nhưng không ngăn được sức lớn của hắc, buộc lòng nín chặt hắc, sợ sơ sẩy ngã xuống.

Vào cung, Cố Kiến Thâm vẫn không nói gì, trực tiếp ẵm y về tẩm cung.

Thẩm Thanh Huyền không biết trong hồ lô hắc bán thuốc gì, nhẹ nhàng hỏi hắc: “Bệ hạ ... có chuyện gì ... ưm ...”

Y vừa nói một chữ, Cố Kiến Thâm lập tức dùng sức hôn y.

Nụ hôn này dùng rất nhiều sức, không cảm nhận được chút ngọt ngào nào, cứ như đang phát tiết, mang theo hỗn loạn và bức thiết, khát vọng chứng minh điều gì, rồi lại sợ biết được đáp án, mâu thuẫn không thể khuây khỏa biến chất thành cảm xúc âm u gấp bội ...

Rốt cục hắc bị làm sao?

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, hiếm khi nhẫn nại dỗ hắc: “Bệ hạ ... nhẹ chút ...”

Nghe chất giọng mềm mại của y, trái tim Cố Kiến Thâm đập dồn dập, hắc rũ mắt nhìn y, nhìn da thịt trơn bóng lộ ra đỏ ửng mỹ lệ, nhìn mọi vẻ động tình trong đôi mắt xinh đẹp ấy, nhìn đôi môi nhạt màu của y ướm át vì hắc ...

Không ... không phải vì hắc, toàn bộ đều không phải vì hắc ...

Tiếng gọi Bệ hạ này, liệu y có phân biệt được mình đang gọi người nào không?

Lạc lỏng cùng đau khổ ăn mòn con tim, lý trí bị xé nát một cách điên cuồng, chỉ còn sót lại nỗi chua xót tuyệt vọng không cách nào phát tiết.

Hắn không nói gì, chỉ hôn y, và vẫn hôn thô bạo mãnh liệt như trước.

Thẩm Thanh Huyền chẳng thấy được hắn, nói mà hắn chẳng màng nghe, không khỏi thấy hơi tức.

Tên khốn này rốt cuộc muốn gì!

Hôn đúng không? Ai mà chẳng biết?

Thẩm Thanh Huyền dùng sức cắn hắn một phát.

Vị tanh ngọt lan tràn trong khoang miệng, Cố Kiến Thâm buông lỏng y ra.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn như vậy lại bắt đầu hồi hận ... Chắc không phải cắn mạnh quá chứ?

Cố Kiến Thâm không chỉ không giận, ngược lại còn cong môi cười.

Nhưng nụ cười này quỷ dị quá thể, rõ ràng vẫn mang vẻ ngoài ôn nhu, nhưng trong mắt dường như hắn nét đỏ tươi, là ánh sáng mang tên gọi khát máu.

Trở trêu thay bộ dáng kia của hắn khiến Thẩm Thanh Huyền nhìn ngơ ngẩn, y nhớ tới Đế tôn Tâm Vực, nhớ lại Cố Kiến Thâm chân chính.

Cố Kiến Thâm dựa sát vào, dùng chất giọng thâm tình như biển gọi y: “Liên Hoa ca ca ...”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền đột nhiên thịch một tiếng, cảm giác bủn rủn không cách nào hình dung quấy quá toàn thân.

Cố Kiến Thâm lại tiếp tục nói: “Trẫm muốn (làm) người.”

Bốn chữ thổi vào lỗ tai, dường như nhiệt khí còn truyền nhanh hơn cả âm thanh, vọt vào huyết dịch y, đẩy lên tình dục khó thể dẫn xuống.

Thâm Thanh Huyền khẽ ngoảnh đầu, Cố Kiến Thâm tức thì cắn một cái lên cần cổ trắng nõn nhỏ gầy của y.

Thoáng chốc, như thể chạm trúng chốt mở cấm kỵ, hắn bắt đầu điên cuồng hôn y ...

Y phục chưa kịp trút xuống đã bị hắn dùng sức xé toạc, khiến vẻ đẹp không thuộc về thân thể y bại lộ trước mắt hắn.

Cố Kiến Thâm hôn y, rải những nụ hôn nhỏ vun, không nỡ lòng bỏ sót từng tấc da thịt nào.

Những nụ hôn này lại mang theo tuyệt vọng cùng cực.

Trước đây hắn hay bất an, cho nên muốn hôn khắp người y, những tưởng làm vậy có thể biến y trở thành của hắn.

Mà hiện giờ bất an của hắn trở thành hiện thực, hắn vẫn muốn hôn y, dùng thỏa mãn giả tạo để khóa lấp khát vọng.

Mặc cho phía sau bổ khuyết ngăn ngủi là nỗi trống vắng càng thêm hư vô. Nhưng hắn không muốn từ bỏ, vì hắn đã rơi vào đường cùng.

Tuy Thâm Thanh Huyền không hiểu nguyên do hắn phát cuồng, nhưng được hắn hôn như thế, không lâu sau y đã chống đỡ hết nổi, bắt đầu đón ý hòa theo hắn.

“Bệ hạ ...” Y khẽ thở gấp gọi hắn.

Cố Kiến Thâm bỗng dừng ngừng lại, hắn ngẩng đầu, con ngươi đen kịt khóa chặt y: “Gọi tên trẫm.”

Tên? Đầu Thâm Thanh Huyền bắt đầu mơ hồ.

Cố Kiến Thâm lạnh lẽo trong lòng, hần hỏi y: “Ta là ai?”

Thẩm Thanh Huyền suýt chút nữa bật thốt Cố Kiến Thâm, may mà kịp thời phanh lại, tạm ngừng một lúc mới lên tiếng: “Vệ ... Vệ Thâm.”

Một thoáng chần chờ của y bị Cố Kiến Thâm bắt giữ, lồng ngực tức khắc bị hắc ám nhấn chìm, không tìm được chút ánh sáng.

Vệ ... hần không muốn nghe cái họ này, Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm: “Cửu Uyên.”

Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng mở to hai mắt.

Cố Kiến Thâm dùng chất giọng trầm thấp nói: “Gọi tên tự của ta.”

Cơ tê dại quá đi lần thứ hai vọt vào máu Thẩm Thanh Huyền, hai chữ này cứ bồi hồi trên môi, nhưng không cách nào thốt nên lời.

Cửu Uyên cũng là tên tự của Cố Kiến Thâm.

Trước kia còn chiếm tiện nghi gọi hần là Tiểu Cửu Uyên, nhưng bây giờ ... vào thời điểm này, y không sao nói ra được hai chữ này.

Luôn thấy ... luôn thấy có gì đó là lạ ...

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ mấp máy, sau cùng thực sự không nói nên lời, y dùng tay che mắt, muốn làm cho nhiệt độ trên mặt mình hạ xuống.

Hành động này rơi vào mắt Cố Kiến Thâm lại mang theo hàm nghĩa khác.

Quả nhiên khi thân thiết với hần, y luôn nghĩ đến người khác.

Y thực sự hy vọng một người khác làm chuyện này với y.

Quả nhiên luôn tâm niệm về một Bệ hạ khác.

Mắt Cố Kiến Thâm đỏ lên, trong thoáng chốc, hắn có cảm giác trái tim mình như bị bóp đôi, một nửa mang điên cuồng, một nửa chứa tuyệt vọng, chúng nó gặm nhấm hắn, đẩy hắn vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Tại sao ...

Tại sao đều như vậy ...

Nếu không ai thương hắn, tại sao hắn phải sinh ra?

Nếu không ai quan tâm hắn, sao hắn phải tồn tại?

Hắn sống còn có ý nghĩa gì? Hắn lẻ loi trên cõi đời này có giá trị gì?

Để vị ... Quốc gia ... Vạn dân ...

Hắn lo cho họ, nhưng liệu có ai nghĩ về hắn?

Hắn chẳng khát cầu gì nhiều, hắn cũng không tham lam, hắn chẳng qua chỉ muốn một trái tim đập vì hắn.

Thế nhưng không có ... Mỗi một người đều có tình thương nên có, mà hắn lại chẳng có gì.

Nếu đã vậy, sao lại sinh hắn ra làm người.

Cố Kiến Thâm ngừng lại ...

Hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền, nhìn thân thể xinh đẹp này, triệt để rơi vào thất vọng.

Dù có hôn môi thế nào đi nữa, y vẫn sẽ không thuộc về hắn.

Dù có chứng minh cỡ nào đi nữa, y cũng chưa từng chân chính nhìn hắn.

Dù có khát cầu thế nào chẳng nữa, vẫn chỉ là tình giấc từ cơn ác mộng khác.

Bất lực đến thế.

Mặc cho hấn xé toạc lồng ngực trắng nõn này, nâng trái tim kia lên, nó vẫn chẳng thuộc về hấn.

Nó chỉ có thể ngưng đập.

Từ đầu đến cuối, nó chưa từng rung động vì hấn.

Cố Kiến Thâm xuống giường, mang theo mọi mệt cùng cực bỏ đi.

Thẩm Thanh Huyền đợi thật lâu vẫn không đợi được màn tiếp theo ...

Chuyện gì thế? Thẩm Thanh Huyền lén hí mắt, kết quả phát hiện trong phòng không còn bóng người.

Tôn chủ đại nhân: “...”

Mịa gì thế này! Thẩm Thanh Huyền đỏ mặt ngồi dậy, vội vàng dùng chăn bao mình lại.

Tên khốn Cố Kiến Thâm này! Lăn đi đâu rồi?

Cũng ... cũng chỉ không gọi tên tự của hấn thôi, vậy mà ... vậy mà lên cơn như thế đó hả!

Hừm ... Thẩm Thanh Huyền thử giật môi, hai chữ Cửu Uyên chần chừ giữa răng, nhưng vẫn không thể trượt khỏi mồm.

Y lại thấy không phục, không phải chỉ một cái tên thôi ư! Y gọi tên hấn cũng không thành vấn đề, biết chưa!

“Kiến ... Kiến ...” Thẩm Thanh Huyền thử gọi tên Cố Kiến Thâm, cố gắng mấy bận thế mà gọi không được!

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người, ngay sau đó mới thấy mình quá ngu, ngu không thể tả, vì vậy trùm chăn lên đầu ngủ luôn.

Cút mịa đi Cố Kiến Thâm! Người kêu ta gọi thì ta phải gọi, chẳng phải mất mặt lắm sao!

Thâm Thanh Huyền đi sớm về tối bận bịu cả ngày, cho nên hiện giờ mệt mỏi lắm.

Vả lại ban nãy được Cố Kiến Thâm hôn cho thỏa thích một trận, cơn buồn ngủ tức thì ập tới, y bọc kín ổ chăn tràn ngập hơi thở Cố Kiến Thâm, nặng trĩu chìm vào giấc ngủ.

Khi Cố Kiến Thâm trở về, đập vào mắt là gương mặt say ngủ yên bình mang nụ cười nhạt của y.

Thật là đẹp.

Cực kỳ đẹp.

Cố Kiến Thâm ngồi bên giường, mắt nhìn y không chớp.

Chắc y đang nằm mơ nhỉ, không biết mơ tới chuyện gì vui vẻ thế kia?

Dù sao cũng chẳng can hệ gì tới hắn, mọi hạnh phúc đều chẳng liên quan đến hắn.

Cố Kiến Thâm vươn tay muốn chạm vào y, lại sợ quấy rầy mộng đẹp của người ấy.

Thế rồi hắn lại muốn điên cuồng lay tỉnh y, không để y tiếp tục chìm trong giấc mộng không thật, bắt y phải nhìn người bên cạnh, để y cho hắn dù chỉ là chút tình yêu ít ỏi nhưng chân chính thuộc về riêng hắn.

Nhưng tỉnh lại chỉ có sự thật tàn khốc.

Đối với y là thế, mà đối với hắn cũng vậy.

Nếu đã vậy ... Cố Kiến Thâm nhìn đắm đắm căn cổ trắng nõn của y, con người đen sẫm dần bị sát khí bao phủ.

Hãy ngủ mãi đi, như vậy y và tiên đế có thể gặp lại, mà hắn cũng không cần tiếp tục mong đợi.

Đã định sẵn không chiếm được, không bằng khiến tất cả đều kết thúc.

Cổ Kiến Thâm duỗi tay, đụng vào cái cổ mịn màng của y ... Thẩm Thanh Huyền trong mơ bất ngờ theo thói quen cọ vào mu bàn tay hắn ...

Như chú mèo con ngoan ngoãn, thân mật kề cận hắn.

Cổ Kiến Thâm ngơ ngẩn.

Tới khi hoàn hồn hắn đã lên giường, cẩn thận ôm y, cho Thẩm Thanh Huyền vị trí ngủ mà y thích nhất.

Thẩm Thanh Huyền ngủ yên bình không hề phòng bị, vì ấm áp hắn mang tới mà ngủ càng ngon và mãn nguyện.

Thấy y như vậy, hết thấy ý định của Cổ Kiến Thâm đều biến mất.

Chỉ còn lại quyến luyến nặng tình, lưu luyến vì y.

Lần đầu gặp nhau khi còn bé, cho tới ngày hôm nay của mười năm sau, hắn vẫn chưa thôi quyến luyến y.

Mười bốn tuổi y gặp tiên đế, từ đó luân hãm.

Chín tuổi hắn gặp y, từ đây lưu luyến.

Tiên đế ở bên y mười năm, còn hắn chia sẻ vui buồn cùng y hơn mười năm.

Chẳng lẽ vì muộn hơn, cho nên những năm tháng hắn gần kề bên y chẳng có nghĩa lý gì sao?

Cổ Kiến Thâm ôm Thẩm Thanh Huyền, không thấy buồn ngủ chút nào.

Hắn không nỡ buông y ra, cũng chẳng cam lòng từ bỏ y.

Cứ vậy đi ... Khi sắc trời sập tối, Cố Kiến Thâm rốt cục chìm vào giấc ngủ, hắn sẽ không tiếp tục khát cầu thứ định sẵn không thuộc về mình, hắn chỉ cần trói người này lại là được.

Dù trong lòng y chứa người khác, hắn cũng phải ôm y, để y bồi bạn cùng hắn qua năm tháng dài đằng đẳng.

Cố Kiến Thâm ôm chặt y, quyến luyến sự thân mật giữa hai cơ thể.

Thẩm Thanh Huyền ngủ trọn cả ngày, tới khuya mới thức giấc.

Vừa tỉnh y thấy nóng phát ngốt, hết như bị lò lửa ôm.

Y quay đầu, nhìn thấy Cố Kiến Thâm ...

Khụ ... Thẩm Thanh Huyền mất tự nhiên dời mắt.

Không phải tên khốn này đi rồi à? Sao lại trở về?

Dường như nhận ra y đã tỉnh, Cố Kiến Thâm nhoáng cái mở mắt ra.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, tầm mắt hơi trốn tránh.

Cố Kiến Thâm lại cúi đầu hôn y, động tác trên tay cũng bắt đầu không thành thật.

Thẩm Thanh Huyền nhớ lại chuyện hồi chiều, thân thể nóng lên, thế rồi người tới ta đi, cứ vậy mà làm.

Thứ cứng rắn của Cố Kiến Thâm để trên người y.

Thẩm Thanh Huyền nhất thời hốt hoảng, thở gấp nói: “Không được ...”

Cố Kiến Thâm mê mụi nhìn y: “Không thể sao?”

Thẩm Thanh Huyền thấy hàng của hần liền biết tổng mình sẽ đau chết luôn, cho nên mềm giọng bảo: “Không ... không được đâu ...” Thể xác này nhất định chịu không nổi, hiện giờ y không thể về Vạn Tú sơn.

Cánh môi đang cong lên của Cố Kiến Thâm hạ xuống, rũ mắt giấu kín cảm xúc, hần nói: “Không được thì thôi vậy.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Để ta giúp ngươi.”

Cố Kiến Thâm: “Ừ.”

Hai người như trở về trước đây, ngọt ngào một đêm, hôm sau Thẩm Thanh Huyền ngủ cả ngày.

Đến tối, Cố Kiến Thâm lại trêu chọc y.

Thẩm Thanh Huyền không muốn cũng thành muốn ...

Cứ thế qua hai ba ngày, Thẩm Thanh Huyền mới ý thức được vấn đề ...

Y sa đoạ quá đáng rồi!

Ban ngày ngủ, ban đêm mần, y bị Cố Kiến Thâm lừa cho mấy ngày không ra cửa.

Thời gian này y rất bận, vì công thành đoạt đất, y còn phải lên kế hoạch thật kĩ.

Thẩm Thanh Huyền âm thầm quyết định, ban ngày nhất định không ngủ, phải ra ngoài làm chính sự.

Nào ngờ vừa tảng sáng y đã mệt rũ rồi, không muốn ngủ cũng phải ngủ ...

Tình trạng này cứ kéo dài suốt bảy, tám ngày, khi ban ngày y lại bắt đầu mơ màng, bỗng có người lén lút đến.

“Sư đệ! Người ... người thế này là đang bị giam lỏng đó!” Giọng Chu Tử Lâm vang lên, Thẩm Thanh Huyền vẫn không phản ứng gì.

Cho đến khi Chu Tử Lâm ghim cho y một châm.

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác mấy ngày rốt cục thanh tỉnh.

Y nhú mày, nhìn Chu Tử Lâm: “Ta bị hạ thuốc?”

Chu Tử Lâm cực lực gạt đầu, tiếp tục nói: “Có điều người yên tâm, thuốc này không chỉ không gây tác dụng phụ, mà còn điều dưỡng cơ thể, dùng liên tục mấy ngày hiệu quả gấp bội.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn chòng chọc: “Là người điều chế?”

Chu Tử Lâm nhất thời lắp bắp: “Ta ... ta nào biết Vệ Thâm muốn giam lỏng người? Rất lâu trước đó hắn bảo ta tìm phương thuốc điều dưỡng thân thể trong thời gian dài, ta liều mạng nghiên cứu, tuy hay buồn ngủ, nhưng hiệu quả tốt lắm ...”

Thẩm Thanh Huyền cười gằn: “Còn vô sắc vô vị nữa đúng không?”

Chu Tử Lâm nói: “Hắn nói người uống thuốc sợ nhất là đắng, ta thấy hắn thương người như vậy ... ngay cả trời cũng phải động lòng, cho nên cất công chuẩn bị ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Ha ha.”

Chu Tử Lâm lúng túng nói: “Ta thật sự không ngờ hắn lại ...”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Với cái tính thấy sắc liền mờ mắt của người, hắn chơi người chẳng khác gì chơi một con gà!

Thẩm Thanh Huyền không hơi đâu so đo, y còn lưu ý việc này hơn: “Hắn giam lỏng ta làm gì? Lẽ nào thật sự cho rằng ta muốn tạo phản?”

Chu Tử Lâm vội vàng nói: “Mấy ngày trước ta đã muốn nói với người rồi, tại người không nghe!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần: “Đến cùng xảy ra chuyện gì? Nói.”

Chu Tử Lâm sợ Cổ Kiến Thâm về, vội vàng nói rõ mười mười: “Mấy ngày trước ta âm thầm quan sát, nghe nói Tôn thị sắp chết, cung nhân báo tin cho Bệ hạ nhà người, ta nghĩ nữ nhân sinh ra mỹ nam như Vệ Thâm nhất định cũng đẹp cực kỳ, vậy nên tò mò theo xem ... kết quả nhìn xong ...” Về mặt hần rất chi là phức tạp.

Thẩm Thanh Huyền lười nghe hần lắm mồm: “Nói ngay trọng điểm.”

Chu Tử Lâm hăng giọng nói tiếp: “Ta lập tức bám theo Bệ hạ ... à bậy, là ta quan sát ...”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Chu Tử Lâm sợ y nổi cáu, nhanh chóng khai rõ: “Ta nghe Tôn thị nói người có một chân với lão hoàng đế hả? Nàng còn lòi việc này nói cho Vệ Thâm, nói bịa như thật luôn ấy! Còn bảo người xem Vệ Thâm là thể thân của lão hoàng đế ...”

Thẩm Thanh Huyền dờ mặt ra.

Chu Tử Lâm lại nói: “Người ... chuyện này là thiệt hay giả? Ta thấy Vệ Thâm tin sái cổ! Người như vậy thật quá đáng, lão già kia có gì tốt mà hoài niệm, nào có thân thể nam tính rắn chắc của tuổi trẻ ... khụ ... khụ khụ ...”

Mãi một lúc sau Thẩm Thanh Huyền mới phục hồi tinh thần: “Người nói Vệ Thâm tưởng ta coi hần là thể thân của tiên đế?”

Chu Tử Lâm nói: “Đúng!”

Đầu óc Thẩm Thanh Huyền trống rỗng mấy giây, sau đó hoàn toàn oanh tạc: “Nói bậy bạ cái mẹ gì đó!”=)))))))))

Thấy y không giống giả vờ giận, Chu Tử Lâm mới dè dặt hỏi: “Lẽ nào không có chuyện đó?”

Thẩm Thanh Huyền không muốn nói chuyện với hắn: “Ta đi tìm hắn!”

Tên khốn Cố Kiến Thâm này! Trong não toàn mấy thứ vụn vẹo, hôm nay y phải gõ tỉnh hắn, hoặc là đập chết hắn!

Thẩm Thanh Huyền đang định ra ngoài, Chu Tử Lâm sẵn tiện nói: “Ây da mẹ ời, Bệ hạ nhà người tới, ta chạy trước!”

Thẩm Thanh Huyền suy nghĩ, cản hắn lại: “Người giúp ta làm một chuyện.”

Y tí mĩ dạn dò, Chu Tử Lâm trợn to mắt: “Chuyện này ... làm vậy để làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn lom lom: “Người chỉ cần nói có làm được hay không?”

Chu Tử Lâm nói: “Việc này ngoài ta ra chẳng ai có thể làm được.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy mau đi làm!”

Chu Tử Lâm không dám nhiều lời, vì Cố Kiến Thâm sắp tới rồi, còn không chuồn hắn sẽ hết chuồn được.

Hoàng đế đa nghi cỡ này, lỡ đâu lầm tưởng hắn và quốc sư vụng trộm ...

Ôi chà ... Dấm này chua quá, Tiểu Chu hắn chịu không nổi!

Chu Tử Lâm đi, không lâu sau Cố Kiến Thâm vào phòng.

Hắn thấy Thẩm Thanh Huyền đang ngồi, đầu tiên là sững sờ, sau đó ôn hòa nói: “Người dậy rồi? Có muốn ăn chút điểm tâm không?”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn hắn.

Trái tim Cố Kiến Thâm nhảy dựng, vừa vào phòng đã thấy Thẩm Thanh Huyền tỉnh táo, hăn liền hiểu rõ.

Hăn không nhìn y, thấp giọng bảo: “Ngự thiện phòng làm kim ngọc cao người thích ăn, người ...”

Thẩm Thanh Huyền đi thẳng vào vấn đề: “Bệ hạ rốt cục xem ta là gì!”

Cố Kiến Thâm không nói gì, mở thực hộp, lấy điểm tâm vàng rực ra.

Trên mâm sứ thuần trắng, điểm tâm màu vàng trông vừa đẹp vừa ngon. Cố Kiến Thâm vẫn nhớ mỗi lần thấy món này, Thẩm Thanh Huyền sẽ cười tít mắt, vui vẻ ra mặt.

Hăn nhớ nụ cười của y, bản thân cũng cười theo: “Nguội sẽ ăn không ngon đâu.”

Thẩm Thanh Huyền thấy hăn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược lại càng tức điên, hất đổ điểm tâm màu vàng kia, nhìn hăn đau đầu: “Bệ hạ cho rằng thần thích tiên đế?”

Điểm tâm mềm mại rơi xuống đất, trong nháy mắt vỡ thành nhiều mảnh vụn. Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm, tưởng như đó là một phần lực phủ ngũ tạng mình.

Tần Thanh cứ vậy nói thẳng ra, không hề ngừng nghỉ, không chút chần chờ.

Cảm xúc lặng yên trước đó của hăn lại dậy sóng, hăn đau đớn nói: “Không thích ăn sao?”

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Vệ Thâm!”

Cố Kiến Thâm vẫn không ngẩng đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền túm cổ áo hăn, ép hăn ngẩng đầu: “Trả lời ta.”

Mi mắt Cố Kiến Thâm rũ xuống, trong con ngươi đen láy không có chút ánh sáng: “Cái gì?”

Thẩm Thanh Huyền vốn đã giận đầy bụng, lần này hết nhịn nổi, lập tức vùng một quyền, Cố Kiến Thâm lại dễ dàng cản được cú đấm của y.

Thẩm Thanh Huyền càng tức: “Giỏi! Ta nuôi người tới bản lĩnh ngày nay, vậy mà người lại nhục nhã ta!”

“Nhục nhã?” Cố Kiến Thâm rốt cục chịu đối mặt y, “Đến cùng là ai đang nhục nhã ai?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Giữa ta và tiên đế căn bản chẳng có mối quan hệ dơ bẩn kia, người dựa vào đâu suy nghĩ vậy?”

“Không có?” Cố Kiến Thâm nhìn y chòng chọc, nhìn thật lâu, hần mím cười, hai mắt bỗng nhiên dịu dàng vô hạn, “Không có thì tốt rồi, chúng ta không nói việc này nữa.”

Hắn nói vậy nhưng không có vẻ gì là tin y.

Nếu không phải Thẩm Thanh Huyền đánh không lại hắn, y đã sớm tát hắn một phát cho về Duy Tâm cung ngay và luôn! Y tiếp tục nói: “Ta toàn tâm toàn ý vì người, đêm ngày chăm sóc người khi còn nhỏ, cuối cùng đổi lại sự hoài nghi của người như thế sao?”

Hai mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên u ám: “Vậy tại sao người muốn chăm sóc ta khi đó? Tại sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người nhỏ yếu đáng thương, sao ta có thể bỏ mặc?”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Kẻ nhỏ yếu đáng thương trên đời này có rất nhiều, sao không thấy quốc sư chăm sóc cho từng người?”

Thâm Thanh Huyền bị hấn phản đòn tới cứng họng: “Sao ngươi lại là người khác?”

Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại y: “Vậy ta có chỗ nào đặc biệt?”

Thâm Thanh Huyền: “...” Vì ngươi là Cố Kiến Thâm á!

Cố Kiến Thâm thấy y không lên tiếng, cứ tưởng mình chạm trúng nỗi đau của y, hấn vốn không muốn nhắc tới chuyện này, lỡ đi việc trong lòng y chỉ toàn hình bóng người khác, càng không so đo y coi hấn là thể thân cho người yêu quá cố, thậm chí hấn không còn tiếp tục hi vọng y chỉ có thể nhìn hấn, không tiếp tục mong chờ y có thể cho hấn chút chân tình thật lòng ...

Nhưng y kiên quyết muốn nhắc, bất chấp nói, nhất định phải gỡ bỏ lớp màn che yếu ớt này, phơi bày chật vật và bắn thiu dưới ánh mặt trời!

Nếu y đã muốn nói, vậy hấn sẽ nói rõ với y!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ngoại Hình Cố Kiến Thâm Anh Tuấn Mỹ Mạo Cờ Nào, Sao Người Bình Thường Có Thể So Bì?

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Huyền, nói: “Người tốt với ta, chăm sóc ta mọi bề, ta những tưởng người muốn quyền thế dưới một người trên vạn người ... Ta cho người, người muốn gì ta cũng có thể cho người, nhưng người căn bản không muốn!”

Thẩm Thanh Huyền vạn vạn không ngờ rằng, bản thân chẳng mơ tưởng ngôi vị hoàng đế của hắn cũng thành sai! Thiệt cho y còn muốn đánh vài gang sơn tặc hắn! Đánh cái rắm, tự mình chơi đi!

Cố Kiến Thâm lại nói: “Vệ Tấn vừa chết, bên cạnh ta không còn uy hiếp, người lập tức bị bệnh ... Người nói ta biết, thân thể người đang khỏe sao tự dưng nói bệnh liên bệnh?”

Thẩm Thanh Huyền bị hắn hỏi cho á khẩu không trả lời được.

Cố Kiến Thâm nói: “Hiện giờ ta đã rõ, người thấy tâm ý đã hoàn thành, muốn đi theo hắn đúng không? Nếu không phải ta liều mạng dùng thuốc cứu, người đã sớm đi tìm hắn rồi đúng không!”

Thẩm Thanh Huyền giận: “Nói bậy! Ta lúc đó ... lúc đó ...” Y khựng lại, không cách nào nói sự thật cho hắn nghe.

Vì thực tế càng khiến người khó tin hơn những gì Cố Kiến Thâm nào bố.

Y muốn tranh thủ thời gian làm biếng, vì muốn hắn siêng năng chấp chính mới dẫn vật cơ thể mình, nhưng nếu nói ra ... Cố khổn nạn này sẽ tin chắc? Chỉ sợ sẽ bị hắn cười mỉa.

Cố Kiến Thâm cũng chẳng muốn nghe đáp án của y, hẩn nhìn y, bên trong con người đen tối đều là hoảng loạn và đau khổ: “Sau này ta trưởng thành, diện mạo ngày càng giống hẩn, nên người không nỡ đi nữa đúng không?”

Hẩn nói như thế làm Thẩm Thanh Huyền sững sờ không kịp hoàn hồn.

Cố Kiến Thâm lại thấp giọng, dùng giọng điệu thất vọng cùng cực: “Người không biết khi đó ta vui cỡ nào đâu, ta có tình với người, cứ tưởng sẽ mạo phạm người, không ngờ người vậy mà tiếp nhận ta ... Khi đó ta thật sự ... mừng lắm, cảm thấy mình chiếm được bảo vật cả đời ... Thế nhưng ...” Hẩn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Huyền, hai tròng mắt phát ra u ám tuyệt vọng: “Người lại coi ta thành hẩn, người nhìn ta để nghĩ tới hẩn, người ...”

“Nói bậy nói bạ!” Thẩm Thanh Huyền giận tới thở mạnh, ngay cả kính xưng lẫn chủ ngữ cũng quên, giận đến mức đau ngực: “Người giống ai? Người nói người giống ai? Tiên đế? Người chẳng giống hẩn chút nào!”

Có lẽ Vệ Thâm nguyên bản sẽ giống tiên đế, nhưng hiện giờ là Cố Kiến Thâm, làm gì còn chút bóng dáng của tiên đế nữa?

Cường độ linh hồn họ quá cao, ở chung thời gian dài với thịt thai sẽ đồng hóa, như hiện giờ y đã giống bản thể năm-sáu phần rồi, thịt thai này của Cố Kiến Thâm cũng đã giống Đế tôn Tâm Vực sáu-bảy phần từ lâu!

Ngoại hình Cố Kiến Thâm anh tuấn mỹ mạo cỡ nào, sao người bình thường có thể so bì?

Giận quá nhiều, Thẩm Thanh Huyền quả thực không biết nên giận gì nữa!

Y nói: “Người đi hỏi lão thần cả triều xem, đến cùng người và tiên đế có giống nhau không!”

Dứt lời, Thẩm Thanh Huyền hối hận ngay tắp lự ...

Hỏi thế nào? Hỏi cũng vô dụng thôi.

Cho dù Cố Kiến Thâm không giống tiên đế điểm nào, dám đại thần nịnh hót kia cũng nhất định bảo: “Giống! Giống cực! Giống vô cùng!”

Thâm Thanh Huyền thật sự ... nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Khổ nỗi Cố Kiến Thâm bất chấp liều mạng, hăn nhin đã lâu, chỉ thấy ruột gan đứt từng khúc, muốn nói hết tất cả ra.

“Còn Phượng Hoàng mộc kia nữa,” Cố Kiến Thâm nói, “Người thích nó như thế, chẳng lẽ không phải nhìn vật nhớ người à!”

Thâm Thanh Huyền: “...” Nhớ, nhớ người nào vậy? Phượng Hoàng mộc kia nở hoa đỏ rực một trời, y chỉ đơn thuần thích màu sắc như ngọn lửa này thôi mà!

Cố Kiến Thâm lại móc một quyển thoại bản cùng nửa trang giấy từ trong ngực ra: “Còn cái này nữa, ngày ấy người xem xong cái này liền bệnh nặng một trận, vì sao? Có phải thoại bản này miêu tả tương tự quá khứ của người không!”

Thâm Thanh Huyền bắt đầu dờ mắt ra, đây là cái gì nữa vậy?

Bên trong thoại bản này viết cái gì? Những năm gần đây vì yêu đương với hăn, y xem không ít thoại bản, có quý mới biết bên trong tờ này nói về đoạn nào.

Hơn nữa Cố Kiến Thâm còn nhét vào người, đây ... phải nói hăn để ý tới cỡ nào hả?

Thâm Thanh Huyền nhìn nửa bài thơ kia mới mơ hồ nhớ đã xảy ra chuyện gì.

Khi đó đầy bụng y đều là ngọc giản hồng rồi, đánh chết cũng không tin Cố Tiểu Thâm không thích y, kết quả ngọc giản gõ cho y một phát, tuyên bố nhiệm vụ khiến Cố Kiến Thâm tin y.

Thẩm Thanh Huyền bị việc này làm cho tức tới đau ngực, bệnh nặng một thời gian.

Nhưng tới chỗ Cổ Kiến Thâm ... lại thành thấy vật nhớ người tức cảnh sinh tình?

Ờm ... Sao thế gian này không có lưu ảnh châu nhĩ, ghi lại hết toàn bộ cảnh này, rồi trở về đập vô mặt Cổ Kiến Thâm! Để hăn nhìn cho rõ, bản thân đã nghĩ cái mẹ gì!

Khiến Thẩm Thanh Huyền triệt để cặn lời là, những thứ vô căn cứ mà hăn tự tưởng tượng lại ăn khớp cực kỳ, có lý có cứ đàng hoàng, đến mức y không biết phản bác kiểu gì.

Tại sao chăm sóc hăn khi còn nhỏ? Bởi vì hăn là Cổ Kiến Thâm chứ sao!

Tại sao bệnh? Bởi vì sợ hăn lười biếng không tự mình chấp chính!

Tại sao quyến rũ hăn? Bởi vì bọn họ nhập thế để yêu đương mà!

Tại sao tức? Bởi vì y một tay nuôi nấng lớn khôn, kết quả tên khốn nạn này căn bản không tin y!

Về phần Phượng Hoàng mộ, thoại bản, thơ ... Thẩm Thanh Huyền bày tỏ một tim quá, không muốn nói gì hết.

Đúng là cuộc đời như một vở kịch, Thẩm Thanh Huyền đã cảm nhận được rồi.

Tự Cổ Kiến Thâm đã có thể diễn một vở kịch lớn, trở trêu thay y còn bị cuốn vào đó để diễn, không thoát thân được.

Không giải thích được cái nào, không chứng minh được cái nào, rõ ràng y và tiên đế không có gì, rõ ràng một lòng một dạ vì hăn, nhưng một loạt điểm nghi ngờ xếp cùng nhau, cứ vậy trở thành một phiên bản khác.

Thực sự là trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Đã nói tới nước này, xem như trở mặt hoàn toàn.

Cố Kiến Thâm yên lặng nhìn Thẩm Thanh Huyền, vẫn không nhìn được mà thất vọng.

Hắn không mong đợi, hắn đã chấp nhận sự thật, nhưng đâu đó sâu trong đáy lòng không chừng vẫn còn hy vọng, dù chỉ là một chút ... khả năng nhỏ nhoi ... Tần Thanh không yêu tiên đế, y chỉ thương hắn thôi.

Nhưng làm sao có thể?

Bất kể có nghĩ thế nào cũng không thể.

Cả thế xác lẫn tinh thần Cố Kiến Thâm mệt mỏi, hắn cúi đầu nói: “Người nghỉ ngơi đi, tối ta lại đến.”

Trước khi hắn ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền mở miệng: “Ban đầu ta quá thật muốn hoàng tọa Vệ gia các người.”

Cố Kiến Thâm đột nhiên ngừng bước, sau lưng cứng ngắc.

Thẩm Thanh Huyền chậm rãi nói: “Nhưng người nào phải cò cây, ai có thể vô tình? Người ngoan và nghe lời như thế, ta chăm sóc người nhiều năm sao có thể không thích? Đến lúc nên diệt trừ người, ta lại mềm lòng.”

Cố Kiến Thâm đứng cạnh cửa, không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Ta bệnh vì muốn thăm dò người, nhưng người tin ta như vậy, ta ngày càng mềm lòng, sau đó bị bệnh thật.”

Thẩm Thanh Huyền ngồi bên giường, buồn bã nói: “Tấm lòng ta dành cho người ... người thật sự không cảm nhận được sao?”

Cảm nhận được không?

Khoảnh khắc nghe y nói những lời này, Cố Kiến Thâm cơ hồ muốn tin hoàn toàn.

Muốn tin toàn bộ không sót một chữ, chỉ cần y nói, hẳn sẽ tin.

Nhưng lời nói dối này quá sơ sài, quả thật là ... yếu đuối không chịu nổi.

Nếu bây giờ hẳn tin, chẳng mấy chốc sẽ đối mặt tuyệt vọng càng to lớn.

Hiện tại hẳn đã tỉnh táo, không muốn chịu chấn động nào thêm nữa, cũng không muốn tổn thương y.

Cố Kiến Thâm ra ngoài.

Khi cửa phòng đóng lại, Thẩm Thanh Huyền thở dài, ngã lên giường.

May mà ... y đã dặn Chu tiểu béo từ sớm.

Tạm thời cứ kéo dài, cho hẳn thời gian chuẩn bị kỹ lưỡng đi.

Vì hôm nay là Tết cp nhà mình, dù không liên quan nhưng vì vui nên mình up thêm chương nữa, éc éc(つ≧▽≦)つ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Hắc Đã Làm Gì Với Y Thế Này ...

Trước đó luôn bị lấp liếm giam lỏng, bây giờ Cố Kiến Thâm trực tiếp vây Thẩm Thanh Huyền trong thâm cung.

Thẩm Thanh Huyền cũng không chịu ấm ức gì, thực tế chẳng khác mấy so với trước đây.

Ngủ cho tới khi tỉnh, viết chữ vẽ tranh, tâm trạng tốt thì ra sân tắm nắng ... Không chỉ được cung ứng ăn ngon uống mát, còn được hoàng đế đặc biệt hầu hạ, ngấm kỹ lại, giam lỏng y kiểu này chỉ sợ là phần hưởng thụ độc nhất trên đời.

Lẽ dĩ nhiên, Thẩm Thanh Huyền không thể hưởng thụ, y buồn bực không vui, dần dần gây yếu, thân thể vất vả điều dưỡng sắp không chống đỡ được.

Chỉ mới qua bốn năm ngày, Cố Kiến Thâm đã hết chịu nổi, hắc nói: “Người muốn ăn gì thì phân phó họ đi làm.”

Thẩm Thanh Huyền không nói gì, thấy hắc đến bèn lên giường xoay người, chìa lưng về phía hắc.

Mấy ngày nay luôn là như vậy.

Cố Kiến Thâm không về, y có thể xuống giường viết chữ, hắc đến y liền quay về giường nằm, không ừ hử gì, không nói tiếng nào, không làm gì cả.

Cố Kiến Thâm hối hận, song việc đã đến mức này, hắc chỉ đành miễn cưỡng chịu đựng.

Dù sao từ rất lâu về trước, Thẩm Thanh Huyền đã không muốn sống, hắt treo mạng cho y, không chịu để y đi, bây giờ lại bóc trần vết sẹo của y, khiến y đau khổ, đương nhiên không thể quay lại như trước.

Thẩm Thanh Huyền ăn uống không xong lại phiền muộn suốt ngày, một trận gió lạnh thổi tới, y bị bệnh ngay.

Cố Kiến Thâm trở về, nghe tiếng ho khan ngọt ngào trong phòng, nhất thời lòng như đao cắt, hắt bước nhanh vào, cẩn thận ôm người vào ngực: “Tới uống chút nước đi.”

Hắt đưa chén nước tới trước mặt Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền lại gạt đổ.

Nước không nóng, nhưng vẫn ấm, đổ xuống một thân hai người, khiến họ vô cùng chật vật.

Cố Kiến Thâm tạm dừng, rồi nói: “Ta thay y phục cho người.”

Thẩm Thanh Huyền muốn đẩy hắt ra, nhưng không có sức, đành mặc hắt cởi đồ.

Y vốn chỉ mặc lý y phong phanh, cho nên ướt hơn nhiều so với Cố Kiến Thâm, hắt mở vạt áo y ra, như mở một hộp báu vật thần bí, chiêm ngưỡng thân thể trơn bóng trắng mịn.

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền bỗng run một cái cực nhẹ.

Những giọt nước đọng trên người, thật giống cánh hoa mềm mại nhất vào sớm mai, hòa làm một thể cùng mưa sương, câu dẫn người ta muốn ngắt hái.

Đã lâu Cố Kiến Thâm không chạm vào y, nhìn thấy cảnh này, nhất thời đầu nóng lên, khi hoàn hồn lại thì đã cúi đầu hôn.

Hắn si mê cơ thể này, si mê người này, si mê mọi thứ thuộc về y.

Càng muốn có, thì càng không chiếm được; càng không chiếm được, lại càng muốn có.

Lặp đi lặp lại một vòng tuần hoàn, chỉ khuếch đại lòng tham vô hạn nơi đáy lòng hắn, cuối cùng cắn nuốt nội tâm.

Những tưởng chỉ cần giữ y bên người đã thỏa mãn, nhưng trên thực tế, hắn căn bản không dẫn lòng được ...

Hắn nâng y, như nâng kim sa nhỏ mềm nhất, trơ mắt nhìn y rời đi từ kẽ tay, đau lòng nhưng không thể làm gì.

Nghĩ đến đây, Cố Kiến Thâm tràn đầy tuyệt vọng, cảm xúc âm u không thể tiêu tan khiến hắn hoàn toàn đánh mất lý trí.

Hắn muốn y, muốn người này, dù chỉ là cơ thể, hắn cũng muốn ...

Hắn hôn y như vô số lần trước kia, trải những nụ hôn dày đặc bao vây y, dường như làm thế là y sẽ thuộc về hắn.

Thẩm Thanh Huyền không động dậy ... mặc hắn vỗ về chơi đùa.

Khi Cố Kiến Thâm hứng tình, ngẩng đầu lại đối diện hai mắt vô thần của Thẩm Thanh Huyền.

Y nhìn màn giường màu vàng, tâm trí không biết đã sớm bay đi đâu.

Một chậu nước lạnh giội xuống, Cố Kiến Thâm ngừng lại.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, mặt không hề cảm xúc: “Bệ hạ tùy ý, dù sao ta cũng chỉ là vật độc chiếm của ngươi.”

Câu nói hời hợt như lưỡi dao sắc đâm vào con tim Cố Kiến Thâm, hắn cứ tưởng mình sẽ không đau nữa, lại nhận ra luôn sẽ có nỗi đau tàn nhẫn hơn đang đợi hắn ...

Cố Kiến Thâm rũ mắt, cẩn thận mặc y phục cho y.

Từ đầu tới cuối Thăm Thanh Huyền đều không nhìn hấn, chỉ mặc hấn ôm, sống mà như chết nằm bên cạnh hấn.

Cố Kiến Thâm không kìm lòng được dùng sức ôm chặt y, nhưng càng ôm lòng càng trống rỗng quá đỗi, hấn hoàn toàn không tìm được cách lấp kín.

Vì trước đó thân thể Thăm Thanh Huyền đã tốt, nên Chu Tử Lâm tự xin rời đi, bây giờ muốn tìm hấn phải cần chút thời gian.

Nhưng thân thể Thăm Thanh Huyền bắt đầu suy nhược với tốc độ mất thường có thể thấy.

Cố Kiến Thâm chăm sóc y một tắc không rời, mọi việc đều tự mình làm, không mượn tay ai khác.

Thăm Thanh Huyền từ trong hôn mê tỉnh lại, thấy hấn thì lại nhú mày.

Cố Kiến Thâm không biết y đang nghĩ gì, hoặc chẳng là không muốn nhìn thấy hấn, hoặc giả là không thấy người mình muốn nhìn.

Nói chung ... Cố Kiến Thâm hiểu rõ, hấn không cho y hạnh phúc, trước đây còn có thể bị xem là cái bóng của người khác, mà bây giờ ngay cả điều này y cũng chẳng chịu cho hấn.

Cố Kiến Thâm cụp mắt, hỏi y: “Có thấy ổn hơn không?”

Thăm Thanh Huyền rốt cục mở miệng nói chuyện với hấn: “Bệ hạ không vào triều sao?”

Đã hai ngày Cố Kiến Thâm không vào triều, hấn nói: “Thân thể người không tốt, ta không yên lòng.”

Nghe hấn nói, Thăm Thanh Huyền lại ho khan kịch liệt, như muốn ho cả tim gan phế phổi ra ngoài.

Cố Kiến Thâm vô cùng đau đớn, nhưng cũng chỉ có thể cắn thận vỗ lưng y, hi vọng y có thể thoải mái hơn ...

Sắc mặt Thâm Thanh Huyền lộ vẻ ửng đỏ do bệnh, trong mắt đầy tức giận, thậm chí là thất vọng: “Người ... sao người không vào triều? Bộ hạ là chủ vạ dân, sao lại lờ làng triều chính!”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thâm Thanh Huyền dứt lời lại bắt đầu thở dốc, vì ho khan mà màu máu trên mặt rút đi, chỉ còn lại vẻ tái nhợt, giọng nói tràn trề thất vọng: “Sao người có thể như vậy ... Sao người có thể như vậy ...”

Cố Kiến Thâm thấp giọng: “Người yên tâm, giang sơn này ta sẽ thay hãn bảo vệ, người chỉ cần yên tâm dưỡng bệnh, mau chóng khôi phục.”

Nghe hãn nói, Thâm Thanh Huyền nhắm mắt lại, môi mỏng mấp máy, cuối cùng chỉ để lại một tiếng thở dài.

Y đẩy hãn ra, rúc vào góc trong giường, bó chặt chần, dường như không muốn tiếp tục nhìn thấy hãn.

Cố Kiến Thâm lẳng lẳng nhìn y một hồi, rốt cục không thể nhẫn nại, thống khổ và không cam lòng liên tiếp mấy ngày qua đều bộc lộ trong phút chốc, hãn tiến tới ôm y, siết chặt y vào trong ngực, dùng giọng nói trầm khàn: “Tại sao không thể là ta ...” Hãn chết rồi, sao người không thể nhìn ta một lần?

Thân thể Thâm Thanh Huyền run mạnh, sau đó bắt đầu dùng sức giãy dụa, mặc kệ thân thể ồm đau mà liều mạng kháng cự hãn.

Trái tim Cố Kiến Thâm bị khuấy thành một mớ, cũng chỉ dám khẽ giọng dỗ y: “Người đừng giận, ta không nói nữa, ta không nói gì nữa ... Ta ... buông người đây.”

Hắn buông tay ra, Thẩm Thanh Huyền lập tức bình tĩnh lại, y vẫn đưa lưng về phía hắn như trước, thân thể từ thon gầy giờ đã mỏng manh đến mức không ra hình thù gì.

Cố Kiến Thâm đau lòng tột cùng, nhưng không biết phải làm sao.

Khi hắn cho rằng Thẩm Thanh Huyền sẽ không để ý tới hắn nữa, lại nghe được giọng nói ngập tràn mỗi một và bất đắc dĩ, cộng thêm thất vọng cùng cực của y. Y nói: “Ta không ngờ người sẽ như vậy ...”

Cố Kiến Thâm không hiểu lời y nói.

Thẩm Thanh Huyền lại mở miệng, phảng phất mang theo chút nước nở: “Ta không ngờ chúng ta sẽ biến thành thế này.”

Nghe rõ câu này, hối hận khôn kể cuộn trào trong lòng Cố Kiến Thâm ...

Hắn ngồi bên cạnh y, dùng giọng nói gần như cầu xin: “Ta sai rồi, Liên Hoa ca ca, ta sai rồi ... Người tha thứ ta đi, ta sẽ không nhắc hắn nữa, chúng ta quay lại như trước kia được không? Ta không ngại người coi ta thành ai, ta ...”

Thẩm Thanh Huyền giận tím mặt, y xoay người, dùng sức lực cuối cùng quát hắn: “Quay lại trước kia? Làm sao quay lại! Vệ Thâm, người ... người căn bản không biết ta thế nào ... Người ... tại sao có thể đối xử với ta như vậy ...” Y gian nan nói, một giọt nước lăn dài từ khóe mắt.

Nước mắt này không thể nghi ngờ làm phỏng Cố Kiến Thâm, tay chân hắn luống cuống, hoảng loạn không thôi, đồng thời lòng cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Đúng vậy ... Hắn không hiểu tình cảm của họ, toàn bộ hắn đều không hiểu, cũng không xen vào được.(Đm lì vcl =))))))

Ai reup là đồ tồi đồ tồi đồ tồi))

Chuyện đã đến nước này, ngay cả cơ hội để làm cái bóng y cũng không cho hăn.

Thẩm Thanh Huyền thật sự không cần hăn nữa, mặc hăn khát cầu giữ y bên người ra sao, y cũng không cần.

Hai người lại rơi vào im lặng thật lâu.

Thân thể Thẩm Thanh Huyền ngày càng kém, Cố Kiến Thâm rốt cục đợi được Chu Tử Lâm, hăn tự mình xuất cung nghênh đón, trực tiếp đưa hăn về tẩm điện.

Chu Tử Lâm vừa thấy bộ dạng Thẩm Thanh Huyền, sắc mặt nhất thời đại biến.

Tim Cố Kiến Thâm đập thành thịch, nhưng vẫn ôm hi vọng: “Chu đại phu, mời ngài nhanh xem quốc sư, thân thể y ...”

Chu Tử Lâm thở dài: “Bệ hạ, ngài đang muốn bức y chết mà!”

Một câu nói khiến Cố Kiến Thâm cứng đờ, hăn ngẩn ra nửa ngày mới khổ sở nói: “Trong lòng y ta nào quan trọng đến vậy?”

Chu Tử Lâm lại thở dài!

Hăn nói: “Trước tiên Bệ hạ ra ngoài đợi một lát, thảo dân trị liệu cho quốc sư!”

Hăn vừa vào phòng liền nháy mắt ra dấu với Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền triệt để thả lỏng.

Chu Tử Lâm rất chi là lo lắng: “Người ... sao người có thể chà đạp thân thể mình như vậy!”

Thẩm Thanh Huyền hữu khí vô lực nói: “Chu đại phu đừng phí sức.”

Chu Tử Lâm nói: “Người thế này là vì sao? Không phải hắc đang ở bên cạnh người ư? Các người ...”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Vốn là si tâm vọng tưởng, bây giờ xem như hiểu rõ.”

Chu Tử Lâm nói: “Không phải người hiểu ra, rõ ràng người ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cứ vậy đi, ta thật sự không còn lưu luyến thế gian này nữa.”

Chu Tử Lâm lo lắng: “Vậy người đối với hắc ...”

“Hắc không cần ta.” Giọng Thẩm Thanh Huyền pha lẫn bi thương và thống khổ, “Hắc chưa bao giờ nhìn thẳng vào ta ... thì nói gì tới thích. Nếu đã vậy, ta cần gì phải đau khổ dây dưa? Cứ vậy đi, ta đi hắc có thể dễ chịu hơn, dù sao cũng là ta liên lụy hắc, chúng ta vốn không nên ...” Nói đến đây, y lại ho khan kịch liệt.

Chu Tử Lâm nói: “Đừng nói nữa, ta thì chăm cho người trước.”

Cố Kiến Thâm ở ngay bên ngoài, nghe rõ ràng từng câu, rồi lại nghe không hiểu.

Hắc trong miệng Thẩm Thanh Huyền rốt cục là ai ... Cố Kiến Thâm căn bản không phân được rõ.

Đầy đầu hắc đều là câu nói “Ta thật sự không còn lưu luyến thế gian này nữa” ...

Y đã không còn lưu luyến bất kỳ thứ gì nữa rồi.

Cố Kiến Thâm kinh ngạc đứng tại chỗ, như đang đứng trên hòn đảo biệt lập chỉ chứa một người, chung quanh đều là biển rộng mịt mờ, đen kịt một màu vô cùng vô tận.

Qua không biết bao lâu, khi Chu Tử Lâm đi ra, nhìn thấy Cố Kiến Thâm đứng bên ngoài ngoảnh đầu lại.

Hắn tiếp tục thở dài, làm bộ nói: “Bệ hạ, xin dời bước.”

Cố Kiến Thâm hoàn hồn, đi theo hắn tới tiền thính.

Chu Tử Lâm nói: “Thảo dân thi châm, cũng chỉ có thể tạm ổn bệnh tình, nhưng không cách nào trị tận gốc.”

Cố Kiến Thâm kinh ngạc nhìn phía trước, không nói một câu.

Chu Tử Lâm lại nói: “Bệnh của y là tâm bệnh, Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Trẫm không giải được tâm bệnh của y.”

Chu Tử Lâm nói: “Thảo dân không nên vọng ngôn, nhưng nhìn kĩ, hình như Bệ hạ và quốc sư có mâu thuẫn?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu, không muốn tiết lộ chuyện tiên đế.

Chu Tử Lâm khuyên hắn: “Bệ hạ, khúc mắc của quốc sư nằm ở chỗ ngài, muốn quốc sư khỏe mạnh, phải cần ngài ...”

Cố Kiến Thâm khoát tay: “Làm phiền Chu đại phu, trẫm đi thăm y.”

Thẩm Thanh Huyền có khúc mắc, nhưng khúc mắc này hắn không cách nào tháo gỡ giúp y. Người làm được đã mất từ lâu, cho nên cục diện rơi vào bế tắc.

Tuy rằng Chu Tử Lâm trở lại, nhưng thân thể Thẩm Thanh Huyền vẫn không thấy tốt hơn, chỉ có ngày càng thê thảm.

Cố Kiến Thâm bất kể ngày đêm mà chăm sóc y, Thẩm Thanh Huyền bệnh rất nặng, không kháng cự hắn nữa, ngược lại còn dựa vào hắn, một khi không thấy hắn là sẽ bừng tỉnh ho suyễn.

Cố Kiến Thâm không dám nghĩ sâu, chỉ có thể cẩn thận trông nom y, hi vọng y có thể thoải mái hơn.

Có khi Thâm Thanh Huyền tỉnh táo, thấy hắc sẽ lại giận dữ, mắng hắc mê muội hoang đường, không màng tới vạn dân; nói hắc uống công y dạy dỗ, đem thánh nhân thuật cho chó ăn hết!

Làm gì có ai chửi mắng đế vương như thế? Nhưng Cố Kiến Thâm không hề để bụng, hắc chỉ mong y khỏe hơn, chỉ cần có thể khỏe hơn thì ra sao cũng được, thật sự là ra sao cũng được.

Lại mấy ngày trôi qua, Chu Tử Lâm chẩn bệnh tới sứt đầu mẻ trán, tình huống Thâm Thanh Huyền vẫn ngày càng kém.

Cố Kiến Thâm toan đứng dậy, Thâm Thanh Huyền dùng sức níu vạt áo hắc.

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng: “Ta đi lấy thuốc cho người.”

Thâm Thanh Huyền lắc đầu, đôi người đen láy chăm chú nhìn hắc.

Trái tim Cố Kiến Thâm mềm tới mức hỗn loạn, hắc dỗ y: “Ta sẽ về nhanh thôi.”

Ngờ đâu Thâm Thanh Huyền mở miệng, nhọc nhằn nói: “Người không cần ta nữa đúng không?”

Cố Kiến Thâm đau đớn trong lòng, hắc không biết y đang nói với ai.

Thâm Thanh Huyền nhìn hắc, đôi môi khô khốc mở ra, dùng giọng nói ngập tràn thống khổ: “Vệ Thâm ... Tại sao đối xử với ta như vậy? Ta ... ta ...” Nói đoạn, y lại bắt đầu ho khan, như muốn ho ra tâm can phế phổi.

Cố Kiến Thâm vỗ lưng giúp y thuận hơi, đau lòng và khổ sở, hắc không dám chọc y giận, chỉ mong y đừng khó chịu ... Hắc sẽ không đòi hỏi gì nữa, chỉ hi vọng y có thể khỏe hơn.

Thẩm Thanh Huyền diễn kịch cực kỳ hăng, dù y giải thích kiểu gì hăn cũng sẽ không tin, đã vậy thì cứ chờ bị “sự thật” vả mặt đi.

Đối phó kẻ u mê không tỉnh, có nói nhiều cũng vô dụng, phải để chính hăn “triệt để tỉnh ngộ”.

Khi Cố Kiến Thâm ngủ, Thẩm Thanh Huyền vẫn đau lòng hết sức, nghĩ bụng hăn cần gì ép mình tới mức này.

Rõ ràng một tấm chân tình không chút tỳ vết đặt trước mặt hăn, hăn là nghĩ ba tưởng bốn, cứ muốn đẩy nó ra.

Đẩy ra nhưng vẫn liều mạng khát cầu sự quan tâm đó.

Có một cụm hình dung rất đúng, cười lừa tìm lừa, đích thị là Cố đại ngốc cầm có sai.

Thời cơ đã đến, Chu Tử Lâm lén lút tới tìm y: “Chẳng lẽ người muốn khiến hăn hối hận cả đời à.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Người có chiêu nào tốt hơn sao?”

Chu Tử Lâm nói: “Ày ... Chiêu này của người rất tốt, nhưng kết cục thực ra có thể sửa lại một tí mà.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh, y không cần thay đổi, cứ vậy mà về Vạn Tú sơn cho lệ!

Một ngày nọ, Cố Kiến Thâm nhân lúc y ngủ đi xử lý sự vụ, hăn vừa đi là Thẩm Thanh Huyền tỉnh ngay.

Chu Tử Lâm đã sắp xếp đâu ra đó, sau một trận rối loạn, Văn Phi quỳ trước mặt y.

“Đại nhân!” Hăn hoảng loạn nói, “Thuộc hạ làm việc không thành, mặc dù tìm được tung tích bà vú, nhưng không thấy người đâu!”

“Không thấy?” Thẩm Thanh Huyền cường ép đứng dậy, tiếp theo ho khan kịch liệt một trận.

Văn Phi quỳ trên đất, nơm nớp lo sợ: “Thuộc hạ tới muộn một bước, nhìn tình hình trong phòng, dường như bị ai đó đột nhiên đưa đi, có vẻ cách không lâu.”

Vẻ tái nhợt trên mặt Thẩm Thanh Huyền ngày càng như sương như tuyết: “Ai ... còn ai biết được ... không thể có người biết ...”

Văn Phi cúi đầu không dám lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền xuống giường, bước chân nhẹ tênh mà nói: “Đưa ta hồi phủ, ta ...” Còn chưa dứt lời, chân y tức thì mềm nhũn, sắp sửa ngã xuống.

Cố Kiến Thâm nghe được động tĩnh từ xa trở về, hần tiến lên vài bước đỡ Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm nhíu chặt mày: “Chuyện gì thế này?”

Trán Văn Phi tuôn mồ hôi như mưa, nhưng không dám thở mạnh một tiếng.

Thân thể Thẩm Thanh Huyền vốn đã hồng bết, một khi quỳnh lên thì càng gần đất xa trời, dường như chỉ miễn cưỡng thở gấp một hơi cuối cùng.

“Người ... Người đi ra ngoài ...” Y nói với Cố Kiến Thâm.

Sao Cố Kiến Thâm có thể ra ngoài? Hần ôn hòa nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Người đừng gấp, nói cho ta, ta ...”

Thẩm Thanh Huyền quát hẳn: “Vệ Thâm, người đi ra ngoài cho ta!”

Cố Kiến Thâm ngần ra.

Thẩm Thanh Huyền kiên cường chống người dậy, nhưng ngật nổi y làm không được, cái quát kia đã hao hết khí lực cuối cùng của y, không đợi Cố

Kiến Thâm động dậy, thân thể Thâm Thanh Huyền mềm nhũn, hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Tim Cố Kiến Thâm xoắn lại, ôm lấy cả người y.

Sắc mặt Thâm Thanh Huyền trắng tới mức dọa người, may mà còn hô hấp đều đều, Cố Kiến Thâm thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đặt y lên giường.

Hắn đắp kín chăn cho Thâm Thanh Huyền, đoạn quay đầu nhìn nam nhân đang quỳ phía dưới.

Cố Kiến Thâm nheo mắt lại: “Văn giám chính thật giỏi, còn biết lén xông vào hậu cung!”

Văn Phi vội vã dập đầu: “Xin bệ hạ thứ tội! Thần quả thật rất gấp, nhất định phải cầu kiến quốc sư đại nhân.”

Cố Kiến Thâm nói: “Rốt cục là chuyện gì, nói!”

Đầu Văn Phi kề sát trên đất, căng thẳng cùng cực, nhưng chậm chạp không dám mở miệng.

Cố Kiến Thâm tức tới mức lửa giận công tâm, đập một cước đá lăn hắn.

Văn Phi vội vã bò dậy, thành thật quỳ.

Cố Kiến Thâm nói: “Nếu tại người mà bệnh tình quốc sư nặng thêm, trăm sẽ lấy cái mạng nhỏ của người!”

Lời này kích động Văn Phi, hắn có thể không màng mạng mình, nhưng không thể cô phụ tâm ý của quốc sư.

Hắn do dự mãi, rốt cục mới lên tiếng: “Việc này thuộc hạ từng chỉ thiên phát thệ với quốc sư, tuyệt đối không tiết lộ mảy may ... Nhưng đã đến nước này ... vậy ... chỉ có thể nói Bệ hạ nghe!”

Tiếp đó, Cố Kiến Thâm nghe được chuyện chưa bao giờ nghĩ, hoang đường tới cực điểm.

Văn Phi nói ...

Hắn không phải con thân sinh của Bệ hạ, mà là con Tôn thị ôm từ người khác!

Năm đó Tôn Thị dùng thủ đoạn lên long sàng, sau khi hoài thai vẫn luôn bất ổn, nàng nóng lòng đứng vững trong cung, nghĩ mọi cách giữ lại đứa bé, nhưng khi sắp sinh thái y không xem trọng, cho rằng miễn cưỡng sinh ra cũng là thai chết ... Nhưng kiêng dè quân y nên không dám nói rõ.

Tôn thị đành nhờ bà vú đi dò hỏi những đứa trẻ sinh cùng lúc, muốn treo đầu dê bán thịt chó.

Vì tiên đế vô cùng lạnh nhạt với nàng, nàng lại ở Thiên điện tuốt ngoài cùng, cho nên dễ dàng làm việc này vô thanh vô tức.

Nàng sinh thai chết, bà vú ôm một bé trai vừa ra đời thay thế.

Mà bé trai đó chính là Cố Kiến Thâm hiện giờ.

Cố Kiến Thâm nghe mà mờ mịt, Văn Phi nói: “Nếu Bệ hạ không tin có thể kiểm tra kĩ!”

Cố Kiến Thâm thật lâu mới hoàn hồn, hắn nhìn Văn Phi: “Việc này ... quốc sư biết việc này từ khi nào?”

Văn Phi nói: “Bốn năm trước đã biết ...”

Bốn năm trước ... Vậy mà bốn năm trước y đã biết ...

Văn Phi lại nói: “Năm đó Tôn thị hành sự không lưu loát, sau khi ngài đăng cơ bà vú kia thường tới uy hiếp Tôn thị ... Quốc sư hay tin liền dùng mọi cách xóa sạch dấu vết trước kia ... Nhưng bà vú là người cũ từ cung mà ra, rất

cẩn thận, quốc sư vẫn luôn kêu thuộc hạ tìm kiếm, gần đây mới tìm được, nhưng phát hiện bà ấy đã bị bắt.”

Màu mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên u ám: “Vệ Uyên.” Có thể làm chuyện này, mà được lợi từ chuyện này cũng chỉ có đường huynh luôn sống cúi đầu của hắn – Vệ Uyên.

Văn Phi không dám nói tiếp, chỉ quỳ trên mặt đất buồn bã không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm nhìn Văn Phi, đột nhiên hỏi: “Người nhớ ngoại hình của tiên đế không?”

Văn Phi là lão thần đương nhiên biết, hắn nói: “Tiên đế mặt mày khoáng đạt, mặt chữ điền môi dày, hùng vĩ khí phách vô cùng.”

Cố Kiến Thâm có vất hết óc cũng không nhớ được dáng dấp tiên đế.

Không phải do khi đó hắn quá nhỏ, mà là tiên đế không muốn gặp hắn.

Hắn sống đến chín tuổi, chỉ từng nghe giọng tiên đế, song chưa bao giờ thấy hắn.

Cho nên lời Tôn thị nói, hắn mới có thể tin hoàn toàn.

Bởi vì hắn nhận định mình là huyết mạch duy nhất của tiên đế, đã là phụ tử thì ngoại hình giống nhau cũng phải.

Nhưng vạn vạn không ngờ ... vậy mà ...

Cố Kiến Thâm cho Văn Phi lui, lúc này mới tìm ám vệ phân phó tỉ mỉ.

Mất một ngày ngắn ngủi, hắn có được tin tức xác thực.

Trước đó, ghi chép khám bệnh của thái y quả thực có nói thai Tôn thị cực kỳ bất ổn, khó mà sinh dục.

Mà bà vú quả thật bên chỗ Vệ Uyên, gã đã bị khống chế, hiện giờ hẳn qua đó là có thể gặp nữ nhân biết mọi chuyện kia.

Nhưng ... gặp hay không thì có can hệ gì?

Hắn không phải con ruột tiên đế, nói chi tới giống nhau? Nếu không giống, thì từ đâu ra ... từ đâu ra cái bóng?

Hắn cứ tưởng Tôn thị sắp chết, để lại thiện ý cuối cùng cho hắn.

Nhưng nàng căn bản không phải mẹ hắn, e rằng khi sắp chết nàng còn oán hận hắn, sao có thể mang thiện ý?

Nếu đã vậy ... Thẩm Thanh Huyền biết chân tướng từ bốn năm trước hoàn toàn có thể kéo hắn xuống hoàng tọa.

Nhưng y không ... y ...

Cố Kiến Thâm ướt đầm mồ hôi lạnh sau lưng, vội vã vào phòng, trong lòng dâng lên sợ hãi chân chính.

Hắn đã làm gì ...

Hắn đã làm gì với y thế này ...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Rốt Cục Cũng Về Vạn Tú Sơn ~

Hắn đã làm những gì ... với người thật lòng với mình thế này!

Đầu Cổ Kiến Thâm loạn thành một mớ, hắn vừa mừng như điên, vừa sợ hãi, đồng thời hối hận vô hạn che ngợp bầu trời vui lấp cả người.

Tần Thanh ... Liên Hoa ca ca của hắn ... thật sự toàn tâm toàn ý vì hắn.

Hắn không phải cái bóng của ai, y thật sự thích hắn, thời thời khắc khắc đều nghĩ về hắn!

Chuyện mình không phải con thân sinh của tiên đế, Cổ Kiến Thâm chấp nhận rất nhanh, nhanh cực kỳ.

Đương nhiên việc này có can hệ rất lớn tới sự chuẩn bị đầy đủ của Thẩm Thanh Huyền và Chu Tử Lâm, tốt xấu gì Thẩm Thanh Huyền cũng cầm quyền hơn mười năm, một khi đã nghiêm túc thì đầu cũng vào đấy, cộng thêm sự giúp đỡ của bán tiên Chu Tử Lâm, đương nhiên làm ít mà hiệu quả nhiều.

Bắt đầu gian lận từ chỗ thái y viện, sau đó là người quen cũ của Tôn thị, tiếp đó lại thêm một bà vú ...

Để sự việc chân thật hơn, Thẩm Thanh Huyền nhờ Chu Tử Lâm để lộ tin tức cho Vệ Uyên từ sớm. Đường huynh của Cổ Kiến Thâm là một kẻ có dã tâm, nhưng Cổ Kiến Thâm bụng dạ sâu lại được vạn dân ủng hộ, có thêm Vệ Tấn làm ví dụ trước đó, cho nên gã sống yên ổn thật lâu, không hề dám gây chuyện.

Mà một khi “không phải con thân sinh” bại lộ, gã tuyệt đối rục rịch!

Đây là giang sơn của Vệ gia, sao có thể rơi vào tay kẻ khác? Nếu gã có được chứng cứ xác thực, tuyệt đối có thể quây cho long trời lở đất.

Mỗi nhử ngon cỡ này, Vệ Uyên mắc câu ngay, nhọc nhằn vất vả tìm cho bằng được “bà vú” kia ...

Kết quả gã vừa tìm được, ám vệ Cố Kiến Thâm lập tức tóm gọn, khống chế gã, “bà vú” cũng tiến đi luôn.

Lần này Vệ Uyên không oan chút nào, tuy Thẩm Thanh Huyền gài hàng gã, nhưng vì gã muốn ăn nên mới cắn trúng.

Đã thế này, tất nhiên Cố Kiến Thâm tin tưởng không một chút hoài nghi.

Nhưng như vậy còn chưa đủ, Cố Kiến Thâm có thể nhanh tiếp thu như vậy, không thể không kể công tiên đế và Tôn thị.

Dưới cái nhìn luân lý đương thời, có phụ mẫu kiểu đó thực sự là hiếm thấy.

Đặc biệt là người như Tôn thị, từ đầu tới đuôi đều xem con trai ruột như kẻ thù, đúng là khiến người nghĩ mãi không ra.

Cố Kiến Thâm cũng không nghĩ ra, hắn vẫn tưởng mình mang điềm gở, mệnh mình không tốt, cho nên không được phụ mẫu thương.

Đây là khúc mắc vĩnh viễn không thể giải trong lòng hắn, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn không tin người khác, không chịu nhìn thẳng vào tình cảm.

Mà hiện giờ Thẩm Thanh Huyền cho hắn một giả thiết mới: Không phải lỗi của người, phụ mẫu không thương người không phải vì người chưa đủ tốt, mà vì bọn họ không phải phụ mẫu thân sinh của người.

Đối với Cố Kiến Thâm, đây không phải độc dược mà là thuốc giải.

Phút chốc cời bỏ bẽ tắc không thể hóa giải của hần.

Cho nên hần tiếp nhận rất nhanh.

Vì không phải mẫu thân thân sinh, cho nên Tôn thị mới đối xử với hần như thế; vì không phải phụ thân thân sinh, cho nên tiên đế mới ghét hần từ sâu trong lòng.

Không phải phụ mẫu không yêu hần, mà vì bọn họ không phải phụ mẫu của hần!

Cời bỏ khúc mắc đồng thời khiến hần nhìn rõ Thấm Thanh Huyền. Biết bí mật này nhưng chưa từng lợi dụng, rõ ràng Thấm Thanh Huyền thật lòng với hần.

Có lẽ như Thấm Thanh Huyền nói, ban đầu y muốn gần gũi ấu đế mưu cầu quyền to, nhưng về sau nhược điểm này nằm trong tay y, y không chỉ không nhân cơ hội đoạt quyền, ngược lại còn cực lực che giấu.

Điều này nói rõ cái gì? Điều này đại biểu cho gì?

Tần Thanh yêu hần, y thật sự yêu hần!

Cho nên tất cả đều là thật, là thật, khát vọng hần không chiếm được thì ra gần ngay trước mắt!

Thế nhưng ... hần lại tổn thương y.

Cơ thể Cố Kiến Thâm như nằm giữa băng và lửa, một bên là nhiệt huyết dâng trào, một bên là băng trùy ân hận, nhiệt huyết làm hần sống lại, băng trùy lại đâm hần vào địa ngục.

Hần chỉ hy vọng ... chỉ hy vọng mình vẫn tới kịp.

Đẩy cửa vào, hần bước tới bên giường, nhìn tấm lưng thon gầy đơn bạc trên giường, ngay cả hít thở hần cũng thấy thật đau.

Hắn nhỏ giọng gọi y.

Thẩm Thanh Huyền “từ từ” tỉnh giấc, khi thấy hắn, trong con người đều là quyền luyện, nhưng rất nhanh, y như chực nhớ điều gì, đôi mắt lập tức trống rỗng.

Cố Kiến Thâm nhìn thấy cả rồi, hắn thật sự hối hận lắm rồi.

Hắn ... thế mà tổn thương y! Y rõ ràng lưu luyện hắn nhường ấy, vậy mà hắn lại đẩy y thật xa ...

Ngâm lại lời mình, ngâm lại hiểu lầm mình đối với y ...

Giọng Cố Kiến Thâm khàn khàn: “Xin lỗi.”

Thẩm Thanh Huyền giật mình, sau đó giãy dụa muốn ngồi dậy: “Văn ... Văn ... Phi ...”

Cố Kiến Thâm vội vã đỡ y, đau lòng nói: “Ta biết cả rồi, người đừng lo lắng.”

“Người ...” Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác, trong lòng giăng kín nôn nóng, nói năng lộn xộn, “Người biết cái gì? Người ... người đừng tin hắn, hắn toàn nói hươu nói vượn, hắn ...”

“Ta mừng lắm,” Cố Kiến Thâm nắm tay y, dịu dàng và quyền luyện vô hạn: “Biết mình không phải con họ, ta mừng lắm.”

Thẩm Thanh Huyền lộ nét mặt kinh hoàng, sốt ruột nói: “Người không phải con ai? Người phải! Người là con thái hậu và tiên đế, người là duy nhất của Đại Vệ ...” còn chưa nói xong y đã ho khan kịch liệt.

Cố Kiến Thâm vỗ nhẹ lưng giúp y thuận hơi, sau đó trấn an: “Người đừng gấp, ta không sao, bây giờ không ai làm hại được ta, có phải con họ hay không cũng chẳng ai hại được ta.”

Thẩm Thanh Huyền mất thật lâu mới bình phục lại, y ngẩng đầu, nghiêm mặt trắng bệch nhìn hăn: “Người thật sự biết hết rồi ...”

Giọng Cố Kiến Thâm rất đôi ôn hòa, chừng như sợ dọa y: “Ừm, ta biết cả.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc nhìn hăn, trong con ngươi tràn đầy lo lắng: “Người ...”

Cố Kiến Thâm thấy mềm cả lòng, tưởng như có một đám mây tràn vào trong ngực, mang đến nhẹ nhàng và tốt đẹp vô hạn, hăn ôm y, nói: “Bọn họ tệ bạc với ta, bọn họ không yêu ta, bây giờ ... ta rốt cục biết được nguyên nhân rồi.” Nguyên nhân này khiến hăn được giải thoát.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu, đôi môi khô khốc khê nhếch, lời nói ngập tràn lo âu: “Nhưng thế thì người sẽ không có phụ mẫu.” Phụ mẫu thân sinh của hăn đã sớm bị Tôn thị diệt khẩu, không rõ tung tích.

“Nhưng ...” Khóe môi Cố Kiến Thâm cong lên, lộ ra nụ cười mê người thật lòng nhất đời này: “... Ta có người.”

Hăn tạm ngừng, rồi lặp lại: “Liên Hoa ca ca, ta có người.”

Phụ mẫu chỉ mang đến cho hăn vô vàn đau xót và coi thường, chân chính cho hăn ấm áp chỉ có y.

Bây giờ hăn biết rõ mình không phải con ruột của tiên đế, tuy vĩnh viễn mất đi phụ mẫu, nhưng hăn vẫn còn có y.

Cuối cùng hăn đã biết ... hai mươi năm lẻ loi không phải chỉ có một mình hăn.

Hăn gặp Liên Hoa ca ca của hăn.

Y dạy hăn học thuật Nho gia, dạy hăn trị quốc, dạy hăn đối nhân xử thế, còn dạy hăn cường thân kiện thể ...

Sau cùng ... còn dạy hẳn thế nào là yêu.

Cố Kiến Thâm hôn y, trong giọng nói toàn là thỏa mãn: “Đời này có người, vậy là đủ rồi.”

Quốc sử của hẳn.

A Thanh của hẳn.

Liên Hoa ca ca của hẳn.

Tình cảm chân thành đời này của hẳn.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn, trong đôi mắt vô thần bỗng nhiên tỏa ra hào quang mỹ lệ, y cong môi cười theo: “Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền chậm rãi nói: “Ta rất vui khi được gặp người, cũng thật hạnh phúc vì có thể bồi bạn cùng người hơn mười năm.”

Cố Kiến Thâm hôn ngón tay y: “Sau này chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, bên nhau trọn đời.”

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền pha lẫn bi thương, nhưng vẫn sáng ngời như trước, y gật đầu: “Sẽ ... vĩnh viễn ... chúng ta sẽ vĩnh viễn ...”

Y ngưng bật, đầu tựa vào vai hẳn, dường như cực kỳ mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Cố Kiến Thâm ôm y, ôm bảo bối cả đời của mình, dịu dàng vô ngần hôn lên vầng trán dần lạnh ngắt của y.

Bên ngoài đổ mưa, mưa lớn rơi ào ào như đang nước nổ.

Cố Kiến Thâm cẩn thận ôm thân thể lạnh cứng của y.

Hắn thấy ấm áp chưa bao giờ có, như thể đang ở trong căn phòng có bếp lửa đang cháy, bưng nước nóng ấm áp, nóng từ trong ra ngoài.

Thật tốt, dù chỉ trong thoáng chốc ngăn ngủi, hắn cũng đã đạt được ...

Chiếm được sự quan tâm và tình yêu của y mà hắn luôn khát khao.

Đáng tiếc đốm lửa chỉ lóe sáng trong chớp mắt.

Sau khi lụi tàn chính là đêm khuya yên tĩnh, lạnh lẽo vĩnh viễn không có mặt trời.

Thẩm Thanh Huyền đã về Vạn Tú sơn.

“Hai mươi lăm, khiến Cố Kiến Thâm thích người lần nữa” trên ngọc giản rốt cục biến thành xám nhạt.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Trăm Phương Nghìn Kế Dỗ Vợ ~

Hơn mười năm dưới nhân gian chỉ là thoáng chốc trên núi.

Cũng chẳng phải tốc độ thời gian ở thế gian và giới tu chân khác nhau, mà là tiết tấu chậm hơn nhiều, cho nên xuất hiện chênh lệch lớn đến vậy.

Ví dụ chung trà Thẩm Thanh Huyền uống, vì chưa dọn nên bây giờ còn đang tỏa hương nhàn nhạt.

Nếu đặt ở nhân gian thì khó mà tin nổi, một chung trà để hơn mười năm sợ đã phải yên ổn xuống mồ từ lâu, nhưng trà ở đây vẫn hiện ra vẻ lộng lẫy xinh đẹp nhất, linh khí dồi dào, ngoại trừ không còn độ nóng thì phải nói là tuyệt đẹp.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền sẽ không uống trà để hơn mười năm này, trên thực tế y cũng chả có tâm trạng uống trà.

Y quét thần thức, nhận ra người nào đó về rồi ...

Y lập tức thu hồi thần thức, không nói tiếng nào ngồi dưới tàng hoa đào.

Khi Cố Kiến Thâm trở lại bản thể, đau đớn ngưng trệ nơi con tim dường như cuốn về theo linh hồn.

Tuyệt vọng là thế, hối hận là thế, không cam lòng là thế.

Cầu nửa đời, rốt cục cũng cầu được, kết quả chỉ là khoảnh khắc thoáng qua.

So với cô lãnh dài dằng dặc không thấy lối cuối, ầm áp ngăn ngủi kia chỉ bằng không có, nhưng nếu thật sự không có, chỉ sợ cả đời hấn không hiểu nên yêu một người ra sao.

Để tôn ấn huyết thái dương, bị bản thân không có ký ức làm đau cả đầu.

Cái mớ hỗn độn gì thế này? Cứ tưởng phong tỏa ký ức có thể khiến Thẩm Thanh Huyền tháo bỏ phòng bị, đường hoàng yêu đương với hấn, kết quả quậy thành thế này.

Lại nói Thẩm Thanh Huyền ở thế gian quả thật buông đề phòng, nhưng hấn đa nghi thành tật, từ đầu tới cuối không thích y, dự là Thẩm Thanh Huyền nhìn ngọc giản nhất định tức điên người.

Sau đó hấn còn hiểu lầm y, thậm chí giam lỏng y, thể xác kia của y bị dẫn vật thành thế kia chắc cũng chịu tội nhiều lắm ...

Nói thật, Thẩm Thanh Huyền không phải tay về Vạn Tú sơn đã là kỳ tích rồi.

Phải làm sao đây? Cố Kiến Thâm nghĩ ngợi, nên làm gì mới đỡ cho người yêu vui đây?

Ngẫm lại tính cách biệt nữ kia của y, Cố Kiến Thâm thấy đường còn dài và xa lắm.

Cố Kiến Thâm chuẩn bị tinh thần rồi tới Vạn Tú sơn, sẵn sàng bị ngăn ngoài núi, thế mà không ngờ Thẩm Thanh Huyền không dựng lá chắn, để hấn tự do tiến vào.

Chuyện gì thế này?

Thường có câu bất thường tức có trá, Để tôn cực cẩn thận, sợ nhầm một bước liền hứng lấy “Vạn pháp quy tông” hủy thiên diệt địa.

Nhưng đúng là yên tĩnh, trên Vạn Tú sơn không băng sương khắp nơi như trước, cũng không mang tư thái cách người vạn dặm.

Nó không khác mọi ngày, điều này chứng tỏ tâm trạng Thẩm Thanh Huyền dao động không lớn.

Không giận ư? Cố Kiến Thâm không dám chắc.

Hắn đi từng bước, giữa những cánh hoa đào lá lướt thấy được hình bóng trắng nhạt kia.

Y ngồi đó, tay áo bào rộng rũ xuống đất dính lổm đổm hoa đào, tưởng như một dòng thanh tuyến mờ mịt thoát ẩn thoát hiện rót vào hồ đào, nhắc lên vô vàn kiêu diễm và rực rỡ.

Đáng tiếc, dù sắc đào xinh đẹp cỡ nào đi nữa, cũng không sánh bằng khoảnh khắc y ngoảnh đầu lại.

—— Da khiết như ngọc, mắt đẹp tựa sao, ngũ quan tinh tế như giọt sương mai tinh khiết nhất trên núi cao, rơi vào bụi trần, gột rửa nội tâm vạn người.

Nỗi đau kêu gào, thống khổ mất đi người yêu vào phút cuối ở thế gian chiếm cứ toàn bộ trái tim Cố Kiến Thâm.

Ký ức trở về, hắn biết rõ đây là chuyện hoang đường, nhưng cảm xúc vẫn còn sót lại trong linh hồn, nỗi tuyệt vọng đánh mất tình cảm chân thành che ngợp bầu trời, khiến người không biết trốn nơi đâu.

Theo lý trí hắn biết mình không nên làm bừa, nhưng thân thể lại không tự chủ tiến tới, cúi người hôn môi y.

Mất đi mới biết sự trân quý khi tương phùng.

Như bừng tỉnh từ trong ác mộng, Cố Kiến Thâm khẩn thiết muốn xác nhận ... xác nhận y không phải giấc mộng cuồng dại của hắn.

Thẩm Thanh Huyền mặc hần hôn cho thỏa, sức phát hiện tên mặt dày này được nước làm tới, y phất tay áo, mưa hoa đầy trời đột nhiên tụ lại, một bức tường hoa đào ngăn giữa hai người.

Cố Kiến Thâm: “...”

Cách tường đào, Thẩm Thanh Huyền không hề liếc mắt nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm lại ngấm y say đắm: Hoa đào mềm mại, nhưng không mềm bằng da thịt y, hoa đào mỹ lệ, cũng chẳng đẹp bằng dung mạo y ...

Thấy cái vẻ biệt nữ này của y, Cố Kiến Thâm nhất thời mềm cả lòng, hần gõ tường hoa đào, dịu dàng nói: “Lần này người vất vả rồi.”

Đâu chỉ là vất vả? Quả thật mệt chết luôn, được chưa? Hết làm cha rồi làm mẹ, kết quả còn bị hiểu lầm, cuối cùng dầu hết đèn tắt, càng đáng giận là ...

Ngấm lại ngọc giản, Thẩm Thanh Huyền không muốn nói chuyện với hần!

Cố Kiến Thâm dỗ y: “Là ta không tốt, không nên nghi ngờ người ...”

Còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền cách tường đào trừng hần.

Cố Kiến Thâm đành nói: “Nếu người giận cứ tới đánh ta mắng ta, đừng giận hại mình.”

Thẩm Thanh Huyền lại nhìn ngọc giản, tiếp tục im thin thít.

Cố Kiến Thâm vốn đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cho nên lúc này không sốt ruột, tiếp tục chơi chiêu: “Ta dẫn người đi chỗ này đẹp lắm.”

Thẩm Thanh Huyền không muốn đi đâu hết, mở miệng toan cự tuyệt, Cố Kiến Thâm lạnh lẽ, ống tay áo duỗi ra, một tiểu Kim Long mini xuất hiện.

Thẩm Thanh Huyền nhất thời không dời mắt.

Cố Kiến Thâm mau mắn nói: “Tiểu Kim đang ở chân núi, để nó đưa chúng ta đi.”

Câu này quả khiến người động lòng ...

Hơn mười năm không gặp, Thẩm Thanh Huyền vô cùng nhớ Tiểu Kim, vả lại Tiểu Kim không thân cận y, lần nào cũng ngoắc đuôi to với y —— đương nhiên đuôi to vẫn cực kỳ đáng yêu. Nhưng nếu có thể ngồi trên lưng nó, tất nhiên càng thoải mái hơn.

Thẩm Thanh Huyền nhìn tiểu Kim long mini do Cố Kiến Thâm biến ảo ra, nhất thời lòng chộn rộn.

Cố Kiến Thâm gảy gảy ngón tay, tiểu Kim Long mini đập cánh bay về phía Thẩm Thanh Huyền ...

Bịch một tiếng, đầu đập vào tường hoa đào.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng, nhanh chóng mở một kẽ hở cho nó, tiểu Kim Long bay tới, trên đầu có một cục u màu đỏ, mắt vàng rơm rớm, cực kỳ tủi thân.

Thấy dáng dấp này sao Tôn chủ đại nhân còn kìm nén được? Biết rõ là huyền thuật, nhưng vẫn cẩn thận nâng niu, thổi phù phù trên đầu nó.

Tiểu Kim Long mini này là một sợi thần thức của Cố Kiến Thâm, được Thẩm Thanh Huyền thổi như thế, hẳn nhất thời thấy nhột nhạt, chỉ muốn ôm người vào lòng hôn một trận cho thỏa.

Đáng tiếc không vội được, dỗ người là một việc tinh tế cần có kỹ thuật.

Tiểu Kim Long mini giả đã đáng yêu chừng này, vừa nghĩ tới Đại Kim Long đáng yêu siêu cấp vô địch ngay dưới chân núi, Thẩm Thanh Huyền hết nhịn nổi.

Sao có thể bắt bọn nó chờ y lâu đến vậy? Thấm Thanh Huyền lập tức xuống núi.

Cố Kiến Thâm tất nhiên đuổi theo sau.

Hai người sóng vai đi, nhưng ở giữa vẫn ngăn bởi tường hoa đào ...

May mà trên núi không có ai khác, bằng khóc nhất định bị cười chết.

Cố Kiến Thâm phải cố gắng lắm mới khiến miệng mình không cong lên, hết cách rồi ... Tiểu Liên Hoa của hắn đáng yêu quá chừng.

Nhưng không thể cười, cười xong Thấm Thanh Huyền nhất định then quá hóa giận, lúc đó hắn mới thiết sự không được lên Vạn Tú sơn.

Tiểu Kim Long dưới chân núi sốt sắng này giờ, nếu không phải Cố Kiến Thâm hạ lệnh, nó không dám chạy ra làm cay mắt Tôn chủ đại nhân.

Nhưng sau khi thấy Thấm Thanh Huyền, nó vui vẻ hết sức, cảm thấy rất đáng, dù giây tiếp theo Tôn chủ đại nhân quăng cho nó ánh mắt ghét bỏ, trái tim nhỏ của nó cũng có thể chịu được!

Rất nhanh, tiểu Kim Long cảm kích chảy nước mắt, đối với con rồng xấu xí tục tăng như nó, Tôn chủ đại nhân vẫn có thể mỉm cười hiền lành ...

Nha nha nha, y tốt quá đi, người đẹp tâm còn đẹp hơn!

Cố Kiến Thâm không dám để một người một rồng nhìn nhau quá lâu, hắn đưa tiểu Kim Long tới nhằm dụ Thấm Thanh Huyền ra ngoài, không phải đội mũ xanh cho mình.

Giờ hắn đã thăm lắm rồi, không cần thăm thêm nữa đâu.

Lên lưng rồng, tâm tình Thấm Thanh Huyền khoan khoái hơn nhiều, vàng lóe sáng này, vàng rộng lớn này, thiết nhiều thiết nhiều vàng ...

Tôn chủ đại nhân cứ như lão tài chủ ngồi trên núi vàng, cực kỳ phong độ.

Cố Kiến Thâm nhìn tường đào bên cạnh, ung dung bình thản hỏi: “Uống chút trà chứ?”

Trà ở bên hắc, cũng do hắc pha, Thấm Thanh Huyền được hắc hầu hạ thành quen, muốn thỏa thích uống trà thì phải bỏ tường đào.

Nhưng hiển nhiên Tôn chủ đại nhân còn đang dỗi, y bảo: “Không phiền Bộ hạ.”

Y vẫn không muốn nói chuyện với hắc, tiểu Kim Long đáng yêu hơn hắc nhiều!

Cố Kiến Thâm nói tiếp: “Người chỉ mở cửa nhỏ, để nó đưa ly trà qua cho người.”

Thấm Thanh Huyền rất là kiên quyết: “Không!”

Cố Kiến Thâm đành đáp: “Người không uống, vậy ta cũng không uống.”

Dứt lời liền thu hồi ấm trà, móc ra quả cam sáng lóng lánh.

Thấm Thanh Huyền: “...”

Nào nào nào, mọi người cảm nhận chút, Đại Kim Long, vàng rực, bàn bằng hồng ngọc, quả cam đỏ vàng.

Thế này thì sao mà Thấm Thanh Huyền kìm lòng được!

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Muốn ăn không?”

“Không muốn.” Khi Thấm Thanh Huyền thốt ra hai chữ này, trái tim âm thầm rỉ máu! Tuyệt đối tàn nhẫn rỉ máu!

Cố Kiến Thâm vậy mà tin thật, còn cắt trái cây đi.

Thấm Thanh Huyền tức giận làm tường hoa đào dày thêm mấy phần, Cố Kiến Thâm nhận ra, thật sự nhịn hết nổi mà cong môi.

May mà tường hoa đào đủ “dày”, bằng không đã bị Thấm Thanh Huyền thấy, mà thấy thì nhất định sẽ đánh chết hẳn luôn! Tuyệt đối không nường tay!

Qua không lâu sau, đã đến nơi muốn tới.

Cố Kiến Thâm nói: “Chờ một lát.”

Thấm Thanh Huyền muốn xem trong hồ lô hẳn bán thuốc gì!

Cố Kiến Thâm rời lưng Kim Long, lơ lửng giữa trời trôi tới nơi cực kỳ trống trải.

Nhìn thoáng qua thì trông như chẳng có gì, nhưng với tu vi Thấm Thanh Huyền, tất nhiên nhìn ra người này bày mê trận, chỉ không biết sau mê trận cất giấu cái gì.

Cố Kiến Thâm đứng trước Kim Long, tóc dài đỏ thắm tung bay nơi lặng gió, ngay sau đó, tựa như kéo lớp màn che, một màn vô cùng trắng lệt hiện ra trước mặt Thấm Thanh Huyền.

Thấm Thanh nhìn ngẩn người, hoàn toàn ngây dại ...

Phượng Hoàng mọc cực kỳ lớn, lớn một cách khoa trương, những cành cây giương cao điểm nét đỏ tươi, đứng sừng sững giữa đất trời.

Đỏ là đỏ tươi phát sáng, còn đẹp hơn cả biển lửa nóng bỏng, còn chói mắt hơn tà dương đẹp nhất, còn khiến người kinh diễm hơn ráng đỏ chân trời.

Thật sự là ... đẹp quá tưởng tượng.

Cố Kiến Thâm đứng trong vùng trời đỏ tươi, mỉm cười nhìn y.

Phút chốc, Thấm Thanh Huyền cảm nhận được thế nào mới thực sự là cánh chim đỏ thắm, phù dung không bằng.

Cảnh sắc này, và cả người này đều mạnh mẽ dao động tim phổi y.

Trái tim vụn vụn năm chưa hề lay động đang đập kịch liệt, dường như yên lặng đã lâu, lực lượng tích lũy thật nhiều, cho nên giờ khắc này nó hoàn toàn không chịu Thấm Thanh Huyền khống chế.

Thịch thành thịch.

Vang vọng bên tai, chấn động cả huyết mạch.

Tường hoa đào tản ra, cánh hoa phiêu đảng lắng xuống, bừng tỉnh giấc mộng mỹ lệ mà lãng mạn.

Dây dưa hồi lâu, rốt cục cũng thành công.

Khóe môi Thấm Thanh Huyền cong lên, trực tiếp đi tới.

Y vừa rời Kim Long, tay Cố Kiến Thâm liền đuổi tới, Thấm Thanh Huyền nắm tay hắn, hai người bay lên trời, thu hết biển hoa Phượng Hoàng khôn cùng vô tận vào đáy mắt.

Giọng Thấm Thanh Huyền trở nên mềm mại hơn: “Nơi đây quả là đẹp.”

Giờ phút này Cố Kiến Thâm chẳng còn kìm lòng nổi, hắn siết eo y, hôn lên cánh môi nhạt màu ấy.

Thấm Thanh Huyền không tiếp tục chống cự, mặc cho hắn hôn.

Mới đầu Cố Kiến Thâm hôn rất đổi nhẹ nhàng, thử thăm dò chạm vào y, rất nhanh ... khát vọng trong lòng đời sông lấp biển, liều mạng va vào cánh cửa lý trí, cuối cùng phá tan thành mảnh nhỏ.

Không thể nhẹ được nữa, Cố Kiến Thâm vọt vào khoang miệng y, khuynh đảo mọi tình yêu và quyến luyến trong lòng, ngập tràn, sâu đậm, và cả nóng rực.

Dưới chân là biển hoa đỏ tươi, mà trong lòng hắn đã có một đóa hoa đẹp nhất, mê người nhất, rung động lòng người nhất.

Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được, thấy được, đồng thời cũng cực kỳ thích.

Y hôn trả lại hắc, hai người ôm nhau giữa mưa hoa Phượng Hoàng cháy bỏng như lửa, phẳng phất như giữa đất trời chỉ có đôi phương.

Bất chợt, một tiếng chim trong trẻo vang lên, Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn, bắt gặp cảnh tượng càng mỹ lệ gấp bội.

Kim phượng hoàng giương cánh, đuôi dài lướt qua, tựa như để lại kim sa rực rỡ nơi chân trời.

Kim long đã đẹp, kim phượng hoàng càng ... đẹp đến kinh người!

Phượng hoàng vốn đã là thần diệu cực kỳ mỹ miều, mà màu vàng ...

Thẩm Thanh Huyền chưa từng nghe, và cũng chưa từng chứng kiến.

Y không để ý Cố Kiến Thâm, đẩy hắc ra toan chạm vào con chim kia.

Cố Kiến Thâm kéo tay y lại, nói: “Đừng dẫm động chúng nó.”

Thẩm Thanh Huyền lộ vẻ mặt thất vọng: “Không thể chạm vào sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Linh lực trên người người quá nặng, chúng nó sợ người.”

Lần này Cố Kiến Thâm không gạt y, Kim long quẩn quýt y, nhưng loài chim này thực sự sợ y.

Chim chóc sống lâu ở Tâm Vực đã quen với hình thái linh lực bên này từ lâu, một thân đạo khí Thiên Đạo của Thẩm Thanh Huyền thực sự khiến chúng sợ.

Dù sao hai bên đã giao chiến nhiều lần, chim chóc cũng bị tàn sát, sợ hãi khắc trong xương khiến chúng nó không dám tới gần Thẩm Thanh Huyền.

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền tràn đầy tiếc hận, hên là Cố Kiến Thâm có chuẩn bị: “Theo ta.”

Lần này Thẩm Thanh Huyền không dùng dằng nữa, nắm chặt tay hắn theo sát.

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, trong lòng ngọt không sao tả xiết.

Về ngoài Phượng Hoàng mộc vô cùng hùng vĩ, bên trong lại giấu càn khôn, thì ra Cố Kiến Thâm xây một gian thụ ốc trong đấy.

Gian phòng không lớn, nhưng bố cục tao nhã, còn có đình viện nho nhỏ.

Thật ra gian phòng này có ra sao, chỉ cần nằm trong Phượng Hoàng hoa, Thẩm Thanh Huyền nhất định thích cực kỳ.

Cố Kiến Thâm mang y rơi xuống thụ ốc, dẫn y vào trong đình viện.

Trong viện rơi đầy hoa Phượng Hoàng đỏ tươi, giẫm lên như đi trên mây lửa, uyển chuyển đến vô hạn.

Thẩm Thanh Huyền ngồi xuống, Cố Kiến Thâm pha trà cho y, lại đặt quả cam lên bàn.

Vừa ngấm, Thẩm Thanh Huyền liền vui quá chừng, chỉ muốn ở mãi nơi đây không đi đâu hết!

Cố Kiến Thâm thấy mặt y rốt cục giãn ra, trong lòng cũng khoan khoái hơn.

Tốt xấu gì cũng đỡ được người ta vui rồi.

Thẩm Thanh Huyền đứng đắn trầm mê thoáng chốc, sau một lúc lâu mới nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm đứng giữa hoa Phượng Hoàng, người còn đẹp hơn cả hoa, mặc dù Thẩm Thanh Huyền thích cảnh đẹp ý vui, nhưng nghĩ tới ngọc giản, y

lại nhịn không được sinh một trận tà hỏa.

Y nói: “Hành trình đến nhân gian lần này, Bệ hạ thấy sao?”

Cổ Kiến Thâm xấu hổ nói: “Là ta suy nghĩ không chu đáo.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hẩn: “Chỗ nào không chu đáo?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta chỉ muốn tìm thể xác có tư chất tốt, lại nghĩ bản thân không có ký ức, nên thiết lập cho bản thân khả năng đặc biệt, không ngờ ... hoàn toàn phản tác dụng.”

Thể xác hẩn tìm quả thật không tốt lắm, hẩn không muốn bị Thẩm Thanh Huyền dụ dỗ quá nhanh, nên tìm thân thể non nớt, lại sợ quá trẻ con, không đủ tự vệ, nên chọn cái có tư chất tốt còn có năng lực đặc thù.

Kết quả thành tiểu hoàng đế sinh trong gia đình đế vương, đa nghi khuyết thiếu tình yêu, đúng là nhân vật sốt ruột vô cùng.

Trở trâu thay thể xác này dung hợp cực khớp với linh hồn Cổ Kiến Thâm, cho nên tính cách vốn đa nghi chỉ có thêm không bớt, vốn khuyết thiếu tình yêu lại càng thêm ...

Ầy, nói chung đều tại hẩn bất cẩn.

Cổ Kiến Thâm tưởng Thẩm Thanh Huyền sẽ trách đôi câu, ngờ đâu Thẩm Thanh Huyền mở miệng: “Không trách người, người sai là ta.”

Cổ Kiến Thâm sững sờ.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người phải phong tỏa ký ức, sao trước đó có thể tính kỹ mọi chuyện? Ta vốn có ký ức, lý ra nên có trách nhiệm hơn, tại ta sơ suất, luôn nghĩ đây là người, cho nên làm quá nhiều chuyện khiến người nghi ngờ.” Về sau hết cách giải thích, cho nên mắc thêm lỗi lầm.

Y tạm ngừng rồi nói: “Tiểu hoàng đế nhân gian không thích, thậm chí không tin ta, ta quá kinh ngạc và giận quá mức, sau cùng còn bị người hiểu lầm, ta cũng thấy vô cùng sai lầm, đến nỗi không thể nói lý, nhưng không tới mức trách người.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Vậy người ...”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Cuối cùng còn gạt người một trận, thật ra ta không đành lòng, nhưng cục diện khi đó đã như vậy, e rằng khó mà hoàn thành nhiệm vụ. Chúng ta nhọc nhằn khổ sở ở phàm thế hơn mười năm, sao có thể tay không trở về.”

“Về phần ta rời phàm thế sớm hơn, là do thể xác kia bị tổn hại quá rồi, sống ngày nào là chịu tội ngày đó, cho nên phải rời đi trước.”

Nghe đến đây, Cố Kiến Thâm đau lòng quá đổi: “Đều tại ta.” Bây giờ hẳn đương nhiên biết y giả bệnh phá hủy thân thể.

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Suy cho cùng do ta quấy lấy người giúp ta hoàn thành nhiệm vụ.”

Không ngờ y lại nói như thế? Cố Kiến Thâm chợt sinh ra dự cảm không tốt.

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, nhìn quả cam màu đỏ, hỏi hẩn: “Bệ hạ, người thực sự không có hứng thú phi thăng sao?”

Cố Kiến Thâm chần chừ.

Thẩm Thanh Huyền ngược mắt nhìn hẩn.

Cố Kiến Thâm thẳng thắn nói: “Không có hứng thú.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mặc kệ sau này sẽ ngã xuống?” Hiện giờ tu vi họ đã đến đỉnh cao, thọ hạn mà mỗi cảnh giới có thể tiếp nhận có giá trị xác định, thọ mệnh của họ hiện giờ không phải vô hạn, nếu cứ để vậy không phi

thăng, cảnh giới sẽ không tăng lên, sớm muộn gì cũng sẽ suy yếu, cuối cùng hóa thành đất vàng.

Cố Kiến Thâm rũ mắt, nói: “Thời gian đạo trước, ta không có hứng thú sống tiếp.”

Không hiểu sao Thẩm Thanh Huyền chợt nhớ tới câu nói kia của hắn.

—— Ta sao? Một bộ hài cốt ngoài bãi tha ma mà thôi, bò về nhân gian cũng chẳng có chốn về.

Rốt cục Cố Kiến Thâm đã trải qua những gì?

Trước đó Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ hơi tò mò, nhưng hiện giờ thực sự muốn chạm vào chân tướng này.

Y nhìn Cố Kiến Thâm, nhìn thật lâu mới đưa ngọc giản của mình cho hắn.

Cố Kiến Thâm không rõ vì sao, cầm ngọc giản nhìn, nhất thời ...

Trên ngọc giản màu trắng có rất nhiều hàng chữ đang phát sáng, mà dòng cuối cùng lại chói mắt nhất.

“Hai mươi sáu, khiến Cố Kiến Thâm tin người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người thích ta lần nữa, nhưng vẫn không tin ta sao?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Trở lại Vạn Tú sơn, thực ra Thẩm Thanh Huyền không có gì phải tức ... Quả thật khoảng thời gian ở phàm thế đã uất ức lắm rồi, nhưng một cây làm chẳng nên non, ngay cả y cũng có rất nhiều chỗ chưa lo chu toàn.

Cố Kiến Thâm không có ký ức, lại còn lớn lên trong điều kiện hoàn cảnh như thế, miên man suy nghĩ cũng là bình thường.

Lần này nhập thế, y vốn là người gánh trách nhiệm quan trọng, nhưng vì lơ là dẫn đến sự tình đi chệch hướng.

Thực sự không nên cứ mãi trách cứ Cố Kiến Thâm.

Huống chi vì hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng y còn cắn ngược lại hăn một cái thật đau.

Dạy hăn học cách thích, hiểu thế nào là yêu, tìm được ấm áp mà mình khát vọng, nhưng chỉ có được trong thoáng qua.

Loại tuyệt vọng này dù chỉ cảm thụ một lúc cũng đủ khiến người khó chịu.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền không giận vì chuyện này, y giận là vì điều hai mươi sáu trên ngọc giản.

Hai người đã cùng nhau trải qua biết bao chuyện, thế mà trước giờ Cố Kiến Thâm chưa từng tin y.

Hăn thích y, thích tận hai lần, nhưng vẫn không thể tin y.

Sao Thẩm Thanh Huyền có thể không giận!

Cố Kiến Thâm nhìn ngọc giản màu trắng, hơn nửa ngày vẫn không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền đứng trong biển hoa Phượng Hoàng ngập trời, nhưng không thấy vui vẻ.

Mãi tới khi Cố Kiến Thâm chậm chậm mở miệng, giọng nói pha lẫn mờ mịt: “Xin lỗi, ta không hiểu cảm giác tin tưởng là thế nào.”

Thẩm Thanh Huyền đột nhiên quay đầu, đôi mắt nhìn hăn chăm chăm.

Cố Kiến Thâm lấy ngọc giản đỏ của mình ra, đưa cho Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền thấy điều hai mươi sáu của hắc, trên đó viết “Để Thẩm Thanh Huyền tiến vào nội tâm người.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt.

Nhiệm vụ của hai người họ ... nom như thể khác nhau, nhưng thực chất lại có liên quan.

Tiến vào nội tâm Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền có thể giành được sự tin tưởng của hắc.

Đây là nhiệm vụ nhân quả, hoàn thành của Cố Kiến Thâm đồng nghĩa hoàn thành của Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắc, dò hỏi: “Ta có thể không?”

Tiến vào nội tâm cần phải được Cố Kiến Thâm đồng ý, y mới có thể chạm vào tâm hắc.

Cố Kiến Thâm cười khở, khẽ nói: “Không phải ta không muốn, mà là ta không biết nên làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền tạm ngừng, lại hỏi: “Không bằng ... tâm sự với ta?”

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chuyện Thượng Đức phong năm đó chắc chắn là điểm mấu chốt.

Cố Kiến Thâm nói: “Thực ra đoạn ký ức đó của ta bị phong ấn.”

Thẩm Thanh Huyền nhíu mày: “Phong ấn?”

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Năm đó ta tới Tâm Vực, được nghĩa phụ cứu, ông phong ấn ký ức khi ta còn ở Thượng Đức phong.”

Thẩm Thanh Huyền vỡ lẽ: “Cho nên ngay cả người cũng không biết ...”

“Đúng.” Cỗ Kiến Thâm nói tiếp, “Cả ta cũng không biết đến cùng năm đó đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết mình giết hơn mười sư huynh đệ đồng môn, tắm máu Thượng Đức phong, bị trời phạt, cửu tử nhất sinh đi qua Vọng Tảo Tinh Hải.”

Độc đoạn hai người hôn nhau giữa muôn vàn cánh hoa kèm theo nghe điệp khúc bài này phải nói là cảnh đẹp ý vui ~

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Vậy mà lại như thế ...

Thẩm Thanh Huyền cũng thực sự không ngờ tới, y nhú mày nghĩ một lúc rồi nói: “Năm đó ta du học bên ngoài, cũng không biết bên các người xảy ra chuyện gì.”

Cố Kiến Thâm nói: “Dù người có ở Vạn Pháp tông, chưa chắc đã biết rõ nội tình.”

Thẩm Thanh Huyền thừa nhận, tuy lúc đó y có bối phận cao, song vẫn còn nhỏ, không có khả năng tiếp xúc chuyện này.

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y, ngập ngừng hỏi: “Người cũng cảm thấy ta là kẻ cực kì tàn bạo sao?”

Thẩm Thanh Huyền trả lời cực nhanh: “Không phải.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, trong mắt là một mảnh nhu hòa: “Chỉ mong sẽ không khiến người thất vọng.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người chớ suy nghĩ lung tung, ta biết người là người thế nào.”

Để Thẩm Thanh Huyền nói ra những lời như vậy thật sự rất không dễ dàng.

Cố Kiến Thâm mềm mại cả lòng, ngữ khí cũng ngày càng ôn hòa: “Kỳ thực nhiệm vụ này ... Ta biết nên làm thế nào.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc nói: “Người biết?”

Cố Kiến Thâm đã từng cho rằng cả đời mình sẽ không bao giờ nói ra câu này, nhưng lúc này hắn lại nói, nói ra lời khó nói nhất với người mà mình chưa từng dám nghĩ.

Hắn nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền: “Người nguyện ý tiến vào huyễn cảnh tâm ma trong lòng ta không?”

Thẩm Thanh Huyền giật mình, nửa ngày y mới hoàn hồn nói: “Người ... không ngại ư?”

Huyễn cảnh tâm ma là nơi vô cùng riêng tư, hầu như hết thầy tu sĩ đều sẽ có một nơi không thể đụng vào giống thế.

Tâm ma là chướng ngại nhất định phải loại bỏ trên con đường tu chân, nhưng tâm ma chỉ có thể giảm bớt, chứ không thể bị diệt trừ hoàn toàn.

Loại bỏ một tâm ma thì đơn giản, nhưng sau này vẫn sẽ có ngàn vạn tâm ma ra đời.

Nghe nói chỉ khi phi thăng mới có thể triệt để thoát khỏi tâm ma, nhưng đó cũng chỉ là nghe nói, dù sao tu sĩ sau khi phi thăng đều không quay về, cụ thể làm sao thì chẳng ai rõ.

Đối với tu sĩ, tâm ma là nguồn bệnh không thể thoát khỏi, đồng thời cũng là sự tồn tại yếu ớt nhất.

Đến cảnh giới này của Thẩm Thanh Huyền, có thể thông qua thần thức tiến vào huyễn cảnh tâm ma trong lòng đối phương, thậm chí có thể nhờ vào đó hủy diệt đối phương.

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền không thể làm gì Cố Kiến Thâm, nhưng nếu Cố Kiến Thâm thật sự để y tiến vào huyễn cảnh tâm ma của hắn, y có thể dễ dàng giết Cố Kiến Thâm trong đó, dẫn đến thực sự giết chết hắn.

Cho nên Thẩm Thanh Huyền mới hỏi hần, thật sự không ngại sao?

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Không sao.”

Thẩm Thanh Huyền chăm chú nhìn hần: “Lỡ như ta giết người.”

Cố Kiến Thâm cười đến vô tư: “Vậy thì cứ giết.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần hồi lâu, vô cùng buồn bực: “Ngay cả tính mệnh người cũng có thể giao phó cho ta, vậy mà không tin ta?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta cũng muốn biết nguyên nhân.”

Thẩm Thanh Huyền không nhịn được trừng mắt nhìn ngọc giản đáng đánh của y.

Tiểu Bạch run lấy bấy, Cố Kiến Thâm lập tức che chở cho nó: “Được rồi, đừng dọa nó, nó không hỏng.”

Thẩm Thanh Huyền hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy nó hỏng rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Dù sao ngọc giản của ta cũng tuyên bố nhiệm vụ để người đi vào nội tâm ta, cho nên người vào huyền cảnh tâm ma trong lòng ta xem đi.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Có thể tìm thấy ký ức bị phong ấn của người không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Có thể, ta hy vọng người cởi bỏ phong ấn, ta cũng muốn biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Thẩm Thanh Huyền lặp lại câu hỏi: “Người thật sự không ngại sao?”

Cố Kiến Thâm cầm tay y nói: “Nếu ngại thì sẽ không để người vào.”

Cũng đúng ... nếu như Cố Kiến Thâm không muốn, hoàn toàn có thể không đề cập tới, y cũng sẽ không chủ động nhắc đến vấn đề này.

Thẩm Thanh Huyền ầm áp trong lòng, bảo đảm: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được mấu chốt, tìm ra chân tướng!”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ừm.” Lần này hẳn chưa nói ta tin người, bởi vì nhiệm vụ trên ngọc giản sờ sờ ở đó, nếu nói ba chữ này sẽ thành chuyện cười.

Tiến vào huyện cảnh tâm ma chẳng hề phiền phức, dùng năng lực của Thẩm Thanh Huyền lại càng dễ dàng.

Chỉ có điều hai người cần phải ngồi thiền, cho nên cần tìm một nơi an toàn.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Về Vạn Tú sơn đi.” So với nơi này an toàn hơn.

Cố Kiến Thâm nói: “Được.”

Trước khi đi, Thẩm Thanh Huyền vô cùng không nỡ, chăm chú nhìn Phượng Hoàng mộ rất lâu.

Cố Kiến Thâm chợt nhớ tới một chuyện, hẳn kéo tay y nói: “Thiếu chút nữa quên mất, đi ... mang người đi xem đồ tốt.”

Thẩm Thanh Huyền ngập tràn mong đợi: “Gì thế?”

Cố Kiến Thâm mang theo y xuyên qua hoa Phượng Hoàng đỏ tươi, dừng ở một nơi cực kì bí mật.

Cố Kiến Thâm nói: “Nhỏ giọng chút, đừng kinh động tới chúng nó.”

Dứt lời hẳn cẩn thận phẩy hoa Phượng Hoàng, lộ ra một tổ chim non vàng rực.

Thẩm Thanh Huyền ngây ngẩn cả người.

Chim non còn tưởng là mẹ đến, chiêm chiếp líu lo, lông chim vàng óng cả người run run, gương miệng nhỏ, lộ ra đầu lưỡi non hồng, đòi ăn.

Chúng nó ... thật quá đáng yêu!

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng nói: “Chúng nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, người có thể đụng vào.”

Trước khi thành niên kim phượng hoàng mẫn cảm cực kỳ, Thẩm Thanh Huyền muốn sờ cũng không sờ được.

Bây giờ chim non còn chưa nhanh nhạy, hơn nữa tương đối quen thuộc Cố Kiến Thâm, cho nên thời điểm Thẩm Thanh Huyền đưa tay ra, chúng nó còn thân mật cọ vào tay y.

Thẩm Thanh Huyền hí mắt lại, quả nhiên cả trái tim bị cọ mềm!

Trên đời này sao lại có đám nhóc đáng yêu đến vậy!

Cố Kiến Thâm thấy y như thế, trong lòng cũng bật ra một câu tương tự ...

Sao lại có người đáng yêu đến vậy.

Hắn bằng lòng đưa tất cả màu vàng và đỏ trên thế gian này tới trước mặt y, chỉ để đổi lấy nụ cười xinh đẹp của người ấy.

Chim non cọ ngón tay Thẩm Thanh Huyền cả buổi mà vẫn không được ăn, nó hơi giận, lại bắt đầu cao giọng hót vang.

Thẩm Thanh Huyền lấy làm sốt ruột: “Bọn nó đói bụng phải không?”

Cố Kiến Thâm nắm tay y nói: “Đi thôi, chút nữa cha mẹ chúng về mà thấy chúng ta là sẽ chuyển nhà mất.”

Thẩm Thanh Huyền cả kinh: “Hình như chúng nó về rồi.”

Cố Kiến Thâm mang theo y nhảy lấy đà mấy cái bỏ đi thật xa.

Thấy Thẩm Thanh Huyền cứ ngoảnh đầu nhìn, Cố Kiến Thâm dỗ dành nói: “Chờ sau này lại mang người đến xem.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ!”

Cố Kiến Thâm nhìn y mà không sao kìm được nụ cười trên môi, thế là xáp tới hôn một cái.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn hắn, cười nói: “Muốn hôn thì hôn đi.”

Thế này ai chịu cho nổi? Cố Kiến Thâm tất nhiên ngậm chặt môi y, cuồn nhiệt hôn cho thỏa.

Hai người hôn tới khi bén lửa, Cố Kiến Thâm hết hôn lại bắt đầu sờ loạn khắp nơi.

Thẩm Thanh Huyền không ngăn cản, mặc hắn trút bỏ y phục mình, thậm chí còn nóng lòng muốn cởi đồ hắn.

Cố Kiến Thâm mơ hồ biết y đang nghĩ gì, tuy hơi buồn cười nhưng vẫn dung túng y, tùy ý y cởi y phục hắn.

Đúng như dự đoán, khi nhìn thấy bả vai hắn, đôi mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức nhìn chằm chằm.

Cố Kiến Thâm ấn y lên bả vai mình, Thẩm Thanh Huyền liền đuổi đầu lưỡi liếm.

Rất nhẹ và rất ngứa, rõ ràng rơi trên da thịt lại như cọ xát vào trong tim, Cố Kiến Thâm nhin hết nổi, tức khắc đẩy ngã y, càn rỡ hôn một trận.

Hai người làm việc này đã là xe nhẹ chạy đường quen, tới bước cuối cùng, Cố Kiến Thâm nhìn y: “Hay là ... thực hiện mấy nhiệm vụ trước đó đi?”

Thẩm Thanh Huyền lập tức nguýt hắn: “Ta ở trên?”

Cố Kiến Thâm cười cong mắt: “Người yêu ta không?”

Thẩm Thanh Huyền không trả lời, ngược lại một cước đá văng hắn: “Tin cũng không tin ta, còn muốn đè ta, chờ xem!”

Cố Kiến Thâm nắm chân y, dùng sức hôn lên mu bàn chân trơn bóng: “Được, chờ người khiến ta tin tưởng người.”

Thâm Thanh Huyền ngửa ngáy trong lòng, không biết vì tư thái ám muội này của hắn hay vì lời nói đầy ám chỉ kia.

Y không để ý trên dưới lắm, chẳng qua ... y thực sự muốn khiến Cố Kiến Thâm tin y.

Dường như chỉ có thế thì lòng y mới an ổn được.

Hai người về Vạn Tú sơn tắm rửa, xong xuôi Cố Kiến Thâm bắt đầu căn dặn y: “Người nhớ cẩn thận, vì có thần thức của nghĩa phụ ta trong đó nên có thể sẽ không dễ chịu.”

Thực ra huyễn cảnh tâm ma của hắn rất phức tạp, không đơn giản chỉ là chấp niệm của hắn, còn có phong ấn của nghĩa phụ hắn nữa, cho nên muốn cởi bỏ sẽ không đơn giản như trong tưởng tượng.

Thâm Thanh Huyền nói: “Người yên tâm, ta biết cân nhắc.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Phải đặt an toàn bản thân lên trên hết, thấy không ổn thì nhanh chóng thoát ra.”

Thâm Thanh Huyền gật đầu nói: “Ta hiểu.”

Cố Kiến Thâm vẫn không tài nào yên tâm, tiếp tục dặn: “Nhất định phải nhớ kỹ, đây là ảo cảnh do ta tạo ra, có chân thật cỡ nào cũng là giả, đừng sa vào sâu quá.”

Thâm Thanh Huyền hơi kinh ngạc: “Ta biết rõ là tâm ma, sao có thể tưởng là thật?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta tinh thông ảo thuật, cho nên giỏi nắm giữ ký ức, ảo cảnh có thể làm giả.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn rất tự tin: “Không sao đâu, lòng ta nắm chắc.”

Những gì có thể nói đều đã nói, Cố Kiến Thâm chỉ có thể hôn y rồi bảo: “Ta chờ ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Yên tâm, ta nhất định sẽ tìm ra chân tướng vì ngươi.”

Mãi đến khi Thẩm Thanh Huyền tiến vào huyễn cảnh tâm ma của Cố Kiến Thâm, y mới hiểu vì sao Cố Kiến Thâm dặn dò y nhiều như vậy.

Dùng giả đánh tráo ...

Nơi này làm gì có vết tích làm giả?

Vạn Pháp tông biến mất mấy ngàn năm trước gần ngay trước mắt, sư phụ đã sớm phi thăng của y, các sư huynh tinh tọa, tất cả đều ở nơi đây ...

Cứ như không phải y đi vào tâm ma của Cố Kiến Thâm, mà là trở lại vạn năm trước, về thời niên thiếu xa xôi tưởng chừng như đã quên mất.

Tác giả có lời muốn nói: Ai mà chẳng có thời trẻ trâu? Thẩm Thanh Huyền không hề quen biết bản thân vạn năm trước 【mặt chó】

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ai Mà Không Có Thời Niên Thiếu

Thẩm Thanh Huyền vừa tiến vào thì đã đứng trên một thanh phi kiếm.

Có thể nói kiếm này khá là đặc biệt, toàn thân vàng óng, không phải vàng anh ánh, mà là vàng đất, thấp kém như giấy vàng.

Dù là thẩm mỹ của Tôn chủ đại nhân cũng thấy thanh phi kiếm này quá xấu.

Y toan nhảy xuống, bên dưới bỗng có tiếng quát chói tai đầy sốt ruột: “Sư đệ! Xuống mau! Lát nữa bị sư phụ bắt gặp coi chừng lại quất người bây giờ.”

Mới đầu Thẩm Thanh Huyền không để ý lắm, cứ nghĩ chắc chả phải kêu mình đâu, cho nên không coi là chuyện to tát.

Sau đó, một đại hán vạm vỡ bay lên, xách y như xách một con gà con.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Vạn vạn năm ... Y làm gì còn bị đối xử kiểu này? Thẩm Thanh Huyền hơi mờ mịt.

Đại hán lo muốn nổ phổi: “Người nói coi, bao nhiêu phi kiếm trên phẩm lại không cần, cứ muốn dùng cái hàng rách nát này, quan trọng còn xấu muốn chết! Sư phụ chúng ta ghét nhất tục vật phàm thế kiểu này, người đừng chọc lão nhân gia tức được không!”

Thẩm Thanh Huyền mất thật lâu mới tỉnh táo lại ...

Thanh niên trước mặt cỡ chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, vóc người cao to khôi ngô, gương mặt hàm hậu chất phác, khi nói chuyện giọng vang như chuông lớn.

Hắn là thập nhất sư huynh của Thẩm Thanh Huyền, tên Vũ Chấn Hải.

Vũ Chấn Hải có một thân công phu ngoại gia tuyệt vời, nhưng tâm pháp bên trong trước sau khó thành, chỉ sống ngắn ngủi hơn 700 tuổi liền bỏ mình.

Theo lý thuyết Thẩm Thanh Huyền không nhớ được vị sư huynh mất sớm này, nhưng giờ gặp lại, tên, vẻ ngoài, tính tình của hắn đều tràn vào đầu y, rõ ràng và sống động như thế.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Sư huynh ... cố ta đau.”

Nghe y nói vậy, Vũ Chấn Hải vội vã buông cổ áo y ra, nhanh chóng vòng ra trước nhìn y: “Sao lại đỏ? Trách huynh! Trách huynh không biết nặng nhẹ, da thịt người non cỡ này ... Người chờ đây, sư huynh đi lấy thuốc cho người.”

Thẩm Thanh Huyền kéo ống tay áo hắn, nói: “Không sao, lát nữa là ổn thôi.”

Vũ Chấn Hải hỏi y: “Thật sự không sao?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn: “Không sao.”

Vũ Chấn Hải bị nụ cười của y dọa sợ, qua một hồi, hắn yên lặng móc ba viên linh thạch màu đỏ từ trong ống tay áo.

Đã lâu Thẩm Thanh Huyền không thấy những thứ này, bây giờ gặp không khỏi hơi hoài niệm.

Thấy y cứ nhìn chòng chọc, Vũ Chấn Hải lộ vẻ quả nhiên là thế, hắn bỏ ba viên linh thạch đỏ này vào tay y, dặn dò: “Tha thứ cho sư huynh nhé?”

Thẩm Thanh Huyền chưa phản ứng kịp.

Vị sư huynh hàm hậu thành thật này thấy y không lên tiếng, còn tưởng hối lộ chưa đủ, không khỏi nhăn mặt nói: “Tiểu sư đệ à, gần đây sư huynh nghèo lắm, chỉ có chút gia sản này thôi, người nhận đi mà! Tuyệt đối đừng mách sư phụ, được không?”

Cuối cùng, Tôn chủ đại nhân coi như nghe rõ tức thì nổi đầy sọc đen ...

Vừa rồi y chỉ cười thân thiện với huynh ấy thôi, sư huynh y nào bộ cái gì vậy!

Vũ Chấn Hải lại chớp chớp mắt: “Người bỏ qua cho sư huynh nhé! Về rồi sư huynh dành dụm tiền, mai này mua đồ tốt cho người.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Trước kia y là người như vậy sao? Trước kia y là kiểu người như vậy hả!

Y sẽ vì chút đánh rắm này mà đi mách lẻo? Còn dựa vào đó mà bắt chẹt sư huynh ư?

Đùa ... đùa gì thế!

Không có khả năng, trước đây y tuyệt đối không phải như vậy!

Tôn chủ đại nhân không tin, tuyệt đối không tin, tuy y mơ hồ có đoạn ký ức như thế thật ...

Trước đây y có linh thạch đủ màu, màu vàng màu đỏ lại có không ít, mà sau này hai màu linh thạch đó bị cấm lưu thông.

Nguyên nhân? Hình như sư phụ y hạ lệnh cấm, thủ tiêu hai màu linh thạch này.

Tại sao hạ lệnh cấm kiểu đó?

Thẩm Thanh Huyền câm nín, quật cường nghĩ ... Nhất định không có xúu dính líu gì tới y!

Trước mắt vì để Vũ Chấn Hải an tâm, Thẩm Thanh Huyền nhận linh thạch đỏ, thuận tiện nói: “Sư huynh đừng nghĩ nhiều, chút chuyện nhỏ này sao ta lại nói với sư phụ.”

Vũ Chấn Hải thở phào nhẹ nhõm, may mà mình mang theo ba viên linh thạch đỏ.

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y thực sự không phải vì linh thạch mới không đi cáo trạng, y sẽ không đi cáo trạng thật mà!

Thôi đi thôi đi, bây giờ y cũng không phải ở thời niên thiếu chân chính, so đo chuyện này để làm gì?

Vả lại đây chẳng qua chỉ là ảo cảnh, cần gì phải sốt sắng.

Vũ Chấn Hải lại nói: “Thời gian không còn sớm, mai huynh sẽ dạy người ngự kiếm, lúc này nhanh nhanh tới Ngộ Đạo đường đi!”

Thì ra thập nhất sư huynh đang dạy y ngự kiếm ...

Hmm ... Thực ra ngày mai y có thể dạy sư huynh làm sao ngự phong ...

Mà thôi, y vào ảo cảnh chủ yếu tìm Cố Kiến Thâm, không cần quá để bụng những việc khác.

Thời gian trôi qua đã lâu, Thẩm Thanh Huyền mơ hồ nhớ Ngộ Đạo đường là nơi đệ tử Vạn Pháp tông học tập.

Đạo ấy Vạn Pháp tông chưa có phân chia đệ tử nội ngoại như sáu phái đời sau.

Phàm là vào tông môn, tất cả đều là đệ tử chính thức, điểm đặc biệt duy nhất là được chưởng môn, phong chủ, các đường chủ cùng trưởng lão thu làm

đệ tử thân truyền.

Đương nhiên đệ tử thân truyền thời này khác biệt rất lớn so với hậu thế.

Sư phụ Thẩm Thanh Huyền là phong chủ Thượng Tín phong, cũng là tông chủ Vạn Pháp tông không lâu sau, đệ tử thân truyền của lão tổng cộng có mười chín người, Thẩm Thanh Huyền xếp mười chín, cũng là đồ đệ cuối cùng của lão.

Phong chủ Thượng Tín là người có đệ tử thân truyền ít nhất, chủ yếu do sau khi thu Thẩm Thanh Huyền, lão bắt đầu tiếp nhận vị trí tông chủ, vì quá bận nên không còn thời gian dạy dỗ đồ đệ, cho nên không thu nữa.

—— Chứ không phải tại Tôn chủ đại nhân quá quậy nên sư tôn quyết định “triệt sản” đâu!

Có ít đệ tử thân truyền nhất vậy mà đã mười chín người, nhiều tới mức đếm không xuể, nghe đâu phong chủ Thượng Thủy phong cả đời đều thu đồ đệ, đệ tử thân truyền đông như quân Nguyên.

Vạn pháp tông to như thế, chỉ cần vứt tảng đá, cơ bản có thể đập trúng ba đệ tử thân truyền của Thượng Thủy phong.

Cho nên đệ tử thân truyền hiện giờ không cao quý bằng đời sau.

Như rất nhiều đệ tử nói: Muốn làm đệ tử thân truyền ấy hả? Cứ lên Thượng Thủy phong một chuyến, ra rồi có không muốn làm đệ tử thân truyền cũng không được!

Mọi người ra ngoài toàn nói mình là đệ tử thân truyền, còn không bằng nói mình ở phong nào ...

Địa vị đệ tử trong tông không có ý nghĩa, tất cả đều giống nhau, thân truyền hay không cũng phải tới Ngộ Đạo đường học, đến Thí Luyện đường nhận thí luyện ... Tới đợt còn phải tham gia các loại khảo hạch nhỏ, trung bình, lớn ...

Chỗ tốt của Thẩm Thanh Huyền là sư phụ không rảnh, sư huynh chăm, bên trên có mười tám sư huynh, ngoại trừ những người vân du bên ngoài, hoặc quan hệ nát bét với y, còn sót lại không ít người có thể dạy y đàng hoàng, ví dụ thập nhất sư huynh trước mắt – Vũ Chấn Hải.

Thẩm Thanh Huyền ngoan ngoãn tới Ngộ Đạo đường “lên lớp”, không chừng có thể gặp Cố Kiến Thâm, cho nên rất tình nguyện.

Y nói tạm biệt với Vũ Chấn Hải: “Sư huynh, ta phải đi rồi!”

Vũ Chấn Hải nói: “Nhớ thay y phục.”

Chắc vừa nảy y tập võ với Vũ Chấn Hải nên mặc trang phục đoàn đả, muốn lên lớp đương nhiên phải thay xiêm y.

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên thừa vâng.

Y lần theo ký ức tìm về tẩm cư mình, vừa vào dòm ...

Ầy ... sao toàn mấy thứ linh tinh gì không vậy!

Y thích vàng đỏ, không sai, nhưng không tọc tới mức này!

Đặc biệt là mấy năm gần đây được Cố Kiến Thâm nuôi quen rồi, tầm mắt cao hơn nhiều, như mắt đỏ của hãn, như tiểu Kim Long, như hoa Phượng Hoàng và chim non ...

Cái nào mà chẳng vàng chẳng đỏ chẳng sáng?

Nhưng thứ trước mắt là gì đây ...

Cái bàn vàng như đất vụn thu bị xói mòn, hình như còn bị gỉ, màn giường màu đỏ như chôm từ Câu Lan viện, còn cái này nữa ... cục đá nát trong vàng có đen, trong đỏ có trắng cực kỳ không tinh khiết ...

Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên thấu hiểu tâm trạng của sư phụ mình.

Thảo nào bị lão ném về Vạn Tú sơn, nhìn thấy đồng đồ này, không trực xuất y khỏi sừ môn đã thật lòng thương y lắm rồi.

Thẩm Thanh Huyền nhẫn nại mở tủ quần áo ra, ngay tức khắc muốn mù hai con mắt luôn.

Hồng y không xấu, ngược lại còn đẹp và tao nhã, cứ tham khảo Cổ Kiến Thâm ...

Màu vàng không xấu, ngược lại còn sáng lóa mắt, cứ nhìn tiểu Kim Long là biết ...

Nhưng xiêm y trước mắt ... Đúng là khiến Tôn chủ đại nhân sâu sắc hiểu hai chữ vàng đỏ cũng có thể xấu quá đáng!

Trước kia y như vậy sao? Không có thẩm mỹ cỡ đó hả?

Thẩm Thanh Huyền không phục, y cho rằng nhất định huyền thuật của Cổ Kiến Thâm không tinh, hư cấu không đủ thật!

Song thực tế ... thế gian này không ai tinh thông huyền thuật hơn Cổ Kiến Thâm ...

Thi triển huyền thuật không yêu cầu người thi thuật biết gì, mà là tái hiện tồn tại chân thật nhất trong ký ức người bị thi thuật, dựa theo luật khách quan và đạo lý xây dựng ảo cảnh vô tuyến tiếp cận hiện thực.

Thẩm Thanh Huyền hiểu chứ, chẳng qua y không muốn thừa nhận mà thôi ...

Thẩm Thanh Huyền lục lọi tủ quần áo cay mắt cả buổi, miễn cưỡng tìm được một bộ y phục không tới mức vắn vẹo.

Nhưng trên thực tế rất muốn đi chết.

Màu vàng chủ đạo, đường viền màu đỏ, cảm nhận chút coi, một thân xiêm y này diêm dúa tới chừng nào.

Dù là giá trị nhan sắc của Tôn chủ, mặc vào cũng chẳng ai dám nhìn thẳng.

Đúng là tương phản quá lớn, gương mặt xinh đẹp thanh lãnh bậc này, lại phối với y phục này.

Ờm ... Thẩm Thanh Huyền đang lưỡng lự giữa trần trụi ra ngoài hay mặc y phục này.

Thôi thôi ... nếu trần trụi ra ngoài thật, không chừng sư phụ tức ngất luôn.

Thẩm Thanh Huyền ra khỏi phòng, không rõ năm đó mình có suy nghĩ gì ...

Sợ là đầu có bệnh chắc luôn!

Hên là y vừa ra ngoài, đã có tiếng quát giáng xuống: “Hỗn tiểu tử này! Mặc như vậy còn ra thể thống gì!”

Hồi trước Thẩm Thanh Huyền ghét vị thất sư huynh này nhất, bây giờ nghe giọng hần thấy sao mà thân thương.

Y ngược mắt nhìn, nhìn thấy nhanh niên trong ký ức.

Hắn vận bạch y, trắng tinh thuần khiết, một đầu tóc đen tung bay không rối, ngọc quan là màu xanh nhạt trong suốt nhất, quả nhiên tiên khí ngời ngời.

Thất sư huynh vừa đáp xuống đất đã răn dạy: “Xiêm y hôm trước ta cho ngươi đâu? Sao không mặc? Nói bao nhiêu lần ngươi mới chịu nghe! Người mặc vậy xấu muốn chết, Ngộ Đạo đường nhiều người phong khác như vậy, người mặc thành kiểu này là muốn làm mất hết mặt mũi Thượng Tín phong chúng ta!”

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tán thành câu này.

Thất sư huynh ở sát bên cạnh y, lúc này đã kéo tay y vào phòng mình.

Thẩm Thanh Huyền đuổi theo sau, nóng lòng đổi một thân xiêm y.

Vừa vào phòng, thất sư huynh lập tức nghi ngờ nhìn y: “Không phải người giở trò gì nữa đó chứ?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thất sư huynh lườm y: “Hôm nay sao tự dưng ngoan vậy? Không phản kháng?”

Thẩm Thanh Huyền nào biết vạn năm trước mình phản kháng thất sư huynh kiểu gì ...

Thất sư huynh lại nói: “Thu hồi ý đồ của người đi, dám quấy rối ta lập tức ném đồng bảo bối của người trước chỗ ngồi sư phụ!”

Thẩm Thanh Huyền thấy cảm xúc trong lòng ngổn ngang, trước đây y thực sự như vậy hả? Sao một hai người đều ...

Thất sư huynh đã bắt đầu xé y phục y.

Hình ảnh này cực kỳ vi diệu, nhưng mặc ai nhìn vào cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Bởi vì Thẩm Thanh Huyền ăn mặc thực sự quá xấu, thần tiên như thất sư huynh sao có thể dòm ngó y? Hẳn chỉ cực độ ghét thân y phục rách rưới này, ước gì nghiền chúng thành tro.

Lột sạch Thẩm Thanh Huyền rồi, thất sư huynh mở tủ quần áo ra ...

Lần đầu Thẩm Thanh Huyền mới thấy bạch y trắng tinh thuần khiết cũng rất đẹp.

Thất sư huynh lựa trái chọn phải, sau cùng cầm một bộ hơi nhỏ.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sư huynh, ta tự mặc là được.”

Thất sư huynh cười ha ha: “Tự người mặc? Ta không có nhiều y phục cho người xé đâu!”

Hiển nhiên hẳn cho rằng Thẩm Thanh Huyền muốn thừa dịp hủy bộ xiêm y cùng cỡ duy nhất còn sót lại này ...

Thẩm Thanh Huyền oan, vạn vạn năm chưa từng oan như bây giờ.

Thất sư huynh vừa mặc y phục cho y vừa uy hiếp: “Nếu người dám ném luôn bộ này, ta đánh gãy chân người.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y biết tại sao mình ăn sâu bén rễ không thích thất sư huynh rồi.

Thất sư huynh mặc y phục tử tế cho y, cột mái tóc dài y lên, rồi cài thêm ngọc trâm trên búi tóc.

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền chỉ mới mười ba – mười bốn tuổi, là độ tuổi mơn mớn, gương mặt tinh xảo, ăn mặc như vậy trông khá giống bé gái.

Thẩm Thanh Huyền uyển chuyển nói: “Sư huynh, không bằng ...”

“Câm miệng!” Thất sư huynh nói, “Ta không bắt người mang ngọc quan, nhưng đừng mong đeo cái gì xanh vàng đỏ! Mặt đẹp thì đừng có làm xấu cho ta!”

Thực sự Thẩm Thanh Huyền muốn mang ngọc quan hơn ...

Nhưng độ tin cậy của y quá thấp, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Chỉnh lý lại trang phục, thất sư huynh vui mừng ra mặt: “Với tư thái dung mạo này, thế mới là tiểu thập cửu của Thượng Tín phong chúng ta chứ.”

Thẩm Thanh Huyền thở dài nhìn bản thân chưa trút hết nét trẻ con.

Thất sư huynh tưởng y còn buồn bực, hiếm khi mềm giọng nói: “Ở viện chúng ta thì ta không quản người làm chi, nhưng đã ra ngoài nhất định phải mặc đàn ông, sư phụ tự hào vì người, người đừng làm tổn thương trái tim lão nhân gia.”

Thẩm Thanh Huyền nghe mà cảm khái hết sức.

Thất sư huynh này ... nhìn thì ưa soi mói bắt bẻ, nhưng cực kỳ tôn sư trọng đạo, kính yêu đồng môn, là tu sĩ vô cùng ưu tú.

Thất sư huynh đưa y xuống núi.

Thực chất họ vừa ra khỏi viện, Thẩm Thanh Huyền lập tức thu hút vô số ánh nhìn.

Có nhìn y cũng có nhìn thất sư huynh, hai người họ đứng cùng nhau, có thể nói cân nhan sắc cho Thượng Tín phong.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là y phải mặc y phục đàn ông, mà có thất sư huynh ở đây, y không muốn mặc đẹp cũng khó.

Ngắm kỹ lại, thời niên thiếu danh tiếng bên ngoài của y vô cùng tốt.

Tư chất trác tuyệt, ngộ tính cực cao, tu vi tinh khiết, cảnh giới vĩnh viễn dẫn trước đồng lứa, dung mạo còn xinh đẹp, hơn nữa được thất sư huynh chăm chút ăn mặc, y càng thêm tiên khí tung bay, về sau cân luôn nhan sắc cả Vạn Pháp tông.

Bây giờ nghĩ lại, y có được tiếng tăm như thế không thể không kể công thất sư huynh ...

Nếu không phải hăn nhìn chăm chăm cách ăn diện của y, để y mặc một thân mai hồng đất vàng kia ra ngoài, ờm ... Dù là tư chất, ngộ tính, cảnh giới tu vi cũng thành cái rắm.

Y chính là tên bệnh thần kinh.

Thẩm Thanh Huyền thở dài, cảm thấy mình thời niên thiếu đúng là số hưởng.

Đến Ngộ Đạo đường, lập tức thu được một loạt tầm mắt kinh diễm.

Trước đây y không coi là việc to tát, hiện giờ lại thấy sao mà thốn thức.

Cái gọi là danh tiếng lẫy lừng, khó mà xứng nổi chính là y ngay lúc này.

Thẩm Thanh Huyền không có hứng lên lớp Ngộ Đạo đường, y quan sát tỉ mỉ, nhưng không thấy bóng dáng Cố Kiến Thâm đâu.

Y cũng không rõ bây giờ Cố Kiến Thâm bao nhiêu tuổi.

Giới tu chân khác phàm gian, không có khái niệm quá sâu về tuổi tác, mọi người chỉ chú ý cảnh giới.

Bất kể bao nhiêu tuổi, tu sĩ trúc cơ ba trăm tuổi cũng phải gọi tu sĩ kim đan một trăm tuổi một tiếng tiền bối.

Thẩm Thanh Huyền không chỉ có cảnh giới cao, bối phận cũng cao, cho nên tuy Cố Kiến Thâm gọi y một tiếng sư thúc, nhưng cẩn thận bàn lại, chưa chắc tuổi hai người cách nhau quá nhiều.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không thấy Cố Kiến Thâm, không khỏi hơi nóng nảy, y không dự đoán được thời gian chính xác, sợ mình chưa kịp làm gì thì Thượng Đức phong đã xảy ra chuyện.

Khổ nỗi thất sư huynh nhà y cực kỳ nghiêm, thấy y hết nhìn đông nhìn tây liền vỗ cho y một phát: “Lo nghe giảng!”

Thẩm Thanh Huyền còn biết làm gì? Dù là ảo cảnh, y cũng phải tôn kính thất sư huynh trẻ tuổi này.

Một tiết này kéo dài tới trưa, khi tan học, thất sư huynh hỏi y: “Trưa muốn ăn gì?”

Thẩm Thanh Huyền nào còn để ý ăn gì? Vừa toan nói gì cũng được, đệ tử bên cạnh bỗng nói: “Hôm nay tới nhà ăn Thượng Đức phong đi? Nghe nói bọn họ mời đầu bếp mới, làm thịt viên sốt tương đỏ ngon lắm.”

Thẩm Thanh Huyền sức nghĩ, tuy chín phong của Vạn Pháp tông luôn so sánh lẫn nhau, thậm chí có mấy phong quan hệ không thân, nhưng dù sao cũng là đồng môn, tài nguyên chung khá nhiều, nhà ăn chính là một trong số đó.

Năm đó y cũng là người ăn khắp chín phong.

Thẩm Thanh Huyền nhân theo đó nói: “Không bằng chúng ta đi Thượng Đức phong?”

Thất sư huynh nói: “Người cũng muốn ăn thịt viên sốt kia ư?”

Thẩm Thanh Huyền đành thừa nhận: “Vâng ...”

Thất sư huynh nói: “Thôi, thấy hôm nay người nghe lời, ta dẫn người đi một chuyến, nhớ kĩ, không cho quậy!”

Thẩm Thanh Huyền ôm tâm trạng phức tạp đáp: “Không đâu, ta chỉ muốn đi ăn thịt viên.”

Đúng là vạn vạn năm trước nghĩ lại mà kinh!

Sư huynh hai người tới Thượng Đức phong, Thẩm Thanh Huyền tiếp tục quan sát khắp nơi.

Y vào ảo cảnh là Thẩm Thanh Huyền ở đây, tu vi chỉ mới trúc cơ, chưa tản được thần thức.

Y muốn tìm Cố Kiến Thâm, cũng chỉ có thể tìm dần dần.

Dường như tay nghề vị đầu bếp mới nhậm chức này vô cùng tốt, cho nên người trong phòng ăn chen chúc, một bày đệ tử mấy phong khác đều tới ăn.

Chọc cho đệ tử Thượng Đức phong liên tục oán giận: “Trên phong của mình cũng có nhà ăn, cần gì phải chạy tới chỗ chúng ta!”

“Một đám quỷ đói, không có khả năng mời đầu bếp giỏi thì đừng ăn, sao lại tới tranh với bọn ta!”

Cả đám cãi nhau, thất sư huynh cũng là đệ tử phong khác, cho nên bị mắng chung, không khỏi trừng tiếu quỷ đói là Thẩm Thanh Huyền một cái.

Thẩm Thanh Huyền chỉ có thể kiên cường chịu đựng.

May nhờ thất sư huynh nhân khí cao, hắn vừa xuất hiện đã có người tự động nhường đường, Thẩm Thanh Huyền được lây ánh sáng, mua được thịt viên từ sớm.

Món này ... ầy ... Thẩm Thanh Huyền ăn không hợp, nhưng thấy mọi người đều thích ăn, y chỉ đành gật đầu liên tục: “Ngon ...”

Thất sư huynh liền đẩy phần của mình cho y.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thất sư huynh nói: “Ăn đi, ngày mai tiếp tục duy trì, mặc y phục đàn ông.”

Thẩm Thanh Huyền chỉ có thể đau khổ ăn hai phần thịt viên sốt tương đỏ.

Nói thật, đã rất lâu Tôn chủ đại nhân không ăn cay như vậy ...

Hai người ăn uống no đủ, khi đi Thẩm Thanh Huyền vẫn không thấy Cố Kiến Thâm đâu.

Chẳng lẽ ngay cả “mỹ vị” như thịt viên hắn cũng không ăn sao?

Đúng là thanh khiết thoát tục.

Lại một ngày trôi qua, hôm sau Thẩm Thanh Huyền ngoan ngoãn mặc bộ hôm qua, thất sư huynh nói: “Xem ra thịt viên này có vị lực không nhỏ.”

Thẩm Thanh Huyền cạ lời một lúc, gật đầu đáp: “Đúng là mỹ vị.”

Thất sư huynh hừ lạnh: “Quý thềm ăn.”

Trong lòng chua xót cỡ nào, Thẩm Thanh Huyền sẽ không nói ra đâu ...

Vì tiếp tục tìm kiếm Cổ Kiến Thâm, học xong, Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Sư huynh, hôm nay chúng ta ...”

Thất sư huynh nói: “Lười đi chen người, ta đã đặt món rồi, người về chờ đi, tự có người mang thịt viên tới cho người.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y có muốn ăn thịt viên đâu! Y chỉ muốn tới Thượng Đức phong tìm Cổ Kiến Thâm mà!

Thất sư huynh lườm y: “Sao đó? Vui tới ngu luôn? Được rồi, người có thể mặc xiêm y đàn hoàng là ta yên tâm rồi.”

Thẩm Thanh Huyền thực sự không nói được câu nào.

Sư huynh có ý tốt như vậy, y cứ khẳng khẳng tới Thượng Đức phong thì không hay lắm.

Dù là ảo cảnh ... nhưng Thẩm Thanh Huyền cũng phải theo quy củ, bằng không tới khi tìm được Cổ Kiến Thâm, ảo cảnh này đã lộn tùng phèo cả lên.

Thẩm Thanh Huyền đành dẫn lòng quay về tìm cách khác.

Y bên này rầu rĩ, nghĩ cách trà trộn vào Thượng Đức phong tìm Cổ Kiến Thâm.

Lúc này, bên ngoài truyền tiếng gõ cửa.

Thẩm Thanh Huyền phỏng đoán, trong lòng căng thẳng, chắc thịt viên tới, y thực sự không muốn ăn thịt viên lần ba đâu.

Nhưng không thể không nhận, y đứng dậy mở cửa, vừa mở ...

Đứng bên ngoài là một thiếu niên áo đen, hăn không ngẩng đầu, chỉ thấp giọng: “Thịt viên kho ngài đặt đây ạ.” Nói đoạn nâng thực hạp lên.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra thật lâu, bấy giờ mới nói: “Ngẩng đầu!”

Thiếu niên kia sững sốt, song không chịu ngẩng đầu.

Thẩm Thanh Huyền đến gần, cứng rắn ép hăn ngẩng đầu.

Đôi mắt đỏ đẹp như hồng bảo thạch rơi vào tầm mắt ... Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn ngây dại.

Mi tâm thiếu niên nhú chặt, nhanh chóng cúi đầu, hăn khó xử nói: “Thực hạp để đây cho ngài!”

Dứt lời toan rời đi, Thẩm Thanh Huyền gấp gáp hỏi: “Người tên gì?”

Thiếu niên dừng lại, thật lâu mới thấp giọng: “Cố Kiến Thâm.”

Thực chất Thẩm Thanh Huyền không hỏi cũng biết, dáng dấp này không phải hăn còn có thể là ai!

Nhưng chuyện gì thế này? Không phải Cố Kiến Thâm được phong chủ Thượng Đức phong thu làm đệ tử thân truyền sao? Không phải thiên chi kiêu tử nổi danh của Vạn Pháp tông sao?

Sao lại thành tạp công đưa đồ ăn ở ngự đường?

Vạn Pháp tông không có đệ tử ký danh, chỉ có hoặc là đệ tử, hoặc là tôi tớ.

Nhìn trang phục Cố Kiến Thâm, rõ ràng hẳn là người hầu, hơn nữa còn là tạp dịch cấp thấp.

Chẳng lẽ lúc này Cố Kiến Thâm chưa bái nhập Vạn Pháp tông?

Cho nên thời gian y tiến vào hơi sớm sao?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nên Làm Gì Khiến Đế Tôn Tương Lai Lập Chí Làm Đầu Bếp Quay Về Đường Ngay?

Tại sao Cố Kiến Thâm muốn y tiến vào sớm như vậy?

Lẽ nào mẫu chốt đã chôn xuống ngay khi hắc chưa bái vào sơn môn?

Tạm thời Thẩm Thanh Huyền nghĩ không ra, quyết định xem rồi tính tiếp.

Cố Kiến Thâm thấy y thật lâu không lên tiếng, bèn nói: “Nếu không có gì ... tiểu nhân đi trước.”

Thẩm Thanh Huyền thật lòng không muốn hắc đi, nhưng y không tìm được cớ để giữ người lại, buộc phải hỏi: “Ngày nào người cũng đi đưa đồ ăn sao?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Vậy mai ta đặt tiếp món này.”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn y, nhưng chỉ nhìn một thoáng liền cúi đầu, xoay người đi mà không nói gì.

Thực ra Thẩm Thanh Huyền muốn nói thêm với hắc mấy câu ... hiềm nỗi nhìn hắc thế kia ... y biết mình không vội được, phải tiến triển theo trình tự.

Chỉ cần tìm được người thì tất cả dễ bàn rồi, Thẩm Thanh Huyền rất tự tin, y thấy mình nên chủ động hơn, thế thì Cố Kiến Thâm non nớt chắc chắn mở rộng cửa lòng với y.

Thẩm Thanh Huyền quay về phòng ăn thịt viên, càng ăn càng thấy ... cái món gì thế này! Vừa dầu vừa ngán, không ngon tí nào.

Y ăn vài miếng liền buông, thấy thời gian còn sớm, y quyết định lên vào nhà ăn Thượng Đức phong nghĩa Cổ Kiến Thâm.

Tôn chủ đại nhân nghĩ thì đẹp lắm, nhưng làm mới biết khó cỡ nào.

Y quá ngây thơ, còn tưởng mình là người đứng đầu Thiên Đạo trăm triệu năm sau, muốn đi đâu thì đi đó ...

Đây không phải phạm gian, nhưng cũng là nơi y từng tu đạo, cấm chế cao cấp bậc này căn bản không phải tiểu tu sĩ trúc cơ như y có thể xông qua.

Ôm một trái tim nhiệt huyết mà đi, cuối cùng lòng đầy ảo não quay về.

Thẩm Thanh Huyền bất đắc dĩ lắm.

Nếu không lên đi được cũng chỉ có thể chờ thịt viên tới.

Vật vả mãi mới chờ tới hôm sau, Thẩm Thanh Huyền nôn nóng mặc xiêm y đã mặc ba ngày, toan tính lấy lòng thất sư huynh.

Thất sư huynh rất đổi vui mừng khi thấy y như thế, bèn ném một cái túi Càn Khôn cho y, nói: “Mua y phục mới cho người đó, mau thay đi.”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên thừa vâng.

Về phòng mở túi Càn Khôn ra, Thẩm Thanh Huyền lập tức nhận ra hố của thất sư huynh.

Trong túi có ba bộ y phục.

Một bộ thuần trắng, một bộ xanh lơ, bộ còn lại là màu đỏ cực kỳ xinh đẹp.

Hiếm khi Thấm Thanh Huyền nhìn thấy màu đỏ chính tông như thế, đương nhiên vui mừng quá chừng, song y không phải mười bốn tuổi chân chính, tất nhiên không bị mắc lừa.

Y chỉ có thể thèm thuồng nhìn mấy lần, sau đó bình tĩnh thay bộ thuần trắng kia.

Khi đi ra, thất sư huynh hừ một tiếng, hiển nhiên là qua cửa.

Thấm Thanh Huyền bèn cười hì hì với sư huynh.

Thất sư huynh nói: “Nếu người mặc bộ màu đỏ kia là bây giờ ta xé nát nó rồi. Nếu người không mặc, vậy giữ lại chơi đi.”

Thấm Thanh Huyền nghe mà thấy lòng ấm áp. Tuy thất sư huynh luôn vì vẻ ngoài của Thượng Tín phong mà khăng khăng uốn nắn áo mũ của y, nhưng thực chất không cương quyết thay đổi sở thích của Thấm Thanh Huyền, ngược lại hao hết lòng tìm cho y bộ đồ đỏ đẹp như vậy.

Suy cho cùng, thất sư huynh thương y thật lòng.

Bây giờ tất nhiên Thấm Thanh Huyền hiểu rõ, thất sư huynh uốn nắn y như thế vì muốn tốt cho y, thử nghĩ coi, nếu y thực sự mặc bộ hồng cánh sen vàng đất kia ra ngoài, toàn bộ đệ tử Vạn Pháp tông sẽ nhìn y kiểu gì?

Khi còn nhỏ yếu, làm theo đại chúng mới không chịu ấm ức.

Thất sư huynh lại hỏi y: “Trưa nay người còn muốn ăn thịt viên kia nữa không?”

Thấm Thanh Huyền gật đầu liên tục: “Muốn!”

Thất sư huynh nói: “Vậy ta dẫn người đi ăn.”

Thấm Thanh Huyền vội vàng nói: “Qua đó thì mất công quá, kêu người mang tới cho ta như hôm qua đi.”

Thất sư huynh tưởng y lười, thành thử nhìn y lom lom: “Vừa tham vừa lười.”

Thăm Thanh Huyền: “...” Thôi thôi, đây là sư huynh của mình, coi ... coi như không nghe thấy đi!

Từ Ngộ Đạo đường đi ra, Thăm Thanh Huyền về tiểu viện chờ từ rất sớm.

Y nghiêm túc sắp xếp ngôn từ, nghĩ xem nên nói gì với hã.

Y vô cùng chờ mong.

Đợi thật lâu, cuối cùng người đưa thức ăn —— Cố Kiến Thâm cũng đến.

Cố Kiến Thâm vừa dợm gõ cửa, Thăm Thanh Huyền đã lập tức mở cửa ra —— y vẫn luôn chờ hã đây.

Cửa mở quá nhanh khiến Cố Kiến Thâm sửng sốt thấy rõ.

Thăm Thanh Huyền lập tức mỉm cười: “Người tới rồi.”

Y chờ Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm lại cho rằng: Vị tiên nhân xinh đẹp này rất thích ăn thịt viên sốt tương ...

Cố Kiến Thâm nói: “Để ngài đợi lâu.”

Là chờ rất lâu, Thăm Thanh Huyền nhận thức hạp, bắt chuyện với hã: “Món thịt viên các người làm thật ngon.”

Y quả nhiên thích ăn ... Cố Kiến Thâm vừa nghĩ vừa nói: “Đây là chuyên môn của bếp trưởng, không liên quan gì tới ta, ta chỉ phụ trách đưa đồ ăn thôi.”

Thăm Thanh Huyền vốn gợi chuyện để gần gũi với hã, làm gì quan tâm do ai nấu, y lại nói: “Nếu không phải người vất vả đưa tới, ta cũng không ăn được món ngon như vậy.”

Người có thể tới nhà ăn ăn mà ... Hơn nữa tạp dịch đưa cơm không chỉ có mình hăn ...

Chẳng qua câu này Cố Kiến Thâm không nói, hăn thấy hơi vui vui, thích nghe y nói như vậy.

Thẩm Thanh Huyền không phải người giỏi nói chuyện, mọi khi ở cùng với Cố Kiến Thâm, đều là hăn tìm đề tài, dụ y trò chuyện với hăn.

Bây giờ thiếu niên Cố Kiến Thâm trở thành hũ nút, đổi lại y bắt chuyện.

Tuy Thẩm Thanh Huyền thấy khó nhằn, nhưng cũng thú vị lắm, y tiếp tục nói: “Người ăn thử thịt viên này chưa?”

Cố Kiến Thâm sao mà được ăn? Món thịt viên này bán đắt tới mức cung không đủ cầu, chỉ có tiên nhân các phong mới có tư cách ăn, người hầu như bọn họ sao có thể nếm? Dùng lời Lý đại trù nói, có thể ngửi mùi đã là phúc tu từ ba kiếp rồi.

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Chưa từng ăn.”

Thẩm Thanh Huyền thấy mình đã tìm ra đề tài, bèn vui vẻ nói: “Người nếm thử xem, ngon lắm đó.”

Cố Kiến Thâm sững sờ, ngẩng đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn đôi mắt đỏ trong veo của hăn, nhất thời nhột nhạt, không nhận được ngấm hăn một hồi.

Nhận ra tầm mắt y, Cố Kiến Thâm nhanh chóng cúi đầu, thấp giọng: “Ta ăn cơm rồi, không ăn thêm được nữa.”

“Ra vậy à ...” Thẩm Thanh Huyền hơi thất vọng, không phải thất vọng vì không ai cùng y “hưởng dụng” món thịt viên này, mà là tiếc nuối vì khó lắm mới tìm được đề tài đã bị chặt đứt.

Nên làm thân với Cố Kiến Thâm bằng cách nào đây? Làm bữa không được, tham khảo tiểu hoàng đế thì biết; thuận theo tự nhiên cũng không được, dù sao hiện giờ hai người vẫn là người xa lạ.

Rốt cục phải làm sao mới bắt động thanh sắc qua lại thân thiết với đồng nghiệp đây?

Thẩm Thanh Huyền rất phiền não.

Cố Kiến Thâm thấp giọng nói: “Tiểu nhân đi trước.”

Thẩm Thanh Huyền muốn giữ người lại, nhưng không có lý do, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi.

Lại qua một ngày, Thẩm Thanh Huyền vẫn muốn ăn thịt viên sốt tương đỏ, thất sư huynh nghi ngờ nói: “Bộ ngon vậy à?”

Thịt viên không ngon, quan trọng là người đưa thức ăn đẹp.

Dĩ nhiên Thẩm Thanh Huyền không thể nói thật, chỉ bảo: “Ngon lắm.”

Thất sư huynh thầm nghĩ, mình đã can thiệp cách ăn mặc của Thẩm Thanh Huyền rồi, không thể quản thúc cả thức ăn của y, dù sao thịt viên kia không phải món gì xấu, Thẩm Thanh Huyền đã gầy lắm rồi, ăn mau mới chóng lớn được.

Thẩm Thanh Huyền vừa tan học liền hí hửng, thất sư huynh cười y: “Quý ham ăn.” Hắn tưởng y chờ mong thịt viên.

Đối với biệt danh mới này, Thẩm Thanh Huyền đã cực kỳ bình tĩnh.

Trở về tiểu viện đợi chừng một khắc, Cố Kiến Thâm tới gõ cửa, Thẩm Thanh Huyền vội vã đón người.

Cố Kiến Thâm thấy vui lắm.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Người tới rồi.”

Cố Kiến Thâm mau chóng đưa thực hạp cho y.

Thẩm Thanh Huyền nhận thịt viên, bắt đầu trò chuyện với hăn.

Lần này Cố Kiến Thâm nói nhiều hơn hôm qua một ít, hăn nhỏ giọng nói: “Thịt viên lần này rất lớn.”

Hăn nhớ kỹ tên y rồi.

Thẩm Thanh Huyền ... cái tên thật hay, giống như con người y vậy.

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ nói: “Người đặc biệt lựa cho ta ư?”

Mặt Cố Kiến Thâm nóng lên, gật đầu khẽ vô cùng.

Thẩm Thanh Huyền rất chi là vui vẻ, cảm thấy thiếu niên Cố Kiến Thâm này đáng yêu quá chừng!

Đương nhiên lần này y cẩn thận hơn rồi, không làm bừa nữa, nhất định phải đi từ từ, y bảo: “Cảm ơn người nhiều!”

Cố Kiến Thâm nói: “Người đặt liên tục nhiều ngày như vậy, đương nhiên phải chọn cái ngon cho người rồi.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Ta sẽ còn đặt tiếp.”

Nghe y nói, Cố Kiến Thâm lại thấy hơi buồn, có thích ăn cỡ nào cũng sẽ ngán, chờ khi ăn thỏa rồi hăn sẽ không còn cơ hội gặp lại y nữa.

Chẳng qua ... không gặp lại mới bình thường, vốn dĩ thân phận họ chênh lệch xa lắm.

Thẩm Thanh Huyền đã quen hăn kiệm lời ít nói, thành thử chủ động: “Người làm việc ở nhà ăn Thượng Đức phong bao lâu rồi?” Tiếp xúc nhiều ngày, y rốt cục dám thử nói nhiều thêm với hăn.

Cố Kiến Thâm nói: “Hơn sáu năm rồi.”

Thẩm Thanh Huyền sững sờ: “Sáu năm?”

Cố Kiến Thâm gật đầu, lại nói: “Chờ sang năm, ta có thể theo sư phụ học nấu ăn rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nghe rõ mong đợi và vui sướng trong lời hắc, giống như đang chia sẻ thành tích với bằng hữu vậy.

Song Thẩm Thanh Huyền lại chỉ thấy chua xót không sao tả xiết ... Thực tập ở nhà ăn sáu năm, mục tiêu là làm bếp trưởng? Đây là Đế tôn Cửu Uyên tương lai nhất thống Tam Vực sao?

Thực sự là ...

Cố Kiến Thâm chợt nhận ra mình quá không biết tự lượng sức, đừng nói là học tập nấu ăn, dù hắc có thành bếp trưởng thì vẫn cách người trước mắt một trời một vực.

Hắc xấu hổ cười, nói: “Ta ... ta phải về rồi.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức hoàn hồn, hỏi hắc: “Ngày mai người sẽ đến nữa chứ?”

Cố Kiến Thâm nghe không hiểu.

Thẩm Thanh Huyền ý thức mình nói không đúng, lập tức sửa lại: “Ta là nói ... ngày mai ta sẽ còn đặt thịt viên, người có thể mang đến cho ta không?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Sẽ đến.” Thực ra không phải lần nào Thẩm Thanh Huyền đặt cũng sẽ phân cho hắc, nhưng nếu không phân, hắc vẫn có thể thay người, ai mà chẳng tình nguyện đi ít một chuyến.

Thẩm Thanh Huyền thả hắc đi.

Cố Kiến Thâm đi rồi, Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc suy nghĩ: Nên làm gì khiến Đế tôn tương lai lập chí làm đầu bếp đi về đường ngay? Có ai chỉ

chiêu cho y không ...

Liên tục ăn thịt viên nhiều ngày, Thẩm Thanh Huyền vừa nghe thịt viên đã theo bản năng ghét bỏ, nhưng vì thân thiết với Cố Kiến Thâm, chỉ có thể không ngừng đặt đặt đặt.

Chỗ tốt là Cố Kiến Thâm quả thật ngày càng gần gũi với y.

Từ ban đầu chỉ nói được mấy câu, bây giờ đã có thể trò chuyện thật lâu, hôm nay Thẩm Thanh Huyền lấy vài trái cây tươi, đặt vào tay hãn, nói: “Nếm thử xem, ngọt lắm đó.”

Cố Kiến Thâm được cưng mà sợ: “Chuyện này ... ta ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Ăn thử đi, vất vả lắm ta mới hái được đó, ngọt lắm.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, gương mặt dịu dàng của Thẩm Thanh Huyền vọng thẳng vào mắt hãn, không có chê bai, không có e ngại, cũng chẳng có chán ghét ...

Cố Kiến Thâm thấy lòng ấm áp vô ngần, cẩn thận cắn một cái, mùi vị trái cây cực kỳ ngon, dưới lớp da mỏng là chất lỏng tươi mới, chỉ nếm thử một miếng mà hãn đã ngây dại.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hãn: “Ngon không?”

Đời này Cố Kiến Thâm chưa từng ăn món nào ngon như vậy ...

Cảm giác thật khó diễn tả bằng lời, rõ ràng ăn vào trong cơ thể, lại như vọt vào máu, khuấy động từng luồng nhiệt ý, hãn cảm thấy mỗi một cử động người được quét sạch sành sanh, thậm chí còn có sức mạnh vô tận ...

“Ngon lắm,” Hãn nói hai chữ này, bỗng nhiên một luồng nhiệt nóng hối tiến thẳng vào lồng ngực hãn, sau đó cảm giác hít thở không thông phả vào mặt, ngực hãn ứ đọng, cả người lão đảo từng bước.

Thẩm Thanh Huyền vội vã đỡ hân.

Cố Kiến Thâm sợ mình làm bẩn bạch y của Thẩm Thanh Huyền, vội vã muốn đẩy y ra.

Thẩm Thanh Huyền lại giữ hân thật chặt, giọng nói ngập tràn lo lắng: “Người làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái ư?”

Ý thức Cố Kiến Thâm đã biến mất, hân nằm trong lòng Thẩm Thanh Huyền, bắt đầu từ đuôi tóc, mái tóc đen như được ngâm trong mực đỏ, từng chút biến thành đỏ tươi như triều dương.

Tóc đỏ da trắng, xinh đẹp yêu dã tà khí khiến tim người xao động.

Thẩm Thanh Huyền ngấm đến ngấn ngơ, lại nhanh chóng lo lắng cầm cổ tay hân.

Tuy không còn tu vi, nhưng lý luận y thuật vẫn còn, có thể không thông thạo như khi còn cảnh giới cao, nhưng vẫn đủ dùng.

Y nhắm mắt tìm kiếm, buông lỏng, đồng thời cũng hiểu rõ ...

Thảo nào Cố Kiến Thâm chỉ có thể làm việc vặt trong nhà ăn, bên trong thân thể hân vậy mà không có linh điền.

Người ở giới tu chân đều rõ, linh điền là căn bản của tu luyện. Lấy một ví dụ cho dễ hiểu, so sánh tu chân với gieo trồng, linh điền chính là đất, mục đích của tu chân là gieo hạt giống, nỗ lực thúc đẩy nó lớn lên, cuối cùng có thể thông thiên phi thăng.

Cho nên không có linh điền đồng nghĩa mất đất, bất kể hạt giống kia ưu tú cỡ nào cũng không thể cấy rễ trưởng thành, còn nói chi tới thông thiên?

Thẩm Thanh Huyền thật sự không ngờ Cố Kiến Thâm lại không có linh điền.

Không có linh điền, hắc bá nhập Thượng Đức phong kiểu gì? Vấn đề Tâm Vực như thế nào?

Thời niên thiếu của hắc đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Còn có tóc đỏ, mắt đỏ này ...

Quả thật Thẩm Thanh Huyền thích vô cùng, nhưng y vẫn rõ, giới tu tiên hiện giờ gần giống với Vệ quốc, cho rằng màu đỏ đại biểu cho cuồng nhiệt và kích động, mà Thiên đạo lấy tu thân dưỡng tính, khắc chế giữ mình làm chủ, cho nên không hề thích màu sắc diễm lệ này.

Vì sao lại có tóc đỏ mắt đỏ như ngày hôm nay?

Thẩm Thanh Huyền thu lại suy nghĩ, trước tiên dẫn linh khí phun trào trong cơ thể hắc ra.

Trái cây kia là Mai Linh quả, chỉ cần người có linh điền ăn vào sẽ rất có lợi.

Nhưng Cố Kiến Thâm ăn vào chỉ có thể chịu tội.

Dù gì cũng không có nơi chứa đựng linh khí, vậy chỉ có thể mặc linh khí tán loạn trong người.

Không ảnh hưởng tới sinh mệnh, chỉ ngủ một giấc, nếu may mắn, khi tỉnh dậy sẽ thấy thân thể tráng kiện không ít.

Thẩm Thanh Huyền không dám để hắc ngủ quá lâu, cho nên chủ động giúp hắc dẫn linh khí.

Cố Kiến Thâm từ từ tỉnh lại, thấy Thẩm Thanh Huyền gần ngay trước mắt, cả người đều cứng đờ.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắc: “Tỉnh rồi?”

Cố Kiến Thâm cuống quýt đứng dậy, Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Tại ta không tốt, không rõ tình trạng của người đã cho người ăn loại quả kia.”

Cố Kiến Thâm cúi đầu, bối rối nói: “Là ta không biết tự lượng sức mình, ham ... ham muốn ...”

“Đừng nói vậy.” Giọng Thẩm Thanh Huyền trở nên mềm mại, “Mỗi người đều có cơ duyên khác nhau, người tuyệt đối không phải vật trong ao.”

Cố Kiến Thâm ngẩng phắt đầu, một đôi mắt đỏ chăm chú nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền cũng nhìn lại hắn, nói: “Cố Kiến Thâm, ta tin người.”

Một lời đơn giản nhưng lay động linh hồn Cố Kiến Thâm, trở thành niềm tin hắn truy đuổi cả đời.

Ngày hôm đó, Ngộ Đạo đường không có lớp, Thẩm Thanh Huyền tới thư phòng sư phụ xem sách thật lâu.

Thư phòng sư phụ y đương nhiên rất kín kẽ, đừng nói mở cho người ngoài, ngay cả mười chín sư huynh đệ bọn họ cũng rất ít khi được vào.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền là một ngoại lệ, phong chủ Thượng Tín cực kỳ cưng y, có thể tùy ý ra vào nơi quan trọng như thư phòng.

Trước đây ngay cả khố phòng cũng do y quét tước, vì vậy y gom các loại bảo bối xinh đẹp như châu ngọc đỏ, hồng bảo thạch trong khố lại một chỗ, ngày ngày lau chùi, yêu thích không buông tay, rất một kiểu ông đây rất giàu.

Thấy y trầm mê trong này hoang phế học tập, phong chủ Thượng Tín buộc lòng đuổi y ra ngoài, không cho y đặt chân vào nửa bước.

Nhớ lại chuyện xưa, Thẩm Thanh Huyền rất nhớ sư phụ của mình.

Đời này nếu không được sự phụ nhật được, không biết lớn lên y sẽ ra sao nữa.

Lật sách nửa ngày trong thư phòng, thấy đã đến giờ cơm mà vẫn chưa tìm được gì.

Thẩm Thanh Huyền sợ bỏ lỡ Cố Kiến Thâm nên vội vã rời thư phòng về tiểu viện.

Vừa khéo gặp thất sư huynh bên ngoài, hăn hỏi y: “Chưa ăn ngán thịt viên kia nữa à?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Món ngon thế kia sao có thể ngán?”

Thất sư huynh thấy y ăn vận đàn ông hoàng, lộ vẻ mặt ôn hòa với y: “Người đó, không thích thì thôi, một khi đã thích nhất quyết không bỏ, chấp tâm quá nặng.”

Một câu vô tâm của hăn lại khiến Thẩm Thanh Huyền ngẩn ngơ.

Ý của thất sư huynh là: Y thích đồ vàng, vậy thì sẽ thích vô cùng vô tận; bây giờ thích thịt viên, ăn hoài ăn mãi vẫn không ngán.

Quả thật Thẩm Thanh Huyền không thích ăn thịt viên, nhưng thực sự không buông được chấp niệm với vật mình thích.

Trăm triệu năm, y luôn nặng lòng với hai màu đỏ vàng.

Y hiếm khi thích gì, nhưng chỉ cần thích, chấp tâm sẽ nặng cực kỳ.

Đúng lúc thấy Cố Kiến Thâm đi từ xa tới, Thẩm Thanh Huyền lập tức tạm biệt thất sư huynh: “Thịt viên của ta tới rồi.”

Thất sư huynh cười y: “Ta không tin người không ngán.”

Thẩm Thanh Huyền không ngán, chỉ cần Cố Kiến Thâm đưa, e rằng y khó mà ngán lắm.

Y bước tới gần, nhìn Cố Kiến Thâm thì tiện đà nói: “Người đến rồi.”

Chất giọng lạnh lót êm tai, vui sướng hiện rõ trên mặt, Cố Kiến Thâm thích nghe lắm, thấp giọng bảo: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền nhận thực hạp, lại hỏi hần: “Hôm qua là ta không tốt, sau khi về người không xảy ra chuyện gì chứ?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu: “Không sao.”

Thẩm Thanh Huyền cũng nghĩ sẽ không có gì, cho nên không để bụng nhiều, y lại nói: “Hôm nay ta tìm một loại quả khác, mùi thơm lắm, bảo đảm người ăn sẽ không khó chịu!”

Cố Kiến Thâm ngần ngại.

Thẩm Thanh Huyền mở lòng bàn tay, hai quả nhỏ trắng như tuyết nằm trong tay y.

Cố Kiến Thâm nhìn đến ngây dại.

Tay y rất đẹp, trắng nõn thon dài, vô cùng sạch gọn, hai quả kia vừa trắng vừa tròn, nom vô cùng đáng yêu, nhưng vẫn kém xa lòng bàn tay mềm mại của y.

Thẩm Thanh Huyền giục: “Mau ăn thử đi.”

Thấy Cố Kiến Thâm không động đậy, Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Tin ta đi, lần này thật sự không có gì đâu!”

Nếu có thì có làm sao? Có chịu đánh một trận hần cũng cam tâm tình nguyện, Cố Kiến Thâm nhận trái cây, cẩn thận ăn.

Thẩm Thanh Huyền dựa sát vào hỏi hần: “Thế nào, ngon không?”

Cố Kiến Thâm vẫn luôn cúi đầu, y không nhìn thấy sắc mặt của hần.

Cố Kiến Thâm im lìm nói: “Ngon, cảm ơn người.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Nói cảm ơn phải nhìn vào mắt mà nói chứ.”
Y muốn hấn ngẩng đầu.

Cố Kiến Thâm trù trù, chậm chạp không muốn ngẩng đầu.

Thẩm Thanh Huyền chỉ tưởng hấn quá khép kín, cố ý cả giận: “Kỳ thực người không thích đúng không? Thấy trái cây ăn không ngon, nhưng không muốn đắc tội ta, cho nên cúi đầu nói cảm ơn cho xong?”

Làm sao có thể!

Nhận thấy y hơi giận, Cố Kiến Thâm vội vàng ngẩng đầu, mắt đỏ nhìn thẳng vào y sốt ruột nói: “Thật sự ngon lắm, là quả ngon nhất ta từng ăn, cảm ơn người, ta ...”

Hắn còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đã ngắt lời hắn: “Người bị sao vậy?”

Cố Kiến Thâm căng thẳng, vội vã cúi đầu.

Thẩm Thanh Huyền không để ý được nhiều, y dùng hai tay vịn hắn, ép hắn ngẩng đầu.

Mắt đỏ Cố Kiến Thâm lấp lóe, gương mặt toàn là chột vật.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mà đau lòng tội cùng, hỏi hắn: “Ai đánh?”

Trên mặt hắn hấn ba đường roi tiên rõ rệt, từ giữa trán kéo dài qua nửa hai bên gò má, tuy đã cầm máu nhưng dấu vết vẫn còn, trông rất đáng sợ.

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Một bụng lửa của Thẩm Thanh Huyền vọt thẳng lên trên, y tiếp tục hỏi: “Có phải người trong phòng bếp không, sao họ có thể bắt nạt người? Chờ ta đi hỏi cho ra lẽ!”

Cố Kiến Thâm vội vàng kéo tay y, tuy nhiên vừa chạm vào hắc đã mau chóng buông tay, nhỏ giọng: “Là ta phạm lỗi, chậm trễ đưa thức ăn, bị phạt là đáng đời.”

Thẩm Thanh Huyền sững sờ ... sau đó hiểu rõ.

“Là do hôm qua ăn quả kia sao?” Tuy Thẩm Thanh Huyền kịp thời dẫn linh khí ra cho hắc, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn ngủ mê man thật lâu.

Thẩm Thanh Huyền ân hận khôn cùng, y hỏi hắc: “Mỗi ngày người phải giao bao nhiêu phần?”

Y chỉ muốn gần gũi với hắc, lôi kéo hắc nói chuyện, lại không nghĩ tới hắc đưa xong bên này còn phải qua bên khác.

Phòng bếp nhất định có quy tắc, đưa thức ăn chậm sẽ đắc tội đệ tử trong môn, bọn họ không gánh nổi.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Không nhiều.” Hắc hơi bất an, sợ sau này Thẩm Thanh Huyền sẽ không nói chuyện với hắc nữa.

Thẩm Thanh Huyền nghe rõ ý trong lời chưa tỏ của hắc, nhất thời đau lòng không sao tả xiết, tại sao lại như vậy ...

Để tôn Cửu Uyên oai phong một cõi, mang danh hung ác tàn bạo sao có thể như vậy?

Còn khiến y đau lòng hơn cả tiểu hoàng đế nhân gian.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Về sau, người giao cho ta cuối cùng được không?”

Cố Kiến Thâm sững sốt, lần nào hắc cũng đưa cho y đầu tiên, không muốn để y chờ lâu.

Thâm Thanh Huyền lại nói: “Người đưa cho ta sau cùng, như vậy là ta có thể trò chuyện với người lâu hơn rồi.”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, vẻ khó tin ngập tràn trên gương mặt chẳng chịt vết thương.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cổ Kiến Thâm Nhìn Y, Vừa Nhìn Liên Ngây Dại

Tuy trên mặt có vết thương, nhưng Cổ Kiến Thâm vẫn đỏ tới thính tai.

Thẩm Thanh Huyền lại dịu giọng bảo: “Được không?”

Lần này đừng nói thính tai, cả cổ cũng đỏ!

“Được ...” Cổ họng Cổ Kiến Thâm căng tới mức chỉ có thể thốt được chữ này.

Thẩm Thanh Huyền lập tức mặt mày hớn hở, y lại hỏi hẩn: “Hôm nay người phải đưa thức ăn cho những ai?”

Lúc này đầu óc Cổ Kiến Thâm trống rỗng, căn bản là trạng thái y hỏi hẩn đáp, hoàn toàn không chút nghĩ ngợi.

Thẩm Thanh Huyền rất thông minh, một lần đã nhớ kỹ, y nói: “Túi càn khôn của người đâu?”

Y biết hẩn nhất định để thực hạp trong túi càn khôn.

Cổ Kiến Thâm bèn giao cho y hai túi càn khôn.

Thẩm Thanh Huyền chớp chớp mắt.

Cổ Kiến Thâm vô vớ muốn cầm về.

Thẩm Thanh Huyền lại cười nói: “Đừng sợ, ta cũng đâu cướp của người!” Có cướp cũng đâu được tiền, thiếu niên đáng thương này có thể có gì tốt? Còn không bằng cướp “sắc”.

Khụ khụ ... Tôn chủ đại nhân cảm thấy suy nghĩ của mình bắt đầu không đứng đắn, vội vàng ngừng lại: “Người chờ ta trong phòng, không cho đi đâu hết.”

Cố Kiến Thâm siêu cấp nghe lời, đoan đoan chính chính ngồi trong phòng.

Thật lâu sau, trong phòng không còn bất kỳ ai, Cố Kiến Thâm mới chậm chạp hoàn hồn ...

Nguy rồi, hắn phải đi đưa đồ ăn!

Cố Kiến Thâm đứng phắt dậy, sờ bên hông ...

Túi càn khôn bị Thẩm Thanh Huyền cầm đi rồi, hắn đi thì làm được gì?

Không bao lâu, Thẩm Thanh Huyền trở về, thở hồng hộc, giữa trán rịn một lớp mồ hôi mỏng: “Phạm vi giao đồ ăn của người rộng thật đó.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, vừa nhìn liền ngây dại.

Thiếu niên vào phòng đứng ngược sáng như mỹ ngọc ướt mưa, ánh sáng được hạt sương chiết xạ, tỏa ra ánh sáng của mỹ ngọc, phác họa hình ảnh khó thể tưởng tượng.

Khoảnh khắc này ... trái tim xao xuyến chỉ trong một thoáng chớp mắt.

Thẩm Thanh Huyền đến gần hắn nói: “Nhìn gì đó?”

Cố Kiến Thâm giật mình thu hồi tầm mắt, hốt hoảng gục đầu.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Người ngồi đây, ta đi lấy thuốc cho người.”

Tâm Cố Kiến Thâm loạn như ma, nào còn nghe y nói gì ...

Thực ra Thẩm Thanh Huyền hơi mệt, y chạy gần nửa Vạn Pháp tông, vì rút ngắn thời gian còn chạy như bay, dù với thể chất được sư phụ khen không

dứt miệng này cũng khiến y thở hổn hển.

Dù sao Vạn Pháp tông rất lớn, mà người mua thức ăn có không ít!

Y ra mồ hôi, muốn đi tắm trước, nhưng vết thương trên người Cố Kiến Thâm làm y không yên lòng, y không muốn làm lỡ thì giờ.

Thẩm Thanh Huyền đi ra rất nhanh, y ngồi trước mặt Cố Kiến Thâm nói với hắn: “Ngẩng đầu.”

Cố Kiến Thâm không nhúc nhích.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đừng sợ, thuốc này không đau, nhưng sẽ hơi ngứa, lúc đó người đừng có nhịn không nổi mà gãi ...”

Cố Kiến Thâm thấp giọng: “Không cần ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Như vậy sao được? Người vì ta nên mới bị phạt, ta đương nhiên phải chịu trách nhiệm.”

Cố Kiến Thâm vẫn không ngẩng đầu, Thẩm Thanh Huyền sợ hãi nghĩ nhiều, lại nói: “Người yên tâm, thuốc này ta có nhiều lắm, không quý, cho người dùng cũng không hề gì.”

Lúc này Cố Kiến Thâm mới yên lòng, hắn chậm chạp ngẩng đầu, đôi mắt đỏ lấp lánh.

Hắn muốn nhìn y, lại chẳng dám ngắm y, vốn là đôi mắt diễm lệ trong vắt càng xinh đẹp mấy phần.

Thẩm Thanh Huyền thực sự bị chọc cho lòng ngứa ngáy khó nhịn ...

Đương nhiên y vẫn nhịn được, sợ dọa thiếu niên đơn thuần này.

Y dời mắt, nhìn vết thương liền bình tĩnh lại, nếu không xử lý vết thương này, sau này chắc chắn để lại sẹo.

Thẩm Thanh Huyền nhớ một lần trò chuyện với Cố Kiến Thâm, hắn nói bộ dạng mình từng rất xấu xí.

Lẽ nào ... bị người hủy dung sao?

Thẩm Thanh Huyền không dám lơ là, cẩn thận bôi thuốc mỡ cho hắn, vô cùng tỉ mỉ.

Y gạt Cố Kiến Thâm nói thuốc này không quý, nhưng thực ra trân quý cực kỳ.

Tuy tự y có thể điều chế, nhưng vật liệu hiếm có, trong thời gian ngắn y không thể chế ra được nhiều.

Chẳng qua nếu cho Cố Kiến Thâm, y không đau lòng tí nào, còn sợ được hiệu không đủ tốt.

Cẩn thận bôi thuốc xong, Cố Kiến Thâm nói: “Cảm tạ.”

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa cười.

Cố Kiến Thâm lại gục đầu xuống.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mỗi ngày đưa đồ ăn xong thì người còn làm gì nữa không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không còn.” Bọn họ rất rõ, dù sao cũng ở Vạn Pháp tông, tạp dịch không có tư chất như họ có khi còn mạnh hơn người bình thường bên ngoài.

Cố Kiến Thâm vẫn cảm thấy, mình có thể tiến vào đây đã may mắn lắm rồi.

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên: “Vậy nếu xong việc rồi thì tới tìm ta chơi đi.”

Cố Kiến Thâm ngần ngại.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Một mình ta buồn lắm, người tới rồi ta cũng có người làm bạn.”

Cố Kiến Thâm hơi căng thẳng: “Nhưng mà ta ... ta ...”

“Được rồi.” Thẩm Thanh Huyền cong tí mắt nói, “Gì mà người người ta ta, người bao nhiêu tuổi?”

Cố Kiến Thâm nói: “Mười bốn.”

Hóa ra họ cùng tuổi?

Không được! Thẩm Thanh Huyền quyết định lúc này phải đôn cho mình thêm một tuổi: “Năm nay ta mười lăm, sau này người gọi ta là Thẩm ca đi!”

Cố Kiến Thâm ngây người thật lâu mới khẽ đáp: “Không được, quá mạo phạm.”

“Có gì mà mạo phạm?” Thẩm Thanh Huyền nói, “Bên cạnh ta không có bạn cùng lứa, các sư huynh toàn thích quản ta, chúng mình hợp ý, người hãy theo ta đi.”

Cố Kiến Thâm bị chất giọng mềm mại của y làm cho bên tai nhột nhột, gắng sức kiềm chế mà nói: “Chỉ cần người đặt thức ăn, ta sẽ tới.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Vậy còn bình thường?”

Cố Kiến Thâm buộc lòng nói: “Bình thường ... ta không có cách nào lại đây.”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới sức nhớ, Cố Kiến Thâm lệ thuộc Thượng Đức phong, hơn nữa còn là tạp dịch, những lúc bình thường không phải muốn tới thì tới.

Thẩm Thanh Huyền có xú thất vọng: “Thế à.”

Cố Kiến Thâm căng thẳng, hơi khó chịu nhưng không thể nói gì.

Ngờ đâu Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy khi rảnh ta có thể tới tìm người không?”

Trái tim Cố Kiến Thâm đột nhiên đập mạnh một cái, ngỡ mình nghe nhầm: “Ta ... chỗ ta ...”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Chẳng phải người đang học nấu ăn sao? Ta có cơ hội nếm thử không?”

Cố Kiến Thâm há mồm, lời tới bên miệng lại không dám nói ra —— cứ thấy mình mạo phạm y.

Thẩm Thanh Huyền lại thấp giọng: “Thực ra ta ngán ăn thịt viên rồi ...”

Cố Kiến Thâm không hiểu ý y.

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Nhưng mấy món khác của Thượng Đức phong cũng chẳng ngon, ta muốn người tới, cũng chỉ có thể đặt món này ...”

Trái tim Cố Kiến Thâm sắp nhảy ra ngoài: “Người ...”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Nếu người nấu ngon, ta sẽ không ăn món thịt viên đồ bỏ này đâu, còn không bằng đi cọ người, vừa tiết kiệm tiền vừa được chơi.”

Là thế phải không ...

Là như thế sao?

Cố Kiến Thâm rất sợ mình đang nằm mơ, sợ vừa tỉnh giấc thì mọi điều tốt đẹp này sẽ biến mất.

Thẩm Thanh Huyền thấy vết thương trên mặt hấn đã hơi khép lại, dặn hấn: “Nhớ kỹ, trở về tuyệt đối không được gãi, thương thế chẳng mấy chốc sẽ lành.”

Cố Kiến Thâm gật đầu theo bản năng.

Thẩm Thanh Huyền như sức nhớ ra điều gì, lại hỏi hần: “Trên người người không bị thương chứ?”

Cố Kiến Thâm lập tức im lặng.

Tim Thẩm Thanh Huyền nhói lên, tiến tới muốn cởi áo hần ra.

Tác giả nói: Luận về khả năng vô thức sắc dụ, Tôn chủ được mười điểm
2333

Đây là ảo cảnh, nhưng là một ảo cảnh rất chân thật

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Khỏe Miệng Y Mỉm Cười, Giọng Nói Rất Đổi Dị Dàng: “Hôm Nay Người Chạy Không Thoát Đây.”

Thẩm Thanh Huyền ra tay cực nhanh, không ngờ Cố Kiến Thâm lại đỡ được.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Để ta xem.”

Cố Kiến Thâm đề y phục mình lại: “Không ... không bị thương.”

Thẩm Thanh Huyền không tin: “Nếu không có người giấu làm gì?”

Cố Kiến Thâm á khẩu không trả lời được.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Có bị thương hay không ta cũng phải xem thử.”

Thiếu niên mười bốn – mười lăm, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chuyện cần hiểu thì không hiểu, không nên hiểu lại hiểu chút chút ...

Tóm lại trong lòng Cố Kiến Thâm như bốc hỏa, vì câu nói của y mà cả người đều nóng.

Hắn không muốn cởi xiêm y, không muốn bại lộ thân thể xấu xí này trước mặt y.

Nhưng hắn càng né tránh, Thẩm Thanh Huyền càng khẳng định trên người hắn có vết thương, càng muốn cởi bỏ y phục hắn.

Cứ thế ai người dây dưa qua lại ...

“Sư đệ, người đang làm gì đó!” Tiếng quát chói tai như chuông vang lên, Thẩm Thanh Huyền sợ hết hồn.

Thập nhất sư huynh của y – Vũ Chấn Hải ôm vẻ mặt đau đớn đi tới, cứu tiểu tạp dịch bị sư đệ bắt nạt.

Thẩm Thanh Huyền: “...” Hiện giờ y muốn giải thích có phải muộn rồi không ...

Cố Kiến Thâm thấy có người lạ đến, lập tức cúi đầu, đề lại y phục hành lễ nói: “Tiểu nhân đi trước.” Nói xong bèn xoay người bỏ đi thật nhanh.

Thẩm Thanh Huyền không có cách nào giữ hân lại.

Vũ Chấn Hải quay đầu nhìn y, bị ai cho kẻ bất hạnh mà nói: “Người thật là! Đường đường tu sĩ trúc cơ, ăn hiếp người hầu kia làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền rõ là người câm ăn hoàng liên, có khổ mà không nói nên lời.

Vũ Chấn Hải tiếp tục răn dạy y: “Ta biết người thích cái màu chói lóa kia, nhưng đó là mắt người ta, người muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn móc ra mới chịu!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Không, thật sự không có, móc ra thì nó thành vật chết, sao còn xinh đẹp như trước được.

Vũ Chấn Hải thấy y không lên tiếng, còn tưởng hân nói toẹt mưu đồ của y, không khỏi cả giận: “Người còn hồ đồ như vậy là ta nói cho sư phụ đó! Vạn Pháp tông chúng ta đức lễ đi đôi, dù thiếu niên kia chỉ là tạp dịch, người cũng không nên bắt nạt hân!”

Thẩm Thanh Huyền oan ức, oan ức quá chừng, y lí nhí: “Ta thấy trên mặt hân có vết thương, muốn xem thử liệu trên người hân có phải cũng có hay không.”

Tuy Vũ Chấn Hải chỉ nhìn thoáng qua Cổ Kiến Thâm, nhưng cũng thấy vết roi tiên trên mặt hắc, bèn nghi hoặc nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Thật không?”

Thẩm Thanh Huyền trăm triệu năm sau có cục súc cỡ nào thì bây giờ vẫn chỉ có thể nhẫn nhịn nói với sư huynh mình: “Vô cùng xác thực.”

Vũ Chấn Hải lại hỏi y: “Sao tự xưng người tốt với một người hầu quá vậy?”

Thẩm Thanh Huyền câm nín, nhỏ giọng đáp: “Hắc ... mắt hắc đẹp như thế ...”

Vũ Chấn Hải lộ vẻ mặt quả nhiên là thế.

Thẩm Thanh Huyền buộc lòng vác cái nôi này trên lưng.

May mà sau cùng cũng trấn an được sư huynh, Vũ Chấn Hải lại dặn y: “Người đó, đừng thân thiết với thiếu niên kia quá.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt.

Chỉ nghe Vũ Chấn Hải nói tiếp: “Hắc ở Thượng Đức phong, tình huống hai phong chúng ta không phải người không biết, quay đầu để người ta biết tạt dịch Thương Đức phong gần gũi với đệ tử Thượng Tín phong, không biết hắc sẽ bị xa lánh thế nào đâu.”

Nghe tới đây, trái tim Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng ngội lạnh.

Vũ Chấn Hải tiếp tục nói: “Người cẩn thận ngấm lại, Vạn Pháp tông này có biết bao người nhìn chòng chọc vào người? Mười bốn tuổi viên mãn trúc cơ, mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện một ai, người đã đủ chú ý lắm rồi, cho nên làm việc gì cũng phải suy xét.”

“Người hứng thú với đôi mắt thiếu niên kia, muốn gần gũi với hắc nhưng người khác không biết, vậy những người muốn thân thiết với người nhưng

không được, có phải sẽ sinh lòng đố kỵ không?”

“Người đừng nói sẽ bảo vệ hãn chu toàn, mình tiến dễ tránh ám tiến khó phòng, năm đó sư phụ cũng đâu thể che chở cho người vẹn toàn.” Câu này ám chỉ chuyện năm đó Thẩm Thanh Huyền bị giam dưới giếng cạn.

Từng câu từng chữ của Vũ Chấn Hải đều đâm vào tim Thẩm Thanh Huyền.

Y hiểu những gì hãn nói, hơn nữa còn hiểu hơn cả Thẩm Thanh Huyền mười bốn tuổi chân chính.

Nhưng thực sự khiến lòng y nguội lạnh không phải những điều này, mà là một khả năng mơ hồ y nghĩ tới.

Đây là ảo cảnh, nhưng là chuyện thực sự từng xảy ra.

Trên Vạn Pháp tông năm đó, có phải Cố Kiến Thâm cũng từng gặp gỡ y giống thế này không?

Với sở thích khi ấy của y, nhìn thấy đôi mắt của hãn sao có thể không chơi đùa với hãn?

Thẩm Thanh Huyền mười bốn tuổi không phải Thẩm Thanh Huyền hiện giờ, y sẽ không bắt nạt Cố Kiến Thâm, thậm chí vì đôi mắt hãn mà đối xử thật tốt, nhưng không có khả năng bảo vệ hãn chu toàn.

E rằng khi đó thập nhất sư huynh cũng nói như thế.

Thử nghĩ xem, Thẩm Thanh Huyền niên thiếu nghe sư huynh nói vậy nhất định sẽ xa lánh Cố Kiến Thâm.

Bởi vì y hiểu quá rõ cảm giác bị người xa lánh là gì, cũng rõ dù có chỗ dựa vững đến đâu, chỉ cần mình không mạnh, thì vĩnh viễn sẽ bị bắt nạt.

Sư phụ y mạnh cỡ đó, chẳng phải thời niên thiếu y cũng bị nhốt trong giếng cạn, cảm nhận tuyệt vọng chân chính đó sao?

Đổ kị của lòng người sẽ dẫn tới chuyện vô cùng đáng sợ.

Đạo lý rõ ràng như thế, Thẩm Thanh Huyền niên thiếu sao có thể nhẫn tâm để người bạn mắt đỏ mới quen này nếm trải thống khổ?

... Về sau chắc hẳn y sẽ xa lánh hẳn.

Thẩm Thanh Huyền thực sự không nhớ nổi chuyện liên quan, vì quá khứ đã lâu lắm rồi, mà khi đó có lẽ y và Cố Kiến Thâm chỉ có vài lần duyên phận, nghe lời sư huynh, rời xa hẳn rồi từ từ quên lãng.

Về sau, khi y lại được nghe tên Cố Kiến Thâm, khi đó hẳn đã trở thành thiên kiêu của Thượng Đức phong, mà y thì đã vân du tứ hải.

Hai người bỏ lỡ nhau như thế, nhưng có lẽ ... Cố Kiến Thâm vẫn còn nhớ?

Ảo cảnh tâm ma bắt đầu từ nơi này, vì Cố Kiến Thâm có khúc mắc ở đoạn ký ức này chăng?

Khi đó y rời xa hẳn làm tổn thương hẳn ư?

Thẩm Thanh Huyền thấy hơi khó chịu ...

Chuyện đã xảy ra, chỉ có giúp Cố Kiến Thâm loại trừ tâm ma, sau khi ra ngoài thì hỏi lại hẳn.

Tuy Thẩm Thanh Huyền cảm thấy việc này tám chín phần mười là thật.

Vũ Chấn Hải thấy y thất thần, rốt cục vẫn mềm lòng, vỗ vai y nói: “Được rồi, ngày mai sư huynh xuống núi, trở về nhất định mang đồ tốt cho người.”

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn, mỉm cười với sư huynh: “Vâng.”

Vũ Chấn Hải không phải cố ý tới đây “bắt gian”, hẳn còn việc quan trọng: “Tỉnh ngày thì sư phụ cũng sắp xuất quan rồi, đạo này người đừng quây nhiễu đó, lo mà tu hành, sư phụ nhất định sẽ kiểm tra người.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn rất e dè sư phụ nhà mình, nghiêm túc đáp: “Ta rõ.”

Y và Vũ Chấn Hải hàn huyên vài câu, ngược lại thấy lòng rộng thoáng hơn.

Chấp nhất với chuyện xảy ra cũng vô dụng, nếu đã vào ảo cảnh, y phải giải khúc mắc cho Cố Kiến Thâm, giúp cho ký ức tàn khốc này của hắn trở nên ảm áp hơn.

Để sau này mỗi khi nhớ lại, hắn không còn đau khổ và xoắn xuýt như vậy nữa.

Thiếu niên Thẩm Thanh Huyền năm đó không cách nào bảo vệ Cố Kiến Thâm trọn vẹn, nhưng Thẩm Thanh Huyền bây giờ lại có thể.

Tuy hiện giờ Cố Kiến Thâm không có linh diễm, nhưng hẳn nhất định có thể tu hành, hơn nữa còn mặc sức vùng vẫy, Thẩm Thanh Huyền cân nhắc, chắc do thể chất hắn có vấn đề, dù sao đôi mắt đỏ kia rất hiếm thấy.

Y muốn nhanh chóng giúp hắn tìm ra nguyên do, sau đó hỗ trợ hắn tu hành.

Chỉ cần Cố Kiến Thâm trở nên mạnh mẽ, không ai có thể bắt nạt hắn được nữa.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục vào thư phòng sư phụ tìm kiếm.

Việc ban ngày y không dám chậm trễ, đành phải tới vào tối, bây giờ thân thể này chưa có khả năng không ngủ không nghỉ, cho nên giờ ngọ đạo buổi sáng biến thành giờ ngủ.

May mà thất sư huynh chăm học, nghe giảng bài cực kỳ chăm chú, căn bản không phát hiện sư đệ mình ngủ ngon ơ là ngon.

Hôm nay Cố Kiến Thâm tới muộn hơn mọi khi rất nhiều, Thẩm Thanh Huyền không gấp, còn vui vẻ mà chờ hắn.

Chừng hai khắc sau, tiếng gõ cửa vang lên, Thẩm Thanh Huyền vội vã mở cửa.

Vết thương trên mặt Cố Kiến Thâm đã lành bảy tám phần, hắn thở gấp nói: “Chờ lâu không?”

Thẩm Thanh Huyền dịch người, nói: “Mau vào đi.” Lần này y trở tay khóa cửa lại, đỡ lại bị vị sư huynh kia xông vào.

Cố Kiến Thâm vào phòng, đặt thực hạp lên bàn.

Thẩm Thanh Huyền quan sát hắn, thấy trán hắn đầy mồ hôi, không khỏi đau lòng nói: “Người không cần vội, từ từ mà đưa, ta chờ người là được.”

Cố Kiến Thâm nói: “Bình thường đều vậy.”

Thẩm Thanh Huyền còn lâu mới tin, nhất định hắn sợ y chờ sốt ruột, cho nên ráng chạy cho nhanh, dùng thời gian ngắn nhất tới đây.

Nghĩ vậy trái tim Thẩm Thanh Huyền trở nên mềm mại vô cùng, nếu không phải Cố Kiến Thâm buộc phải bái nhập Thượng Đức phong, y đã sớm dụ hắn tới Thượng Tín phong rồi!

Đi đưa cơm làm quái gì? Trực tiếp vào Thượng Tín phong, y tìm phương pháp tu hành cho hắn, rồi lại bái sư phụ Thượng Tín, trở thành tiểu sư đệ của y, chẳng phải đẹp quá sao?

Đáng tiếc khúc mắc lớn nhất của tâm ma huyễn cảnh này là Thượng Đức phong, cho nên Cố Kiến Thâm nhất định phải bái vào đó.

Cố Kiến Thâm mở thực hạp ra cho y, nói: “Mau ăn đi.” Chắc y đói bụng lắm rồi.

Thăm Thanh Huyền nào quan tâm ăn hay không, khước miệng y mỉm cười, giọng nói dịu dàng: “Hôm nay người chạy không thoát đâu.”

Cố Kiến Thâm sững sờ ...

Thăm Thanh Huyền lập tức nhào tới cởi y phục hẳn.

Cố Kiến Thâm: “...”

Thăm Thanh Huyền nói: “Có thương tích phải mau chóng xử lý, lờ để lại sẹo thì biết làm sao!”

Lần này không còn ai quấy rầy, y không tin mình không lột được đồ hẳn.

Cố Kiến Thâm ngăn cản theo bản năng, nhưng thấy y chấp nhất như thế, trong lòng hẳn bốc hơi nóng, không khăng khăng cản y nữa.

Thăm Thanh Huyền rốt cục “được thỏa lòng”, vừa dòm, tim nhất thời đau nhói.

Quả nhiên ... roi không chỉ quất vào mặt mà trên người cũng có ...

Vết xanh tím ngang dọc rơi trên da thịt trắng nõn trông cực kỳ chói mắt.

Thăm Thanh Huyền đứng dậy nói: “Chờ ta.”

Cố Kiến Thâm kéo cổ tay y lại: “Đừng lãng phí thuốc, đã hết đau rồi.”

Thăm Thanh Huyền nói: “Thuốc vốn để dùng trị bệnh, nói gì tới lãng phí?”

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng: “Cần trị cho người đáng trị.”

Thăm Thanh Huyền trừng hẳn: “Là người chứ ai!”

Môi mỏng Cổ Kiến Thâm giần giật, toan nói thêm, Thấm Thanh Huyền đã chặn họng hẳn: “Đừng tự ti, sau này người rất có tương lai, ta tin người!”

Cổ Kiến Thâm không kìm được ngẩng đầu nhìn y.

Thấm Thanh Huyền kiên định như thế đúng thật là tin hẳn tự đáy lòng.

Như thế nào là có tương lai? Chẳng lẽ hẳn thật sự có thể ...

Cổ Kiến Thâm không muốn khiến y thất vọng, cong môi cười nói: “Ừ.”

Sắc mặt Thấm Thanh Huyền lập tức sáng lên, y dịu giọng nói: “Chờ ta một lát!”

Y xoay người đi, Cổ Kiến Thâm nhìn chăm chăm y thật lâu.

Thật xinh đẹp, những lúc y giận giống như cảnh tượng đẹp nhất trên băng, chỉ khi mỉm cười, băng tuyết tan rã, xuân về với đất trời, khiến tâm tình cũng trở nên an lành hơn.

Cổ Kiến Thâm muốn che ngực, bởi vì thứ bên trong đập quá nhanh.

Thấm Thanh Huyền lôi thuốc trị thương của mình ra ... một chiếc hộp đỏ, không biết y giữ vì thuốc còn hay vì hộp đẹp ...

Nói chung hiện giờ Thấm Thanh Huyền muốn dùng thuốc này đó.

Y mở nắp hộp ra gửi, lựa ra một ít đủ dùng rồi nói: “Người ráng nhịn nhé, để ta rửa sạch miệng vết thương cho người.”

Cổ Kiến Thâm gật đầu đáp: “Ta không sợ đau.”

Có biết lời này khiến người đau lòng nhất không.

Ai mà chẳng sợ đau? Chỉ có người không quan tâm hoặc đã đau thành quen.

Bất kể là loại nào đều khiến người nhói đau.

Thẩm Thanh Huyền không nói gì nữa, cẩn thận dùng khăn lông xử lý miệng vết thương cho hấn.

Tuy hai người bằng tuổi, nhưng chắc do “nghề nghiệp” của Cố Kiến Thâm đòi hỏi vận động nhiều, vậy nên thân thể hấn phát dục không tệ.

Cũng cao như y, nhưng rắn chắc hơn y nhiều.

Thẩm Thanh Huyền không nhìn nhiều, tập trung lau cho hấn.

Khi lau phía sau Cố Kiến Thâm không nhìn thấy, tới khi y vòng qua đằng trước, hấn bỗng thấy đầu quả tim lên men.

Trước giờ có ai tốt với hấn vậy đâu? Nào có ai lo lắng cho hấn tới chừng này? Nào có ai ... tốt giống như y.

Khóe môi Cố Kiến Thâm nhin không được cong lên, mắt đỏ như mặt trời lặn trên biển, sâu và nông, sáng và tối, ngập tràn bi thương và cảm động.

Thẩm Thanh Huyền lau cho hấn xong lại nói: “Ta sắp bôi thuốc, có thể sẽ hơi đau ...” Lượng thuốc hôm qua không đủ, chỉ có thể bôi một lớp lên người.

Tuy hiệu quả vẫn tốt, nhưng dùng sẽ hơi đau.

Cố Kiến Thâm nói: “Ta không sợ.” Thực sự không sợ, chẳng hề sợ chút nào, đừng nói bôi thuốc cho hấn, dù có người đâm hấn một dao hấn vẫn sẽ mỉm cười.

Đẹp như một giấc mộng, mà trong mộng làm gì có thống khổ.

Thẩm Thanh Huyền hì hục nửa ngày, rốt cục cũng bôi thuốc cho hấn xong, thấy vết thương đang dần khép lại, y cười nói: “Vóc người không tệ.”

Cố Kiến Thâm: “...” Nhoáng cái, một luồng tà hỏa đầu đá lung tung trong huyết dịch hấn.

Thẩm Thanh Huyền còn nói thêm: “Nửa người dưới người có bị thương không?”

Cố Kiến Thâm vội vàng nói: “Không ... không có!”

Thẩm Thanh Huyền nghi ngờ hỏi: “Thật sự không có?”

Mặt Cố Kiến Thâm đỏ tợn: “Thật sự không.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cởi ra coi, gạt ta ta nện chết người.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta ...”

Thẩm Thanh Huyền không muốn nghe hăn nhiều lời, bắt đầu lột quần người ta.

Thiếu niên mười bốn tuổi sao chịu nổi kích thích?

Cố Kiến Thâm mặt đỏ tim đập, thề sống chết không theo.

Thẩm Thanh Huyền nhất quyết muốn xem cho tới cùng, kéo qua kéo lại ... rốt cục khiến Cố Kiến Thâm cứng luôn.

Lần này có đánh chết hăn cũng không chịu, không biết lấy sức đâu ra uốn éo đứng dậy, cầm áo ngoài rồi chạy trốn chết.

Thẩm Thanh Huyền bất mãn nói: “Chạy làm gì, có ai ăn người đâu.”

Nhưng vấn đề là, nếu không chạy sẽ có người ăn người đó Tôn chủ đại nhân!

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền thấy chắc trên đùi hăn không sao đâu, dù sao cũng là chân chạy việc, bọn họ có phạt cũng sẽ không quất tới chân hăn.

Thẩm Thanh Huyền nhìn thức ăn trên bàn, bỗng thấy khẩu vị tốt vô cùng, đành hoàng ăn cho hết.

Ăn xong, y tiếp tục lên vào thư phòng sư phụ nghiên cứu.

Tóc đỏ mắt đỏ ... Tố chất mạnh hơn thân thể người thường nhiều, nhưng không có linh điền ...

Y lần theo những đầu mối này mà không ngừng tìm kiếm, ngật nổi sách lưu trữ quá nhiều, đặc trưng này cũng khá mơ hồ, cho nên nhất thời tìm không ra.

Hôm sau, Cố Kiến Thâm lại đến, Thẩm Thanh Huyền hí hửng nói: “Mau vào.”

Cố Kiến Thâm nhìn nụ cười của y, tâm nóng, thân thể nóng, cả người đều nóng không chịu nổi.

Rõ ràng biết không nên nghĩ bậy nghĩ bạ, nhưng hắn không kìm được ...

Thẩm Thanh Huyền dẫn hắn vào nhà lại bắt đầu muốn cời y phục.

Cố Kiến Thâm vội nói: “Ta tự làm.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Sớm như vậy có phải tốt không!”

Cố Kiến Thâm nào dám lên tiếng, hắn chậm chạp cời xiêm y, Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc nhìn vết thương của hắn.

Thấy y quan tâm mình như thế, Cố Kiến Thâm cực khinh thường suy nghĩ xấu xa của mình.

Thẩm Thanh Huyền hết lòng lo nghĩ cho mình, sao hắn có thể ...

Cố Kiến Thâm thở nhẹ một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Khôi phục khá nhanh, nào, chúng ta tiếp tục bôi thuốc.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta ... ta tự làm cho.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người với không tới.”

Cố Kiến Thâm nhượng bộ một bước: “VẬY ta tự bơi phía trước.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mất công làm gì? Tay nghề ta tốt lắm, bảo đảm người sẽ rất thoải mái.”

Lời này ... Cố Kiến Thâm không muốn nghĩ nhiều, thật sự không muốn nghĩ nhiều, chẳng qua ...

Thẩm Thanh Huyền chưa hề nhận ra, đã bắt đầu muốn bơi thuốc cho hẩn.

Thoải mái không? Cố Kiến Thâm chẳng biết nữa.

Miệng vết thương của hẩn đang khép lại, vốn dĩ rất ngứa, nhưng khi cảm nhận được đầu ngón tay mát lạnh của y, hẩn chỉ thấy càng ngứa hơn.

Y cách hẩn rất gần, hơi thở dễ chịu quẩn quanh chóp mũi, gần như làm hẩn mất đi khả năng tự hỏi.

Bất tri bất giác bơi thuốc xong, Thẩm Thanh Huyền rất vui mừng: “Được rồi, bơi thêm hai lần nữa là ổn.”

Chỉ có hai lần thôi à ... Cố Kiến Thâm thế mà thấy hơi thất vọng.

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu dòm chân hẩn.

Cố Kiến Thâm vội nói: “Đùi ta thực sự không bị thương.”

“Được rồi,” Thẩm Thanh Huyền không trêu hẩn nữa, tiếp lời hẩn, “Tới dùng cơm!”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người thử nghĩ vì sao ta đặt nhiều như vậy? Tới qua người chạy quá nhanh, mình ta ăn sao hết?”

Cố Kiến Thâm không biết nên nói gì cho phải.

Thẩm Thanh Huyền lấy một đôi bát đũa đặt trước mặt hắn: “Ăn thử đi, mấy món khác đầu bếp bên các người nấu đều như nhau.”

Y cảm thấy như nhau, Cố Kiến Thâm lại cho rằng đó là mỹ vị nhân gian.

Hắn âm thầm quyết định, nhất định phải cố gắng, làm còn ngon hơn cả bếp trưởng mới được!

May mà Thẩm Thanh Huyền không biết suy nghĩ của hắn, bằng không lại phải rầu phát hờn.

Người này đừng có luôn nghĩ tới làm đầu bếp được không!

Ăn cơm xong, Cố Kiến Thâm nói: “Thời gian đã muộn thế này ...”

Hắn phải đi, giao cơm có hạn chế thời gian, hắn không thể ở lâu.

Thẩm Thanh Huyền thu dọn sơ rồi nói: “Đi thôi, đưa ta sang chỗ người chơi cái nào.”

Tuy đã bàn trước nhưng Cố Kiến Thâm vẫn thấy rất sốt sắng: “Thật sự muốn đi ư?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Không hoan nghênh ta à?”

Cố Kiến Thâm vội vàng đáp: “Hoan nghênh!” Chỉ sợ mạo phạm y.

Thẩm Thanh Huyền lập tức nắm tay hắn, nói: “Vậy đi thôi.”

Tay Cố Kiến Thâm cứng đờ, có cảm giác hơi nóng cuộn trào muốn rịn mồ hôi.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Tay người nóng thật đó.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền cười với hắn: “Ta sợ lạnh nhất, thật tốt.”

Cố Kiến Thâm tưởng như đang giẫm trên mây, không biết mình trở về kiểu gì.

Mặc dù đang làm tạp dịch ở Thượng Đức phong, nhưng hắn không có tư cách ở trong Thượng Đức phong.

Dưới chân các phong Vạn Pháp tông đều có nơi ở cho tạp dịch.

Vì dải ngộ trong tông cao, cho nên nơi tạp dịch ở cũng chẳng kém, hơi giống tiểu viện dành cho đệ tử ngoại môn của Tử Ngộ quan.

Thẩm Thanh Huyền ngăm chung quanh đầy hoài niệm, y nói: “Mình người ở à?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ừ.”

Mặt Thẩm Thanh Huyền giãn ra: “Vậy thì tốt quá.” Không cần lo bị ai nhìn thấy.

Trước đây Cố Kiến Thâm cảm thấy không tốt chút nào, tiểu viện hai người ở, nhưng không ai bằng lòng ở cùng hắn, chỉ có mình hắn lẻ loi, cho nên luôn không thích ở đây.

Hiện giờ hắn lại thấy vui vẻ cực kỳ.

Thẩm Thanh Huyền theo hắn vào, ngó nghiêng rồi bảo: “Thật sạch.”

Tối qua hắn quét tước tới hơn nửa đêm, còn lấy tiền dành dụm đã lâu mua vài thứ.

Đương nhiên ... hắn biết những thứ này không lọt vào mắt Thẩm Thanh Huyền.

Đúng thật là không lọt vào mắt Thẩm Thanh Huyền, không phải tại đồ xấu, mà là màu ...

Ghét nhất cái màu để tang này. (summon Lam gia =)))))

Thẩm Thanh Huyền âm thầm quyết định, mai sẽ trang trí lại giúp Cố Kiến Thâm.

Hai người ngồi trong phòng, Cố Kiến Thâm không biết phải bắt chuyện thế nào, hăn một không ăn hai không uống, nghèo túng đến đáng thương.

Thẩm Thanh Huyền thì lại thấy rất tự do, y hỏi hăn: “Thường ngày người hay làm gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nghiên cứu thực đơn.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Phải làm sao mới khiến hăn bỏ lý tưởng làm đầu bếp đây!

Thẩm Thanh Huyền thử nghĩ rồi hỏi hăn: “Người có muốn tu hành không?”

Cố Kiến Thâm sững sốt, nhưng rất nhanh cúi đầu nói: “Ta không có linh điền.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta biết pháp môn không có linh điền cũng có thể tu hành.”

Ánh mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên sáng ngời.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Có muốn học không?”

Yết hầu Cố Kiến Thâm căng chặt: “Ta ... ta có thể học ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đương nhiên!”

Pháp môn này là cái lúc trước y dùng để cải tạo tiểu hoàng đế.

Tu hành không chỉ cần tai thính mắt tinh cường thân kiện thể, mà còn phải cởi bỏ một ít cấm chế theo trình tự.

Tuy vẫn chưa rõ vấn đề thể chất của Cố Kiến Thâm, nhưng nếu từ nhỏ bị ai đó mạnh mẽ áp chế linh điền, pháp môn này có thể chậm rãi kích hoạt nó.

Cứ tiếp tục làm vậy là có thể tu luyện.

Cố Kiến Thâm vốn là người chăm chỉ, Thẩm Thanh Huyền dạy hắc, hắc học hỏi rất nhanh, điều này khiến Thẩm Thanh Huyền cực kỳ mừng rỡ.

Hai người ở chung suốt nửa tháng, pháp môn Thẩm Thanh Huyền dạy hắc chưa có hiệu quả gì, y lại tìm được chân tướng khả thi trong thư phòng sư phụ mình.

Tóc đỏ mắt đỏ, thân thể vạn huyết, linh điền ẩn trong máu.

Hóa ra là thế.

Không phải không có linh điền, mà vì hình thái linh điền của hắc khác biệt.

Linh điền của người bình thường ẩn nấp sâu trong kinh mạch, có lớn có nhỏ.

Linh điền Cố Kiến Thâm lại là máu cơ thể, chúng không ngừng lưu chuyển, tuần hoàn qua lại, sinh sôi không ngừng.

Quả thật kỳ diệu, nhưng ngẫm lại mới thấy lợi hại phi thường.

Chẳng trách tương lai hắc sẽ thành thiên chi kiêu tử ...

Có thể chất này, chỉ cần hắc chân chính tu luyện, tốc độ không phải thứ người thường có thể tưởng tượng được!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Không Sao Hết, Đều Là Nam Nhân, Để Ý Làm Gì.

Quyển sách này chỉ nhắc tới thể chất và cách nghiệm chứng, những cái khác thì không biết, thế nhưng như vậy đã thu hoạch được lớn rồi.

Thẩm Thanh Huyền không cần nghiệm chứng cũng có thể khẳng định, Cố Kiến Thâm tám chín phần mười là thân thể vạn huyết.

Chưa bàn tới mắt đỏ tóc đỏ, chỉ cần với cảnh giới tu vi sau này của hắn, cũng đủ chứng minh hắn có thể xác vô cùng phi phạm!

Đương nhiên có khẳng định cỡ nào cũng phải nghiệm chứng cho cầu toàn.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền muốn đi tìm Cố Kiến Thâm ngay, nhưng giờ này chắc hắn ngủ rồi, Cố Kiến Thâm cần được nghỉ ngơi, như thế mới tu luyện hiệu quả.

Thẩm Thanh Huyền nhẫn nại, lăn lộn trên giường hết nửa ngày, cuối cùng vẫn miễn cưỡng ngủ.

Hôm sau trời vừa sáng là y đã muốn đi tìm Cố Kiến Thâm ... nhưng y còn phải tập thể dục buổi sáng, còn phải tới Ngộ Đạo đường học một đồng bài ...

Thẩm Thanh Huyền cả ngày đứng ngồi không yên, thất sư huynh bèn trêu y mấy lần: “Thành thật chút coi!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Rất muốn trốn học!

Sau cùng cũng coi như hết tiết, Thẩm Thanh Huyền vội vàng ra khỏi phòng, không quan tâm chào hỏi thất sư huynh mà về sân ngay.

Thất sư huynh giận cực, rất muốn xách y về bắt y gọi một tiếng “sư huynh”, chẳng qua thấy dạo này Thẩm Thanh Huyền ăn mặc bình thường hơn nhiều, hân nhin mà cảnh đẹp ý vui, không khỏi khoan dung với y hơn.

Thẩm Thanh Huyền đợi trong phòng một lúc, sốt ruột đến mức ra ngoài cửa đứng.

Kết quả vừa mở cửa y đã gặp Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm đang định gõ cửa ...

Thẩm Thanh Huyền lập tức nói: “Gõ cửa làm gì? Trực tiếp đi vào là được mà.”

Cố Kiến Thâm âm áp trong lòng, nói: “Ta sợ người không ở trong phòng.”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Không có ta người cũng vào thẳng luôn, không sao hết.”

Cố Kiến Thâm bật cười, không nói gì thêm.

Thẩm Thanh Huyền kéo tay hân vào nhà, nóng lòng chia sẻ tin vui với hân.

Cố Kiến Thâm vẫn không quen được y nắm tay, lần nào lòng bàn tay hân cũng không kìm được nóng lên.

Khổ nỗi hân càng nóng, Thẩm Thanh Huyền càng thích nắm tay hân ... Cố Kiến Thâm vừa mừng vừa lo, rồi lại thấy ngọt ngào quá đổi.

Hai người vào phòng, Thẩm Thanh Huyền đóng cửa rồi nói: “Nói cho người tin tốt nè.”

Cố Kiến Thâm trầm nghĩ: Còn có thể có tin gì tốt? Mỗi ngày được nhìn thấy y chính là tin tốt nhất đối với hần.

Thẩm Thanh Huyền không thừa nước đục thả câu, vội vàng nói: “Ta tra tư liệu, phát hiện một thể chất rất đặc biệt, phàm là người có thể chất này đều có tóc đỏ mắt đỏ, hơn nữa còn khác hẳn người thường ...”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra, bụng lại nghĩ: Y đặc biệt tra tư liệu vì hần sao?

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Thể chất này tên là thân thể vạn huyết, linh diễm ẩn trong máu, cực kỳ lợi hại!”

Lời này khiến Cố Kiến Thâm hoàn hồn, hần hỏi: “Là ta ư?” Hần không dám ôm hy vọng quá lớn, vì hy vọng tan vỡ, thất vọng lại càng sâu.

Thẩm Thanh Huyền thận trọng nói: “Chỗ ta có phương pháp nghiệm chứng, người có muốn thử không?”

Cố Kiến Thâm sửng sốt.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đừng sợ, không phải cũng không sao.”

Sao lại không sao? Cố Kiến Thâm không muốn Thẩm Thanh Huyền hụt hẫng, cũng không mong y nỗ lực cố gắng vì mình bị uống phí.

Chẳng qua loại chuyện này từ trước đến giờ đều do trời định, con người không thể thay đổi.

Cố Kiến Thâm rũ mắt nói: “Thử xem.” Không cần nghĩ những thứ khác, nói chung không thể phụ tấm lòng mong chờ của Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền hăng hái bảo: “Cởi đồ!”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền: “Mau coi.”

Trái tim Cố Kiến Thâm nóng bừng, nhịn không được hỏi: “Tại sao phải cởi đồ ...”

Thâm Thanh Huyền nói: “Nói nữa thì phiền lắm, tóm lại người cứ tin ta là được.”

Hắn tin y chứ, hắn chỉ không tin mình thôi.

Thâm Thanh Huyền thấy hắn cứ rề rề rà rà, lại nói: “Người cởi trước đi, ta đi chuẩn bị, lát nữa sẽ gọi người” dứt lời liền vòng ra sau.

Cố Kiến Thâm đứng ngốc tại chỗ thật lâu, cuối cùng vẫn nghe lời cởi y phục, hắn lo mình mà còn kéo dài nữa Thâm Thanh Huyền sẽ cởi giúp hắn mất.

Thế thì dễ chết lắm ...

Hắn cởi áo ngoài, chỉ chừa quần dài, chờ Thâm Thanh Huyền gọi hắn.

Một lát sau Thâm Thanh Huyền đi ra, thế mà y chỉ mặc áo trong, tay áo còn xắn lên, lộ ra cổ tay trắng như tuyết ...

Yết hầu Cố Kiến Thâm khô khốc, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Thâm Thanh Huyền gọi hắn: “Mau vào.”

Cố Kiến Thâm không chớp mắt đi theo, thật sự nghĩ không ra y muốn làm gì.

Cứ tưởng sau cánh cửa là một gian phòng khác, không ngờ lại là ôn tuyền lộ thiên mây mù trôi nổi.

Cố Kiến Thâm không rõ vì sao, Thâm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Cởi quần ra luôn.”

Cố Kiến Thâm do dự.

Thẩm Thanh Huyền lập tức hắng giọng: “Không sao hết, đều là nam nhân, để ý làm gì.”

Cố Kiến Thâm cũng hiểu, nhưng mà ...

Thẩm Thanh Huyền đã đổ được liệu vào linh tuyến.

Cố Kiến Thâm buộc lòng ổn định tâm tình, chậm chạp cởi quần ra.

Hắn nhìn không chớp mắt, cực lực giữ cho tâm trạng bình tĩnh, ra vẻ tự nhiên.

Có lẽ do ôn tuyến này quá nóng, mặt Thẩm Thanh Huyền rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, Cố Kiến Thâm vừa thoáng nhìn đã vội vàng cúi đầu, nhìn lom lom mấy phiến đá dưới chân mình, như thể trên đó nở mấy khóm hoa xinh đẹp lắm, làm hắn không dời mắt nổi.

Thẩm Thanh Huyền mở miệng, giọng nói dường như cũng không giống mọi khi: “Vào nước đi.”

Cố Kiến Thâm: “Ừ.” Hắn giữ nguyên tư thế cúi đầu bước vào ôn tuyến.

Thẩm Thanh Huyền đã đổ hết đồng chai lọ của mình vào ...

May mà hiện giờ Cố Kiến Thâm không biết, chứ không hẳn nhất định sợ khiếp không dám xuống nước.

Trong đồng chai lọ này không phải vật phàm, mà là lượng lớn linh dịch cô đọng từ thú đan.

Tuy không phải linh dịch tinh khiết của mãnh thú cấp cao, nhưng đối với tu sĩ đã được xem là bảo bối rồi.

Bình thường chỉ dùng một lọ đã có ích lợi rất lớn đối với tu vi!

Nhưng hôm nay Thẩm Thanh Huyền đổ hết lọ này tới lọ khác như rót nước, bất kể ai thấy cũng sẽ hô to một tiếng: Vô nhân tính quá đi!

Xin lỗi nha ... chút đồ này ấy mà, đừng nói là Tôn chủ đại nhân trăm triệu năm sau, dù là Thẩm Thanh Huyền hiện tại cũng không để ý lắm.

Y đồ linh dịch xong, màu sắc ôn tuyền cũng thay đổi, vốn đang trong suốt thì giờ đây như được ánh trăng rọi, phản chiếu màu sắc lấp lánh.

Cố Kiến Thâm không kìm được hỏi: “Đây là gì vậy?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Chút đồ chơi nhỏ ấy mà.”

Cố Kiến Thâm mơ hồ cảm thấy đồ chơi này không nhỏ tí nào ...

Tất cả đã chuẩn bị xong, bắt đầu tới màn chính rồi.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Lát nữa ta sẽ ghim mấy châm lên thân thể người, không đau lắm đâu, nhưng sẽ đổ máu hơi nhiều, người đừng lo.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ừm, ta không lo.”

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận ngẫm lại, cũng thấy sẽ không sao, tới gần hẳn nói: “Ta bắt đầu đây.”

Cố Kiến Thâm mau chóng nhắm mắt lại: “Được.”

Kỳ thực hẳn không dám nhìn y, Thẩm Thanh Huyền lại tưởng hẳn căng thẳng, không khỏi buồn cười: “Yên tâm đi, tay nghề ta tốt lắm, tuyệt đối không đau!

Y cách hẳn rất gần, giọng nói cùng hơi thở mơn trớn vành tai, khiến mắt hẳn càng nhắm chặt hơn.

Thẩm Thanh Huyền ngồi trên bờ ao ngay phía sau, khi tay đặt trên vai hẳn, Cố Kiến Thâm bỗng dựng tránh né.

Thẩm Thanh Huyền không phòng bị, thân thể theo quán tính ngã về trước.

Tiểu kịch trường:

Cố Kiến Thâm: Không phải ta cố ý.

Thẩm Thanh Huyền: Người rõ là cố ý!

Cố Kiến Thâm: ... Được rồi, ta cố ý đó. (đè xuống)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Thẩm Thanh Huyền Chọn Rộn Trong Lòng: “Sao Mặt Người Đỏ Vậy?”

Thực ra không phải Cố Kiến Thâm cố ý, chẳng qua cái chạm kia của Thẩm Thanh Huyền mang theo độ nóng khó thể diễn tả bằng lời, xuyên thấu qua da thịt hần, trực tiếp tiến vào trong máu, làm cả người hần nóng hảy cả lên.

Hần triệt để mất khống chế, thân thể né tránh theo bản năng.

Mà vì để thi châm chính xác cho hần, cả người Thẩm Thanh Huyền ngồi trên bờ ao, duỗi tay chủ yếu muốn mượn cơ thể Cố Kiến Thâm đỡ mình.

Kết quả Cố Kiến Thâm vừa tránh, y mất lực chống, lập tức chúi về phía trước!

Cố Kiến Thâm vốn đã tránh rồi, nhưng thấy y sắp ngã xuống, hần lại theo bản năng trước tiên lập tức ôm chầm y.

Cứ thế hai người ôm ấp nhau trong nước!

Chờ Cố Kiến Thâm kịp nhận ra mình vừa làm gì, cả người đều bối rối.

Trong tay là vòng eo mềm mại, xộc vào mũi là hơi thở dễ chịu, hần khẽ nghiêng đầu, bắt gặp da thịt còn mềm hơn cả đóa hoa.

Một luồng hơi nóng chui vào đỉnh đầu, tiếp theo vòng ngược lại trải rộng toàn thân, thoáng chốc tập trung ngay bụng, dấy lên nhiệt triều như kinh trời lật biển.

Cố Kiến Thâm lập tức đẩy y ra!

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y quá thảm rồi, đầu tiên là ngã xuống cả người ướt đẫm, vất vả lắm mới được Cố Kiến Thâm ôm trúng, y còn định đỡ người hăn mượn lực đứng dậy, kết quả tên khốn này lại đẩy y ra.

Y mất thăng bằng, chìm nghiêng vào nước, thậm chí còn bị rút hai ngụm nước ôn tuyền vào họng.

Biết người ta phần nộ cỡ nào không! Nếu người trước mắt không phải là Cố Kiến Thâm, y đã sớm nổi điên rồi! Chẳng qua tâm trạng cũng không tốt hơn là bao.

Cố Kiến Thâm ý thức mình vừa làm gì bèn cuống cuồng tới đỡ y, Thẩm Thanh Huyền trừng hăn một cái: “Hồi này mắc gì buông ra!”

Cái nhìn này hàm ý tức giận, lại không giống thực sự giận, ngược lại như đang trách móc hăn, thậm chí là làm nũng ...

Khi hai chữ cuối chợt hiện trong đầu, trái tim Cố Kiến Thâm đập thành thịch, cánh tay duỗi ra khựng lại.

Lần này Thẩm Thanh Huyền không muốn để hăn chạy, một phát túm lấy hăn, mượn cơ thể hăn đứng dậy.

Cảnh tượng này lại khiến đại não Cố Kiến Thâm trống rỗng.

Trong ôn tuyền mịt mờ, tóc dài ướt đẫm hòa cùng bóng trắng, áo lót phong phanh thấm nước dính sát vào người, phác họa rõ rệt đường cong hoàn mỹ mê người ... Cổ áo lỏng lẻo, xương quai xanh như ẩn như hiện, điểm càn khôn trí mạng là y phục quá mỏng, điểm hồng nhật trước ngực kia ...

Cố Kiến Thâm đứng phắt dậy, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y đứng tại chỗ chớp chớp mắt, đáy lòng nổi lên chút khác thường, Cố Kiến Thâm này đối với y ...

Mười bốn – mười lăm tuổi đã biết suy nghĩ bậy bạ rồi à? Thâm Thanh Huyền mím môi cười, gọi hắn: “Người đi đâu vậy?”

Cố Kiến Thâm buồn bực nói: “Ta ... đi vệ sinh, sẽ quay lại ngay.”

Thâm Thanh Huyền nhìn bóng lưng hắn, không hiểu sao lòng nóng lên, người này đi “vệ sinh” thật à?

Ý cười khoe miệng y càng sâu, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, vẻ diễm lệ càng thăng thiên. May mà Cố Kiến Thâm không phát hiện, bằng không nhất định bị dáng vẻ này của y câu hồn đoạt phách, sao còn quan tâm thân phận cách nhau một trời một vực.

Thâm Thanh Huyền cũng không vội, y lười biếng dùng vải bông lau tóc, tính thời gian Cố Kiến Thâm đi ra, y mới bắt đầu cởi xiêm y ướt sũng.

Cố Kiến Thâm: “...”

Thâm Thanh Huyền nói: “Người chờ một lát, ta thay y phục cái đã.”

Cố Kiến Thâm quay đầu không được, không quay cũng không xong, muốn nhìn tới sắp điên rồi, lại sợ càng nhìn càng điên, hắn đứng tại chỗ, thính tai đỏ rực.

Thâm Thanh Huyền vui mừng quá chừng, vừa nghĩ tới lão lưu manh sau này muốn làm gì làm đó, lại nhìn thiếu niên ngây ngô non nớt hiện giờ.

Y nhột nhột trong lòng, cố ý hỏi: “Sao mặt người đỏ vậy?”

Cố Kiến Thâm nghe y nói, mặt càng đỏ ửng!

Thâm Thanh Huyền muốn trêu hắn tiếp, nhưng sợ hắn chạy mất, hiện giờ bọn họ có việc quan trọng cần làm.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nơi này nóng, chúng ta mau bắt đầu thôi, để người sớm ra ngoài cho mát.”

Cố Kiến Thâm chỉ có thể liên tục gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền không ghẹo hấn nữa, thành thật thay xiêm y, sau đó lại ngồi trên bờ ao, chính thức thi châm cho hấn.

Phương pháp nghiệm chứng không khó, đối với Thẩm Thanh Huyền lại càng đơn giản.

Chỉ cần ghim kim lên mấy điểm máu quan trọng, để máu Cố Kiến Thâm chảy ra, nếu trong máu có linh dịch, nó sẽ tự nhiên hấp thu linh dịch trong nước suối, hơn nữa linh dịch cũng sẽ thuận theo đó vọt vào cơ thể giúp hấn làm đầy linh dịch!

Đó cũng là nguyên do Thẩm Thanh Huyền đổ nhiều linh dịch như vậy, dù sao cũng phải thi châm, không bằng một công đôi việc.

Y hành động rất nhanh, Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy mỗi nơi như bị muỗi chích nhẹ, nhưng hiện giờ máu tươi tràn ra không ít.

Cố Kiến Thâm từ từ nhắm hai mắt, không nhìn thấy gì, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại ngăm đến gần gũi.

Tuy máu người bình thường sẽ không hòa tan vào nước quá nhanh, nhưng tuyệt đối sẽ không giống máu hấn – ngưng kết thành những hạt châu đỏ xinh đẹp.

Màu linh dịch là ánh sáng lung linh, mới đầu chúng nó còn định cắn nuốt những hạt máu này, nhưng lại bị đỏ tươi bao vây, sau đó như gặp phải lốc xoáy, điên cuồng cuốn vào.

Máu ngưng kết thành ngọc, màu đỏ sáng rỡ tản ra linh quang nhàn nhạt, như mặt trăng đỏ thắm rơi vào thế gian.

Thẩm Thanh Huyền đưa tay ra đón, hạt châu đỏ đáng yêu rơi vào lòng bàn tay y.

Thẩm Thanh Huyền lập tức ... rung động con tim!

Ngay sau đó, như thể thức tỉnh, nơi máu tươi đang lan tỏa bắt đầu cản trở lại linh dịch trong ôn tuyến cực nhanh, chỉ trong mấy giây, nước ao khô phục lại màu xanh biếc vốn có, linh dịch bị hấp thu hầu như không còn.

Ngay cả hạt châu đỏ cũng trở về cơ thể Cố Kiến Thâm.

Chỉ để lại một viên ...

Là viên trong lòng bàn tay Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm nhận thấy cơ thể khác thường, hắn lập tức mở to mắt, sâu trong mắt đỏ ẩn giấu linh quang.

Thẩm Thanh Huyền giãn mặt ra cười với hắn: “Không sai, người thật sự là thân thể vạn huyết hiếm có trên đời.”

Vui sướng cực hạn vọt vào trái tim, Cố Kiến Thâm nghiêm túc nhìn y: “Cảm ơn người!”

Nếu như không có Thẩm Thanh Huyền, hắn làm sao biết được chuyện này? Nếu như không có y vất vả tìm kiếm giúp hắn, hắn còn phải phí hoài biết bao nhiêu thời gian?

Dù thể chất tốt, không tu hành cũng thành phế vật, trăm năm qua đi, chẳng phải hắn sẽ tiếc nuối cả đời sao!

Huống chi ... nếu có thể tu hành, chẳng phải hắn sẽ có cơ hội cùng y sánh vai, có thể chân chính trở thành bạn bè với y? Chẳng phải ...

Cố Kiến Thâm vui sướng đầy cõi lòng, không phải chỉ cảm ơn đơn thuần là có thể biểu đạt.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Cảm ơn ta làm gì, ta lại không thể biến ra thể chất này cho người.”

Cố Kiến Thâm toan giải thích, Thẩm Thanh Huyền lại ngắt lời hắn: “Nhưng người đừng vui mừng vội, tu hành là chuyện rất vất vả.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ta không sợ khổ.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không phải chỉ chịu khổ, hơn nữa rất khô khan.”

Cố Kiến Thâm nói: “Chỉ cần có thể tu hành, ta không sợ gì cả.”

Thẩm Thanh Huyền nghe hắn nói mà thú vị quá chừng, đôi mắt y cong tí, chọc ghẹo hắn: “Vậy nếu sau này ta không để ý người nữa, người có sợ không?”

Cố Kiến Thâm lập tức ngẩn người.

Thấy hắn như vậy, Thẩm Thanh Huyền lập tức mềm lòng, y cười nói: “Được rồi, chọc người thôi, sao ta có thể vì người có khả năng tu hành mà không để ý người?”

Kỳ thật Cố Kiến Thâm cũng biết y đang nói đùa, nhưng khi nghe câu nói ấy, trong lòng hắn dâng lên sợ hãi chân chính. Nếu ... lựa chọn đó thực sự đặt trước mặt hắn, hắn phải làm sao đây?

Từ bỏ tu hành, hay là từ bỏ Thẩm Thanh Huyền? Hắn rõ ràng nhận ra, ý niệm thực sự âm ỷ trong lòng mình chính là vết trước.

Làm xong việc chính, Thẩm Thanh Huyền mới bắt đầu thanh thoi, thế là lại muốn chọc hắn, y mỉm cười: “Người tránh ra chút nào, ta muốn vào ngâm suối.”

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, toàn bộ suy nghĩ vẫn vương đều bay biến đâu hết.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Sao nào, ta bận rộn cả buổi vì người, người còn không cho ta tắm?”

Cố Kiến Thâm vội vàng nói: “Người vào đi, ta đi ra ngoài.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người đi đâu? Tới kỳ lưng cho ta đi.”

Cố Kiến Thâm trực tiếp ngốc luôn, qua thật lâu mới cúi đầu nói: “Thời gian đã trễ thế này, ta ... ta phải về ngay.”

Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ muốn chọc hấn, sợ hấn về muộn bị người ta phát hiện, nên không giữ hấn lại nữa, chỉ bảo: “Chờ khi nào rảnh thì cùng nhau tắm, nhớ phải chà lưng cho ta đó, người nợ ta.”

Âm bốn chữ cuối được y nâng cao, muốn êm tai bao nhiêu thì có bấy nhiêu, Cố Kiến Thâm gật đầu loạn xạ rồi chạy trốn chết.

Thẩm Thanh Huyền cười khúc khích thật lâu, thực sự cười y phục vào ngâm suối.

Lòng bàn tay y vẫn còn giữ hạt châu đỏ, được ngưng kết từ linh dịch và máu Cố Kiến Thâm, trông rất xinh đẹp.

Thẩm Thanh Huyền thả nó vào nước, nhìn nó trôi bập bênh, tưởng như nhìn thấy Cố Kiến Thâm đổ tận mang tai ... Y bật cười, cẩn thận cầm hạt châu, đặt bên môi nhẹ nhàng hôn một cái.

Xác định thể chất Cố Kiến Thâm rồi, Thẩm Thanh Huyền lại bận bịu, gần đây y phải ứng phó bài tập tu hành ngày càng nặng nề, sau đó còn phải tìm tư liệu liên quan đến thân thể vạn huyết.

Thân thể vạn huyết đặc biệt như thế, nhất định tu luyện sẽ gặp cửa ải. Điểm này Thẩm Thanh Huyền rất rõ, vì chính thể chất của y cũng rất hiếm thấy, tuy tu luyện làm ít mà hiệu quả nhiều, nhưng cũng có chỗ gây khó dễ.

Y định dạy Cổ Kiến Thâm tâm pháp trụ cột đơn giản nhất, để hần học được cách nạp khí nhập thể, ngày sau có thể chính thức nhập môn. Đồng thời y tiếp tục tìm kiếm tư liệu liên quan, thậm chí lập ra phương pháp càng thích hợp cho hần tu luyện.

Bằng qua một thời gian, Cổ Kiến Thâm vốn thông minh, ngộ tính lại cao, học hành quả là làm chơi ăn thật.

Tâm pháp đơn giản hần học cực nhanh, hơn nữa còn rất thành thạo, khiến Thâm Thanh Huyền kinh ngạc quá sức.

Luyện khí là nền móng, nói mau cũng mau, mà nói chậm cũng chậm. Dưới tình huống bình thường, cũng có mười năm, tám năm, đương nhiên nếu có tư chất vô cùng tốt, hoặc đặc điểm đặc biệt gì đó, một hai năm cũng có thể.

Mà thiên tài chân chính có thể chỉ dùng mấy tháng, giống như Thâm Thanh Huyền, còn có Cổ Kiến Thâm hiện giờ.

Hôm đó hai người tu hành xong, Thâm Thanh Huyền nói: “Qua hai tháng nữa, các phong môn sẽ bắt đầu nạp người mới, người đi thử xem, chính thức bái nhập tông môn đi!”

Cổ Kiến Thâm tất nhiên đồng ý.

Thâm Thanh Huyền ngẫm nghĩ rồi bảo: “Người định vào phong nào?”

Cổ Kiến Thâm không hề do dự đáp: “Thượng Tín phong.”

Quả nhiên ... Thâm Thanh Huyền không ngạc nhiên, y ở Thượng Tín phong, hiện giờ Cổ Kiến Thâm hay chạy tới chỗ y, nhất định muốn cùng ở Thượng Tín phong với y.

Thực ra Thâm Thanh Huyền cũng muốn hần tới Thượng Tín phong lắm, cứ nghĩ sau này Cổ Kiến Thâm trở thành tiểu sư đệ của y, hai người có thể cùng ra cùng vô, cùng nhau tu hành cùng nhau thí luyện, thanh mai trúc mã cùng nhau trưởng thành, sau đó ... ờm ...

Thẩm Thanh Huyền vội vàng phanh lại, mặc niệm mấy tiếng: Đây là ảo cảnh, đây là ảo cảnh, cởi bỏ khúc mắc mới là việc quan trọng nhất!

Y muốn ngọt ngào với Cố Kiến Thâm, ra ngoài là có thể ngọt chết người rồi!

Hơn nữa không bá cùng một phong, những việc kia vẫn có thể làm mà.

Thẩm Thanh Huyền an ủi mình xong bèn an ủi Cố Kiến Thâm: “Ta đề nghị người không nên tới Thượng Tín phong.”

Cố Kiến Thâm hiển nhiên không ngờ y sẽ nói vậy, kinh ngạc nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền tỉ mỉ giải thích: “Người đừng nghĩ nhiều, ta tất nhiên muốn mỗi ngày được ở bên người.”

Lời này lập tức khiến lòng Cố Kiến Thâm ngọt lịm.

Cho một trái táo ngọt xong, Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Nhưng Thượng Tín phong thật sự không thích hợp với người, đương nhiên sư phụ ta tốt lắm, song có lẽ ông ấy sẽ không thu người làm đệ tử thân truyền.”

Y trình trọng tán dóc, “Người cũng biết đó, ta đã đáng chú ý lắm rồi, nếu sư phụ nhận người nữa, chỉ sợ các phong khác sẽ bất mãn, sư phụ sắp nhận chức trưởng môn, nhất định sẽ chú trọng cân bằng các phong, ông ấy sẽ quan tâm cả Vạn Pháp tông hơn, chứ không phải mỗi mình Thượng Tín phong.”

Cố Kiến Thâm rất muốn nói hắn không làm đệ tử thân truyền cũng không sao, nhưng hắn không nói nên lời.

Bởi vì hắn muốn được giống Thẩm Thanh Huyền, hắn muốn trở thành người có thể khiến Thẩm Thanh Huyền tự hào, nhưng muốn mau hơn, nhanh hơn một ít ... Nói như vậy, tự tu hành hắn sẽ rất khó.

Hơn nữa với thể chất đặc thù này của hắn, không chừng sau này sẽ gặp cửa ải, Thẩm Thanh Huyền đã nói hắn nghe.

Thẩm Thanh Huyền an ủi hẳn: “Được rồi, dù sao chúng ta cũng là đồng môn, sau này qua lại với nhau cũng chẳng ai nói được gì.”

Cổ Kiến Thâm chỉ có thể đồng ý.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Ta cảm thấy người nên bái nhập Thượng Đức phong đi.”

Cổ Kiến Thâm cũng dự định thế.

Các phong đều có đặc sắc riêng, Thượng Tín phong và Thượng Đức phong đều rất hợp với hẳn, nếu không đi Thượng Tín phong, vậy thì Thượng Đức phong chính là lựa chọn tốt nhất.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục dụ hẳn: “Phong chủ Thượng Đức là người rất tốt, ông với ta cũng thân, sau này người được ông thích lại nói mấy lời hay về ta, là ta có thể thường xuyên qua đó chơi rồi!”

Mặc dù phong chủ Thượng Đức là sư diệt của sư phụ Thẩm Thanh Huyền, nhưng thực chất còn lớn tuổi hơn sư phụ Thẩm Thanh Huyền một ít, là một lão giả từ ái và thú vị.

Năm đó Thẩm Thanh Huyền xảy ra chuyện, phong chủ Thượng Đức thối mũi trùng mắt, còn bảo phong chủ Thượng Tín không chăm sóc tốt cho y, ông muốn ôm y về Thượng Đức phong nuôi dạy.

Việc này đương nhiên không thành, nhưng từ đó về sau, mặc kệ Thượng Đức phong và Thượng Tín phong đối chọi gay gắt bao nhiêu, phong chủ Thượng Đức vẫn đối xử khác biệt với Thẩm Thanh Huyền, phải nói cực kỳ yêu thích.

Cổ Kiến Thâm nói: “Được, vậy ta đi Thượng Đức phong.”

Hai người quyết định xong, Thẩm Thanh Huyền lại dặn hẳn: “Chừng nào khảo hạch nhập môn, có ai hỏi vấn đề thể chất của người, người cứ nói không biết hình thể thay đổi, còn vì sao có thể tu luyện, là do người cảm thấy thân thể

mình tốt, hàng năm còn làm tạp dịch ở Thượng Đức phong, cực kỳ hâm mộ tu sĩ, nên góp tiền mua một quyển tâm pháp trụ cột, thử một phen, nào ngờ phát hiện linh khí bắt đầu khởi động, vì vậy muốn đến khảo hạch nhập môn.”

Y suy xét chu toàn như thế khiến Cố Kiến Thâm ầm áp trong lòng.

Cố Kiến Thâm vừa rời đi, trong đầu Thẩm Thanh Huyền chợt lóe lên một ý nghĩ.

Nếu năm đó y và Cố Kiến Thâm đã quen biết, sau khi phát hiện mình có thể tu luyện, nhất định Cố Kiến Thâm sẽ muốn tới Thượng Tín phong, vậy tại sao lại vào Thượng Đức phong?

Thẩm Thanh Huyền lúng túng mà nghĩ ... Chẳng lẽ năm đó y quá chán sống, thành thử sư phụ thề phải “triệt sản”, Cố Kiến Thâm thấy không có cách nào trở thành đệ tử thân truyền nên đổi sang Thượng Đức phong?

Thẩm Thanh Huyền nhất thời chột dạ ...

Thực chất y cũng hiểu, mình phá phách chỉ là thứ yếu, tông môn lấy cân bằng làm chủ, mặc dù sư phụ không triệt sản, cũng sẽ đưa Cố Kiến Thâm đến phong môn khác ...

Nhưng y vẫn thấy hơi khó chịu, càng nghĩ càng thấy mình mắc nợ Cố Kiến Thâm, thành ra rất đau lòng vì hấn.

Mà vừa đau lòng, y lại bắt đầu ngày đêm tìm kiếm tư liệu.

Cái gọi là thời gian không phụ lòng người, không ngờ thật sự để y tìm được trang giấy bị thiếu.

Thân thể vạn huyết, muốn thực sự thức tỉnh, cần chứng kiến người quan trọng của mình rơi vào ranh giới sinh tử.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thẩm Thanh Huyền Mỉm Cười Nhìn Hắn, “Người Gọi Ta Là Ca Đi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm trang giấy thiếu thật lâu, cuối cùng vẫn thở dài thả xuống.

Tin tức cơ bản đã sáng tỏ, cũng chỉ có bấy nhiêu, phần sau tạm thời không biết.

Nhưng thức tỉnh kiểu đó, sau này ... thể chất Cố Kiến Thâm ngược quá.

Thẩm Thanh Huyền không khỏi nghĩ, chuyện bất trắc trên Thượng Đức phong năm đó chỉ sợ không thoát khỏi liên quan tới thể chất hắn.

Bất kể là trực tiếp hay gián tiếp, tóm lại đều có nguyên nhân.

Đương nhiên với thời gian hiện giờ thì không vội vàng được.

Khi chuyện đó phát sinh, y đang vân du tứ hải, ít nhất tu vi phải cỡ kim đan, Cố Kiến Thâm có thể sát giới chừng đó, cảnh giới chỉ có hơn y chứ không ít.

Có thể còn cao hơn rất nhiều, dù sao khi đó hắn đánh ngang tay với cả phong chủ Thượng Đức phong, hơn nữa còn chọc thủng truy bắt của Vạn Pháp tông, đi qua Vọng Tẫn Tinh Hải tiến vào Tâm Vực.

Cho nên trước đó, Cố Kiến Thâm nhất định đã sớm thức tỉnh thân thể vạn huyết.

Thế thì ... người quan trọng rơi vào ranh giới sinh tử là ai?

Thẩm Thanh Huyền cân nhắc, bắt đầu thấy không thoải mái —— đương nhiên y không có khả năng thừa nhận mình đang ghen.

Không thoải mái một lúc, y lại nghĩ thông, mặc kệ trước đây ra sao, dù sao lần này y phải trở thành người quan trọng của hần, không phải ranh giới sinh tử thôi ư? Y chết cho hần xem, lại sống cho hần coi, đảm bảo trái tim nhỏ của hần đập trùng lên xuống, ê ẩm sáng khoái.

Chờ ảo cảnh chấm dứt, Cố Kiến Thâm nhìn lại đoạn ký ức này, phỏng chừng chỉ còn lại ngọt ngào.

Thẩm Thanh Huyền không chỉ ăn dấm chua còn bằng lòng sống chết vì hần, hmm ... ngọt ghê.

Phong môn tuyển người mới đương nhiên nước chảy thành sông, Cố Kiến Thâm thuận lợi thông qua tất cả khảo hạch, cuối cùng như nguyện bái nhập Thượng Đức phong.

Thế chất hần đặc biệt như thế đương nhiên phải che giấu, chỉ nói với bên ngoài trước kia bị áp chế, linh điền ẩn đi, đến tuổi thì tự nhiên giải phóng, bây giờ mới có thể thuận lợi tu hành.

Thân thể vạn huyết vốn là thứ chưa từng nghe thấy, người ngoài nghề sẽ không nghĩ tới, mà người trong nghề đều có tự giác bảo đảm bí mật.

Thành công bái nhập tông môn, Thẩm Thanh Huyền còn vui mừng hơn cả Cố Kiến Thâm.

Vì ngày chính thức nhập môn còn chưa tới, cho nên Cố Kiến Thâm vẫn ở chỗ tạp dịch, Thẩm Thanh Huyền chọn giờ tới tìm hần, gặp mặt rồi thì nói: “Chúc mừng nha, Cố sư điệt!”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, thấp giọng gọi y: “Bái kiến sư thúc.”

Hai chữ sư thúc không biết Cố Kiến Thâm đã nói bao nhiêu lần, khi đó Thẩm Thanh Huyền không cảm thấy gì, nhưng hôm nay nghe lại thấy bên tai

hơi ngửa.

Y nói: “Nghe như ta già hơn người thật nhiều tuổi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đây là bối phận.”

“Không được không được, khi chỉ có hai chúng ta ...” Thấm Thanh Huyền mỉm cười nhìn hăn, “Người gọi ta là ca đi.”

Chênh lệch giữa Thấm ca và ca không chỉ có một chữ thôi đâu.

Cố Kiến Thâm thấy lòng nóng lên, làm sao cũng không mở miệng được.

Thấm Thanh Huyền nói xong cũng thấy hơi ngại ngùng, y hắng giọng nói: “Dù sao cũng đừng gọi ta là sư thúc, ta không già vậy đâu.”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm giật giật, dường như khẽ gọi một tiếng.

Thấm Thanh Huyền không nghe rõ, dựa sát vào hăn hỏi: “Cái gì?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thấm Thanh Huyền cách hăn rất gần, tha thiết nhìn hăn, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn mong đợi.

Cố Kiến Thâm không cách nào thả cái từ treo trong cổ họng ra ngoài.

Hăn xoay người nói: “Ta đi chuẩn bị bữa tối!”

“Ê này ...” Thấm Thanh Huyền vội giữ hăn lại, phát hiện tiểu tử này bản lĩnh lắm rồi, chạy trốn thật nhanh!

Thấm Thanh Huyền tự lẩm bẩm: Có gì đâu mà thẹn thùng, không phải gọi ca một tiếng thôi à? Gọi thì có sao đâu!

Thấm Thanh Huyền tưởng tượng Cố Kiến Thâm gọi y, nhất thời tê dại từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

Thật ... thật kỳ lạ.

Thành công báii nhập sư môn là chuyện rất đáng chúc mừng, mông đầu bếp của Cố Kiến Thâm rốt cục tan vỡ, Thấm Thanh Huyền cực kỳ hài lòng.

Chẳng qua để ăn mừng ngày này, Cố Kiến Thâm vẫn thi triển trù nghệ mà mình khổ luyện thật lâu, làm một tiệc tối thịnh soạn.

Tuy chỉ có hai người họ, còn ở trong phòng tạp dịch cũ nát, nhưng trong không gian nhỏ hẹp lại ngập tràn hạnh phúc và ngọt ngào, lấp đầy lồng ngực hai người.

Thấm Thanh Huyền nhìn bàn đầy thức ăn mà thán phục: “Người thật lợi hại.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, hết sức thỏa mãn.

Thấm Thanh Huyền nâng mắt nhìn, trêu chọc hần: “Tay nghề này của người phải uống phí rồi.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu: “Ta vốn cũng chỉ muốn làm cho người ăn.”

Vì lời này bất thốt quá tự nhiên khiến lòng người càng mềm mại hơn, Thấm Thanh Huyền sao có thể kìm lòng được? Y cười tíi mắt nói: “Thì ra người chỉ muốn làm đầu bếp cho mình ta à?”

Cố Kiến Thâm sao so được với y, nhất thời bị y làm cho tim đập thành thịch.

Thấm Thanh Huyền đối đề tài, lại bảo: “Đáng tiếc, người nhất định thất vọng rồi.”

Một câu khiến trái tim đang đập liên hồi của hần dừng lại như ngưng trệ, ngay sau đó bị khó xử chiếm đầy thần kinh, hần cụp mắt, toan giải thích ...

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Sau này ta phải tích cốc, thực khách duy nhất của người tương lai không ăn cơm, đầu bếp người còn biết làm gì?”

Cố Kiến Thâm ngẩn ngơ.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, cười nói: “Được rồi, đừng buồn, mặc dù ta tích cốc, nhưng nếu là người làm, ta nhất định sẽ ăn!”

Cố Kiến Thâm nhoáng cái được vô vàn ấm áp bao quanh, hắn cứ tưởng ... y ...

Tình cảm đến cùng phức tạp bao nhiêu, chỉ mấy từ đơn giản sao có thể hình dung, vừa rồi hắn như nằm trong hầm băng, băng một chớp mắt Thẩm Thanh Huyền đã ôm hắn, dùng dịch ngọt ấm áp mềm mại vây quanh hắn.

Thoáng thì địa ngục, thoáng là thiên đường, có thể khiến hắn chập trùng như thế chỉ có người trước mắt này.

Cố Kiến Thâm nhìn y rất đổi dịu dàng: “Chỉ cần người muốn ăn, ta nhất định sẽ làm cho người.”

Thẩm Thanh Huyền nhoẻn miệng cười, trong lòng ngọt ngào khôn xiết, cẩn thận ngấm lại, tuy Cố Kiến Thâm không có đoạn ký ức này, nhưng nó thật sự đã diễn ra.

Hai người gặp nhau vào trăm triệu năm sau, chẳng phải ngày nào hắn cũng dỗ y ăn chăm y uống đó sao!

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền rất tốt, y nói: “Được rồi, không nói chuyện nữa, coi chừng lát nữa đồ ăn nguội bây giờ!”

Cố Kiến Thâm dọn bát đĩa cho y, nói: “Nếm thử xem, không biết có hợp khẩu vị người không.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta không kén ăn.”

Y tạm dừng, lại bổ sung thêm: “Chỉ có hơi soi mói người ta, yên tâm, người làm nhất định ta đều thích ăn.”

Cố Kiến Thâm: “!”

Y nói như thế sao hắn còn ăn cơm được nữa? Ngọt no rồi biết không!

Thẩm Thanh Huyền chỉ ăn thôi nên không đã ghiền, bèn nảy ra ý tưởng: “Rượu ngon món ngon, đáng tiếc thiếu một nửa.”

Ngụ ý muốn uống rượu ...

Cố Kiến Thâm đang lúc vầng đầu căng não, thế là nói: “Ta đi mua.”

Thẩm Thanh Huyền kéo tay hắn nói: “Được rồi, tuổi chúng ta không hợp uống rượu.” Vị thành niên uống rượu, sợ sẽ bị hình đường chộp về giáo dục lại.

Ăn uống no đủ, Thẩm Thanh Huyền lại bắt đầu băn khoăn.

“Người bá nhập Thượng Đức phong, nhất định sẽ có tiểu viện của mình, đến lúc đó chúng ta sẽ không thể gặp mặt thường xuyên được nữa.”

Bao năm qua Thượng Đức phong và Thượng Tín phong đều cạnh tranh gay gắt, quản chế các phong rất nghiêm, không kể khu vực công cộng, nhưng khu cư ngụ nhất định có gác cổng.

Cố Kiến Thâm nghe xong cũng thấy rất lo.

Hắn đã quen chiều nào cũng ở chung với Thẩm Thanh Huyền, bất thành lình không được gặp người ta ... Tâm như bị khoét rỗng hơn một nửa.

Cảm nhận của Thẩm Thanh Huyền cũng không khác gì hắn, có khi còn nghiêm trọng hơn, dù sao mục đích y đến ảo cảnh này là vì Cố Kiến Thâm, không gặp hắn, y làm gì còn giá trị tồn tại?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên nhanh trí: “Có cách rồi! Người có thể giữ lại tiểu viện cho tạp dịch.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Giữ lại?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng vậy! Dù gì người cũng là đệ tử chính thức của Thượng Đức phong, ở tiểu viện như vậy cũng được! Bọn họ nhất định có thể đồng ý.”

Cố Kiến Thâm mơ hồ biết y đang nghĩ gì.

Chỉ thấy Thẩm Thanh Huyền chớp chớp mắt, khẽ nói: “Đến lúc đó, chúng ta có thể gặp mặt trong này rồi!” Thuận tiện trang trí lại, đặt giường lớn, y cũng muốn ngủ trưa nữa ... Ày, hình như không thể dùng một giường, vậy hai giường, sau này ghép lại với nhau là được!

Thẩm Thanh Huyền nghĩ hay lắm, tâm tình vui sướng cùng cực, thành thử y lại bắt đầu thả thính.

Chỉ nghe y nói với Cố Kiến Thâm: “Người nói xem hai ta như vậy có giống đang vụng trộm không?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Sở Thích Của Cố Kiến Thâm Rốt Cục Cũng Bại Lộ

Vụng trộm ... vụng ... trộm ...

Hắn cùng Thẩm Thanh Huyền vụng trộm ...

Trong đầu Cố Kiến Thâm cứ tuần hoàn hai từ này, căn bản không nghĩ được gì nữa.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Thực ra hai ta không được tính là vụng trộm, chúng ta quang minh chính đại ...”

Quang minh chính đại ... Bọn họ quang minh chính đại ... Yết hầu Cố Kiến Thâm phát khô, hàng loạt lời muốn nói nhưng không dám nói, vì dù gì hắn biết Thẩm Thanh Huyền đang nói giỡn với mình.

Thẩm Thanh Huyền lại hăng hái bừng bừng mà nghĩ: Trăm triệu năm sau, Cố Kiến Thâm trang trí cho gian phòng của họ cực kỳ đẹp, đặc biệt hợp ý với y, cho nên lần này y phải có qua có lại, bày biện cho hắn một căn phòng còn đẹp hơn!

Như Thẩm Thanh Huyền đã nói, Cố Kiến Thâm vừa mở miệng, viện tạp dịch liền thuộc về hắn.

Quyền sở hữu căn phòng đã xác định, Thẩm Thanh Huyền hăng hái đi mua một đồng thứ, y sợ bị thất sư huynh bắt gặp lại giáo huấn y nữa, cho nên lén giấu trong túi càn khôn, không dám lộ ra chút vết tích.

Trước kia đều là Cố Kiến Thâm ở trong phòng chờ y, hiện giờ Cố Kiến Thâm vừa mới nhập môn, là thời điểm bận rộn nhất, đổi lại thành y chờ hắn,

nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn thấy rất vui, muốn trang trí thật là nhanh cho hân kinh hỉ.

Mặc dù ngay từ đầu Thẩm Thanh Huyền muốn có qua có lại, nhưng sự thật vô cùng tàn khốc, hiện giờ y không có tiền như Cố Kiến Thâm trăm triệu năm sau. Mặc dù thẩm mỹ của y rất cao song vẫn tìm không thấy gia cụ mình thích, y đành phải lui một bước, miễn cưỡng mua mấy thứ thuận mắt.

Hiện giờ y hơi thông cảm cho bản thân mười bốn tuổi, không phải y muốn làm cay mắt người ta, mà thật sự là không đủ tiền, hai màu đỏ vàng toàn là hàng cao cấp khó kiếm.

Vừa tan học, Thẩm Thanh Huyền không thèm ăn cơm, vội vàng chạy tới tiểu viện tạp dịch bắt đầu bận bịu. May mà thể lực y tốt, bằng không chỉ với một người thì không thể di chuyển mấy cái bàn, ghế dựa nệm vàng mang bảo thạch này.

Y bận tới mức sục sôi ngất trời, trên người rịn mồ hôi, nhưng không thấy khó chịu —— phải biết Thẩm Thanh Huyền là người cực kỳ ghét đổ mồ hôi.

Thấy đã xếp hai giường xong, bàn cũng bày biện nốt, sau khi phủ thêm đệm giường, Thẩm Thanh Huyền lại thấy hai cái giường cách nhau hơi xa.

Y bắt đầu đẩy sát chúng vào, rồi lại thấy vậy thì gần nhau quá, thế là lại tách ra xa ... tách xa, lại ngại quá xa ...

Cuối cùng y cất luôn một cái giường, chờ Cố Kiến Thâm về rồi hỏi ý kiến hân sau.

Dần vật cả ngày, y ra một thân mồ hôi cực kỳ khó chịu, chỗ này lại không có xiêm y cho y tắm, nên y về tiểu viện mình trước, chỉnh đốn cho gọn gàng rồi lại qua.

Trùng hợp là Cố Kiến Thâm đúng lúc trở về, hai người gặp nhau trên đường, kinh hỉ nhìn nhau.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Thế nào? Người Thượng Đức phong tốt với người chứ?”

Cố Kiến Thâm nói: “Sư phụ hiền lành dễ gần, các sư huynh cũng rất quan tâm ta, mọi người đều tốt.”

Nghe hần nói vậy, Thẩm Thanh Huyền vừa thấy mừng lại có xiu không vui, chắc là sợ hần có bạn mới quên bạn cũ ...

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, Thẩm Thanh Huyền lập tức ghét bản thân: Đã bao nhiêu tuổi rồi? Sao càng sống càng thụt lùi!

Ngờ đâu còn đang bận hờn dỗi, thiếu niên Cố Kiến Thâm đột nhiên nói: “Thượng Đức phong cái gì cũng tốt, chỉ là không có người.”

Lời này tức khắc khiến chút không thoải mái trong lòng Thẩm Thanh Huyền biến mất vô tung!

Mắt y mang theo ý cười nhìn Cố Kiến Thâm, nói: “Nếu ta ở Thượng Đức phong, vậy rất có khả năng người không còn là người được sư phụ người cưng chiều nhất, các sư huynh quan tâm nhất nữa.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Bọn họ cưng chiều quan tâm người, ta còn vui nữa kìa.”

Câu này khiến Thẩm Thanh Huyền ngọt lịm ... Nếu không phải hai người còn nhỏ, y nhất định đã hôn hần rồi.

Hai người vừa nói vừa cười về nơi ở tạm dịch, vừa đẩy cửa Cố Kiến Thâm chột ngẩn cả người, Thẩm Thanh Huyền thì chờ được nhìn thấy dáng vẻ hần vui mừng nhảy nhót.

Kết quả Cố Kiến Thâm lộ vẻ mặt khiếp sợ nói: “Không biết kẻ nào xông vào phá căn phòng thành thế này, người đừng nóng, ta sửa sang lại ngay đây. Nếu người thấy buồn chán thì về trước đi, ngày mai rồi hăng qua!”

Hắn nói xong, lòng vô cùng phức tạp: Hắn hơi bất an, sợ Thẩm Thanh Huyền không thích nơi ở tạm dịch này, sau này không muốn gặp mặt hắn nữa; đồng thời cực kỳ tiếc nuối, vất vả mãi hai người mới có thời gian, có thể trò chuyện nô đùa với nhau, không ngờ vì căn phòng ngổn ngang mà không thể không tách ra ... Mặc dù mai vẫn có thể gặp mặt, nhưng thiếu một ngày cũng đủ khiến Cố Kiến Thâm tiếc hận lắm rồi.

Thẩm Thanh Huyền ngó ra, y nghe không hiểu cho lắm: Cố Kiến Thâm nói như thế là có ý gì? Có ai tới quấy cho phòng lộn xộn đâu, hơn nữa sao lại gọi gian phòng này là lộn xộn?

Thấy Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, Cố Kiến Thâm nói: “Là ta không tốt, không hạ cấm chế trước khi đi, để người ngoài tùy tiện xâm nhập, người đừng tức giận có được không?”

Hắn nói chuyện dè dặt như thế làm Thẩm Thanh Huyền “...”, có thể nói cực kỳ cạn lời.

Qua thật lâu, y mới nói: “Ừm, chỗ tạm dịch này ta đã bày cấm chế rồi, người bình thường không vào được.”

Cố Kiến Thâm làm sao dự đoán được “tình tiết” sau đó, hắn nghi hoặc nói: “Vậy ai tiến vào? Chẳng lẽ thập bát sư huynh của ta?”

Tuy Cố Kiến Thâm nhập môn không lâu, nhưng cũng biết tính cách thập bát sư huynh nhà mình, có tiếng nghịch ngợm gây sự, còn thích bày trò đùa dai.

Thẩm Thanh Huyền cũng đã sớm nghe công tích vĩ đại của lão thập bát bên Thượng Đức phong ... Y lập tức không vui, tiểu tử thập bát của Thượng Đức chỉ biết làm chuyện xấu, sao biết trang trí phòng ở cho họ!

Thật ra hai người nói tới giờ, Thẩm Thanh Huyền cũng đã hiểu. Y hỏi hắn: “Người thấy căn phòng này lộn xộn sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải loạn thì là gì, mấy thứ gia cụ này ...” Cứ nghĩ tới do thập bát sư huynh làm, dù có thế nào cũng không nên vọng nghị sư huynh, nên hẳn không nói thẳng ra.

Nhưng chỉ nửa câu đó cũng đủ Thẩm Thanh Huyền nghe rõ, y nhìn hẳn chòng chọc, hỏi: “Người cảm thấy không đẹp sao?”

Hiện giờ Cố Kiến Thâm không phải Đế tôn Tâm Vực giỏi phỏng đoán lòng người trăm triệu năm sau, hẳn cực kỳ thành thật đáp: “Không đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Đầu gối trúng một mũi tên là cảm nhận gì? Tôn chủ đại nhân đã hiểu.

Cố Kiến Thâm toan nói thêm, Thẩm Thanh Huyền lập tức dùng giọng nói rất nhẹ rất thấp, còn có chút tủi thân nói: “Là ta làm đó ...”

Cố Kiến Thâm kinh ngạc: “Hả?”

Thẩm Thanh Huyền cup mắt, đáng thương nói: “Cái căn phòng lộn xộn mà người nói là ta trang trí đó, mấy gia cụ người thấy xấu này cũng là ta mua đó.”

Đại nãi Cố Kiến Thâm vẫn còn đang đứt sọng, hẳn hỏi: “Sao có thể, không phải chúng ta tới cùng nhau sao?”

Thẩm Thanh Huyền càng ảm ức, tiếp tục nói: “Ta bận cả chiều, người toàn là mồ hôi, vừa về tắm rửa thay một thân y phục, quay lại thì gặp người ...”

Y nói xong, Cố Kiến Thâm mới kịp phản ứng, khi hai người mới gặp, quả thật trên người Thẩm Thanh Huyền mang theo mùi hương nhẹ nhẹ, lúc đó hẳn cứ tưởng mình suy nghĩ vẩn vơ, nên vội vàng ngừng lại. Thì ra y vừa mới tắm xong ...

Thẩm Thanh Huyền thấy hẳn không lên tiếng, không khỏi cảm thấy xấu hổ quá chừng.

Hiện giờ ngẫm kĩ lại, hóa ra sở thích của Cố Kiến Thâm hoàn toàn trái ngược với y.

Nhắc tới mới để ý, nếu Cố Kiến Thâm cũng thích vàng rực rỡ đỏ lấp lánh, chỉ sợ trăm triệu năm sau khi vừa gặp nhau Cố Kiến Thâm đã chẳng thèm nhìn y một lần, dù sao khi đó Thẩm Thanh Huyền là kiểu người điển hình mặc đồ tang.

Hơn nữa trong ảo cảnh này, Thẩm Thanh Huyền càng hiểu rõ Cố Kiến Thâm: Khi còn bé, chính vì đôi mắt đỏ này mà hắn bị xa lánh, nói vậy chắc chắn sẽ không thích màu sắc này. Mặc dù hiện giờ hắn không còn tự ti như hồi mới gặp, nhưng có một số thứ đã thấm vào xương, sao có thể dễ dàng loại bỏ?

Cố Kiến Thâm rõ ràng không thích đỏ vàng, nhưng trăm triệu năm sau lại biến nơi nơi thành hai màu đó.

Chưa đề cập tới giới tu chân, ba mươi năm đầu ở phạm thế kia, Thẩm Thanh Huyền thật sự tưởng hắn có sở thích giống mình – thích vàng rực và đỏ thắm.

Hóa ra hắn đang nhân nhượng mình, lấy sở thích của y làm chuẩn, vì làm y vui vẻ mới trang trí như thế.

Nghĩ vậy, đáy lòng Thẩm Thanh Huyền chợt dâng lên niềm vui không thể nói rõ, y lắc đầu bật cười ... cảm thấy mình thật kỳ lạ.

Lại nói Cố Kiến Thâm bên này bắt đầu luống cuống.

Sao lại thế, đây là Thẩm Thanh Huyền trang trí? Hơn nữa còn lẩn qua lẩn lại một buổi chiều, vất vả tới mức mồ hôi đầm đìa? Thế mà ...

Ngẫm lại mình đã nói gì, nhất thời trán Cố Kiến Thâm cũng “mồ hôi đầm đìa”! Thế mà hắn lại nói căn phòng này lộn xộn, còn bảo đồng gia cụ này xấu! Thẩm Thanh Huyền vất vả cực khổ sắp xếp giúp hắn, hắn lại tổn thương y, nhất thời Cố Kiến Thâm rất muốn chém chết mình hồi nãy!

Nhưng lời đã nói như bát nước đổ đi, sao có thu trở về?

Làm sao bây giờ, Thẩm Thanh Huyền nhất định giận lắm đúng không? Hẳn không muốn y giận, lại càng không mong y giận vì hẵn.

Cố Kiến Thâm đang xoắn xuýt không biết nói gì, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên lên tiếng: “Tại ta không tốt, chỉ nghĩ tới sở thích của mình, không ngẫm lại người có thích hay không.”

Cố Kiến Thâm rất bất an.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Được rồi, nếu người không thích chúng ta đổi.”

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, vội vàng bảo: “Thích!” Vì sốt ruột nên giọng hẵn vừa mau vừa lớn, hết như đang gào.

Thẩm Thanh Huyền vốn cũng chẳng giận đâu, nghe hẵn nói lòng lại càng như được ăn mật, miễn phải nói ngọt tới nhường nào!

Y nhìn hẵn thử hỏi dò: “Vậy chúng ta không đổi nhé?”

Cố Kiến Thâm chắc như đinh đóng cột: “Tuyệt đối không đổi!”

Thẩm Thanh Huyền cười tí mắt, nói: “Ta cực kỳ thích tông màu này, người xem khối hồng bảo thạch kia có phải chỉ sáng bằng một phần trăm đôi mắt người không?”

Cố Kiến Thâm nhìn sang, đó là một khối hồng bảo thạch rất đẹp, mặc dù có chút tỳ vết, nhưng màu sắc rất sáng, nhất định không phải vật phàm.

Bảo thạch xinh đẹp như thế lại được Thẩm Thanh Huyền bảo là không sánh bằng một phần trăm đôi mắt hẵn? Thì ra Thẩm Thanh Huyền thích mắt hẵn thật.

Bị người ruồng bỏ lâu từng đó, ngay cả mình cũng ghét đôi mắt này, không ngờ lại được Thẩm Thanh Huyền yêu thích.

Lúc này Cố Kiến Thâm cảm thấy hơn mười năm qua của mình đều không đáng nhắc tới. Dùng mười mấy năm đổi lấy một câu thích của Thẩm Thanh Huyền, hẳn cảm thấy rất đáng giá, cực kỳ đáng giá.

Thích của người xa lạ sao bì được một câu khẳng định của Thẩm Thanh Huyền?

Cố Kiến Thâm cảm thấy may mắn chưa từng có: Hắn có đôi mắt này, có thân thể vận huyết, có cơ hội gặp gỡ y, cũng có khả năng ở bên y lâu dài.

Thẩm Thanh Huyền rất hiếu kỳ, y hỏi hắn: “Người thích màu gì?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, thấp giọng đáp: “Không có gì đặc biệt thích cả.”

Thẩm Thanh Huyền cố ý hỏi hắn: “Ta ...”

Mắt đỏ Cố Kiến Thâm lóe lên, không dám lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Là màu y phục trên người ta sao?”

Cố Kiến Thâm khẽ đáp: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền bật cười, nói: “Ngược lại ta không thích màu này ... Ta thích đỏ cơ, đợi có cơ hội người mặc xiêm y đỏ cho ta xem một lần được không?”

Cố Kiến Thâm ngàn y trăm thuận với y, hận không thể tìm hồng y thay ngay bây giờ.

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Ta không thích y phục trên người, nhưng thất sư huynh luôn bắt ta mặc, ta không thể chọc hắn, đương nhiên chỉ có thể mặc màu này, có điều ...” Y tạm dừng, lại nói: “Nếu người thích, sau này ngày nào ta cũng mặc cho người ngắm.”

Trái tim Cố Kiến Thâm như bị gì đó va phải, đập gần như không thể khống chế! Hắn hoàn toàn không biết nên nói gì, ngắt nổi Thẩm Thanh Huyền hỏi tiếp: “Người thấy được không? Sau này người mặc màu ta thích, ta mặc màu người thích.”

Đây đúng là âm thanh của thiên nhiên, giọng nói êm ả nhất, lời nói tốt đẹp nhất, Cố Kiến Thâm ấp úng nói: “Được ...”

Tuy chỉ đáp một từ, nhưng trong lòng hắn lại bắt đầu vận động thiên ngôn vạn ngữ, ngắt nổi không biết sắp xếp những ngôn từ này, cũng chẳng biết phải trấn an tâm tình sục sôi này ra sao, thậm chí không biết làm sao để hạnh phúc đang trào dâng đừng tràn ra ngoài.

Nhưng hạnh phúc trong lồng ngực hắn nhất định tràn ra rồi, bởi vì chúng thật sự nhiều vô kể! Bỗng Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Ta mua hai cái giường, sau này ta nghỉ tạm ở chỗ người.”

Cố Kiến Thâm ngỡ ngàng khó thể tin: “Người cũng muốn ...”

Hắn chưa kịp dứt lời, Thẩm Thanh Huyền cố tình nói: “Sao nào, căn phòng ta vất vả bố trí, chẳng lẽ ta không được ngủ sao?”

Cố Kiến Thâm mau mắn nói: “Có thể, đương nhiên có thể!”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vậy người nói xem ta nên đặt giường ở chỗ nào?”

Gian phòng tạp dịch thật sự không lớn, đặt một bộ bàn lại đặt một tủ quần áo thật to, chỗ trống còn lại không được nhiều lắm. Lại càng chưa kể cái giường bên kia của Cố Kiến Thâm.

Nhìn kĩ thì chỉ có chỗ kê bên giường Cố Kiến Thâm là hợp lý nhất, nhưng Cố Kiến Thâm nào dám kê đặt ở đó? Hắn chỉ bảo: “Để ở nơi có ánh sáng mặt trời đi, như vậy giường dễ khô hơn.”

Nghe hần nói, đúng là thật sự đang nghiên cứu nên để giường ở đâu? Thấm Thanh Huyền nói: “Nơi có ánh sáng mặt trời nhiều như vậy, giường người đã để ở kia rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao, ta ngủ ở đâu cũng được.”

Thấm Thanh Huyền nói: “Đây là phòng của người, sao có thể để người oan ức?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta không thấy oan ức!” Có y ở đây, sao hần có thể oan ức, đừng nói đây là phòng che mưa chắn gió, dù có ngủ bên ngoài hần cũng sẽ không thấy oan ức.

Thấm Thanh Huyền phản bác hần: “Người không thấy nhưng ta thấy.”

Dứt lời, y dứt khoát lôi giường ra, đặt cạnh giường hần, Cố Kiến Thâm nhìn thẳng tắp, Thấm Thanh Huyền không nói gì, chờ hần mở miệng.

Câu “Người ngủ bên cạnh ta” đã vọt tới giữa môi răng, nhưng Cố Kiến Thâm không chịu thả chúng ra ngoài, nguyên do cũng đơn giản, hần luôn sợ dọa Thấm Thanh Huyền, cũng sợ một khi mở ra chỗ hờ này, tình cảm sục sôi sắp không thể kìm nén sẽ điên cuồng trào ra như hồng thủy vỡ đê, đến lúc đó không còn khả năng thu hồi, nếu Thấm Thanh Huyền không thích thì hần nên làm gì bây giờ? Đây là con đường không thể quay đầu lại.

Sau cùng vẫn là Thấm Thanh Huyền mất kiên nhẫn, y khẽ nói: “Ánh mặt trời sáng như vậy, chúng ta nằm chung nhau không được sao.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt đến độ tay chân luống cuống, vậy mà giọng nói vẫn trầm ổn: “Được.” Đáng tiếc hần chỉ dám nói chữ này, nói thêm nữa lại sợ tâm tình hần hoàn toàn bại lộ.

Như vậy xem như hai người đã dàn xếp xong, Thấm Thanh Huyền nhìn hai giường đặt sát vào nhau trong phòng, lại nhìn Cố Kiến Thâm ngán ngổ tuần khí đặc biệt khiến người thích, cảm thấy vui mừng hết sức.

Y nói: “Được rồi, mệt mỏi cả ngày, chúng ta nghỉ ngơi sớm đi!”

Cố Kiến Thâm nói: “Đêm nay ngủ ở đây ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bằng không thì sao, người còn muốn chạy về?”

Đương nhiên Cố Kiến Thâm không muốn về rồi, chẳng qua hắn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt: Cứ vậy mà ngủ, sao hắn có thể ngủ được!

Thẩm Thanh Huyền đã cởi áo ngoài đặt trên đầu giường, nói: “Ta đã tắm rồi, không chờ người đâu.”

Cố Kiến Thâm rất cục tùm được cố, hắn nói: “Vậy ta đi tắm.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đi đi, đi đi.” Dứt lời y ngồi trên giường, hơn nữa còn trên cái giường mang danh nghĩa Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền đang ngủ trên giường mình ... Chỉ cảm thấy vừa rồi tắm nước lạnh toàn uống công.

Kỳ thật trên lý thuyết, đây không tính là giường của mình, dù sao ngay cả một lần hắn cũng chưa từng ngủ, nhưng vừa rồi khi hai người thảo luận rõ ràng đã nói đây là giường Cố Kiến Thâm, giường kia là của Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhớ nhầm sao? Hay là ...

Cố Kiến Thâm không dám nghĩ nhiều, hắn nằm ngủ trên giường Thẩm Thanh Huyền. Không biết vì lẽ gì, rõ ràng Thẩm Thanh Huyền chưa từng ngủ giường này, nhưng hắn tưởng như nghe thấy hơi thở của Thẩm Thanh Huyền, lại dường như đắp cái chăn y từng dùng.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Cố Kiến Thâm mơ một giấc mộng kiều diễm ngập tràn hương vị ngọt ngào ...

Khi tỉnh lại, phát hiện Thẩm Thanh Huyền đã đi rồi, hắn vừa thấy may lại vừa mất mát, nhưng rất nhanh lòng đã được ngọt ngào lấp đầy.

Cố Kiến Thâm cũng có giờ học buổi sáng, hắn vội vàng thu dọn đệm giường đã dơ, lại thay một thân y phục, tẩy rửa xong liền vội vàng lên lớp.

Ngày tháng an nhàn trôi qua thật nhanh, dường như chỉ bằng qua chớp mắt, đã quên cô đơn đau khổ trước đó, đọng lại hiện tại chỉ có ấm áp trước mắt.

Thẩm Thanh Huyền ngồi bên giường vênh chân nhìn thiếu niên cao lớn trước mặt.

Đồ ăn ở Thượng Đức phong không tệ, giờ mới được bao lâu? Cố Kiến Thâm lại răn chắn thêm nhiều rồi.

Hiện giờ Cố Kiến Thâm chính là mặt trời ban trưa: thiên kiêu của Thượng Đức phong, tiểu đệ tử được sủng ái nhất, đồng thời còn là nhân vật phong vân của Vạn Pháp tông.

Ai có ngờ được không lâu trước đó, thiếu niên này từng là tiểu người hầu nơi tạp dịch của Thượng Đức phong? Thậm chí bị mọi người xa lánh vì có mắt đỏ, hơn nữa vì đưa cơm trễ mà còn bị trừng phạt.

Nhận ra tầm mắt Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm quay đầu nhìn y: “Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sao ta thấy hình như ngươi cao hơn.”

Cố Kiến Thâm hỏi lại: “Có sao?”

Thẩm Thanh Huyền đi tới, đứng trước mặt hắn dùng tay đo: “Ta thấy có vẻ ngươi cao hơn ta một chút, rõ ràng trước đó còn lùn hơn ta mà.”

Cố Kiến Thâm nhìn thiếu niên gần ngay trước mắt, nào còn nghe hiểu y đang nói gì?

Vì so chiều cao nên Thẩm Thanh Huyền cách hăn rất gần, dường như cúi thêm về trước là có thể chạm vào đôi môi như đoá hoa kia của y.

Cố Kiến Thâm vội vàng lui về sau, thấp giọng: “Nên ăn cơm rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta phải ăn nhiều hơn, qua mấy tháng nữa chắc hẳn sẽ cao hơn người.”

Cố Kiến Thâm rốt cục biết này giờ y nói về cái gì, hăn nói: “Vậy ta nấu mấy món giúp người cao thêm.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thế thì người phải ăn ít hơn ta một tí.”

Cố Kiến Thâm cười đáp: “Được.” Vốn vẹn một chữ, nhưng ngữ điệu lại cực kỳ dung túng.

Thẩm Thanh Huyền lại đổi ý: “Không được, người cũng phải ăn, người vốn thiếu dinh dưỡng, cần phải bồi bổ!”

Hiện giờ Cố Kiến Thâm không dám trêu chọc y, nói: “Lỡ ta cao hơn người thì sao?”

Thẩm Thanh Huyền tức thì trừng hăn: “Cao hơn ta thì ta cũng là ca người, gọi ca một tiếng nào.”

Cố Kiến Thâm nói không lại y, bèn lảng sang chuyện khác: “Ta đi xới cơm cho người.”

Thẩm Thanh Huyền thích nhất là chọc hăn: “Gọi ca thôi có gì đâu? Chẳng lẽ ta không làm nổi ca của người?”

Rất lâu về sau, mỗi khi Cố Kiến Thâm gọi y là ca, Thẩm Thanh Huyền lại chỉ muốn hăn câm miệng, vì hăn vừa gọi là cả xương cốt y đều rụng rời ...

Ăn cơm xong, Thẩm Thanh Huyền hỏi hăn: “Ta thấy người dừng ở luyện khí đại viên mãn đã lâu rồi, sao còn chưa đột phá.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đáng lẽ đã đột phá, nhưng dường như bị gì đó chặn lại, mãi mà không lên được trúc cơ.”

Phong chủ Thượng Đức gần đây cũng sút đầu mẻ trán vì việc này, ông mơ hồ biết có thể do vấn đề thể chất đặc biệt của hắn. Nhưng thể chất này quá hiếm có, tạm thời không tìm được tư liệu có thể tham khảo, cho nên không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng không gấp, người bình thường cũng phải dừng thật lâu ở giai đoạn luyện khí, Cố Kiến Thâm đã thần tốc lắm rồi, chờ một thời gian cũng là chuyện tốt, luyện vững trụ cột thì sau này rất có lợi.

Bọn họ không rõ nguyên nhân, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại biết —— dự là muốn lên trúc cơ Cố Kiến Thâm phải thức tỉnh hoàn toàn thân thể vạn huyết.

Thế nhưng điều kiện thức tỉnh ...

Thẩm Thanh Huyền thở dài, xem ra mình phải trả giá một phen rồi.

Thật ra y không lo lắm, dù sao đây chỉ là ảo cảnh, với thần thức của y, sẽ không vì gặp nguy hiểm trong ảo cảnh mà thực sự chịu thương tổn.

Chẳng qua đáng thương Cố Kiến Thâm, hắn coi trọng y nhường ấy, y rơi vào sinh tử nhất định hắn sẽ khó chịu lắm đúng không?

Khô nổi hết cách rồi, nếu không tiếp tục tiến lên, sao có thể tìm được khúc mắc thật sự.

Cái gọi là huyễn cảnh tâm ma, không phải lặp lại chuyện quá khứ một lần, mà là tìm nguyên do phát sinh chuyện đó, khám phá phần chật vật nhất, thống khổ nhất, không thể nguôi ngoai nhất của Cố Kiến Thâm.

Sau đó mới tiến hành hóa giải, chính thức loại bỏ tâm ma.

Thẩm Thanh Huyền không thể can thiệp quá khứ đã xảy ra, nhưng có thể mang đến ấm áp cho Cố Kiến Thâm trong ảo cảnh.

Vậy thì chờ y ra ngoài, Cố Kiến Thâm vẫn có đoạn ký ức này. Đến lúc đó sự thật tàn khốc cùng ảo cảnh tốt đẹp đan xen, quá khứ tối tăm kia sẽ không còn đáng sợ như trước nữa.

Hơn nữa sau khi ra, y vẫn sẽ ở bên cạnh hắn, vậy thì ký ức trong ảo cảnh cũng có thể xem là thật.

Hiện giờ nghĩ mấy thứ này hẳn còn quá sớm, trước mắt Thẩm Thanh Huyền quan tâm nhất là —— để hấn thức tỉnh thân thể vạn huyết.

Nên làm gì đây? Y cứ nán lại ở Vạn Pháp tông nhất định không gặp nguy hiểm, cho nên phải ra ngoài, hơn nữa còn đi cùng với Cố Kiến Thâm.

Vậy thì, đi chỗ nào mới được đây?

Đúng là vừa buồn ngủ đã có người kê gối, Thẩm Thanh Huyền đang phát rầu, trưởng lão trong tông môn lập tức mang tin tốt đến, bọn họ vừa khéo phát hiện một tiểu thế giới thích hợp cho đệ tử luyện khí đại viên mãn đến đột phá cảnh giới.

Tình hình chung thì tiểu thế giới có hạn chế tu vi, qua kim đan kỳ nhất định không thể vào, nhưng vì bảo vệ an toàn các đệ tử, bình thường tông môn đều phái tu sĩ trực cơ trở lên đến trông chừng.

Vậy thì tu sĩ trực cơ đại viên mãn như Thẩm Thanh Huyền quá thích hợp rồi!

Hết sức thỏa đáng, y có thể cùng Cố Kiến Thâm đến tiểu thế giới, tới lúc đó ...

Vừa nghĩ tới trái tim nhỏ bé của Cố Kiến Thâm sắp chịu tổn thương nặng nề, Thẩm Thanh Huyền rất muốn dỗ dành hấn, trước tiên cho ăn kẹo, sau đó lại quất một roi?

Nhưng mà yên tâm đi, sau roi chính là táo đỏ khô ngâm mật đường!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Không Phải Người Đã Nói, Có Người Ở Đây Ta Không Cần Sợ Nữa Sao?

Hôm sau, mới sáng sớm Thẩm Thanh Huyền đã đến tìm Cố Kiến Thâm nói về chuyện tiểu thế giới.

Cố Kiến Thâm hỏi: “Người cũng đi ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng, ta dẫn nhóm các người đi, phải bảo vệ các người.”

Tuy Cố Kiến Thâm mới chính thức bái nhập tông môn, nhưng thực chất đã dừng chân ở đây lâu rồi, hơn nữa nơi như nhà ăn vốn lắm lời loạn miệng, cho nên hẳn biết không ít quy củ tông môn.

Ví dụ như nhiệm vụ “hộ tống đệ tử cấp thấp”, phần lớn tu sĩ cấp cao đều không thích đi.

Vì đây là việc tốn sức mà chẳng có gì tốt, tu sĩ cấp cao đến tiểu thế giới cấp thấp chỉ tổ uống công, không có bất cứ ích lợi gì cho tu vi, cũng không có bảo bối hữu dụng. Huống hồ lấy thân phận tông chủ, đồng nghĩa với phải gánh vác trách nhiệm, lỡ như xảy ra chuyện thì khi quay về sẽ bị liên lụy. Cho nên phần lớn tình huống, loại nhiệm vụ này toàn cường chế thi hành, cực ít người chủ động xin đi.

Thiên kiều như Thẩm Thanh Huyền thì lại càng không cần thiết đi, nơi thí luyện cũng sẽ không tuyên bố nhiệm vụ này cho y.

Nhưng lúc này Thẩm Thanh Huyền lại bảo muốn đi ... Cố Kiến Thâm nhin không được hỏi: “Vì ta sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đương nhiên, nếu người không đi, ta cần gì tiếp nhận nhiệm vụ đồ bỏ này?”

Trái tim Cố Kiến Thâm nóng lên, nói: “Mình ta đi là được, người không cần lãng phí thời gian.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sao lại lãng phí thời gian? Chúng ta hiếm khi cùng ra ngoài, người không thích sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta tất nhiên rất vui, nhưng không muốn trì hoãn người tu hành.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Trì hoãn thì có làm sao? Ta còn cao hơn người một cảnh giới đó!”

.

Cố Kiến Thâm vẫn không muốn y vất vả, nhưng Thẩm Thanh Huyền cố tình muốn đi, hẳn không tiện nói thêm gì.

Thẩm Thanh Huyền bên này nói với Cố Kiến Thâm thì hay lắm, nghe như thể trăm phần trăm sẽ đi, nhưng đợi khi y đệ trình lại bị cự tuyệt tàn khốc!

Thất sư huynh tìm tới tận cửa: “Người lại muốn quậy gì đó?”

Thẩm Thanh Huyền đúng lý hợp tình nói: “Ta đi vì thân thiết với đồng môn.”

Thất sư huynh chắc hẳn y bày trò, hẳn nói: “Trong tiểu thế giới kia không hề có gì hết, tối đen như mực, thú đan linh ngọc sản xuất đại đa số đều có màu đục, người có đi cũng tay không mà về, đừng uổng phí thời gian.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sao sư huynh có thể nghĩ ta như vậy? Ta làm việc này thực sự vì quan tâm đồng môn.”

Thất sư huynh tin y mới lạ! Đình ninh là y lại nghịch ngợm gây chuyện.

Hiện giờ Thấm Thanh Huyền không phải mười bốn – mười lăm chân chính, y nói: “Sư huynh, người để ta đi đi, thường ngày ta đặc tội không ít người, việc này có thể giúp ta làm quen với bọn họ, để mọi người biết ta không phải trường hợp đặc biệt, đều giống họ – cái gì nên làm đều phải làm.”

Y nói năng nghiêm túc như thế làm thất sư huynh cũng thấy có lý, hẳn nghi ngờ nhìn y: “Người thật sự ...”

Thấm Thanh Huyền nói: “Nếu ta nghịch ngợm gây chuyện, quay về cho người quát ta đó!”

Thất sư huynh lập tức hừ lạnh: “Người cẩn thận cho ta, nếu thực sự gây chuyện ta sẽ không nương tay đâu.”

Thấm Thanh Huyền liên tục thừa vâng, hận không thể thề mấy trăm phát.

Thất sư huynh xét thấy gần đây y nghe lời: không mặc quần áo loạn xạ, không dọa dẫm lung tung, ngôn hành cử chỉ đều tốt hơn mọi khi nhiều, cho nên hẳn hơi tin tưởng y một chút.

Mặc dù lơ mờ cảm thấy y có mục đích khác, nhưng suy xét kỹ càng, cũng chỉ là chút ham muốn với vàng và đồ, cho nên mặc kệ y đi.

Mỗi ngày tu luyện trên núi cực kỳ buồn chán, Thấm Thanh Huyền đang độ tuổi hoạt bát hiếu động nhất, muốn xuống núi chơi đùa cũng là chuyện hợp tình.

Thất sư huynh lại dặn dò một phen, cuối cùng thả y đi.

Thấm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm: Nguy hiểm thật, lỡ như thất sư huynh không cho y đi, chẳng phải y lỡ hẹn rồi sao?

Chẳng mấy chốc đã đến ngày đi tiểu thế giới, Thấm Thanh Huyền càng giống như đi du ngoạn, dù sao thì tiểu thế giới này thật sự không đáng kể với y.

Đệ tử trong môn đi không ít, một mình Thẩm Thanh Huyền không có khả năng trông chừng toàn bộ, cho nên đồng hành có thêm mấy tu sĩ túc cơ.

Mỗi người được phân cho sáu đến bảy đệ tử luyện khí đại viên mãn, phụ trách chăm sóc bọn họ. Nói là chăm sóc, thì không bằng nói theo sát, dù sao bọn họ tiến vào tiểu thế giới chủ yếu đột phá cảnh giới, nếu toàn bộ hành trình đều có người đi theo, làm sao có thể nếm trải đau khổ, lại đột phá bằng kiểu gì?

Cho nên trông chừng chính là tu sĩ túc cơ cầm mệnh bài của họ, đi đi lại lại khắp nơi ở tiểu thế giới, nếu ai gặp nguy hiểm thì xé nát giấy vàng trong tay có liên kết với mệnh bài, lúc đó tu sĩ túc cơ sẽ kịp thời chạy tới giúp đỡ.

Vào tiểu thế giới, mọi người lập tức tách ra, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên đi theo Cố Kiến Thâm.

Y còn nói với Cố Kiến Thâm: “Người yên tâm, ta nhất định không làm phiền người, lần này người chắc chắn có thể đột phá cảnh giới.”

Cố Kiến Thâm trầm nghĩ: Cảnh giới là thứ yếu, hẳn càng hy vọng Thẩm Thanh Huyền có thể chơi thật vui.

Thẩm Thanh Huyền thoáng quan sát tiểu thế giới này: nó có dạng hình tháp lún sâu vào đất, bên trên rộng nhất, càng đi xuống càng hẹp, đồng thời cũng càng nguy hiểm. Tầng thứ nhất vẫn còn trên mặt đất, từ tầng thứ hai trở xuống chính là lòng đất tối đen.

Thẩm Thanh Huyền dù nóng vội cỡ nào cũng sẽ không để mình gặp nguy hiểm ở tầng thứ hai, thế thì giả làm, dù thế nào cũng phải đi xuống thêm chút nữa. Nhằm đảm bảo hiệu quả, tốt nhất phải xuống tới tầng cuối cùng, y vì Cố Kiến Thâm đấu một trận sinh tử với mãnh thú, chẳng phải suất khí lắm sao?

Cố Kiến Thâm nào biết toan tính quanh quẩn trong đầu y? Tầng thứ nhất là một khu rừng, Cố Kiến Thâm cẩn thận che chở Thẩm Thanh Huyền, sợ nhánh cây vướng tóc dài của y, lại sợ bụi cây làm dơ vạt áo y ...

Thẩm Thanh Huyền lại chẳng nhận ra điều đó, dù sao trăm triệu năm sau cho tới giờ y đều không dính tro bụi, sớm đã tập thành quen.

Đi vào ảo cảnh, lần đầu tiên tới chỗ như thế, không còn nhớ rõ hành tẩu bên trong dơ bẩn ra sao.

Tầng thứ nhất là một mảnh rừng rất xanh, thực vật trái rậm rạp —— tán cây xum xuê che lấp mặt trời, khóm cây thấp bé bao trùm đại địa, cỏ nhỏ yếu ớt xanh thẫm giã dựa tìm đường sinh cơ từ những kẽ hở, dài và mạnh khỏe hơn những nơi bình thường.

Thẩm Thanh Huyền thất vọng xem suốt dọc đường, thất sư huynh không gạt y, trong rừng rậm này chẳng có lấy một đóa hoa hồng ...

Hiện giờ Cố Kiến Thâm đã biết sở thích của y, đương nhiên hiểu y đang muốn tìm gì. Một đường này rất vắng vẻ nhã trí, mặc dù có chút thú vị đặc biệt, nhưng nhất định Thẩm Thanh Huyền sẽ không thích.

Cố Kiến Thâm nói: “Tiểu thế giới này đúng là không thú vị, nếu người cảm thấy ...”

Thẩm Thanh Huyền ngắt lời hắn: “Tiểu thế giới vô vị, nhưng ta rất vui khi được ở bên cạnh người.”

Cố Kiến Thâm nghe mà lòng nóng hổi, ngày càng muốn chăm sóc y thật tốt. Y vì hắn mà đến nơi buồn tẻ này, sao hắn có thể để y chịu chút ảm ức nào!

Đi khoảng chừng hai khắc, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy cửa tiến vào tầng thứ hai, dưới tình huống bình thường chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Dù trên thực tế không có nguy hiểm, thì trước đó trưởng lão tông môn thăm dò bí cảnh cũng sẽ gửi tới vài đệ tử thích hợp tiến vào đây để tôi luyện.

Quả nhiên họ vừa tới cửa, một mãnh thú vọt ra từ bên trong, giương nanh múa vuốt công kích bọn họ.

Thẩm Thanh Huyền không muốn bị con thú xấu như thế đẩy vào hiểm cảnh ... Đường nhiên y cũng sẽ không ra tay, dù sao trên danh nghĩa họ tới đây vì muốn để Cố Kiến Thâm đột phá cảnh giới.

Y chỉ mới tốn thời gian nghĩ một câu, thế mà đã nghe ầm một tiếng, vật nặng rơi xuống đất, máu tươi lan tràn, nhuộm màu xanh đen dữ tợn đáng sợ lên thảm thực vật chung quanh.

—— Ngay cả máu cũng xấu như thế, Thẩm Thanh Huyền càng ghét bỏ.

Cố Kiến Thâm nói: “Cẩn thận.” Dứt lời liền đỡ eo, khẽ ôm y lên.

Thẩm Thanh Huyền không chỉ không cự tuyệt mà còn theo bản năng vòng tay qua cổ hắn.

Vừa rồi hắn chỉ muốn đỡ y lên, sợ máu xanh đen kia làm dơ giày y, không ngờ Thẩm Thanh Huyền lại ôm cổ hắn ... Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy như chạm phải một luồng nhiệt nóng bỏng quái lạ, không chạy tán loạn sang nơi khác mà nhắm thẳng vào bụng dưới.

Cố Kiến Thâm nhớ lại giấc mơ bối rối ngồn ngang của mình, nhất thời muốn buông y ra, nhưng nếu lỏng tay Thẩm Thanh Huyền sẽ rơi vào vũng máu xanh đen kia, nhất định y sẽ giận, Cố Kiến Thâm sợ nhất là thấy y giận.

May mà Thẩm Thanh Huyền lên tiếng: “Quả nhiên mãnh thú tầng thứ nhất không làm khó được người, vậy mà đã nhẹ nhàng giải quyết xong.”

Cố Kiến Thâm chỉ cười không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tự nhiên rời khỏi ngực hắn, cẩn thận tránh vết máu, y nói: “Đi thôi, chúng ta xuống nào.”

Cố Kiến Thâm thở phào nhẹ nhõm, theo phía sau y.

Tầng thứ hai chính là lòng đất, bên trong tối đen như mực, Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Người sợ tối không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sợ.”

Thẩm Thanh Huyền thầm vui mừng, thiếu niên mười bốn mười lăm quả nhiên đơn thuần, nếu là Đế tôn Tâm Vực da mặt dày trăm triệu năm sau, nhất định sẽ bảo sợ lắm sau đó đòi ôm một cái ...

Thẩm Thanh Huyền nghĩ đến đây không khỏi bật cười, y bảo: “Ta sợ.”

Y sợ thật, ít nhất sâu nơi nội tâm rất sợ. Mặc dù hiện giờ đã qua lâu rồi, nhưng ý thức vẫn tự hình thành bóng ma, cưỡng chế đè trên linh hồn.

Y ghét màu đen, ghét nơi u tối, càng ghét lòng đất lạnh băng như giếng cạn ẩm ướt âm u.

Bình thường y tuyệt đối sẽ không nói, nhưng hiện giờ nói ra có lẽ có thể giúp y nguôi ngoai phần nào.

Cố Kiến Thâm hiển nhiên không ngờ y lại sợ tối.

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Người cũng đừng cười ta, trước đây ta bị người nhốt trong giếng cạn ba ngày ba đêm, từ đó về sau luôn rất sợ tối.”

Nghe lời ấy, tim Cố Kiến Thâm nhức nhói như bị kim đâm, đau đớn lan tràn khắp cả khoang ngực, hăn tức thì cầm tay y nói: “Đừng sợ, ta ở đây.”

Thẩm Thanh Huyền rất thích nghe hăn nói những lời như vậy, y ngoảnh đầu nhìn hăn, mỉm cười nói: “Vậy người phải nắm chặt tay ta đó.”

Cố Kiến Thâm nghiêm túc gật đầu.

Ở một nơi u tối không thấy được năm ngón, Thẩm Thanh Huyền lại chẳng hề thấy cô tịch.

Cố Kiến Thâm trò chuyện với y, hết lòng giảm thiểu bầu không khí u ám.

Hăn nói: “Sớm biết nơi này như vậy thì người đừng tới.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta đã biết trước rồi.”

Trái tim Cố Kiến Thâm đập mạnh, lại nghe Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Tối đen thì có làm sao? Không phải người đã nói, có người ở đây ta không cần sợ nữa ư?”

Nghe y nói, Cố Kiến Thâm phải mất sức rất lớn mới khống chế được bản thân không quay sang ôm y.

Thật tốt, thật là quá tốt, sao lại có một Thẩm Thanh Huyền tốt đến vậy, để hắn có thể may mắn gặp gỡ.

Tầm mắt hoạt động lâu trong đêm dần dần thích ứng, Cố Kiến Thâm có thể thấy rõ hơn, cũng có thể chăm sóc chu đáo cho Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền dạo quanh một lượt, cảm thấy ở đây không có gì đáng để mình rơi vào “ranh giới sinh tử”.

Vậy nên y chẳng còn hứng thú với tầng thứ hai.

Không lâu sau họ đi tới cửa vào tầng thứ ba, dựa theo lệ thường, chung quanh nhất định có nguy hiểm, ngặt nỗi lần này nguy hiểm chưa kịp đến ...

Cố Kiến Thâm rút trường kiếm khỏi vỏ, lập tức đâm vào một thân cây, sau đó vung ngang, chém đứt hơn mười cây gỗ!

Thân cây bị cắt thành nửa đột nhiên tràn ra chất lỏng tanh hôi, bấy giờ Thẩm Thanh Huyền mới phát hiện đám cây này đều do mãnh thú nguy trang.

Cố Kiến Thâm nói: “Mau đi thôi, mùi này quá gay mũi.”

Thẩm Thanh Huyền thật lòng biểu dương hắn: “Người thật lợi hại.”

Cố Kiến Thâm nói: “Múa rùa qua mắt thợ mà thôi.”

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Người lợi hại thật mà.”

Cố Kiến Thâm chỉ coi y đang nói ngọt, trong lòng thấy vui mừng, càng muốn bảo vệ y chu toàn, không để một mảnh y phục của y chịu tổn hại.

Thẩm Thanh Huyền còn chưa nhận ra mình vừa tự đào hố ...

Tiến vào tầng thứ ba, khắp nơi ngập tràn vàng đỏ lấp lánh khiến nhãn tình Thẩm Thanh Huyền sáng lên.

Cố Kiến Thâm nói: “Cũng phải coi chừng, nham thạch nóng chảy rất nguy hiểm.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Nham thạch nóng chảy tốt nhất, vừa đẹp vừa nguy hiểm, nếu y bất cẩn ngã vào, chẳng phải rơi vào ranh giới sinh tử đấy ư.

Hơn nữa y còn có bích hỏa thuật độc môn, sẽ không thật sự bị thương, đến lúc đó vừa dọa Cố Kiến Thâm vừa tiếp xúc thân mật với dung nham, chẳng phải hoàn mỹ rồi sao?

Tiểu kịch trường:

Thẩm Thanh Huyền:Để ta chết!

Cố Kiến Thâm:Không có khả năng.

Thẩm Thanh Huyền:!!!

Tôn chủ đại nhân muốn rơi vào hiểm cảnh à? Phải hỏi trước coi Bệ hạ có đồng ý hay không 【emo đồng tình】

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hẳn Luôn Tốt Với Y Như Vậy.

Tâm động không bằng hành động, Thấm Thanh Huyền đi về phía nham thạch nóng chảy, Cố Kiến Thâm bỗng nắm chặt tay y, sợ y xảy ra chuyện gì.

Thấm Thanh Huyền trấn an hẳn: “Yên tâm, ta chỉ qua đó xem thử.”

Cố Kiến Thâm dặn y: “Không được chạm vào.”

Thấm Thanh Huyền nguýt hẳn: “Ta đương nhiên biết.”

Cố Kiến Thâm vẫn nắm chặt tay y, Thấm Thanh Huyền nói: “Nơi này rất sáng, không cần nắm nữa.”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng cũng chẳng buông ra. Thấm Thanh Huyền cười nói: “Sao vậy, không nỡ à?”

Y vừa nói xong, Cố Kiến Thâm không khỏi lỏng tay, Thấm Thanh Huyền lập tức giã ra đi về phía trước.

Cố Kiến Thâm liền bước theo ...

Thấm Thanh Huyền dừng bên cạnh quan sát nham thạch nóng chảy, càng nhìn càng thấy đẹp, càng xem càng thấy thích. Y nói: “Người xem nó có giống thái dương rớt xuống từ trên trời không?” Rơi xuống đất trở thành hình thái này.

Cố Kiến Thâm làm gì quan tâm nó trông ra sao? Hẳn chỉ sợ y ngấm mãi mê, sơ ý hụt chân.

Thấm Thanh Huyền đúng thật là có chủ ý này.

Y vốn rất thích màu sắc của nham thạch nóng chảy này, Cố Kiến Thâm cũng biết, y giả vờ ngẩn mê say bất cần ngã xuống ... phải nói là tự nhiên, hợp lý, thỏa đáng biết chừng nào!

Thẩm Thanh Huyền đi từng bước về trước, ước tính khoảng cách, đang định ôm lấy cái màu đỏ thắm này rồi, không ngờ lại bất ngờ bị ôm eo!

Thẩm Thanh Huyền: "..."

Cố Kiến Thâm thấp giọng: "Cẩn thận."

Dứt lời, hắn ôm y vào trong ngực cẩn thận che chở, hơi thở nóng hổi truyền đến từ từng đợt thở dốc, mang theo lo lắng và kinh sợ phả vào cổ Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy eo đau xót, chân cũng hơi mềm, y phải bám vào Cố Kiến Thâm mới miễn cưỡng chống đỡ cơ thể.

Cố Kiến Thâm lại tưởng y bị dọa, vội vàng ôm y nói: "Đừng sợ, ta ở đây."

Hắn nói chuyện cách gần y như thế làm Thẩm Thanh Huyền chỉ thấy càng nóng phát ngốt, vốn sóng nhiệt nham thạch bổ xô lên trên đã đủ thiêu đốt người, hiện giờ Thẩm Thanh Huyền thấy cổ còn nóng hơn cả hai má.

Y ấp úng nói: "Không sao, ta sẽ không ngã ..."

Không chờ y nói hết lời, Cố Kiến Thâm thuận theo nói: "Đương nhiên người sẽ không ngã!"

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Nhưng ta muốn ngã xuống cơ!

Thôi chẳng sao, một lần không được thì còn lần hai, lần sau y nhất định có thể thành công!

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta thấy hơi đói, người có thể tìm giúp ta chút thức ăn không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Chúng ta đi chung đi, chỗ này quá nguy hiểm.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tu vì ta còn cao hơn người, sao có thể gặp nguy hiểm?”

Nhắc tới cũng phải, đối với Thẩm Thanh Huyền thì tiểu thế giới này thực sự không tồn tại bất cứ nguy hiểm gì. Song Cố Kiến Thâm cứ luôn thấy bất an, hắn nhìn nham thạch nóng chảy phun ra nuốt vào, chợt có cảm giác hoang mang không biết đến từ đâu.

Thẩm Thanh Huyền giục hắn: “Ta không muốn ăn trái cây, người tìm cho ta chút thịt tươi đi, vừa khéo chúng ta có thể mượn lửa nướng.”

Y nói vậy Cố Kiến Thâm chỉ có thể đi tìm con mồi.

Trước khi đi, hắn dè dặt từng bước, hận không thể tìm cách lấp đầy nham thạch nóng chảy kia.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Được rồi mà, đi nhanh về nhanh, ta chờ người.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta sẽ trở về thật nhanh, người đừng đi lung tung.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Hai ta rốt cuộc là ai trông chừng ai?”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm giần giật, nhẹ giọng đáp: “Là người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nếu là ta, vậy người không cần lo, mau đi đi!”

Cố Kiến Thâm rốt cục vẫn đi, Thẩm Thanh Huyền ở tại chỗ, nhìn nham thạch nóng tới cháy người như mật ong tan chảy trong lòng, dính dớp sền sệt, vui vẻ đan xen ưu sầu.

Vui vẻ đương nhiên là vì Cố Kiến Thâm coi trọng y nhường ấy, ưu sầu cũng vì Cố Kiến Thâm quá coi trọng y, cẩn thận dè dặt, y phải tốn tí nào mới có thể nhào vào nham thạch.

Không lâu sau Cố Kiến Thâm đã trở về, trong tay xách theo một tiểu thú: đầu bự não to, trông rất ngon.

Thẩm Thanh Huyền lập tức nghênh đón: “Người nhanh thật đó.”

Cố Kiến Thâm còn ngại mình không đủ nhanh, may mà Thẩm Thanh Huyền bình an đứng trước mặt hăn, hăn thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Con thú này người định xử lý thế nào?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta từng được học ở nhà ăn, thịt nó nhiều, rất hợp để nướng.”

Dứt lời, hăn lôi một ít gia vị từ trong túi càn khôn, mắt Thẩm Thanh Huyền tức khắc sáng lên: “Ngay cả mấy thứ này mà người cũng mang theo.”

Cố Kiến Thâm nói: “Chúng ta khẳng định phải ở bên ngoài nhiều ngày, ta sợ người ăn không quen món lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ nói: “Đúng thật là ta không thích ăn màn thầu khô cứng, nhưng mà ... có cực khổ người lắm không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta cũng muốn ăn, hai chúng ta giống nhau thôi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng đúng, tay nghề của người thật tốt!” Nói đoạn y sức nhớ ra, khẽ nói: “Nhưng người đừng vì vậy mà xao nhãng tu hành, chỉ học làm vài món là được, đừng tập trung lên nó nhiều quá.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta chỉ làm cho người ăn.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức cong môi, trong lòng ngọt lịm, hỏi hăn: “Người biết ta thích ăn gì sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Biết chút ít.”

Thẩm Thanh Huyền vội vã nói: “Đừng mất công như thế, chỉ cần do người làm thì ta đều thích ăn.”

Cố Kiến Thâm cúi đầu không nói gì nữa, nghiêm túc xử lý thịt thú.

Thẩm Thanh Huyền lần theo ánh sáng nham thạch, bắt gặp thính tai hắc nhĩ đỏ, cảm thấy lòng sao mà nhột nhột, thật muốn rướn người sang hôn hắc nhĩ.

Không vội không vội, y tự nói với mình, vẫn còn nhiều thời gian, không nên dọa hắc nhĩ!

Hai người ngọt ngào ăn xong thịt nướng, Thẩm Thanh Huyền gần như quên bém “chính sự” của mình, thấy thịt không còn nhiều, y mới sực nhớ mình phải nhảy vào nham thạch!

Không thể trì hoãn nữa, phải nắm chặt thời gian tự tử.

Cố Kiến Thâm định nướng thêm thịt cho y, Thẩm Thanh Huyền nói: “Xây này để ta, ta cũng muốn nướng cho người ăn.”

Cố Kiến Thâm cứ sợ y cách nham thạch quá gần, cho nên không muốn để y động tay.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta ăn nhiều như vậy, tốt xấu gì người cũng ném thử tay nghề của ta đi chứ? Bằng không ta sẽ bắn khoăn lắm.”

Cố Kiến Thâm rất động lòng, hắc nhĩ muốn ăn thịt do chính tay Thẩm Thanh Huyền nướng cho mình.

Thẩm Thanh Huyền dễ dàng dụ được xây thịt tới tay, nói: “Xem ta này, bảo đảm ngon miệng ngoài giòn trong mềm.”

Cố Kiến Thâm nhìn y không chớp mắt, gật đầu: “Nhất định ngon cực kỳ.”

Thẩm Thanh Huyền lại do dự, y luôn không nỡ khiến Cố Kiến Thâm đau lòng, nhưng nếu không làm vậy, thân thể vạn huyết sẽ không thể kích hoạt hoàn toàn.

Thôi thôi, mẹ chiều thì con hư, y phải quyết tâm mới được!

Thẩm Thanh Huyền quyết định chủ ý, vừa nướng thịt vừa nhích tới nham thạch nóng chảy.

Lần này y học khôn, biết phải làm Cố Kiến Thâm phân tâm trước. Y biết Cố Kiến Thâm đang nhìn y, thành thử quay đầu mỉm cười với hắn.

Nụ cười lơ đãng của y có thể khiến Cố Kiến Thâm thất thần, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ được nham thạch cực nóng nhuộm một mặt đỏ bừng, trong con người xinh đẹp ánh ánh đốm lửa, tựa như lửa trại nhóm lên giữa trời tuyết mỹ lệ vào đông, khiến người cảm nhận được dịu dàng và lo âu khó thể diễn tả bằng lời.

Cố Kiến Thâm ngăm đến gần người, mắt nhìn không dời, đầy tâm trí đều là nụ cười đẹp đến mức không ai có thể hình dung.

Y thật đẹp, là người đẹp nhất trên đời này, vậy mà người ấy lại lộ ra nụ cười xinh đẹp nhường đó với hắn, nụ cười độc nhất vô nhị.

Cố Kiến Thâm cảm thấy mình hạnh phúc quá đổi.

Hắn kinh ngạc nhìn tới thất thần, Thẩm Thanh Huyền biết cơ hội đã đến!

Tuy y thấy hơi đau lòng, nhưng ngẫm lại không khổ cực sẽ không được việc, đành bất chấp việc nghĩa “trượt chân” ngã vào nham thạch nóng chảy.

Thời khắc này đối với Cố Kiến Thâm hết như đất trời đảo nghiêng, hắn vừa đứng trong thánh địa đào nguyên xinh đẹp nhất, chớp mắt đã trời long đất lở, đào nguyên xinh đẹp biến thành biển lửa đỏ tươi ... Người mà hắn quan tâm bằng cả thể xác lẫn linh hồn tựa như một chú bướm yếu ớt, sắp sửa lọt vào bên trong rực lửa.

Không!

Hắn gào thét trong lòng, thân thể bộc phát lực lượng vượt sức tưởng tượng, ngay cả hắn cũng không biết mình đã qua đó bằng cách nào. Sợ hãi bủa kín con tim hắn, ngay cả thời gian thở dốc còn chẳng có, hắn đã lấy tốc độ kinh người vọt tới bên cạnh Thẩm Thanh Huyền, dùng sức ôm chầm y.

Thẩm Thanh Huyền ngớ ra, y chưa kịp nhìn rõ Cố Kiến Thâm tới đây kiểu gì.

Vừa nãy người này còn đang thất thần, hơn nữa hai người cách nhau một khoảng, sao có thể tới đây nhanh như vậy?

Hiện giờ không phải lúc để tự hỏi, Thẩm Thanh Huyền căng thẳng, tức khắc nhận ra y còn chưa kịp ngã, Cố Kiến Thâm đã sắp sửa rơi xuống!

Sao có thể để nó xảy ra? Y sinh sinh tử tử đều vì hắn, nếu Cố Kiến Thâm xảy ra chuyện bất trắc thì phiền phức lớn rồi!

Thẩm Thanh Huyền bất chấp “chính sự”, y mau chóng thi thuật, một trận gió mạnh thổi tới cuốn quanh hai người, chớp mắt thoát khỏi nham thạch rơi trên mặt đất.

Vừa đáp xuống đất, Thẩm Thanh Huyền lập tức răn dạy hắn: “Người làm vậy là sao!”

Cố Kiến Thâm vẫn chưa hoàn hồn, sắc mặt tái nhợt, không thốt nên lời một câu, song vẫn ôm chặt y, dùng hết sức như muốn khảm y vào tận xương.

Thẩm Thanh Huyền nhất thời mềm lòng khôn kể, y mặc hắn ôm, khẽ bảo: “Tự ta nắm chắc được mà, người đừng mạo hiểm vì ta.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu, lời nói nghẹn ứ ngay cuống họng, không cách nào nói chuyện.

Hắn bất an, cực kỳ bất an, hắn cứ luôn sợ Thẩm Thanh Huyền sẽ rời xa hắn —— bất kể dùng hình thức gì rời xa hắn.

Nhưng hắn không thể nói, hắn sợ Thẩm Thanh Huyền ghét hắn, bởi vì hắn biết rõ cảm xúc của mình không bình thường —— hắn cảm thấy Thẩm Thanh Huyền muốn rời bỏ hắn, muốn dùng phương pháp tàn nhẫn rời bỏ hắn.

Nhưng sao có thể, sẽ không, tuyệt đối sẽ không!

Thấy hắn như vậy Thẩm Thanh Huyền chẳng còn nghĩ gì được nữa, y trấn an hắn: “Tại ta không tốt, chỉ lo nướng thịt, quên rằng đang đứng sát bên bờ nham thạch, người đừng lo, ta có tị hỏa phục(đồ tránh lửa), lỡ rơi xuống cũng không sao!”

Không còn cách nào, y thật sự không đành lòng khiến Cố Kiến Thâm khổ sở, đành phải giao hết mọi gốc gác, xem ra kế hoạch rơi vào nham thạch này phải bỏ rồi.

Phải mất thật lâu Cố Kiến Thâm mới buông y ra, nói: “Do ta quá ngạc nhiên.”

Hắn nói chuyện rất thấp, bên trong dày đặc bất an xen lẫn nghĩ lại mà kinh, dường như hắn muốn che giấu loại cảm xúc này nhưng không được, vì vậy bộc lộ toàn bộ theo lời nói.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng chịu không thấu, lại bảo: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ không sao.” Thanh giọng này rất dịu dàng, nhẹ nhàng và ấm áp, trấn an rất nhiều với cảm xúc hỗn loạn của Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm rốt cục bình tĩnh, đôi người màu đỏ nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Huyền: “Xin nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

Hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng ... nếu Thẩm Thanh Huyền gặp chuyện không may, hắn sẽ như thế nào.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền cũng rất phức tạp, y một lòng lo thân thể vạn huyết thức tỉnh, một bên lại không nỡ để Cố Kiến Thâm đau khổ. Rơi vào tình thế khó xử, y không khỏi oán giận trong lòng: Đúng là thân thể vạn huyết quý quái, quả thật hổ chết người mà.

Trải qua chút nhạc đệm đó, Cố Kiến Thâm càng lo đâm dăm che chở y mọi bề, Thẩm Thanh Huyền thấy hấn sốt sắng như vậy, thực sự không đành lòng khiến hấn hốt hoảng lo sợ nữa.

Thôi, trước cứ vậy đi, thời gian vẫn còn nhiều, hiện giờ không cần gấp, chờ có cơ hội ...

Ngẫm lại thống khổ mà hấn phải chịu đựng, Thẩm Thanh Huyền chợt nổi lên ý niệm khác trong đầu, y phải về nghiên cứu lại thân thể vạn huyết, muốn biết liệu còn cách nào khác giúp hấn thức tỉnh hay không.

Tuy nghe có vẻ rất xa vời, nhưng chuyện do người, Thẩm Thanh Huyền nguyện lòng cố gắng vì hấn.

Thăm hiểm về sau trở nên thoải mái hơn, Cố Kiến Thâm đánh từ đầu tới cuối, không hề giống luyện khí đại viên mãn, ngược lại ngang hàng trúc cơ giống y, Thẩm Thanh Huyền suy xét, chắc do nguyên nhân thể chất, tuy cảnh giới không theo kịp nhưng thể chất này quả thực bá đạo.

Đi ra khỏi tiểu thế giới, hai người không hoàn thành được gì, Thẩm Thanh Huyền không thể kích hoạt thân thể vạn huyết của Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm đương nhiên không đột phá được trúc cơ.

Thành tích của các môn nhân khác cũng tạm tạm, nguyên do chủ yếu trên người Cố Kiến Thâm.

Tiểu thế giới không lớn lắm, mãnh thú có tính uy hiếp cũng chỉ nhiều đó, từ tầng thứ ba Cố Kiến Thâm bắt đầu thần hồn nát thần tính, phàm là có một tí nguy hiểm hấn đều xử lý sạch gọn trước tiên, sợ nguy hiểm ngấp nghé Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền còn muốn đi chết, toàn bộ hành trình ngay cả lòng bàn chân cũng không vấy bẩn, còn nói gì đến chuyện khác!

Gì mà “tầng cuối cùng vì Cổ Kiến Thâm mà liều chết chiến một trận với mãnh thú” căn bản chìm nghỉm! Cổ Kiến Thâm sợ mãnh thú kia làm bẩn mắt y, thành thử xử lý nhanh, Thẩm Thanh Huyền còn chưa kịp nhìn mãnh thú có bộ dạng thế nào.

Chỗ tốt duy nhất là khi mãnh thú chết, trong cơ thể có viên thú đan màu vàng cực kỳ xinh đẹp.

Cổ Kiến Thâm rửa sạch thú đan đưa tới trước mặt y, Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười, bấy giờ mới cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Cẩn thận cất thú đan, Thẩm Thanh Huyền nói: “Tuy người không thể đột phá cảnh giới, nhưng thân pháp kiếm thuật đều rất tinh diệu, ngặt nỗi thiếu một thanh kiếm tốt, người đi theo ta, ta dẫn người đi mua đồ tốt.”

Cổ Kiến Thâm hỏi: “Muốn đi thành trấn bên ngoài sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng!”, dứt lời y nói tiếp: “Yên tâm đi, ở thành trấn an toàn lắm.”

Cổ Kiến Thâm cứ thấy bất an âm ỷ, nhưng hắn không muốn trái nguyện vọng của Thẩm Thanh Huyền.

Y muốn tới thành trấn dạo, vậy hắn đi cùng y.

Bọn họ đi không nhanh, một đường du sơn ngoạn thủy, tới thành trấn thì trời đã chạng vạng, dù sao cũng không gấp, hai người liền ngồi trong một tửu lâu, muốn ăn trước vài món.

Thẩm Thanh Huyền ngồi cạnh cửa sổ, vừa thấy trên đường có bán kẹo hồ lô, lập tức bảo: “Cái này ăn ngon lắm đó.”

Cố Kiến Thâm cũng nhìn thấy, hần cười nói: “Người chờ ở đây, ta đi mua cho người!”

Thâm Thanh Huyền cười tí mắt: “Được, ta muốn hai râu, muốn quả vừa lớn vừa đỏ, đường phủ bên ngoài phải thiệt là vàng.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười đồng ý.

Thâm Thanh Huyền ngồi bên cửa sổ nhìn thân ảnh tuần khí của Cố Kiến Thâm, càng ngắm càng thấy đẹp ... Dáng cao, vóc người chuẩn, chân dài, khuôn mặt còn đẹp nữa ...

Thâm Thanh Huyền đầy hứng thú nhìn mặt nghiêng khi hần nói chuyện với người ta, bỗng cảm thấy dịu dàng và ngọt ngào.

Y cong mắt nhìn hần mua kẹo hồ lô, mơ hồ nghĩ tới vạn năm sau ...

Tuy nói thời gian khiến Cố Kiến Thâm trưởng thành, bình tĩnh và vô tình hơn nhiều, nhưng vẫn có rất nhiều chi tiết được giữ lại.

Nhìn xem, Cố Kiến Thâm vẫn là Cố Kiến Thâm, bất kể là người mười bốn – mười lăm tuổi, hay là hần của trăm triệu năm sau, Cố Kiến Thâm đều tốt với y như vậy.

Thâm Thanh Huyền nghĩ tới lòng ngọt lịm, tinh thần không biết trôi dạt đi đâu.

Chờ khi hoàn hồn lại, y mới đột ngột cảm nhận được khí lạnh khó thể diễn tả ngay sau lưng.

Y lập tức quay đầu, bắt gặp gương mặt tái nhợt vô biểu tình.

Bất chợt ... ký ức bị lãng quên trăm triệu năm xuất hiện trong đầu, Thâm Thanh Huyền đứng phắt dậy, nhưng đã muộn, một thanh trường kiếm lập tức đâm xuyên qua tim y!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Người Mà Hẳn Yêu Đậm Sâu

Lạnh băng lan tràn khắp tim, đau nhức bủa vây tất cả thần kinh, Thẩm Thanh Huyền rõ ràng ngay cả sức để thở cũng không có, nhưng đại não lại tỉnh táo đến lạ.

Y không rõ nữa, sao y lại có thể quên kẻ này? Kẻ đã đẩy y vào tuyệt cảnh khi còn bé.

Trái tim bị đâm xuyên, người thường sẽ chết ngay lập tức, nhưng tu sĩ thì không, hơn nữa tu sĩ không sống dựa vào trái tim như Thẩm Thanh Huyền lại càng không dễ chết, song nguyên khí vẫn tổn thương nặng nề, không thể động đây.

Một luồng tanh ngọt dâng lên, khóe miệng Thẩm Thanh Huyền tràn ra máu đỏ tươi, y nhìn chòng chọc người trước mắt, bật ra tên gã: “Xa Ngọc Trạch.”

Nam nhân sắc mặt tái nhợt cong môi, châm chọc: “Chẳng lẽ không nên gọi một tiếng sư huynh sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đừng vũ nhục hai chữ sư huynh!”

Xa Ngọc Trạch cười lạnh: “Không cần kéo dài thời gian, tiểu tử đồng hành cùng người không cứu được người đâu.”

Lời này nhắc nhở Thẩm Thanh Huyền, quả thật không thể kéo dài thời gian, không thể để Cố Kiến Thâm nhìn thấy. Xa Ngọc Trạch phát điên, nếu Cố Kiến Thâm tới ngăn cản sợ là sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Thẩm Thanh Huyền chịu đựng đau nhức cổ ý đứng dậy, vờ như định phản kháng, y muốn chọc giận Xa Ngọc Trạch, quả nhiên, Xa Ngọc Trạch rút mạnh trường kiếm, khiến Thẩm Thanh Huyền không còn chút sức lực.

Khỏe miệng Thẩm Thanh Huyền càng tràn ra nhiều máu tươi, thần thức bắt đầu mơ hồ, nhưng cùng với mơ hồ lại có gì đó kỳ quái dâng lên.

Phải chăng năm đó Xa Ngọc Trạch cũng đánh lén như vậy, đâm xuyên qua tim y, đẩy y vào cửu tử nhất sinh? Nếu thật sự xảy ra, vì sao y không hề nhớ được gì.

Tuy nói quá khứ đã trôi qua rất lâu, nhưng ký ức quan trọng như thế sao có thể nói quên liền quên? Nếu năm đó Xa Ngọc Trạch không có cơ hội thương tổn y, vậy tại sao trong ảo cảnh lại xảy ra chuyện này?

Cố Kiến Thâm tuyệt đối không biết Xa Ngọc Trạch, nhưng người này lại xuất hiện, chứng tỏ có liên quan tới y ...

Thẩm Thanh Huyền không suy xét được nhiều, trái tim bị đâm thủng không còn chút máu trở nên đau nhức, khiến y triệt để mất đi ý thức.

Trong lòng y vẫn ngóng trông, hy vọng Cố Kiến Thâm không quay đầu lại, không nhìn thấy y.

Y mong Cố Kiến Thâm có thể bình an quay về Vạn Pháp tông, nghìn vạn lần đừng cuốn vào nguy hiểm.

Nhưng nhất định không có khả năng, vì khoảnh khắc Thẩm Thanh Huyền trúng kiếm, Cố Kiến Thâm lập tức ngẩng đầu nhìn ... thấy mũi kiếm đâm xuyên qua lưng y, nhìn vết máu nhuộm đỏ y sam, cũng nhìn thấy thân thể y dần gục ngã.

Sợ hãi cực lớn chiếm đầy khoang ngực, giờ khắc này cả hân cũng cảm thấy trái tim mình đau đớn như bị đâm thủng!

Cổ Kiến Thâm gần như đánh mất năng lực suy xét, lập tức nhảy phốc lên đuổi theo!

Thâm Thanh Huyền không biết mình đã hôn mê bao lâu, y nhớ lại chuyện trước đây. Khi đó y vừa bắt đầu tu hành đã bộc lộ thiên phú kinh người, sư phụ vốn thương y, sủng y, thấy y thiên tư trác tuyệt lại càng yêu thích, thường xuyên dẫn theo bên cạnh tự mình chỉ dạy.

Khi đó Thâm Thanh Huyền cũng chỉ là tiểu đồng tóc chỏm, nào có biết trời cao đất rộng là gì?

Tuy y là cô nhi, nhưng hưởng hết tình thương của cha từ sư phụ, khó tránh khỏi kiêu căng phách lối.

Bình thường tu hành đối với y cực kỳ đơn giản, vượt bậc hơn cả thành quả mà các sư huynh phải khổ cực đêm ngày mới đạt được.

Vì rất đơn giản, cho nên không thêm xem trọng, ngày càng ham chơi bại hoại.

Nhưng dù không làm việc đền đài, y vẫn tu hành hiệu quả hơn các sư huynh.

Thâm Thanh Huyền nhỏ tuổi, nào biết cách giấu dốt? Thỉnh thoảng hăng hái muốn giành sự yêu thích của sư phụ, y chỉ dùng mấy ngày ngắn ngủi học hết pháp thuật mà các sư huynh phải nghiên cứu mấy năm.

Thiên tư cỡ đó sao có thể không khiến người ghen tị, các sư huynh lớn tuổi còn dờ, chỉ có Xa Ngọc Trạch lớn hơn y tám – chín tuổi là không thể nhẫn nổi.

Lúc đó gã cũng chỉ mới mười sáu – mười bảy tuổi, là độ tuổi xúc động nhất.

Gã vốn là tiểu đồ đệ được sủng ái nhất, cũng có thiên tư tốt nhất, luôn giành hết khen ngợi và sủng ái, thế mà hôm nay lại chẳng còn nữa.

Gã không cam lòng, hận không thể đẩy Thẩm Thanh Huyền vào chỗ chết.

Khi đó Thẩm Thanh Huyền thích Xa Ngọc Trạch lắm, so với các sư huynh cách nhau mấy trăm tuổi, thập bát sư huynh chỉ hơn tám chín tuổi có thể được xem là bạn cùng lứa với y.

Xa Ngọc Trạch lợi dụng Thẩm Thanh Huyền thân thiết với gã, nhốt y vào “giếng cạn”.

Trên thực tế sao có thể là giếng cạn? Một cái giếng cạn sao có khả năng giam cầm Thẩm Thanh Huyền?

Xa Ngọc Trạch phát rồ, đẩy đứa trẻ non nớt vào ác ngục chỉ có kẻ cực ác mới phải bị giam giữ!

Ở trong đó hoàn toàn không thể dùng pháp thuật, linh khí sẽ bị hấp thu rất nhanh, chờ linh khí cạn kiệt sẽ hút sinh mệnh lực.

May mà Thẩm Thanh Huyền là thân thể vạn linh hiếm thấy, nếu không vừa bị ném vào đã chết ngay rồi.

Song mặc dù còn sống, y cũng chịu thương tổn rất lớn, phong chủ Thượng Tín vất vả điều dưỡng giúp y thật lâu mới cứu sống được.

Xa Ngọc Trạch hãm hại đồng môn phạm vào trọng tội, phong chủ Thượng Tín lập tức phế tu vi, trục xuất gã khỏi sư môn!

Nào ngờ gã không biết hối cải, ngược lại oán niệm càng sâu, hoàn toàn hận Thẩm Thanh Huyền thấu xương.

Vì báo thù gã đi vào tà đạo, dùng thọ mệnh đổi lấy tu vi, chỉ vì muốn kéo Thẩm Thanh Huyền chết chung!

Khi Thẩm Thanh Huyền mở mắt ra, phát hiện chung quanh là một mảnh tối đen.

U ám đến độ đưa tay không thấy năm ngón, cố gắng mở to mắt cũng không nhìn thấy gì ngoại trừ đen.

Ngay sau đó, ẩm ướt như độc xà len vào lỗ chân lông, sợ hãi lan tràn sâu trong đáy lòng, hết như ao đầm lầy lội kéo y rơi vào.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền còn có thể bình tĩnh ... nhưng nếu thật là Thẩm Thanh Huyền mười bốn – mười lăm tuổi, khi đối mặt tình cảnh này, sao còn có khả năng giữ được tỉnh táo?

Sợ là Xa Ngọc Trạch chưa kịp làm gì, y đã tự bức điên mình rồi.

Qua không bao lâu, giọng nói âm lãnh của Xa Ngọc Trạch vang lên: “Có bản lĩnh, trưởng thành rồi không sợ tối nữa.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn giữ vững bình tĩnh, cố gắng nhận biết nơi giọng nói Xa Ngọc Trạch phát ra.

Xa Ngọc Trạch lại bảo: “Yên tâm, tạm thời người không chết được.” Nói xong, gã âm trầm tiếp lời, “Sao ta có thể để người chết dễ như vậy? Người đoạt hết mọi thứ của ta, hủy hoại ta ... Ta nhất định phải cho người nếm trải tư vị giống ta, ta muốn khiến người thống khổ tuyệt vọng, muốn người kéo dài hơn tàn như con chuột trong cống ngầm!”

Gã điên rồi, thời khắc không tiếc sinh mệnh đổi lấy sức mạnh, gã đã điên rồi.

Gã muốn đồng vu quy tận với Thẩm Thanh Huyền, gã muốn để y nếm trải thống khổ giống gã, muốn tra tấn y, lăng nhục y, muốn giẫm đạp y từ cao cao tại thượng xuống bùn lầy!

So với đau đớn trên thể xác, tra tấn về tinh thần còn khủng khiếp hơn.

Dù là Thẩm Thanh Huyền hiện giờ, để y đứng trong nơi âm u ẩm ướt không hề có chút ánh sáng này trong thời gian dài, y cũng không chống đỡ nổi.

Tu vi càng cao, tâm ma càng lớn, nếu không phải đây chỉ là ảo cảnh, sợ là giờ phút này y đã bị tâm ma quẩn thân, khó tìm lối thoát.

Gần kề bên bờ tử vong, Thẩm Thanh Huyền lại chỉ biết bất lực ...

Y sẽ không chết thật, trong hiện thực cũng sẽ không bị thương, nhưng lại tạo thành nỗi đau sâu sắc cho Cố Kiến Thâm.

Y tới để cởi bỏ khúc mắc cho hãn, chết như vậy chẳng khác nào lại tạo gút thắt.

Thẩm Thanh Huyền chờ đợi tử vong ... chờ đợi ảo cảnh kết thúc ...

Một tia sáng chiếu từ xa tới, Thẩm Thanh Huyền híp mắt nhìn sang, bắt gặp đôi người đỏ tươi mà mình mong nhớ đêm ngày.

Ngay sau đó, trái tim tê liệt truyền tới đau đớn kinh người.

Đôi mắt đỏ vốn nên đại biểu cho ánh sáng giờ đây ngập tràn tuyệt vọng và bi ai cùng cực, như thể giây tiếp theo sẽ có huyết lệ đỏ tươi tràn ra từ hốc mắt.

Đừng đau lòng... Thẩm Thanh Huyền muốn thốt lên, nhưng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào ...

Trước khi ý thức biến mất, y nghe thấy Cố Kiến Thâm dùng giọng nói thật khẽ, thật dịu dàng, nhưng lại đau tới mức tưởng như sắp tan vỡ: “Đừng rời xa ta.”

Cố Kiến Thâm không thể ngờ nổi mình đang chứng kiến cảnh gì.

Trong gian phòng u tối, nam nhân điên loạn, còn có Thẩm Thanh Huyền bị ngược đãi khắp người chẳng chịt vết thương.

Bạch y sạch sẽ nhuộm đầy máu, y phục ướt sũng dính toàn là máu! Khuôn mặt y tái nhợt, ngay cả cánh môi đã gần như trong suốt, con người xinh

đẹp của y chẳng còn tia sáng nữa, hết như đóa hoa héo tàn mất đi hết mọi sự sống.

Hắn đã gấp rút đuổi theo, hắn đã chạy rất nhanh, rất nhanh rồi ...

Nhưng hắn vẫn chậm.

Thẩm Thanh Huyền sợ tối, lại bị lẳng nhục tới mức đó trong không gian đưa tay không thấy năm ngón.

Cố Kiến Thâm không thể ngờ nổi, Thẩm Thanh Huyền lại chịu tra tấn tàn khốc bậc này.

Thân thể, tinh thần, đủ để khiến người chịu mọi đau khổ!

Hàng loạt cảm xúc bất an, hối hận, sợ hãi, phẫn nộ, ... không đếm xuể bắt đầu vận động trong máu, Cố Kiến Thâm bạo phát sức mạnh vượt sức tưởng tượng.

Hắn giết Xa Ngọc Trạch, đâm thủng tim gã, chém bay đầu gã, làm thân thể gã nổ tung thành thịt nát.

Nhưng mà ... có ích gì?

Còn có lợi ích gì?

Thẩm Thanh Huyền chết rồi ...

Thẩm Thanh Huyền của hắn chết rồi ...

Giữa tuyệt vọng và thống khổ, trong u tối và sợ hãi, chìm trong cô tịch và âm lãnh mà chết.

Cố Kiến Thâm ôm thiếu niên nằm trong vũng máu, cẩn trọng nâng niu đặt môi lên trán y.

“Em tỉnh đi ... xin em đó. Đừng rời xa ta, xin em ...”

Không ai đáp lại hần, không ai cười với hần, không còn ai dùng đôi mắt ấm áp mà nhìn hần nữa.

Máu đã thôi chảy ... thân thể mềm mại dần cứng ngắt ...

Người mà hần yêu sâu đậm, đã rời đi trong ngực hần rồi.

Bi thống không cách nào hình dung ngập tràn trong máu, tuyệt vọng cùng cực hóa thành nghìn vạn đao kiếm, đâm cho hần thương tích đầy mình.

Cố Kiến Thâm dùng sức ôm y, hôn lên đôi mắt nhắm chặt, hôn lên hai gò má tái nhợt, hôn lên bờ môi lạnh băng của y ...

Một giọt lệ đỏ tươi như máu chảy xuống từ khóe mắt.

Nó nhỏ lên cơ thể Thẩm Thanh Huyền, cuốn lấy máu y, dường như muốn níu kéo y lại.

Cố Kiến Thâm khóc, từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên hần rơi lệ.

Đôi mắt đỏ, giọt lệ đỏ, rơi trên da thịt trắng nõn trông mà đau lòng.

Trong ngực hần chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng và thống khổ, tất cả thần kinh huyết mạch đều đang thét gào không cam lòng.

Tại sao muốn cướp y đi, tại sao phải đánh mất y, tại sao ... ngay cả tình cảm chân thành duy nhất này mà hần cũng không giữ được.

Trong lúc tuyệt vọng cùng cực, kỳ tích bỗng xảy ra.

Nước mắt của hần ban sự sống cho Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm rất nhanh đã nhận ra ...

Huyết lệ chảy từ mắt hần thần kỳ chữa lành vết thương trên người Thẩm Thanh Huyền ...

Hắn ngẩn ngơ, ngay sau đó vui mừng khôn xiết đổ xô vào ngực, hắn không chút do dự cắt cổ tay, dòng máu nóng hối tuôn trào, hắn đặt sát bên miệng Thẩm Thanh Huyền, cố gắng để y nuốt xuống.

Thiếu niên vốn đã không còn hơi thở dần dần có sự sống.

Miệng vết thương khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, hai gò má trắng bệch của y dường như cũng có thêm huyết sắc ...

Cố Kiến Thâm không rõ nguyên nhân do đâu, nhưng hắn biết máu của mình có thể cứu Thẩm Thanh Huyền.

Hắn có thể kéo y về, hắn có thể kéo y về từ quỷ môn quan!

Y không rời xa hắn, y vẫn còn đợi hắn, chờ hắn nắm tay y, chờ hắn đón y về!

Thật tốt quá!

Sau bi thương cùng cực là vui mừng khôn xiết, người chưa từng trải qua tâm trạng xoay chuyển đột ngột không cách nào có thể hiểu được.

Cố Kiến Thâm mặc kệ máu tươi của mình ồ ạt chảy ra, hắn không ngại dùng mạng mình đổi lấy sự sống cho y.

Nếu như có thể khiến y mở mắt, chỉ cần để y lại nhìn hắn một lần, chỉ cần có thể nghe một câu y nói với mình, hắn đã thấy mỹ mãn lắm rồi.

Xin em hãy sống, nếu có thể lựa chọn, hắn cam tâm tình nguyện dùng mạng mình kéo dài cho sinh mệnh y.

Vì suy cho cùng nếu không có Thẩm Thanh Huyền, hắn sống tiếp cũng chỉ còn lại thống khổ.

Cuối cùng ... hắn không kịp nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền tỉnh lại ...

Cố Kiến Thâm cũng rơi vào hôn mê ...

Giữa vũng máu đen kịt âm lãnh, hai thiếu niên nằm cùng nhau, tựa như đóa hoa tươi non nở rộ trong biển máu.

Bọn họ nắm tay nhau, ôm hy vọng bù đắp tuyệt vọng, tìm ấm áp bao phủ cô tịch, viết tiếp sinh mệnh thay cho tử vong.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Vì Người, Một Thân Áo Tơ Trắng

Khi tỉnh lại, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy thất sư huynh ngồi bên mép giường, đầu y hơi mê man, mơ mơ màng màng thật lâu, y mới mở miệng: “Thất sư huynh, sao người nằm ngủ sấp ở đây vậy?”

Y vừa lên tiếng, thất sư huynh lập tức mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn y: “Người tỉnh rồi, có thấy chỗ nào khó chịu không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đầu hơi đau, hình như đã ngủ thật lâu.”

Thất sư huynh nói: “Người chờ đó, ta đi gọi sư phụ!”

Thẩm Thanh Huyền hết hồn: “Sư huynh, người cần gì làm thế? Ta chỉ ngủ một giấc, kinh động sư phụ làm gì!”

Y vừa mở miệng, thất sư huynh tức thì ngó ra, hăn mở to mắt, kinh ngạc nói: “Người ...” Chỉ thốt một chữ đã dừng lại, không biết nên nói từ đâu.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Được rồi sư huynh, người đừng tìm sư phụ, chẳng phải ta đã dậy rồi sao.”

Phong chủ Thượng Tín đứng ngay ngoài cửa, thất sư huynh vội vàng đứng dậy hành lễ, Thẩm Thanh Huyền cũng đứng lên, ngoan ngoãn hô: “Chào sư phụ!”

Thường ngày phong chủ Thượng Tín rất uy nghiêm, khi không nói lời nào trông rất dọa người, Thẩm Thanh Huyền cực kỳ sợ lão.

Thẩm Thanh Huyền toan xuống giường nhưng nhận ra đầu rất đau, đi đứng bất tiện ... Phong chủ Thượng Tín nói: “Nằm yên đó, đừng lộn xộn.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức không dám nhúc nhích.

Phong chủ Thượng Tín tới gần, ngón trỏ và ngón giữa đặt trên cổ tay giúp y bắt mạch.

Thẩm Thanh Huyền không rõ nguyên do, lén nhìn thất sư huynh, nét mặt thất sư huynh tràn đầy lo lắng.

Có chuyện gì vậy? Y chẳng qua chỉ ngủ một giấc, sao trông cứ như vừa trải qua cơn bạo bệnh vậy?

Phong chủ Thượng Tín hỏi y: “Không nhớ gì hết à?”

Thẩm Thanh Huyền mờ mịt: “Đồ nhi nên nhớ gì sao?”

Thất sư huynh cau mày, hần nhìn sư phụ lại ngó sang tiểu sư đệ, sau cùng không nói gì, nhưng sốt ruột trong mắt càng nặng thêm.

Phong chủ Thượng Tín nói: “Đã quên thì quên đi, cũng chẳng phải việc gì tốt.” Dứt lời, lão lại giải thích cho y, “Trước đó người nhận nhiệm vụ trông nom, ra ngoài bị người ta đánh lén nên bị thương.”

Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên: “Con mà lại bị thương ư?”

Y nâng tay giật chân, cảm nhận linh lực lưu chuyển trong cơ thể, không phát hiện có gì khác thường, y nói: “Chắc là có nhầm lẫn gì rồi? Sao con không thấy khó chịu chỗ nào.”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Nếu không thấy khó chịu thì thôi, trên con đường tu hành khó tránh khỏi nhấp nhô trắc trở, gặp nạn chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên ngoan ngoãn nghe theo.

Thấy y không sao Phong chủ Thượng Tín liền rời đi, sư phụ vừa đi Thẩm Thanh Huyền thở phào một hơi, y hỏi thất sư huynh: “Rốt cục là sao vậy? Ta

bị thương thật à? Sao ta không nhớ chút gì hết, thật kỳ lạ.”

Thất sư huynh nói: “Tình huống cụ thể ta không rõ lắm, khi người trở về trông rất bất ổn, nhưng nghe sư phụ bảo không có gì đáng ngại, thật là thần kỳ.”

Hắn không nói cái tên Xa Ngọc Trạch ra, nghe môn nhân quay về nói tình huống trong địa lao khi đó rất thảm thiết, hai thiếu niên như được ngâm trong máu loãng, trắng bệch tưởng chừng như không còn hô hấp, mà Xa Ngọc Trạch kia thì bị xé thành tám phần, chết thảm khiến người nhìn mà kinh sợ!

Tuy không rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng là Xa Ngọc Trạch trối họ lại. Xa Ngọc Trạch này vốn cực kỳ hận Thẩm Thanh Huyền, bắt hai người họ tới địa lao tàn nhẫn ngược đãi một trận.

Không biết hai thiếu niên này đã vùng vẫy vượt qua sinh tử ra sao mới miễn cưỡng sống sót, hơn nữa còn giết chết Xa Ngọc Trạch.

Mà hiện giờ, Thẩm Thanh Huyền quên hết có thể là chuyện tốt, dù sao đây là đoạn ký ức chẳng tốt lành gì.

Thẩm Thanh Huyền tò mò hỏi: “Ta bị người nào đánh lén vậy?”

Thất sư huynh đáp đại: “Mấy tên tiểu nhân tà môn ma đạo mà thôi, chắc là thấy người còn nhỏ, ham tiền sắc nên mới xuống tay với người.”

Xảy ra chuyện này rất đổi bình thường, Thẩm Thanh Huyền suy tư rồi nói: “Cũng không phải chuyện lớn, sao ta lại quên hết?”

Thất sư huynh nói: “Ai mà biết trong cái đầu dưa của người chứa những gì? Không có chuyện gì đã may mắn rồi, người đừng suy nghĩ nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng cố nghĩ lại không nhớ được gì, y vốn vô tâm vô phế, nghĩ không rõ liền ném ra sau đầu.

Thất sư huynh lại nói: “Người tạm nghỉ một lúc, ta về đây.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn quàng mắt thâm đen của hắn, biết hắn đã trông nom mình rất lâu, thế là nói: “Sư huynh, người mau về đi!”

Thất sư huynh bảo: “Tối người muốn ăn gì? Ta mang đến cho người.”

Không hiểu sao trong đầu Thẩm Thanh Huyền lập tức hiện ra một xâu thịt nướng ngoài giòn trong mềm, y nói: “Ta muốn ăn thịt nướng.”

Thất sư huynh không đồng ý: “Sao có thể ăn cái món đầy mỡ đó? Thân thể người đang hồi phục, để ta bảo trù phòng làm mấy món dễ tiêu cho người.”

Thẩm Thanh Huyền cũng cảm thấy khó hiểu, trước kia y không thích ăn thịt nướng, sao hôm nay lại bật thốt? Đường như không lâu trước đó mình từng được nếm thịt nướng cực ngon, vì ấn tượng quá sâu cho nên muốn ăn lại.

Nhưng ngẫm kĩ thì y ăn thịt nướng vào lúc nào? Chẳng lẽ trong mơ? Thật là kỳ lạ.

Thất sư huynh tưởng y không được ăn thịt nướng nên cúi kính, thành thử đỡ y: “Nghe lời, chờ khỏe hẳn ta dẫn người đi ăn.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy tạ ơn sư huynh trước.”

Thế là thất sư huynh quay về.

Thẩm Thanh Huyền ngồi trong phòng một hồi, bỗng dưng thấy đầu choáng chân mềm, y định lên giường ngủ thêm xíu nữa.

Phong chủ Thượng Tín sau khi rời đi liền tới Thượng Đức phong.

Phong chủ Thượng Đức thấy lão tới, vội vàng hỏi: “Tiểu Liên Hoa sao rồi?”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Không đáng ngại, chẳng qua ...”

Lão còn chưa dứt lời mà phong chủ Thượng Đức đã hiểu, ông nói: “Không nhớ được gì hết đúng không?”

Phong chủ Thượng Tín hỏi: “Cố Kiến Thâm cũng không nhớ?”

Phong chủ Thượng Đức gật đầu, nói: “E rằng hai tiểu tử này đã trải qua chuyện rất đáng sợ, tinh thần không chịu nổi nên quên tất cả.”

Phong chủ Thượng Tín bảo: “Sợ là còn nguyên do khác.”

Phong chủ Thượng Đức nói: “Chính xác, lẽ ra hai người nên bị thương, nhưng thần kỳ lành lại, có lẽ gặp cơ duyên nào đó.”

Phong chủ Thượng Tín bảo: “Thôi vậy, còn sống là tốt rồi.”

Trong lòng phong chủ Thượng Đức cũng nghĩ vậy.

Lại nói tới Thẩm Thanh Huyền, nuôi hai ngày đã nhảy nhót trở lại, hoạt bát gấp trăm lần.

Thất sư huynh thấy y bình yên vô sự, bèn nói: “Hôm nay theo ta tới Ngộ Đạo đường học.”

Thẩm Thanh Huyền vừa nghe xong tức thì lộ vẻ mặt đau khổ: “Ta đi làm gì, sư phụ nói, đột phá cảnh giới phải xem bản thân, tự mình dốc lòng tu hành mới có hy vọng thuận lợi kết đan.”

Thất sư huynh liền trừng y: “Người hiểu thế nào là dốc lòng tu hành không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sao sư huynh có thể không tin ta?”

Thất sư huynh lại bảo: “Đừng có huyền thuyên, hôm nay ngươi phải cùng ta tới Ngộ Đạo đường, cả ngày nằm mốc trong phòng kín gió sao mà được!”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Muốn thoát khí chẳng phải nên xuống núi chơi sao? Đi tới Ngộ Đạo đường đồ bỏ kia còn hít thở không khí cái gì? Căn bản là ngọt ngọt biết không!

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền chẳng dám nhiều lời một chữ, chỉ biết ôm vẻ mặt đau khổ đáp: “Được chưa? Đi thì đi ...”

Thất sư huynh thương y chịu tội, thấy gần đây y cũng ngoan, thành thử muốn cho y xúu ngon ngọt: “Ta mua đồ mới cho người này, thay đi.”

Hắn ném túi càn khôn cho y, Thẩm Thanh Huyền chẳng thềm mong đợi, thẩm mỹ thất sư huynh nhà y có độc, ngoài trắng ra thì chỉ có trắng, bằng không thì điểm tô chút xanh lơ, dù sao lúc nào trông cũng nhạt nhẽo vậy đó. Y ghét nhất tông màu này, song vì không thể chọc giận sư huynh nên đành cam chịu.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền mở túi càn khôn, lấy xiêm y bên trong ra, vừa nhìn đã ngẩn ngơ.

Xiêm y này thật là đẹp, màu đỏ thuần túy nhưng không quá chói mắt, cổ áo, cổ tay áo có hoa văn chìm màu vàng, trên vạt áo còn đính một hạt châu vàng rực.

Bộ đồ này cực hợp với sở thích của Thẩm Thanh Huyền, đây là xiêm y thất sư huynh cho y ư? Chắc không phải lại thử thách gì nữa chứ.

Nghĩ như vậy, Thẩm Thanh Huyền lập tức nghi ngờ ngó thất sư huynh.

Thất sư huynh liếc xéo y: “Không thích?”

Thẩm Thanh Huyền vội vàng ôm chặt xiêm y: “Thích!”

Thất sư huynh nói: “Vậy mau thay đi, nhanh xuất môn, coi chừng lát bị muộn.”

Sau khi hắn rời khỏi, Thẩm Thanh Huyền lại nhìn chăm chăm y phục thật lâu ...

Quả nhiên là vô cùng xinh đẹp, nhìn chất liệu đã biết nhất định không phải phàm vật. Hiện giờ y nghèo quá, lại không nỡ bỏ đồng linh thạch đỏ xếp

thành núi kia, số lượng linh thạch màu trắng còn lại không nhiều, cho nên mãi mà không mua được đồ tốt.

Chỉ đành phải nhượng bộ mua hồng cánh sen với vàng đất ... Tuy trông cũng tạm, nhưng ít ra có cái để an ủi.

Xiêm y mà y mua căn bản chẳng thể sánh bằng bộ hiện giờ!

Đẹp cỡ này y đương nhiên muốn mặc rồi, nhưng sau khi cởi y phục, một cảm giác khó thể diễn tả sục sôi trong lòng.

Y mở tủ quần áo, quả nhiên thấy bên trong chất từng bộ bạch y để tang.

Đồng xiêm y mà y cực kỳ không thích này bỗng dưng làm tim y khẽ chấn động.

Loáng thoáng, y có ký ức mơ hồ thế này ...

Dường như y từng ước định với người nào đó rằng: Hắn mặc màu y thích, y cũng sẽ mặc màu hắn thích ...

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền lại lắc đầu lẩm bẩm: “Vớ vẩn, mình sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi sở thích.”

Mặc dù tự nhủ như vậy, nhưng thân thể đã tự chủ hành động, y lấy trường sam thuần trắng ăn mặc chỉnh tề.

Nhìn bản thân trong gương, Thẩm Thanh Huyền tự dưng có cảm giác khó chịu không thể nói rõ ...

Y đã quên gì sao? Chuyện không nên quên, nhưng lại không thể nhớ nổi.

Ra cửa, thất sư huynh kinh ngạc nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bộ y phục kia đẹp quá, ta không nỡ mặc.”

Thất sư huynh nguýt y một cái, không nói thêm gì.

Thời gian trôi qua chóng vánh, Thẩm Thanh Huyền luôn cảm thấy bên người hiu quạnh, cứ man mác thấy mình đã bỏ lỡ gì đó?

Nhưngغمĩ lại chẳng có manh mối gì,غمĩ càng sâu càng thấy khó chịu, chẳng phải y vẫn luôn như thế, độc lai độc vãng chưa từng biết cô đơn sao? Đường như chẳng có gì lạ.

Y ngừng ở trúc cơ thật lâu, không phải đột phá không được, mà là tính y thiếu tập trung, ham chơi hiếu động không màng bề quan kết đan.

Phong chủ Thượng Tín vừa ra lệnh, Thẩm Thanh Huyền lập tức thành thật đi bề quan. Vốn dĩ Phong chủ Thượng Tín không nóng lòng bắt y kết đan, nhưng chuyện lần trước quá cổ quái, lão sợ thân thể Thẩm Thanh Huyền lưu lại tai họa ngầm. Nếu y có thể chuyên tâm bề quan tu hành, vậy thì khi kết đan có thể loại bỏ mầm họa, thế mới khiến người ta yên tâm.

Lão biết tiểu đồ đệ này của mình nghịch ngợm, sợ y không chăm chỉ bèn dụ dỗ: “Nếu người có thể mau chóng kết đan, ta lập tức cho người một động phủ, mặc người trang trí, không ai có thể can thiệp.”

Lời này khiến nhân tình Thẩm Thanh Huyền sáng lên, nhất thời động lòng: “Sư phụ đừng lừa con nhé.”

Phong chủ Thượng Tín búng vô đầu y: “Ta từng tuổi này chẳng lẽ còn gặt găm tiểu hồn đản người à?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vậy đồ nhi cảm ơn người trước nhé.”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Đừng đặc ý quá sớm, kết đan không dễ vậy đâu.”

Đời này Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ phiền não vì chuyện tu hành, y nói: “Yên tâm đi, con chắc chắn sẽ xuất quan kịp lúc.”

Phong chủ Thượng Tín rắn dạy y: “Hồn tiểu tử không biết trời cao đất rộng, mau đi đi.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức cười hì hì rời khỏi.

Bế quan đột phá cảnh giới không phải chuyện dễ, dù là Thẩm Thanh Huyền cũng phải tốn không ít thời gian, mặc dù khi xuất quan y đã là tu sĩ kim đan kỳ, song bên ngoài đã trôi qua năm năm rồi.

Khi bế quan thiếu niên chỉ mới mười lăm, giờ đi ra đã trở thành phiên phiên giai công tử hai mươi tuổi.

Xưa kia y đã dung mạo hơn người, hiện giờ lại quen vận một thân y phục trắng tinh, khí độ phi phàm, làm người vừa liếc nhìn đã kinh động như gặp tiên nhân.

Thời gian năm năm, đối với giới tu chân thật sự không đáng là bao, người bình thường muốn trùng kích kim đan kỳ có khi phải bế quan mấy chục năm, thậm chí hơn trăm năm, Thẩm Thanh Huyền thiên tư hơn người, thật khiến người người hâm mộ.

Sau khi kết đan Thẩm Thanh Huyền lập tức mở rộng biển ý thức, tuy thần thức của y chưa thể phóng ra ngoài, nhưng có thể xâm nhập vào biển ý thức của mình.

Vừa tiến vào, y đã phát hiện một thứ kỳ lạ.

Đó là một ngọc giản màu trắng, bên trên chỉ chút chữ viết, gì mà thứ nhất thứ hai thứ ba, quả thực khiến người xem mà tỉnh tỉnh mê mê.

Nhưng màu sắc lại khác nhau, những cái đằng trước đều có màu xám nhạt, mấy cái sau thì lại phát sáng, rốt cục là thế nào đây? Thẩm Thanh Huyền không rõ, nhưng không dám nói với người khác.

Bởi vì từng hàng chữ trên ngọc giản này thật sự rất xấu hổ: nào là cùng ăn cùng ngủ, rồi ôm ôm ấp ấp, lại còn cùng hưởng đêm xuân ...

Đây là ba cái thứ quý quái gì? Sao y có thể không biết ngượng để người khác xem? Ngay cả sư phụ cũng không được.

Nhưng mỗi dòng trên ngọc giản này đều có tên một người, đó chính là Cố Kiến Thâm.

Người này rốt cục là ai? Dựa vào đâu y phải cùng ăn cùng ngủ với hắn, còn làm việc khiến người xấu hổ muốn chết kia nữa!

Thẩm Thanh Huyền nhớ không ra, nhưng vừa nhìn cái tên này y liền thấy khó chịu, muốn tìm người đập một trận cho hả giận rồi nói sau.

Lúc y bế quan tất nhiên không tìm được người, vừa ra ngoài lập tức tâm niệm niệm hỏi thăm người này.

Thẩm Thanh Huyền vốn tưởng trong biển người mêh mông, muốn tìm người chỉ bằng một cái tên là chuyện cực kỳ khó khăn, nào ngờ y vừa xuất quan đã nghe tên Cố Kiến Thâm, sau đó đi nghe ngóng mới biết, đây là người mới xuất sắc trong tông môn họ.

Cố Kiến Thâm báii nhập môn hạ Thượng Đức phong, năm năm ngăn ngủi tu vi đã tiến bộ cực nhanh, sáng lập vô số truyền thuyết, lại còn sống sau xô sóng trước là y đây.

Thẩm Thanh Huyền ngày càng khó chịu, lập tức muốn gặp mặt người ta, xem coi rốt cục là người thế nào.

Tuy nói muốn gặp mặt, nhưng trực tiếp đi tìm người thì không hay cho lắm, vất vả mãi Thẩm Thanh Huyền mới chờ được cơ hội, biết sư phụ muốn tới Thượng Đức phong bèn năn nỉ: “Sư phụ mang con theo với.”

Phong chủ Thượng Tín lờm y: “Hiện giờ người đã thành niên, còn là tu sĩ kim đan, đừng có phá phách như mọi khi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sư phụ yên tâm, con nhất định sẽ không làm bừa.” Chỉ đi đánh tiểu hậu bối thôi, đâu có tính là quậy!

Thẩm Thanh Huyền theo sư phụ tới thẳng Thượng Đức phong, vốn tưởng cần phải tìm cơ hội để kiếm người, kết quả vừa vào đại sảnh, y lập tức nhìn

thấy nam nhân y phục đỏ thẫm đứng đằng xa.

Hắn đưa lưng về phía y, lưng rộng eo thon, vóc người cao lớn, tóc đen ánh sắc đỏ xõa sau lưng, nom rất đáng chú ý.

Thẩm Thanh Huyền vốn có chấp niệm với màu đỏ, vừa nhìn liền hoàn toàn ngây dại.

Khiến y càng thêm khiếp sợ là: nam tử kia vừa xoay người, một đôi mắt đỏ như xuyên qua thiên sơn vạn thủy, va thẳng vào trong tim y.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tình Chi Sở Khởi (Nơi Tình Yêu Bắt Đầu)

Sao trên đời lại có đôi mắt đẹp tới nhường ấy.

Không thể hình dung đẹp ra sao, khó thể nói rõ hợp ý cỡ nào, như thế y sống hơn hai mươi năm chỉ để gặp hãn vào thời khắc này.

Nghe có vẻ cường từ đoạt lý, không phải Thẩm Thanh Huyền thực lòng nghĩ thế, nhưng câu nói ấy cứ bồi hồi trong đầu, không sai một chữ, không chút giả dối.

“Hoa Nhi.” Phong chủ Thượng Tín gọi y.

Thẩm Thanh Huyền lập tức hoàn hồn, chớp chớp mắt nhìn về phía sư phụ mình.

Phong chủ Thượng Tín rất muốn xia tay vào trán y, nhưng đang ở phong khác, giáo huấn trẻ con phải về nhà dạy từ từ.

Lão nhắc: “Lễ nghi đâu!”

Vừa vào nhà đã nhìn chăm chăm người ta, hành lễ vấn an cũng không biết, xem coi quay về lão có xử lý y không!

Thẩm Thanh Huyền vội vàng hành lễ, giọng nói trong trẻo: “Chào Phong chủ Thượng Đức!”

Phong chủ Thượng Đức vốn thích y lắm, thấy y tới liền mặt mày hớn hở, làm gì còn so đo y hành lễ chậm.

Ông nói: “Kết đan rồi sao? Thật giỏi! Đến đây, sư huynh cho người đồ tốt.”

Mắt Thâm Thanh Huyền sáng lên, lập tức nhích qua, sư phụ trừng y một cái, y lại rụt về.

Phong chủ Thượng Đức nói: “Đừng sợ lão, đến chỗ sư huynh này.”

Thâm Thanh Huyền không dám nhúc nhích, y muốn đồ tốt của phong chủ Thượng Đức, nhưng không thể chọc sư phụ nhà mình, hiện giờ sư phụ không làm gì, nhưng về Thượng Tín phong rồi y nhất định sẽ thăm tới mức không có bè bạn.

Phong chủ Thượng Tín nhìn bộ dạng nghịch ngợm kia của y, trầm giọng: “Trưởng giả ban thưởng, không thể từ chối.”

Tuy nghe có vẻ đang giận điên người, nhưng lại mang ý tốt, Thâm Thanh Huyền nhất thời vui mừng ra mặt.

Phong chủ Thượng Tín thở dài, luôn thấy thằng bé này càng lớn càng mọc lệch, muốn bẻ lại cho ngay cũng là chuyện đau đầu.

Phong chủ Thượng Đức cho y một túi càn khôn vàng rực: “Mang về chơi đi, nếu sư thúc Thượng Tín dám ném của người, người cứ tới tìm ta, cùng lắm thì tới Thượng Đức phong chúng ta, ta nhất định tốt với người hơn lão!”

Nửa vế sau đã trở thành câu cửa miệng Phong chủ Thượng Đức, mỗi lần gặp là nói một lần, từ kinh hách ban đầu thì hiện giờ Thâm Thanh Huyền đã có thể bình thản ung dung.

Y biết Phong chủ Thượng Đức hiền lành nên cũng nói đùa với ông: “Hiện tại phong chủ có ái đồ, sao còn cần ta nữa?”

Danh Cố Kiến Thâm, đừng nói Vạn Pháp tông, ngay cả người bên ngoài cũng có thể nghe tiếng.

Phong chủ Thượng Đức rõ ràng rất thích tiểu đồ đệ này, mặt mày ông cong lên, nói: “Nào, giới thiệu cho các người, đây là sư điệt Cố Kiến Thâm.”

Khóe mắt Thâm Thanh Huyền luôn hướng về nam tử áo đỏ, vừa nghe tên hẳn liền ngây ngẩn cả người.

Phong chủ Thượng Đức nói với Cố Kiến Thâm: “Đây là sư thúc người, Thâm Thanh Huyền. Mặc dù bằng tuổi với người nhưng bối phận khác biệt, người phải tuân theo quy củ.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười với Thâm Thanh Huyền, nhẹ giọng: “Bái kiến Liên Hoa sư thúc.”

Tiếng nói khê khàng lại có thể khiến trái tim Thâm Thanh Huyền xốn xang, một luồng tê dại quái dị cuộn trào trong lòng, khiến y bỗng đứng ngại ngừng khó hiểu.

Thâm Thanh Huyền lặng lẽ đáp lại, không nhìn hẳn nữa.

Nhưng dường như Cố Kiến Thâm đang nhìn y, ung dung thản nhiên nhưng không dời mắt.

Giống như y vừa rồi.

Thâm Thanh Huyền thấy lòng nóng lên, toàn bộ quá trình không nghe thấy người khác đang nói gì.

Phong chủ Thượng Tín và Phong chủ Thượng Đức còn việc muốn bàn, mặc dù không đề phòng tiểu đồ nhi nhà mình, nhưng cũng sợ họ buồn chán.

Phong chủ Thượng Đức bèn nói: “Uyên Nhi, người cùng Liên Hoa sư thúc ra ngoài chơi đi.”

Cố Kiến Thâm thừa vâng, Thâm Thanh Huyền đưa mắt nhìn sư phụ nhà mình, Phong chủ Thượng Tín uy nghiêm gật đầu.

Đầy đầu Thẩm Thanh Huyền đều là chuồn thôi chuồn thôi.

Hai người ra tiền thính, Cố Kiến Thâm nói: “Đã sớm nghe danh sư thúc, hiện giờ vừa gặp ...”

Thẩm Thanh Huyền khẽ động tâm tư, quay đầu nhìn hẳn: “Sao nào?”

Cố Kiến Thâm rũ mắt, khoe môi cong lên, dùng chất giọng dịu dàng đến lạ mà rằng: “Mây thừa che trăng, gió cuốn tuyết hoa.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền đột nhiên đập mạnh, cứng ngắc ngoảnh mặt qua chỗ khác, lời tới bên miệng nhưng không biết nói sao ...

Hai gò má y bất giác đỏ ửng rất nhạt, nhưng vì làn da trắng nõn nên có thể thấy rõ.

Tiếc rằng Cố Kiến Thâm không dám nhìn y nhiều, nếu không lúc này nhất định đã si dại rồi.

Qua thật lâu, Thẩm Thanh Huyền nói: “Da mặt chỉ là vẻ ngoài, bản thân ta không phải như thế.”

Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại: “Vậy sư thúc là người thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền há mồm, cuối cùng quay phắt sang trừng hẳn: “Là như thế nào ... tự người cảm nhận đi!”

Ánh nhìn này khiến Cố Kiến Thâm ngơ ngẩn.

Tim hẳn đập cực nhanh, tình tự quay cuồng từ lúc gặp gỡ không ngừng cuộn trào, thế mà hẳn lại hoang đường muốn ôm y, muốn hôn môi y, muốn xác định liệu y có thực sự đang đứng trước mặt hẳn không.

Nhưng rõ ràng hẳn và người này chỉ mới gặp nhau lần đầu, trước đó cũng chẳng quen, vì lẽ gì hẳn lại như vậy ...

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy bầu không khí hơi kỳ lạ, khi chưa gặp mặt y chỉ muốn đấm tiểu tử này mấy phát, hiện giờ lại hoàn toàn không có tâm tư đó. Chẳng hiểu sao lúc ở cùng với hắn, y lại mất tự nhiên bất thường, muốn cách xa hắn một chút hay sao? Không phải ... hoàn toàn ngược lại, y muốn cách hắn gần hơn, thậm chí vừa nghĩ không lâu nữa phải tách ra, y bỗng cảm thấy rất khó chịu.

Trên bậc thang màu ngọc bạch, hai người đều không phát hiện đối phương đang ngẩn ngơ, bọn họ hoàn toàn đắm chìm trong nỗi lòng bọn họ, muốn tìm ra nguyên do.

Nhưng tình chi sở khởi, sao có thể hiểu được?

Vẫn là Thẩm Thanh Huyền mở miệng trước, y nói: “Ta ... ta thấy hơi đói ...” Nói xong, y thấy mình ngốc chết luôn, y đã tích cốc rồi còn đói gì nữa?

Không đợi y giải thích, Cố Kiến Thâm đã tiếp lời: “Theo ta, chỗ ta có chút trà bánh.”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời thở phào nhẹ nhõm: “Được.”

Hai người đồng hành, không có đề tài trò chuyện, thậm chí bầu không khí hơi ngưng đọng, song hai người lại không muốn xa nhau, đều muốn đến gần đối phương hơn, nếu được thì nắm tay người ấy ...

Thẩm Thanh Huyền lập tức phì nhổ bản thân: Nghĩ vớ va vớ vẩn gì đâu! Sao có thể mạo phạm tiểu sư điệt mới gặp lần đầu!

Nhưng ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu liền như ngựa hoang thoát cương, không sao kéo lại được.

Chẳng lẽ y nhất kiến chung tình với hắn sao?

Nhất kiến chung tình với một nam tử đồng lứa mà mình không hề biết gì ư?

Trước ngày hôm nay Thẩm Thanh Huyền còn chưa biết bản thân thích nam sắc.

Đang suy nghĩ miên man thì đã đến phòng trà, Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc, mời.”

Thẩm Thanh Huyền hắng giọng, cố gắng bẻ cho suy nghĩ của mình quay về quỹ đạo.

Vào phòng trà, Cố Kiến Thâm tự rót nước pha trà cho y, Thẩm Thanh Huyền nói: “Làm phiền người rồi.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười với y: “Không phiền ... ta còn thấy vui nữa kia.”

Thẩm Thanh Huyền không kìm lòng nổi khi thấy ánh mắt ngập tràn ý cười của hắn, thành thử thu hồi đường nhìn, nói: “Thì ra sư điệt còn có sở thích này.” Y mơ hồ cảm thấy Cố Kiến Thâm muốn nói hắn vì pha trà cho y mà vui vẻ, song lại thấy nghĩ vậy chẳng khác gì tự mình đa tình, liền xuyên tạc sở thích của Cố Kiến Thâm thành thích pha trà cho người khác.

Cố Kiến Thâm không giải thích, chỉ cười không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền ngó hắn một cái cực nhanh rồi thu hồi tầm mắt, y không dám nhìn thêm, còn nhìn nữa sẽ thành dòm chòng chọc người ta mất.

Y là tiền bối, dùng ánh mắt “xâm phạm” hồngбет ấy nhìn một hậu bối lễ độ thì quá kỳ cục rồi!

Nước trà và điểm tâm ra sao thì Thẩm Thanh Huyền không biết, nhưng tâm trạng y tốt lắm, cực kỳ tốt luôn, chỉ mong thời gian đóng băng vào giờ khắc này, tiếp tục ngồi cùng Cố Kiến Thâm trong phòng trà.

Hiển nhiên điều này không có khả năng, đã qua lâu lắm rồi mà Thẩm Thanh Huyền chỉ thấy mới như chớp mắt, có đệ tử đến báo: “Hai vị sư huynh, phong chủ mời các người qua.”

Thẩm Thanh Huyền lộ rõ thất vọng, muốn giấu cũng chẳng giấu được, y đảo mắt nhìn, hình như Cố Kiến Thâm cũng có tâm trạng giống mình.

Thẩm Thanh Huyền khê động lòng, y nói: “Trà người pha rất ngon, điểm tâm cũng thật mỹ vị, không biết liệu có còn cơ hội ...”

Cố Kiến Thâm ngẩng phắt đầu, đôi mắt đỏ trở nên đậm màu, tưởng như có tình ý hỗn loạn đang cuộn trào ngất trời: “Chỗ ta có một tư viện, nếu sư thúc không chê, thì mai có bằng lòng gặp lại không?”

Thực ra hẳn không nên nêu rõ thời gian mà phải nói ngày khác, nhưng hẳn nhịn không được, thậm chí còn muốn ngay hôm nay chứ chẳng phải mai: chiều cũng được, tối cũng được, tóm lại ...

Nhưng nói vậy thì nghe có vẻ mình nôn nóng lắm, cho nên hẳn không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngày mai à ... mai ta có tiết.”

Nghe y nói, cảm xúc kích động trong lòng Cố Kiến Thâm bình ổn trở lại, nhưng cũng nằm trong dự kiến, hẳn toan mở miệng, Thẩm Thanh Huyền đã khê khàng nói: “Ngày ... chiều hôm nay người rảnh không?”

Cố Kiến Thâm ngây ngẩn cả người, cứ ngỡ mình nghe nhầm.

Thẩm Thanh Huyền nói xong đã thấy hối hận: Thôi rồi thôi rồi, không phải mình dọa hắn rồi chứ?

Giờ đã sang giờ Ty(9-11 giờ), nếu chiều gặp ... chẳng phải vừa tách ra liền gặp lại? Có phải ý đồ của y trắng trợn lắm không!

Y lại nói: “Nếu người bận thì thôi, hôm khác chúng ta ...”

“Ta không thành vấn đề.” Cố Kiến Thâm ngắt lời y, trong giọng nói pha lẫn vội vàng không thể nhìn thấu, “Chiều ta rảnh, buổi tối cũng không có việc gì, ta ...”

Dứt lời hăn gấp gáp phanh lại, vì hình như lỡ nói quá nhiều.

Thẩm Thanh Huyền thấy lòng nóng lên, muốn cố gắng ngăn không cho mình cười nhưng không sao kìm được, cuối cùng y từ bỏ, dứt khoát bật cười đầy vui sướng: “Vậ chiều chúng ta gặp.”

Nụ cười này làm Cố Kiến Thâm nhìn đến ngẩn ngơ, tràn đầy trong tâm trí đều là y, không thể chứa thêm được gì nữa.

Thẩm Thanh Huyền lại chẳng dám nhìn hăn, y hỏi: “Tư viện kia của người ở nơi nào?”

Cố Kiến Thâm mới miễn cưỡng hoàn hồn, nói: “Không dễ tìm, chúng ta hẹn thời gian, ta đợi người dưới Thượng Tín phong được không?”

Thẩm Thanh Huyền tiếp lời: “Được.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Vậ ... hẹn giờ nào đây?”

Thẩm Thanh Huyền toan mở miệng bảo trưa gặp, nhưng kịp thời dừng lại trước khi bị hớ, rụt rè nói: “... Hẹn giờ Mùi đi(13 giờ-15 giờ).”

Cố Kiến Thâm trả lời rất nhanh: “Được!”

Thế là hai người tách ra.

Thẩm Thanh Huyền theo sư phụ về, dọc đường đều suy nghĩ vấn vợ.

Phong chủ Thượng Tín gõ y một phát: “Tập trung nhìn đường!”

Thẩm Thanh Huyền ôm đầu trừng sư phụ: “Sẽ không cao được đó!”

Phong chủ Thượng Tín bèn nói: “Người đã hai mươi tuổi rồi, vóc người đã định, sẽ không cao được nữa đâu.”

Thẩm Thanh Huyền làu bàu: “Lỡ thiệt thì sao ...” Hình như y thấp hơn Cố Kiến Thâm một tẹo, chỉ có một tẹo thôi, nhất định là bị sư phụ gõ hoài nên

y mới thấp hơn hẳn một tẹo!

Nghĩ một hồi lại nhớ tới Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền không kìm được bật cười.

Phong chủ Thượng Tín còn tưởng y đang nghĩ tới chuyện nghịch ngợm gì, lập tức răn dạy: “Người đừng có sinh tâm tư không đứng đắn với Cố Kiến Thâm kia đó.”

Một câu làm Thẩm Thanh Huyền sợ tới mức suýt vấp cục đá ...

Y hoảng hốt nhìn sư phụ: “Người ... người nói cái gì đó!” Gì mà tâm tư không đứng đắn! Y không có muốn làm việc thân mật với sư diệt mình đâu, bậy bậy bậy! Gì mà việc thân mật? Toàn là bậy bạ!

Phong chủ Thượng Tín thấy y như thế là biết tông đã đoán trúng tâm tư y rồi, lão lại muốn gõ y: “Người yên phận chút cho ta! Người ta là mắt đỏ trời sinh, không phải tảng đá, nếu người dám dả thương hẳn, ngay cả ta cũng không bao che được người!”

Thẩm Thanh Huyền nghe mà mờ mịt: “Sao con lại dả thương hẳn?”

Phong chủ Thượng Tín cũng nghĩ y không dám: “Người thích màu đỏ của hẳn, gần gũi với hẳn thì được, nhưng đừng có lòng tham không đáy, làm việc ngu ngốc!”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục cũng nghe rõ, sao sư phụ có thể nghĩ y như thế? Y làm gì có tà niệm đó? Y không có muốn móc mắt người ta đâu, y chỉ là ... chỉ là ...

Ầy! Muốn yêu đương với người ta hình như cũng bị coi là tà niệm thì phải?

Nhưng mà sư phụ nói y có thể gần gũi với Cố Kiến Thâm? Thẩm Thanh Huyền nhất thời mừng tít mắt!

Rõ ràng đã hẹn giờ Mùi, nhưng vừa về Thượng Tín phong Thâm Thanh Huyền liền ngồi không yên.

Giờ mới là giữa trưa một khắc ... Khi nào mới tới giờ Mùi đây!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Năm Năm Trước Ta Từng Bệnh Nặng, Sau Khi Tỉnh Lại Mơ Hồ Đã Quên Gì Đó.

Buổi trưa một khắc, buổi trưa hai khắc, buổi trưa ba khắc ...

Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, sao giờ Mùi còn chưa đến nữa! Thật sự là nôn nóng muốn đòi mạng!

Y lắc lư trong phòng mấy vòng như kiến bò trên chảo nóng, rốt cục đợi không nổi bèn trực tiếp đẩy cửa, định tới dưới chân núi chờ trước nửa canh giờ.

Mặc dù đã hẹn giờ Mùi, nhưng y thân là tiên bối, qua đó sớm cũng không hề gì, còn có thể tỏ ra mình hòa ái dễ gần ...

Chắc ... chắc là vậy đi! An ủi bản thân xong Thẩm Thanh Huyền liền xuất môn. Thật ra trên đường y đã nghĩ thông, dù y tới chờ dưới chân núi thì làm được gì? Dù sao Cố Kiến Thâm cũng không tới sớm, không ai biết y đợi người ta, so với ở trong phòng khó chịu, còn không bằng mau chóng qua đó!

Y an tâm nghĩ thế, ở Thượng Tín phong gần hai mươi năm, chưa bao giờ y lại nóng lòng xuống núi như hôm nay, cũng chưa bao giờ cảm thấy Thượng Tín phong lại cao đến vậy, xuống núi chậm chạp chừng này?

May mà không ai thấy bộ dáng vội vã của y, nếu để thất sư huynh hay thập nhất sư huynh quen thuộc với y bắt gặp, không chừng đã nghĩ y chuẩn bị làm chuyện xấu gì đó.

Thẩm Thanh Huyền rốt cục xuống tới chân núi, đệ tử đồng môn thấy y đều nhao nhao chào hỏi, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười ứng đối, tâm trạng tốt

vô cùng.

Y định tìm một nơi kín đáo ẩn núp, chờ Cổ Kiến Thâm tới y lại đi ra, như thế thì không còn giống như đang nôn nóng nữa.

Nào ngờ y vừa nghĩ, đã bắt gặp một vết đỏ sẫm ...

Thâm Thanh Huyền thầm nghĩ: Không thể nào, chẳng lẽ Cổ Kiến Thâm? Hẳn ...

Thâm Thanh Huyền cố ý nhìn thời gian, cực kỳ chần chẫn, cách giờ Mùi họ hẹn còn những nửa canh giờ!

Chẳng lẽ Cổ Kiến Thâm cũng giống y, không kịp đợi trong phòng nên tới đây sớm?

Nghĩ vậy, Thâm Thanh Huyền chợt thấy trong lòng ngọt lịm, như thể trước khi xuất môn được đút cho viên kẹo, sau khi tới nơi, toàn bộ kẹo tan chảy thành nước khắc vào trong tim, ngọt ngào không sao tả xiết.

Y rất vui, song lại thấy sao mà ngượng ngùng, lỡ đâu Cổ Kiến Thâm tới đây có việc phải làm, y gấp gáp đi ra chẳng phải bại lộ rồi sao?

Dù hẳn không có việc gì làm mà thật sự tới đây chờ y, vậy y ra ngoài chẳng phải đồng nghĩa y cũng nôn nóng muốn gặp hẳn sao?

Thâm Thanh Huyền thấy mặt nóng phát ngốt, muốn ra lại không dám, không đi lại cứ muốn ra ngoài ... Sau khi xoắn xuýt cả buổi y bất chấp nhắm mắt, quyết tâm, đi ra ngoài!

Mặc kệ hẳn thế nào, y muốn gặp hẳn đó, để hẳn biết thì có làm sao?

Thâm Thanh Huyền vừa xuất hiện, Cổ Kiến Thâm lập tức nhìn thấy y.

Thâm Thanh Huyền hỏi: “Người tới rồi à?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Vừa mới tới.”

Nhưng thực ra hắn đã tới một lúc lâu rồi, gần như Thẩm Thanh Huyền chân trước vừa tới, hắn đã theo ngay phía sau.

Thẩm Thanh Huyền vờ vặt bảo: “Ta không đến trễ chứ?” Y rốt cục nghĩ ra diệu kế để hóa giải lúng túng, “Chắc đã tới giờ Mùi rồi nhỉ!”

Nói xong y lại làm bộ làm tịch xem khuê biểu(*), lại giả dò kinh ngạc nói: “Ây, ta nhìn lầm giờ sao? Còn tưởng rằng đến muộn, không ngờ lại sớm nửa canh giờ!”

(*) Đờ đờ bóng nắng để tính giờ thời xưa

Cố Kiến Thâm nói: “Đúng vậy, thời gian còn sớm.”

Thẩm Thanh Huyền cố ý hỏi hắn: “Thế sao người tới sớm vậy?”

Y cứ ngỡ Cố Kiến Thâm sẽ tìm lý do gì đó để giải thích, ngờ đâu Cố Kiến Thâm thẳng thắn: “Bên ta không có việc gì làm nên tới sớm chờ người.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền xốn xang, nói: “Vậy thì người tới cũng quá sớm rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta nghĩ biết đâu người nhớ nhầm thời gian, ta có thể được gặp người sớm.”

Mặt Thẩm Thanh Huyền nóng bừng, phân không rõ là hắn đang bồn chồn mình hay thật lòng nghĩ vậy, y nhin không được dòm hắn: “Người đang cười nhạo ta sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải, ta chẳng qua không đành lòng bỏ qua cơ hội một phần vận này.”

Thẩm Thanh Huyền bị những lời hắn nói khiến cho mặt càng nóng hơn, y đáp: “Vận may của người tốt thật đó!”

Cố Kiến Thâm nói: “Ừ, thật sự quá tốt.” Hắn dùng ngữ điệu bình thản, nhưng từng câu nói lại lộ rõ thân thiết, làm người nghe cảm nhận được thỏa mãn và may mắn trong lòng hắn.

Kỳ lạ thay Thẩm Thanh Huyền lại phảng phất cảm thấy hắn nói “thật sự quá tốt” là đang ám chỉ gặp gỡ y ...

Hmm ...

Thẩm Thanh Huyền bị da mặt dày của bản thân làm cho kinh sợ! Sao lại không biết xấu hổ mà nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền vội vàng ngăn cản suy nghĩ sai lệch rơi rớt của mình!

Y nói: “Chúng ta đi thôi, dù sao cũng đã gặp nhau, mặc kệ giờ giấc đi.”

Cố Kiến Thâm tất nhiên đồng ý.

Thẩm Thanh Huyền không quan tâm tư viện Cố Kiến Thâm ở đâu, cũng chẳng để bụng tư viện hắn thế nào, y chỉ muốn được ở cùng hắn, cho nên ở đâu cũng được.

Nhưng từng bước y đi lại có cảm giác quen thuộc chẳng rõ vì sao, như thể trước kia y từng tới, hơn nữa còn rất thích ghé thăm.

Y dạo quanh một lượt, tò mò hỏi: “Chỗ này ... là nơi ở tạm dịch đúng không?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Phải.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Sao tư viện của người lại ở chỗ tạm dịch?”

Cố Kiến Thâm nói: “Khiến sư thúc chê cười, trước kia ta chỉ là tạm dịch trong nhà ăn ở Thượng Đức phong, sau này tình cờ có cơ duyên nên mới thông qua khảo hạch nhập môn, bá nhập Thượng Đức phong.”

“Hóa ra là vậy.” Thẩm Thanh Huyền cảm thấy rất thú vị, “Thiên kiều của Thượng Đức phong lại xuất thân từ tạp dịch ư?” Nếu lời này do người khác nói thì có thể nghĩ người ta đang trào phúng, nhưng y lại nói rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không khiến người nghe khó chịu.

Huống hồ bất kể y nói gì, Cố Kiến Thâm đều cảm thấy rất êm tai.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Nếu người từng làm ở nhà ăn, vậy cũng biết nấu ăn đúng không?”

Y nói xong mới nhận ra mình hơi mạo phạm, tuy Cố Kiến Thâm là hậu bối của mình, nhưng cũng là người nổi bật trong lớp trẻ ở Vạn Pháp tông, rất có uy vọng, bản thân nên chú ý lời ăn tiếng nói.

Ngờ đâu Cố Kiến Thâm không hề tức giận, ngược lại còn nói: “Biết sơ sơ, nếu sư thúc không chê, ta làm cho người nếm thử nhé.”

Thẩm Thanh Huyền đã là người tích cốc, còn cần ăn gì nữa? Nhưng nghe Cố Kiến Thâm nói, trong lòng y lại thấy chờ mong.

Y nói: “Liệu có làm phiền người lắm không?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu đáp: “Đã lâu không làm, chỉ mong không khiến người thất vọng.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tuyệt đối sẽ không.”

Khi hai người trò chuyện thì đã tới tiểu viện. Viện tử của tạp dịch phần lớn đều nhỏ hẹp hẻo lánh, cực kỳ đơn sơ. Thẩm Thanh Huyền vốn không có nhận xét gì đối với chỗ này, hiện giờ y tâm tâm niệm niệm mỗi mình Cố Kiến Thâm, hơi đâu mà quan tâm những thứ khác.

Song vừa tiến vào, y lập tức sững sờ, sao căn phòng này lại xinh đẹp đến vậy!

Thẩm Thanh Huyền từng nghĩ, nếu là động phủ sư phụ cho mình, y nhất định phải trang trí thật đẹp, mà hình tượng trong đầu không khác nơi này cho lắm!

Chỉ là động phủ của y nhất định sẽ rộng và lớn hơn, nhưng gia cụ chắc chắn sẽ giống thế này!

Thẩm Thanh Huyền nhất thời vui sướng, chỉ biết Cố Kiến Thâm không chỉ khiến y thích mà ngay cả căn phòng này cũng hợp ý y đến vậy, thật sự là không thể tốt hơn!

Cố Kiến Thâm nói: “Vào ngồi đi.”

Thẩm Thanh Huyền quan sát chung quanh, càng nhìn càng động lòng, nhìn không được nói: “Gián phòng này của ngươi thật đẹp.”

Cố Kiến Thâm bật cười không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền ngó nghiêng bốn phía, đột nhiên thấy hai cái giường đặt sát vào nhau, y sửng sốt: “Đây ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Chưa từng có ai khác ở đây.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy tại sao lại có hai giường?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu, trong mắt lộ vẻ chua xót, hắc hắc nói: “Ta không nhớ nữa.”

Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ: “Cái này mà cũng không nhớ ư?”

Cố Kiến Thâm nói: “Năm năm trước ta từng bệnh nặng một trận, sau khi tỉnh lại mơ hồ quên một số việc.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy người khác không biết ư? Đã có giường ở đây, chắc là của bạn cùng phòng ngươi nhỉ?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Khi đó ta vừa mới nhập môn, các sư huynh chưa thân quen với ta nên cũng không biết tiểu viện này.”

Ngay cả tiểu viện này họ còn không biết, đương nhiên cũng không biết người từng ở trước kia là ai.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy người đó chưa từng tới tìm người sao?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Không có.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thế thì thật kỳ lạ, theo lý thuyết các người hẳn là bằng hữu rất quen thuộc, sao bất thành linh cắt đứt liên lạc?” Y thầm nghĩ có phải xảy ra chuyện bất trắc gì không? Song lại không nỡ khiến Cố Kiến Thâm đau lòng, vì vậy không nhắc nữa.

Cố Kiến Thâm nói: “Ta nghĩ có lẽ không có một người như thế tồn tại.”

Hắn nói vậy làm Thẩm Thanh Huyền thấy mê man: “Có ý gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta đã hỏi rất nhiều người, ai cũng bảo ta luôn độc lai độc vãng, chưa bao giờ gần gũi với ai, khi ở nơi tạp dịch cũng sống một mình, bày trí trong phòng này nhất định do ta sửa lại sau khi nhập môn, khi đó lại càng không thể có người ở đây cùng ta.”

Hắn nói rất có lý, song Thẩm Thanh Huyền vẫn không rõ: “Nếu không có ai, vậy tại sao phải đặt hai cái giường ở đó?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, rũ mắt nói: “Ta cũng không ở đây, sắp xếp như vậy chắc để an ủi bản thân.”

Trong giọng nói hiện rõ vẻ mất mát, dường như còn hơi buồn bã, Thẩm Thanh Huyền đau lòng một cách khó hiểu, nói: “Thật ra người chỉ chuẩn bị trước thôi.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt, không hiểu ý y.

Thẩm Thanh Huyền cong mắt nói: "... Chờ có người tới ngủ giường của người!"

Cố Kiến Thâm nhìn y trân trân, mãi thật lâu mà chẳng nói gì.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy mình hơi quá lời, nhưng thực sự nhịn không được, y lại khẽ nói: "Chẳng hạn như ta ..."

Bốn chữ vô cùng đơn giản như va vào trái tim, giờ khắc này, Cố Kiến Thâm thực sự cho rằng căn phòng này được chuẩn bị vì y, hẳn vẫn luôn chờ y.

Thẩm Thanh Huyền nói xong bắt đầu tỏ ra ngại ngùng, y đổi đề tài: "Ta còn cơ hội nếm thử tay nghề của người không?"

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, nói: "Người chờ ta một lát, ta sẽ xong ngay đây."

Thẩm Thanh Huyền không rõ vì sao trong đầu lại lóe lên một ý niệm, y nói: "Người biết nướng thịt không?"

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền tưởng hẳn không biết, lập tức sửa lời: "Người làm món sở trường của mình là được, gì ta cũng ăn."

Cố Kiến Thâm nói: "Ta còn định hỏi người muốn ăn thịt nướng không."

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt, kinh ngạc hỏi: "Trùng hợp vậy ư?"

Nụ cười trên khóe miệng Cố Kiến Thâm càng sâu thêm, nhìn Thẩm Thanh Huyền ngày càng dịu dàng.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy mặt nóng lên, thầm nghĩ: Hai người họ thật sự có duyên phận sao, đúng là thú vị!

Cố Kiến Thâm ra phía sau, một hồi mới đi ra.

Mặc dù Thăm Thanh Huyền đã tích cốc, nhưng miệng vẫn còn thèm ăn, nhìn thịt nướng ngoài giòn trong mềm này liền thích: “Trông ngon thật đó.”

Cố Kiến Thâm nói: “Coi chừng nóng.”

Thăm Thanh Huyền đã gấp một miếng bỏ vào trong miệng ... Hương vị xa xôi lại quen thuộc một cách khó hiểu tản ra trên đầu lưỡi, như thể tưởng niệm thật lâu rốt cục đã tìm về được ...

Thăm Thanh Huyền ăn vài miếng lại ăn không vô nữa, dường như có gì đó ghen ngay họng, không ngừng vọt lên trên: nảy lên chóp mũi, chóp mũi chua xót; nảy lên hốc mắt, hốc mắt ửng đỏ, cuối cùng còn bá đạo chiếm cứ toàn bộ đại não.

Thấy y khác thường, Cố Kiến Thâm hỏi han: “Người sao vậy, không ngon ư?”

Thăm Thanh Huyền mất thật lâu mới hoàn hồn lại, y nói: “Ngon lắm.” Rất ngon, ngon không cách nào hình dung. Kỳ thật không nhất định là thịt nướng ngon, chỉ là tâm nguyện đã đạt được, cho nên cảm thấy thật hạnh phúc.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người thích thì tốt rồi.”

Thăm Thanh Huyền ăn rất nhiều, ăn xong, tâm trạng y phần chấn hơn, ngẩng đầu nhìn hắn: “Ta có thể tới tìm người nữa không?”

Cố Kiến Thâm đáp rất mau: “Đương nhiên.”

“Vậy ...”

“Người ...”

Hai người đồng thời mở miệng và cũng đồng thời ngừng lại, Cố Kiến Thâm nói: “Người nói trước đi.”

Thăm Thanh Huyền nói: “Người trước đi ...”

Cố Kiến Thâm dẫn đo, rốt cục vẫn nói: “Ngày mai sau khi tan học ...”

Hai mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức sáng lên: “Rảnh!”

Cố Kiến Thâm bật cười, nói: “Ta ở đây chờ người.”

Thẩm Thanh Huyền cong tí mắt, nói: “Ngày mai ta sẽ không nhớ nhầm thời gian nữa đâu.” Dù sao giờ học là cố định, nếu y trốn tiết nhất định sẽ bị đánh.

Cố Kiến Thâm mím môi cười: “Ta hiểu.”

Khi Thẩm Thanh Huyền trở lại Thượng Tín phong thì trời đã khuya, y lăn qua lộn lại ngủ không yên, ngập tràn tâm trí đều là Cố Kiến Thâm, một hồi nghĩ tới gian phòng kia, chốc thì nghĩ thịt nướng, lát lại nghĩ tới đôi mắt, mũi, miệng, tóc, thậm chí là xiêm y của hắn ...

Nghĩ vu vơ, khóe miệng y không kìm được cong lên, y bó chặt mình trong chăn, lăn qua bên này, rồi lại lộn từ bên kia qua, tóc tai rối bời, nhưng dung mạo khiến lòng người kinh diễm hơn bao giờ hết.

Y không biết mình ngủ lúc nào, may mà với cảnh giới hiện giờ của mình, y không cần lo vấn đề giấc ngủ nữa, đừng nói một đêm không ngủ, dù một tháng không ngủ cũng chẳng thành vấn đề.

Hiện giờ y không phải đi Ngộ Đạo đường, mà là theo sư phụ học.

Thế nên y không trộm gà bắt chó được, nếu không chuyên tâm, thước sẽ quất sang, đau tới mức tâm can run rẩy.

May mà sau khi tập trung, thời gian trôi qua rất nhanh, Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng ngồi không yên, vội vàng lao ra cửa.

Thất sư huynh bị y đụng phải, tức thì trừng y: “Đã bao tuổi rồi, còn hấp ta hấp tấp.”

Thẩm Thanh Huyền chỉ muốn chuồn cho lẹ, trả lời cho có lệ: “Xin lỗi thất sư huynh, ta có việc gấp, đi trước!”

Thất sư huynh lầm bầm: “Nhóc hỗn đản.”

Thẩm Thanh Huyền rất nhanh đã tới tiểu viện tạp dịch, đẩy cửa vào, lòng dạt dào chờ mong, kết quả trong phòng chẳng có ai.

Cố Kiến Thâm còn chưa tới sao?

Y thấy hơi mất mát, nhưng cũng không vội, lần này đổi lại y chờ hẵn đi.

Y thích căn phòng này, ngồi ở đây đã thấy vui vẻ rồi!

Thẩm Thanh Huyền dạo quanh một vòng, lúc này mới thấy hạc giấy trên bàn, y vừa vào, hạc giấy liền bay lên, rơi xuống lòng bàn tay y.

Hạc giấy mở ra thành một lá thư, Thẩm Thanh Huyền tập trung nhìn, phát hiện thì ra Cố Kiến Thâm để lại cho y.

—— Thật xin lỗi, lâm thời nhận được nhiệm vụ tông môn, phải ra ngoài một chuyến, ta sẽ mau chóng quay về.

Vậy mà Cố Kiến Thâm ra ngoài rồi, Thẩm Thanh Huyền nhất thời mất mát khôn tả, y cứ tưởng chờ một lát là hẵn sẽ về, nhưng nếu rời khỏi tông môn, vậy phải mấy ngày mới về được.

Người ra ngoài rồi, y có nôn nóng cũng chẳng ích gì ... Thẩm Thanh Huyền vốn định rời đi, nhưng thật sự rất thích phòng này, nên dứt khoát ở đây đợi người luôn.

Mấy ngày sau, nếu không có việc gì làm y sẽ chạy tới nơi tạp dịch này nhìn thử, dẫu biết rõ Cố Kiến Thâm sẽ không về, y vẫn không cản được bước chân mình.

Mới đầu y chỉ ngồi trên ghế, thỉnh thoảng có ngày tu hành mệt mỏi y sẽ nằm ngủ tại đây.

Y không phân biệt được đâu là giường của Cố Kiến Thâm, nhưng sau khi nằm xuống lại cảm thấy cái mình nằm nhất định là của hắn.

Bất giác, một cảm giác khô nóng bốc lên tim, hai gò má y ửng đỏ, bực chặt chần, dường như làm vậy là có thể ngăn trái tim đang đập thành thịch.

Thậm Thanh Huyền ngủ thiếp đi, thậm chí không biết nửa đêm Cố Kiến Thâm đã quay về.

Cố Kiến Thâm vừa vào nhà, lập tức nhìn thấy cái người vận áo trắng mỏng manh, lộ ra cánh tay trơn nhẵn, quần chặt chần hắn, ngủ say chẳng hề phòng bị – người mà hắn luôn nhớ nhung suốt bao ngày nay.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Một Lần Tương Phùng, Khắc Sâu Trong Lòng

Mục tiêu nhiệm vụ lần này của Cố Kiến Thâm ở một nơi rất xa. Không nhắc tới nhiệm vụ, dưới tình huống bình thường thì lộ trình phải mất tám chín ngày, cộng thêm mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, đệ tử bình thường có khi phải kì kèo hơn một tháng, thậm chí còn lâu hơn.

Nhưng lần này, toàn bộ hành trình Cố Kiến Thâm chỉ dùng sáu ngày đã về, tốc độ nhanh, hiệu suất cao, có thể thấy được tâm trạng nôn nóng cỡ nào.

Hắn vội vã trở về như vậy là do khi đi bất chợt, không thể thực hiện lời hẹn với Thẩm Thanh Huyền, sợ thời gian lâu Thẩm Thanh Huyền sẽ quên hắn.

Một lần gặp gỡ hắn đã khắc cốt ghi tâm, không dám nghĩ y sẽ thế nào.

Có lẽ Thẩm Thanh Huyền thấy hắn thú vị, muốn gặp lại hắn, nhưng thời gian lâu dài, liệu tâm tình ấy có phai nhạt chẳng? Có phải không còn mong gặp lại hắn nữa không?

Suy tư phỏng đoán, Cố Kiến Thâm vô cùng nóng lòng muốn về nhà.

Nếu không phải nhiệm vụ này không thể không làm, hắn đã muốn trực tiếp từ bỏ!

Không ngừng đẩy nhanh tốc độ về Vạn Pháp tông, đêm đã khuya, Cố Kiến Thâm biết rõ lúc này sẽ không gặp được Thẩm Thanh Huyền, nhưng bảo hắn quay về Thượng Đức phong hắn cũng ngủ không được.

Hơn nữa hắn muốn tới tiểu viện nhìn thử, lỡ đâu Thẩm Thanh Huyền để lại lời nhắn cho hắn, hắn có thể vin vào đó để an ủi.

Ôm tâm trạng có thể nhìn thấy hạc giấy mà đến, kết quả lại gặp được người mà mình mong nhớ đêm ngày.

Nỗi vui sướng trong lòng Cố Kiến Thâm không bút mực nào có thể diễn tả!

Hắn rón ra rón rén đi qua, sợ mình đang nằm mơ, lần theo ánh trăng nhìn thử, một bên xác định đây là thật, một bên không ngăn được lửa nóng trong lòng.

Y đang đợi hắn sao? Y cũng nghĩ đến hắn chẳng? Y cũng nôn nóng muốn gặp hắn phải không?

Cố Kiến Thâm càng nghĩ càng khó thể kìm nén, hắn không thể tưởng tượng được mình lại sinh ra tình cảm sâu nặng với người vừa gặp gỡ lần đầu này.

Muốn ôm y, muốn hôn môi y, muốn nói y biết hắn thích y đến nhường nào.

Nếu thổ lộ sẽ dọa đến y, nhỉ? Y sẽ cảm thấy không tin được, đúng không?

Thực ra ngay cả hắn cũng thấy thật khó mà tin ...

Song trong lòng hắn đều là cảm xúc ấy —— hạnh phúc tràn trề đến căng phình, sắp dôi ra tới nơi, toàn bộ đều dành cho y.

Cố Kiến Thâm đứng bất động bên giường, mắt nhìn y không chớp, như thể sợ mình vừa dời mắt, người này sẽ như ánh trăng bị sương lạnh cuốn trôi.

Hắn muốn chạm vào y, muốn giam chặt y, muốn dùng cách thức tham lam giữ y bên người.

Tầm mắt hắn dừng trên cánh tay trắng nõn của y, trên xương quai xanh xinh đẹp của y, cuối cùng như bị yêu tinh mê hoặc mà chăm chú trên cánh môi

non mềm của y ... Cổ Kiến Thâm bất chợt thấy miệng khô lưỡi khô, nóng rực nơi cuống họng như thôi thúc hẳn phải hành động ngay.

—— Hôn y.

Tuyệt đối có thể làm dịu khô khát của hẳn tốt hơn quỳnh chi ngọc nhường.

Thực ra Thâm Thanh Huyền đã tỉnh rồi.

Với tu vi của y, Cổ Kiến Thâm vừa đến gần thì y đã bừng tỉnh.

Nhưng nhận ra người tới là Cổ Kiến Thâm, y không dám động đậy.

Phải làm gì đây? Đêm khuya thanh vắng, y lén tới tư viện người ta, ngủ trên giường người ta, chặn người ta, nên ... nên giải thích hành vi “biến thái” này của y thế nào đây?

Cổ Kiến Thâm thật là ... vì sao hơn nửa đêm trở về? Vì sao trẻ như thế còn về tiểu viện này!

Không phải Cổ Kiến Thâm nói hẳn không ở lại đây sao?

Thâm Thanh Huyền xấu hổ muốn chết!

Y không nghĩ nổi mình nên nói gì sau khi tỉnh lại, vậy nên dứt khoát ... giả bộ ngủ!

Ngờ đâu Cổ Kiến Thâm không đi cũng không đánh thức y, cứ vậy đứng bên giường thật lâu.

Hẳn đang nhìn y đúng không? Thâm Thanh Huyền cảm nhận được tầm mắt của hẳn, mỗi một tác da thịt lộ bên ngoài của y đều có cảm giác cháy bỏng cực nhẹ.

Tầm mắt Cổ Kiến Thâm đương nhiên không có uy lực lớn cỡ đó, tất cả là do ảnh hưởng trong lòng y.

Luôn cảm nhận ... cảm nhận được tầm mắt hần nhìn y chăm chăm không chớp, vừa nghĩ hần nhìn mình lâu đến vậy, cảm giác cháy bỏng ấy ngày càng mãnh liệt.

Làm sao bây giờ! Thẩm Thanh Huyền sắp giả vờ không nổi nữa!

Cố Kiến Thâm cũng sắp nhịn hết nổi.

Hôn chút thôi, y còn đang ngủ nên sẽ không biết đâu, hần chỉ chạm thật nhẹ vào y, khẽ khàng thôi, y sẽ không phát hiện, mà hần có thể bình ổn được nhiệt huyết đang sôi trào.

Nghĩ thế, Cố Kiến Thâm cúi người, chạm rãi kề sát.

Cách càng gần càng nhìn rõ: Y thật xinh đẹp, long mi cong vút, chóp mũi xinh xắn, cánh môi ngọt mềm ...

Hầu kết Cố Kiến Thâm dao động lên xuống, cảm giác nóng bỏng kia đã lan tràn tới bên môi, môi mỏng hần khẽ run, sắp sửa hôn lên ...

Thẩm Thanh Huyền bỗng mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Gò má hai người lập tức đỏ bừng.

Cố Kiến Thâm đứng phắt dậy, trái tim đập mạnh đến mức muốn bay khỏi lồng ngực!

Thẩm Thanh Huyền vừa xấu hổ vừa hạnh phúc, xấu hổ vì mình không được cho phép đã ngủ trên giường người ta, hạnh phúc là vì rốt cục đã gặp được Cố Kiến Thâm.

Nhớ nhưng bao ngày, giờ nhìn thấy ánh mắt của hần, phải nói y vui tới biết chừng nào.

Cảm xúc trong lòng phức tạp, miệng liền nói năng lộn xộn: “Ta không có đợi người sáu ngày đâu!”

Nói xong, Thẩm Thanh Huyền liền lắp bắp ... Cái quỷ gì đây! Đúng là giấu đầu hở đuôi mà!

Y cực kỳ chột dạ, suy nghĩ đảo loạn, lại thông minh dời đề tài, y hỏi Cố Kiến Thâm: “Vừa nãy người định làm gì thế?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền kích động, nhớ lại tình huống vừa rồi, hình như ... hay là ... chẳng lẽ ... Cố Kiến Thâm muốn hôn y sao?

Một luồng nhiệt chạy tán loạn lên trên, Thẩm Thanh Huyền không dám nhìn hắn nữa.

Tâm tư bị vạch trần nên Cố Kiến Thâm cũng chẳng dám nhìn y, sao mà dám trả lời câu hỏi này, đành cứng ngắc nói lảng đi: “Ta không ngờ người sẽ ở đây.”

Chẳng lẽ hắn chỉ muốn dựa sát vào xem là ai sao? Thẩm Thanh Huyền không tin! Tu vi cỡ này rồi, vừa vào nhà phải biết chứ!

Cho nên ... hắn ...

Thẩm Thanh Huyền lại âm ỷ hồi hận, sớm biết vậy thì vừa rồi y giả bộ ngủ tiếp, chẳng phải có thể được Cố Kiến Thâm hôn rồi sao ...

Dừng dừng! Thẩm Thanh Huyền cảm thấy mình mà còn nghĩ nữa thì sẽ nổ tung mất, đành tiếp lời theo hắn: “Ta cũng không ngờ bây giờ người trở về.”

Vừa mở đề tài, hai người liền tự nhiên trò chuyện với nhau.

Cố Kiến Thâm nói: “Thật xin lỗi, vốn đã hẹn gặp, kết quả ta lại ra ngoài.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đã là nhiệm vụ tông môn, tất nhiên người không thể không đi.”

Nói xong Thẩm Thanh Huyền liền tò mò, hỏi hắn: “Ra ngoài gấp như vậy, là nhiệm vụ trừ ma sao?”

Nhiệm vụ trong tông môn có rất nhiều loại, cấp bách như thế thường là nhiệm vụ trừ ma.

Cái gọi là nhiệm vụ trừ ma đương nhiên là đến nơi khác diệt trừ ma thú.

Ma thú xâm nhập phạm thế, sát hại tứ phương, vì an khang của bình dân, nhóm tu sĩ có trách nhiệm và nghĩa vụ trừ ma vệ đạo.

Đi càng nhanh tổn thất càng nhỏ, cho nên chỉ cần nhiệm vụ vừa công bố, đệ tử được yêu cầu đều sẽ cấp tốc chạy tới.

Quả nhiên, Cố Kiến Thâm đáp: “Phải.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Ma thú ở nơi đâu tác loạn thế?”

Cố Kiến Thâm tạm ngừng rồi đáp: “Đồng Hòa thành.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc: “Người thực sự đi Đồng Hòa thành trừ ma?”

Đồng Hòa thành có gì đáng ngạc nhiên sao? Thật tình không có ... nó chẳng qua chỉ là một trong vô số thành trấn ở giới tu chân, không có gì đáng nói.

Sở dĩ Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc là vì vị trí địa lý của nó.

Nếu y nhớ không nhầm, Đồng Hòa thành này cách Vạn Pháp tông rất xa, ngự kiếm phi hành không ngừng nghỉ cũng phải mất bốn năm ngày, chưa kể nào có tu sĩ dám liều mạng như vậy? Ngự kiếm phi hành là một việc cực kỳ tổn linh lực, sau đó còn phải đối kháng với ma thú, ai chịu cho nổi?

Càng chưa nói phải bay về ...

Dưới tình huống bình thường, nhận loại nhiệm vụ này thế nào cũng phải một tháng mới về? Nhưng Cố Kiến Thâm ...

Thẩm Thanh Huyền nhin không được nói: “Người quay về do có việc gì gấp sao? Sao lại vội vã đến thế!” Hơn nữa còn không chú ý an toàn!

Cố Kiến Thâm không lên tiếng, chỉ nhìn y.

Một ánh nhìn như thế khiến cho trái tim Thẩm Thanh Huyền tan chảy thành nước.

Hắn ... hắn trở về vì gặp y sao? Là vì y đúng không?

Đầu tiên là Thẩm Thanh Huyền mềm lòng, sau đó lập tức nghĩ lại mà kinh, y trách cứ: “Người gấp cái gì, ta sẽ chạy sao? Lỡ như ma thú kia khó giải quyết, người hao phí linh lực để ngự kiếm, chẳng phải thiệt thòi lớn ư!”

Cố Kiến Thâm vốn rất sợ y giận, nhưng hiện giờ thấy y như vậy khiến lòng hắn ngọt ngào không sao tả nổi.

Y nói y sẽ không chạy, y thực sự không chạy, y nằm trên giường hắn, tiểu viện của hắn mà chờ hắn.

Y còn lo lắng cho hắn, sợ hắn gặp chuyện không may ...

Càng nghĩ càng ngọt, khóe miệng Cố Kiến Thâm kìm không được cong lên, khẽ nói: “Linh lực ta có đủ, ma thú kia chẳng làm gì được ta.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn rất bất mãn: “Về sau người đừng làm bừa thế nữa!”

Cố Kiến Thâm liên tục đồng ý.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn vất vả sáu ngày nên càng đau lòng hơn, y xuống giường nói: “Nếu người đã về thì mau nghỉ ngơi đi.”

Mắt Cố Kiến Thâm lóe lên, nhin không được hỏi: “Người phải về sao?”

Thẩm Thanh Huyền hơi do dự.

Cố Kiến Thâm thấp giọng: “Sắc trời đã khuya, nơi đây lại có hai giường, người ngủ ở đây đi, ta qua giường kia ngủ.”

Nghe hẳn nói xong, Thẩm Thanh Huyền không thềm dịch chân nữa.

Đúng vậy ... ở đây có hai giường ... Mỗi người nằm một cái là được.

Nhưng hai giường cách nhau rất gần, ở giữa chỉ có khe hở bằng một ngón tay ... Nếu nói bọn họ mỗi người ngủ một cái, còn không bằng bảo họ ngủ cùng nhau.

Thẩm Thanh Huyền thấy hơi ngại, nhưng không muốn đi, y cup mắt nói: “Vậy ... đi ngủ sớm thôi!”

Cố Kiến Thâm cởi áo ngoài, nằm xuống bên cạnh y.

Toàn bộ quá trình Thẩm Thanh Huyền đều chẳng dám mở mắt, y sợ mình hóa thành sói nên dứt khoát xoay người, đưa lưng về phía hẳn cho đỡ.

Nhưng không giúp ích được gì, từ khi Cố Kiến Thâm nằm lên giường, ngũ giác của y đều được phóng đại vô hạn, cái gì cũng cảm nhận được!

Cố Kiến Thâm nhúc nhích y nghe được, Cố Kiến Thâm thở dốc y cũng nghe được, càng khoa trương hơn là y cảm nhận được Cố Kiến Thâm đang nhìn y ...

Chẳng lẽ sau lưng y có đôi mắt khác sao! Thẩm Thanh Huyền phục bản thân luôn!

Như vậy sao mà ngủ được?

Chẳng lẽ phải chịu đựng tới hừng đông ư?

Một đêm không ngủ cũng không sao, nhưng mà ...

Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ tới Cố Kiến Thâm lúc mới về.

Nếu y không mở mắt ra, Cố Kiến Thâm sẽ lén hôn y ư?

Hắn muốn hôn y sao? Tại sao chứ ...

Đáp án vô cùng sống động, Thẩm Thanh Huyền ôm ngực, cố gắng hết sức khiến mình tỉnh táo lại.

Không được, bọn họ mới chính thức gặp nhau một lần thôi, đây mới là lần hai, sao có thể ...

Nhưng bọn họ đang ngủ chung với nhau rồi.

Thẩm Thanh Huyền rốt cục nhịn hết nổi, y xoay người, vừa nhìn đã rơi vào mắt đỏ của Cố Kiến Thâm.

Trong khoảnh khắc, y thấy được si mê rõ ràng trong đôi mắt mình cực kỳ yêu thích kia.

Hắn quả nhiên thích y.

Dù chỉ mới gặp mặt một lần, hắn lại thích y.

Mà y cũng thích hắn.

Nếu đã vậy, cần gì phải để ý những thứ khác.

Chỉ mới gặp mặt một lần thì có sao đâu? Tình cảm trong tim y tuyệt đối sẽ không lừa y.

Thẩm Thanh Huyền gọi hắn: “Cố Kiến Thâm.”

Cố Kiến Thâm không còn kịp che giấu tình cảm của mình, hắn vô cùng kích động.

Thẩm Thanh Huyền cong mắt, dùng chất giọng dịu dàng quyến luyến nói:
“Người có thể lại đây không?”

Đầu Cố Kiến Thâm ong một tiếng, chưa kịp phản ứng y có ý gì.

Hai má Thẩm Thanh Huyền đỏ rực, giọng nói đã run rẩy, nhưng vẫn kiên trì: “Có thể lại gần ta hơn không?”

Cố Kiến Thâm không còn biết mình đã qua đó bằng cách gì ...

Hắn chỉ biết khi hai người gần trong gang tấc, bọn họ như nam châm hấp dẫn nhau, vội vàng khát vọng trao nhau nụ hôn liên hồi.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tâm Tư Thiếu Niên, Đơn Thuần Ngọt Ngào

Vừa chạm là bùng nổ, ngày càng không thể vãn hồi.

Hai người đều không biết làm chuyện này, nhưng cần gì phải biết? Vừa chạm vào nhau, nghe theo tâm ý dẫn đến nhiệt huyết dâng trào.

Dù trong ảo tưởng có ngọt cỡ nào cũng không bằng một phần trăm thực tế, Cố Kiến Thâm sợ thương tổn cánh môi ngọt mềm này, lại hận không thể dùng sức, lại dùng thêm sức nữa, bởi vì khát vọng trong đáy lòng không được thỏa mãn, trái lại còn hóa thành cự thú càng thêm hung mãnh, mặc sức gào thét, tham lam đòi hỏi càng nhiều.

Nếu Thẩm Thanh Huyền khước từ hẳn, hẳn còn có thể kiềm chế, nhưng y thuận theo như thế đón ý nói đùa, chủ động thân mật ... Đây chẳng khác nào thức ăn tẩm bổ cho dã thú trong lòng hẳn, khiến nó ngày càng to lớn mạnh mẽ, ngày càng kiêu ngạo, ngày càng khát cầu vô độ!

Chờ khi hai người tách ra, ai nấy đều thở hồng hộc, Thẩm Thanh Huyền đỏ bừng cả mặt, vốn da đã trắng thì giờ càng giống hoa đào tháng ba, vừa đẹp vừa mềm, chọc người thương mến.

Cố Kiến Thâm thấy lòng ngứa ngáy khó nhịn, lại muốn hôn y.

Ngờ đâu Thẩm Thanh Huyền cũng đang nhìn hẳn, thế rồi chủ động tiến lên hôn hẳn: “Trong mắt của người ...” có đốm lửa nhỏ, thật xinh đẹp.

Y chưa kịp dứt lời, Cố Kiến Thâm đã ghì chặt gáy y, dùng sức hôn y.

Môi lưỡi hai người quấn riết vào nhau, lồng ngực đập phồng kề cùng một chỗ, tình cảm ngọt ngào hóa thành chiếc lưới to lớn mềm mại, cuốn chặt

hai trái tim cháy bỏng vào nhau.

Tách ra rồi lại hôn, tiếp tục hôn, còn muốn hôn nữa ...

Sau cùng vẫn là Thẩm Thanh Huyền thỏa hiệp trước, y đẩy hẳn nói: “Đủ rồi, người sắp ăn ta luôn mất.”

Lời này ... khiến ngực Cố Kiến Thâm nóng ran, thầm muốn ... thực sự “ăn” y.

Thẩm Thanh Huyền không ý thức được câu nói của mình “khiêu khích” cỡ nào, cánh môi y đỏ đỏ, ánh mắt lấp lánh nước, nhìn vô vàn yêu thương không cách nào che giấu trong mắt Cố Kiến Thâm, y hỏi hẳn: “Vì sao người lại hôn ta?”

Có chút khờ dại, có tí ngây ngô, đồng thời cực kỳ chân thành.

Trái tim Cố Kiến Thâm nóng đến phát ngốt, vô số lời nói vọt tới bên miệng, song không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền cười thật khẽ, nom rất thẹn thùng, nhưng cực kỳ ngay thẳng: “Ta ... vì thích người nên mới ...”

Y còn chưa dứt lời, Cố Kiến Thâm lại hôn y.

Y nói y thích hẳn, y thật sự thích hẳn, y ...

Vui sướng không cách nào hình dung bùng nổ trong lòng, Cố Kiến Thâm chỉ biết hôn y, thiên ngôn vạn ngữ không thể thốt ra, nhưng có thể thông qua cách này truyền đạt cho y.

Thẩm Thanh Huyền bị hẳn hôn tới mức miệng tê dại, sau khi tách ra toan hỏi hẳn, Cố Kiến Thâm bỗng nói: “Ta thích người, thích tới nỗi không biết nên làm thế nào cho phải.”

Thẩm Thanh Huyền đúng là muốn nghe những lời này, nhưng chân chân thật thật nghe được lại cảm thấy thật ngại ngùng.

Y rũ mắt nói: “Không biết làm thế nào nên ... hôn ta sao?”

Cố Kiến Thâm còn muốn làm chút chuyện khác nữa, nhưng hầu kết hắt giật giật, không dám nói ra.

Thẩm Thanh Huyền nói xong cũng mắc cỡ hết sức, y xoay người nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, mau ngủ đi.”

Nói xong y lại mở mắt thật to, không sao nhắm được.

Cố Kiến Thâm dựa sát vào y từ sau, cẩn trọng ôm y.

Cơ thể Thẩm Thanh Huyền khẽ run, một cảm giác tê dại chạy lên đầu quả tim, đầu quả tim cũng run theo, y vẫn đưa lưng về phía hắt, song khóe môi không kìm được mà cong lên.

“Ngủ đi.” Cố Kiến Thâm kề sát vào tai y nói hai chữ này, cảm giác tê dại của Thẩm Thanh Huyền lập tức hóa thành luồng nhiệt, đầu đá lung tung trong cơ thể, cuối cùng đều tập trung ở bụng dưới.

Y khó chịu, căng tới khó chịu.

Thẩm Thanh Huyền rất nhanh cũng nhận thấy trạng thái của Cố Kiến Thâm.

Y ấp úng hỏi hắt: “Người ...”

Y vẫn không nói nên lời, nhưng cố tình cựa quậy.

Hành động này chẳng khác nào châm lửa cho pháo, lập tức khiến Cố Kiến Thâm đánh mất lý trí.

Ngủ sao? Không ...

Ngủ không được.

Tay hắn xuyên qua áo trong mỏng manh của Thẩm Thanh Huyền, chạm vào y, chỉ trong khoảnh khắc này, một người như bị hít chặt, một người như bị phỏng ... Tóm lại cả hai đều không khống chế được.

Xong chuyện, Thẩm Thanh Huyền rúc trong ngực Cố Kiến Thâm, đôi mắt hơi thất thần, nổi bật hai má ửng đỏ, muốn bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu.

Cố Kiến Thâm nói: “Ta ôm người đi tắm.”

Thẩm Thanh Huyền mơ mơ màng màng, tay lại tự nhiên vòng qua cổ hắn, bộ dáng ngoan ngoãn nhường này khiến cả lòng Cố Kiến Thâm ngọt lịm.

Tắm xong, Cố Kiến Thâm ôm y nói: “Ngủ đi.”

Lần này có thể ngủ thật rồi, bấy giờ Thẩm Thanh Huyền mới chậm chạp hoàn hồn, y được Cố Kiến Thâm ôm chặt, giọng nói hơi khàn, khế bảo: “Vừa nãy ... thật kỳ diệu.” Đây là lần đầu tiên y nếm thử tư vị tình dục, lại còn cùng người mình tâm tâm niệm niệm, cảm giác sung sướng ấy thật khiến lòng say thần mê.

Cố Kiến Thâm nghe xong lại nổi lửa, hân hân thính tai y, Thẩm Thanh Huyền bất chợt nhỏ giọng hơn: “Thêm ... thêm lần nữa nhé?”

Một đêm này đã định sẵn là hai người ngủ không được.

Hôm sau, mặt trời mọc lên từ đằng đông, hai người họ ôm nhau ngủ yên bình.

Đến tối tỉnh lại, bên cạnh Thẩm Thanh Huyền đã không còn ai.

Y ngồi dậy, chăn mỏng trượt xuống người, từng sợi tơ kim hồng lướt trên thân thể càng tôn thêm nét quyến rũ của y.

Cố Kiến Thâm đẩy cửa vào, vừa nhìn đã thấy toàn bộ dục hỏa vừa tiết vào tối qua đều trở về!

Thâm Thanh Huyền mỉm cười với hắn: “Người đi đâu vậy?”

Cố Kiến Thâm nhần nhịn nói: “Ta đi pha trà, làm thêm chút điểm tâm, có muốn nếm thử không?”

Thâm Thanh Huyền lập tức đáp: “Được.” Nói xong liền lỏa thể xuống giường.

Cố Kiến Thâm trơ mắt nhìn, rốt cục chẳng nhớ nổi trà với điểm tâm, hắn dựa sát vào y nói: “Hay là ... chờ lát nữa đi.”

Thâm Thanh Huyền lại nói: “Đợi lát nữa hương trà tản đi, điểm tâm cũng nguội.”

Cố Kiến Thâm hôn cổ y, nói: “Không sao, ta sẽ pha, lại làm cho người ăn.”

Lúc này Thâm Thanh Huyền mới nhận ra hắn muốn gì, y cười tí mắt bảo: “Người đừng vậy, nhột lắm.”

Cố Kiến Thâm đã không thềm bận tâm nói chuyện.

Thân thể xinh đẹp nhường này, người ấy tốt đến vậy, dù có hôn cỡ nào cũng cảm thấy vĩnh viễn không đủ.

Hai người tuổi trẻ khí thịnh, lại còn là thể chất ngàn dặm mới tìm được một, dục vọng dấy lên người thường không cách nào so.

Nếu người thường làm càn như họ, e rằng thậm đã sớm phế, hai người này thì lại thần thanh khí sáng, đầy sáng khoái và thỏa mãn, tình yêu sâu nặng căng đầy ngực rốt cục được biểu đạt, đồng thời cũng nhận được yêu thương từ đối phương, hòa lẫn vào nhau tuyệt vời đến cỡ nào.

Mặc dù hai người họ cùng tuổi, nhưng dựa trên tâm trí, Thẩm Thanh Huyền đơn thuần hơn một ít.

Dù sao y cũng bắt đầu bế quan từ mười lăm tuổi, năm năm băng qua chớp mắt, mặc dù thân thể này đã tuổi đôi mươi, nhưng vẫn còn giữ lại suy nghĩ mười lăm, dám nói dám yêu, muốn thì muốn, không chút giả tạo, chân thành bằng cả tấm lòng.

Cố Kiến Thâm vốn dĩ thích y, từ thời khắc ở chung thì yêu đến tận xương tủy.

Y muốn gì đều theo y, thỏa mãn y, bất kể giây phút nào cũng không muốn rời xa y.

Sao Thẩm Thanh Huyền lại không có suy nghĩ đó? Hai người cũng giống như bao đôi tình nhân rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, nấp trong ổ nhỏ bí mật của mình, ngắm nhìn đối phương tưởng như thấy được toàn bộ thế giới.

Nhưng mà ...

Hai người họ vẫn có chính sự.

Năm ngày sau, Thẩm Thanh Huyền nhận được một hạc giấy trắng.

Vừa mở ra, tiếng thất sư huynh lập tức truyền tới: “Người chạy tới chỗ nào phá rồi! Mau về coi! Ngày mai có lớp, đến muộn bị đánh thì đừng trách ta!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Đúng rồi, từ khi sư phụ xuất quan đã bắt đầu định kỳ bắt họ lên lớp.

A a a ... không muốn đi! Y không muốn rời khỏi tiểu viện này, không muốn xa cái giường này, không muốn bỏ lại cái chăn này, càng không muốn rời xa Cố Kiến Thâm!

Cố Kiến Thâm bị vẻ mặt của y chọc cười, nói: “Chờ học xong thì về sớm chút.”

Thẩm Thanh Huyền kể lể: “Sư phụ ta làm nhảm nhiều lắm, hứng lên có thể giảng hết ba ngày ba đêm!” Còn không cho bọn họ nghỉ ngơi thậm chí không cho thất thần, chỉ có thể thành thật ngồi đó!

Có lần y ngủ gục, một cây thước vung tới, y đau tới mức giờ nghĩ lại vẫn còn run.

Nếu Cố Kiến Thâm là sư phụ y, tất nhiên y muốn thế nào cũng được, muốn nghe thì nghe, muốn ngủ là ngủ, thước hả? Không tồn tại, hần toàn gọi y dậy bằng hôn môi.

Đương nhiên ... nếu Cố Kiến Thâm thật sự là sư phụ y, không chừng Thẩm Thanh Huyền còn tình nguyện đi học, tuy có thể toàn bộ quá trình đều nhìn chăm chăm hần, nghĩ biết bao chuyện vẫn vợ bậy bạ không đứng đắn.

Tiểu thay nhìn lại thực tế, dù Thẩm Thanh Huyền có không muốn cỡ nào cũng phải ngoan ngoãn xách mông lên lớp.

Cúp tiết sư phụ, trừ phi da thịt y dày cần bị đánh cho nhão ra!

Trước khi ngủ y vùi vào ngực Cố Kiến Thâm nói: “Sáng mai người phải gọi ta dậy đó.”

Cố Kiến Thâm nói: “Yên tâm ngủ đi, nhất định sẽ không muộn.”

Thẩm Thanh Huyền cong môi cười, tìm một vị trí thoải mái nhắm mắt lại.

Y ngủ say sưa, Cố Kiến Thâm lại ngắm y suốt đêm.

Hần cứ có cảm giác kỳ quái ... ngày mai Thẩm Thanh Huyền chỉ quay về lên lớp, nhưng hần luôn thấy bất an.

Giống như từng đánh mất, cho nên hiện giờ muốn dùng sức ôm y, giữ y bên người, đặt ở những nơi tầm mắt có thể thấy, không cho y rời đi nửa bước.

Đây không phải sự thật, trên lý trí Cố Kiến Thâm hiểu chứ, nhưng trên tình cảm lại khó thể khống chế.

Vừa nghĩ y sắp đi, hắn không khỏi hoảng hốt.

Có những lúc, hắn thấy Thẩm Thanh Huyền nằm trong vũng máu, nhìn gương mặt tái nhợt gần mất đi sự sống, nhìn đôi mắt nhắm nghiền, nhìn cánh môi sẽ không bao giờ phát ra âm thanh nữa của y ... Sợ hãi và tuyệt vọng bao phủ lấy hắn như sóng gió cuồn trời.

Cố Kiến Thâm giật mình, dùng sức ôm chầm Thẩm Thanh Huyền.

Trong lúc say giấc Thẩm Thanh Huyền bị đau, hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm: “Làm gì thế ...”

Giọng nói mềm mại lập tức xoa dịu sợ hãi trong lòng Cố Kiến Thâm, song trán hắn lại tuôn đầy mồ hôi lạnh, chứng tỏ hình ảnh vừa rồi đã kích hắn cỡ nào.

Hắn hít sâu một hơi, khẽ hôn lên trán Thẩm Thanh Huyền, nhẹ nhàng nhưng run rẩy mà nói: “Ta sẽ bảo vệ người chu toàn ...” Bất kể thế nào, không gì có thể đẩy Thẩm Thanh Huyền vào nguy hiểm.

Là mơ cũng được, thật cũng được, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép cảnh tượng đó xảy ra!

Hôm sau Thẩm Thanh Huyền vội vàng chạy về Thượng Tín phong, thất sư huynh trừng y: “Người còn biết về à!”

Thẩm Thanh Huyền ngáp ngừng cười: “Ta ... ta ra ngoài rèn luyện thôi mà.” Là rèn luyện, cùng Cố Kiến Thâm rèn luyện trong tiểu viện thật lâu ... khụ ...

Thất sư huynh quan sát y một lượt, thấy y ăn vận chỉnh tề không bày ra trò gì, nói: “Đi đi, đừng để sư phụ chờ.”

Thấm Thanh Huyền liên tục thưa vâng, chạy vội theo sau.

Trên lớp, Thấm Thanh Huyền ngồi ngay ngắn đàng hoàng, nghiêm túc nghe giảng, nhưng đầu óc thì ...

—— Sư phụ ơi sư phụ à, sư phụ tốt của con, người nhất định phải cho tan học sớm đó, tới trưa là được, đừng nói lâu quá!

—— Không biết Cố Kiến Thâm có quay về Thượng Đức phong không? Y về tiểu viện không gặp hẳn thì phải làm sao?

—— Khụ, không gặp thì thôi, không phải chỉ một buổi trưa không gặp thôi sao, y chờ là được.

—— Lỡ như chờ lâu quá thì sao? Không biết phong chủ Thượng Đức có kế thừa bản tính “đại vương dạy quá giờ” không, nếu cũng giảng ba ngày ba đêm, chẳng phải ... chẳng phải y ... tương tự thành bệnh luôn sao!

Thành ngữ bốn chữ ấy dạo một vòng trong đầu Thấm Thanh Huyền, y bỗng cảm thấy mình thật không biết xấu hổ!

Lúc này phong chủ Thượng Tín chợt kêu: “Liên Hoa, người giải thích sơ về vạn tượng vô pháp xem, pháp và vô tông mang ý nghĩa gì?”

Thấm Thanh Huyền: “...” Muốn biết nghếch mặt ra trông thế nào không? Xem người đứng đầu Thiên Đạo trong tương lai là biết.

Học hành cả ngày, Thấm Thanh Huyền vẫn bị đánh một thước, đúng là muốn ấm ức bao nhiêu thì có bấy nhiêu, may mà vừa về chỗ tập dịch đã gặp Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm mỉm cười với y: “Người về rồi.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, duỗi tay ra, trên cánh tay trắng như tuyết bị bầm một đường, cực kỳ chói mắt.

Cố Kiến Thâm nhất thời đau lòng, đến gần nói: “Đây là ...”

Thẩm Thanh Huyền bĩu môi méc: “Sư phụ đánh ta ác vậy đó!”

Đau chết, cánh tay sắp đứt luôn, lại còn dẫn theo linh khí chui vào linh mạch, đau mãi mà không hết!

Cố Kiến Thâm rất đau lòng: “Ta bôi thuốc cho người.”

Thẩm Thanh Huyền theo hắn vào nhà, ra vẻ như có giá lắm —— rõ ràng trước kia bị quất không ít, ngay sau đó đã nhảy nhót từng bùng, nào có giống hiện giờ?

Cố Kiến Thâm tập trung bôi thuốc cho y, Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn như vậy chỉ thấy ngọt ê răng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Đều tại người.”

Cố Kiến Thâm lại thuộc kiểu cứng người tới mất não, hắn nói: “Ừ, tại ta không tốt.”

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ: “Người biết người không tốt chỗ nào à?”

Cố Kiến Thâm chỉ lo quan tâm vết thương của y, sao mà hiểu y đang nói gì: “Người nói ta không tốt chỗ nào thì chính là chỗ đó.”

Thẩm Thanh Huyền bỗng rút tay về, Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, vừa nhìn liền rơi vào đôi mắt đang cười cong tí của y.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tại vì người quá tốt, tốt đến nỗi ta nhớ người không ngừng, nhớ tới thần thờ, nhớ tới mức không nghe giảng, cho nên sư phụ mới đánh ta!”

Cố Kiến Thâm đại ra, sao miệng y lại ngọt như thế, y

Thẩm Thanh Huyền vô tư nói một tràng, nói xong mới bắt đầu then thùng: “Dù sao ... đều tại người hết!”

“Trách ta ... đều tại ta ...” Cố Kiến Thâm kéo y sang, muốn hôn lên cánh môi bôi mặt này của y.

Hai người vừa hôn liền nổi lửa.

Thẩm Thanh Huyền xấu hổ hết sức: “Người không cần như thế ...” Cứ luôn muốn hôn toàn thân y, chỗ nào cũng hôn, thật là khiến người ta mắc cỡ.

Cố Kiến Thâm nhịn không được, thân thể xinh đẹp nhường ấy, con người tốt như vậy, hân hạnh phúc đến nỗi không biết làm sao mới phải!

Cuộc sống sinh hoạt của hai người ngọt đến ngấy người, đến cuối tháng, Thẩm Thanh Huyền lại thu được một “tin dữ”.

Thập nhất sư huynh gửi hạc giấy tới cho y: “Tiểu Liên Hoa, huynh thấy nhiệm vụ ra ngoài tháng này của người còn chưa làm?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Vũ Chấn Hải còn nói thêm: “Đi cùng nhau không? Vừa khéo huynh cũng chưa làm!”

Thẩm Thanh Huyền giận phát tợn, y không muốn đi đâu hết, mấy người bắt y rời khỏi nơi tập dịch, khỏi Vạn Pháp tông đều là người xấu!

Nhưng nhiệm vụ hàng tháng trong tông môn không thể bỏ phế, mặc dù Chấp Pháp đường sẽ không gây khó dễ, sư phụ vẫn sẽ đánh y! Mới bị quất một thước Thẩm Thanh Huyền thấy cực kỳ rên.

Đúng lúc Cố Kiến Thâm quay về, y nghênh đón: “Ngày mai ta phải làm nhiệm vụ ra ngoài ...”

Cố Kiến Thâm ngớ ra.

Thẩm Thanh Huyền lập tức nói: “Người có thể đi cùng ta không?” Nếu Cố Kiến Thâm cũng đi y sẽ rất vui.

Hiển nhiên vừa nãy Cố Kiến Thâm ngỡ ra là có nguyên do, quả nhiên hân lộ vẻ mặt đau khổ nói: “Ta đang muốn nói với người một tiếng, mai sư phụ muốn dẫn ta ra ngoài.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y vẫn không chết tâm, hỏi: “Đi đâu?”

Cố Kiến Thâm đọc địa danh, Thẩm Thanh Huyền nhứt chí, nhiệm vụ ra ngoài của y tuyệt đối không có khả năng tới nơi xa như vậy!

Cố Kiến Thâm phiền muộn nói: “Ta không biết tháng này người ...”

Thẩm Thanh Huyền tức thì trừng hăn: “Còn không phải tại người!” Y luôn không muốn rời xa hăn, chính sự đều quên ráo!

Cố Kiến Thâm thật tình yêu chết cái câu ‘tại người’ này, cứ thấy hể phát ra từ miệng y thì như được ngâm mật vậy.

Hôm sau từ biệt là không thể tránh khỏi, Thẩm Thanh Huyền đành nhượng bộ, cùng thập nhất sư huynh ra ngoài.

Khi sắp xuất môn, bên cạnh Vũ Chấn Hải còn có thêm một người.

Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ hỏi: “Thập sư huynh, không phải người vừa về sao, định ra ngoài nữa à?”

Người đó chính là thập sư huynh của y, đúng chuẩn tiền bối của Thẩm Thanh Huyền.

Vì sao lại nói vậy?

Nguyên do trước khi Thẩm Thanh Huyền nhập môn, trong tất cả đệ tử thân truyền ở Thượng Tín phong, lão thập là quậy nhất, từ khi Thẩm Thanh

Huyền nhập môn, lão thập già rồi không quây nõi nữa, tới lượt Thẩm Thanh Huyền kế thừa, hắc nghiêm nhiên trở thành tiền bối của Thẩm Thanh Huyền.

Nói vu vơ nhiều đó chủ yếu để giới thiệu thập sư huynh.

Thân làm tiền bối, dù thập sư huynh đã lui về ‘dưỡng lão’, nhưng nghịch thì vẫn nghịch như thường.

Hắc ôm vai hai sư đệ, cười khà khà: “Hai người đã trưởng thành rồi, ca ca đưa bọn người đi ‘ăn thịt’!”

(*) Từ gốc là khai huân, vừa có nghĩa là ăn mặn sau khi ăn chay, đồng thời còn mang nghĩa là lăn giường.

Ư ~ hai đứa đáng yêu quá muốn bắt bỏ bao về nuôi (>w<)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thập Sư Huynh Hí Hưởng: “Chỗ Đó Chỉ Cung Cấp Cơm Tối Thôi.”

Ăn thịt hả? Thấm Thanh Huyền mê man, khó hiểu nói: “Ăn thịt thì xuống dưới chân núi làm gì? Chẳng lẽ trong nhà ăn không có thịt?”

Thập sư huynh cùng thập nhất sư huynh đều sửng sốt, thập sư huynh nói: “Ta đã bảo phương châm giáo dục của sư phụ không đúng rồi, còn nhỏ mà bế quan cái gì? Uống phí năm năm thanh xuân, đáng tiếc cỡ nào!”

Thấm Thanh Huyền lại không cảm thấy mình uống phí, y nói: “Rốt cục sư huynh có ý gì?”

Vũ Chấn Hải không tiện giải thích cho y, lúng túng nói: “Đừng để ý tới hần, chúng ta đi làm nhiệm vụ!”

Thấm Thanh Huyền vội vã hoàn thành chính sự, y muốn làm cho xong nhiệm vụ để còn về sớm. Lần trước Cố Kiến Thâm ra ngoài, cố gắng bóp nhiệm vụ một tháng còn sáu ngày, mặc dù y không khoa trương cỡ đó, nhưng cũng phải về mau mau.

Xưa nay Thấm Thanh Huyền đã biết thập sư huynh nghịch ngợm gây sự, cho nên không xem là chuyện to tát, nói với Vũ Chấn Hải: “Chúng ta đi thôi!”

Thập sư huynh không nói thêm gì, chỉ nhe miệng cười, đôi mắt hoa đào toàn là trêu tức.

Tuy Thấm Thanh Huyền gọi họ một tiếng sư huynh, song trên thực tế với cảnh giới của y, họ còn phải kính y một tiếng tiên bối, chỉ do đệ tử thân truyền sắp xếp thứ tự dựa theo thời gian nhập môn mà thôi.

Thật ra dưới tình huống bình thường, với cảnh giới giống Thấm Thanh Huyền đã có thể vượt qua giới hạn đệ tử, đi làm chuyện mà cấp bậc trưởng lão phải làm.

Thấm Thanh Huyền có cảnh giới, nhưng tuổi lại quá nhỏ, chưa kể tâm linh rất non, bao năm qua trong môn cũng từng xuất hiện tình huống như vậy, vì tránh điều bất trắc, phần lớn tông môn đều để họ tiếp tục rèn luyện với thân phận đệ tử, đây không phải rèn luyện tu vi, mà là phát triển tâm tính theo từng bước.

Có Thấm Thanh Huyền ở đây, nhiệm vụ chắc chắn chẳng có gì nguy hiểm, bọn họ thoải mái giải quyết là có thể về.

Thập sư huynh nói: “Đi thôi, đưa bọn người đi mở mang kiến thức.”

Vũ Chấn Hải từ chối: “Không được, sư huynh, ta ...”

Thập sư huynh vỗ đầu Vũ Chấn Hải cái bốp: “Đồ đầu gỗ, đó cũng là đạo tu hành nhất định phải trải qua, không phải ta thì ai dắt người đi!”

Vũ Chấn Hải cao giọng cời mở xưa nay giờ lại nhăn nhó ưỡn ẹo.

Thấm Thanh Huyền nói: “Đi thì đi, dù sao sư huynh sẽ không hại chúng ta.” Y nói thế là vì nhiệm vụ đơn giản hơn tưởng tượng, thời gian quá ngắn, y lo Cổ Kiến Thâm chưa về Vạn Pháp tông ... Không có hấn, y trở về cũng chẳng có gì vui, chi bằng ở đây tiêu khiển.

Thập sư huynh hí hửng, ôm vai Thấm Thanh Huyền nói: “Vẫn là tiểu sư đệ ta có bản lĩnh.”

Vũ Chấn Hải kinh ngạc nhìn Thấm Thanh Huyền: “Sư đệ ...”

Thập sư huynh đã dời mục tiêu, hấn sợ Vũ Chấn Hải nói nhiều sẽ dọa Thấm Thanh Huyền chạy mất, bèn vội vàng đẩy hấn: “Người không đi thì về nhanh đi, đừng quấy rầy bọn ta!”

Vũ Chấn Hải muốn nhắc nhở Thẩm Thanh Huyền nhưng không nói nên lời, lắp bắp nửa ngày rồi lại bị thập sư huynh đẩy đi thật xa.

Thập sư huynh nhỏ giọng với hần: “Người an tâm, ta chỉ dẫn y đi mở mang kiến thức, sẽ không làm gì hết, y lớn từng này mà còn đơn thuần như vậy, sau này bị người ta lừa thì phải làm sao?”

Hần nói cũng có lý, nếu ở phạm giới thì hai mươi tuổi đã cưới vợ sinh con rồi. Nhưng ở giới tu chân, nhập môn từ nhỏ như Thẩm Thanh Huyền đã bắt đầu tu hành từ sớm, cho nên không hiểu những tục sự này. Tuy không hiểu là chuyện tốt, nhưng thời gian dài sẽ cần phải hiểu, so với bị người ức hiếp mới biết chuyện gì xảy ra, còn không bằng bây giờ học luôn.

Nghĩ thế, Vũ Chấn Hải không tiếp tục ngăn cản nữa, hần dặn thập sư huynh: “Người đừng dọa y đó!”

Thập sư huynh nói: “Tiểu sư đệ giống ta, không chừng còn thích tới đó nữa kìa.”

Đối với chuyện này Vũ Chấn Hải chẳng dám gật bừa, tuy sư huynh lẫn sư đệ đều rất quậy, nhưng quậy theo hai hướng khác nhau, hần cảm thấy sau khi Thẩm Thanh Huyền vỡ lẽ nhất định sẽ chạy trốn chết.

Tóm lại tu vi Thẩm Thanh Huyền cao hơn nhiều, thập sư huynh muốn gây chuyện cũng không tóm được y.

Vũ Chấn Hải vừa đi, thập sư huynh liền cười khà khà xáp tới, nói với Thẩm Thanh Huyền: “Đi thôi, sư huynh đệ ta đi chơi cho đã.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Ăn thịt thôi có gì đâu mà chơi?

Xong lại nghĩ: Hy vọng Cố Kiến Thâm về sớm, ở đây chán quá chừng!

Y theo thập sư huynh vào thành, lúc này trời vẫn sáng, thập sư huynh dẫn y vào một tòa trà lâu.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ở đây ư?” Y quan sát chung quanh, chẳng thấy có gì đặc biệt.

Thập sư huynh cười nói: “Thời gian còn sớm, tối chúng ta mới đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đi ăn cơm trưa không được sao?”

Thập sư huynh vui vẻ: “Chỗ đó chỉ cung cấp cơm tối.”

Hóa ra là thế, Thẩm Thanh Huyền gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Sư huynh hai người uống trà, thời gian trôi qua thoáng chốc, thấy sắc trời dần tối, thập sư huynh đứng dậy nói: “Tối giờ rồi, đi thôi.”

Thẩm Thanh Huyền rất chờ mong: “Được!”

Hai người quanh quanh quẩn quẩn băng qua mấy ngõ tắt, thấy càng đi càng lệch, cứ tưởng đằng trước là một mảnh tối đen, nào ngờ lại sáng trưng!

Cảnh tượng trước mắt cực hợp với sở thích của Thẩm Thanh Huyền, hồng lâu kim ngói sáng rực diễm lệ, còn có lồng đèn lớn màu đỏ rất bắt mắt!

Vạn vạn không ngờ thập sư huynh lại dẫn y tới nơi đẹp thế này, đúng là kinh hỉ vạn phần!

Thập sư huynh bỗng sức nhớ hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Người thích nam hay nữ?”

Thẩm Thanh Huyền tò mò nói: “Sao đột nhiên hỏi vậy?”

Thập sư huynh nói: “Cứ nói ta biết đi, ta cũng tiện sắp xếp.”

Nam hay nữ? Thẩm Thanh Huyền cũng không giấu giếm, nói thẳng: “Nam.”

Thập sư huynh cười nói: “Tiểu sư đệ, người thật sự không hiểu ăn thịt là gì sao?”

“Sao ta lại không biết?” Thăm Thanh Huyền nói chắc, “Không phải ăn một bữa no đủ thôi sao?” Đến bữa này ăn y thấy rất thích, dù sao cũng cảnh đẹp ý vui.

Thập sư huynh cười ha ha: “Ngẫm kĩ lại cũng không tính là sai, thật sự là một bữa no đủ.”

Thăm Thanh Huyền rất muốn vào coi, vội nói: “Vậy chúng ta đi mau thôi.”

Thập sư huynh bảo: “Người thích nam, vậy qua bên này đi!”

Thăm Thanh Huyền nào biết cong cong nhiều nhiều trong đó? Tầm nhìn liên tục bị đồ vàng thu hút, hí hửng đi qua.

Đi vào dinh thự hoa lệ, Thăm Thanh Huyền chưa kịp nhìn đã thấy ngửa mũi —— mùi ở đây thật khó ngửi, hương liệu rẻ mạt, nồng tới gay mũi, làm người ta chẳng muốn hô hấp.

Nhưng trang trí lại khiến người thích, Thăm Thanh Huyền nghĩ trên đời không có gì là hoàn mỹ, cho nên cũng nhin.

Lập tức có mấy vị nam tử tiến ra đón.

Trên người họ đầy mùi, xộc vào mũi khiến y khó chịu, Thăm Thanh Huyền rất ghét, không khỏi lui về sau.

Thập sư huynh nói: “Đừng dọa sư đệ ta, gọi Vũ Anh tới.”

Mấy vị nam tử kia nhìn chăm chăm Thăm Thanh Huyền, nguyên nhân không gì khác, người đẹp như thế đúng là hiếm thấy, dù là Vũ Anh đứng đầu bảng cũng kém hơn y!

Không bao lâu, một nam tử áo đỏ đi xuống từ thang gác.

Hắn có diện mạo trắng trẻo xinh đẹp, eo rất nhỏ, tư thái đi đường uyển chuyển mềm mại.

Thẩm Thanh Huyền lại không thèm để ý dung mạo hắn, chỉ nhìn y phục màu đỏ, trong đầu lại hiện lên người khác.

Thập sư huynh còn tưởng y nhìn ngây người, bèn cười nói: “Nếu thích, vậy để Vũ Anh ở với người đi!”

Nói xong hắn dặn vài câu, Vũ Anh kia tỏ vẻ đã hiểu, cười nói: “Công tử yên tâm, nhất định có thể khiến sư đệ ngài sáng khoái.”

Thập sư huynh vội đẩy Thẩm Thanh Huyền, nói: “Đi đi.”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới hoàn hồn, y nhìn thập sư huynh nói: “Sư huynh không đi sao?”

Thập sư huynh cười nói: “Ta không thích kiểu này.”

Thẩm Thanh Huyền mê man, khó hiểu nói: “Người không thích thì sao lại ...”

Thập sư huynh chớp chớp mắt: “Không phải vì người sao, mau đi đi, vị ca nhi này sẽ chơi với người.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không nghĩ nhiều, chỉ tưởng hầu hạ y dùng cơm, thành thử đi theo Vũ Anh.

Vào sương phòng, Vũ Anh hỏi: “Công tử muốn uống trà không?”

Thẩm Thanh Huyền đã uống trà cả buổi chiều nên không muốn uống nữa, nói thẳng: “Không, bắt đầu đi.”

Vũ Anh cứ tưởng y còn non lắm, nào ngờ cũng thuộc dạng nóng vội, hắn làm nghề này đã quen rồi nên không ưỡn ẹo, chưa kể có thể được cùng tiểu

công tử tuần tú này mây mưa một đêm thì thật tuyệt vời, hần cười nói: “Vậy công tử chờ ta một lát.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Được.”

Vũ Anh đi tắm, thay hồng y, mặc voan mỏng thanh sắc, xõa tóc dài, dưới ánh nến leo lắt, quả nhiên phong tình vạn chủng.

Hần đi ra, Thẩm Thanh Huyền lập tức nhú chặt mi tâm: “Sao lại thay y phục?” Còn thay bộ khó coi muốn chết.

Vũ Anh lại cười nói: “Công tử không thích sao? Ta cời là được.” Dứt lời, hần thực sự cời ra.

Thẩm Thanh Huyền: “...” Giờ khắc này y rốt cục hiểu ăn cái gì thịt rồi!

Vũ Anh kia xấp tới, thở hào hển nói: “Công tử, ngài phải nhẹ chút đó, người ta sợ đau.”

Hần ... hần ...

Thẩm Thanh Huyền vội đẩy hần ra, quát: “Ai ... ai muốn cùng người ...”

Đến giờ y còn không hiểu thì chính là thằng ngu! Mặc dù đã đủ ngu rồi!

Thì ra ăn thịt là ăn kiểu thịt này đó hả? Sao y có thể tới đây lăn giường, y với Cố Kiến Thâm ...

Thẩm Thanh Huyền vừa tức vừa giận, còn thấy cả người khó chịu, y không muốn nhìn nam nhân này thêm chút nào nữa, xoay người muốn ra ngoài!

Vũ Anh kia đơ mặt ra, muốn cản y lại, nhưng sao có thể ngăn được?

Thẩm Thanh Huyền ảo não đầy lòng, vừa ra cửa đã đi lung tung, không tìm được cửa ra ở đâu!

Y không muốn gọi thập sư huynh, quá xấu hổ, muốn tự mình ra ngoài, đi bậy đi bạ, lại bắt gặp hai nam nhân đê nhau trong bụi cỏ.

Vừa nhìn, y lập tức ngây dại.

Bọn họ đang làm cái gì đó!

Bọn họ ... có thể ...

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn choáng váng, vội vàng thi quyết, trực tiếp ngự kiếm phi hành, từ không trung trở về Vạn Pháp tông.

Ra là vậy sao? Hai người thân thiết là làm như thế sao?

Chỗ kia ... chỗ kia ...

Thẩm Thanh Huyền suy tư, bỗng thấy mặt nóng hổi, dục hỏa trong lòng chảy cuồn cuộn.

Cho nên thực ra y và Cố Kiến Thâm đều không biết ... thân thiết như thế nào, đúng không?

Cơ mà cơ mà ... Thẩm Thanh Huyền không nghĩ nổi nữa, thật là ngượng ngùng quá chừng!

Ba ngày sau, Cố Kiến Thâm trở về, Thẩm Thanh Huyền vừa gặp hân hoan liền đập mạnh.

Trong lòng y có quỷ, luôn nhịn không được nghĩ bậy bạ.

Cố Kiến Thâm trở về thấy y liền mỉm cười: “Ta về rồi.”

Thẩm Thanh Huyền không dám nhìn hân, chỉ nhỏ giọng đáp: “Ừm.”

Cố Kiến Thâm vô cùng nhớ y, vừa đến gần thì hôn ngay.

Thẩm Thanh Huyền cũng nhớ hẳn, hai người hôn một lát đã tới trên giường.

Không khác những lần trước, sau khi tiết ra Thẩm Thanh Huyền thất thần một lúc.

Cố Kiến Thâm ôm y, cảm thấy lòng đầy mỹ mãn.

Thẩm Thanh Huyền vui mình trong ngực hẳn, qua thật lâu mới bảo: “Chuyện kia ... người có biết nam nhân và nam nhân thật sự ...” Y cực kỳ ngượng ngùng, không cách nào nói hết lời.

Cố Kiến Thâm ngẩn người, rũ mắt nhìn y: “Người ...”

Mặt Thẩm Thanh Huyền đỏ bừng, ấp úng nói: “Thực ra có thể như vậy ...” Y hơi ám chỉ.

Cố Kiến Thâm lập tức cầm tay y, trầm giọng: “Ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc: “Người đã sớm biết?”

Yết hầu Cố Kiến Thâm khô hanh, giọng càng thấp: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người: “Vậy sao người ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta sợ người không chấp nhận.”

Hắn nói làm Thẩm Thanh Huyền nóng lên, y nhìn hẳn: “Cho nên ... người cũng muốn làm đúng không?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Chúng Ta Thử Đi.

Sao Cố Kiến Thâm lại không muốn? Hắn muốn tới sắp điên rồi, nhưng hắn biết Thâm Thanh Huyền chưa hiểu, hắn sợ y khó chịu, cho nên trước giờ ... không dám nhắc tới.

Hiện giờ y đã biết rồi, vậy thì ...

Hàng mi Thâm Thanh Huyền run rẩy, không biết lấy đâu ra dũng khí: “Chúng ta thử đi.”

Tim Cố Kiến Thâm như nổi trống, thịch thình thịch làm hắn gần như không nghe rõ y nói gì.

Thâm Thanh Huyền nói xong lại mất tự nhiên, nhịn không được bảo: “Được không?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thâm Thanh Huyền gọi hắn: “Cố Kiến Thâm ...” Vừa ngẩng đầu liền rơi vào đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Trong đôi ngươi đỏ diễm lệ ấy như có sắc lửa thiêu đốt, rực rỡ sáng lạn như đám mây được nắng chiều chiếu rọi.

Thâm Thanh Huyền ngấm đến ngẩn ngơ, nhất thời không nhớ nổi mình muốn nói gì.

Cố Kiến Thâm ôm y, hôn lên phần gáy trắng nõn, khẽ nói: “Được, giao cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức tê dại khắp toàn thân, mặc dù bất an râm ran, nhưng y vẫn tin tưởng Cố Kiến Thâm, y chưa hiểu hết sự đời, nếu Cố Kiến Thâm biết, vậy giao cho hắn đi.

Cho tới khi ...

“Đau! Đau muốn chết!”

“Thả lỏng chút nào ...” Trán Cố Kiến Thâm rịn một lớp mồ hôi mỏng, hắn không muốn y khó chịu.

Thẩm Thanh Huyền vốn đã thấy việc này không ổn, hiện giờ đau xót muốn đánh trống lui quân.

Thả lỏng? Sao y thả lỏng được! Thành thử khiến cả hai đều chịu dày vò.

Cố Kiến Thâm thấy y đau như thế bèn gọi tên tự của y: “Liên Hoa ...”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền run rẩy, thân thể bỗng hóa mềm mại.

Hắn kê môi bên tai y, dùng chất giọng khàn khàn gợi cảm mà gọi: “... Liên Hoa ca ca.”

Một cảm giác tê dại nhột nhột không cách nào hình dung chạy tán loạn, ngay cả Thẩm Thanh Huyền cũng chẳng biết vì sao, vì sao khi nghe hắn gọi y như thế, y liền ... liền ... nhịn không nổi.

Dù sao thân thể Thẩm Thanh Huyền vốn không phải bình thường, tâm lý vừa thả lỏng liền rơi vào cảnh đẹp.

Một đêm này nói dài thì ngắn, nói ngắn lại rất dài, gian phòng nhỏ định sẵn phải hứng chịu tình yêu mỹ mãn của hai con người ấy rốt cục kết thúc nghĩa vụ nên có.

Hai người ôm chặt nằm sưởi ấm cho nhau, trái tim cùng nhịp đập rộn ràng, hô hấp cùng nhau bình ổn, trong quốc gia tựa như ảo mộng, bọn họ cảm

nhận được hạnh phúc cực hạn, cũng nhận được thỏa mãn lớn lao.

Bởi vì người họ ôm là người mình yêu nhất.

Hôm sau, Thẩm Thanh Huyền tỉnh dậy thấy hơi khó chịu, không đau nhưng hơi ê ẩm, kỳ lạ không biết diễn tả ra sao.

Cố Kiến Thâm tiến vào, thấy y ngồi đằng kia, lập tức tới gần hỏi: “Người thấy sao rồi?”

Thẩm Thanh Huyền thấy hắc cốt trắng xương như thế, tâm can bỗng chốc nóng hôi hổi: “Còn có thể thế nào?”

Cố Kiến Thâm khẽ hỏi: “Đau không?”

Thẩm Thanh Huyền bèn trừng hắc cốt trắng xương: “Người nói xem.”

Cố Kiến Thâm ân hận quá đỗi: “Ta ...”

“Được rồi!” Thẩm Thanh Huyền giãn mặt, cười nói: “Tuy thứ kia của người quá lớn, nhưng ta cũng không phải người bình thường, làm gì sợ đau đến vậy, hơn nữa ... sau đó còn rất thoải mái.”

Cố Kiến Thâm nhất thời ngơ ngẩn.

Thẩm Thanh Huyền thuộc kiểu miệng lạnh da mặt mỏng, nói xong thì ngại ngùng, tiếp tục nói: “Ta khát.”

Cố Kiến Thâm hoàn hồn: “Ta đi lấy nước cho người.”

Hắn ra ngoài, tay cầm ấm trà lại khẽ run, đến khi nước văng ra một ít hắn mới triệt để hoàn hồn, nhưng khi bình tĩnh trở lại, khóe miệng không cách nào kìm lại được.

Thẩm Thanh Huyền nói y cảm thấy thoải mái, y cảm thấy làm chuyện đó với hắn rất thoải mái ...

Hắn cứ nghĩ vui sướng chỉ có bấy nhiêu, nhưng Thẩm Thanh Huyền luôn mang đến cho hắn càng nhiều vui sướng.

Sao hắn có thể gặp được người tốt đến vậy? Hắn thật quá may mắn!

Cố Kiến Thâm bưng nước vào, Thẩm Thanh Huyền đỏ mặt ngồi bên giường, đầy tâm trí đều là lời mình vừa nói, thiệt là xấu hổ quá sức, bây giờ chẳng dám nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm lại thấy lòng ngọt muốn chảy nước, cả người nhẹ lâng lâng, hắn đi tới, giọng nói dịu dàng đến lạ: “Nào, vừa đủ ấm.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu bừa, duỗi tay đón chén trà.

Loại thời điểm này không nhìn người sẽ xảy ra tai nạn, Thẩm Thanh Huyền như đi vào cõi tiên, tay không nghe sai bảo, hậu quả ba bên không hợp tác là ...

“Coi chừng!” Cố Kiến Thâm nhắc nhở y, đáng tiếc đã muộn.

Chén trà đổ, dẫm nước toàn thân y.

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, rớt cục hoàn hồn, tủi thân ngẩng đầu ...

Vừa ngẩng đầu, trái tim lập tức như bị bồng.

Đường nhìn của Cố Kiến Thâm cứ như hận không thể ăn sạch y.

Đây là cảnh tượng khiến người ta si mê cỡ nào, áo trong mỏng manh giờ đây ướt đầm toàn bộ, đường cong có thể được phác họa rõ ràng, còn có hai điểm đỏ thấp thoáng ...

Nhớ lại dáng vẻ tối qua của y, Cố Kiến Thâm như bị mê hoặc, nói với y: “Ta giúp người thay y phục nhé.”

Thẩm Thanh Huyền không phải là trẻ con, thay y phục làm gì cần người giúp? Song y không lên tiếng, mặc hắn giúp, kết quả là ...

Chuyện tối qua lại thêm một lần, rồi lại một lần.

Chính cái gọi là làm hoài thì quen, mới đầu hai người có biết bao ngây ngô, về sau đã biết ăn lâu nghiện mùi, cá nước mặc sức đảo điên.

Hai người vốn đã ngọt ngào, giờ tiến thêm một bước lại càng gần bó như keo sơn.

Số lần ngày càng nhiều, Thẩm Thanh Huyền nếm được ngon ngọt, y thư thái, bỗng nhớ ra một chuyện.

“Sao ngươi lại biết việc này?”

Cố Kiến Thâm sững sốt, không biết y hỏi về vấn đề gì.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngươi làm ta thoải mái như thế, chẳng lẽ trước kia từng cùng người khác ...”

Y chưa kịp dứt lời, Cố Kiến Thâm đã nói tiếp: “Sao lại có người khác? Trước khi gặp ngươi, ta cứ ngỡ mình sẽ thanh tâm quả dục cả đời.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vậy sao giờ lại thành quỷ háo sắc?”

Cố Kiến Thâm chột rợn: “Tất cả đều vì ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền hừ một tiếng, tiếp tục truy vấn: “Mau nói ta biết, sao ngươi lại biết nam nhân với nam nhân là làm như vậy?”

Y là tình cờ gặp phải, chẳng lẽ Cố Kiến Thâm cũng từng chứng kiến?

Cố Kiến Thâm không dám giấu giếm y, bầm báo chi tiết: “Thập sư huynh của ta thích hội họa.”

Việc này Thẩm Thanh Huyền đã sớm nghe thấy, thập sư huynh là một con quỷ quậy phá, lão thập của Thượng Đức phong cũng rất thần kì, tu tiên chỉ dùng ba phần sức, bảy phần còn lại muốn làm nghệ thuật, khá là tùy hứng, càng đáng giận là chỉ dùng ba phần nhưng thành tích vẫn rất tốt!

Thẩm Thanh Huyền khó hiểu hỏi: “Hội họa liên quan gì tới chuyện đó?”

Cố Kiến Thâm thấp giọng: “Hắn luôn nhắc mãi tông môn chúng ta ... hmm ... võ lòng thiếu niên có vấn đề, cho nên vẽ một ít sách vở liên quan cho mỗi người chúng ta một bộ ...”

Thẩm Thanh Huyền tò mò: “Sách vở gì?”

Cố Kiến Thâm lí nhí nói ra.

Sau khi nghe rõ Thẩm Thanh Huyền lập tức đỏ mặt: “Sao ... sao lại là cái đó!”

Cố Kiến Thâm gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Sao thập sư huynh nào cũng không đáng tin hết vậy!

Các thập sư huynh tỏ vẻ không phục: Rõ ràng bọn ta rất đáng tin đó, biết chưa! Không có chúng ta, các người ... ha ha!

Bên phía Cố Kiến Thâm đã hiểu, Thẩm Thanh Huyền không đợi hắn hỏi đã tự mình khai: “Thập sư huynh của ta dắt ta đi thanh lâu, ta thấy hai người quần nhau trên đất hoang, đến giờ vẫn còn sợ.”

Cố Kiến Thâm nhú mày, cánh tay ôm y bỗng dừng dùng sức.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Mới đầu hắn bảo dắt ta đi ăn thịt, ta còn tưởng hắn cho ta ăn thức ăn mặn, nào ngờ lại như vậy! Chưa kể, giáo dục ở Vạn Pháp tông chúng ta quả thật có vấn đề!”

Thật ra không khoa trương cỡ đó, chủ yếu bên chỗ Thẩm Thanh Huyền rất đặc thù, từ nhỏ y đã được thu làm đệ tử thân truyền, khi còn bé lại chịu ám hại, phong chủ Thượng Tín rất che chở y, người thường căn bản không thể tiếp cận y, cho nên không có ai truyền thụ giúp y vấn đề này.

Thập sư huynh vốn nên gánh vác trọng trách này từ sớm, nhưng khéo ở chỗ khi Thẩm Thanh Huyền mười ba – mười bốn tuổi, thập sư huynh bế quan, sau khi xuất quan thì tới phiên Thẩm Thanh Huyền bế quan, một lần bỏ lỡ, Thẩm Thanh Huyền đã hai mươi tuổi rồi.

Thế là thập sư huynh nghĩ, chậm thì chậm nhưng không thể không dạy, vậy nên ... lập tức dẫn y đi ‘ăn thịt’.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Sau này có ai bảo người đi ăn thịt, người nhất định không được đi đó!”

Cổ Kiến Thâm chết chìm trong giấm chua lập tức hóa thành nước đường: “Sao ta đi được?”

Thẩm Thanh Huyền cong môi cười ngọt ngào.

Nhoáng cái lại qua nửa tháng, Thẩm Thanh Huyền rốt cục đợi được động phủ của mình.

Phong chủ Thượng Tín dặn y: “Tuy tới kim đan kỳ có thể rời phong mà sống, nhưng tuổi người còn nhỏ, vẫn nên thường xuyên trở về gần gũi với các sư huynh.”

Thẩm Thanh Huyền liên tục gật đầu, chứ trong lòng đang nhảy nhót tung bừng.

Phong chủ Thượng Tín lại nói: “Không được ham chơi, phải chăm chỉ tu luyện!”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ồn nhi rõ ạ.”

Phong chủ Thượng Tín nghĩ bụng: Rõ hả? Rõ mới có quý!

Nhưng quả thật Thẩm Thanh Huyền vẫn còn quá trẻ, lão không mong gò bó y mãi, ngày tháng mai sau sẽ cô độc hơn nhiều, bây giờ chơi được thì chơi nhiều hơn chút!

Thẩm Thanh Huyền có động phủ, tất nhiên muốn chia sẻ với người đầu tiên là Cố Kiến Thâm rồi.

Cố Kiến Thâm nói: “Chúc mừng.”

Thẩm Thanh Huyền kéo tay hắn nói: “Ta chưa từng tới đó, người đi với ta được không?”

Cố Kiến Thâm tất nhiên đồng ý: “Được.”

Hai người cùng lên Nạp Linh sơn, đây là nơi linh khí dồi dào nhất trong Vạn Pháp tông, động phủ trong đó đều theo lệ phân phối cho tu sĩ kim đan kỳ.

Thứ nhất, chỉ có tu sĩ tới cảnh giới này mới có thể thừa nhận linh áp nơi đây, thứ hai là vì tương lai tông môn, tạo điều kiện bồi dưỡng thêm nhiều người xuất sắc trác tuyệt.

Nạp Linh sơn rất lớn, chưa kể người thừa thốt, ở nơi này thường là bế quan, hoặc dạo chơi bên ngoài, tóm lại không ai rảnh mà đi lung tung.

Không ai tốt nhất, Thẩm Thanh Huyền nắm tay Cố Kiến Thâm suốt đường, chưa từng cam lòng buông ra.

Động phủ rất tầm thường, trông không có gì là đặc biệt.

Cố Kiến Thâm nói: “Ngày mai ta đi tìm vài thứ về trang trí giúp người.”

Mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức sáng lên: “Giống tiểu viện của người ấy hả?”

Cố Kiến Thâm dịu giọng: “Còn đẹp hơn chỗ kia.”

Thẩm Thanh Huyền thấy lòng ngọt lịm, rất nhanh lại nói: “Không có khả năng đẹp hơn chỗ kia.”

Cố Kiến Thâm hiểu tâm tư y, trong lòng ngọt ngào không sao tả xiết.

Thẩm Thanh Huyền thích thú xong mới thấy mắc cỡ, nói: “Chúng ta về thôi.”

Tuy đây là động phủ, là nhà y, nhưng đối với y, tiểu viện nơi tạp dịch kia mới đích thực là nhà mình.

Không ... không phải của mình, mà là nhà của y và Cố Kiến Thâm.

Hai người vừa về liền làm chút chuyện xấu hổ.

Thẩm Thanh Huyền thông y lý, đạo trước chế thuốc, y bất chợt sinh ra ý nghĩ bào chế vài thứ dùng cho chuyện đó.

Hiện giờ dùng, hai người càng thân mật nước gợn dập dờn, tiêu hồn thực cốt.

Cố Kiến Thâm vốn yêu y hết lòng, còn được sáng khoái như thế, nếu không nhờ thiên phú dị bẩm, chắc đã chết trên người y mất rồi.

Cách mười năm, Vạn Pháp tông đều tổ chức luận đạo giữa các phong.

Thời gian gần tới, các phong môn bận việc lu bù cả lên, vì không để phong môn nhà mình mất mặt, ai nấy đều cố gắng ngỗ đạo, hận không thể một đêm đột phá, nổi danh vạn người!

Cái gọi là nước tới chân mới nhảy đại khái là thế.

Đây là lần thứ hai Thẩm Thanh Huyền tham gia, lần trước y mới mười tuổi, theo bên cạnh sư phụ, mới xem mấy lượt đã buồn ngủ, bị sư phụ quát cho một phát, rưng rưng nước mắt đau hết cả ngày.

Lúc ấy phong chủ Thượng Đức nổi bão, ông với phong chủ Thượng Tín vốn đã luận đạo không vui vẻ gì, vừa thấy lão đánh thắng bé liền giận điên người, thối râu tròng mắt chửi lộn với lão.

Phong chủ Thượng Tín lườm ông: “Cũng chả phải đệ tử của ngươi.”

Phong chủ Thượng Đức nói: “Đều là đệ tử Vạn Pháp tông, nếu người chăm sóc y không tốt thì giao cho ta!”

Phong chủ Thượng Tín: “Người nghĩ đẹp lắm.”

Phong chủ Thượng Đức lại giận tới mức râu trắng vênh hết lên.

Thẩm Thanh Huyền kể Cổ Kiến Thâm nghe chuyện thú vị đó, Cổ Kiến Thâm nghe xong lại còn mừng: “Sư phụ quả thật rất thích người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sư phụ ta cũng rất thích người!”

Hai người họ nói xong đều sững sốt, ngay sau đó nhìn nhau cười.

Lời này ... nghe như tiểu tình nhân sắp gặp phụ mẫu ở thế gian vậy?

Nghĩ thế, hai người thấy lòng sao mà nóng hổi, nhưng nếu thật sự để họ đi “gặp phụ mẫu”, bọn họ chẳng dám đâu.

Luôn có cảm giác ... nhất định sẽ bị đánh. Nhất là Thẩm Thanh Huyền, cực kỳ rén.

Luận đạo phong môn được triển khai với khí thế hùng hực, chứ thực ra không có ý nghĩa gì lớn với các đệ tử.

Phong chủ chín phong sẽ cùng các trưởng lão ngồi ở bên trên, người một câu ta một câu, nghe có vẻ thâm ý lắm, nhưng buồn ngủ cực kỳ, đám đệ tử ngồi dưới bao năm qua có thể giữ vững tinh thần không ngủ đều là hảo hán.

Chưa kể đám đại lão này hoàn toàn không có khái niệm thời gian, vừa luận liên luận suốt mấy ngày, không cho các đệ tử đi đâu hết, tích cốc rồi còn may, chỉ đơn giản thấy nó nhàm, nhưng không tích cốc thì thảm hết chỗ nói, trong túi càn khôn đầy ắp đồ ăn, nhưng không dám ăn công khai, nếu lén ăn, có rất nhiều món ngon ăn không được, chỉ có thể bốc lương khô đưa muối lên nhai, vô cùng thô lương.

Thẩm Thanh Huyền cứ ngỡ mình phải nghe nói nhảm mấy ngày, nào ngờ vừa ngồi xuống bồ đoàn đã bắt gặp góc áo màu đỏ quen thuộc.

Y lập tức ngẩng đầu, Cố Kiến Thâm đang nháy mắt với y.

Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên mừng rỡ: “Người ...”

Ánh mắt Cố Kiến Thâm vô cùng nóng bỏng, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh: “Ra mắt Liên Hoa sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền không quen nghe hân gọi tên tự mình, thính tai nóng lên, quay đầu đáp: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm ngồi xuống cạnh y, vung trường bào, quần lên ống tay áo y, sau đó duỗi tay tới.

Thẩm Thanh Huyền khẽ cười, cũng lén chìa tay qua, hai người lén nắm tay nhau dưới tầng tầng tay áo.

Tư vị này thật khó mà hình dung, vừa kích thích vừa vui vẻ, tóm lại ... Thẩm Thanh Huyền cho là, lần luận đạo này nhất định không buồn chán như mười năm trước!

Nhóm phong chủ bên trên đã bắt đầu giảng bài, đệ tử phía dưới vậy mà nghe rất nghiêm túc!

Lần luận đạo phong môn này không có ý nghĩa lớn với Thẩm Thanh Huyền, nhưng lại là đại cơ duyên đối với đám đệ tử, tuy chịu chút tội, nhưng bọn họ cam tâm tình nguyện.

Thẩm Thanh Huyền ngồi chung với Cố Kiến Thâm, mặc dù không nói gì cũng thấy ngọt ngào tràn trề, rất có hứng thú nghe các sư phụ “tranh cãi”.

Một lần tranh cãi này tốn hết cả ngày, cứ tưởng nhóm phong chủ sẽ thích thú cãi hoài không ngừng, kết quả lần này có nhân tính, giữa chừng thả người đi nghỉ ngơi.

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, quay sang nhìn Cố Kiến Thâm, môi mông Cố Kiến Thâm giật giật.

Y lập tức xem hiểu môi ngữ của Cố Kiến Thâm.

Hai người lần lượt chuẩn đi, gặp nhau ở một nơi vắng lặng.

Ngồi cùng nhau tới trưa mà không làm gì, sao có thể không nhộn nhạo trong lòng?

Cố Kiến Thâm vừa thấy y đã muốn hôn, Thẩm Thanh Huyền cũng không làm mất thời gian, chủ động hôn hẳn.

Bọn họ ngọt ngào hôn môi nhau, khi tách ra mới phát hiện trên đường nhỏ cách đó không xa là hai vị đại lão tiên phong đạo cốt ...

Cố Kiến Thâm & Thẩm Thanh Huyền: “...”

Phong chủ Thượng Đức & Phong chủ Thượng Tín: “...”

Hưng thật vui không các muội =)))))))))))))))))) Các muội có hiểu cảm giác một chương chịch tận mấy lần nhưng kéo rèm hết không :v

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Con Chắc Chắn Sẽ Thích Cố Kiến Thâm Lô Dài!

Tình hình hơi bị lúng túng.

Cả bốn đều ngẩn người với thần thái khác nhau. Bổ sung thêm, da Thăm Thanh Huyền đang căng chặt!

Y không ngờ lại gặp sư phụ ở chỗ này, càng không ngờ sẽ bị sư phụ bắt gian, y còn chưa chuẩn bị tâm lý thăng thấn mà!

Phải làm gì đây?

Ngẫm lại tính cách nóng nảy của sư phụ nhà mình, Thăm Thanh Huyền rất sợ sư phụ bất ngờ không kịp chuẩn bị quất một roi sang đây ...

Y núp sau Cố Kiến Thâm theo bản năng, thành thử chọc giận phong chủ Thượng Tín, lão trầm giọng trách: “Ta muốn đánh ngươi, ngươi còn trốn được?”

Thăm Thanh Huyền cực kỳ ảm ức: Quả nhiên sắp bị đánh!

Phong chủ Thượng Đức lập tức nói: “Sư đệ phạm lỗi gì mà sư thúc đánh y.”

Phong chủ Thượng Tín trợn mắt nhìn Thăm Thanh Huyền, trừng thật lâu mới bật ra một câu: “Không thể tưởng tượng nổi, nhất định là nó làm hư Tiểu Cửu Uyên!”

Nghe thế, Cố Kiến Thâm nóng lòng giải thích, Thăm Thanh Huyền lại nắm tay hắn, gãi gãi lòng bàn tay, không cho hắn nói.

Hành động mờ ám của họ sao qua mắt được hai vị đại lão, phong chủ Thượng Tín lại giận tới mức tâm can đau, nhưng có phong chủ Thượng Đức ở đây, lão mà quát y thật thì người kia nhất định đánh lộn với lão, vốn dĩ khi luận đạo đã đắc tội nhau rồi.

Hơn nữa luận đạo giữa các phong vẫn còn tiếp tục, thời gian tạm nghỉ không lâu, lão lười lãng phí thời gian trên người họ.

Phong chủ Thượng Tín hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Phong chủ Thượng Đức hắng giọng, nói với họ: “Đừng nghĩ nhiều, nghe kĩ các tiền bối giảng đạo, với ngộ tính của các người, nhất định đạt được lợi ích không nhỏ.”

Hai người tất nhiên thừa vâng.

Nhưng làm sao bọn họ có thể nghiêm túc ngộ đạo!

Luận đạo phong môn tiếp tục, Thẩm Thanh Huyền vừa ngồi xuống liền cảm nhận được ánh mắt sắc bén như dao từ sư phụ.

Phải rồi, y ngồi kế Cố Kiến Thâm, trước đó thì không sao, hiện giờ sư phụ y đúng giờ nổi giận, nhất định cho rằng y muốn gây chuyện dưới mí mắt lão!

Thẩm Thanh Huyền oan quá chừng, rõ ràng vị trí này do người ta xếp sẵn, không phải y cố ý tiếp cận Cố Kiến Thâm, nhưng nếu nói sư phụ nghe người sẽ tin sao? Nhất định không! Nghĩ vậy, y càng cảm thấy mình sắp bị đánh.

Luận đạo còn chưa bắt đầu mà đệ tử bên dưới đã ngồi nghiêm chỉnh, Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói với Thẩm Thanh Huyền: “Tại ta không tốt.”

Thẩm Thanh Huyền không thích nghe thế: “Sao có thể trách người?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nếu vừa rồi ta ...”

Hắn còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đã cắt ngang: “Dù lúc đó người không hôn ta, ta cũng muốn hôn người.”

Lời này khiến lòng Cố Kiến Thâm ngọt như được bôi mật, hắn lại muốn hôn y dưới công chúng nữa rồi, đương nhiên không có khả năng, cho nên hắn lặng lẽ nắm tay y kìm nén những kích động trong lòng.

Cố Kiến Thâm dời ý định, nói: “Phải trách ta, chỗ cạnh người vốn là của thập tam sư huynh, là ta đổi với hắn mới có thể ngồi cùng người.”

Ban đầu hai người ngồi cạnh nhau sẽ không phải buồn chán, nhưng hiện giờ bị sư phụ phát hiện, còn ngồi với nhau nữa Thẩm Thanh Huyền sẽ rất khó chịu!

Cố Kiến Thâm cũng có thể cảm nhận được mắt dao của phong chủ Thượng Tín, vốn dĩ họ nên thành thật, không hề chọc lão nhân gia, nhưng ngồi ngay dưới mí mắt lão, ngay cả không làm gì cũng đã chọc giận lão rồi.

Thẩm Thanh Huyền vốn đang oán giận trong lòng, oan uổng vì vị trí của hai đứa được sắp xếp ngẫu nhiên, hiện giờ mới biết Cố Kiến Thâm cố ý chuẩn bị.

Y lại thấy lòng ngọt ngào quá đỗi, cảm thấy không oan tí nào, về phần lát về bị đánh, đánh thì đánh đi, dù sao cũng trốn không thoát!

Phong chủ Thượng Tín ngồi bên trên sắp trường tới mức lọt mắt, tiểu hồn đản này biết rõ lão ngồi trên này, còn dám ở đằng kia thì thầm với Cố Kiến Thâm, thực sự coi lão là không khí đúng không!

Vì thế mắt dao càng thêm sắc bén, Thẩm Thanh Huyền run rẩy, ngẩng đầu nhìn: Má ơi, sao sư phụ cáu quá vậy? Đây không phải đánh một trận là xong, tám phần là một ngày ba bữa!

Thẩm Thanh Huyền không dám nói chuyện với Cố Kiến Thâm, y rút tay về ngồi đàng hoàng, muốn bao nhiêu nghe lời thì có bấy nhiêu, định làm sư

phụ bớt giận, bản thân có thể chịu ít khổ trên da thịt! Nhưng có lẽ đã muộn

Miễn cưỡng chống đỡ hết luận đạo phong môn, phần lớn các sư huynh đều lộ thần sắc nặng nề, hiển nhiên có thu hoạch. Suốt toàn bộ quá trình, chỉ có mình Thẩm Thanh Huyền suy nghĩ lung tung, còn ngộ đạo gì nữa, y chỉ cầu có thể thừa nhận cuồng phong bạo vũ của sư phụ.

Nên tới rồi sẽ tới, trở về Thượng Tín phong, phong chủ Thượng Tín liền xách y tới khởi binh vấn tội: “Nói, người với Cố Kiến Thâm rốt cục xảy ra chuyện gì!”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Còn có thể xảy ra chuyện gì, không phải đã thấy rồi sao!

Đương nhiên y không dám nói vậy, chỉ bảo: “Là ... là ...”

Phong chủ Thượng Tín không muốn nhìn bộ dáng ấp úng này của y, lập tức khiển trách: “Có mà vì đôi mắt của hãn nên người mới trêu chọc người ta đúng không?”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn sư phụ: “Con là hạng người vậy sao!”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Chẳng lẽ không phải!”

Thẩm Thanh Huyền bi phẫn: “Con thích con người hãn, thích tính hãn, cùng hãn tình đầu ý hợp!”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Các người mới quen bao nhiêu ngày? Còn dám nói thích con người hãn, tính tình hãn!”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bọn con ở bên nhau ba tháng rồi!”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Quả nhiên là từ cái lần người xuất quan gặp mặt hãn!”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới nhận ra mình bị hớ, chẳng qua có nói cũng không sao, y trực tiếp thừa nhận: “Đúng vậy!”

Ngó bộ dáng đúng lý hợp tình của y, tay phong chủ Thượng Tín lại ngửa: “Còn dám nói không phải người nhìn trúng ánh mắt hần, nếu không có đôi người màu đỏ đặc biệt kia, liệu người có gần gũi với hần không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nhất kiến chung tình không phải là thế sao!”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Nhất kiến chung tình? Sau đó thì sao? Đợi người thích thú đủ rồi thì người ta phải làm sao!”

Thẩm Thanh Huyền tức giận: “Sao sư phụ có thể nghĩ con như vậy!”

“Còn không phải cái tính xưa nay của người, ngoài đỏ vàng ra, nào có gì có thể khiến người thích lâu dài!”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Con chắc chắn sẽ thích Cố Kiến Thâm lâu dài!”

“Vậy thích trong miệng người là thích thật sự sao!”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đương nhiên phải!”

Phong chủ Thượng Tín lại hỏi y: “Người biết cái gì thật sự là thích không?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại: “Sư phụ biết không?”

Phong chủ Thượng Tín khựng lại, không trả lời y.

Lão nhìn Thẩm Thanh Huyền – tiểu đồ đệ thiên tư thông minh nhưng lại ngang bướng của mình, vô cùng lo lắng.

Đừng thấy hiện giờ y lớn, chứ tâm tính vẫn còn giản đơn lắm, lúc này nhiệt huyết đưa ra phán đoán, cũng chưa chắc là ý nghĩ thật sự của y.

Tối khi ba phần nhiệt huyết vơi đi thì nên làm gì? Những năm Thẩm Thanh Huyền bế quan, Phong chủ Thượng Tín vẫn chú ý Cố Kiến Thâm.

Mặc dù đứa nhỏ này cùng tuổi với Thẩm Thanh Huyền, thiên tư cũng không kém hơn y, nhưng tính cách hai người lại kém khá xa: Một người làm đệ tử thân truyền được giáo dưỡng cẩn thận, một người lưu lạc nơi tạp dịch giấy dựa lớn lên.

Hoàn cảnh khác biệt dẫn đến hai người cùng tuổi, nhưng lại có một trưởng thành sớm hơn nhiều.

May mà tính tình Cố Kiến Thâm thiện lương, trọng tình trọng nghĩa. Nhưng càng như vậy, Phong chủ Thượng Tín càng lo.

Thật sự không tin được Thẩm Thanh Huyền, lão chỉ sợ tiểu đồ ham chơi thích mới mẻ xúc động nhất thời trêu chọc Cố Kiến Thâm, sau này vứt bỏ mặc kệ thì biết làm sao!

Đáng tiếc giờ nghĩ nhiều cũng vô dụng, nhìn tình trạng hai người, e rằng lão đã không thể ngăn cản.

Phong chủ Thượng Tín thở dài: “Trong lòng người năm chắc là được, nếu gây chuyện ta mặc kệ người.”

Thẩm Thanh Huyền thật sự không hiểu nổi sư phụ đang lo lắng điều gì. Chẳng qua nghe ngữ điệu của sư phụ, hình như không can thiệp chuyện y nữa đúng không?

Mắt y sáng lên, hỏi: “Sư phụ, con cùng Cố Kiến Thâm ...”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Chỉ cần người không trêu đùa người ta, sao ta có thể quản người? Các sư huynh của người đều đã kết đạo lữ, ta có can thiệp bọn nó sao?”

Thẩm Thanh Huyền vui mừng khôn xiết, nói: “Con cứ ngỡ người sẽ cực lực phản đối!”

Phong chủ Thượng Tín lại khẽ thở dài: “Ta vốn định truyền thụ Phong Tâm quyết cho người, hiện giờ thôi vậy.”

Thẩm Thanh Huyền cũng từng nghe về pháp quyết này, có thể nói là bí bảo trấn tông của Vạn Pháp tông.

Bao năm qua, người tu luyện Phong Tâm quyết đều rất có thành tựu, thậm chí có hy vọng phi thăng, nhưng Phong Tâm quyết này đòi hỏi điều kiện tu luyện nhất định.

Đầu tiên phải có tư chất đáng tự hào, bằng không sẽ bị phản phệ, điểm ấy không thành vấn đề với Thẩm Thanh Huyền; tiếp theo phải phong tâm diệt dục, nhất là chữ tình, trước khi thành thánh tuyệt đối không thể sinh tình.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền đã động tình, đồng nghĩa không thể tu luyện Phong Tâm quyết.

Phong chủ Thượng Tín nói với y chủ yếu để thử —— Phong Tâm quyết rất hấp dẫn, nếu không thật sự động tình, tuyệt đối không thể chống cự.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Con không cần phong tâm diệt dục đâu!” Tim y đã dành cho Cố Kiến Thâm, trừ phi hấn bỏ y, bằng không kiếp này không phong nổi đâu!

Còn diệt dục hả? Vì sao phải diệt? Chuyện thú vị như thế diệt thì tiếc lắm.

Thấy y như thế, phong chủ Thượng Tín thoáng yên tâm, lão lại nói: “Cũng được, ai cũng có duyên phận.”

Thẩm Thanh Huyền nào ngờ mình vừa thắng thắn, không bị đánh cũng không bị dạy bảo, chỉ bị oan uổng có mấy câu, quả là may mắn!

Y vừa rời Thượng Tín phong liền chạy tới chỗ tập dịch, cứ tưởng Cố Kiến Thâm không ở đó, nào ngờ vừa vào đã thấy hấn.

Cố Kiến Thâm ngênh đón, ngập tràn trong mắt đỏ đều là lo lắng.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không bị đánh, sư phụ ta chỉ sợ ta hứng thú nhất thời với người.”

Cố Kiến Thâm sững sốt.

Thẩm Thanh Huyền thế mà hỏi hần: “Người có cảm thấy ta đang trêu đùa người không?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng, song giờ khắc này hần lại suy tư, chỉ là chút ý niệm trong đầu, trái tim đã bị khí lạnh thấu xương bao vây, ngay cả tay chân cũng trở nên lạnh lẽo.

“Ngốc quá.” Thẩm Thanh Huyền dựa gần, vòng tay qua cổ hần, “Nếu ta trêu đùa người, sẽ mặc người muốn làm gì thì làm như vậy ư?”

Một câu đã khiến khí lạnh trong lòng Cố Kiến Thâm tán đi, chỉ còn lại nỗi lo dày đặc, hần nhìn Thẩm Thanh Huyền, mắt nhìn không chớp, có chút bất an pha lẫn an tâm.

Thẩm Thanh Huyền bị hần nhìn chòng chọc khiến cho lòng nóng lên, liếm môi dưới bảo: “Nhìn gì đó? Muốn hôn thì hôn đi.”

Người trong lòng bảo thế, ai mà chịu cho nổi? Cố Kiến Thâm hôn môi y, hôn một lượt khắp người y.

Số lần càng nhiều thì càng thích ứng, Thẩm Thanh Huyền bị hần làm cho cả tâm thần run rẩy, khoảnh khắc thần trí mơ hồ y nghĩ: Đồ bỏ Phong Tâm quyết gì đó? Y chẳng thích đâu, có thể cùng Cố Kiến Thâm yêu nhau lâu dài mãi mãi còn tuyệt hơn cả phi thăng!

Sau khi xong việc, Thẩm Thanh Huyền lười biếng tựa vào ngực hần, hỏi: “Phong chủ Thượng Đức có nói gì không?”

Cố Kiến Thâm dịu giọng đáp: “Bảo ta không được ức hiếp người, không được phụ bạc người, không được làm người đau khổ.”

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ, ngẩng đầu nhìn hẳn: “VẬY người trả lời thế nào?”

Cố Kiến Thâm dịu dàng nhìn y, dùng chất giọng trầm thấp mê người: “Người là trân bảo đời này của ta, ta chắc chắn sẽ bảo vệ cẩn thận.”

Thẩm Thanh Huyền nghe mà hai gò má nóng lên, rõ ràng ngượng ngùng đến vậy nhưng vẫn kiên trì nói: “Ta cũng sẽ bảo vệ người bình an.”

Hứa hẹn đời đời kiếp kiếp, bắt đầu từ thuở ngây ngô và được thực hiện vào lúc chúng ta chín chắn nhất, may mà không bỏ lỡ nhau.

Ngay cả “phụ mẫu” cũng không quản, hai kẻ này liền chẳng thềm kiêng nề ai.

Mới đầu là thất sư huynh phát hiện trước, kinh ngạc nói: “Các người ...”

Thẩm Thanh Huyền hào phóng giới thiệu: “Sư huynh, đây là đạo lữ tương lai của ta – Cố Kiến Thâm.”

Thất sư huynh: “...”

Cố Kiến Thâm cũng vẫn an hẳn, thất sư huynh cầm nín thật lâu mới bảo: “Các người ... thế mà ở bên nhau.”

Lời này nghe sao có gì đó là lạ, Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Sư huynh có ý gì?”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền đã kết đan, chuyện qua đã lâu sẽ không tới mức tạo thành tâm ma, chưa kể hai người họ lại ở bên nhau, thất sư huynh luôn cảm thấy có duyên số với quá khứ ... Mặc dù hẳn biết rất ít, nhưng vẫn bằng lòng nói y nghe.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hai Lần Gặp Gỡ, Hai Lần Yêu Nhau

Thất sư huynh nhìn Thẩm Thanh Huyền, nói: “Người còn nhớ năm năm trước người bị người tập kích bị thương, hôn mê mấy ngày không?”

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên có ấn tượng với việc này, y nói: “Không phải xảy ra trước khi ta bế quan sao?”

“Đúng,” Thất sư huynh nói tiếp, “Khi đó người quên hết, sư phụ sợ người có chương ngại không thể đột phá cảnh giới, và lại đó cũng chẳng phải chuyện gì tốt, cho nên không cho người biết.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, hỏi: “Chẳng lẽ trước kia ta từng quen Cố Kiến Thâm?”

Nghe thất sư huynh nhắc năm năm trước, Cố Kiến Thâm không khỏi tập trung lắng nghe.

Thẩm Thanh Huyền vẫn nhớ Cố Kiến Thâm từng nói với y rằng, năm năm trước hắn bị thương nặng, mất một phần ký ức.

Xem ra, năm năm trước hai người họ đều từng bị thương? Sau đó quên một phần ký ức? Sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy?

Chỉ nghe thất sư huynh lại nói: “Khi đó các người được phát hiện cùng lúc.”

Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm đồng loạt hỏi: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Thất sư huynh cố gắng nói giảm nói tránh: “Khi đó có một tiểu thế giới mở ra – thích hợp cho những ai viên mãn luyện khí muốn đột phá cảnh giới, Tiểu Liên Hoa dẫn đội, phụ trách bảo vệ đệ tử đồng môn.”

Vừa nói vậy, hai người đã hiểu ngay, Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Lúc ấy Cố Kiến Thâm đại viên mãn luyện khí đúng không?”

Thất sư huynh đáp: “Đúng thế.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Rồi ta cùng Cố Kiến Thâm bị thương trong tiểu thế giới đó?”

Thất sư huynh lắc đầu: “Các người ra khỏi tiểu thế giới, sau đó cùng nhau đến thành trấn du ngoạn, gặp chuyện bất trắc ở ngay đó.”

Thất sư huynh nói tiếp: “Dạo đó ta không nghĩ nhiều, hiện giờ thấy các người ở bên nhau, ta mới cho rằng thời gian đó có lẽ các người đã quen nhau rồi, cho nên mới cùng nhau du ngoạn trong trấn.”

Về chuyện Xa Ngọc Trạch, thất sư huynh vẫn che giấu, chỉ dùng lý do thoái thác tạm thời: “Tư chất hai người quá tốt, định sẵn sẽ bị tà tu chú ý, nổi lòng tham muốn bắt về, cho nên rơi vào hiểm cảnh, chịu ngược đãi!”

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm nghe xong đều không khỏi kinh ngạc.

Thất sư huynh lại nói: “Tình hình cụ thể ra sao không ai rõ, chỉ biết khi phát hiện các người, tà tu đã chết, mà các người nằm song song trong vũng máu, rất thê thảm. Môn nhân đưa hai người về, kiểm tra cẩn thận thấy không có gì đáng lo, đúng là may mắn.”

Thất sư huynh nói tiếp: “Ta biết không nhiều lắm, nếu muốn tìm hiểu tới cùng, có thể đi hỏi những người phát hiện các người khi đó.”

Thẩm Thanh Huyền hết sức tò mò, y rất muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Thất sư huynh suy tư một thoáng, nói thêm: “Ta nhớ lảng máng trước đó các người đã từng gặp nhau rồi.”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, hỏi dồn dập: “Như thế nào?”

Thất sư huynh nói: “Khi đó Cố sư diệt vẫn chưa báỉ nhập sư môn, làm tạp dịch ở nhà ăn Thượng Đức phong, trước đó nghe đâu Thượng Đức phong có đầu bếp mới, đồ ăn nấu rất ngon, Tiểu Liên Hoa thích lắm, ta đặt cho y mấy ngày, người tới đưa thức ăn cho y chính là Cố sư diệt.”

“Ra là thế sao?” Thẩm Thanh Huyền vắt hết óc mà nghĩ, nhưng không sao nhớ được.

Thất sư huynh nhìn Cố Kiến Thâm, lại nhỏ giọng nói với Thẩm Thanh Huyền: “Đôi mắt Cố sư diệt ... nhất định rất thu hút người.”

Chẳng phải vậy sao? Nhất kiến chung tình.

Thẩm Thanh Huyền hăng giọng, cảm thấy hơi ngại ngùng.

Thất sư huynh thở dài: “Hiện giờ nghĩ lại ta thấy mình cũng có chỗ sai, khi đó Cố sư diệt là thân thể người phạm, ta thấy hai người khác biệt, không muốn người trêu chọc hấn gây phiền toái, vì thế nhắc nhở người đôi câu, lúc ấy người tỏ ra nghe lời, ta tưởng các người ...” Duyên phận kết thúc tại đây, hiện giờ xem ra có thêm nhân duyên khác.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền chẳng nhớ được gì, song nghe thất sư huynh nói, y mơ hồ phác họa được vài cảnh tượng, không khỏi nhìn Cố Kiến Thâm, trong mắt đong đầy quyến luyến.

Thảo nào vừa gặp hấn, trái tim bỗng dưng nóng đến lạ, thì ra bọn họ ...

Y nhìn hấn như thế, Cố Kiến Thâm càng cảm thấy nóng hơn.

Thất sư huynh thấy bọn họ như vậy, mím môi cười nói: “Được rồi, ta chỉ biết bấy nhiêu, nếu trước đó các người đã lường tình tương duyệt, ta cứ ngậm

miệng không nhắc thì thật có lỗi.”

Việc này sao có thể trách thất sư huynh? Chút chuyện nhỏ không đáng kể ấy, nếu không phải hiện giờ Cố Kiến Thâm và Thâm Thanh Huyền ở bên nhau, sao thất sư huynh có khả năng xâu chuối lại với nhau?

Thâm Thanh Huyền cười nói: “Sư huynh không cần nói vậy ...” Y tạm ngừng, nói tiếp, “Mặc dù quên thì có làm sao? Lần nữa gặp gỡ, không phải chúng ta vẫn bên nhau sao?”

Nói xong, y xoay người nhìn Cố Kiến Thâm, bên khóe môi ngập tràn ngọt ngào.

Cố Kiến Thâm bị nụ cười của y khiến cho lòng mềm mại, nhưng sâu trong khoang ngực vẫn còn nỗi sợ hãi không cách nào tiêu tán, dường như một màn khắc cốt ghi tâm đã khảm vào linh hồn, khiến hắc dẫu mất đi ký ức vẫn cứ thấy bất an.

Thất sư huynh nói tới đó thì thôi, trước khi đi còn cho họ tờ danh sách, đó là những đệ tử cứu họ trước đó rồi đưa về sư môn.

Bọn họ nói từ biệt với thất sư huynh, Thâm Thanh Huyền nói với Cố Kiến Thâm: “Chúng ta đi hỏi xem.”

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Được.”

Kỳ thật có hỏi cũng không biết thêm được gì, dù sao mấy vị đệ tử đó không quen thân với họ, chỉ kể lại tình huống khi đó, không khác mấy so với thất sư huynh.

Chỉ có một nữ đệ tử thấy họ nắm tay lại đây, đột nhiên bảo: “Các người khi đó ... cũng nắm tay giống như vậy.”

Thâm Thanh Huyền ngơ ngác, truy vấn: “Sư tỷ còn nhớ tình cảnh lúc ấy sao?”

Nữ đệ tử khẽ nhíu mày, nói: “Trong địa lao năm đó rất đáng sợ, mùi máu tươi giăng kín mọi nơi, khi ấy chúng ta đều cho rằng các người dữ nhiều lành ít, nhưng khi vào trong, mặc dù hai người nằm trong vũng máu, cả người chặt vật, nhưng khí sắc bình thường, nhất là đôi bàn tay đang nắm chặt, dùng rất nhiều sức.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không nhớ được gì, song nghe tới đây, cõi lòng y tràn đầy ngọt ngào, cười tí mắt nói: “Cảm tạ sư tỷ.”

Vị sư tỷ này đảo mắt, khẽ hỏi: “Các người ...”

Thẩm Thanh Huyền cười rạng rỡ: “Bọn đệ ở bên nhau!”

Sư tỷ bật cười, nói thật lòng: “Thật tốt, rất xứng đôi.”

Thẩm Thanh Huyền rất thích nghe lời này, liên tục nói tạ ơn mới từ biệt nàng.

Hai người về nơi tập dịch, Thẩm Thanh Huyền phấn khởi sắp xếp lại tất cả manh mối mà mình có được, chắp vá lại chân tướng năm xưa.

Y nói: “Nhất định năm năm trước chúng ta đã biết nhau, lần đầu gặp mặt chắc là lúc người giao thức ăn cho ta, khi đó ta nhất kiến chung tình với người ...”

Cố Kiến Thâm cong môi cười, hỏi y: “Là vì đôi mắt ta sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mới đầu thì chắc vì đôi mắt rồi, nhưng hiện giờ ...” Y nghiêm túc nhìn hẳn, dịu dàng nói, “Bất kể người biến thành dáng vẻ gì, ta đều thật lòng yêu người!”

Cố Kiến Thâm nghe mà cảm xúc lâng lâng, rất muốn hôn y.

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn băn khoăn chuyện “quá khứ”, tiếp tục nói: “Khi đó nhất định chúng ta đã chơi cùng nhau một thời gian rồi, sau đó thất sư huynh nhắc nhở, ta sợ người bị xa lánh nên mới rời xa người, nói vậy chắc lúc

đó người đau lòng lắm, nên mới cố gắng phấn đấu, thành công bái nhập tông môn ... sau đó ...”

Cố Kiến Thâm tiếp lời: “Sau đó ta liền tới tìm người?”

Thâm Thanh Huyền cong tút mắt nói: “... Rồi xa người, ta cũng chịu nổi khổ tương tự, sau khi gặp lại chúng ta chẳng còn gì phải băn khoăn, nhất định đã ăn nhịp với nhau.”

Cố Kiến Thâm chợt lóe suy nghĩ, nói: “Căn phòng này ...”

Thâm Thanh Huyền nói: “Nhất định là ta trang trí cho người!”

Chẳng trách trang trí nơi tập dịch lại hợp ý y đến vậy, thảo nào tất cả những thứ kia đều khiến y dao động nhường ấy! Đây là y tự tay trang trí cho người mình yêu, đương nhiên là dùng thứ tốt nhất, thích nhất!

Cố Kiến Thâm khẽ mỉm cười: “Xem ra, cái giường kia vốn thuộc về người.”

Thâm Thanh Huyền bổ sung: “Khi đó chắc chúng mình vẫn còn xấu hổ, rõ ràng đã ngủ cùng nhau, vậy mà cứ ghép hai giường!” Chưa kể hai giường còn đặt gần nhau cơ hồ không còn kẽ hở!

Cố Kiến Thâm nghe y nói mà lòng như được ngâm mật, tuy hai người không nhớ nổi chuyện quá khứ, nhưng gom góp chắp vá, vậy mà phảng phất có chút tư vị đặc biệt.

Chỉ có điều Cố Kiến Thâm vẫn thấy tiếc nuối lắm, hắn nói: “Đoạn ký ức kia đối với ta nhất định rất tốt đẹp.” Tiếc rằng đã quên.

Thâm Thanh Huyền nhìn hắn, nói: “Sợ gì? Tháng ngày sau này có ta ở bên người, chẳng phải càng thêm rực rỡ sao.”

Điều này cũng đúng ...

Nỗi bất an ần sâu nơi đáy lòng Cố Kiến Thâm được Thấm Thanh Huyền dễ dàng hóa giải, lòng hân nóng hổi, nhìn Thấm Thanh Huyền một lòng hướng về mình, chỉ thấy tim ngứa rất khó nhịn, hân hôn y nói: “Có người ở bên, mỗi thời mỗi khắc đều là bình an nhất.”

Bất luận trước kia hay hiện tại, ta vẫn hạnh phúc như thế, hạnh phúc đến nỗi khiến ta sợ đây chỉ là một giấc mộng hoa lệ.

Sau một thời gian dài, hai người đều tìm lại dấu vết năm xưa.

Vì không ai biết, nên năm năm gặp gỡ, biết nhau, hiểu nhau trước đó chỉ có thể dựa vào bản thân cố gắng kiếm tìm.

Vết tích không nhiều, nhưng chỉ vồn vẹn mấy chi tiết cũng khiến họ vui mừng khôn kể, đủ để tình yêu trong lòng họ xao động đong đầy.

Thật tốt ... hai người họ lại được gặp nhau, lần nữa yêu nhau, dù đã quên mất nhau vẫn nhanh chóng yêu thương như xưa.

Mỗi khi nhớ lại, Thấm Thanh Huyền đều thấy lòng ngọt ngào không cách nào diễn đạt.

Ngày tháng chậm chậm trôi, ban đầu chỉ là tuyên bố tình cảm trong phạm vi nhỏ, dần dà, các sư huynh ở Thượng Tín phong lẫn Thượng Đức phong đều hay tin.

Các sư huynh ở Thượng Đức phong đều vội vã tặng lễ cho “đạo lữ” của tiểu sư đệ, nhất là thập sư huynh ở Thượng Đức phong, tự mình tới cửa, tặng một quyển sách cực dày, Thấm Thanh Huyền mở ra nhìn, nhất thời mặt đỏ tai hồng!

Đây ... đây ... đây là thứ gì vậy!

Thập sư huynh Thượng Đức phong xoáy bút lông: Sư đệ, tuyệt học dốc hết cả đời của sư huynh.

—— Chín chín tám mươi một tư thế, luôn có một kiểu có thể khiến các người tiêu hồn thực cốt.

Các sư huynh Thượng Tín phong lại cho rằng tiểu sư đệ nhà mình bị cuỗm đi, vì vậy bày tiệc, quyết định dẫn mặt Cố Kiến Thâm.

Thâm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm chịu ấu ức nên muốn đi theo, ngờ đâu Cố Kiến Thâm rất bình tĩnh, nói: “Các sư thúc nhiệt tình như thế, sao ta có thể không phụng bồi?”

Thâm Thanh Huyền nói: “Bọn họ muốn quá chén người thì có.” Đám người này thích nhất là ăn hiếp người Thượng Đức phong, hiện giờ có một đứa đưa tới cửa, đương nhiên phải dẫn vật người ta cho đã.

Cố Kiến Thâm nói: “Đừng lo.”

Thâm Thanh Huyền tìm thất sư huynh: “Sư huynh, người sẽ không làm càn với họ chứ?”

Thất sư huynh đáp: “Rượu tối nay do ta bao hết.”

Thâm Thanh Huyền: “...”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Chín Chín Tám Mười Một Tư Thế

Đây nhất định không phải thất sư huynh y quen!

Không ... đây chính là thất sư huynh y quen ...

Toàn bộ mọi người đã hò hét uống cho đã, chỉ có Thẩm Thanh Huyền không muốn uống rượu nom có vẻ cô đơn bất lực ... ờm ... chứ không hề nhỏ yếu đâu.

Cố Kiến Thâm an ủi y: “Không sao, dù sao cũng ở trong môn.” Say thì ngã đầu ra ngủ là được, không đáng ngại.

Thẩm Thanh Huyền không lay chuyển được họ, đành lặng lẽ đưa cho hắn một cái bình ngọc, nói: “Thuốc giải rượu.”

Khóe miệng Cố Kiến Thâm cong lên, nắm chặt bình ngọc, không nỡ uống.

Thẩm Thanh Huyền giục hắn: “Mau uống đi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không uống ta cũng không say.”

Thẩm Thanh Huyền bèn trừng hắn: “Mau uống!”

Cố Kiến Thâm do dự: “Không nỡ ...”

Thẩm Thanh Huyền dờ khóc dờ cười: “Cái này có gì mà không nỡ? Sau này ta sẽ cho ngươi thêm thật nhiều thứ!”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ta phải xây một nơi thật lớn, chuyên đặt đồ người tặng ta.”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn chọc cho vừa vui vẻ vừa ngọt ngào, y dỗ dành hấn: “Người uống đi, quay về cho người xem đồ tốt ...”

Y chưa kịp dứt lời, thập sư huynh nhà y đã xáp tới: “Hai đứa muốn lên nói gì thì để về nhà hăng nói, còn bây giờ mau mau uống rượu đi nào!”

Thế là Cố Kiến Thâm bị lôi đi, chẳng qua Thẩm Thanh Huyền thấy hấn lên uống thuốc giải rượu, cuối cùng an tâm hơn.

Cái thứ như tửu lượng rất đáng giận, có người trời sinh cao tới mức kỳ lạ, ví dụ như Cố Kiến Thâm.

Có người trời sinh kém không chịu nổi, chẳng hạn như thất sư huynh nhà y ...

Đương nhiên sau này có thể dùng tu vi để bù đắp tửu lượng, nhưng hiện giờ các sư huynh đệ chẳng mấy ai “gian lận”, ai nấy đều uống bạt mạng!

Sau cùng, tất cả người muốn chuốc say Cố Kiến Thâm đều gục ngã, chỉ còn lại một mình Cố Kiến Thâm ngồi đó cười khúc khích.

Tửu lượng tốt là một chuyện, thuốc giải rượu cũng góp một phần công sức trong đó.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền vẫn ôm thái độ hoài nghi, y thấy nhất định người này say rồi, dù sao trước đó các sư huynh đều thay nhau ra chiêu, mặc kệ tửu lượng người tốt cỡ nào, uống nhiều như thế cũng phải say.

Thẩm Thanh Huyền đi qua hỏi hấn: “Sao rồi?”

Trông Cố Kiến Thâm rất bình thường, nhưng đôi người đỏ sáng hơn mọi khi, hấn ngửa đầu nhìn Thẩm Thanh Huyền, không nói một lời, bất chợt ôm cổ cắn môi y.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Hay lắm, thêm một con ma men.

Hôn người ta hết nửa ngày, Cố Kiến Thâm vẫn còn hăng hái, tay dờn xuống eo Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền lập tức chộp hắt lại: “Đi về.”

Cố Kiến Thâm đứng dậy, vừa đi một chút đã lắc lư, Thẩm Thanh Huyền vội vàng đỡ hắt, cầm hắt đặt trên vai y, kề sát lỗ tai trắng nõn của y khẽ gọi: “Tiểu Liên Hoa.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền tức khắc đập rộn ràng.

Ngờ đâu con sâu rượu này học thêm câu nữa: “Tiểu Liên Hoa của ta.”

Vừa là mùi rượu, vừa là hơi nóng, vừa là lời nói trêu chọc người như thế, cả trái tim Thẩm Thanh Huyền đều nhũn ra.

Y đỏ bừng hai gò má quát: “Thành thật chút coi!”

Cố Kiến Thâm cười thật trầm, tay ghì chặt eo y, lại đòi hôn y tiếp.

Tuy cả đại sảnh đều là sâu rượu ngủ say như chết, nhưng tốt xấu gì cũng là người, lại còn là các sư huynh của y, làm bừa dưới mí mắt họ như vậy thì quá tội lỗi rồi.

Thẩm Thanh Huyền khẽ đẩy hắt, nhưng đẩy không ra.

Thôi thì cứ để hắt hôn, Thẩm Thanh Huyền nhân cơ hội dụ hắt: “Đi thôi, về trước.”

Cố Kiến Thâm thật sự uống quá nhiều, song vẫn thấp giọng bảo: “Ta muốn người.”

Thẩm Thanh Huyền đỏ bừng cả mặt: “Sâu rượu!”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm cong lên, khẽ nói: “Ta không uống rượu.”

Dưới tình huống này nói mình không say thì nhất định say.

Thẩm Thanh Huyền dõ dằn hăn: “Được rồi, người không say.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Chắc chắn người cảm thấy ta đang say.”

Thẩm Thanh Huyền dờ khóc dờ cười, nói: “Không, người thật sự không say, người hạ gục hết đám sư huynh của ta luôn mà.”

Đôi người màu đỏ của Cố Kiến Thâm ngày càng rực sáng, hăn hỏi y: “Ta lợi hại không?”

Có thể hỏi ra lời này thì đảm bảo say không còn biết trời trăng gì nữa rồi, nhưng mà ... đáng yêu quá chừng, Thẩm Thanh Huyền ấm áp trong lòng, nói: “Lợi hại!”

Cố Kiến Thâm lại hỏi y: “Thật không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thật mà, cực kỳ lợi hại, Tiểu Uyên Nhi của ta lợi hại nhất.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, siết chặt eo y: “Vậy người nhất định đừng rời xa ta đó.”

Thẩm Thanh Huyền dịu dàng nói với hăn: “Không đâu, ta vĩnh viễn sẽ không rời xa người.”

Cố Kiến Thâm nghe thế hiển nhiên vui vẻ cực kỳ, tay lại bắt đầu giở trò: “Không được, ta phải cho người cảm thụ sự lợi hại của ta ...”

Lại đùa giỡn lưu manh! Thẩm Thanh Huyền dờ khóc dờ cười ấn tay hăn.

Kết quả người này say nhưng phản ứng cực nhanh, y không ghìm tay hăn lại được.

Hai người cứ thế này mà xuống núi thì thật không ổn, Thẩm Thanh Huyền suy tư, dứt khoát đưa hăn về nơi mình ở trước kia.

Vừa vào nhà, Cố Kiến Thâm liền bức thiết hôn y, Thẩm Thanh Huyền cũng bị hấn khiến cho lòng nhộn nhạo, dù sao cũng đã về phòng, trái phải chẳng còn ai ...

“Này ...” Thẩm Thanh Huyền nói, “Chỗ này là bàn không phải giường ... Ừm ...”

Lời nói đều bị ngăn lại.

Hôm sau, hai người không xuống được giường, một là bị làm quá ác, thất lực sắp đứt luôn; một là uống quá nhiều, đầu đau như búa bổ.

Nghỉ ngơi mấy ngày mới lấy lại sức, Thẩm Thanh Huyền chỉ muốn tuyệt giao với các sư huynh!

Về sau các sư huynh của Cố Kiến Thâm biết chuyện này, không ngờ lại mở tiệc chiêu đãi các sư huynh của Thẩm Thanh Huyền, thề phải lấy lại mặt mũi cho tiểu sư đệ nhà mình.

Hai phong vẫn luôn cạnh tranh lẫn nhau, xưa nay nào là khinh nhau, nào là đọ sức, nào là đánh nhau không gì không làm.

Hiện giờ lại vì Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền nên thêm hạng mục mới, cụng rượu!

Ban đầu vẫn còn lấy danh nghĩa làm chỗ dựa cho tiểu sư đệ, lấy lại mặt mũi cho Cố Kiến Thâm, về sau hai tiểu sư đệ đi tìm chỗ ân ái, bọn họ vẫn tiếp tục “chỗ dựa”, “lấy lại mặt mũi”, cũng không biết là dựa cho ai, lấy cho ai ...

Trong lúc nhàn rỗi, Thẩm Thanh Huyền lén lật cái quyển chín chín tám mươi một tư thế kia, đáng tiếc mới xem được mấy trang đã chịu hết nổi.

Tuy Cố Kiến Thâm uống nhiều, nhưng vẫn còn bản khoản chuyện y nói lúc đưa thuốc giải rượu cho mình.

Sau khi thanh tỉnh, hấn hỏi y: “Khi ấy người bảo cho ta xem gì?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm ôm vẻ mặt nghiêm túc nhìn y, rất chờ mong.

Thẩm Thanh Huyền bất chấp, chìa quyển chín chín tám mươi một tư thế ra.

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền hăng giọng bảo: “Thập sư huynh nhà người tặng ta.”

Cố Kiến Thâm mở ra xem, nhất thời thính tai đỏ lên.

Thẩm Thanh Huyền cũng thẹn thùng nhìn hắn, tầm mắt tránh né ...

Cố Kiến Thâm nói: “Thập sư huynh luôn ... luôn hồ đồ như vậy.”

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn ngại, còn mình thì chưa tới mức ấy, y nhìn hắn nói: “Trước đây người chưa từng xem sao?”

Cố Kiến Thâm vội vàng lắc đầu.

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ: “Vậy chúng ta cùng xem nhé?”

Trái tim Cố Kiến Thâm lập tức nhảy dựng, còn chưa xem gì mà hắn đã muốn làm vài chuyện rồi.

Thẩm Thanh Huyền vẫn thấy xấu hổ, y nói: “Có xem không thì bảo?”

Cố Kiến Thâm đáp lời cực nhanh: “Xem.”

Hai người ngồi cùng nhau, kề sát đối phương, cùng nhau mở “tác phẩm vĩ đại” này ...

Lần đầu tiên, họ chỉ xem một trang ...

Lần thứ hai, cố gắng lết qua trang thứ ba ...

Lần thứ ba, thứ bốn ...

Bảy tám ngày sau, họ chỉ mới xem tới trang năm, trang sáu.

Tỉ mỉ ngâm cứu, khụ, quyển sách này quả là khiêu chiến nhãn nại mà.

Sau cùng Thẩm Thanh Huyền thật sự nhịn hết nổi, y nói: “Cho người, tự người xem, xem xong ...” Y hồn nhiên không biết đang tự đào hố cho mình, “Xem xong dạy ta.”

Cố Kiến Thâm: “!”

Thẩm Thanh Huyền tạm ngừng, vậy mà giấu đầu hở đuôi nói tiếp: “Cũng ... cũng không cần dạy ta toàn bộ, chọn kiểu người thích là được ...”

Cố Kiến Thâm vô cùng bình tĩnh học ra một câu: “Ta thích hết.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm dựa sát vào y, hỏi: “Chúng ta thử hết một lần được không? Vậy thì sẽ biết người thích tư thế nào.”

Đáng lẽ Thẩm Thanh Huyền sẽ thẹn quá thành giận, nhưng Cố Kiến Thâm dùng đôi mắt xinh đẹp tha thiết nhìn y như thế, động lại trong đó đầy ắp hình bóng y.

Thế là Thẩm Thanh Huyền gật đầu như bị mê hoặc.

Trái tim Cố Kiến Thâm tan chảy, ôm y thật chặt, dùng sức đến độ hận không thể khóa y vào trong linh hồn.

Hai người họ ngọt ngào ân ái, tất cả đều lơ là tu hành, hai vị sư phụ cho họ “tuần trăng mật”, chờ hai người dính nhau đủ rồi thì chăm chỉ tu hành, nào ngờ hai kẻ này không dứt, dính tới dính lui, gỡ kiểu gì cũng không ra. Muốn dính đủ? Làm gì đủ.

Vì vậy phong chủ Thượng Tín vùng tuyệt bút, đề ra chế độ tu hành yêu cầu Thâm Thanh Huyền phải thực hiện, hơn nữa còn phê một câu: “Không tu luyện thì mau già, già rồi không ai yêu.”

Thâm Thanh Huyền còn lâu mới bị câu này dọa, nhưng lại sợ không tu luyện sẽ chết, mà chết rồi sẽ không được gặp Cố Kiến Thâm nữa.

Vì thế tháng ngày của hai người rất cực bình thường trở lại, học hành yêu đương cân đối, không lơ là cái nào.

Tới kim đan kỳ, Thâm Thanh Huyền dốc sức mở rộng biến ý thức.

Miếng ngọc giản trong biến ý thức ngày càng rõ ràng, nhưng y vẫn không hiểu nó là thứ gì.

Trên bề mặt không có gì thay đổi, y cùng Cố Kiến Thâm hưởng không biết bao đêm xuân, nhưng điều hai mươi một vẫn lóe sáng.

Thực sự nghĩ không ra! Càng kỳ quặc là Thâm Thanh Huyền không có cách nào nói ra việc này.

Có lần y quá hiếu kỳ, định thương lượng với sư phụ mình, nhưng ý niệm vừa nảy sinh trong đầu, bản thân như bị cấm nói, gần người không thể nói ra.

Sư phụ trừng y một cái, dạy bảo: “Túng dục hại não.”

Thâm Thanh Huyền khóc không ra nước mắt ... Mặc dù y có xú, có xú túng dục thật, nhưng não vẫn còn mà, chưa hỏng đâu, còn nhanh nhạy hơn trước kia nữa biết chưa!

Nói không được vậy chỉ có thể tự nghiên cứu.

Thực ra Thâm Thanh Huyền thấy lo lắng, mặc dù ngọc giản này thúc đẩy y và Cố Kiến Thâm gặp lại rất nhanh, nhưng đáy lòng y cứ bất an âm ỷ, luôn cảm thấy bản thân đã xem nhẹ chuyện quan trọng nào đấy.

Rốt cục là chuyện gì?

Ngọc giản này đến tột cùng là vật chi?

Vì sao toàn bộ chữ trên đó đều có liên quan tới Cố Kiến Thâm?

Chẳng lẽ nó khắc họa tâm linh y? Muốn y làm những việc này với Cố Kiến Thâm?

Thẩm Thanh Huyền chưa từng thấy biến ý thức của ai, cho nên không biết tình trạng này phải giải quyết thế nào.

Cuối cùng y rút ra được kết luận, cố gắng tu hành! Tu vi cao đương nhiên sẽ biết xảy ra chuyện gì!

Y lật xem phần lớn sách có liên quan tới biến ý thức, cố gắng nghiên cứu biến ý thức của mình.

Qua bao cố gắng vất vả, y thật sự phát hiện được vài thứ khó mà tin nổi.

Mới đầu y chỉ nhìn thấy ngọc giản, nhưng sau đó lại thấy được một thứ hình tròn màu đỏ vàng.

Đây là gì ... trong biến ý thức của y lại có thứ xinh đẹp đến vậy!

Thẩm Thanh Huyền càng nảy sinh hứng thú, nghiên cứu càng hăng say.

Tu vi không tăng, nhưng vì truy đuổi thứ hình tròn màu đỏ vàng kia, biến ý thức của y lại rộng hơn nhiều.

Nhân lúc Cố Kiến Thâm ra ngoài làm nhiệm vụ, y bế quan nửa tháng, chạm vào quả cầu đỏ vàng kia.

Khoảnh khắc tiếp xúc, một luồng thần thức vừa quen thuộc vừa xa lạ, cực kỳ khổng lồ xâm lấn vào suy nghĩ y ...

Ngay sau đó, Thẩm Thanh Huyền tỉnh.

Ký ức mất đi quay về vị trí cũ, y ngẩn người thật lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Phải rồi ... quả cầu đỏ vàng này là Cố Kiến Thâm để lại cho y, sợ y lạc lối trong ảo cảnh, cho nên để lại cơ duyên như thế nhằm thức tỉnh y.

Khi đó Thẩm Thanh Huyền còn đinh ninh rằng mình sẽ không bị lạc trong ảo cảnh.

Hiện giờ ... bị vấp mặt đau quá.

Y ngồi yên thật lâu, mới tiêu hóa toàn bộ đoạn ảo cảnh và ký ức này.

Thì ra y và Cố Kiến Thâm đã quen biết nhau từ lâu, hóa ra mạng mình là được hãn cứu sống.

Nhưng y lại lãng quên hẳn.

Thật ra trọng điểm của t là Tôn chủ vạn vạn tuổi vậy mà bị Bệ hạ 20 tuổi chịch :v

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Một Hướng Đi Khác Của Cuộc Đời

Khi y mười bốn – mười lăm tuổi, lần đầu gặp gỡ thì Cố Kiến Thâm vẫn còn làm việc nơi tạp dịch.

Căn nguyên không khác mấy so với trong ảo cảnh, tóm lại từ khoảnh khắc bắt gặp đôi mắt Cố Kiến Thâm, y không ngừng đặt thức ăn, tìm mọi cách gần gũi với hắn.

Thời gian lâu dài, hai người thân thuộc, chắc hẳn khi đó ngoài ý muốn bị thất sư huynh bắt gặp, thất sư huynh nhắc nhở làm Thâm Thanh Huyền bỗng nhiên bừng tỉnh.

Y thích Cố Kiến Thâm, nhưng vẫn còn khá hơi hợt, y không muốn mang phiền toái cho Cố Kiến Thâm, cũng không nguyện trăm năm sau chỉ còn lại mình lẻ loi hiu quạnh, vì vậy kết thúc quan hệ hai người.

Tuy không biết khi đó Cố Kiến Thâm ra sao, nhưng nếu nghĩ thì hẳn là hẳn đau khổ lắm.

Thâm Thanh Huyền mười lăm tuổi trong hiện thực có lẽ không hiểu thân thể vận huyết là gì, lại càng sẽ không giúp Cố Kiến Thâm tu hành, nói vậy sau này Cố Kiến Thâm thành công bá nhập sư môn, một phần là vì không cam lòng.

Về sau hai người gặp lại trong sư môn, và cùng là tu sĩ nên không còn băn khoăn gì nữa.

Hai người vốn dĩ có tình, vì thân phận chênh lệch nên mới tách ra, vận mệnh sắp đặt tương phù vào độ tuổi nhiệt huyết nhất, sau khi mở rộng cửa

lòng giải thích rõ ràng, quan hệ cả hai càng không thể vẫn hồi.

Tình cảnh đó chắc hẳn không khác mấy so với lần đầu gặp lại sau khi mất trí nhớ.

Về sau nữa, Cố Kiến Thâm bị kẹt tại luyện khí đại viên mãn, Thẩm Thanh Huyền tất nhiên hy vọng hẳn mau chóng đột phá. Tiểu thế giới vừa mở ra, y liền dẫn hắn đi tìm cơ duyên.

Nhất định trong tiểu thế giới, hai người càng ngọt ngào ân ái. Tình cảm càng sâu, tuy hai mà một.

Sau khi ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền bị Xa Ngọc Trạch bắt, Cố Kiến Thâm tất nhiên liều mạng đi cứu.

Chuyện xảy ra trong ảo cảnh, tuy có vài chi tiết khác với sự thật, nhưng hướng đi chinh thế hoàn toàn nhất quán.

Bọn họ gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau, bên nhau, sau cùng lại vì một lần sinh tử khó khăn mà quên mất nhau.

Bọn họ vẫn sống, nhưng lại không nhớ gì về nhau.

Thẩm Thanh Huyền ở hiện thực không có ngọc giản trong biển ý thức, không có đủ loại nhiệm vụ vớ vẩn kia, y sẽ không cảm thấy hứng thú với Cố Kiến Thâm, cũng sẽ không cố tình đi tìm hắn.

Trùng hợp là sau khi kết đan, sư phụ liền truyền thụ Phong Tâm quyết cho y ... Khi đó Thẩm Thanh Huyền không hề có vương bận, bí thuật đó lại thích hợp với y như vậy, sao y có thể không luyện?

Nhập môn Phong Tâm quyết không đơn giản, y không màng thế sự dốc lòng tu luyện, mặc dù nghe tên Cố Kiến Thâm cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Chờ y có chút thành tựu thì Cố Kiến Thâm đã phản bội tông môn rồi ...

Thế nên hoàn toàn bỏ lỡ.

Chuyện xảy ra sau khi y mất ký ức là ảo cảnh chân chính, không xảy ra trong hiện thực.

Nhưng ảo cảnh này dẫn họ đến một khả năng khác, cho bọn họ một hướng đi khác của cuộc đời.

Thẩm Thanh Huyền thấy lòng đầy cảm xúc bồn bễ, nhất thời khó thể hình dung đó là tư vị gì.

Ảo cảnh vẫn chưa chấm dứt, khúc mắc của Cố Kiến Thâm chưa được cởi bỏ hoàn toàn, điểm chết người vẫn còn chờ đợi phía sau.

May mà Thẩm Thanh Huyền đã nhớ ra đây là ảo cảnh, bằng không sẽ tiếp tục mơ màng không có ký ức, đợi tới khi chuyện năm xưa tái diễn lần hai, ảo cảnh này sẽ triệt để bị phá hủy.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền không rõ, vì sao trong ảo cảnh mình có thể bị mất trí nhớ? Năm đó sau khi bị Xa Ngọc Trạch bắt đi, gần như bị ngược đãi tới chết, sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Nhất định là Cố Kiến Thâm cứu y, nhưng vết thương trí mệnh trên người y quá nhiều, căn bản không có khả năng xoay chuyển trời đất, Cố Kiến Thâm không thông y thuật thì cứu sống y bằng cách nào?

Thẩm Thanh Huyền nghĩ mãi không ra, e rằng đã xảy ra gì đó khiến y mất trí nhớ, Cố Kiến Thâm cũng vì thế mà quên hết thấy.

Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Rốt cục là sức mạnh nào có thể khiến cho thần thức vững chắc của y bị quấy nhiễu?

Rất nhiều điểm đáng ngờ đảo tới đảo lui trong đầu Thẩm Thanh Huyền, tạm thời không tìm thấy đáp án, y chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm trong ảo cảnh.

Trực giác nói y biết, đây là nơi gốc rễ có thể cởi bỏ hoàn toàn khúc mắc của Cố Kiến Thâm.

Thấm Thanh Huyền chỉ hy vọng bản thân “tĩnh” không quá muộn.

Y suy nghĩ chuyện đứng đắn nửa ngày, đột nhiên nghĩ tới ... hình như y và Cố Kiến Thâm đã ...

Một đoạn trí nhớ thật dài xông ra, Thấm Thanh Huyền lập tức “mặt già đỏ bừng”.

Chuyện, chuyện này ...

Thoát khỏi ảo cảnh thì làm gì đây, Cố Kiến Thâm chắc chắn sẽ vin vào đó mà cười y.

Thấm Thanh Huyền dè huyệt thái dương, không thể chấp nhận nổi: Sao năm đó mình dần quá vậy!

Y rất muốn gõ bản thân ngu ngốc tự đào hố kia một gậy cho chết luôn!

Rất nhanh y mới ý thức được hình như mình còn chưa bò khỏi hố.

Mặc dù y nhớ hết mọi chuyện, nhưng ảo cảnh vẫn còn tiếp tục, vì tìm được khúc mắc cuối cùng kia, y vẫn phải tiếp tục thực hiện từng bước trong ảo cảnh này.

Thế nào là từng bước? Thì là tuân theo chuyện đã xảy ra hiện tại, chẳng hạn như thân mật với Cố Kiến Thâm, chẳng hạn như chín chín tám mươi một tư thế ...

Tưởng tượng như vậy, Thấm Thanh Huyền thấy trước mắt bỗng tối sầm, gì mà khúc mắc ảo cảnh, phui tay mặc kệ hết!

Y trốn trong động phủ của mình mấy ngày, cuối cùng xây dựng tâm lý xong mới lộ diện ra.

Vừa khéo là y vừa đi ra, Cố Kiến Thâm đã trở lại. Vốn dĩ Cố Kiến Thâm làm đệ tử Thượng Đức phong thì không được phép xuất nhập Thượng Tín phong. Song từ khi quan hệ của của hắn và Thẩm Thanh Huyền được công bố với mọi người, hắn cũng thành nửa người Thượng Tín phong, có thể tùy ý ra vào.

Hắn rất biết cách xử lý vấn đề, các sư huynh Thượng Tín phong vô cùng có thiện cảm với hắn, gặp mặt liền bảo: “Người ra ngoài nhiều ngày, tiểu sư đệ vẫn đóng cửa không ra.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt, vị sư huynh đó nói tiếp: “Chắc là không có người nên đệ ấy quá buồn chán, định bế quan, như vậy thời gian có thể trôi qua nhanh hơn.”

Thẩm Thanh Huyền vừa đi ra nghe trúng câu này, nhất thời xấu hổ đầy mặt: Sư huynh, người giỏi suy diễn như vậy, sao không hạ giới viết thoại bản đi!

Cố Kiến Thâm vừa đảo mắt đã thấy y, lập tức cười thật tươi.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy cực kỳ phức tạp, nhưng y thật sự không chống đỡ nổi nụ cười này của hắn.

Y vừa xoắn xuýt, vừa thấy lòng ngọt ngào quá đổi.

Được gặp hắn y thực sự rất vui, hơn nữa cũng nhớ hắn lắm.

Sư huynh thấy hai người “mất đi mây lại”, liền cười hắc hắc, bỏ đi trước.

Cố Kiến Thâm nói: “Ta đã về.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừm.” Đây là âm điệu lãnh đạm trước giờ của y, không giống như hồi mất trí nhớ.

Cố Kiến Thâm tưởng tâm trạng y không tốt: “Người sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn hỏi làm cho sững sốt, bấy giờ mới nhớ sau khi xa nhau, lúc gặp lại y sẽ có thái độ nóng bỏng cỡ nào.

Hiện giờ y cũng nóng lắm, nhưng muốn y biểu hiện ra ngoài thì ...

Sao mà coi được! Phong tâm diệt dục trăm triệu năm đâu phải trò đùa! Đã sớm quen rồi được chưa!

Nhưng nếu không phối hợp ... để Cố Kiến Thâm phát giác ra gì, không chừng lại tạo hiệu ứng bướm bướm, khiến hướng đi sau này càng thêm lệch thì biết làm sao.

Hiện giờ đã sai quá nhiều, cứ tiếp tục nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy Thẩm Thanh Huyền cố gắng “bắt chước” bản thân trước đó.

Hình như là ... ánh mắt lấp lánh, cong môi cười, ngọt ngào nói: “Còn có thể thế nào? Chẳng phải nhớ người sao!”

Y vừa thốt ra lời này, tầm mắt Cố Kiến Thâm lập tức nóng bỏng, hấn đuổi tay ôm eo rồi hôn y.

Thẩm Thanh Huyền ngượng hết sức, tâm tình phức tạp không biết làm thế nào cho phải.

Dẫu biết đây là Cố Kiến Thâm, nhưng đây là Cố Kiến Thâm hai mươi tuổi, không phải cái tên khốn nạn trăm triệu tuổi kia.

Mà tâm trí y lúc này đã không còn là Thẩm Thanh Huyền niên thiếu kia, mà là Liên Hoa Tôn chủ trải qua tang thương thế sự trăm triệu năm rồi.

Suy ngẫm kĩ lại, y cảm thấy mình khác gì trâu già gặm cỏ non.

Khổ nỗi trâu già này còn phải giả vờ non, mà còn phải non ới là non, nghĩ kiểu gì cũng thấy kỳ cục!

Càng khiến y mất tự nhiên hơn là phần phía sau, hai người xa nhau thật lâu sẽ tưởng niệm biết nhường nào, hôn vài cái sao có thể thỏa mãn?

Cố Kiến Thâm hôn một hồi đã bắt đầu động tay động chân.

Tuy suy nghĩ trong lòng Thẩm Thanh Huyền đang loạn cào cào, nhưng vẫn rất hưởng thụ hôn môi với hắn, suy cho cùng thân thể đã quen, vả lại y thật lòng thích Cố Kiến Thâm.

Đợi tới khi hoàn hồn, hai người đã lăn đến trên giường.

Tình hình hết sức căng thẳng, mặt Thẩm Thanh Huyền đỏ phát tợn: “Đừng ... đừng ...”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền sao có thể nói ra! Rõ ràng hai người bên nhau đã lâu, làm chuyện này không biết bao nhiêu lần, hiện giờ y bảo không muốn ở dưới thì quá ...

Cố Kiến Thâm ngẩn ra. Có lẽ nhiều ngày chưa gặp, hắn cứ cảm thấy Thẩm Thanh Huyền hôm nay hơi lạ, nhưng cụ thể lạ làm sao thì không nói được, tóm lại cái người mà hắn yêu kia dường như sau một đêm chín chắn hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Cố Kiến Thâm lại cho rằng bản thân suy diễn quá nhiều.

Thẩm Thanh Huyền xây dựng tâm lý cho mình nửa ngày, tự an ủi rằng: Ảo cảnh ảo cảnh, không thể coi là thật! Y đã dùng chân ở đây lâu vậy rồi, sắp sửa đại công cáo thành, sao có thể bỏ dở nửa chừng? Kiên trì kiên trì nào, nói gì cũng phải cời bỏ khúc mắc giúp Cố Kiến Thâm!

An ủi bản thân xong, y nhắm mắt lại, hơi nghiêng đầu, khẽ cắn môi dưới nói: “Không có gì, tiếp tục đi ...”

Trái tim Cố Kiến Thâm dao động kịch liệt, vốn định dịu dàng nhưng bị xúc động bất chợt, thành thử không thể khống chế.

Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng mở to mắt, bờ môi non nớt khê mở, thần thái muốn bao nhiêu quyến rũ thì có bấy nhiêu.

Y không ngờ lại thoải mái đến vậy, không ngờ sẽ kích thích nhường ấy, càng không ngờ tư vị không bị khống chế hoàn toàn, giao phó bản thân lại tiêu hồn cỡ này ...

Đêm nay Cố Kiến Thâm đã định sẵn dừng mãnh vô cùng.

Có một có hai, bị như vậy rồi lại như vậy, Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn buông thả.

Dù ... dù sao cũng là ảo cảnh, tạm ... tạm thời cứ vậy đi!

Chủ yếu là ... ừm ... thật sự rất thoải mái.

Thẩm Thanh Huyền cứ ngỡ mình sẽ khó thích ứng với sinh hoạt hiện giờ, kết quả sau hai ba ngày, y không mất trí nhớ không khác gì so với khi mất trí nhớ.

Thậm chí còn mềm lòng hơn trước, vừa nghĩ tới chuyện xảy ra hiện giờ bị y và Cố Kiến Thâm bỏ lỡ, y lại không nhận được muốn bồi thường hẳn.

Dù sao thì ra khỏi ảo cảnh, chuyện xảy ra trong đó sẽ trở thành một phần ký ức của Cố Kiến Thâm.

Bọn họ lỡ làng bao nhiêu năm tháng, có thể dùng cách này để khóa lấp, cũng là một loại an ủi.

Hơn nữa vừa nghĩ tới mạng Thẩm Thanh Huyền là do Cố Kiến Thâm liều mình cứu, vậy nên y càng dung túng hẵn vô hạn.

Cố Kiến Thâm muốn thế nào thì thế đó. Mặc dù trong lòng Thăm Thanh Huyền vẫn thấy xấu hổ, tâm trí không ngừng xoắn xuýt, nhưng hành vi lại cực kỳ thẳng thắn.

Chẳng qua vẫn có chỗ khác biệt, Thăm Thanh Huyền có ký ức đương nhiên sẽ không uổng phí thời gian.

Chuyện sắp xảy ra như lưỡi kiếm đặt ngay yết hầu, bất kỳ lúc nào cũng có thể tạo ra máu tanh cùng thống khổ.

Y phải ngăn cản nó, mà muốn ngăn chuyện này thì phải điều tra, nhất định phải có sức mạnh đầy đủ.

Thăm Thanh Huyền cần sức mạnh, cách đơn giản nhất chính là tu hành, cho nên y nghiêm túc hơn trước kia rất nhiều.

Đối với chuyện này đương nhiên Cố Kiến Thâm không tỏ ý kiến, Thăm Thanh Huyền không chỉ cố gắng tu hành, mà còn dẫn dắt Cố Kiến Thâm nghiên cứu tâm pháp.

Đối mặt nguy hiểm, bản thân mạnh mẽ mới là an toàn nhất.

Về điểm này, không ai rõ hơn y.

Cùng lúc đó, Thăm Thanh Huyền tiếp tục tìm tòi bí mật về thân thể vạn huyết.

Từ đầu đến cuối, y chưa từng thôi hoài nghi chuyện xảy ra thoát khỏi liên quan tới thể chất của Cố Kiến Thâm.

Y thậm chí có một phán đoán mơ hồ: Khi y cứu tử nhất sinh được cứu sống, có lẽ thể chất Cố Kiến Thâm phát huy tác dụng mẫu chốt.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, y phải tìm được đáp án!

Ngày tháng trôi qua thoáng chốc, mặc dù trong lòng vẫn còn mất tự nhiên, nhưng vì giấu giếm bí mật, y đã cố gắng bám sát bản thân hai mươi tuổi.

Cố Kiến Thâm hai mươi tuổi, Thẩm Thanh Huyền hai mươi tuổi. Y nỗ lực bỏ khuyết từng đoạn thời gian tươi đẹp mà họ đã bỏ lỡ.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng tiếc nuối, thậm chí là thương cảm, chẳng qua chưa đủ để tâm sự với người ngoài.

Tu vi Thẩm Thanh Huyền tăng tiến cực nhanh, dẫn đến Cố Kiến Thâm cũng tu luyện thần tốc theo, đã tới trúc cơ đại viên mãn, sắp trùng kích kim đan kỳ.

Thẩm Thanh Huyền càng giám sát chặt chẽ, căng thẳng không yên, vì trong ấn tượng của y, Thượng Đức phong gặp chuyện bất trắc là khi Cố Kiến Thâm đã sắp kết đan.

Thời gian ngày càng gần, chuyện sắp xảy ra như cự thạch treo trên đỉnh đầu, sắp chạm tới đỉnh.

Càng bất an hơn là đã tới giờ này, y vẫn không có chút manh mối nào.

Nhìn Thượng Đức phong, nhìn phong chủ Thượng Đức, lại nhìn Cố Kiến Thâm, y hoàn toàn không cảm nhận được dấu hiệu nào.

Chuyện tàn ác giết hại phong môn sao lại không hề có dấu hiệu phát sinh?

Thượng Đức phong vẫn hòa hợp, phong chủ Thượng Đức từ ái, Cố Kiến Thâm trân trọng tình cảm tông môn, sao có thể xảy ra loại chuyện này?

Thẩm Thanh Huyền nghĩ mãi mà không ra. Ban đầu cứ tưởng Cố Kiến Thâm cùng phong môn bất hòa, nhưng hôm nay nhìn kỹ, nào có bất hòa gì đâu? Chưa kể tới Cố Kiến Thâm, tiểu sư thúc là y còn được các sư huynh Thượng Đức phong yêu ai yêu cả đường đi, phải nói là cực kỳ tốt với hai người.

Thẩm Thanh Huyền không dám buông lỏng cảnh giác, lúc nào cũng lo lắng, luôn sợ đi nhầm bước nào sẽ khiến mọi chuyện không thể văn hồi.

Y còn đang thăm dò chuyện thân thể vạn huyết ... Ngày hôm đó phong chủ Thượng Tín đột nhiên gọi y: “Ngày mai ta muốn đến thăm Thiên Nhật các, người đi không?”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, lập tức nói: “Đi!”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Vậy chuẩn bị trước đi, sáng sớm ngày mai theo ta.”

Thẩm Thanh Huyền định mở lời, phong chủ Thượng Tín đã cắt ngang: “Cổ Kiến Thâm chưa kết đan, không đi được.”

Thẩm Thanh Huyền cũng hiểu, song trong lòng luôn bất an âm ỷ, không muốn để Cổ Kiến Thâm một mình ở Vạn Pháp tông vào lúc này.

Phong chủ Thượng Tín tưởng y do dự vì nhi nữ tình trường, lập tức trầm giọng mắng: “Thiên Nhật các định kỳ mở ra một lần, lần này người không đi thì phải chờ trăm năm nữa, chẳng lẽ người muốn luyện Phong Tâm quyết?”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên biết ý tốt của sư phụ, người rõ y sẽ không tu Phong Tâm quyết, cho nên muốn dẫn y đi Thiên Nhật các tìm bí pháp.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền hiện giờ không cần bí pháp gì hết, song y vẫn muốn đi Thiên Nhật các. Bởi vì y đã lật hết tàng thư của Vạn Pháp tông, hoàn toàn không tìm được những gì có liên quan tới thân thể vạn huyết.

Thiên Nhật các là một nơi phong phú, có lẽ tới đó y có thể tìm được manh mối quan trọng.

Cho nên y không thể không đi Thiên Nhật các.

Vì vậy Thẩm Thanh Huyền nói: “Đồ nhi về chuẩn bị ngay.”

Phong chủ Thượng Tín hết giận, lại trấn an y: “Người yên tâm, Cổ Kiến Thâm là ái đồ tâm đắc của phong chủ Thượng Đức, thái độ của hãn người cũng rõ mà, hãn thương người tài, tất nhiên sẽ tìm đạo tu hành thích hợp nhất cho Cổ Kiến Thâm, việc này không nhọc người lo, người chỉ cần lo bản thân cho tốt, đừng để bị hãn bỏ lại phía sau.”

Thẩm Thanh Huyền thưa vâng: “Đồ nhi hiểu ạ.”

Phong chủ Thượng Tín thấy y vâng lời thì rất đổi vui mừng, phất tay áo nói: “Trở về đi.”

Thật ra nào cần chuẩn bị gì, đơn giản là vào Thiên Nhật các tổn thời gian, phong chủ Thượng Tín báo y biết trước cũng là vì hy vọng y có thể nói rõ với Cổ Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền quay về tiểu viện của họ, vừa tới gần đã ngửi thấy rõ mùi thịt nướng.

Cổ Kiến Thâm đang nướng thịt cho y, y nhin không được cong môi, tâm trạng cực tốt.

Mặc dù dọc đường Thẩm Thanh Huyền luôn lo sợ bất an, song vừa trông thấy Cổ Kiến Thâm liền vui đi phân nửa.

Y muốn đi Thiên Nhật các, quân đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, nên đến thì cũng sẽ đến, nên đổi mặt vẫn phải đổi mặt.

Cứ nghĩ tới chuyện quá khứ toàn là nỗi đau chứ không ngọt ngào như trong ảo cảnh là lại thương Bệ hạ ...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Chân Tướng

Thẩm Thanh Huyền vào phòng, Cố Kiến Thâm đứng lúc bưng bát đĩa đi ra.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sao tự dưng nướng thịt?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thỉnh thoảng gặp phải loại thú nhỏ này, thấy người thích ăn nên nướng cho người.”

Loại tiểu thú này quả thật mỹ vị, cũng là nguyên do khiến Thẩm Thanh Huyền mất đi ký ức vẫn nhớ mãi không quên, một phần còn vì Cố Kiến Thâm nướng cho y khi cả hai ở tiểu thế giới.

Bầu không khí tốt đẹp khi ấy cùng người nướng thịt càng làm thức ăn trở nên mỹ vị.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Món ngon như này sao có thể không có rượu ngon đi kèm?”

Nét mặt Cố Kiến Thâm đầy dịu dàng: “Muốn uống rượu sao?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi lại: “Người không muốn ư?”

Cố Kiến Thâm nói: “Chỉ cần được cùng người thì cái gì ta cũng muốn.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Huyền dạt dào ý cười: “Người nướng thịt ta chuẩn bị rượu, đêm nay chúng ta ăn uống no say!”

Cố Kiến Thâm tất nhiên vui lòng phụng bồi.

Thịt ngon rượu thơm, quan trọng nhất là người đẹp.

Rượu chưa say nhưng người đã say, Thẩm Thanh Huyền càng uống càng cảm thấy người trước mắt càng đẹp.

Ngắm lại bao năm hai người bỏ lỡ, y không khỏi khó chịu, lại nghĩ tới trăm triệu năm sau tái kiến Cố Kiến Thâm một thân hồng y liệt diễm, chớp mũi bỗng dưng cay cay.

Trăm triệu năm qua y vẫn luôn cô đơn, người cũ lần lượt rời đi, người sau kính y sợ y.

Y lẻ loi đứng trên Vạn Tú sơn, trong đầu chỉ niệm hai chữ phi thăng.

Y khát vọng được trường thọ với trời sao? Không, chỉ vì thế gian này chẳng còn vương bận, khiến y cảm thấy người có hơi ấm xa tận chân trời.

Y có thể tới tìm họ thì tốt, không tìm thấy cũng chẳng sao, so với làm người đứng đầu Thiên Đạo đồ bỏ trên Vạn Tú sơn còn tốt hơn nhiều.

Hiện giờ ngắm lại, hình bóng muốn tìm nhất trong tiềm thức, e rằng là cái người mình đã quên này đây.

Tuy không biết ngọc giản từ đâu ra, nhưng không thể nghi ngờ nó như sợi tơ hồng, lần nữa nối lại duyên phận lỡ làng của y và Cố Kiến Thâm.

“Đang nghĩ gì thế?” Cố Kiến Thâm hỏi y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, đôi mắt sâu thẳm: “Nghĩ về ngươi.” Câu trả lời chính xác từng chữ.

Cõi lòng Cố Kiến Thâm ngọt ngào vô hạn, nói: “Ta ở ngay trước mặt ngươi, còn nghĩ nữa ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nghĩ chứ, có lúc nào không ngừng nghĩ đến ngươi đâu.” Dù ta đã quên, không biết mình nghĩ gì, nhưng nỗi nhớ vẫn hướng về ngươi.

Cố Kiến Thâm không bị rượu say, nhưng lại sắp bị y chuốc say.

“Liên Hoa.” Hấn gọi y.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền chấn động.

Cố Kiến Thâm nhìn sâu vào mắt y, nói: “Ta cũng nhớ người, muốn nhìn muốn ôm muốn hôn người ... Bất kể làm gì cũng đều là tưởng niệm.”

Nếu ở trong hiện thực, Thẩm Thanh Huyền sẽ mất tự nhiên một chút, nhưng nhìn Cố Kiến Thâm chân thành, si tình, một lòng nhớ y, y chẳng thể ngừng dung túng hấn.

Y đặt chén rượu xuống ngoài người về phía hấn, ngồi lên đùi, vòng tay qua cổ rồi cúi đầu hôn hấn.

Mingtian023

Một chiếc hôn như chuồn chuồn lướt nước lại nhắc lên nhiệt độ kinh trời lật biển.

Rượu rơi vãi, mùi hương lan tỏa khắp phòng, mang theo hương thơm say lòng người, loạn gian nhà, say trong lòng, phủ lấy hai người đang dán chặt vào nhau, để họ chìm vào vui sướng cực hạn.

Có lẽ do uống rượu, có lẽ do biết sắp phải xa nhau, đêm nay Thẩm Thanh Huyền vô cùng nhiệt tình.

Cố Kiến Thâm nắm vòng eo thon của y, nhìn hai gò má đỏ bừng cùng mồ hôi nhỏ giọt, chỉ cảm thấy lòng say thần mê.

Sau một lúc lâu Thẩm Thanh Huyền mới lấy lại tinh thần, y mệt mỏi thở hổn hển, ngay cả cánh tay cũng chẳng muốn nhắc lên.

Cố Kiến Thâm cẩn thận ôm y, nói: “Ta ôm người đi tắm.”

Thẩm Thanh Huyền vùi vào ngực hấn, nhẹ nhàng gật đầu.

Vào buồng tắm, Thẩm Thanh Huyền bất chợt mềm mại gọi tên hắn: “Cố Kiến Thâm ...”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Hửm?”

Ngón tay trắng nõn dừng trên bả vai còn chưa hiện huyết ấn, khẽ nói: “Ta vẫn còn muốn.”

Vòn vẹn bốn chữ đã khiến yết hầu Cố Kiến Thâm hanh khô, thân thể nóng phát ngốt, cả người như sắp bị thiêu cháy.

Yêu cầu trắng trợn như thế ... sao còn tắm tiếp được nữa.

Đêm nay Thẩm Thanh Huyền khiến Cố Kiến Thâm rất sung sướng, nhưng ngẫm lại rất bất thường, hắn ôm y hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Thẩm Thanh Huyền không giải thích được, chỉ bảo: “Ngày mai ta phải tới Thiên Nhật các, có thể mất một lúc mới về được.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đi Thiên Nhật các là chuyện tốt.”

Thẩm Thanh Huyền bèn trừng hắn: “Nhưng người đi không được.”

Lời này khiến Cố Kiến Thâm suy tư, thế rồi khóe miệng không kìm được cong lên, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng: “Do không nỡ xa ta sao?”

Thẩm Thanh Huyền đỏ mặt nhưng vẫn rất mạnh miệng: “Vô nghĩa!”

Cố Kiến Thâm yêu chết bộ dạng vừa biêt nữu vừa thẳng thắn này của y, cả lòng trở nên mềm mại ... Ngẫm lại xa lâu như vậy hắn cũng không nỡ.

Hắn muốn bất kỳ thời khắc nào cũng được ở bên y, dù là thoáng chốc cũng chẳng nỡ rời xa. Nhưng xét đến cùng do cảnh giới hắn thấp, chưa tới kim đan kỳ nên không được đi Thiên Nhật các.

Cố Kiến Thâm dùng cằm cọ cần cổ trắng nõn của y, âu yếm nói: “Chờ lần sau người đi đâu thì ta đi đó, nói gì cũng không rời xa nhau, được chứ?”

Sao mà được? Chẳng qua giữa tình nhân luôn thích nghe những lời như thế, Thấm Thanh Huyền ấm áp trong lòng, khẽ nghiêng đầu, mặc hăn hôn một lúc mới biếng nhác nói: “Nói được phải làm được đó?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Nhất định nói được làm được.”

Mingtian023

Thấm Thanh Huyền mỉm cười: “Người không làm được cũng không sao, sau này người đi đâu ta đi đó. Người không theo ta được thì ta đuổi theo người, tóm lại phải bắt người thực hiện lời hứa.”

Bấy giờ Cố Kiến Thâm vẫn chưa hiểu được thâm ý trong lời y, chỉ biết lòng vừa ngọt vừa ấm, Thấm Thanh Huyền tốt vô cùng, hai người sẽ không bao giờ xa nhau nữa, lần này nhất định sẽ thiên trường địa cửu.

Thế nhưng chưa bao giờ nghĩ không phải không muốn xa nhau, mà là không thể không chia lìa.

Hôm sau, mặc dù Thấm Thanh Huyền không đến muộn, nhưng vẫn nhận mất dao từ sư phụ mình.

Khi mất trí nhớ bị đôi mắt uy nghiêm này nhìn trúng, y nhất định sẽ sợ hết sức, song lúc này lại thấy hoài niệm vô cùng, đương nhiên y vẫn giả vờ sợ sệt, bằng không nhất định sư phụ lại nghĩ y ngứa da. Tuy y hoài niệm mất dao này, nhưng không có nhớ nhung đòn roi đâu!

Đồng hành lần này còn có hai vị sư huynh, sư đồ bốn người không vội, nhàn nhã đi tới Thiên Nhật các.

Phong chủ Thượng Tín nói: “Các người đi đi, có việc thì gọi ta.”

Lần này lão tới đây chủ yếu là trông nom họ, đồng thời tạo cơ hội cho họ tham khảo, có vài tâm pháp trông thì trân quý, nhưng không nhất định thích hợp.

Thiên Nhật các cứ mỗi trăm năm mở ra một lần, cơ hội thế này không nên bỏ qua, cho nên lão mới dành thời gian tới đây giúp họ lựa chọn tâm pháp thích hợp nhất.

Trong Thiên Nhật các vẫn đầy rẫy nguy hiểm, nhưng một khi đã có tư cách vào thì đều thân kinh bách chiến, không gì phải sợ hãi.

Thẩm Thanh Huyền nhỏ tuổi nhất, hẳn nên sợ nhất, các sư huynh còn muốn đi với y, sao Thẩm Thanh Huyền có thể để họ đi cùng? Nơi y muốn đến là nguy hiểm nhất, y tự bảo vệ mình không thành vấn đề, nhưng muốn bảo vệ cả hai vị sư huynh thì rất khó.

Hơn nữa chỗ kia không có bí pháp gì, các sư huynh có đi chỉ tổ phí công, chẳng phải lãng phí thời gian?

Mingtian023

May mà các sư huynh không quá kiên trì, tuy bọn họ muốn chăm sóc Thẩm Thanh Huyền, nhưng lại lo cho bản thân nhiều hơn. Sau khi Thiên Nhật các mở ra không lâu, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này, cho nên hàn huyên vài câu xong thì hai vị sư huynh đã tự rời đi.

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, lần theo ký ức mơ hồ đi vào trong.

Tất nhiên y đã tới đây rất nhiều lần, không đề cập tới trước khi thành thánh, sau khi thành thánh y vì ba vị đồ đệ mà tới đây không ít. Có điều sau khi ba đồ đệ đều thành thánh, y không còn đến đây nữa.

Như thế tính ra cũng lâu lắm rồi, nhớ không rõ là điều đương nhiên.

Và lại, Thiên Nhật các mấy ngàn năm sau khác với hiện giờ, không có quá nhiều chỗ để tham khảo.

Dọc đường đi Thẩm Thanh Huyền gặp chút nguy hiểm, chẳng qua y vừa nhắc tay đã giải quyết gọn lẹ, không đáng nhắc tới.

Y không cần tìm tâm pháp thích hợp cho mình, trong ảo cảnh đã không còn hợp để luyện Phong Tâm quyết, song vẫn còn vô số tâm pháp khác ghi tạc trong đầu. Lần này y chỉ mượn cớ, giả bộ tìm được tâm pháp thích hợp, sau khi về thì thuận lý thành chương tu luyện.

Mục đích chủ yếu của Thấm Thanh Huyền là tìm kiếm tư liệu liên quan tới thân thể vạn huyết.

Từng ngày trôi qua, nháong cái đã qua hơn nửa tháng, Thấm Thanh Huyền tìm kiếm đêm ngày không ngừng nghỉ, sau cùng vẫn không phát hiện được gì.

Y chẳng hề nhụt chí, vẫn cố gắng tìm.

Lại qua thêm nửa tháng, công sức không phụ lòng người, thật sự để y tìm ra.

Đây là một bản tự ghi chép, khác rất lớn so với tàn thư trước đó, nói về một vị tiền bối có thân thể vạn huyết xuất chúng nửa đời.

Thấm Thanh Huyền mừng rỡ, vội vàng mở ra, đọc nhanh như gió.

Càng xem tâm càng lạnh, mặc dù đã có dự cảm từ trước, nhưng thật sự biết được vẫn khó mà chấp nhận.

Quả nhiên lợi ích và mạo hiểm tồn tại song song, thể chất cường hãn cỡ đó luôn gắn liền với nguy hiểm muôn trùng.

Muốn thức tỉnh cần chứng kiến người quan trọng rơi vào ranh giới sinh tử, từ đó về sau mỗi lần đột phá đều phải trả giá bằng máu. Mặc dù có thể tu luyện thành công, nhưng đến cùng chỉ còn lại một mình hiu quạnh, thật đáng thương!

Thấm Thanh Huyền tiếp tục đọc, bỗng phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Người thiên tân vạn khổ chạy tới đây là vì cái này sao?”

Thẩm Thanh Huyền liền quay đầu nhìn sư phụ nhà mình.

Mingtian023

Thẩm Thanh Huyền không kiêng dè, gật đầu đáp: “Con vẫn lo thể chất của hần.”

Phong chủ Thượng Tín không trách y, chỉ vỗ vai y rồi bảo: “Người quả nhiên tình sâu nghĩa nặng với hần.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, tầm mắt dừng trên bản chép tay, như thể thấy được một đời cô tịch của Cửu Uyên.

Phong chủ Thượng Tín không nhìn bản chép tay này, nói thẳng: “Người đó, sao lại không nghe lời như vậy, Cố Kiến Thâm là đệ tử Vạn Pháp tông, ta cùng sư phụ hần sao có thể bỏ mặc không lo? Thể chất hần đặc thù, mấy năm nay chúng ta chưa bao giờ ngừng nghiên cứu.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn lão, trong mắt có chút mê man.

Phong chủ Thượng Tín lại nói: “Dù người có biết thì làm được gì? Còn không phải lo lắng suông, ta và sư phụ hần đã nghĩ ra cách giải quyết, người đừng bỏ phí cơ hội tới Thiên Nhật các, mau chóng tìm được tâm pháp thích hợp với mình, quay về chỉ cần cùng hần an tâm tu luyện, đừng nghĩ những thứ khác nữa.”

Cách giải quyết? Trái tim Thẩm Thanh Huyền bỗng đập mạnh, căng thẳng hỏi: “Sư phụ, người nói người cùng phong chủ Thượng Đức đã tìm được cách thay đổi thể chất Cố Kiến Thâm sao?”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Thay đổi là không có khả năng, chẳng qua giúp hần loại bỏ tà tính trong thể chất kia.”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời ửng lên, hỏi: “Làm cách nào loại bỏ?”

Phong chủ Thượng Tín nói: “Người không cần lo, có nói người cũng không hiểu.”

Y có thể nào không hiểu? Cảnh giới tu vi của y còn thâm hậu hơn sư phụ và phong chủ Thượng Đức hiện giờ, y chưa nghĩ ra cách giải quyết, bọn họ nghĩ ra kiểu gì?

Một suy nghĩ cực kỳ hồng bét hình thành trong đầu Thẩm Thanh Huyền, y buông bản chép tay, hốt hoảng nói: “Quay về Vạn Pháp tông, sư phụ, chúng ta về nhanh đi!”

Phong chủ Thượng Tín không rõ nguyên nhân: “Người lại hồ đồ gì nữa?”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng phắt đầu, trong đôi mắt ẩn chứa sức mạnh kinh người, phong chủ Thượng Tín vậy mà bị y chấn nhiếp.

“Quay về,” Giọng Thẩm Thanh Huyền lạnh tới cực điểm, “Mau chóng quay về!” Dứt lời, y đã bỏ đi, dùng tốc độ cực nhanh chạy về Vạn Pháp tông!

Vạn Pháp tông, Thượng Đức phong.

Thẩm Thanh Huyền chạy về, phong chủ Thượng Đức bên này gọi Cố Kiến Thâm lại: “Tiểu Liên Hoa đi Thiên Nhật các rồi à?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Dạ phải.”

Phong chủ Thượng Đức nói: “Y thật sự là kỳ tài ngút trời.”

Khóe môi Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, cực kỳ tán thành.

Phong chủ Thượng Đức thấy hẩn như vậy bèn cười nói: “Tuổi trẻ thật tốt, tình sâu nghĩa nặng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Con và y sau này vẫn sẽ như vậy.”

Phong chủ Thượng Đức cảm thấy hứng thú, lại hỏi hẩn: “Vậy lỡ như người ta không cần người thì sao.”

Cổ Kiến Thâm sửng sốt, phong chủ Thượng Đức đã tự bật cười: “Được rồi, vì sư chỉ đùa người thôi, Tiểu Liên Hoa chắc chắn sẽ thích người lâu dài, nhưng người cũng phải cố gắng, y bằng tuổi người mà đã kết đàn, người cũng không nên bị bỏ lại quá xa.”

Cổ Kiến Thâm đáp: “Đồ nhi rõ.”

Phong chủ Thượng Đức lại trầm ngâm: “Hôm nay ta gọi người lại đây vì muốn giúp người một tay.”

Cổ Kiến Thâm ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Phong chủ Thượng Đức cầm một quyển sách cổ đặt trước mặt hắn: “Xem đi, trong đó có ghi chép về thể chất của người.”

Cổ Kiến Thâm lần đầu nhìn thấy bốn chữ “thân thể vạn huyết”, hắn đọc cực nhanh, càng xem tâm càng lạnh, sắc mặt càng tái nhợt, hắn đọc nhanh như gió, thời gian chỉ mới cạn hết chung trà đã đọc xong.

Phong chủ Thượng Đức hỏi hắn: “Hiểu chưa?”

Cổ Kiến Thâm chấn động kịch liệt, giọng nói run rẩy: “Sư phụ ...”

Phong chủ Thượng Đức thờ dài, vỗ tay hắn bảo: “Đừng suy nghĩ miên man, ta đưa cho người xem là vì đã có biện pháp giải quyết.”

Cổ Kiến Thâm hoàn hồn, bấy giờ mới nhận ra quyển sách cổ này là do sư phụ lật đến mức cũ kỹ.

Thì ra sư phụ đã sớm biết thể chất hắn có vấn đề, vẫn chưa nói hắn biết, lặng lẽ nghiên cứu phương pháp loại trừ ... Hiện giờ có biện pháp giải quyết mới nói hắn nghe.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cổ Kiến Thâm nóng bỏng, chỉ cảm thấy hạnh phúc không tưởng.

Gặp Thăm Thanh Huyền, báỉ nhập Vạn Pháp tông, có nhiều sư huynh bảo vệ hần như vậy, cũng có sư phụ một lòng lo nghĩ vì hần, hần có tài đức gì mà may mắn đến vậy!

Tâm trạng Phong chủ Thượng Đức rất tốt, ông nói: “Chờ loại bỏ nguy hiểm là người có thể an tâm tu luyện, nhất định có thể xuất sắc hơn Tiểu Liên Hoa!”

Cổ Kiến Thâm khẽ cười, đáy mắt dạt dào ấm áp: “Con chỉ nguyện được sánh vai cùng y.”

Phong chủ Thượng Đức cười ha ha: “Tiểu hồn đàn không có tiền đồ.”

Cổ Kiến Thâm cũng cười theo, lòng đầy chờ mong mình có thể đột phá kim đan kỳ, từ nay về sau cùng Thăm Thanh Huyền vấn tằm Thiên Đạo.

Tương lai tốt đẹp cỡ nào, tiền đồ mộng ảo thế kia, Cổ Kiến Thâm cho rằng, hạnh phúc lớn nhất trong đời đã sắp nằm trong lòng bàn tay.

Cho đến khi tai họa giáng xuống!

Hần mới hiểu hạnh phúc ấy là phù vân thoáng qua, lướt thật nhanh, ngay cả chạm vào cũng không được.

Vốn nên là ngày ai ai cũng vui mừng, Cổ Kiến Thâm tỉnh lại chứng kiến sư phụ phát cuồng, sư huynh chết thảm, còn có Thượng Đức phong của hần như biến máu.

Thăm Thanh Huyền chạy về từ Thiên Nhật các, mặc niệm trong lòng: Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện bất trắc, nhất định phải tới kịp ...

Nhưng thực tế, y mơ hồ cảm thấy đã muộn rồi.

Sư phụ nói y biết cái gọi là cách giải quyết. Nghe xong toàn bộ, trong đầu Thăm Thanh Huyền chỉ có một câu: Ngây thơ, quá ngây thơ rồi.

Sư phụ y, cả Phong chủ Thượng Đức, tất cả đều đánh giá thấp thân thể vạn huyết!

Thực tế cũng chẳng thể trách họ, với cảnh giới hiện giờ, bọn họ quả thật có tự tin loại bỏ tà tính trong thể chất Cổ Kiến Thâm.

Nhưng Thâm Thanh Huyền từng mất ký ức một lần rất rõ, thể chất này bá đạo cỡ nào!

Thần thức của y mạnh mẽ ra sao? Cao hơn phong chủ Thượng Đức hiện giờ không biết bao nhiêu lần, nhưng trong tình cảnh nguy hiểm vẫn bị quấy nhiễu, mất trí nhớ.

Có bản chép tay, Thâm Thanh Huyền đương nhiên biết Cổ Kiến Thâm dùng máu của hắn cứu mình, nhưng tai hại của pháp môn này là hai người sẽ quên chuyện liên quan đến đối phương, cho nên mới quên mất nhau.

Thâm Thanh Huyền mười lăm tuổi trong hiện thực đương nhiên không chống đỡ được, nhưng Thâm Thanh Huyền trăm triệu tuổi trong ảo cảnh vậy mà cũng không thể kháng lại ... Điều này đại biểu cho gì?

Đại biểu thân thể vạn huyết còn bá đạo hơn cả thần thức của y.

Y đã như vậy, làm sao phong chủ Thượng Đức có thể chịu đựng được?

Đến bây giờ, y đã biết rõ chân tướng năm đó, so với trong tưởng tượng còn tàn khốc, còn khiến người đau xót hơn.

Cổ Kiến Thâm năm đó đã đổi mặt tất cả chuyện này bằng cách nào ... Quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Vì giúp hắn loại bỏ công xiềng thể chất, phong chủ Thượng Đức thiên tâm vạn khổ tìm biện pháp, song cuối cùng chính ông bị phản phệ, thần trí không thể khống chế giết hơn mười vị đệ tử của mình.

Cổ Kiến Thâm chứng kiến cảnh đó sẽ bị thống cỡ nào!

Nghĩ đến đây Thẩm Thanh Huyền muốn đẩy nhanh tốc độ, phải nhanh hơn nữa, cố gắng đuổi tới trước mặt hắc trước khi chuyện chưa phát sinh. Y đã biết xảy ra chuyện gì, y không muốn hắc phải trải qua thêm lần nữa ...

Trên mặt Thẩm Thanh Huyền dầm một mảnh lạnh lẽo, nước mắt ngăn tầm mắt, lại giục y tăng tốc nhanh hơn!

Rốt cục cũng về đến Vạn Pháp tông, đi vào Thượng Đức phong, chứng kiến một màn trước mắt, thân thể Thẩm Thanh Huyền cứng lại.

Y kinh ngạc đứng đó, bản thân không biết nên lộ ra biểu tình gì.

Cố Kiến Thâm vừa quay đầu đã nhìn thấy y.

Hai người cách biển máu mờ mịt, cách thi thể các sư huynh quen thuộc, và cách phong chủ Thượng Đức hôn mê ... giống như lạch trời chẳng thể nào vượt qua.

Cố Kiến Thâm bình tĩnh nhìn y, biểu tình trên mặt dần rút đi, sắc đỏ trong mắt lạnh băng, giọng nói cũng lạnh đến cực điểm: “Là ta giết bọn họ.”

Tất cả tội nghiệt, tất cả thống khổ, tất cả tuyệt vọng, hắc lựa chọn một mình gánh vác.

Sư phụ đã làm quá nhiều vì hắc, hắc chỉ mong ông có thể tiếp tục sống, dù mang theo mối hận dành cho hắc, cũng tốt hơn là tuyệt vọng mãi không thể tiêu tan.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Ảo Cảnh Chấm Dứt

—— Là ta giết bọn họ.

Nghe hần nói câu đó, trái tim Thẩm Thanh Huyền như bị đao cùn hơi lửa chém vào vết thương, đau đớn không cách nào hình dung.

Y càng khổ sở thêm vì người thốt ra lời này lại là Cố Kiến Thâm ... Hần đã thống khổ cỡ nào để nói ra điều đó, e rằng còn khó chịu gấp trăm ngàn lần trong tưởng tượng!

Chưa kể đây là hần nói với y ... nói với người yêu lưỡng tình tương duyệt, hứa hẹn với nhau rằng cả đời sẽ mãi mãi bên nhau!

Mà hần nói vậy, đồng nghĩa đã quyết định buông tay hết thủy.

Vì phong chủ Thượng Đức, vì chính danh một đời của sư phụ hần, hần lựa chọn gánh vác tất cả.

Trông Cố Kiến Thâm cô linh đứng đằng kia, hốc mắt Thẩm Thanh Huyền ửng đỏ, vô vàn lời nói vọt đến bên môi, cuối cùng chỉ có thể thốt ra ba chữ: “Không phải thế ...”

Y giẫm trên máu tươi, từng bước đến gần hần, nói: “Không phải, ta biết người ...”

Cố Kiến Thâm thô bạo ngắt lời y: “Là ta!” Cảm xúc của hần chỉ còn lại hoảng sợ, hai mắt đỏ tươi, đôi mắt vốn dĩ xinh đẹp như bị ngọn lửa địa ngục nuốt chửng, hóa thành tiên huyết chi sắc đại biểu cho phá hoại và hủy diệt!

Thẩm Thanh Huyền đau lòng cực điểm, muốn tới gần ôm hần.

Cố Kiến Thâm lại dùng một tay đẩy y ra, trán nổi gân xanh, môi mỏng nhếch lên, thần thái lạnh như băng sương: “Đừng tới gần ta.”

Hắn chưa bao giờ đối xử như thế với Thẩm Thanh Huyền, cũng chưa từng nổi giận với y, song giờ khắc này Thẩm Thanh Huyền chẳng còn màng đến những việc đó nữa!

Thẩm Thanh Huyền khó thể hình dung tâm tình của mình, yết hầu lấp kín chưa xót không thể tiêu tan, khổ đau nặng trĩu hướng về chóp mũi, vọt tới hốc mắt, hóa thành những giọt lệ; rơi xuống xuyên qua lồng ngực, tiến vào trái tim, hóa thành nham thạch nóng bỏng.

Y nước nở gọi: “Cố Kiến Thâm ...”

Sao Cố Kiến Thâm có thể chịu được khi thấy y đau lòng như vậy, nhưng hắn hết cách rồi, hắn là tội đồ, một kẻ tội ác ngập trời, hắn đã làm phiền rất nhiều người, tuyệt đối không thể tiếp tục tổn thương Thẩm Thanh Huyền.

Hắn đã chẳng còn tương lai nữa. Hắn chôn thân mình vào địa ngục, chịu vạ người thóa mạ, song hắn không thể để ngọn lửa ấy tổn thương tình yêu của mình, không thể để lời ô nhục đến tai y.

——Xin lỗi, Thẩm Thanh Huyền.

—— Hứa hẹn với em, sau cùng vẫn không thể nào thực hiện.

—— Chỉ nguyện em hãy quên ta, tiếp tục sống bình an.

Mingtian023, reup là đồ hlo!

Cố Kiến Thâm tức thì rút trường kiếm, kiên quyết đâm về phía Thẩm Thanh Huyền.

Nhận ra hắn muốn làm gì, Thẩm Thanh Huyền ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này phong chủ Thượng Tín đuổi tới, quát lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Nói xong lão vung tay, linh lực như đao phong nhắm vào Cố Kiến Thâm.

“Không!” Thâm Thanh Huyền gào khản cả giọng, nhưng đã muộn, Cố Kiến Thâm có bản lãnh tránh thoát cũng không thể thoát khỏi, nếu linh lực này đập vào người hắn, hắn ...

Thâm Thanh Huyền đã quên đây là ảo cảnh, cũng quên mất đây là quá khứ đã xảy ra, y chỉ biết người trước mắt là ái nhân kiếp này của y, là người mình vẫn yêu dù đã mất đi ký ức.

Đây là Cố Kiến Thâm của y, là người y tâm tâm niệm niệm muốn bảo vệ.

Thâm Thanh Huyền nhào qua, không hề nghĩ ngợi chắn trước mặt hắn.

Khóe mắt Phong chủ Thượng Tín nhất thời muốn nứt ra, muốn thu lại linh lực đã phóng, nhưng bây giờ đã không còn kịp, lão nỗ lực thu hồi năm phần, năm phần còn lại đã vọt tới gần!

Mingtian023, reup là đồ hlol

Giữa điện quang hỏa thạch, Cố Kiến Thâm không biết lấy tốc độ từ đâu đây Thâm Thanh Huyền ra.

Linh lực nện trên người hắn, phá nát cả xiêm y!

Thâm Thanh Huyền mở to mắt, trái tim cơ hồ đóng băng, ngay cả sức để thở cũng chẳng có, y nhìn nam nhân trước mặt, nhìn xiêm y hỗn độn của hắn, chứng kiến huyết ấn liệt diễm nơi bả vai kia.

Nó nằm trên vai Cố Kiến Thâm, tựa như giọt huyết lệ rơi trên sương tuyết trắng tinh.

Rực rỡ là thế, lại khiến người xem bi thống nhường nào.

Thân thể vạn huyết hoàn toàn “sống dậy”.

Vì máu của các sư huynh, vì sự sụp đổ của Thượng Đức phong, vì trả giá của Phong chủ Thượng Đức, và vì phản bội người có tình với mình.

Trong một đêm Cổ Kiến Thâm mất đi tất cả, nhưng lại chiếm được sức mạnh mà thế gian tha thiết.

Ai lại muốn? Ai lại muốn có được sức mạnh này!

Thẩm Thanh Huyền bước nhanh tới, cố gắng ôm hắn vào trong ngực, khẽ nói: “Cổ Kiến Thâm, không phải như vậy, Cổ Kiến Thâm ... Chúng ta đã hứa rồi, bất kể ra sao ta vẫn sẽ ở bên người.”

Trong tay y tản ra hào quang chữa trị mỏng manh, liều mạng trị liệu cho hắn, chỉ tiếc y không phải Liên Hoa Tôn chủ có thể khởi tử hồi sinh trăm triệu năm sau, hiện giờ y chỉ là tu sĩ mới kết đan, sức mạnh yếu ớt không đủ vãn hồi cảnh tượng trước mắt khiến người tuyệt vọng này.

Mingtian023, reup là đồ hlo

Hai mắt Cổ Kiến Thâm trống rỗng, giọng nói không chút chập chờn, khẳng khẳng nói: “Là ta giết bọn họ ... Là ta giết bọn họ ...”

Thẩm Thanh Huyền đau lòng cực điểm, y ôm hắn nói: “Mặc kệ người làm gì, ta cũng sẽ không rời bỏ người.”

Đồng tử Cổ Kiến Thâm co rút, trong giọng nói dè dặt là tuyệt vọng không tan: “Chính ta giết bọn họ, sư huynh ta, sư phụ ta, Thượng Đức phong của ta ...”

Cổ Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền, găm nhẹ như loài thú bị vây nhốt: “Là ta giết bọn họ!”

“Không phải ...” Thẩm Thanh Huyền lắc đầu, muốn biện giải, Cổ Kiến Thâm lại ngắt lời y, dùng giọng nói gần như cầu xin, “Là ta ... là ta giết bọn

họ, van xin em ... Là ta làm, đều là ta ...”

Lời này khiến trái tim Thẩm Thanh Huyền như bị sét đánh ... Y hiểu ý Cố Kiến Thâm, y biết Cố Kiến Thâm muốn nói gì.

Hắn đang xin y đừng nói ra chân tướng, cầu xin y bảo vệ sư phụ hắn chu toàn, cầu xin y cho hắn cơ hội để chuộc tội ...

Nhưng rõ ràng ... hắn cũng là người bị hại; rõ ràng ... hắn không nên gánh tội này!

Nước mắt Thẩm Thanh Huyền ướm đầm, dùng sức ôm hắn mà nói: “Được, ta biết, ta hiểu. Người vẫn còn có ta, ta sẽ ở bên người, vĩnh viễn ở bên người, dù cho người không cần ta, ta cũng sẽ đuổi theo người!”

Trái tim Cố Kiến Thâm run rẩy kịch liệt, không hề nói gì, cũng chẳng nói nên lời.

“Tin ta!” Thẩm Thanh Huyền dùng âm lượng chưa từng có mà nói, “Tin ta được không? Ta có thể, có thể bảo vệ người!”

Mọi việc đã tường, ảo ảnh tán tác như gương vỡ, biến mọi thứ thành mảnh nhỏ dưới ánh mặt trời, tốt đẹp và tàn khốc, từng mảnh từng lớp chất chồng lên nhau, không thể phân rõ đâu là đâu.

Tất cả chân tướng rốt cục đã sáng tỏ.

Năm đó xảy ra chuyện, Thẩm Thanh Huyền không ở đây, lúc ấy y đã hoàn toàn quên mất Cố Kiến Thâm, cho nên triệt để bỏ lỡ, nhưng sư phụ y chắc chắn hiểu rõ tình hình.

Hoặc nên nói là người biết chuyện duy nhất trên thế gian này, ngay cả Cố Kiến Thâm cũng quên, chỉ có phong chủ Thượng Tín.

Sau khi xảy ra chuyện, Cố Kiến Thâm tất nhiên lựa chọn gánh mọi trách nhiệm, hắn dùng máu mình miễn cưỡng cứu sống sư phụ trọng thương, lại

không cách nào cứu được các sư huynh đã sớm hồn lìa khỏi xác.

Người chứng kiến khi đó là phong chủ Thượng Tín, cũng là sư phụ của Thẩm Thanh Huyền.

Phong chủ Thượng Tín biết bí mật thân thể vạn huyết, đương nhiên đoán được đã xảy ra chuyện gì. Lão cũng tuyệt vọng, cũng thống khổ, cũng bị thương, song việc đã đến nước này, hối hận là việc vô ích nhất.

Cố Kiến Thâm nói với lão: “Phong chủ ... sau khi sư phụ ta tỉnh lại, xin hãy nói ông ấy biết ... là ta tẩu hỏa nhập ma giết bọn họ.”

Phong chủ Thượng Tín lòng như đao cắt, muốn mở miệng, vậy mà Cố Kiến Thâm đã trực tiếp quỳ xuống, trán đập trên đất: “Cầu xin ngài, sư phụ là phụ mẫu tái sinh của ta, ta không muốn một đời anh danh của ông ấy bị hủy, càng không mong ông tuổi già gánh chịu thống khổ này! Phong chủ, đệ tử cầu ngài, người tốt như sư phụ ta không nên đeo bêu danh này, ông ấy không nên!”

Phong chủ Thượng Tín nhìn thanh niên quỳ gối trước mắt: “Nhưng người ...”

Cố Kiến Thâm tỉnh táo dị thường: “Ngài yên tâm ... ta sẽ sống thật tốt, chỉ khi ta sống, sư phụ mới có thể hận ta, cố gắng tu hành, ta phải chờ ông tự tay đâm nghịch đồ.”

Phong chủ Thượng Tín thở dài, sau cùng không đành lòng làm trái tấm lòng chân thành này.

Hiện giờ mọi thứ đều thuyết phục.

Vì sao khi đó Cố Kiến Thâm có thể thoát khỏi Vạn Pháp tông, vượt qua Vọng Tẩn Tinh Hải, đến Tâm Vực? Bởi vì Phong chủ Thượng Tín giúp hắn.

Lão giúp hắn rời khỏi Vạn Pháp tông, phó thác cho một người bạn xưa, cũng chính là nghĩa phụ ở Tâm Vực của Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm tỉnh lại ở Tâm Vực đã quên hết chuyện liên quan đến phong chủ Thượng Đức.

Nghĩa phụ đau lòng việc hắn đã trải qua, không muốn hắn bị tâm ma vây khốn, cho nên phong ấn chuyện phát sinh ở Thượng Đức phong.

Từ đó về sau Cố Kiến Thâm liền trở thành phản đồ Vạn Pháp tông “tội ác tà trời”.

Cuối cùng hắn vẫn ứng với kiếp nạn của thân thể vạn huyết, trở thành kẻ lẻ loi.

Quên chí ái, quên chí thân, quên chí hữu.

(Quên người yêu, người thân, bạn thân)

Hắn cứ thế sống ở Tâm Vực trăm triệu năm, như lục bình không rễ, không biết bản thân thuộc về chốn nào.

Cho tới bây giờ, Thẩm Thanh Huyền rốt cục đã hiểu vì lẽ gì Cố Kiến Thâm không muốn phi thăng.

Sao hắn có thể hy vọng điều đó!

Trăm triệu năm qua, còn sống chính là thống khổ nặng nề nhất đối với hắn.

Thẩm Thanh Huyền vừa mở mắt liền rơi vào một vòng tay ấm áp, hơi thở nóng hổi của Cố Kiến Thâm phả trên cổ y: “Vất vả em rồi.”

Thẩm Thanh Huyền xoay người, dùng sức ôm hắn: “Xin lỗi.”

Ngược đã ghê ...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Đến, Há Mồm, Ăn Đường

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ mình quên hẳn đã lâu, vào thời khắc hẳn thống khổ nhất lại chẳng thể bầu bạn, thậm chí không hề biết gì ... trong lòng y vô cùng khó chịu.

Y càng muốn nói xin lỗi hẳn vì lại giẫm lên vết xe đổ trong ảo cảnh, rõ ràng đã hứa sẽ bảo vệ hẳn bình an, nhưng lại luôn để hẳn chịu đựng nỗi đau giằng xé hết lần này đến lần khác.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy rất khó chịu, tuy đã ra khỏi ảo cảnh, song vẫn chẳng thể thoát khỏi bầu không khí bi thương ấy.

Ngẫm lại Cố Kiến Thâm tuyệt vọng, ngẫm lại tội nghiệt không thuộc về mình mà hẳn phải gánh, ngẫm lại một mình hẳn mê man suốt trăm triệu năm qua ...

Thẩm Thanh Huyền tưởng như trái tim không còn thuộc về mình, đau đớn run rẩy tột cùng, miễn cưỡng đập nhưng lại ngọt ngào đắng chát, ngay cả hơi thở cũng mang theo mùi vị chua xót khó thể diễn tả thành lời.

“Được rồi mà.” Cố Kiến Thâm dùng chất giọng rất đổi dịu dàng dỗ dành y, “Ta không sao, đã qua lâu rồi.”

Quá khứ đã lâu thì thế nào? Thời gian có thể lắng đọng đau xót, nhưng không cách nào tiêu tan ... Bên ngoài tưởng đã không sao, nhưng nó giống như vết sẹo vĩnh viễn thối rửa, chỉ cần chạm vào sẽ đau đến nát lòng khoét xương.

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, Cố Kiến Thâm thở dài, hẩn ôm y, tuy không dùng sức nhưng vẫn cố gắng tìm cảm giác an lòng.

Hẩn nói: “Cảm ơn em đã để ta biết những việc này.”

Ký ức mất đi rốt cục trở lại, mặc dù quá khứ không mấy vui vẻ thì vẫn là một phần cuộc đời của hắn.

Hẩn không muốn quên sư phụ, sư huynh đã mất và cả Thượng Đức phong cho hắn ấm áp.

Tuy mất đi bọn họ rất thống khổ, nhưng hắn không nên quên, hắn phải tưởng niệm họ để tiếp tục sống.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng phắt đầu, nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của Cố Kiến Thâm, rõ ràng ngữ điệu nói chuyện thoải mái, ra vẻ không sao, nhưng thực tế lòng lại đau như cắt.

Sao có thể không đau? Xảy ra chuyện thế kia, một từ đau liệu có đủ hình dung không?

Thẩm Thanh Huyền đau đến nát lòng, thế rồi ôm mặt hôn lên môi hắn.

Không biết nên dùng ngôn từ gì để an ủi, y chỉ có thể dùng cách này để nhấm nháp nỗi đau của hắn.

Dù là một phần ngàn vạn cũng được, y muốn cảm nhận nó.

Cố Kiến Thâm ngẩn ra thấy rõ, song rất nhanh đã đảo khách thành chủ, dùng sức hôn trả lại y.

Đây không phải lần đầu họ hôn môi, nhưng tuyệt đối là lần không theo cách thức gì nhất, hắn hôn y, quấn quýt y, nhấm nháp y.

Cố Kiến Thâm không thể tiếp tục che giấu tâm trạng mình, cũng hết cách xem nhẹ bi thống sâu trong đáy lòng, hắn thậm chí khó thể tha thứ bản thân ...

Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được, chân chân thật thật cảm nhận được tâm trạng của hân.

Hân khó chịu rồi lại tự trách, y mặc hân hôn mặc hân đòi hỏi, thậm chí chủ động mở rộng thân thể trao trọn những gì hân muốn.

Khi hai người chặt chẽ kết hợp, ai nấy đều cảm nhận được khoái cảm khiến da đầu tê dại.

Dường như mất đi rồi cục tìm về; tựa như trái tim trống rỗng được lấp đầy; như thể sương mù trăm triệu năm tan đi, cuối cùng nhìn thấy người mình vẫn luôn mong ngóng đang ở bên cạnh.

Cổ Kiến Thâm không thể nhịn nổi, dán bên tai y nói: “Xin lỗi, có thể làm em đau.”

Thẩm Thanh Huyền không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể lắc đầu, dùng ánh mắt tràn đầy tin cậy nhìn hân, cổ vũ và cho hân ấm áp.

Trái tim Cổ Kiến Thâm đập mạnh, hoàn toàn không khống chế được.

Tâm trí hân trống rỗng, tạm thời buông xuống mọi thứ, chỉ biết đòi hỏi thân thể người mình yêu, khát vọng cực kỳ, và là duy nhất của đời này.

Hân muốn biết, muốn cảm nhận, hân càng muốn ...

Tình yêu của Thẩm Thanh Huyền.

Hai người hôn thiên ám địa mà triền miên, kết thúc rồi lại bắt đầu, bắt đầu và cứ tiếp tục, như một lửa nhân khô khát tìm được ốc đảo, hận không thể rót hết nước vào bụng, hận không thể ăn hết trái cây, hận không thể ẩn hết mọi hy vọng vào trong linh hồn!

Làm đến khi mệt mỏi, hai người ôm nhau ngủ, trăm triệu năm dài đằng đẳng, những năm tháng cô đơn lẻ loi, bọn họ rồi cục tìm về nhau, không còn tiếp tục sống một mình mờ mịt nữa.

Cố Kiến Thâm cẩn thận ôm y, dùng tầm mắt dịu dàng rửa tội y, dùng tình yêu tràn đầy rót vào y.

Thật tốt, gặp được em thật hạnh phúc.

Bằng không cả đời này của hần sẽ u ám cỡ nào? Cô lãnh nơi tạp dịch vì y mà nhìn thấy ánh sáng mặt trời; vẻ đẹp của Vạn Pháp tông vì y mà càng tỏa ra sắc thái rực rỡ.

Thử nghĩ nếu hần không gặp được y, cuộc đời hần hoặc đã sớm chấm dứt, hoặc vĩnh viễn lạc lõng trong cô tịch và thê lương.

Cố Kiến Thâm không kìm được hôn y, hôn vàng trán trắng nõn, hôn hàng mi mảnh mà dài, hôn hai gò má xinh đẹp, hôn đôi môi nhạt màu non mềm ...

Mọi thứ thuộc về y đều xinh đẹp, đều khiến hần si mê.

Nhận ra những cái hôn của hần, Thẩm Thanh Huyền nửa hé mắt nhìn: “Còn muốn ư?”

Chỉ ba chữ đã làm yết hầu Cố Kiến Thâm phát khô, như thể vừa uống đầy bụng nước giờ đã khô cạn một cách lạ kỳ.

Chẳng ngờ Thẩm Thanh Huyền ôm cổ hần nói: “Muốn thì làm đi.” Thân thể này của y đủ sức phụng bồi.

Cố Kiến Thâm cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên da thịt non mịn của y: Yêu tinh.

Thẩm Thanh Huyền bị đau, cau kinh nói: “Thuộc loài chó à?”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, liếm môi dưới rồi ám muội nói: “Thuộc về em.”

Nói xong liền đè lên.

Hai người trải qua thời gian bình thản không biết xấu hổ trên Vạn Tú sơn.

Dù sao nơi đây không có người ngoài, Thẩm Thanh Huyền dựng cấm chế, ai cũng đừng mong tiến vào, hai người họ muốn thì hôn môi, hôn xong lại làm chút việc ngọt ngào, tình yêu nồng đượm chỉ có thể thông qua cách nguyên thủy nhất truyền đạt cho nhau, tuy thô bạo nhưng lại thích thú vô cùng.

Nói đi nói lại, Cố Kiến Thâm hận không thể ngày nào cũng như thế, không có điểm cuối mới tốt.

Thẩm Thanh Huyền nhớ lại khổ đau mà hần đã chịu, thành ra càng dung túng hần vô độ, muốn thế nào thì thế ấy, chỉ cần Cố Kiến Thâm muốn, y đều chiều hần, chẳng hề khước từ.

Cõi lòng Cố Kiến Thâm ngọt như được bơi mật, mới đầu còn kìm nén, về sau ngày càng “được nước làm tới”.

Thẩm Thanh Huyền bị hần lấn qua lấn lại chịu không nổi, thở hổn hển nhìn hần: “Ngươi ...”

Cố Kiến Thâm ra vẻ đáng thương nhìn y, Thẩm Thanh Huyền liền mềm lòng.

Chín chín tám mươi một tư thế, Tôn chủ đại nhân lại được cảm nhận thêm lần nữa rồi.

Sau khi tỉnh táo lại, y không thể nuông chiều người này, vừa chiều sẽ một phát lên trời, cứ tiếp tục quấn nhau thế này thì dù thân thể hai người lợi hại cỡ nào cũng không chống đỡ nổi!

Cố Kiến Thâm lại bắt đầu xáp tới, Thẩm Thanh Huyền bọc mình chặt kín, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn hần: “Đủ rồi!”

Cố Kiến Thâm bị dáng vẻ này của y trêu cho ngứa ngáy: “Thế nào mới là đủ?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đừng ý thân thể tốt thì ...”

Cố Kiến Thâm cong mắt, giọng nói muốn bao nhiêu si mê thì có bấy nhiêu: “Sao thế? Sự thúc chịu không nổi?”

Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy một trận nhột nhạt chạy dọc từ tai xuống bên eo, mỗi nhử không ngồi dậy nổi.

Ngờ đâu người này lại dựa tới, cố ý gọi y: “Liên Hoa ca ca, em không muốn sao?”

Đại hỗn đản này! Đây là phạm quy! Nhất định phải bị nghiêm cấm!

Cố Kiến Thâm thấy y xuất thần, lập tức vươn tay kéo chặn, ôm người vào ngực mình.

Thẩm Thanh Huyền đỏ bừng cả mặt, muốn cự tuyệt rồi lại ra vẻ thích nhưng ngại, chọc cho Cố Kiến Thâm làm càng mạnh hơn.

Hôm sau, Cố Kiến Thâm tỉnh dậy phát hiện trên giường không có ai.

Chẳng qua hắn không gấp, vì vừa nhắm mắt, hắn đã biết người đang ở đâu.

Thẩm Thanh Huyền “bỏ nhà trốn đi”, nếu không trị người này, trăm ngàn năm sau y đều phải sống hư vô qua ngày ở trên giường!

Cố Kiến Thâm đi vào rừng Phượng Hoàng mộc, vừa nâng mắt liền bắt gặp nam tử thanh nhã trên thụ ốc dựng cao.

Y vận bạch y, dung mạo khuynh thành, thần thái lạnh lùng, nhưng nhìn kỹ có thể thấy giữa khóe mắt đuôi mày có nét cười nhàn nhạt.

Nụ cười này như hoa nhỏ xinh đẹp nở rộ trên hàn sơn, mềm mại yếu ớt rồi lại khiến người yêu thương.

Cố Kiến Thâm rung động không thôi, bước về phía y.

Hắn vừa tới gần, Thăm Thanh Huyền bèn trừng hắn: “Chúng nó đều bị người dọa rồi.”

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn, phát hiện mấy tiểu chim non kia đã có thể rời ổ, có lẽ Thăm Thanh Huyền cho chúng nó ăn, cho nên mấy tiểu tử vàng rực mới nhảy nhót đằng kia, cực kỳ dính người.

Cố Kiến Thâm duỗi tay muốn tóm một nhóc, nào ngờ mấy con chíp béo này sợ hắn, chạy như ong vỡ tổ về phía Thăm Thanh Huyền, lú lú bên chân y cầu ôm ôm.

Thăm Thanh Huyền nhất thời mày mặt hớn hở, xoay người ôm đàn nhóc này lên, dỗ từng đứa: “Không sao, không sao đâu, hắn không phải người xấu.”

Cố Kiến Thâm thấy lòng chua phát tợn, đám chíp mập này dám tranh sủng với hắn, chờ lớn lên ta nướng thịt các người!

Thăm Thanh Huyền hiển nhiên rất thích đám nhóc này, dịu giọng dỗ dành nửa ngày, còn lấy đồ ăn cho chúng nó.

Đám chíp mập này cực tham ăn, vì miếng ăn mà vứt bỏ bản tính, quần quýt người đứng đầu Thiên Đạo mà chúng nên e sợ.

May mà chíp mập còn nhỏ, ăn uống no đủ đã muốn ngủ, không bao lâu thì cuộn thành quả cầu vàng mà thêm thiếp.

Thăm Thanh Huyền nhìn không chớp mắt, nói thẳng: “Thật đáng yêu, sao chúng nó lại đáng yêu đến vậy!”

Đế tôn đại nhân ăn giấm chua của chim xoay mặt y qua hỏi: “Còn ta thì sao?”

Thăm Thanh Huyền sửng sốt.

Cố Kiến Thâm nhìn y chòng chọc.

Sau một hồi lâu Thẩm Thanh Huyền mới cười tíu mắt: “Àm ỉ gì đó!”

Cố Kiến Thâm không ừ hử gì.

Thẩm Thanh Huyền dờ khóc dờ cười: “Giấm chua của mấy con chim non mà người cũng ăn hả?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Lỡ như sau này chúng trưởng thành ...”

Thẩm Thanh Huyền ngó ra: “Bọn nó còn có thể biến thành người?”

Hay rồi ... giấm trắng năm xưa đã thăng cấp lên thành lão giấm chua!

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục truy vấn: “Bọn chúng biến thành người trông thế nào, tóc vàng? Mắt vàng? Rồi mặc một thân xiêm y vàng rực?” Thử tưởng tượng, Tôn chủ đại nhân đã thấy hứng thú quá chừng.

Cố Kiến Thâm: “...”

Lão giấm chua năm xưa đổ một phát rải mùi chua khắp cả giới tu chân!

Thẩm Thanh Huyền hắng giọng: “Được rồi, ta quá chẳng tưởng tượng chút thôi mà ...”

“Nghĩ cũng không cho nghĩ.”

“Ừ ừ,” Thẩm Thanh Huyền nói: “Không nghĩ.”

Cố Kiến Thâm vẫn thấy lo lắng, song hắn không biết nên nói thêm gì ...

Nói không được thì thôi, hắn liền hôn Thẩm Thanh Huyền, đẩy người ngã lên nhà gỗ.

Thẩm Thanh Huyền sợ hãi thốt lên: “Đừng ... đừng ở đây ...”

Cố Kiến Thâm vung tay áo, một trận gió nổi lên cuồn cuộn, Phượng Hoàng mộc đón gió lay động, từng tảng lá đỏ bay xuống như mưa rơi, thoáng

chốc hấp dẫn tầm mắt Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn đến gần ngơ, Cố Kiến Thâm cũng ngăm đến sững sờ.

Tuy hắc không còn để ý màu đỏ như trước, nhưng cũng không tính là thích, vậy mà giờ khắc này nhìn Thẩm Thanh Huyền nằm giữa tảng lớn đỏ tươi, trái tim đã đập cực nhanh.

Y trắng tinh khôi, xen lẫn lá đỏ, tương phản cực lớn so ra còn mỹ lệ kinh người.

Cố Kiến Thâm càng thêm rung động là ...

Màu đỏ là hắc, màu trắng là Thẩm Thanh Huyền, mà khoảnh khắc này, màu đỏ hoàn toàn chiếm được màu trắng.

Hắc hoàn toàn có được Thẩm Thanh Huyền.

Từ tâm đến thân, y thuộc về hắc, hoàn toàn thuộc về hắc.

Nỗi vui sướng lớn lao chiếm lấp khoang ngực, trên thảm lá đỏ xinh đẹp, Cố Kiến Thâm trao từng nụ hôn với người trong lòng.

Thẩm Thanh Huyền tình trong như đã mặt ngoài còn e, cuối cùng chiều theo, rồi chê cười hắc: “Đường đường Đế tôn tâm vực, thế mà ghen với cả mấy con chim.”

Cố Kiến Thâm hôn y, ấp úng nói: “Còn không phải do năm đó em vì đôi mắt ta ...”

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ: “Người cho rằng ta chỉ thích vẻ ngoài của người thôi à?”

Y vừa dứt lời, Cố Kiến Thâm liền biến thành tóc đen mắt lam, là ngoại hình Thanh Thâm trước đó.

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, chậm rãi nói: “Ày ... thật xấu.”

Đế tôn đại nhân: Tức, không muốn nói chuyện!

Song rất nhanh Thẩm Thanh Huyền đã nói tiếp: “Nhưng ta vẫn rất thích.”

Quy luật tuần hoàn, ngược nhân vật chính xong thì tới ngược cầu độc giả

...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Mỹ Nhân Của Đế Tôn

Để chứng tỏ mình thích thật, Thẩm Thanh Huyền còn rướn người lên hôn hấn.

Trong lòng Cố Kiến Thâm ngọt ngào, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Có phải miễn cưỡng quá không?”

Thẩm Thanh Huyền rất biết hy sinh vì toàn cục: “Không hề!”

Giọng Cố Kiến Thâm trầm hơn: “VẬY ... hôn miếng nữa?”

Thẩm Thanh Huyền lập tức lòi đuôi: “Khụ ...”

Cố Kiến Thâm lại tức, hấn duỗi tay kéo người qua, hôn lung ta lung tung.

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ chột dạ, mặc hấn hôn một hồi mới biện bạch: “Ta chẳng qua thích con người thật của ngươi.”

Ừ ... Cố Kiến Thâm chân thật là tóc đỏ mắt đỏ.

— Tôn chủ đại nhân nói đúng tới mức không sai một lỗi.

Cố Kiến Thâm nói: “VẬY nếu thật sự có người tóc vàng mắt vàng ...”

Thẩm Thanh Huyền lập tức sáng mắt: “Kim phượng này hóa người được hả?”

Cố Kiến Thâm bực mình, lại cắn y một phát: “Không thể!” Ai cũng đừng mong hóa thành người trước mặt y!

Thẩm Thanh Huyền vội vàng đỡ hân: “Được rồi, ta chỉ thích người, chỉ thích Cố Kiến Thâm.”

Cố Kiến Thâm vẫn thấy không cam lòng, đáng tiếc hân không có cách nào. Để Tiểu Kim xuất hiện trước mặt y? Tuyệt đối không được! Khổ nỗi ngoại hình trời sinh mình là như vậy, Thẩm Thanh Huyền thích thì thích thật, nhưng trước khi thích con người hân thì đi thích mắt hân trước.

Ngẫm lại đã thấy phiền lòng, Cố Kiến Thâm đành phải làm chút chuyện khiến mình thoải mái.

Hai người ở trên Phượng Hoàng một ngọt ngào một thời gian.

Từ lúc “đấu đá với nhau” cả hai đã cảm thấy hứng thú, hiện giờ tâm ý tương thông thì lại càng ân ái lạ thường, chỉ nhìn đối phương đã thấy hạnh phúc vô vàn.

Hơn nữa cả hai đều có suy nghĩ muốn bồi thường, bỏ lỡ thật lâu, tình yêu trăm triệu năm phải cần thời gian rất dài để bù đắp.

Nửa năm sau, bên Cố Kiến Thâm xảy ra chuyện.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người có việc thì đi đi.”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Thẩm Thanh Huyền cố ý trêu hân: “Phải quay về Duy Tâm cung sao, ta về cùng người nhé?”

Hiện giờ biết được sở thích của Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền đã sớm biết Duy Tâm cung nhất định không phải được xây từ kim hồng ngọc.

Cố Kiến Thâm do dự, Duy Tâm cung mới chưa xây xong, lúc này đưa Thẩm Thanh Huyền về liền lòi, nhưng không dẫn y về thì hân chẳng nở xa y, một cái chớp mắt cũng không chịu.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắc như thế liền bật cười thành tiếng: “Được rồi, mặc kệ Duy Tâm cung ra sao ta đều thích, mang ta đi xem đi.”

Cố Kiến Thâm sững sốt.

Thẩm Thanh Huyền đưa tay chột hắc: “Tên lừa đảo.”

Cố Kiến Thâm cầm đầu ngón tay trắng tuyết của y, mắt nhìn y không chớp.

Thẩm Thanh Huyền hôn hắc, bảo: “Mang ta đến Duy Tâm cung chân chính, ta muốn xem nơi người ở mấy ngàn năm kia.”

Hiếu được ý y, cả lòng Cố Kiến Thâm nhất thời nóng bỏng, hắc gọi y: “Liên Hoa ...”

Thẩm Thanh Huyền thấy hơi ngượng: “Có đi không?”

Cố Kiến Thâm dùng một tay ôm người: “Đi.”

Duy Tâm cung chân chính, nhà của Cố Kiến Thâm ở Tâm Vực, nơi hắc dừng chân thật lâu sau khi mất đi hết thủy.

Thẩm Thanh Huyền muốn xem, hắc tất nhiên cho y xem, bởi vì đó là nơi con tim hắc trống vắng mấy nghìn năm, cũng là nơi ở tạm trú cho một linh hồn bàng hoàng.

Thẩm Thanh Huyền tới đó, như thể hoàn toàn tiếp nhận hắc.

Hai người qua đó quá chẳng chỉ là chuyện trong chớp mắt, trước khi đi Thẩm Thanh Huyền bảo: “Ta vẫn nên che lấp chút đã.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao.”

Thẩm Thanh Huyền bèn trừng hắc: “Nhưng ta có sao!”

Hơn nữa người ở Tâm Vực cũng “có sao”, y cứ công khai trắng trợn theo Cố Kiến Thâm vào cung, chỉ sợ cả Tâm Vực đều bùng nổ.

Lo cho “người một nhà” sau này, Thẩm Thanh Huyền phải thông cảm cho trái tim nhỏ bé của bọn họ chứ.

Thẩm Thanh Huyền không hề làm gì, chỉ mang mạng che chắn dung mạo.

Chẳng qua mạng che mặt này khá lợi hại, trái mắt khắp giới tu chân, ngoại trừ Cố Kiến Thâm, không ai có thể xuyên qua thấy được dung mạo y.

Cố Kiến Thâm thấy tri kỉ vạn phần, thậm chí còn vui vẻ: Khắp thiên hạ chỉ có hãn mới nhìn thấy y, ngẫm lại thỏa mãn biết chừng nào.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, song khi thực sự nhìn thấy Duy Tâm cung, Thẩm Thanh Huyền vẫn khó nén thái độ thất vọng.

Khách quan mà nói, ngoại trừ thẩm mỹ cực kỳ khác người của Thẩm Thanh Huyền, người bình thường đều bị tòa cung điện này mê hoặc muốn mù con mắt.

Ít nhất cả Tâm Vực đều tôn sùng Duy Tâm cung là báu vật, nghe nói Cố Kiến Thâm muốn trùng kiến cung điện, vô số người đồn dập dăng tấu trần tình, vừa nói vừa xúc động nước mắt giàn giụa.

Đây là kiến trúc đáng tự hào của Tâm Vực, là cung điện đẹp nhất của Tâm Vực, là nơi người Tâm Vực hướng về ...

Vậy mà bây giờ, không khác gì tháo dỡ Cố Cung, phá tan Nhà Trắng, chôn vô số bom đếm không hết dưới viện bảo tàng Lourve ...

Nhóm lão bách tính sao có thể không đau đớn!

Thẩm Thanh Huyền chinh đốn tâm tình, khen: “Rất ... rất đẹp.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên nghe ra y trái lương tâm, có điều hắn vẫn rất cao hứng.

Ở chung lâu dài, hắn càng hiểu Thâm Thanh Huyền, không kể tới mấy năm trước, hiện giờ y có địa vị cao, trải mắt khắp giới tu chân không ai có thể miễn cưỡng y, song hiện giờ y lại cố ép bản thân, vì hắn mà miễn cưỡng mình.

Nếu không đặt hắn vào lòng, sao y làm được tới vậy?

Cố Kiến Thâm ngọt ngào trong lòng, lại nói: “Không sao, ta biết em không thích, cung điện mới đang xây, đến lúc đó ...”

Thâm Thanh Huyền lập tức nhìn hắn: “Sao phải xây cung mới?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta đã hứa cho em kim hồng ngọc ...”

Thâm Thanh Huyền nói: “Vậy nơi này phải làm sao?”

Cố Kiến Thâm sửng sốt.

Thâm Thanh Huyền thế mà bảo: “Nó bầu bạn cùng người mấy ngàn năm, người lại muốn bỏ nó ư?”

Cố Kiến Thâm nhất thời không biết nên nói gì ...

Thâm Thanh Huyền lại nói: “Ta đã nói với người chân chính ở mới là cái ta thích. Ta muốn ngắm kĩ nó, cũng sẽ quý trọng nó.” Dù rằng nó quá xấu ... nhưng có xấu thế nào cũng không sánh bằng Vạn Tú sơn, mặc dù y thích đồ vàng, nhưng sợ phụ để Vạn Tú sơn lại cho y, bất kể ra sao y cũng sẽ không vứt bỏ.

Cố Kiến Thâm bất ngờ không kịp phòng bị ngọt đầy cả lòng, nhin không được cầm tay y nói: “Không có gì ... Ta sẽ không bỏ nó, cung điện mới vẫn xây, xem nó là tân gia của chúng ta.”

Thẩm Thanh Huyền động lòng, tân gia ... Y quay đầu nhìn Cố Kiến Thâm: “Người thật sự có nhiều kim hồng ngọc vậy à?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Có.” Dù sao cũng làm Đế tôn đã lâu, hẳn thật sự có ... ờm ... vô cùng có ... tiền.

Thẩm Thanh Huyền cong tí mắt: “Sau này dẫn ta đi xem, nếu là nhà chung của hai chúng ta, ta phải góp một phần công sức mới được.”

Nhà chung ... trái tim Cố Kiến Thâm run rẩy, hỏi y: “Em muốn góp sức thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người bỏ nguyên liệu ta ra thiết kế, xây xong đảm bảo người thích!”

Cố Kiến Thâm lại bị ngọt tiếp, trái tim hẳn vừa ấm vừa mềm, tất cả đều là dịch mật, uyển chuyển triền miên làm hẳn chỉ muốn ... Hẳn nhịn không được nói: “Em có muốn đến xem tấm điện của ta không?”

Thẩm Thanh Huyền không hề phòng bị, còn tưởng trong cung điện hẳn có đồ tốt, thành thử đáp: “Được.”

Cố Kiến Thâm nắm tay y trực tiếp dắt vào trong điện, Thẩm Thanh Huyền tò mò hỏi: “Sao thế? Chỗ người giấu bảo bối gì à?”

Cố Kiến Thâm nói: “Trước kia không có, nhưng giờ có.”

Bảo bối quan trọng nhất, bảo bối trên đầu quả tim hẳn, Cố Kiến Thâm lập tức dè người lên giường.

Thẩm Thanh Huyền trợn to mắt: “Người ...”

“Liên Hoa ca ca ...” Cố Kiến Thâm hôn y, “Em câu dẫn ta như vậy, ta thật sự chịu không nổi.”

“Ai ... ai thèm câu dẫn người!”

“Từng câu từng chữ, từng cái nhăn mày, mỗi một nụ cười, nhất cử nhất động ...” Cố Kiến Thâm thở vào vành tai y, “Đều đang câu dẫn ta.”

Thẩm Thanh Huyền tức giận, rất muốn đánh chết tên hỗn đản này!

Chẳng qua cũng chỉ nghĩ vậy thôi, nếu muốn y đương nhiên phản kháng được, ngặt nỗi đây là người y đặt trên đầu quả tim, một lòng hướng về, muốn dung túng hẳn vô hạn.

Vì vậy ... lại bị lật chần đo, tắt ánh nến.

“Duy Tâm cung” rất cảm động, hay tin chủ nhân tội nghiệp rốt cục có “vợ”, phải nói đáng mừng vô cùng!

Thẩm Thanh Huyền làm ỗ trong Duy Tâm cung suốt nửa tháng, nghiêm túc quan sát nơi này, cũng đi tham quan chung quanh một lần ...

Cố Kiến Thâm thỉnh thoảng đi cùng y, thấy nơi nào quen thuộc, hoài niệm chuyện xưa thì kể y nghe.

Thẩm Thanh Huyền lắng nghe rất nghiêm túc, vì y muốn biết khi mình bỏ lỡ, Cố Kiến Thâm đã trải qua cuộc sống thế nào.

Biết hẳn sống tốt, y có thể yên tâm phần nào.

Tin tức Đế tôn sủng hạnh một “mỹ nhân” được lan truyền nhanh chóng, không biết do người hầu nào ở Duy Tâm cung truyền ra, sau đó người bắt gặp ngày càng nhiều, “bát quái” ngày càng phong phú, mới qua nửa tháng đã ra lò mấy chục phiên bản, phát hành ra ngoài đều là các loại sách mặc sức tưởng tượng!

Có người nói: “Mỹ nhân kia đẹp lắm! Đế tôn yêu cực kỳ, không liếc nhìn thêm bất luận kẻ nào!”

Lại có người bảo: “Mỹ nhân kia tốt vô cùng! Tính tình dịu dàng, phẩm hạnh hiền lành, lấy lễ đối đãi với người hầu trong cung!”

Đương nhiên còn có người nói: “Mỹ nhân kia là đầu quả tim của Đế tôn, cung điện mới đang khởi công chính là xây cho y!”

Lời đồn nhảm nhí ra một loạt, có không ít đại thần trọng tướng nghị luận sôi nổi, khá là tán thành.

Trên cơ bản ngôn luận toàn là lời hay, nào là khen mỹ nhân, hoặc khen Đế tôn tình thâm ... Đặc biệt sau khi nghe nói Đế tôn không dời cung điện, lại khen ngợi hết lời ... hận không thể khen ra hoa.

Chủ yếu là do đến giờ Cố Kiến Thâm luôn “giữ mình trong sạch”, người Tâm Vực đều cho rằng Đế tôn nhà mình không thể phi thăng, nguyên nhân lớn nhất ở đây, cho nên hy vọng hẳn có thể “tùy tâm sở dục”, vẫn đình đại đạo.

May mà Thẩm Thanh Huyền che mặt, bằng không biết được mỹ nhân này là Liên Hoa Tôn chủ mà họ hận đến nghiến răng nghiến lợi ... ờm ...

Hình ảnh đẹp quá, không dám tưởng tượng.

Bên ngoài đã vậy, vậy mà hai vị đại lão ở Duy Tâm cung không hề để ý, đạo này Cố Kiến Thâm rất bận, Thẩm Thanh Huyền thành người rảnh rỗi, thế là lại vẽ tranh thiết kế.

Y vẽ vô cùng tập trung và cũng rất dụng tâm, các đại sư phụ trách tu kiến cung điện đều khen không dứt miệng.

Cố Kiến Thâm thấy y như thế chỉ thấy rất đổi ấm áp.

Y đang cố gắng vì ngôi nhà của họ, vì nhà chung của cả hai mà nỗ lực.

Cố Kiến Thâm rất cảm động, lại nhìn ngọc giản màu đỏ, nhin không được nhúu chặt mi tâm.

Lần này hai người không hề nhắc một chữ tới ngọc giản.

Song trên thực tế hai người đều rõ ... Cố Kiến Thâm hiểu, Thẩm Thanh Huyền cũng rõ ràng.

Nhiệm vụ kia vĩnh viễn là một cây gai.

“Hai mươi lăm, khiến Cố Kiến Thâm tin tưởng người.” Vẫn luôn sáng.

Ảo cảnh chấm dứt, khúc mắc cõi bỏ, quá khứ mất đi đã tìm về, hai người chân chính tâm ý tương thông.

Nhưng hàng chữ này vẫn luôn sáng.

Cố Kiến Thâm không dám nhắc, hắn không biết Thẩm Thanh Huyền thấy điều này sẽ có tâm trạng gì, thế nhưng hắn không biết nên làm gì mới đúng.

Yêu Thẩm Thanh Huyền không? Hắn yêu y chứ, yêu đến tận xương tủy.

Tin Thẩm Thanh Huyền không? Hắn cảm thấy mình tin, trừ y ra, thế gian này còn ai có thể lo lắng cho hắn như thế.

Song nhiệm vụ trên ngọc giản vẫn cứ sáng.

Hiện giờ bọn họ đều rõ, có đôi khi ngọc giản còn hiểu họ hơn chính mình.

Sáng chính là sáng, chưa tắt đại biểu vẫn chưa xong.

Hắn không tin Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm nhiệm vụ này, trong lòng bất an dày đặc.

Sâu trong viên kẹo ngọt ngào cất giấu độc dược, làm sao hắn có thể an tâm!

Ngược lại Thẩm Thanh Huyền rất bình tĩnh, phải nói là bình tĩnh hơn Cố Kiến Thâm nhiều lắm.

Vì vừa ra khỏi ảo cảnh, chuyện đầu tiên sau khi Thẩm Thanh Huyền tỉnh lại chính là xem xét ngọc giản.

Thấy “hai mươi lăm, khiến Cố Kiến Thâm tin tưởng người” vẫn sáng, y cũng chẳng ngạc nhiên, trái lại càng đau lòng hơn.

Y rất cục hiểu được hàm nghĩa của nhiệm vụ này, cũng biết được nguyên do.

Không phải Cố Kiến Thâm không muốn tin y, mà là ngay cả hãn cũng không tin bản thân.

Một người đến cả mình cũng không tin thì nói gì đi tin người khác.

Cuộc tao ngộ đó khiến hãn không tin nhất là thiên trường địa cửu, nhưng lại khát vọng được lâu dài mãi mãi.

Thượng Đức phong tốt thế kia, các sư huynh tốt thế kia, mọi thứ tốt thế kia đều trở thành hư vô trong thoáng chốc.

Còn gì đáng để tin nữa?

Ngay cả Cố Kiến Thâm cũng không biết mấu chốt nằm ở đâu.

Nhưng ... Thẩm Thanh Huyền lại biết.

Y không vì ngọc giản, không vì phi thăng, mà là vì hãn.

Y muốn cho hãn hiểu, y mạnh mẽ hơn bất luận kẻ nào, cho nên chuyện mọi người không làm được, y lại có khả năng thực hiện.

Y sẽ khiến Cố Kiến Thâm tin tưởng y.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Là Tình Cảm Chân Thành, Người Cho Hẳn Tình Yêu Thật Sự.

Thẩm Thanh Huyền ở Duy Tâm cung vô cùng thích ý, thực ra chỉ cần y muốn, trên đời này không có nơi nào có thể khiến y không thoải mái.

Cổ Kiến Thâm trải qua những tháng ngày giống như thần tiên vậy: Người thương ở nơi mình quen thuộc, đưa mắt là có thể nhìn, đưa tay là có thể chạm, còn gì khiến người hạnh phúc hơn nữa?

Quan trọng hơn, người thương cũng yêu hẳn, hai người ở bên nhau, nồng tình mật ý đến độ cả Duy Tâm cung đều tản ra hương vị ngọt ngào.

Các đại thần xuất nhập cung gần đây đều tỏ vẻ đau răng, cổ họng thật tê —— ai bảo ngọt quá chi.

Loạn Ứng trước đó tẩu hỏa nhập ma đã bình yên vô sự, khi hẳn xuất nhập Duy Tâm cung, Thẩm Thanh Huyền có lưu ý thử, không thấy tiểu đồ đệ hỗn đản ở bên cạnh hẳn đâu.

Y rất hứng thú với người tên Loạn Ứng này, chờ cơ hội tiếp cận xem sao.

Đứa nhỏ này vậy mà rất quy củ, vì biết thân phận y đặc thù, cho nên nhìn không chớp mắt, nói chuyện khách khí lễ độ, không hề vượt giới hạn.

Thẩm Thanh Huyền âm thầm quan sát, cảm thấy tính cách Loạn Ứng thuộc kiểu Mộc Huân chán nhất —— “cứng nhắc vô vị”, theo lý thuyết Mộc Huân sẽ không tiếp cận hẳn, sao lại liên lụy sâu thế kia?

Y vừa nảy sinh ý định, thần thức lập tức tản ra, ban đầu cứ tưởng sẽ không tóm được tung tích đồ đệ nhà mình, thế mà lại tìm thấy thật.

Thoáng tra xét, trái tim Thẩm Thanh Huyền đột nhiên co thắt, tiểu tử này rốt cục xảy ra chuyện gì!

Y bật người đứng dậy, Cố Kiến Thâm đúng lúc trở về, thấy sắc mặt của y bèn hỏi: “Sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta ra ngoài một lát.”

Cố Kiến Thâm nói: “Cần ta hỗ trợ không?”

Thẩm Thanh Huyền sợ hãi lo nên giải thích: “Tiểu đồ đệ kia của ta không biết bị gì mà linh điền hủy sạch, bị thương rất nặng, ta đi xem.”

“Linh điền hủy sạch?” Cố Kiến Thâm trầm ngâm nói, “Thánh nhân Khinh Nhiễm đã thành thánh, sao lại ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta cũng không rõ.”

Y ngáp ngừng rồi bảo: “Lần trước Loạn Ưng tẩu hỏa nhập ma, ta đã phát hiện linh điền y có vấn đề, không ngờ hiện giờ lại chuyển biến xấu thành như vậy.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta đi cùng em.”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Một mình ta đi được rồi, từ nhỏ tính y đã kiêu, không chấp nhận để ai thấy y chật vật.”

Cố Kiến Thâm nắm tay y nói: “Đừng lo lắng, có việc thì gọi ta.”

Thẩm Thanh Huyền thấy trong lòng ấm áp, nói: “Có thể có chuyện gì? Dù bản thân y muốn chết, ta cũng có thể khiến y sống lại.”

Cố Kiến Thâm ngẫm lại bản lĩnh của y, cười nói: “Cũng phải.”

Thế là Thẩm Thanh Huyền rời đi.

Khi tìm thấy Mộc Huân, y phát hiện người này còn có sức bầy trận, mê trận bên ngoài rất mạnh, người bình thường không xông vào được.

Đương nhiên không ngăn được Thẩm Thanh Huyền, y đưa tay vẽ vẽ liền thấy được nguyên trạng.

Đây là một nơi phế tích, trên ngói vỡ tường đổ ngập tràn sương tuyết, gió lạnh gào thét, lớp tuyết mỏng bị nhấc lên, lộ ra một đồng hỗn độn.

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt mi tâm, tới trước mặt Mộc Huân đang dựa cột.

Tiểu đồ đệ này của y bình thường rất nổi bật, một đôi mắt hoa đào, môi mỏng hơi lạnh, khi không cười trông cương quyết, mà cười thì rất chi là đa tình.

Trời sinh là bộ đáng bạc tình lang bạt nhân gian, hiện giờ lại biến bản thân thành đáng vẻ này.

Mộc Huân nhận ra có người tới đây, bất thành linh mở to mắt, toàn thân đề phòng.

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh một tiếng.

Nâng mắt nhìn thấy dung mạo quen thuộc, thân thể Mộc Huân lập tức cứng đờ, rất nhanh lại cup mắt, thu lại bất an nơi đáy mắt.

Tiểu tử thôi, Thẩm Thanh Huyền rất muốn cho y một cước.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thanh Huyền hỏi.

Mộc Huân không ừ hử tiếng nào.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chán sống rồi?” Bị thương thế kia, may mà y thành thánh, bằng không đã sớm chết bao nhiêu lần.

Mộc Huân không nói gì, cũng không nhìn Thẩm Thanh Huyền, hết như hòa làm một thể cùng sương tuyết chung quanh.

Thẩm Thanh Huyền duỗi tay, một luồng hào quang xanh biếc dâng lên, y muốn chữa thương cho Mộc Huân, cuối cùng Mộc Huân cũng mở miệng: “Sư phụ ...”

Thẩm Thanh Huyền tưởng y muốn nói chuyện đàng hoàng, ngờ đâu người này lại trả cho y một câu, “Ngài mặc kệ ta đi.”

Gì mà mặc kệ y? Thật sự sống đủ rồi?”

Tầm mắt Thẩm Thanh Huyền lạnh xuống: “Người muốn chết thì chết cho lưu loát chút, đừng để ta nhìn thấy!”

Mộc Huân nhú mày, tính cách cao ngạo bất tuân xưa kia giờ đây chỉ còn lại suy sụp tinh thần, y thấp giọng nói: “... Là đệ tử bất hiếu.”

Thẩm Thanh Huyền đẩy quả cầu ánh sáng về phía Mộc Huân.

Vốn có thể nhẹ nhàng chữa thương cho y, nhưng thấy y như vậy Thẩm Thanh Huyền lại tức, sau cùng chẳng thể nào dịu dàng nổi.

Y có bản lĩnh chà đạp linh điền mình, thì chắc cũng chẳng sợ đau đâu.

Nhưng thực chất sao có thể không sợ đau? Linh điền tác động kinh mạch toàn thân tu sĩ, bị thương phần nào đều sẽ thấy đau đớn, như Mộc Huân đây đã là đau đớn cực kỳ.

Tuy động tác Thẩm Thanh Huyền thô bạo, chứ thực ra vẫn đau lòng y.

Thấy y cắn môi dưới, đánh chết không rên, Thẩm Thanh Huyền lại mềm lòng, động tác thả nhẹ, giọng nói không còn lạnh băng như trước: “Mặc dù ta không biết người đã trải qua chuyện gì, nhưng ta cũng coi như nửa phụ mẫu của người, người chà đạp bản thân như thế có từng nghĩ tới cảm nhận của ta không?”

Con người trống rỗng của Mộc Huân dần dần hiện ánh sáng, y ngập ngừng, giọng nói đầy áy náy: “Xin lỗi.”

“Tại sao nói xin lỗi với ta?” Thấm Thanh Huyền vừa tức vừa giận, thực sự không rõ hỗn đản này đang suy nghĩ gì.

Mộc Huân không nói gì nữa, Thấm Thanh Huyền cũng bắt đầu tập trung chữa thương cho y.

Lần này Mộc Huân chán sống thật, chính là kiểu muốn chết kia, nếu không có sư phụ là Thấm Thanh Huyền thì đã chết thật rồi.

Nhưng dù là Thấm Thanh Huyền, chữa thương cho y cũng mất tinh thần rất lớn.

Linh điền thành thánh không thể so với người bình thường, sức để Thấm Thanh Huyền cứu một mình y còn chẳng thoải mái bằng phục hồi nửa toàn thành trì năm đó.

Khoảng bảy ngày sau, Mộc Huân đã không còn gì đáng ngại.

Trán Thấm Thanh Huyền rịn một lớp mồ hôi mỏng, thấy người đã ngủ thì yên tâm hơn nhiều.

Xem tình hình này, y phải hôn mê ít nhất mấy tháng.

Nơi gió lạnh này không thích hợp để tu dưỡng, cứ vậy mà đưa về Vạn Tú sơn thì Thấm Thanh Huyền không an lòng nổi, thế là ... Thấm Thanh Huyền dứt khoát dẫn y về Duy Tâm cung.

Cố Kiến Thâm tất nhiên dàn xếp ổn thỏa ... Ủm, đồ đệ của Thấm Thanh Huyền chính là đồ đệ của hắn, trước kia rất không thích Mộc Huân, nhưng mà giờ trông không còn đáng ghét nữa.

Cố Kiến Thâm hỏi: “Y làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ai biết? Lớn rồi, vì chút chuyện mà nháo sống nháo chết, đúng là có tiền đồ.”

Cố Kiến Thâm nói: “Coi chừng không phải việc nhỏ, chờ y tỉnh em đi trấn an thử xem.”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Tiểu tử này miệng y hết trai ngậm ngọc, đừng nói trấn an y, sợ là người trấn an tức chết trước rồi.”

Cố Kiến Thâm chỉ có thể an ủi: “Em cũng đừng nghĩ nhiều, không sao đâu.”

Kỳ thật Thẩm Thanh Huyền lo lắng. Y chỉ mạnh miệng vậy thôi, suy cho cùng y có mỗi ba đứa đồ đệ này, tuy sau khi thành thánh không đứa nào ở cùng y nữa, nhưng đã nuôi nhiều năm, mất biết bao tâm huyết, nói không thêm để ý tất nhiên là giả.

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài: “Ta có nghĩ nhiều cũng vô dụng, chẳng còn là trẻ con nữa, có quản cũng không quản được.”

Cố Kiến Thâm bật cười.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Cười cái gì.”

Cố Kiến Thâm nắm tay y nói: “Chúng mình có giống lão phu lão thê lo cho tương lai con nhỏ không?”

Thẩm Thanh Huyền bèn nguýt hắn, Cố Kiến Thâm còn tưởng y trách hắn hồ ngôn loạn ngữ, nào ngờ Thẩm Thanh Huyền nói: “Gì mà lão phu lão thê? Rõ ràng là lão phu lão phu.”

Ý cười nơi khóe miệng Cố Kiến Thâm càng sâu, Thẩm Thanh Huyền nhìn mà thích vô cùng, thành thử nhoài qua hôn hắn mấy cái.

Y vừa hôn Cố Kiến Thâm liền đảo khách thành chủ, mặc sức hôn y.

Lại qua mấy ngày, tình trạng Mộc Huân hoàn toàn ổn định, nhưng vẫn cần tĩnh dưỡng.

Thẩm Thanh Huyền sợ y tình lại âm ỉ, dứt khoát cho y ngủ tiếp, khi nào thân thể “ngủ” khỏe rồi thì lúc đó mới cho tỉnh.

Y dành thời gian về Vạn Tú sơn, bảo là đi lấy thuốc cho Mộc Huân, nhưng thực tế là đi tìm Diệp Trạm.

Diệp Trạm là fan cuồng hàng đầu của Tôn chủ đại nhân, làm việc lưu loát chu đáo, chuyện y phân phó trước đó hẳn đã giải quyết xong.

Diệp Trạm cẩn thận lấy vật trong ngực ra, cung kính dâng bằng hai tay.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chú, rồi lại phiền lòng xen lẫn cảm khái.

Chuyện xảy ra trong ảo cảnh vẫn còn rõ ràng trước mắt, nhưng thế sự xoay vần, từ lâu đã cảnh còn người mất.

Thẩm Thanh Huyền nhận lấy rồi nói: “Người vất vả rồi.”

Diệp Trạm thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: “Có thể san sẻ vì Tôn chủ là may mắn của đệ tử!”

Thẩm Thanh Huyền đưa bình ngọc cho hắn: “Cứ cách một khoảng dùng một viên, vô cùng hữu ích với tu vi ngươi.”

Đôi mắt Diệp Trạm sáng lên, rồi lại cúi nệ mà rằng: “Tôn chủ có việc thì cứ phân phó cho đệ tử, đệ tử không dám ...”

Thẩm Thanh Huyền ngắt lời hắn: “Bảo người cầm thì cầm đi, chút đồ này mà ta còn để ý ư?”

Diệp Trạm lưỡng lự mãi, trăm ngàn năm qua hiếm lắm tổ sư gia mới phân phó hắn làm ít chuyện, hắn sợ mình làm không tốt, sao còn dám đòi thưởng?

Thẩm Thanh Huyền liền lấy câu nói vạ năm bất biến để ép hản: “Trường giả ban thưởng, không thể chối từ.”

Thế là Diệp Trạ kinh sợ nhận lấy.

Thực ra Thẩm Thanh Huyền rất thích mấy đồ tôn này, chẳng qua bọn hản quá cầu nệ khi ở cùng y, Thẩm Thanh Huyền cũng không mong khiến họ mất tự nhiên, thành ra bảo: “Về đi.”

Diệp Trạ tất nhiên dè dặt lui ra.

Người đi rồi, y lại móc thẻ bài màu tro kia, nhin không được khê thờ dài.

Vách ngăn Cổ Kiến Thâm khó vượt qua nhất ở ngay chỗ này.

Người chết oan, vô lực xoay chuyển trời đất.

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận cất chúng rồi quay về Duy Tâm cung.

Ban đêm, Cổ Kiến Thâm trở về, Thẩm Thanh Huyền đã đợi hản thật lâu.

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta tưởng hôm nay em không về.”

Thẩm Thanh Huyền chọc hản: “Sao ta nỡ bỏ người lẻ loi trong khuê phòng.”

Cổ Kiến Thâm thích nhất là nghe y múa mép khua môi, bèn nói theo: “Lẻ loi khuê phòng suốt trăm triệu năm, hiện giờ ngay cả một đêm cũng không muốn.”

Câu nói ấy khiến cõi lòng Thẩm Thanh Huyền như nhũn ra, mặc dù muốn thân thiết với hản, nhưng y vẫn còn chính sự.

“Người theo ta một chuyến.” Dứt lời, y tiến lên nắm tay Cổ Kiến Thâm.

Cổ Kiến Thâm không nghĩ nhiều: “Đi đâu?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Theo ta là được.”

Cố Kiến Thâm cười: “Da mặt ta mỏng lắm, không dám làm bừa bên ngoài đâu.”

Da mặt mỏng ... Hẳn mà da mặt mỏng, trên đời này sẽ không còn người mặt dày!

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn một cái, nắm tay hăn không buông.

Hai người ra khỏi Duy Tâm cung, đi về phía Đông Nam.

Mới đầu Cố Kiến Thâm không nghĩ nhiều, càng đi thì ... tâm hăn nhin không được nhắc lên.

Đến nơi, khoe miệng hăn đã chẳng thể cười nổi.

Đây là Thượng Đức phong ... đã bị núi biển đổi dời, Thượng Đức phong hoang vu thành một mảnh đất khô cằn.

Nhưng bất kể nó ra sao, hăn vẫn nhớ rõ nó, sao hăn có thể quên nhà mình?

Cố Kiến Thâm kinh ngạc, không rõ vì sao Thẩm Thanh Huyền muốn dẫn hăn tới đây.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười trấn an hăn, từ trong lòng lấy ra mấy chục ngọc bài đã mất đi ánh sáng.

Đồng tử Cố Kiến Thâm lập tức co rút: “Đây ...”

Đây là mệnh bài của các sư huynh đã mất, người chết đèn tắt, từ trăm triệu năm trước, thẻ bài đã trở thành tàn vật thảm đạm.

Ngón tay Thẩm Thanh Huyền khẽ hất lên, vẽ một quyết phức tạp, ngay sau đó bạch quang chói mắt bao phủ những mệnh bài đó, thoáng mở ra cầu

thang thông tới thế giới khác, dưới ánh sáng rực rỡ, người quá cố bỗng sống sờ sờ trước mắt.

Cố Kiến Thâm nhìn đến ngấn ngơ, máu cả người chảy ngược, đại não trống rỗng.

Các sư huynh của hắn ... các sư huynh bảo vệ hắn, chăm sóc hắn, cho hắn ấm áp của người thân ... Những ngày thuở thiếu thời cùng nhau vui đùa, cùng nhau say rượu, cùng nhau nói cười cơ hồ gần ngay trước mắt.

Cố Kiến Thâm không nhịn được tiến về trước, vươn tay muốn chạm vào họ ...

Giây tiếp theo, như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hào quang tản đi, trước mắt chẳng còn nữa bóng người.

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, thế nhưng gương mặt đã đầm nước mắt.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng khôn xiết, nắm tay hắn thật chặt.

Cố Kiến Thâm đưa tay lau nước mắt, gắng gượng mỉm cười, nhưng không thốt ra được nửa chữ.

Hắn không biết điều này đại biểu cho gì, cũng không hiểu Thẩm Thanh Huyền đang làm gì, chuyện xưa phủ đầy bụi đặt trong lòng khiến hắn khó thể hô hấp.

Thẩm Thanh Huyền dùng sức ôm hắn, thấp giọng: “Hiện giờ cảnh giới ta chưa đủ, nhưng nếu đột phá cửa ải cuối cùng, ta nhất định có thể tìm thấy linh hồn bọn họ, đến lúc đó chúng ta có thể giúp họ tiến vào Thiên Đạo một lần nữa.”

Người đã chết trăm triệu năm không có khả năng sống lại, nhưng linh hồn rải rác lại tự do ở đại thế giới.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không tập hợp được bọn họ, nhưng nếu lên thang trời, đột phá cảnh giới hiện giờ, y có thể làm được.

Có thể cho bọn họ sinh mạng mới, có thể dẫn họ tu hành đại đạo.

Chuyện xảy ra đã lâu không thể thay đổi, nhưng đây là cách khả thi nhất, cũng là cách vạn hồi tốt nhất.

Cố Kiến Thâm cực kỳ chấn động, vì chuyện Thẩm Thanh Huyền làm vì hắn, cũng bởi vì hy vọng bất chợt, và còn vì sau trăm triệu năm bàng hoàng, hắn rốt cục tìm được cứu rỗi chân chính.

Là Thẩm Thanh Huyền tìm giúp hắn.

Là tình cảm chân thành, người cho hắn tình yêu thật sự.

“Cảm ơn.” Hai chữ yếu ớt từ Cố Kiến Thâm lại chịu tải vô vàn cảm tình.

Thẩm Thanh Huyền mềm lòng, y ôm hắn nói: “Đừng nói cảm ơn, chúng ta còn phải cùng nhau cố gắng.”

Bọn họ phải phục hồi thang trời, không chỉ vì phi thăng, mà càng là cứu chuộc.

Sau cùng, “hai mươi lăm, khiến Cố Kiến Thâm tin tưởng Thẩm Thanh Huyền” đã biến thành xám nhạt.

Hắn tin Thẩm Thanh Huyền, tin tưởng y còn hơn bản thân mình.

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, đến lúc này y mới chính thức cảm thấy khúc mắc của Cố Kiến Thâm đã được cởi bỏ.

Chuyện xảy ra vạn vạn năm trước vĩnh viễn không có khả năng tiêu tan, nhưng hiện giờ đã thực sự có hy vọng.

Khi hai người ôm chặt nhau, hai ngọc giản im lặng đã lâu rốt cục mạo hiểm ngóc đầu lên.

Tiểu Bạch: “Hai mươi sáu, xin hãy ghen vì Cố Kiến Thâm.”

Tiểu Hồng: “Hai mươi sáu, xin hãy khiến Thâm Thanh Huyền ghen vì người.”

Tiểu kịch trường:

Cố Kiến Thâm:Ghen hả, để ta tới!

Nhóm ngọc giản:Hong được! Giấm chua của người bèo lắm!

Thâm Thanh Huyền:...

Hí hí hí ~

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Quốc Gia Màu Vàng

Chờ hai người ngọt ngào xong mới có thời gian xem xét ngọc giản, thế rồi nhìn thấy nhiệm vụ mới.

Ghen?

Làm Thẩm Thanh Huyền ghen?

Vì sao không phải ngược lại? Cổ Kiến Thâm ngấm lại bản thân không có gì cũng ăn giấm bấy bạ ... ờm ... mấy trăm nhiệm vụ có thể hoàn thành dễ như bỡn.

Thẩm Thanh Huyền cũng thấy, y im lặng một lúc, lấy ngọc giản trắng ra, lại hỏi Cổ Kiến Thâm: “Có phải nhiệm vụ của người là ghen vì ta không?”

Dựa theo lý luận qua lại thì đúng là thế, cơ mà lúc Cổ Kiến Thâm móc ra, Thẩm Thanh Huyền sững sốt.

“Vì sao cả hai đều bắt ta ghen?”

Cổ Kiến Thâm sao có thể không biết xấu hổ vạch trần bản thân lúc nào cũng tùy tiện ăn cả tấn giấm chua, chỉ bảo: “Không rõ.”

Thẩm Thanh Huyền nhúu đôi mày xinh đẹp, nói: “VẬY cũng tốt, hai nhiệm vụ có thể làm cùng lúc, nếu làm người ghen phải tốn thêm sức rồi.”

Huynh đệ ngọc giản rất muốn hô to một tiếng: Không ... không tốn sức đâu, đó còn là chuyện còn con rất dễ hoàn thành.

Cổ Kiến Thâm vô cùng không biết xấu hổ mà nói: “Có lý.”

Thẩm Thanh Huyền thế mà nghiêm túc lo âu: “Rốt cục nên ghen thế nào?”

Cố Kiến Thâm cũng ra vẻ trầm tư, bần khoản hết sức.

Thẩm Thanh Huyền chợt ngẩng đầu nhìn hẳn: “Hay là buổi tối người làm khoai tây thái sợi chua ngọt cho ta đi?”

Cố Kiến Thâm bật cười: “Nếu em muốn ăn có thể thử xem.”

Thẩm Thanh Huyền lí nhí: “Ta ghét nhất ăn chua.”

Nét cười của Cố Kiến Thâm càng sâu: “Ta cảm thấy không cần thử, nhất định không được.”

Hai ngọc giản này nghịch ngợm vừa thôi, sao khó lừa cho qua vậy chứ.

Thẩm Thanh Huyền cũng biết không có khả năng, nếu muốn thật, y bóp mũi uống mấy ngụm giấm chua cũng không phải không được.

Nhưng rốt cục nên ăn giấm (ghen) kiểu gì?

Thẩm Thanh Huyền nhớ lại vô số thoại bản mình đã xem, châm chước nói: “Hay là ... người đi thân thiết với ai đi?”

Vừa thốt ra lời này hai người đã cảm thấy khó chịu.

Ngọc giản rách nát, không phải bảo bọn họ yêu nhau sao, yêu đương cần gì phải ghen?

Tôn chủ đại nhân giận, muốn đập nát ngọc giản Tiểu Bạch cho bỏ tức.

Tiểu Bạch: QAQ!

Tiểu Hồng: Hí hí!

Thói đời này không chỉ có người với người khác biệt, ngay cả ngọc giản với nhau mà cũng bị phân biệt đối xử, quá ngược.

Tuy giận thì giận thật, nhưng hiện giờ Thẩm Thanh Huyền rất đặt nặng nhiệm vụ chữa trị thang trời, y suy tư, cắn răng nói: “Thử luôn đi!”

Cố Kiến Thâm bật cười: “Em sẽ không tin đâu.”

Hắn có thể giả vờ giả vặt, nhưng đừng nói là ghen, sợ rằng Thẩm Thanh Huyền sẽ trực tiếp cười bò ra mất.

Còn nếu làm thật, Cố Kiến Thâm hoàn toàn không qua được vách ngăn này. Chưa kể nếu hắn thực sự làm gì đó, hắn cảm thấy Thẩm Thanh Huyền sẽ không ghen, mà trực tiếp diệt hắn luôn.

Ở chung càng lâu hắn càng hiểu tính Thẩm Thanh Huyền, cũng ngày càng thích cái tính thị phi rõ ràng này của y.

Yêu chính là yêu, không yêu thì không yêu, vô cùng thuần túy.

Cho nên, để khiến Thẩm Thanh Huyền ghen thì khó lắm: Y thương hắn nên tin hắn, sẽ không biết ghen; nếu y ghen thật, sợ là Cố Kiến Thâm phải xong đời.

Cố Kiến Thâm cảm thấy hai ngọc giản này ngu hết thuốc chữa!

Tuy bảo giữa người yêu ghen tuông với nhau là tình thú, nhưng có một số người ... Mỗi ngày hắn lén nuốt mười tấn giấm chua cũng chẳng thành vấn đề, nhưng Thẩm Thanh Huyền thì tuyệt đối không thể chạm vào dù chỉ là một giọt.

Thẩm Thanh Huyền buồn rầu: “Vậy phải làm sao?”

Cố Kiến Thâm thở dài: “Đi thôi, đến thế gian một chuyến.”

Thẩm Thanh Huyền ngó ra, lúc này đã có chủ ý: “Đúng, lần này ta khóa ký ức, người sớm tìm đến ta, khiến ta yêu người, đến lúc đó người lại tìm đại một người giả vờ ân ái trước mặt ta, ta nhất định tin ngay, thế là có thể ghen rồi!”

Cái logic này phải nói là được điểm tối đa, hiện giờ y không tin Cổ Kiến Thâm sẽ phản bội mình, cho nên không ghen, nhưng khóa ký ức thì khó mà nói, Cổ Kiến Thâm chỉ cần diễn một chút làm y ghen là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Cổ Kiến Thâm châm chước: “Thực ra ta định khóa ký ức, vậy thì ta với người khác ...”

Thẩm Thanh Huyền liền trừng mắt: “Người khóa ký ức xong thì sẽ thích người khác à?”

Cổ Kiến Thâm mau chóng nói: “Không có khả năng!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức hờn hờ: “Cho nên lần này phải dựa vào ta.”

Y suy tư rồi bảo: “Người đưa hạt châu kia cho ta, dạy ta pháp môn để ta chọn thân thể.”

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta làm là được, hà tất nhọc công em.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn kiên trì: “Trong lòng ta đã có kế sách, cứ giao cho ta là được.”

Cổ Kiến Thâm mơ hồ cảm thấy có vấn đề.

Thẩm Thanh Huyền lại giục mắt: “Tin ta đi, thân thể ta chọn nhất định vô cùng tốt!”

Cổ Kiến Thâm nhìn không được mở miệng: “Em sẽ không chọn cho ta thể xác vừa vàng vừa đỏ chứ?” Mắt đỏ da vàng, ồm ... mới nghĩ thôi đã thấy da đầu tê tái rồi.

Thẩm Thanh Huyền mất hứng: “Ta đã nói ta yêu con người người rồi, chứ không phải vì đồ với vàng đâu.”

Cố Kiến Thâm tin y yêu hẳn thật, nhưng y cũng thật sự thích đồ với vàng.

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu giận: “Ta đảm bảo, tuyệt đối chọn cho người thể xác cực kỳ bình thường!”

“Vậy ...” Cố Kiến Thâm thấy y cứ khẳng khẳng mãi, đành nghe theo: “Được rồi.”

Thẩm Thanh Huyền hào hứng học pháp môn, lúc này hỏi: “Chúng ta xuất phát nhé?”

Dù sao hai người cũng rảnh, muốn đi thì đi.

Trước khi đi Thẩm Thanh Huyền trấn an hẳn: “Người yên tâm, điều kiện ta đặt ra tốt lắm.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Nói ta nghe thử xem?”

Thẩm Thanh Huyền cong tít mắt: “Bí mật, cho người kinh hỉ.”

Cố Kiến Thâm sợ rằng chỉ có kinh chứ không có hỉ.

Nguyên thần hai người rời thân thể, không lâu sau Cố Kiến Thâm đã tiến vào thịt thai, hẳn vừa lấy lại hơi, bên tai bỗng truyền đến tiếng thét chói tai: “Vương tử cử động rồi! Ngón tay vương tử vừa động rồi!”

Ừm, có được tin tức đầu tiên, thể xác này là một vương tử.

Ngay sau đó là hàng loạt tiếng bước chân, Cố Kiến Thâm chậm rãi mở mắt ra, nhưng vừa mới nhìn thoáng qua đã nhanh chóng nhắm tịt mắt lại.

Chói.

Quá chói.

Sau đó là một trận huân hương nồng nặc đập vào mặt, một người cầm cổ tay hắn, hình như đang ... bắt mạch.

Lại mở mắt ra ... tuy đã chuẩn bị tâm lý vững vàng, nhưng mắt hắn vẫn bị đau.

Màn vàng, phòng vàng, một vòng người quỳ chung quanh, nam nữ có đủ, tất cả đều mang trang sức màu vàng.

Hay lắm ... quả nhiên là thẩm mỹ của sư thúc hắn.

Hắn đi tới trước gương, may mà bản thân không phải màu vàng.

Thẩm Thanh Huyền quả thật chọn cho hắn thể xác rất bình thường, trông cường tráng hữu lực, oai hùng bất phàm, tố chất cực kỳ không tồi.

Nhưng quốc gia này ... thật đúng là một lời khó nói hết.

Cố Kiến Thâm ở đó mấy ngày, cơ bản đã hiểu được tình huống.

Quốc gia này tên là Ấn quốc, vì sùng bái thần mặt trời cho nên nơi nơi đều vàng rực.

Kiến trúc quan trọng của thủ đô được quét đầy bột vàng, trang sức toàn là đỏ thẫm hoặc vàng rực, vì điền sản phong phú cộng thêm hoàng kim dồi dào, quả thật xa xỉ vô cùng.

Cố Kiến Thâm tùy tiện tham quan, phát hiện mọi thứ đều làm từ vàng thật.

Thân phận hắn cực kỳ tôn quý, là vương tử một nước, tuy vị quốc vương này có mười sáu con trai mười ba con gái, nhưng thân xác của Cố Kiến Thâm thuộc dạng thông minh cường tráng, dũng mãnh thiện chiến, cho nên được sủng ái vô vàn, mơ hồ có phong phạm thái tử.

Cố Kiến Thâm chả buồn để ý việc này, hắn chỉ muốn biết Thẩm Thanh Huyền đang ở đâu.

Hắn phải nhanh chóng tìm được bảo bối của mình, đỡ y rồi thương y.

Hiện giờ xem ra không khó lắm, dù Thẩm Thanh Huyền không có hứng thú với hắn thì vẫn sẽ thích tòa cung điện này.

Đến lúc đó hắn tạo cho y một ổ kim ngân, biết đâu chừng y sẽ “không phải hắn quyết không lấy chồng”.

Cẩn thận ngẫm lại, Đế tôn đại nhân chưa xót đây lòng, không có mắt đỏ chỉ có thể dụ vợ bằng cách này ...

Hắn không làm lỡ thời gian, sau khi thân thể khôi phục liền bắt đầu tu luyện, hắn luyện cho tổ chất cơ thể này mạnh hơn, lại nâng cao năm giác quan, thế thì có thể mau chóng tìm được Thẩm Thanh Huyền.

Dù thể xác này có tí thể lực, nhưng muốn tìm một người không biết tên cũng chẳng biết dạng giữa biển người mờ mịt, đám thuộc hạ của hắn chắc chắn làm không nổi.

Cho nên phải dùng vài thủ đoạn không bình thường để tìm.

Đang nghĩ thế, ngờ đâu cửa phòng vang lên, thị hầu nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ, muốn nghỉ ngơi chưa ạ?”

Cố Kiến Thâm không muốn ai quấy rầy lúc hắn tu luyện, thế là đáp: “Ừ.”

Chẳng ngờ hắn vừa lên tiếng, cửa phòng liền mở toang, sau đó một luồng hương khí gay mũi tràn vào, một đám nữ nhân ăn mặc rực rỡ đi tới.

Đế tôn đại nhân: “...” Tình huống gì thế này?

Nữ tử dẫn đầu trang điểm cực đậm, xiêm y lại là voan mỏng, nàng bảo: “Điện hạ, nô tỳ hầu hạ ngài nghỉ ngơi.”

Nói xong liền tới gần hẳn, mấy nữ nhân khác cũng xấp lại, chuẩn bị cỡi y phục hẳn.

Lúc này Cố Kiến Thâm đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, vội quát: “Đi xuống!”

Một chuỗi nữ nhân đều ngơ ngác, trong đôi mắt to có nét mờ mịt.

Cố Kiến Thâm híp mắt, không khí chung quanh đột nhiên lạnh xuống, đám nữ nhân này hoảng sợ, đều lui hết ra sau khom người ra ngoài.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng, nhưng mùi hương gay mũi kia vẫn cứ quần quanh không tan.

Cố Kiến Thâm không thể tiếp tục ở trong này, lập tức đẩy cửa đi ra, thị hầu bên ngoài thấy hẳn tức giận, sợ hãi nói: “Điện hạ không thích sao? Đám mới tới vẫn còn đang dạy dỗ, tạm thời chưa có ...”

Cái thể xác hỗn loạn gì thế này.

Cố Kiến Thâm cứ tưởng mình có thể thở ra một hơi, kết quả ...

Chẳng lẽ thể xác này không sạch? Không có khả năng, Thẩm Thanh Huyền sẽ không tìm cho hẳn thể xác như thế.

Chờ đã ...

Trái tim Cố Kiến Thâm nhảy dựng, một ý niệm cực kỳ hồng bét hiện ra trong đầu.

Hắn mơ hồ đoán được hai điều kiện Thẩm Thanh Huyền đặt ra.

Thứ nhất, thể xác của hẳn là một hoa hoa công tử có tiếng xấu, như vậy sau này mới dễ ghen.

Thứ hai, thể xác hẳn phải sạch.

Hai điều kiện xung đột đặt cùng lúc dẫn đến ...

Cố Kiến Thâm cầm nín trở về phòng, nghiền cứu một hồi mặt đã mất hết cảm xúc.

Hắn có một ‘cậu chàng’ to lớn, nhưng không – giơ – được.

.....

Thẩm Thanh Huyền vừa tỉnh lại thiếu chút nữa đã đau ngất đi, sau lưng y đau rát, cổ họng cũng mất tiếng, mồ hôi đầy trán đầm ướt miệng vết thương, khiến đau đớn càng thêm mãnh liệt.

Không thể chết được.

Bất kể thế nào cũng phải sống sót.

Không tiếc trả giá mọi thứ, y cũng phải sống sót!

——

Tiểu kịch trường:

Thẩm Thanh Huyền: Vào chỗ, trò hay mở màn.

~~

Đúng rồi mọi người không nhìn lầm đâu, thế giới này Bệ hạ bị bất-lực

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thâm Thanh Huyền Nhắm Chặt Mắt, Đôi Môi Không Có Huyết Sắc Mím Thành Một Đường

Trước khi Thâm Thanh Huyền sắp bất tỉnh, đột nhiên nghe một tiếng gầm: “Dừng tay!”

Tầm mắt y bị máu làm nhòe, trong sắc đỏ sặc sỡ, y nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, vừa xa lạ rồi lại quen thuộc một cách quỷ dị ... Khoảnh khắc đó trái tim y còn đau hơn cả thân thể, chút huyết sắc còn sót lại trên mặt cũng biến mất!

Không biết y lấy sức đâu ra, liều mạng giãy dụa, y muốn nói, song cuống họng đau rát chỉ có thể phát ra âm thanh “a a”, vô cùng bất lực và chật vật.

Cố Kiến Thâm chứng kiến Thâm Thanh Huyền đầm đìa máu tươi, trái tim tưởng như sắp đau chết.

Hắn phí biết bao tâm tư mới tìm được người, thế mà bị ngược đãi thành thế này!

“Không sao ... không sao ...” Hắn cẩn thận ôm Thâm Thanh Huyền, trấn an y và cũng đồng thời trấn an mình.

Thâm Thanh Huyền giãy dụa yếu ớt, thanh âm phát ra như đang cầu cứu, làm sao mà Cố Kiến Thâm chịu nổi? Hắn chỉ có thể cẩn thận ôm y, tránh những vết thương trên người Thâm Thanh Huyền.

Sau cùng Thâm Thanh Huyền vẫn hết sức, ý thức dần mơ hồ rồi ngất đi.

Cố Kiến Thâm ôm y đi về phía xe kéo ...

Một đoàn người phía sau đều câm như hến, không dám thở mạnh một hơi!

Thu xếp cho người trong lòng xong, Cố Kiến Thâm quay đầu nói: “Truyền ngự y!”

Dứt lời, tầm mắt hần đảo qua nơi khiến Thẩm Thanh Huyền chịu đau đớn, giọng lạnh như sương: “Toàn bộ xử tử.”

Bốn chữ hạ xuống, phía dưới đây tiếng van xin, nhất là nam tử dẫn đầu, gã lết đầu gối tới cầu xin: “Điện hạ tha mạng, lão nô ... lão nô chỉ ...”

Trong cơn giận dữ, Cố Kiến Thâm rút bội kiếm trực tiếp chặt đầu gã.

Xung quanh triệt để yên tĩnh, vô số người trợn to mắt, nhìn đồng máu phun ra cùng với quả đầu lăn lóc trên đất, hoàn toàn bị khiếp sợ.

Cố Kiến Thâm chẳng buồn nhìn thêm, vội vàng lên xe, cẩn thận ôm nam tử cả người đầy máu, đau lòng không biết nên làm gì cho phải.

Sao lại chọn thể xác này? Sao lại để bản thân chịu tra tấn?

Cố Kiến Thâm rất muốn dẫn y về Duy Tâm cung, còn ghen gì nữa, hần sắp đau lòng chết rồi.

May mà Đế tôn đại nhân vẫn còn chút lý trí, biết rõ nếu cứ thế này về Duy Tâm cung, Thẩm Thanh Huyền nhất định sẽ đòi làm lại, đến lúc đó vẫn chịu tội.

Điều hần nên làm chính là mau chóng chữa trị cho y, gạ gẫm y yêu mình rồi hoàn thành nhiệm vụ luôn.

Cố Kiến Thâm thở sâu, cẩn thận ôm y, tránh để bị xe xóc nảy rồi lại chịu thêm đau đớn.

Thẩm Thanh Huyền mê man, đã đau tới mức không còn cảm thấy đau nữa, ý thức y rất mơ hồ, nhưng vẫn chấp nhất không muốn chết, tuyệt đối không thể chết, y không cam tâm cứ vậy mà chết!

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt mang đến cho y đau đớn vô tận.

Sau lưng như sắp bị thiêu cháy, bỏng rát chẳng chịt khiến da đầu tê dại, những nơi khác trên cơ thể cũng đau âm ỷ, nhưng chẳng nghiêm trọng bằng vết roi sau lưng.

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ ngửi được một mùi hương nhè nhẹ, ngay sau đó là toàn thân lạnh lẽo, y rụt người, và rồi nghe được giọng nói trầm thấp mê người kia: “Đừng sợ, ta bôi thuốc cho em, rất nhanh sẽ ổn thôi.”

Giọng nam nhân rất đối dịu dàng, mang đến cảm giác như được bao lấy bởi chăn bên bằng lông ngỗng sang quý, ấm áp vô tận.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy vô cùng si nhục.

Y từ từ nhắm hai mắt, không để mình phát ra bất kỳ âm thanh gì, thậm chí buộc thân thể ngừng run rẩy.

Hiển nhiên điều sau quá khó khăn, y không thể khống chế.

Không lâu sau, thuốc đã bôi xong, Thẩm Thanh Huyền đau tới mức cả người mệt lã, không còn sức lo nghĩ được nhiều thì đã hôn mê.

Ngày nối ngày trôi qua, Thẩm Thanh Huyền được chăm sóc vô cùng chu đáo.

Cố Kiến Thâm hoàn toàn không mượn tay ai, toàn tâm toàn ý trông nom y, hận không thể nâng y trong lòng bàn tay.

Tuy Thẩm Thanh Huyền “lên sàn” quá thảm thiết, nhưng thể xác này cũng chẳng phải dạng vừa, vết thương khép lại rất nhanh, có vẻ tổ chất không tệ, chỉ tiếc ...

Cố Kiến Thâm không tinh thông y thuật như Thẩm Thanh Huyền, nhưng vẫn biết cách kiểm tra thân thể phàm nhân.

Thân thể Thẩm Thanh Huyền bị người cắt đứt kinh mạch, hoàn toàn phế bỏ.

Pháp môn cường thân kiện thể hần chuẩn bị cho y hoàn toàn không dùng được, hiện giờ chữa lành không để y bị dày vò đã là cực hạn.

Chỉ bảy ngày sau, Thẩm Thanh Huyền rốt cục thoát khỏi quỷ môn quan.

Y mở mắt, đôi ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng hướng về Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Cảm thấy thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, không ừ hử gì.

Cố Kiến Thâm nói tiếp: “Là ta hồ đồ, cổ họng em bị thương tạm thời không nói được, nhưng em đừng sợ, có thể chữa khỏi.”

Thẩm Thanh Huyền không nhìn hăn, chỉ lẳng lặng ngồi bên giường, mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm màu vàng trải khắp nơi.

Cố Kiến Thâm đã quen bộ dạng lãnh đạm này của y nên không so đo, lại nói: “Em đợi nhé, ta đi lấy chút gì cho em ăn.”

Thẩm Thanh Huyền im lặng, ngồi như tượng băng giữa đêm tuyết.

Cố Kiến Thâm trở về rất nhanh, hăn nấu cháo loãng, hương thơm nồng đậm, dinh dưỡng dồi dào, vô cùng thích hợp với người bệnh như Thẩm Thanh Huyền.

Hăn múc một thìa, cẩn thận thổi nguội rồi đưa đến bên miệng Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm không chớp mắt, mùi cháo thơm ngát kích thích cơn thèm ăn của y.

Y rất đói, đã lâu không được ăn thứ này rồi.

Nhưng tôn nghiêm còn sót lại vẫn đang kháng cự kịch liệt ...

Cảm giác bi thương khó thể diễn tả bất chợt dâng lên yết hầu, Thẩm Thanh Huyền hất văng cái thìa đang để bên môi ra.

Cố Kiến Thâm không phòng bị, vừa không cầm chắc vừa bị y đẩy ra như thế, không chỉ thìa mà ngay cả bát cháo cũng văng đi chỗ khác.

Cháo dính đầy người, đồ sứ sang quý bị vỡ thành mảnh nhỏ, tiếng vang thanh thúy như búa tạ gõ nát yên bình, bóc trần mọi biểu hiện giả dối.

Thẩm Thanh Huyền liếc Cố Kiến Thâm, rồi lại dời mắt không nói một lời, thân thể vẫn ngồi thẳng tắp đằng kia, môi mỏng mím chặt cùng với thái độ lãnh đạm.

Cứ tưởng sẽ chịu cơn giận lôi đình, thậm chí là đánh đập tàn bạo —— dù gì hãn cũng chẳng phải người tốt lành.

Nhưng ngạc nhiên là chẳng có gì xảy ra, chỉ có tiếng thở dài cùng lời nói dịu dàng của hãn: “Không muốn ăn sao?”

Thân thể Thẩm Thanh Huyền căng chặt, trong mắt lóe lên kinh ngạc.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Cũng phải ăn chút gì chứ, nếu không sao thân thể chịu nổi?”

Dứt lời, hãn khom người nhặt mảnh vỡ trên đất, rồi lấy khăn lau sàn nhà lấp lánh sắc vàng sạch sẽ ...

Thẩm Thanh Huyền thần thờ nhìn hãn, không rõ đến cùng hãn đang làm gì.

Trên người Cố Kiến Thâm cũng dính cháo, hần nói tiếp: “Em đợi đấy, ta đi tắm cái đã.”

Một trong những điều kiện địa lý ở Ấn Quốc là quanh năm nóng bức, cho nên người dân ở đây mặc áo rất ít, như Cố Kiến Thâm chỉ mặc một lớp bạch sam hơi mỏng, bị dính một thân cháo liên chặt vật khó chịu.

Hần vọt đi tắm, lúc thay quần áo thì suy tư: Hay là mặc vàng nguyên người luôn? Biết đâu Tiểu Liên Hoa sẽ thích nhìn hần.

Song vàng toàn thân thật sự không phải y phục tầm thường, cứ vậy mà mặc ra ngoài ...

Sợ rằng sẽ bị xem là thằng ngu!

Quên đi, tạm thời không gấp.

Cố Kiến Thâm tưởng y không thích ăn cháo, vì vậy làm chút trà bánh thanh đạm ... Mặc dù dinh dưỡng không đủ, nhưng ít ra cũng để y ăn vài miếng, cứ để bụng đói vậy thì khó chịu lắm.

Chưa kể thể xác này còn không có khả năng tích cốc.

Để tôn đại nhân một lòng vì vợ, còn về phần vợ hần đang nghĩ gì ... ầy ...

Khi Cố Kiến Thâm ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền trông thế nào thì quay về cũng hết như thế đấy.

Hình ảnh ấy thật đẹp, dung mạo lẫn khí chất Thẩm Thanh Huyền đều xuất trần, ngồi giữa một mảnh vàng rực thanh lãnh càng như một trích tiên.

Cố Kiến Thâm bưng điểm tâm đi tới, thấp giọng bảo: “Nếu không thích cháo thì ăn chút điểm tâm đi, không ngọt lắm đâu, còn rất mềm nữa, em ăn chút dần bụng đi.”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức lóe lên vẻ kinh ngạc, y nhìn bánh ngọt tinh xảo, thật sự không hiểu nổi nam nhân trước mắt có mục đích gì.

Cố Kiến Thâm dịu giọng dỗ y: “Nếm thử trước xem, không hợp khẩu vị thì ta đi chuẩn bị lại.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không động đậy, Cố Kiến Thâm dứt khoát cầm bánh ngọt vàng óng mềm mại đưa tới bên mép y.

Đôi môi nhạt màu như được phủ một lớp sương mỏng, điểm tâm màu vàng tựa như mặt trời nhỏ, dựa theo bình thường, Tiểu Liên Hoa nhà hần sẽ ăn sạch trong một ngụm, sau đó mặt mày hí hửng.

Nhưng lúc này ...

Thẩm Thanh Huyền nhú mào, cánh môi khẽ nhúc nhích, song cứng nhắc không chịu há mồm.

Ngay cả bánh ngọt màu vàng cũng không dụ được y mở miệng sao?

Chẳng lẽ màu vàng quá nhiều nên y đã có sức kháng cự?

Hm ... Để tôn đại nhân vậy mà thấy vui vẻ, nếu cứ ở đây lâu một chút, đồng chí Tiểu Kim có thể bị ném vào lãnh cung rồi.

Cố Kiến Thâm càng nghĩ tâm trạng càng tốt, giọng nói lại càng thêm dịu dàng: “Nếm chút đi, mùi vị rất ngon.”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại thật lâu, cuối cùng vẫn cử động, y không ăn cái Cố Kiến Thâm đưa bên miệng mà tự mình cầm miếng khác, cẩn thận cắn một cái.

Mùi sữa thơm thoáng chốc tràn ngập khoang miệng, thân thể vốn đang đói lả tức thì kêu gào điên cuồng.

Thẩm Thanh Huyền cố gắng khiến bản thân đừng trông quá thảm hại, song ngón tay vẫn run rẩy, thứ mềm mại đã lâu chưa được ăn khiến dạ dày được an ủi rất nhiều.

Một miếng bánh ngọt sao có thể đủ? Y có thể ăn trọn một bàn nữa kìa.

Nhưng tu dưỡng khắc trong xương khiến y hành động thận trọng, cử chỉ tao nhã.

Cố Kiến Thâm ngược lại mặt mày hớn hở —— Thẩm Thanh Huyền ăn bánh ngọt màu đỏ, vậy có phải nói trong mắt y, màu đỏ vẫn đẹp hơn màu vàng đúng không?

Để tôn đại nhân bỗng cảm thấy địa vị vững chắc hơn không ít, chủ động lừa bánh ngọt màu vàng ra.

Thẩm Thanh Huyền đã đói bụng tới mức này thì làm gì còn phân biệt rõ cái nào đỏ cái nào vàng? Y thấy hơn phân nửa bánh ngọt bị lừa đi, tâm lại bắt đầu lạnh lẽo.

Quả nhiên đang trêu đùa y.

Một loại ác thú kiểu khác của hân.

Sao y còn không rõ tính nết của nam nhân này?

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, ăn mấy miếng xong thì không ăn nữa.

Cố Kiến Thâm tưởng y no rồi, mặc dù lo y ăn quá ít dẫn đến thân thể khôi phục không tốt, nhưng không thể vội vã, bèn nói: “Em muốn ăn gì thì nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền không trả lời, cố hòng y bị thương nên không nói được.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Không cần lên tiếng, viết cho ta xem là được.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng phắt đầu.

Cố Kiến Thâm không rõ vì sao y lại kinh ngạc đến thế, nói: “Nếu em cảm thấy chán thì đi chung quanh xem sao, bên ngoài là thư phòng, ta có để bút mực cho em.”

Cánh môi Thẩm Thanh Huyền giật giật, không dám chắc chắn ...

Cố Kiến Thâm không nói gì nữa, hắn vẫn còn băn khoăn tối nay nên làm cho y món gì vừa đẹp vừa ngon mà còn dinh dưỡng.

Người là sắt, cơm là thép, y vốn trọng dĩ trọng thương, nếu không ăn cơm sao có thể bình phục?

Thế là vương tử điện vào phòng bếp bận rộn, còn Thẩm Thanh Huyền qua thật lâu mới chống giường đứng dậy.

Y vừa động, phần lưng liền bị kéo đau, nhưng y muốn đi xem ...

Mỗi bước đi đều khiến mồ hôi lạnh lăn xuống từ trán, Thẩm Thanh Huyền thở hổn hển, cả lòng nguội lạnh cực điểm.

Thân thể y hoàn toàn phế rồi.

Vết thương da thịt có thể khép lại, nhưng nhất định vai không thể gánh tay không thể nhắc, trước kia rõ ràng y vẫn ...

Thẩm Thanh Huyền nhắm chặt mắt, đôi môi không có huyết sắc mím thành một đường.

Y cố nhin đau đớn, bình ổn hô hấp, chậm chạp nhưng kiên trì bước từng bước ra khỏi gian phòng quý giá đẹp đẽ này.

Bên ngoài vẫn là cảnh tượng xa xỉ ấy, y đỡ vách tường, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, quật cường đi tới trước bàn sách.

Cổ Kiến Thâm không lừa y, nơi này bày bút mực, tất cả đều là hàng rất tốt.

Thẩm Thanh Huyền run tay cầm bút lông màu vàng, khi chấm mực thì chột ngẩn ngơ.

Đặt đằng trước là một cái chặn giấy bằng mã não đỏ, tạo hình hoa đào nở rộ, toàn thân đỏ tươi, chỗ nhụy hoa có tơ vàng trông rất sống động.

Một luồng tinh ngọt xộc tới khoang miệng, Thẩm Thanh Huyền dùng hết sức vớt bút lông, đỡ bàn thở hồng hộc.

Hắn bày giấy (chuẩn) bị mực vì muốn để y thấy thứ này sao!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Dưới cấp giận công tâm, Thẩm Thanh Huyền ho càng tê tâm liệt phế, Cố Kiến Thâm nghe động tĩnh tiến vào, thấy một màn như thế thì vội vã đi tới, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Sao tự dừng lại ho.”

Làm sao? Hắn còn dám hỏi y làm sao?

Mã nào đỏ điểm lệ kia như đâm vào phổi y, khiến Thẩm Thanh Huyền thở dốc khó nhọc như người sắp chết.

Cố Kiến Thâm đau lòng, cẩn thận đỡ y: “Ta dìu em về phòng.”

Thẩm Thanh Huyền toan đẩy hắn ra, nhưng vì không có sức nên đành mặc hắn bày bố lên giường, sau khi nằm xuống liền nhắm chặt mắt lại.

Cố Kiến Thâm cho truyền ngực y, sau khi chẩn bệnh thì theo ông ra ngoài hỏi han.

Ngực y nói: “... Khí huyết tổn thương cộng thêm lửa giận công tâm, tổn hại đến phế phổi.”

Lửa giận công tâm? Cố Kiến Thâm cau mày, hoàn toàn không biết vì sao Thẩm Thanh Huyền giận đến vậy, điều gì đã chọc phải y.

Hắn bảo ngực y lui xuống phổi thuốc, còn mình thì quay về phòng.

Thẩm Thanh Huyền nằm trên giường, thân thể thon gầy nhẹ tênh như đám mây giữa chân trời, khiến người luôn thấy bất an.

Quốc sư suy yếu khi đó cũng có tình trạng thế này, dù hẳn có làm cách nào cũng không giữ người lại được.

Tuy sau khi khôi phục trí nhớ, hẳn biết đoạn thời gian đó quá chẳng chỉ là trò đùa, nhưng đối với người mình trân trọng, đặt trên đầu quả tim, quả thật không muốn để y chịu bất kỳ uất ức gì.

Thật cũng tốt, mà giả cũng thế, suy cho cùng đều không muốn y khó chịu.

Cố Kiến Thâm ngồi bên giường, dịu giọng hỏi y: “Có chỗ nào không hợp ý em cứ nói ta biết, đừng buồn bực một mình.”

Không hợp ý? Nói hẳn biết?

Thẩm Thanh Huyền lại cảm thấy luồng tinh ngọt kia sắp trào lên lần nữa!

Chẳng lẽ không phải tại hẳn cố tình sao? Cố ý đưa y vào cung, cố ý để y xem căn phòng cảnh còn người mất này, còn cố ý đặt chặn giấy mã não đỏ ở nơi đó!

Đây vốn là tấm cung của y, vốn là giường y, mọi thứ đáng lẽ ra đều của y, nhưng hôm nay ...

Nghĩ tới đây, Thẩm Thanh Huyền không sao kìm được cơn đặng chát từ lồng ngực, ho khan kịch liệt như muốn hộc cả tim phổi ra ngoài!

Mã não đỏ tơ vàng quần đào kia vốn là thứ y thích nhất, do y tự mài tự tạo, từng là trân bảo quốc gia được vạn người ca ngợi trên quốc yến!

Nhưng hiện giờ ... lại bị tên thất phu tục tử Ấn Cửu Uyên đặt trên bàn!

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền chỉ thấy khuất nhục và khó chịu khôn cùng.

Chịu khổ hình, bị người ngược đánh ... da thịt chịu tội nhiều nhất chỉ làm y đau đớn, chứ không phải như hiện giờ, phá hủy tinh thần y, tra tấn tôn

nghiêm y, khiến trái tim y thối rữa, gan phổi muốn nứt ra!

Cố Kiến Thâm nhất thời tê tay loạn chân ... y ... y lại tức gì nữa rồi?

Hắn cẩn thận chăm sóc y cả đêm, sợ có gì sơ sót Thẩm Thanh Huyền sẽ chết rồi về Duy Tâm cung ...

Lần hắn làm tiểu hoàng đế, Thẩm Thanh Huyền hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, hiện giờ hai người đối vai, mới mấy ngày mà để người ta chết, sợ là ...

Để tôn đại nhân không muốn ngủ đây giường, cho nên vất hết óc để dỗ vợ.

Thẩm Thanh Huyền tỉnh lại vẫn lạnh mặt, Cố Kiến Thâm thật sự không rõ y đang nghĩ gì, dựa theo nguyên tắc ít nói ít sai, hắn chỉ có thể nói mấy chuyện râu ria.

Cố Kiến Thâm nói: “Tới giờ uống thuốc rồi.”

Thẩm Thanh Huyền thờ ơ.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Em khó chịu trong lòng, nhưng nếu tức giận hại thân, chẳng phải càng thêm không đáng?”

Tức giận hại thân? Thân thể này còn dùng được sao! Tay không thể nhấc vai không thể gánh, lại còn rơi vào tay hắn, làm gì còn đường sống!

Cố Kiến Thâm biết y không nói được, chỉ có thể thận trọng dỗ dành: “Bất kể ra sao, sống thật tốt mới có những khả năng khác.”

Còn có ... khả năng gì? Hiện giờ y còn khả năng gì!

Nước mất nhà tan, chỉ còn lại y bị kẻ thất phu như hắn nhục nhã, sống tiếp thì thế nào!

Cố Kiến Thâm mơ hồ cảm thấy có lẽ hắn lại chọc tức y ...

Hắn châm chước, buông thuốc xuống rồi nói: “Em nghỉ ngơi đi, tối nay ta lại đến thăm.”

Cố Kiến Thâm đi nhưng vẫn nghe được động tĩnh trong phòng.

Quả nhiên hắn vừa rời khỏi, hơi thở Thẩm Thanh Huyền liền thả lỏng, không còn tức giận như trước nữa.

Cố Kiến Thâm rất khó chịu, y thật sự đang giận hắn sao? Hắn đương nhiên sẽ không chọc y giận, chẳng lẽ là thể xác này?

Thế là Cố Kiến Thâm cẩn thận tra xét, tra xong ... hắn cũng muốn về Duy Tâm cung.

Trước Ấn quốc là Kim quốc, mà Thẩm Thanh Huyền còn là vương tử Kim quốc, thân phận tôn quý, tài danh truyền xa, lại còn vì ngoại hình xinh đẹp, khí độ lỗi lạc, được dân chúng gọi bằng mỹ danh – Thanh Liên vương tử.

Vậy mà con người cao cao tại thượng ấy lại sinh trong thời đại vương quốc suy tàn, hoàng thất mục nát, nhà cao vừa sụp một cột khó chống.

Tính y vốn thanh ngạo, một lòng say mê sơn thủy, không hỏi chính sự, chỉ muốn Kim quốc thiên thu muôn đời, vĩnh vô tận thế ...

Kết quả trong một đêm, trời đất đảo nghiêng, quân thiết kỵ Ấn gia vây thành, Kim quốc bị diệt, vương quốc mới thành lập, Thẩm Thanh Huyền cũng từ vương tử tôn quý sa thành tù nhân.

Y vốn phải bị xử tử, nhưng vì ngoại hình quá đẹp, lại còn là vương tử tiền triều, thể xác Cố Kiến Thâm bẩm sinh có bệnh khó nói cộng thêm tính nét phong lưu, ghét nhất là người bề trên chân chính như y, cho nên xin phụ vương ban y cho hắn.

Ban đầu quốc vương không chịu vì cho rằng đây là dư nghiệt tiền triều, cần phải trừng trị để diệt tận gốc.

Thế xác của Cố Kiến Thâm cực kỳ vô liêm sỉ, trước mặt vô số đại thần mà nói: “Thâm Thanh Liên vốn vô năng, chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt như nữ nhân, ta thu y vào phủ, nạp y làm thiếp, cho y làm nữ nhân chân chính.”

Hắn vừa dứt lời liền cười phá lên.

Đám “trọng thần” đầy phòng vốn xuất thân thô phỉ, nghe nói vậy lại càng thêm sảng khoái, không chỉ không chê Cố Kiến Thâm thô bỉ, ngược lại còn thấy rất hăng hái.

Quốc vương vẫn là người có đầu óc, do dự không quyết.

Ấn Cửu Uyên lại nói: “Phụ vương, ngài cứ yên tâm, nhi thần nhất định có thể bắt y phục tùng, để y biết Đại Ấn vô cương, không dám nảy sinh ý định gì về cố đô tiền triều!”

Biết rõ thủ đoạn của con mình rất dứt khoát, nếu có thể, dạy dỗ Thâm Thanh Liên cao cao tại thượng kia đến thế xác lẫn tinh thần đều vâng lời cũng là một chuyện lý thú.

Quốc vương nói: “Thường cho người cũng được, nhưng người phải cẩn thận, đừng để y gây chuyện.”

Ấn Cửu Uyên nói: “Yên tâm, thần đưa y về sẽ đoạn kinh mạch, phế công phu, khiến y ngoan ngoãn trở thành vật sở hữu.”

Sau khi rõ đầu đuôi câu chuyện, Cố Kiến Thâm liền thấy lạnh cả người, đầu gối lại đau âm ỉ, luôn có cảm giác sau khi về sẽ khó mà chia lìa với bàn giặt.

Toàn là thứ gì thế này?

Thâm cừu quốc hận cỡ đó, khuất nhục cực đại cỡ đó, oán hận khó gỡ cỡ đó, làm sao Thâm Thanh Huyền có thể yêu hắn!

Chưa kể không yêu ... Hãn còn phải cẩn thận, đừng bị vợ đuổi về Duy Tâm cung.

Cố Kiến Thâm đề mi tâm, biết ngay là mình nghĩ cấm có sai: để Thăm Thanh Huyền chọn thể xác, quả nhiên chỉ có kinh chứ không hỉ.

Thực ra Thăm Thanh Huyền cũng không ngờ sẽ thành thế này.

Y không đủ kinh nghiệm, đặt ra tận mấy điều kiện, nhìn sơ thì không có vấn đề.

Thứ nhất, y muốn tìm một quốc gia vừa vàng vừa đỏ, tận hưởng một phen, cho nên đến nơi này.

Thứ hai, y tìm cho Cố Kiến Thâm một thân thể bình thường, tóc đen mắt đen, không hề đỏ hoặc vàng, bằng không sao có thể chứng minh y yêu con người thật sự của hãn.

Thứ ba, để tiện cho ghen, thể xác của Cố Kiến Thâm nhất định phải là một hoa hoa công tử.

Thứ tư, thể xác hai người đều phải sạch.

Và để dễ cho hai người yêu nhau, Thăm Thanh Huyền lại đặt thêm mấy điều kiện nữa, ví dụ như thân phận hai người tương đương, cho nên đều là vương tử, chẳng qua trong đó có một đứa đi diệt nước người ta thôi; lại ví dụ như hai người phải có nhân duyên, đúng là có thật, độc chiếm cũng là duyên phận khiến người hết hồn; lại ví dụ như phải tìm hai thể xác có tố chất thật tốt, chỉ tiếc thân thể Thăm Thanh Huyền lại bị thể xác Cố Kiến Thâm phế bỏ ...

Cuối cùng Thăm Thanh Huyền còn đặt một điều kiện vô cùng ngọt ngào — hai người phải ở cùng nhau. Đúng là ở cùng nhau không có vấn đề chi hết, chẳng qua cung điện này trước là của Thăm Thanh Liên, sau là Ấn Cửu Uyên.

Rõ ràng là điều kiện rất bình thường rất ngọt ngào, theo lý thuyết nên thuận lợi thực hiện, vậy mà vì duyên phận trùng hợp dẫn đến tình trạng này.

Thẩm Thanh Huyền yên tâm khóa ký ức, yên lặng chờ yêu Cố Kiến Thâm lần nữa, cùng nhau ngọt ngào ân ái qua ngày, nhưng kịch bản này ...

Cố Kiến Thâm sâu sắc cảm nhận được thế nào là hình thức địa ngục.

Cùng nhau về Duy Tâm cung hả? Khó nói lần sau Thẩm Thanh Huyền sẽ chọn ra thế xác gì.

Có nói gì thì chuyện cũng đã vậy rồi, lại còn là quốc gia vừa vàng vừa đỏ, phải về trong thời gian ngắn, nhất định Thẩm Thanh Huyền sẽ rất tiếc nuối.

Nghĩ trước tính sau, Cố Kiến Thâm quyết định vượt lên chính mình.

Có hẳn ở đây Thẩm Thanh Huyền sẽ không phải chịu tội nữa, về phần có yêu hẳn không Cố Kiến Thâm không ép, tạm thời bồi y du sơn ngoạn thủy, thỏa mãn sở thích của y.

Nhưng mà ... Cố Kiến Thâm nhin không được nghĩ, nếu đã thế mà Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể yêu mình, chẳng phải ... tâm hắn nóng lên, nhiệt tình một cách khó hiểu.

Hắn phải biểu hiện tích cực, hắn phải theo đuổi được vợ!

Không được cũng chẳng lỗ gì, nhưng theo đuổi thành công thì hời một mớ!

Để tôn đại nhân cứ thế bị cục đường phía trước dẫn cho cắn câu.

Liên tục hơn nửa tháng, Cố Kiến Thâm không đến gặp Thẩm Thanh Huyền, hẳn không muốn ư? Đương nhiên cực muốn rồi, chẳng qua không thể lộ diện, chỉ có thể lén dòm.

Hắn cho Thẩm Thanh Huyền cơ hội để tạm nghỉ, dành thời gian điều dưỡng cơ thể.

Thẩm Thanh Huyền không nhìn thấy Cố Kiến Thâm đích thực bình tĩnh hơn nhiều, thân thể sau khi được điều dưỡng cẩn thận chậm rãi bình phục.

Chỉ tiếc vết thương da thịt có thể lành, nhưng gân cốt khó mà khỏi.

Y so với vương tử tuần tú phong thần trước kia gầy yếu không ít, hơn nữa sắc mặt càng thêm lãnh đạm, hiếm thấy mỉm cười.

Nhưng y có ngoại hình xinh đẹp, lạnh mặt như thế ngược lại càng thêm hấp dẫn, vô hình trung kích thích dục vọng khi nhục của con người.

Đương nhiên Cố Kiến Thâm chỉ bị kích phát ý muốn bảo vệ.

Ngặt nổi hắn vẫn không thể lộ diện, không cách nào nâng niu người trong lòng bàn tay, phải nói cực kỳ tiếc nuối.

Sau khi thân thể Thẩm Thanh Huyền tốt hơn, tâm trạng cũng bình tĩnh trở lại.

Y không muốn chết, bất kể chặt vật cớ nào cũng phải sống sót.

Y phải tìm cơ hội, cho dù không có biện pháp phục quốc, y cũng muốn báo thù!

Tất cả những kẻ hủy quốc gia y, giết người thân y, nhục nhã y đều đáng chết!

Ôm nỗi hận nặng nề, y điềm nhiên uống thuốc, nghiêm túc ăn cơm, thân thể khôi phục nhanh hơn trước.

Suốt một tháng qua Cố Kiến Thâm chưa hề tới gặp y, mặc dù trong lòng Thẩm Thanh Huyền thoải mái, nhưng biết đây là bình lặng trước khi bão táp đến.

Xưa nay Cố Cửu Uyên hành vi phóng đảng, ác danh truyền xa, ỷ vào quyền thế mà còn phong lưu thành tánh.

Y có thể sống sót lưu lại nơi đây, đơn giản có lẽ là nhờ vào gương mặt này.

Kẻ đánh đập y tàn bạo, dù quất cho lưng y da tróc thịt bong thì vẫn không dám đụng vào gương mặt này.

Nguyên nhân? Đương nhiên vì Ấn Cửu Uyên thích.

Nghĩ đến việc sẽ thân mật cùng tên thô bỉ ấy, Thẩm Thanh Huyền liền ghê tởm hết sức.

Nhưng y phải nhẫn nhịn, phải sống sót, y muốn mượn tay Ấn Cửu Uyên giết sạch bọn phản đồ!

Sau hai tháng, vết thương trên người Thẩm Thanh Huyền đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Cố Kiến Thâm không sao dẫn nổi tình cảm tương tư, muốn gặp y vô cùng.

Chỉ có điều hắn không dám tùy tiện xuất hiện trước mặt y, đành bảo hạ nhân đến thông báo, cho Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị tâm lý.

Sợ bọn hạ nhân hiểu sai ý, Cố Kiến Thâm còn tỉ mỉ giải thích: “Không cần lắm miệng, chỉ báo một tiếng là được.”

Hạ nhân thừa vâng, làm theo quy củ, chỉ truyền lại một câu: “Công tử, buổi tối diện hạ muốn qua đây.” rồi đi ngay.

Không bảo tắm rửa thay quần áo, cũng không bảo chuẩn bị “thị tắm” ...

Đáng tiếc Thẩm Thanh Huyền vẫn nghĩ nhiều.

Tim y nhảy dựng, bất giác cắn môi dưới, biết việc nên tới rốt cục đã tới.

Không nhin việc nhỏ ắt hồng mưu lớn, cứ coi như bị chó cắn đi.

Lông mi Thẩm Thanh Huyền run rẩy, cố gắng bình ổn lồng ngực đang quay cuồng.

Tiểu kịch trường:

Tôn chủ đại nhân:Nằm yên đợi ...

Cố không giơ được:... (Tác giả mù ra ngay, ta cam đoan không đánh chết mù)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Trải Qua Đêm Nay, Y Không Còn Là Y Nữa

Y yên lặng đợi một hồi, rốt cục nghe tiếng bước chân từ xa truyền tới —— thân thể y bị phế, nhưng thị giác thính giác vẫn còn tốt, động tĩnh xa như thế cũng có thể nghe rõ.

Nam nhân hàng năm chinh chiến, thân hình oai hùng, bước chân đi đường vừa rộng vừa ổn, từng bước nhịp nhàng như tiếng trống đánh vào linh hồn y.

Thẩm Thanh Huyền có cảm giác hẵn không phải giẫm lên đất, mà là tôn nghiêm mình.

Y thực sự không muốn nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, vì thế khó chịu nhắm mắt lại, hy vọng nhìn không thấy thì sẽ không cảm nhận được.

Gần ... càng ngày càng gần ... thời khắc cửa mở, Thẩm Thanh Huyền kiên quyết giữ nét mặt bình tĩnh, ngón tay lại bấm sâu vào lòng bàn tay.

Chỉ cầu ác mộng sẽ mau chấm dứt!

Cố Kiến Thâm vừa vào liền nhìn đến ngấn người.

Vốn tưởng niệm đã lâu, hiện giờ thấy y như vậy, một luồng tà hỏa nhất thời tán loạn khắp nơi, hận không thể mang người về Duy Tâm cung ngay lúc này, thân mật mây mưa một phen.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt chờ, chờ chịu đựng khuất nhục, nhưng đợi thật lâu —— lâu tới mức quý dị.

Sao ... sao còn chưa tới?

Y xác định Cố Kiến Thâm vẫn đang đứng trong phòng, tiếng hít thở của hắn rõ ràng, hơi thở mang tính xâm lược thế kia, dù là ai cũng không cách nào bỏ qua.

Vì sao vẫn chưa hành động? Hắn ... đang làm gì?

Thẩm Thanh Huyền đợi thật lâu, đợi tới khi tâm tình bình tĩnh mà điều y sợ hãi vẫn không ập tới.

Y nhin không được mở mắt ...

Dưới ánh trăng sáng ngời, nam nhân cao lớn đứng cạnh cửa, yên lặng nhìn y, trong tầm mắt như hồ lang tràn đầy si mê lộ liễu ...

Thẩm Thanh Huyền như bị bóng, nhắm mắt lại cực nhanh, tay y nắm càng chặt hơn, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn cảm thấy khuất nhục và chật vật khó thể diễn tả.

Hắn quả nhiên, quả nhiên là thế!

Nếu không có vẻ ngoài khiến hắn thèm muốn, sao hắn có thể giữ lại cho y một mạng? Sao có thể giúp y trị thương? Và còn sao có thể ôn tồn nói chuyện với y?

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy nhục nhã vô cùng, nhưng cũng biết rõ tình hình.

Chẳng sao hết, thế nào cũng được, y có trở nên dơ bẩn cũng không sao, y chỉ muốn báo thù rửa hận!

Lồng ngực Thẩm Thanh Huyền phập phồng, căn môi dưới yên lặng chờ đợi.

Cố Kiến Thâm thấy miệng khô lưỡi khô, song không muốn phải quay về Duy Tâm cung ...

Hắn khẽ thở dài, mở miệng cất giọng nói trầm khàn pha lẫn động tình: “Muốn ngủ không?”

Thân thể Thẩm Thanh Huyền khẽ run, không hiểu hắn có ý gì.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Thời gian còn sớm, chỗ ta có bình trà ngon, có muốn nếm thử không?”

Thẩm Thanh Huyền hiểu rồi, khước miệng khẽ nhếch, chậm chọc nghĩ: Quả nhiên làm vương tử rồi sẽ khác, còn biết học đòi văn vẻ.

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, mặt không đổi sắc mà ngồi xuống.

Cố hòng y đã khỏe hơn nhiều, có thể mở miệng, nhưng y không muốn nói chuyện với hắn.

Cố Kiến Thâm không ép, chỉ bảo: “Trăng bên ngoài sáng lắm, em muốn ra ngắm không?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu.

Cố Kiến Thâm nhìn y bằng đôi mắt dịu dàng, cử chỉ quy củ, còn mở cửa cho y.

Thẩm Thanh Huyền toan ra ngoài, Cố Kiến Thâm bỗng nói: “Mặc dù thời tiết ấm áp, nhưng thân thể em còn yếu, vẫn nên phủ thêm áo khoác đi.” Xiêm y quốc gia này quá mỏng, bảo bối nhà hắn đẹp như vậy, ngoài hắn ra ai cũng đừng mong liếc nhìn một lần.

Thẩm Thanh Huyền nghe mà mi tâm nhú chặt, hắn đang xem y là nữ nhân sao? Cũng phải, hiện giờ sức y chỉ sợ còn không sánh bằng nữ nhân được nuông chiều trong khuê phòng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn.

Cố Kiến Thâm sợ chọc y giận, không dám hó hé gì thêm.

Hai người vào trong viện, như Cố Kiến Thâm nói, thời tiết hôm nay rất tốt, ánh trăng treo giữa chân trời, như một mặt trời nhỏ bừng tỉnh cả đêm hè.

Ban ngày nóng bức, ban đêm gió mát nhẹ nhẹ mang đến cảm giác dễ chịu.

Cố Kiến Thâm dẫn y tới đình đài gần trước mặt, cùng nhau ngồi xuống.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng quen thuộc với mọi thứ chung quanh, dù sao cũng là cung điện của mình.

Cố Kiến Thâm không muốn y tức cảnh sinh tình, nhưng tạm thời hết cách, hắn không thể đổi chỗ ở (quốc vương sẽ không cho phép), cũng không muốn Thẩm Thanh Huyền ngồi trong phòng cả ngày kín gió.

Thôi, từ từ sẽ đến, hắn sẽ tận lực không chọc vào y.

Thị hầu bưng trà cụ lên, Cố Kiến Thâm phất tay bảo bọn họ đi xuống.

Thẩm Thanh Huyền cứng ngắc cả người: Hắn bảo thị hầu đi xuống, chẳng lẽ muốn y pha trà cho hắn sao? Ngay cả phụ vương mình còn không có ...

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Huyền lại rũ mắt ... pha trà mà thôi, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Y định vươn tay, Cố Kiến Thâm lại cầm ấm nước trước y một bước.

Thẩm Thanh Huyền sững sờ, ngẩng phắt đầu, Cố Kiến Thâm hơi cúi đầu, thành thạo làm nóng ấm chén, rót nước bắt đầu sưởi ấm vào bình và ly, hơi nước bám dày, bảo trì trà cụ ở nhiệt độ tốt nhất.

Tiếp theo là đông trà(cho trà vào bình), sau đó hãm trà rồi rót xuống từ trên cao.

Thẩm Thanh Huyền sinh ra tại vương thất, nhìn quen công phu cao siêu của thợ pha trà nên cũng hiểu rõ trà đạo.

Ấn Cửu Uyên thô bỉ trong cảm nhận của y lại biết cách pha trà?

Không chỉ là hiểu, mà còn tinh thông, nước bắt đầu sôi tăm, bọt khí nổi lên như mắt cá là thời cơ tốt nhất để pha trà, càng khiến y kinh ngạc là hần hành động rất thành thực, cử chỉ tao nhã, ngay cả thợ pha trà đứng đầu trong cung cũng phải mặc cảm.

Ấn Cửu Uyên ... vậy mà hiểu trà đạo?

Thẩm Thanh Huyền thu mắt nhìn hồng trà trong chén.

Đích thật là trà ngon, lá trà mỹ sắc, khỏe, bóng, mùi hương thoang thoảng, cộng thêm thủ pháp pha trà tỉ mỉ thích hợp, một chén hồng trà này quả nhiên đẹp cực kỳ.

Nước trà đỏ tươi, viền vàng treo mép, đẹp dễ mà hương thơm lắng đọng, quả nhiên là giai phẩm tuyệt thế.

Thẩm Thanh Huyền là người yêu trà, lại càng yêu hồng trà, lúc này ánh mắt mở to, ngập tràn vẻ ngạc nhiên.

Người y chán ghét cực độ lại có thể pha hồng trà khiến y nhìn mà thần phục.

Chuyện này ...

Cổ Kiến Thâm mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại ngọt ngào, quả nhiên khóa ký ức thì Thẩm Thanh Huyền vẫn là Thẩm Thanh Huyền.

Hần lấy lòng y, y luôn có thể hưởng thụ. Bởi vì hần hiểu y, cũng rất hợp ý y.

Cái gọi là trời đất tạo thành, có lẽ giống như họ vậy. Thứ lỗi cho Đế tôn đại nhân không biết xấu hổ, dù sao cũng là hình thức địa ngục, thế nào cũng phải cho bản thân nếm chút ngon ngọt.

Cố Kiến Thâm nói: “Nếm thử xem.”

Thẩm Thanh Huyền do dự, sau cùng không muốn bỏ qua thời điểm nước trà ngon nhất, bưng chén lên nhẹ nhấp một hớp.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Thế nào?”

Thơm, ngon, tuyệt.

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, che giấu kinh diễm trong mắt, rồi khẽ gật đầu.

Cố Kiến Thâm không vội, hẳn vốn thích cái tính không được tự nhiên này của y.

Hắn nói: “Nếu có thể cho vào miệng thì uống nhiều chút, trà ấm tẩm bổ, rất có lợi cho thân thể em.”

Nhắc tới thân thể, ánh mắt Thẩm Thanh Huyền lại ảm đạm.

Y không nói lời nào, Cố Kiến Thâm cũng không chán, pha trà như nước chảy mây trôi, uống trà trò chuyện như người bạn tốt ...

Thẩm Thanh Huyền nhin không được hoảng hốt, dường như người trước mắt không phải Ấn Cửu Uyên phóng đảng đãng mà là một người khác, một người ...

Làm sao có khả năng.

Thẩm Thanh Huyền tạm thời thả lỏng, y rất cần thời khắc yên tĩnh, an tâm, mài mòn thống khổ như lúc này.

Không muốn nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, không suy xét đến những khuất nhục sẽ phải thừa nhận, y muốn đắm chìm trong không gian hư ảo, hưởng thụ sự yên lặng thoáng qua.

Sắc trời dần trở tối, hương trà đã phai nhạt, một bình trà như luồng sáng vọt vào địa ngục, cho Thẩm Thanh Huyền sức mạnh vô tận.

Một giạt gió lạnh nổi lên, Cố Kiến Thâm nói: “Trở về thôi.”

Ba chữ làm Thẩm Thanh Huyền bừng tỉnh khỏi cơn mơ, ngã vào sự thật tàn khốc.

Giữa mũi y vẫn còn hương trà vương vấn, song đáy lòng chỉ toàn là hanh khô lạnh lẽo.

Rốt cục cũng tới.

Thẩm Thanh Huyền tự giễu nghĩ: Thủ đoạn của Ân Cửu Uyên thật không tệ, trước ngọt sau đắng, muốn sỉ nhục người khác cũng phải tốn sức như vậy.

Y đứng dậy, nhẹ nhàng gật đầu.

Y nào biết đáng về mình mê người cỡ nào? Dưới ánh trăng mỏng manh, người trong lòng ngoan ngoãn như thế, quả thật là ...

Hơn nữa tính người yêu mình vốn cường thế, còn là người đứng đầu Thiên Đạo không thể đánh bại, Cố Kiến Thâm nóng như lửa, thật sự một lời khó nói hết.

Hai người cùng nhau về phòng, cảnh đẹp khi đi ra hiện giờ chỉ còn lại the lương, Thẩm Thanh Huyền đi vào từng bước, dù chưa tạm ngừng nhưng vẫn mang theo giấc ngộ sa vào vực sâu.

Trải qua đêm nay, y sẽ không còn là y nữa, mà là một người dân mất nước khát vọng báo thù.

Thẩm Thanh Huyền yên lặng chuẩn bị, kết quả sau khi về phòng, Cố Kiến Thâm lại nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt, khi nào rảnh ta lại về thăm em.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, nghe không hiểu ý hẩn.

Cố Kiến Thâm đứng cạnh cửa, tầm mắt dịu dàng như ánh trăng.

Chẳng lẽ hẩn không vào sao? Hẩn muốn đi ư?

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngẩn chưa kịp phản ứng, môi mỏng mấp máy nhưng không sao hỏi ra miệng.

Cố Kiến Thâm không dám nhìn nhiều hơn, quay đầu rồi nói: “Ta đi đây, nếu có việc em cứ phân phó, bọn họ sẽ sắp xếp.”

Dứt lời, hẩn xoay người rời khỏi.

Rời khỏi.

Thật sự rời khỏi!

Thẩm Thanh Huyền đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng cao lớn dần đi xa.

Chuyện gì thế này? Hẩn cứ vậy mà đi? Không làm gì mà đã đi?

Sao ... sao có thể!

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền đầy vẻ kinh ngạc.

Cố Kiến Thâm đã đi một khoảng thật xa đột nhiên không nhìn được, bất chợt quay đầu.

Vừa ngoảnh lại nhìn ... liền kìm lòng không đặt.

Dáng vẻ đáng thương của Thẩm Thanh Huyền như đang xin hẩn ở lại — đương nhiên Cố Kiến Thâm rất rõ hẩn đang nghĩ nhiều.

Hiềm nỗi hăn nhin không được, hăn muốn y, muốn đến tâm can không chịu nghe sai bảo.

Thôi ... đòi chút ngon ngọt vậy.

Cố Kiến Thâm lại bước về, siết eo y, cúi đầu hôn lên môi y.

Nóng bỏng cùng mát rượi va chạm, hương trà nhàn nhạt giao hòa, khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần hai người đều chấn động.

Cố Kiến Thâm không nhin được mút bờ môi ngọt ngào của y, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên tỉnh táo, rồi lại an tâm đến lạ, quả nhiên chuyện nên xảy ra không thể trốn khỏi, thế cũng tốt, đỡ hơn phải như con cá mắc câu nửa vời.

Y nhắm mắt lại, ngoan ngoãn thuận theo.

Cố Kiến Thâm hôn thật lâu, cuối cùng nhờ vào nghị lực kinh người mà dừng lại, hăn không dám nhìn y, thấp giọng bảo: “Thứ lỗi.” Sau đó bỏ của chạy lấy người, lần này hăn đi rất nhanh, bước chân rất dài, nói đúng ra thì đang chạy trốn chết.

Thẩm Thanh Huyền mờ mịt trợn mắt, nhìn bóng đêm tối đen vắng vẻ, hoàn toàn không biết làm sao.

Đến cùng là sao? Ân Cửu Uyên rốt cục đang nghĩ gì?

Ân Cửu Uyên nghĩ gì thì không biết, nhưng đây tâm trí Cố Cửu Uyên đều là: May mà không giơ được, bằng không sẽ phạm sai lầm lớn.

Nếu muốn Thẩm Thanh Huyền trong tình trạng này, sợ rằng tới chết cũng đừng mong y nhìn thẳng vào hăn.

Đêm nay Thẩm Thanh Huyền lại ngủ không ngon, y luôn nghĩ Cố Kiến Thâm sẽ quay lại, nhưng đợi đến hừng đông vẫn chẳng thấy người đâu.

Y thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm thấy may mắn.

Dù đã nghĩ thông, nhưng nếu có thể thì y vẫn không mong loại chuyện đó xảy ra.

Thân làm nam nhân, hầu hạ dưới thân một nam nhân khác thì thật là ...

Thẩm Thanh Huyền vừa ngẫm đã cảm thấy dơ bẩn vô cùng.

Mấy ngày sau, Cố Kiến Thâm không hề tới tìm y, Thẩm Thanh Huyền vui vẻ đến nhàn rỗi, không chỉ được dùng thư phòng mà còn có thể đi dạo chung quanh hoa viên.

Thi họa có thể thư giải phần uất trong lòng, Thẩm Thanh Huyền thấy tiết trời hôm nay rất đẹp, thành thử vào vườn đi dạo.

Y tai thính mắt tinh, biết có người âm thầm theo sau mình, nhưng chẳng sao, bởi vì y không hề nghĩ tới chuyện chạy trốn.

Với thân thể này, ra ngoài thì làm được gì? Đừng nói báo thù, e rằng sẽ chết cực nhanh.

Thẩm Thanh Huyền đi vài bước, ngoài ý muốn nghe được mấy tiếng xì xầm từ đằng xa.

“Người gấp cái gì? Dù Thẩm Thanh Liên kia có đẹp cỡ nào cũng là phường ngu dốt, ta thấy điện hạ có mới nới cũ vậy thôi.”

~~~

Tiểu kịch trường:

Tôn chủ đại nhân:Năm yên không đợi được, chẳng lẽ muốn ta chủ động?

Cố không giơ được:... (Tiếp tục muốn đánh chết tác giả)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Hả Quả Nhiên Đang Đợi Y Chủ Động

Những kẻ nhàn ngôn toái ngữ cứ nghĩ chẳng ai nghe thấy, tán gẫu vô cùng cao hứng: “Người nhìn kĩ ngoại hình Thẩm Thanh Liên kia xem, suốt ngày tử khí nặng nề, nếu không có thân phận đó thì làm gì được đái ngọ này?”

“Y cũng chẳng phải người biết lấy lòng, khỏi nói cũng biết lên giường chỉ nằm ngay đơ, hiện giờ điện hạ ham mới mẻ, đợi qua một thời gian, ha ha ...”

“Y chính là tội nô, đợi bị thất sủng rồi thì ...”

Một giọng nói tục tũn vang lên: “Ngoại hình y thật đẹp, chờ điện hạ chán rồi, chúng ta ...” Người nọ cười khặc khặc mấy tiếng lại bảo, “Không chừng ta có thể nếm thử mùi vị của người bề trên!”

Đoạn đối thoại ấy khiến Thẩm Thanh Huyền lạnh sống lưng, cả người đều cứng lại.

Y đang làm gì, nghĩ gì thế này, y vẫn còn xem đây là cung điện của mình, coi những ngày ...

Thẩm Thanh Huyền siết chặt tay, môi dưới bị cắn ra vết máu.

Tĩnh lại đi! Đừng chờ chết, đến lúc than thở thì đã muộn!

Y phải giữ chặt Ấn Cửu Uyên, lợi dụng hẳn, muốn báo thù phải lấy lòng hẳn, tìm cơ hội từ chỗ hẳn!

Bỗng nhiên, Thẩm Thanh Huyền vỡ lẽ ...

Hắn đang chờ y chủ động đúng không? Hắn chỉ giả vờ quân tử, chờ vương tử tiền triều là y chủ động hướng hắn cầu hoan phải không?

Suy cho cùng nếu y “thất sủng”, nghênh đón sẽ không chỉ là một chữ chết đơn thuần.

Nghĩ tới Ấn Cửu Uyên phóng đấng, từng lời của những kẻ tục tũn, đáy lòng Thẩm Thanh Huyền phát lạnh, buồn nôn từng trận!

Không thể tiếp tục lãng phí thời gian, không thể vụt mất cơ hội này, y muốn báo thù, y nhất định phải báo thù!

Thẩm Thanh Huyền cắn chặt răng, gắng gượng dẫn nén luồng tinh ngọt đang quay cuồng, cưỡng ép bản thân chịu đựng.

Không gì không làm được, chỉ cần có thể tự tay đâm kẻ thù, chuyện gì y cũng làm được!

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn tỉnh táo, cũng hoàn toàn ném lòng mình vào biển lửa địa ngục.

Cố Kiến Thâm nào biết vợ mình đang nghĩ gì, hắn đếm ngày, cảm thấy đã đến lúc, bèn vội vàng đến tìm y.

Lại là một đêm hè trăng treo cao, mát rượi cả trời.

Cố Kiến Thâm không dám tham lam, chỉ muốn đến xem làm điệu nổi khổ tương tư, nào ngờ lại thụ sủng nhược kinh.

Cố Kiến Thâm vừa đến, Thẩm Thanh Huyền liền đứng dậy nghênh đón.

Cố Kiến Thâm kinh ngạc, hỏi y: “Dạo này thân thể sao rồi?”

Hoàn toàn không ngờ sẽ được đáp lại, Thẩm Thanh Huyền mở miệng, giọng nói lạnh lùng còn thấm vào ruột gan hơn cả gió nhẹ đêm hè: “Làm phiền điện hạ quan tâm, đã không còn gì đáng ngại.”

Cố Kiến Thâm nghe mà ngẩn người.

Vui sướng lớn hơn còn ở phía sau, Thẩm Thanh Huyền nói: “Điện hạ, hồng trà hôm ấy còn nữa không?”

Dứt lời, y cong môi cười thật khế.

Cố Kiến Thâm hoàn toàn thần thờ, bảo bối nhà mình đẹp cỡ nào hắn biết chứ, nhưng nét cười nhẹ nhàng như đông tuyết ban sơ tan rã, xuân về với vạn vật này vẫn ... hấp dẫn tim hắn muốn nhảy ra ngoài.

Để tôn đại nhân sắp bay mất hồn cố gắng rụt rè, trầm ổn gật đầu: “Còn.”

Thẩm Thanh Huyền lại mỉm cười: “Đã chờ đợi mấy ngày, xem ra sắp được thỏa mong ước.”

Chất giọng ôn hòa nhỏ nhẹ ấy khiến Cố Kiến Thâm có cảm giác như được về Duy Tâm cung, hắn nói: “VẬY ta sai người chuẩn bị.” Đêm nay hắn căn bản không muốn uống trà, thủ đoạn theo đuổi không những nhiều mà còn phải mới mẻ độc đáo, sao có thể giống nhau?

Nhưng nếu Thẩm Thanh Huyền thích, hắn tất nhiên bằng lòng theo y.

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Được.”

Hai người ra khỏi phòng, lần nữa đến đình đài có phong cảnh xinh đẹp kia.

Cố Kiến Thâm quen tay cầm ấm nước, Thẩm Thanh Huyền bỗng nói: “Lần này để ...” Y tạm ngừng, tiếp tục nói, “Để ta pha đi.” Y không cách nào xưng là tội nô được.

Cố Kiến Thâm lập tức nói: “Này ...” Hắn còn chưa dứt lời đã khựng lại, hai người họ không phải ở Duy Tâm cung.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Thân thể điện hạ tôn quý, sao có thể vất vả làm việc vất này?” Nói xong y rũ mắt, khẽ bảo, “Nhưng ta chưa bao giờ pha, nếu có gì sai sót, mong điện hạ lượng thứ.”

Cố Kiến Thâm lập tức ngửa ngáy cả lòng.

Để Thẩm Thanh Huyền pha trà ... trải mắt khắp tam giới, chỉ mình hần mới có được đãi ngộ này.

Hần bên này nghĩ vu vơ, Thẩm Thanh Huyền bên kia đã cầm ấm nước, chuyên tâm trà đạo.

Trăng lạnh mỏng manh, hương trà thoang thoảng, con người tựa gió mát trăng hững làm chuyện tao nhã như mây bay nước chảy, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui.

Thẩm Thanh Huyền chưa từng pha, nhưng làm vô cùng tốt.

Cổ tay mảnh khảnh, ngón tay thon dài như ngọc, nụ cười khe khẽ khi nghiêng tay, làm người xem hoàn toàn vong ngã, như rơi vào chốn thần tiên tiên phong ẩn hiện.

Đôi mắt Cố Kiến Thâm trở đậm, nhiệt ý nóng bỏng như hóa thành vật chất.

—— Hần không che giấu được mê luyện dành cho y.

Thẩm Thanh Huyền vừa khó chịu vừa thoải mái: Quả nhiên hần đang đợi y chủ động.

Dù sao y đã sớm vứt bỏ tôn nghiêm, hầu hạ hần thì có sao? Y vốn là vật sở hữu trong cung hần!

Vương tử Kim quốc kia, từ một khắc về đây đã chết rồi.

Y chính là nam sủng của Ấn Cửu Uyên, là người báo thù bỏ ra từ địa ngục.

Thẩm Thanh Huyền đặt chén trà tới trước mặt hắn: “Nếm xem hương vị thế nào.”

Cố Kiến Thâm chưa cho trà vào miệng đã nói: “Thật ngon.” Sao có thể không ngon? Vị trà ngon nhất đời đang đọng trong cái chén này, hắn không nỡ uống ...

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, che đậy cảm xúc, nói: “Điện hạ thích là được.”

Hai người ngấm trắng uống trà, trò chuyện đôi câu đến là nhàn nhã thích ý.

Cố Kiến Thâm càng khỏi phải nói, đương nhiên vừa thư thái vừa an nhàn; ban đầu Thẩm Thanh Huyền chỉ cố gắng đón ý nói hòa, sau vài câu đã thả lỏng hơn.

Cố Kiến Thâm giỏi nói chuyện hơn y tưởng tượng, nhưng bất kể ra sao thì với thân phận địa vị hai người, đó vẫn là rãnh trời không thể vượt qua.

Bóng đêm dần sâu, Cố Kiến Thâm sợ y cảm lạnh bèn nói: “Chúng ta về đi.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức hoàn hồn, miễn cưỡng nở nụ cười, thấp giọng đáp: “Được.”

Bọn họ cùng nhau về phòng, càng gần tấm điện, Thẩm Thanh Huyền càng sốt ruột.

Đêm nay nhất định sẽ xảy ra ...

Thế nhưng không sao, một đêm khuất nhục này y đã không còn e ngại nữa.

Gần đến trước cửa, Thấm Thanh Huyền quay đầu mỉm cười với Cổ Kiến Thâm.

Cổ Kiến Thâm nhẫn cả đêm, thật sự nhịn hết nổi, hấn đẩy người lên cửa, hôn lên môi y.

Không làm được gì, nhưng hôn một chút cho đỡ thèm.

Thấm Thanh Huyền của hấn, Thấm Thanh Huyền quyến rũ như vậy sao hấn có thể nhịn được?

Để tôn đại nhân đại trai bị vợ mê hoặc đến thất điên bát đảo ...

Thấm Thanh Huyền bị hấn hôn tới mức máu chảy ngược, nhưng vẫn còn ở bên ngoài, y khẽ đẩy, muốn hấn vào phòng.

Cổ Kiến Thâm lại nắm tay y, siết chặt eo y, ép y ngẩng đầu lên.

Vì chiều cao lẫn hình thể hai người chênh lệch, cho nên hành động này vô cùng mang tính xâm lược.

Trái tim Thấm Thanh Huyền lạnh như nước, nhưng không tiếp tục phản kháng, y ngược đầu, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Cứ vậy đi ... cứ vậy bị hấn coi là một ...

Cổ Kiến Thâm đột nhiên buông tay, lui dài về sau một bước.

Thấm Thanh Huyền vốn bị hấn ràng buộc, lúc này hấn lỏng tay, cả người y đều mất trọng tâm, may mà phía sau là cửa nên mới không bị ngã.

Y khó hiểu nhìn Cổ Kiến Thâm, không biết vì sao hấn tự dừng ngừng lại.

Cổ Kiến Thâm không nhìn y, hạ giọng bảo: “Em ngủ đi.”

Ném ba chữ lại, hấn liền xoay người đi.

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngẩn, một đồng lời trào trong cổ họng ... Y muốn mở miệng nhưng lại không nói nên lời.

Vì sao lại đi nữa rồi ... Hắn rốt cục có ý gì?

Chẳng lẽ muốn y níu kéo hắn lại sao? Bất kể thế nào cũng muốn bức y đến tình trạng đó ư? Hay là nói ... mặt Thẩm Thanh Huyền đột nhiên trắng bệch, nghĩ tới lời đám hạ nhân nói trước đó.

—— Thẩm Thanh Liên kia thì biết gì? Một chút tình thú cũng chẳng có, nhạt nhẽo như nước sôi, sao mà điện hạ thích được?

Y không hiểu gì, và cũng chẳng biết gì, chẳng lẽ chỉ một cái hôn hắn đã chán y rồi?

Năm ngón tay Thẩm Thanh Huyền siết chặt, khuất nhục vô hạn khiến trái tim y tưởng như ngừng đập!

“Điện hạ!” Y gọi hắn.

Cảm xúc Cố Kiến Thâm căng đầy, không dám quay đầu, tuy thể xác hắn không giơ được, nhưng Thẩm Thanh Huyền cứ trêu ghẹo hắn mãi thì hắn phải về Duy Tâm cung thật đó!

Giọng nói Thẩm Thanh Huyền bỗng dưng mềm mại, pha lẫn chút cầu xin: “... Ở lại được không?”

Trái tim Cố Kiến Thâm đập bồng bồng, chờ khi hoàn hồn đã chạy ra ngoài kinh đô.

Trong bóng đêm sâu thẳm, hắn đứng trên núi cao, y phục đầm mồ hôi bị gió thổi bay, khiến hắn tỉnh táo lại.

Tuy trạng thái Đế tôn đại nhân hiện giờ là điển hình “thấy sắc liền ngu”, nhưng cách xa Thẩm Thanh Huyền thì có thể lấy lại năng lực suy xét.

Đêm nay Thấm Thanh Huyền rất khác thường.

Vì sao y lại như vậy? Cố Kiến Thâm vừa suy ngẫm đã hiểu nguyên do.

Sợ “thất sủng” cho nên mới câu dẫn hắn? Hay là muốn lợi dụng hắn?

Nghĩ đến đây, môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, lập tức có chủ ý.

Hắn ước gì Thấm Thanh Huyền lợi dụng hắn, trong ngoài muốn dùng thế nào thì dùng thế đó!

Một đêm này Thấm Thanh Huyền lại ngủ kém hơn, y bất an, ác mộng quần thân khiến y tỉnh dậy càng thêm khó chịu.

Y đã lấy lòng hắn như một luyện sủng, vậy mà Ân Cửu Uyên vẫn không bị lay động.

Rốt cục còn muốn thế nào! Rốt cục muốn y làm gì hắn mới hài lòng!

Mặc dù Thấm Thanh Huyền chưa từng tiếp xúc mấy chuyện thấp hèn này, song vẫn hiểu được đôi chút ...

Y phải làm vậy sao? Phải làm chuyện đó thật sao?

Sắc mặt Thấm Thanh Huyền tái nhợt, cánh môi gần như trong suốt, nhưng lại tàn nhẫn quyết tâm.

Làm thì làm, đã rơi vào hoàn cảnh này, còn chuyện gì mà y không thể làm?

Hắn chẳng qua muốn giảm tôn nghiêm y trên đất, thỏa thích nhục nhã, vậy y liền theo ý hắn!

Thấm Thanh Huyền cứ tưởng phải mấy ngày mới có thể nhìn thấy Cố Kiến Thâm, không ngờ trời vừa chạng vạng hắn đã tới ...

Lần này không ai thông báo trước, Thẩm Thanh Huyền đang viết chữ trên bàn, thấy hấn vào liền sửng sốt.

Cố Kiến Thâm vẫn là dáng vẻ oai hùng bất phàm trước kia, ngậm cười bên khoe môi dịu dàng như biển.

Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng dậy ...

Cố Kiến Thâm nói: “Quấy rầy em sao?”

Thẩm Thanh Huyền há miệng, cố gắng dùng chất giọng mềm mại gọi hấn: “Điện hạ.”

Cố Kiến Thâm bật cười, dựa sát vào nhìn chữ y viết: “... Ngòi bút tiêu sái, như rồng bay lượn.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Điện hạ quá khen.”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Nói ra thì quá mất mặt, khi ta còn bé chỉ lo ham chơi, bỏ bê thư pháp, hiện giờ viết một nét cũng ...”

Hấn còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đã sợ hãi hô một tiếng.

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn, vội vã kêu: “Cẩn thận ...”

Nhưng đã chậm, nghiên mực ụp lên người Thẩm Thanh Huyền, thoáng chốc làm dơ xiêm y trắng tinh của y.

Cố Kiến Thâm sợ đập trúng y, vội vàng đón lấy nghiên mực.

Thẩm Thanh Huyền sợ hãi không thôi, đỡ bàn thờ hỗn hển.

Cố Kiến Thâm đau lòng, sốt ruột nói: “Nhanh đi thay xiêm y, đừng để bẩn người.”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới hoàn hồn, nhìn những đốm mực vấy trên y phục, con người tối đi: “Tội nô vụng về, mạo phạm điện hạ rồi.”

Cố Kiến Thâm nhíu mày: “Cần gì phải vậy ...” chưa kịp dứt lời đã ngừng lại.

Thẩm Thanh Huyền cởi xiêm y, áo khoác bạch sắc rộng mở, cần cổ trắng nõn, xương quai xanh khêu gợi, chấm đỏ mềm mại ...

Cố Kiến Thâm nhìn tròn cả mắt.

Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được tầm mắt hằn ... Y buông tay, cố gắng không cho tay mình run rẩy, miễn cưỡng cởi xiêm y xuống.

Mực rơi rải trên da thịt như ngọc, bờ vai xinh đẹp, phần eo với đường cong ưu mỹ, thân thể thanh lãnh như núi băng trúc cao.

Cố Kiến Thâm dùng hết khí lực toàn thân mới khống chế tay mình đừng chạm vào.

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn cởi bỏ y phục đã dơ, thân thể y khẽ run, thốt ra giọng nói mềm mại: “Điện hạ, ta hơi lạnh.”

~~~

Tiểu kịch trường:

Tác giả:Lên đề! Bệ hạ, không cần rén, chịch đuy!

Cố không giơ được:...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Nếu Không Phải Không Giờ Được, Hẳn Đã ...

Lạnh không ... Cổ Kiến Thâm nóng tới mức lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Thẩm Thanh Huyền đang câu dẫn hẳn, câu dẫn một cách lộ liễu, chỉ thiếu nói trắng ra với hẳn thôi!

Quả tim của Cổ Kiến Thâm vô cùng cứng, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Cái thể xác rác rưởi này!

Hẳn hít sâu một hơi, cố gắng chống đỡ xúc động muốn về nhà, rồi lại trút bỏ y phục mình.

Thân thể Thẩm Thanh Huyền khẽ run, trong lòng biết ... rốt cục phải ...

“Mặc của ta trước đi.” Cổ Kiến Thâm phủ y phục lên người y.

Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được hơi thở xa lạ vây lấy, nhưng không phải thân thể rắn chắc, mà là xiêm y mỏng manh ...

Y mờ mịt ngẩng đầu.

Ánh mắt Cổ Kiến Thâm nóng bỏng, nhưng giọng nói vừa trầm ổn và bình tĩnh: “Đi tắm đi.”

Thẩm Thanh Huyền vỡ lẽ, thì ra phải tắm rửa trước.

Y thật sự chịu hết nổi tư vị nửa vời này rồi, vậy nên quyết tâm, túm ống tay áo Cổ Kiến Thâm nói: “Cùng nhau, được không ...”

Ở thế gian này, thân thể Thẩm Thanh Huyền thấp hơn Cố Kiến Thâm không ít, hắn chỉ cần cúi đầu, thính tai ửng đỏ cùng cần cổ nhũn bên dưới mái tóc đen đều bại lộ trước mặt.

Càng đánh sâu vào thị giác chính là chất giọng “thẹn thùng” của Thẩm Thanh Huyền, khiến trái tim Cố Kiến Thâm đập như nổi trống.

Nhịn? Nhịn cái rắm! Hắn lập tức ôm ngang người bước vào phòng tắm.

Thẩm Thanh Huyền bị hành động thô lỗ của hắn khiến cho tim đập thành thịch, y cảm nhận được thân thể rắn chắc, cánh tay hữu lực của hắn, và cũng cảm nhận được chênh lệch thật lớn giữa hai người.

Đều là nam nhân, nhưng Ấn Cửu Uyên mạnh mẽ hơn y nhiều lắm.

Cho dù thân thể y chưa bị phế thì tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chẳng trách hắn dẫn đầu kỵ binh, giành lấy vô số chiến công, được tôn sùng là thiết huyết chiến thần.

Nhưng cũng chính người nam nhân này, dùng hai tay hắn cầm trường thương đâm xuyên qua nhà y, xé rách sự bình yên của y, đẩy y vào vạn kiếp bất phục!

Thẩm Thanh Huyền bị hận ý nặng nề bao trùm, thân thể nhịn không được run rẩy.

Dáng vẻ này của y trông càng động lòng người, Cố Kiến Thâm thả y vào trong nước, cúi đầu ngậm vành tai trắng nõn của y.

Thẩm Thanh Huyền trợn to mắt, trong con ngươi tuyệt vọng pha lẫn bất lực và bàng hoàng.

Y hoàn toàn sa đọa, hoàn toàn ...

Cố Kiến Thâm hôn người y từ đầu tới đuôi một lần, ngạt nổi càng hôn tim càng nóng, càng hôn càng muốn làm tới cùng.

Nhưng mà ...

Thế xác chết tiệt này là một phế vật!

Đã vậy rồi, cũng sắp nổ tung luôn rồi, thế mà chỗ ấy vẫn cứ mềm nhũn nằm rũ xuống.

Cố Kiến Thâm thở sâu, lập tức đứng dậy khỏi nước.

Thẩm Thanh Huyền ý loạn tình mê hoang mang nhìn hắn ...

Cố Kiến Thâm hôn lên cánh môi non mềm của y, hôn cho đã ghiền rồi bảo: “Ta ôm em về phòng, coi chừng cảm lạnh!”

Giọng hắn trầm thấp gợi cảm, mang theo tình dục dày đặc.

Thẩm Thanh Huyền vừa sốt ruột vừa hỗn loạn, không phân rõ xảy ra chuyện gì, y tưởng hắn không muốn làm trong nước mà quay về giường, vì vậy “dụ ngoạn” vòng tay qua cổ hắn, mặc hắn dùng tư thế ôm nữ nhân mà ôm về.

Trái tim Cố Kiến Thâm đập thành thịch, nếu không phải không giờ được thì lúc này hắn chắc chắn sẽ thao chết y!

Đặt người lên giường, Cố Kiến Thâm lật chăn, bọc Thẩm Thanh Huyền chặt kín!

Thẩm Thanh Huyền dờ mắt ra, ngay cả cánh tay cũng bị bọc trong chăn, chỉ lộ ra mỗi cái đầu, đôi mắt tròn xoe nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm hôn lên hàng mi xinh đẹp của y, ấp úng nói: “Ngủ đi!” Hai chữ này phải nói là nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Thanh Huyền trơ mắt nhìn hăn bỏ đi, thân thể nóng bỏng dần trở nên lạnh lẽo.

Dù được chần bọc chặt cũng không thể mang đến cho y ấm áp, trái lại chỉ còn lạnh lẽo tận xương cùng ràng buộc khó thể hô hấp.

Vẫn không được sao ...

Ấn Cửu Uyên rốt cục muốn y thế nào!

Thẩm Thanh Huyền rụt người trong chần, thân thể run rẩy khó kiềm chế, không phải lạnh, mà là bị thống trong lòng pha lẫn khuấy nhục tràn ra ngoài, đẩy cả người y đứng trên bờ vực sụp đổ!

Cố Kiến Thâm ra ngoài chạy ba vòng, rốt cục đem ý niệm “quay về Duy Tâm cung thao cho y không xuống được giường” mạnh mẽ dần xuống.

Tỉnh táo lại, Cố Kiến Thâm vội vã chạy về.

Không thể ném Thẩm Thanh Huyền ở kia, tình huống này không biết y sẽ lại nghĩ lung tung gì.

Cố Kiến Thâm trở về, chứng kiến Thẩm Thanh Huyền hai mắt trống rỗng, không động đậy nằm ở đó, nhất thời đau lòng không sao tả xiết.

Thẩm Thanh Huyền không ngờ hăn sẽ quay lại, cho nên khi thấy hăn thì vẫn chưa kịp phản ứng.

Cố Kiến Thâm thở hồng hộc, nhìn y nói: “Em cho rằng vì sao ta an bài em ở trong này?”

Thẩm Thanh Huyền nghe hiểu từng chữ hăn nói, nhưng khi gộp lại thành câu lại không rõ hăn có ý gì.

Cố Kiến Thâm nhìn thẳng vào y, trong con người như ửng lộ ra mê luyến rõ ràng: “Ta thích em.”

Thẩm Thanh Huyền mở to hai mắt.

Vẻ mặt Cố Kiến Thâm dịu dàng đến cực hạn, giọng nói cũng quyến luyến, dịu người, êm đẹp như đêm hè: “Ta thích em, không phải thích thân thể em, mà là con người em.”

Thích y? Ấn Cửu Uyên thích y ư?

Cố Kiến Thâm lại nói: “Ta biết bây giờ nói thế chỉ khiến em cảm thấy hoang đường, ta không yêu cầu xa vời em sẽ đáp lại ta, ta chỉ muốn nâng niu, quý trọng em, hy vọng em có thể ...”

Có thể thế nào? Hẳn hủy gia đình y, giẫm nát mọi thứ của y, kéo y từ hạnh phúc vào địa ngục, hiện giờ hẳn nói thích y? Muốn quý trọng y?

Hoang đường ư? Chỉ với hai chữ hoang đường sao đủ để hình dung!

Mỗi luồng tà hỏa vọt lên ngực Thẩm Thanh Huyền, khiến y co rút đau đớn từng cơn, mùi tinh ngọt trào lên cổ họng, rồi lại bị y gắng gượng nhịn xuống.

Y tái nhợt nghiêm mặt, cố gắng dùng giọng nói cực khế mà hỏi: “Điện hạ, người ... thích ta?”

Cố Kiến Thâm lập tức bày tỏ chân tình: “Ta thích em, rất thích, chỉ cần có thể che chở em chu toàn là ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi, ta không dám nghĩ nhiều đến những thứ khác, cho nên em không cần miễn cưỡng bản thân, ta chỉ mong em có thể tiếp tục làm chính mình.”

Làm chính mình? Đây quả là chuyện cười khôi hài nhất từ khi y mất nước nhà tan.

Ấn Cửu Uyên thích y, Ấn Cửu Uyên muốn bảo vệ y chu toàn, Ấn Cửu Uyên bảo muốn y tiếp tục làm chính mình ...

Thẩm Thanh Huyền suýt cười ra tiếng, kẻ thù của y, nam nhân hủy hết mọi thứ của y thế mà nói với y những điều này ...

Buồn cười quá thế, thật là quá buồn cười!

Cố Kiến Thâm lại thả cho y móc câu: “Em an tâm, trong cung em muốn làm gì thì làm, không cần kiêng dè gì hết, ta chỉ hy vọng em có thể vui vẻ hơn.”

Thẩm Thanh Huyền vốn tức đến sắp mất lý trí, nhưng vì một câu này của hắn mà nổi lên suy nghĩ, cường ép tỉnh táo lại.

Có lẽ Ân Cửu Uyên thích y thật.

Mặc dù không tình sâu nghĩa nặng như hắn nói, nhưng ít ra cũng có suy nghĩ đó.

Vậy thì có gì không thể? Y vốn dĩ cũng muốn lợi dụng hắn điểm này, nếu hắn thích y, vậy thì ...

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt, môi mỏng khẽ nhếch: “Đừng nói vậy.”

Cố Kiến Thâm thở phào nhẹ nhõm, xem ra vợ rốt cục muốn bắt đầu “lợi dụng” hắn rồi.

Cố Kiến Thâm muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ khẽ thở dài.

Thẩm Thanh Huyền im lặng một hồi thì bảo: “Hiện giờ ta là tội nô, nói chi làm chính mình? Người điện hạ thích sớm đã chết rồi.”

Cố Kiến Thâm lộ vẻ mặt đau lòng, lo lắng nói: “Ta biết em nhất định sẽ không tha thứ ta, nhưng ...”

“Có gì mà tha thứ với không tha thứ?” Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, chầm chậm nói, “Suy cho cùng được làm vua, thua làm giặc, tài nghệ không bằng người thôi.”

Cố Kiến Thâm rất bất an, hần há mồm, muốn nói nhưng không cách nào thốt thành lời, giữa ánh mắt tràn đầy ảo não.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: “Sắc trời không còn sớm, điện hạ nhanh nghỉ ngơi đi.”

Cố Kiến Thâm tạm ngừng rồi bảo: “Em ngủ đi ...”

Thẩm Thanh Huyền không làm gì thêm, y xoay người, hô hấp dần đều đều.

Ngủ chưa? Đương nhiên chưa, Cố Kiến Thâm nhận ra y đang nguy trang “hơi thở kéo dài”.

Cố Kiến Thâm ngồi bên giường y một đêm, tỏ ra hồ thẹn ảo não, tình thâm khó thọ.

Ngẫm kỹ lại thì buồn cười thật, rõ ràng hần yêu y đến tận xương tủy, hiện giờ lại cố tình giả đồ thể này ...

Ừm, quên đi, bảo bối vui là tốt rồi, hần phải cố gắng không ngừng, trở thành ông chồng tốt chủ động đưa tới cửa cho vợ lợi dụng.

Khi Thẩm Thanh Huyền “tỉnh”, đương nhiên Cố Kiến Thâm đã đi rồi.

Một đêm không ngủ dẫn đến tinh thần Thẩm Thanh Huyền khá kém, song đại não lại thanh tỉnh đến lạ.

Tối qua Ấn Cửu Uyên ngồi trước giường y một đêm, nhìn y suốt một đêm ...

Chẳng lẽ hần thật sự thích y?

Muốn nghiệm chứng là chuyện vô cùng đơn giản, chỉ cần tiếp tục thăm dò.

Có lẽ do đã biểu lộ tâm ý, Cổ Kiến Thâm không còn trốn tránh y nữa, hạ triều liền sang chỗ y.

Thâm Thanh Huyền thấy hắc lại đây thì thoáng ngẩn ra, Cổ Kiến Thâm tỏ ra ngượng ngùng, nói: “Ta ... chẳng qua muốn tới thăm em chút thôi.”

Thâm Thanh Huyền nở nụ cười, không nói gì.

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Buổi trưa ta có bảo hậu trù nướng thịt dê, cùng ăn nhé?”

Thâm Thanh Huyền tất nhiên đồng ý: “Được.”

Cổ Kiến Thâm lộ vẻ mặt vui mừng, vội vàng phân phó người đi chuẩn bị!

Hắc diễn trò vô cùng quen đường quen nẻo, diễn xuất bằng trăm phần trăm bản sắc, dù Thâm Thanh Huyền có quan sát kỹ cỡ nào cũng đừng mong nhìn ra sơ hở.

Vì dù sao ... hắc cũng thích y thật mà.

Cổ Kiến Thâm cố ý sai người nướng một cái đùi dê lớn cùng cả khối sườn dê, để nguyên rồi mang lên bàn.

Thâm Thanh Huyền nhìn thịt nướng “sần sùi”, mi tâm nhíu cực nhẹ.

Cổ Kiến Thâm cười nói: “Ta quen ăn cả khối rồi ... nhất định em không quen, không sao, ta cắt nhỏ ra cho em.”

Thâm Thanh Huyền sửng sốt, vội bảo: “Ta cũng có thể ...”

“Ta đã thấy,” Cổ Kiến Thâm mỉm cười, rơi vào hồi ức, “Ta từng thấy trên yến quốc, em ăn gì cũng rất nhỏ, thịt xắt từng miếng cùng điểm tâm, ăn gì trông cũng đẹp ...”

Hắc kể lại tỉ mỉ, gần như phác họa toàn bộ cảnh tượng khi đó.

Cố Kiến Thâm từng thấy ư? Ở thế gian này thì chưa từng thấy, nhưng hẳn cũng đoán được.

Sư thức thanh nhã được nuông chiều của hẳn ăn cơm thế nào ... hẳn nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng.

Nói xong, hẳn xếp thịt nướng đã cắt chỉnh tề lên bàn y.

Thẩm Thanh Huyền cặp mắt nhìn, bị từng miếng thịt tỉ mỉ ấy làm cho xúc động.

Y không thích ăn thứ gì đầy dầu, nhưng lại chuộng thịt nướng, đồng thời không bao giờ chạm vào mỡ.

Trước kia ở trong cung, nhóm đầu bếp hiểu rõ khẩu vị của y, sẽ cắt những phần non mềm nhất, ít mỡ nhất trong miếng thịt nướng mà bày lên bàn.

Hương liệu cũng dùng rất ít, nếu đặt loại thịt nướng này trước mặt những người khác, sợ rằng sẽ thấy nhạt nhẽo, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại rất thích.

Mà trước mắt, thịt Cố Kiến Thâm cắt cho y cũng là như thế.

Thẩm Thanh Huyền nhin không được gấp một miếng cho vào miệng, cảm giác thỏa mãn ngập tràn vị giác, tình tự khó thể diễn tả bằng lời quay cuồng trong lồng ngực.

Quá khứ đã mất đi.

Có tương tự thế nào cũng là một mảnh đời khác.

Thẩm Thanh Huyền yên lặng ăn, không nói lời nào.

Cố Kiến Thâm không nói chuyện, chuyên tâm cắt thịt cho y, thấy y ăn nhiều thì vui mừng quá đỗi.

Thẩm Thanh Huyền vừa ngẩng đầu, lập tức bắt giữ cảm xúc của hẳn.

Cố Kiến Thâm nói: “Nếu em thích ăn, mấy ngày nữa ta lại bảo họ làm, đừng ăn một lần quá nhiều, thân thể em sẽ không chịu nổi.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, đặt đũa xuống nói: “Được.”

Trong mắt Cố Kiến Thâm dạt dào ý cười, rất chi là thư thái.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không nhìn hắn.

Nửa tháng sau, Cố Kiến Thâm được lúc rảnh sẽ tới trò chuyện với Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền không ngừng thăm dò, phát hiện Ấn Cửu Uyên cực kỳ dung túng y.

Việc nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng ngay cả vài yêu cầu “quá đáng”, hắn vẫn không để ý.

Dần dần, Cố Kiến Thâm rốt cục tìm được cơ hội giúp Thẩm Thanh Huyền ‘gây chuyện’.

~~~

Tác giả: Ding dong, hắc tâm yêu diễm tiện hóa Liên đang loading.

Các người tưởng Cố không giơ thì vẫn không giơ được à, hắn sẽ giơ được đó ... 【Long Điềm Điềm bị đánh cho mặt mũi bầm dập tuyệt đối không khuất phục】

~~~

Trả nợ xong cho tuần này ~

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Khuynh Tình Phối Hợp

Cố Kiến Thâm thường xuyên tới thăm y, thái độ Thăm Thanh Huyền với hắn ngày càng tốt, hắn tới càng chuyên cần, cần cù tới mức không nghỉ đi.

Đối với Cố Kiến Thâm, bộ dạng Thăm Thanh Huyền thăm dò hắn đáng yêu quá chừng. Y giống như chú ốc sên đuổi xúc tu, cẩn thận ngó dáo dác, khiến người ta nhìn không được muốn nói y biết: Phía trước là con đường thênh thang, cứ bước tới đi!

Ngặt nỗi Cố Kiến Thâm không thể nói mà còn phải giả ngu, vậy thì bảo bối của hắn mới có thể tháo bỏ cảnh giác với hắn —— cho dù hậu quả là y sẽ xem hắn như thằng ngốc.

Nhưng cũng chỉ ngốc nghếch vì y, ngấm kĩ lại, Đế tôn đại nhân lại tự phát đường cho bản thân.

Hoàn cảnh bên phía Thăm Thanh Huyền lại hoàn toàn khác, đầu tiên là mỗi ngày cùng ăn cơm, sau đó tùy tiện tâm sự, rồi đề ra vài yêu cầu khác người dưới một số tình huống.

“Điện hạ, ta rồi cả ngày không có gì làm, có thể đến thư các tìm sách không?”

Cố Kiến Thâm tỏ ra do dự cho có vẻ hợp lý, Thăm Thanh Huyền dùng đôi mắt trông mong nhìn hắn, trái tim Cố Kiến Thâm lập tức mềm nhũn, miễn cưỡng khiến mình tỏ ra rụt rè, nói: “Vậy mai ta kêu người tặng em vài quyển thoại bản.”

Thăm Thanh Huyền cười nói: “Đa tạ điện hạ.”

Cố Kiến Thâm nói: “Có gì mà cảm ơn, em có yêu cầu gì cứ nói ta biết, ta nhất định sẽ cố gắng thỏa mãn em.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười không nói gì.

Sau thoại bản, y lại thăm dò địa lý vật chí, phong thổ nhân tình, sau đó là tranh, cuối cùng kéo tới chữ viết.

Cố Kiến Thâm phối hợp vô cùng đúng lúc, vì muốn mỹ nhân vui mà dùng nhiều tiền mua chữ của danh gia và tranh của danh sư.

Mang chúng đến trước mặt Thẩm Thanh Huyền, y liền cười rất chi là vui vẻ.

Cố Kiến Thâm nhịn không được bèn hôn trộm một phát, Thẩm Thanh Huyền không chỉ không giận mà còn hơi cúi đầu, thính tai hơi đỏ.

Dáng vẻ này quả nhiên đẹp vô cùng.

Tim Cố Kiến Thâm đập thành thịch, biết rõ y đang giả vờ nhưng vẫn cứ muốn kéo người vào ngực mà hôn.

Cứ vậy một người thử, một kẻ giả ngu, phải nói ăn ý cực kỳ.

Đợi khi sắc trời trở lạnh, hai người họ đều đạt được mục đích.

Thẩm Thanh Huyền rất cục an tâm, y vô cùng xác định Cố Kiến Thâm thích mình, tuy không biết phần thích này có thể kéo dài bao lâu, nhưng cũng đủ thời gian cho y thở dốc.

Cố Kiến Thâm giả ngu rất thành công, cho Thẩm Thanh Huyền cơ hội, “vô tình” để y tiếp xúc vài thứ bên ngoài, trầm mê sắc đẹp không biết kiềm chế — cái cuối không phải giả vờ, Để tôn đại nhân ngày nào cũng bị trêu cho muốn quay về Duy Tâm cung từ lâu đã không còn biết kiềm chế là cái quái gì.

Quan hệ càng thân mật, thời gian Cổ Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền ở cùng nhau càng dài hơn.

Ấn quốc chưa bao giờ yên ổn, bọn họ dựng nước không lâu, căn cơ chỉ vừa ổn định, nhưng tuổi lão quốc vương đã già, hơn nữa bị tổn thương gân cốt từ hồi chiến tranh, cho nên thân thể ngày càng suy yếu.

Nếu không phải người thống trị Kim quốc ngày trước mê muội, đẩy dân chúng vào cảnh lầm than, bằng không đã sớm có người giương cao cờ phục quốc.

Mặc dù không có nhân tố bên ngoài, nhưng bên trong tồn đọng rất nhiều vấn đề.

Lão quốc vương rất biết để, được mười sáu hoàng tử mười ba công chúa, chẳng đứa nào bớt lo.

Thời gian Thẩm Thanh Huyền cùng Cổ Kiến Thâm xuống trần cách biệt rất lớn, nhân giới phát triển nhanh chóng, thay đổi tư tưởng phải nói là thần tốc.

Lúc còn ở Lương quốc và Vệ quốc, phái nữ có địa vị yếu thế, không được kế thừa vương quyền, nhưng khi còn Kim quốc từng xuất hiện rất nhiều vị nữ vương, tuy Ấn quốc lật đổ chính quyền trước đó, song văn hóa chính trị nhất mạch cùng thừa, vậy nên mấy công chúa đều có quyền kế thừa.

Cho nên trước mắt Ấn quốc có hai mươi chín người thừa kế, vừa tưởng tượng cũng biết rối loạn cỡ nào!

Tuy Cổ Kiến Thâm được ủng hộ nhiều nhất, nhưng súng thường bắn chim đầu đàn, tiếng hô cao ngược lại thành cái đích để mọi người chỉ trích, một đám huynh đệ tỷ muội thay đổi mọi cách nhằm kéo hấn xuống.

Thế xác hấn ngày trước là một kẻ kiệt ngạo bất tuân, đặc tội không ít người, khi Cổ Kiến Thâm tới thì hấn bị một thị thiếp hạ độc chết trên giường.

Sau khi Cố Kiến Thâm tỉnh lại đương nhiên đã nhốt bỏ hết đám người không yên phận. Nhưng muốn đứng vững gót chân thì phải suy xét kỹ lại.

Có một cục diện rối rắm nằm đó, Cố Kiến Thâm không bận mới lạ.

Lúc trước hẩn trốn tránh Thẩm Thanh Huyền, hiện giờ hai người càng “gần gũi”, y vừa hơi thả lỏng cảnh giác với hẩn thì hẩn đã bận bù đầu bù cổ.

Chẳng hạn như hôm nọ, Cố Kiến Thâm đang chơi cờ với Thẩm Thanh Huyền, thuộc hạ quỳ gối bên dưới nói: “Điện hạ, thần có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy nói: “Điện hạ đang bận, nô về trước đây.”

Bên ngoài trời đổ mưa phùn, Thẩm Thanh Huyền giương ô, vừa mở cửa liền bị một trận gió lạnh ủa tới làm cho ho khan kịch liệt.

Cố Kiến Thâm nhập vai rất nhanh, vội vàng đi tới nói: “Hôm nay trở trời đột ngột, coi chừng cảm lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền ho tới mức đỏ mặt, giọng cũng khàn đi: “Không sao ...” Nói xong hai chữ thì lại ho.

Cố Kiến Thâm vượt lưng giúp y thuận hơi, dịu dàng nói: “Mau vào ngồi, ta sai người mang trà gừng lên.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn người quỳ gối đằng kia, nói: “Điện hạ vẫn nên ...”

Cố Kiến Thâm “do dự” một lúc rồi bảo: “Không sao, em yên tâm ngồi đi.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người: “Đây ...”

“Không sao mà.” Cố Kiến Thâm nắm tay y nói, “Sợ em buồn chán thôi.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Được ở cạnh điện hạ, nô không thấy chán.”

Tuy biết y vờ vịt lừa hăn, Cố Kiến Thâm vẫn thấy ngọt như được ăn mật, nụ cười bên khóe môi theo bản sắc chứ chẳng cần giả vờ: “Mau vào ngồi đi.”

Dứt lời, hăn nắm tay Thẩm Thanh Huyền, thu xếp cẩn thận cho y rồi sai người nấu canh gừng, còn tri kỷ phủ thêm áo khoác cho y, Thẩm Thanh Huyền mím môi cười ấm áp.

Cố Kiến Thâm lo cho y xong mới nói với thuộc hạ quỳ bên dưới: “Có chuyện gì, nói đi.”

Người nọ nhìn Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm híp mắt, người nọ liềm cúi đầu cung kính thưa: “Điện hạ, hôm qua có mật thám bắt gặp lục hoàng tử nửa đêm đi bãi phóng trường công chúa.”

Cố Kiến Thâm tập trung nghe thuộc hạ nọ bẩm báo hết mọi chuyện lớn nhỏ.

Thẩm Thanh Huyền bưng trà gừng, nom có vẻ đang nghiêm túc nghiên cứu bàn cờ, song thực chất lại lắng nghe họ bàn bạc.

Trong đám hoàng tử trưởng thành của Ấn quốc, lão lục là người có uy hiếp lớn nhất đến Cố Kiến Thâm.

Lục hoàng tử khác với Ấn Cửu Uyên, gã khôn khéo thiện mưu, biết cách lung lạc lòng người, mặc dù chiến tích khi lập quốc không bằng Cố Kiến Thâm, nhưng về đạo trị quốc thì lại có bản lĩnh nhất.

Thiên hạ đã giành được, theo lý thì Ấn quốc cần gấp để lục hoàng tử cùng quốc vương ổn định cục diện chính trị, cho nên người ủng hộ lục hoàng tử rất nhiều.

Tuy trường công chúa là nữ, nhưng mảy liễu không nhường mảy râu, trong tay nắm binh quyền, nếu lục hoàng tử được nàng ủng hộ thì Cố Kiến

Thâm gặp phiền toái lớn.

Thuộc hạ rời đi, Cố Kiến Thâm vẫn mặt không đổi sắc, hiển nhiên đang lo lắng vì thế sự.

Thâm Thanh Huyền cẩn thận quan sát, qua một lúc mới khẽ ho một tiếng.

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, nhìn y nói: “Em sao rồi? Không thì ta cho gọi ngự y(*) đến xem.”

(*) chỗ này raw là đại phu nhưng mình thấy trong vương thất thì gọi đại phu khám không hợp lý lắm nên mạn phép sửa lại.

Thâm Thanh Huyền nói: “Không sao, điện hạ đừng lo.”

“Thân thể em không tốt ...” Cố Kiến Thâm nắm bàn tay lạnh lẽo của y, nói: “Sao ta có thể yên tâm.”

Thâm Thanh Huyền mỉm cười, rút tay ra nói: “Điện hạ, chúng ta tiếp tục nhé?”

Vừa nãy chưa đánh cờ xong, nhưng lúc này Cố Kiến Thâm nào còn tâm tình chơi cờ? Đương nhiên hẳn cũng không nỡ trái ý Thâm Thanh Huyền, bèn bảo: “Được.”

Ván cờ tiếp tục với trăm ngàn chỗ hờ, Thâm Thanh Huyền không nhường hẳn nữa, dùng vài quân vây hãm vào tử lộ.

Cố Kiến Thâm thở dài: “Ta thua.”

Thâm Thanh Huyền cầm quân đen nói: “Đáng lẽ điện hạ có thể thắng.”

Cố Kiến Thâm không đặt tâm tư trên bàn cờ, tùy ý đáp.

Thâm Thanh Huyền nói tiếp: “Quân đen vây thành, quân trắng cùng đường ... nhưng nếu chặn ba quân ở chỗ này, quân đen sẽ trở thành phế tích hài cốt, còn quân trắng chính là rồng bay kiêu ngạo.”

Cố Kiến Thâm giả ngu tới mức xuất thần nhập hóa, sững sờ nhìn bàn cờ, sau đó vỡ lẽ: “Thanh Liên nói rất đúng!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, không nhiều lời thêm.

Y nói cờ, song thực chất lại chỉ điểm giúp Cố Kiến Thâm.

Lục hoàng tử mượn sức trưởng công chúa, trưởng công chúa không thân với Cố Kiến Thâm, cũng có khuynh hướng ủng hộ lục hoàng tử, nhưng trưởng công chúa có nhược điểm, nàng sinh ba trai, con cả và con thứ đều đã qua đời, chỉ còn lại lão tam là máu thịt trên đầu quả tim của nàng.

Thành thử lão tam bị chiều hư, tính tình càn quấy hồ đồ, trưởng công chúa hao hết lòng vì hắn, nhưng không nỡ đánh cũng chẳng nỡ mắng, căn bản không quản lý được.

Nếu Cố Kiến Thâm có thể bắt thóp ngoại sanh của hắn, vậy thì trưởng công chúa tuyệt đối sẽ ủng hộ hắn.

Trùng hợp là lão tam này không chịu ảnh hưởng của lục hoàng tử, nhưng Ấn Cửu Uyên càn quấy hồ đồ giống hắn lại có thể khống chế.

Trải qua chuyện này, Thẩm Thanh Huyền trở thành “quân sư” của Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm tiếp tục giả “ngu”, cho vợ đủ mọi cơ hội, không hề kiêng dè, ngày càng tin tưởng ...

Thẩm Thanh Huyền chăm chỉ giúp hắn giải quyết khó khăn, vẽ lối chính sự hắn không hiểu, thậm chí còn khuyên hắn qua lại với các hoàng tử, công chúa khác.

Vợ hiền lành như thế, lão Cố đương nhiên ngoan ngoãn vâng lời rồi.

Ấn Cửu Uyên vốn độc lai độc vãng, hiện giờ vì ngôi vị mà xã giao không ít.

Hắn tạo quan hệ với ngũ hoàng tử, bát hoàng tử cùng với mấy vị phò mã, trong đó có quan hệ tốt nhất với bát hoàng tử.

Bát hoàng tử không giỏi, nhưng có nhạc phụ rất hùng mạnh, có hẳn ủng hộ cũng đồng nghĩa được vị trọng thần này ủng hộ, cho nên Cố Kiến Thâm qua lại rất thân với bát hoàng tử.

Có sự giúp đỡ của Thẩm Thanh Huyền, sau khi bù đắp khuyết điểm trên phương diện chính sự, Ân Cửu Uyên vốn được nhiều người ủng hộ ngày càng được thánh tâm.

Đông đi xuân đến, hoa nở khắp nơi chính là lúc quốc vương hạ chỉ, phong Ân Cửu Uyên làm thái tử đương triều.

Trong trận tranh vị này, Thẩm Thanh Huyền góp sức rất lớn, Cố Kiến Thâm tin y cực kỳ, hai người cũng ngày càng “thân mật gắn bó”.

Ngày tháng sẽ bình lặng trôi qua sao?

Hiển nhiên không có khả năng.

Dù sao Thẩm Thanh Huyền vẫn là người ôm gia cừu quốc hận, y làm tất cả để giành lấy sự tin tưởng của Cố Kiến Thâm, đồng thời giúp bản thân có đủ sức mạnh để báo thù.

Ban đầu Cố Kiến Thâm rất chờ mong, muốn biết kế tiếp Thẩm Thanh Huyền sẽ làm gì, về sau ...

Hôm đó sắc xuân sinh sôi, trăm hoa đua nở, Cố Kiến Thâm thiết yến, chiêu đãi hoàng tử, công chúa và các đại thần thân thiết với mình.

Với thân phận của Thẩm Thanh Huyền, đương nhiên không thể có mặt ở đó.

Ban đầu Cố Kiến Thâm chẳng thấy có vấn đề gì, chỉ xem đây là bữa tiệc xã giao thông thường, ăn uống rất hăng say.

Bát hoàng tử là một kẻ ham chơi, bắt đầu nhốn nháo: “Hoàng huynh, nghe nói hậu viện người có một hồ sen, hoa nở đẹp không gì sánh bằng.”

Hồ sen kia được xây vì Thẩm Thanh Huyền, tất nhiên đẹp cực kỳ, từng đóa sen đỏ nở rộ trông rất rực rỡ.

Hiện giờ bát hoàng tử rất thân với hắn, mở miệng nói: “Tất nhiên ta không dám nhớ thương, nhưng rất muốn đến đó nhìn thử.”

Hắn nhắc ngay trên tiệc nên Cố Kiến Thâm không tiện từ chối, bèn bảo: “Muốn đi thì đi, ai còn ngăn được người?”

Lúc này bát hoàng tử cười nói: “Vẫn là hoàng huynh tốt với ta!”

Cố Kiến Thâm cười mắng: “Ham chơi.”

Thế là cả đoàn người đi về phía hậu viện.

Cung điện của Cố Kiến Thâm rất hoa mỹ, dọc đường mọi người đều tán thưởng không thôi.

Đi qua đài kim đình ngọc chói mắt, lọt vào tầm mắt là một hồ sen đỏ, quả nhiên đẹp vô ngần.

Người ở đây đều ngấm đến ngán ngợ, bát hoàng tử thì chạy về phía trước, mở miệng nói: “Quả nhiên ...”

Hắn đang định khen ngợi, rồi bỗng dừng ngừng bật.

Trong những tảng lớn sen đỏ xinh đẹp ấy, là một bóng trắng thanh thiển như nguyệt hoa sáng trong rơi vào thế gian.

Dường như y không ngờ sẽ có người tới nên hoảng sợ, khi thấy rõ người đến, y vội vàng cúi đầu quỳ trên mặt đất.

Tóc đen như thác, da trắng hơn tuyết, góc mặt khi khẽ cúi đầu đẹp đẽ như ngọc ...

Bát hoàng tử ngắm đến mây ngũ.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Tiền Thế Kim Sinh (Kiếp Trước Kiếp Này)

Bắt gặp cảnh tượng này, chuông cảnh báo trong lòng Cố Kiến Thâm vang lên mãnh liệt!

Nếu là thể xác nguyên bản, thăng ngục Ấn Cửu Uyên nhất định sẽ đặc ý khoe với các huynh đệ đây là mỹ nhân của mình, nhưng Cố Kiến Thâm làm sao có thể? Lúc này hắn vội chắn trước mặt Thẩm Thanh Huyền, ngăn cản tầm mắt của bát hoàng tử.

Bát hoàng tử giật mình hoàn hồn, nhìn hoàng huynh nhà mình nửa ngày mới mở miệng: “Vừa ... vừa nãy ...” Không phải hắn nhìn thấy thần tiên đó chứ!

Thấy hắn lộ ra đức hạnh này, Cố Kiến Thâm giận tới mức đau gan, hắn lại trái mắt nhìn, hay lắm, dám đi theo không một ai không ngại người.

Bọn họ không nhận ra đó là Thẩm Thanh Liên, nguyên nhân chủ yếu do đã hơn một năm, Thẩm Thanh Huyền đã đồng hóa với thể xác, ngoại hình cũng bắt đầu thay đổi.

Hơn nữa Thẩm Thanh Huyền khóa ký ức, không cố ý giảm thiểu tốc độ biến đổi, thành ra bằng một thời gian không gặp, những kẻ này nào còn nhận ra y là ai? Chỉ tưởng là thần tiên hạ phàm.

Cố Kiến Thâm không để Thẩm Thanh Huyền ăn giọt giấm chua nào, nhưng bản thân lại bị ngâm trong cả vại giấm chua.

Hắn khó chịu nói: “Xem cũng xem rồi, về hết đi!”

Hắn dẫn đầu rời đi, những người khác đương nhiên vội đuổi theo, song bát hoàng tử bị mê đảo tâm thần, đi bước nào thì quay đầu bước đó, hiềm nỗi Cố Kiến Thâm chặn rất kín làm hắn không nhìn được gì hết ...

Cố Kiến Thâm giận tới đau răng, bước chân lại đi nhanh hơn.

Bát hoàng tử không thấy được gì nhưng vẫn không từ bỏ ý định, truy vấn: “Hoàng huynh, mỹ nhân vừa rồi ...”

Cố Kiến Thâm lờm hẩn, ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Mỹ nhân gì? Gọi đại tẩu.”

Bát hoàng tử: “!”

Cố Kiến Thâm nói xong lại hối hận, hắn nhớ rõ nhân gian có một câu thơ ngữ là “Ăn không ngon bằng bánh chẻo, chơi không vui bằng tẩu tử” ...

Mẹ nó, nếu con rùa này dám nhìn nhiều thêm cái nào, hắn liền chém cho một đao.

Cố Kiến Thâm khó chịu phát tợn, bảo đảm trong đầu bát hoàng tử đang nghĩ lung tung, thành thử nhịn không nổi muốn rửa não cho hắn!

Không thể không nói, Thẩm Thanh Huyền không có ký ức gây chuyện rất lợi hại, ngay cả hắn cũng không kịp phòng bị.

Thử tưởng tượng, Cố Kiến Thâm cũng biết xảy ra chuyện gì.

Đơn giản là Thẩm Thanh Huyền thấy hắn làm thái tử, địa vị ổn định, muốn nhân cơ hội diệt trừ mấy hoàng tử phụ thuộc vào hắn.

Bởi vì toàn bộ vương thất Ấn quốc đều là kẻ thù của Thẩm Thanh Huyền, có thể chết người nào hay người đó, đừng hòng giữ lại kẻ nào.

Trận tranh quyền đoạt vị trước đó, Thẩm Thanh Huyền đã lật đổ một đảng của lục hoàng tử, phế bỏ mấy vị đại thần, hiện giờ thái bình, y lại muốn

xuống tay với những người bên cạnh Cố Kiến Thâm.

Nghe bảo phía trước thiết yến, y liền sai người tiết lộ cảnh đẹp sen đỏ nở rộ ở hậu viện, ngu ngốc như bát hoàng tử lập tức căn câu, nháo nhào muốn đến xem.

Thẩm Thanh Huyền đã sớm đợi đằng kia: Làm gì có kinh ngạc, tất cả kinh ngạc đều là giả vờ, ván cờ do y bố trí, nào có gì đáng kinh ngạc?

Nhưng hiển nhiên không cần làm gì nhiều, chỉ thoáng nhìn đã thuận lợi khiến bát hoàng tử mất hồn mất vía.

Nếu thật sự là Ân Cửu Uyên, màn sau nhất định là cảnh hai huynh đệ trở mặt thành thù, cuối cùng đấu đến lưỡng bại câu thương.

Dù sao ai xui xẻo mà chẳng được, Thẩm Thanh Huyền đều vui như mở cờ.

Dễ dàng khiến hai kẻ thù chém giết nhau, có thể nói buôn bán rất lời.

Tuy Cố Kiến Thâm hiểu điều đó, nhưng vẫn uống hết nửa vại giấm chua!

Thẩm Thanh Huyền chỉ có thể tính kế mình hăn, còn những kẻ khác ... đều cút sang một bên.

Yến hội qua loa chấm dứt, Cố Kiến Thâm âm trầm trở về, Thẩm Thanh Huyền vừa thấy hăn liền hành lễ: “Điện hạ, vừa nãy ta ...”

Y chưa kịp dứt lời, Cố Kiến Thâm liền ngăn môi y, dùng sức mà hôn.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền nhảy dựng, thời khắc này cứ tưởng tâm tư mình bại lộ, chuyện mình làm đều bị hăn biết.

Cố Kiến Thâm không ừ hử gì, rời môi y rồi bắt đầu cởi y phục của y.

Thẩm Thanh Huyền hoảng sợ, hơn một năm nay hai người chung sống hòa thuận, y sắp quên mất giữa họ sẽ còn xảy ra chuyện này.

Y khẩn trương, cố gắng không chọc giận hãn mà gọi: “Điện hạ ...”

Cố Kiến Thâm căn vành tai y: “Gọi tên ta.”

Vành tai Thẩm Thanh Huyền bị ngứa, vậy mà thân thể cũng nhộn nhạo theo, chữ Ấn sắp được thốt ra, rồi lại đột nhiên thay đổi thành hai chữ mềm mại: “Cửu Uyên ...”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm cong lên, đẩy y ngã xuống giường, hôn lên thân thể y.

Tuy đã khóa ký ức, nhưng hai chữ Cửu Uyên này vẫn có ảnh hưởng đến y.

Cố Kiến Thâm cố ý trêu y, dùng cách y quen thuộc nhất mà hôn môi y, tuy không làm được đến cùng, nhưng khiến y sáng khoái thì không thành vấn đề.

Thẩm Thanh Huyền sao mà chịu nổi, bị hãn vuốt ve như thế chỉ thấy cơ thể tê dại, cõi lòng run rẩy kịch liệt, tựa như trong giấc mộng xa xôi cũng có một người đợi y như thế, cẩn thận chở che, hôn môi ngọt ngào, y và hãn ở bên nhau, hạnh phúc đến thiên trường địa cửu.

Thẩm Thanh Huyền dùng sức mở to mắt, y không dám nhắm lại, vì nếu tiếp tục y sẽ rơi vào giấc mộng, sẽ bị hương thơm ngọt ngào ấy bao phủ, chân chính rơi vào tay giặc

Không thể, tuyệt đối không thể.

Lưng đeo quốc hận gia cừu, y nào có tư cách nghĩ đến nhi nữ tình trường.

Cố Kiến Thâm không ngừng cọ xát, hỏi y: “Ta là ai?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hãn, cố gắng nhìn hãn.

Khóe miệng Cố Kiến Thâm cong lên, trong mắt là thâm tình say lòng người, hần dùng chất giọng trầm khàn dẫn lối y: “Nói cho ta biết, ta là ai?”

“Cửu ...” Thấm Thanh Huyền há môi, gọi danh tự khiến trái tim y run rẩy một cách khó hiểu, “Cửu Uyên.”

Rõ ràng ba chữ Ấn Cửu Uyên đi liền nhau chỉ khiến y thờ ơ, song khi bỏ họ chỉ còn lại danh tự, trái tim y lại đập thật nhanh, khát vọng khó thể diễn tả lan tràn về trước, khiến y ... khiến y ...

“Đừng khóc.” Cố Kiến Thâm nhất thời tay tê chân loạn, hần muốn trêu y, nhưng cũng không muốn khiến y đau khổ, hần lo lắng nói, “Được rồi, được rồi, không làm khó em nữa ...”

Hần cúi đầu ngậm vật đó, Thấm Thanh Huyền chỉ thấy đầu óc trống rỗng, trí nhớ hỗn độn như lông chim bay múa, thấy rõ nhưng không dám nhìn, bắt được nhưng không dám chạm vào.

Rốt cục đó là gì ... rốt cục xảy ra chuyện gì ...

Y ...

Trái tim Thấm Thanh Huyền nặng trĩu, vì cao trào mà cũng bị tình cảm cuộn cuộn không thể phát tiết kia.

Cố Kiến Thâm ôm y vào ngực thật, trái tim ngứa cào cào, chỉ tiếc thể xác này ...

Cái thể xác thối nát này! Chẳng lẽ thật sự muốn hần không gior cả đời?

Muốn về Duy Tâm cung, muốn về Duy Tâm cung, muốn về Duy Tâm cung.

Nhìn nào!

Cố Kiến Thâm thở sâu, cẩn thận tắm rửa cho Thấm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền có một giấc mơ, trong mơ y vẫn còn khá trẻ, y gặp gỡ một thiếu niên, cùng hân yêu nhau, nắm tay nhau ...

Khi mộng tỉnh, y bất giác gọi tên hân: “Cửu Uyên ...”

Thẩm Thanh Huyền ngồi phắt dậy, trán đổ mồ hôi lạnh.

Bên cạnh y không một bóng người, y dùng sức bấu chặt chăn, muốn ngăn trái tim đang đập kịch liệt.

Là mơ, nhất định là mơ.

Y không quen Ấn Cửu Uyên, thời niên thiếu chưa từng gặp hân, hơn nữa y cũng chưa bao giờ thích bất luận kẻ nào.

Khi y còn nhỏ ... Thẩm Thanh Huyền ngẩn người, chợt phát hiện ký ức thuở thiếu thời của mình chỉ toàn mơ hồ và xám trắng.

Y khi còn trẻ là như thế nào?

Ngay sau đó, thiếu niên tên Cửu Uyên kia lại xông vào ký ức y ...

Thiếu niên cong môi cười: “Người muốn ăn gì thì ta làm cái đó.”

Y hỏi hân: “Ta muốn ăn gì người đều biết làm hết sao?”

“Không biết ta sẽ cố học.”

“Chỉ làm cho ta ăn?”

“Chỉ làm cho người ăn.”

Thẩm Thanh Huyền cong môi lộ ra nụ cười ngọt ngào ...

Giây tiếp theo, nụ cười biến mất, Thẩm Thanh Huyền mê man ... đó không phải thời niên thiếu của y, đó không phải ký ức của y ... Y không quen Ấn Cửu Uyên, sao y có thể quen loạn thần tặc tử hại y nước mất nhà tan!

Thẩm Thanh Huyền xuống giường, đi tới trước án, cầm bút viết chữ tĩnh tâm.

Cảm xúc rất cực bình tĩnh, song khi thấy chữ mình viết, y lại chấn động không thôi.

“Cửu Uyên ... Cửu Uyên ... Cửu Uyên ...” Trần ngập trên trang giấy toàn là hai chữ này.

Tại sao ... tại sao!

Cảm xúc khó chịu dâng lên trái tim, Thẩm Thanh Huyền dùng sức xé nát tờ giấy.

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Y phải đồ sát cả hoàng thất Ấn quốc, y muốn giết Ấn Cửu Uyên, y muốn tính hết mọi huyết hải thâm cừu với bọn hăn!

Cố Kiến Thâm mẫn cảm cỡ nào? Sợ đỉnh đầu mình xanh mướt nên vội vàng thay vợ làm chuyện muốn làm.

Muốn xử bát hoàng tử hă? Không thành vấn đề!

Còn những hoàng tử công chúa khác tham dự diệt quốc? Cũng không phải việc gì khó!

Hăn ra sức như thế, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn luôn buồn bực, thậm chí gầy yếu với tốc độ mắt thường có thể thấy, Cố Kiến Thâm suy tư: Chẳng lẽ phải diệt luôn lão quốc vương? Không khó.

Thẩm Thanh Huyền lại không màng tới, chẳng biết vì sao, kể từ hôm ấy y luôn bị “ác mộng” quẩn thân.

Vừa nhắm mắt lại rơi vào mộng, mà trong mộng chỉ có một người.

Ấn Cửu Uyên.

Không, hẳn trong mộng không phải họ Ân, hẳn tên là ... hẳn tên là Cố Cửu Uyên.

Nhưng dù có đổi họ, y vẫn biết đó là Ân Cửu Uyên.

Trong giấc mơ, lần đầu gặp gỡ là khi hai người còn nhỏ, bọn họ sống ở một nơi kỳ quái, trải qua tháng ngày thanh mai trúc mã, tràn đầy ngọt ngào và ấm áp, vọng tưởng thiên trường cùng địa cửu.

Sau này trưởng thành, họ không nhận ra nhau, nhưng một lần tương phùng, y lại đem lòng yêu hẳn, yêu nồng nàn như số mệnh an bài, bọn họ triền miên bên nhau, thân mật gắn bó hơn bất kỳ tình lữ nào trên thế gian.

Giấc mơ đứt quãng, hỗn độn và rải rác, ban đầu Thẩm Thanh Huyền rất sợ hãi, song khi tình dậy lòng chỉ động lại bất an và hoảng hốt, còn có tự trách nặng nề.

Nhưng dần dà ...

Y ngày càng thích giấc mơ đó, ngày càng khát vọng trời mau tối, ngày càng không muốn tỉnh khỏi cơn mơ.

Y thích hẳn, thích thật lòng, trong mơ y không hề cố kỵ, yêu bằng cả tấm chân tình, nhưng trong hiện thực ...

Thẩm Thanh Liên sao có thể thích Ân Cửu Uyên?

Tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng chìm ngập trong phế phối y đều là người này, đều là Cố Cửu Uyên trong giấc mơ.

Vì sao lại có giấc mơ này? Vì sao để y có giấc mơ này?

Nghe có vẻ hoang đường, nhưng dường như đó là kiếp trước của y và hẳn — kiếp trước, bọn họ yêu nhau, thương nhau, bên nhau.

Vậy mà kiếp này ...

Nếu đó thực sự là kiếp trước, vì sao lại để y trải qua kiếp này!

Đã có kiếp này, thì tại sao lại muốn y nhớ chuyện kiếp trước!

Người chết đèn tắt, vì sao lại có ký ức hỗn loạn này?

Thẩm Thanh Huyền không giải được khúc mắc kiếp này, vì vậy ngày càng trầm mê trong giấc mộng kiếp trước.

Cố Kiến Thâm sắp đoạt vương vị tới tay, kết quả Thẩm Thanh Huyền vẫn không vui.

Chẳng lẽ thực sự muốn giết hắn, y mới có thể nguôi ngoai?

Cũng không phải không được, nhưng cứ vậy từ bỏ nhiệm vụ, sau khi trở về ... luôn có cảm giác sẽ ngủ đáy giường.

Thời gian Thẩm Thanh Huyền ngủ ngày càng nhiều, Cố Kiến Thâm từ bên ngoài về, lại thấy y vẫn đang ngủ.

Hắn không đánh thức y, nhưng lo cho thân thể y.

Nào ngờ hắn vừa tới gần, Thẩm Thanh Huyền bỗng mơ màng mở mắt ra.

Cố Kiến Thâm dịu dàng nói: “Em ...”

Vậy mà Thẩm Thanh Huyền lại mỉm cười ngọt ngào với hắn.

Cố Kiến Thâm chưa kịp nói tròn câu, cả tâm thần đều trở nên nhẹ bẫng.

Thẩm Thanh Huyền ngồi dậy, tóc dài như thác tản tác, cổ tay trắng nõn ôm hắn, dâng tặng đôi môi mềm mại.

Cố Kiến Thâm hoàn toàn ngây dại, ngọt ngào bất thành lời khiến hắn trở tay không kịp.

Thẩm Thanh Huyền hôn hẩn, chủ động và nhiệt tình, châm lửa thiêu đốt toàn thân hẩn.

Càng chết người là y tự mình cởi y phục, hôn môi đón ý nói hòa với hẩn.

Cố Kiến Thâm làm sao chịu nổi? Hận không thể ăn người vào bụng ngay lập tức.

Sau một hồi vuốt ve trêu chọc, Thẩm Thanh Huyền sắp sửa bắn lại đột nhiên đẩy hẩn.

Cố Kiến Thâm nghi hoặc nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền mang gương mặt ửng đỏ, cắn môi dưới nói: "... Tiến vào đi, ta muốn hòa làm một với người."

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tôn Chủ Vẫn Là Tôn Chủ Đại Nhân!

Thẩm Thanh Huyền mời gọi hắc, Tiểu Liên Hoa của hắc đang mời gọi hắc.

Còn ngôn từ gì có thể miêu tả tâm tình Cố Kiến Thâm lúc này? Có lẽ chỉ còn lại hai chữ: muốn chết.

Chết quay về Duy Tâm cung, đem gia hỏa câu dẫn hắc ...

Nói thật, nhin tới tận giờ này đã là cực hạn, nếu Thẩm Thanh Huyền còn nói thêm câu nào nữa, hoặc cho hắc một ánh nhìn, hắc nhất định về giới tu chân ngay lập tức, nhiệm vụ để làm sau, hiện tại thao người trước rồi tính!

Nhưng Thẩm Thanh Huyền đột nhiên tỉnh táo.

Vừa rồi y ngỡ mình còn ở trong mộng, ngỡ mình còn chìm trong giấc mộng kiều diễm ngọt ngào ấm áp kia, y cứ ngỡ ...

Cố Kiến Thâm sượng sùng thức tỉnh y, Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác nhìn hắc, con người đầy dục hỏa như trắng sáng trút khỏi sương mây, trong ánh sáng mang theo từng cơn nguội lạnh.

Thẩm Thanh Huyền há miệng ...

Cố Kiến Thâm thấy y tỉnh nên cũng bình tĩnh trở lại, hắc mặc y phục cho y, trầm mặc đứng dậy.

Hắc không hề nói gì, ngay cả một ánh mắt cũng không cho y, cứ vậy xoay người rời khỏi.

Tại sao bỏ đi? Tại sao không tiếp tục? Tại sao lại rời đi với bóng lưng mất mát ấy.

Hắn đang nghĩ gì?

Y cứ nghĩ mình hiểu rõ Ấn Cửu Uyên, song vào lúc này lại chẳng thể nhìn thấu hắn.

Khi trong phòng chỉ còn lại một người, tình dục tức khắc lắng xuống như thủy triều rút, lưu lại bờ cát rộng lớn trống trải, bằng phẳng nhưng hiu quạnh.

Thẩm Thanh Huyền rút người trong chăn thật lâu, trong trí óc là một mớ nghĩ suy hỗn độn.

Có quyền luyện vô hạn với người trong mộng, có sợ hãi vô tận với sự thật tàn khốc, muốn phóng túng lại bị ghen ứ ngay yết hầu ...

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt, không dám tiếp tục rơi vào giấc ngủ.

Không thể tiếp tục như vậy, không thể lại trầm luân, mộng cũng được mà Ấn Cửu Uyên cũng vậy, tất cả mọi thứ đều là hư ảo.

Việc y phải làm chính là báo thù, phải giết hết những kẻ đáng chết, phải đoạt lại những thứ thuộc về mình.

Khi chân trời bừng sáng, trong con người Thẩm Thanh Huyền đọng lại một mảnh bình tĩnh và quyết tuyệt.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Thanh Huyền không hề gặp Cố Kiến Thâm, y liên lạc với bên ngoài, tuy người muốn phục hồi Kim quốc không nhiều, nhưng với thân phận vương tử tiền triều của y, chỉ cần vẽ một ổ bánh mì lớn hứa hẹn lợi ích, vẫn còn người có dã tâm nhưng không thành công nguyện ý theo y.

Ban đầu y có ý định xuống tay muện hơn, nhưng hiện giờ không muốn tiếp tục kéo dài, y không muốn ở cùng Cố Cửu Uyên, không muốn thấy hắn,

cũng không mong bị giấc mộng đó trối buộc.

Chúng ăn mòn tâm trí y, quấy nhiễu phán đoán của y, dập tắt ngọn lửa báo thù của y.

Không thể nương tay, tuyệt đối không thể đánh mất bản thân!

Có thể nói Thẩm Thanh Huyền bắt đầu liều mạng bởi dưỡng lực lượng cho mình.

Cố Kiến Thâm vốn sẽ không quản y làm chuyện mờ ám, hiện giờ hẳn đang bận ra sức trị bệnh, tất nhiên lại càng mặc kệ y.

Cái bệnh không giơ được này, phạm nhân trị không được thì chỉ còn nước tự hăn cố chữa.

Ngặt nổi hăn không rành y dược, nếu Thẩm Thanh Huyền ở trong thể xác này, chỉ sợ đã trị xong từ lâu!

Hăn cũng không thể liên hệ với thuộc hạ ở Duy Tâm cung, cho nên đành dùng chút y thuật sứt sẹo này cố gắng nghiên cứu.

May mà thời gian lâu dài, linh hồn hăn đã dung hợp với thể xác này, nếu nghiêm túc tu luyện, biết đâu chừng mấy tháng nữa có thể trị khỏi.

Để không bị cười nhạo trăm triệu năm, Cố Kiến Thâm nhất định phải thỏa mãn vợ trước khi “chết”!

Hăn bên này một lòng chữa bệnh, Thẩm Thanh Huyền lại một lòng bồi dưỡng thể lực ...

Trong một năm ngắn ngủi, hoàng tử công chúa Ấn quốc đã nội đấu đến ta chết người sống, chỉ còn lại trẻ con ba tuổi hoặc phế nhân vô dụng.

Người nổi bật duy nhất chính là Ấn Cửu Uyên.

Thẩm Thanh Huyền liên tục hai đêm không ngủ, y không muốn nằm mơ, chỉ cần giấc mộng kia không thường xuyên quấy thân, y có thể hạ quyết tâm.

Đêm trăng tròn tối đen, hắc y nhân quỳ trước mặt y: “Điện hạ, đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt, khi mở ra là trăng lạnh băng giá: “Động thủ!”

Lúc này, Cố Kiến Thâm trầm mê “tu tiên” rốt cục đại công cáo thành, hao hết công phu, gần như thay da đổi thịt, chữa khỏi căn bệnh không giờ này!

Cuối cùng đã có thể tìm Thẩm Thanh Huyền, kết quả hắc y vừa ra khỏi cửa, bên ngoài gió lửa ngất trời, thuộc hạ của hắc y vội vã chạy tới, kinh hô: “Điện hạ! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Đuôi mày Cố Kiến Thâm nhướng lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Thuộc hạ đầy mặt hoảng sợ, nói chuyện run rẩy: “Bệ hạ bị người ám sát, trong cung đại loạn!”

Cố Kiến Thâm hỏi: “Phụ vương thế nào rồi?”

Thuộc hạ thưa: “Bệ hạ hữu kinh vô hiểm.”

Cố Kiến Thâm hiểu rõ, nhưng vẫn làm bộ hỏi han: “Vậy tại sao người kích động?”

Thuộc hạ đau đớn nói: “Kẻ tập kích bệ hạ đã bị bắt, trước khi chết gã khai là bị, bị điện hạ sai khiến!”

Thuộc hạ tê liệt ngã xuống, tự biết tai vạ đến nơi hắc y phải chết không thể nghi ngờ.

Cố Kiến Thâm đứng tại chỗ, sắc mặt đông lạnh, cổ sức bày ra thần thái giả vờ kiên cường trấn định.

Lúc này Thẩm Thanh Huyền lão đảo đi ra, mang gương mặt tái nhợt nói: “Điện hạ ...”

Cố Kiến Thâm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhất định là dư đảng của lão lục giá họa ta!”

Thẩm Thanh Huyền thấp giọng: “Vậy hiện giờ phải làm sao!”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta phải tiến cung, ta phải gặp phụ vương, ta phải ...”

“Điện hạ, không thể!” Thẩm Thanh Huyền lo lắng nói, “Trong tình huống này, bệ hạ không có khả năng gặp ngài, ngài đi chỉ có chịu chết!”

Cố Kiến Thâm diễn vô cùng nghiêm túc: “Ta tin tưởng phụ vương, ông nhất định thấu hiểu, hiện giờ ta đã là thái tử, sao có thể phái người ám sát ông, ta ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Điện hạ, ngài không làm gì nhưng cấm quân đã kéo đến, cả thành đều là mưa gió, bệ hạ sao có thể thu tay lại!”

Sắc mặt Cố Kiến Thâm khó coi tới cực điểm, hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền, nói: “Em đừng để ý, ta sẽ phái người đưa em ...”

“Điện hạ!” Thẩm Thanh Huyền kéo ống tay áo hắn, “Việc đã đến nước này ... tính mạng phải ưu tiên!”

Cố Kiến Thâm nói: “Sao ta có thể để mình đeo danh bất nhân bất nghĩa!”

“Ngài chết rồi, vô số người theo ngài phải làm sao?” Thẩm Thanh Huyền nói, “Bệ hạ tuổi già, ngài đi ai có thể chống đỡ quốc gia to lớn này? Hành động của ngài mới là bất nhân bất nghĩa với dân chúng thiên hạ!”

Cố Kiến Thâm nhìn vợ diễn trò mà vui quá chừng.

Gì mà dư đảng của lục hoàng tử? Tất cả đều vô nghĩa, nhất định là “tiểu yêu tinh” bên cạnh hắn phái người ám sát lão quốc vương rồi giá họa cho hắn.

Chẳng qua là muốn phụ tử bọn họ xích mích, quây cho long trời lở đất, y lại nhân cơ hội ...

Tuy đã nhìn thấu, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn phải diễn từng bước.

Thẩm Thanh Huyền “tận tình khuyên bảo”, Cố Kiến Thâm hiển nhiên nghe vào lòng.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Điện hạ, chờ ngài qua được kiếp nạn này, chỉ một lòng phụng dưỡng bệ hạ, đó mới là đạo tận hiếu chân chính!”

Lời này hoàn toàn kích động Cố Kiến Thâm, trong mắt hần giăng đầy cảm xúc phức tạp, cuối cùng quyết định: “Trần Tư, chuẩn bị chiến!”

Đêm nay vô cùng náo nhiệt, cả kinh đô kim sắc gần như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thẩm Thanh Huyền được thỏa nguyện nhìn đám người chém giết trước mặt, phảng phất như quay lại ác mộng đêm kia.

Hoàng cung bị thiết kỵ đập phá, phụ vương bị trường kiếm đâm xuyên, mãng phu giết sạch người nhà y, huyết tẩy cung điện y, chiếm lấy giang sơn của y.

Hiện giờ màn này tái diễn, mà người thắng cuối cùng nhất định là y!

Với thể xác hiện giờ, Cố Kiến Thâm lấy một địch vạn cũng chẳng thành vấn đề, chỉ có điều hần vẫn nên để mình bị thương cho hợp lý —— uy vũ quá cũng không được, Tiểu Liên Hoa của hần sẽ cảnh giác.

Ác chiến một đêm, cuối cùng Cố Kiến Thâm dẫn quân xông vào Minh điện, gặp lão quốc vương trên vương tọa ôm ngực ho khan.

Lão quốc vương chỉ tay vào hần: “Nghịch ... nghịch tử!”

Cố Kiến Thâm nói: “Phụ vương, nhi thần tuyệt đối không hai lòng, nhi thần bị kẻ xấu mưu hại!”

“Bị mưu hại ...” Lão quốc vương ho khan kịch liệt, khàn giọng bảo, “Ta thấy người bị yêu nhân mê hoặc, mê muội đầu óc thì đúng hơn!”

Lão quốc vương đột nhiên đứng lên, chỉ vào Thẩm Thanh Huyền, nói: “Giết y, người giết y, cô liền truyền vương vị cho người!”

Sắc mặt Cố Kiến Thâm đột nhiên lạnh xuống.

Lão quốc vương cười ha ha: “Hoang đường ... thật sự là ...” Ông còn chưa dứt lời lại bắt đầu ho khan.

Cố Kiến Thâm nói: “Người đâu, đỡ phụ vương về hậu cung nghỉ ngơi!”

Hắn vừa nói xong, lão quốc vương bỗng nhiên ngẩng đầu, nụ cười quỷ dị hiện lên trong đôi mắt khô lạnh của ông, một bóng đen bỗng nhiên vọt ra, trong lúc mọi người không hề phòng bị đánh úp về phía Thẩm Thanh Huyền.

Với tốc độ và khoảng cách này, Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn trốn không thoát, tuy tâm phúc của y đều ở xung quanh, nhưng muốn đuổi kịp tốc độ này thì không có khả năng.

Cố Kiến Thâm đương nhiên có bản lãnh đó, hắn có thể dễ dàng đánh gục kẻ phục mệnh, nhưng đã đến mức này, hắn phải thêm chút cảnh diễn cho mình mới được.

Giữa điện quang hỏa thạch ...

Cố Kiến Thâm lao người tới, chắn trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

Trong thời khắc chẳng ai có thể động đậy, trường kiếm xuyên qua bụng Cố Kiến Thâm, kẻ đánh lén cũng ngẩn người, hiển nhiên không ngờ Cố Kiến Thâm sẽ liều mình cứu y ...

Cổ Kiến Thâm trúng kiếm, vậy mà vẫn đưa tay bóp chặt cổ họng hạ gục ám vệ.

Cả đại điện đều rơi vào yên tĩnh đáng sợ.

Sau đó, lão quốc vương cất tiếng cười to: “Nghịch tử ... nghịch tử ... ha ha ha ... đồ nghịch tử!”

Đột nhiên, một thanh trường kiếm xuyên qua cổ họng ông, đôi mắt vẫn đục của lão quốc vương nhìn đau đáu người cầm kiếm.

Thẩm Thanh Huyền mặt không đổi sắc, thân ảnh thon dài vô cùng chói mắt giữa biển máu, tựa như sứ giả đòi hồn bò ra từ địa ngục.

Tất cả đã chấm dứt.

Vương tọa kim sắc, biển máu đỏ tươi, vô số thi thể chồng chất dưới chân ...

Thẩm Thanh Huyền thong thả xoay người, vô số người quỳ xuống hô to: “Ngô hoàng vạn tuế!”

Thẩm Thanh Huyền lẳng lặng đứng trên đại điện, tầm mắt lại dừng trên nam nhân nằm giữa vũng máu.

Ấn Cửu Uyên đang nhìn y, mắt nhìn chòng chọc vào y, trong đôi người mê người ấy không có oán hận, không có thống khổ, và cũng chẳng có phần nộ, chỉ còn lại giải thoát.

Dường như hắn đã sớm nghĩ tới ngày này, sớm dự liệu tình huống này, cũng sớm chờ đợi thời khắc này.

Nỗi đau ray rứt lan tràn khắp ngực, Thẩm Thanh Huyền bước xuống, đỡ Cổ Kiến Thâm dậy.

Y nhìn thẳng hẳn, dùng chất giọng không chút tình cảm mà nói: “Là ta phải người tập kích phụ vương ngươi.”

Cố Kiến Thâm nhìn y.

Trái tim Thâm Thanh Huyền run rẩy kịch liệt, giọng nói lại lạnh cùng cực: “Là ta giá họa cho ngươi.”

Cố Kiến Thâm vẫn chỉ im lặng nhìn y.

Thâm Thanh Huyền rốt cục không thể bình tĩnh, đồng tử y rút lại thành một đường, giọng nói như dây đàn sắp căng đứt: “Ta hận ngươi, Ân Cửu Uyên, ta hận ngươi!”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm mấp máy, dùng giọng nói cực khế đáp: “Là ta nợ em.” Dứt lời, hẳn nhắm hai mắt lại.

Thâm Thanh Huyền ngơ ngẩn, sợ hãi không thể miêu tả giằng xéo trái tim, y dùng giọng nói thất thố chưa từng có gọi: “Ngự y! Ngự y đâu!”

Ấn quốc ngán ngủ cứ vậy biến mất trong dòng sông dài lịch sử ...

Thâm Thanh Huyền phục hồi Kim quốc, trở thành quốc vương mới, cũng trở thành truyền kỳ thế hệ mà sách sử đời sau không thể đánh giá.

Nằm gai nếm mật, chịu mọi khuất nhục, cuối cùng dùng sức mình lật đổ cả Ấn quốc, thống trị với nhiều thành tựu vô thượng.

Có người bảo y lam nhan họa thủy, có người nói y tâm cơ khó dò, lại có người bảo y bụng dạ nham hiểm, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn ...

Vô số ác danh treo trên người, nhưng không thể phai mờ thái bình thịnh thế mà y sáng tạo.

Cố Kiến Thâm chết rồi ư?

Đương nhiên chưa ... hẳn chỉ thêm đất diễn cho mình, chưa muốn kết thúc.

Suốt thời gian nửa năm, Thẩm Thanh Huyền dùng mọi thuốc bổ thiên hạ, tìm tất cả danh y, liều mạng kéo hơi cho Cố Kiến Thâm.

Chính y cũng chẳng biết vì sao, chỉ biết không thể để hẳn chết, bất kể ra sao cũng không thể để hẳn chết.

~~~

Chồng chồng nhà này chỉ có diễn với tự ngược là giỏi =))))))))

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Y Đứng Bên Giường, Nhìn Hắn Từ Trên Cao

Trong những ngày Cổ Kiến Thâm hôn mê, Thẩm Thanh Huyền bận bù đầu bù cổ.

Lần bức vua thoái vị này đã giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất, những kẻ tội nghiệt đều đã chết, một khi phản động đảo chính, rung chuyển là không cách nào tránh khỏi.

Thẩm Thanh Huyền không muốn quốc gia tiếp tục rối loạn, cũng không muốn bách tính phải chịu khổ, cho nên sau khi thượng vị, y thi hành một loạt chính sách có lợi cho dân nhằm trấn an dân tâm.

Ngắn ngủi mấy năm, Kim quốc suy tàn, Ấn quốc bị diệt, tân quốc thành lập, tân quân chủ đăng cơ, mỗi quan tâm đơn giản nhất của bách tính chính là cuộc sống sau này.

Thẩm Thanh Huyền lập tức cho bọn họ hy vọng đó.

Muốn trở thành người cầm quyền tốt, trăm công nghìn việc là không thể tránh khỏi.

Thẩm Thanh Huyền cũng muốn khiến bản thân bận rộn, càng bận càng tốt, bận tới mức không nghĩ được gì thì quá tốt.

Nhưng có bận thế nào, khi dạ thâm nhân tỉnh thì y vẫn phải nghỉ ngơi.

Trong tấm cung của y có một người —— ngủ thật lâu không chịu tỉnh lại.

Thời gian đầu Thẩm Thanh Huyền không dám về, y sợ nhìn thấy hắn, sợ nhớ tới cảnh hắn xả thân cứu mình, cũng sợ thấy đôi mắt sáng ngời của hắn,

lại càng sợ một tiếng thở dài của hắn —— Là ta nợ em.

Hắn nợ y ... hắn bảo hắn nợ y ...

Nhưng thực tế, hắn nợ y cái gì ...

Từ xưa đến nay, được làm vua thua làm giặc, triều đại thay đổi là lúc vô tình vô nghĩa nhất, ai đúng ai sai nào ai phân biệt rõ ràng.

Thẩm Thanh Huyền không dám nghĩ sâu, bởi vì một khi nghĩ, trận tuyến xây dựng trong lòng sẽ như tòa thành trên bờ cát bị thủy triều vỗ cho thành phế tích.

Y nhẫn nhịn không gặp hắn, nhưng mỗi ngày đều nhớ thương.

Nghe ngự y nói hắn thoát khỏi nguy hiểm, y thở phào nhẹ nhõm; nghe ngự y nói vết thương của hắn đang dần khôi phục, y lại thở ra một hơi; nghe người hầu nói tuy hôn mê, hắn vẫn có thể ăn cơm, đáy lòng y liền dâng lên niềm vui sướng.

Y siêng năng lại thao chính trị, quốc gia ngày một vào quỹ đạo, chính quyền ngày càng vững chắc hơn từng ngày, y lại trẻ như thế nên không ai gấp ghe chuyện thừa kế, tất cả đều một lòng dốc sức vì y, toàn lực phối hợp với y phát triển quốc gia.

Sau mấy tháng, mọi thứ đều được ổn định, Thẩm Thanh Huyền gần như quên mất hai năm kia, cứ như y tiếp nhận vương vị từ phụ vương, dường như lịch sử vốn nên như thế, và như thế người Ấn gia cho y ác mộng chưa từng xuất hiện.

Thế mà ... có người lại khắc vào linh hồn y.

Sau khi không còn bận rộn như trước, Thẩm Thanh Huyền có thời gian nghỉ ngơi, mà những giấc ngủ dài ngắn mang đến cho y mộng mị sâu triền miên.

Thời gian đầu y rất kháng cự, không muốn mộng dày vò mình mệt mỏi, nhưng nếu một đêm vô mộng, y lại thấy lòng trống rỗng quá đỗi.

Cận thị Oanh Đề thấp giọng trấn an y: “Bệ hạ, xin chú trọng thân thể.”

Để vương cần chính yêu dân nhất định được người kính yêu, trong thời gian ngắn ngủi, Thẩm Thanh Huyền phô bày năng lực phi phàm cùng tấm lòng nhân ái, khiến người theo y tâm phục khẩu phục, cũng giúp y có danh vọng lớn lao.

Y vốn là người có mị lực, lại hiểu sâu thuật đế vương, thi hành chính sách chặt lỏng chừng mực, không ai bối được sai lầm mà còn kính trọng y vô cùng.

Thẩm Thanh Huyền lơ đãng hỏi: “Hắn sao rồi?”

Oanh Đề thấp giọng: “Tình trạng ổn định, khí sắc không tệ.”

Khí sắc không tệ sao?

Mấy tháng không gặp, Thẩm Thanh Huyền cho rằng mình sẽ không nhớ nổi dung mạo hắn, nhưng nào biết chỉ cần tưởng tượng, ký ức quay cuồng xông ra như hồng thủy vỡ đê, phân không rõ đâu là mộng đâu là thật, tất cả đều là bóng hình hắn.

Khi cười, khi bi, khi yêu, khi đau ...

Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng dậy.

Oanh Đề giật mình, hỏi y: “Bệ hạ?”

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt nói: “Cô đi thăm hắn.” Dứt lời, y ra sau điện, Oanh Đề tất nhiên đuổi theo.

Về Ẩn Cử Uyên mê man, trong cung không ai dám nghị luận một câu.

Bởi vì rất kiêng kị. Thẩm Thanh Huyền chính trị chuyên quyền điều khiển một nhóm, cung nhân ngay cả nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, sao còn dám

hồ ngôn loạn ngữ.

Thẩm Thanh Huyền đi từng bước về tẩm cung, khoảng cách càng gần, trái tim lại bắt đập đập kịch liệt không chịu khống chế.

Y lẽ ra không nên tới, nhưng đã đến đây rồi, y biết rõ mình không thể khống chế đôi chân này, cũng như không quản được trái tim trong lồng ngực.

Khoảnh khắc đẩy cửa vào, khi nhìn thấy nam nhân hôn mê nằm trên giường, y lại bình tĩnh đến lạ.

Tất cả rối rắm, tất cả thống khổ, tất cả bàng hoàng đều tan biến.

Y đứng bên giường, nhìn hắn từ trên cao xuống.

Nam nhân trong lúc mê man vẫn anh tuấn phi phàm như trước, đau đớn không thể khiến hắn chột vạt, thời khắc cận kề cái chết cũng không khiến hắn mất đi nhuệ khí, hắn như một con sư tử đang ngủ, giây tiếp theo sẽ mở to mắt, xét nét cổ họng con mồi.

Thẩm Thanh Huyền lẳng lặng nhìn, vươn tay khẽ chạm vào hắn.

Thoáng chốc, tay y như bị phỏng, đầu ngón tay cuộn lại, nhưng vẫn không thu hồi.

Oanh Đề cúi thấp đầu, không dám nhìn và cũng không dám nghĩ.

Thẩm Thanh Huyền ở trong đây, giữ nguyên động tác này mà lẳng lẽ nhìn thật lâu.

Không ai dám quấy rầy, không ai lên tiếng, dường như cả thế giới đều rơi vào vắng lặng của đêm khuya.

—— Yên tĩnh nhưng không quạnh quẽ.

Thẩm Thanh Huyền rốt cục vẫn thỏa hiệp với lòng mình.

Y tưởng niệm hẩn, muốn gặp hẩn, muốn gần hẩn thêm một chút.

Mặc kệ là tình duyên kiếp trước hay nghiệt duyên kiếp này, mọi thứ đều đã qua, y muốn thế nào thì thế đó ... không còn gì phải cố kỵ ...

Thấm Thanh Huyền cong môi, nụ cười như hàn mai xinh đẹp nở rộ trong sương tuyết.

Thấm Thanh Huyền khẽ nói: “Oanh Đề, đi chuẩn bị, cô muốn ở lại đây.”

Oanh Đề chấn động tâm thần, thế mà giọng nói vẫn trầm ổn: “Tuân chỉ.”

Thấm Thanh Huyền dời tấm cung, ở cùng một phòng với Cố Kiến Thâm hôn mê, ban đầu là ngoại nhân hầu hạ Cố Kiến Thâm dùng cơm, sau này do y tiếp nhận, cẩn thận đút cơm cho hẩn.

Chẳng biết có phải ảo giác không mà y luôn cảm thấy khi đút hẩn, hẩn vô cùng vâng lời, ăn được nhiều hơn một ít.

Thấm Thanh Huyền thấy lòng mềm mại, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Đêm đến, y ở gian ngoài phê tấu chương, bận xong thì về phòng nghỉ ngơi.

Thị hầu đã giúp Cố Kiến Thâm tẩy rửa hằng ngày và thay xiêm y.

Thấm Thanh Huyền cởi áo ngoài, nằm bên cạnh hẩn, ngủ còn ngon cả trong mộng.

Không mộng, không khủng hoảng, chỉ có an tâm vô tận.

Tâm trạng y ngày càng tốt, ngày càng vui sướng, hiệu suất xử lý chính vụ cũng cao hơn nhiều.

Thần dân bên ngoài khen y nhân từ, là hiền quân một thể hệ, nội thị trong cung lại lo lắng không thôi.

Nhất là Oanh Đề .....

Bọn họ ở bên cạnh, nên hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Đồn đãi nói bệ hạ từng là vật độc chiếm của vương tử tiền Ấn quốc, hiện giờ xem ra ... sợ rằng không chỉ có như vậy.

Bệ hạ nắm gai nếm mật, nhẫn tâm đoạt vị, nhưng tình cảm đã đánh đổi không cách nào có thể thu hồi.

Hiện giờ vương tử tiền triều không tỉnh, bệ hạ còn có thể thoải mái cùng hắc “gần gũi”, nhưng nếu tỉnh ...

Mỗi khi đám người Oanh Đề nghĩ đến đây đều không khỏi đau lòng cho y.

Bệ hạ là bệ hạ tốt, cần chính hơn lão quốc vương Kim quốc, cũng vĩ đại hơn lão quốc vương Ấn quốc, y giúp họ thấy được tương lai hạnh phúc dồi dào, bọn họ kính y, đồng thời cũng đau lòng vì y.

Bệ hạ và vương tử tiền triều này đã định sẵn là nghiệt duyên. Cả đời không xa rời, yêu nhau lại hận nhau.

Thẩm Thanh Huyền không nghĩ lung tung nữa, y chỉ cảm thấy vui sướng cực kỳ, đời này chưa bao giờ vui sướng đến vậy.

Buông quốc hận gia cừu, mặc kệ thân phận địa vị, y tham luyện hơi ấm của hắc như trong mộng đẹp luôn thu hút y kia.

Thật tốt quá ...

Thẩm Thanh Huyền hy vọng ngày tháng cứ tiếp tục vô cùng vô tận như thế.

Qua nửa năm, thân thể Cố Kiến Thâm dần ổn định, ngự y đã không cần phải mỗi ngày khám bệnh, Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ hỏi khi nào hắc

sẽ tỉnh lại.

Bởi vì y không muốn hấn tỉnh, tỉnh rồi mộng liền tan.

Nhưng có lẽ phải tỉnh thật rồi, Cố Kiến Thâm phải tỉnh, mà Thấm Thanh Huyền cũng phải tỉnh.

Cho nên Thấm Thanh Huyền lại nằm mơ sau thời gian dài không mộng mị.

Ngủ bên cạnh Cố Kiến Thâm, y mơ thấy Cố Kiến Thâm.

Đó là một nơi rất đẹp, tảng lớn lá đỏ che khuất mặt trời, Thấm Thanh Huyền khó thể tưởng tượng thế gian lại có Phượng Hoàng mộc lớn đến vậy, dường như nó xuyên qua cả đất trời, lẳng lẳng đứng ở kia hình thành một thế giới.

Trong mưa hoa phượng hoàng đỏ tươi, nam tử hồng y chột ngoảnh đầu mỉm cười.

Mắt đỏ xinh đẹp khiến hô hấp người xem ngưng trệ, dung mạo tuấn mỹ khiến người quên không được, ánh mắt dịu dàng khiến người ta chỉ có thể nghe thấy nhịp tim rộn ràng.

Thấm Thanh Huyền yên lặng nhìn, như thể nhìn thấy tiên cảnh nhân gian.

Nam tử cười khẽ với y: “Qua đây.”

Thấm Thanh Huyền lập tức đến bên cạnh hấn, mặc hấn ôm, mặc hấn cắn thẹn hôn y.

Ngọt ngào cùng hương thơm xuyên qua rừng cây, đỏ tươi ngập tràn đất trời, đốt sáng tâm linh, chỉ rõ suy tư.

Hấn hỏi y: “Thích không?”

Thấm Thanh Huyền đáp: “Thích.”

Thích phong cảnh không? Không, y thích người này hơn.

Người mà y tâm tâm niệm niệm, yêu mấy kiếp mấy đời.

Hắn cúi đầu hôn y, trái tim y đập dồn dập, nhưng không nỡ kháng cự chút nào.

Nụ hôn của hắn thật khê và cũng rất dịu dàng, như đối đãi với bảo bối trong lòng bàn tay, sợ dọa y, cũng sợ y không vui.

Cẩn thận dè dặt là thế, che chở tỉ mỉ là thế, yêu thương sâu sắc là thế.

Thẩm Thanh Huyền muốn hắn dùng sức hơn nữa, thiết tha hơn nữa, thậm chí là thô bạo hơn nữa.

Vì chỉ có thế y mới cảm nhận được đây không phải là giấc mộng thoáng qua, không phải ảo tưởng tươi đẹp, cũng chẳng phải kiếp trước hư vô mờ ảo ...

Có lẽ đây mới thật là mộng, vì thỏa ước nguyện của y, hắn dùng sức, hôn cho y ý loạn tình mê, hôn đến khi y nóng hổi, hôn đến nỗi y đầu vầng mắt hoa.

Dưới mảng trời xanh không chút gì che đậy, hai người nằm trên đất trút bỏ y phục của nhau ...

Thẩm Thanh Huyền then thùng cả người, bảo: “Vào ... vào phòng đi.”

Hắn lại dùng đôi mắt xinh đẹp cười với y: “Ở đây không được sao?”

Được không? Bên ngoài vắng vẻ, gió mát từng cơn qua những nhánh cây, giữa trời hoa phượng hoàng xinh đẹp ...

Thẩm Thanh Huyền run rẩy nói: “Được ...”

Hắn lập tức dùng sức hôn y, đòi hỏi một cách vội vàng.

Rõ ràng Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ trải qua tính sự, nhưng trong mơ lại nếm mọi mỹ vị, không hề khó chịu, ngược lại còn ngọt ngào như trời sinh lẽ ra như thế.

Ngọt ngào giữa tình nhân vĩnh viễn là bất tận, Thẩm Thanh Huyền say mê trong giấc mộng mỹ lệ, tham hưởng vui sướng cực hạn.

Khi chấm dứt, y mở bừng mắt, ngã từ ảo cảnh vào sự thật tàn khốc, tình dục tàn đi chỉ còn lại cái lạnh thấu xương.

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc nhìn màn trướng, không biết bây giờ là giờ nào.

Y cử động, nhớ phải đi tắm rửa, nhưng vừa động tay y đột nhiên bị nắm chặt.

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt ... quay đầu đối diện một đôi mắt sâu kín.

Trái tim đột nhiên ngừng đập, y ngơ ngác nhìn hắn, hoàn toàn không phân rõ đâu là thực tế và đâu là hư ảo.

Cố Kiến Thâm ngồi dậy, nâng mặt rồi hôn lên môi y.

Đây là nhiệt độ chân thật, hơi thở chân thật, nụ hôn chân thật.

Và rồi Thẩm Thanh Huyền chẳng thể động được nữa, Cố Kiến Thâm đã xâm nhập vào khoang miệng y, khiến cho biển trời đảo nghiêng.

“Ừ ...” Thẩm Thanh Huyền phát ra âm thanh ngọt ngào, dẫn đến Cố Kiến Thâm chẳng thể nhẫn thêm xíu nào nữa.

Hắn xoay người đè lên, tư thái cường thế, không cho phép phân trần.

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt, tê dại tận xương khiến thần trí y biến mất.

Y há miệng thở dồn dập như chú cá thiếu nước, nhưng vẫn không sao giảm thiểu khát vọng khiến da đầu ngứa ran.

Là mơ sao?

Là thật.

Vừa đau, mà vừa vui sướng đến vậy ...

Y rốt cục làm sao vậy.

Thấm Thanh Huyền rơi vào bế đực không thể diễn tả bằng lời.

Vừa tỉnh dậy, Thấm Thanh Huyền có cảm giác tan vỡ như bị bánh xe nghiền qua.

Y khẽ rên một tiếng, vừa cử động liền nghênh đón mưa hôn nóng bỏng.

Thấm Thanh Huyền phát ra chất giọng khản đặc: “Đừng mà ...”

Đáng tiếc nam nhân đã chặn môi y ...

Khát cầu vô cùng vô tận như muốn hỏa táng y.

~~~

Giờ được rồi thì viên phòng ~

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đại Tướng Quân, Hí Hí

Ở Kim quốc, không phải ngày nào cũng vào triều, bình thường là cứ lên năm nghỉ một, hôm nay vừa khéo là ngày hưu một.

Chỉ có điều dù là ngày hưu một, Thẩm Thanh Huyền vẫn bề bộn nhiều việc, thương lượng rất nhiều chính vụ với không ít trọng thần.

Kim quốc có rất nhiều việc chờ hoàn thành, mà việc nào cũng cấp bách như nhau.

Nhưng hôm nay Thẩm Thanh Huyền lại chẳng gặp ai, Oanh Đề không dám làm phiền y nên canh giữ ngoài cửa, không cho bất luận kẻ nào tiến vào.

Tiếng thở dốc cố sức kìm nén trong phòng khiến người nghe mặt đỏ tai hồng, Oanh Đề chẳng dám thở mạnh hay lớn tiếng, chỉ biết khoanh tay đứng đó.

Dây dưa với nhau cho tới trưa, người trong phòng rốt cục cũng nghỉ ngơi, Oanh Đề toan hỏi có muốn tắm rửa không, cửa phòng bỗng dưng mở ra.

Nam nhân cao lớn lỏa nửa người trên, thân thể rắn chắc không héo rút do mê man trong thời gian dài, ngược lại đường nét còn đẹp và gợi cảm vô cùng.

Oanh Đề chỉ dám liếc nhanh một cái rồi thôi.

Cố Kiến Thâm nhìn hẩn, thấp giọng: “Chuẩn bị nước ấm.”

Oanh Đề nhỏ giọng: “Đã chuẩn bị rồi ạ.”

Cố Kiến Thâm nói: “Vậy người xuống đi.”

Oanh Đề nhìn lướt vào phòng, Cố Kiến Thâm nào chịu để hắn xem, chặn cửa vô cùng kín kẽ.

Oanh Đề đành phải đáp: “Vâng.”

Người đi, Cố Kiến Thâm về phòng, hắn cẩn thận ôm người đã bất tỉnh vào phòng tắm.

Thẩm Thanh Huyền mê man, thân thể vừa mệt vừa đau, tinh thần cũng hỗn loạn không thôi.

Dòng nước ấm xối lên người khiến y hơi thanh tỉnh, nhưng không bằng lòng mở mắt.

Y không biết nên đối mặt với Ân Cửu Uyên thế nào, cũng không rõ mối quan hệ hai người sẽ ra sao.

Khi hắn độc chiếm y, bọn họ lại chưa làm gì.

Khi y diệt quốc gia hắn, lật đổ thiên hạ của hắn thì giờ lại ...

Thẩm Thanh Huyền thật sự không thể mở mắt, không chịu nổi hiện thực khó xử phải đối mặt.

Cố Kiến Thâm tất nhiên biết y tỉnh, môi mỏng hắn khẽ nhếch, kề sát vào tai y nói: “Nói cho ta biết ... tên của em.”

Giọng hắn cực kỳ mê người, tựa như gió đêm thu tháng hoặc lướt qua hai má mang đến từng cơn run nhè nhẹ.

Thẩm Thanh Huyền lập tức mở mắt.

Cố Kiến Thâm đối diện với y, sâu trong đôi mắt toàn là hình bóng y: “Chúng ta là người yêu phải không ... xin lỗi, ta không nhớ được gì.”

“Người ...” Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc nhìn hắn, sau thật lâu mới hỏi, “Người không nhớ?”

Cố Kiến Thâm lộ vẻ mặt áy náy, rồi thân mật hôn y: “Không nhớ, nhưng ta nghĩ em là nhất định người ta cực kỳ yêu.”

Thân thể Thẩm Thanh Huyền bị hấn hôn cho tê dại, y há miệng, trong giọng nói đầy vẻ khó tin: “Người vậy mà không nhớ ...”

“Tuy ta không nhớ ...” Cố Kiến Thâm nhéo eo y, “Nhưng không sao, em nhất định là bảo bối của ta.”

Nghe hấn nói vậy, ngay cả ngón tay của Thẩm Thanh Huyền cũng tê rần, sau khi hoảng hốt nhường lối thì niềm vui sướng khó thể diễn tả lại dâng lên.

Ấn Cửu Uyên không nhớ được gì, hấn đã quên bản thân là ai, và cũng quên y là ai.

Đã quên mọi lỗi lầm của hai người trong quá khứ.

Chuyện hấn làm với y lẫn chuyện y làm với hấn, Cố Kiến Thâm đều quên hết.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người một lúc, sau đó trong mắt ánh lên niềm vui sướng lớn lao.

Quên rồi.

Quên rồi thì quên hết đi!

Như vậy bọn họ có thể vượt qua chuyện không thể chối bỏ, hai người bắt đầu lại tình yêu êm đẹp như mộng một cách đơn thuần.

Cố Kiến Thâm lưu ý quan sát biểu lộ của y, nhìn y như vậy chỉ thấy cả lòng ngửa ran.

Mất trí nhớ ấy à, làm sao có thể?

Hấn bị đâm vào bụng chứ không phải não, hơn nữa thế gian này nào có bản lĩnh khiến hấn mất trí nhớ?

Hắn quá chẳng thêm đất diễn cho mình, chuẩn bị “làm lại từ đầu”.

—— Nếu bỏ đi bối cảnh cùng chuyện cũ nhấp nhô, hắn còn không theo đuổi được vợ thì có thể chết nhanh và về Duy Tâm cung được rồi.

Huống chi hắn cảm nhận được vợ có ý với mình —— ít nhất thân thể có ý.

Ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, còn bị ghen lâu đến vậy, Cố Kiến Thâm rất muốn bắt mẫn, vậy nên cúi đầu hôn, rồi lại nhịn không được này nọ với y một trận trong phòng tắm.

Thẩm Thanh Huyền vốn mệt chết luôn, nhưng vì hắn đã quên hết, vì “lời ngon tiếng ngọt” của hắn, y liền dung túng hắn vô hạn, mặc hắn đòi gì được nấy.

Khi hứng tình, Cố Kiến Thâm hỏi y: “Tên em.”

Thẩm Thanh Huyền khó nhịn thốt ra.

Cố Kiến Thâm hôn y: “Nghe thật hay.”

Vào thời khắc sau cùng, Thẩm Thanh Huyền gọi tên hắn: “... Cửu Uyên.”

Cố Kiến Thâm bị giọng nói này trêu cho khó thể khống chế ...

Thôi, hôm nay tạm buông tha y.

Giả vờ mất trí nhớ quả thực hữu dụng vô cùng, dù gì hắn cũng chẳng nhớ, thân kệ các ngự y mê man khó hiểu: Đâm bụng còn có thể tổn thương não hả? Nhưng bệnh nhân đã ngiên rằng bảo không nhớ, bọn họ cũng chỉ có thể bịa lý do: “Có lẽ do trọng thương nên ngoài ý muốn kích động kinh mạch, dẫn ... dẫn đến ...”

Ngự y không bịa được nguyên do, nhưng Thẩm Thanh Huyền chẳng buồn để ý, y chỉ hy vọng đời này Cố Kiến Thâm đừng nhớ lại chuyện trước kia.

Cố Kiến Thâm mất trí nhớ đương nhiên sẽ muốn nhớ lại vài thứ, khi thân mật với Thẩm Thanh Huyền thì hỏi chuyện quá khứ của hắn.

Thẩm Thanh Huyền há mồm bịa chuyện như thật.

Cố Kiến Thâm theo họ Thẩm Thanh Huyền, tên là Thẩm Cửu Uyên. Đương nhiên hắn và Thẩm Thanh Huyền không có quan hệ huyết thống, hắn là ám vệ Thẩm Thanh Huyền thu nhận khi còn bé, vì không có tên nên đặt hắn tên này.

Về sau quốc gia nổi loạn, may nhờ hắn bảo vệ mà Thẩm Thanh Huyền sống sót. Hai người nằm gai nếm mật, vất vả lên kế hoạch, cuối cùng đoạt lại vương quyền, chỉ có điều thời điểm sau cùng, Cố Kiến Thâm trọng thương vì cứu y, hôn mê hơn nửa năm.

Cố Kiến Thâm nghe kịch bản đến là say sưa ngon lành, bàn tay làm bừa, ngoài miệng lại trêu đùa: “Thế chẳng phải thần dĩ hạ phạm thượng rồi sao?”

Hắn chẳng qua chỉ là ám vệ, lại nằm trên long sà, ngủ với người tôn quý nhất thiên hạ, ngấm lại oai biết chừng nào.

Thẩm Thanh Huyền bị hắn làm cho mặt đỏ tai hồng, nhỏ giọng bảo: “Nếu không có người, cô đã sớm chết, chúng ta không cần phân chia như thế.”

Cố Kiến Thâm yêu chết dáng vẻ này của y, trong lòng ngọt ngào như mật, hắn gọi: “Bệ hạ ...”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn: “Hmm?”

Cố Kiến Thâm ngậm môi y bảo: “Đời này thần nhất định trung thành và tận tâm với ngài, thề chết cũng không thay đổi.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền nhảy dựng, ngập tràn hân hoan và kích động râm ran.

Một lời dối cần vô số lời nối cho tròn, Thẩm Thanh Huyền cố gắng bện một chiếc lưới kín không kẽ hở, hy vọng giam tình yêu của hai người vào trong đó.

May mà địa vị hiện giờ của Thẩm Thanh Huyền vững vàng, còn là chủ một quốc gia, y ra lệnh, không ai dám nhắc đến chuyện quá khứ, cho nên Cố Kiến Thâm không biết được gì.

Đương nhiên có tiếp xúc hân cũng làm bộ như không có.

Thân thể hân đã chuyển biến tốt đẹp, Thẩm Thanh Huyền sợ hân chán nên nói lấp lửng: “Theo lý thì thiên hạ này là một nửa của ngươi, ngươi muốn làm gì cũng được.”

Ngoài miệng thì nói thế, song y vẫn sợ Cố Kiến Thâm tiếp xúc quá sâu với bên ngoài.

Cố Kiến Thâm cố tình bảo: “Vậy bộ hạ phong ta làm đại tướng quân nhé?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Huyền lóe lên, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Tất nhiên có thể.”

Cố Kiến Thâm sao mà nở khiến y lo lắng? Hân dùng một tay kéo người sang, buồn cười nói: “Vậy phong đại tướng quân trên giường đi.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc mở to mắt, Cố Kiến Thâm ăn đậu hủ nói: “Được không? Tướng quân chuyên hầu hạ bộ hạ trên giường.”

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn, bị hân vuốt ve khiến cho giọng nói run rẩy: “Ngươi ... ngươi càn quấy ...”

Cố Kiến Thâm chọc y: “Bộ hạ không thích?”

Thẩm Thanh Huyền liền thốt không ra một lời chỉnh tề.

Khi ý loạn tình mê, Cố Kiến Thâm ôm Thẩm Thanh Huyền, thở dài: “Thần chỉ nguyện ở bên cạnh bệ hạ, làm ám vệ của ngài, bảo vệ ngài cả đời, như thế đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Lời trong lời ngoài đều thâm tình như biển, trong lòng Thẩm Thanh Huyền vừa nóng vừa ngọt, rồi âm ỷ một chút chua xót.

Con người là sinh vật khó hiểu nhất trên đời này.

Khi đau khổ thì mặc sức nghĩ đến mộng đẹp.

Vậy mà khi mộng thành thật lại thấp thỏm âu lo.

Y chôn mình trong mật đường, rồi lại sợ trong ngọt ngào ẩn chứa dao găm.

Nếu bị lưỡi dao bọc đường đâm trúng ...

Thẩm Thanh Huyền vừa thử nghĩ đã thấy da đầu tê rần.

Hai người nồng tình mật ý, thời gian luôn trôi rất vội vàng.

Thời gian năm năm băng qua trong chớp mắt, Kim quốc phát triển không ngừng, dưới sự thống trị tài năng của Thẩm Thanh Huyền, dân chúng nghênh đón thái bình thịnh thế an khang.

Cố Kiến Thâm vô cùng xứng chức đại tướng quân trên giường, mỗi đêm đều hầu hạ bệ hạ nhà hắc thoải mái vô cùng, mấy việc còn lại thì không can thiệp.

Hắn lo Thẩm Thanh Huyền mệt, cũng từng muốn giúp y xử lý chính vụ, nhưng đó chỉ là nghĩ mà thôi.

Thẩm Thanh Huyền nơm nớp lo sợ bịa lời nói dối, Cố Kiến Thâm sợ tay mình đuổi quá dài chọc phá chiếc lưới yếu ớt đáng yêu này của y, cho nên mấy

năm qua hẳn một lòng một dạ chỉ có Thăm Thanh Huyền.

Xem y là đôi mắt mà che chở, điều dưỡng thân thể y, buổi tối lại hầu hạ thoải mái, cho y giải tỏa áp lực.

Thăm Thanh Huyền cảm nhận được những tháng ngày như thần tiên, có thể tiếp tục thế này thì tốt biết bao.

Ngặt nỗi thiên hạ thái bình, đủ loại quan lại hết bận thì lại lo việc nhà của đế vương.

Hậu cung Thăm Thanh Huyền trống không, không ít đại thần rục rịch muốn nhét con gái mình vào: Nếu có thể hạ sinh long tử thì may mắn bao nhiêu!

Nhất thời, tấu chương như mây, toàn bộ đều nhắc đến chuyện này.

Cố Kiến Thâm không màng chính sự tất nhiên không biết, hôm nay hẳn ra ngoài săn bắn, thu hoạch được rất nhiều, muốn về nướng thịt cho Thăm Thanh Huyền ăn.

Hắn bận rộn nửa ngày, thấy Thăm Thanh Huyền còn chưa đến bèn đi tìm y.

Thăm Thanh Huyền đang phê tấu chương, nhìn từng số con bảo y bổ sung hậu cung mà giận run người.

Oanh Đề nói: “Bệ hạ đừng tức giận.”

Thăm Thanh Huyền cả giận: “Một bọn hỗn trưởng, cô lập hậu hay không nào cần bọn họ hồ ngôn loạn ngữ!”

Oanh Đề khoanh tay đứng, không dám nói nhiều một câu.

Đại thần bên ngoài không rõ quan hệ Cố Kiến Thâm cùng Thăm Thanh Huyền, nhưng nội thần như bọn họ đều biết.

Cho nên chuyện lập hậu, họ không dám lên tiếng, dù mấy đại thần ngoài kia nhét một đồng lợi ích nhờ hãn góp lời, có đánh chết hãn cũng không dám.

Thẩm Thanh Huyền bực bội, dứt khoát không xem nữa.

Oanh Đề vội vàng nói: “Thời gian không còn sớm, hay là bệ hạ nghỉ ngơi một lúc?”

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới Cố Kiến Thâm đang chờ y, mặt mày liền giãn ra: “Ừ.”

Dứt lời y đứng dậy, định đi tắm cung.

Cố Kiến Thâm tai thính mắt tinh, mặc dù cách rất xa nhưng vẫn nghe rõ ràng.

Đúng là thế sự xoay vần, năm đó ở phạm thể hãn bị các đại thần buộc lập hậu, hiện giờ lại đến phiên Thẩm Thanh Huyền.

Mấy đại thần ở phạm thể đúng là thích tìm vợ cho hoàng đế.

Vừa nghĩ tới hình ảnh Thẩm Thanh Huyền đại hôn cùng người khác, nhất thời Cố Kiến Thâm chưa không chịu nổi.

Nhắc mới nhớ, hãn cũng nên làm nhiệm vụ rồi ...

Năm năm này hãn có rất nhiều cơ hội khiến Thẩm Thanh Huyền ghen, nhưng hãn không nỡ.

Đừng nói khiến Thẩm Thanh Huyền ghen, thấy y nhăn mặt nhú mày hãn đã đau lòng, sao còn nỡ chọc y giận?

Cố Kiến Thâm ngẫm lại thấy hai người còn trẻ, thời gian còn nhiều, vì vậy ...

Chờ thêm chút nữa, đợi khi lớn tuổi khiến y ghen một xíu là có thể hoàn thành nhiệm vụ, cùng nhau trở về được rồi.

Ngay cả cha già nuông chiều con nhỏ nhất cũng phải mặc cảm với tâm tư của Cố Kiến Thâm.

Hắn không nỡ để y ghen, vậy mà Thâm Thanh Huyền lại bất thành linh giội cho hắn nửa vại giấm chua.

Vừa hết năm, Thâm Thanh Huyền bỗng nói với Cố Kiến Thâm: “Qua mấy ngày nữa sẽ có tú nữ vào cung, người đừng suy nghĩ nhiều, đưa đẩy cho xong chuyện mà thôi.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thâm Thanh Huyền lại giải thích: “Ta sẽ không sủng hạnh các nàng, nhưng mà ...”

Nhóc vô lương tâm này, Cố Kiến Thâm nghe mà lạnh lòng, liền hỏi: “Nhưng vẫn sẽ đi gặp đúng không?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

....

Thẩm Thanh Huyền thành thật nói: “Chỉ định gặp vài người cho thỏa đáng.”

Giỏi, bây giờ giọng Cố Kiến Thâm chỉ toàn mùi giấm chua: “Sau đó cùng dùng bữa?”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục nhận ra ngữ điệu của hắn bất thường.

Cố Kiến Thâm hung tợn nhéo hai má y: “Nếu đã ăn cơm chắc chắn sẽ uống ít rượu, sau đó ý loạn tình mê ...”

“Sao có thể?” Thẩm Thanh Huyền vội vàng nói, “Không đâu, ta sẽ không cùng các nàng ...”

Cố Kiến Thâm không muốn nghe y nói nữa, căn mạnh môi y một cái: “Không được cùng họ ăn cơm!”

Thẩm Thanh Huyền vốn chẳng xem trọng chuyện này, y và Cố Kiến Thâm tình đầu ý hợp, sao có thể gần gũi với người khác, còn về con nói dòng y đã có chuẩn bị, chẳng qua làm cho ra dáng chặn miệng quần chúng, không ngờ Cố Kiến Thâm lại dễ bụng như thế.

Cố Kiến Thâm lại căn cổ y một phát: “Cũng không cho đi gặp họ.”

Thẩm Thanh Huyền nghe ngữ điệu hung tợn của hắn mà lòng được rót đầy nước đường, mềm mại khiến người ta đứng không vững, y định mở miệng, Cố Kiến Thâm lại nhấn mạnh lần nữa: “Không cho gặp bất kỳ người nào!”

“Được.” Thăm Thanh Huyền dịu dàng nói, “Không gặp các nàng.” Dứt lời, y ngửa đầu nhìn hăn, đôi mắt cong tí, “Chỉ nhìn người thôi.”

Cố Kiến Thâm ghen nhanh mà thôi ghen cũng nhanh, trên cơ bản chỉ cần được Thăm Thanh Huyền dỗ dành, hăn liền được ngọt át mùi chua.

Y có “nhược điểm”, buổi tối bị bắt cười ngựa cho thỏa lòng ai kia, làm Thăm Thanh Huyền mệt không xuống được giường.

Tuyển tú đã định, tú nữ phải vào cung, tuy khó diện kiến thánh nhan, nhất định không có “tương lai”, nhưng chẳng còn cách nào.

Việc Thăm Thanh Huyền có thể làm chính là đợi qua mấy năm lại đưa các nàng ra ngoài, tìm một nhà thích hợp để gả, đương nhiên điều kiện tiên quyết là các nàng đừng gây chuyện.

Việc khác Cố Kiến Thâm chẳng màng, nhưng đối với chuyện này hăn nhất định phải hỏi tới cùng.

Chuyện liên quan đến “tình địch”, hăn phải thăm dò chi tiết mới được!

Cố Kiến Thâm nói: “Có danh sách tú nữ thì đưa ta xem.”

Thăm Thanh Huyền hiếu kỳ hỏi: “Người xem làm gì?”

Cố Kiến Thâm lờm y, tức giận nói: “Ta chọn cho em.”

Thăm Thanh Huyền: “...” Sao, sao cứ có cảm giác là lạ, thôi thôi, hăn không giận là tốt rồi, chuyện này vốn dĩ y đuối lý, là y có lỗi với hăn.

Lần này Cố Kiến Thâm không làm hoàng đế, trái lại đi làm chuyện của hoàng hậu, ngấm lại đã thấy tức.

Nửa tháng sau, danh sách đã có, Cố Kiến Thâm từ bên ngoài về, mang về cho Thăm Thanh Huyền “một thứ rất lớn”.

Thăm Thanh Huyền tò mò nhìn cái vật vàng rực kia: “Đây là gì thế?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Máy đo địa chấn.”

Thẩm Thanh Huyền nghe hiểu bốn chữ kia, nhưng lại không rõ ý nghĩa của nó: “Máy đo địa chấn?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Từ phương đông chuyển tới, là bảo vật rất có tên tuổi.”

Thẩm Thanh Huyền quan sát nó, hỏi: “Có lợi ích gì?”

Cổ Kiến Thâm giải thích: “Nghe bảo có thể báo trước động đất, em xem bên trong bát phương vị đều có một viên long châu, nếu tiến vào miệng con cóc bằng hồng ngọc, đồng nghĩa hướng đó sẽ có động đất xảy ra.”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên: “Chính xác không?”

Cổ Kiến Thâm bật cười: “Không chính xác.” Với hắn thì cực kỳ không chính xác, mặc dù cơ quan khéo léo khiến người kinh diễm nằm ở bên trong, nhưng nếu thực sự có động đất, cảm giác của Cổ Kiến Thâm còn đáng tin hơn bất cứ thứ gì.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Tuy không chính xác, nhưng chẳng phải đẹp lắm sao?”

Cực kỳ đẹp, chế tác tinh xảo, toàn thân vàng óng, tám con cóc bên dưới được đúc từ hồng ngọc, mang màu đỏ xinh đẹp hiếm có.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Rất đẹp.”

Cổ Kiến Thâm vân vân vành tai mềm mại của y: “Ta nghĩ em nhất định sẽ thích, cho nên vất vả mang về.”

Nghe hắn nói vậy, Thẩm Thanh Huyền lại càng thấy thích hơn.

—— Người mình thích tặng đồ cho mình đương nhiên là phải thích rồi.

Hai người nhìn nhau thật lâu, Cố Kiến Thâm thấy y hứng thú bèn nói: “Hạt châu bên trong là mã não đỏ rất đẹp, ta làm nó phun ra cho em nhìn thử nhé?”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền là một người phàm chính hiệu, thành thử liên tục nói: “Đừng.”

Cố Kiến Thâm bật cười: “Sẽ không có động đất đâu.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn dùng sức lắc đầu, thân làm vua một nước rất rõ sự đáng sợ của thiên tai, y không muốn vì trò đùa của mình khiến dân chúng gặp nạn.

Cả lòng Cố Kiến Thâm mềm nhũn, nắm tay y nói: “Yên tâm, có em, Kim quốc nhất định mưa thuận gió hòa.”

Hắn nói thật lòng, Thẩm Thanh Huyền lại tưởng hắn đang dỗ cho y vui, bèn cười nói: “Nhận cát ngôn của quân.”

Cố Kiến Thâm hôn y nói: “Đi dùng bữa nhé?”

“Đợi đã ...” Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới nhớ mình có việc quan trọng, nói: “Danh sách tú nữ đã có rồi.”

Lông mày Cố Kiến Thâm nhướng lên, nói: “Để ta xem.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Hai người vào thư phòng, Cố Kiến Thâm khoát tay, Oanh Đề nhìn Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền nói: “Xuống hết đi.”

Thẩm Thanh Huyền cầm danh sách tú nữ, chưa đưa vào tay Cố Kiến Thâm thì hắn đã kéo y vào trong ngực.

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, Cố Kiến Thâm tựa cằm trên vai y nói: “Lật cho ta xem.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không có quy củ gì cả.”

Bàn tay Cố Kiến Thâm mò vào y phục y xoa nắn một phen: “Đợi một hồi sẽ càng không quy củ cho em xem.”

Thẩm Thanh Huyền sợ hấn làm bừa trong thư phòng, liền dè tay hấn lại, nói: “Có xem không thì bảo?”

Cố Kiến Thâm ôm y nói, “Em đừng có cọ ta.” Y ngồi trên đùi hấn, mông không được tự nhiên dịch tới dịch lui, dịch tới nỗi hấn cứng luôn.

Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được vật nào đó, nhất thời mặt nóng lên: “Người thả ta xuống, ta sẽ không cọ người.”

Cố Kiến Thâm nói: “Vậy em vẫn tiếp tục cọ đi, tốt nhất có thể cọ vào trong.”

Luận về đùa giỡn lưu manh, Thẩm Thanh Huyền cam bái hạ phong.

Y ngồi thành thật, tầm mắt lại dao động.

Cố Kiến Thâm xem kỹ danh sách, hỏi: “Chọn bao nhiêu?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Theo lý thì ...”

Cố Kiến Thâm đã quyết định: “Ba, không thể nhiều hơn.”

Thẩm Thanh Huyền ấp úng ừ một tiếng.

Cố Kiến Thâm cắn vành tai y: “Chờ xem, ta chọn cho em ba người xấu nhất!”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn chọc cho thân ngứa mà tâm cũng ngứa: “Người xem tên cũng có thể nhìn ra đẹp xấu?”

Cố Kiến Thâm đúng thật là nhìn ra được ... đương nhiên hấn sẽ không nói y biết, chỉ bảo: “Mặc kệ đẹp hay xấu, em cũng không được đi gặp họ.”

“Được.” Thẩm Thanh Huyền thuận theo hẳn, “Ai cũng không gặp.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi y: “Chỉ nhìn ta?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Chỉ nhìn người.”

“Miệng bệ hạ ngọt như thế, chẳng nhẽ được bôi mật sao? Để thần nếm thử cái nào.” Dứt lời, hẳn liền hôn lên môi y một cái.

Thẩm Thanh Huyền bị hẳn hôn cho hứng tình, đành phải đẩy hẳn: “Có chọn không thì bảo?”

Lúc này Cố Kiến Thâm mới tập trung nhìn danh sách: “Ta phải nhìn cho kĩ mới được.”

Hắn tỉ mỉ nhìn, trong đầu thu thập thông tin thật nhanh, đã hết mấy người nổi bật, cũng bài trừ những kẻ thích mặc đồ đỏ.

Thẩm Thanh Huyền thấy hẳn nghiêm túc như thế lại buồn cười không thôi.

Đột nhiên, Cố Kiến Thâm dừng lại.

Thẩm Thanh Huyền cùng xem với hẳn, thấy hẳn dừng y cũng dừng, tầm mắt rơi trên tên tú nữ kia.

—— Liên Hoa?

Cố Kiến Thâm nhìn chằm chằm hai chữ này thật lâu, cuối cùng vẫn lướt qua.

Hắn thầm nghĩ: Âm đọc giống y hệt Tiểu Liên Hoa của hẳn, hẳn nể mặt thả cho nàng một con ngựa vậy.

Thẩm Thanh Huyền cũng lưu ý, y không biết Cố Kiến Thâm đang nghĩ gì, chỉ để tâm nhìn cái tên này.

Chẳng lẽ Cố Kiến Thâm quen tú nữ này? Hắn đã quên tất cả, người từng quen hắn cũng sẽ không nhớ.

Không biết vì sao mà khi nhìn cái tên này, Thâm Thanh Huyền luôn thấy bất an, hoảng hốt không cách nào hình dung, không rõ bắt nguồn từ đâu.

Cố Kiến Thâm gạch tên ba người, khép danh sách lại nói: “Cứ vậy đi.”

Thâm Thanh Huyền cười hắn: “Chọn ba người xấu nhất?”

Cố Kiến Thâm cắn da thịt non mịn của y: “Ừ.” Thực ra có thể đưa đến trước mắt đế vương, nào có ai là xấu? Chẳng qua người Cố Kiến Thâm chọn đều là mỹ nhân “thích mặc đồ tang” bị Thâm Thanh Huyền ghét nhất.

Thâm Thanh Huyền bị hắn cắn cho tê dại, bèn đẩy hắn nói: “Đi dùng cơm.”

Cố Kiến Thâm vừa làm bừa vừa ước pháp tam chương với y: “Đã nói rồi, không cho gặp các nàng.”

Thâm Thanh Huyền ừ một tiếng.

Cố Kiến Thâm lại lải nhải: “Nếu vô tình gặp cũng phải nhanh tránh đi.”

Thâm Thanh Huyền dờ khóc dờ cười: “Biết mà.”

Cố Kiến Thâm vẫn không yên tâm: “Đến lúc thích hợp phải nhanh tổng các nàng khỏi cung.”

Thâm Thanh Huyền mềm lòng đến ngổn ngang: “Mọi việc đều nghe người hết.”

“Vậy thì được ...” Cố Kiến Thâm như đại cầu liếm loạn, một bên càn quấy, một bên lại tủi thân.

Thâm Thanh Huyền bị hắn làm cho tâm loạn thần mê.

Hai người cuối cùng vẫn làm một trận trong thư phòng, Thẩm Thanh Huyền ngủ một giấc dậy đã xem như ăn bữa khuya.

Cố Kiến Thâm sợ y đói nên dỗ y ăn mấy món, hai người lại hàn huyên một hồi cho tiêu thực rồi mới đi nghỉ ngơi.

Trước đó Thẩm Thanh Huyền ngủ hơi nhiều nên giờ không buồn ngủ, nhưng được Cố Kiến Thâm ôm như bảo bối, y cũng chẳng muốn động dậy.

Đợi người ôm y hô hấp đều đều, y mới lặng lẽ đứng dậy, vào thư phòng xem danh sách.

Ba người Cố Kiến Thâm chọn y đều không biết, cũng không thèm để ý, tóm lại đại thần trên danh sách này đều đã được y sàng lọc, con gái ai vào cũng được.

Tầm mắt y lại rơi xuống hai chữ “Liên Hoa”.

Vì sao Cố Kiến Thâm nhìn thấy cái tên này lại ngừng lại ... Nàng có điểm nào đặc biệt sao?

Ma xui quỷ khiến, Thẩm Thanh Huyền đánh dấu cái tên này.

Cuối cùng chọn bốn tú nữ, Liên Hoa cũng nằm trong số đó.

Thẩm Thanh Huyền nhớ thương nữ nhân này đến vậy, Cố Kiến Thâm quay về lại quên bém người ta.

Chỉ là tên giống nhau, hắc cần gì phải để bụng? Tiểu Liên Hoa thật sự mới là người hắc đang ôm đây.

Chuyện tuyển tú cứ thế trôi qua.

Liên tục mấy ngày Cố Kiến Thâm đều khiến Thẩm Thanh Huyền mệt lã người, đừng nói đi gặp tú nữ, ngay cả lâm triều y cũng không đi được.

Đến khi Thăm Thanh Huyền liên tục cam đoan, Cố Kiến Thâm mới miễn cưỡng để y nghỉ ngơi.

Trên thực tế, Cố Kiến Thâm rất dễ dụ, hẳn vừa buông tha y, Thăm Thanh Huyền liền lén hẳn đi gặp tú nữ.

Chẳng phải ai xa lạ, chính là cô nàng tên Liên Hoa kia.

Cả hậu cung chỉ có nàng được diện kiến thánh nhan, phải nói tôn vinh lớn lao cỡ nào.

Gặp mặt xong, Thăm Thanh Huyền lại thấy lòng âm ỷ khó chịu.

Liên Hoa này cũng không có gì đặc biệt ... Miễn cưỡng mà nói thì, nàng không thích cười, mà khi cười rộ lại giống giống dáng vẻ sa sút năm đó của y.

Chỉ là giống một ít, cực ít mà thôi.

Thăm Thanh Huyền dè huyệt thái dương, không muốn nghĩ nhiều thêm.

Mà lúc này, Oanh Đề trở lại: “Bệ hạ, đây là tình huống trong nhà Liên Hoa quý nhân.”

Thăm Thanh Huyền đáp: “Để đó đi.”

Oanh Đề: “Vâng.”

Trong phòng không có người, Thăm Thanh Huyền suy tư một lúc mới cầm xấp giấy kia, y hít sâu, mở ra xem.

Không có gì đặc biệt, phụ thân Liên Hoa y biết, là đại thần chương quản lễ pháp, cực kỳ trung tâm với y.

Thăm Thanh Huyền tiếp tục lật xem, cuối cùng nhìn thấy một cái tên.

Thanh Huyền ...

Liên Hoa còn một vị ca ca tên là Thanh Huyền.

Người này chỉ khác tên y có một chữ —— mà thể xác Thấm Thanh Huyền hiện giờ tên là Thấm Thanh Liên.

Thấm Thanh Huyền tập trung nhìn, phát hiện nam tử tên Thanh Huyền này đã sớm qua đời.

——

Hít hà drama

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Bảo Vệ Y Cả Đời, Ở Bên Y Cả Đời, Và Yêu Y Cả Đời

Đã qua đời rồi sao?

Thẩm Thanh Huyền bỗng yên lòng một cách khó hiểu, rồi lại bất an chẳng biết đến vì đâu.

Y nhịn không được lại sai người thăm dò quan hệ của Ân Cửu Uyên với người này ...

Tra đến tra đi cũng không được gì hữu dụng, quen biết là chắc chắn, dù sao cũng là thế gia đại tộc; quen không? Hẳn là quen, nhưng những thứ khác thì sao, tình cảm hẳn thì thế nào?

Việc này lại tra không được, dù sao người cũng đã đi, kẻ biết được bí mật thì lại rất khó tìm.

Thẩm Thanh Huyền muốn biết người này trông thế nào, nhưng nhìn tranh lại khó thể hình dung.

Lại xem muội muội Liên Hoa của hẳn

Trong lòng Thẩm Thanh Huyền cứ thế chôn một hạt giống, nó tuy nhỏ lại cắm rễ rất sâu, được mưa móc thời gian làm dịu rồi khỏe mạnh lớn dần.

Chuyện tuyển tú trở thành thượng phương bảo kiếm của Cố Kiến Thâm, mỗi lúc muốn chơi tình thú sẽ lôi ra nói: “Ba tú nữ ...” Thế rồi Thẩm Thanh Huyền phải chiều theo ý hẳn.

Đối với lão Cố, mấy chục năm ngắn ngủi ở nhân gian chẳng khác gì tuần trăng mật, hẳn hí hứng ngọt ngào với Thẩm Thanh Huyền, không nóng vội làm

nhiệm vụ.

Một năm sau, Thẩm Thanh Huyền có người thừa kế, là một bé gái đáng yêu.

Việc này Cố Kiến Thâm cũng biết, là cô nhi tìm được từ bên ngoài, làm bộ như do cung nữ sinh, hơn nữa nhằm tránh phiền phức, Thẩm Thanh Huyền còn làm cho “cung nữ” này khó sanh mà chết.

Tiểu cô nương rất ngoan, Thẩm Thanh Huyền an bài người chăm sóc cẩn thận, hoàn toàn xem là người thừa kế đế quốc mà bồi dưỡng.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Vì sao chọn bé gái?” Tuy người thừa kế Kim quốc không phân biệt nam nữ, nhưng bối cảnh xã hội phần lớn vẫn là nam quyền, ngoài hoàng thất và quý tộc, địa vị phái nữ vẫn không sánh bằng nam nhân.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bé gái ngoan hơn.”

Cố Kiến Thâm lại thấy chuyện không đơn giản như vậy, nhưng Thẩm Thanh Huyền không muốn nói thêm, thực ra bé gái này không phải cô nhi tùy tiện tìm, bé là con do muội muội của Cố Kiến Thâm sinh ra.

Vị tiền công chúa kia làm không ít chuyện ác, sau khi may mắn đào tẩu vẫn không thôi dã tâm, đến khi bị Thẩm Thanh Huyền bắt được thì nhất định phải chết, nhưng do đang mang thai nên Thẩm Thanh Huyền giữ lại nàng một mạng.

Vì sao lại ôm đứa bé này về làm người thừa kế, Thẩm Thanh Huyền cũng chẳng rõ nữa.

Tóm lại y không có khả năng có huyết mạch của mình, vậy thì để bé con có quan hệ huyết thống với Cố Kiến Thâm đăng vị đi.

Không quan trọng nam hay nữ, trải mắt khắp thiên hạ, cũng chỉ có cô nhóc này có quan hệ gần gũi với hắn.

Thấy Thăm Thanh Huyền xem trọng bé như thế, Cố Kiến Thâm lại uống thêm một vai giấm chua, tuy hăn cảm thấy khó có khả năng, nhưng vẫn nhin không được suy đoán —— chắc không phải con riêng của Thăm Thanh Huyền chứ QAQ?

Nếu là thật, nếu là thật thì ...

Cố Kiến Thâm liền đập chết bản thân!

Hăn lo lắng nên tra xét kĩ càng, kết quả lại tra ra được một viên kẹo to đùng.

Không phải con riêng của Thăm Thanh Huyền, mà là cháu ngoại gái của hăn.

Cháu ngoại gái cũng không được, ai cũng đừng mong tranh sủng với hăn!

Cố Kiến Thâm vẫn độc chiếm Thăm Thanh Huyền như thường, Thăm Thanh Huyền cười hăn: “Con bé chỉ là hài tử mà thôi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Trong lòng em chứa mình ta là đủ rồi.”

Thăm Thanh Huyền nhìn hăn, nói: “Trong lòng ta chỉ có người, vậy còn người?”

Cố Kiến Thâm hôn y: “Trong lòng ta đương nhiên cũng chỉ có em.”

Thăm Thanh Huyền bật cười, mặc hăn hôn môi mặc hăn làm càn.

Hai người ngọt ngào ấm áp bên nhau, so với tất cả người có tình trên đời này còn ăn ý, quý trọng, yêu thương lẫn nhau hơn.

Ngẫm lại rất kỳ diệu, người có yêu thế nào đi chẳng nữa thì theo dòng chảy thời gian, tình cảm vẫn sẽ bị mài mòn, đúng không?

Nhưng bọn họ không có nỗi lo đó, hai người ở bên nhau, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua chóng vánh, sao lại nhanh đến vậy? Vì lý gì chỉ trong chớp

mắt, thời gian trốn chạy trong vị ngọt của tình yêu?

Thời điểm Thẩm Thanh Huyền tại vị mười năm, cả nước cùng chúc mừng, yến tịch xiêm áo ba ngày ba đêm.

Mười năm qua, Thẩm Thanh Huyền đưa Kim quốc đến tương lai huy hoàng, cuối cùng bù đắp bi thương do chiến tranh mang lại, cho dân chúng thái bình thịnh thế an cư lạc nghiệp.

Đối với một quân chủ như thế, từ triều thần cho đến dân chúng đều trăm miệng khen tài.

Cho nên quốc khánh lần này náo nhiệt vô cùng.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền rất tốt, về phòng thấy một lớn một nhỏ chơi đấu mắt lại càng tốt hơn.

Tiểu công chúa đã hơn bốn tuổi, đáng yêu ngoan ngoãn và cũng rất hiểu chuyện.

Bé rất dính Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm cũng rất dính Thẩm Thanh Huyền, thành thử hai người này trở thành “đối thủ” của nhau.

Ngày nào hai người cũng kiếm chuyện với nhau, làm Thẩm Thanh Huyền nhìn mà cười không ngừng.

Nhũ mẫu đến ôm tiểu công chúa đi, Cố Kiến Thâm lập tức xáp tới người người y: “Không uống rượu hả?”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn người cho nóng lên, nói: “Không uống.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ngày vui như vậy, sao không uống chút đi?”

Thẩm Thanh Huyền động lòng, nhìn hấn nói: “Bằng không ... người uống cùng ta nhé?”

Cố Kiến Thâm nói: “Chỉ sợ bộ hạ say gọi phu quân.”

Thẩm Thanh Huyền cho hấn một quyền: “Không quy củ.”

Cố Kiến Thâm lại vô cùng phấn khởi: “Nếu say thật, bệ hạ gọi thần là phu quân nhé?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tửu lượng của người vốn tốt hơn ta, chẳng phải ta thua chắc rồi sao?”

Cố Kiến Thâm ngửa ngáy, dụ dỗ y vào tròng: “Ta uống ba chén em uống một chén.”

Thẩm Thanh Huyền thích thú: “Tự tin vậy à?”

Cố Kiến Thâm chắc ăn nói: “Đêm nay thần thắng chắc.”

Được người trong lòng ý loạn tình mê gọi phu quân ... vừa tưởng tượng thôi mà đồng chí lão Cố đã cứng lên.

Thẩm Thanh Huyền sắp nhịn hết nổi, gắng gượng nói: “Được thôi.”

Sau đó lão Cố bị người trong lòng tính kế.

“Này ...”

Thẩm Thanh Huyền liếc xéo hấn: “Sao hả, không được?”

Trước mắt đặt hai cái chén, một cái to cực kỳ, là của Cố Kiến Thâm; cái còn lại là chung rượu hồng ngọc tinh xảo, của Thẩm Thanh Huyền.

Một so với ba đã hố chết người, mà một còn nhỏ thế này, ba còn to thế kia.

Tuy thân thể này của Cố Kiến Thâm có tửu lượng rất tốt, nhưng tốt thế nào thì vẫn chỉ là nhân loại ...

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không thi là được.”

Vào thời điểm này sao có thể chịu thua? Cố Kiến Thâm cắn răng nói: “Thi!”

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ: “Vậy lỡ người say thì sao?”

Cố Kiến Thâm thận trọng hỏi: “Em nói xem.”

Thẩm Thanh Huyền cân nhắc: “Vậy phạt người bảy ngày không được uống rượu.”

Cố Kiến Thâm vội vàng nói: “Một lần.”

Thẩm Thanh Huyền hung hăng lườm hắn: “Vậy không thi!”

Cố Kiến Thâm lấy lui làm tiến: “Thế hai lần.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không cho cò kè mặc cả.”

Cố Kiến Thâm lại quăng cho một câu: “Bảy lần em chịu được sao?”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới kịp phản ứng, ban đầu y nói là ngày, người này lại đổi thành lần(*), hắn hỏi y muốn mấy lần, rồi bị hắn xuyên tạc thành ...

(*) 日 và 天 đều có nghĩa là ngày, nhưng trong trường hợp này 天 mà Thẩm Thanh Huyền nói là ngày, còn 日 mà Cố Kiến Thâm nói là chỉ số lần, tục hơn nữa thì là đờ mờ: v

Quốc vương bệ hạ then quá thành giận, thu chén về nói: “Không uống.”

Cố Kiến Thâm vội la: “Được rồi, theo ý em, dù sao ta cũng sẽ không thua.”

Thế là hai người bắt đầu cạ chén dưới ánh trăng.

Cố Kiến Thâm sợ y chỉ uống rượu sẽ khó chịu, thành ra chuẩn bị thêm món ngon, lại thỉnh thoảng pha trò mấy câu ... Hai người uống rượu mạnh như

thường thức nước mật, thích ý vô cùng.

Thế chất Cố Kiến Thâm rất tốt, đương nhiên lòng háo thắng cũng mạnh, dù chén rượu chênh lệch khá xa hẵn vẫn chuốc Thâm Thanh Huyền uống đến mơ hồ, bản thân lại lù lù không ngã.

Thâm Thanh Huyền say ư? Thực ra cũng không đến nỗi, tửu lượng y không kém tới vậy.

Nhưng Cố Kiến Thâm đã uống quá nhiều, hơn nữa nói sao cũng không chịu thua, y sợ hẵn uống nhiều hại thân bèn cố ý nói: “Được rồi, ta nhận thua.”

Đôi mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, buông chén la to: “Ta thắng?”

Thâm Thanh Huyền nói: “Ừ, người thắng.”

Trái tim Cố Kiến Thâm đập mạnh, vòng qua bàn ôm ngang người lên.

Thâm Thanh Huyền bất thành linh bị hẵn ôm bèn kinh hô: “Làm gì vậy ...”

Cố Kiến Thâm chệnh choáng men say, hôn môi y bảo: “Làm em.”

Thâm Thanh Huyền bị mùi rượu xông cho mặt đỏ tai hồng: “Ồ ... hồ nháo.”

Cố Kiến Thâm ném y lên giường liền lột y phục ra, vừa xé vừa nói: “Gọi phu quân, ta sẽ nhẹ nhàng với em.”

Thâm Thanh Huyền xấu hổ quá chừng, dùng chân đạp hẵn, Cố Kiến Thâm lập tức bắt cổ chân trắng như ngọc mà hôn: “Có chơi có chịu.”

Thâm Thanh Huyền bắt đầu hối hận, con sâu rượu này ... lúc không say thì làm càn không chịu yên, giờ say thì ...

Thôi vậy, chẳng qua cũng chỉ là xưng hô, Thâm Thanh Huyền không để bụng quá nhiều, hẵn thích nghe, y gọi cho hẵn nghe là được.

Môi mỏng y khẽ mở, thốt ra hai chữ này.

Cố Kiến Thâm bất chợt cảm thấy luồng nhiệt nóng hổi chớp mắt lan tràn toàn thân, cả người không thể khống chế.

Hắn bắt đầu ức hiếp Thẩm Thanh Huyền, động tác hơi thô bạo.

Thẩm Thanh Huyền bị hắn làm cho đau đớn: “Người ...” Đã bảo sẽ nhẹ nhàng mà QAQ!

Cố Kiến Thâm làm sao mà nhẹ được? Hắn hoàn toàn nhẹ tênh, không dùng sức sợ rằng mình sẽ bay lên trời.

Có lẽ do uống say, có lẽ dáng vẻ này của Cố Kiến Thâm lấy lòng y, Thẩm Thanh Huyền phóng túng hơn mọi khi, liên tục gọi hắn là “phu quân”, khiến Cố Kiến Thâm say mê đến đầu óc choáng váng.

Khi kết thúc, Cố Kiến Thâm yêu người trong lòng không sao tả xiết, có ôm bao nhiêu hôn bao nhiêu cũng thấy không đủ, dịu dàng gọi y: “Lại gọi tiếng nữa nào.”

Cố hòng Thẩm Thanh Huyền đã khản khô, không ngừng trừng mắt lườm hắn.

Cố Kiến Thâm nói: “Gọi tiếng cuối cùng thôi.”

Thẩm Thanh Huyền khẽ gọi một tiếng, Cố Kiến Thâm ngọt ngào cả lòng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể dùng sức ôm y, ôn nhu nói: “Bảo bối của ta, Thanh Huyền của ta.”

Thẩm Thanh Huyền vừa bị hắn giày vò một trận phải nói mệt cực kỳ, đang định ngủ thì lại nghe thấy hai chữ kia ...

Một thùng nước đá giội lên đầu, y bỗng dưng mở to mắt.

Máu cả người như bị rút đi, lồng ngực lạnh buốt giá, từng cơn gió lạnh âm u đáng sợ xông vào khiến y lạnh tới mức run rẩy.

Cố Kiến Thâm đã ngủ ... mỹ mãn ôm y mà ngủ.

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt, nhìn màn trướng màu vàng suốt một đêm.

Là mơ, nhất định là mơ.

Đến hừng đông Thẩm Thanh Huyền mới nhắm mắt lại, y tự nói với mình, đó là mơ, một giấc mơ hoang đường.

Gần một tháng sau, Cố Kiến Thâm mới phát hiện nhiệm vụ trên ngọc giản vậy mà đã hoàn thành.

Nhiệm vụ khiến Thẩm Thanh Huyền ghen đã hoàn thành!

Nhưng rốt cục đã hoàn thành thế nào?

Cố Kiến Thâm cẩn thận quan sát Thẩm Thanh Huyền, song vẫn không nhìn ra chút gì khác thường.

Hắn phiến diện hỏi y: “Nếu ta chọc em giận, em nhất định phải nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không giận người.”

Cố Kiến Thâm nhìn nhiệm vụ đã hoàn thành, trong lòng bất ổn cực kỳ.

Bọn họ ở Kim quốc thật lâu, Thẩm Thanh Huyền tại vị hai mươi sáu năm, lúc tiểu công chúa đại hôn y thoái vị, cùng Cố Kiến Thâm đi dưỡng lão.

Thẩm Thanh Huyền trải qua giây phút cuối cùng của cuộc đời trong buồng ngủ của mình.

Cho đến khi y rời thế giới này, Cố Kiến Thâm chưa từng rời khỏi y nửa bước.

Cố Kiến Thâm thực hiện lời hứa của mình, bảo vệ y cả đời, ở bên y cả đời, và yêu y cả đời.

Đến lúc Thâm Thanh Huyền nhắm mắt lại, Cố Kiến Thâm vẫn không biết đến cùng y đã ghen thế nào ...

Trở lại Duy Tâm cung, Cố Kiến Thâm vừa mở mắt liền hỏi người bên cạnh: “Rốt cục em đã ghen thế nào vậy?”

Vất vả mãi Thâm Thanh Huyền mới ghen một lần, hăn lại chẳng hay biết gì mà bỏ lỡ, đúng là tiếc nuối!

Thâm Thanh Huyền tỉnh lại: “...”

Khi y phong bế ký ức, ký ức mấy chục năm ở nhân gian là của cả một đời, nhưng sau khi nhớ lại, đó chẳng qua chỉ là “tuần trăng mật” ngắn như muối bỏ biển mà thôi.

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Thâm Thanh Huyền câm nín.

Y ghen với chính mình, còn ghen hết nửa đời người ... Sao có thể nói khỏi miệng!!!

Tác giả nói:

Tôn chủ đại nhân tìm lại ký ức:... Lịch sử đen tối nhiều như vậy, y chỉ có thể diệt khẩu lão công!

Đợi có người chúc mình mới nhận ra hôm nay là lễ ;;v;;; hóa ra đã lỡ làng hết một ngày. Dù sao đã xong thế giới này mình lại lặn tiếp đây

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Lần Này Vào Đời, Hẳn Có Được Tình Yêu Xinh Đẹp Nhất, Thuần Khiết Nhất Của Y

Tôn chủ đại nhân then quá thành giận, lập tức trừng Cố Kiến Thâm: “Để người đi làm nhiệm vụ, người lại không biết nhiệm vụ hoàn thành thế nào?”

Cố Kiến Thâm bị một câu của y chặn họng không thể chen mồm, đành “hồ then” sờ mũi.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục “sỉ vả” hẳn: “Sa sút chây lười, không bắt được trọng điểm, người đi làm ta ghen, kết quả thì sao? Người đã làm được gì!”

Cố Kiến Thâm trịnh trọng đáp: “... Yêu em.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền hơi dao động, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm túc răn dạy: “Mẹ chiều con hư!” Nói xong Thẩm Thanh Huyền mới thấy câu này quá sai.

Nhưng lời đã nói như bát nước đổ đi, muốn thu lại cũng không được, Cố Kiến Thâm cười tươi rói: “Bảo bối, ta cùng lắm làm phụ thân em, chứ mẫu thân không được đâu.”

Thẩm Thanh Huyền tặng hẳn một chữ: “Lăn!”

Dứt lời y đứng dậy, vòng ra sau ngâm ôn tuyền.

Tuy thân thể không vương bụi, nhưng ngồi thiền trong thời gian dài, được ngâm ôn tuyền thì sáng khoái biết chừng nào.

Y chân trước vừa đi, Cố Kiến Thâm đã đuổi kịp theo sau.

Lăn gì gì đó, hàm nghĩa thực sự chính là lăn tới bên cạnh vợ, Để tôn đại nhân hiếu mà.

Thẩm Thanh Huyền muốn chuyển đề tài nhằm ém nhẹm lịch sử đen tối của mình, cho nên liên tục vớt nôi cho Cố Kiến Thâm, để hẳn đừng nhắc lại nữa.

Linh tuyến phía sau Duy Tâm cung rất đẹp, vách tường bằng noãn ngọc, làn sương mịn mờ trôi nổi, trong dòng nước ồ ạt ẩn chứa linh khí mệnh mệnh, quả là một nơi thích hợp để thư giãn.

Chỉ tiếc trông quá giống ao linh tuyến trên Vạn Tú sơn, vì vậy Thẩm Thanh Huyền chẳng thấy có gì đẹp.

Ao linh tuyến mới do chính tay y tỉ mỉ thiết kế, phần đáy làm bằng hồng ngọc, có thể ánh nước suốt trong suốt thành màu đỏ nhạt, vừa tưởng tượng đã thấy cảnh đẹp ý vui.

Nhìn ánh mắt của y, Cố Kiến Thâm biết tổng y đang nghĩ gì, hẳn búng tay, linh tuyến thanh lãnh lập tức trở nên dập dờn hân hoan.

Hắn từng xem bản vẽ của Thẩm Thanh Huyền, biết hồ linh tuyến mới do y thiết kế có dáng dấp ra sao, giờ phút này vì khiến y vui mà hẳn dùng huyền thuật.

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên có thể nhìn thấu huyền thuật của Cố Kiến Thâm, nhưng lúc này không cần thiết, y hạn chế tu vi, đắm chìm trong cảnh sắc xinh đẹp do người yêu ban tặng.

Y trút bỏ y phục, bước vào trong ao, Cố Kiến Thâm theo sát sau y, đến khi y ngừng lại mới ôm y từ sau.

Thẩm Thanh Huyền vỗ vào tay hắn: “Sang một bên.”

Cố Kiến Thâm kề sát tai y thở thè: “Đã lâu không làm, em không muốn sao?”

Đúng là đã lâu thân thể họ không thân mật, nhưng ở thế gian ...

Thẩm Thanh Huyền nói: “Muốn cái đầu người.”

“Sao lại muốn đầu ta, ta là ...” Mối mòng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, trêu y, “... Phu quân của em mà.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thế nào gọi là vạch áo cho người xem lưng? Ban đầu Thẩm Thanh Huyền còn định này nọ với hấn, vừa nghe câu này liền xù lông, hung tợn một cước đá văng hấn.

Cố Kiến Thâm không biết nguyên do, cứ tưởng y then thùng bèn tiếp tục xáp tới: “Gọi một tiếng thôi.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hấn: “Cút!”

Cố Kiến Thâm là người rất giỏi quan sát sắc mặt, hấn nghiền ngẫm thái độ y, khó hiểu hỏi: “Giận thật à?”

Nhắc mới nhớ khi còn ở nhân gian, Thẩm Thanh Huyền rất ghét hấn nhắc chuyện này, rõ ràng lần đó hai người say rượu rất hưởng thụ, sao vừa tỉnh lại đã không vui?

Mới đầu hấn còn tưởng y ngại, về sau phát hiện y bài xích thật nên không nhắc nữa, dù gì ở nhân gian Thẩm Thanh Huyền cũng là vua một nước, chú trọng thân phận là điều có thể hiểu.

Nhưng vì sao về rồi mà vẫn giận? Rõ ràng chỉ là chút tình thú thôi mà.

Chỉ có điều y không thích thì Cố Kiến Thâm sẽ không miễn cưỡng, hấn dỗ dành: “Là ta không tốt, em không thích nghe thì sau này ta không nói nữa.”

Nghe hấn nói vậy, tâm trạng Thẩm Thanh Huyền chột phức tạp không thôi.

Y không thích nghe sao? Y ... khụ khụ ... thật ra cũng không ghét, hai người ngọt ngào, nói vài lời tình thú trên giường để gia tăng tình cảm, y cũng thấy rất thú vị.

Nhưng khi ở nhân gian, chính vì một tiếng “phu quân” này mà đổi lấy câu “Thanh Huyền của ta” – trở thành trói buộc suốt nửa đời người của Thẩm Thanh Liên.

Mỗi khi nhớ đến y lại đau khổ tột cùng, thành thử cũng bài xích hai chữ phu quân này, nó giống như tàn nhẫn vạch ra vết thương, khiến y chảy máu đầm đìa, khổ nỗi y không dám hỏi, không dám nhắc, cũng chẳng dám biểu hiện ra ngoài.

Khi đó y cảm thấy lòng rất đau, pha lẫn trong ngọt ngào chỉ toàn là chua xót, mỗi khi hoảng hốt tỉnh giấc sau cơn mơ chỉ thấy trống rỗng ... Mơ màng ngược bản thân đến tột cùng, hôm nay nhớ lại, Thẩm Thanh Huyền không muốn nhắc lên dù chỉ là chút bụi tàn, chỉ mong chôn giấu mọi thứ thật sâu, ai cũng không được chạm vào!

Mất mặt quá chừng ... Sao y phong bế ký ức lại đáng sợ đến vậy?

Nếu Cố Kiến Thâm thật sự xem y là thể thân, y phải nên đâm một dao vào tim hắn, nhân nhượng một cách miễn cưỡng hết nửa đời là cái quý gì!

Thẩm Thanh Huyền hiện giờ không cách nào hiểu nổi tâm tình của mình khi ấy, song y nghiêm túc nghĩ ... Nếu Cố Kiến Thâm thật sự của hiện giờ xem y là thể thân, liệu y có đâm một dao xuyên tim hắn không?

Giả thuyết không tồn tại, y vẫn dừng nghĩ quá nhiều làm gì.

Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Vậy ... gọi em là Liên Hoa ca ca nhé?”

Một câu chọc thẳng vào trái tim Thẩm Thanh Huyền, y vốn giả vờ giận, giờ phút này bị hắn thấp giọng gọi như thế, cả trái tim như hóa thành dịch mật, y cố kìm khóe miệng sắp cong lên nói: “Gọi sư thúc.”

Cố Kiến Thâm ngậm môi y kêu: "... Ca."

Một luồng tê dại vọt thẳng xuống eo, Thẩm Thanh Huyền nào cầm lòng cho đặng? Chưa kể Cố Kiến Thâm đã trút bỏ y phục, nhìn thấy cấm ấn đã lâu không gặp, y càng thêm say mê quyến luyến.

Hai người ở trong linh tuyến sáng khoái tràn trề mà làm một phát.

Nói sao thì bản thể vẫn tốt hơn, Thẩm Thanh Huyền có thể chịu nổi, mặc hăn giầy vò ra sao y đều có thể phối hợp hoàn mỹ, Cố Kiến Thâm cũng không cần sợ làm y bị thương.

Có điều đến cuối Thẩm Thanh Huyền vẫn lười biếng dựa vào ngực hăn, mặc hăn tắm rửa.

Cũng không phải do mệt, y chỉ lười nhúc nhích mà thôi.

Mỗi khi hoan ái xong, y luôn có cảm giác mệt nhoài và trống rỗng ... May mà được người yêu ôm ấp, y cũng ôm lại người yêu, lười biếng và trống rỗng vì có người chở che mà trái tim bình yên đến lạ.

Bọn họ ngọt ngào đòi hỏi lẫn nhau.

Thẩm Thanh Huyền được hầu hạ đến là thoải mái, thế rồi nói với Cố Kiến Thâm: "Lần này đến phạm thể, là ta sai."

Cố Kiến Thâm nói: "Không sao, luôn có những chuyện không lường trước được mà."

Điều kiện Thẩm Thanh Huyền đặt ra rất tốt, nếu thành công hai người sẽ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sau đó vun vén tình yêu, được vạn người chúc phúc, hạnh phúc ở quốc gia màu vàng ...

Nghĩ sao cũng thấy ngọt ngào, kết quả ... toàn là thứ tào lao!

Nửa phần trước y bị hắc độc chiếm, nửa đoạn sau là thể thân, chưa tới mức thoạt bản còn chẳng dám viết kiểu đó ...

Cố Kiến Thâm rất tò mò y đã ghen kiểu gì, thế là dụ dỗ: “Chúng ta trao đổi đi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắc: “Hửm?” Trao đổi gì?

Cố Kiến Thâm vốn định giấu việc này trong lòng suốt đời, nhưng lúc này có việc cần lấy ra nhử mồi, hắc nói: “Em có biết vì sao trước khi em đăng cơ ta không chạm vào em không?”

Thẩm Thanh Huyền khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Cố Kiến Thâm toét miệng cười: “VẬY em nói ta biết vì sao em ghen đi.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thấy y không lên tiếng, Cố Kiến Thâm tiếp tục dụ y: “Thật sự không muốn biết sao?”

Thẩm Thanh Huyền suy tư: “Chẳng lẽ không phải vì khiến ta yêu người?” Khi đó y là vật độc chiếm của hắc, nếu Cố Kiến Thâm cưỡng ép y thì sau này đừng mong có thể yêu nhau.

Cố Kiến Thâm nói: “Em đã câu dẫn ta trắng trợn thế kia, em cho rằng ta nhịn được?”

Thẩm Thanh Huyền tò mò cực kỳ: “VẬY đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Em nói ta biết trước em đã ghen thế nào đi.”

Thẩm Thanh Huyền lại trầm mặc.

Cố Kiến Thâm dụ giọng: “Nói ta biết đi, ta muốn biết, sau này cũng tiện tránh.” Hắc không nỡ khiến Thẩm Thanh Huyền đau lòng.

Thẩm Thanh Huyền do dự cả buổi, cuối cùng vẫn lí nhí: “Chuyện kia ... lần đó chúng ta cá cược say rượu, người còn nhớ không?”

Cố Kiến Thâm đương nhiên nhớ chứ, một đêm tốt đẹp như thế làm sao hẳn quên được.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Lúc ấy ... người uống say, gọi ta là Thanh Huyền.”

Cố Kiến Thâm ngó ra, trong mắt đều là khó thể tin nổi: “Chỉ ... chỉ vậy thôi?”

Đã nói ra rồi, Thẩm Thanh Huyền hạ quyết tâm vò mề chả sợ nứt: “Khi chọn thể xác ta có đặt thêm một điều kiện ...”

Y kể rõ chuyện hai huynh muội Thanh Huyền và Liên Hoa, phải nói vì hoàn thành nhiệm vụ mà Thẩm Thanh Huyền đã hao hết tâm tư.

Mới đầu y cho rằng, có một người tên Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm nhất định sẽ thấy hứng thú, đến lúc đó y có thể mượn cơ hội để ghen, nhưng không ngờ Cố Kiến Thâm không biết sự tồn tại của Thanh Huyền này, hại y uống giấm chua của chính mình hết nửa đời người.

Đúng là ...

Thẩm Thanh Huyền nói xong đã thấy mắt chết luôn!

Cố Kiến Thâm mất thật lâu mới phục hồi tinh thần, hần nhìn Thẩm Thanh Huyền nói: “Em ... tưởng mình là thể thân?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu ...

Cố Kiến Thâm bắt đầu khó chịu: “Vậy mấy chục năm qua chẳng phải em ...”

Hắn cho rằng đó là những tháng ngày ngọt ngào của bọn họ, nào biết Thấm Thanh Huyền luôn sống trong giày vò? Sợ hắn khôi phục trí nhớ, sợ mình là thể thân, không dám hỏi không dám nhắc, cường ép sợ hãi lẫn bất an để ở bên hắn?

Cả đời ... suốt cả đời y đều không nói ra, cho đến chết vẫn không hỏi hắn.

Cổ Kiến Thâm kinh ngạc, trái tim co rút đau đớn!

Thấm Thanh Huyền ngượng ngùng nói: “Được rồi, ta nói rồi người cũng nên ...”

Cổ Kiến Thâm ôm cổ y, dùng sức ôm y, chặt đến mức muốn ghìm y vào huyết nhục của mình.

Thấm Thanh Huyền mở to mắt, cảm nhận được đau đớn trong lòng hắn ... Y ngó người một lúc mới hiểu: “Ta không sao!” Mấy chục năm nhân gian với y chẳng qua chỉ là giấc mộng hoàng lương, sao có thể thật sự đau lòng?

Thế mà y lại đau lòng thật.

Đối với Thấm Thanh Huyền phong bế ký ức, thì đó là đau lòng cả đời.

Mà Thấm Thanh Huyền khóa ký ức vẫn là Thấm Thanh Huyền, một Thấm Thanh Huyền tháo bỏ lớp ngụy trang của sự mạnh mẽ.

Y cho rằng mình là thể thân, ngờ đâu hạnh phúc chỉ là hư ảo, đến tận cuối cuộc đời vẫn chưa từng thẳng thắn.

Vì sao?

Bởi vì y yêu hắn.

Dùng hết cả đời mà yêu hắn, bỏ đi kiêu ngạo và tự tôn để yêu hắn.

Mấy chục năm nhân gian, Cổ Kiến Thâm cho rằng mình là người bảo vệ và yêu Thẩm Thanh Huyền một đời, thực ra thì ngược lại.

Là Thẩm Thanh Huyền yêu hẳn bảo vệ hẳn cả đời.

Đây là Thẩm Thanh Huyền, con người thật của Thẩm Thanh Huyền, một Thẩm Thanh Huyền không hề luyến tiếc trả giá cho tình yêu.

Cổ Kiến Thâm không cách nào nói thành lời, nhưng hẳn cảm nhận được, chạm vào được tình yêu xinh đẹp nhất, thuần túy nhất đời này mà Thẩm Thanh Huyền dành cho hẳn.

Thấy Cổ Kiến Thâm như thế, trong lòng Thẩm Thanh Huyền cũng nóng hôi hổi, y vốn cảm thấy rất mất mặt, song thấy Cổ Kiến Thâm còn mất mặt hơn mình y liền nguôi ngoai.

“Được rồi, chút chuyện nhỏ này người cần gì phải khóc?” Thẩm Thanh Huyền trêu hẳn.

Cảm xúc của Cổ Kiến Thâm dâng trào, việc có thể làm là dùng sức hôn y, truyền đạt tình cảm xoay cuồng của mình cho y, dù là chút ít cũng hài lòng thỏa dạ.

Thẩm Thanh Huyền khẽ đẩy hẳn: “Vừa tắm xong ...”

Nhưng Cổ Kiến Thâm đã chiếm giữ thân thể y rồi.

Thẩm Thanh Huyền đành ỡm ờ thuận theo ...

Không rõ người này lại nổi điên gì, dù sao cũng rất hưởng thụ, Tôn chủ đại nhân đành điên với hẳn.

Lần thứ hai tắm rửa, Thẩm Thanh Huyền chợt nhớ chuyện mình bản khoản.

Y nói: “Đừng hòng giờ trò, tới lượt người nói.”

Cố Kiến Thâm trầm mặc.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Vì sao lúc ấy không chạm vào ta, đồng chí Đại Thâm có bản lĩnh thế à?”

Cố Kiến Thâm đành vạch trần sự sĩ nhục của đời này: “Nó không giờ được.”

Hồi đó mình tình cờ đọc được 1 cmt đại loại thế này, giá mà Phi thăng dừng lại ở đoạn hai người cởi bỏ khúc mắc ở Vạn Pháp tông thì đã hay, những thế giới còn lại quá thừa. Nhưng mình không thấy vậy. Mỗi một lần xuống phàm thế, mỗi một lần khóa ký ức, họ lại vun vén thêm cho tình yêu của mình: ban đầu là tình thân, rồi sự tin tưởng trong tình yêu, rồi lại đến bỏ đi niềm kiêu ngạo của bản thân để yêu một người, hoặc sau này là yêu nhau bất chấp thân phận, địa vị ... Nên mình thấy thế là đủ đầy với một Phi thăng rồi (>w<) ~

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Cái gì?Mingtian

Thẩm Thanh Huyền cứ ngỡ mình nghe lầm, vì vậy lặp lại: “Không ...”

Chữ giờ chưa kịp nói ra, Cố Kiến Thâm đã nhào tới cản môi y, không cho nói tiếp.

Thẩm Thanh Huyền nhất thời cười tí mắt, duỗi tay túm đồng chí Đại Thâm ...

Đồng chí Đại Thâm lập tức ngóc dậy cúi chào.

Cố Kiến Thâm bóp mũi y: “Không cho cười!”

Thẩm Thanh Huyền làm sao nhịn được?

Y phụt cười một tiếng, không cách nào kìm nén.

“Không giờ ... Cố Cửu Uyên, người vậy mà không giờ được!” Y vừa nói vừa cười, nào còn dáng vẻ người đứng đầu Thiên Đạo? Chẳng khác nào lão thập cửu nghịch ngợm gây sự của vạn vạn năm trước.

Cố Kiến Thâm tức giận kéo y qua: “Giờ được hay không em không biết sao!”

Thẩm Thanh Huyền càng nghĩ càng buồn cười ... vui khôn tả nói: “Mau nói ta biết, lúc ta câu dẫn người, người có tâm trạng thế nào?”

Tâm trạng? Y không nói còn may, nói xong Cố Kiến Thâm lại giận điên lên, lập tức đè y: “Tâm trạng chính là mang em về Duy Tâm cung, làm ...”

Hắn dán vào tai y buông lời thô tục, Thẩm Thanh Huyền tê dại, ngoài miệng tiếp tục trêu hấn, “Còn giờ được hả?”

Cố Kiến Thâm lập tức cho y biết hấn giờ được hay không!

Hai người bắt đầu vật lộn, Thẩm Thanh Huyền vậy mà biết nói bậy: “Không giờ mà cứng tới vậy, giờ được thì phải làm sao đây?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, lại nghe lời y nói, hồn suýt chút nữa bị câu đi luôn!

May mà hắn là lão yêu quái trăm triệu năm, nếu không cứ tiếp tục buông thả dục vọng, còn phi thăng gì nữa, chỉ sợ sẽ bị X tấn nhân vong.

Về sau Thẩm Thanh Huyền vẫn chịu không nổi, ngật nổi miệng không ngừng nói bậy, nhất định phải trêu Cố Kiến Thâm cho bằng được: “Không muốn không muốn, không muốn Cố giờ đâu muốn Cố không giờ cơ.”

Cố Kiến Thâm bị y trêu cho tâm can loạn chiến, hận không thể thao chết y.

Hai người làm bừa, trong lòng lại ngọt như được bơi mật.

Cố Kiến Thâm yêu chết con người y, cực yêu Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn mở rộng cửa lòng với hắn.

Cô đơn trăm triệu năm, một mình một cõi trên Vạn Tú sơn, y là người đứng đầu Thiên Đạo, là Thẩm Thanh Huyền lạnh lùng, là Tôn chủ tối cao được người người hướng tới nhưng không thể chạm vào.

Nhưng hiện giờ Cố Kiến Thâm đã có thể hoàn toàn cạy mở hàn băng vạn năm này, nâng niu trái tim đơn thuần, chạm vào linh hồn luyện lưu từ khi hắn còn là thiếu niên.

Thiên kiêu của Thượng Tín phong, Tiểu Liên Hoa nghịch ngợm gây sự, tình cảm chân thành của hắn.

Cố Kiến Thâm chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, hắn lại thấy biệt danh “Cố không gio” này rất ngọt ngào.

Thẩm Thanh Huyền vừa gọi hắn như thế, hắn liền đề y ra, về sau gần như trở thành ám hiệu của hai người.

Tuy không cần ám hiệu, hai người vẫn có thể làm tới đảo điên trời đất, nhưng kỳ lạ thay, ám hiệu ấy như bí mật nhỏ của họ, ấm áp khiến lòng người mềm mại.

Lần này hạ phạm, vì sai người sai thời điểm mà ngược nhau tới bờ, nhưng rất may sau khi trở về, hai người chỉ còn lại ngọt ngào âu yếm.

Cố Kiến Thâm tự nói với lòng phải thật quý trọng y.

Thẩm Thanh Huyền cũng hoàn toàn thoát khỏi gông xiềng, biểu hiện ra con người chân thật của mình.

Khắp thiên địa này, người có thể bao dung y đều đã đi, nhưng vẫn còn lại người này.

Độc nhất vô nhị, chỉ có một người, đời đời kiếp kiếp sẽ không bao giờ rời xa y.

Cố ... của y. Vừa nghĩ đến, Thẩm Thanh Huyền lại không kìm được cười khúc khích.

Cố Kiến Thâm trừng y: “Lại nghĩ bậy bạ gì đó?”

Thẩm Thanh Huyền sợ hắn lại đề y ra làm nữa, vội vàng đứng đắn nói: “Không nghĩ gì hết!”

Sau cùng Cố Kiến Thâm vẫn kéo người tới nhào nặn cho hả dạ.

Dường như thấy hai người họ lại ngọt ngào chẳng xem ai ra gì, ngọc giản lại bắt đầu không yên phận.

Thẩm Thanh Huyền phát hiện ra đầu tiên: “Này, bên ta có nhiệm vụ mới.”

Cố Kiến Thâm cũng kiểm tra ngọc giản của mình.

Hai người trăm miệng một lời: “Lại trò vớ vẩn gì thế này.”

Hai người họ nhìn nhau, sau đó đổi ngọc giản, tiếp theo cùng nhau không nói gì.

Ngọc giản Tiểu Bạch: “Hai mươi bảy: Cố Kiến Thâm, tình cảm ta đối với người không phải tình thân.” Bổ sung, “Xin cầu dẫn Cố Kiến Thâm – người kính người như trưởng bối.”

Ngọc giản Tiểu Hồng: “Hai mươi bảy: Thẩm Thanh Huyền, ta chưa bao giờ xem người là phụ thân.” Bổ sung, “Xin đẩy ngã Thẩm Thanh Huyền – người một tay nuôi người khôn lớn.”

Hai vị đại lão: “...”

Đây là thứ ngọc giản rách nát gì?

Chửa trị thang trời chẳng phải chuyện đứng đắn sao? Sao toàn làm mấy trò bẽ mặt thế kia!

Ngay tại thời điểm cả hai đều muốn vứt ngọc giản, nhóm ngọc giản đồng loạt giã nảy hiện một hàng chữ: “Thỉnh thoảng thêm xiu tình thú có thể gia tăng tình cảm.”

Tình thú ...

Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm cũng nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Chẳng hiểu sao hai người đều nghĩ tới 《Chín chín tám mươi một tư thế》 của thập sư huynh Thượng Đức phong.

Nếu nhớ không lầm thì cái tập tranh khó thể nhìn thẳng kia chứa không ít “tình thú”.

Nhưng liên quan quái gì tới chữa trị thang trời?

Nếu thập sư huynh không gặp nạn, hẳn còn tưởng thập sư huynh đang giỡn mặt họ.

Thẩm Thanh Huyền cau mày nói: “Ngọc giản này thật cổ quái.”

Cổ Kiến Thâm nói: “Nhưng hoàn thành nhiệm vụ, thang trời thật sự được phục hồi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn: “Người cho rằng vì sao thang trời lại hỏng?”

Cổ Kiến Thâm lắc đầu.

Bọn họ đều không biết câu trả lời, nếu muốn biết chỉ có thể phục hồi hoàn toàn thang trời, leo lên tìm hiểu thực hư.

Cổ Kiến Thâm hắng giọng bảo: “Không cần phải nghĩ nhiều, dù sao thì những nhiệm vụ này không khó, chúng ta nghiêm túc phục hồi là được.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hẳn: “Sao lại không khó? Cái này quá khó rồi!”

Cổ Kiến Thâm định nói tiếp, Thẩm Thanh Huyền sức nhớ ra một chuyện: “Hồng, ta quên mất Tiểu Huân rồi.”

Y quả thực quên bég Mộc Huân ...

Quên không còn một mống!

Hai người họ ở thế gian mấy chục năm, sau khi về lại chỉ biết dính vào nhau ... mà Mộc Huân ...

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy nói: “Chắc y tỉnh rồi, ta đi thăm.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên không cản y.

Thẩm Thanh Huyền vội vã vào Thiên điện, thấy Mộc Huân còn đang ngủ thì nhẹ nhàng thở ra.

Trước khi đi Thẩm Thanh Huyền đã điều trị thân thể cho Mộc Huân, nhưng y khôi phục khá chậm, đã mấy chục năm qua mà không có chuyển biến nhiều.

Thẩm Thanh Huyền bắt mạch cho y, phát hiện đã không còn gì đáng ngại.

Cố Kiến Thâm khẽ hỏi: “Thánh nhân Khinh Nhiễm không sao chứ?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không sao.”

Cố Kiến Thâm nói: “Linh nhân của Duy Tâm cung ở bên trên, y dưỡng thương ở đây nhất định sẽ khôi phục nhanh chóng.”

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài: “Chỉ mong sau khi tỉnh lại y đừng hồ đồ nữa.”

Y lo lắng không phải không có lý.

Thực ra khi y và Cố Kiến Thâm còn là thiếu niên, Tâm Vực và Thiên Đạo vẫn chưa đến mức không đội trời chung như hiện giờ.

Mặc dù đạo bất đồng không thể bàn luận, nhưng cũng không đối địch nhau, cùng lắm là nước giếng không phạm nước sông.

Thậm chí nếu ngưỡng mộ lẫn nhau vẫn có thể trở thành bằng hữu.

Nhưng từ lúc Cố Kiến Thâm phản bội, Tâm Vực tiếp nhận “nghịch tử” này, quan hệ đôi bên bắt đầu chuyển xấu cấp tốc.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền có thể hiểu được nguyên do.

Chắc hẳn thời gian đó sư phụ sợ Cố Kiến Thâm và phong chủ Thượng Đức gặp mặt, cho nên cố gắng khiến quan hệ hai bên căng thẳng, cả đời không qua lại với nhau.

Không gặp sẽ không có sự dò tàn sát ... Tuy là hạ hạ sách, nhưng chỉ có thể làm vậy, vì khúc mắc giữa họ là chuyện không thể nói.

Phong chủ Thượng Tín cũng không nỡ lãng phí một trái tim chân thành của Cố Kiến Thâm.

Về sau hai bên càng căng thẳng, đến khi phong chủ Thượng Tín phi thăng, Vạn Pháp tông biến mất, Thiên Đạo và Tâm Vực đã rơi vào tình thế người chết ta sống.

Mấy ngàn năm qua xảy ra vô số chuyện, trong đó ba đồ đệ của Thẩm Thanh Huyền gây chuyện nhiều nhất.

Ngoại trừ Xích Dương Tử đứng ra hòa giải, Hạ Chỉ Qua và Mộc Huân đều thuộc phái ác chiến vang dội.

Hên là sau khi thành thánh ba người đã yên tĩnh hơn rất nhiều, nhưng sâu trong xương vẫn hận thấu Tâm Vực.

Thẩm Thanh Huyền không hiểu nổi nguyên do, chắc có liên quan đến tín ngưỡng chăng?

Y bề quan quanh năm nên không quản họ được, mà sau này cũng sẽ không quản.

Hiện giờ nghĩ nhiều như vậy là do Thẩm Thanh Huyền sợ Mộc Huân tỉnh lại sẽ âm ỉ.

Vừa khéo là Cố Kiến Thâm vừa đi, Mộc Huân liền tỉnh lại.

Thẩm Thanh Huyền bất thành lình đối diện đôi mắt tím kia mà ngẩn người.

Mộc Huân không hề buồn ngủ, y ngồi dậy, đôi mắt hẹp dài nhìn chòng chọc Thẩm Thanh Huyền: “Sư phụ, người và ma để kia có quan hệ gì?”

Ngoài miệng gọi sư phụ, nhưng nào có ngữ điệu cung kính của một người đồ đệ?

Thẩm Thanh Huyền tức giận: “Ta còn chưa hỏi người, người âm ỉ cái gì? Tại sao linh điền bị hủy? Xảy ra chuyện gì với Loạn Ưng?”

Mộc Huân nhú mày, dời mắt sang chỗ khác: “Không có gì.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không có gì, cho nên ngay cả mạng mình cũng không cần?”

Đó giờ Mộc Huân vốn là người không chịu gò bó, trông thì có vẻ cởi mở, chứ thực ra rất bướng, mười con trâu cũng kéo không lại.

Y không lên tiếng, Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Chuyện riêng của người cùng lắm ta không hỏi, nhưng đừng tự hủy hoại bản thân.”

Nào ngờ hồn tiểu tử này lại học cho một câu: “Dù sao sư phụ sẽ phi thăng, đến lúc đó ...”

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Ta phi thăng người đi chết?”

Mộc Huân không đáp, nhưng mày nhú chặt, hiển nhiên có ý định đó.

Thẩm Thanh Huyền sắp bị y làm tức chết: “Ta nuôi người lớn từng này, cũng coi như nửa phụ mẫu của người, vậy mà người báo đáp ta vậy sao?”

Mộc Huân vẫn rất sợ Thẩm Thanh Huyền giận, y cúi đầu, nhìn chăm chăm giường, không nói được nửa lời.

Thẩm Thanh Huyền thở dài: “Rốt cục đã gặp phải chuyện gì, nói ta nghe thử xem.”

Ngờ đâu thẳng nhóc thối không sợ trời không sợ đất, đảo loạn thiên địa lại tách một tiếng, rơi một giọt lệ.

Mộc Huân không phải người, rơi lệ cũng không phải nước mắt loài người.

Thẩm Thanh Huyền nhất thời cuống lên: “Khóc cái gì?” Nước mắt tiêu tử này tương đương với máu nhân loại, rơi nhiều sẽ chết người đó.

Mộc Huân rốt cục mở miệng: “Sư phụ, xin ngài mặc kệ ta.”

“Người ...” Thẩm Thanh Huyền cả giận, “Đứa nhỏ này thật là ...”

Mộc Huân buông tay, dùng giọng nói cực thấp: “Đồ nhi bất hiếu, đời này chỉ nguyện sư phụ vấn đỉnh Thiên Đạo, thoát khỏi thế tục luân hồi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn y là biết nhất định sẽ không cạy được ngọc từ miệng con trai này.

“Người không muốn nói cũng chẳng sao.” Thẩm Thanh Huyền đành bảo, “Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Tuy ra ngoài nhưng y vẫn để lại một luồng thần thức vòng quanh Thiên điện, sợ Mộc Huân gặp chuyện không may.

Thẩm Thanh Huyền không đi tìm Cố Kiến Thâm, y lắc lư hết một vòng, quyết định đi gặp Loạn Ứng.

Mộc Huân sa sút như thế nhất định không thoát khỏi liên quan với Loạn Ứng.

Y không cách nào tìm được nguyên do từ phía Mộc Huân, vậy đi tìm Loạn Ứng thử xem.

Cứ tưởng xuất cung mới có thể nhìn thấy Loạn Ứng, nào ngờ lại vô tình gặp hãn trên đường.

Thẩm Thanh Huyền đang đắn đo nên nói chuyện với hãn thế nào, thế mà Loạn Ứng lại chủ động tiếp cận y, còn mở miệng rằng: “Rốt cục người muốn thế nào?”

Một câu không đầu không đuôi, Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn nghe không hiểu.

Loạn Ứng không nhìn y, rũ mắt nói: “Mạng ta mặc người tùy tiện lấy, nhưng đừng trêu chọc bệ hạ có được không?”

Thẩm Thanh Huyền càng thêm mê mang: Ta muốn mạng người làm gì? Hơn nữa ta mà không chọc bệ hạ người, bệ hạ người sẽ đánh chết người đó có biết không?

Hai câu này khiến Thẩm Thanh Huyền chẳng hiểu ra sao, thậm chí y còn sinh ra ảo tưởng.

Chẳng lẽ Loạn Ứng thích Cố Kiến Thâm? Cho nên muốn đuổi y đi?

Rồi đến Mộc Huân thích Loạn Ứng, cầu mà không được nên chết lên chết xuống?

Cái bậy bạ gì thế này!

Thẩm Thanh Huyền toan mở miệng, Loạn Ứng lại tiếp tục nói: “Mộc Khinh Nhiễm ... Ta nợ người, ta dùng mạng trả cho người, cho nên đừng dẫn vật nữa được không?”

Tôn chủ đại nhân hiểu rồi, thì ra Loạn Ứng tưởng y là Mộc Huân.

Nhưng vì sao hãn cho rằng y là Mộc Huân?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Kẻ Ba Phải Của Thiên Đạo!

Thẩm Thanh Huyền vẫn mang mạng che, che kín dung mạo mình, ngay cả mặt mình Loạn Ứng còn chưa thấy, làm sao nhận định được y là ai?

Chẳng lẽ ai mang mạng che đều là Mộc Huân?

Chưa kể trước khi hạ phàm, y từng gặp Loạn Ứng một lần, trò chuyện với hắc đôi câu, khi đó hắc đầu có xem y là Mộc Huân.

Lúc đó y là mỹ nhân được Đế tôn của bọn hắc che chở, cho nên Loạn Ứng cực kỳ cung kính với y.

Tạm thời Thẩm Thanh Huyền không nghĩ rõ nguyên do trong đó, nhưng nếu Loạn Ứng đã xem y là Mộc Huân, có phải y nên nói vài câu khách sáo không?

Thẩm Thanh Huyền ngập ngừng, mở miệng bảo: “Ta và Đế tôn không có quan hệ đặc biệt gì.” Không đặc biệt đâu, chỉ có cùng lăn giường vô số lần mà thôi.

Loạn Ứng nhíu chặt mày: “Vậy người có thể rời khỏi Duy Tâm cung không?”

Thẩm Thanh Huyền xem không ít thoại bản, lại hạ phàm mấy chuyến nên hiểu khá nhiều, y dẫn đo nói: “Người cho rằng vì sao ta ở lại đây?”

Ngữ điệu mập mờ của y đâm trúng tim Loạn Ứng, hắc nói: “Ta không biết.”

Thẩm Thanh Huyền biết ngay hai đứa này có chuyện, vì vậy không ngừng cố gắng: “Bởi vì người.”

Loạn Ứng ngẩng phắt đầu, đôi mắt sẫm màu nhìn thẳng vào y.

Thẩm Thanh Huyền bị hấn dọa sợ, tu vi tiểu tử này không thấp, đương nhiên vẫn còn cách xa y cả đoạn —— đừng mong nhìn thấu dung mạo y sau lớp mạng che mặt này.

Giọng Loạn Ứng thấp hơn rất nhiều, mang theo mệt mỏi nặng trĩu: “Mộc Khinh Nhiễm, rốt cục người muốn thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền cũng không biết đồ đệ gốc nhà mình muốn gì, y tiếp tục hỏi Loạn Ứng: “Người thấy sao?”

Loạn Ứng bất thành linh túm áo Thẩm Thanh Huyền: “Ta ...”

“Các người đang làm gì đó.” Giọng nói lạnh lùng của Cố Kiến Thâm vang lên, Loạn Ứng cùng Thẩm Thanh Huyền đều sửng sốt.

Loạn Ứng buông tay, rũ mắt đứng bên cạnh hành lễ.

Thẩm Thanh Huyền lui về sau mấy bước không dám nói gì.

Ngờ đâu Loạn Ứng ăn gan hùm mật báo, mở miệng nói: “Bệ hạ, có thể bảo y rời khỏi Duy Tâm cung không?”

Cố Kiến Thâm đột nhiên nheo mắt lại, dùng đôi mắt lạnh giá nhìn chằm chằm thuộc hạ: “Người nói cái gì!”

Loạn Ứng toan nói tiếp, Thẩm Thanh Huyền lập tức mở miệng xen lời: “Tướng quân Loạn Ứng có chút hiềm khích với ta, người đừng để ý.”

Loạn Ứng liếc nhìn bàn tay đang nắm của hai người, nhất thời một cảm giác tuyệt vọng khôn tả trải dậy trong lòng.

Y nói y vì hắc mà ở lại Duy Tâm cung, vậy mấy chục năm qua thân mật gần bó với Bệ hạ cũng là vì hắc sao?

Vì hắc chỗ nào? Vì khiến cho hắc hết hy vọng ư?

Hắc chết tâm, hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng hắc sẽ không để y tiếp tục trêu đùa người khác!

Cố Kiến Thâm nào ngờ mình chỉ ra ngoài một chuyến rồi về lại bắt gặp cảnh này.

Vốn là cái vại giấm chua, hiện giờ vị chua xông lên tận trời, có thể bao trùm cả Duy Tâm cung.

Lý trí nói hắc biết chuyện này nhất định có nguyên do, nhưng thấy Loạn Ưng cứ nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Huyền bằng cặp mắt chiếm giữ đầy tính xâm lược, hắc lập tức muốn bằm thuộc hạ trung tâm với mình cho chó ăn!

Thẩm Thanh Huyền kéo tay Cố Kiến Thâm nói: “Bọn họ không thích ta cũng là lẽ thường, người đừng để trong lòng, ta thấy hơi khát, chúng ta ...”

Y chưa kịp dứt lời thì Cố Kiến Thâm đã cúi đầu hôn y.

Tuy nói đây là mạng che mặt, nhưng thực chất chỉ là huyền thuật, Cố Kiến Thâm muốn hôn thì hôn, chẳng có gì trở ngại.

Thẩm Thanh Huyền cười khổ, vốn định thăm dò Loạn Ưng, kết quả lại lật đổ bình giấm nhà mình.

Y mặc Cố Kiến Thâm hôn, khi buông ra y dứt khoát bỏ “mạng che” trên mặt.

Lại nói đến Loạn Ưng, giờ khắc này bước chân của hắc giống như sa vào hố sâu đầy lưỡi kiếm sắc bén.

Trường kiếm cứng rắn xuyên qua thân thể hắn, đâm sâu vào trái tim, phá vỡ hết mọi ảo tưởng, gõ nát tất cả mộng đẹp, lộ hiện thực tàn khốc đầm máu từ sâu trong tối ra, trắng trợn phơi bày trước mặt hắn.

Đế tôn thích Mộc Huân, rất thích, cực kỳ thích.

Mộc Huân ... có lẽ cũng sẽ thích Đế tôn.

Suy cho cùng do hắn không giữ được y, nhưng Đế tôn lại có thể.

Loạn Ưng không rõ vì sao mình còn sống, tại sao lần tẩu hỏa nhập ma khi đó không chết đi cho rồi!

Thấy Cố Kiến Thâm sắp sửa hôn tới mức không chơi không ngừng, Thẩm Thanh Huyền bèn đẩy hắn: “Đủ rồi đấy.” Loạn Ưng còn đứng ở kia kìa.

Tâm trạng Cố Kiến Thâm vô cùng kém, hắn hỏi y: “Tháo mạng che mặt ra làm gì?” Chẳng lẽ y và Loạn Ưng thực sự có gì? Nếu không sao lại để lộ dung mạo trước mặt hắn.

Thẩm Thanh Huyền hùng hổ trừng hắn, sao cái người này cứ không tin y vậy!

Nhiệm vụ tin tưởng trên ngọc giản đã hoàn thành chẳng lẽ là giả!

Chẳng qua tin tưởng này không phải tin tưởng kiểu kia ... Cố Kiến Thâm bị y trừng cho chợt dạ bèn thu lại cảm xúc.

Thẩm Thanh Huyền đẩy hắn rồi nói với Loạn Ưng: “Thật có lỗi, vừa nãy lừa người.”

Giọng nói lạnh lùng, xa lạ mà quen thuộc của Thẩm Thanh Huyền vang lên bên tai, Loạn Ưng ngẩng đầu nhìn y, sau đó ... sững sờ.

Thẩm Liên Hoa!

Kẻ ba phải của Thiên Đạo!

Y lại dám xông vào Duy Tâm cung!

Thân là một trong những thần tướng Tâm Vực, Loạn Ủng tức khắc vứt bỏ
nhi nữ tình trường, rút bội kiếm, thề chết hộ chủ!

Hai vị đại lão hết chuyện làm sẽ đi ân ái, ân ái xong thì đi đốt nhà đồ đệ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

Đứa nhỏ này ... không phải đầu dùng để trang trí chứ!

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đều ngó ra ...

Tuy hành động này của Loạn Ứng rất ngu, nhưng bất ngờ chứng tỏ được sự trong sạch của mình.

Bằng hành động phản xạ có điều kiện này, Cố Kiến Thâm tuyệt đối tin hẳn không có “suy nghĩ không an phận” với Thẩm Thanh Huyền.

Ngặt nỗi Cố Kiến Thâm vẫn muốn chưởng hển một phát cho chết, cứ nhiên dám rút đao với Thẩm Thanh Huyền, sống quá lâu nên chán rồi đúng không?

Nếu may thì để hển đập cho chết, chứ Thẩm Thanh Huyền mà nhấc tay, Loạn Ứng cũng thành tử ứng(chim chết)luôn được chưa.

Hiển nhiên có người có cùng suy nghĩ với Cố Kiến Thâm.

Mộc Huân nhận ra động tĩnh bèn chạy tới, thấy cảnh này liền tiến lên từng bước, chắn trước mặt Thẩm Thanh Huyền, đôi mắt hẹp dài tràn đầy sát khí!

Loạn Ứng thấy y thì lập tức ngơ ngác.

Mộc Huân mở miệng: “Không biết sống chết.” Dứt lời, linh khí cuộn cuộn trong đôi mắt tím, trường tiên xé gió xuất hiện.

Đã lâu không gặp, lần nữa gặp lại thì vũ khí đối đầu.

Sắc mặt Loạn Ứng trắng bệch, nhưng đôi ngươi lại đen khiếp người, hăn năm trường kiếm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mộc Khinh Nhiễm, ngươi làm gì ta ta cũng chấp nhận, nhưng nếu ngươi làm bị thương Đế tôn mảy may, ta ...”

“Ha.” Mộc Huân khẽ cười nhạo ngắt lời hăn, thái độ hung hăng ngạo mạn, “Trên đời này, ai dám rút kiếm trước mặt sư phụ ta đều phải chết!”

Dứt lời, y lập tức tập kích Loạn Ứng

Thân thủ Mộc Huân vô cùng tốt, hơn nữa chiêu nào chiêu nấy đều đòi mạng, dù cho linh điền y vừa mới phục hồi cũng đủ đánh người trở tay không kịp.

Loạn Ứng biết thực lực của y, tuyệt không chần chừ, dùng toàn lực nghênh chiến!

Thẩm Thanh Huyền & Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho người bên cạnh: “Ta cứ tưởng bọn nó yêu nhau.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Hả?”

Thẩm Thanh Huyền liền trình bày chuyện trước đó cho hăn nghe ... Cố Kiến Thâm câm nín.

Thấy hai người sắp đánh đến ta chết ngươi sống, đồng chí lão Cố thâm trầm nói: “Nếu bọn họ yêu nhau thật, thì yêu hăng hái thật đó.”

Yêu tới mức hận không thể đưa đối phương vào chỗ chết.

Thẩm Thanh Huyền định ra tay ngăn cản, Cố Kiến Thâm lại thăm thía nói một câu: “Nhắc mới nhớ ... bội kiếm của Loạn Ứng là một bộ.”

Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu: “Gì?”

Cổ Kiến Thâm khẽ nói: “Tâm Vực thập nhị tướng, mỗi người một thanh, nếu thanh kiếm này phát sáng ở Duy Tâm cung, sẽ sinh ra cộng hưởng với mười một thanh còn lại.”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời tròn xoe mắt ...

Loại thần khí cộng hưởng này Thẩm Thanh Huyền cũng từng nghe thấy —— rèn chế như thế vì muốn đạt hiệu quả bảo vệ và kiềm chế.

Tâm Vực thập nhị tướng đều có thể tùy ý ra vào Duy Tâm cung, nếu bọn họ rút kiếm ở đây, tức là chỉ có hai khả năng: Hoặc là Duy Tâm cung gặp nguy, hoặc là phản loạn.

Mà bất kể khả năng nào, những người khác đều phải đứng lúc chạy tới.

Gặp nguy thì đồng lòng hộ chủ, phản loạn thì tiêu trừ phản đồ!

Thẩm Thanh Huyền nhận ra mười một linh tức mạnh mẽ đang đồng loạt kéo tới.

Cổ Kiến Thâm nhìn y, hàm súc nói: “Dù sao họ cũng đã đến, không bằng nói chuyện chúng ta cho họ nghe.” Chiêu cáo thiên hạ chiêu cáo thiên hạ chiêu cáo thiên hạ, đây đều Đế tôn đều là việc này, thật kích động.

Thẩm Thanh Huyền sao còn không hiểu tâm tư nhỏ này của hã?

Hai người ở bên nhau, y cũng không muốn che giấu làm gì, nhưng thân phận hai người rất phiền phức.

Nói thật thì Thẩm Thanh Huyền rất sợ nhóm đồ tôn của y bị kinh hãi tới mức hoài nghi nhân sinh ...

Trước giờ y luôn mang vẻ cấm tình cấm dục, đám nhỏ kia tôn kính y như vậy, nếu bất thành linh biết được tin này, sợ rằng đạo tâm sẽ bất ổn.

Thẩm Thanh Huyền trả lời cực nhanh: “Không được!”

Cố Kiến Thâm thất vọng cực kỳ.

Thẩm Thanh Huyền giải thích: “Nếu muốn công khai thì phải làm theo trình tự, sao có thể vội vàng!”

Cố Kiến Thâm không dám làm liều nữa: “Vậy làm sao giờ?” Mặc dù “đánh bậy đánh bạ”, nhưng người đã đến đây, dù không thấy thì vẫn cảm giác được.

Thẩm Thanh Huyền bỗng cười gian: “... Đùa bọn người.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Trong lúc hai người nói chuyện, Tâm Vực thập nhị tướng đã có mặt đông đủ!

Mặc dù những người này cảm nhận được hơi thở Thiên Đạo từ xa, song tận khi thấy Thẩm Thanh Huyền vẫn bị dọa cho trợn mắt há mồm.

Người Tâm Vực tầm thường có thể không biết Thẩm Thanh Huyền, nhưng bọn hăn ... thực sự không cần quá quen biết đâu!

Đại địch số một của Tâm Vực, đóa Bạch Liên Hoa cực lớn của Thiên Đạo, sao lại xuất hiện ở Duy Tâm cung của họ?

Ai nấy đều nghếch mặt ra, Thẩm Thanh Huyền thấy đã đến lúc bèn nháy mắt với Cố Kiến Thâm, rồi xách tiểu đồ đệ nhà mình lên, thoải mái nhảy giữa không trung.

Thập nhị tướng đồng loạt móc pháp khí, toàn thân đề phòng.

Thẩm Thanh Huyền khẽ cười, giọng nói vô cùng êm tai: “Quấy rầy Bệ hạ mấy ngày qua, theo ta thấy Duy Tâm cung cũng chỉ có vậy ... Để tôn còn phải củng cố đạo tâm, dốc lòng tu hành.”

Một câu khinh miêu đậm tả thoáng chốc chọc giận mọi người.

Tướng quân Kiếm Liên quát to: “Thẩm Thanh Huyền, người dám lên vào Duy Tâm cung, hôm nay ta phải khiến người có đi không về!”

Thẩm Thanh Huyền bật cười từ chối cho ý kiến, đáng đáp nhìn người từ trên cao quả là ... xinh đẹp cực kỳ.

Cố Kiến Thâm vừa nhìn đã muốn bắt y xuống, thập nhị tướng của hắn đã đồng loạt hành động.

Đáng tiếc là, người mà cả Cố Kiến Thâm cũng bắt không được thì sao bọn họ bắt được.

Thẩm Thanh Huyền phất tay áo, ngón tay thon dài thi quyết, đóa hoa sen trong suốt bỗng chốc nở rộ ...

Một kích đủ để hủy thiên diệt địa của Tâm Vực thập nhị tướng cứ vậy bị hời hợt giam lại.

Liên Tâm quyết —— pháp thuật khuynh thành tuyệt thế, một khi vào tim sen thì phải chết không thể nghi ngờ.

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên sẽ không đưa họ vào chỗ chết, y dùng pháp thuật này chủ yếu để kinh sợ, hơn nữa nói với Tâm Vực thập nhị tướng, tuyết liên to lớn này không khác bàn tay ác ma, che ngợp bầu trời, ai nấy cũng đều lộ vẻ mặt sợ hãi.

Thẩm Thanh Huyền cong môi cười, nhìn Cố Kiến Thâm, khẽ bảo: “Đa tạ khoản đãi.”

Giọng nói hời hợt hạ xuống, tuyết liên to lớn giữa trời lặng im rơi xuống, đóa hoa tán ra từng trận bạch quang, như vì sao bầu bạn cùng bông tuyết, tấu ra từng khúc nhạc tuyệt mỹ động lòng người.

Tinh quang tiêu tán, người đi nhà trống.

Cố Kiến Thâm buồn bã ủ rũ —— hẳn buồn thật, còn chưa ngọt ngào đủ mà người đã đi rồi.

Song một màn này rơi vào mắt Tâm Vực thập nhị tướng lại mang hàm nghĩa khác!

Mỹ nhân Đế tôn sủng ái mấy chục năm thế mà do Thấm Bạch Liên biến thành!

Kẻ ba phải này của Thiên Đạo ngày càng quá phận, dám dùng kế mê hoặc Bệ hạ bọn họ!

Tâm Vực trọng nhất là tình cảm, Đế tôn bọn họ hiển nhiên đã động lòng, Thấm Thanh Huyền lại tu đạo cấm dục, lãnh huyết vô tình, đùa bỡn Đế tôn, rồi đi không dấu vết, bỏ lại Đế tôn bọn họ biết phải làm sao bây giờ!

Cầu mà không được là tối kỵ của tu tâm!

Tâm Vực thập nhị tướng đau lòng khôn tả cho Đế tôn nhà mình.

Đế tôn nhà họ cũng đau lòng cho bản thân lắm: Thế nào là trộm gà không được còn mất năm gạo? Chiêu cáo thiên hạ không thành, vợ còn về nhà mẹ đẻ!

Vì phòng ngừa đám khốn nạn kia lại gây chuyện, Cố Kiến Thâm nói: “Về hết đi!”

Kiểm Liên mở miệng: “Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm lạnh lùng bảo: “Việc này trong lòng ta có tính toán, các người không cần nhắc lại.”

Hắn nói vậy, mấy người còn lại chỉ có thể khom lưng thừa vâng.

Loại chuyện mỹ nhân Duy Tâm cung ẩn núp mấy chục năm là Thấm Bạch Liên, làm sao họ có thể nói ra? Nhục nhã đến thế, tuyệt đối sẽ không nói với bất kỳ kẻ nào!

Cổ Kiến Thâm đuổi hết họ đi, sau cùng còn nói: “Loạn Ứng ở lại.”

Loạn Ứng cũng là đáng vẻ mặt hồn mất vía, lập tức hành lễ: “Vâng.”

Lại nói đến Thăm Thanh Huyền bên kia, trực tiếp mang Mộc Huân về Vạn Tú sơn.

Trước mặt người ngoài Mộc Huân luôn là thái độ kiêu ngạo, hận không thể san bằng cả Duy Tâm cung, lúc này lại ủ rũ.

Thăm Thanh Huyền thấy y như thế thì rất đau lòng.

Tiểu đồ đệ này của y là nhóc hỗn đản, nhưng thật tình hiếu kính y ... Mộc Nguyệt thần quả trong Tẩm Nguyệt tuyến ngàn năm mới kết một quả, vừa có liền đưa tới cho y, dù y không nở dùng, nhưng vẫn hiếu trái tim chân thành của đồ đệ.

Hơn nữa gia hỏa này rất bảo vệ y, nói câu kia với Loạn Ứng thực sự không phải vọng ngôn.

Phàm là có ai bất kính với y, Mộc Huân tuyệt đối là người đầu tiên nổi bão.

Hiện giờ môn phái Thiên Đạo mọc lên không ngừng, lại còn tôn sùng y đến vậy, công lao của Mộc Huân không ít.

Năm đó y cũng là một đứa bướng bỉnh, không ít lần khiến sư phụ nhọc lòng, nhưng so với sư phụ thì y còn kém xa lắm.

Y chỉ có ba đồ đệ này, lại chẳng dụng tâm bằng phong chủ Thượng Tín đối với y năm đó.

Nghĩ vậy, Thăm Thanh Huyền vô cùng hổ thẹn, y mang Mộc Huân về Vạn Tú sơn, thả ở giữa rừng đào.

Thẩm Thanh Huyền tìm nước trà, đang định pha thì Mộc Huân nói: “Để đồ nhì làm.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngồi đi.”

Mộc Huân ngập ngừng, rũ mắt ngồi lên ghế trúc, sắc mặt mỗi mệ.

Thẩm Thanh Huyền pha trà ngon, đưa cho y một ly.

Mộc Huân nói: “Đa tạ sư phụ.”

Y nhận chén trà song không uống, Thẩm Thanh Huyền khẽ nhắp một hớp nói: “Ta và Cố Kiến Thâm ở bên nhau.”

Mộc Huân thỉnh linh nghe thế liền ngẩng phắt đầu, tỏ ra chưa nghe thấy gì.

Thân làm sư phụ vạn vạn tuổi, công khai vấn đề tình cảm với đồ đệ thật quá xấu hổ, Thẩm Thanh Huyền hắng giọng: “... Nói chung ... ta và hãn lương tình tương duyệt, định cùng nhau phi thăng.”

Mãi đến khi trà linh trong tay lạnh dần, Mộc Huân mới chậm rãi phục hồi tinh thần: “Sư phụ, người ...”

Thẩm Thanh Huyền uống hết nửa bình trà, dù sao cũng đã mở miệng, y tiếp tục nói: “Ta cần gì phải lừa ngươi, thật lâu về trước ta đã quen biết hãn, về sau vì một sự cố mà xa nhau, hiện giờ đã giải quyết khúc mắc thì ... ở bên nhau.”

Mộc Huân hoàn toàn ngây người, suy nghĩ trong đầu cuồng phong bạo vũ gào thét, hoàn toàn không yên nổi.

Mặc dù y cảm thấy sư phụ và ma đế kia có chút kỳ lạ, nhưng không ngờ ... không ngờ ...

Y há mồm ghen một câu: “Phong Tâm quyết của người ...” Y vẫn còn nhớ Thẩm Thanh Huyền tu Phong Tâm quyết —— phong tâm diệt dục.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sau khi thành thánh sẽ không sao, chưa kể ta đã sang đại thừa, không có gì đáng ngại.”

Mộc Huân im lặng, mất một lúc mới bật thêm một câu: “Người nói người và ma ...”

Thẩm Thanh Huyền lập tức trừng y, Mộc Huân vội vàng sửa lời, “Người cùng Đế tôn Tâm Vực đã quen nhau từ trước? Là khi còn ở Vạn Pháp tông sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng, nếu tính kĩ thì hai ta có thể xem là thanh mai trúc mã.”

Nghe giọng sư phụ không giấu được ngọt ngào, thánh nhân Mộc Huân giật mình, rồi lại nhin không được nói: “Nhưng sau này hãn ...” tàn sát Thượng Đức phong, phạm vào tội nghiệt tày trời, có mấy tu sĩ hiện giờ không biết chuyện đó, nhưng y thì biết.

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài: “Chuyện này có nguyên nhân, ta và hãn đã làm sáng tỏ.”

Mộc Huân ngừng lại, không hỏi thêm nữa ...

Năm đó y còn chưa sinh ra, toàn nghe được từ miệng người khác, không thể phán đoán thật giả, cũng sẽ không bình luận lung tung. Nếu trong lòng sư phụ đã có quyết định, y không cần thiết phải hỏi lại.

Khai báo chuyện mình xong, Thẩm Thanh Huyền lại hỏi y: “Vậy thì, chuyện người và Loạn Ứng là thế nào?”

Cái gọi là mở rộng cửa lòng trò chuyện với nhau, chính là muốn có qua có lại.

Thẩm Thanh Huyền đã nói y biết “bí mật động trời” kia, Mộc Huân cũng nên bày tỏ với y.

Rõ ràng Mộc Huân rất bài xích chuyện này, nhưng ít ra vẫn mở miệng: “Kỳ ngộ đại thừa của ta chính là tình kiếp, nhị sư huynh đã bói giúp ta một quẻ, nói khi còn trẻ ta có một đoạn duyên, phải hoàn thành mới có thể vào đại thừa.”

Sau thành thánh là đại thừa kỳ, bậc thang này không dễ bước qua, Mộc Huân gặp phải tình kiếp cũng không tính là khó.

Xích Dương Tử giỏi bói toán, tính ra nguyên do cho y, chỉ cần giải được khúc mắc này thì sẽ thuận buồm xuôi gió.

Song hiển nhiên, Mộc Huân bị kẹt lại chỗ này.

Mộc Huân nói rõ với Thẩm Thanh Huyền về kiếp này.

Y không phải người, mà là một con tử thủy yêu trong Tinh Hải.

Khi còn bé, y mang hình hài chưa biến hóa phiêu bạt đến cạnh Tinh Hải du ngoạn, vô tình cứu được một con ngân lang(sói xám).

Ngân lang kia đến từ Tâm Vực, bất tỉnh giữa Vọng Tẫn đỏ tươi rất đáng chú ý.

Mộc Huân sinh ra ở Tinh Hải, không vào được Vọng Tẫn, nhưng thấy ngân lang này liền sinh lòng yêu mến, hao hết tâm tư chăm sóc hẳn.

Tử thủy yêu không phải hình người, chỉ là một cột nước màu tím mỏng manh, y vòng quanh ngân lang, dùng linh lực ít ỏi của mình chữa trị cho hẳn.

Kỳ tích xảy ra, ngân lang đáng ra phải chết tình dậy, đôi mắt đen láy bắt gặp tình cảnh khiến trái tim hẳn động lại.

Tử thủy yêu ở bên hăn thật lâu, cũng biến thành hình dạng của lang, cùng hăn bốn mắt nhìn nhau.

Hai người cách Vọng Tẩn Tinh Hải nhìn nhau, trong lòng đầy ắp vui mừng.

Ngân lang khôi phục, không thể ở lâu trong Vọng Tẩn, đành nói: “Ân cứu mạng, không biết nên lấy gì báo đáp.”

Tử thủy yêu thích hăn lắm, bèn tiếp lời: “Vậy lấy thân báo đáp!”

Một câu bông đùa lại trở thành kiếp đại thừa kỳ Mộc Huân không thể bước qua.

Về sau Mộc Huân được Thấm Thanh Huyền thu dưỡng, hóa thành hình người đến tìm ngân lang, nhưng không có tin tức.

Khi đó Tâm Vực và Thiên Đạo chiến tranh hỗn loạn, Mộc Huân là đồ đệ của Thấm Thanh Huyền, trên vai gánh trách nhiệm nặng nề, y cầm đầu Tầm Nguyệt tông hàng năm chinh chiến, là đại địch số một của Tâm Vực.

Đằng đằng mấy ngàn năm, nhân duyên nhỏ bé thời niên thiếu đã sớm vứt sau đầu, không còn để ý.

Thế mà không ngờ muốn đột phá cửa ải đại thừa, y không thể không tìm ngân lang kia.

Nghe đến đây, Thấm Thanh Huyền rất đổi ngạc nhiên: “Loạn Ứng là ngân lang kia hả?” Một con sói gọi ửng làm gì? Mù đặt tên à.

—— Cố Kiến Thâm đặt tên cho Loạn Ứng hắt hơi một cái.

Mộc Huân nghe cái tên đó, trong lòng lại bắt đầu khó chịu: “Vâng.”

Thấm Thanh Huyền lại hỏi: “Vậy hai người ...”

Mộc Huân kể rõ: “Ta biết hắc là một trong Tâm Vực thập nhị tướng, bèn biến hình tiếp cận hắc, chuyện này nói sao cũng là hắc nợ ta, hắc hứa với ta lại không thực hiện, cho nên mới thành kiếp của ta.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Nếu người không thêm để ý thật thì làm sao thành kiếp? Nếu người không nhớ thương người ta lấy thân báo đáp, sao lại thành tâm ma.

Đương nhiên y sẽ không nói ra, nếu nói Mộc Huân nhất định sẽ thẹn quá thành giận, thế là Thẩm Thanh Huyền lại hỏi y: “Vậy các người sao lại đến nông nổi này?”

Y vừa hỏi, đôi mắt Mộc Huân liền ngập tràn sát ý: “Ma tu Tâm Vực đều là lòng lang dạ sói!” Đúng là câu này không phải chửi người, dù gì Loạn Ứng đích thị là sói cắn có sai ...

Mộc Huân cũng nhận ra mình hình dung không hợp lý lắm, nên nói thêm: “Tuy ta chủ động trêu chọc hắc, nhưng tình cảm năm đó chẳng phải hắc nên trả cho ta sao? Ta cùng lắm chỉ muốn độ tình kiếp với hắc, cùng lắm chỉ ...” Nói đến đây y lại không nói được nữa.

Thẩm Thanh Huyền truy vấn: “Hắc phụ người?”

Sắc mặt Mộc Huân bỗng chốc tái nhợt, ngón tay siết chặt xiêm y, giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi: “Hắc lợi dụng ta, hắc ... đồ sát Kinh Thiên Lục Thành!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức nheo mắt lại.

Trông Mộc Huân rất khó xử, y nghiêng đầu, môi mỏng run rẩy khó thể khống chế, ngập tràn hối hận: “Xin lỗi, sư phụ ...”

Sự kiện Kinh Thiên Lục Thành, Thẩm Thanh Huyền có biết.

Lục thành này là thành lũy của Tẩm Nguyệt tông —— nơi Mộc Huân bảo vệ.

Mấy trăm năm trước, lục thành bị hủy trong một ngày, Thẩm Thanh Huyền dùng cấm thuật hồi sinh mấy trăm vạn sinh linh chưa phân li.

Thẩm Thanh Huyền hỏi y: “Người nói là Loạn Ưng làm?”

Mộc Huân bỗng quỳ trước mặt y: “Là đồ nhi dẫn hắc vào Tầm Nguyệt tông!” Y bị ma xui quỷ khiến, y tin hắc, y ngỡ hắc vẫn là ngân lang đơn thuần năm xưa, kết quả lại thật sự dẫn sói vào nhà!

Thẩm Thanh Huyền nhíu chặt mày, cảm thấy việc này khá kỳ lạ.

Kinh Thiên Lục Thành năm đó tử thương vô số, nhưng không giống người làm mà giống thiên tai hơn.

Bằng không Thẩm Thanh Huyền sẽ tìm hiểu nguyên do tới cùng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn Mộc Huân, thở dài: “Vậy nên người đột nhập Tâm Vực, muốn cùng Loạn Ưng đồng quy vu tận?”

Mộc Huân không lên tiếng, xem như chấp nhận.

Khi đó Loạn Ưng tẩu hỏa nhập ma, linh điền Mộc Huân hủy sạch, rõ là lường bại câu thương.

Thẩm Thanh Huyền chột trán y bảo: “Đi nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ việc này nữa.”

Mộc Huân ngẩng phắt đầu.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không ai ở Kinh Thiên Lục Thành mất mạng cả.”

Mộc Huân cắn răng nói: “Đó là sư phụ ...”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Đây là số mệnh.”

Mộc Huân còn muốn há miệng nói thêm, Thẩm Thanh Huyền đã khoát tay bảo: “Người lo mà ở lại Vạn Tú sơn, chuyện năm đó ta sẽ tìm hiểu giúp người.”

Hoàn toàn không cần phải tìm hiểu, chính y tận mắt nhìn thấy, có gì hay để tra!

Nhưng Mộc Huân không dám nói câu này, y căn môi dưới, hành lễ: “Đồ nhi bất hiếu, nhọc sư phụ lo lắng.”

Thẩm Thanh Huyền lại búng vào trán y: “Người tu dưỡng cho khỏe là hiếu thuận với ta rồi.”

Vỗ vện một câu khiến đôi mắt Mộc Huân đỏ bừng, ngật nổi tính y vốn sĩ diện, đánh chết không chịu bặc lộ.

Thẩm Thanh Huyền còn có chuyện bận khoản nên không định nói thêm nữa.

Mộc Huân đang định rời khỏi, thế rồi bất chợt ngừng lại, do dự nói: “Sư phụ, xin người lưu ý Đế tôn Tâm Vực kia.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn y: “Cố Kiến Thâm sẽ không phản bội ta.”

Mộc Huân nói: “Khi đó ta cũng từng nghĩ vậy, nhưng kết quả thì sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không có khả năng, ta rất hiểu hần.”

Mộc Huân rũ mắt, nhắc lại chuyện xưa: “Đế tôn Cửu Uyên dùng máu nhập thánh, xin sư phụ nhớ lại năm đó Lan Phất quốc đã máu chảy thành sông cỡ nào!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Thăm Thanh Huyền Chìm Vào Biển Ý Thức, Nhìn Thang Trời Sụp Đổ Trước Mắt

Lan Phát bị đồ quốc là chuyện lớn chấn động cả giới tu chân.

Quốc gia này là nơi giao nhau giữa phạm thế và tu chân, một nửa ở tu chân một nửa nhập sâu vào phạm thế, xem như một quốc gia che chắn.

Nó không thuộc Thiên Đạo cũng chẳng thuộc Tâm Vực, nhưng lại được hai bên bảo vệ.

Vậy mà lãnh địa trung lập ấy đã biến mất được mấy nghìn năm.

Nguyên nhân ...

Thăm Thanh Huyền nhú mào nói với Mộc Huân: “Người nghỉ ngơi đi, ta tự biết nên làm gì.”

Mộc Huân không nhiều lời nữa, tự đáy lòng y hy vọng sư phụ có thể được đền bù mong muốn, nhưng không mong sư phụ bị lừa gạt.

Ở lâu bên cạnh Thăm Thanh Huyền, y rất rõ tính sư phụ mình, cao cao tại thượng lại đơn thuần khiến người ta lo lắng.

Không phải y không tin người Tâm Vực, mà là không tin được bất kỳ ai.

Năm đó Loạn Ưng tốt ra sao, thời khắc chứng kiến Kinh Thiên Lục Thành hóa thành phế tích y đã hận cỡ nào.

Càng tốt đẹp thì càng giả dối, những tưởng đắm chìm trong đường mật, vậy mà bọc trong ngọt ngào lại là độc dược trí mạng!

Thẩm Thanh Huyền đi tìm Cổ Kiến Thâm, trước đó giống trống khua chiêng rồi đi, hiện giờ lại lén lút quay lại, nếu để Tâm Vực thập nhị tướng biết sợ rằng lại đòi liều mạng với y.

Đương nhiên họ không có khả năng biết, Thẩm Thanh Huyền che giấu khí tức, Cổ Kiến Thâm mở cửa sau cho y, “nội ứng ngoại hợp” kiểu này Tâm Vực thập nhị tướng khó lòng phòng bị!

Vừa gặp mặt, Cổ Kiến Thâm lập tức kéo y qua hôn: “Liên tâm quyết thật đẹp.” Hắn vẫn còn nhớ nhung dáng vẻ mê người trước khi Thẩm Thanh Huyền bỏ đi.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Vậy cho người một cái?”

Cổ Kiến Thâm bật cười: “Thôi không dám.” Đẹp thì đẹp, nhưng sẽ chết người đó.

Thẩm Thanh Huyền trêu hắn: “Không phải người nói đẹp sao?”

Cổ Kiến Thâm hùng hồn đáp: “Còn không phải do người thi thuật đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền cười tí mắt, hắn lại nhân cơ hội ôm hôn, vụng trộm hôn môi tới mức quên hết trời đất.

Hai người dây dưa một lúc mới bàn chính sự.

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta đã hỏi kĩ Loạn Ứng.”

“Sao rồi?” Thẩm Thanh Huyền tò mò không biết bên Loạn Ứng giải thích thế nào.

Cổ Kiến Thâm nói: “Sư đồ bọn em toàn phường trêu người, hại những kẻ khờ Tâm Vực bọn ta si mê đến đầu óc choáng váng.”

Nói chuyện người khác còn không quên bày tỏ lòng trung thành, tuy Thẩm Thanh Huyền trừng hắn, nhưng trong lòng vẫn thấy ngọt ngào.

Loạn Ưng vẫn còn nhớ nhân duyên giữa tử thủy yêu và ngân lang, ban đầu hẳn chưa biết Mộc Huân là tử thủy yêu, Mộc Huân bất thành linh xuất hiện trên chóc hẳn ... Dùng lời Cổ Kiến Thâm thì là, con sói ngốc Loạn Ưng này nhanh chóng rơi vào tay giặc, chưa kể khi Mộc Huân thắng thần mình là tử thủy yêu năm đó, hẳn lại càng thần hồn điên đảo vì y.

Đối với Loạn Ưng, đoạn thời gian ấy vô cùng hạnh phúc, người vẫn luôn ở trong lòng xuất hiện, kỳ diệu thay người ấy vẫn còn nhớ hẳn dấu đã qua mấy ngàn năm, cảm xúc vui vẻ này rất khó để hình dung.

Hai người họ ngọt ngào vốn phải nên nhân duyên mỹ mãn, nhưng Mộc Huân tiếp cận hẳn vì muốn đột phá đại thừa.

Cái gọi là tình kiếp, thì cần phải độ.

Hoặc là hai người ân ái vạn năm, từ nay về sau cùng nhau tu hành; hoặc là bên này phụ bên kia, buông bỏ chấp niệm, cô độc bước vào đại thừa.

Mộc Huân rất rõ vẽ đầu không có khả năng, y là Thiên Đạo tam thánh, Loạn Ưng là Tâm Vực thập nhị tướng, hai người họ sao có thể ân ái vạn năm, cùng nhau tu hành? Không có khả năng.

Cho nên y chọn khả năng thứ hai, Loạn Ưng phải phụ mình để y buông chấp niệm.

Về phần làm sao khiến Loạn Ưng “vứt bỏ” mình, Mộc Huân đã sớm có kế sách.

Y dùng thân phận giả tiếp cận Loạn Ưng, chỉ cần tìm thời cơ tiết lộ mình là tam thánh, Loạn Ưng sẽ tự vứt bỏ y.

Mộc Huân còn nhờ nhị sư huynh Xích Dương Tử đến giúp một tay, kết quả sói ngốc Loạn Ưng này vô cùng ngốc, biết rõ thân phận Mộc Huân cũng không chịu từ bỏ mà vẫn tốt với y như xưa.

Mộc Huân không cam lòng, trực tiếp cho Loạn Ưng biết y lợi dụng hắn để độ kiếp, căn bản không thương hắn, cứ tưởng nói thế là xong, nào ngờ Loạn Ưng vẫn không buông tay, cứ muốn ở bên y mãi.

Đã vậy rồi thì làm sao Mộc Huân buông tay cho đành? Thế là muốn thử khả năng đầu tiên.

Tuy thân phận họ khác biệt, muốn ở bên nhau là chuyện đã khó càng thêm khó, song y thật sự không bỏ được con sói gốc này.

Quyết định xong xuôi, thế mà Kinh Thiên Lục Thành lại bị Loạn Ưng diệt sạch.

Chẳng trách Mộc Huân tuyệt vọng đến mức muốn đồng quy vu tận với Loạn Ưng.

Người ban đầu muốn “đùa bỡn” lại bị “đùa bỡn” ngược lại, sao Mộc Huân có thể không bùng nổ?

Huống hồ Mộc Huân thật lòng thương Loạn Ưng, cứ tưởng sẽ thiên trường địa cửu, kết quả sói gốc bên gối lại biến thành sói ác, làm sao y chấp nhận cho được.

Thẩm Thanh Huyền hỏi Cố Kiến Thâm “Rốt cục Kinh Thiên Lục Thành đã xảy ra chuyện gì?”

Mấu chốt của hai người ở ngay đây, Mộc Huân cứ khẳng định do Loạn Ưng làm.

Cố Kiến Thâm nói: “Không nghe Loạn Ưng nhắc tới.”

Thẩm Thanh Huyền buồn bực, Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Loạn Ưng không có khả năng làm chuyện đó, ta hiểu hắn.”

Thẩm Thanh Huyền nghi hoặc: “Vậy có gì lại xảy ra hiểu lầm?”

Cố Kiến Thâm đưa ra chủ ý cho y: “Bằng không ta dẫn người vào tâm cảnh Mộc Huân xem thử?”

Có những việc xảy ra từ lâu rất khó để truy cứu nguyên nhân năm đó, dù người trong cuộc có nói thật đi nữa cũng chưa chắc là sự thật.

Dù sao tai nghe mắt thấy không nhất định là thật.

Vào tâm cảnh có thể tra xét đến cùng, tìm ra chân tướng chân chính bị lãng quên.

Nghe Cố Kiến Thâm nói vậy, Thẩm Thanh Huyền không rõ vì sao tìm lại đập mạnh, một cảm giác rất nhỏ nhưng không thể lơ là, khiến y bài xích theo bản năng ...

Nhưng có gì để bài xích? Thẩm Thanh Huyền không rõ lòng mình, đắn đo nói: “Tiểu Huân tinh thông huyền thuật, mặc dù không bằng người nhưng vẫn thuộc dạng hiếm thấy trong thiên hạ, nếu y không cam tâm tình nguyện thì chúng ta có vào cũng khó tìm được chân tướng.”

Cố Kiến Thâm trầm ngâm nói: “Cũng phải.”

Nếu là người thường, Cố Kiến Thâm có thể tiến vào tâm cảnh như vào chốn không người, song đến cùng Mộc Huân không phải người thường, nếu y cự tuyệt, dù hấn vào được thì thử tìm được chưa hẳn là thật.

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn chuyện băn khoăn, y nói: “Không cần quá lo, tạm thời cứ tách hai đứa ra, chờ bình tĩnh hơn rồi nói sau.”

Cố Kiến Thâm tất nhiên đều nghe theo y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm nháy bèn nhận ra: “Sao vậy, có chuyện gì?”

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền định từ từ rồi nhắc, Cố Kiến Thâm đã nói: “Có chuyện gì em hỏi ta là được, ấp a ấp úng làm chi?”

Nói cũng phải, y cần gì giấu giếm khiến lòng hăn bất ổn, liền hỏi: “Năm đó Lan Phất quốc ...”

Y vừa mở đầu, Cố Kiến Thâm lập tức hiểu y muốn nói gì: “Em cho rằng ta làm?”

Thẩm Thanh Huyền không gật cũng chẳng lắc đầu, chỉ yên lặng nhìn hăn.

Cố Kiến Thâm mỉm cười, nắm tay y nói: “Nếu thật là ta làm, có phải em sẽ không cần ta nữa không?”

Hăn có thể nói vậy, Thẩm Thanh Huyền liền yên lòng thở phào.

Cố Kiến Thâm cùng y mười ngón đan xen: “Sao ta có thể làm chuyện đó?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bọn họ bảo người lấy máu nhập thánh.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu: “Chẳng qua chỉ là lời đồn, ta chưa bao giờ đi qua Lan Phất quốc.”

Rất có thể là nghe nhầm đồn bậy, giống như cả Tâm Vực đều đồn Thẩm Thanh Huyền thành đệ nhất bạch liên hoa, Cố Kiến Thâm cũng bị cả Thiên Đạo xem là đệ nhất huyết đại ma đầu.

Dù gì có nôi thì gánh, nếu đếm kĩ thì Cố Kiến Thâm có thể thực hiện giấc mộng đại trù khi còn bé rồi, suy cho cùng thì ... nhiều nôi mà!

Tuy hai người đã thẳng thắn, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn không thể buông bỏ hoàn toàn.

Y tin thái độ làm người của Cố Kiến Thâm, cũng tin hăn sẽ không lừa y, nhưng sâu trong đáy lòng vẫn còn chút nghi ngờ cứ mãi quần quanh không nguôi.

Với y, thân thể vạn huyết luôn là một cây gai.

Y không biết nó giấu ở đâu, cũng không biết khi nào nó bùng nổ, nó biến hết thủy mềm mại thành thấp thỏm lo âu, sợ ngồi xuống sẽ bị đâm thủng.

Kinh Thiên Lục Thành, Lan Phát quốc ... đều là những bí ẩn chưa có lời đáp khiến người bất an.

Thẩm Thanh Huyền chìm vào biển ý thức, nhìn thang trời sụp đổ trước mắt.

Y và Cố Kiến Thâm cùng nhau cố gắng, trải qua một đoạn đường thật dài, y có thể đi lên, lại không bước đến điểm cuối.

Việc cấp bách hiện tại vẫn là làm nhiệm vụ!

Từng viên gạch trải đến nơi cao nhất, nhất định có thể chạm tới chân tướng.

Hơn nữa Thẩm Thanh Huyền có một dự cảm kỳ lạ, dường như mọi thứ y muốn biết đều nằm trong những nhiệm vụ này.

Y nhìn Cố Kiến Thâm, cười nói: “Chúng ta hạ phàm đi.”

Có thể thấy rõ nhiệm vụ lần này cần phải nhập thế, hơn nữa phải tìm thể xác có tuổi tác chênh lệch, y nuôi dưỡng Cố Kiến Thâm trưởng thành, mà sau khi nuôi lớn thì ...

Cố Kiến Thâm nói: “... Ăn luôn em.”

Thẩm Thanh Huyền quát: “Lưu manh.”

Cố Kiến Thâm hôn y: “Chỉ lưu manh với mình em.”

Thẩm Thanh Huyền bị hân hôn cho ngứa ngáy, cười nói: “Đúng là chỉ với mình ta thật.”

Lần này hai người đã thương lượng kỹ, cùng nhau dùng ngọc châu, cùng nhau đặt điều kiện, như vậy có thể giảm các tình huống “oái ăm” xuống mức

thấp nhất.

Cuối cùng điều kiện hai người đặt ra là thế này.

Đầu tiên, thể xác của Thẩm Thanh Huyền phải lớn hơn Cố Kiến Thâm chừng mười lăm tuổi —— như vậy mới có thể nuôi nấng; tiếp theo, hai người không có quan hệ huyết thống; thứ ba, khoảng cách hai người “tử vong” không được vượt quá một ngàn thước —— để có thể mau chóng tìm được đối phương; thứ tư, tố chất thân thể hai người phải ưu tú —— để có nền móng tự lập.

Lần trước nhập thế vì điều kiện xung đột tạo thành chuyện cực kỳ bi thương —— Cố không giơ buồn bã ỉu xiu, cho nên lần này họ không đặt điều kiện quá nhiều.

Chẳng cần thân phận hay địa vị, nếu cứ chăm chăm đòi quan hệ gần gũi, cuối cùng tạo thành kết quả nát bét, còn không bằng tùy tâm sở dục.

Lần này Thẩm Thanh Huyền kiên quyết không phong ấn ký ức, hơn nữa y có khóa cũng vô dụng, vì người chấp hành nhiệm vụ chủ yếu là Cố Kiến Thâm, hẳn phải kính trọng Thẩm Thanh Huyền như trưởng bối, còn phải đẩy ngã Thẩm Thanh Huyền một tay nuôi hãn khôn lớn ...

Thẩm Thanh Huyền mất hứng, dựa vào đầu kêu hãn đẩy y? Sao không phải là y đẩy hãn?

Ngọc giản rác rưởi, vừa ngu vừa mù.

Hai người chuẩn bị nhập thế, rồi lại nhận được tin Duy Tâm cung đang xây thiếu thuốc nhuộm cực kỳ quan trọng—— máu của mãnh thú cấp chín. Vì là màu vàng, hơn nữa màu sắc khó phai, cho nên rất hợp làm thuốc nhuộm.

Nhưng mãnh thú cấp chín rất ít khi hiện thế, chưa kể một khi hiện thế có thể dẫn đến đại loạn, cho nên không dễ tìm.

Ngày hôm đó, quẻ sư Duy Tâm cung truyền tin, nói là ba mươi năm sau sẽ có mãnh thú cấp chín hiện thế.

Thẩm Thanh Huyền không muốn bỏ qua thuốc nhuộm nghìn năm một thuở này, vì vậy nói: “Chúng ta đợi một thời gian đi.”

Dù sao chỉ tốn ba mươi năm, thoáng chốc là qua.

Cố Kiến Thâm cũng chẳng gấp, bèn đáp: “Được.”

Nhưng sau đó quẻ sư rất có khả năng bị đuổi việc, ba mươi năm trôi qua, mãnh thú vẫn chưa hiện thế, quẻ sư lại tính: “Đợi thêm mười năm nữa, mười năm sau nhất định hiện thế!”

Thẩm Thanh Huyền lại đợi thêm mười năm, may mà lần này rất chuẩn, thật sự có khí tức tai họa sinh ra ...

Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền cùng đi thu phục, mãnh thú này cực kỳ bá đạo, vì không muốn lãng phí một giọt máu nào nên Thẩm Thanh Huyền phải tốn chút công phu mới đánh chết được nó.

Sau khi đánh chết, Thẩm Thanh Huyền lại sợ máu không được dùng đúng cách, đành để Cố Kiến Thâm tự mình giám sát chỉ huy, thế là lại tốn mấy chục năm.

Cho đến khi hai người hết bận thì đã qua hơn trăm năm.

Thế nhưng không sao cả, tu chân không kể năm tháng, hơn trăm năm này không khác gì mấy tháng ở nhân loại.

Nhưng bọn họ không sao, thế gian lại đột nhiên phát triển mạnh trong trăm năm đó, chờ khi Thẩm Thanh Huyền tỉnh lại, gần như suýt không nhận ra phàm thế nữa rồi.

Cái thứ lóe sáng trong tay y là gì thế này?

Cảnh báo: Thế giới lần này: #ngụy_phụ_tử, #niên_hạ, #hiện_đại (đồng nghĩa mình sẽ thay đổi xưng hô cho phù hợp với bối cảnh)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Phàm Thế Khiến Người Trợn Mắt Há Mồm

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu quan sát: Cái thứ chớp tắt này chỉ lớn bằng bàn tay, rất gọn và nhẹ, cầm vô cùng thuận tay mà trông còn khá đẹp.

“Ring ring ring ...”

Đột nhiên, một tiếng chói tai vang lên, dọa Tôn chủ đại nhân hết hồn.

Cái thứ rách nát gì thế này? Mới rồi còn khen đáng yêu, hiện giờ lại giờ tay vứt một phát ra ngoài.

Lạch cạch, thứ chớp tắt kia bỗng dừng tối sầm ... hình như còn bị nứt.

—— Đồ vật phàm thế đúng là yếu ớt.

Lúc này Tôn chủ đại nhân còn chưa biết mình vừa làm hỏng món đồ quý giá nhất của thể xác này.

Y không quá để tâm, quan sát chung quanh một vòng, đây là một căn phòng đơn sơ nhỏ hẹp, vừa bước xuống giường đã không có chỗ đặt chân.

Nơi này tuy nhỏ nhưng không bẩn, có thể thấy mặc dù chủ nhân nghèo, lại rất ngăn nắp, hơn nữa rất biết tìm niềm vui —— bồn cây nhỏ trên đầu giường nom cũng không tệ.

Thẩm Thanh Huyền quan sát một lúc liền nhìn hết nổi.

Đói ... thể xác này chắc bị đói chết nhỉ?

Thẩm Thanh Huyền thực sự chưa bao giờ cảm nhận tư vị ngược dân lưng.

Y định tìm chút gì để ăn, miễn cưỡng lấp đầy bụng.

Ngặt nỗi căn nhà này chỉ có bốn bức tường, không tìm được cái để ăn ...

Thẩm Thanh Huyền tìm tòi khắp phía, ít nhất cũng moi được một cái gói trông có thể ăn được.

Mì thịt bò dưa muối? Tuy Thẩm Thanh Huyền không có ký ức của thể xác này, nhưng ngọc châu sẽ tự động hấp thu văn tự và ngôn ngữ, giúp Thẩm Thanh Huyền có thể đọc hiểu.

Thẩm Thanh Huyền nhìn thứ ấy, không thấy nó có vẻ gì giống mì thịt bò.

Quên đi, đói lắm rồi, có thể ăn là được.

Cường độ linh hồn Thẩm Thanh Huyền rất cao, có thể kích phát tố chất tiềm ẩn bên trong cơ thể này, cho nên dù đói tới mức kêu ọc ọc vẫn có thể bình tĩnh mở mì thịt bò.

Bên trong là một cục bánh khô cứng, Thẩm Thanh Huyền lập tức ghét bỏ: Dưa chua đâu, thịt bò đâu, mì đâu? Đây rõ ràng là một miếng bánh.

Tôn chủ đại nhân sống an nhàn sung sướng trăm triệu năm căn “mì bánh” một phát, nhất thời càng ghét bỏ, đúng là vừa khô vừa cứng vừa khó ăn!

Xem ra đặt điều kiện ít đi cũng không xong, lần này thể xác của y quá nghèo túng!

Thẩm Thanh Huyền vừa ghét bỏ vừa gặm “mì bánh”, chí ít cũng gặm hết, bụng không còn đói như trước.

Có sức rồi, Thẩm Thanh Huyền không muốn kéo dài thời gian, y phải xác định vị trí của Cổ Kiến Thâm, hai người cách nhau không quá một ngàn thước, y có thể dễ dàng tìm được.

Kết quả Thẩm Thanh Huyền vừa ra khỏi cửa liền ngu người.

Đây là nơi quý quái nào?

Mật độ nhân khẩu sao lại đông thế này?

Chẳng phải phàm nhân yếu ớt, tuổi thọ ngắn, tỉ lệ sinh dục thấp, khả năng tồn tại thấp, đáng thương tới mức hể động một phát là chết sao?

Chưa đến hai trăm năm, bọn họ đã trải qua cái gì!

Thẩm Thanh Huyền đứng bên ven đường, nhìn nhà cao tầng xuyên mây mà hồi hận sâu sắc, y không nên quy định một ngàn thước, đáng ra chỉ cần một thước thôi ...

Quý mới biết trong tòa nhà này có bao nhiêu người!

Xem ra không thể vội vàng, Thẩm Thanh Huyền đành suy ngẫm kĩ lại: Đầu tiên y phải ăn uống no đủ, sau đó mới có sức tĩnh tọa tu hành, chỉ có cường hóa giác quan của mình mới có thể nhanh chóng tìm được Cố Kiến Thâm.

May mà thể xác Cố Kiến Thâm còn rất nhỏ, phàm nhân tương đối gầy yếu, không đến mức đi ngàn dặm, y còn cả khối thời gian để tìm dần dần.

Nếu Tôn chủ đại nhân biết đến mấy “pháp khí” như ô tô, xe lửa, máy bay, hỏa tiễn, y tuyệt đối sẽ không dám tìm dần dần đâu.

Trong nhà không có ăn, cũng không thể ra ngoài cướp. Thẩm Thanh Huyền đành nghĩ cách ra ngoài đổi thức ăn.

Nhưng nhà y chỉ có bốn bức tường, đừng nói vàng, ngay cả mấy đồng xu cũng chẳng có, phải đi đổi kiểu gì?

Hay đi tìm bằng hữu cầu cứu?

Vừa nghĩ thế thì đã có người đưa tới cửa.

Tiếng đập cửa đùng đùng đùng khiến Thẩm Thanh Huyền phục hồi tinh thần, y mở cửa, ngoài cửa là một nữ ... à không ... nam ... Tôn chủ đại nhân không thể nhìn ra người đó là nam hay nữ, tóm lại là người!

Chỉ nghe người đó bảo: “Hiền Hiền hư hỏng này, dám không nhận điện thoại của tôi, đã giờ nào rồi còn chưa chịu đi làm, có muốn bị khấu trừ tiền ...”

Cậu còn chưa nói xong đã ngơ ngẩn, nhìn Thẩm Thanh Huyền như gặp quý.

Thẩm Thanh Huyền không biết vì sao cậu không nói nữa.

Người này bỗng lộ vẻ mặt lúng túng nói: “Xin lỗi, nhận sai người ...” Nói xong liền lui ra ngoài, song vừa đóng cửa cậu lại giật cửa ra, sợ hãi nói: “Mặt Thanh Hiền! Ngoại hình cậu như vậy còn trang điểm làm cái mẹ gì hả!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y thấy thằng nhóc này nhất định có vấn đề.

Cũng may người này lú lú nói rất nhiều, lạnh mồm lạnh miệng nói một tràng, cuối cùng giúp Thẩm Thanh Huyền hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Thế xác này của y tên là Mặt Thanh Hiền, thằng nhóc trước mặt tên A Dương, là con trai (Tôn chủ đại nhân đối với chuyện này vẫn ôn thái độ hoài nghi), hai người làm việc cùng nơi, thường đi làm cùng nhau.

Lần nào ra ngoài Mặt Thanh Hiền cũng trang điểm, mà sau khi trang điểm trông vô cùng mê mẩn, y hết cái mê mẩn, cho nên khi không trang điểm ngay cả A Dương cũng chẳng nhận ra.

A Dương khen y đẹp, thật đẹp, còn đẹp hơn cả gì gì gì đó (tên loạn quá Tôn chủ đại nhân không nhớ), tuyệt đối có thể nổi như cồn! Kiếm thật nhiều tiền!

Thẩm Thanh Huyền ghim ba chữ cuối, kiếm thật nhiều tiền rất quan trọng, sau này không những y phải nuôi bản thân mà còn phải nuôi Cố Kiến Thâm.

Tuy Thẩm Thanh Huyền không thấy diện mạo của mình đẹp chỗ nào, nhưng A Dương khen cỡ này thì chắc không tệ thật.

A Dương hỏi y: “Di động cậu đâu?”

Thẩm Thanh Huyền nào biết di động là cái quái gì, may mà nhà y nhỏ, vừa nhìn đã thấy ngay, A Dương dòm một phát liền thấy di động bị nát màn hình nằm dưới đất: “Trời đất ơi, thằng bại gia tử! Sao lại ném nó! Cậu có biết vì mua cái di động này mà cậu sắp bán thận luôn không!”

Thẩm Thanh Huyền hiểu, thì ra cái thứ chớp tắt kia gọi là di động.

A Dương nhặt di động, mày mò mở máy rồi đưa cho y: “Cẩn thận chút đi tiểu ca của tôi!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Người gọi ai là tiểu ca, nếu bàn nghiêm túc thì tổ tông mười tám đời nhà người còn phải gọi ta một tiếng lão tổ tông.

Ngặt nổi “mới đến” nên Thẩm Thanh Huyền không dám gây chú ý, y tỏ ra bình tĩnh, không hiểu giả vờ hiểu, nghe nhiều sẽ hiểu, một phàm thể nhỏ nhỏ còn làm khó được y sao?

Sau khi ra ngoài, A Dương dẫn Thẩm Thanh Huyền đến nơi làm việc.

Thẩm Thanh Huyền khó hiểu, đã tối từng này mà còn ra ngoài làm việc sao? Có điều nhìn ngọn đèn rực rỡ chung quanh, Thẩm Thanh Huyền rất vui vẻ đi làm.

A Dương bắt đầu lái nhái: “Mau lên mau lên, tôi dẫn cậu đi ngõ tắt, chắc bọn mình không bị muộn đâu ...”

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền không có ký ức, nhưng đầu óc nhạy bén, có thể nhớ rõ đường đi lối rẽ trong hẻm, còn nhân cơ hội nghe không ít góc tường, miễn cưỡng học được vài thứ.

Y cực kỳ kinh ngạc, bằng cách nào mà phàm thể bế tắc ngu muội mấy ngàn năm trước lại thay đổi nghiêng trời lệch đất trong hơn trăm năm gần gũi?

Gì mà internet, TV, di động ...

Rõ là Thẩm Thanh Huyền chỉ dùng máu thú quét tường, sao nhập thể lại thành thể này?

Tốn khoảng nửa khắc, A Dương dẫn Thẩm Thanh Huyền đến nơi làm việc.

Nơi này đẹp thật ... môn bài màu đỏ vàng, những ngọn đèn xếp thành một hàng trông vô cùng rực rỡ.

Thẩm Thanh Huyền vốn chẳng thích ra ngoài vào ban đêm, hiện giờ trông thấy cảnh này lại thích thú không thôi.

Hai người cùng đi vào, bên trong cũng lấp lánh ánh đèn, nhưng lại ồn ào huyên náo.

Trên đường tình cờ gặp không ít người trẻ tuổi, bọn họ thấy A Dương đều chào hỏi, A Dương còn cười hì hì với họ.

Thẩm Thanh Huyền bất động thanh sắc quan sát, thuận tiện nhớ tên những người này, y không chủ động chào hỏi đồng nghiệp, nhưng khi người khác chào thì y vẫn sẽ đáp lại.

Đến một căn phòng rộng lớn, một người phụ nữ trung niên nhìn thấy A Dương liền mắng xối xả: “Đã bảo bọn mày đến sớm, cuối cùng giờ mới tới đó hả! Đúng là chẳng có dạy bảo! A Hiền đâu? Người đâu rồi!”

Thẩm Thanh Huyền đứng sờ sờ ngay sau A Dương mà mặt không nhìn thấy.

A Dương vội vàng dịch về sau, người phụ nữ trung niên nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền liền sửng sốt, sau đó vui vẻ ra mặt: “Ây da, thằng nhóc nào đây? Ngoại hình được lắm, cậu đến nhận lời mời sao? Cậu chờ chút nữa, chị sẽ ...”

Mụ còn chưa nói xong, A Dương đã tiếp lời: “Chị Tuệ, đây là Hiền Hiền.”

Chị Tuệ ngây dại.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với mụ, dịu giọng gọi: “Chị Tuệ.”

Y vừa cất tiếng, mọi âm thanh trong phòng đột nhiên ngưng bật, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn y như một kẻ xa lạ.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra họ kinh ngạc nhưng chẳng hiểu vì sao.

Chị Tuệ sửng sốt một lúc mới lên tiếng: “Cậu ... sau này cậu đừng trang điểm nữa!” Người khác trang điểm năm phần biến mười phần, còn người này trang điểm một trăm phần còn lại năm phần, đúng là sinh vật lạ!

Người trẻ tuổi chung quanh đồng loạt xáp tới, ôm tò mò mà soi xét Thẩm Thanh Huyền.

Chị Tuệ gặp được cây rụng tiền bèn dạt hết người ra, ôn tồn nói với Thẩm Thanh Huyền: “Đứa trẻ ngoan, chị Tuệ không nhìn lầm cưng! Hôm nay đúng lúc Linh Vũ bị bệnh, cưng thay nó tiếp đãi Chu thiếu gia đi!”

Mụ vừa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền lập tức nhú mày, cứ cảm thấy có gì đó là lạ.

A Dương bên cạnh y hít sâu một hơi, hăm mộ nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền cân nhắc vấn đề tiền nong, thành thử đồng ý: “Được.”

Nói xong thì mỉm cười, chị Tuệ từng gặp vô số mỹ nhân kinh nghiệm đầy mình cũng bị nụ cười của y làm cho đỏ mặt.

Trời ơi, sao lại có người bôi lớp trang điểm lại đẹp thế này!

Thực ra nhìn mặt mày vẫn có thể thấy được đường nét trước kia, nhưng Mạt Thanh Hiền hiện giờ có thêm một loại khí chất không thể nói rõ, vô cùng quyến rũ.

Thế là Thẩm Thanh Huyền bắt đầu công tác.

Y đi vào ghế lô hoa lệ, vừa vào phòng thì nghe một giọng nam hô: “Gọi Linh Vũ ra đây, bệnh thì làm sao, hôm nay tôi nhất định phải gặp cậu ta!”

Người bên trong khuyên bảo: “Linh Vũ thật sự bị bệnh, không cách nào tới đây, xin Chu thiếu rộng lòng, chỗ chúng tôi ...” Gã còn chưa dứt lời đã thấy Thẩm Thanh Huyền.

Tất cả người trong phòng đều thấy Thẩm Thanh Huyền, đồng loạt ngây người.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, trong lòng có chút khó chịu.

Tuy căn phòng này được thiết kế rất đẹp, lấp lánh ánh đèn đỏ vàng, ghế dựa mềm mại lộng lẫy xếp thành hàng, chỗ nào cũng hợp ý Thẩm Thanh Huyền, nhưng bầu không khí quá tệ, chướng khí mù mịt lại thêm mùi rượu thấp kém, khiến người không thể lơ là.

Chu thiếu không có Linh Vũ nhất quyết không chịu kia hoàn toàn ngây dại, gã nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Huyền không hề chớp mắt.

Thấy Thẩm Thanh Huyền vẫn không động dậy, gã chủ động đứng dậy, đến bên cạnh y nói: “Mới tới sao? Tên gì, sau này đi theo anh, đảm bảo cho em ăn ngon mặc đẹp.”

Nói xong gã giơ tay lên, muốn ôm eo Thẩm Thanh Huyền.

Đến tận giờ này, Tôn chủ đại nhân chưa kịp thích ứng phàm thế cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

Câu lan viện?

Thế xác này của y là kỹ nữ?

Thẩm Thanh Huyền hằm hè nhìn về phía Chu thiếu.

Bị ánh mắt y đảo qua, vị Chu thiếu này cảm thấy cả người tê dại, dòng điện xẹt xẹt truyền khắp toàn thân, trái tim như bị trúng tên ... Gã nhất thời si mê đến váng đầu: “Nào, bồi anh đây uống một ly.”

Thẩm Thanh Huyền cầm ly rượu, không chút khách khí hất vào mặt gã.

Chu thiếu với gương mặt đầy rượu lộ rõ sững sờ.

Thẩm Thanh Huyền lại cho gã một cước văng thẳng vào tường.

Lần này, toàn bộ người trong ghế lô đều trợn tròn mắt.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Nền Văn Minh Vĩ Đại Độc Đáo Huy Hoàng!

Mặt Thanh Hiền muốn chết hả! Y dám hất rượu vào mặt Chu thiếu, còn đá gã một cước, lại còn một cước văng vô tường!

Chu thiếu là ai? Hắc bạch đều ăn! Con một của Chu lão đó!

Mặt Thanh Hiền không phải muốn chết, mà là đã chết rồi ...

Sau khi phục hồi tinh thần, trong đầu những người ở đây đều là câu này, dày đặc như mưa đạn.

Thẩm Thanh Huyền hơi nhú mày, nom có vẻ ảo não, khiến quần chúng ăn dưa không khỏi đau lòng —— ngoại hình đẹp đúng là phạm quy —— nhưng hiện tại có ảo não cũng vô dụng thôi đại mỹ nhân à, cậu đắc tội ai cũng được, nhưng không đắc tội nổi Chu đại thiếu đâu!

Thẩm Thanh Huyền ảo não ư?

Chỉ có tí xú thôi, có điều không phải ảo não chuyện mình vừa làm, mà là xót cho ngọn đèn màu vàng bị Chu thiếu dè vỡ, mất ngọn đèn kia, dây đèn vàng trong phòng vụt tắt, không còn đẹp như trước nữa.

May thay người ở đây không ai biết thuật đọc tâm, bằng không sẽ đồng loạt ngã ngửa tập thể.

Ngay khi quần chúng đều cho rằng Thẩm Thanh Huyền chết chắc rồi, và cùng lúc Thẩm Thanh Huyền đau lòng cho ngọn đèn xinh đẹp kia, thì “người bị hại” đứng dậy.

Bắt đầu rồi bắt đầu rồi, một màn máu me tàn khốc sắp xảy ra!

Quần chúng vây xem tiếc nuôi tràn trề: Mạt Thanh Hiền đẹp thế kia sao lại không có nã vậy chứ?

Thăm, thăm viết trong ngoặc kép!

Mọi người ngưng thở, chờ Chu đại thiếu nổi trận lôi đình.

Ngờ đâu mọi người không dám động, Mạt Thanh Hiền lại xoay môn muốn bỏ đi.

“Đứng lại!” Chu đại thiếu hùng hổ quát một tiếng.

Bọn bảo tiêu thần kinh dài rớt cục hoàn hồn, đồng loạt tiến lên định bắt thẳng nhóc càn quấy này!

Thẩm Thanh Huyền nhướng mày, còn chưa động thủ thì đã có người thay y mở miệng: “Bọn bây định làm gì, dám động một chút vào em ấy tao đánh gãy chân chó chúng mày!”

Kẻ gầm gừ chính là Chu đại thiếu, nhưng không phải gầm gừ với Thẩm Thanh Huyền mà là với bảo tiêu nhà mình!

Ngay sau đó, một màn khiến quần chúng ăn dứa hoàn toàn tròn mắt há mồm xảy ra.

Chỉ thấy Chu Trì —— Chu đại thiếu ngày xưa không phá không ngừng, không sợ trời không sợ đất lại ôm gương mặt đầy rượu cùng phần bụng hằn dấu chân nện nọt xáp lại: “Không làm sợ em chứ? Yên tâm, sau này không ai có thể bắt nạt em.”

Nhưng vấn đề là, người ta đang bắt nạt cậu đó Chu đại thiếu!

Chu đại thiếu thế mà bị thần Cupic bắn trúng, trong mắt chỉ có mỹ nhân trước mắt, chưa nhận ra mình vừa bị ăn hiếp, còn cảm thấy vui sướng: Đây là lần đầu có người hất rượu vào mặt gã, lần đầu bị người đập bụng, lần đầu vắng vô tường đó!

Toàn là lần đầu tiên của gã cùng mỹ nhân! Vô cùng có ý nghĩa kỉ niệm!

Vạn vạn không ngờ Chu đại thiếu có ông bố hắc bạch lưỡng đạo đều ăn, lên trời xuống đất lại là một tên M ...

Cầm của quần chúng vây xem đều rút bộp xuống đất.

Thẩm Thanh Huyền chẳng buồn ở lại nơi chương khí mù mịt này, y không nói nửa lời bèn xoay người rời đi.

Chị Tuệ hay tin chạy tới vốn định mừng cho y một trận, ngay cả côn đồ cũng mang theo, kết quả mụ còn chưa nói, người thụ hại – Chu đại thiếu lộ vẻ mặt nịnh nọt theo sau Thẩm Thanh Huyền, khẽ hỏi y: “Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi nhé? Em có muốn cái gì không? Xe, nhà, đồng hồ, quần áo ... Anh vừa đổi chiếc Maserati, chìa khóa cho em này, nếu em không thích thì hôm nào chúng mình đi chọn loại khác ...”

Thẩm Thanh Huyền lạnh mặt, không để ý tới gã.

Hiện giờ y không biết nhiều về phạm thế, còn cần phải dốc lòng học tập.

Maserati(*) là cái gì? Ngựa còn có thể giết địch, lại còn giết địch nhân thích ăn ớt?

Maserati: Mã sát lạt địch; mã: ngựa; sát: giết; lạt: cay; địch: kẻ thù
=))))))))) ngựa giết kẻ thù ăn cay

Đúng là quái lạ.

Đến khi sắp ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền bỗng đứng lại, quay đầu nhìn Chu đại thiếu phía sau: “Tôi đói.”

Chu đại thiếu vẫn còn đang liệt kê gia sản của mình: “Ferrari Lamborghini Bingley Maybach ... hả?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tôi không mang tiền, có thể mời tôi ăn một bữa không?”

Tuy hỗn tiểu tử này mạo phạm y, nhưng y cũng đã giáo huấn gã rồi, tiểu tử này còn chân thành tỏ ra hối cải, Tôn chủ đại nhân đã vạn vạn tuổi, chẳng nhẽ lại đi so đo với con nít lông ngắn? Ăn cơm xong thì tha gã vậy.

Đôi mắt Chu đại thiếu sáng lên, vội vàng nói: “Đi, đi Hoa Đình Thịnh Yến!” Nói xong gã phân phó thuộc hạ, “Bao hết cả lầu hai cho tao!”

Thẩm Thanh Huyền vừa nghe phải tới nơi khác ăn thì mất hứng, y đói bụng lắm rồi, không muốn đi đâu nữa, chưa kể cũng không muốn ngồi xe ngựa xóc nảy, vì vậy bảo: “Ăn ở đây luôn đi.” Nói xong, y chỉ một quán ăn khuya nằm trong góc.

Chu đại thiếu: “!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức đi sang đó, hiện giờ y đói tới mức có thể ăn một con voi, giờ người cái gì cũng thấy thơm.

Chu Trì vội vàng theo sau, gã lén dòm tiểu mỹ nhân bên cạnh, vừa mừng vừa xót đồng thời cũng cảm khái, trong lòng đã trình diễn một màn kim chủ bá đạo cùng vợ nhỏ nghèo túng.

Trước đây gã ghét nhất mấy tên đàn ông ăn ven đường vì người phụ nữ của mình, hiện giờ lại thích như được ăn mật!

Thẩm Thanh Huyền ngồi xuống, ông chủ nơm nớp lo sợ bước tới: “Tiên sinh, ngài ... ngài muốn ăn gì?”

Tiên sinh? Thế xác này không lớn hơn hăn cũng không biết dạy học, hăn gọi y tiên sinh làm gì.

Thôi, người chung quanh không kinh ngạc, y cũng không nên bắt bẻ tùy tiện: “Mang đại một món gì đó là được, làm phiền.”

Y vừa mở miệng, da đầu Chu đại thiếu lập tức tê dại, trời ơi ... sao lại có giọng nói êm tai đến vậy, sao lại có người hoàn mỹ đến thế!

Trước đó gã đầu tư một bộ phim, nội dung về “yêu hận tình cừu” của tiểu hoàng đế và quốc sư, lúc đó tuyển vô số người nhưng chẳng ai diễn được vẻ phong hoa tuyệt đại của quốc sư, hôm nay vừa gặp Mạt Thanh Hiền, gã như quay ngược về ngàn năm tuổi nguyệt, nhìn thấy quốc sư Vệ triều vận bạch y ngửa tay tạo mây, lật tay làm mưa!

Tuy quốc sư của gã trẻ hơn, nhưng khí chất tuyệt đối không thành vấn đề!

Thẩm Thanh Huyền không quan tâm người bên cạnh nghĩ gì, chỉ lo lấp đầy bụng ... Xong xuôi, y mới thấy thân thể no đủ, có sức tu hành.

Thẩm Thanh Huyền buông bát đũa, dùng khăn lau tay nói: “Đa tạ khoản đãi.”

Động tác của y thận trọng tao nhã, thần thái lãnh đạm, như thế nơi y dùng bữa không phải một quầy hàng nhỏ, mà là nhà hàng cơm tây sang trọng nhất, khí chất lỗi lạc như một quý công tử đến từ thế gia đại tộc.

Đừng nói Chu đại thiếu, mấy ai nhìn thấy cảnh này đều phải sửng sờ.

Ngay cả ông chủ quầy hàng cũng cảm thấy “vinh hạnh vẻ vang”!

Nói đúng ra thì ông chủ này thật sự “vẻ vang”, còn vẻ vang gì bằng chiêu đãi một vị sắp phi thăng!

Thẩm Thanh Huyền nói với Chu Trì: “Vậy tôi về trước.”

Chu Trì vội nói: “Anh tiễn em.”

“Không cần,” Thẩm Thanh Huyền nói, “Nhà tôi gần đây lắm.”

Chu Trì càn quấy suốt tuổi dậy thì, một giây này lại muốn làm người đứng đắn, gã hỏi: “Có thể để lại phương thức liên lạc không?”

Thẩm Thanh Huyền suy tư, phương thức liên lạc là cái gì?

Chu Trì móc di động ra nói: “Số điện thoại của anh là 18866666666, em lưu lại đi, chúng ta add wechat.”

Thẩm Thanh Huyền cũng muốn biết thế là thế nào, bèn đưa di động cho gã: “Được.”

Chu đại thiếu hí hửng, vội vàng cầm di động của Thẩm Thanh Huyền, vừa nhìn ... nhất thời đau lòng!

Quả nhiên là vợ nhỏ nghèo khó, màn hình di động bị nứt cũng không nỡ đi sửa, nhưng gã không thể nhắc, gã phải giữ gìn tôn nghiêm cho y, chẳng phải trong TV đều diễn thế sao?

Thêm wechat nhau xong, Chu Trì nảy ra ý định, lén chuyển hai vạn cho Thẩm Thanh Huyền, lại dùng điện thoại của y bấm chấp nhận. Làm xong, gã đưa di động cho Thẩm Thanh Huyền: “Xong rồi.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với gã: “Hẹn gặp lại.”

Chu đại thiếu bị nụ cười của y làm cho vầng đầu hoa mắt, chỉ biết đáp: “Hẹn gặp lại!”

Phương thức liên lạc ... Thẩm Thanh Huyền quan sát di động, chẳng lẽ thứ này dùng để liên lạc với đồng nghiệp? Giống hạc giấy ở giới tu chân ấy à?

Phàm thể đúng là bản lĩnh, trong kết giới linh khí loăng lạo có thể sáng tạo nhiều vật thần kỳ đến vậy.

Xem ra Lan Phát diệt quốc không phải chuyện xấu, năm đó Lan Phát quốc nổi liền giới tu chân cùng phàm giới, phàm giới hoàn toàn bị giới tu chân ảnh hưởng, con người suốt ngày chỉ muốn tu luyện phi thăng (bay đến giới tu chân), nhưng thực chất linh khí phàm giới thừa thớt, không thể tu luyện, bao người vất vả cả đời chỉ hoài phí công, còn không bằng yên ổn làm người, khiến mấy chục năm sinh mệnh trôi qua có ý nghĩa hơn.

Khi Lan Phát diệt quốc, phạm giới bị hao tổn rất nặng, dù gì thì phạm nhân rất yếu ớt, tu sĩ có thể chịu được chứ bọn họ thì không.

Sau này vì bảo vệ phạm giới, các vị đại năng đương thời lập kết giới, tách biệt hoàn toàn phạm giới và giới tu chân.

Nhóm tu sĩ không thể tùy ý ra vào phạm giới, mà phạm nhân cũng dần dần quên đi sự tồn tại của giới tu chân.

Mặc dù không có “tiên nhân” che chở và dẫn đường, nhưng theo thời gian tích lũy, phạm giới trở thành một nơi yên bình an ổn.

Trải qua mấy ngàn năm lắng đọng, sau cùng bộc phát nền văn minh thuộc về mình.

Thẩm Thanh Huyền quay về dọc theo đường cũ, đằng trước là ngõ hẻm hẻo lánh A Dương dẫn y đi, y đi vào hẻm, không thấy được bóng người.

Mặc dù hiện giờ Tôn chủ đại nhân đã không còn khúc mắc với giếng cạn, song vẫn bài xích với bóng tối.

Trong đêm tối, y nghĩ đến đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ánh sao của Cố Kiến Tâm, trái tim bỗng yên bình đến lạ.

Y lảng lạng rảo bước, nghe ngóng cuộc nói chuyện của những người trong nhà.

Nghe nhiều, y lại hiểu thêm được chút ít.

Di động là vật thông dụng nhất của người phạm hiện giờ, tiếp theo còn có máy tính, TV, ...

Chúng đều là những vật thu thập thông tin, trước mắt Thẩm Thanh Huyền chỉ có di động, bèn cúi đầu nghiên cứu.

Y không biết đánh chữ, nhưng may là có thể viết, tuy hơi chậm nhưng thế là đủ.

Thao tác di động rất đơn giản, cứ chọt tới chọt lui, trẻ con còn hiểu.

Thẩm Thanh Huyền đọc nhanh như gió, càng xem càng thần phục.

Thế mà phàm nhân đã thăm dò thế giới của mình tới mức này, không chỉ vượt qua giới hạn quốc gia, còn biết đến sự tồn tại của những thế giới khác — họ gọi chúng là hành tinh.

Rõ ràng mấy ngàn năm trước phát triển cực kỳ chậm chạp, nhưng chỉ trong bốn trăm năm ... phải nói là phát triển siêu tốc một cách thần kỳ.

Thẩm Thanh Huyền để ý, lần y và Cố Kiến Thâm dừng chân ở Kim quốc, có một vài khu vực dần phát triển khoa học kỹ thuật, sau khi y và Cố Kiến Thâm qua đời, không bao lâu bùng nổ chiến tranh thế giới, về sau lại là biết bao lần thay đổi và cải cách, mặc dù đau thương chiến tranh không cách nào vơi bớt, nhưng đã phá vỡ hàng rào giữa các quốc gia, giúp nhân loại tiếp cận sức mạnh của khoa học.

Trong một trăm năm Thẩm Thanh Huyền chuyên tâm quét tường, phàm thế đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Thế giới này không có linh khí tự nhiên dồi dào, mọi người khống chế điện lực, khống chế nguyên tố học, dùng tài nguyên cạn cỗi sáng tạo văn minh vĩ đại độc đáo huy hoàng.

Đúng là thần kỳ ... và cũng thật chấn động!

Thẩm Thanh Huyền xem đến là mê mẩn, đồng thời cũng hiểu rõ.

Tuy với tình hình trước mắt, nhân loại khó thể đột phá “hàng rào” vũ trụ, nhưng giả như thời gian lâu dài, ai dám nói họ sẽ không xông pha khỏi giới hạn, phát hiện sự tồn tại của giới tu chân?

Thẩm Thanh Huyền nhin không được suy xét, nhân loại bị giam trong vũ trụ này, liệu có phải tu sĩ bọn họ cũng bị hạn chế trong vũ trụ của mình không?

Nhân loại đột phá hàng rào sẽ phát hiện tu sĩ.

Vậy tu sĩ đột phá hàng rào sẽ phát hiện được gì?

Thang trời đã sụp đổ kia ...

Thẩm Thanh Huyền nảy ra ý tưởng, rất muốn thảo luận với Cố Kiến Thâm một phen.

Nhưng trước hết nên hoàn thành nhiệm vụ cái đã!

Thẩm Thanh Huyền rút cục chứng kiến phương tiện giao thông trâu bò của phàm thế ...

Bản thân chạy không nhanh nên tạo ra hộp nhỏ chạy nhanh; không biết bay nên tạo chim sắt có thể bay lên trời; vượt khỏi địa cầu sẽ ngạt chết, nên chế tạo phi thuyền du hành vũ trụ!

Thẩm Thanh Huyền xem mê mẩn, đến khi bỏ di động xuống, y mới sực nhớ một chuyện.

Y vốn tưởng nhân loại gầy yếu, khoảng cách một ngàn thước rất khó ra ngoài, hiện giờ có ô tô xe lửa máy bay hỏa tiễn ...

Thẩm Thanh Huyền hít sâu, sợ mình và Cố Kiến Thâm đã cách nhau ngàn sao biển rộng!

Không thể xem nữa!

Đại lão “trăm mê học tập” thu tâm, nhắm mắt dốc lòng tu luyện.

Y cường hóa cảm giác để mau chóng tìm được Cố Kiến Thâm, đợi khi tìm được hai người sẽ cùng nhau học tập, lần này đến phàm thế, bọn họ nhất định thu hoạch được rất nhiều!

Thẩm Thanh Huyền cứ tưởng phải mất một thời gian mới tìm được Cố Kiến Thâm, nào ngờ người này lại đưa tới cửa.

Buổi tối y xuống lầu tìm đồ ăn, còn chưa đến cửa hàng tiện lợi đã cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

Là Cố Kiến Thâm!

Thẩm Thanh Huyền lập tức chẳng màng ăn uống, lần theo cảm giác đuổi theo, muốn gặp mặt hẳn ngay bây giờ.

Y đi không chậm, vì cách rất gần nên đến cũng mau, trong ngõ hẻm tối đen, y phát hiện một thân ảnh suy yếu.

Mặc dù chật vật, nhưng là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm cô một lúc, cực kỳ xác định trên người cô có hơi thở của Cố Kiến Thâm, nhưng ... sao lại là nữ?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Thế Xác Làn Này Thật Đặc Biệt

Không chỉ là giới tính, mà số tuổi này cũng không đúng.

Theo lý thuyết, y phải lớn hơn Cố Kiến Thâm cỡ mười lăm tuổi, nhìn kiểu gì thì cô gái này cũng hơn hai mươi, không phù hợp điều kiện.

Nhưng trên người cô thực sự có hơi thở của Cố Kiến Thâm ... Tóm lại cứ tiếp xúc cái đã.

Thẩm Thanh Huyền đi tới hỏi cô: “Cô ổn không?”

Người đó thở gấp: “Cứu ... cứu tôi.”

Thẩm Thanh Huyền phát hiện tiếng bước chân phía sau, thành thử không dám chậm trễ mà kéo tay cô: “Mạo phạm.”

Dứt lời, y ôm ngang người chạy nhanh về nhà.

Nếu là Mạt Thanh Hiền trước kia thì đảm bảo không thể nhẹ nhàng bế một người trưởng thành, nhưng sau khi dẫn được linh hồn dung hợp, dưới sự cường hóa của Thẩm Thanh Huyền, tố chất thân thể đã được cải thiện.

Chẳng qua y kiêng dè nam nữ không được tiếp xúc, may mà xã hội này thoáng hơn ngày xưa, không tới mức chỉ cần chạm thì bắt buộc không phải quân không lấy chồng.

Thẩm Thanh Huyền bế cô về căn phòng nhỏ của mình, cẩn thận đặt cô trên giường.

Có lẽ do quá mệt nên vừa nằm lên chiếc giường sạch sẽ mềm mại, cô gái lập tức nhắm mắt lại.

Cô luôn ngủ không yên như thế sợ gì đó lắm, liên tục cựa mình, cắn chặt môi dưới, không dám phát ra tiếng.

Thẩm Thanh Huyền ngồi bên mép giường quan sát cô.

Đây là một cô gái, tuy mặc váy liền áo rộng thùng thình thì vẫn không thể che lấp thứ phập phồng trước ngực.

Cố Kiến Thâm không có khả năng là nữ, cho nên đây không phải là Cố Kiến Thâm.

Nhưng trên người cô thực sự có khí tức mạnh mẽ của Cố Kiến Thâm, đây là cảm ứng linh hồn, Thẩm Thanh Huyền không có khả năng nhận nhầm.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Thẩm Thanh Huyền không tài nào hiểu nổi.

Trong phòng chỉ có một cái giường, cô ngủ ở đằng kia, tất nhiên Thẩm Thanh Huyền không có chỗ ngủ.

Thôi thì y có thể tĩnh tọa tu hành, không có gì đáng kể.

Hôm sau, cô gái kia tỉnh dậy, cô vừa cử động Thẩm Thanh Huyền đã nhận ra ngay.

Hai người đối diện, cô gái mơ màng, sau đó mờ mịt nhìn chung quanh một lượt.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đây là nhà tôi, không có gì nguy hiểm.”

Cô gái kia nhìn y, ngập ngừng khẽ nói: “Tôi tên Cố Phi, cảm ơn vì hôm qua đã ra tay giúp đỡ.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không có gì, tiện tay mà thôi.”

Hai người giới thiệu nhau xong, sắc mặt cô gái đột nhiên trắng bệch.

Thẩm Thanh Huyền nhú mào nói: “Sao thế?”

Cô gái che miệng nói: “Nhà ... nhà vệ sinh ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Ra cửa quẹo phải.”

Cô bước xuống giường, vào toilet nôn một trận.

Thẩm Thanh Huyền theo sau: “Cô vẫn ổn chứ?”

Sắc mặt cô rất kém, thân thể gầy yếu gục ở đằng kia trông rất đáng thương, dạ dày cô trống rỗng, nôn như thế chẳng khác gì muốn nôn cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài.

Cố Phi không thể nói chuyện, nhưng lại không muốn khiến cậu bé lương thiện này lo lắng, cô khoát tay, tỏ ý mình không sao.

Thẩm Thanh Huyền cũng không tiện vào đó, đứng bên ngoài đợi cô mà nói: “Tôi ...” Y định nói mình biết chút y thuật, nhưng sức nhớ người ở đây toàn đến bệnh viện, nên sửa lời, “Tôi đưa cô tới bệnh viện.”

Cố Phi nghe thế bèn vội vã lắc đầu: “Không ... không cần!”

Thẩm Thanh Huyền thấy cô bài xích như thế thì không tiện nói gì thêm.

Y không biết cách giao lưu với phái nữ, nhưng lại cảm thấy khá thân thiết với Cố Phi, Cố Phi cho y cảm giác giống Lý thị —— mẫu thân phàm nhân cho y tình thương của gia đình.

Thẩm Thanh Huyền rót ly nước ấm cho cô: “Uống chút đi.”

Cố Phi đáp: “Cảm ơn nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi cô: “Cô đói không? Tôi đi mua đồ ăn cho cô.”

Cố Phi nói: “Không cần phiền vậy ...” Nhưng cái bụng kêu ọt ọt đã bán đứng cô.

Thẩm Thanh Huyền bật cười: “Cô đợi chút, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Cố Phi cười với vẻ ngại ngùng.

Thẩm Thanh Huyền thấy dạ dày cô không tốt, nên mua một phần cháo hoa.

Về đến nhà thì thấy Cố Phi đang dọn giường giúp y, Thẩm Thanh Huyền nói: “Để đó đi, tôi dọn cho.”

Cố Phi không nói gì, Thẩm Thanh Huyền gọi cô sang ăn điểm tâm.

Hai người đều đói rã ruột, mặc dù Thẩm Thanh Huyền mua thức ăn nhẹ nhưng khá là ngon, bọn họ ăn không ít.

Ăn no rồi, hai người lại trò chuyện với nhau.

Thẩm Thanh Huyền nói mình là cô nhi, phiêu bạt trong thành thị này, làm công chung quanh miễn cưỡng kiếm sống.

Cố Phi nghe mà đau lòng, an ủi y đôi câu.

Thẩm Thanh Huyền càng cảm thấy cô giống Lý thị, thiện cảm với cô càng tăng lên.

Ăn cơm trò chuyện xong, Cố Phi trông có tinh thần hơn, nhưng chẳng mấy chốc, cô lại chạy vào toilet ới hết thức ăn ra.

Thẩm Thanh Huyền nhin không được nói: “Cô ...”

Sắc mặt Cố Phi càng thêm tái nhợt, cô áy náy nói: “Thêm phiền cho cậu rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mào nói: “Nếu cô không muốn đi bệnh viện, vậy để tôi bắt mạch cho.”

Cổ Phi sừng sốt: “Bắt mạch?” Cô cho rằng thiếu niên này đang đùa.

Thẩm Thanh Huyền đáp qua quýt: “Tôi từng được một thầy trung y nhận nuôi, nên biết được đôi chút.”

Cổ Phi vỡ lẽ: “Thì ra là thế.” Cô không hỏi sâu thêm, hiện giờ Thẩm Thanh Huyền lẻ loi một mình, có lẽ thầy trung y đã qua đời, hoặc khác chốn với y, bất kể khả năng nào cũng là chuyện đau lòng, cho nên cô không dám nhắc.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Có thể để tôi xem không?”

Cổ Phi biết rõ tình trạng của mình, song thấy thiếu niên nghiêm túc như thế, cô đưa tay ra: “Xem giúp tôi nhé.”

Thẩm Thanh Huyền đặt ngón tay lên cổ tay cô.

Thử xong ...

Cổ Phi cười tủm tỉm nhìn y: “Thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền nói với vẻ kinh ngạc: “Cô dựng thai rồi.”

Cách nói chuyện mang hơi hướm cổ xưa khiến Cổ Phi hứng thú, cô nói: “Tiểu trung y thật lợi hại.”

Thẩm Thanh Huyền không đáp lại câu đùa dí dỏm của cô, đây đầu hiện giờ toàn là âm âm âm.

Chẳng trách trên người Cổ Phi có khí tức của Cổ Kiến Thâm, té ra Cổ Kiến Thâm còn chưa ra đời!

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền hiện giờ vô cùng phức tạp, y đã chuẩn bị sẵn sàng để nuôi một Cổ Kiến Thâm ba tuổi, nhưng sự thật tàn khốc, thế mà

còn chưa sinh ra!

Chẳng lẽ thân thể y chỉ mới mười lăm – mười sáu tuổi thôi sao? Đúng là rất có khả năng, chỗ y làm việc cũng đâu đòi hỏi tuổi tác.

Thẩm Thanh Huyền đại ra, Cố Phi rũ mắt nói: “Cho nên cậu không cần lo, đây chỉ là phản ứng khi có thai, qua thời gian này sẽ ổn thôi.”

Bấy giờ Thẩm Thanh Huyền mới hoàn hồn, y nói: “Để tôi phối thuốc cho cô, uống xong sẽ đỡ hơn nhiều.”

Cố Phi kinh ngạc nói: “Phối thuốc?”

Thẩm Thanh Huyền đành tiếp tục nói hữu nói vượn: “Tôi nhớ vài phương thuốc, vừa khéo có cái hữu dụng với cô.”

Cố Phi hoài nghi, nhưng không đành lòng chối từ ý tốt của y nên đành nói: “Vâng cảm ơn cậu trước.”

“Không có gì.” Y sẽ chăm sóc cô thật tốt, để cô bình an sinh Cố Kiến Thâm, thế thì y mới có cơ hội chăm nom Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền đi phối thuốc, khi về lại phát hiện người đi phòng trống.

Cố Phi đâu?

Y lần theo cảm giác tìm được khí tức Cố Kiến Thâm ...

Thẩm Thanh Huyền lập tức mở mắt, quăng thuốc rồi đuổi theo.

Cố Phi không ngờ mình bị tìm được nhanh đến thế, vì không muốn gây phiền phức cho Thẩm Thanh Huyền nên vội vã bỏ đi, định bụng tìm nơi để trốn.

Song rốt cuộc có thể đi nơi nào, cô cũng không biết, nhưng tóm lại không thể bị bắt trở về, không thể mất con!

Cố Phi đã là nỗ lực hết sức, thật sự không biết còn có thể trốn đi đâu. Cô kiệt sức, trong dạ dày lại cuộn cuộn, thực sự tuyệt vọng đến cực điểm.

Cố Phi hoa mắt, nhận ra phía sau có tiếng bước chân khiến cô lạnh cả lòng, chỉ biết lần này xong đời, nhất định xong rồi ...

“Thứ lỗi” dứt lời, cô được ôm ngang lên, Cố Phi sửng sốt, nhìn thấy thiếu niên có góc nghiêng đẹp đến nỗi không thể diễn tả bằng lời.

Mặt Thanh Hiền ...

Y ...

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đừng sợ, bọn họ sẽ không bắt được cô.”

Một câu khiến Cố Phi hoàn hồn, cô vội nói: “Thả tôi xuống đi!” Không thể liên lụy y, cô và thiếu niên này chỉ là bè nước gặp nhau, không thể kéo y vào nguy hiểm.

Thẩm Thanh Huyền nhìn đằng trước, nói: “Tôi biết một nơi có thể trốn khỏi họ, bám chặt tôi.”

Cố Phi còn định mở miệng, lại ngạc nhiên phát hiện Thẩm Thanh Huyền ôm cô mà vẫn có thể chạy nhanh tới vậy!

Tiếng gió rít gào bên tai chứng tỏ tốc độ kinh người của nó!

Cố Phi ngửa đầu nhìn y, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Thẩm Thanh Huyền sao có thể để cô đi? Cô đang mang thai Cố Kiến Thâm, y không chỉ phải bảo vệ cô chu toàn, mà còn phải giúp cô sinh con!

Mặc dù y không rõ những kẻ đuổi theo cô là ai, nhưng nếu cô không muốn về thì dứt khoát cùng nhau tìm chỗ trốn.

Biết tình hình xã hội này rồi, Thẩm Thanh Huyền phát hiện mình không nghèo như trong tưởng tượng.

Tuy nhà ở rất nhỏ, nhưng trong thẻ có gần hai mươi vạn tiền gửi, đủ để chống đỡ đến lúc Cố Phi sinh con.

Sau đó y sẽ tính toán lại, chỉ cần tu vi tăng cao, kiếm tiền chỉ là việc còn con, tóm lại là đủ để nuôi bọn họ.

Thẩm Thanh Huyền bế Cố Phi trốn đông trốn tây, cắt đuôi người theo dõi, đến một làng chài hẻo lánh.

Cố Phi chưa từng thấy biển nên trợn mắt há mồm mà nhìn: “Nơi này ...” đẹp quá.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tạm thời chúng ta ở đây đi.” Cố Phi đang mang thai, nếu không dưỡng thai tốt thì khó đảm bảo sẽ không có nguy hiểm gì.

Cố Phi quay đầu nhìn y với vẻ phức tạp: “Tiểu Hiền ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cô đừng để ý, tôi ở thành thị kia chán rồi, cũng muốn ra ngoài thở một hơi.”

“Nhưng mà tôi ...” Cố Phi thực sự nhận không nổi ân tình của Thẩm Thanh Huyền!

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Hồi tôi còn ở cô nhi viện có một người chị cùng nhau lớn lên, cô rất giống với chị ấy ...” Y thuận miệng bịa lý do như thế đúng rồi.

Cố Phi ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Chị ấy đã qua đời, tôi gặp cô cứ luôn nghĩ tới chị ấy nên luôn không yên lòng, cô yên tâm dưỡng thai ở đây đi, coi như tôi trả lại một phần ân tình.”

Cố Phi nói: “Nhưng tôi không phải người ấy.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tôi cũng không có khả năng trả cho chị ấy.”

Cố Phi ngấn người, trong lòng cuộn cuộn cảm kích ngập tràn, cô không biết làm sao để báo đáp Thẩm Thanh Huyền, đành nói rằng: “Vậy sau này để tôi làm chị cậu đi!”

Thẩm Thanh Huyền suy tư rồi đồng ý.

Chỉ là nuôi nấng, dùng thân phận ‘cậu’ cũng được.

Cậu thì cậu, cũng là phụ thân mà.

Y giãn mặt cười nói: “Được.”

Tiểu kịch trường:

Cố Kiến Thâm:Mau thả ta ra! Vợ ta đang cùng nữ nhân khác mất đi mày lại!

Thẩm Thanh Huyền:Đó là mẹ ngươi.

Long Diễm Diễm(nhỏ giọng lẩm bẩm): Đó là mẹ chồng ngươi.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Đế Tôn Đại Nhân Giá Lâm

Thế là “tỷ đệ” hai người thu xếp sinh sống tại làng chài.

Nói địa phương rời xa nhân thế này tốt thì tốt, mà nói không tốt cũng có chỗ không tốt.

Dân phong ở đây có thể nhiệt tình đơn giản, cũng có thể là hẻo lánh ngu muội, nếu Thẩm Thanh Huyền đã chọn nơi đây, tất nhiên đã xem xét số mệnh, thấy không tồi thì mới đặt chân.

Cố Phi lại lo lắng, luôn sợ Thẩm Thanh Huyền buồn chán.

Dù gì cũng là thiếu niên mười lăm mười sáu ở độ tuổi nhiệt huyết dâng trào, bị vây ở nơi đây sao có thể không tẻ nhạt?

Song khiến Cố Phi rất đổi ngạc nhiên là, thiếu niên này còn “già dặn” hơn cả cô, còn bài xích thành thị ồn ào huyên náo hơn cô, và còn hưởng thụ bờ biển yên tĩnh này hơn cô.

Có đôi khi cô cảm thấy Mạt Thanh Hiền không phải vị thành niên, mà là người trưởng thành lớn tuổi hơn mình.

Y cẩn thận săn sóc, cử chỉ tao nhã, tựa như một người bước ra từ tranh thủy mặc, mang theo hơi thở tươi mát đậm nhạt của thiên nhiên.

Tuy Cố Phi ngạc nhiên, nhưng không miệt mài truy hỏi.

Hiện giờ lưu lạc tới tình trạng này, có người chịu thu nhận cô, chăm sóc cô đã may mắn cỡ nào, những việc khác nào có đáng kể.

Thẩm Thanh Huyền có bí mật, cô cũng có, không thể bày tỏ với nhau, vậy thì cứ giữ đó.

Dù sao hai người chung sống rất hợp ý.

Thẩm Thanh Huyền lại cảm thấy thú vị hết sức, cảm giác chăm sóc người yêu còn chưa ra đời thật là kỳ diệu.

Cố Phi dụ dàng chịu khó, khi không còn nôn nghén nữa thì phụ trách việc nhà cùng ba bữa cơm, trù nghệ của cô không tệ, rốt cục Thẩm Thanh Huyền không cần phải ăn cái đồ giả mì thịt bò dưa chua kia nữa.

Bọn họ chi tiêu không nhiều, cả ngày dùng chẳng bao nhiêu, tiền gửi ngân hàng của Thẩm Thanh Huyền đủ chống đỡ tới khi Cố Kiến Thâm sinh ra, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ xa hơn, nuôi con nít không phải chuyện đơn giản, cần tiêu tiền từ nhỏ đến lớn, y lại không muốn để Cố Kiến Thâm thiếu thốn bất kỳ thứ gì, cho nên nhất định phải kiếm thêm tiền.

Ngặt nỗi hiện giờ y không tiện ra ngoài, chỉ ở thế ở trong làng chài, may mà internet phát triển, Thẩm Thanh Huyền liền tìm công việc cho mình.

—— Bói toán trên mạng.

Nếu để người khác làm thì việc này chẳng khác nào lừa bịp, song tới Thẩm Thanh Huyền thì ... chỉ có thể nói là tạo phúc cho dân chúng!

Mới đầu không ai tìm y xem bói, về sau một truyền hai, hai truyền ba, ba truyền mười, dưới hình thức truyền miệng như thế giúp y đạt được tài nguyên lớn mạnh, trở thành “hot mạng”!

Để không kinh động người ta, y xen vào hai ba quẻ bói giả, ổn định nhân khí ở một trình độ có thể khống chế, tiền kiếm được cũng ổn định hơn.

Khi rảnh rỗi y sẽ ngồi trước máy tính, Cố Phi tưởng y chơi game nên rất đổi vui mừng, nghĩ rằng cuối cùng y cũng có chút đáng về thiếu niên rồi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Thắm Thanh Huyền bắt đầu được mở mang sự vĩ đại của phụ nữ.

Thân thể nhỏ gầy lại có thể vác được cái bụng to thế kia!

Đúng là thần kỳ!

Số tháng dần tăng lên, Thắm Thanh Huyền không cho Cố Phi làm việc nữa, sợ cô động thai khí.

Nhưng Thắm Thanh Huyền là một người mười ngón không dính nước mùa xuân, việc nhà hoàn toàn đốt đặc cán mai, bảo y hóng gió ngấm trăng pha trà còn được, chứ những việc khác thì ...

Lén lút tìm hiểu là được.

Cố Phi vừa thấy buồn cười xen lẫn ấm áp, cô nói: “Không sao, cứ để chị nấu cơm cho, đã được nhiều tháng nên không cần lo quá đâu.”

Thắm Thanh Huyền nói sao cũng không chịu —— cô chỉ đứng đó mà y đã thấy lung lay sắp đổ, sao có thể để cô mệt nhọc.

Y cẩn thận ngâm cứu, cuối cùng hiểu rõ chút xịu, nấu cơm ngày càng ra hình ra dạng.

Cố Phi thấy lòng nóng hổi: “Nếu chị thật sự có một đứa em trai, chưa hẳn nó sẽ hiểu chuyện như em.”

Thắm Thanh Huyền thầm nghĩ: Lão đệ vạn vạn tuổi, còn không hiểu chuyện thì biết chui đi đâu trốn.

Cố Phi nhìn Thắm Thanh Huyền, nói lời tự đáy lòng: “Gặp được em là phúc khí của chị!”

Thắm Thanh Huyền rất thân với cô, dù gì thì trên người cô đều là khí tức của Cố Kiến Thâm, y thật sự tốt với cô từ tận tấm lòng: “Đừng nói vậy, từ nhỏ

em không người thân, thời gian qua may nhờ có chị chăm sóc em.”

Cố Phi bật cười: “Chỉ cần em không chê, đời này chị sẽ mãi là chị của em.” Không phải huyết mạch chí thân, lại hơn cả huyết mạch chí thân, cô cũng là cô nhi, thật may vì vào thời khắc tuyệt vọng ấy đã để cô gặp được Thẩm Thanh Huyền – người cho cô dũng khí tiếp tục sống sót.

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn bụng cô, nói tránh đi: “Không biết là bé trai hay bé gái.”

Mắt Cố Phi sáng lên, mỉm cười: “Bé trai.”

Thẩm Thanh Huyền lộ vẻ kinh ngạc: “Sao chị biết?”

Cố Phi rũ mắt, sờ phần bụng lộ ra, nhìn bằng ánh mắt dịu dàng: “Chị cảm nhận được.”

Thẩm Thanh Huyền mím môi cười nói: “Đúng thật là bé trai.”

Cố Phi lại nhìn y: “Chị nghe người ta nói, trung y bắt mạch có thể biết được trai hay gái, em cũng biết sao?”

Thẩm Thanh Huyền đúng là có khả năng này, đương nhiên không có y cũng biết, ngay cả người trong bụng có ngoại hình ra sao y còn rõ nữa kìa.

Mang thai mười tháng là một chuyện vô cùng giày vò, nhưng Thẩm Thanh Huyền điều dưỡng cho Cố Phi rất tốt, cho nên cô không cần chịu nhiều khổ cực, bình ổn chờ ngày sinh đến là được.

Vì nguyên nhân ngầm hiểu, hai người không hề nhắc đến chuyện đi bệnh viện sinh.

Dù gì Thẩm Thanh Huyền vẫn là nam nhân, vậy nên y liên hệ bà đỡ trong thôn, nhờ các bà đến hỗ trợ.

Thẩm Thanh Huyền lo Cổ Phi sợ nên trấn an cô: “Không sao đâu, em canh ở bên ngoài.”

Ngờ đâu Cổ Phi chẳng hề sợ sệt, thần sắc cô còn tốt hơn mọi khi, giọng nói mang theo trấn định không phải giả vờ: “Chị không sợ, chị rất mong bé ra đời.”

Thẩm Thanh Huyền bật cười: “Em cũng rất mong.”

Cổ Phi trêu y: “Sinh ra rồi em sẽ không còn mong nữa đâu, con nít phiền lắm.”

Cứ nghĩ tới đây là Cổ Kiến Thâm, sao Thẩm Thanh Huyền có thể thấy phiền?

Mấy bà đỡ nghe đối thoại của hai người họ bèn cười nói: “Yên tâm đi, không có gì đâu, nhất định sẽ bình an sinh một đứa nhóc mập mạp.”

Các bà tưởng hai người là vợ chồng, Thẩm Thanh Huyền lười giải thích, còn Cổ Phi thì chẳng quan tâm lắm.

Người khác hiểu thế nào cũng chẳng sao, hai người họ hiểu là được.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền còn lo Cổ Phi nảy sinh tâm tư khác với y, về sau phát hiện trong lòng Cổ Phi chỉ có một người, không thể yêu thêm một ai.

Chính vì người đó mà cô vô cùng mong chờ đứa con trong bụng; cũng vì người đó mà cô có dũng khí tránh được tầng tầng đuổi bắt; và cũng vì người đó mà cô trở thành một người mẹ kiên cường.

Về phần người đó đang ở đâu ... Thẩm Thanh Huyền chưa từng hỏi, song y mơ hồ đoán được, có lẽ người này đã qua đời rồi.

Sinh phụ của Cổ Kiến Thâm tám chín phần mười đã rời xa nhân thế.

Thắm Thanh Huyền ở bên ngoài suy nghĩ lung tung, bỗng trong phòng truyền tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Ngay sau đó là tiếng của bà đỡ: “Là một cậu nhóc béo!”

Thắm Thanh Huyền lập tức đứng dậy, bà đỡ bế đứa bé đi ra.

Bé con được bọc trong chiếc chăn sạch sẽ, Thắm Thanh Huyền tò mò bước tới ôm bé.

Bé xiu, cực kỳ bé, bé tới mức hầu như không có cân nặng ...

Thắm Thanh Huyền sợ mình chỉ dùng chút sức sẽ làm bé bị thương, y ôm niềm mong đợi vô vàn mà cúi đầu nhìn, sau đó ...

Xấu quá chừng!

Bà đỡ đoán được thái độ y, thành thử cười nói: “Con nít mới sinh ra đều xấu thế đó, đợi nẩy nở rồi sẽ vừa béo vừa trắng cho xem!”

Thắm Thanh Huyền ôm thái độ cực kỳ hoài nghi với chuyện này ...

Thật sự sẽ đẹp sao? Sau khi linh hồn dung hợp nhất định sẽ không xấu, chưa kể Cố Phi cũng khá đẹp.

Thôi thôi, dù gì cũng là Cố Kiến Thâm, xấu hay đẹp y đều không chê!

Bà đỡ lại bảo: “Đưa bé cho dì đi, dì ôm bé đi làm quen mùi sữa!”

Vừa nghe lời này, khóe miệng Thắm Thanh Huyền lập tức co giật.

Khụ khụ ... sao cứ thấy kỳ cục thế này? Bình tĩnh bình tĩnh nào, Cố Kiến Thâm hiện giờ chỉ là một đứa bé, bú sữa mẹ là bản năng, không bú sẽ không lớn.

Y vừa đưa đứa bé đi, trong phòng bỗng truyền tiếng thét chói tai: “Cầm không được! Không cầm máu được!”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, mặc kệ nam nữ tông thẳng vào phòng.

Mùi máu tươi nồng nặc khắp phòng, tay bà đỡ toàn là máu, kích động không biết làm sao.

Đối với phụ nữ, sinh con chính là một lần vượt qua Quỷ Môn quan!

Bà đỡ kia nói: “Gọi cấp cứu mau, gọi bác sĩ, này ... này ...”

Cổ Phi suy yếu thở ra còn nhiều hơn hít vào — liều mạng lắc đầu nói: “Không được gọi, tôi không thể tới bệnh viện, tôi ...”

Thẩm Thanh Huyền nắm tay cô: “Đừng sốt ruột, sẽ không sao!”

Nói xong, y móc châm cứu đã chuẩn bị từ trước, châm lên từng huyệt vị của cô.

Y đã sớm chuẩn bị để đối phó với các trường hợp nguy hiểm.

Nếu xảy ra điều bất trắc trong lúc sinh nở, đưa đến bệnh viện thì đã muộn, nhờ vào y thuật của y mà chưa tới mức để Cổ Phi sinh con xong liền mất mạng.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Dì Thôi, dì nấu giúp tôi chút nước nóng!”

“À ... được!” Bà đỡ cũng biết mạng người quan trọng nên không dám chậm trễ.

Sau cùng lần hỗn loạn này cũng dừng lại!

Các bà đỡ trợn mắt há mồm, nhìn Thẩm Thanh Huyền như thể thấy thần y hiện thế.

Thẩm Thanh Huyền lau mồ hôi, nói với các bà: “Mọi người vất vả rồi.”

Các bà đều nói: “Không có gì, không có gì ...”

Thắm Thanh Huyền mỉm cười: “Tôi từng học trung y, sau này mọi người có nhức đầu hay gì mà không muốn đến bệnh viện, thì có thể tìm tôi.”

Mắt các bà sáng lên, liên tục đồng ý với vẻ cảm kích.

Trong phòng, Cố Phi đã ngủ, vì lần nguy kịch ban nãy mà đồng chí Cố Tiểu Thâm đã đói tới mức khóc oa oa, nom vô cùng đáng thương.

May mà bà đỡ đã pha sữa bột, thế là Thắm Thanh Huyền ôm tên nhóc bé xíu này đút sữa.

Chắc vì quá đói nên bé uống bèm bẹp, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu.

Thắm Thanh Huyền mỉm cười nhìn Cố Kiến Thâm, khó thể hình dung cảm giác trong lòng.

Ai mà được như y? Đút sữa cho người yêu tương lai, chà chà ... ngẫm lại đã thấy sét đánh đùng đùng!

Dường ba ngày, Cố Phi đã không còn đáng ngại.

Không biết Thắm Thanh Huyền nhìn quen hay tại bé đẹp thật, tóm lại Sứ Tiểu Thâm ngày càng trắng mềm, ngày càng đáng yêu, ngày càng chọc người thích.

Sau khi sức khỏe khá hơn, Cố Phi ngại làm phiền Thắm Thanh Huyền, bèn nói: “Để chị.” Cũng đến lúc nên cho bé bú sữa mẹ rồi, thế thì sẽ mau lớn hơn.

Thắm Thanh Huyền bỗng có cảm giác đây sẽ là lịch sử đen tối của Đế tôn đại nhân, nhưng đã đâu thai làm người, ai mà không bú sữa?

Bú đuy bú đuy! Đế tôn đại nhân phải ăn mau chóng nhón!

Thắm Thanh Huyền ôm thái độ vui sướng khi người gặp họa, xoay người ra ngoài tránh đi.

Nào ngờ y vừa đi, cái người trong phòng bỗng gào khóc rung trời, khóc tê tâm liệt phế, khóc thiên hôn địa ám, khóc kinh trời khiếp quỷ!

Thấm Thanh Huyền ở bên ngoài nghe mà sùng sốt.

Cố Phi thực sự hết cách đành gọi y vào.

Thấm Thanh Huyền vội vàng vào nhà, Cố Phi bất đắc dĩ nói: “Nó không chịu bú ...”

Con nít nhà người ta vừa thấy sữa là hươ tay chụp, thỏa thích mút chùn chụt, thế mà cái tên này lại như gặp quỷ, như thế đây không phải sữa mà là thuốc độc, lắc đầu trốn cho bằng được, đánh chết cũng không uống.

Thấm Thanh Huyền dờ khóc dờ cười, nói: “Hay để em đi?”

Cố Phi ra đây mồ hôi, đành đưa bé cho y.

Thần kỳ là nhóc thối mới còn khóc sống khóc chết —— vừa vào tay Thấm Thanh Huyền liền ngoan ngoãn.

Bé mở đôi mắt tròn xoe, nhìn Thấm Thanh Huyền không chớp.

Cố Phi cả giận: “Thằng nhóc nghịch ngợm này!”

Thấm Thanh Huyền cố nhịn cười: “Để em chăm sóc bé, sức khỏe chị không tốt, cần phải nghỉ ngơi.”

Y pha sữa bột, vừa mới cầm lên, Sứu Tiểu Thâm đã chu cái miệng nhỏ mềm tìm loạn chung quanh.

Thấm Thanh Huyền cố ý trêu không đưa núm vú cao su cho nó, tiểu gia hỏa này tìm cả buổi không được bèn đỏ hốc mắt, nước mắt chuẩn bị trào ra ...

Thấm Thanh Huyền nhất thời đau lòng, vội vàng đưa bình sữa cho bé, bé lập tức ngừng khóc, mút vô cùng mỹ mãn.

Rõ ràng đã phong bế ký ức mà còn bản lĩnh như vậy, Thẩm Thanh Huyền phục sát đất luôn!

Tiểu kịch trường:

Cố Phi:Hình như con tôi bị làm giả!!!

(Vừa nhìn đã biết tai họa ngàn năm =3=, cười vl cười)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Đặt Cho Bé Cái Tên Đi

Tuy nói trẻ con uống sữa mẹ là tốt nhất, nhưng tình trạng sức khỏe Cố Phi thể kia rất khó để cung cấp nhu cầu dinh dưỡng cho Cố Kiến Thâm.

Vốn đã gặp nạn, dù được Thẩm Thanh Huyền chăm sóc cẩn thận trong thời gian mang thai thì gốc rễ vẫn bị hư tổn.

Sinh con chảy máu lại càng hại thêm, đừng nói là làng chài bé nhỏ này, dù có đến bệnh viện chính quy cũng có khả năng bị mất mạng.

Cố Phi muốn chăm sóc con, nhưng cô đào đâu ra sức? Chỉ nhìn một lần như thế rồi lại mê mang.

May mà Cố Kiến Thâm gần gũi Thẩm Thanh Huyền, thỏa thích uống sữa, không cần sợ bị đói.

Mấy ngày sau đó càng khoa trương hơn, Cố Phi chỉ muốn ôm một chút mà Cố Kiến Thâm đã giãy đành đạch không chịu yên.

Cố Phi dờ khóc dờ cười: “Nhóc hỗn đản này!”

Thẩm Thanh Huyền an ủi cô: “Bé thương chị nên không muốn chị mệt.”

Dứt lời, y ôm nhóc xấu xa kia lên, tiểu tử vốn đang cục cựa lập tức thành thật, mắt mở tròn xoe dòm Thẩm Thanh Huyền, miệng còn bẹp bẹp.

Lại đói bụng nữa rồi ...

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy không phải mình đang nuôi con nít, mà là một con lợn con ăn siêu nhiều.

Cố Phi vẫn rất mất mát, cô nói: “Cũng tại chị không đủ khả năng.”

Bởi vì cơ thể quá kém nên cô gần như không có sữa, cứ tưởng bé không thích sữa mẹ nên cô định ôm cho uống sữa bột, nào ngờ bé vẫn không chịu.

Thẩm Thanh Huyền thấy cô như thế bèn khuyên nhủ: “Chị cứ điều dưỡng thân thể cho khỏe, nuôi con không chỉ có bấy nhiêu.”

Nói cũng đúng, Cố Phi nhất thời lên tinh thần.

Cô phải nuôi con khôn lớn, dẫn nó rời xa chốn thị phi này, bảo vệ đứa con của họ tiếp tục sống cho đến chết.

Vì có rất nhiều chuyện không tiện, Thẩm Thanh Huyền đành thuê một bác gái tới chăm sóc Cố Phi.

Có thần y Thẩm Thanh Huyền ở đây, thân thể Cố Phi có kém cỡ nào cũng sẽ được điều dưỡng tốt.

Có điều đây là một quá trình có trình tự, không thể gấp mà phải chiến đấu lâu dài.

Trong thời gian ở cũ, phần lớn người khác vừa mệt vừa khổ vừa chịu giày vò, sinh con xong cơ thể suy nhược, chưa kể còn phải cho con bú, tối lại không ngủ, phải chú ý đủ điều, thật sự là một lời khó nói hết.

Còn Cố Phi thì sao, suốt ngày hết ăn rồi ngủ, nuôi mình khỏe là được.

Còn đứa con?

Thằng con thối ấy chỉ cần thấy Thẩm Thanh Huyền sẽ ngừng khóc ngay tắp lự!

Bác gái đến giúp đỡ cũng rất đổi ngạc nhiên, tỏ vẻ: “Thằng bé ngoan quá, nghe lời ghê.”

Ngoan? Nghe lời? Để mẹ nó ôm thử coi! Nó sẽ quậy nghiêng trời lệch đất cho bà xem!

Hết ngày ở cũ, sức khỏe Cố Phi đã tốt hơn nhiều, song hành động vẫn còn bất tiện.

Thẩm Thanh Huyền sợ cô ở trong phòng suốt ngày đâm buồn chán, bèn nhân lúc thẳng nhóc kia đang ngủ đỡ cô ra ngoài phơi nắng.

Cố Phi nhìn biển rộng mênh mông vô bờ, tâm trạng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Cô nói: “Mặt trời đẹp thế kia, ôm bé con ra phơi nắng luôn đi.”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên đồng ý, nói: “Chị ngồi xuống trước đi.”

Cố Phi gật đầu, ngồi lên ghế.

Thẩm Thanh Huyền vào nhà, cẩn thận ôm Tiểu Kiến Thâm, nhóc con này rất chọc người thương, Thẩm Thanh Huyền vừa ẵm lên, bé liền túm áo y, ngoan như một thiên thần nhỏ.

Thẩm Thanh Huyền ôm bé đi ra, Cố Phi thấy họ từ xa, chợt cảm thấy hình ảnh này thật là đẹp.

Ngoại hình Thẩm Thanh Huyền rất đẹp, hơn nữa y cũng thật lòng yêu đứa bé trong ngực, động tác lẩn thần thái đều ngập tràn dịu dàng.

Thỉnh thoảng Cố Phi có một cảm giác hoang đường rằng, một lớn một nhỏ này có lẽ có duyên phận từ kiếp trước.

Bằng không sao lại hợp ý đến vậy?

Cố Phi nhìn bọn họ, nhịn không được mở miệng: “Đặt tên giúp chị đi.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, ngẩng đầu nhìn cô.

Cố Phi nói: “Dù gì em cũng được xem là cha đỡ đầu của bé mà? Đặt tên cho bé đi.”

Cha đỡ đầu ư ...

Thẩm Thanh Huyền cũng biết cái từ này, hiện thế phân chia rất nhiều tôn giáo, y nhớ Cố Phi từng bảo mẹ cô theo đạo Cơ Đốc, đưa ra yêu cầu như thế cũng là bình thường.

Thẩm Thanh Huyền lại nhìn bé con trong ngực, môi mỏng mấp máy, khẽ nói: “Kiến Thâm.”

Kỳ tích thay, bé con đang ngủ bỗng mở mắt, một đôi mắt đen lầy như quả nho nhìn y không chớp, cứ như nghe hiểu y đang gọi bé.

Cố Phi nhận ra, vui mừng nói: “Bé thích cái tên này.”

Thẩm Thanh Huyền cười tí mắt, nói tiếp: “Cố Kiến Thâm, tự là Cửu Uyên.”

Cố Phi hứng thú: “Có cả tên tự sao?”

Thẩm Thanh Huyền khẽ hỏi: “Không được ư?”

Cố Phi cười nói: “Được chứ!”

Tương phùng nơi ngã rẽ đêm sâu, nước mắt nhạt nhòa người xót xa.

Dùng tên bé con để nhớ những lần cô và người ấy gặp gỡ, bên nhau rồi đến ly biệt, thật tốt.

Cố Phi mỉm cười, trong mắt đượm nỗi âu lo, lời thơ trong Nạp Lan Tính Đức khiến cô hơi khó chịu, nhất là nửa phần sau –bao đêm đơn chiếc suốt nửa đời, trần trọc bên gối vương lệ rơi. Hồi tưởng những gì cực lạc nhất, ngắt một nhành hoa vẽ vấy tơ.

Sinh tử chia ly là việc đau khổ nhất, may mà cô vẫn còn ký ức của mình và người ấy, còn có cốt nhục huyết mạch của người ấy.

Cố Phi nhìn đứa con yên tĩnh, mở miệng: “Tiểu Kiến Thâm, con nhất định phải sống tốt.” Đời này cô không mong gì hơn, chỉ nguyện bé có thể khỏe mạnh, bình an trưởng thành.

Thẩm Thanh Huyền từng cho rằng qua vạn vạn năm, mình sẽ không biết chăm sóc một đứa trẻ là như thế nào.

Nhưng hôm nay, y lại mang vẻ hứng thú mà ôm bé con trong tay.

Có lẽ do bé con rất phối hợp, tiểu bảo bối càng lớn càng đáng yêu thật sự rất chọc người thích!

Ba tháng qua, Tiểu Kiến Thâm đã nghiễm nhiên thành một đứa “Tôn chủ khổng”, khổng đến tình trạng gì hả? Chỉ cần là Thẩm Thanh Huyền, dù có làm gì nó cũng cười hì hì, mặc cho có bị đánh đi chẳng nữa.

Đúng vậy, Thẩm Thanh Huyền đánh nó, chẳng phải đánh yêu mà là đánh thật!

Nguyên nhân ấy à? Người này chỉ cần không thấy y là lại làm trời làm đất.

Điển hình như một lần Thẩm Thanh Huyền lên mạng kiếm tiền, bác gái chăm sóc tiểu tử đang ngủ say kia, Tiểu Kiến Thâm bỗng tỉnh, mắt mở to, không thấy người đâu lại bắt đầu gào khóc.

Bác gái ôm bé, bé khoa tay múa chân, cứ như có người đang bắt nạt bé nên quyết liều chết phản kháng.

Mẫu chốt là thằng nhóc này có thân thể rắn chắc, cực kỳ có tinh thần, bác gái sợ làm đau bé nên không dám dùng sức, thế là cái tay núc nặc kia giáng xuống, bác gái bị bé tấp cho ngu người!

Thẩm Thanh Huyền nghe động tĩnh bèn chạy vội sang, y còn chưa lộ diện, chỉ cần nghe tiếng bước chân tới gần thì thằng nhóc này sẽ đột nhiên ngừng khóc, ngừng náo loạn.

Thẩm Thanh Huyền vào phòng, bé lại y nha bì bõm chìa tay cầu ôm ôm, khóc ở đâu ra, không thấy nó cười toe toét như trăng lưỡi liềm kia à.

Bác gái cũng rất bối rối, bác đâu thể tố cáo một đứa con nít, đúng không! Song thực tế bé vừa quậy tung lên, còn đánh bác, đánh cực đau, bác gái cực kỳ tủi thân!

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tỉnh táo, hoàn toàn không bị thằng nhóc xấu xa này lừa, lập tức xách bé lên vỗ cái bốp vô mông thịt.

Y đánh hơi đau, nhưng Tiểu Kiến Thâm chẳng hề khóc, ngược lại còn cười khanh khách, cứ như Thẩm Thanh Huyền đang giỡn với bé.

Thẩm Thanh Huyền chẳng nỡ dùng sức, đánh mấy cái lại xoay bé lại, tên này lại chìa cái tay béo đòi ôm y.

Cơn tức động trời của Thẩm Thanh Huyền chẳng mấy chốc tan thành mây khói.

Y ôm bé, tên nhóc kia lập tức mừng rỡ cười tít mắt, y hết một thiên sức nhỏ.

Bác gái nhìn mà trái tim mềm nhũn, song chợt nhớ tới tiểu ác ma vừa rồi, nhất thời chẳng dám đưa tay ...

Hiện giờ đãi ngộ của Cố Phi còn tốt hơn bác gái, dù gì cũng là mẹ ruột, nhóc thối kia rất biết nhận định tình hình, chỉ cần Thẩm Thanh Huyền cách bé không xa, bé vẫn có thể cho Cố Phi một nụ cười.

Điều kiện tiên quyết là cô đừng đút sữa.

Cái việc dứt sữa này chỉ ưu đãi cho Thẩm Thanh Huyền, ai mà dám bé liều mạng với người đó ...

Dù Cố Phi có dùng bình sữa cũng không được, chẳng biết tật xấu gì mà chẳng chịu cho ai tới gần, rất giống một con thú hoang bảo vệ thức ăn.

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, chẳng mấy chốc nhóc khốn nạn này đã được sáu tháng tuổi.

Thân thể Cố Phi đã tốt hơn nhiều, có thể gánh vác phần lớn việc nhà.

Cô rất muốn nhận việc chăm sóc trẻ con khố cực này, ấy vậy mà không làm được, mẹ ruột thật sự không hiểu con trai ruột của mình bị gì.

Nhóc khốn nạn này ăn ngon ngủ thơm, có lẽ do giեն tốt nên thân cường thể tráng, ba tháng đã có thể quậy cho gà bay chó sủa, sáu tháng lại càng quá đáng hơn, Cố Phi hoàn toàn không trị được bé, cực kỳ muốn nhét ngược vào bụng để lại!

Thẩm Thanh Huyền dựa vào bói toán tích góp được không ít tiền, thế là muốn nghiên cứu thêm nghề khác.

Bói toán trên mạng nên thu tay lại, vì nếu tiếp tục sẽ dễ bị xem là kẻ lừa đảo, hoặc có thể trở thành đối tượng bị mấy nhà nghiên cứu khoa học truy lùng, tóm lại rất phiền mà chẳng phải nghề nghiệp lâu dài.

Thẩm Thanh Huyền đành xin Cố Phi tư vấn.

Cố Phi sừng sốt: “Bán chữ bán tranh?”

Lúc rồi rảnh Thẩm Thanh Huyền sẽ viết chữ, vẽ vài bức tranh, lúc đó cô kinh động như gặp tiên nhân, trình độ này ... chẳng khác nào Thẩm hoàng hậu tái thế!

Nghe cô khen ngợi, khoe miệng Thẩm Thanh Huyền co giật liên hồi.

Cố Phi tưởng y không thích nghe mình bị so sánh với phụ nữ, đành giải thích: “Tài nghệ của Thẩm hoàng hậu rất cao ...” Cô là sinh viên ưu tú chuyên ngành lịch sử, nói bla bla một hồi, làm Thẩm Thanh Huyền càng nghe càng đau não.

Thẩm hoàng hậu như thế nào, chẳng ai rõ bằng Thẩm Thanh Huyền.

Vì y chính là Thẩm hoàng hậu nguyên bản đây!

Phàm nhân thật là, vì sao lại tạo ra môn lịch sử kia chứ? Lôi chuyện xưa ra nghiên cứu khiến y nghe mà xấu hổ quá chừng.

Cuối cùng, còn chưa kịp nghiên cứu ra gì, bên Thẩm Thanh Huyền đã xảy ra chuyện.

Thực ra Thẩm Thanh Huyền và Cố Phi đều rõ, cũng biết sẽ có một ngày như thế, thậm chí vì ngày này mà Cố Phi không khăng khăng tự tay chăm sóc con.

Khi thực sự xảy đến, Thẩm Thanh Huyền mới sâu sắc cảm nhận được sức mạnh của thể lực này.

Trong màn đêm yên tĩnh, Tiểu Kiến Thâm ngủ say sưa, Thẩm Thanh Huyền lại đột nhiên mở bừng mắt.

Bên ngoài vô cùng yên ắng, bé con trong ngực vẫn đang ôm cánh tay y, ngủ thơm ngon vô cùng.

Thẩm Thanh Huyền biết nguy hiểm đang gần trong gang tấc.

Y cố gắng bình tĩnh, lắng lắng nghe, sau đó cả lòng lạnh lẽo.

Không xong!

Cố Phi gặp nguy hiểm!

Hiển nhiên kẻ tập kích không ngờ đưa bé lại ở chỗ y, cho nên trực tiếp tới chỗ Cổ Phi.

Thẩm Thanh Huyền lấy túi đựng em bé, cột Tiểu Kiến Thâm vào trước ngực, dùng tốc độ nhanh nhất chạy sang phòng bên cạnh.

Tiếc rằng đã muộn ...

Cổ Phi đã bị bắt!

Gã đàn ông da đen xa lạ bịt miệng Cổ Phi, súng lục đặt ngay huyết thái dương cô.

Cổ Phi vừa thấy Thẩm Thanh Huyền liền lạnh lòng, cô không nói nên lời, song trong mắt đầy ý cầu xin ... xin y đi, xin y mang Tiểu Kiến Thâm trốn đi, xin y bảo vệ bé chu toàn.

Con người Thẩm Thanh Huyền co lại, nhanh chóng xoay người, một quyền đánh bay kẻ định bắt y, đồng thời đoạt súng trong tay đối phương.

“Bản lĩnh không tệ,” Một giọng nói già nua chột vang lên ...

Thẩm Thanh Huyền giơ tay, không chút do dự lên đạn.

Trong bóng tối, một lão già chậm rãi đi ra, đôi mắt đen kịt, cảm xúc hoàn toàn giấu trong tối, tầm mắt nhìn Thẩm Thanh Huyền vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng.

Lão nói: “Cậu có thể giết ta, nhưng con đàn bà kia vẫn sẽ chết.”

Cổ Phi phát ra tiếng nước nổ tuyệt vọng, không phải vì mạng mình mà là mong Thẩm Thanh Huyền đừng nghe lời lão.

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt mi tâm, nhìn về lão già kia.

Lão già dời mắt, đứng trước ngực Thẩm Thanh Huyền, con người đen sẫm rất nhanh lóe lên, chậm chậm nói: “Đây là cháu ta, ta sẽ không tổn thương

nó, cho nên có thể trả nó lại cho ta không?”

Đôi mắt Cố Phi mở to, cô nhìn Thẩm Thanh Huyền, trong mắt ngập tràn cầu xin, cầu xin đến từ một người mẹ tuyệt vọng.

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, y lặng lẽ quan sát, nỗ lực tìm cửa đột phá vẹn toàn từ trong thiên la địa võng.

Không thể tổn hại Tiểu Kiến Thâm, cũng không thể để Cố Phi chết!

Tiểu kịch trường:

Lão đầu:Nếu trời cao cho tao thêm cơ hội, tao nhất định sẽ lo làm người, không chui đầu vào hố.

(Hình như thế giới này có xú hắc bang, btw, mai lại phải đi làm QAQ)

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Cừ Tử Nhất Sinh

Nhìn thì tưởng trong phòng chỉ có hai người, nhưng thực chất lại có ba tên ẩn núp nơi nào đó thủ thế chờ đợi.

Bên ngoài lại dàn xếp thêm mười tên, con đường sống sót duy nhất chỉ có biển rộng mênh mông kia.

Thẩm Thanh Huyền có thể lặn xuống biển ngưng thở trốn đi, nhưng Cố Phi và Tiểu Kiến Thâm thì phải làm sao?

Tình huống trước mắt không cho phép y hành động thiếu suy nghĩ, Cố Phi bị khống chế, Cố Kiến Thâm lại quá nhỏ, mặc dù tố chất thân thể y hiện giờ mạnh hơn người bình thường, nhưng không có bản lĩnh chống lại súng thật đạn thật.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía lão già, thấp giọng: “Tôi có thể giao đứa bé cho ông, nhưng ông phải thả chị ấy trước.”

Lão già cười xùy một tiếng: “Cậu có tư cách gì bàn điều kiện với ta?”

Nói xong, tên da đen kia đề súng lục hằn một dấu sâu trên da thịt trắng nõn của Cố Phi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Huyền bỗng chốc lạnh lẽo: “Nếu tôi giết nó?” Dứt lời, ngón tay thon dài của y đặt trên phần cổ mềm mại của Tiểu Kiến Thâm.

Lão già giận tím mặt: “Mày dám!”

Mặt Thẩm Thanh Huyền không đổi sắc: “Ông cảm thấy tôi có tình cảm với đứa bé này?”

Câu nói của y quả nhiên chột trúng tâm sự của lão già.

Lúc nhận được tin Cố Phi rồi nhìn thấy thiếu niên mỹ mạo này, lão lập tức mắng cô vô liêm sỉ không biết bao nhiêu lần!

Con đàn bà dễ thay đổi, không sống nổi khi thiếu đàn ông, ngay cả thiếu niên này mà cũng bị cô mê hoặc cho ngu si!

Thực ra không thể trách lão nghĩ nhiều, quan hệ giữa Thẩm Thanh Huyền và Cố Phi rất dễ khiến người ngoài hiểu lầm.

Nếu Thẩm Thanh Huyền không thích Cố Phi, sao có thể từ bỏ tất cả cùng cô sinh sống tại làng chài nhỏ bé không bóng người chờ sinh? Nếu không thích cô, sao có thể hết lòng chăm sóc cô, còn lo cho con cô lâu đến vậy?

Trong mắt người ngoài, đừng nói là thích Cố Kiến Thâm, chỉ sợ cả ngày lẫn đêm Thẩm Thanh Huyền đều mong bé chết oan chết uổng, thế thì y có thể cùng Cố Phi làm chim liền cánh, cây liền cành.

Hiếu được điều này, cho nên Thẩm Thanh Huyền nhân cơ hội lợi dụng tâm lý bọn họ.

Trong con người lão già rốt cục lộ ra sơ hở, lão trầm giọng quát: “Buông đứa bé ra, bằng không ta giết Cố Phi!”

Ấy vậy mà vào thời điểm này, Thẩm Thanh Huyền lại cười, trên gương mặt diễm lệ của thiếu niên lộ rõ điên cuồng: “Vậy thì cùng chết.”

“Mày!” Lão già giận điên lên, nhưng không thể không tỉnh táo.

Tuổi trẻ ngông cuồng, thiếu niên tuổi ấy chuyện gì mà chẳng dám làm.

Có lẽ đối với người trưởng thành, tử vong là một điều đáng sợ, nhưng đối với người trẻ tuổi hăm sâu vào vào si luyện quên hết tất cả, e rằng lại xem đây là một chuyện lãng mạn.

Đứa bé không thể chết được!

Lão già bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Ta thả Cố Phi, làm sao xác định mày sẽ đưa đứa bé cho ta?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cho tôi một chiếc ca nô, đưa Cố Phi lên đó, tôi sẽ đặt đứa bé trên bờ biển.”

Thẩm Thanh Huyền diễn thật đến mức cả Cố Phi cũng tin, trong mắt cô ngập tràn van xin.

Sắc mặt lão già đổi tới đổi lui, hiển nhiên đang cân nhắc.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Nếu tôi đổi ý, ông vẫn có thể một súng bắn chết chúng tôi.”

Đúng vậy, cô lên được ca nô thì sao? Đợi khi Thẩm Thanh Huyền thả đứa bé, lão sẽ sai người bắn chết y!

Dù sao cục diện hiện giờ kiểu gì cũng là cùng chết, còn không bằng thử xem có thể giữ được đứa bé hay không.

Về phần liệu có làm đứa nhỏ bị thương hay không ... chả sao, chỉ cần còn sống là được!

Lão già nói: “Người trẻ tuổi, đừng lôi mạng mình ra đùa giỡn.”

Như thế nghĩa là đã quyết định, Thẩm Thanh Huyền bỏ súng lục tỏ thành ý, đồng thời khuếch tán cảm giác đến mức lớn nhất, tập trung quan sát.

Cố Phi vẫn còn kháng cự ... Thẩm Thanh Huyền nhìn cô, cô lại hiểu ý một cách thần kỳ.

Y sẽ không vứt bỏ Tiểu Kiến Thâm, y thật lòng yêu Tiểu Kiến Thâm, sao cô có thể hoài nghi tình cảm y dành cho đứa bé?

Nửa năm qua, Mạt Thanh Hiền đã dành cho Tiểu Kiến Thâm sự chăm sóc tỉ mỉ cùng tình yêu sâu sắc.

Y sẽ không hại bé, nhất định sẽ không!

Trực giác của phụ nữ cùng sức mạnh người làm mẹ giúp cô hoàn toàn tỉnh táo.

Cô phải phối hợp với Thâm Thanh Huyền, thế thì họ mới có thể tìm ra lối thoát!

Tên da đen cầm súng ném Cỗ Phi lên ca nô, cô đứng dậy đi tới vị trí lái tàu ...

Lúc này, bầu không khí trên bờ biển vô cùng căng thẳng, tất cả đều ngưng thần đề phòng, thần kinh tập trung cao độ, chờ đợi quyết định sau cùng của Thâm Thanh Huyền.

Thâm Thanh Huyền chậm rãi lui tới bên cạnh ca nô, phụ trách nhận đứa bé là một gã đàn ông da trắng cường tráng, không cần nghĩ cũng biết tên này có bản lĩnh mạnh mẽ cỡ nào.

Lấy thân thể Thâm Thanh Huyền, nếu y làm chuyện mờ ám sẽ dễ dàng bị chế phục ngay.

Cỗ Phi sốt ruột không thôi, cô nắm chặt tay lái, mắt nhìn chăm chăm vào họ ... Bên tai là tiếng sóng biển gào thét, cô không biết chúng muốn cắn nuốt cô hay là cứu rỗi cô.

Trong khoảnh khắc ấy, Thâm Thanh Huyền đột nhiên ra tay, động tác y vừa nhanh vừa mạnh, hầu như không cho người ta thời gian chớp mắt đã lướt qua gã đàn ông da trắng, cùng lúc đoạt lại súng lục phía sau gã!

Gã đàn ông da trắng cũng phản ứng cực nhanh, gã vung tay định khống chế thiếu niên đang vòng ra sau mình, nhưng vừa xoay người thì viên đạn đã

‘đùng’ một tiếng xuyên qua đầu gã, đến chết gã cũng chẳng thể ngờ, thiếu niên gầy yếu đơn bạc ấy lại có thân thủ và phản ứng cỡ đó!

Ngay lúc tay bắn tia còn chưa bắt kịp sự biến tốc ấy, Thẩm Thanh Huyền đã ôm Tiểu Kiến Thâm lên thuyền, y tiếp nhận hệ thống lái, đạp mạnh chân ga cấp tốc xông ra ngoài.

“Bắn! Giết bọn nó cho ta!” Lão già tức giận mở miệng, tiếc rằng đã chậm, viên đạn im hơi lặng tiếng bắn vào biển rộng, hoàn toàn không để lại dấu vết.

Lão già hỗn hển nói: “Đuổi theo, đuổi theo bọn chúng cho ta!”

Tay bắn tia dừng phải hiện tượng kỳ dị, thế mà hắn lại không thể nhắm vào mục tiêu khổng lồ thế kia.

Tuy ca nô di động, nhưng bắn chết hai người trong khoảng cách này là chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng mà ... họ lại làm không được.

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên biết sự tồn tại của họ, y tốn nửa năm tích góp từng tí “linh khí”, lợi dụng chúng quấy nhiễu tầm mắt tay bắn tia mới có thể giữ được tính mạng.

Bằng không, một giây y bước lên ca nô kia sẽ trở thành bia ngắm sống, chỉ có một con đường chết!

Hiện giờ họ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, tiếng động cơ gào thét phía sau, một cuộc truy đuổi diễn ra!

Thẩm Thanh Huyền nói với Cố Phi: “Ngồi vững!”

Dứt lời, y lái ca nô như một viên đạn, dùng tốc độ kinh người lao đi.

Cao thủ theo sau không ít, bọn họ cũng tăng tốc độ truy đuổi, tính năng của ca nô cố định, dù kỹ thuật người lái có cao siêu cỡ nào cũng không thể vượt quá giới hạn.

Thẩm Thanh Huyền không còn linh khí quấy nhiễu, tình huống hiện tại chẳng mấy lạc quan.

Không thể cắt đuôi họ thì chỉ có bị truy đuổi!

Bé mập trong ngực tỉnh, đôi mắt đen láy chớp chớp nhìn y, không khóc cũng không ồn, im lặng nhìn mà thấy thương.

Thực ra Thẩm Thanh Huyền không quan tâm tử vong lắm, Cố Kiến Thâm lại càng không, chỉ là một thể xác, không được thì đổi cái khác.

Nhưng không thể.

Nếu hai người họ chết, Cố Phi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, cô gái ấy không nên chết ở đây!

Thẩm Thanh Huyền hít sâu, nói với Cố Phi: “Nghĩ cách chăm sóc mình cho tốt.”

Cố Phi không biết y muốn làm gì, mở to hai mắt nói: “Em ...”

Cô chỉ nói một chữ, rồi lại bị ca nô đột ngột quay đầu làm cho không nói được gì.

Thẩm Thanh Huyền không trốn.

Nếu trốn không thoát thì giải quyết chúng.

Y quay đầu làm người đuổi theo trở tay không kịp, Thẩm Thanh Huyền giơ tay trái, bóp cò súng, ống giảm thanh xóa sạch âm thanh, khiến tử vong trở nên càng thêm vắng lặng.

Người chết thì ca nô không còn ai khống chế, hai chiếc chạy sát theo y gặp nạn trước, bị rung tới mức chậm nửa nhịp.

Thẩm Thanh Huyền lại bắn thêm mấy phát, chính xác tàn nhẫn, lấy mạng người trong vài giây.

Cố Phi nắm chặt vòng bảo hộ, sắc mặt cô trắng bệch, con người như đã hòa nhập vào biển sâu đen sẫm.

Từ lâu cô đã biết Thẩm Thanh Huyền không đơn giản, biết thiếu niên này không phải người thường, từ lúc y mang cô đến làng chài thì đã nhận ra.

Song cô thật sự không ngờ y lại ... lại ...

Tình cảnh này không phải không thể hình dung, mà là không muốn hình dung.

Cô không muốn thừa nhận thiếu niên dịu dàng chung sống cùng mình bao ngày qua, lại có dáng vẻ lạnh lùng tàn khốc đến nhường ấy.

Đó là kẻ địch, là người muốn mạng họ, cô rất rõ, nhưng lòng thương hại từ bản năng con người vẫn sinh ra.

Nhưng cô lại không cảm nhận được cảm xúc ấy từ Thẩm Thanh Huyền.

Thiếu niên xinh đẹp ấy tựa như một tử thần hiện thế dưới ánh trăng ma mị.

Mỗi lần ngón tay thon dài ấy co lại —— là lại lấy đi một sinh mệnh, hết lần này đến lần khác lộ ra dòng máu nóng bỏng.

Trận chiến rượt đuổi này được kết thúc bằng biển máu đỏ tươi.

Thẩm Thanh Huyền bắn viên đạn cuối cùng, kết thúc thêm một sinh mệnh nữa!

Xong, không phải ... là bắt đầu.

Tội nghiệt nhân sinh chỉ vừa mở màn.

Hai chân Cố Phi ngâm trong nước biển lạnh băng, cảm nhận được cái lạnh toàn tâm.

Sở dĩ số mệnh được gọi là số mệnh, bởi vì chúng ta không thể tránh khỏi.

Thẩm Thanh Huyền vút súng, thấp giọng: “Bám chặt.”

Dứt lời, ca nô lần thứ hai khởi động, dùng tốc độ cực nhanh rời xa biển máu này.

Nguy hiểm thường xảy ra lúc con người ít cảnh giác nhất.

Đêm nay Thẩm Thanh Huyền đã mệt lắm rồi, thể xác y có cường hóa thể nào cũng có vài giới hạn không thể chọc thủng, cho nên y vẫn là một người phàm.

Con người biết mệt mỏi, thân mệt, tinh thần cũng mệt, nhất là vừa qua thời khắc nguy hiểm nhất thì lại càng thả lỏng.

Mà ngay khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông ấy, tên da đen đã chìm vào trong biển lại đột nhiên run rẩy giơ tay, bắn một phát!

Dù cảm nhận được nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn không thể khống chế phản ứng cơ thể.

Vẫn không được sao ... lần này quả nhiên ...

Một thân ảnh thon gầy lao tới, dùng sức ôm y vào ngực như trẻ sơ sinh.

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt, ngửi được mùi máu tươi gay mũi.

Cố Phi ...

Thẩm Thanh Huyền đạp mạnh chân ga, rất nhanh rời khỏi khu vực này.

Toàn bộ hành trình, y mở rộng cảm giác đến mức lớn nhất, dùng lộ trình an toàn nhất, nhanh nhất đổ ca nô tại một đảo nhỏ.

Trong đêm đen gió lạnh đìu hiu, hương vị biển cả không che giấu được mùi huyết tinh nồng nặc.

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận đặt Cổ Phi nằm ngang.

Trên tay Cổ Phi đầy máu, đau đến cùng cực nhưng mặt mày vẫn tỏ ra thoải mái.

Cô bảo: “Chăm ... chăm sóc cho Tiểu Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt mày: “Đừng nói chuyện.”

Cổ Phi nói: “Giao bé cho em, chị rất yên tâm.”

Thẩm Thanh Huyền móc ngón châm từ trong ngực, phong bế huyết vị ngay bụng cô.

Cổ Phi vẫn gắng nói: “Đừng ngắt lời chị, chị ... chị còn điều muốn nói với em ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Em biết thân thế Cổ Kiến Thâm, chị không cần nhắc.”

“Không ...” Cổ Phi lắc đầu, cố sức nói, “Tiểu Thâm nó ...”

Thẩm Thanh Huyền nhận lúc cô thất thần lấy viên đạn ra.

Vì lần này quá đau, sắc mặt Cổ Phi trắng bệch, đau đớn khiến cô trực tiếp bất tỉnh.

Thẩm Thanh Huyền không dám xả hơi, đây là thời điểm mấu chốt, chỉ cần hơi vô ý thì cô sẽ chết.

Điều kiện trước mắt rất gay go, thể lực lẫn linh khí y đều sắp chạm đáy, chỉ có thể liều mạng giữ lại cho cô một hơi.

Trước hết phải sống, bằng mọi cách cũng không thể để cô chết. Chỉ cần còn sống thì tất cả đều dễ nói!

May mà có Thẩm Thanh Huyền, nếu đổi thành một người khác, dù có là Cố Kiến Tâm trưởng thành cũng khó thể bảo vệ tính mạng Cố Phi.

Song trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, dù là Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ làm được có bấy nhiêu.

Cố Phi sống, nhưng hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mặt trời vừa ló dạng, lại nhìn đứa bé non nớt trong ngực mình, màu mắt chìm xuống như biển sâu.

Tạ gia.

Y sẽ nhớ cỏ tận gốc!

Chu đại thiếu Chu gia — bạn học Chu Trì oai phong nửa Hoa quốc vạn vạn không ngờ — mình làm mưa làm gió hơn mười năm chẳng sao, vậy mà mới “hoàn lương” một năm đã bị người ta bắt cóc!

Từ lần gặp Mạt Thanh Hiền ở Win thì gã đã rơi sâu vào lưới tình, không thể kìm nén, yên chi thủy phần bình thường khó lọt vào mắt, gã mong nhớ ngày đêm, thờ dài thờ ngắn, hết một tên bệnh thần kinh viết kếp.

Trái tim gã đã cuồng dại đến thế, vậy mà tiểu yêu tinh kia lại chạy!

Để lại số điện thoại của y, cầm hai vạn đồng của gã, bỏ của chạy lấy người!

Chu đại thiếu phần nộ, huy động thể lực điên cuồng tìm y —— chỉ tiếc thể lực gã quá yếu, Chu lão sao có thể để cho anh em cùng mình vào sinh ra tử tìm tiểu kỹ nữ giúp gã.

Cho nên sau cùng không tìm được người, Chu đại thiếu đau lòng gần chết, cả ngày không ăn cơm.

Sáng hôm sau, quản gia nói với gã: “Người là sắt cơm là thép, ăn no mới có sức tìm người.”

Thế là Chu đại thiếu đói bụng váng đầu hoa mắt ‘cố sức’ ăn một bữa.

Chỉ tiếc tìm suốt một năm rưỡi, Chu đại thiếu không tìm được người, kết quả còn rơi vào bẫy, bị trói.

Càng nguy hiểm hơn là kẻ bắt cóc không cần tiền, chỉ muốn mạng nhỏ của gã.

Chu đại thiếu khóc đỏ cả mắt!!!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Việc cấp bách hiện giờ chính là tìm nơi ẩn náu.

Y ở cùng Cố Phi đã lâu, đương nhiên đã lên tra xét chuyện của cô.

Phòng ngừa chu đáo mới có thể lo trước khỏi họa, Thẩm Thanh Huyền sẽ không lấy an nguy người nhà ra mạo hiểm.

Vận mệnh Cố Phi này khá lận đận, nếu xét kĩ thì có thể mang đi viết thoại bản, à ... hiện giờ mọi người gọi nó là tiểu thuyết.

Cố Phi là cô nhi, nhưng vận may rất tốt, được tập đoàn Tà thị giúp đỡ từ khi còn bé. Bên ngoài Tà thị này là một tập đoàn, nhưng thực chất là đen tấy trắng, lại còn tấy không sạch.

Gọi cho văn vẻ là giúp đỡ cô nhi viện, song mục đích là để rửa tiền.

Mặc kệ nguyên do ra sao, tóm lại Cố Phi được lợi, có điều kiện học tập, thậm chí thi đậu vào một ngôi trường danh tiếng, học chuyên ngành mình thích.

Tà thị không trông cậy cô báo đáp, thấy cô có tiền đồ thì tiếp tục tạo điều kiện cho cô học tập.

Khi Cố Phi học nghiên cứu sinh có viết mấy bài luận tiêu chuẩn, rất có thiên phú trên lịch sử học.

Nếu cứ thế mà tiếp tục, thì chẳng có thoại bản gì để nói.

Cô cảm kích Tạ thị, ngưỡng mộ Tạ thị, số mệnh an bài, cô gặp gỡ người thừa kế trẻ tuổi của Tạ thị — Tạ Uẩn.

Tạ Uẩn là một dòng nước trong trong thế giới hắc đạo, rõ ràng là người kế thừa hắc đạo tương lai, vậy mà hắn không thích đánh giết, lại còn yêu văn học nghệ thuật.

Hắn và Cố Phi gặp nhau có thể nói là số mệnh an bài.

Hai người trẻ tuổi hấp dẫn nhau tất nhiên rất nhanh rơi vào bể tình.

Tạ Uẩn vốn ghét nghề trong nhà, không muốn thừa kế, nhưng di chúc cụ nhà đã lập, hắn chỉ có thể tuân theo.

Trước kia không có động lực phản kháng, hiện giờ có người yêu, tất nhiên hắn không chấp nhận bị sắp đặt như thế.

Nội bộ Tạ thị cũng loạn, đại tộc kéo dài trăm năm — cây lớn rễ sâu, ai cũng có suy nghĩ riêng, sao có thể dễ dàng tin phục một người còn trẻ.

Hơn nữa Tạ Uẩn còn không bằng lòng kế thừa.

Trớ trêu Tạ Uẩn không có dã tâm, nhưng bố hắn lại có.

Nhắc tới cũng buồn cười, Tạ lão gia tử không chịu giao Tạ thị cho con trai ruột, trái lại đưa cho đời cháu — Tạ Uẩn, trong đó rốt cục có nguyên nhân gì, người ngoài nhất thời không thể hiểu rõ.

Tạ Uẩn vì phụ nữ mà từ bỏ mọi thứ, sao bố hắn — Tạ Hồng Nghĩa nhận được?

Tất nhiên lão dùng gậy đánh uyên ương, Tạ Uẩn liều chết không theo, cuối cùng thoát khỏi Tạ gia bỏ trốn cùng Cố Phi.

Tiếp theo là quãng thời gian vô cùng khó khăn, cụ thể xảy ra chuyện gì Thẩm Thanh Huyền không biết, chỉ biết sau đó Tạ Uẩn chết, Cố Phi mang theo

cốt nhục của họ tiếp tục tránh né Tạ Hồng Nghĩa đuổi giết.

Tạ Uẩn chết, theo lý thì người thừa kế không còn, Tạ Hồng Nghĩa hoàn toàn có thể buông tha hai mẹ con họ.

Nhưng lão lại nhìn chòng chọc đứa bé trong bụng Cố Phi, nói sao cũng quyết bắt Cố Kiến Thâm về.

Nguyên nhân do đâu?

Chỉ có giải quyết đám rác rưởi này mới có thể cạy miệng bọn chúng.

Nếu đã biết, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên có chuẩn bị, y cần một nơi ẩn náu, vậy nên Chu gia không đợi trời chung với Tạ gia là lựa chọn tốt nhất.

Mà danh trạng đầu tiên để y tiến vào Chu gia chính là cứu con trai độc nhất của Chu lão —— Chu Trì.

Chu Trì rất tuyệt vọng, vô cùng tuyệt vọng!

Từ nhỏ đến lớn gã bị bắt cóc không biết bao nhiêu lần, đòi tiền muốn danh lợi thì dễ nói, đằng này không cần gì chỉ muốn mạng gã!

Gã đắc tội họ ư? Không, làm gì có! Tám chín phần mười là họa từ ông già nhà gã, kết quả người ta không xử ông mà xử gã!

Chu Trì không có chỗ để khóc, chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian, hy vọng ông già có thể nhanh phái người tới cứu gã.

Tuy cảm thấy hy vọng xa vời ... nhưng người mà, ai lại chẳng muốn sống.

Trong lúc gã suy nghĩ miên man thì bọn cướp đến.

Chu Trì vừa nhìn, lập tức trợn to mắt: “Chú Tường?”

Người đàn ông trung niên được bốn, năm đại hán vây quanh —— gã biết, chính là anh em theo bố gã vào sinh ra tử từ thời còn trẻ.

Thiện Tường tát một phát vô mặt gã: “Phế vật!”

Một tát này khiến mắt Chu Trì nổi đầy sao, đồng thời cũng hiểu: Chẳng trách không cần tiền không cần quyền, chỉ muốn mạng gã!

Lại nghe Thiện Tường trước giờ trung hậu thành thật nói: “Ông đây hầu hạ bố mày mười mấy năm, không lẽ sau này còn phải hầu hạ thêm phế vật như mày? Nghĩ đẹp lắm!”

Dứt lời lại giáng thêm tát nữa!

Chu đại thiếu lạnh lòng ... Bố gã tuyệt đối sẽ không hoài nghi Thiện Tường giết gã, phỏng chừng muốn phái người cứu gã cũng không tìm thấy manh mối!

Tại sao Thiện Tường muốn gã chết? Rất đơn giản, Chu Hạ chỉ có mỗi đứa con Chu Trì này, những năm gần đây sức khỏe Chu Hạ ngày càng kém, đợi ông nhắm mắt thì tất cả gia nghiệp đều thuộc về Chu Trì.

Thiện Tường càng nghĩ càng không cam lòng, thấy một năm rưỡi qua Chu Trì không còn chơi bời, ngày càng học tập ra trò, hăn liền uỳnh lên!

Đợi tiểu tử này lung lạc lòng người, chân chính tiếp quản Hạ Hưng, hăn làm gì còn tương lai nữa!

Đúng lúc hăn biết Chu Trì đang tìm một người, thế là nhử mồi, dẫn tiểu tử này đến đây, một là không làm, hễ làm thì phải làm đến cùng, trực tiếp giải quyết!

Chu Hạ không có khả năng tìm thêm người thừa kế, về sau cả Hạ Hưng đều sẽ là của hăn!

Thiện Tường đánh bàn tính cho vang, đích xác rất thuận lợi, đáng tiếc bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ ở phía sau.

Ầm một tiếng ... tiếng vật nặng rơi xuống đất trong nhà xưởng cũ trống trải nghe vô cùng chói tai.

Thiện Tường phản ứng rất nhanh, hấn xoay người, đập vào mắt là thi thể của người bên mình ...

“Kẻ nào!” Hấn khẽ quát, ngay lập tức tiếng xé gió quạt vào mặt, Thiện Tường tàn nhẫn, kéo thuộc hạ bên cạnh mình đỡ đạn.

Viên đạn xuyên vào huyết nhục, phụt một tiếng, máu tươi thấm ướt tây trang sẫm màu.

Thiện Tường không hổ là người bò lên từ cái chết của vô số người, mắt hấn đảo qua, tập trung lên phía trên: “Nó ở cửa thông gió, giết nó! Không cho phép sống!”

Chớp mắt, những tên áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh bắt đầu hành động.

Thiện Tường còn ác hơn, hấn quay đầu về phía Chu Trì, móc súng ra muốn giết gã trước.

Giữa lúc giằng co, một thanh phi đao được phóng từ trong tối, lập tức đâm thủng cổ tay Thiện Tường, Thiện Tường ăn đau nhưng nhất quyết không dừng, hấn phải giết Chu Trì, Chu Trì mà sống thì mọi chuyện sẽ xong, hấn hét lớn: “Chúng mày đang ăn cốt hủ? Giết nó cho tao!”

Dứt lời, hấn dùng tay còn lại lấy súng ...

Chu Trì tuy ham chơi nhưng không ngốc, đã đến hoàn cảnh này sao gã có thể ngồi chờ chết?

Gã rống giọng la lớn: “Cứu tôi cứu tôi! Cứu tôi với! Hắn lại lấy súng, hắn muốn giết ...”

Gã còn chưa dứt lời, một bóng đen đổ từ trên trời xuống, sau đó chân dài quét ngang, một cước đạp bay Thiện Tường.

Chu Trì nhìn ngẩn người ...

Từng màn nổi tiếp sau đó khiến gã cả đời khó quên.

Người gã mong nhớ đêm ngày, người gã nghĩ đến gan phổi hỗn loạn, giờ phút này giáng từ trên trời xuống, tay giơ súng, bắn đùng đùng đùng hơn mười phát, cả nhà xưởng cũ kỹ lập tức vắng lặng.

Thẩm Thanh Huyền xoay người, ngũ quan xinh đẹp, da thịt trắng nõn, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hoàn toàn câu mất tâm hồn Chu Trì.

“Đã lâu không gặp, Chu đại thiếu.” Y mở miệng, giọng nói thanh lãnh mang theo trêu tức.

Chu Trì cảm thấy xương cốt tê rần.

“Mặt ... Mặt ...”

Thẩm Thanh Huyền nâng tay, hòng súng đen nhánh đặt trên trán gã: “Thẩm Thanh Huyền.”

Chu Trì không dám làm một cử động nhỏ, chỉ biết dờ mặt ra nhìn y.

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch, nói với hắn: “Tôi tên là Thẩm Thanh Huyền.”

Chu Trì như được nghe tiếng gọi của thiên nhiên, khiến cho lòng say thần mê.

Thẩm Thanh Huyền cất súng, cười trối cho gã: “Sau này xin hãy quan tâm nhiều hơn.”

Chu Trì lại tiếp tục ngu ngơ gật đầu.

Cứu Chu Trì bắt sống Thiện Tường, Thẩm Thanh Huyền lập tức nổi danh, Chu lão kính y là thượng khách.

Nội bộ Hạ Hưng còn loạn hơn cả Tạ thị, Chu lão làm giàu trong thời loạn, năm mươi tuổi mới yên ổn cưới vợ sinh con.

Có một thằng con trai vào độ tuổi này, phải nói Chu lão vui biết chừng nào.

Hậu quả là cưng chiều Chu Trì thành Chu đại thiếu, cả ngày chỉ biết tán phét, chẳng ra làm sao.

Chưa kể mẹ đẻ Chu Trì bị người ám hại, Chu lão bận tối mắt, thằng con không ai trông nom nên càng coi trời bằng vung.

Sống tới tận giờ mạng sống Chu Trì mới thực sự bị đe dọa, không thể không khen cho câu ngu si hưởng thái bình.

Mà lần này gã không chết, còn được Thẩm Thanh Huyền cứu!

Cứ thế, Thẩm Thanh Huyền thuận lợi gia nhập Hạ Hưng, có thằng nhóc Chu Trì ở đây, y phát triển còn suôn sẻ hơn tưởng tượng.

Vì có ân cứu mạng, nên y thoải mái từ chối Chu Trì tỏ tình.

Thành thử Chu Trì suy sụp suốt mấy ngày.

Gã vất vả tìm được “người trong lòng”, còn trình diễn màn mỹ nhân cứu anh hùng lãng mạn như thế, cứ tưởng sau khi về sẽ như vậy rồi như vậy, ai mà ngờ mỹ nhân lại bế thằng nhóc thối ở đâu ra đấy.

Mặt Chu Trì suýt nứt ra: “Đây ... đây ...”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Con tôi.”

Chu Trì: “!!!”

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài: “Mẹ nó bị bệnh, sau này mong thiếu gia giúp đỡ.”

Chu Trì như bị sét đánh: “Mới có một năm rưỡi mà cậu đã kết hôn sinh con?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu.

Chu Trì oa một tiếng khóc thành một dòng sông.

Hai tháng sau, Chu Trì lại chạy tới tìm Thẩm Thanh Huyền: “Mới mười bảy tuổi mà cậu đã làm cha?”

Thẩm Thanh Huyền nhướn mày nhìn gã: “Không được à?”

Chu Trì: “...” lại oa một tiếng, quay về khóc tiếp.

Tuy bệnh tình Cố Phi đã được khống chế, nhưng vì mất máu quá nhiều, thời gian dài máu không cung cấp đủ lên não, cho nên hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ cũng không thể xác nhận khi nào cô mới tỉnh ... Nói thật, bị thương nặng như thế, sống được đã là kỳ tích rồi.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền sẽ không từ bỏ, y học hiện đại không trị được, y có thể trị, chỉ cần có thời gian, y nhất định sẽ giúp cô tỉnh lại, sau này cũng không để mẹ con họ gặp nguy hiểm nữa.

Ba năm đầu ở Hạ Hưng, Thẩm Thanh Huyền bận bịu nhiều việc, y giúp Chu lão củng cố quyền lợi, đẩy mạnh thế lực, đồng thời rửa sạch thân tín, không chỉ dư đảng của Thiện Tường mà còn những kẻ có ý đồ lệch lạc, lần lượt đều chèn ép hết.

Vì bận rộn nên Thẩm Thanh Huyền không thể chăm nom Cố Kiến Thâm như trước, nhưng y vẫn dành nhiều thời gian có thể để chơi với bé, mỗi ngày

đều về nhà.

Bé con nay đã được ba tuổi, đáng yêu hơn trước kia rất nhiều, sau khi linh hồn dung hợp, dung mạo ngày càng tinh xảo, loáng thoáng có đường nét của Đế tôn Tâm Vực.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ, nếu Cố Kiến Thâm có con riêng, có lẽ sẽ trông giống thế này.

Tiểu kịch trường:

Cố Kiến Thâm: Con riêng? Không có khả năng! (cấp tốc biểu đạt lòng trung thành)

Thẩm Thanh Huyền:...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Muốn Hôn Bố ~

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền ở nhà cũ Chu gia, đó cũng là lựa chọn sau khi đã cân nhắc mọi phương diện.

Động thái này của Chu lão cho thấy sự bảo vệ cùng coi trọng dành cho y, đồng thời cũng là một loại khống chế.

Thẩm Thanh Huyền lại vui mừng ở nhà cũ được canh phòng nghiêm ngặt này, chỉ có ở đây y mới có thể yên tâm rời khỏi Cố Kiến Thâm và Cố Phi, nếu không y phải ôm tiểu bảo bảo đi chấp hành nhiệm vụ rồi.

Nếu làm vậy thật, e rằng đối thủ của y sẽ có bóng ma tâm lý ...

Bại dưới tay một cao thủ coi như chết cũng xứng đáng, nhưng bại bởi một ông bố bím sữa ôm con nít ... đừng có xem thường người ta vậy chứ! Bọn tôi không muốn khóc đâu!

Nhà cũ thuộc kiểu trang viên, chiếm diện tích rất lớn, Thẩm Thanh Huyền ở đây nhưng không được xung đột với nhà chính, ai nấy đều có nhà, đủ để họ sử dụng.

Thẩm Thanh Huyền vừa vào nhà đã nghe tiếng bước chân lạch bạch liên tiếp, môi mông y cong lên, ánh mắt lộ nét dịu dàng ...

Ngay sau đó, bé chân ngắn ôm chân y, mềm mại gọi: “Bố ơi!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức cười tít mắt, khom người ôm nhóc lên, khỏi nói tâm trạng tốt cỡ nào.

Gì mà Liên Hoa sư thúc, Liên Hoa ca ca, sao mà bằng một tiếng bố ơ của Tiểu Kiến Thâm chứ.

Thế nào là lịch sử đen tối? Dùng camera ghi lại mới thật sự là đen này!

Đợi khi về nhất định y phải cùng Cố Đại Thâm coi hết mấy chục năm.

Y suy nghĩ xuất thần, nhóc con trong ngực không vui, bèn hôn bẹp một cái lên mặt Thấm Thanh Huyền.

Thấm Thanh Huyền quay đầu nhìn bé, tiểu tử kia lập tức kè khuôn mặt non nớt của mình lại gần.

Thế là Thấm Thanh Huyền hôn bé ... bé lập tức xoay mặt, kè bên má còn lại, Thấm Thanh Huyền lại hôn thêm cái nữa; bé con lại cúi đầu, chìa cái trán trắng nõn ra, Thấm Thanh Huyền lại mỉm cười hôn bé; bé tiếp tục ngẩng đầu, đưa cằm ra, Thấm Thanh Huyền dờ khóc dờ cười.

Y không nhúc nhích, Tiểu Kiến Thâm không vui, ngửa đầu nói: “Hôn con.”

Thấm Thanh Huyền đành bẹp thêm cái nữa.

Xong chưa? Chưa, bé hõn đản lại chỉ chóp mũi mình: “Còn nữa.”

Thấm Thanh Huyền bèn chọt mũi bé: “Nghịch ngợm.”

Tiểu Kiến Thâm xụ mặt, trong đôi mắt to tròn lập tức ngập hơi nước.

Thấm Thanh Huyền sao mà chống đỡ nổi, vội vàng rướn tới hôn, nhóc hõn đản lập tức mặt mày hớn hở, nào còn nước mắt nữa? Hoàn toàn là chú mèo con trộm được thịt.

Mới ba tuổi đã biết diễn, đúng là Đế tôn đại nhân chính chủ!

Thấm Thanh Huyền hỏi bé: “Ở nhà có ngoan không?”

Tiểu Kiến Thâm bèn gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Đã chơi những gì?”

Tiểu Kiến Thâm nhìn y, nói: “Nhớ bố.”

Thẩm Thanh Huyền nựng hai má bé: “Việc khác thì sao?”

Tiểu Kiến Thâm dùng cánh tay ngăn ngực ôm cổ y: “Chỉ nhớ bố thôi.”

Bên chỗ Thẩm Thanh Huyền có máy giám sát, có thể quan sát nhóc con xấu xa này ba trăm sáu mươi độ trên mọi phương diện.

Miệng nó bảo nhớ bố ... nhưng thực tế thì sao? Xem TV, chơi game, dắt chó đi dạo lại còn tè dầm, sau đó còn vô tội bảo với dì bảo mẫu là Đại Hắc làm.

Đại Hắc là chú chó Cane Corso Thẩm Thanh Huyền nuôi, ngoại hình hung hãn uy mãnh, hết như một con báo đen.

Thẩm Thanh Huyền thuần dưỡng nó vô cùng tốt, ý định ban đầu là muốn nó làm bạn với Cố Tiểu Thâm, cũng có thể bảo vệ bé, kết quả nhiệm vụ hằng ngày của con chó nổi tiếng dữ dằn này chính là bị Cố Tiểu Thâm đồ vò.

Nói thật, cái chuyện tè bậy này chỉ có mấy con ngáo mới thích làm! Đừng vấy bẩn Đại Hắc!

(Chắc ai cũng biết ngáo là chỉ bọn Husky rồi ha:v)

Thẩm Thanh Huyền lập tức vỗ mông tiểu hỗn đản: “Nhớ bố làm gì?”

Ảnh đế ba tuổi bắt đầu diễn: “Muốn bố dạy con viết chữ, muốn bố chỉ xếp trúc, muốn nói chuyện với bố, muốn ăn cơm với bố, muốn ôm bố hôn hôn ...”

Nói nghe ngoan thế ... Thẩm Thanh Huyền liếc xéo bé: “Vậy bố con mình đi viết chữ?”

Tiểu bảo bảo ba tuổi vẫn không biết cách che giấu cảm xúc, nhất thời ừ rử.

Thẩm Thanh Huyền thầm buồn cười, ngoài mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc: “Viết không tốt thì mai bố không về.”

Một câu bông đùa của y lại khiến bé con trong ngực tái mặt, vòng tay đang buông hờ bỗng dừng dùng sức, ôm thật chặt.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người, vội nói: “Bố nói đùa thôi, ngày nào bố cũng về mà.”

Bé con chẳng ừ hử gì, vẫn cứ dùng sức ôm y, nói sao cũng không chịu buông tay.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền nhũn thành nước, khẽ vỗ lưng bé: “Thâm Thâm ngoan, là bố không đúng, sau này bố sẽ không nói vậy nữa.”

Mất một lúc lâu, Cố Tiểu Thâm mới ấp úng nói: “Con muốn hôn.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt.

Cố Tiểu Thâm nói: “Bố sai rồi, bố hôn con đi.”

Lòng Thẩm Thanh Huyền mềm thành một nồi cháo, ôm đôi gò má mềm mại thỏa mãn yêu cầu của bé.

Lúc này mặt bé mới thoáng giãn ra, nhưng suốt đêm chưa từng thôi nắm tay Thẩm Thanh Huyền.

Bàn tay nho nhỏ nắm ngón út của Thẩm Thanh Huyền, có đỡ thế nào cũng không chịu buông.

Thẩm Thanh Huyền đành mặc cho bé nắm.

Hai người ăn cơm xong, Thẩm Thanh Huyền không nhắc lại chuyện viết chữ, dỗ bé: “Bố cùng xem TV với con nhé?”

Cố Tiểu Thâm cười cong mắt: “Dạ!”

Thẩm Thanh Huyền nhờ người cắt hoa quả đưa tới, nhắc đến bản lĩnh của Cố Tiểu Thâm, chiếm tiện nghi luôn là mười điểm, TV vừa mở, bé đã ngồi vào lòng Thẩm Thanh Huyền, tìm vị trí thoải mái nhất.

Thẩm Thanh Huyền tùy ý bé, mặc bé cọ tới cọ lui trên người y.

Bé gần gũi y, muốn dán vào y, y có thể cảm nhận được, cũng bằng lòng dung túng bé.

Ai cũng bảo đừng để con nít xem TV nhiều, nhưng Cố Tiểu Thâm không tồn tại vấn đề này, đầu tiên tố chất thân thể bé mạnh, chuyện xem TV hại mắt không cần lo.

Đương nhiên, người làm cha như Thẩm Thanh Huyền cũng rất thích xem TV.

Phim truyền hình hay điện ảnh đều rất thú vị.

Có thể người hiện thế chỉ xem để tiêu khiển, Thẩm Thanh Huyền lại xem nó như một đoạn nhân sinh.

Diễn viên hòa nhập vào từng kịch bản, sắm những vai khác biệt, trải qua đủ loại cuộc đời ... Có gì khác so với những lần y cùng Cố Kiến Thâm nhập thế đâu?

Có lẽ ở thế giới cao hơn, có người cũng nhìn y và Cố Kiến Thâm như thế.

Trên trời còn có trời, trên người còn có người, hành trình hiện thế lần này giúp y sâu sắc cảm nhận được hàm nghĩa của những lời này.

Bất luận thế giới mình sống lớn mạnh cỡ nào, vượt qua biết bao đỉnh cao, thì ở một mảnh trời khác vẫn bé nhỏ như thế.

Sức mạnh không biết vĩnh viễn không thể đo lường, bởi vì không ai xác định được nó.

Thế nhưng sinh mệnh của một cá thể vẫn rất mạnh mẽ.

Rất nhiều người ở hiện thế có cơ duyên “trời trên trời”, họ chính là long phượng trong loài người.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ xuất thần, đến khi nghe được tiếng hít thở đều đều trong ngực, y cúi đầu nhìn ... nhóc con kia ngủ rồi.

Rúc mình trong ngực y, dựa vào cánh tay y ngủ như một thiên sứ nhỏ.

Khóe môi Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch, đặt một nụ hôn dịu dàng lên gương mặt trắng nõn của bé.

Bé con đáng yêu, bé con khiến người thương.

Thẩm Thanh Huyền bế bé lên, mãi khi đặt trên giường mới phát hiện tay mình vẫn còn bị bé nắm chặt.

Tay nhóc mập nắm chặt thành quyền, hệt như bản năng của những đứa trẻ mới sinh ra.

Thẩm Thanh Huyền cử động, Cổ Tiểu Thâm lập tức mở mắt, mơ màng khẽ hỏi: “Trời sáng rồi ạ?”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cổ Tiểu Thâm lại hỏi y: “Bố phải đi rồi sao?”

Thẩm Thanh Huyền dùng một tay kéo bé vào lòng, dịu giọng: “Không đi, trời chưa sáng, con mau ngủ đi.”

Bé con vẫn không yên tâm, lại ngồi dậy ngó nghiêng, thấy bên ngoài tối đen như mực mới an tâm ngủ tiếp.

Bé nói: “Thích nhất trời tối.”

Thăm Thanh Huyền không hỏi cũng biết vì sao, song y vẫn nhin không được: “Tại sao?”

Bé con trong ngực y bảo: “Vì trời tối bố sẽ về.”

Con người đều sợ tối theo bản năng, nhất là trẻ con, có mấy ai không sợ tối?

Nhưng Cố Kiến Thâm thực lòng thích khoảnh khắc màn đêm buông xuống, tà dương chói lọi mới là triều dương ló dạng đối với bé.

Vì vào lúc đó, bé sẽ đợi được người mà mình nhớ nhung, được ở cạnh người bé yêu nhất.

Thăm Thanh Huyền cong môi, vỗ lưng bé: “Ngủ đi, bố vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh con.”

Nếu có vĩnh viễn, thì nhất định là vĩnh viễn.

Bọn họ không có chuyển thế luân hồi, vậy dùng sinh mệnh bất diệt để chứng minh sẽ cùng nhau đến thiên trường địa cửu.

Bấy giờ Tiểu Kiến Thâm vẫn chưa hiểu thế nào là vĩnh viễn, nhưng có vẻ linh hồn bé rất thích nghe lời này, khóe miệng tràn ra nụ cười đáng yêu, chẳng mấy chốc đã ngủ tiếp.

Thăm Thanh Huyền không ngủ, thân thể hiện giờ đã không còn nhu cầu giấc ngủ nữa.

Y rũ mắt nhìn bé con nhỏ xíu trong ngực, suy nghĩ cuồn cuộn như thủy triều.

Từng có kinh nghiệm từ tiểu hoàng đế, lần này y sẽ chăm sóc Cố Tiểu Thâm toàn vẹn hơn.

Loại bỏ hết mọi hoàn cảnh không lành mạnh, bài trừ tất cả nhân tố có khả năng quấy nhiễu tâm linh trưởng thành của Cố Tiểu Thâm, cố gắng bầu bạn với bé, cho bé thời thơ ấu tốt đẹp nhất, càng hy vọng có thể cho bé cả đời bình an.

Không biết có phải ảo giác hay không, y cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Y cho bé tình yêu và tình bạn thuần túy, giúp bé tích cực hướng về cuộc sống phía trước, cũng cam đoan không để bất luận kẻ nào bắt nạt bé.

Nhưng Cố Kiến Thâm vẫn bất an không cách nào nguôi ngoai.

Để tôn Tâm Vực vạn vạn năm cực giới nguy trang bản thân, đó là một loại gần như là nguy trang bản ngã, vì ngay cả mình cũng gạt, thì nói chi đến người khác.

Một khi phong bế ký ức, bày ra chính là linh hồn chân thật nhất, mà cất giấu sâu trong linh hồn này ... đều là những cảm xúc tiêu cực âm u.

Thẩm Thanh Huyền lơ mơ có một suy nghĩ, nhưng chưa quyết có nên làm như vậy hay không.

Một đêm mộng đẹp, Thẩm Thanh Huyền dậy khi Cố Tiểu Thâm còn đang ngủ.

Thẩm Thanh Huyền không muốn đánh thức bé, y rón rén rón rén đứng dậy, khi chân vừa chạm đất thì nhóc con vốn đang ngủ kia bỗng mở mắt.

“Bố ơ?” Bé gọi y.

Thẩm Thanh Huyền dỗ bé: “Con ngủ thêm chút nữa đi.”

Nghe giọng y, Cố Tiểu Thâm lập tức ngồi dậy, quay đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền không sao dịch chân nổi.

Trong ánh nhìn của Cố Tiểu Thâm đều là không nữ, nhưng giọng nói vẫn tỏ ra trấn định: “Trời sáng rồi phải không ạ?”

Thẩm Thanh Huyền đành phải đáp: “Ừ.”

Cố Tiểu Thâm lại hỏi y: “Bố phải đi làm sao?”

Thẩm Thanh Huyền dịu dàng nói: “Tối về bố mang đồ chơi cho con.”

Cố Tiểu Thâm ngập ngừng, mở miệng: “Con không muốn đồ chơi, bố có thể ...” Bé nói tới đây thì ngừng lại, sau đó mặt giãn ra cười nói, “Tối gặp ạ.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền thắt lại: “Tối gặp.”

Cố Tiểu Thâm lại nói: “Con sẽ nhớ bố lắm.”

Thẩm Thanh Huyền thật sự không muốn ra khỏi cửa, làm nũng thế kia ai mà chống đỡ được!

Thấy Thẩm Thanh Huyền không đáp lại, Cố Tiểu Thâm lặp lại một lần: “Con sẽ nhớ bố.”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục hoàn hồn, đáp: “Bố cũng sẽ nhớ con.”

Lúc này bé con mới hài lòng, vẫy tay nhỏ, cho bố đi đó.

Cuối cùng Thẩm Thanh Huyền vẫn ra cửa!

Lần này y bận bịu nhiều việc, Cố Kiến Thâm đã ba tuổi, qua mấy năm nữa phải đi học, giáo dục mầm non có thể tìm người phụ đạo, nhưng tiểu học thì y vẫn hy vọng bé đến trường thể nghiệm, như thế mới không khác người.

Y hy vọng bé có một thời thơ ấu đại chúng tốt đẹp không có gì bất trắc.

Đáng tiếc đây không phải việc dễ dàng, đầu tiên phải đảm bảo an toàn cho bé.

Cho nên y phải giày vò Tạ Hồng Nghĩa, khiến lão không còn sức nhớ tới Cổ Kiến Thâm.

Bận tới trưa, Thẩm Thanh Huyền uống một ly trà thư giãn.

Y mở màn hình, hệ thống giám sát ở nhà cũ vẫn hoạt động rất tốt.

Mỗi khi có thời gian y sẽ quan sát Cổ Kiến Thâm, xem bé đang làm gì.

Dựa theo mọi ngày, lúc này có lẽ bé đang chơi cùng Đại Hắc trong vườn hoa.

Tiểu Kiến Thâm rất thích Đại Hắc, thằng nhóc nhà y người thì bé nhưng nghịch ngợm là số một, thường xuyên hành cho con Cane Corso như báo đen ấy xoay vòng vòng, hình ảnh này rất thú vị, Thẩm Thanh Huyền thích.

Cứ tưởng sẽ thấy một người một chó chơi đùa, kết quả trong vườn hoa chỉ có mình Đại Hắc hùng dũng khí phách hiên ngang phơi nắng.

Cổ Tiểu Thâm đâu?

Thẩm Thanh Huyền nhìn khắp camera, tìm được bé trong thư phòng.

Bé con nho nhỏ ngồi vào bàn, bàn tay cùn cùn gian nan cầm bút, nghiêm túc viết theo chữ mẫu.

Đang tập viết? Chẳng phải nhóc con này ghét nhất tập viết sao?

Thẩm Thanh Huyền nảy ra suy nghĩ, nhớ tới câu nói vô ý hôm qua của mình.

— Viết không tốt thì mai bố không về đâu.

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt mi tâm, kéo thanh tiến độ, hình ảnh chuyển tới bảy giờ.

Cố Tiểu Thâm ăn điểm tâm xong bèn vào thư phòng, dưới sự giúp đỡ của bảo mẫu trải giấy bút, bắt đầu tập viết.

Vừa viết liền viết cho tới tận bây giờ.

Suốt quá trình bảo mẫu có tới mấy lần khuyên bé nghỉ ngơi, bé cũng vâng lời, đứng dậy đi ăn vài thứ, nhưng rất nhanh lại tiếp tục ngồi viết.

Tiểu kịch trường:

Thâm sữa: Muốn lớn, muốn làm chút gì đó, rốt cục đến bao giờ mới có thể mau mau trưởng thành đây?

Long Điền Điền(ninh nọt): Dịch dinh dưỡng! Dịch dinh dưỡng nhất định có thể giúp Đế tôn đại nhân khỏe mạnh lớn dần ơ!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Sự Tồn Tại Khiến Người Kinh Sợ

Cứ thế, Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm camera cả buổi trưa.

Y không gọi điện cho bảo mẫu, y muốn xem đứa bé này có thể kiên trì bao lâu.

Mới có ba tuổi, tính bền này ở đâu ra? Mới ba tuổi, sao lại sợ hãi mất đi như thế?

Thẩm Thanh Huyền nhìn bé con non nớt đáng yêu, trong đầu lại nghĩ đến Đế tôn Tâm Vực ở trên vạn người kia.

Người ấy khoác lên vẻ ngoài mạnh mẽ, vì để che giấu yếu đuối sâu trong tâm linh ư?

Vì có gì.

Giữa trưa, dưới sự khuyến khích liên tục của bảo mẫu, Tiểu Kiến Thâm đi ngủ một giấc, tỉnh dậy thì đi viết tiếp.

Bảo mẫu rất là khó xử.

Theo lý thì tập viết nào phải chuyện xấu, còn là việc tốt nữa kìa, có con nhỏ vâng lời thế kia thì phải được biểu dương chứ.

Nhưng không phải viết lâu quá rồi ư? Dì không thể quyết có nên gọi điện báo với ông chủ một tiếng hay không.

Sự thật chứng minh, dù thế xác có bé nhỏ, linh hồn chưa biến đổi thì Cố Kiến Thâm vẫn như thế — muốn làm liền làm, đã làm phải làm cho xong, cho

nên bé đã luyện chữ suốt một ngày.

Thẩm Thanh Huyền thấy cảm xúc rối bời, thật sự không biết nên nuông chiều thế nào mới nuôi ra một đứa con ngây thơ hồn nhiên không âu lo.

Thôi, nói cho cùng cũng không phải con nít thật sự, không nên miễn cưỡng.

Hôm nay Thẩm Thanh Huyền về sớm, có vẻ tai bé còn tỉnh hơn Đại Hắc, chưa gì đã nghe tiếng bước chân bình bịch chạy xuống lầu, nhào tới một cách chính xác, đồng thời sử dụng thần kỹ ôm đùi.

Thẩm Thanh Huyền bế bé lên, nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ hôn hằng ngày.

Y “ngoan” thế kia làm nhóc con hớn hở mặt mày, vui vẻ không thôi.

Dựa theo nguyên tắc được nước làm tới, bé lại xáp tới vùi hôn thêm lần nữa.

Thẩm Thanh Huyền muốn cưng chiều bé thật nhiều — tốt nhất có thể cưng thành Chu đại thiếu — vì vậy thuận theo hôn thêm một vòng nữa.

Đúng là chẳng có mấy ai giống nhau, con nhà người ta muốn đồ chơi muốn kẹo ngọt muốn thứ gì đó mới mẻ, ấy mà nhóc con nhà y chỉ muốn ôm với hôn.

Nếu muốn chiều bé thật, vậy phải cho bé hôn hết ngày!

Thẩm Thanh Huyền thỏa hiệp: “Bố mang quà về cho con nè.”

Y buông bé xuống, bé con không với tới y liền buồn thiu.

Thẩm Thanh Huyền đành nhấn mạnh: “Là đồ chơi rất thú vị đó.”

Lúc này Cố Tiểu Thâm mới dời lực chú ý: “Là gì vậy ạ?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Để bố mở ra cho con.”

Y sai người mua người máy mới nhất — mấy đứa bé trai ai mà chẳng thích thứ này.

Thẩm Thanh Huyền hỏi bé: “Thích không?”

Cố Tiểu Thâm “vui mừng” nói: “Thích, quà bố cho con đều rất thích!” Nếu vui mừng không cần cố sức, giọng điệu không cần khoa trương, vẻ mặt không cần tiếc nuối như thế thì Thẩm Thanh Huyền đã tin!

Đúng là quý nhỏ nghịch ngợm! Mới ba tuổi mà miệng đã như được bôi mật, lớn rồi sẽ còn thế nào nữa?

Thẩm Thanh Huyền véo hai má bé: “Không cho nói dối.”

Cố Tiểu Thâm tròn mắt nhìn y: “Nói dối?” Lúc này mới thật là trẻ con, chưa hiểu rõ nghĩa của từ này.

Thẩm Thanh Huyền giải thích tỉ mỉ, lại nhấn mạnh thật kêu: “Sau này không cho gạt bố nữa, biết không?”

Cố Tiểu Thâm ngửa đầu nhìn y: “Vậy bố cũng đừng gạt con nhé?”

Cái này ... Thẩm Thanh Huyền chần chờ, Cố Tiểu Thâm nhận ra ngay: “Vì sao bố gạt con?”

Thẩm Thanh Huyền bị hỏi cho sững sốt, hắng giọng bảo: “Bây giờ con còn nhỏ, sau này sẽ nói con biết.”

Cố Tiểu Thâm cũng không khăng khăng truy hỏi, gật đầu đồng ý.

Hai người cùng ăn cơm, Cố Tiểu Thâm bỗng kích động bảo: “Bố ơi, dạy con viết chữ đi.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi bé: “Con thích viết chữ?”

Cố Tiểu Thâm: “Dạ thích!” Đáp vô cùng chắc chắn, không một chút do dự.

Thẩm Thanh Huyền xác định bé thích thật, nhưng mà ... thích viết chữ thật, hay vì câu nói kia của y mới thích?

Chuyện này thì không biết được rồi.

Thẩm Thanh Huyền không muốn gây thêm bấn khoăn cho bé, thành thử nói: “Bố cũng thích viết chữ, sau này bố con mình cùng nhau tập viết nhé?”

Rõ là câu này dễ dành được Tiểu Kiến Thâm, còn hữu dụng hơn trăm ngàn người máy, bé cong mắt nói: “Dạ!”

Thế là Thẩm Thanh Huyền bế bé vào thư phòng.

Cố Tiểu Thâm đưa chữ đã luyện cho y xem, Thẩm Thanh Huyền nhìn rồi khen: “Giỏi quá, con viết rất đẹp.” Vất vả luyện cả ngày, có thể không đẹp sao? Ai dám bảo không đẹp, y bắn cho chết.

Cố Tiểu Thâm vui mừng ra mặt, viết cả ngày chỉ hy vọng được câu khen ngợi của y.

Nếu bé viết tốt, ngày nào bố cũng về. Bé phải chăm chỉ viết chữ, nghiêm túc viết, tiếp tục viết!

Thẩm Thanh Huyền chỉ viết cùng bé một lúc thì ôm bé vào phòng trò chơi.

“Phải kết hợp giữa học tập và nghỉ ngơi, không thể ngày nào cũng viết chữ, bố mong con có thể làm chuyện mình thích.” Y dịu dàng nói với bé.

Cố Tiểu Thâm nghe không hiểu: “Chuyện con thích?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng, chuyện con thích.”

Cố Tiểu Thâm đáp: “Chỉ cần được ở cùng bố, làm gì con cũng thích.”

Thẩm Thanh Huyền búng vào trán bé: “Nhóc con ngốc.”

Cố Tiểu Thâm sốt ruột: “Không đúng sao?”

Thẩm Thanh Huyền mềm lòng thành kẹo đường, dịu dàng nói: “Tùy theo lòng mình, như thế nào cũng đúng.”

Nếu nói lời này ở Thiên Đạo, coi chừng dọa cho đám Diệp Trạm Tăng Tử Lương Trịnh Tịnh hôn mê bất tỉnh!

Đạo ý ời là đạo ý!

Sao Tôn chủ đại nhân lại thốt ra lời của bọn Duy Tâm vậy hả!

Cơ mà nếu bọn họ biết Tôn chủ và Đế tôn Tâm Vực “hoan hỉ kết thành đôi”, nói ra câu kinh hồn như thế chẳng còn là điều đáng ngạc nhiên.

Thẩm Thanh Huyền dần dần đặt nặng việc bầu bạn cùng Cố Kiến Thâm hơn, mặc dù an toàn rất quan trọng, nhưng bầu bạn càng quan trọng hơn.

Y muốn chạm sâu vào linh hồn Cố Kiến Thâm, hiểu rõ con người hẳn một cách triệt để.

Dùng một trái tim yêu hẳn cảm nhận suy nghĩ của hẳn, chịu những gì hẳn chịu đựng, như thế mới hiểu được tiêu cực đến từ đâu.

Thẩm Thanh Huyền thử làm việc tại nhà cũ, hiệu quả không tệ lắm, thời đại phát triển hiện giờ, đen tấy trắng là xu thế tất yếu, dù Hạ Hưng vẫn giữ một vài tập tính khi làm ăn, nhưng cần giấu phải giấu, nên che phải che, tóm lại ngoài mặt vẫn phải đàng hoàng.

Thẩm Thanh Huyền làm việc nghiêm khắc như Lôi Phong, đối ngoại dứt khoát thô bạo, đối nội cũng không kém bao nhiêu.

Thăm dò mật thám, phạm vào quy củ, tuyệt đối không nường tay.

Trên tay y dính vô số máu tươi, nhưng Thẩm Thanh Huyền chẳng coi đó là chuyện bở bèn.

Sống chết vốn đã được định trước, không muốn chết thì lo sống đàng hoàng, muốn chết thì cùng lắm y tiền giúp một đoạn đường.

Nhưng tác phong này truyền ra bên ngoài lại trở nên đáng sợ vô cùng.

Khi Cố Kiến Thâm bảy tuổi, Thẩm Thanh Huyền đã là sự tồn tại khiến cho hai phái hắc bạch kinh sợ.

Chưa kể y có ngoại hình xuất sắc, rõ ràng là quý công tử tao nhã, ngón tay thon dài chỉ nên rơi trên phím đàn, vậy mà dưới chân y trải đầy máu tươi, là “bạo quân” có một không hai, tương phản cực lớn này khiến người nghe càng thêm hoảng sợ.

Nhưng khi y về nhà cũ, đứng trước mặt bé con nhà mình — thì lại là người dịu dàng tốt đẹp nhất trên đời này.

Cố Kiến Thâm học tiểu học, Thẩm Thanh Huyền không đưa cậu đi, hiện giờ y ra ngoài thanh thế quá lớn, sợ dọa mấy bạn nhỏ đến trường.

Cố Kiến Thâm rất ngoan, lưng đeo balo, dáng vẻ gọn gàng, khiến ai nhìn cũng thích.

Người ta thường bảo bảy tám tuổi đáng ghét nhất, nhưng đối với đứa trẻ này, phỏng chừng ai nhìn thấy cũng sẽ bị moe cho tâm can loạn chiến.

Ngoại hình đẹp thì thôi đi, đã vậy còn ngoan, nói chuyện đâu vào đấy, cái kiểu ông cụ non ấy thật khiến người thích.

Thẩm Thanh Huyền mặc áo khoác, Cố Tiểu Thâm nói: “Bố, con đi học đây.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Nhóc shota không đi, vẫn đứng ở kia, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, khom người kề sát vào cậu.

Cố Tiểu Thâm bèn hôn lên trán y một cái: “Hẹn gặp lại!” Trong giọng nói giòn giã ngập tràn vui sướng.

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Hẹn gặp lại.”

Hai người liền đi, một đến trường, một “đi làm”, giống như bao phụ huynh con cái trên đời, ấm áp và ngọt ngào.

Thẩm Thanh Huyền vừa xuống xe, trợ lý đã vội chạy tới: “Tiên sinh, Chu tổng ở trên lầu.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Ừ.” Y rảo bước, một hàng bảo tiêu theo sau.

Thanh thế tuy lớn nhưng là điều cần thiết, hiện giờ Thẩm Thanh Huyền đắc tội không ít người, có thể trải khắp X thị, kẻ muốn y chết quần kết thành đội, dù thân thủ có cao cũng không thể không đề phòng.

Vì tình cảnh này mà “bạo quân” của Hạ Hưng càng thêm bí ẩn và đáng sợ.

Thẩm Thanh Huyền lên lầu, vừa vào thang máy đã nghe tiếng Chu Trì: “Xuống hết đi, tôi không cần người hầu hạ.”

Người phục vụ khom mình hành lễ: “Vâng.”

Người chưa kịp đi thì Thẩm Thanh Huyền đã xuất hiện, y phân phó: “Đi chuẩn bị nước trà và điểm tâm.”

Chu Trì không để ý tới người hầu mang “hơi thở cổ xưa”, chào hỏi y: “Mai có rảnh không?”

Thẩm Thanh Huyền vẫn vắn an hẩn theo quy củ: “Thiếu gia.”

Chu Trì nói: “Cậu đó, tuổi còn trẻ mà còn nghiêm túc hơn cả ông già nhà tôi!”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Cung kính trước mộ, lẽ không thể phế.”

Chu Trì phục luôn: “Đôi khi tôi hoài nghi cậu xuyên tới đó.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười không nói gì, lại bảo: “Sáng sớm đã đến đây, có chuyện gì không?” Đoạn dang tay, có người giúp y cởi áo khoác.

Những năm gần đây, y ăn mặc ngày càng nghiêm trang: áo khoác sẫm màu, âu phục tiêu chuẩn, áo may ô bên trong miêu tả đường cong thắt lưng triệt để, cúc áo trên cùng được cài chặt lộ vẻ nghiêm túc và cấm dục đến là tinh tế.

Mặc dù biết đời này mình không đến được với người này, Chu Trì vẫn thấy sảng sốt, vui lòng thưởng thức mỹ nhân.

Đáng tiếc bên trong túi da này lại là một ác ma chân chính, không ai có thể trêu vào.

Chu Trì nói: “Bộ phim tôi đầu tư sẽ ra mắt vào ngày mai, cậu tới phô trương thanh thế giúp tôi đi.”

Mấy năm nay sức khỏe Chu lão ngày càng tệ, nếu không có y thuật cao siêu của Thẩm Thanh Huyền thì đã sớm đi đời nhà ma.

Mặc dù hiện giờ đồn đãi dậy sóng bốn phía, nói người ngoài như Thẩm Thanh Huyền sớm muộn gì cũng sẽ nuốt Hạ Hưng, nào ai biết Chu lão gia tử đã nghĩ thông.

Chứng kiến thủ đoạn của Thẩm Thanh Huyền, ông không còn gì để nói, chưa kể hiện giờ mạng mình còn được y cứu chữa.

Lại thêm những năm qua, Thẩm Thanh Huyền đối xử rất tốt với Chu Trì.

Chu lão lo sau khi mình đi, con trai độc nhất sẽ chịu khổ, hiện giờ đã hoàn toàn yên tâm. Chu Trì hoàn toàn vươn ra ngoài, lăn lộn trong giới giải trí thuận lợi đủ đường, trở thành một con cá sấu lớn đời mới trong giới thương mại.

Còn những việc dơ bẩn của Hạ Hưng đều do Thẩm Thanh Huyền gánh vác, xử lý còn thỏa đáng hơn cả Chu lão.

Mặc dù chỉ quen biết Thẩm Thanh Huyền không lâu, Chu Trì lại được lợi lớn nhất, kiếm đủ tiền tiêu được mấy đời.

Thẩm Thanh Huyền hỏi gã: “Phim gì?”

Chu Trì cười khà khà bảo: “Quốc sư vô song.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

《Quốc sử vô song》 được cải biên từ lịch sử, kể về truyền kỳ một đời như sóng tràn bờ của quốc sử Vệ quốc — Tần Thanh.

Đây là lời tuyên truyền từ phía chính phủ, rất thẳng thắn, đơn giản và cũng rất bình thường, song chỉ cần nhắc đến cái tên Tần Thanh đã là mảnh lời rất lớn rồi.

Sách sử khen chê Tần Thanh không đồng đều, nhưng bất kể là ca ngợi hay chỉ trích thì bản chất vẫn là hai thái cực.

Có tán thưởng y đức độ, khen y lúc nguy nan dũng cảm đứng ra, bảo vệ chính thống Vệ quốc, mới có minh quân Vệ Thâm sau này, sáng lập thịnh thế càn khôn sáng lạn năm ấy.

Cũng có người bảo y rắp tâm bất lương, dã tâm bưng bưng quản thúc ấu chủ, nếu không phải tâm tư Vệ Thâm kín đáo, cúi mình luôn lách, dựa thế phản công, Tần Thanh đã sớm thay đổi triều đại.

Đương nhiên dù có đánh giá ra sao, Tần Thanh vẫn có một đặc điểm mà không một ai có thể phủ nhận.

— Đẹp.

Phiêu dật tuấn tú, hoa mỹ không gì sánh bằng.

Vô số tài tử giai nhân xuất hiện lớp lớp ở Vệ triều, phàm là từng thấy mặt y, sẽ không nhịn được khen tặng một lời thơ.

Thơ ở bên ngoài tinh tế đứng đắn, trầm trồ tán thưởng khí chất y, bên trong lại ngấm ngấm lưu truyền dã thơ biểu lộ chân tình, có một vị thi nhân nổi tiếng công khai viết vô số thơ tình, người đời sau phân tích, nhận thấy giai nhân trong thơ tám chín phần mười là Tần quốc sư.

Đủ để thấy vị quốc sư đại nhân này tuần mỹ kinh người ra sao.

Người đẹp, tài hoa lại còn có địa vị cao, cộng thêm một vài dã truyện với Vệ cao tổ, dây dưa với Vệ thái tông, chưa kể lần tương ngộ tương tri truyền kỳ trên sách sử cùng Chu thần y.

Nhân sinh muôn màu muôn vẻ thế kia, sao có thể không khiến hậu nhân bàn tán hăng say?

Nhưng hậu nhân có cảm thấy hứng thú cỡ nào, đương sự lại chẳng dám hứng thú!

Toàn mấy thứ bậy bạ gì thế này!

Y với lão hoàng đế có dã truyện gì? Có tương tri tương ngộ gì với Chu Tử Lâm?

Càng có luận điểm đáng sợ hơn là nhận định y giả chết, rồi cùng Chu Tử Lâm làm một cánh chim một đôi người.

Thế thì vấn đề tới rồi đây, nếu Tôn chủ đại nhân muốn làm chim liền cánh với Chu tiểu béo, Chu tiểu béo dám chắc?

Thẩm Thanh Huyền không hề nghĩ ngợi đã đáp: “Không đi.”

Chu Trì cũng chẳng ngạc nhiên, “người trong lòng” của gã vừa cứng nhắc vừa bảo thủ, toàn xem mấy thứ người già thích, chẳng bao giờ chịu xem phim mới.

Gã không ngừng cố gắng: “Đi đi mà, tôi vô cùng muốn cho cậu xem!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn gã: “Tại sao?”

Chu Trì lấy làm mắc cỡ, ưỡn ẹo nửa ngày mới bảo: “Bộ phim này là tâm huyết mấy năm của tôi, khó khăn lắm mới hoàn thành, đặc biệt muốn cho cậu và bố tôi coi.”

Lời này ngược lại khiến lòng Thẩm Thanh Huyền ấm áp.

Đối với Chu Trì, Thẩm Thanh Huyền hết lòng săn sóc, nói là nửa con trai cũng chưa đủ.

Chu lão là người sáng suốt, Thẩm Thanh Huyền rất tán thưởng, bọn họ còn cho y nơi ẩn náu an ổn, giúp y chăm sóc Cố Phi và Cố Tiểu Thâm, khiến y cảm kích vô cùng.

Việc y có thể báo đáp không gì bằng giúp ông dẫn lối cho Chu Trì.

Khi còn trẻ thẳng nhóc này quá vô tâm, sau khi trải qua cừ tử nhất sinh mới trầm ổn lại, Thẩm Thanh Huyền thấy gã thích giới giải trí, lập tức bắt tay thành lập công ty cho gã, mở rộng nhân mạch, đập một đồng tiền, mở cho gã trời cao biển rộng.

Mặc dù Chu Trì ham chơi nhưng không ngốc, ai tốt với gã gã đều biết, cố gắng nhiều năm rốt cục cũng quay phim xong, gã lập tức muốn cho lão gia tử và Thẩm Thanh Huyền xem.

Giống như một học sinh tiểu học thấp thỏm chờ mong đưa ba mẹ kiểm tra bài tập.

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới Cố Tiểu Thâm chăm chỉ luyện chữ, không khỏi mềm lòng đồng ý: “Được rồi.”

Chu Trì lập tức vui vẻ, bắt đầu quảng cáo: “Tôi nói cậu nghe, đoàn đội của tôi khảo cứu kĩ lắm, còn thỉnh giáo vô số đại gia sử học, cố gắng bảo toàn vẹn nguyên lịch sử!”

Thẩm Thanh Huyền im lặng, nhìn gã: “Cậu cảm thấy lịch sử thế nào?”

Chu Trì đồng dục nói: “Quốc sư trung tâm vì chủ, cúc cung tận tụy vì quốc gia, liều hết mình vì ấu chủ!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Chắc là vậy, y chỉ nhớ rõ màn “ngược luyến tình thâm” của mình với Vệ Thâm thôi.

Trước khi đi, Chu Trì lại nói với Thẩm Thanh Huyền: “Ngày mai là thứ bảy, cậu dẫn Tiểu Thâm theo đi.” Hiện giờ gã rất nhạy bén, biết rõ Thẩm Thanh Huyền thích ai, chỉ cần dỗ cho cháu nó vui thì mọi chuyện đều thuận lợi.

Thẩm Thanh Huyền nhìn gã: “Bộ phim này của cậu ... Tiểu Thâm xem được à?”

Chu Trì mất hứng: “Tôi nói về quốc sư tao nhã vô song, chứ có phải dã sử chó má gì đâu!”

Thẩm Thanh Huyền bèn hăng giọng: “Được, để tôi hỏi nó đã.”

Mình xem thì thôi, còn dẫn Cố Kiến Thâm theo ... sao cứ thấy kỳ quái thế này?

Thôi, chắc Chu Trì cũng quay đàng hoàng, mang Cố Tiểu Thâm theo không có gì đáng ngại.

Tối về nhà, Thẩm Thanh Huyền hỏi Cố Tiểu Thâm, hai mắt nhóc con phát sáng: “Xem phim ạ?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Đúng.”

Cố Tiểu Thâm truy hỏi: “Chỉ có hai bố con chúng ta?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Là lễ chiếu phim lần đầu của chú Chu con, chắc có không ít người quen.”

Trong mắt Cố Tiểu Thâm hiện lên mất mát, nhưng rất nhanh bình tĩnh: “Con sẽ ngồi chung với bố đúng không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Đương nhiên.” Sao y có thể yên tâm để cậu cách xa y.

Nhóc shota bèn cười tươi: “Dạ, con muốn làm bài tập cho xong!”

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch: “Đi đi, bố ở đây chờ con.”

Hôm sau, Thẩm Thanh Huyền thông thả xuất phát từ nhà cũ, ngồi trong xe chống đạn, bọn bảo tiêu tập trung đề phòng, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

May mà thế lực khắp nơi yên bình, không ai đến gây chuyện.

Chu Trì hiểu ý, sàng lọc cả rạp chiếu phim, ở đại sảnh căn bản không có người ngoài.

Chu Trì nói: “Tôi biết cậu không thích gặp bọn họ.” Nếu dám xảo quyết của giới giải trí nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền, e rằng sẽ bu tới như ruồi bọ, Chu Trì sợ Thẩm Thanh Huyền khó ở nên không mời ai.

Đương nhiên gã cũng sợ ai có mắt không trông chọc trúng “bạo quân”, bị bắn cho nát đầu thì hỏng.

Thấy không có ai, người vui vẻ nhất chính là Cố Tiểu Thâm, cậu nhìn Chu Trì nói: “Chú Chu, chỉ có ba người chúng ta thôi à?”

Mấy năm trước Chu Trì cực ghét Cố Tiểu Thâm, nguyên nhân không phải do cậu, mà là nhóc shota này cùng mẹ nó hại gã thất tình. Đương nhiên hiện giờ không còn thành kiến nữa, gã vô cùng thích Cố Tiểu Thâm, lâu lâu lại mua đồ tặng cho cậu, rảnh rồi còn có thể dẫn cậu ra ngoài chơi.

Chu Trì nói: “Chỉ ba người chúng ta không tốt sao?”

Cố Tiểu Thâm cười tí mắt đáp: “Dạ tốt!”

Chu Trì trêu chọc: “Có giống bố mẹ dẫn bảo bối đi xem phim không?”

Cố Tiểu Thâm sững sốt.

Thẩm Thanh Huyền lườm Chu Trì, Chu Trì vội vàng pha trò: “Đùa thôi, đùa thôi mà!”

Tâm trạng tốt của Cố Kiến Thâm bị câu nói của Chu Trì làm cho vơi đi phân nửa, cậu dùng sức nắm tay Thẩm Thanh Huyền, môi mím chặt.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra tâm tình cậu suy sụp, nhưng có Chu Trì ở đây, y không tiện giải thích, đành nắm ngược lại tay cậu đổi đề tài: “Có muốn ăn bắp không?”

Cố Tiểu Thâm lắc đầu.

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Uống thì sao?”

Cố Tiểu Thâm tiếp tục lắc đầu.

Chu Trì xen vào: “Yên tâm đi, trong rạp đã chuẩn bị hết rồi.”

Vì chiêu đãi hai cha con này, gã đã bao hết rạp thì sao có thể quên mấy chuyện này?

Gã biết sở thích già dặn của Thẩm Thanh Huyền, còn chuẩn bị riêng cho y trà ngon, cực kỳ để bụng.

Chỉ tiếc sức khỏe Chu lão gia không thích hợp ra ngoài, bằng không gã đã phải bồi hai vị “già dặn” rồi.

Trước khi xem phim, Chu Trì sợ Cố Tiểu Thâm không hiểu, bèn giới thiệu sơ lược cho cậu.

Gã chọn những phần trẻ con có thể hứng thú, chẳng hạn như Tần Thanh cứu tiểu hoàng đế Vệ Thâm từ tay tặc tử, còn kể Vệ Thâm từ bé đã thông minh, được Tần Thanh dạy cho đại nghĩa quốc gia và đạo làm vua.

Đúng là Cố Tiểu Thâm rất hứng thú, cậu hỏi: “Vệ Thâm còn nhỏ vậy mà đã làm hoàng đế rồi ạ?”

Chu Trì nói: “Đúng, chẳng qua khi đó quốc sư nhiếp chính, tiểu hoàng đế chủ yếu ngồi đó học tập.”

Cố Tiểu Thâm nói: “Vậy ... vì sao quốc sư kia không tự làm hoàng đế?”

Chu Trì: “...” Câu hỏi này vậy mà khiến Chu đại thiếu cứng họng!

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền cong lên, đoạn nắm tay Cố Tiểu Thâm: “Bởi vì y bảo vệ Vệ Thâm.”

Cố Tiểu Thâm ngẩng đầu nhìn y: “Bảo vệ?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Giống như bố bảo vệ con vậy, hy vọng con thành đạt, trở thành người đàn ông tốt đội trời đạp đất.”

Nghe y nói thế, Cố Tiểu Thâm mới thực sự cảm thấy hứng thú với bộ phim này: “Chúng ta mau vào thôi, con muốn xem.”

Chu Trì câm nín, sau một hồi mới bật một câu: “Đây đâu phải phim tình cha con đâu ...” Một tác phẩm sử thi đường đường chính chính của gã, sao cứ có cảm giác bị biến thành phim tâm lý gia đình?

Thôi thôi, phù hợp cho già lẫn trẻ cũng là chuyện tốt ...

Sau khi bộ phim bắt đầu, Thẩm Thanh Huyền không khó chịu như vốn tưởng, Chu Trì quả thật dụng tâm, nghiên cứu rất sâu, hoàn nguyên sự thật lịch sử ở mức độ chính xác nhất.

Đương nhiên là “sự thật lịch sử” năm đó Thẩm Thanh Huyền muốn cho thế nhân thấy rồi.

Thời lượng điện ảnh rất dài, từ lúc lão hoàng đế băng hà cho đến khi quốc sư qua đời.

Hai tiếng phim ngắn ngủi lại gói gọn cuộc đời trầm bổng trập trùng của “Tần Thanh”.

Từ quốc sư đến đế sư, từ nhiếp chính đến ủy quyền, từ tin tưởng đến ngờ vực vô căn cứ, rồi lại tin tưởng ...

Cuối cùng, quân thần hai người ly biệt ngay dưới tàng hoa Phượng Hoàng đỏ thắm, khiến cõi lòng Thẩm Thanh Huyền dâng lên từng cơn sầu muộn.

Đối với Cố Kiến Thâm, một đời ấy chẳng hạnh phúc là bao.

Khi còn bé thì cô lãnh cùng ngờ vực vô căn cứ, thời niên thiếu lại bất an cùng lưu luyến si mê, đến cùng, khi có được tất cả lại thoáng chốc mất đi.

Đế vương trẻ tuổi đứng trên đỉnh núi, mất đi tình cảm sâu đậm của cuộc đời này.

Mặc dù trong phim nói về tình quân thần tri kỉ, gắn liền với tình thầy trò thậm chí là tình phụ tử, song sau khi “Tần Thanh” đi, “Vệ Thâm” cô độc tuyệt vọng đứng lạng như đã mất đi toàn bộ thế giới.

Bộ phim chấm dứt, Thẩm Thanh Huyền quay đầu, thấy trong mắt thiếu niên bên cạnh ngấn lệ.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền thắt lại, nắm tay cậu nói: “Con sao vậy?”

Cố Tiểu Thâm quay đầu, nhìn y nói: “Bố ơi, bố sẽ không bỏ con, đúng chứ?”

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh đáp: “Sẽ không.”

“Vĩnh viễn?”

Thẩm Thanh Huyền hứa hẹn: “Vĩnh viễn.”

Thiếu niên mang gương mặt đầm nước mím cười, vì niềm tin trọn vẹn mà bình ổn tất cả bất an.

Thấy cha con hai người như thế, Chu Trì cũng ngại hỏi họ cảm tưởng về bộ phim.

Làm ơn đi, tác phẩm này không phải phim tình cảm gia đình đâu!

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận lau nước mắt cho Cố Tiểu Thâm, Cố Tiểu Thâm nhìn Chu Trì rồi nói: “Chú Chu, bộ phim này hay lắm, đến khi chiếu chính thức con nhất định sẽ đến xem.”

Ài chà, miệng ngọt thế, Chu đại thiếu lập tức thấy ấm áp, hỏi: “Cháu cảm thấy đoạn nào hay nhất?”

Cố Tiểu Thâm đáp: “Chỗ nào cũng hay ạ!”

Chu đại thiếu thỏa mãn nói: “Thật sao?”

Cố Tiểu Thâm trịnh trọng gật đầu: “Thật ạ!”

Chu đại thiếu đắc ý vênh đuôi lên trời, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy xấu hổ giùm, đã bao tuổi rồi mà được con nít khen đã vui vẻ như thế ...

Bọn họ cùng nhau ăn trưa, trên đường, Chu Trì lảm nhảm về con đường chế tác phim đầy chua xót của mình.

Cố Tiểu Thâm vô cùng hứng thú, nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi một câu, Chu Trì lần lượt trả lời cậu, Cố Tiểu Thâm càng nghe đến là mê mẩn.

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không chen lời, vì y chẳng có gì muốn nói.

Vấn đề họ “tham khảo”, y là người biết toàn bộ chân tướng, sao có thể nổi hứng tán gẫu với họ.

Sau khi bộ phim công chiếu, mọi người hưởng ứng kịch liệt chưa từng có, trở thành bộ phim bán chạy cấp hiện tượng, hai diễn viên chính đều đoạt giải thưởng, mọi người cùng nhau chúc mừng.

Sau đó Chu Trì cho Cố Kiến Thâm một chồng đĩa phim, bộ phim này liền trở thành tác phẩm Cố Tiểu Thâm xem trăm lần không ngán.

Không có gì làm thì xem, rảnh rồi thì lại xem, sáu năm trôi qua, Cố Kiến Thâm đã xem không biết bao nhiêu lần.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Y Chẳng Hề Thấy Nóng, Vậy Mà Hẳn Lại Nóng Đến Mức Mồ Hôi Ướt Đẫm Lưng

Hôm nay Thâm Thanh Huyền được về sớm, nhưng thiếu niên nhà y vẫn chưa về.

Chu Trì gửi tin nhắn cho y: “Đừng lo, Tiểu Thâm thông minh như thế nhất định sẽ thi tốt.”

Thâm Thanh Huyền mà lo á? Thi tốt nghiệp tiểu học thôi mà, sao có thể làm khó Đế tôn Tâm Vực?

Hmm ... nghe có vẻ khá kỳ quặc, tại sao Đế tôn Tâm Vực phải tham gia kỳ thi tốt nghiệp tiểu học?

Nếu tin này bị tuồn ra, đảm bảo có thể vinh quang đứng đầu đề ở Thiên Đạo lẫn Tâm Vực, náo nhiệt suốt mấy ngàn năm.

Thâm Thanh Huyền vừa nghĩ đã thấy buồn cười, không khỏi cong môi, lúc này dưới lầu truyền đến tiếng bước chân.

Cố Kiến Thâm đã về.

Thiếu niên mười hai — mười ba tuổi đã trút đi vẻ non nớt, trở nên tuấn tú cao gầy.

Hòa vào thể xác này hơn mười năm, linh hồn Cố Kiến Thâm đã gần như dung hợp hoàn toàn.

Thâm Thanh Huyền đứng trên lầu nhìn, bên môi vẫn treo ý cười không cách nào kìm nén.

Y nhìn hắn như thấy được thiếu niên Cố Kiến Thâm ở Vạn Pháp tông — người đã tương ngộ, kết duyên với y rồi lại vì mệnh số mà xa nhau.

Người ấy là mối tình đầu của Thẩm Thanh Huyền, là tình cảm chân thành mà y đã vất vả chờ đợi suốt trăm triệu năm mới tìm lại được.

Nhận ra ánh mắt của y, Cố Kiến Thâm ngửa đầu, đôi người đen láy đối diện với y.

Thẩm Thanh Huyền thu lại cảm xúc trong mắt, dịu giọng hỏi: “Sao rồi?”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra thấy rõ, nhưng rồi cúi đầu thật nhanh, bước lên cầu thang đến bên cạnh y: “Rất dễ dàng.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Có thể đứng nhất trường không?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Tròn điểm.”

Thẩm Thanh Huyền vui mừng, chống khuỷu tay lên lan can rồi nhàn nhã nhìn hắn: “Tự tin vậy sao?”

Tầm mắt Cố Kiến Thâm rơi trên ngón tay trắng nõn của y: “Không phải tự tin, là chuyện đương nhiên mà thôi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng biết chẳng có gì khó, song vẫn muốn trêu hấn: “Nếu thiếu vài điểm thì sao đây?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không có khả năng.”

“Nhưng nếu?”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn y: “Bố nói xem.”

Thẩm Thanh Huyền suy tư, không biết nên làm gì, phật hấn ư? Thôi không nữa.

“Vây đi.” Thẩm Thanh Huyền nói, “Nếu con thi được tròn điểm, bố sẽ đồng ý một điều kiện của con.”

Đôi mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, nghiêm túc nhìn y: “Gì cũng được ư?”

Thẩm Thanh Huyền tò mò hỏi: “Con muốn cái gì sao?” Dù không được tròn điểm, chỉ cần hẳn muốn y vẫn sẽ thỏa mãn.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Đợi có kết quả sẽ nói bố biết.”

Dám nhử mồi y hả! Thẩm Thanh Huyền tiếp lời: “Được, chỉ cần con thi được tròn điểm, con nói gì bố cũng đồng ý.”

Cố Kiến Thâm thôi không nhìn y nữa, xoay người nói: “Ăn cơm thôi.”

Thẩm Thanh Huyền đồng ý.

Lúc Cố Kiến Thâm ba tuổi, vì đứng vững gót chân mà Thẩm Thanh Huyền không thể không rời xa hẳn, những năm về sau, Thẩm Thanh Huyền luôn cố gắng ở bên hẳn từng phút từng giây.

Dù ban ngày có bận thế nào, đến tối y vẫn nhất định sẽ về.

Ba năm trước, hai người chính thức chia phòng ngủ.

Thiếu niên mười tuổi nên có không gian của mình, khi Cố Kiến Thâm chủ động yêu cầu, Thẩm Thanh Huyền mới giật mình tỉnh ngộ.

Thế là y vội vàng kêu người chuẩn bị thỏa đáng, cứ vậy hai người chia phòng.

Khi trẻ con đã lớn thì đây là việc tất nhiên, nhưng sau khi chia giường, Thẩm Thanh Huyền lại không thích ứng bằng Cố Kiến Thâm ...

Hên là thân thể này không cần đêm nào cũng ngủ, thế là y dứt khoát tăng ca, tranh thủ thêm chút thời gian cho ban ngày.

Dùng cơm xong, Cố Kiến Thâm nói: “Bên ngoài mát lắm, mình ra ngoài dạo chút nhé?”

Thức ăn đêm nay khá ngon, Thẩm Thanh Huyền ăn không ít nên cũng muốn ra ngoài dạo, y đứng dậy nói: “Được.”

Hai người họ ra ngoài đi vòng vòng quanh trang viên.

Lúc này đang là mùa hè nóng rực, dù màn đêm buông xuống thì bên ngoài vẫn đọng lại chút hơi nóng còn sót lại của ban ngày.

Được cái trong vườn trăm hoa đua nở trông rất đẹp, đi dạo rất chi là thích ý.

Thẩm Thanh Huyền trò chuyện với Cố Kiến Thâm câu có câu không, bầu không khí không khác gì với những đôi cha con bình thường trên thế gian này.

— Xem trọng nhau, lại có một khoảng cách vi diệu.

Thẩm Thanh Huyền hưởng thụ buổi tối được ở cùng Cố Kiến Thâm, cảm giác yên tĩnh này khiến y an tâm đến lạ.

Thình thoảng, Cố Kiến Thâm sẽ liếc nhìn y, nhưng chỉ thoáng qua một cái liền dời đi ngay.

Dạo được nửa tiếng, trán Cố Kiến Thâm rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, nói: “Nóng sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Cũng tạm tạm.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Người trẻ tuổi thì sức lửa lớn, dễ ra mồ hôi.”

Cố Kiến Thâm nhú mày cực nhẹ, chẳng nói năng gì.

Những lúc Thăm Thanh Huyền không chú ý, tầm mắt hắn luôn dao động trên người y.

Trong đêm hè khô hanh và không khí đượm buồn, Thăm Thanh Huyền bình tĩnh thông dong, da thịt trắng nõn phảng phất như ngọc lạnh cách nhiệt, hiện ra ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh trăng, không đổ một giọt mồ hôi nào.

Y không hề thấy nóng, nhưng hắn lại nóng đến nỗi mồ hôi ướt đầm lưng.

Thật sự do tuổi sao? Không ... hắn đã gặp rất nhiều người trưởng thành, chẳng hạn như giáo viên dạy toán được nữ sinh tôn sùng là nam thần kia – vẫn mồ hôi nhỏ giọt trong mùa hè như thường, trán đọng từng lớp khiến người nhìn mà khó chịu.

Song người bên cạnh hắn thì lại không.

Y luôn sạch sẽ, gọn gàng và thoải mái như thế, khiến người ta nhìn không được muốn đến gần.

Cố Kiến Thâm hoảng hốt hoàn hồn, lông mày nhíu chặt.

“Đi thôi, về nào.” Thăm Thanh Huyền chẳng ngại mình nóng hay không, nhưng y lại không muốn Cố Kiến Thâm mệt.

Cố Kiến Thâm ấp úng nói: “Vâng.”

Hai người lại cùng trò chuyện suốt đường về, vừa vào nhà, khí lạnh bỗng ủa tới, Cố Kiến Thâm bình tĩnh hơn nhiều, nói: “Con đi làm mát một chốc.”

Thăm Thanh Huyền khoát tay: “Đi đi.”

Cố Kiến Thâm lên cầu thang, đoạn quay đầu nhìn y: “Lát nữa ...”

Thăm Thanh Huyền nói: “Cùng nhau xem phim nhé?”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Dạ.”

Thẩm Thanh Huyền cũng cười theo.

Với độ tuổi hiện giờ của Cố Kiến Thâm, y hoàn toàn đoán không ra, nghe nói lúc dậy thì con cái sẽ phản nghịch và ghét bố mẹ lắm, cho nên Thẩm Thanh Huyền rất cẩn thận, sợ chọc hấn phiền.

Y muốn cho Cố Kiến Thâm một cuộc sống hạnh phúc, cho nên mỗi giai đoạn đều rất chú ý, cố gắng đảm bảo một cách tốt nhất!

Nhưng dầu có cẩn thận ra sao, y vẫn không tài nào đoán được tâm tư con vẹo mười tám khúc của thiếu niên tuổi dậy thì.

Hai người cùng xem bộ phim khoa học viễn tưởng mới ra mắt gần đây, nội dung nào là phi thuyền, nào là người ngoài hành tinh, nào là hố đen vũ trụ, còn có lý luận về thời gian, giảng thuật một mớ thứ, cuối cùng lại quay về với những cảm xúc đơn giản nhất, khá là thú vị.

Thẩm Thanh Huyền xem mà hứng thú không thôi, sau khi kết thúc vẫn còn chưa đã ghiền: “Thật thú vị.”

Cố Kiến Thâm hoàn hồn: “Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền bàn luận với hấn về nội dung phim, Cố Kiến Thâm căn bản không xem được gì, nhưng may là trước đó hấn đã xem bộ phim này, cho nên vẫn đáp lại đâu ra đó.

Cuộc trò chuyện này kéo dài khá lâu, Thẩm Thanh Huyền nhìn đồng hồ nói: “Cũng trễ rồi, con đi ngủ sớm đi.”

Cố Kiến Thâm chần chờ.

Thẩm Thanh Huyền tưởng hấn chưa muốn ngủ nên bảo: “Nếu con chưa mệt thì chơi chút đi, nhưng đừng quá muộn.”

Cố Kiến Thâm thật sự không tìm được lý do giữ y lại, đành phải nói: “Lăn qua lăn lại cả ngày con cũng mệt rồi, con ngủ trước đây.”

Hai người chúc ngủ ngon nhau, Thẩm Thanh Huyền vào thư phòng làm việc.

Cố Kiến Thâm quay về phòng mình, đứng đó một hồi thì mở máy chiếu, xem bộ phim mà hắn đã nghiền ngẫm vô số lần.

Phim sản xuất từ sáu năm trước nên chẳng có hiệu ứng hoa lệ như hiện giờ, nhưng lại tái hiện cuộc đời của người ấy một cách chân thực.

Cố Kiến Thâm nhìn quốc sư Vệ quốc trên màn ảnh, trong tâm trí lại hiện lên hình bóng người khác.

Hắn không biết vì sao mình lại si mê bộ phim này đến thế, khi lấy lại tinh thần thì đã không còn cách nào từ bỏ.

Hắn muốn xem, muốn biết, muốn hiểu và tìm tòi nghiên cứu.

Hắn âm thầm tìm rất nhiều tài liệu liên quan đến Tần Thanh và Vệ Thâm, liên tục kiểm tìm, ngay cả hắn cũng không biết mình đang tìm cái gì.

Nhưng vào những lúc trái tim hắn đập liên hồi không thể kiểm soát, bộ phim này có thể giúp hắn bình tĩnh trở lại.

Trái tim hắn luôn đập vì một vài nguyên do khó thể giải thích.

Đáng buồn thay, nguồn gốc của chúng đều bắt nguồn từ người kia.

Người thân duy nhất của hắn, người mà ...

Cố Kiến Thâm không muốn nghĩ thêm, trần trở xem bộ phim kia suốt một đêm.

Hôm sau là một ngày nắng, trời xanh vạn dặm, kỳ diệu thay nhiệt độ không cao, không còn nóng như trước.

Thẩm Thanh Huyền cứ tưởng hôm nay sẽ mưa, có điều không mưa mới tốt, đúng lúc y có thể dẫn Cố Kiến Thâm ra ngoài một chuyến.

Y vừa xuống lầu, cửa phòng Cố Kiến Thâm đúng lúc mở ra, thiếu niên bước ra với dáng vẻ ủ rũ.

Thâm Thanh Huyền nói: “Chào buổi sáng.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Chào buổi sáng.”

Thâm Thanh Huyền hỏi: “Ngủ không ngon sao?”

Thực ra hắn đã không ngủ một đêm, nhưng vẫn giữ tinh thần đáp: “Vẫn ổn ạ.”

Thâm Thanh Huyền không hỏi thêm, y từng xem sổ tay hướng dẫn nuôi con, nghe nói thiếu niên tuổi này sợ nghe bố mẹ cãi nhau nhất, y cũng chẳng muốn làm một “người già” cãi nhau đâu.

Lúc dùng điểm tâm, Thâm Thanh Huyền nói với hắn: “Hôm nay con có kế hoạch gì không?”

Cố Kiến Thâm đáp rất nhanh: “Không ạ.”

Thế là Thâm Thanh Huyền bảo: “Vậy chúng ta đến thăm mẹ con đi.”

Cố Kiến Thâm sững sờ thấy rõ.

Thâm Thanh Huyền nói: “Đáng lẽ ngày mốt mới đi, nhưng ngày mốt bố có một cuộc họp phải ra ngoài, nên chọn hôm nay luôn vậy.”

Cố Kiến Thâm tất nhiên đồng ý: “Vâng.”

Từ khi còn bé, mỗi tháng Thâm Thanh Huyền sẽ dẫn Cố Kiến Thâm đến thăm Cố Phi.

Hiện giờ sức khỏe Cố Phi đã không còn đáng ngại, nhưng vẫn không tỉnh, y học không cách nào giải thích, nhưng Thâm Thanh Huyền lại thấp thoáng nhận ra.

Cố Phi không muốn tỉnh lại, có lẽ lúc thay y chặn súng thì cô đã buông xuôi tất cả.

Sau khi Tạ Uẩn chết, cô vì sinh con mà kiên cường sống, đến khi Cố Kiến Thâm được sinh ra, cô vẫn rất lạc quan, vì cô muốn chăm sóc cốt nhục duy nhất của hai người.

Thế nhưng ... Thầm Thanh Huyền gánh vác trách nhiệm của cô, chăm sóc Cố Kiến Thâm vô cùng tốt, dù có thể giúp Cố Phi đỡ mệt, nhưng cũng đồng thời khiến cô không còn lo lắng như trước.

Cô cũng muốn nhìn Cố Kiến Thâm trưởng thành, nhưng Tạ Hồng Nghĩ truy đuổi không dứt khơi dậy nỗi tuyệt vọng trong lòng cô, sự thống khổ ấy giam cầm linh hồn cô, khiến cô quyết định hy sinh.

Tạm thời Thầm Thanh Huyền không nghĩ được cách, có lẽ cô có thể tỉnh lại, mà có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có hy vọng, y sẽ không từ bỏ.

Bọn họ lái xe đến một trại an dưỡng nằm trên núi.

Thầm Thanh Huyền xây riêng bệnh viện này cho Cố Phi, chung quanh được canh giữ nghiêm ngặt, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc cũng là người của mình.

Dạo trước Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy tò mò, nhưng hiện giờ mỗi khi đến đây, hắn luôn cảm thấy không thoải mái, sự khó chịu khó thể hình dung cứ vờn khắp người hắn.

Kiến trúc trên ngọn núi này tựa như một “tòa thành”, bên trong là mỹ nhân ngủ say trong đồng thoải.

Mà mỹ nhân này, chẳng ai có thể gọi tỉnh.

Thầm Thanh Huyền không được, hắn cũng không được.

Cố Kiến Thâm không thể nói rõ cảm giác với mẹ mình là như thế nào.

Lúc chưa đi học, hẳn cảm thấy có bố đã đủ, Thẩm Thanh Huyền đã cho hẳn một gia đình rất hoàn mỹ rồi.

Thế mà sau khi đến trường, hẳn mới ý thức được mọi người thích mẹ nhất, ý lại vào mẹ nhất, viết văn đều là ca tụng mẹ mình.

Lúc ấy Cố Kiến Thâm mới nhận ra mẹ là một sự tồn tại rất quan trọng, hẳn nghiêm túc nhìn Cố Phi, muốn tìm thứ cảm giác được gọi là tình thương của mẹ.

Nhưng mà ...

Hẳn lại chỉ có thể nhìn người phụ nữ xinh đẹp này, nhìn hai mắt cô nhắm chặt, nhìn cô dù hôn mê vẫn có thể dễ dàng cướp đi tâm trí của người đàn ông bên cạnh hẳn.

Nhận ra mình vừa nghĩ gì, Cố Kiến Thâm hít sâu, lập tức chặt đứt những suy nghĩ miên man ấy.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Dù Con Làm Gì Bố Vẫn Sẽ Ủng Hộ Sao?

Mỗi lần đến thăm Cố Phi, Thẩm Thanh Huyền đều sẽ kể Cố Kiến Thâm nghe vài chuyện trước đây liên quan đến cô.

Một cuộc đời trọn vẹn thì không thể thiếu người mẹ, hơn nữa y rất tán thưởng Cố Phi, cho nên luôn xem cô như là Lý thị thứ hai.

Y hy vọng Cố Kiến Thâm có thể cảm nhận được tình thương cô dành cho hắn.

Đã nhiều năm qua, Cố Kiến Thâm đã nghe những lời này của Thẩm Thanh Huyền không biết bao nhiêu lần, trước đây hắn có thể thấy tò mò, thậm chí còn cảm động, nhưng hôm nay lại bức dọc một cách khó hiểu, bài xích không cách nào kìm nén.

Hiếm khi hắn ngắt lời Thẩm Thanh Huyền: “Vì sao bà ấy không tỉnh lại?”

Một câu hỏi khiến Thẩm Thanh Huyền khựng lại, rồi trả lời với vẻ mặt ảm đạm: “Chị ấy sẽ tỉnh lại.”

Nếu bà ấy hôn mê cả đời, bố sẽ chờ cả đời luôn sao!

Câu nói chần chờ bên môi, nhưng Cố Kiến Thâm lại không thể thốt thành lời.

Hắn là người không có tư cách nói lời này nhất ... Cả thế giới này, hắn là người không nên nói nhất.

Hàng mi Cố Kiến Thâm rũ xuống, che giấu cảm xúc trong mắt.

Thẩm Thanh Huyền thấy hãn như thế bèn không khỏi sốt ruột, chuyện gì thế này? Tại y kể chuyện “quá khứ” quá nhiều chộc hãn phiền sao? Y đành chịu thôi, hãn và Cố Phi chỉ ở chung trong khoảng thời gian ngắn như vậy ... Chẳng lẽ Cố Kiến Thâm nhớ mẹ?

Thẩm Thanh Huyền không nắm chắc, dẫn đến giữa đôi mày tăng thêm nỗi ưu sầu.

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu bắt gặp tình cảnh này nên đâm ra hối hận, vì hãn mà y khổ sở, vậy nên hãn thấp giọng bảo: “Con xin lỗi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Là bố có lỗi với con.”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm mấp máy, cuối cùng chẳng nói gì thêm.

Hãn phải nói gì? Hãn có khả năng nói gì? Mẹ hãn hôn mê bất tỉnh, bố hãn có lẽ còn đau khổ hơn hãn.

Dù gì hãn cũng chẳng có ký ức gì với người này, nhưng bố hãn lại có rất nhiều hồi ức.

Trái tim Cố Kiến Thâm thắt lại, song vẫn gắng gượng giấu giếm.

Thẩm Thanh Huyền kiểm tra cho Cố Phi theo lệ, rồi xem báo cáo sức khỏe mới nhất, sửa đổi mấy chỗ mới cùng Cố Kiến Thâm ra về.

Trên đường về, Cố Kiến Thâm nói: “Hình như cái gì bố cũng biết.”

Đương gia Hạ Hưng khiến người vừa nghe tên đã sợ hoảng hồn, tinh thông các loại vũ khí, thân thủ cao cường, lại còn học rộng hiểu nhiều, thư họa có trình độ, khoa trương hơn nữa là nghe nói y còn giỏi y học.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Con muốn học gì, bố sẽ dạy con.”

Cố Kiến Thâm ngoảnh đầu nhìn y: “Có thể học về súng không?”

Đuôi mày Thẩm Thanh Huyền khẽ nhướng.

Cố Kiến Thâm lại rũ mắt: “Con ...” Hắc vốn định bảo mình chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ngờ đâu Thẩm Thanh Huyền lại nói, “Có thể.”

Cố Kiến Thâm ngẩng phắt đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền lại mỉm cười với hắc: “Có điều cái này chẳng có gì hay để học, con nhất định sẽ học nhanh thôi.”

Cố Kiến Thâm nghi hoặc: “Vì sao ạ?”

Thẩm Thanh Huyền nháy mắt với hắc: “Hỗ phụ vô khuyến tử.”

Dứt lời, Thẩm Thanh Huyền âm thầm like cho mình một cái, cảm giác chiếm tiện nghi thật thích quá đi!

Khóe miệng Cố Kiến Thâm miễn cưỡng nhếch lên, không nói thêm gì.

Thẩm Thanh Huyền còn tưởng hắc căng thẳng, thế là vỗ vai hắc bảo: “Đi thôi, nhà cũ có sân bắn, bố dẫn con tới đó chơi.”

Thực ra với thân phận hiện giờ của Thẩm Thanh Huyền, muốn hoàn toàn tẩy trắng là không có khả năng, thân làm “con trai độc nhất” – và cũng là người thừa kế duy nhất của y, hắc nên được bồi dưỡng về phương diện này từ khi còn nhỏ.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền không cần vội, chủ yếu Cố Kiến Thâm rất đặc biệt, thể chất cực kỳ tốt, chỉ cần linh hồn dung hợp với thể xác, đương nhiên sẽ có sự nhạy bén và sức mạnh khác với người thường.

Chờ trưởng thành hoàn toàn rồi thì huấn luyện sơ theo hệ thống là được, không nhất thiết phải dày dạn con người ta từ bé.

Dĩ nhiên, hiện giờ Cố Kiến Thâm lộ ra hứng thú với súng ống, Thẩm Thanh Huyền cũng bằng lòng dẫn hắc đi chơi.

Khả năng nghiên cứu vũ khí của phàm thế rất thú vị, biết dùng cách khác để đối chọi với sức mạnh to lớn, đáng để học tập.

Trở về nhà cũ, Thẩm Thanh Huyền dẫn Cố Kiến Thâm đến sân bắn ngầm.

Vừa bước vào, Cố Kiến Thâm lập tức ngơ ngẩn, trang viên phía trên đã lớn lắm rồi, thế mà bên dưới lại có một cái động trời!

Căn cứ khổng lồ này nằm ngay dưới chân hẻm, vậy mà hẻm lại chẳng hay biết gì.

Thẩm Thanh Huyền đi xuống, một đám người khom mình hành lễ với y.

Cố Kiến Thâm theo sau, chứng kiến một mặt khác của y.

Người cầm quyền chân chính của Hạ Hưng, thủ lĩnh ngầm khiến người người kinh sợ, nắm trong tay tính mạng vô số người, người đỡ đầu trẻ tuổi giẫm đầy máu tươi.

Không biết vì sao mà khi nhìn thấy một Thẩm Thanh Huyền như thế, Cố Kiến Thâm lại thấy lòng rục rịch, một luồng hơi nóng va chạm lung tung, không biết nên chạy về phía nào.

Thẩm Thanh Huyền dẫn dắt hẻm: “Lại đây, bố dạy con.”

Y đi trước, Cố Kiến Thâm liền theo sau.

Nói là dạy nhưng lại giống như đùa trẻ con, Thẩm Thanh Huyền tiến về trước, duỗi tay cầm một khẩu súng, đoàng một tiếng, ngay giữa hồng tâm.

Y ngoảnh đầu và cười nói: “Nhìn xem, rất đơn giản.”

Cố Kiến Thâm nhìn mà ngây cả người, khoảnh khắc viên đạn được bắn ra, hẻm như biến thành bia ngắm ở xa kia, mà tim hẻm là hồng tâm, khi Thẩm Thanh Huyền quay đầu mỉm cười nhìn hẻm, hẻm trơ mắt nhìn trái tim mình hoàn toàn bị xuyên thủng.

Thẩm Thanh Huyền tưởng hắn bị dọa nên ra hiệu: “Con tới thử xem.”

Cố Kiến Thâm phải mất một lúc mới hoàn hồn: “Vâng.”

Hắn đi sang, mắt nhìn chăm chăm khẩu súng, thế nhưng trong tâm trí toàn là những suy nghĩ loạn cào cào.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Sao vậy?”

Cố Kiến Thâm cầm súng, môi mỏng khẽ nhếch lên: “Không có gì.”

Thẩm Thanh Huyền không nói gì thêm, chỉ cố vũ hắn: “Thử lần đầu cho biết cảm giác thế nào.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Vâng.”

Hắn giơ tay, giữ vững cò súng, mắt nhìn chăm chăm hồng tâm ở xa, trong đầu đều là hình ảnh vừa rồi.

—— Thân thể nam tính thon dài với góc mặt nghiêng xinh đẹp, và cả tóc đen mềm mại bị thổi bay, rồi lại nhẹ nhàng phủ xuống phần cổ sạch sẽ.

Sao lại có người đẹp đến nhường ấy, thế mà người đó lại là ...

Cố Kiến Thâm nhắm chặt mắt, khi mở mắt lại thì đã trở nên sắc bén như báo săn, hắn nổ súng, viên đạn bắn ra xuyên vào hồng tâm.

Mọi người chung quanh đều sững sờ như nhìn thấy quỷ.

Thẩm Thanh Huyền lại cười rất chi là vui vẻ, y hỏi hắn: “Có phải rất đơn giản không?”

Cố Kiến Thâm sững sốt.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bố đã nói rồi, hồ phụ vô khuyến tử.”

Thấy y cười tỏa nắng như thế, Cố Kiến Thâm cũng quên mất lời y mà cười theo: “Thật tuyệt.”

Thâm Thanh Huyền lại bảo: “Đi, đưa con đi xem bia di động.”

Người khác khổ luyện vô số năm mà chẳng được thành tích gì, ấy vậy mà Cố Kiến Thâm chỉ mới nâng tay đã thành công, nếu nói ra sẽ hù chết người, nhưng đối với Thâm Thanh Huyền thì đó là lẽ đương nhiên.

Bởi vì dù có phong ấn ký ức thế nào, kinh nghiệm trăm triệu năm vẫn khắc vào linh hồn.

Bản thôi mà, thoải mái hơn cấm thuật rườm rà yêu cầu kỹ thuật phức tạp nhiều là đẳng khác.

Hai người chơi đùa hăng say, khi rời khỏi căn cứ thì ai cũng nhìn hai cha con nhà này như gặp quý.

Thằng cha đã đủ trâu bò, giờ cả đứa con ... mới mười ba tuổi thôi mà! Mười ba tuổi mà đã vậy ... chẳng phải còn trâu bò hơn cả Thâm Thanh Huyền năm đó hay sao?

Đáng sợ đáng sợ, những kẻ tinh anh đều cảm thấy thế giới này thật là huyền ảo!

Thâm Thanh Huyền nói với Cố Kiến Thâm: “Bố đã dặn họ rồi, sau này rảnh rồi con có thể xuống đây chơi.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Dạ.”

Thâm Thanh Huyền: “Chỗ đó còn nhiều thứ khác nữa, nếu con thấy hứng thú thì cứ học.”

Khóe môi Cố Kiến Thâm cong lên: “Dạ vâng.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi rồi lại bảo: “Có điều con đừng miễn cưỡng bản thân, muốn học thì học, không muốn cũng chẳng sao.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Vậy sau này con ...”

Hắn chưa kịp dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đã nói tiếp: “Con không cần kiêng dè bố, sau này muốn gì thì làm đó, bố chỉ mong con có thể theo lòng mình, tìm được hạnh phúc thực sự.”

Câu nói ấy lại khiến luồng nhiệt trong lòng Cố Kiến Thâm khởi động, hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền, nhin không được mở miệng: “Con làm gì bố cũng sẽ ủng hộ sao?”

Thẩm Thanh Huyền trả lời rất nhanh: “Đương nhiên.”

Cố Kiến Thâm cũng chẳng rõ mình muốn làm gì, nhưng khi nghe y nói thế, hắn lại không cảm nhận được chút hạnh phúc nào, có lẽ do chuyện hắn muốn làm sẽ không được ủng hộ dù thế nào đi nữa.

Thành tích thi tốt nghiệp được công bố, phiếu điểm Cố Kiến Thâm quả nhiên được tròn điểm tất cả các môn.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền đã lường trước, nhưng được chứng kiến tận mắt vẫn thấy rất vui, không nhin được mà khen: “Thật lợi hại.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không tới mức đó.” Việc nhỏ thế có gì đâu mà lợi hại? Thế nhưng thấy Thẩm Thanh Huyền vui làm hắn cũng vui lây, phải nói vui hơn cả khi nghe thành tích công bố.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Nếu đã được tròn điểm, vậy nói bố biết con muốn gì đi?”

Trái tim Cố Kiến Thâm đập mạnh, nhưng lời nói vẫn giữ được vẻ bình tĩnh: “Nghỉ hè đưa con ra ngoài chơi đi.”

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt: “Chỉ thế thôi ư?”

Cố Kiến Thâm: “Dạ.”

“Bố vốn đã định dẫn con đi chơi rồi,” Thăm Thanh Huyền nói, “Cái này không tính, đổi cái khác đi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ra ngoài chơi ... chỉ có hai người chúng ta, có được không?”

Thăm Thanh Huyền ngập ngừng ...

Cố Kiến Thâm biết rõ y băn khoăn điều gì, nên nói: “Chúng ta đến một đảo nhỏ ở nước ngoài, sẽ không sao đâu.”

Thăm Thanh Huyền nghe hấn nói vậy bèn suy ngẫm lại.

Chẳng lẽ mình dành thời gian cho hấn chưa đủ sao? Bởi thế hấn mới muốn ra ngoài riêng với y?

Mọi chuyện Thăm Thanh Huyền luôn đặt hấn lên đầu, tất nhiên là đáp ngay: “Được, vậy để bố sắp xếp.”

Y dễ dàng đồng ý như thế làm Cố Kiến Thâm vừa vui mừng vừa khó chịu.

Y thật tốt với hấn, cực kỳ tốt, là người cha tốt nhất trên đời này.

Đúng vậy, cha.

Trong mắt Cố Kiến Thâm hiện lên nét ảm đạm.

Thăm Thanh Huyền nhận ra, thế là hỏi: “Con muốn gì cứ nói bố biết, chỉ cần bố đủ khả năng, nhất định sẽ thỏa mãn con.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười rất dịu dàng: “Không có gì muốn cả ... con rất chờ mong chuyến du lịch cùng bố.”

Thẩm Thanh Huyền cũng cười theo: “Nhiều nhất là hai ngày, chờ bố thu xếp rồi chúng ta xuất phát.”

“Vâng.” Cố Kiến Thâm đáp, trông như đang rất vui, rồi lại như chẳng vui gì.

Thẩm Thanh Huyền cũng không biết rõ tâm tư của hắn.

Y không quên nhiệm vụ lần này, nhưng không vội, đó là chuyện sau khi thành niên, hiện giờ việc y nên làm là cho Cố Kiến Thâm một thời thơ ấu tốt đẹp, gia đình ngập tràn tình yêu và chở che.

Thế nhưng tình yêu của y lại là bụi gai chẳng chặt, khiến từng bước của Cố Kiến Thâm đầm đìa máu tươi.

Thu xếp xong mọi thứ, Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị một chiếc máy bay tư nhân, hai người cùng bay đến đảo nhỏ ở nước ngoài.

Hòn đảo kia thuộc sở hữu của Thẩm Thanh Huyền, ban đầu y định xây căn cứ nghiên cứu ở đó, có điều chưa khởi công, bây giờ mang Cố Kiến Thâm đến nghỉ phép cũng tốt.

Vì lộ trình khá xa nên dù đi máy bay cũng phải tốn khoảng tám – chín tiếng.

Thẩm Thanh Huyền rất thích máy bay, có lẽ tất cả người ở giới tu chân đều có thể hiểu.

Đúng là tu sĩ bay tới bay lui rất tiện, nhưng ai mà chưa từng trẻ người, ai không từng tu vi thấp? Trước khi thành thánh nào có thứ gọi là thuận di, chỉ có thể ngự kiếm phi hành mà thôi.

Nghe cứ tưởng ngự kiếm phi hành ngẫu lật trời, nhưng thực tế ai thử rồi mới biết.

Vừa lạnh vừa chán vừa nhạt, có khi lộ trình xa phải bay suốt mấy ngày mấy đêm, mùi vị chua xót ấy thật chẳng muốn nhắc lại.

Vẫn là máy bay tốt hơn, mua vé ngủ một giấc là có thể băng qua nửa tinh cầu, thoải mái biết chừng nào.

Cho nên Thẩm Thanh Huyền rất thích xem phim khoa học viễn tưởng, mong mỗi một ngày nào đó sẽ được lái phi thuyền vũ trụ.

Đến nơi, được ngắm nhìn bờ cát dát vàng, phải nói tâm trạng sáng khoái quá chừng.

Bờ cát màu vàng mới đẹp, trắng có gì hay? Xấu chết đi được.

Thẩm Thanh Huyền cởi giày, vui vẻ giẫm chân trần lên cát.

Mới đầu Cố Kiến Thâm còn có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp hải đảo, nhưng khi vừa rũ mắt, trong mắt chỉ còn sót lại ngón chân trắng nõn được màu vàng bao lấy.

Cảm giác về nhà thật là tuyệt Orz. À mà t chưa beta đâu nên có lỗi sai mn thông cảm nhé QAQ

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Kỳ Nghi Phép Trên Hải Đảo

Cố Kiến Thâm biết thế là không đúng, hắn ép mình dời mắt nhưng cứ như bị hút lấy, không thể nào làm được.

Ngón chân xinh đẹp trong những hạt cát màu vàng, trông như ngọc trai được đào từ biển sâu, vô tội ném lên bờ cát, hỗn độn cùng vỏ sò.

Hắn muốn nhặt nó lên, hắn không muốn bị nó làm điêu đứng, hắn ...

“Sao vậy?” Giọng nói của Thẩm Thanh Huyền chợt gọi tâm hồn hắn về.

Thân thể Cố Kiến Thâm lập tức cứng đờ, thế mới nhận ra mình đã cúi người đuổi tay tới.

Chỉ thiếu chút nữa là đã chạm vào, chỉ thiếu chút nữa đã ... Phía sau Cố Kiến Thâm đổ đầy mồ hôi lạnh, hắn cứng ngắc cầm một mảnh vỏ sò màu bạc nằm bên chân Thẩm Thanh Huyền, nói: “Thật, thật đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn theo hướng hắn, nhất thời lộ vẻ mặt ghét bỏ, đẹp chỗ nào?

Cố Kiến Thâm hoàn toàn không dám chuyển mắt, hắn nhìn chòng chọc vỏ sò trong tay, cứ như đang nhìn một thứ trân bảo hiếm có trên đời, hắn bình tĩnh dùng miệng miêu tả đường nét xinh đẹp của chiếc vỏ sò này, song trong đầu đều là “ngọc trai” còn xinh đẹp hơn nó gấp trăm ngàn lần.

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn chẳng hay biết gì, chuyện này cũng không trách y được, bàn về trình độ giấu tâm sự, trải mắt khắp tam giới chẳng ai hơn được Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền tưởng hãnh thích vỏ sò này thật nên thử suy tư, thế mà lại thấy có lý.

Sở thích của Cố Kiến Thâm vốn theo phong cách của Vạn Tú sơn, khác biệt hoàn toàn với y, trước kia luôn đón ý nói hòa với sở thích của y, hiện giờ phong ấn ký ức lại không có y đi đầu, cho nên người này bại lộ bản tính?

Một vỏ sò nát như thế lại yêu thích không buông tay, Thẩm Thanh Huyền nói: “Nếu con thích thì về bố sai người tặng cho con một hộp ...”

Y còn chưa nói xong, Cố Kiến Thâm bỗng nhiên bảo: “Ngọc trai được không?”

Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu: “Hả?”

Cố Kiến Thâm thấy miệng khô lưỡi khô một cách khó hiểu, hãnh rử mắt bảo: “Có thể tặng con một hộp ngọc trai không?” Tầm mắt của hãnh lại rơi trên ngón chân xinh đẹp mịn màng kia, chậm chạp nói, “Ngọc trai, màu trắng, lớn bằng ngón cái.”

Sở thích kiểu gì vậy? Thôi thôi, hiếm khi Cố Kiến Thâm muốn thứ gì từ y, Thẩm Thanh Huyền nuông chiều nói: “Được!”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, không rõ đến cùng mình đang nghĩ gì.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Con cũng cởi giày đi, giẫm trên này dễ chịu lắm.”

Cố Kiến Thâm chần chờ, Thẩm Thanh Huyền lại giục nên hãnh cởi giày ra, cùng y giẫm lên bờ cát.

Cố Kiến Thâm cảm thấy mình bệnh rồi, hãnh đi phía sau Thẩm Thanh Huyền, giẫm lên từng nơi mà Thẩm Thanh Huyền đã đi, giống như ... giống như ... đang giẫm lên da thịt trắng nõn của y.

“Đi nhanh chút nào.” Thẩm Thanh Huyền gọi hãnh.

Cố Kiến Thâm bị bắt thóp, cảm giác khô nóng trào lên ngực, hô hấp trở nên dồn dập.

Thẩm Thanh Huyền chộp tay hắn, bỗng nhiên rơi vào bàn tay mát lạnh khiến Cố Kiến Thâm như bị phỏng tới nơi.

Hắn toan giãy ra, Thẩm Thanh Huyền đã dùng sức nắm chặt rồi bảo: “Đằng trước có rất nhiều vỏ sò, nếu con thích thì bố con mình đi nhặt vài cái thật đẹp đi!”

Cố Kiến Thâm ngu ngơ đáp: “Dạ ... được.”

Thẩm Thanh Huyền vì khiến Cố Kiến Thâm vui mà cố gắng tìm vỏ sò hắn thích.

Tiêu chuẩn là ... cái y cảm thấy cực xấu, sau đó đưa cho Cố Kiến Thâm: “Đẹp không?”

Cố Kiến Thâm: “Đẹp.”

Quả thế – Thẩm Thanh Huyền thần nghĩ, tiếp tục đi tìm vỏ sò xấu xí.

Hết cách rồi, tình yêu là vậy đấy, phải biết cách bao dung lẫn nhau, y không thể để Cố Kiến Thâm luôn chiều mình, y cũng muốn nhân cơ hội chiều chuộng hắn.

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền thấy lòng ngọt ngào quá đỗi, nhìn vỏ sò xấu xí này cũng thuận mắt hơn!

Hai người nhặt rất nhiều, tạm thời không biết tâm trạng Cố Kiến Thâm thế nào, chứ Thẩm Thanh Huyền thì khá là vui vẻ.

Sắc trời dần sập tối, hai người bắt đầu sắp xếp chỗ ở trên đảo.

Mặc dù là đảo nhiệt đới nhưng ban đêm vẫn khá lạnh, chẳng qua cái lạnh này rất dễ chịu, mang theo mùi hương loảng thoảng của biển, khiến người cảm

thấy bình yên đến lạ.

Khổ nổi đã chạy suốt một ngày, ban đêm phải nghỉ ngơi trước đã.

Hôm sau, kỳ nghỉ chính thức bắt đầu.

Thẩm Thanh Huyền dậy thật sớm, làm một bữa sáng đơn giản, Cố Kiến Thâm đi ra thấy y được tạp dề ôm lấy mà ngăn người.

Thẩm Thanh Huyền: “Đi rửa mặt rồi dùng bữa.”

Cố Kiến Thâm đi tới: “Con ... tới phụ.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không cần, con chờ ăn là được.”

Cố Kiến Thâm đồng ý, đi rửa mặt rồi lại nhin không được quay đầu nhìn, thấy một Thẩm Thanh Huyền bận rộn như thế làm đầu óc chìm ngập trong những mớ suy nghĩ hoang đường cùng cực.

Hắn không muốn tiếp tục nghĩ nữa, bèn thở sâu, định dùng nước lạnh thôi lý trí mình về.

Thẩm Thanh Huyền vừa ngâm nga vừa chiên trứng ốp la, hồn nhiên không biết “bé đáng yêu” nhà mình đã có bản lĩnh như thế.

Khi Cố Kiến Thâm đi ra thì bữa sáng đã được dọn lên bàn.

Phòng ăn được xây rất đẹp, hai bên để trống, quay đầu có thể trông thấy biển, xanh lam và vàng hòa quyện với nhau, tạo nên cảnh đẹp ý vui.

Thẩm Thanh Huyền: “Ném thử xem, lâu rồi bố không làm.”

Cố Kiến Thâm hoàn hồn, thấp giọng: “Không ngờ bố còn biết nấu cơm.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Trước kia bố chỉ biết nấu mì.” Hiện giờ Tôn chủ đại nhân đã biết thứ kia không phải để không mà ăn, sau khi nấu chín thì mì thịt bò dưa chua rất là thơm.

Cố Kiến Thâm cười bảo: “Thì ra bố cũng từng ăn thứ này.” Từ lúc Cố Kiến Thâm hiểu chuyện thì Thẩm Thanh Huyền đã về với hình thức sống trong nhung lụa, hết như một quý công tử tao nhã không dính nước mùa xuân.

Thẩm Thanh Huyền: “Trước khi con được sinh ra thì bố nghèo lắm.”

Cố Kiến Thâm tò mò: “Nghèo ư?”

“Ừ ...” Nghe hẳn hỏi làm Thẩm Thanh Huyền rất hoài niệm, y bảo, “Lúc mẹ con mang thai, hai người cùng sống trong một làng chài nhỏ, nhưng nơi đó rất đẹp, giống ở đây vậy, bước ra ngoài sẽ thấy biển ngay.”

Cố Kiến Thâm nghe y nói xong, lòng hiếu kỳ bỗng dừng tan biến, hoàn toàn không muốn nghe tiếp nữa.

Thẩm Thanh Huyền lại rất thích khoảng thời gian ấy, nói tiếp: “Mẹ con nấu ăn rất ngon, có điều sau khi thai lớn bố chẳng dám để chị ấy vào phòng bếp nữa, dọa người lắm kìa, người chỉ nhỏ bằng ấy mà vác cái bụng thật to ...” Mẹ là một sinh vật thần kỳ và vĩ đại, sống trăm triệu năm, Thẩm Thanh Huyền cũng hiểu tiếp nối sinh mạng là một chuyện kỳ diệu thế nào.

Cố Kiến Thâm nghe y nói mà miệng toàn đắng chát, hoàn toàn không nhắm nháp được mỹ thực trước mặt.

Thẩm Thanh Huyền lại như mở máy hát, nói luyên thuyên: “Sau khi con ra đời, chúng ta ...” Y nhớ đến bé con hồi ấy cứ bám y mãi không buông, chợt thấy buồn cười, nhin không được muốn nói thêm vài câu.

Cố Kiến Thâm bất chợt buông dao nĩa: “Con no rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nói một nửa, còn chưa được tận hưởng nhưng cũng đành dừng lại, y nhìn Cố Kiến Thâm bằng ánh mắt nghi hoặc.

Cố Kiến Thâm đứng dậy nói: “Con ra bên ngoài một chút.” Dứt lời, hẳn xoay người ra cửa.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chén đĩa của Cố Kiến Thâm, sandwich bên trên chỉ được cắn một xít ...

Là y làm dở không hợp khẩu vị của hần sao? Thẩm Thanh Huyền cắn thử, có tệ lắm đâu.

Vậy hần bị làm sao? Phiền y lái nhái à?

Đau lòng thế, Thẩm Thanh Huyền đã xem rất nhiều sách dạy con, sợ mình bất cẩn thành một “ông già” bị ghét, dù gì chuyến này y muốn yêu đương với hần, nhưng hai người lại chênh nhau tới mười bảy tuổi ... Cố Kiến Thâm không có ký ức có ghét y hay không thì khó mà nói.

Ở hiện thế có câu “ba năm cách một đời”, hai người họ chênh mười bảy tuổi, chẳng khác nào cách nhau gần sáu đời, có thúc ngựa cũng theo không kịp!

Thẩm Thanh Huyền cũng ăn không vô nữa, ôm tâm trạng phức tạp quay về phòng, nhìn bản thân trong gương.

Dù là thể xác phàm thế, nhưng y vẫn có pháp môn giữ gìn tuổi trẻ.

Theo lý thì ... đâu có già đâu QAQ?

Thẩm Thanh Huyền xoắn xuýt, chưa bao giờ thấy nhiệm vụ khó khăn như lúc này.

Đầu tiên phải để Cố Kiến Thâm xem y là cha, sau đó còn phải nảy sinh tình cảm lệch lạc với y.

Nhưng mức độ phải thế nào? Làm sao mới có thể nắm bắt một cách hoàn mỹ?

Thẩm Thanh Huyền cũng chẳng rõ nữa.

Cố Kiến Thâm bỏ của chạy lấy người, đi được mấy bước đã thấy hồi hận không thôi, nhưng hắn không muốn về để nghe y kể chuyện quá khứ, ngay cả một câu cũng không muốn.

Vậy mà trong đầu hắn đã phác họa ra cảnh tượng ấy rồi.

Đôi tình nhân trẻ tuổi bỏ trốn đến đảo nhỏ hoang tàn vắng vẻ, vì tình yêu mà chẳng màng thứ gì, chỉ cần được ở bên nhau thì dù cuộc sống có khó khăn thế nào, họ vẫn thấy ngọt ngào không gì sánh bằng.

Đây ... đây là bố mẹ hắn, là tình yêu của họ.

Cố Kiến Thâm cảm thấy mình điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Hắn không thể dằn nén nỗi cay đắng trong lồng ngực, như đã mất đi người quan trọng nhất, người mình khát vọng cả đời nhất ... Linh hồn đang kêu gào không cam lòng, cơn tuyệt vọng không cách nào hình dung ấy khiến trước mắt hắn chỉ còn lại u ám.

Vì sao lại thế, vì sao lại trở nên thế này?

Cố Kiến Thâm chất vấn bản thân, lại chẳng thể tự mình tìm được đáp án.

Hắn lẻ loi ngồi trên bờ biển, nhận ra thời gian mình mong chờ đã lâu đã trở thành luyện ngục đáng sợ nhất.

Thẩm Thanh Huyền cuống tới mức gọi điện cho trung tâm nghiên cứu thanh thiếu niên, tư vấn cho y nên làm gì để không bị con mình ghét ...

Sau đó vẫn do Cố Kiến Thâm tỉnh táo lại, mặc dù khó chịu, nhưng hiếm khi có được kỳ nghỉ, lại còn được ở riêng với y trong thời gian dài, hắn không muốn bỏ qua như thế.

Cố Kiến Thâm tìm Thẩm Thanh Huyền: “Chỗ này có cho lặn không?”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền cứ lo mình bị xem là cha già, nghe hẳn hỏi liền đáp ngay: “Lặn sâu cũng được.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Vậy chúng ta đi lặn đi.”

Thẩm Thanh Huyền vội đáp: “Ừ!”

Đi lặn đương nhiên phải thay quần áo, toàn bộ quá trình Cố Kiến Thâm đều nhìn không chớp mắt, vẫn cứ bình tĩnh như chưa thấy gì.

Thẩm Thanh Huyền hồn nhiên không lo, bảo người đưa trang bị rồi cùng Cố Kiến Thâm xuống nước.

Đáy biển rất đẹp, ngay cả Thẩm Thanh Huyền ghét màu lam cũng thấy hứng thú không thôi.

Bởi vì trong sắc xanh ẩn chứa biết bao điều xinh đẹp, có cá nhiệt đới đỏ và vàng tươi, những rặng san hô với ánh vàng rực rỡ tựa như hoàng kim chìm vào đáy biển.

Hai người chơi đùa thật vui, sau khi lên bờ, bầu không khí gượng gạo trước đó đã dịu hơn rất nhiều.

Thẩm Thanh Huyền cẩn trọng từng lời, không dám nói thêm gì, chỉ tán gẫu theo đề tài của Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm cũng dần dần bình tĩnh trở lại, hưởng thụ khoảng thời gian yên bình thoáng chốc này.

Ngày cuối cùng, Thẩm Thanh Huyền đã thả lỏng bèn nói với vẻ đầy hứng thú: “Chúng ta thi đấu đi?”

Cố Kiến Thâm hỏi: “Đấu gì?”

Thẩm Thanh Huyền: “Đương nhiên là bơi lội.”

Cố Kiến Thâm tiếp tục hỏi: “Thi làm sao?”

Thâm Thanh Huyền chỉ phía trước: “Thấy đảo nhỏ kia không? Chúng ta bơi từ đây sang đó, xem tốc độ ai nhanh hơn.”

Cố Kiến Thâm cũng bắt đầu thấy hứng thú: “Được!”

Thâm Thanh Huyền: “Con đừng xem thường bố, nhất định bố sẽ thắng.”

Cố Kiến Thâm: “Con cũng sẽ không thua.”

Thâm Thanh Huyền cười cúc áo: “Tới nào, chúng ta cùng phân cao thấp!”

Vì có gì đột nhiên muốn thi bơi với Cố Kiến Thâm? Hành động này không hề tự tiện, mà đã được y nghiêm túc suy nghĩ rất nhiều ngày.

Ngẫm kĩ lại mới thấy xót xa trong lòng, Tôn chủ đại nhân vạn vạn tuổi thế mà có một ngày sợ già.

Phải biết ở giới tu chân, tuổi tác là một phần mị lực, không phải ai cũng có thể sống lâu được như y đâu.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Khi Viên Đan Bản Thùng Hồng Tâm, Cố Kiến Thâm Cảm Nhận Được Sự Giải Thoát Đây Bệnh Hoạn

Nhằm thể hiện bản thân tuổi trẻ dồi dào, thân thể cường tráng, Thẩm Thanh Huyền dồn hết sức, kiên quyết không nường tay, thể phải bơi tới đảo đầu tiên để thắng cuộc so tài này.

Y hưng trí bừng bừng như thể gợi hứng thú cho Cố Kiến Thâm, hai người bơi với nhau vào ngày cuối cũng rất tuyệt.

Nhưng sau khi Thẩm Thanh Huyền cởi áo thì suy nghĩ này chẳng còn nữa.

Gì mà bơi lội, gì mà thi đấu, gì mà thua với thắng, Cố Kiến Thâm hoàn toàn không nhớ được gì.

Trước mắt hắn chỉ có thân thể xinh đẹp được ánh mặt trời mơn trớn, trắng nõn, nhẵn nhụi, đường cong tuyệt đẹp ... được trời cao ưu ái.

Thẩm Thanh Huyền làm nóng người, giục hắn: “Nhanh lên!”

Cố Kiến Thâm hoàn toàn không biết mình đã dời mắt bằng cách gì, hắn cũng không biết mình có hoạt động cổ tay hay không, thế nhưng khi xuống nước, nước biển lành lạnh đã kéo thần trí hắn về, giúp hắn bơi nhanh về trước.

Hắn không muốn thắng, nhưng cũng không dám dừng ở phía sau.

Vừa nghĩ tới đằng trước là Thẩm Thanh Huyền, nhớ đến cơ thể y, và y đang ở gần trong gang tấc, cảm giác khô nóng điên cuồng ấy thổi quét toàn thân, khiến cho cả linh hồn cũng trở nên nóng bỏng.

Hắn ra sức bơi, nhất định phải tranh hạng đầu, Thẩm Thanh Huyền cũng không chịu thua, đuổi theo hắn sát sao, thậm chí khi hắn cảm thấy mệt thì vượt qua hắn ...

Khi hai người bơi ngang nhau, Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn rồi nhếch môi cười.

Dưới ánh mặt trời sáng rỡ, mái tóc đen ướt sũng cùng bọt nước văng tung tóe làm cho mọi thứ như biến thành quang cảnh đồng thoi tuyệt vời.

Giờ khắc này, Cố Kiến Thâm chẳng còn biết được gì.

Hắn ngơ ngác nhìn, chìm đắm trong mơ ảo tưởng hư vô.

Hắn nhìn y bơi đi, nhìn y rời xa, còn bản thân thì đứng lại đó, nước biển xộc vào mũi, vậy mà hắn chẳng nhớ phải giẫy dụa.

Ý thức dần mơ hồ, khoảnh khắc ấy, mọi thống khổ và bối rối chẳng còn nữa, chỉ còn lại đợi chờ kỳ lạ, chờ mong mọi thứ chấm dứt, lại hy vọng tất cả lại bắt đầu.

Thẩm Thanh Huyền bơi thỏa thích, bỏ xa Cố Kiến Thâm phía sau khiến y rất phấn khởi.

Dù ở phàm thế thì ba mươi tuổi vẫn còn trẻ mà, đâu có già đâu?

Đúng là nhóc con ngây thơ!

Thẩm Thanh Huyền nghĩ vậy, thế là lại bơi nhanh hơn, cho đến khi nhận ra điều bất thường ...

Sao chưa đuổi theo? Chẳng lẽ bỏ quá xa sao? Theo lý thì với thể chất ấy, Cố Kiến Thâm không thể chênh lệch với y nhiều đến vậy chứ?

Thẩm Thanh Huyền quay đầu, mặt biển vắng vẻ yên ả phía sau khiến lòng y chợt lạnh.

Cố Kiến Thâm đâu rồi?

Y khuếch tán cảm giác đến mức lớn nhất, phát hiện thiếu niên đã chìm vào nước.

Thẩm Thanh Huyền chỉ thấy máu chảy ngược, không hề nghĩ ngợi liền bơi về, vội vàng cứu người lên.

Tên ngốc này! Bơi một chút cũng có thể chết đuối! Rốt cuộc hắn đang làm gì thế này!

Thẩm Thanh Huyền vừa tức vừa đau lòng, vội vàng mang người lên bờ, sốt ruột hô hấp nhân tạo cho hắn.

Làm sao cũng không ngờ, nụ hôn đầu đời này của hai người lại trong tình huống này ...

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền chẳng thể nghĩ được nhiều, chỉ cố gắng hô hấp nhân tạo cho hắn, hy vọng hắn mau chóng tỉnh lại.

Không lâu sau, ý thức Cố Kiến Thâm trở về, hắn cảm nhận được sự mềm mại và ngọt ngào trên môi, khi mở mắt ra liền đối diện với ánh mắt của Thẩm Thanh Huyền.

Thoáng chốc, thần kinh cả người lập tức bùng nổ, Cố Kiến Thâm không nhúc nhích, cứ như hồn đã lìa khỏi xác.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn trợn to mắt bèn thở phào nhẹ nhõm, song sau đó lại giận điên người: “Không được thì nghỉ ngơi, chẳng lẽ thắng thua quan trọng tới vậy sao!”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt mày, trong mắt đầy vẻ đau lòng: “Đừng lấy bản thân ra làm trò đùa, con dọa bố rồi đó.”

Nói xong y dùng sức ôm hân, đôi vòng tay khẽ run, khiến Cố Kiến Thâm cảm nhận được sợ hãi và tuyệt vọng của y.

Qua thật lâu, Cố Kiến Thâm mới rũ mắt, rồi khàn giọng bảo: “Con xin lỗi.”

——Xin lỗi, vì đã khiến người đau lòng; xin lỗi, vì kẻ mà người quan tâm bảo vệ lại là một tên mất trí.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng không sao tả xiết, sao còn nỡ nói thêm gì, y vội vàng thu xếp cho hân rồi cẩn thận trông nom.

Vì chút sự cố này mà bọn họ dời thời gian quay về.

Mặc dù có rất nhiều việc chất đống trên bàn, Thẩm Thanh Huyền vẫn mặc kệ, y cẩn thận chăm sóc Cố Kiến Thâm, hy vọng lần suýt chết đuối này đừng gây bóng ma trong lòng hân.

Nhưng y càng chăm sóc tỉ mỉ, Cố Kiến Thâm càng khó chịu bất an.

Y càng tốt với hân, Cố Kiến Thâm càng thấy hổ thẹn, cảm giác bị đặt trên giá nường mang tên đạo đức khiến hân đau khổ tột cùng.

Việc hân có thể làm chính là không nhìn Thẩm Thanh Huyền, không để ý tới y, tận lực cách xa y, rồi xa khát vọng đang đè nặng trên tinh thần, tưởng niệm mỗi khi mộng về trong những đêm khuya yên ắng.

Tưởng niệm, tưởng niệm khắc cốt ghi tâm.

Dường như mỗi một giọt máu, từng dây thần kinh trong cơ thể hân đều đang gào thét tên y.

Khi hân nhắm mắt lại, thân thể xinh đẹp của y, nụ cười dưới ánh mặt trời của y, và cánh môi mềm mại của y sẽ lại hiện hữu trong tâm trí hân ...

Không được nhớ, không được nhớ nữa, Cố Kiến Thâm chỉ có thể mở to mắt, gắng gượng vượt qua những đêm tối dài đằng đẵng.

Sau khi về X thị, Thẩm Thanh Huyền lại trở nên bận rộn, điều này cũng giúp Cố Kiến Thâm có cơ hội thở dốc, nhưng cũng khiến hắn càng thêm khó chịu.

Mỗi ngày ở nhà cũ, nơi duy nhất có thể giúp hắn giải tỏa tinh thần chính là sân bắn.

Khi viên đạn bắn thủng hồng tâm, Cố Kiến Thâm cảm nhận được sự giải thoát bệnh hoạn.

Như thế hồng tâm kia chính là trái tim dơ bẩn của hắn, khoảnh khắc đạn trúng đích, mọi đau khổ đều quy về điểm cuối.

Hắn hận không thể ở mãi nơi đây, lại ảo tưởng trộm một khẩu súng ra ngoài, khiến tưởng tượng trở thành sự thật, mà không phải thả lỏng trong một thoáng ngắn ngủi.

Không được ... y sẽ đau lòng, sẽ khổ sở, sẽ tuyệt vọng.

Sao có thể khiến y khổ sở? Cố Kiến Thâm thà chịu đựng lăng trì của lửa địa ngục ngày đêm, chứ không muốn thấy y đau lòng dù chỉ là một ít.

Cứ vậy đi, ít nhất thì đời này y vẫn là của hắn, là người thân của hắn, là người duy nhất hắn không thể từ bỏ, mà cũng chẳng thể đến gần.

Thẩm Thanh Huyền bận bịu mấy ngày, vất vả mãi mới có thời gian rảnh bèn gọi điện cho Cố Kiến Thâm: “Buổi trưa cùng đi ăn cơm không?”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng bảo: “Con có hẹn với bạn học rồi.”

Thẩm Thanh Huyền thất vọng: “VẬY À.”

Cố Kiến Thâm nghe giọng y, buộc mình phải bình tĩnh: Tuyệt đối không thể mềm lòng, cùng y ăn cơm làm gì? Chỉ càng thêm tra tấn mà thôi.

Thâm Thanh Huyền lại bảo: “Vậy buổi tối con về sớm chút, chúng ta ăn ở nhà.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Bố đừng chờ con, có lẽ bọn con sẽ đi karaoke.”

Thâm Thanh Huyền tiếp tục thất vọng: “Sẽ về khuya sao?”

Cố Kiến Thâm: “Vâng.”

Thâm Thanh Huyền đành đáp: “Vậy để sau đi.” Ngày mai y còn có việc, không rảnh ăn cơm với hẳn.

Cố Kiến Thâm dùng sức nắm di động, khớp ngón tay nhô ra như nội tâm không khống chế được của hẳn, trắng bệch một cách vô vọng.

Hẳn nào có hẹn ai? Nhưng bắt buộc phải hẹn.

Hẹn người rất dễ, gửi tin nhắn vào group lớp, một người gọi người người ủng hộ, mọi người cùng sôi nổi ra ngoài chơi tới tận khuya.

Thâm Thanh Huyền về nhà rất sớm, nhìn phòng bếp trống rỗng mà chỉ biết bĩu môi.

Đúng là con lớn không thể giữ, dám bỏ “cha già” ở nhà!

Y lười ăn cơm một mình, nên dứt khoát làm ổ trên sofa xem TV.

Xem hết tập này đến tập khác, liên tục hết sáu tập, xong một vụ án, nhóc con khốn nạn nhà y vẫn chưa chịu về!

Thâm Thanh Huyền nhìn đồng hồ, đã sắp chín giờ, định chơi bởi tới khi nào?

Y hơi giận, nhưng vẫn nhịn xuống.

Mấy thằng nhóc tuổi dậy thì chính là lúc chúng không nghe lời nhất, y phải làm một người cha cởi mở, cho hẳn không gian tự do.

Thấm Thanh Huyền kìm nén xúc động muốn gọi điện thoại, tiếp tục chờ.

Một lần chờ này khiến y chờ tới khi ngủ luôn.

Từ sau kỳ nghỉ trở về, Thấm Thanh Huyền vội vàng ngày đêm, mấy ngày qua y chỉ ngủ được có một tiếng, dù là siêu nhân cũng biết mệt.

Cho nên y mê man chìm vào giấc ngủ trên sofa dù TV vẫn còn mở.

Vì tránh Thấm Thanh Huyền nên Cố Kiến Thâm cố ý về muộn, đã trễ vậy rồi mà vẫn nhìn thấy y.

Trên sofa rộng lớn, là người đàn ông ấy đang nằm ngủ.

Tóc đen tán loạn, góc mặt xinh đẹp, áo ngủ rộng thùng thình không che được đường cong cơ thể, còn cả đôi chân dài thẳng tắp cùng mắt cá chân nuột nà kia nữa ...

Khát vọng tích lũy mấy ngày của Cố Kiến Thâm rốt cục bùng phát, biến thành dã thú dữ tợn đáng sợ.

Trong mắt hẳn rực cháy, cúi người gọi y.

Thấm Thanh Huyền ngủ rất say, không hề nhận ra hẳn đã về.

Ma xui quỷ khiến, tay Cố Kiến Thâm như bị mê hoặc mà chạm vào gò má y.

Còn mềm hơn trong tưởng tượng, còn mê người hơn tưởng tượng, hệt như nam châm đựng sắt, lực hấp dẫn to lớn hút chặt chúng vào nhau, không thể nào tách ra.

Đại não Cố Kiến Thâm trống rỗng, hẳn không điều khiển được dã thú cuồng bạo trong lòng, hẳn cúi đầu, dùng đôi môi run rẩy cùng cực mà hôn

Thẩm Thanh Huyền.

Chỉ chạm nhẹ thoáng qua, chỉ một chút nhẹ hẫng, hẫng lại như bị phồng tới nơi, đứng phắt dậy quay về phòng thật nhanh.

Khi cánh cửa đóng sầm lại, Cố Kiến Thâm dựa vào cửa, trượt ngồi xuống đất, hai tay chặt vật cào loạn tóc mình.

Hắn vừa đi, Thẩm Thanh Huyền liền mở mắt ra.

Y đang ngủ, nhưng đã uống máu trên mũi đao nhiều năm như vậy, mức cảm giác của y đã đến cực hạn.

Cố Kiến Thâm vừa vào nhà thì y đã tỉnh, chỉ do hơi giận nên không muốn mở mắt nhìn hắn.

Khi cất tiếng gọi, hắn dùng hắn tên y, khoảnh khắc ấy khiến trái tim Thẩm Thanh Huyền nhộn nhạo, rồi lại cố tình làm như không nghe thấy.

Ngờ đâu người này lại hôn y!

Mặc dù chỉ chạm nhẹ, nhẹ đến không thể nhẹ hơn, nhưng tuyệt đối là hôn!

Sao ... sao lại thế này ... Thẩm Thanh Huyền thật sự không thể tin nổi.

Thẩm Thanh Huyền ngây người một hồi mới đứng dậy vào thư phòng, y mở màn hình máy tính, nhìn Cố Kiến Thâm đang ôm đầu ngồi cạnh cửa.

Đây không phải là xâm phạm quyền riêng tư, vì nguyên nhân an toàn nên đâu đâu cũng gắn camera, trong phòng Cố Kiến Thâm cũng có.

Cố Kiến Thâm đã làm ra chuyện như thế, đồng nghĩa không thể nào tiếp tục lừa mình dối người được nữa.

Hắn chạm vào cấm kỵ, đồng thời còn điên cuồng trầm mê trong đó, tìm không ra hy vọng giải thoát.

Bắt đầu từ khi nào? Hãn chẳng nhớ rõ nữa ...

Hãn không dám nghĩ, vì nghĩ đến lại hết như đang đo đếm tội ác của hãn, đẩy mặt tối bất kham của hãn ra ánh mặt trời.

Luân lý không thể vượt qua trở thành gông xiềng ràng buộc hãn, hãn không dám giãy, vì chỉ cần nhúc nhích thì máu sẽ chảy đầm đìa.

Song hãn vẫn không thể kiểm soát bản thân, hãn như mê, như nghiện, không ngừng nghĩ về y, nhớ đến nụ hôn không tính là hôn, rồi lại nhớ đến cái hôn trộm như bị quỷ ám.

Nghĩ đi nghĩ lại ... hãn như sa đọa mà móc điện thoại ra.

Nhìn ảnh chụp của y bên trong, nhìn phần lưng trơn nhẵn, xương quai xanh khêu gợi, cơ thể xinh đẹp của y ...

Khoái cảm to lớn nổ mạnh trong đầu, Cố Kiến Thâm thở hổn hển, đại não trống rỗng ...

Sau hạnh phúc ngắn ngủi là vực sâu vô tận ...

Thứ dính dóp trong tay tựa như độc xà siết chặt lấy hãn, khiến hãn vừa trống rỗng vừa tuyệt vọng.

Cuối cùng hãn vẫn sa vào, một bước giẫm hụt làm hãn mất đi sức giãy dụa.

Tránh không thoát, vậy trốn thôi.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mà trợn mắt há mồm, người này mới mười ba tuổi thôi á! Mười ba tuổi đã có bản lĩnh thế rồi ư!

Thẩm Thanh Huyền không có cách nào hình dung tâm trạng mình hiện giờ ...

Y toàn tâm toàn ý sắm vai người cha, muốn cho người yêu đã phong bế ký ức một thời thơ ấu tốt đẹp, kết quả ... lẫn lộn đầu đuôi hết rồi?

Tên khốn này còn chưa đủ lông đủ cánh mà đã muốn ... muốn ...

Gương mặt già nua của Thẩm Thanh Huyền đỏ bừng, ngượng ngùng quá đổi.

Nhưng cũng bớt việc, nhìn là biết hần đã xem y là cha rồi, sau đó còn muốn này nọ với y, cho nên đau khổ chịu không thấu.

Cơ mà hần còn chưa trưởng thành đó! Dù bản thể đã vạn vạn tuổi rồi, nhưng thể xác này vẫn còn xanh và non lắm!

Thẩm Thanh Huyền suy tư, cảm thấy mình không vượt qua nổi cái hố này.

Tuy rằng hiện giờ y chỉ cần vươn tay là có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ... không được, làm không được, ai mà muốn ư ư với nhóc con chứ!

Chờ, chờ ... chờ mười tám tuổi đã!

Dù gì cũng chỉ còn vài năm nữa, hiện giờ y đã biết tâm tư của hần, sau này cẩn thận thêm chút để hần bớt khổ là được.

Mặc dù biết người yêu đang day dứt, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn thỏa mãn một cách khó hiểu.

Nhiệm vụ đơn giản vậy à? Thật không tệ.

Đợi Cố Kiến Thâm trưởng thành, bọn họ có thể ân ái nhiều năm rồi!

Thẩm Thanh Huyền càng nghĩ càng sững, đáng tiếc ... đời không như là mơ.

Sau khi triệt để hiểu rõ bản thân, Cố Kiến Thâm quyết định, sáng sớm đã nói với Thẩm Thanh Huyền rằng: “Con định đến Nhất Trung học.”

Tay đang cầm dao nĩa của Thâm Thanh Huyền khựng lại, hỏi hần: “Bố nhớ chỗ đó hình như bắt ở ký túc xá?”

Cố Kiến Thâm đáp mà vẫn không ngẩng đầu: “Đúng vậy.”

Thâm Thanh Huyền hỏi hần: “Con ... muốn trọ ở trường?”

Cố Kiến Thâm trả lời rất nhanh: “Con muốn trải nghiệm cuộc sống tập thể.”

“Nhưng mà ...” Thâm Thanh Huyền không thích, y cũng biết ngôi trường kia, phải ở ký túc xá, một tháng mới được về nhà một ngày, đúng là ...

Cố Kiến Thâm nói: “Con đã quyết định rồi, hy vọng bố có thể đồng ý.”

Thâm Thanh Huyền nhớ tới chuyện hôm qua, nhất thời vỡ lẽ.

Thì ra muốn tách khỏi y sao?

Thâm Thanh Huyền cân nhắc, cuối cùng vẫn đồng ý, thôi vậy ... ở trọ thì ở trọ đi, hai người xa nhau trong tình huống này cũng tốt.

Bất Cố Kiến Thâm phải chịu đựng sẽ ảnh hưởng sức khỏe, y lại không có khả năng rõ ràng với hần, cho nên cứ sống vậy mấy năm đi.

Ban đầu thấy năm năm không lâu, hiện giờ tính lại ... sao lại dài thế này!

Tốt nghiệp cấp hai, Cố Kiến Thâm chọn học cấp ba tại Nhất Trung.

Thâm Thanh Huyền nhìn người yêu mười lăm – mười sáu tuổi, sợ mình nhịn không được phạm sai lầm, đành phải tiếp tục để hần trọ ở trường.

Chờ rồi chờ, rốt cục cũng chờ được mùa hè năm Cố Kiến Thâm mười tám tuổi.

Sinh nhật của hần vào mùa hè, còn một tháng nữa mới tới.

Năm năm này Thẩm Thanh Huyền cũng phải chịu giày vò, nếu không biết tâm tư của Cố Kiến Thâm, y còn có thể xem hắn là trẻ con, mà từ sau khi biết ...ờm, y luôn nhìn không được suy nghĩ miên man, dù gì cũng là người yêu mình mà, hắn muốn y, sao y nỡ để hắn chịu đựng?

Nhưng không nhìn thì không được, bởi thế nên ... giày vò.

Thi vào đại học kết thúc, dựa vào thành tích Cố Kiến Thâm có thể đăng ký vào bất cứ trường đại học nào, song hắn không muốn ở lại nước, hắn muốn sang nửa bán cầu kia, ở nơi cách xa y nhất, hoàn toàn có thể giúp hắn quên được y.

Năm đầu tiên lên trung học hắn rất chật vật, rời xa mái nhà quen thuộc và người mình luôn nhớ nhung, chỉ khiến thống khổ gia tăng gấp đôi, biến tuyệt vọng của hắn trở thành sợi thừng mang theo lưỡi câu, ghim chặt vào cơ thể hắn, tra tấn hắn mọi bề.

Khiến tình cảm phai nhạt? Quên y? Không có khả năng, đối với hắn, mỗi tháng về nhà một lần giống như thoát khỏi đáy biển ngột thở: Rốt cục thấy được ánh mặt trời, hít thở được không khí, giảm bớt tưởng niệm tích lũy một tháng.

Nhưng ngay sau đó sẽ là thống khổ tuyệt vọng gấp bội, cùng với tình yêu đắm say càng thêm si mê.

Vậy nên hắn đã chạy trốn chết, quay về trường tránh né y, nhưng rất nhanh lại bắt đầu mong chờ lần gặp mặt cuối tháng.

Cứ thế quanh đi quẩn lại, tựa như một thanh đao cùn cùn giữa lồng ngực, khảm vào quả tim yếu ớt.

Cho đến năm thứ ba, cuối cùng hắn đã thích ứng được một chút, song ngay sau đó là tốt nghiệp cấp hai, kỳ nghỉ hè ấy đối với hắn vừa là mật đường vừa là độc dược, không phân biệt rõ mình ăn gì, không hiểu vì sao mình lại tồn tại.

Hắn thật sự chịu không thấu nỗi khát vọng cả ngày lẫn đêm dành cho y, nên dứt khoát đăng ký trại hè, trốn ở bên ngoài như một tên đào binh.

Hồi lên cấp ba hắn đã muốn ra nước ngoài, nhưng lại chẳng nổi.

Hắn vẫn muốn gặp y, dù có trốn tránh thế nào thì nhớ nhung vẫn không thuyên giảm, tuy gặp mặt một tháng một lần sẽ đau khổ, nhưng đó cũng là cơ hội duy nhất để hắn thở dốc.

Cứ thế giày vò thêm hai năm (nhảy lớp), Cố Kiến Thâm triệt để hết hy vọng.

Hoàn toàn hết hy vọng khả năng buông tay đoạn tình cảm này.

Hắn đã dùng hết sức cách xa y, liều mạng quên y, cố gắng xem y là người thân của mình, nhưng đến cùng vẫn không được.

Mọi thứ đều chỉ phí công, không gặp sẽ càng nhớ, không chiếm được sẽ càng khát vọng, niềm mê luyến bệnh hoạn này sẽ không vì xa nhau mà tiêu tan, ngược lại giống như một viên đậu thần tà ác, không cần chất dinh dưỡng vẫn có thể sinh trưởng bùng bùng, đẩy người ta vào con đường tuyệt vọng.

Cố Kiến Thâm chịu thua, hắn biết với thân phận của Thẩm Thanh Huyền y không thể ra nước ngoài, cho nên hắn phải đi, đến một nơi hoàn toàn rời xa y.

Đây là chuyện duy nhất hắn có thể làm.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền sẽ đau lòng, nhưng vẫn tốt hơn việc bị hắn làm tổn thương.

Cứ vậy đi, nếu kiếp này đã định sẵn hai người là cha con, thì ... cứ như vậy thôi.

Cố Kiến Thâm lặng lẽ chuẩn bị ra nước ngoài, Thẩm Thanh Huyền thì lại đang lên kế hoạch cho sinh nhật mười tám tuổi của hắn.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Trời Sinh Y Có Một Ngoại Hình Khiến Tim Hắc Đập Thành Thịch

Kỳ nghỉ lớp mười hai tuyệt đối là một trong những ngày nghỉ tuyệt vời nhất của cuộc đời.

Mặc kệ thành tích thế nào, tương lai ra sao, đây là một ngày tự do, giải phóng và thoải mái.

Cố Kiến Thâm cũng đã thông suốt, hắc đã triệt để hết hy vọng, không phải hết hy vọng với Thẩm Thanh Huyền mà là bản thân.

Con người luôn là thế, chỉ cần không mê man thì dù phía trước có là ngõ cụt, họ vẫn có thể thản nhiên đối mặt.

Ra nước ngoài, bỏ đi, cô độc cả đời, đây là tương lai Cố Kiến Thâm dành cho mình.

Mặc dù bất hiểu, nhưng so với những suy nghĩ điên cuồng trong đầu hắc, đây đã là đại hiểu rồi.

Thẩm Thanh Huyền có lòng thu xếp thời gian, Cố Kiến Thâm vừa nghỉ là y liền tóm lấy hắc: “Về nhà ở mấy ngày.”

Cố Kiến Thâm mở miệng bảo: “Con với bạn học ...”

Lông mày Thẩm Thanh Huyền nhướng lên, giọng nói lạnh lùng: “Sao nào, chẳng lẽ trong nhà có sài lang hổ báo?”

Một khi y giận thì rất đáng sợ, đừng nói những người ở phàm thế, dù là đại lão ở Thiên Đạo thấy y nhướng mày cũng phải kinh hồn táng đảm.

Cố Kiến Thâm cũng sợ, đương nhiên không phải sợ con người y mà là sợ y giận, mặc dù đã phong ấn ký ức, nhưng linh hồn vẫn rất đáng tin cậy, vừa thấy Thẩm Thanh Huyền nhường mày thì đã thỏa hiệp ngay.

Thẩm Thanh Huyền dễ dàng xách người về nhà cũ.

Lẽ ra hôm nay nên đi thăm Cố Phi, thế nhưng Thẩm Thanh Huyền không nhắc đến.

Y vì nhiệm vụ, mười tám năm qua vẫn giả làm cha ruột của hần, nếu là cha ruột, vậy mang hần tới gặp Cố Phi cũng quá ác rồi.

Y phải dỗ dành, rót mật cho hần.

Y không nhắc, Cố Kiến Thâm cũng không thềm nhắc.

Hần không muốn gặp Thẩm Thanh Huyền, cũng không có mặt mũi đi gặp Cố Phi, mà cực ghét nhất là thấy Cố Phi ở bên cạnh Thẩm Thanh Huyền, điều này đối với hần rất tàn nhẫn.

Hai người về nhà cũ, Thẩm Thanh Huyền nói: “Hè này có kế hoạch gì không?”

Cố Kiến Thâm đã sắp xếp hết rồi, chỉ cần có người hẹn hần ra ngoài, chỉ cần không phải ở nhà, hần đi đâu cũng được.

Thẩm Thanh Huyền cũng đoán được hần muốn chạy, vì thế chặt đường lui của hần: “Đẩy hết mọi kế hoạch của con đi, cuối tuần bố đưa con ra ngoài chơi.”

Cố Kiến Thâm ngẩng phắt đầu.

Thẩm Thanh Huyền lại trưng cầu ý kiến của hần: “Có nơi nào đặc biệt muốn đi không?”

Nơi Cố Kiến Thâm muốn đi nhất chính là bên cạnh y, nhưng điều này không có khả năng, cho nên hẳn chẳng muốn đi đâu hết, rồi lại chỗ nào cũng muốn đi.

“Con ...” Cố Kiến Thâm ngập ngừng, vẫn mở miệng, “Con đã hẹn với bạn rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt lại: “Bạn học quan trọng hay bố quan trọng?”

Cố Kiến Thâm bị hỏi cho sững sốt, trên đời này chẳng ai quan trọng bằng y, nhưng cũng bởi vì quan trọng, cho nên hẳn không thể đến gần y.

Thẩm Thanh Huyền chốt: “Quyết định vậy đi, mấy ngày nay con chuẩn bị, tối thứ sáu xuất phát.”

Cuối cùng Cố Kiến Thâm vẫn phải nghe theo: “Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền giãn mặt ra cười nói: “Đi thôi, dẫn con đi ăn ngon.” Nói xong, y nắm tay hẳn, cùng ra bãi đỗ xe.

Toàn bộ quá trình Cố Kiến Thâm đều ngẩn ra, căn bản chưa kịp phản ứng.

Đã lâu hẳn không ở gần y, khoảnh khắc được y cầm tay, trái tim hẳn đập thình thịch, dường như mặt đã nóng lên, không muốn nhìn ra, tuyệt đối không thể bị nhìn ra.

Cố Kiến Thâm cố gắng ổn định cảm xúc, mà sau khi vào xe, Thẩm Thanh Huyền lại cách hẳn gần đến vậy ...

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bố hơi mệt, chớp mắt một lúc đây.” Dứt lời liền tựa vào vai hẳn, nhắm hai mắt lại.

Cố Kiến Thâm như bị cố định tại chỗ, trở thành một cọc gỗ lạng đứng mấy chục năm, cứng ngắc rồi lại yếu ớt, dường như chỉ cần Thẩm Thanh Huyền nhích lại thêm chút nữa, cọc gỗ này sẽ hóa thành một đồng bột phấn.

Thẩm Thanh Huyền không động đậy, y thật sự đang ngủ, hô hấp dần đều đều, ngủ đến là yên lòng.

Xe chạy vững vàng, Cố Kiến Thâm rốt cục tỉnh táo lại, ngay sau đó là cảm giác mừng như điên vọt lên trái tim, khiến cả người hân dạt dào ấm áp.

Y cách hẳn thật gần, chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy y, thậm chí cảm nhận được hơi thở của y.

Cố Kiến Thâm khẽ quay đầu, chỉ nhìn thoáng qua, nhớ nhung đè nén hơn sáu năm phút chốc phá tan gông xiềng, điên cuồng trào ra, nhồi vào mỗi sợi thần kinh, từng tắc da thịt của hẳn!

Cố Kiến Thâm nhìn tới nỗi quên cả chớp mắt.

Người mình tưởng niệm sáu năm, cứ ngỡ trong mơ y đã đẹp lắm rồi, song thực tế so với tưởng tượng lại càng đẹp hơn.

Vàng trán trắng nõn, lông mi mảnh dài, chóp mũi xinh xắn cùng đôi môi nhạt màu ...

Trời sinh y có một ngoại hình khiến người xiêu lòng, tựa như thật lâu trước kia, lâu đến mức mình còn chưa ra đời thì đã quyến luyến y rất sâu rồi.

Làm sao bây giờ?

Hết cách rồi.

Xem như mùa hè này là một lần cuồng hoan cuối cùng của sinh mệnh hẳn đi.

Đến gần y, gần gũi y, tiếp cận y ... sau đó lại mang theo nỗi nhớ đông đầy rời xa y.

Thế là tốt hay xấu, Cố Kiến Thâm đã chẳng còn sức để suy xét nữa.

Dù có tệ thế nào cũng không thể tệ hơn, dù sao hẳn sẽ không làm gì y, chỉ cần nhìn y thôi hẳn đã thỏa mãn lắm rồi.

Thẩm Thanh Huyền đã ngủ chưa?

Ngủ cái bíp, y cố ý dán tới, cố ý giả bộ ngủ, thử xem tên khốn này có làm gì không.

Nào ngờ tên này trưởng thành, tính nhẫn nại được nâng cao, thế mà không làm gì!

Thẩm Thanh Huyền gần hẳn như thế đâm ra cũng muốn làm chút gì đó, nhưng người ta chẳng làm gì, “cha già” như y mà cục cựa, dự là dọa ngu hẳn luôn.

Từ từ rồi tới ... từ từ rồi sẽ tới.

Thẩm Thanh Huyền “ngủ” suốt đường, đến nơi, Cố Kiến Thâm không nỡ đánh thức y, Thẩm Thanh Huyền có ngủ tiếp cũng không đợi được gì, bèn từ từ chuyển tình: “Đến rồi à?”

Cố Kiến Thâm điều chỉnh cảm xúc mới mở miệng: “Đến rồi.”

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy nói: “Đi thôi, bố đói.”

Cố Kiến Thâm đã không động dậy thật lâu, thân thể hoàn toàn cứng ngắt, vừa cử động thì cảm giác tê dại đột ngột xông tới, khiến mi tâm hẳn khẽ nhúu lại.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn: “Tay tê rồi sao?”

Cố Kiến Thâm không đáp.

Thẩm Thanh Huyền cười: “Không biết cựa quậy một chút à?”

Cố Kiến Thâm rũ mắt: “Sợ đánh thức bố.”

Thẩm Thanh Huyền cong mắt, khẽ nói: “Ngốc quá.”

Lúc thốt ra chữ này y dùng chất giọng rất là vi diệu, Cố Kiến Thâm nghe mà lỗ tai run lên, nhưng lại chẳng dám nghĩ loạn một xú nào.

Không ngờ Thẩm Thanh Huyền lại xáp tới, xoa bóp nắn nắn cánh tay hắn.

Cố Kiến Thâm làm sao chống đỡ được: “Không ... không cần đâu.”

“Chịu đựng.” Thẩm Thanh Huyền thầm ghen cười, ngoài miệng tỏ ra nghiêm túc: “Để bố mát xa bồi thường con.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Vốn tay tê đã rất xót rồi, hiện giờ bị Thẩm Thanh Huyền vừa xoa vừa nắn, tư vị của Cố Kiến Thâm thiệt sự khó thể miêu tả bằng thiên ngôn vạn ngữ.

Thẩm Thanh Huyền dùng sức nhéo ngắt rồi bảo: “Không tệ, ngày càng rắn chắc.”

Tổ chất cơ thể này vốn đã tốt, Cố Kiến Thâm khốn đốn vì tình, thường xuyên rèn luyện nhằm phát tiết cảm xúc, cho nên cơ thể càng luyện càng rắn rỏi.

Cố Kiến Thâm nghe không nổi nữa, vội vàng nói: “Con không sao.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không chịu buông, xắn tay áo hắn lên bả vai, còn mình cũng kéo tay áo sơ mi lên, lộ ra cánh tay.

“Lợi hại, còn rắn chắc hơn cả bố.”

Nhìn cánh tay trắng như tuyết trước mặt, Cố Kiến Thâm lập tức tròn mắt.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Thả Thính Người Đó ~

Cánh tay y dán sát vào tay của hắn, da thịt hơi lạnh tựa như một lớp tuyết mỏng, Cố Kiến Thâm rất sợ nhiệt độ tay mình sẽ nóng hóa y.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn như thế thâm buồn cười, nhưng mặt vẫn tỏ ra không hay biết rồi hỏi: “Con nóng hả? Tay nóng hồi luôn này.”

Tim Cố Kiến Thâm càng nóng hơn, dường như nó đã biến thành thái dương nơi chân trời, nóng đến mức suýt làm bốc hơi tất cả huyết dịch trong hắn.

Hắn không muốn thất thố, bèn rút tay lại: “Không có gì, con không sao.”

Thẩm Thanh Huyền lại để tay mình dán sát vào tay hắn, cười nói: “Tay bố lạnh, giải nhiệt cho con này.”

Thế này làm sao giải nhiệt? Đây rõ ràng là lửa cháy thêm dầu! Thấy Cố Kiến Thâm đại mặt ra mà Thẩm Thanh Huyền vui quá chùng, rất muốn quay lại để sau này về Tâm Vực cho Cố lưu manh xem trăm lần.

Tên phim Thẩm Thanh Huyền cũng nghĩ xong rồi, gọi là – lịch sử ngây thơ của lão lưu manh.

Thẩm Thanh Huyền cố gắng ép mình không cười ra tiếng, may mà Cố Kiến Thâm không để ý nên không thấy ý trêu tức trong mắt y.

“Đi thôi.” Thẩm Thanh Huyền giục hắn, “Đi ăn cơm.”

Hai người vào nhà ăn, nhân viên phục vụ từng gặp Thẩm Thanh Huyền, thấy y đột nhiên dẫn theo một cậu đẹp trai, còn có cử chỉ thân thiết như thế,

không khỏi giật nảy mình.

Chẳng qua họ được rèn luyện rất tốt, nhìn không chớp mắt, không hề biểu lộ ra gì.

Cố Kiến Thâm rốt cục phục hồi tinh thần, hắn không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể khiến bản thân không đi cùng tay cùng chân đã tốt lắm rồi.

Sau khi vào chỗ, nhân viên phục vụ đi tới: “Tiên sinh, xin hãy gọi món.”

Thẩm Thanh Huyền ra vẻ lơ đãng hỏi: “Đây là món ăn sao?”

Nhân viên phục vụ đáp: “Đúng vậy, đây là phần ăn mới nhất cho đêm thất tịch.”

Thẩm Thanh Huyền lại cố ý hỏi: “Phần ăn tình nhân à?”

Nhân viên phục vụ gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền cong mắt bảo: “VẬY CHỌN CÁI NÀY ĐI.”

Cố Kiến Thâm ngẩng phắt đầu, há mồm định nói: “Chúng ta ...”

Thẩm Thanh Huyền ngắt lời hắn: “Thử xem, dù gì cũng không có ai ăn cùng bố.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt, nhưng rất nhanh đã buông mi, đáp: “Dạ.”

Thẩm Thanh Huyền âm thầm hả hê, cảm thấy kế hoạch của mình thật hoàn hảo, dự là biên kịch cũng không thể soạn ra kịch bản lãng mạn đến thế, nhất định Cố Kiến Thâm sẽ cảm thấy ngọt như được bôi mật cho coi.

Đáng tiếc Tôn chủ đại nhân vẫn đánh giá thấp lão công nhà y.

Mạch não của Đế tôn Tâm Vực ấy à, chỉ có thể nói ... đừng đoán, đừng đoán ta, đừng đoán!

Hắn chẳng hề thấy ngọt, một chút cũng không ngọt, trái lại còn chua xót như nốc một bình rượu Thập Ngũ Niên Trần.

Mười tám năm.

Cố Phi hôn mê đã lâu, Thẩm Thanh Huyền luôn giữ mình trong sạch, rõ ràng thân ở địa vị cao, rõ ràng sống trong thế giới ngăm phóng túng nhất, có vô số cám dỗ dâng trước mặt, vậy mà y đều làm như không thấy, không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào, cũng không làm ra một chuyện xấu gì.

Vì sao? Còn trẻ như thế, dễ dàng như thế, lại cự tuyệt tất cả?

Bởi vì Cố Phi, vì tình cảm y đối với cô sâu như biển.

Hiện giờ y thà rằng cùng con mình ăn phần ăn tình nhân, cũng không muốn hẹn người khác.

Nghĩ đến đây, Cố Kiến Thâm cảm thấy bản thân như đang chơi vơi dưới đáy biển, bị nước biển cực nặng ép tới thở không nổi.

Thẩm Thanh Huyền đã nghiên cứu thức ăn ở nhà hàng này từ sớm, mà chọn phần ăn thất tịch này cũng đã trải qua cân nhắc kĩ càng.

Vì là phần ăn tình nhân nên nhà hàng làm rất kĩ, có một món tên là “mật ngọt”, có thể coi là điểm tâm ngọt, bên ngoài là một lớp bơ xốp giòn, bên trong là vị sữa ngọt ngào.

Phần điểm tâm ngọt không nhỏ, rõ ràng là dành cho hai người, nhưng lại chỉ cho một cái ống hút.

Thẩm Thanh Huyền lộ vẻ mặt tui không biết gì hết mà hút mấy hớp, đoạn nói: “Hương vị rất tuyệt, con nếm thử xem.” Nói xong, y đẩy điểm tâm ngọt đến trước mặt Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn cây ống hút duy nhất ở trước mặt, chưa kể còn được Thẩm Thanh Huyền dùng qua, làm thế nào cũng không dám đụng vào.

Bấy giờ Thẩm Thanh Huyền mới nhận ra, nói: “Sao thế, chê bố đã dùng à?”

Cố Kiến Thâm trả lời theo bản năng: “Không có!”

Thẩm Thanh Huyền cười cong mắt nói: “Vậy nếm thử đi, ngọt lắm đó.”

Cố Kiến Thâm nhìn chòng chọc ống hút, cứ nghĩ Thẩm Thanh Huyền đã dùng, hắt mà chạm vào chẳng khác nào hai người gián tiếp hôn môi, lại nghĩ đến cái hôn trộm không thể phơi bày khiến hắt hồn oanh mộng nhiều.

Phùng, máu vọt tới đại não, nhờ rèn luyện hàng năm nên Cố Kiến Thâm có một làn da màu tiểu mạch, bằng không lúc này đã lộ hết rồi!

Thẩm Thanh Huyền giục hắt: “Nhanh lên, để nguội sẽ không ngon nữa.”

“Dạ ...” Cố Kiến Thâm ập ứng đáp, tới gần ống hút kia như gặp phải đại địch, cứ như bản thân sắp uống phải độc dược chết người.

Thẩm Thanh Huyền nhìn ra được hết, ghen cười trong lòng sắp điên, đúng là vui quá chừng, cứ muốn tiếp tục trêu hắt. Sao có thể thú vị đến vậy, Cố Kiến Thâm muốn yêu nhưng không dám yêu thật là thú vị mà!

Cố Kiến Thâm rốt cục vẫn ngậm ống hút, chỉ tiếc suy nghĩ trong hắt đã loạn cào cào, bị ảo tưởng của mình biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Thẩm Thanh Huyền cố tình hỏi hắt: “Ngọt không?”

Cố Kiến Thâm dùng sức hút một hơi, vị sữa ngọt ngào xộc vào khoang miệng, ngọt tới mức cổ họng hắt như muốn nhũn ra, đoạn hắt gật đầu.

Chẳng ngờ Thẩm Thanh Huyền kéo đĩa lại: “Hút một ngụm là được, phần còn lại của bố.”

Cố Kiến Thâm ngơ ngác nhìn Thẩm Thanh Huyền ngậm ống hút của hắt, chưa kể còn hóp hai má, dùng sức hút.

Không biết vì lẽ gì ... một màn cực kỳ bình thường này, lại mang hàm nghĩa sâu xa khác.

Có vẻ Thẩm Thanh Huyền hút quá mạnh, dịch sữa màu trắng vấy trên môi, thế là ... thế là ... trở nên cực kỳ sắc tình.

Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể va chạm với tốc độ cao, sau cùng ... dồn hết xuống bụng dưới.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, bảo: “Giúp bố lau với.”

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, tay chân luống cuống cầm khăn ăn, sau khi nhận ra mình định làm gì, hắn lại ngây ngẩn cả người.

Thẩm Thanh Huyền hơi dựa sát vào hắn: “Nhanh lên, sắp nhiều xuống rồi.”

Cố Kiến Thâm hoàn toàn bị đốt lửa, hắn đưa tay, cố gắng khiến cho mình thôi run rẩy, ổn định hơn, cố gắng khiến mình giúp y lau dịch sữa bên môi như người bình thường.

Nhưng mà y cách hắn gần quá, đôi mắt y đẹp quá, da y còn trắng hơn sữa, cánh môi y đẹp tới nỗi khiến hắn muốn cắn một miếng ...

Cuối cùng, Thẩm Thanh Huyền lại là người không chống đỡ được.

Bị người yêu nhìn chăm chăm bằng ánh mắt rực cháy như thế, trái tim của y cũng nóng lên, tính kĩ lại thì hai người đã lâu làm, ừm, thật là muốn hắn quá.

Ngặt nỗi phải chờ thêm chút nữa, đợi khi hắn hoàn toàn trưởng thành, mọi thứ thuận lý thành chương, nếu không Cố Kiến Thâm sẽ phát điên.

Thẩm Thanh Huyền lui về, cầm khăn ăn của mình lau miệng: “Bố không dám ăn ngọt nhiều, phần còn lại cho con đó.”

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, vừa thấy mất mát vừa âm thầm may mắn, hần buông mi nói: “Vâng.”

Giữa chừng Thẩm Thanh Huyền đi toilet, khi trở về thì “mật ngọt” đã bị mang đi.

Cố Kiến Thâm nói: “Con ăn hết rồi, nên kêu họ mang xuống.”

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không nghĩ nhiều. Cố Kiến Thâm lại chợt dạ hết sức, hần đã làm một chuyện vô cùng hoang đường – lén giấu ống hút kia – cái mà hần và Thẩm Thanh Huyền cùng nhau ngậm.

Hần cũng không biết vì sao mình phải giữ nó, chờ khi kịp phản ứng thì đã giấu đi rồi, tựa như nó là tâm sự không thể phơi bày, cẩn thận cất vào nơi sâu nhất trong hộp, chỉ có thể lén lấy ra trong đêm thâu vắng lặng, một mình thưởng thức.

Đợi sau khi ra nước ngoài ... đây sẽ là báu vật của hần.

Dùng phần ăn tình nhân xong, Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Xem phim nhé?”

Cố Kiến Thâm lại bị dọa sợ thấy rõ.

Thẩm Thanh Huyền: “Chiều nay bố rảnh, về nhà cũng không có gì làm, chúng ta đi xem phim nhé?”

Cố Kiến Thâm sao có thể từ chối? Hần như đang nằm mơ, còn mong có thể ngủ mãi không tỉnh trong giấc mộng tuyệt đẹp này.

Ở trong xe, Thẩm Thanh Huyền lướt di động hỏi Cố Kiến Thâm: “Con muốn xem phim gì?”

Cố Kiến Thâm biết sở thích của Thẩm Thanh Huyền, đoạn nói: “Phim khoa học viễn tưởng mới ra khá hay.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: “Hết chỗ rồi.” Thật ra đã bị bao hết, mà người bao hết chẳng ai khác ngoài Thẩm đại lão.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Con sao cũng được, bố chọn phim mình thích đi.”

Thẩm Thanh Huyền lộ vẻ mặt phiền não: “Chỉ còn lại phim 《Quỷ ảnh kinh hồn》 này thôi.” Máy phim khác đều hết chỗ rồi, đương nhiên vẫn là kiệt tác của Thẩm đại lão.

Mingtian921118

Cố Kiến Thâm vừa nghe cũng biết là phim kinh dị, hắn không dám chắc mà hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Muốn xem không?”

Thẩm Thanh Huyền ngập ngừng.

Mặc dù Cố Kiến Thâm tiếc nuối vì không thể xem phim cùng y, nhưng không muốn ép y nên đành nói: “Thôi vậy, chúng ta về nhà tìm phim khác ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Nói ra sợ con cười ... bố sợ lắm.”

Cố Kiến Thâm lộ vẻ kinh ngạc, mắt mở to: “Bố sợ à?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Mấy chuyện quỷ quái ấy ... hmm, không làm chuyện đui lý không sợ quỷ gõ cửa, nhưng từ mấy năm trước bố đã ...”

Y còn chưa nói xong nhưng Cố Kiến Thâm đã hiểu, từ mấy năm trước tay Thẩm Thanh Huyền dính không ít máu, thậm chí giết rất nhiều người, cho nên ...

Cố Kiến Thâm: “Nếu sợ thì đừng xem.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Mẹ nó, tên đầu gỗ này!

Y đành nói tiếp: “Có người xem cùng sẽ không sao.”

Cố Kiến Thâm rốt cục nhận ra: “Bố muốn xem bộ phim này?”

Thẩm Thanh Huyền sợ hấn lại phá kịch bản, thế là vội nói: “Muốn xem, nhưng không muốn một mình.”

Cố Kiến Thâm thấy lòng nóng lên: “Con xem với bố.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức giãn mặt cười: “Được!”

Thu phục! Phim kinh dị đúng là thứ tốt!

Thẩm Thanh Huyền sợ quỷ á? Đùa gì thế ... nói ra cả giới tu chân sẽ cười rụng răng cho xem!

Nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể vờ sợ quỷ, thời điểm này rất cần kỹ năng diễn xuất, Tôn chủ đại nhân rất có lòng tin về mình!

Hai người vào rạp chiếu phim, mới phát hiện hầu như chẳng có ai.

Cố Kiến Thâm thì nghĩ, có lẽ mọi người xem phim khác hết rồi, dù gì mấy đại sảnh khác đều hết chỗ ...

Thật ra vẫn do Thẩm Thanh Huyền bao hết, hai ba con mèo nhỏ trong phòng cũng là thủ hạ của Thẩm Thanh Huyền.

Sau khi bộ phim bắt đầu, âm nhạc âm trầm vang lên, Thẩm Thanh Huyền lập tức co rút.

Cố Kiến Thâm nhận ra, nào từng thấy một Thẩm Thanh Huyền như thế bao giờ? Thế là cõi lòng cứ nóng lên, hận không thể ôm y vào ngực mà chở che.

Thẩm Thanh Huyền cũng từ từ nhích lại gần hấn, cực kỳ gần.

Bộ phim cực kỳ tẻ ngắt, vẫn chỉ là kiểu phim ma báo thù cũ rích ...

Toàn bộ quá trình Cố Kiến Thâm luôn tỏ ra bình tĩnh, Thẩm Thanh Huyền thì cứ bị “dọa”, khi đến đoạn cao trào, y nắm chặt tay Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm làm gì mà sợ? Hắn sắp bay lên trời luôn rồi.

Tay Thấm Thanh Huyền lạnh lạnh, trông có vẻ sợ lắm, Cố Kiến Thâm mềm lòng, cẩn thận nắm chặt tay y, an ủi rằng: “Không sao đâu, tất cả đều là giả.”

Thấm Thanh Huyền hít sâu, chỉ lo nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình.

Cố Kiến Thâm thấy y chuyên chú như thế, tầm mắt nhin không được dao động trên người y, mới đầu là lén lút, sau đó thì càng trắng trợn lộ liễu.

Lại đến đoạn cao trào, Thấm Thanh Huyền hít sâu, tay bám Cố Kiến Thâm càng thêm dùng sức.

Cố Kiến Thâm cảm thấy cả lòng đầy ngọt ngào, khẽ bảo: “Đừng sợ, con ở đây.”

Thấm Thanh Huyền gật đầu, dù sợ nhưng vẫn muốn xem, đúng là đáng yêu vô địch!

Cố Kiến Thâm nhận định hôm nay là ngày may mắn của mình, cực kỳ cực kỳ may mắn, nói là may mắn nhất cả đời cũng chẳng ngoa.

Thấy bộ phim đã chiếu được hơn nửa, Thấm Thanh Huyền thấy độ lửa cũng bén lắm rồi, sau đó lại thêm một cảnh dọa người, Thấm Thanh Huyền liền bảo: “Dừng tay vịn ở giữa lên đi.”

Cố Kiến Thâm chưa kịp phản ứng, Thấm Thanh Huyền đã bỏ tay vịn ngăn giữa hai người ra, cả người đều dán lên Cố Kiến Thâm.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Kịch Bản Thâm Tàng Của Tôn Chủ

Rạp chiếu phim này cũng được Thẩm Thanh Huyền chọn lựa kĩ càng, chỉ cần nhắc tay vịn ở giữa lên, hai người sẽ không còn khoảng cách nữa, có thể xích lại gần nhau hơn.

Phim kinh dị đáng sợ cỡ nào? Hình ảnh ma quỷ chấn động, phối với nhạc nền rùng rợn, “dọa” Tôn chủ đại nhân sợ tới mức muốn mang thai!

Sợ thì nên làm gì? Đương nhiên phải tìm sự an ủi, tìm an ủi ở đâu, đương nhiên ở ngay bên cạnh rồi.

Thẩm Thanh Huyền đánh bàn tính vang lạch cạch, có thể nói là tốn công suy tính hết lòng.

Bộ phim này cho y một sự trợ giúp rất lớn, càng về sau càng ghê rợn, những phân đoạn cao trào liên tục xuất hiện, Thẩm Thanh Huyền nắm chặt tay Cố Kiến Thâm, dính sát rạt vô hấn, cho đến khi ... tay Cố Kiến Thâm đặt trên eo y, đầu óc hấn như bị ma quỷ trong phim ăn mất, trống rỗng một mảnh.

Nếu để đạo diễn – người cố gắng dọa khán giả sợ ú tim – thấy được vẻ mặt cười khúc khích sáng lạn này của y, dự là sẽ muốn rửa tay chậu vàng, từ nay về sau nói tạm biệt với phim kinh dị! Quay phim kinh dị cái cục cốt? Sắp bị người ta biến thành phim tình cảm luôn rồi, được chưa!

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ hăng hái, về sau thì trực tiếp ôm hấn luôn, rúc trong ngực hấn, muốn bao nhiêu thân mật thì có bấy nhiêu.

May mà rạp phim này đã được bố trí từ trước, bằng không bị ai bắt gặp cảnh này, đảm bảo đều sẽ thốt lên “Úi chà, hí hí”.

Rốt cục ... bộ phim cũng kết thúc.

Hai người nhìn chăm chăm danh sách nhân viên, trong lòng tràn đầy tiếc nuối.

Thẩm Thanh Huyền còn chơi chưa đủ, Cố Kiến Thâm thì vẫn chưa muốn tỉnh.

Nhưng phim đã hết rồi, đèn trong rạp bật sáng, hào quang chói mắt bất thành linh hiện ra kéo Cố Kiến Thâm từ mộng về với sự thật.

Nụ cười trên môi hắt tan biến, sau đó trào dâng những cảm xúc phức tạp, cùng với sự chán ghét bản thân càng thêm nặng nề.

Thẩm Thanh Huyền buộc lòng đứng dậy, thở nhẹ một hơi: “Hết rồi.”

Cố Kiến Thâm thấp giọng đáp: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền tổng kết: “... Thật đáng sợ.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, chỉ tiếc ý cười không lan tới đáy mắt, chỉ hiện hữu bên ngoài, miễn cưỡng che đậy suy nghĩ xoắn bện.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn: “Nhưng dù sao cũng rất thú vị.”

Y nhìn Cố Kiến Thâm, từ tốn nói: “Đợi có cơ hội chúng ta lại đi xem, có người xem cùng sẽ không còn đáng sợ nữa.”

Vì câu nói của y mà trong lòng Cố Kiến Thâm trào dâng niềm vui sướng, song ngay sau đó lại bị sự bất đắc dĩ sóng gió động trời bao trùm, hắn đáp: “Vâng.” Nhưng trong bụng thì lại nghĩ, sẽ chẳng còn lần sau nữa, đây là uống rượu độc giải khát, cứ tiếp tục thì chỉ càng lún càng sâu, đến khi triệt để mất kiểm soát, hủy diệt sẽ không chỉ còn là mình hắn.

Phần ăn tình nhân, xem phim ma ... kế hoạch của Tôn chủ đại nhân xong rồi?

Không, tiếp theo vẫn còn màn kịch rất quan trọng.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đã trễ rồi, chúng ta về nhà ăn tối đi.”

Cố Kiến Thâm tất nhiên nghe theo y.

Mỗi ngày nhà cũ đều được cung ứng nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, Thẩm Thanh Huyền không cho đầu bếp chuẩn bị mà định tự mình xuống bếp.

Y gọi Cố Kiến Thâm: “Đến phụ bố một tay nào.”

Không phải ai cũng bảo khi người đàn ông nấu cơm là quyền rũ nhất sao? Tôn chủ đại nhân quyết định mê hoặc Cố Kiến Thâm.

Song thực tế y nào biết nấu cơm? Y đứng đó nhìn thôi đã đủ choáng váng rồi.

Cố Kiến Thâm nói: “Muốn con làm gì?”

Sở trường của Thẩm Thanh Huyền không nhiều, chỉ biết làm cơm Tây đơn giản: “... Nướng sườn dê đi.”

Cố Kiến Thâm ngắm soi nguyên liệu nấu ăn, nói: “Để con làm cho.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc: “Con biết chế biến à?”

Điểm tốt của việc trọ ở trường được thể hiện rõ vào những lúc thế này. Cố Kiến Thâm trọ ở ký túc xá đơn, mọi thứ đều có đủ, thực chất hẳn không cần phải tự nấu, nhưng không biết vì sao khi nghĩ đến Thẩm Thanh Huyền học nấu ăn từ Cố Phi, hẳn liền thấy ngọt ngào, bất tri bất giác luyện thành nửa đầu bếp.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền định thể hiện tài năng nấu nướng, mê hoặc lão công nhà mình, kết quả bị lão công mười tám tuổi mê hoặc ngược lại.

Đúng là trên mạng nói không sai, đàn ông biết nấu ăn đẹp giai nhất.

Thẩm Thanh Huyền nhìn một bàn đồ ăn thịnh soạn, cực kỳ vui mừng: “Lợi hại quá.”

Trái tim Cố Kiến Thâm nóng lên, khiêm tốn đáp: “Không biết mùi vị ra sao.”

“Thơm vậy nhất định ngon lắm.”

Thực ra Cố Kiến Thâm muốn biết ... hắc làm ngon hơn, hay mẹ hắc nấu ngon hơn, nhưng đừng nói chi là hỏi, suy nghĩ này vừa hiện hữu trong đầu đã khiến hắc cảm thấy mình thật xấu xa rồi.

Vì suy nghĩ ấy mà trái tim Cố Kiến Thâm lại trĩu nặng, nụ cười trên khóe môi cũng giữ không được.

Thẩm Thanh Huyền: “Con cũng nếm thử xem, thật sự rất ngon.”

Cố Kiến Thâm gấp một miếng thịt sụn ngoài sém trong mềm, cho vào miệng mà chỉ thấy nhạt như nước ốc.

Thẩm Thanh Huyền khen không dứt, khen hết lần này tới lần khác, hận không thể khen Cố Kiến Thâm lên trời.

Không chỉ vì hắc là người yêu của mình, mà còn vì tay nghề đầu ra đó, Tôn chủ đại nhân thực sự tâm phục khẩu phục.

Ăn xong, Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Ăn hơi no, ra ngoài tiêu thực chút nhé?”

Trái tim vừa mới chìm xuống của Cố Kiến Thâm lại bị lôi lên, treo lơ lửng, cực kỳ hồng hắc.

Thẩm Thanh Huyền giục hắc: “Đi thôi, ra ngoài dạo một vòng.”

Cố Kiến Thâm làm sao có thể từ chối, đành phải theo y ra ngoài.

Đã lâu bọn họ không tản bộ trong vườn hoa, cứ như lần trước đã là chuyện quá đỗi xa xôi rồi, xa như một giấc mơ kiếp trước.

Cố Kiến Thâm thấy lòng vắng vẻ, vừa cảm thấy thế là không được, lại vừa khước từ không nổi, chỉ có thể như một chú cá nằm trên thớt, bất đắc dĩ đợi kết cục sau cùng.

Hai người đi khoảng năm – sáu phút, đột nhiên ánh đèn lóe lên, tạch một tiếng, toàn bộ đèn quanh vườn hoa bỗng dừng tắt hết.

Vườn hoa mênh mông lập tức chìm sâu vào bóng tối.

Thẩm Thanh Huyền kêu một tiếng, liều mạng nắm chặt tay Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm cũng giật mình, ôm y mà chẳng thềm đoán: “Không sao đâu.”

Thẩm Thanh Huyền cong môi, đôi mắt ẩn náu trong đêm toàn là ý cười, nhưng giọng vẫn run rẩy: “Sao ... sao rồi?” Thanh giọng run rẩy thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn biểu cảm – cố tỏ ra không sợ nhưng thực chất sợ chết khiếp.

Nếu sau này Tôn chủ đại nhân không muốn làm cha đỡ đầu cho hắc đạo nữa, gia nhập giới giải trí cũng có thể nổi rất nhanh.

Cố Kiến Thâm sao mà chịu được? Hắc đau lòng khôn tả, dùng sức ôm y, dịu dàng an ủi: “Chắc mạch điện có vấn đề, con gọi điện ...”

Hắn vừa dứt lời, đèn đã sáng lên.

Thẩm Thanh Huyền không dám để chúng tắt quá lâu, dù gì nhà cũ rất quan trọng, lỡ đâu có người nhân đó xông vào thì phiền phức lắm.

Với năng lực của y, dù có thật sự “phóng hỏa hí chư hầu”(*)cũng chẳng sợ gặp chuyện không may, nhưng y sợ Cố Kiến Thâm hoài nghi, cho nên biết

dừng lại đúng lúc.

(*) Điển tích về việc Chu U Vương đốt lửa cho chư hầu đến để học Bao Tự cười. Một ví dụ điển hình về mỗi họa hồng nhan.

Đèn sáng, hai người còn ôm nhau nữa thì rất là kỳ cục.

Cố Kiến Thâm vội vã buông tay, tầm mắt rơi trên đất, không dám nhìn loạn đi đâu hết.

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn “sợ hãi”, nói sao cũng không chịu buông tay hẳn.

Cố Kiến Thâm mở lời nhằm phân tán lực chú ý: “Lát nữa kêu người đi kiểm tra xem, tránh để lại tai họa ngầm.”

Xem đi, dù chỉ mới mười tám tuổi nhưng cái tính cẩn thận đã là bản năng rồi. Có điều Thẩm Thanh Huyền không phục, cẩn thận như thế sao không nhận ra y đang quyến rũ hẳn? Đáng giận.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ừ, về thôi, để bố kêu họ kiểm tra.”

Hai người vẫn còn nắm tay, Cố Kiến Thâm thử giã ra, Thẩm Thanh Huyền lại nắm chặt hơn, vốn dĩ Cố Kiến Thâm đã phản kháng rất yếu rồi, cứ thế đẩy qua đẩy lại, tay hai người vẫn chưa từng buông.

Về nhà, Thẩm Thanh Huyền làm bộ làm tịch cho người đi tìm “sự cố”, Cố Kiến Thâm lên lầu, cảm thấy cả ngày hôm nay như đang nằm mơ, vô cùng không chân thật.

Để tránh suy nghĩ miên man, hẳn vào phòng tập thể hình, liều mạng tiêu hao tinh lực dồi dào của mình.

Thẩm Thanh Huyền biết chặt lòng có chừng mực, đặc biệt dành cho hẳn mấy tiếng để thở dốc, vì màn kịch đặc sắc còn nằm ở đằng sau.

Sau mười một giờ, bọn họ đều về phòng ngủ của mình, qua khoảng nửa tiếng, Thẩm Thanh Huyền gọi điện cho Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm vốn dĩ không ngủ, di động vừa vang là hắn đã nghe thấy.

Tên Thẩm Thanh Huyền hiển thị khiến cho lòng bàn tay hắn nóng hổi, không dám nhận máy.

Vang lên khoảng ba hồi chuông, Cố Kiến Thâm bắt điện thoại.

Bên phía Thẩm Thanh Huyền rất yên tĩnh, y thở gấp, khó xử hỏi: “Con ngủ chưa?”

Cố Kiến Thâm bị tiếng thở dốc của y làm cho ngọn lửa trong lòng chạy tán loạn, yết hầu căng chặt, nói: “Chưa.”

Thẩm Thanh Huyền tỏ ra ngượng ngùng, bối rối nói: “VẬY ... có thể tới phòng bố xíu không?”

Đồng tử Cố Kiến Thâm co lại, giọng nói bất giác đè thấp: “Sao thế?”

Người bên kia điện thoại ngập ngừng, rốt cục vẫn nói ra: “Bộ phim hồi chiều ... xảy ra trong một tòa nhà rất lớn ...”

Vừa nhắc thế Cố Kiến Thâm đã hiểu ngay, tim hắn đập thành thịch, nhin không được nhảy nhót: “Sợ ngủ một mình à?”

Thẩm Thanh Huyền đâu chịu thừa nhận, mất tự nhiên nói: “Cũng không phải, chỉ là ...”

Y ập a ập ứng, khước môi Cố Kiến Thâm ngập tràn ý cười, dịu dàng nói: “Con qua ngay.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Thức thời rồi đó. Đương nhiên ngoài mặt vẫn tỏ ra xấu hổ, sau đó vội vàng cúp điện thoại.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài truyền tiếng gõ cửa.

Thẩm Thanh Huyền quan sát quần áo của mình, đảm bảo đầu đã vào đấy thì mới vội mở cửa.

Cố Kiến Thâm nói: “Chuyện ma quỷ ...”

Nói một nửa hăn liền cứng họng, Thẩm Thanh Huyền mặc ... mặc ...

Thực ra y mặc rất đàng hoàng, là một bộ đồ ngủ cực kỳ bình thường với áo thun trắng cùng quần đùi, nhưng cổ áo hơi lớn, lỏng lỏng lẻo lẻo khiến xương quai xanh lộ cả ra ngoài; quần đùi thì lại quá ngắn, đôi chân dài như ngọc còn chói mắt hơn cả đèn huỳnh quang.

Đầu Cố Kiến Thâm vang ầm ầm, hoàn toàn không phân được rõ đây là thiên đường hay địa ngục.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mai bố có một cuộc họp, chúng ta đi ngủ sớm thôi.” Muốn bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu, y còn kéo tay áo Cố Kiến Thâm giục hăn lên giường.

Cố Kiến Thâm hầy còn ngơ ngác, lên giường như một “cái xác không hồn”.

Thẩm Thanh Huyền buồn cười chịu không thấu, ngoài mặt vẫn phải chống đỡ: “Thất thần gì đó? Nằm xuống.”

Cố Kiến Thâm rốt cục hoàn hồn, nói: “Con ... con không ngủ.”

Thẩm Thanh Huyền lộ vẻ nghi hoặc: “Không ngủ?”

Cố Kiến Thâm nhận ra lời mình nói không thích hợp, nhưng hăn không định giải thích rõ.

Thẩm Thanh Huyền kéo tay hăn: “Nào, ngủ với bố một đêm, giường này lớn lắm.”

Cánh môi Cố Kiến Thâm giần giật, không thể nào sắp xếp được một câu bình thường.

Thấm Thanh Huyền đã nằm xuống rồi, y nghiêng người, cổ áo trượt xuống một bên, phần lớn bả vai trắng nõn lộ ra ngoài, khiến người nhìn mà huyết mạch sôi sục!

Y lại vỗ cạnh chỗ mình: “Nằm xuống đi.”

Cố Kiến Thâm nằm xuống, nhìn chăm chăm trần nhà, hai tay ngoan ngoãn đặt trên bụng, hết như người chết sắp vào quan tài.

Thấm Thanh Huyền thật sự nhịn hết nổi, y nhéo bản thân một cái mới ngăn mình không cười thành tiếng: “Ngủ ngon.”

Cố Kiến Thâm im lặng, dùng chất giọng trầm khàn không thể kiểm soát đáp: “Ngủ ngon.”

Thấm Thanh Huyền cười trộm, cố ý nhích sang chỗ hằn.

Hơi thở mát mẻ trong sạch xông vào mũi khiến Cố Kiến Thâm mở to mắt, hết như trên trần nhà có một bảo bối, hằn mà không trông kĩ là nó sẽ vỗ cánh bay đi.

Giờ chỉ mới bắt đầu, Thấm Thanh Huyền làm bộ ngủ say bắt đầu thể hiện tư thế ngủ “khốn nạn” không ai bằng.

Y quăn lên người Cố Kiến Thâm như bạch tuộc, tay chân cùng lên, ôm trọn người hằn.

Thấm Thanh Huyền ngủ ngon ời là ngon, vì “sợ hãi” mà quăn chặt lấy hằn, cọ cọ như có như không.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Lâm Thời Xảy Ra Biến Cố

Thẩm Thanh Huyền âm thầm đặc ý, nhưng vẫn biết chừng mực, không dám trêu hấn quá mức.

Tạm thời có thể giải thích đây là hành vi thân mật giữa người thân, nhưng nếu vượt rào thì không hay cho lắm.

Mặc dù hiện giờ Cố Kiến Thâm đã choáng váng tới nỗi chẳng nhận ra được gì, nhưng Thẩm Thanh Huyền không tiện giả vờ sợ hãi hoài, tốt xấu gì cũng là cha đỡ đầu hắc bang một cõi, xem phim ma bị dọa thành thế này ... ầy, cũng chỉ lừa được Cố Kiến Thâm mụ mị vì tình mà thôi.

Sau nửa đêm, Thẩm Thanh Huyền lăn về bên kia, ngủ vô cùng đàng hoàng.

Cố Kiến Thâm muốn chạy, rồi lại sợ y tỉnh dậy không thấy hấn lại phải hoảng sợ, mà tiếp tục ở lại thì chẳng thể nào chớp mắt.

Hấn cứ nằm đó không dám nhúc nhích, ngủ một giấc còn mệt hơn cả không ngủ.

Trời vừa sáng, Cố Kiến Thâm liền rời giường.

Thẩm Thanh Huyền thức dậy, không thấy ai trong phòng cũng chẳng ngạc nhiên, y vọt ra khỏi phòng, phát hiện trong di động có một tin nhắn chưa đọc.

Cố Kiến Thâm: “Con có hẹn với bạn đi chơi bóng, trưa sẽ không về.”

Lại chạy?

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu cười nhẹ, trả lời: “Tối thì sao?”

Cố Kiến Thâm nhìn tin nhắn, bình tĩnh trả lời: “Để coi sao.”

Hắn còn chưa bấm gửi, Thẩm Thanh Huyền lại nhắn thêm một tin: “Còn muốn ăn đồ con làm.”

Cố Kiến Thâm nhìn đăm đăm câu ấy, trái tim nóng hầm hập, khóe miệng không kìm được cong lên, vốn dĩ hắn không muốn về, hiện giờ lại hận không thể về thật nhanh, làm tất cả những món mình biết cho y ăn.

Bình tĩnh nào ... Cố Kiến Thâm không ngừng thầm nhủ với bản thân, không được nghĩ nhiều, không thể tham lam, không thể phạm sai lầm!

Vì nghi phép tuần sau mà Thẩm Thanh Huyền không ngừng bận rộn ... rất nhiều chuyện phải sắp xếp cho thỏa, vấn đề an toàn cũng phải được bảo đảm ...

Hậu quả của vô số việc là bận rộn chẳng màng thời gian.

Đã nhiều ngày y không dẫn vật Cố Kiến Thâm, nhưng yêu cầu hắn đêm nào cũng phải về, hai người cùng nhau nấu, cùng nhau ăn, sống hòa thuận vui vẻ.

Cách thời gian xuất phát còn một ngày, Thẩm Thanh Huyền nói với Cố Kiến Thâm: “Ngày mai chúng ta đi rồi, con có nơi nào đặc biệt muốn đi không?”

Cố Kiến Thâm nghĩ tới hải đảo năm năm trước hai người từng đi, rũ mắt nói: “Đến chỗ nào có núi đi.”

Hải đảo, làng chài là ký ức của Thẩm Thanh Huyền và mẹ hắn, mặc dù cũng chứa hồi ức giữa hắn và y, nhưng hắn làm gì so được với Cố Phi? Cho nên Cố Kiến Thâm không muốn đi, không muốn gợi hồi ức cho Thẩm Thanh Huyền.

“Chỗ có núi à?” Thẩm Thanh Huyền cân nhắc, có chỗ rồi, y bèn nói, “Vậy chúng ta đến Vạn Tú sơn đi.”

Vạn Tú sơn? Nghe được ba chữ ấy, Cố Kiến Thâm nhận ra thần kinh mình đập mạnh lạ kỳ, rõ ràng là địa danh xa lạ, cái tên xa lạ, hẳn lại cảm thấy thiện cảm và cảm động bất thường.

“Được.” Cố Kiến Thâm đồng ý.

Thẩm Thanh Huyền vui mừng: “Con thích leo núi à?”

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Rất thích.” Không phải thích leo núi, mà do hẳn thường xuyên nằm mơ, ở một nơi đẹp tựa cõi tiên, say mê bóng hình trong y phục trắng tinh kia.

Mặc dù Cố Kiến Thâm chưa từng thấy rõ dung mạo người kia, nhưng hẳn biết, đó là Thẩm Thanh Huyền trong ảo tưởng kiếp trước của mình.

Vì kiếp này đã định sẵn vô duyên, cho nên chỉ có thể mơ đến kiếp trước không hề tồn tại.

Đây có lẽ là sự an ủi từ tâm lý, làm thuyên giảm cảm giác chán ghét và tuyệt vọng đối với bản thân.

Có lẽ đến khi Cố Phi tỉnh lại, Thẩm Thanh Huyền cùng cô làm một cánh chim một đôi người, hẳn sẽ vĩnh viễn đắm chìm trong mộng, đuổi theo từng ảo giác không có thực.

Ở phàm thế cũng có Vạn Tú sơn, đương nhiên không phải tiên sơn đại danh鼎鼎 ở giới tu chân, mà là một ngọn núi bình thường trùng tên trùng họ mà thôi.

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn rất hứng thú, cho rằng mình và Cố Kiến Thâm đến đó sẽ rất là thú vị.

Ngặt nỗi kế hoạch không theo kịp biến cố, kế hoạch đã định lại xảy ra sai lầm trước khi đi.

Thuộc hạ báo tin: “Tiên sinh, Tạ Hồng Nghĩa chạy trốn rồi!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng dậy: “Xảy ra chuyện gì?”

Trán thuộc hạ rịn một lớp mồ hôi, thận trọng nói: “Người trông coi cũng không rõ, vốn đang yên lành nhốt ở đằng kia, vậy mà trời sáng chẳng thấy đâu, máy theo dõi cũng bị hủy, không thấy được gì ...”

Thẩm Thanh Huyền nhíu mày, khiển trách: “Phế vật.”

Thuộc hạ sợ tới mức run rẩy, mồ hôi lạnh rớt xuống, không dám thở mạnh một hơi.

Nhiều năm qua, Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ ngừng đả kích Tạ gia, ban đầu Hạ Hưng còn chưa bằng Tạ gia, nhưng sau hai ba năm đã có thể vượt qua Tạ gia rồi.

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới Cố Phi đang hôn mê, Cố Tiểu Thâm từ bé phải theo y bốn ba liền giật run cả người.

Chẳng phải Tạ gia thích đấu đá nội bộ sao? Y sẽ cho họ đấu đã ghiền.

Có y âm thầm phá rối, gia tộc vốn đã chia năm xẻ bảy lại tiếp tục náo loạn.

Thẩm Thanh Huyền chưa từng định sẽ buông tha Tạ Hồng Nghĩa, nếu không phải tại lão, Cố Phi và Tạ Uẩn sẽ không bị sinh tử chia lìa, nếu không tại lão, Cố Kiến Thâm sẽ không “mất mẹ” từ bé.

Nếu không tại tên cáo già dối trá này, Thẩm Thanh Huyền đã giết lão từ trước rồi.

Nhận được tin của Tạ Hồng Nghĩa, Thẩm Thanh Huyền lập tức sai người bắt lão về.

Vậy mà vừa bắt về, Thẩm Thanh Huyền chưa có thời gian đến xem thì lão lại chạy, sao Thẩm Thanh Huyền có thể không tức?

Chuyện nghi phép để sang một bên, không thể để lão già kia gây chuyện.

Thẩm Thanh Huyền gửi tin nhắn cho Cố Kiến Thâm: “Tạm thời có việc, mấy ngày nữa chúng ta hãy đi chơi.”

Cố Kiến Thâm có chút thất vọng, nhưng sau đó thở phào nhẹ nhõm, trả lời: “Dạ.”

Thẩm Thanh Huyền không nghĩ nhiều, tự mình tọa trấn chỉ huy, tìm kiếm trên diện rộng.

Dùng thủ đoạn bình thường để tìm một tên cố trốn là một việc vô cùng khó khăn, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại có thủ đoạn đặc biệt.

Y dùng linh lực tích góp nhiều năm, trải rộng cảm giác, bủa kín khắp nơi tìm kiếm Tạ Hồng Nghĩa.

Nhưng làm vậy rất đau đớn, đối với thể xác Thẩm Thanh Huyền hiện giờ chẳng khác nào là gánh nặng. Dù gì y cũng chưa chính thức nhập môn, phương thức sử dụng không phải tản ra thần thức, mà là tận dụng pháp môn, chuyển linh khí thành cảm giác lan rộng bốn phía, cố gắng tìm kẻ trốn chui trốn nhủi trong thành phố với mật độ dân cư dày đặc.

Nhưng dù có tổn hại cơ thể cỡ nào, Thẩm Thanh Huyền cũng phải tìm ra Tạ Hồng Nghĩa.

Một quả bom hẹn giờ như thế, không diệt trừ y sẽ bất an.

Cứ thế mất liên tục bốn tiếng, Thẩm Thanh Huyền rốt cục tìm được mục tiêu, y mở to mắt, gọi điện thoại: “Bắc Thành, phòng 101, lầu 3, tiểu khu số

14, đường Nguyệt La, phố Tân Hải.”

Y nói địa điểm cụ thể đến thế làm đội trưởng phụ trách nhóm tìm người hoảng hốt không nói được thành lời.

Bọn họ đều là tâm phúc của Thẩm Thanh Huyền, tin tưởng y và cũng kính sợ y, đồng thời cũng chấn động với năng lực khác hẳn người thường của y.

Đội tìm kiếm hành động, Thẩm Thanh Huyền cũng không nhàn rỗi, Tạ Hồng Nghĩa có thể trốn nhất định có trong ngoài phối hợp, chứng tỏ nội bộ Hạ Hưng có vấn đề, Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị thanh trừng một loạt, diệt hết tận gốc tránh để lại mối họa sau này.

Nửa tiếng sau, đội tìm kiếm gọi điện.

Người phụ trách nối dây cho Thẩm Thanh Huyền: “Tiên sinh, Tạ Hồng Nghĩa muốn gặp ngài.”

Thẩm Thanh Huyền nhíu mày, nhận điện thoại.

Đầu kia điện thoại là đội trưởng đội tìm kiếm, hăn gọi để báo cáo tình hình với Thẩm Thanh Huyền.

Vì có được vị trí rõ ràng, bọn họ dễ dàng khống chế Tạ Hồng Nghĩa, Tạ Hồng Nghĩa hiển nhiên không ngờ mình lại bị bắt nhanh đến vậy, vậy nên liều chết phản kháng một trận.

Nhưng sao lão có thể chạy thoát? Dễ dàng bị bắt gọn.

Tạ Hồng Nghĩa đã tuyệt vọng đột nhiên nói: “Kêu Mạt Thanh Hiền tới gặp tao! Tao có đại lễ muốn tặng nó!”

Cái tên Mạt Thanh Hiền này đã chìm trong dĩ vãng lâu lắm rồi, nếu bọn họ không phải là tâm phúc của Thẩm Thanh Huyền, sợ là nghe xong cũng chẳng biết đó là ai.

Tạ Hồng Nghĩa tiếp tục nói: “Có liên quan tới Tạ Kiến Thâm!”

Nghe tên ấy, người phụ trách không dám làm bừa, đành gọi điện cho Thâm Thanh Huyền.

Thâm Thanh Huyền: “Đem người về.”

Nào ngờ Tạ Hồng Nghĩa nói: “Mày tới đây, bằng không có chết tao cũng không nói nửa chữ.”

Thâm Thanh Huyền nhú mày, đi với không đi có gì khác nhau? Chẳng lẽ có bẫy?

Có điều Thâm Thanh Huyền chẳng để ý, có bẫy thì sao, cũng chả bẫy được y.

Thâm Thanh Huyền: “Đợi đó, tôi đến ngay.”

Y xuống lầu lên xe, không lâu sau thì đến một tiểu khu hẻo lánh.

Thâm Thanh Huyền vừa vào nhà liền nhú mày, trong phòng vừa bẩn vừa loạn, mùi thức ăn thối cực kỳ gay mũi.

Tạ Hồng Nghĩa căm thù Thâm Thanh Huyền, thấy y tới lão liền cười ha ha: “Sao nào? Nhà thế này mày còn chê? Trước kia ngay cả một gian như vậy mày còn ...”

Lão chưa kịp nói xong đã bị người tát một cái.

Tất cả người ở đây không ai muốn nghe nửa câu nhục nhã Thâm tiên sinh.

Thâm Thanh Huyền giơ tay ngăn họ: “Ra ngoài hết đi.”

Đội trưởng dẫn đầu lo lắng: “Tiên sinh ...”

Thâm Thanh Huyền: “Không sao đâu, ra ngoài.”

Từ trước đến giờ y luôn lời ít ý nhiều, lặp lại như thế đã rất hiếm hoi rồi.

Người ở đây không dám tiếp tục nhiều lời, đành xoay người rời đi.

Căn phòng đầy mùi hôi thối bắn loạn, Thẩm Thanh Huyền nhìn Tạ Hồng Nghĩa: “Nói đi.”

Tạ Hồng Nghĩa cất tiếng cười to, trong con người vẫn đục tràn đầy hận ý thấu xương: “Không ngờ Tạ gia lại hủy trong tay tên điểm như mày!”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền tối đi: “Ông chỉ muốn nói nhiều đây?”

Tạ Hồng Nghĩa không sợ, lão giận dữ khản giọng hét: “Tiện nhân Cố Phi! Đáng đời nó hôn mê bất tỉnh! Mày là thứ rác rưởi, cam tâm tình nguyện nuôi con người ta, ha ha, ha ha ha, báo ứng, tất cả đều là báo ứng!”

Thẩm Thanh Huyền nhắc chân trái nghiền vai lão, ép lão ngẩng đầu: “Bớt nói nhảm đi.”

Động tác của y trông có vẻ nhẹ nhàng, không dùng sức gì mấy, nhưng thực chất lực rất nặng, hơi hột như thế đã đủ nghiền nát xương vai Tạ Hồng Nghĩa rồi!

Mùi vị xương cốt rạn nứt không dễ chịu chút nào, Tạ Hồng Nghĩa vốn đã suy sút, hiện giờ sắc mặt vàng như nến, cực kỳ tiều tụy.

Nhưng lão có chết cũng không hô đau, ngược lại nhếch miệng cười to như một kẻ điên: “Vì nó là con của Cố Phi nên mày xem trọng nó? Vừa nghe có liên quan tới nó liền chạy tới đây?”

“Mạt Thanh Hiền, mày đừng quên, nó là con cháu Tạ gia, chảy máu của Tạ gia, nó không phải là con của Mạt Thanh Hiền, Cố Phi cũng chưa từng thích mày.”

Lão cho rằng có thể tổn thương Thẩm Thanh Huyền, cho nên cố gắng buông hết mọi lời ác độc.

Song thực tế Thẩm Thanh Huyền nào để ý? Đừng nói đau lòng, ngay cả lông mày y cũng chẳng thém nhú lấy.

Tạ Hồng Nghĩa điên cuồng phát tiết hận ý trong lòng, tiếp tục nói: “Mày khổ cực nuôi Tạ Kiến Thâm khôn lớn, nhưng tới khi nó biết thân thế của mình, biết Tạ gia bị mày hủy, để coi nó có hận mày hay không!”

Lời này chọc trúng tâm sự Thẩm Thanh Huyền ... việc này đúng là tiền thoái lưỡng nan.

Thẩm Thanh Huyền mất kiên nhẫn, dùng lực nghiền vai lão: “Nói hết chưa?”

Tạ Hồng Nghĩa đau thấu tim, mồ hôi lạnh chảy đầy trán, môi tái nhợt, giọng nói run rẩy: “Mày ... mày cho rằng ... tại sao tao nhất định phải bắt được Tạ Kiến Thâm! Mày cho rằng vì sao bố tao khăng khăng muốn Tạ Uẩn kế thừa Tạ gia? Mày ...”

Thẩm Thanh Huyền khẽ nhú mày: “Tại sao?” Vấn đề này cũng khiến y trăn trở nhiều năm, càng hiểu về Tạ gia, y càng không rõ vì sao Tạ lão gia tử để lại di chúc như thế.

Tạ Hồng Nghĩa lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: “Mày lại đây ... tao nói cho mày nghe.”

Thẩm Thanh Huyền không động đậy, lạnh lùng bảo: “Muốn nói thì nói, không nói thì thôi.”

Tạ Hồng Nghĩa tỏ vẻ tiếc nuối, thấp giọng bảo: “Tạ Kiến Thâm là ...”

Giọng lão ngày càng thấp, Thẩm Thanh Huyền tai thính mắt tinh nên nghe rất rõ, song Tạ Hồng Nghĩa lại không nói nữa.

Máu tươi tràn ra từ khóe miệng lão, Thẩm Thanh Huyền vội vàng ra tay, nhưng đã chậm một bước, lão già này đã cắn lưỡi tự vẫn!

Tiểu kịch trường:

Chiêu này của Tạ lão đầu gọi là: Chết rồi cũng phải khiến mày buồn nôn.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Xu Hướng Tình Dục

Đầu tiên do Tạ Hồng Nghĩa quá già, thứ hai là bị thương nặng, cho nên chỉ cần cần lưỡi cũng đủ làm lão đau chết.

Nhưng nếu Thẩm Thanh Huyền muốn cứu thì vẫn có thể khiến cho lão sống lại, chẳng qua do y lưỡi cứu mà thôi.

Đến chết Tạ Hồng Nghĩa còn muốn khiến y buồn nôn, cứu rồi cũng chẳng có gì để nói với nhau.

Huống chi Thẩm Thanh Huyền không tin lão, có lẽ thân thể Cố Kiến Thâm có nội tình thật, nhưng lão già này không có khả năng nói thật, lỡ đâu cứu rồi lão lợi dụng điểm này uy hiếp y, ăn vạ thêm vài trận nữa thì biết làm sao.

Thẩm Thanh Huyền tò mò thật đó, nhưng y chỉ muốn biết chân tướng, chứ không muốn bị úp úp mở mở ảnh hưởng sự phán đoán của mình.

Muốn chết thì cứ chết đi.

Thẩm Thanh Huyền đẩy cửa đi ra, nói với người trông coi bên ngoài: “Dọn dẹp trong phòng hết đi.”

Thuộc hạ đồng loạt đáp: “Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền quay về Hạ Hưng, bắt đầu bận bịu suốt một ngày một đêm.

Chủ yếu là thanh lọc nội bộ, tìm ra nội quỷ nhằm răn đe.

Thêm một chuyện nữa là y phải điều tra xuất thân cơ thể này của Cố Kiến Thâm, bí mật động trời mà Tạ gia che giấu rốt cục là gì.

Vì đây là những việc không thể trì hoãn, cho nên chuyện nghỉ phép đành phải gác lại.

Mỗi ngày Chu Trì đều tới Hạ Hưng ăn chực năm chờ, thấy Thẩm Thanh Huyền bận như thế bèn nói: “Vất vả lắm Tiểu Thâm mới thi đại học xong, cậu làm cha mà cũng không biết ra ngoài chơi với thằng bé.”

Thẩm Thanh Huyền rất muốn ra ngoài, nhưng hiện giờ chẳng có thời gian, y thuận tiện nói: “Tôi không thể phân thân, nếu anh rảnh thì dẫn thằng bé đi chơi đi.”

Cố Kiến Thâm rất thân với Chu Trì, suy cho cùng cũng là người nhìn hăn lớn lên, nhưng khác ở chỗ tính Chu Trì vốn ham chơi, rất thích trẻ con nên dù lớn hơn vẫn gần gũi với hăn.

Chu Trì nhìn y ngập mặt trong công việc, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tôi đi với thằng bé nào có giống cậu đi?”

Mà thôi, bố nó không rảnh, mình cũng được coi như nửa bố nó, theo lý nên dắt thằng cháu đã lớn ra ngoài chơi.

Thế là Chu Trì nhận việc này.

Còn tình trạng của Cố Kiến Thâm là, nếu Thẩm Thanh Huyền rảnh, hăn sẽ không ngừng chạy ra ngoài; nếu Thẩm Thanh Huyền bận, hăn sẽ ở nhà cả ngày, ai cũng đừng mong hăn ra ngoài.

Đương nhiên Chu Trì là một ngoại lệ.

“Tiểu Thâm, đang làm gì đó?”

Cố Kiến Thâm: “Xem phim.”

Chu Trì biết rõ cái tính ‘dở hơi’ của hắn, thế là hỏi: “Lại xem Quốc sử vô song nữa à?”

Cổ Kiến Thâm: “...” Đúng thật là vậy.

Chu Trì vui mừng quá đổi: “Có fan trung thành như cháu, chú chết cũng không tiếc!”

Nhưng fan này chẳng hâm mộ gã như trong tưởng tượng cho lắm, cơ mà cứ thấy sai sai đâu đó.

Chu Trì hào hứng nói: “Chú dẫn con đi tham ban nhé!”

Cổ Kiến Thâm không hề hứng thú: “Tham ban gì?”

Chu Trì: “Con không biết? Con vậy mà không biết? Chú phải khai trừ con khỏi hội fan thâm niên!”

Gã nói bla bla một lúc, Cổ Kiến Thâm mới nhớ hình như trước đó có đưa tin Quốc sử vô song được làm lại.

Kỳ tích mà bộ phim này sáng tạo trong mười năm qua khó thể nào vượt qua.

Mọi người vẫn luôn cầu Chu Trì quay thêm tập, nhưng bộ phim này đã đủ lắm rồi, quốc sử đã chết, còn quay thêm gì nữa?

Chu Trì càng lớn càng nhớ chuyện xưa, gã rất hoài niệm bộ phim này, chưa kể, gã cũng giấu chút tâm sự trong đó.

Lần đầu gặp Thẩm Thanh Huyền, trong lòng gã lập tức sinh ra ấn tượng cụ thể đối với vị quốc sử Vệ triều phong hoa tuyệt đại kia; cũng nhờ Thẩm Thanh Huyền, gã mới hoàn toàn nắm được đặc điểm nhân vật Tần Thanh, mới có thể tạo ra bộ phim này một cách tròn vẹn.

Mặc dù hiện giờ gã đối với Thẩm Thanh Huyền đã hoàn toàn là tình anh em, nhưng cảm giác lỗi nhịp mười năm trước vẫn còn đó, cho nên muốn hoài niệm.

Chu Trì hỏi: “Muốn xem không? Hoàng cung Vệ triều chân chính?”

Cố Kiến Thâm động tâm, gật đầu đồng ý.

Cứ thế, một lớn một nhỏ si mê quốc sử ném quốc sử thật đi xem quốc sử giả.

Hiện giờ Chu Trì muốn danh có danh, muốn tiền có tiền, lại còn quay “ánh trăng sáng” trong lòng mình, đương nhiên vô cùng chịu chi, mọi chỉ tiêu đều phải đạt chất lượng hàng đầu.

Trùng hợp là phương diện chọn diễn viên rất có duyên, người diễn quốc sử là một tiểu sinh mới nổi tên Tần Trúc.

Cậu không chỉ cùng họ với quốc sử, mà còn có mấy phần giống y, lại chăm chút thêm cho vẻ ngoài, sau khi công bố poster, một đám fans quốc sử cùng xúm lại kêu gào thật to rồi, có thể nhai đi nhai lại suốt một trăm năm.

Chu Trì và Cố Kiến Thâm đến vào lúc đoàn phim đang quay một cảnh trong hoàng cung.

Tiểu hoàng đế nhỏ tuổi ngồi nghiêm chỉnh trên vương vị, phía sau là thái hậu buông rèm chấp chính, đằng trước là nhiếp chính vương như hổ rình mồi, quốc sử trẻ tuổi vận trường bào tựa như sen mọc bùn lầy mà không nhiễm bẩn, tắm lội nước trong mà chẳng lắng lơ, quả nhiên tao nhã vô song.

Chu Trì ngoảnh đầu hỏi Cố Kiến Thâm: “Sao nào, được chứ hả?”

Cố Kiến Thâm giương mắt nhìn, lọt vào tầm mắt là góc mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, thoáng chốc, một cơn nhức nhối khó thể diễn tả trỗi dậy trong lòng, tựa như thứ đã mất đi bỗng gần ngay trước mắt, tìm không được bất chợt hiện về ...

Không biết có phải trùng hợp hay không, “Tần Thanh” quay đầu, nhìn Cố Kiến Thâm.

Cách triều đình, cách biến người, cách hư và thực, Cố Kiến Thâm nhìn thấy một người khác.

“Cách!” Cảnh này đã xong, đạo diễn rất vừa lòng, Chu Trì cũng thật vừa lòng, gã và đạo diễn trò chuyên mấy câu, thấy Cố Kiến Thâm vẫn không lên tiếng bèn hỏi: “Tới ...”

Chưa kịp dứt lời, gã nhìn theo tầm mắt Cố Kiến Thâm, phát hiện hắn đang nhìn Tần Trúc.

Úi chà? Chu Trì nhay bén bắt được một tia khác thường.

Gã chột chấu mình, cười khà khà hỏi: “Nhìn gì đó?”

Cố Kiến Thâm lập tức hoàn hồn, khẽ nhú mày, nhưng lại chẳng bình tĩnh nổi ...

Khoảnh khắc ấy, hắn như nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền, nhìn y vận y phục tinh khôi, đứng ở tiền điện rộng lớn: Thần thái thông dong, bày mưu nghĩ kế. Mà hắn chỉ có thể ngược nhìn y, e ngại và khát vọng, mâu thuẫn khôn cùng.

Dù đi đâu vẫn nghĩ đến y.

Cố Kiến Thâm cảm thấy mình thật hết thuốc chữa.

Thời gian vừa khéo nên Chu Trì nói với mọi người: “Đi thôi, cùng nhau ăn cơm.”

Ông chủ lên tiếng, mọi người tất nhiên nhao nhao nghe theo.

Chu Trì lôi Cố Kiến Thâm giới thiệu cho mọi người, ở đây ai cũng tinh, vừa nghe đây là con trai độc nhất của Thẩm Thanh Huyền liền đồng loạt sáng

mắt, khen ngợi bên tai không dứt.

Ai mà không biết Hạ Hưng? Ai mà chẳng biết Thẩm Thanh Huyền? Ai mà không biết “đế quốc” to lớn kia sẽ lưu lại cho người thừa kế duy nhất này?

Cho nên kẻ nịnh bợ mãnh liệt không dứt.

Tần Trúc không ngờ chàng trai trẻ anh tuấn này lại là con trai độc nhất của Thẩm tiên sinh, vốn đã động tâm tư, thành thử càng thêm hứng thú.

Giữa lúc ăn cơm, Tần Trúc cố tình ngồi cạnh Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm nể tình cậu diễn quốc sư nên rất có thiện cảm, Tần Trúc giỏi nói chuyện nên hai người tán gẫu rất hợp ý.

Chu Trì nhìn hai người trẻ tuổi giữa yến tiệc linh đình, nhất thời hốt hoảng không thôi.

Chẳng lẽ cháu mình thích đàn ông?

Ây ... bố già thẳng nam của nó sẽ không đánh gãy chân nó chứ ...

Chu đại thiếu cực kỳ lo lắng.

Sau khi ăn xong, Tần Trúc cùng Cố Kiến Thâm trao đổi cách thức liên lạc.

Chu Trì đúng lúc bắt gặp, trên đường về, gã do dự cả buổi, cuối cùng vẫn hỏi: “Tiểu Thâm, con ... thích con trai hả?”

Thình lình nghe một câu như thế, Cố Kiến Thâm không giấu được hoảng sợ, tâm tư của hắn bị phát hiện? Chuyện hắn thích Thẩm Thanh Huyền bị ...

Chu Trì lại hỏi: “Con đừng sợ, chú cũng thích đàn ông, cho nên có thể hiểu con.”

Nhưng hắn không chỉ thích đàn ông, hắn còn thích ...

Chu Trì tiếp tục nói: “Có điều người trong giới giải trí, con vui đùa chút thì được chứ đừng thật lòng, Tần Trúc kia không phải thứ gì tốt.”

Cố Kiến Thâm thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi, thực sự bị hù suýt chết.

Thì ra là thế ... Chu Trì hiểu lắm.

Cố Kiến Thâm giải thích: “Con không có ý nghĩ đó với Tần Trúc.”

Chu Trì là người từng trải, cứ tưởng hấn mắc cỡ nên bảo: “Con đừng hoảng, chú Chu con tiến bộ lắm, Tần Trúc vẫn rất sạch, nên con muốn vui đùa với nó, chú có thể giúp con, nhưng con nhất định không được động lòng, nó theo con cũng vì thân phận con thôi.”

Cố Kiến Thâm toan giải thích, Chu Trì lại nói: “Nhưng con đừng có ngu mà đi kể với bố con, y sẽ nổi điên đó.”

Trong mắt Chu Trì, Thẩm Thanh Huyền là ung thư thẳng nam điển hình, lại còn trong giai đoạn cuối, vì một người phụ nữ hôn mê mà giữ mình trong sạch nhiều năm, đúng là khó tin.

Nghe Chu Trì nói, Cố Kiến Thâm nhất thời lạnh lòng không biết giải thích làm sao.

Đúng vậy, hấn thích đàn ông, Thẩm Thanh Huyền không có khả năng chấp nhận, càng chưa kể ...

Cố Kiến Thâm rũ mắt, đắng chát nói: “Con sẽ không để bố biết.” Xu hướng tình dục hay thích y, hấn sẽ che giấu cả đời.

Thấy hấn như thế, “chú Chu” cũng rất đau lòng, vỗ vai hấn bảo: “Con cũng đừng nghĩ nhiều, bố con thương con nhất, có lẽ sẽ hiểu cho con thôi.”

Gã khuyên người thiếu tin cậy như thế ... Cố Kiến Thâm càng nghe càng khó chịu.

Có lẽ Thẩm Thanh Huyền có thể hiểu cho xu hướng tình dục của hần, nhưng hần không thích đàn ông khác, thậm chí không thích ai khác, chỉ thích ... chỉ thích người mà hần không nên thích nhất trên đời này.

Cố Kiến Thâm miễn cưỡng nói: “Không sao, con sẽ không chọc bố giận.”

Chu Trì càng đau lòng, Tiểu Thâm là đứa trẻ ngoan, gã đã nhìn hần trưởng thành, cho nên hiểu rất rõ.

Từ nhỏ đã ngoan, khiến người lớn bớt lo, hơn nữa còn thông minh có bản lĩnh, có người bố như thế, Cố Kiến Thâm vẫn đạt thành tích ưu việt, trở thành thủ khoa đại học.

Quả thực là điển hình con nhà người ta, giỏi tới mức không chê vào đâu được.

Chu Trì thở dài: “Có chuyện thì tìm chú, mặc kệ thế nào chú vẫn sẽ ủng hộ con!”

Cố Kiến Thâm biết Chu Trì thương mình thật lòng, nhưng hần có bệnh, không đáng để bất kỳ ai thấu hiểu.

Một đêm này Chu Trì ngủ không ngon giấc, cân nhắc đắn đo, gã cảm thấy mình nên tìm Thẩm Thanh Huyền nói chuyện.

Ít nhất cũng giúp y thăm thấu tư tưởng, để sau khi biết được “chân tướng” không cần phải nổi điên.

Gã từng chứng kiến bản lĩnh của Thẩm Thanh Huyền, cho nên rất sợ Cố Kiến Thâm chịu thiệt.

Chu đại thiếu đến Hạ Hưng từ sớm, vì có tâm sự nên hơi mất bình tĩnh.

Thẩm Thanh Huyền chỉ cần liếc một cái là nhận ra ngay, hỏi gã: “Có chuyện thì nói, ấp a ấp úng làm gì?”

Chu Trì: “...” Tui không dám nói.

Tâm tư Thăm Thanh Huyền khẽ động, nhượng mày nói: “Liên quan tới Tiểu Thâm?”

Một câu trúng phóc, Chu Trì hoảng sợ! Hành động này của gã không thể nghi ngờ càng làm lộ chuyện.

Đúng lúc Thăm Thanh Huyền đang mệt, định thư giãn một lúc bèn nói: “Nói đi, chuyện gì.”

Chu Trì đã nghĩ nát cả đêm, đáng tiếc đứng trước mặt “bạo quân”, mọi thứ đều thành mây khói, gã nói: “À ... Tiểu Thâm nó á, có lẽ giống tôi ...”

“Giống anh?” Thăm Thanh Huyền không đồng ý.

Chu Trì bất chấp, dứt khoát nói: “Nó thích đàn ông, chuyện này không thể thay đổi, nếu cậu không chấp nhận, sau này nó chính là con tôi!”

Thăm Thanh Huyền: “...”

Nói cái mẹ gì thế, Cố Kiến Thâm đương nhiên thích đàn ông, không đúng, hẳn chỉ thích tôi.

Chờ đã ...

Thăm bố già vừa định thể hiện mình là một người văn minh tiến bộ chợt bắt được trọng điểm: “Sao anh biết nó thích đàn ông?” Y biết Cố Kiến Thâm thích gì là chuyện đương nhiên, nhưng sao Chu Trì lại biết?

Chu đại thiếu đã sẵn sàng bị đánh, kết quả không bị gì còn bị hỏi một câu như thế.

Thăm Thanh Huyền hí mắt: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chu Trì sợ tới mức rén thành một cục, thành thật khai báo.

Thâm Thanh Huyền: “!!!”

Giỏi, y thông đồng hãm cả buổi, hãm lại chẳng sút mẻ chút nào, cuối cùng lại liếc mắt đưa tình với người khác?

Tiểu kịch trường:

Giẫm chua giẫm chua kìa! Giẫm chua ngàn năm khó gặp 2333333

Cổ Kiến Thâm:Cần mua ván giặt quần áo, ưu tiên số lượng lớn.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Tôn Chủ Đại Nhân Không Ghen Thì Thôi, Một Khi Ghen Liền Muốn Bạo Lực Gia Đình!

Thấy Thăm Thanh Huyền như thế, Chu Trì liền biết: Bỏ mẹ rồi, hại chết cháu mình rồi!

Gã cứ tưởng Thăm Thanh Huyền giận vì tính hướng của Cố Kiến Thâm, nào có biết y đang ghen.

Chu Trì tự nhận là thế gian này, ngoài cố Phi ra thì người duy nhất có thể tâm sự việc này với Thăm tiên sinh chỉ còn mỗi gã, cho nên chủ động xin đi giết giặc, trải đường cho Cố Kiến Thâm, nào ngờ gã vừa nhắc Thăm Thanh Huyền đã trợn mắt thế kia, nếu đổi thành Cố Kiến Thâm ...

Chu Trì nhớ tới hồi đó bị “măng xào thịt” mà không khỏi sợ hãi.

(Măng xào thịt ở đây là dùng roi để quất:v)

Cháu trai, tự cầu phúc nhé, chú chỉ có thể giúp con tới đây thôi!

Thăm Thanh Huyền ghen thì ghen đó, nhưng không ghen đến mức mất lý trí, vừa nghe xong thì thấy trong lòng toàn mùi chua, nhưng cân nhắc kỹ lại có thể đoán được nguyên do.

Tám phần là Chu Trì hiểu lầm, sao Cố Kiến Thâm có thể thích người khác?

Tuyệt đối không có khả năng.

Thăm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh trở lại.

Chu Trì thấp thỏm bất an, dè dặt dịch ra cửa.

Thẩm Thanh Huyền lập tức lườm gã: “Không cho nói việc này ra ngoài!”

Chu Trì vội đáp: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ không.” Gã tưởng Thẩm Thanh Huyền dặn chuyện tính hướng của Cố Kiến Thâm. Đương nhiên chuyện này phải giấu kỹ rồi, dù gã thông cảm, nhưng đa số người xã hội này sẽ không hiểu, Cố Kiến Thâm mới mười tám, không cần phải chịu đựng những thứ này.

Thẩm Thanh Huyền lười giải thích, dù sao ý y cũng không khác mấy.

Chu Trì ở lại, Thẩm Thanh Huyền đi vào phòng mình, y vẫn thấy khó ở, trên lý trí thì hiểu đó, nhưng trên tình cảm lại nhịn không được mà chua chát.

Yêu là tin tưởng, mà yêu cũng vừa là không tin tưởng.

Lòng người là điều kỳ lạ nhất.

Thẩm Thanh Huyền không thể nào tập trung vào công việc, quăng hết việc gấp trên tay rồi về nhà.

Vừa vào cửa y liền đụng phải Cố Kiến Thâm đang ra ngoài.

Hai chiếc xe lướt qua nhau, trong lòng Thẩm Thanh Huyền dâng lên một ngọn lửa khó thể giải thích.

Đã trễ thế này còn muốn đi đâu?

Thẩm Thanh Huyền định gọi điện cho Cố Kiến Thâm, vừa khéo Cố Kiến Thâm đã gọi tới.

“Tối nay con ra ngoài ăn.”

Người đã đi, Thẩm Thanh Huyền gọi về thì không hay cho lắm, đành nói: “Ừ.”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc, Cố Kiến Thâm nói: “Con cúp máy đây, có lẽ sẽ về hơi muộn.”

Nếu là trước đây Thẩm Thanh Huyền sẽ không để bụng, tuổi trẻ mà, chơi nhiều với bạn học là chuyện tốt, y cũng không phải loại cha mẹ bảo thủ mà đi tính toán chi li những chuyện này.

Song lúc này y rất khó chịu, nhịn không được hỏi hằn: “Đi ăn với ai?”

Cố Kiến Thâm: “Bạn học.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Ai?”

Cố Kiến Thâm: “La Chân.”

Thẩm Thanh Huyền biết thằng nhóc này, là một trong đám bạn cùng lớp khá thân với Cố Kiến Thâm, cũng là đại thiếu gia, ham chơi nhưng không hồ đồ.

Thẩm Thanh Huyền chỉ có thể nhịn xuống.

Cúp điện thoại, tài xế rất giỏi quan sát sắc mặt, thấp giọng hỏi: “Tiên sinh, về không?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn xe Cố Kiến Thâm đã đi xa, khẽ nói: “Theo sau.”

Y vẫn cứ không yên, nhưng đến cùng đang lo lắng điều chi thì y không thể nói rõ.

Cho nên, vĩnh viễn không được đánh giá thấp giác quan thứ sáu của người yêu, chỉ cần dựa vào chút dấu vết là có thể kéo ra một cái lưới lớn.

Cố Kiến Thâm nói dối, hắn không phải đi gặp La Chân mà là có hẹn với Tần Trúc.

Hôm nay Tần Trúc không có cảnh diễn, có thời gian rảnh liền liên hệ vị đại thiếu gia này, cứ tưởng sẽ rất khó, không ngờ thật đơn giản – chỉ cần nói về

Vệ triều và quốc sử thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Tần Trúc nói: “Ở chỗ em có một phần bút tích của Tần Thanh, anh có muốn đến xem không?”

Cố Kiến Thâm nghe thế liền động tâm, thế là hẹn cậu ra.

Hắn không ngờ Thẩm Thanh Huyền sẽ đột nhiên quay về, nếu biết y về, có lẽ hắn sẽ không nỡ đi.

Nhưng thế cũng tốt ... đỡ phải ở nhà cũ bị ngọt ngào tra tấn.

Cố Kiến Thâm ngần ngại suốt cả đường, hồn nhiên không biết người hắn nhớ thương đang tò tò theo sau.

Chẳng mấy chốc đã đến điểm hẹn, Cố Kiến Thâm dừng xe rồi lên lầu. Nhà hàng ở lầu bốn, mở cửa ra, Tần Trúc thấy hắn tới bèn gọi: “Ở đây.”

Cố Kiến Thâm đi tới.

Thẩm Thanh Huyền không lên lầu, nhưng thuộc hạ của y đã lên đó, còn mang theo camera.

Thẩm Thanh Huyền ngồi trong xe thấy một màn này, quả thật giận muốn điên người!

Tên khốn này dám lừa y, tên khốn này dám hẹn hò với người khác, tên khốn này ...

Tôn chủ đại nhân không ghen thì thôi, một khi đã ghen liền muốn bạo lực gia đình!

Đương nhiên đây là nơi công cộng, y sẽ không lên đó quậy, thế thì mất mặt lắm.

Thẩm Thanh Huyền thở sâu, nói với tài xế: “Đi về.”

Y về nhà cũ, đồ còn chưa thay đã vào thư phòng, camera của thuộc hạ kết nối với máy tính, Thẩm Thanh Huyền vừa mở máy là có thể nhìn thấy hai người trò chuyện vui vẻ với nhau.

Thẩm Thanh Huyền ngắm soi Tần Trúc, càng nhìn càng khó ở.

Hành vi cử chỉ của Cố Kiến Thâm đều rất đàng hoàng, có lẽ xem người này là bạn thật, dù gì người này cũng diễn Tần Thanh ...

Thẩm Thanh Huyền biết Cố Kiến Thâm rất thích Tần Thanh.

Nhưng vì Tần Thanh là mình, cho nên hẳn thích y, y chỉ thấy đặc ý vô cùng, căn bản chẳng có gì phải lo.

Nhưng Tần Trúc trước mặt này là thứ gì!

Thẩm Thanh Huyền nhìn chòng chọc thật lâu, may mà sau khi dùng cơm xong, Cố Kiến Thâm thành thật nói tạm biệt với Tần Trúc.

Trong mắt Tần Trúc lộ rõ tiếc nuối, nói: “Nhà em còn cất không ít thứ, anh ...”

Cố Kiến Thâm lắc đầu: “Không cần.” Cái món cậu ta bảo là thật thực chất là giả, trong nhà có khả năng chứa cái gì?

Cố Kiến Thâm cảm thấy Tần Trúc không thực sự hiểu rõ quốc sự, nếu không sao ngay cả đồ giả cũng nhìn không ra.

Nhớ tới lời Chu Trì, Cố Kiến Thâm chán nản, hẳn chỉ muốn tìm người có cùng chí thú để tâm sự, chứ không phải kẻ ôm tâm tư quanh co với mình.

Mặc dù tách ra với Tần Trúc từ sớm, nhưng Cố Kiến Thâm không muốn về nhà.

Giờ này có lẽ Thẩm Thanh Huyền chưa ngủ, hẳn về lại phải đối mặt với y ...

Rất muốn gặp y, nhưng lại sợ thấy y.

Thời gian này hấn càng cảm thấy mình không an phận, vì sự tình đêm hôm đó mà hấn lại có những ảo tưởng mới.

Rõ ràng chưa xảy ra gì hết, hấn lại tưởng tượng cả đồng thứ.

Thẩm Thanh Huyền quần lấy hấn, rúc trong ngực hấn, gối lên cánh tay hấn ... Hấn cúi đầu là có thể hôn y, xoay người là có thể đè y, thân thể mềm mại của y mặc hấn muốn làm gì thì làm ...

Cố Kiến Thâm đột nhiên hoàn hồn, sau lưng thấm đẫm mồ hôi lạnh, cả người đều mất sức.

Không thể về, không thể gặp y, không thể để bản thân tiếp tục mơ mộng hão huyền.

Thẩm Thanh Huyền thấy hấn như thế bèn không khỏi mềm lòng.

Ban đầu y giận lắm, vậy mà hiện giờ nhìn Cố Kiến Thâm chần chừ bên ngoài, y lại đau lòng không sao tả xiết.

Nhưng nghĩ lại ban nãy hấn cười nói vui vẻ với Tần Trúc, y lại cảm thấy khó chịu.

Đến chín giờ rưỡi, Cố Kiến Thâm mới về nhà.

Giờ này chưa hấn đã muộn, nhưng Cố Kiến Thâm biết thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Thẩm Thanh Huyền, cho rằng y đã lên lầu, hấn đã mệt nên không muốn ở bên ngoài lâu, định bụng chạy thật nhanh vào phòng mình.

Nào ngờ vừa thay giày xong, hấn lập tức nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền đang ngồi trên sofa.

Cố Kiến Thâm sửng sốt.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ cả buổi, cuối cùng vẫn quyết định hỏi hấn.

Quan trọng nhất là câu thông với nhau, thay vì chôn kín vào đáy lòng, mặc cho nó đâm chồi lưu lại tai họa ngầm, không bằng nhanh chóng thẳng thắn, triệt để loại trừ.

Y tin Cố Kiến Thâm sẽ không có ý gì với Tần Trúc, nhưng y vẫn muốn hỏi cho rõ.

Y muốn nói Cố Kiến Thâm biết rằng, y không thích hấn tiếp xúc với Tần Trúc, y hy vọng sau này họ sẽ không qua lại với nhau.

Nói rõ ra rồi, y sẽ không cần phải bực dọc nữa.

Suy nghĩ này của Tôn chủ đại nhân không có vấn đề gì, nhưng sở dĩ câu thông quan trọng, là vì nó không đơn giản như mình đã hình dung.

Cố Kiến Thâm hỏi: “Còn chưa ngủ à?”

Thẩm Thanh Huyền đi thẳng vào vấn đề: “Rốt cục con ăn cơm với ai?”

Cố Kiến Thâm khẽ nhú mày, lại không thốt ra tên La Chân như trước.

Thẩm Thanh Huyền: “A Lâm có việc đến La gia, bảo là thấy La Chân ở nhà.”

Tuy bị vạch trần, nhưng Cố Kiến Thâm không hề kích động, hấn nói: “... Không ăn cơm với cậu ta.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hấn: “Vậy là ai?”

Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại y: “Là ai quan trọng không?”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn hỏi ghen lời.

Cố Kiến Thâm thông minh như thế, nghĩ trước nghĩ sau liền hiểu, hấn hiểu Thẩm Thanh Huyền, cũng hiểu Chu Trì.

Chu Trì không thể giấu được Thẩm Thanh Huyền, cộng thêm đêm nay Thẩm Thanh Huyền khác thường như thế, chắc y đã biết rồi ... hoặc là hiểu lầm hẵn và Tần Trúc có gì đó.

Hắn trực tiếp hỏi: “Chú Chu nói với bố đúng không?”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm không nhìn y, chậm chạp nói: “Con cũng sắp trưởng thành, chuyện này không cần bố lo.”

Câu trả lời này rất bình tĩnh, rất trấn định và cũng rất đổi lạnh lùng.

Thẩm Thanh Huyền vốn không giận đến thế, nhưng vì cái kiểu “không hề sợ hãi” này của hắn, y lại tức tối mức phát tiết tại chỗ.

“Thế nào là không cần bố lo?” Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng dậy, “Con và Tần Trúc kia ...” Y hỏi không được, vì việc này không có khả năng.

Nào ngờ Cố Kiến Thâm dám nói: “Cũng chẳng có gì, con chẳng qua có chút thiện cảm với cậu ta.”

Có thiện cảm ... có thiện cảm ... có thiện cảm với cậu ta ... Thẩm Thanh Huyền mở to mắt, nhìn Cố Kiến Thâm với ánh mắt không thể tin: “Con ...” Y tức tối mức yết hầu lên men, ngón tay phát run, tức tối mức ... tới mức ...

Cố Kiến Thâm vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh như trước, nói: “Bố đừng nóng, mặc dù con thích đàn ông, nhưng cũng thích phụ nữ, sau này gặp được người thích hợp sẽ kết hôn sinh con.”

Chát!

Thẩm Thanh Huyền không nhịn được nữa, cho hắn một tát.

Lần này thực sự dùng sức. Cả đời này, Thẩm Thanh Huyền vẫn luôn nâng niu Cố Kiến Thâm trong lòng bàn tay, đừng nói là tát, ngay cả một câu nặng

lời với hân cũng chưa từng nỡ.

Cố Kiến Thâm lại không hề thấy đau, nổi đau da thịt sao có thể bằng đau đớn khi trái tim bị đào khoét?

Hân chẳng qua chỉ thích đàn ông, bại lộ tính hướng của mình mà y đã giận như thế, nếu để y biết tâm tư thật sự của hân ...

Nghĩ đến đây, Cố Kiến Thâm cảm thấy trước mắt đen kịt một màu, không thể nhìn thấy con đường phía trước.

Làm sao bây giờ? Rốt cục nên làm gì bây giờ? Vì cố gì muốn hân gánh chịu tội nghiệt này, vì cố gì y lại là bố hân!

Tựa như dây cung đã căng hết cỡ, giây tiếp theo sẽ đứt đoạn, cho nên Cố Kiến Thâm bất chấp, tiếp tục nói: “Con chuẩn bị du học nước ngoài, sau này không định về nữa, bố yên tâm, nhất định sẽ không ...”

“Ra nước ngoài?” Thâm Thanh Huyền cứ ngỡ mình đã tức lắm rồi, nào ngờ lại bị gõ thêm một gậy, y nhìn Cố Kiến Thâm với vẻ không dám tin, gần từng chữ mà hỏi hân, “Sau này không định quay về?”

Cố Kiến Thâm không nhìn y, hé môi đáp: “Vâng.”

Thâm Thanh Huyền hỏi hân: “Con có biết chính phủ không cho phép bố ra nước ngoài không?”

Cố Kiến Thâm: “Biết.”

Thâm Thanh Huyền tức quá mà cười: “Cho nên về sau con không muốn gặp lại bố nữa?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng, xem như đã chấp nhận.

Thâm Thanh Huyền nhìn chăm chú hân thật lâu, cuối cùng xoay người lên lầu.

Y vừa đi, Cố Kiến Thâm lập tức như mất hết sức, suy sụp ngã ngồi trên sofa.

Vào thư phòng, Thẩm Thanh Huyền cầm súng, bắn đùng đùng đùng vào vách tường hơn mười phát.

Vách tường vỡ nát nom rất đáng thương. Giữa mùi thuốc súng nồng nặc cùng tro bụi tung bay, Thẩm Thanh Huyền vậy mà bình tĩnh trở lại.

Y biết này giờ Cố Kiến Thâm toàn nói lời trái lương tâm.

Gì mà có thiện cảm với Tần Trúc? Không có khả năng, hẳn đang cố ý chọc giận y.

Chỉ vì hẳn không thể thương y.

Thẩm Thanh Huyền nhắm nghiền mắt, khi mở ra đã quyết định chủ ý.

Không đợi được tới sinh nhật Cố Kiến Thâm, y phải mau chóng để lộ chuyện mình không phải cha ruột của hẳn cho hẳn biết.

Tiểu kịch trường:

Cố Kiến Thâm(thấp thỏm): Ta cũng không ngờ mình lại gan tới thế ...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Nếu Không Phi Thăng ...

Thẩm Thanh Huyền cũng hết cách.

Nhiệm vụ trên ngọc giản rất quá đáng.

Đầu tiên muốn Cố Kiến Thâm xem y là cha, điều này hiển nhiên đã đạt chuẩn, tiếp theo phải bị Cố Kiến Thâm đẩy ngã.

Cái gọi là đẩy ngã ... thực chất là làm chuyện đó, mọi người hiểu mà.

Y chậm chạp không chịu nói mình không phải cha ruột của hắn, nguyên nhân lớn nhất là ở đây, nhiệm vụ này yêu cầu hai cái cùng hoàn thành, nói cách khác nếu tình cảm Cố Kiến Thâm đối với y thay đổi, vậy thì, đẩy ngã rất có thể sẽ trở nên vô dụng.

Nhưng sau khi nói rõ tình hình, tình cảm Cố Kiến Thâm nhất định sẽ có biến hóa.

Phải hoàn thành nhiệm vụ, phải làm thật nhanh, nhưng Cố Kiến Thâm chưa đến mười tám tuổi, sao Thẩm Thanh Huyền ra tay được?

Cho nên vẫn bế tắc ở đó, chờ sinh nhật mười tám tuổi vừa qua, y sẽ nói hết sự thật, nhân lúc Cố Kiến Thâm còn mê man, y vội vàng ôm hắn, nên làm gì thì làm đó, hoàn thành nhiệm vụ, mọi người đều vui mừng.

Đáng tiếc hiện giờ không chờ được rồi, nếu còn tiếp tục chậm trễ người sẽ chạy mất!

Thẩm Thanh Huyền nhin không được tròng ngọc giản: “Nhiệm vụ rác rưởi!”

Ngọc giản run rẩy, tỏ ra điềm đạm đáng yêu.

Thẩm Thanh Huyền không chịu nổi thấy nó như thế, định giơ tay đập nát rồi quăng vào biển ý thức.

Nhưng khi xuống tay, y lại nhìn những nhiệm vụ mà hai người đã hoàn thành.

Chưa bàn đến những nhiệm vụ trước đó, rõ ràng ngọc giản đang tác hợp bọn họ. Thẩm Thanh Huyền vẫn rất cảm kích, nếu không có bọn nó, sợ rằng y và Cố Kiến Thâm lại tiếp tục bỏ lỡ nhau – ngẫm lại đã khiến người phát lạnh.

Nhưng những nhiệm vụ về sau thì sao?

Nhiệm vụ tin tưởng miễn cưỡng có thể xem là giúp y hiểu hơn về Cố Kiến Thâm, mặc dù lần đó nhập thể đã ngược Cố Kiến Thâm đứt cả ruột gan.

Cân nhắc kĩ lại thì hai mươi sáu và hai mươi bảy này rất là vi diệu.

Đầu tiên là hai mươi sáu, khiến y ghen vì Cố Kiến Thâm. Vì tâm huyết dâng trào nên nhiệm vụ đó, Thẩm Thanh Huyền nhất định phải phong bế ký ức mình, cho nên đối với Cố Kiến Thâm coi như hữu hảo.

Nhưng lạ ở chỗ. Bảo y ghen, vì sao phải làm y ghen? Vì sao lại muốn Cố Kiến Thâm làm chuyện có lỗi với y ...

Thẩm Thanh Huyền rất rõ bản thân, nếu Cố Kiến Thâm thực sự làm chuyện có lỗi với mình, y sẽ không ghen, mà là từ biệt, về sau không bao giờ gặp nhau nữa.

Đối với Cố Kiến Thâm ... liệu có quá tàn nhẫn không?

Mặc dù hai người họ đánh bậy đánh bạ ghen bằng một hình thức khác, không vì thế mà ảnh hưởng tình cảm, nhưng nếu nghĩ sâu sẽ khiến người ta lạnh cả người.

Hai mươi bảy sau đó lại càng kỳ quái.

Tại sao muốn họ yêu nhau lại tuyên bố nhiệm vụ như thế?

Nếu bọn họ không nghĩ đến cách nhập phạm, nhiệm vụ này nên hoàn thành thế nào?

Nếu bọn họ không xem nhiệm vụ trên ngọc giản của nhau, những công công nhiều nhiều này đến bao giờ mới hiểu được?

Mặc dù bọn họ đều hạ phạm, nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ nên phải phong ấn ký ức của Cố Kiến Thâm, đối với Cố Kiến Thâm không có ký ức, bất kể thế nào vẫn sẽ là “tàn nhẫn”.

Người yêu sâu đậm là chí thân, chẳng phải tuyệt vọng cùng cực, cầu mà không được sao?

Y đặt mình vào hoàn cảnh của hắn mà nghĩ, một chút cảm giác ấy thôi đã đủ khiến trái tim ngưng trệ, máu chảy ngược, vậy thì Cố Kiến Thâm không ngừng chịu giày vò vì thế đã đau khổ đến nhường nào?

Song vì nhiệm vụ, hai người không thể không tiếp tục.

Cũng đâu thể không phi thăng?

Nếu không phi thăng ... bọn họ sẽ chết ở giới tu chân.

Bọn họ đã lỡ nhau trăm triệu năm, sao có thể cam tâm cứ vậy chết đi?

Thẩm Thanh Huyền một đêm không ngủ, hôm sau có chút vầng đầu.

Theo lý thì thể xác này của y rất khó sinh bệnh, chẳng qua vì chuyện Tạ Hồng Nghĩa, y bận suốt đầu mẻ trán mấy ngày không ngủ, hôm qua lại tức giận, ban đêm suy nghĩ miên man một mớ ... ưu tư quá nặng, sức miễn dịch suy giảm, thân thể liền chống đỡ không nổi.

Bị bệnh cũng tốt ...

Thẩm Thanh Huyền không chữa trị cho mình, ủ rũ nằm trên giường, muốn tìm cơ hội gọi Chu Trì tới, diễn tiết mục “cha nuôi thâm tình tức tới mức sinh bệnh”.

Thẩm Thanh Huyền một đêm không ngủ, Cố Kiến Thâm cũng mở to mắt đến hừng đông.

Hắn rất hối hận, hối hận không biết nên làm gì cho phải.

Hắn đã nhịn nhiều năm, là vì sao? Đơn giản vì không muốn Thẩm Thanh Huyền khó chịu, không muốn y giận, nhưng hiện tại hắn đã làm gì?

Cố ý chọc giận y, cố ý kích thích y, cố ý khiến y giận tới mức mặt trắng bệch.

Ngay cả bí mật kia hắn cũng đã chôn giấu trong lòng, cần gì lại đem chuyện tính hướng chọc y không vui?

Chuyện ra nước ngoài cũng thế, mặc dù trong lòng hắn muốn rời xa y mãi mãi, nhưng hắn nên làm theo trình tự, dùng cách bình thường như một đứa con trưởng thành rời xa cha mẹ, chứ không phải nói trắng ra làm tổn thương y.

Y buồn lắm đúng không? Đứa con một tay mình nuôi lớn không chỉ thích đàn ông, mà còn muốn rời xa y.

Y đau lòng lắm đúng không? Thật lòng thật dạ trao yêu thương cho đứa con duy nhất của mình, đổi lại chỉ nhận được lời nói và hành vi của kẻ vong ơn này.

Cố Kiến Thâm tựa vào vách tường lạnh băng, trong lòng bị tuyệt vọng, bất an, hối hận và ảo não chiếm cứ.

Nếu Thẩm Thanh Huyền không muốn hắn đi, vậy hắn sẽ không đi.

Hắn tình nguyện suốt ngày chịu đựng cảm giác bị hỏa thiêu, chứ không nỡ để y đau lòng.

Nếu y hy vọng hần là con y, vậy hần sẽ sắm vai người con thật tốt.

Cố gắng thực hiện nguyện vọng của y, cố gắng dùng thân phận này ở bên cạnh y, cố gắng khiến cả đời y được hạnh phúc.

Dù cho sẽ hy sinh cuộc đời hần.

Cố Kiến Thâm ngược đầu nhìn trần nhà, nhưng vẫn không thể nào ngừng những giọt nước mắt yếu ớt.

Chúng nó lạnh lẽo lướt qua hai gò má hần, khoảnh khắc rơi xuống đất, tựa như một tia hy vọng cuối cùng tự đáy lòng của hần bị vỡ nát.

Trời vừa sáng, Cố Kiến Thâm đã ổn định cảm xúc, hần muốn tìm Thẩm Thanh Huyền giải thích, nói chuyện rõ ràng với y, thực hiện kỳ vọng của y.

Một người con hiếu thuận, nghe lời và ưu tú.

Y muốn, hần sẽ cho y.

Cố Kiến Thâm nấu bữa sáng xong, đợi thật lâu mà vẫn chưa thấy Thẩm Thanh Huyền xuống.

Y đã rời nhà từ sớm rồi ư?

Cố Kiến Thâm không rõ, nhưng không dám đi gõ cửa.

Lại qua một lát, Cố Kiến Thâm thấy tài xế đến đón Thẩm Thanh Huyền.

Tài xế hỏi: “Tiên sinh còn chưa dậy sao?”

Cố Kiến Thâm vội vàng nói: “Để cháu đi xem.”

Hần bước lên lầu, đứng ngoài phòng ngủ Thẩm Thanh Huyền, giờ lên giờ xuống định gõ mấy lần mới hạ quyết tâm, gõ vang cửa gỗ lim.

“Bố ơi ...” Mấy năm nay hần không chịu gọi y như thế nữa, nhưng hôm nay nghĩ thông nên không tiếp tục trốn tránh, khẽ hỏi, “Bố tỉnh chưa?”

Trong phòng truyền đến tiếng rên cực khẽ, cùng với giọng nói khàn khàn: “Hôm nay không đi Hạ Hưng, bảo lão Tôn về đi.”

Cố Kiến Thâm căng thẳng, vội hỏi: “Thân thể bố không khỏe sao?”

Thâm Thanh Huyền nói: “Không có gì.”

Tay Cố Kiến Thâm rơi xuống tay cầm, lưỡng lự ba giây rồi quyết tâm, đè xuống.

Cửa không khóa, tức khắc bị đẩy ra.

Cố Kiến Thâm rất quen thuộc căn phòng này, mọi thứ đều được khắc ghi, có lẽ bởi do rất muốn vào rồi lại không dám, cho nên bất giác ghi nhớ cụ thể như thế.

Cố Kiến Thâm vẫn không thôi nhìn đông nhìn tây, cuối cùng nhìn thấy Thâm Thanh Huyền đang nằm trên giường.

Giữa thời tiết mùa hè, y bọc kín chắn, chỉ lộ ra những sợi tóc đen nhánh.

Cố Kiến Thâm bước nhanh tới, đoạn hỏi: “Phát sốt sao?”

Hần duỗi tay sờ, nhất thời như bị phỏng, sốt ruột nói: “Con đi gọi bác sĩ.”

Thâm Thanh Huyền nhìn hần: “Không cần, nghỉ ngơi chút sẽ ổn thôi.”

Cố Kiến Thâm vừa nhìn thấy y, nhất thời như bị đóng đinh.

Sắc mặt Thâm Thanh Huyền tái nhợt, song hai gò má lại đỏ ửng khác thường, vì sốt cao nên hai mắt ướm át, đáy mắt có quầng thâm nhàn nhạt, nom vừa mệt mỏi vừa tiều tụy.

Người đàn ông mạnh mẽ từ trước đến nay, khi ngã xuống không ngờ lại yếu ớt như thế, Cổ Kiến Thâm thực sự khó thể nói hết tư vị trong lòng mình là gì.

Chẳng lẽ y mất ngủ cả đêm sao? Đợt này y bận như thế, nhất định không được nghỉ ngơi thường xuyên, hôm qua hẳn lại bốc đồng làm y tổn thương, cho nên hôm nay y mới sinh bệnh.

Cổ Kiến Thâm cực kỳ tin tưởng Thẩm Thanh Huyền yêu hắn, mặc dù tình yêu này khác với yêu của hắn, nhưng hắn biết, Thẩm Thanh Huyền vô cùng quan tâm hắn.

Quan tâm đến mức vì hắn mà bị bệnh.

Cổ Kiến Thâm rất hối hận, hối hận suốt một đêm rồi cục lên tới đỉnh điểm, hắn hận không thể xoay ngược thời gian, trở lại lúc họ khắc khẩu vào ngày hôm qua.

Hắn sẽ không nói bất kỳ một lời tổn thương y, sẽ không đưa ra quyết định gì khiến y khó chịu.

Cổ Kiến Thâm nhận ra rằng: Chỉ cần y hạnh phúc, vui vẻ, thỏa mãn, vậy thì dù có là áp lực hay thống khổ, hắn vẫn có thể chịu được.

Cổ Kiến Thâm sợ y lo, không dám nhắc lại chuyện hôm qua, chỉ bảo: “Ngủ thêm chút nữa đi, con nấu cháo, khi nào đói thì nói con biết.”

Thẩm Thanh Huyền ồm ờ rồi nhắm mắt lại.

Cổ Kiến Thâm không ở lâu trong phòng, hắn sợ mình ở đây Thẩm Thanh Huyền sẽ nghỉ ngơi không tốt.

Một khi Thẩm Thanh Huyền không muốn khỏi bệnh thì khó mà khá lên được.

Bị bệnh một ngày, hôm sau Chu đại thiếu lập tức ghé thăm.

Gã vào nhà gặp Cố Kiến Thâm, sửng sốt hỏi: “Rốt cục là ai bị bệnh?” Sao trông Cố Kiến Thâm cũng xuống sắc quá vậy?

Cố Kiến Thâm chào hỏi gã: “Chú Chu.”

Chu Trì nói: “Con nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng tưởng còn trẻ là có thể xem thường, sau này già rồi chỉ có thể chịu tội.”

Cố Kiến Thâm: “Con không sao, chú lên thăm bố con đi.”

Chu Trì nhớ ra Thẩm Thanh Huyền, dặn hẩn vài câu rồi lên lầu.

Cố Kiến Thâm không theo sau, hẩn chuẩn bị trà, hy vọng có Chu Trì ở đó Thẩm Thanh Huyền có thể thoải mái hơn, chịu ăn chút gì đó.

Chu Trì vào phòng, thấy Thẩm Thanh Huyền tiểu tụy liền bị dọa hết hồn.

“Cậu ...” Chu đại thiếu đã quen y gần mười tám năm, có bao giờ thấy y như thế này đâu?

Cha đỡ đầu hắc đạo khiến người nghe tên đã hoảng sợ, thế mà cũng có lúc ngã xuống?

Chu Trì rất kinh ngạc, gã xáp tới quan sát một lúc: “Bị sao thế? Bị cảm cũng không tới mức này chứ.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Chu Trì nhảy bén nhận ra, nhớ tới Cố Kiến Thâm ở dưới lầu, lại nhìn Thẩm Thanh Huyền trên lầu, rồi nhớ tới cái hố trước đó của mình, nhất thời lo lắng: “Là vì Tiểu Thâm sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Không muốn nói chuyện.

Nhìn là biết y cam chịu, Chu Trì thở dài: “Cậu cần gì phải thế? Không phải thích đàn ông thôi sao? Đã năm nào rồi còn quan trọng hóa lên!”

Thẩm Thanh Huyền không vội mở miệng, y khuếch tán cảm giác, đợi Cố Kiến Thâm tới đây rồi hẵng nói.

Chu Trì không hổ là lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, một mình vẫn có thể diễn, nói bla bla cả đồng thứ, dùng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu chứng minh đồng tính luyến ái không đáng sợ vậy đâu.

Thẩm Thanh Huyền rốt cục đợi được Cố Kiến Thâm lên lầu, mở miệng bảo: “Tôi chỉ tức nó thích Tần Trúc.”

Cố Kiến Thâm đang định đẩy cửa nghe được lời này, lập tức ngừng bước.

Chu Trì: “Thiệt hay giả? Tiểu Thâm thích Tần Trúc?”

Thẩm Thanh Huyền ho khan kịch liệt, tiếp tục nói: “Nó còn muốn ra nước ngoài với tên đó, muốn bỏ lại tôi, tôi ... tôi khổ cực nuôi nó lớn khôn, tôi ... chăm sóc nó lâu như vậy ...”

Y nói chưa xong lại bắt đầu ho khan.

Chu Trì rất đau lòng: “Cậu đừng sốt ruột, nhất định có hiệu lắm đâu đó, sao thằng bé có thể thích Tần Trúc, chưa kể sẽ không bỏ lại cậu ...”

Gã lại xí xa xí xô khuyên can một trận, làm Thẩm Thanh Huyền không chen vào được. Vì thế y lại bắt đầu ho, ít ra cũng ngăn được “súp gà cho tâm hồn” của Chu đại thiếu.

Chu Trì vượt lưng cho y, khuyên nhủ: “Con lớn khó giữ, cậu cũng phải nghĩ thoáng chút đi.”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác, bỗng nhiên thấp giọng: “Thật ra tôi biết chứ, sớm muộn gì nó cũng sẽ rời xa tôi.”

Chu Trì vẫn tiếp tục kịch bản khuyên bố già, nói: “Con cái lớn khôn sẽ rời khỏi cha mẹ, đây là chuyện không thể tránh khỏi, cậu phải chấp nhận thôi.”

Thâm Thanh Huyền bị gã làm cho đau tim, thằng khốn nạn, bớt lái đi có được không?

Thâm Thanh Huyền đành tiếp tục bất chấp cay đắng nói: “Đúng vậy, con ruột rồi cũng sẽ đi, chớ nói chi không phải con ruột ...”

Chu đại thiếu vẫn khờ dại khuyên can: “Cũng đâu phải, cậu xem mặc dù tôi không thành gia lập nghiệp, không phải cũng đâu thể thường xuyên cùng cậu ... Chờ đã ...” Chu Trì chậm rãi nhịp rớt cục đuối kịp tiết tấu, “Không phải con ruột á?”

Thâm Thanh Huyền ho tới mức đau họng, tốt xấu gì tên này cũng nắm được trọng điểm, thế là y thở dài nói thẳng: “... Tiểu Thâm không phải là con tôi.”

Cuối cùng cũng nói bí mật “động trời” này ra rồi!

Cách một cánh cửa, Cố Kiến Thâm lẫn Chu Trì đều ngây dại.

Chu Trì lấy lại tinh thần trước tiên, trước đó gã chết sống không nào bỏ, hiện giờ đúng bài liên ảo tưởng thành một cái hố đen, gã kinh ngạc nói: “Không phải con ruột mà cậu còn dốc lòng chăm sóc như vậy ... A Thanh, rốt cục cậu yêu Cố Phi cỡ nào hả!”

Thâm Thanh Huyền: “!”

Chờ đã! Dừng! Dừng! Dừng ngay! Hướng đi này không đúng!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Hí Hí Hí

Chu đại thiếu cảm động chết luôn!

Mười tám năm đó! Từ mười bảy tuổi tới ba mươi lăm tuổi, những năm tháng đẹp nhất cứ vậy mà trao cho một người phụ nữ hôn mê bất tỉnh cùng thằng nhóc gào khóc đòi ăn.

Dù thằng nhóc ấy có là con ruột, nhưng sự quyến luyến chấp nhất đối với người yêu đã đủ khiến người cảm động, vậy mà hôm nay Thẩm Thanh Huyền lại bảo đó không phải là con y ...

Điều này nghĩa là gì?

Nghĩa là Cố Phi không yêu Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền mặc dù biết, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện nuôi lớn con của cô cùng người khác!

Còn nuôi tốt đến vậy, để tâm đến vậy, moi tim móc phổi đến vậy!

Càng đáng sợ hơn là, Thẩm Thanh Huyền dự định cả đời không kết hôn, hiển nhiên muốn giao sự nghiệp phấn đấu nửa đời cho đứa bé này ...

Chẳng trách Cố Kiến Thâm họ Cố mà không phải họ Thẩm ...

Tất cả mọi người, kể cả Chu Trì lẫn Cố Kiến Thâm đều cho rằng Thẩm Thanh Huyền quá nặng tình với vợ, cho nên để con trai độc nhất theo họ mẹ, xem như cầu phúc cho Cố Phi mau chóng tỉnh lại.

Nhưng thực tế do Cố Kiến Thâm không phải con y, cho nên y mới không để hẳn theo họ Thẩm. Thẩm Thanh Huyền biết rõ mọi thứ mà vẫn chấp nhận trả giá như thế.

Chu Trì ảo tưởng thành một hố đen cảm động không sao tả xiết, cất giọng nghẹn ngào: “A Thanh, cậu đúng là tình sâu nghĩa nặng!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y thừa nhận mình tình sâu mà nghĩa cũng nặng, nhưng không phải tình sâu nghĩa nặng kiểu đó!

Tôn chủ đại nhân hiếm khi hối hận, biết vậy đã không tìm Chu Trì, đây mà là giúp đỡ sao? Rõ ràng là đi đốt nhà!

Đã vậy lực phá hoại còn mạnh mẽ, từng câu oanh tạc như bom, nổ cho “sân khấu” rách nát của y không còn lại chút gì!

Thẩm Thanh Huyền vẫn phản ứng rất nhanh, vội nói: “Không phải ... tôi và Cố Phi không có tình cảm đó ...”

Còn chưa kịp dứt lời, Chu Trì đã chặn họng y bằng một câu: “Không phải tình cảm đó? Vậy là tình cảm gì? Chẳng lẽ nói cậu nhất kiến chung tình với Cố Kiến Thâm một tuổi hả?”

Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ vắng phụ khoa cũng muốn chửi một câu đmm!

(Raw là MMP = mother fucker = đệt à mà thôi)

Đúng là càng giải thích càng loạn, càng nói càng không rõ!

Nhưng ngẫm lại, hình như mạch não của Chu Trì cũng đâu sai?

Đối với người phàm, mười tám năm là một thời gian rất dài, từ mười bảy đến ba mươi lăm tuổi, quả là độ tuổi rực rỡ nhất.

Nhưng khoảng thời gian không nên bỏ lỡ ấy, Thẩm Thanh Huyền lại dành toàn bộ cho Cố Kiến Thâm.

Chẳng lẽ Thẩm Thanh Huyền thích Cố Kiến Thâm từ bé? Ha ha, tội ấu d*m là bị tử hình đó, mọi người hiểu mà.

Vậy còn nguyên nhân gì? Còn nguyên nhân gì để một thiếu niên mười bảy tuổi nuôi lớn một đứa trẻ, nuôi suốt mười tám năm?

Yêu.

Là yêu cấm có sai, Thấm Thanh Huyền đối với Cố Phi tình sâu như biển.

Thấm Thanh Huyền có thể tưởng tượng được Cố Kiến Thâm đứng nghe bên ngoài sẽ có tâm trạng gì, có lẽ tuyệt vọng đến cực điểm chẳng? Hoặc là lại tự ngược thê thảm?

Nhưng Thấm Thanh Huyền không có cách nào giải thích! Y không thể nói mình là em trai Cố Phi, cậu và cháu ngoại muốn ở cùng nhau, cũng không hợp lý!

Vậy phải nói thế nào ...

Vấn đề lớn nhất là, Cố Kiến Thâm chịu nghe y nói sao?

Thấm Thanh Huyền cảm thấy ... tới lúc phải về Vạn Tú sơn rồi, nhiệm vụ này sai quá sai rồi, không thể nào hoàn thành được.

Chu Trì cảm động một hồi, cuối cùng vỗ vai y bảo: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt, Tiểu Thâm không phải đứa lòng lang dạ sói, nó nhất định sẽ hiếu thuận với cậu!”

Thấm Thanh Huyền cực kỳ ấm ức: Y không muốn hãn hiếu thuận y, y muốn hãn dè y!

Haiz ... con đường phía trước không ánh sáng, chuẩn bị về nhà thôi.

Chu Trì thấy y muốn ngủ liền bảo: “Cậu ngủ chút đi, tôi về trước đây.”

Cút cút cút, cmn mau cút!

Thấm Thanh Huyền tức điên người, không muốn thấy mặt gã.

Chu Trì tưởng y đau lòng, gã cũng đau lòng lắm chứ, thế là lại dấn vào câu mới đứng dậy ra ngoài.

Vừa đẩy cửa ra, gã liền đối diện với Cố Kiến Thâm đang đứng ngây như tượng.

Chu Trì sợ hết hồn: “Tiểu ... Tiểu Thâm ...”

Thâm Thanh Huyền trong phòng lặng lẽ kéo chăn, giấu hết cả người đi. Kịch bản ngon lành bị phá thành như vậy, y không muốn gặp ai nữa hết!

Chu Trì ngớ người một lúc mới kịp phản ứng: “Con ... con nghe thấy hết rồi?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Chu Trì cuống lên, nhìn trong phòng, lại nhìn ngoài phòng, sợ chọc Thâm Thanh Huyền khó chịu, đành giục cháu trai: “Ra ... ra bên ngoài nói chuyện.”

Hai người họ đi xa, mà dù có đi xa cỡ nào Thâm Thanh Huyền vẫn có thể nghe họ nói chuyện.

Cơ mà nghe xong cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Toàn bộ quá trình đều do Chu Trì nói quang quác, Cố Kiến Thâm không ừ hử tiếng nào.

Con tim Thâm Thanh Huyền gào khóc một cách lạnh lẽo, có đắp bao nhiêu chăn vẫn cảm thấy lạnh.

Chắc chắn Cố Kiến Thâm đang rất tổn thương, triệt để thất vọng thật rồi, sẽ không chịu thích y nữa.

Thâm Thanh Huyền càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Không phải vì mình, mà là Cố Kiến Thâm.

Vì sao phải dẫn vật hẩn như thế? Thấm Thanh Huyền tức không chịu được, bèn móc ngọc giản ra nện cho một phát.

Ngọc giản: QAQ

Chu Trì nói tới miệng khô lưỡi khô, tự cho là đã hóa giải mâu thuẫn giữa hai cha con, thế là mỹ mãn rồi đi.

Lần này đến đây thật đáng giá, cực kỳ đáng giá, linh cảm tới thịnh thành thịnh, gã có ý tưởng cho bộ phim lần tới rồi!

Trong ngôi nhà rộng lớn, Thấm Thanh Huyền ở trên lầu, Cố Kiến Thâm đứng dưới lầu, cả hai đều cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, lại không biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Thấm Thanh Huyền hối hận không thôi, càng nghĩ càng bệnh không dậy nổi.

Còn Cố Kiến Thâm thì sao?

Nhân vật chính trong câu chuyện, Cố Kiến Thâm có tâm trạng thế nào?

Tuyệt vọng? Khó chịu? Đau khổ? Mất mát? Muốn từ bỏ?

Trên thực tế, hiện giờ hẩn chẳng cần nhắc được gì. Khoảnh khắc nghe mình không phải con ruột của Thấm Thanh Huyền, trong đầu hẩn chẳng còn gì cả.

Nguồn gốc tội lỗi dẫn vật nhiều năm, căn nguyên mọi sự đau khổ trói buộc hẩn trong thời gian dài, tất cả đều biến mất chẳng còn tăm hơi.

Thấm Thanh Huyền không phải bố hẩn, hẩn không phải con ruột y, giữa họ không hề có quan hệ huyết thống.

Y là y, mà hẩn là hẩn, là hai người với hai dòng máu khác biệt!

Dần dần, trong trống rỗng tỏa ra hào quang hoa mỹ, ngay sau đó là ánh mặt trời xua tan từng tầng mây, từ ấy trong hắc bưng nắng hạ.

Mưa dầm tản đi, chỉ để lại một màu nắng.

Cố Kiến Thâm cảm nhận được hạnh phúc lớn nhất từ trước đến nay.

Hắn như một kẻ tù tội bị nhốt trong ngục giam âm trầm đáng sợ nhất, nhận biết bao đòn roi và ngược đãi, những tưởng sẽ tiếp tục đau khổ như thế cho đến già, thế rồi đột nhiên ... ngục giam mở ra, hắn được giải thoát, được ngắm nhìn mặt trời cùng biển rộng, sống lại một lần nữa!

Cố Kiến Thâm bình tĩnh đứng trong phòng bếp thu dọn bát đĩa, nhưng khoe môi không sao kìm nén được nụ cười, hắn vui quá, vui đến mức không một ngôn từ nào có thể hình dung tâm trạng hắn lúc này.

Thật tốt, y không phải bố hắn; thật tốt, hắn không phải con y; thật tốt, trước đêm sinh nhật mười tám tuổi, ông trời lại tặng cho hắn món quà ý nghĩa đến thế.

Cố Kiến Thâm mất thật lâu mới chậm rãi ổn định vui sướng trong lòng.

Mấy câu sau đó Chu Trì nói Cố Kiến Thâm có nghe không?

Hắn nghe chứ, nhưng dù không nghe hắn vẫn sẽ nhận định Thẩm Thanh Huyền nuôi hắn vì yêu Cố Phi.

Nhưng vậy thì có sao, hoàn toàn không liên quan!

Hắn đã sớm biết Thẩm Thanh Huyền thích Cố Phi, yêu Cố Phi, toàn tâm toàn ý chờ cô tỉnh dậy.

Cố Kiến Thâm biết rất rõ, cho nên hiện tại chẳng có gì bất ngờ.

Chỉ cần họ không có quan hệ huyết thống, chỉ cần nó không còn là rào cản không thể vượt qua, những thứ khác nào có đáng kể chi.

Thẩm Thanh Huyền yêu Cố Phi ư?

Chẳng sao cả, Cố Kiến Thâm chỉ thấy may mắn vì cuối cùng mình đã có tư cách yêu y.

So với tuyệt vọng khó cởi bỏ, mọi thứ khác đều trở nên không đáng để nhắc tới.

Dù rằng đời này Thẩm Thanh Huyền không yêu hân, hân vẫn có thể yêu y cả đời.

Không cần phải che giấu, không cần phải trốn tránh, mà là quang minh chính đại dùng thân phận độc lập để yêu y.

Thẩm Thanh Huyền bệnh (trốn) cả buổi chiều, cuối cùng vẫn quyết định dũng cảm đối mặt.

Nếu thật sự không được thì về ... y cũng hết cách rồi.

Những nguyên do mơ hồ ấy, dù y có một tấm lòng nhiệt huyết hướng về mặt trời, thì vẫn không thể thoát khỏi nước Hoàng Hà cuốn bùn đất này.

Cứ dễ dàng Cố Kiến Thâm cái đã ...

Tuy có lẽ không dễ được hân, nhưng y vẫn muốn cố hết sức khiến hân dễ chịu.

Thẩm Thanh Huyền ủ rũ cúi đầu xuống lâu, cẩn thận nghĩ xem phải nói gì mới không khiến hân đau lòng ...

Thơm quá!

Thẩm Thanh Huyền đói bụng cả ngày, lúc này ngửi được mùi thức ăn, nhất thời bụng kêu ọc ọc.

Y rón ra rón rén vào phòng bếp, nhìn thấy người con trai đang bận rộn trong đấy.

Lưng rộng eo thon, tay dài chân dài, chà ... người yêu của y thiệt là đẹp trai.

Chờ đã ... Hiện giờ không phải lúc nghĩ mấy thứ này, Thẩm Thanh Huyền bồn chồn không yên: Bạn học Đại Thâm vẫn còn tâm trạng nấu cơm? Chẳng lẽ không nên buồn bã ử đột đồng vu quy tận với y sao?

Dường như nhận ra động tĩnh phía sau, Cố Kiến Thâm xoay người nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Hai người đối diện, Thẩm Thanh Huyền chợt dạ dờn mắt.

Cố Kiến Thâm lại thấy lòng sao mà nóng hổi, rốt cục hẳn đã có thể nhìn y mà không cần cố kỵ gì rồi, rốt cục đã có thể dùng ánh mắt tham lam bao phủ toàn thân y rồi ...

Hắn khẽ nói: “Sao lại xuống đây? Tôi làm đồ ăn, định mang lên cho anh đó.”

Thẩm Thanh Huyền chưa nắm bắt được tình hình, đành thận trọng nói: “Chỉ là cảm mạo mà thôi, ngủ một giấc là khỏe.”

Cố Kiến Thâm nói: “Vậy anh đợi xíu, tôi sắp nấu xong rồi.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y chờ người ra, thật sự không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Cố Kiến Thâm rất nhanh đã dọn thức ăn lên bàn, đoạn gọi Thẩm Thanh Huyền: “Lại đây ngồi đi.”

Thẩm Thanh Huyền nhích tới, ngồi xuống.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Chờ nhé.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu —— cực ngoan.

Cố Kiến Thâm lên lầu, vào phòng ngủ của Thẩm Thanh Huyền —— trước kia hẳn không dám vào, hiện giờ không cần lo ngại nữa —— hẳn tìm một chiếc áo khoác mỏng, cầm trong tay bỗng thấy ngứa ngứa, bởi vì đây là cái Thẩm Thanh Huyền hay mặc nhất, dù đã giặt bao lần vẫn còn vương mùi hương mềm mại của y.

Cố Kiến Thâm quay lại nhà ăn, phủ áo khoác lên người Thẩm Thanh Huyền: “Vừa mới hạ sốt, anh vẫn nên cẩn thận chút.”

Thẩm Thanh Huyền thông minh vạn vạn năm, lúc này cũng phải tròn xoe mắt.

Hướng đi này ... có phải hơi sai rồi không?

Sao lạ thế? Chu Trì u mê, Cố Kiến Thâm cũng u mê nốt.

Thẩm Thanh Huyền ăn cơm, trong đầu xoay chuyển rất nhiều loại khả năng.

Tôn chủ đại nhân đã xem không ít thoại bản nghĩ: Chẳng lẽ Đại Thâm thất vọng, nản lòng thoái chí quá rồi, cho nên định dùng chính sách dụ dỗ làm y thả lỏng cảnh giác, sau đó ... khụ khụ ... nhốt y, không nhin được nữa!

Cơ mà nếu hẳn muốn làm thế, y vẫn có thể phối hợp, chỉ cần hẳn vui là được.

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận quan sát, vô cùng lo lắng mình không phối hợp tốt.

Ăn cơm xong, Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sao rồi? Cảm thấy thân thể thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền dè dặt đáp: “Tàm tạm.” Nếu thân thể y khôi phục quá nhanh, có phải sẽ gây bất lợi cho tù cấm không?

Cố Kiến Thâm bất ngờ nhào người tới, vươn tay sờ trán y: “Đờ hơn rồi, không phát sốt.”

Thâm Thanh Huyền ngăn người ... Ở nhân thế mười tám năm, Cố Kiến Thâm trưởng thành đã lâu không chạm y như thế này nữa rồi.

Cố Kiến Thâm tưởng y không quen, thế là đổi đề tài: “Có muốn xem phim không?”

Thâm Thanh Huyền gật đầu.

Cố Kiến Thâm khẽ nói: “Trong phòng tôi có thiết bị chiếu phim, để xem hơn, anh có muốn thử không?”

Sau một hồi đắn đo giữa việc gọi Cố Phi là cô hay bà, thì mình quyết định sửa lại thành cô hết, tại gọi là bà thì nghe già quá vì Cố Phi cũng chỉ mới ba mấy tuổi thôi

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Thẩm Thanh Huyền Dùng Sức Ôm Hắn ...

Đến phòng của Cố Kiến Thâm? Cố Kiến Thâm mời y tới phòng ngủ của hắn?

Thẩm Thanh Huyền “được cứng mà sợ” quá chừng!

Phải biết từ khi hai người chia phòng, y như “bố già” bị hắn ghét bỏ, đừng mong tiến vào không gian riêng tư của hắn nửa bước.

Hiện giờ đột nhiên nhận được lời mời, y thật sự không thể tin nổi.

Cố Kiến Thâm thấy y không lên tiếng, thế là khẽ cười rồi dịu dàng bảo: “Yên tâm, phòng tôi gọn gàng lắm.”

Nụ cười này rất đổi mê người, Thẩm Thanh Huyền bị người yêu mê hoặc, trống ngực đập dồn dập.

Mặc dù hương đi khá kỳ quặc, song y vẫn rất vui khi có thể nhìn thấy Cố Kiến Thâm cười thoải mái như thế.

Thẩm Thanh Huyền: “Không gọn cũng không sao, tôi sẽ không chê.”

Câu này vô cùng tri kỉ.

Cố Kiến Thâm nghe mà lòng như được bồi mật, không cần phải nghĩ nhiều, Thẩm Thanh Huyền cẩn thận nuôi hắn khôn lớn, tất nhiên rất coi trọng hắn, đừng nói chi người, dù là con chó ... tình cảm mười tám năm vẫn sẽ rất sâu.

Hai người lên lầu, vào phòng, lúc mở đèn, Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc ngắm nhìn chung quanh.

Thật ra không có gì kỳ lạ, là một căn phòng cực kỳ bình thường.

Giường gỗ lim rộng rãi, thảm lông dày sang quý, còn có những tranh vẽ trên tường vô giá ...

Không có gì đặc biệt, nhưng vô cùng sạch sẽ gọn gàng, mang theo mùi hương thoang thoảng, Thẩm Thanh Huyền giương mắt, thấy một bó bách hợp được treo trên cửa sổ.

Thẩm Thanh Huyền không thích loại hoa thuần trắng này, y thích mẫu đơn thược dược, muốn đỏ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Cố Kiến Thâm nhận ra tầm mắt y, nói: “Trước đó đi ngang qua cửa hàng bán hoa, đúng lúc thấy chúng nở nên mua về.”

Thật ra, khi nhìn thấy những đóa bách hợp xinh đẹp vườn mình này, trong đầu hắt thoảng hiện lên bóng hình Thẩm Thanh Huyền ăn vận gọn gàng đứng trên cầu thang.

Tinh khiết, trắng nõn, vì xinh đẹp quá phận mà tôn thêm nét quyến rũ.

Mặc dù so người trong lòng với hoa là một việc dung tục, nhưng chỉ có sự xinh đẹp ấy mới ví được với vẻ đẹp một phần ngàn của y.

Lần này nhập thể Thẩm Thanh Huyền chưa từng biểu lộ sở thích của mình.

Nguyên nhân không gì khác, y muốn cưỡng chiều Cố Kiến Thâm, mà sở thích của Cố Kiến Thâm hoàn toàn trái ngược với y, cho nên y giấu sự yêu thích của mình, lựa ý hòa theo Cố Kiến Thâm.

Bởi vậy, dù y cảm thấy bách hợp xấu, nhưng vẫn trái lương tâm mà nói: “Thật đẹp.” Nói xong liền vội vàng dời mắt, không liếc thêm xúu nào nữa.

Cố Kiến Thâm gọi y: “Qua đây ngồi đi.”

Thẩm Thanh Huyền đi qua, đỡ tay vịn ngồi vào, đệm rất mềm, góc độ ghế dựa rất phù hợp, góc nhìn lúc ngẩng đầu cũng rất ổn, nhưng mà ... cách Cố Kiến Thâm hơi xa.

Cố Kiến Thâm ấn nút điều khiển, màn tự động kéo lại, trong không gian tối đen, ánh sáng đèn chiếu trở thành ngọn đèn dầu thấp sáng hắc ám.

Thẩm Thanh Huyền đột nhiên hỏi: “Không phải phim kinh dị chứ?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải.”

Thẩm Thanh Huyền mím môi, khẽ nói: “Có phim kinh dị không?”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền sợ mình nhiệt tình quá mức, lại dè dặt hỏi: “Không có cũng không sao, tối thế này, ừm ...”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Anh muốn xem ư?”

Thẩm Thanh Huyền im lặng, cuối cùng vẫn không chịu nổi cám dỗ: “Muốn.”

Cố Kiến Thâm: “Để tôi đi tìm.”

Trong bóng đêm, Thẩm Thanh Huyền cười tíu mắt, lại “được nước làm tới”: “Hay là chúng ta ngồi trên giường xem đi?”

Cố Kiến Thâm khựng lại thấy rõ, khi mở miệng giọng đã khàn khàn: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy có lẽ lâu rồi mình chưa làm, cho nên muốn tìm bất mãn, hể nghe thanh giọng của hắn là lòng lại ngứa ngáy.

Hai người lên giường, ở giữa đương nhiên cách nhau một khoảng, nhưng sau khi phim kinh dị mở màn, khoảng cách sẽ không còn nữa ...

Thẩm Thanh Huyền dựa sát vào hắn, giả vờ run rẩy, trong lòng lại đặc ý không thôi.

Phim kinh dị chiếu gì thì Thẩm Thanh Huyền không biết, may mà Cố Kiến Thâm cũng không biết, cho nên hai người đều tránh bàn luận về nội dung phim.

Dù gì cũng là phim ma, cái nào cũng na ná như nhau, hù dọa nhất định là yếu tố đầu tiên.

Xem xong phim đã là mười giờ đêm, Thẩm Thanh Huyền làm bộ muốn đi: "... Cậu nghỉ ngơi sớm đi."

Y cọ cọ tới cửa, tay đặt trên tay vịn nhưng không hề xuống, muốn ở lại nhưng ngại ngủ không dám.

Cố Kiến Thâm cứ tưởng y sợ, tâm nóng lên bèn mở miệng: "Bằng không đêm nay anh ngủ ở đây?"

Thẩm Thanh Huyền sợ hắn đổi ý nên trả lời cực nhanh: "Được!"

Dưới ánh đèn sáng ngời, Cố Kiến Thâm cong môi cười, trong đôi mắt ánh lên nét triền miên, tựa như dây leo xanh trên đường mòn, nhắm mắt theo đuôi len lỏi lên quần áo người ta.

Thẩm Thanh Huyền rất đổi vui mừng, ngọt ngào lấp đầy không yên và bất an trước đó.

Sau khi lên giường, Thẩm Thanh Huyền cực kỳ bàng hoàng chôn mình trong chăn, nghiêng người nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm càng đứng đắn hơn, không trốn tránh như trước mà còn quang minh chính đại, tham lam nhìn Thẩm Thanh Huyền, tình cảm ập ứ đã

lâu trong lòng tràn ra, biến thành sự cầm cự trong ánh mắt.

Thẩm Thanh Huyền bị hấn nhìn cho cả người nóng lên, y sợ mình phạm tội nên dứt khoát nhắm mắt, giả bộ ngủ.

Đối với giả bộ ngủ, Tôn chủ đại nhân rất có tâm, không lâu sau đã làm cho thể xác của mình thở đều đều, hiển nhiên đã chìm vào mộng đẹp.

Cố Kiến Thâm không ngủ mà ngắm Thẩm Thanh Huyền, cuối cùng vẫn không kiểm soát được tay mình, nhẹ nhàng vén tóc mái y lên, nhìn y quên cả chớp mắt.

Thẩm Thanh Huyền chờ mong được hấn hôn trộm, thế nhưng Cố Kiến Thâm lại chẳng làm gì, cứ vậy nhìn đến khi Thẩm Thanh Huyền muốn ngủ thật, hấn mới khẽ mở miệng, giọng thật thấp, tựa như nói cho bản thân nghe.

“Thật tốt, anh không phải là bố tôi.”

Một câu thở dài tràn đầy giải thoát, Thẩm Thanh Huyền nghe, không phải dùng tai mà dùng cả tấm lòng để nghe.

Y hiểu, trong khoảnh khắc ấy, y cảm nhận được nỗi niềm của hấn.

Chỉ cần không phải cha ruột là đã cảm động trời đất rồi sao? Dù cho y yêu người khác, trong lòng tồn tại một người không thể nào quên, đời này họ không thể đến với nhau, hấn vẫn không bận lòng sao?

Thẩm Thanh Huyền không mở thần thức, lại như đi vào tâm cảnh của Cố Kiến Thâm.

Y nhìn thấy người yêu mình đứng ở đằng kia, một Cố Kiến Thâm yêu y đến là hèn mọn.

Tại sao ...

Dù tin y, dù biết y sẽ không rời đi, hấn vẫn không dám khát cầu quá nhiều sao?

Thẩm Thanh Huyền đau lòng, đồng thời xen lẫn chút bồn an.

Y luôn cảm thấy mình đã bỏ sót gì đó, trong trăm triệu năm đã bỏ lỡ nhau kia, chuyện Cố Kiến Thâm gặp phải có lẽ nhiều hơn y đã nghĩ.

Lan Phất quốc biến mất, thật sự không liên quan đến Cố Kiến Thâm sao?

Lúc ấy y đang làm gì? Thẩm Thanh Huyền cẩn thận ngẫm lại, hình như khi đó mình đang bế quan.

Lại bế quan ...

Tại sao lại là bế quan?

“Đừng sợ, tôi ở đây.”

Bàn tay to ấm áp nắm chặt y, kéo y khỏi cơn ác mộng vô căn cứ, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên mở mắt, nhận ra mình đã đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cố Kiến Thâm thấy y tỉnh, nhẹ nhàng thở ra: “Gặp ác mộng sao?”

Thẩm Thanh Huyền không kìm được, dùng sức ôm hấn.

Y ôm rất chặt, rất đổi chặt, hấn không thể khảm hấn vào tận xương thịt. Nỗi bất an ấy như dây leo sinh trưởng, xoắn trái tim y thành một mớ hỗn độn, khiến cho mỗi lần hô hấp của y ngập tràn trong đau đớn tê tâm liệt phế.

Thân thể Cố Kiến Thâm cứng đờ, rồi rất nhanh ôm ngược lại y: “Không sao ... sẽ ổn thôi.”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu.

Cố Kiến Thâm nói: “Sau này không xem nữa, nếu sợ thì không cần ...”

Thẩm Thanh Huyền nào sợ hãi chỉ vì một bộ phim kinh dị? Nhưng nếu muốn y nói tỉ mỉ, chính y cũng chẳng rõ loại khủng hoảng này bắt nguồn từ đâu.

Cùng với sự sợ hãi này là sóng gió ngất trời, vỗ cho y không còn sức phản kháng.

“Đừng rời xa ta.” Đôi môi lạnh lạnh của Thẩm Thanh Huyền rơi trên cổ hăn, giọng nói khẽ run, “Đừng rời xa ta thêm lần nào nữa.”

Con người Cố Kiến Thâm hơi co lại, trong lòng đột nhiên trỗi dậy cảm giác đau đớn.

Thẩm Thanh Huyền đang mơ tới Cố Phi sao?

Cố Kiến Thâm miễn cưỡng cười, vỗ về y: “Sẽ không, tôi sẽ vĩnh viễn không rời xa anh.”

Nghe hăn nói thế, tim Thẩm Thanh Huyền như bị kim đâm, sốt ruột nói: “Trước kia người cũng nói thế, nhưng mà ...”

Cố Kiến Thâm vỗ lưng y, thấp giọng hứa hẹn: “Lần này tuyệt đối sẽ không, nhất định sẽ không.”

Thẩm Thanh Huyền không có cách nào thoát ra, tình tự không cách nào hình dung ngăn giữa cổ họng, khiến y như bị mất tiếng, không thể nào phun ra nửa chữ.

—— Cố Kiến Thâm ... Cố Cửu Uyên ... vì sao người lại nói dối.

Không rõ đã qua bao lâu, cũng không biết Cố Kiến Thâm đã dỗ bao nhiêu lời hay.

Thẩm Thanh Huyền kiệt sức rốt cục thiếp đi.

Không phải giả vờ ngủ, mà là ngủ thật.

Thẩm Thanh Huyền chân chính, chịu đả kích tinh thần lần này ngủ thật sự sâu.

Một lần ngủ này kéo dài đến khi mặt trời nhô cao.

Khi tỉnh lại, Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy đau đầu muốn nổ tung.

Hệt như cảm giác say khướt sau một đêm, sáng sớm choáng váng tỉnh dậy.

Thật khó chịu, Thẩm Thanh Huyền đê huyết thái dương, không thể làm dịu cảm giác này.

Y vẫn nằm trong phòng Cổ Kiến Thâm, nhưng căn phòng lại không có ai.

Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua lớp màn mỏng manh, rơi trên đệm giường màu trắng đẹp như lấm tấm cát vàng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm một lúc mới cảm thấy tâm trạng tốt hơn.

Y xuống giường, không rõ đã xảy ra chuyện gì ...

Tối qua y cùng Cổ Kiến Thâm xem phim kinh dị, sau đó ngủ ... Cổ Kiến Thâm nói một câu, y biết tâm sự của hắn nên rất cảm động.

Sau đó thì sao?

Hình như là nằm mơ.

Nghĩ lại, Thẩm Thanh Huyền lại thấy đầu bắt đầu đau.

Mặc dù không thể tự kiểm tra, nhưng Thẩm Thanh Huyền phảng phất cảm nhận được biến ý thức của mình bị hao tổn ...

Rốt cuộc đã mơ thấy gì mới có thể khiến y để ý như thế?

Thẩm Thanh Huyền nhớ không nổi, nhưng trong lòng vẫn còn vương mắc không thể cởi bỏ.

Y xuống lầu, muốn tìm Cố Kiến Thâm, kết quả phát hiện dưới lầu cũng chẳng có ai ...

Ra ngoài rồi?

Thẩm Thanh Huyền không nghĩ nhiều, tự mình đi pha trà, ngồi trên sofa ổn định cảm xúc.

Nhoáng cái lại qua một buổi chiều, đến khi trời nhá nhem tối, Cố Kiến Thâm vẫn chưa về ...

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, lấy di động định gọi cho hắn.

“Xin lỗi, số điện thoại bạn đang gọi tạm thời không liên lạc được ...”

Không ai nhận?

Thẩm Thanh Huyền căng thẳng, gọi cho ngoại tuyến, thuộc hạ lập tức báo: “Sáng nay thiếu gia ra ngoài, nói là muốn đi mua vài thứ.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Người đi theo đâu?”

Thuộc hạ: “Sẽ liên hệ ngay.”

Không lâu sau, người phụ trách truyền lời run rẩy: “Đều ... không thấy.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng dậy: “Cái gì!”

Ngay sau đó, tin tức ùn ùn kéo tới như trang giấy.

Thẩm Thanh Huyền nhìn kỹ, khiếp sợ phát hiện Cố Kiến Thâm cùng bảo tiêu y sắp xếp đều biến mất không thấy.

Một cách bất chợt, không để lại dấu vết.

Thẩm Thanh Huyền lập tức khuếch tán cảm giác ...

Chỉ tiếc trước đó y đã dùng phần lớn linh khí để tìm Tạ Hồng Nghĩa, ác mộng tối qua lại tạo thành thương tổn lên tinh thần y, cho nên lúc này không thể nào khuếch tán quá xa.

Y đi vào căn cứ ngầm, vận dụng tất cả nhân mạch, tìm kiếm Cố Kiến Thâm trên diện rộng.

Bắt cóc sao? Là kẻ nào?

Dư đảng của Tạ gia không có bản lãnh này.

Thẩm Thanh Huyền suy xét đến những kẻ có khả năng, nhưng không có manh mối gì.

Ngay lúc y đang sút đầu mẻ trán, một cú điện thoại gọi tới.

Thẩm Thanh Huyền không có tâm trạng nhận máy, y vẫn đang mở rộng ngũ giác, mặc dù phạm vi eo hẹp, nhưng y có thể ngồi trong xe, tìm kiếm di động sẽ nhanh hơn người bình thường một ít.

Trợ lý A Lâm của y nhận máy, vẻ mặt đại hán lạnh lùng rất nhanh đại ra: “Tiên sinh ... Cố nữ sĩ tỉnh rồi.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Cổ Phi Tỉnh Rồi

Cổ Phi tỉnh rồi!

Thẩm Thanh Huyền lập tức hạ lệnh: “Đến trại an dưỡng.”

Muốn tìm được Cổ Kiến Thâm, Cổ Phi là mấu chốt, trí nhớ y rất tốt, chuyện nhiều năm trước vẫn nhớ rõ như in.

Năm đó Cổ Phi bị thương, lúc hôn mê có nói nửa câu.

Thẩm Thanh Huyền lo cho thân thể của cô nên không để cô nói tiếp, mà là mau chóng chữa trị cho cô, về sau y cũng không xem trọng chuyện đó, dù sao thì phạm thể này chẳng là gì với y ...

Nhưng điều bộ muốn nói lại thôi trước khi chết của Tạ Hồng Nghĩa khiến y nhớ tới lời Cổ Phi.

Cổ Phi hẳn đã biết gì đó, có thể không nhiều, nhưng tuyệt đối là người biết nhiều nhất mà hiện giờ y có thể tiếp xúc.

Xe chạy thật nhanh, không lâu sau đã đến trại an dưỡng trên núi.

Căn cứ chữa bệnh thành lập mười tám năm – vì một người phụ nữ hôn mê mà tạo phúc cho biết bao người – rốt cục đã đánh thức “bệnh nhân” đầu tiên của nó.

Thẩm Thanh Huyền băng qua từng lớp canh phòng nghiêm ngặt, cuối cùng đến căn phòng nằm sâu nhất.

Cổ Phi thật sự tỉnh rồi.

Có thể coi đây là kỳ tích, ai có thể ngờ người đã hôn mê mười tám năm không có khả năng tỉnh dậy lại đang mở mắt nhìn y.

Thời gian dài ấy đủ để một đứa trẻ trở thành thanh niên cao lớn, cũng đủ để chàng trai mười bảy tuổi trở thành người đàn ông thành thực ba mươi lăm.

Cố Phi quay đầu, nhìn người đàn ông một thân tây trang giày da, khẽ mỉm cười: “A Thanh.”

Mặc dù khí chất thay đổi, nhưng dung mạo vẫn thế, giống hệt như hồi còn là thiếu niên.

Thẩm Thanh Huyền gặp lại cô cũng xúc động không thôi, y đến gần, đặt ngón tay lên cổ tay cô.

Bắt mạch xong, Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, đoạn nói: “Cuối cùng chị cũng tỉnh rồi.”

Cố Phi biết mình đã ngủ bao lâu, cô ngáp ngừng, không thể không hỏi ra điều mình chờ đợi nhất: “Thằng bé đâu?”

Thẩm Thanh Huyền thấy cô như thế, trái tim bỗng dưng thắt lại.

Chuyện đầu tiên khi cô mở mắt ra chính là tìm con mình. Mẹ quả là một từ vô cùng vĩ đại, có thể sánh ngang với thời gian và sinh tử.

Thẩm Thanh Huyền không trả lời, chỉ rũ mắt nói: “Lúc đó chị muốn nói em biết chuyện gì? Rốt cuộc có liên quan gì đến Cố Kiến Thâm?”

Cố Phi cực kỳ nhạy bén, vội hỏi: “Tiểu Thâm đâu? Nó xảy ra chuyện rồi đúng không?”

Thẩm Thanh Huyền cầm tay cô an ủi: “Chị yên tâm, nó không sao, nhưng chị phải nói những gì chị biết cho em.”

Cố Phi vẫn rất tin tưởng Thẩm Thanh Huyền, tuy người ta thường bảo thời gian sẽ thay đổi một con người, nhưng thời gian dài đằng đẳng ấy đối với cô tựa như chớp mắt, cô vẫn còn dừng lại vào cái đêm mười tám năm trước, xem Thẩm Thanh Huyền là người thân thuộc nhất.

May mà Thẩm Thanh Huyền chưa từng thay đổi, vẫn là người trong ký ức của cô.

Cố Phi nhìn chung quanh, Thẩm Thanh Huyền nâng tay, mọi người đồng loạt ra ngoài, khi cửa khép lại, căn phòng trở nên cực kỳ tĩnh lặng.

Cố Phi khẽ thở dài, chậm chậm nói: “Chuyện này ... có lẽ em sẽ thấy rất khó tin, nhưng nó là sự thật.”

Thẩm Thanh Huyền: “Chị nói gì em cũng tin.”

Cố Phi: “Tạ gia thật ra chỉ là ngụy trang, kẻ nâng đỡ chân chính phía sau họ là một tổ chức có tên IOH.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “IOH?”

Cố Phi: “Trung tâm nghiên cứu con người biến dị.”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt: “Rốt cục xảy ra chuyện gì”

Cố Phi cẩn thận kể hết những gì mình biết ...

Thực chất Tạ Uẩn không phải con ruột Tạ Hồng Nghĩa, thậm chí cũng không thuộc Tạ gia, y là người biến dị do IOH tạo ra.

Tổ chức này cố gắng nghiên cứu tiềm năng của loài người, cũng thực sự sáng tạo không ít kỳ tích, mà thành quả lớn nhất chính là người nhân tạo.

Bằng cách thao tác dữ liệu để tạo ra loài người mạnh mẽ hơn, hy vọng có thể vượt qua rào cản sinh lý vốn có, tạo ra cái gọi là “siêu nhân loại”.

Tạ Uẩn là một tồn tại như thế, và y đã thật sự thể hiện sức mạnh ưu việt của mình ở mọi khía cạnh, thậm chí sống lâu hơn người bình thường.

Chỉ là tính y quá đơn thuần, gây bất lợi cho việc kích thích các gien mạnh mẽ trong cơ thể, cho nên IOH đưa y ra ngoài.

Y trở thành đại thiếu gia Tạ gia, được sắp xếp một cuộc sống tốt đẹp.

IOH muốn ném y vào môi trường tàn khốc nhất, trải nghiệm sinh ly tử biệt, chịu đựng mọi kích thích, để từ đó kích phát tiềm năng thật sự, trở thành siêu nhân loại chân chính.

Chỉ tiếc Tạ Uẩn không tranh với đời, y ghét cuộc sống hắc đạo hỗn tạp, chìm đắm trong nghệ thuật xinh đẹp, thậm chí còn yêu Cố Phi.

Thấy vật thí nghiệm sắp thoát khỏi khống chế, IOH lên kế hoạch bắt Tạ Uẩn về.

Giữa muôn trùng nguy cơ, Tạ Uẩn bộc lộ năng lực siêu nhân của mình, đột phá vòng vây bảo vệ Cố Phi.

Cuối cùng ...

Kể đến đây, giọng Cố Phi trở nên nghẹn ngào: “Thật ra anh ấy có thể sống, nếu mặc kệ chị thì anh ấy đã có thể sống rồi.”

IOH chứng kiến năng lực của Tạ Uẩn, dẫn đến đuổi bắt càng thêm điên rồ, vì cứu Cố Phi nên Tạ Uẩn hy sinh bản thân.

Mà khi đó ... Cố Phi đã mang thai.

“Siêu nhân loại” chết, nhưng cốt nhục duy nhất của “siêu nhân loại” vẫn có giá trị nghiên cứu rất lớn, cho nên Tạ Hồng Nghĩa mới cố chấp bắt cho bằng được Cố Phi.

Sau đó Cố Phi gặp Thẩm Thanh Huyền.

Mặc dù Cố Phi không kể chuyện sau này, nhưng Thẩm Thanh Huyền cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng, ném người nhân tạo vào xã hội sẽ sinh ra nhiều đột biến siêu việt, cho nên bọn họ không phải thực sự muốn tìm Cố Kiến Thâm về, mà là lợi dụng Tạ Hồng Nghĩa liên tục gây rối khiến hấn đau khổ, để Cố Kiến Thâm phát triển trong môi trường “nước sôi lửa bỏng”, đợi đến khi trưởng thành ... thì thuận lợi thu lưới.

Chẳng trách Tạ Hồng Nghĩa lại bạc tình đến thế, suy cho cùng đó không phải cháu của con lão, lão cần gì phải thương tiếc và yêu thương? Chỉ sợ đã hận đến tận xương tủy.

Cố Phi nói: “Chị biết có thể em rất khó tin, nhưng chị tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không lừa em.”

Nếu đặt ở xã hội hiện đại, bất kỳ người trưởng thành nào nghe cô nói cũng sẽ cảm thấy rất khó tin.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại có thể hiểu ...

Từ trước đến giờ, con người luôn không từ thủ đoạn để theo đuổi con đường lớn mạnh.

Giới tu chân có kẻ điên ăn trẻ con để tăng tu vi, phạm thế cũng có cuồng đồ bắt người làm thí nghiệm.

Đều giống nhau, suy cho cùng thế giới của họ đều có cùng điểm bắt đầu.

Thẩm Thanh Huyền hỏi cô: “Cho nên chị không muốn tỉnh lại sao?”

Một câu của y đâm thủng tâm sự của Cố Phi, cô dùng sức siết góc áo mình, khó xử đáp: “Xin lỗi.”

Thẩm Thanh Huyền thở dài: “Nhưng dù không có chị, cậu ta vẫn sẽ có người quan trọng khác.”

Cố Phi bật khóc, nước nỡ nói: “Nhưng ... chị không muốn trở thành người tổn thương nó.”

Từ chỗ Tạ Uẩn, có thể nhìn ra để kích phát tiềm năng thực sự của “siêu nhân loại” – cần phải chứng kiến người quan trọng của mình rơi vào hiểm cảnh.

Vì bảo vệ Cố Phi, Tạ Uẩn “thức tỉnh”, bộc phát sức mạnh kinh người khiến IOH thêm nhỏ dãi.

Mặc dù mất Tạ Uẩn, nhưng con của Tạ Uẩn nhất định cũng kế thừa ghen tương tự.

Chỉ cần trưởng thành, hẳn chính là đối tượng nghiên cứu lớn nhất.

Thẩm Thanh Huyền vỗ vai Cố Phi: “Được rồi, không sao đâu, Tiểu Thâm không có việc gì.”

Cố Phi vẫn thấy bất an, nhưng việc cô có thể làm ngay lúc này chính là tin tưởng.

Cô hôn mê mười tám năm, thậm chí không biết con trai mình trông thế nào, sao có thể ... có thể cứu hẳn?

Thẩm Thanh Huyền an ủi cô: “Chị ráng mau chóng khỏe lên, kế tiếp còn phải giày vò một trận.”

Mới đầu Cố Phi nghe không hiểu, nhưng rất nhanh đã rõ.

Trên đời này, cô và Thẩm Thanh Huyền là người quan trọng nhất của Cố Kiến Thâm.

IOH nhất định sẽ chủ động tìm đến họ.

Cố Phi siết chặt tay, thận trọng nói: “Cần chị làm gì em cứ nói!” Chỉ cần có thể cứu con cô, muốn cô làm gì cũng được.

Thẩm Thanh Huyền trấn an cô: “Yên tâm, Tiểu Thâm rất vĩ đại, cũng rất mạnh mẽ, nó sẽ ổn thôi.”

Y lại dặn cô: “Thời gian của chúng ta không còn nhiều, chị phải phối hợp trị liệu, phục hồi sức khỏe.”

Trong lòng Cố Phi lên men, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, gật đầu đáp: “Chị hiểu.”

Cố Phi cần khôi phục, Thẩm Thanh Huyền cũng cần một chút thời gian để khôi phục.

Đã biết tiền căn hậu quả, Thẩm Thanh Huyền biết Cố Kiến Thâm sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, cho nên không cần thiết phải tự rối loạn trận tuyến.

Trước mắt IOH nhất định sẽ tìm mọi cách đưa y và Cố Phi đi để kích thích Cố Kiến Thâm.

Cho nên việc cấp bách hiện giờ là Thẩm Thanh Huyền phải phục hồi thân thể đến trạng thái cao nhất, mới có khả năng giết được một đường sống từ trong tổ chức vượt khỏi sức mạnh bình thường của con người ấy.

Thực ra trong lòng y rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Lần này nhập thế lại gặp phải chuyện thế này.

Vì sao là lại?

Bởi vì việc này khiến y nhớ tới thân thể vạn huyết của Cố Kiến Thâm, cũng cần đả kích tinh thần mới có thể thức tỉnh sức mạnh.

Thẩm Thanh Huyền nhin không được nhớ đến lần lờ nhau của hai người vào trăm triệu năm trước, cũng không tìm được nhớ đến Thượng Đức phong.

Để tôn Tâm Vực bình tĩnh kia, rốt cục đã trải qua bao nhiêu tuyệt vọng mới có thể mạnh mẽ đến thế.

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ đã cảm thấy tim như bị lưỡi dao lăm trì.

Không thể để hẳn tiếp tục trải qua chuyện này ở phạm thế.

Thẩm Thanh Huyền sẽ bảo vệ hẳn, sẽ bảo vệ thật tốt Cố Kiến Thâm của y!

Sau khi chuẩn bị đâu ra đó, Thẩm Thanh Huyền tự bại lộ sơ hở.

Y biết IOH luôn tìm cơ hội để bắt y và Cố Phi, thế nhưng mấy năm qua thể lực của y không mấy trong sạch, cho nên xung quanh luôn được bảo vệ nghiêm mật, muốn xuống tay là việc không dễ.

Cho nên y cố tình tạo một lỗ hổng trong mạng lưới cảnh báo, cho chúng cơ hội bắt được họ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Thẩm Thanh Huyền không chỉ giúp thân thể Cố Phi tốt lên, mà còn dạy cô vài chiêu thức tự bảo vệ mình.

Cố Phi cố gắng học, thành quả nổi bật, Thẩm Thanh Huyền rất đổi vui mừng.

Đến khi họ bị “bắt đi”, để tiết kiệm sức, họ cố tình chống cự vài cái rồi im lặng nghỉ ngơi lấy hơi.

Thẩm Thanh Huyền không tìm được căn cứ của IOH, nhưng may mà chúng sắp đưa họ vào đó.

Chỉ cần gặp Cố Kiến Thâm, y tự có bản lĩnh quật cho nơi quỷ quái này long trời lở đất.

Khi trước mắt khôi phục ánh sáng, Thẩm Thanh Huyền phát hiện mình đang ở trong một căn phòng trống trải: Chung quanh không cửa, hẳn là ở bên

dưới lòng đất, nhưng vì đèn huỳnh quang quá sáng nên làm họ hơi chói mắt.

Ban đầu còn lo hai người sẽ tách ra, nhưng may mà hai người bị giam cùng một chỗ.

Cố Phi nhìn y, trong mắt đều là thận trọng.

Thẩm Thanh Huyền dùng ánh mắt trấn an cô, ý bảo cô không được kích động.

Đột nhiên, cả căn phòng chìm vào bóng tối, một luồng sáng từ sau phóng tới, theo sau là hiệu ứng được chiếu lên bức tường phía trước.

Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy Cố Kiến Thâm đang hôn mê.

Hắn đang nằm trên mặt bàn bóng loáng hết như bàn mổ, tứ chi bị trói chặt, cả thân thể hoàn toàn bị gông xiềng.

Cánh môi Cố Phi khẽ run, cố gắng khiến mình đừng phát ra tiếng.

Thẩm Thanh Huyền không hề nói gì, chỉ lưu ý quan sát: xem xét từng chi tiết bên chỗ Cố Kiến Thâm, mở rộng cảm giác tìm căn phòng kia, đồng thời để ý hướng đi chung quanh.

Mặc dù bóng tối che mất thị lực, nhưng không ngăn được y.

Đột nhiên, màn hình bị chặn, căn phòng đột nhiên bừng sáng trở lại, vách tường bên trái kín không một kẽ hở đột nhiên vỡ nát, xuất hiện cổng vòm hình cung.

Cố Phi chưa kịp hoàn hồn từ hình ảnh ban nãy, Thẩm Thanh Huyền thì lại quay đầu thật nhanh.

Y nhìn thấy người đàn ông đang bước tới.

Hắn mặc chế phục màu bạc, cao ráo anh tuấn, gương mặt mang nét ôn nhu nho nhã, phong độ nhẹ nhàng, trông rất quyến rũ.

Thăm Thanh Huyền căng thẳng, Cố Phi ngoảnh đầu nhìn sang ...

Người đàn ông mở miệng, dịu dàng nói: “Phi Phi, đã lâu không gặp.”

Nghe tên gọi vô cùng thân thiết cùng giọng nói quen thuộc kia, gặp lại gương mặt tưởng như chỉ còn nhìn thấy trong mơ, Cố Phi hoàn toàn cứng đờ.

Tạ Uẩn!

Không ngờ lại là Tạ Uẩn!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Đại Khai Sát Giới

Sao Tạ Uẩn lại ở đây?

Người đã chết tại sao lại ở chỗ này?

Nếu y chưa chết ... vậy những điều Cố Phi đã trải qua đến cùng là sao?

Chưa kể tới tâm trạng Cố Phi thế nào, nhưng Thẩm Thanh Huyền chỉ cần nghĩ một chút đã thấy da đầu tê dại.

Như muốn phá vỡ Cố Phi triệt để, Tạ Uẩn bước tới, ngoại hình tuấn mỹ, khí chất văn nhã, dùng chất giọng dịu dàng nói với Cố Phi: “Em đúng là cô gái tốt, sinh con cũng ưu tú như thế.”

Từng câu từng chữ như một cây châm bén nhọn, đâm cho Cố Phi thương tích đầy mình.

Cô há miệng nhưng không phát ra được âm thanh nào, vẻ mặt như trời sập đất vỡ, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Tạ Uẩn lại nói: “Xin lỗi vì đã lừa em lâu như vậy.”

Xin lỗi, một câu xin lỗi này đủ để hủy cuộc đời một người phụ nữ!

Thấy hẳn định vươn tay xoa mặt Cố Phi, Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, duỗi tay hất ra: “Đừng chạm vào chị ấy!”

Như thế giờ này mới nhận ra Thẩm Thanh Huyền, Tạ Uẩn nhàn nhã cười, giọng nói vẫn ôn hòa như trước: “Mặt Thanh Hiền đúng không? Cảm ơn cậu đã chăm sóc em ấy, chỉ tiếc trong lòng em ấy chỉ có tôi, cậu ...”

Thẩm Thanh Huyền hết nhìn nổi bèn vung một quyền.

Vậy mà Tạ Uẩn có thể né được.

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền lạnh đi, định tiếp tục động thủ, Cố Phi bỗng đứng đứng dậy ngăn giữa hai người.

Tạ Uẩn cười: “Cậu xem, mặc dù biết chân tướng, em ấy vẫn bảo vệ tôi.”

Thẩm Thanh Huyền tức không chịu được, Cố Phi rốt cục mở miệng, khàn giọng hỏi Tạ Uẩn: “Ngay từ đầu ... anh cố tình tiếp cận tôi sao?”

Tạ Uẩn nói: “Đương nhiên, tôi cần phải lưu lại con nổi dòng, mà em là lựa chọn tốt nhất.”

Sắc mặt Cố Phi tái nhợt: “Tại sao lại là tôi?”

Tạ Uẩn: “Em xinh đẹp, thân thể khỏe mạnh, IQ, bằng cấp, tu dưỡng đều thuộc hàng đầu, tại sao lại không chọn em?”

Cố Phi không nói thêm được chữ nào.

Dường như Tạ Uẩn rất thích nhìn cô sụp đổ, hân hân sang Thẩm Thanh Huyền, cũng rất hứng thú khi thấy người đàn ông này phản nộ.

Những gì cần nói đều đã nói, Tạ Uẩn không ở lâu, cứ vậy mà đi.

Một tên cận bã như thế, Tôn chủ chỉ cần một tát là có thể vỗ chết hẳn.

Thế nhưng thứ nhất, y lo cho cảm xúc của Cố Phi, thứ hai là vẫn chưa tìm được Cố Kiến Thâm, y không được hành động thiếu suy nghĩ, vậy nên một đám vừa rồi đã thu sức lại, bằng không Tạ Uẩn kiểu gì trốn được? Thêm nữa tức giận trên mặt hơn phân nửa là giả vờ, tuy y tức thật, nhưng chưa đến nổi mất khống chế.

Căn phòng lại trở về với bóng tối.

Bọn họ cố tình dùng hắc ám bồi dưỡng cho tuyệt vọng, khiến Cố Phi chấn động cực lớn dẫn đến hoài nghi mọi thứ.

Con người luôn sợ bóng tối, nhất là trong tình huống bất lực, chỉ cần lộ ra chút yếu đuối là có thể bị bức phát điên.

Thẩm Thanh Huyền rất lo cho cô, nhưng thật sự không biết nên an ủi thế nào.

Đối với cô, Tạ Uẩn vừa là tình yêu, đồng thời cũng là tín ngưỡng.

Mà lúc này tình yêu chẳng còn, tín ngưỡng cũng đổ vỡ, trạng thái tinh thần cô đều hồng bét.

Có lẽ đây đây mới là kế hoạch của Tạ Uẩn: Vạch trần chân tướng khiến Cố Phi suy sụp, dẫn đến Mạt Thanh Hiền sụp đổ theo, hai người quan trọng đều bị hủy hoại, chính là lúc Cố Kiến Thâm “thức tỉnh”.

Đúng là điên cuồng và tàn nhẫn!

Qua thật lâu, Thẩm Thanh Huyền duỗi tay chạm vào Cố Phi: “Chị ...”

Cố Phi đột nhiên cầm ngược lại tay y.

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, ngay sau đó cảm thấy bàn tay ngứa ngứa.

Cố Phi đang viết chữ trong lòng bàn tay y.

Mặc dù trong phòng tối đen, nhưng nhất định có camera ban đêm, cho nên nhất cử nhất động của họ đều bại lộ trước mặt IOH.

Hành động này của Cố Phi nhìn như bất lực cùng cực, nắm tay Thẩm Thanh Huyền như đang cố gắng tìm kiếm sự an ủi, rất là thảm thương.

Nhưng chữ viết trong lòng bàn tay Thẩm Thanh Huyền lại vô cùng bình tĩnh và trấn định.

— Hần không phải Tạ Uẩn.

Sau khi nhận ra Thấm Thanh Huyền hơi nghi ngờ, tưởng Cố Phi đang trốn tránh không muốn chấp nhận sự thật.

Nhưng ngay sau đó, Cố Phi viết: “Hần tuyệt đối không phải Tạ Uẩn, đây là cạm bẫy của chúng, chúng muốn làm chị suy sụp để kích thích Tiểu Thâm.”

Ngoài mặt Thấm Thanh Huyền không đổi sắc, nhưng trong lòng đã tràn đầy kinh ngạc.

Cố Phi ...

Cố Phi tiếp tục viết: “Chị không thể tổn thương Tiểu Thâm, bất kể thế nào chị cũng không thể hại nó.”

Một câu khiến Thấm Thanh Huyền chấn động không thôi.

Bóng tối không ngăn được tầm mắt y, y nhìn thấy nước mắt trên mặt Cố Phi, cũng thấy được kiên cường và dũng khí từ sâu trong đôi mắt ấy.

Đây là tình yêu vô tận đến từ người mẹ đối với con mình.

Biết chân tướng khiến người sụp đổ như thế, vậy mà vào thời khắc tuyệt vọng này, Cố Phi lại đứng thật vững trước bờ vực tan vỡ.

Có lẽ cô thật sự nhận ra đây không phải Tạ Uẩn, dựa vào hiểu biết của mình với Tạ Uẩn mà đoán được đó là giả, cho nên cô mới kiên quyết như thế.

Nhưng Thấm Thanh Huyền tin rằng, dù đó có là Tạ Uẩn thật đi chăng nữa, Cố Phi vẫn sẽ tự nói với mình không phải, vì Cố Kiến Thâm, vì không để con mình phải trải qua hiện thực tàn khốc, cô lựa chọn kiên cường đối mặt tất cả.

Tĩnh táo mà ngấm lại, đây quả thật là âm mưu, một âm mưu độc ác đến cực điểm.

Trong mắt mọi người, Cố Phi yêu Tạ Uẩn, Mạt Thanh Hiền yêu Cố Phi, mà Cố Phi lẫn Mạt Thanh Hiền là hai người quan trọng nhất của Cố Kiến Thâm.

Cố Phi mà sụp đổ thì Mạt Thanh Hiền cũng xong, hai người này đổ vỡ thì mục đích của chúng sẽ được thực hiện.

Mà chiêu dùng Tạ Uẩn giả này thật sự đủ ác, dưới tình huống bình thường, Cố Phi bị bắt trong tình trạng khủng hoảng và bất an sau khi biết được chân tướng nhất định sẽ suy sụp.

Sao cô có thể tỉnh táo? Sao cô có đủ bình tĩnh? Sao cô còn đủ nhận thức phân biệt thật giả?

Chỉ tiếc họ đã đánh giá thấp Thâm Thanh Huyền, cũng đánh giá thấp tình yêu của một người mẹ.

Bởi vì lần này họ “bị bắt” do Thâm Thanh Huyền cố ý tạo thành, cho nên Cố Phi không thực sự khủng hoảng, mà vì không bị cảm xúc sợ hãi quấy phá, cô mới có đủ khả năng để phán đoán.

Sau đó, bằng tình yêu sâu sắc cô dành cho Cố Kiến Thâm, cô buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại.

Thâm Thanh Huyền rất đổi vui mừng, lần đầu nhập phạm, nhờ Thâm gia và Lý thị, y mới cảm nhận được sự ấm áp từ gia đình, cũng thoát khỏi di chứng của Phong Tâm quyết, học được cách chấp nhận tình cảm.

Lần này nhập phạm, Cố Kiến Thâm gặp Cố Phi — một người mẹ kiên cường, cho hẳn tình thương của mẹ đúng nghĩa.

Thật tốt, bọn họ sống vạn vạn tuổi, cuối cùng đã được đền bồi tiếc nuối.

Thâm Thanh Huyền viết vào tay cô một hàng chữ: “Hắn không phải Tạ Uẩn.”

Tuyệt đối không phải, người như thế không xứng với Cố Phi, lại càng không xứng làm cha của Cố Kiến Thâm.

Cố Phi chảy nước mắt, nhưng trong mắt đầy sự kiên cường, cô tin — tin tưởng Tạ Uẩn, tin tình yêu của họ!

Dù lòng đã quyết nhưng trên mặt vẫn phải diễn, may mà điều này không khó, dù sao cảm xúc Cố Phi hiện giờ rất là không ổn.

Giữa chừng “Tạ Uẩn” lại đến hai lần, nói vài lời mơ hồ tiếp tục kích thích Cố Phi.

Thẩm Thanh Huyền biết bọn chúng đang chuẩn bị, dự là không lâu nữa sẽ để Cố Kiến Thâm và họ gặp mặt.

Xét cho cùng, kích thích trực diện vẫn hiệu quả hơn.

Vì đã tỉnh táo nên Cố Phi có thể phân biệt thật giả rõ hơn ...

Cô viết rất nhiều cho Thẩm Thanh Huyền, đôi khi viết quá nhanh làm Thẩm Thanh Huyền khó đoán được nội dung.

Tuy nhiên, y có thể cảm nhận được cảm xúc của cô, người nọ thực sự không phải Tạ Uẩn, không phải lừa mình dối người mà là cô đã thực sự nhận ra.

Dù gì cũng là hai người yêu nhau đến thế, tuy rằng đã qua mười tám năm, nhưng mười tám năm này đối với Cố Phi thoáng như chớp mắt, trí nhớ của cô vẫn dừng tại mười tám năm trước, cho nên ký ức về Tạ Uẩn vẫn còn rõ như ngày nào.

Càng nhiều chi tiết nói cô biết, người đó không phải Tạ Uẩn.

Cho nên mọi thứ đều là âm mưu của IOH, một âm mưu độc ác cực kỳ!

Mà việc họ phải làm chính là tương kế tựu kế, đợi khi gặp Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền sẽ lập tức ra tay.

Có lẽ thấy châm ngòi đã đủ, “Tạ Uẩn” lại tới, hỏi Cố Phi: “Có muốn gặp con chúng ta không?”

Cố Phi ngẩng đầu, trong mắt ngập tràn hận ý.

Tạ Uẩn rất vừa lòng, nói: “Nó rất nhớ em, mười tám năm qua, mỗi tháng đều đến thăm em, chờ em có thể tỉnh lại.”

Hắn tạm ngừng, lại nói tiếp: “Giờ thì tròn vẹn rồi, người một nhà chúng ta đều ở nơi đây.”

Cố Phi phun một ngụm nước bọt lên mặt hắn.

“Tạ Uẩn” nhướng mày, kìm nén cảm xúc, đoạn nói: “Em giận tôi cũng không sao, nhưng đừng khiến Tiểu Thâm của chúng ta đau lòng.”

Lời này có tính ám chỉ rất mạnh, nếu Cố Phi thật sự thất thố, sợ rằng sẽ giận chó đánh mèo lên Cố Kiến Thâm.

Mẹ mà không thương con, phần lớn đều do tuyệt vọng với người cha.

“Tạ Uẩn” diễn tốt như vậy, Cố Phi chưa từng gặp Cố Kiến Thâm suốt mười tám sẽ yêu “nghiệt tử” này đến cỡ nào.

Chỉ cần cô không yêu, Thẩm Thanh Huyền yêu Cố Phi sâu đậm sẽ đưa ra lựa chọn thế nào? Nhất định sẽ vứt bỏ Cố Kiến Thâm.

Thử nghĩ đi.

Một người là mẹ ruột chờ đợi suốt mười tám năm rồi cục tỉnh lại, một người là cha nuôi dưỡng dục mình mười tám năm, đồng thời bị họ vứt bỏ, Cố Kiến Thâm sắp mười tám tuổi sẽ tuyệt vọng đến mức nào?

Đúng là một vở kịch, nghĩ đến màn kế tiếp, “Tạ Uẩn” sung sướng cong môi.

Cuối cùng, họ được đưa đến phòng Cố Kiến Thâm ở.

Gông xiềng trên người Cố Kiến Thâm đã được cởi bỏ, nhưng hắn vẫn không tỉnh lại.

Tạ Uẩn nói: “Xem, con chúng ta hoàn mỹ cỡ nào.”

Cố Phi nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm, cố gắng phân biệt.

Nhưng thực tế không cần, Thẩm Thanh Huyền vừa vào liền xác định đây là Cố Kiến Thâm, dù gì họ cũng dựa vào linh hồn để nhận biết nhau.

Nếu đã thấy người, vậy thì ...

Thoáng chốc, vào lúc tất cả người ở IOH chưa kịp nhận ra, Thẩm Thanh Huyền đã chế phục hai tên hộ vệ.

“Tạ Uẩn” kịp thời phản ứng: “Mày ...” Còn chưa dứt lời, hắn hạ lệnh, “Cảnh giới bậc một! Yêu cầu hỗ trợ!”

Người trong căn phòng này đều không có vũ khí, họ đánh không lại Thẩm Thanh Huyền, nhưng sau khi cửa mở, hộ vệ vào hỗ trợ lại châm rất nhiều khói lửa giết chóc.

Thẩm Thanh Huyền phát huy thể chất tới cực hạn, nếu y đã dám vào, đương nhiên có khả năng phá cho nơi này long trời lở đất.

Một nơi điên rồ như thế cần phải bị hủy hoàn toàn.

Đối đãi với địch nhân, Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ thủ hạ lưu tình.

Không có vũ khí, y có thể đoạt, những tinh anh được huấn luyện nghiêm chỉnh này sao có thể là đối thủ của Thẩm Thanh Huyền?

Chỉ vòn vẹn mười phút, cả căn cứ như được tắm máu, biến thành địa ngục nhân gian.

Mà người đàn ông duy nhất, với màu da trắng nõn, con người đen nhánh, dung nhan tuấn mỹ tựa như ác ma hiện thế.

“Tạ Uẩn” còn sống bị dọa cho đờ người.

“Mày ... mày ...” Hắc hoảng sợ nói, “Mày không phải con người!”

Con người sao có thể mạnh đến vậy? Không có khả năng, bọn họ đã nghiên cứu suốt mấy thế hệ vẫn chưa từng đột phá, sao có thể ...

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh, đặt họng súng lạnh băng lên trán hắc: “Tao còn giống người hơn mày.”

“Tạ Uẩn” bỗng dừng trợn to mắt, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ: “Đừng giết tôi, tôi là Tạ Uẩn, tôi ...”

Cố Phi liên tục nôn mửa vì mùi máu tươi đứng lên, cho hắc một đá: “Anh không phải!”

Thẩm Thanh Huyền không muốn nói nhảm với hắc, chuẩn bị nổ súng.

“Tạ Uẩn” biết chỉ còn đường chết nên điên cuồng nói: “Giết tao đi! Dù sao nghiên cứu của tao đã hoàn thành! Tác phẩm của tao hoàn mỹ như thế! Ha ha ha!”

Đoàng một tiếng, Thẩm Thanh Huyền tiễn hắc quy thiên.

Mọi thứ đã kết thúc ...

Bọn họ vẫn không để tâm câu nói cuối cùng của Tạ Uẩn.

Nhưng ... đám người kia quá ác độc, hóa ra vẫn còn chuẩn bị phía sau.

Mọi cửa ra của căn cứ đều đã đóng, tất cả thông tin đều bị cắt, bọn họ bị vây ở trong này.

Nếu chỉ là thế cũng tốt, chỉ cần cho Thẩm Thanh Huyền thời gian, y tự có biện pháp ra ngoài.

Nhưng chỗ Cố Kiến Thâm lại có vấn đề.

Hắn thấp giọng kêu: “Nóng ... nóng quá ...”

Cố Phi vội vàng đi sang, lại bị tay hắn nóng đến mức hoảng sợ.

Cố Kiến Thâm chỉ mặc quần đùi rất mỏng, từ lúc thức tỉnh, tình trạng thân thể cũng lập tức hiện ra.

Tình huống này quá sức lúng túng, Thẩm Thanh Huyền vội vàng kéo Cố Phi ra cho cô xoay người.

Cố Kiến Thâm vẫn tiếp tục lầm bầm: “Nước ... uống nước ...”

Thẩm Thanh Huyền thử bắt mạch cho hắn, vừa đặt tay y liền biết hoàn mỹ của “Tạ Uẩn” có nghĩa gì.

Tất cả người trong IOH đều chết sạch, cả căn cứ biến thành phần mộ bịt kín, có lẽ vẫn có lối ra, nhưng nhất định mất thời gian rất dài.

Ngặt nỗi tình huống hiện tại của Cố Kiến Thâm không chờ nổi.

Bọn chúng tiêm một chất thuốc kỳ lạ vào cơ thể hắn, Thẩm Thanh Huyền rất rõ, nếu Cố Kiến Thâm không phát tiết, hắn sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Mà trong không gian bịt kín này, chỉ có y và Cố Phi.

Cố Kiến Thâm sẽ làm với ai?

Bất kể là ai, sau khi tỉnh lại đối với hắn đều hồng bét.

Cho nên Tạ Uân mới nói hoàn mỹ.

Thẩm Thanh Huyền: “...” Chuyện này á hả, e hèm.

Tiểu kịch trường:

Tôn chủ đại nhân:Đúng là đang buồn ngủ có người kê gối, làm thôi.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Sau CƠn Mưa Trời Lại Sáng

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền rất chờ mong, nhưng ngẫm lại vẫn bị IOH điên rồ làm ghê tởm muốn chết.

Rõ ràng thuốc này đã được tiêm từ trước, nếu không có Thẩm Thanh Huyền bỗng dưng làm khó dễ, kế hoạch của đám người kia hẳn là mang y đi, rồi để Cố Kiến Thâm ở chung với Cố Phi.

Cố Phi bị Tạ Uẩn giả đả kích tinh thần gần như sụp đổ, nếu bị Cố Kiến Thâm thể lực cường tráng, sức lực lớn xa cô ...

Thử nghĩ đi, Cố Phi sẽ hận cỡ nào, sau khi thanh tỉnh Cố Kiến Thâm sẽ tuyệt vọng ra sao.

Chắc chắn IOH có suy nghĩ ác độc đó, bọn họ muốn kéo dài gien Cố Kiến Thâm càng sớm càng tốt, mà Cố Phi – người phụ nữ từng sinh thành công dị nhân chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Mặc dù trên cách nhìn sinh học, đưa con sinh ra bởi quan hệ cận huyết sẽ bị dị tật, nhưng ngay cả người nhân tạo mà tổ chức này cũng có thể tạo ra, vậy thì chắc hẳn cũng có thủ đoạn để ngăn chặn vấn đề này.

Chưa kể nếu đứa trẻ sinh ra bị dị tật thật, họ vẫn có thể tiếp tục ... thậm chí tìm người phụ nữ khác thích hợp hơn.

Đúng là điên rồ! Hoàn toàn không coi con người ra gì!

Thẩm Thanh Huyền nghĩ đến đây mới thấy tiếc nuối vì ban nãy ra tay quá nhẹ, y nên khiến những kẻ này chết càng thảm càng tuyệt vọng hơn mới đúng.

Sau tất cả, họ vì sự ích kỉ của bản thân mà mang đến cho người khác nỗi đau nặng nề không thể kháng cự!

Cố Phi mơ hồ nhận ra, cô đưa lưng về phía họ, giọng nói run rẩy: “Tiểu Thâm ... Tiểu Thâm nó ...”

Thẩm Thanh Huyền thu hồi suy nghĩ, nói: “Bọn chúng tiêm thuốc cho nó, nếu không phát tiết càng sớm càng tốt, nó sẽ bị đột tử.”

Cố Phi nghe nói thế, máu toàn thân liền đông lại.

Làm sao bây giờ ... nên làm gì bây giờ? Lựa chọn hiện giờ quá đáng sợ, chỉ cần nghĩ chút thôi đã thấy da đầu tê rần.

Thực ra Thẩm Thanh Huyền có thủ đoạn giúp Cố Kiến Thâm làm loãng được tính trong máu, thậm chí trực tiếp giải trừ, dù gì y cũng tinh thông y học, trong căn cứ này lại có nhiều thiết bị chữa bệnh cao cấp, đủ để y dễ dàng giải quyết khốn cảnh này.

Nhưng nếu bỏ qua cơ hội này, phải mất bao lâu nữa y mới có thể hoàn thành nhiệm vụ?

Với tính cách muộn tào kia của Cố Kiến Thâm, không chừng sẽ lại nghĩ vớ va vớ vẩn, so với để hản tự ngược, còn không bằng dứt khoát chặt đứt đường lui.

Huống gì sinh nhật trưởng thành của Cố Kiến Thâm cũng đã trôi qua trong căn cứ rách nát này.

Thẩm Thanh Huyền lập tức quyết định chủ ý.

Y nhìn Cố Phi, hiên ngang lẫm liệt mà nói: “Chị Phi, chị có thể sang phòng khác chờ không?”

Căn cứ này rất lớn, không chỉ có mỗi căn phòng này, dù sao người ở đây đã chết sạch, tuy mùi máu hơi nồng, nhưng y vẫn có thể tìm một gian phòng

sạch sẽ để Cố Phi ngồi chờ.

Cố Phi nhận ra ý định của y, nhất thời trợn to mắt: “A Thanh, em ...” Cô lắc đầu kịch liệt, “Không, không thể! Em đã trả giá cho mẹ con chị quá nhiều, chị và Tiểu Thâm ...”

Thẩm Thanh Huyền ngắt lời cô: “Chẳng lẽ chị muốn nhìn nó chết đột ngột sao!”

Cố Phi sững người, sắc mặt trắng bệch, trong con người tràn đầy thống khổ.

Tại sao lại xảy ra chuyện này? Tại sao cứ tổn thương người quan trọng của cô?

Thẩm Thanh Huyền lấp liếm khuyên cô: “Không sao đâu, chỉ cần phát tiết là được, em lấy tay giúp nó, không sao đâu.”

Dược tính thuốc này rất mạnh, chỉ kích thích đơn giản là có thể phát tiết ư? Nhưng nếu tiếp tục kéo dài thời gian ... Cố Phi thật sự không thể nghĩ tiếp nữa.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta đừng kéo dài thời gian, em không sao đâu, đều là nam, hơn nữa ... trước kia em ... chị cũng biết đó, cho nên em không sao.”

Y kín đáo nhắc lại năm mươi bảy tuổi mình làm việc ở quán bar.

Cố Phi sao có thể tin, cô biết Thẩm Thanh Huyền đang an ủi cô, không tiếc mắng chửi bản thân để cô yên tâm, điều này khiến cô càng áy náy hơn.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Chị đừng nghĩ nhiều, em ở bên Tiểu Thâm đã lâu, rất coi trọng nó, so với việc để ý thể tục, em càng hy vọng nó sống thật tốt!”

Y càng tỏ ra không sao, Cố Phi lại càng khó chịu ...

Những gì cần nói Thẩm Thanh Huyền đã nói, trực tiếp đẩy cô ra khỏi phòng, đưa cô đến một nơi vừa xa vừa sạch.

Thẩm Thanh Huyền dặn cô: “Chị chờ đây, đừng chạy loạn đó.”

Cố Phi giữ chặt y: “A Thanh ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Thôi mà, em là đàn ông, không để ý nhiều vậy đâu.”

Cố Phi khó thể nói hết cảm xúc của mình, có áy náy, có đau lòng, cũng có cảm kích mà đời này không cách nào hồi đáp.

Thẩm Thanh Huyền vỗ vai cô, rồi xoay người đi.

Vạn vạn không ngờ y muốn cùng lão công nhà mình ân ái, lại còn phải bày ra tư thế khẳng khái chịu chết theo kiểugió sông đều hiu, sông Dịch lạnh(*)thế này.

(*) Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính, cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

May mà không có camera, bằng không bị đem về Duy Tâm cung, người nào đó sẽ cười y suốt mấy trăm năm!

Về phòng Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền nhìn người yêu sắc mặt đỏ bừng, thế mà lại thấy ngượng ngùng quá đỗi.

Đã lâu không làm, hơn nữa còn là lần đầu của thể xác này, đã vậy còn trong tình huống thế này nữa.

Tuy nhiên Thẩm Thanh Huyền không nghĩ quá nhiều, y liếm môi dưới, cúi người hôn Cố Kiến Thâm ...

Như được bật công tắc, chàng trai đang mơ hồ đột nhiên trở mình, đặt y nằm dưới thân.

Thẩm Thanh Huyền khẽ đẩy hẳn: “Người ... người ...”

Cố Kiến Thâm nhìn y đắm đắm, nhìn bảo bối trong tim bằng tầm mắt cháy bỏng, gương mặt Thẩm Thanh Huyền ửng một lớp đỏ mỏng, trái tim cũng nóng lên.

“Thanh Huyền ...” Hẳn dán sát vào tai y, chất giọng khàn khàn quyến rũ chết người, tim Thẩm Thanh Huyền vì động tình mà đập thình thịch.

“Người nhẹ chút ...” Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng mở miệng.

Với dáng dấp, điệu bộ và giọng nói này, Cố Kiến Thâm tưởng như lọt vào cảnh trong mơ, hẳn vội vàng xé mở xiêm y của y, vội vàng hôn y một cách điên cuồng, hôn không theo một lễ lới lại kịch liệt dị thường mà giữ lấy thân thể ngọt ngào của y.

Cứ tưởng người này trúng thuốc sẽ làm bừa, nào ngờ ... Thẩm Thanh Huyền sững đến mức đầu ngón chân co lại.

Nói là giúp người ta thư giải, cuối cùng mình mới là người thoải mái trước.

Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm không hiểu nên chủ động nói: “Đừng gấp, phải thích ứng trước đã.”

Y không nói còn đỡ, vừa cất tiếng thì chút lý trí còn sót lại của Cố Kiến Thâm lập tức biến mất, chỉ biết đầu đá lung tung.

Thẩm Thanh Huyền đau đến nỗi muốn đập chết hẳn, nhưng nghĩ lại thì người này nhịn quá lâu rồi, còn tự ngược bản thân lâu nữa, giờ lại còn trúng thuốc, thôi thì y nhịn vậy.

Miễn cưỡng phối hợp cũng thoải mái lắm.

Sau khi kết thúc, Thẩm Thanh Huyền vừa thích vừa đau vừa mệt, chẳng muốn động tí nào.

Dược tính đã giải.

Thực chất Cố Kiến Thâm chưa từng mất ý thức, hắn còn nghe rõ cuộc trò chuyện giữa y và Cố Phi nữa kia.

Vào thời điểm ấy – khoảnh khắc mà mẹ hắn tuyệt vọng, trong lòng hắn lại ngập tràn chờ mong.

Làm với Thẩm Thanh Huyền, làm với y ...

Nghĩ đến đây, dược tính trong hắn bộc phát mãnh liệt, không thể kìm nén.

Cho nên khi Thẩm Thanh Huyền hôn hắn, hắn hoàn toàn phóng túng bản năng.

Là thuốc cũng tốt, là tâm cũng được, tóm lại đây là cơ hội duy nhất đời này của hắn.

Mặc cho sau đó sẽ rơi vào địa ngục, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Thẩm Thanh Huyền không muốn động, Cố Kiến Thâm cũng không có cách nào dời mắt khỏi thân thể y.

Nhìn rồi nhìn ... hầu kết Cố Kiến Thâm bắt đầu lên xuống, nhịn không được lại đè lên.

Nửa hả!

Thẩm Thanh Huyền trợn to mắt, muốn đẩy người này ra ...

Y muốn đẩy đương nhiên sẽ đẩy được, nhưng y không nỡ dùng sức, thành ra trông thích lại còn ra vẻ.

Vào lúc thanh tỉnh Cố Kiến Thâm lại tới thêm lần nữa, lúc chấm dứt, đại não hắn trở nên thoáng đãng, vui sướng kịch liệt hóa thành pháo hoa giữa trời đêm, bộc lộ hết mọi chói lọi của ban ngày, âm u của ban đêm cũng như hư thối mục nát trong góc tối.

Hắn dùng sức ôm Thẩm Thanh Huyền, giọng nói như chấn động từ trong ngực: “Thật xin lỗi.”

Nghe thấy ba chữ kia, Thẩm Thanh Huyền tức phát tợn, lúc này không phải nên nói ...

“Tôi yêu anh.” Cố Kiến Thâm rốt cục cũng nói ba chữ kia.

Tôn chủ đại nhân vừa mới tức giận lập tức mềm nhũn.

Y nhắc cánh tay lười biếng, ôm lấy tên ngốc bự này: “... Tôi biết.”

Cánh tay ôm y đột nhiên dùng sức, rõ ràng đang rất xúc động.

Thẩm Thanh Huyền bị hắn siết đau, cả giận nói: “Buông tay!”

Cố Kiến Thâm luống cuống tay chân buông y ra.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, vừa buồn cười vừa giận: “Tâm tư cậu giấu được tôi chắc?”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y, căn bản không biết nên nói gì ...

“Được rồi.” Thẩm Thanh Huyền lờm hăn, “Mặc quần áo rồi về nhà.”

Cố Kiến Thâm há mồm, Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Phi đợi lâu liền nhặt quần áo ném lên người hắn.

Cố Kiến Thâm ngu ngơ mặc quần áo, Thẩm Thanh Huyền dẫn hắn đi tìm Cố Phi.

Lúng túng quá đi ...

Còn xấu hổ gấp trăm ngàn lần so với đi gặp cha mẹ người yêu nữa ...

Dù là Tôn chủ đại nhân đã sống vạn vạn năm, giờ phút này cũng đỏ bừng đôi gò má, tầm mắt trốn tránh.

Cố Phi cũng không phải gái mới lớn, vừa nhìn cũng biết đã xảy ra chuyện gì ...

Trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng chiếm phần lớn vẫn là may mắn.

May mắn vì Cố Kiến Thâm không sao, cũng thật lòng cảm kích Thẩm Thanh Huyền đã trả giá vì họ.

Ai cũng không nói gì, vì họ không biết nên nói gì ...

Cố Kiến Thâm gặp Cố Phi, nhưng không thốt ra tiếng gọi mẹ, thậm chí còn hơi bất an.

Thẩm Thanh Huyền nhay bén nhận ra, nhất thời muốn xử lý hẩn.

Cố Phi trả giá vì hẩn nhiều như vậy, thằng oắt này lại ăn giấm chua bậy bạ, thật là ...

Thế nhưng Cố Phi không quan tâm, cô xa hẩn mười tám năm, có tư cách gì bắt hẩn gọi mình là mẹ?

Hẩn có thể bình yên đứng trước mặt cô đã đủ khiến cô cảm kích rồi.

Mất một chút thời gian, họ mới rời khỏi căn cứ chết tiệt này, hít thở không khí trong lành bên ngoài.

Thẩm Thanh Huyền sai người hỏa thiêu căn cứ quý quái này.

Có lẽ vẫn còn người ủng hộ căn cứ này, nhưng toàn bộ tư liệu chính đã bị hủy, người ủng hộ này cũng đừng mong nhào ra gây chuyện.

Bọn họ về nhà cũ, chuyển đi này cứ như được sống lại.

Nhất là Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền không nói gì, vừa vào phòng đã ngả đầu ngủ.

Y thật sự rất mệt, nghe hủy diệt căn cứ cứ nghĩ dễ dàng lắm, chứ làm thì chẳng dễ chút nào.

Nơi đó được trang bị lực lượng vũ trang đầy đủ, người cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, nếu không có Thẩm Thanh Huyền – vị đệ nhất Thiên Đạo này, sợ rằng sẽ không hủy diệt nhẹ nhàng đến thế.

Dù có là Thẩm Thanh Huyền cũng phải phí hết sức của thể xác này, sau đó lại cùng Cố Kiến Thâm mồ hôi đầm đìa mấy phát, vừa mệt vừa thỏa mãn, nằm ngủ cũng ngon hơn.

Hôm sau tỉnh dậy là một ngày nắng, trời xanh chứng tỏ ác mộng đã qua, chỉ còn lại những gì tươi đẹp.

Thẩm Thanh Huyền hiếm khi nằm nướng trên giường, vui mình trong ổ chăn mềm mại, quan sát ngọc giản trong tay.

Nhiệm vụ hoàn thành, tạm thời chưa xuất hiện nhiệm vụ mới.

Thẩm Thanh Huyền nhìn một hồi, đột nhiên có ý tưởng, nhưng không vội làm.

Lần này nhập thể quá mệt, y phải bù lại mọi vất vả của những ngày qua, hưởng thụ cho đã.

Nhưng vẫn còn Cố Phi, không thể cứ bỏ cô như thế.

Nửa đời này của cô đã đủ chông chênh, theo lý phải nên hưởng phúc.

Thẩm Thanh Huyền suy tư, đứng dậy rửa mặt, sau khi ăn vận chỉnh tề, y gọi điện cho Cố Phi.

“Chị Phi, chị tới thư phòng đi, em có chuyện muốn nói với chị.”

Hôm nay lướt bên weibo có người review bộ này thế này “Tổng kết những lần nhập thế của công thụ thế này, một là ngược công, hai là ngược thụ + ngược công gấp đôi” =)))))))))) bự

Mà báo trước, thế giới Lan Phất tôi lại đặt pass ấy (nghiệp trong nhà đến từ đây), câu hỏi cũng dễ sẵn ngoài mục lục rồi, ai thích thì giải trước nha, để tới lúc đó đỡ mò =))))))

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Yêu Cầu Ngọt Ngào

Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị tâm lý đầy đủ, rõ ràng Cố Phi đã nhận ra rồi ... ày ... thật là một lời khó nói hết.

Mặc dù Cố Phi vô cùng cảm kích y, tuy rằng y và lão công thân mật là chuyện thiên kinh nghĩa địa.

Nhưng phải nói thế nào đây? Sợ rằng sau này xấu hổ sẽ quán thân như gió rồi.

So ra thì Cố Phi trông tự nhiên hơn, còn lo lắng cho thân thể của Thẩm Thanh Huyền – đương nhiên cô sẽ không nhắc.

Thẩm Thanh Huyền: “Ngồi đi.”

Cố Phi bắt chuyện rất tự nhiên: “Mấy năm nay em vất vả rồi.”

Nhìn gia nghiệp, thân phận to lớn cùng với thân thủ kinh người và coi thường mạng người kia, đủ để thấy mười tám năm qua, Thẩm Thanh Huyền đã phải sống những tháng ngày liếm máu trên dao như thế nào.

Một thiếu niên cơ khổ không nơi nương tựa, mang theo một đứa bé – đến cùng đã trải qua những chông chênh và đau khổ gì mới có thể đi đến ngày hôm nay, thật sự khó mà tưởng tượng.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Đó không là gì cả.”

Y nói thật, nhưng người khác nghe vào lại cho đó là khiêm tốn.

Hai người trò chuyện về những chuyện xảy ra mấy năm nay, mặc dù đã lâu nhưng tình cảm là thứ rất kỳ diệu, đôi khi sẽ bị bão cát thời gian mài mòn không còn sót lại gì, thăng hoặc lại tích lũy theo thời gian trở nên ngày càng sâu đậm.

Hiển nhiên Thẩm Thanh Huyền và Cố Phi thuộc về sau.

Đặc biệt là sau khi cùng trải qua cử tử nhất sinh, giờ đây họ chính là người tin tưởng nhau nhất.

Tán gẫu một hồi, lúng túng qua đi, Thẩm Thanh Huyền hắng giọng vào chủ đề chính.

“Có lẽ Tiểu Thâm thích em.”

Y cứ thẳng thừng nói ra như thế, mặc dù không nhìn vào mắt Cố Phi, nhưng giọng nói coi như vẫn bình tĩnh: “Lúc còn ở căn cứ, ý thức nó vẫn rõ ràng, gọi tên em, còn bày tỏ tâm ý.”

Y đã đề phòng khả năng Cố Phi khó thể chấp nhận, nào ngờ cô lại bảo: “Chị biết.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn cô.

Cố Phi mỉm cười, người phụ nữ gần bốn mươi vẫn giữ nguyên dung mạo hồi đôi mươi, nhưng ánh mắt trầm lắng hơn trước, cô nói: “Lúc bọn em vừa đi ra chị đã nhận thấy.”

Mọi người thường bảo trực giác của người mẹ rất tốt, hoặc là giác quan thứ sáu của người phụ nữ, khi gặp Cố Kiến Thâm, chứng kiến ánh mắt hẳn nhìn Thẩm Thanh Huyền, cô đã hiểu.

Cố Kiến Thâm thích Thẩm Thanh Huyền, không phải chuyện ngày một ngày hai.

Thẩm Thanh Huyền không khỏi cảm thấy mắc cỡ, nói: “Rõ ràng vậy ư ...”

“Em để bụng không?” Cố Phi hỏi y.

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, không hiểu cô có ý gì.

Cố Phi lại nói: “Em có để bụng khi Tiểu Thâm ôm tình cảm như thế với em không?”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới rõ, nhất thời không biết nên đáp thế nào.

Cố Phi tiếp tục nói: “Em đừng gượng ép bản thân, Tiểu Thâm không phải trách nhiệm của em, em đã vì nó mà làm quá nhiều, em ...”

Cô còn chưa nói hết lời, Thẩm Thanh Huyền đã không kìm được hỏi lại cô: “Chị không thấy khó chấp nhận sao?”

Trước khi chưa gặp Cố Kiến Thâm, cô hoàn toàn không nghĩ đến hướng này, nhưng thấy hần rồi, và sau khi bắt gặp ánh mắt hần, cô lại cảm thấy đó là lẽ đương nhiên.

Hai người sống nương tựa lẫn nhau, không có quan hệ huyết thống, lại chỉ có mình đối phương, khi còn bé thì không có gì, nhưng đến thời kỳ trưởng thành lại rất khó nói.

Chưa kể dung mạo Thẩm Thanh Huyền xuất chúng thế kia, Cố Kiến Thâm hãy còn ngây thơ, có một người tốt như thế ở bên cạnh, sao có thể không động lòng?

Cố Phi nói thế làm Thẩm Thanh Huyền lấy làm xấu hổ.

Đương nhiên, có đánh chết y cũng không nói ra chuyện trước giờ mình vẫn tự nhận là bố hần.

Dù gì y không nhắc, Cố Kiến Thâm cũng không nhắc, những người khác cũng không có tư cách đề cập, cho nên ... cứ để Cố Phi hiểu lầm vậy đi!

Chủ đề lại kéo trở về, Cố Phi hỏi y: “Em để ý không?”

Thẩm Thanh Huyền biết vì sao cô lại hỏi thế, suy cho cùng với tình huống hiện giờ, Cố Kiến Thâm là người chủ động, còn Thẩm Thanh Huyền ấy à ...

Thẩm Thanh Huyền do dự, đáp ba phải sao cũng được: “Tiểu Thâm là người rất quan trọng với em ...”

Sao y có thể không biết xấu hổ nói mình không những không ngại, mà còn rất mừng nữa kìa? Dù gì Cố Kiến Thâm vẫn còn trong vỏ bọc non nớt, y là người trưởng thành, bản thân có tình cảm với đứa trẻ do một tay mình nuôi lớn quá là kỳ cục rồi.

Cố Phi nói: “Em không vì vậy mà ghét nó thì tốt rồi.”

Cố Phi thật sự rất tin tưởng và tôn trọng y, cũng rõ phẩm chất của y, cho nên căn bản không nghĩ lung tung, chỉ sợ uất ức Thẩm Thanh Huyền, khiến y khó xử, sợ y nhân nhượng Cố Kiến Thâm vô điều kiện.

Thẩm Thanh Huyền có thích Cố Phi hay không thì Cố Phi không biết, nhưng cô sẽ không để hấn tổn thương y.

Một người cho họ cuộc sống mới, Cố Phi không thể phụ lòng, cũng không cho phép Cố Kiến Thâm phụ bạc y.

Thẩm Thanh Huyền không kìm lòng được mà hỏi cô: “Chị thật sự không để ý ư? Cố Kiến Thâm thích đàn ông, còn thích một tên lớn tuổi hơn nó nhiều đến vậy.”

Cố Phi nói: “Mười tám năm qua là thời gian quan trọng nhất, chị đã không ở bên cạnh chăm sóc nó, thì có tư cách gì quyết định cuộc đời nó?”

Thắm Thanh Huyền lập tức ngăn người.

Cố Phi mỉm cười, nói tiếp: “Đương nhiên, dù chị có là người mẹ đủ tư cách, chị cũng sẽ không can thiệp vào việc này. Sinh nó nuôi nó, là trách nhiệm và nghĩa vụ của chị, nhưng cuộc đời là của chính nó, vì sao chị phải áp đặt suy nghĩ của mình thêm gánh nặng lên người nó?”

Thắm Thanh Huyền sững sốt rõ lâu, sau đó mới ngừng trọng nói: “Chị là người mẹ đủ tư cách, cực kỳ đủ tư cách!”

Cố Phi mỉm cười từ đáy lòng: “Cảm ơn em.”

Thắm Thanh Huyền thật sự nghĩ vậy, thậm chí còn cảm thấy nếu năm đó Cố Phi không bị thương, không hôn mê, Cố Kiến Thâm phát triển dưới sự nuôi dạy của cô thì có lẽ sẽ thoải mái hơn, cởi mở hơn, phần hắc ám trong xương có lẽ sẽ được tình thương ấm áp của mẹ chữa lành.

Con người cần phải có đủ tình cảm. Y cho hẳn tình yêu, còn Cố Phi cho hẳn tình thân.

May mà mọi thứ không quá muộn, đời người mấy chục năm, họ còn có thể bầu bạn thật lâu.

Mấy ngày sau, mỗi ngày vẫn trôi qua như trước kia.

Cố Phi không cố tình gần gũi với Cố Kiến Thâm, nhưng cô thường dùng ánh mắt dịu dàng dõi theo hẳn.

Thế thì quá tốt, hơn mười năm ngăn cách, dù gì cũng cần thời gian để làm dịu từ từ. Thân mật quá mức ngược lại sẽ khiến hai bên lúng túng, chầm chậm ở chung mới có thể tìm lại những gì đã mất đi.

Buổi sáng, Thắm Thanh Huyền nói: “Em đã đồng ý với Tiểu Thâm sẽ dẫn nó đi nghỉ phép, chị Phi đi cùng chứ?”

Mặc dù ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng tay Cố Kiến Thâm khựng lại thấy rõ.

Cố Phi mỉm cười, ôn hòa nói: “Sức khỏe chị không tốt nên không theo đâu, mấy đứa đi chơi vui nhé.”

Trái tim Cố Kiến Thâm nảy lên.

Thẩm Thanh Huyền: “Cũng phải, bọn em sẽ không ở quá lâu đâu.”

Cố Phi: “Hiếm khi mới được ngày nghỉ, mấy đứa nên chơi cho đã đi.”

Thẩm Thanh Huyền đá Cố Kiến Thâm dưới bàn một cái, lúc này Cố Kiến Thâm mới hoàn hồn rồi nói: “Bọn con sẽ mau về thôi.”

Nghe hần nói, Cố Phi nhất thời vui mừng, đáp: “Ừ, nhớ mang quà về nhé.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Nhất định.”

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh thu chân về.

Cố Kiến Thâm lại thấy mất mát một xíu ... nhưng khi nghĩ về chuyến du lịch kế tiếp, hần lại ngập tràn chờ mong.

Quay về đã lâu, Thẩm Thanh Huyền chưa từng ở riêng với hần.

Hần không biết chắc suy nghĩ của Thẩm Thanh Huyền, cũng không rõ tương lai sẽ ra sao.

Ác mộng trẻ tuổi gần ngay trước mắt, nhưng vì chuyện hoang đường ở căn cứ mà dường như không còn đáng sợ nữa.

Thẩm Thanh Huyền biết tấm lòng của hần mà vẫn không tỏ ra ghê tởm, vậy hần có nên ôm hy vọng không?

Cố Phi đã tỉnh, hai người ở chung với nhau như chị em, cho nên giữa họ thật sự không có gì, đúng không?

Hay là Thẩm Thanh Huyền giấu tâm sự quá sâu?

Cố Kiến Thâm suy nghĩ rất nhiều, trong lòng lúc thì ngọt ngào lúc thì chua xót, khó thể nói hết một lời.

Thẩm Thanh Huyền cố ý bỏ bê hẳn, dù gì cũng cần thời gian để giảm xóc ... không thì kỳ quặc lắm.

Nghỉ phép chính là cơ hội tốt nhất, cho y cơ hội tách khỏi Cố Phi và nói cho rõ với Cố Kiến Thâm.

Như đã hẹn trước đó, Thẩm Thanh Huyền dẫn Cố Kiến Thâm đi “Vạn Tú sơn”.

Vạn Tú sơn này cũng thuộc dạng tập hợp mọi thứ xinh đẹp, mùa hạ lại càng ngợp ngợp những cành lá, rất hợp với cái tên Vạn Tú của nó.(Vạn Tú nghĩa là vạn hoa vạn cây)

Thẩm Thanh Huyền: “Chúng ta leo lên đi.”

Cố Kiến Thâm tất nhiên đồng ý.

Hai người lên bậc thang, bước từng bước kiên định và vững vàng.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hẳn: “Cậu bắt đầu thích tôi từ khi nào?”

Cố Kiến Thâm đang bước thiếu chút nữa giẫm hụt.

Thẩm Thanh Huyền nhanh tay lẹ mắt, lập tức giữ chặt hẳn: “Chỉ có một thân bấp thịch, sao không để ý gì hết vậy?”

Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy nơi bị bàn tay mát rượi của y làm “phồng”, thấp giọng đáp: “Không nhớ nữa.”

Đáp án này ... Thẩm Thanh Huyền kìm lòng không đặng mà cong môi, nhưng vẫn tiếp tục trêu hấn: “Vậy là thích quá lâu rồi?”

Cố Kiến Thâm không dám thừa nhận, dù gì khi đó quan hệ hai người vẫn là cha con.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hấn bối rối mà buồn cười không thôi, đứng trên hấn một bậc thang rồi nhìn hấn: “Cậu cảm thấy tôi thích cậu không?”

Cố Kiến Thâm ngẩng phắt đầu, vì ngược sáng nên không thấy rõ cảm xúc trên mặt y.

Dưới bóng râm, hình như Thẩm Thanh Huyền đã mỉm cười và nói: “Chúng ta thi đi.”

Câu nói quá đỗi quen thuộc kia, hệt như lần đầu họ đến bờ biển nghỉ phép, Thẩm Thanh Huyền từng nói một câu giống như thế.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Nếu tôi thắng ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Nếu cậu thắng, tôi sẽ nói cậu biết, chuyện cậu muốn biết nhất.”

Đôi mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên sáng ngời: “Chuyện gì cũng được ư?”

“Gì cũng được,” Thẩm Thanh Huyền cười tí mắt, “Điều kiện tiên quyết là cậu phải thắng.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Được!”

Hấn vừa dứt tiếng, Thẩm Thanh Huyền đã leo lên đỉnh núi nhanh hơn một bước.

Nếu so sánh thì Cố Kiến Thâm không thắng được y, mặc dù thân thể hai người đều có chất lượng hàng đầu, song kiểu gì Thẩm Thanh Huyền cũng đã

dốc lòng “tu luyện” hơn mười năm, sao Cổ Kiến Thâm một thân cơ bắp có thể so bì.

Thâm Thanh Huyền vẫn luôn dẫn trước, bất kể Cổ Kiến Thâm đã đẩy tốc độ lên cao nhất, y vẫn dẫn trước hẳn.

Thấy đỉnh núi ngày càng gần, thắng bại sắp được quyết định.

Cổ Kiến Thâm lại chẳng hề có ý định từ bỏ, hẳn dùng sức chạy về trước, dùng tốc độ người thường khó thể tưởng tượng, cố gắng đuổi theo Thâm Thanh Huyền.

Còn vài bước nữa là đến đỉnh núi, Thâm Thanh Huyền chợt quay đầu, nhìn Cổ Kiến Thâm ở phía sau.

Y hỏi hẳn: “Biết rõ thất bại vẫn không muốn bỏ cuộc sao?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Không.” Chuyện có liên quan đến y, hẳn tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Chẳng ngờ Thâm Thanh Huyền lại nói một câu không liên quan: “Tôi lớn hơn cậu mười bảy tuổi.”

Cổ Kiến Thâm không lên tiếng, hẳn vẫn đang cố gắng kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Thấy hai người sắp sửa sóng vai, Thâm Thanh Huyền bỗng nhiên ấn trán hẳn.

Hai người chênh nhau hai bậc thang.

Thâm Thanh Huyền nhìn xuống, tựa như muốn nhìn vào đáy lòng hẳn: “Cậu có thể thắng, nhưng cậu phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Cổ Kiến Thâm ngửa đầu, mồ hôi trên trán tăng thêm sự gợi cảm lên ngũ quan anh tuấn, hẳn nói: “Anh nói đi.”

Thẩm Thanh Huyền nắm tay kéo hẳn lại gần, sau đó đẩy lên những bậc thang cuối cùng.

Cố Kiến Thâm đứng trên đỉnh núi, đối thành Thẩm Thanh Huyền ngược nhìn hẳn.

Dung mạo hẳn phơi bày dưới ánh mặt trời, đẹp đến nỗi cảnh đẹp phía sau phải làm nền.

Y hỏi hẳn: “Cố Kiến Thâm, nếu tôi chết, cậu có thể chết cùng tôi không?”

MUỐN PHI THẲNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Sự Khởi Đầu Tốt Đẹp

Họ kém nhau mười bảy tuổi, trong mắt nhân loại thì khá là dài.

Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ trong lòng, cũng biết mình sống lâu hơn người thường, nhưng Cố Kiến Thâm cũng có khả năng đó.

Đến lúc đó, y không thể không rời khỏi thế giới này vì tuổi già, mà để lại Cố Kiến Thâm Cố Kiến Thâm một mình ở đây mười mấy năm thì tội lắm.

Ngay cả thời gian ngắn ngủi như thế, Thẩm Thanh Huyền cũng không đành lòng để hã cô độc một mình.

Suy nghĩ của y là thế, nhưng vào tai Cố Kiến Thâm lại mang một hàm nghĩa khác.

Thẩm Thanh Huyền để ý chênh lệch tuổi tác giữa họ, nếu để ý, có phải nghĩa là y ...

Cố Kiến Thâm rất sợ tự mình đa tình, cho nên chẳng dám nghĩ nhiều, rồi dứt khoát đồng ý: “Được!”

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền ánh lên ý cười, như tỏa sáng dưới những tia nắng vỡ vụn, y lại hỏi hã: “Cậu có biết nó có nghĩa gì không?”

Cố Kiến Thâm chỉ lẳng lặng nhìn y, mắt quên cả chớp.

Thẩm Thanh Huyền thì thầm: “Nghĩa là, ba mươi năm sau cậu phải đổi mặt với một ông già, qua ba mươi năm nữa cậu phải rời đi cùng người ấy, dù còn sống được mười mấy năm nữa, cậu vẫn phải cùng tôi ...”

Trong lòng Cố Kiến Thâm vỡ òa vì vui sướng, hắn chỉ quan tâm một việc: “Anh sẽ ở bên tôi sao?”

Thẩm Thanh Huyền bước lên bậc thang cuối cùng, ôm mặt rồi hôn hắn.

Tất cả ngôn từ đều không chống cự nổi nụ hôn triền miên này.

Không ở bên nhau, thì cần gì hỏi những điều ưu trước họa sau này?

Không ở bên nhau, thì cần gì xin cùng xuống hoàng tuyền?

Khi cánh môi Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm tách ra, y kề vào chóp mũi hắn và nói rằng: “Đồ ngốc.”

Cố Kiến Thâm lại hôn y.

Trên Vạn Tú sơn không một bóng người, chỉ có những biệt thự ngay ngắn xinh đẹp.

Thẩm Thanh Huyền muốn đến đây, tất nhiên đã sớm cho người chuẩn bị mọi thứ.

Bọn họ vào phòng, nụ hôn ngọt ngào vì không gian chật hẹp mà không ngừng lên men, khát vọng đáy lòng giải phóng vì thoát khỏi khỏi gông xiềng.

Thẩm Thanh Huyền cười với vẻ rất đồi dịu dàng, tiếp nhận Cố Kiến Thâm một cách trọn vẹn.

Cố Kiến Thâm như một mao đầu tiểu tử ôm người trong lòng, cẩn thận dè dặt vì sợ làm y đau.

Thẩm Thanh Huyền khó thể cầm nổi khi thấy hắn như thế – có lẽ do vị Đế tôn Tâm Vực quá thành thực quá đạo sĩ, bởi thế càng tăng rõ sự khác biệt, trở nên quyến rũ chết người.

Thẩm Thanh Huyền vốn hơi đau, nhưng thế này thì hết nhịn nổi: “Cậu nhanh lên đi.”

Giọng nói tuyệt vời ấy của y khiến trái tim Cố Kiến Thâm đập liên hồi, không thể kiểm soát được hành động của mình.

Hai trái tim ngọt ngào, bởi vì va vào nhau mà bốc lên khói lửa xinh đẹp. Đại não bị rọi cho trống rỗng, khoái cảm kéo đến cùng lúc khiến người ta cảm thấy mỹ mãn.

Tắm rửa xong, Thẩm Thanh Huyền lười biếng dựa vào lồng ngực hắn, nói: “Cậu thẳng rồi, hiện giờ có thể hỏi tùy ý.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Tôi đã biết điều mình muốn biết nhất.” Có thể ở bên Thẩm Thanh Huyền đã là may mắn lớn nhất rồi, những thứ khác ...

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền rất rõ tính cách muộn tào này của hắn.

Y bày ra cuộc thi để tìm bậc thang cho tên quỷ muộn tào này, giúp hắn biết được điều muốn hỏi.

Mặc dù ở bên nhau, nhưng không phải vì chuyện căn cứ mới nhân nhượng hắn?

Mặc dù ở bên nhau, nhưng có phải Thẩm Thanh Huyền còn thích Cố Phi không?

Mặc dù ở bên nhau, nhưng có phải Thẩm Thanh Huyền coi hắn thành Cố Phi không?

Không thể không nói, Tôn chủ đại nhân của chúng ta thật sự tiến bộ, đủ khả năng đuổi kịp mạch não như mê cung của lão công nhà mình rồi.

Thẩm Thanh Huyền cố tình kích hắn: “Qua thôn này không còn nữa đâu đó.”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm mấp máy.

Thẩm Thanh Huyền cũng bị tính cách này của hắn làm cho rầu muốn chết, y bảo: “Cậu không muốn biết chuyện năm đó giữa tôi và chị Phi?”

Cố Kiến Thâm muốn biết, muốn sắp điên luôn, nhưng hắn không dám tham quá nhiều, nếu tham thêm, lỡ mất đi thì biết phải làm sao?

Người càng trả giá nhiều tình cảm thì càng nhát gan, bởi do rất dễ thỏa mãn, cho nên không dám ôm lấy hạnh phúc chân chính kia.

– Ai biết được phía sau là hạnh phúc hay bất hạnh?

Thẩm Thanh Huyền đành dọn “bậc thang” đã chuẩn bị xong xuống dưới chân mình, đoạn nói: “Tôi là người giữ lời hứa, cậu đã thắng thì tôi nhất định phải trả lời.”

Thân thể Cố Kiến Thâm cứng lại thấy rõ, hai người cách rất gần nên Thẩm Thanh Huyền có thể nhận ra hắn đang căng thẳng.

Y tìm một góc độ thư thích, nằm đợi một hồi mới chậm chạp mở miệng: “Tôi là cô nhi, lại còn thích đàn ông, trước khi gặp được Cố Phi, tôi từng làm nhân viên tạp vụ ở một gay bar.”

Cố Kiến Thâm nghe thế liền mở to mắt, hắn thật sự không ngờ, vì mười mấy năm qua Thẩm Thanh Huyền biểu hiện cực kỳ bình thường.

Không đúng, cũng không tính là bình thường, nhiều năm qua bên cạnh y không có lấy một người phụ nữ, chẳng lẽ không phải ám chỉ ...

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục phía kịch bản: “Vào lúc cuộc đời mê man nhất, tôi gặp được chị Phi, chị dạy tôi rất nhiều thứ, trong đó có những đạo lý làm người ít ai nói tôi biết.” Y vừa nói vừa nhìn Cố Kiến Thâm, “Cậu đó, sống trong nhung lụa nhất định không hiểu tâm trạng tôi lúc đó đâu.”

Cố Kiến Thâm lập tức nắm tay y.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, tiếp tục nói: “Tôi không có người thân, chị Phi là người thân đầu tiên của tôi, sau đó chúng tôi bỏ đi, vượt bao chông chênh trốn đến một làng chài nhỏ, khi đó chị ấy đã mang thai cậu, mong mỗi cậu ra đời.”

“Tôi biết cậu rất quan tâm tình cảm tôi dành cho chị Phi, thực ra tôi cũng không nói rõ được, chị là người đầu tiên đối xử tốt với tôi, nhưng chị có người yêu vĩnh viễn không thể quên, tôi thích chị ấy, nhưng dường như không phải loại thích đó ...”

“Rất nhiều người đều cảm thấy rất khó tin, không thể nghĩ nổi vì sao tôi lại chăm sóc cậu, vì sao lại chấp nhận chuyện Cố Phi tình lại, nhưng ngoài những việc đó ra, tôi còn có thể làm gì đây?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm, đôi mắt quá đôi dạn: “Là chị Phi cho tôi giá trị tồn tại, chị là người thân duy nhất của tôi, cậu cũng là người thân của tôi, nếu tôi bỏ hai người, thì tôi còn gì đây?”

Kịch bản lần này bịa rất hay, Thẩm Thanh Huyền sẽ không nói mình đã mất rất lâu mới nghĩ ra được đâu, nghĩ tới sắp hỏi đầu mới ra đó!

Cố Kiến Thâm đương nhiên tin hết, lại còn rất đau lòng, hân ôm y, in những nụ hôn tỉ mỉ lên cعن cổ trắng nõn của y.

Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa nói xong, y hoài niệm: “Chắc cậu không nhớ đâu, hồi bé cậu đáng yêu lắm, bé thế này nè, không khóc không quấy, cực kỳ nghe lời, còn thích gần gũi tôi, cậu biết không? Cậu không cho chị Phi ôm, cứ nhất định muốn tôi ôm ...”

Y ngửa đầu nhìn Cố Kiến Thâm, khẽ cười: “Từ bé đã rất gian rồi, đáng về ấy tôi nở lòng nào bỏ?”

Dù gì bây giờ Đế tôn đại nhân cũng là chàng trai mười tám, nghe xong rất đổi ngượng ngùng, hai gò má nóng lên.

Thẩm Thanh Huyền đổi chủ đề, lại nói: “Tôi không biết vì sao cậu bắt đầu nảy sinh tình cảm đó với tôi, hình như chúng ta ở cùng nhau cũng không giống cha con bình thường, chẳng trách cậu lại sinh tâm tư như thế.”

Nói xong, y ôm mặt Cố Kiến Thâm, cách hân thật gần: “Tiểu Thâm, tôi không ghét tình cảm của cậu, thậm chí còn vui mừng, nhưng có lẽ do tôi chỉ muốn độc chiếm, không muốn mất cậu, dù thật là thế, cậu vẫn muốn ở bên tôi ư?”

Đây là cách nói thuận lý thành chương nhất mà Thẩm Thanh Huyền có thể nghĩ ra.

Làm cha mười mấy năm, nếu yêu hân ngay lập tức thì quá bất thường.

Mà bất thường sẽ trở thành khúc mắc của Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền không muốn để hân nghĩ ngợi lung tung.

Vất vả đã qua, y muốn cho hân tình yêu ngọt ngào say đắm, từ từ dùng cách hân có thể chấp nhận mà cho hân.

Không thể không nói, Tôn chủ đại nhân không ủng hộ công nghệ “hối đầu”, kịch bản này hoàn toàn sát với lối nghĩ sâu xa của Cố Kiến Thâm, cho hân hy vọng và chặt đứt nỗi sợ của hân.

Giải thích chuyện Cố Phi.

Nuôi dưỡng hân có lý do.

Thẩm Thanh Huyền thấu hiểu cho lòng mình, khiến Cố Kiến Thâm vừa đau lòng vừa thương tiếc.

Hân ôm siết lấy y, giọng nói khẽ run: “Chỉ cần anh không ghét tôi, tôi sẽ vĩnh viễn không rời xa anh.”

Thẩm Thanh Huyền đau lòng, song cũng chỉ có thể làm tới đây, nếu tùy tiện thổ lộ, sợ rằng hân chẳng dám yêu nữa.

Thẩm Thanh Huyền cũng ôm hân, khẽ nói: “Tôi cũng sẽ không rời xa cậu.”

Hai người đã vậy, đương nhiên Cố Kiến Thâm sẽ không ra nước ngoài nữa.

Còn buồn cười hơn nữa là, vì chuyện đi học bị làm lỡ, cho nên Cố Kiến Thâm nhảy lớp, chương trình đại học bốn năm mất hai năm đã xong.

Thực ra hân có thể học xong trong vòng một năm, nhưng nhà trường không cho phép, hân đành kéo dài thêm năm nữa.

Sau khi tốt nghiệp, cứ tưởng mỗi ngày có thể ở cạnh Thẩm Thanh Huyền, thế mà Thẩm Thanh Huyền trêu hân: “Lên thạc sĩ đi!”

Cố Kiến Thâm: “...”

Bạn học Lão Cố bắt buộc thi thạc sĩ, sau khi tốt nghiệp, Thẩm Thanh Huyền tiếp tục yêu cầu: “Thi tiến sĩ.”

Cố học bá tiếp tục học học học vì vợ.

Thẩm Thanh Huyền có mục đích riêng, điều có thể học ở phạm thế rất nhiều, học thêm chút không bất lợi chỗ nào hết.

Lại sau khi tốt nghiệp, ông chú Chu Trì bị lưu ban ba lần miễn cưỡng tốt nghiệp chính quy nói với về hết hồn: “Cháu tôi thật trâu bò ...”

Thẩm Thanh Huyền: Chứ sao.

Sau này Cố Kiến Thâm không kế thừa nghiệp của Thẩm Thanh Huyền, hân bị nhà vợ bồi dưỡng thành nhà khoa học hàng đầu.

Cống hiến cho nhân loại trong lĩnh vực vật lý rất lớn.

Thật lâu thật lâu về sau, Thẩm Thanh Huyền nhờ vào hân mà được chính phủ đặc xá, có thể tự do ra nước ngoài.

Đương nhiên khi đó Thấm Thanh Huyền đã tẩy trắng Hạ Hưng hoàn toàn, không có chút bối cảnh đen tối nào, biến hóa nhanh chóng thành tập đoàn đa quốc gia, còn tấn công vào nghiên cứu thuốc điều trị ung thư.

Vào lúc Thấm Thanh Huyền bốn mươi sáu tuổi, Chu Trì mới biết quan hệ của y và Cố Kiến Thâm.

Dùng cái gì để hình dung Chu đại thiếu hả ... À, tâm trạng của người đã là nửa Chu lão gia tử thế nào?

Cầm rơi xuống đất, nằm yên vị dưới đất, như thế gần mười tám lần.

Mặc dù đã hơn năm mươi nhưng tính Chu Trì vẫn không thay đổi, gã tìm Thấm Thanh Huyền, lén la lén lút nói: “Người anh em bản lĩnh lắm, con dâu nuôi từ bé luôn, đúng là ...”

Nuôi, con, dâu, từ, bé ... Rất có hình tượng chứ sao.

Thấm Thanh Huyền nhoẻn miệng cười một cách không phúc hậu.

Thật ra Chu Trì khá lo lắng, dù gì Thấm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm chênh lệch tuổi tác rất nhiều, bất cứ ai quan tâm đều sẽ để ý.

Nhưng nhìn khuôn mặt Thấm Thanh Huyền mười năm như một, gã thở dài: “Cậu đó, đúng là may mắn, dường như không biết già.”

Thấm Thanh Huyền nhìn gã: “Anh cũng đâu già.”

Chu Trì lăn lộn trong giới giải trí nên rất chú trọng hình tượng và bảo dưỡng, tuy đã hơn năm mươi, nhưng trông tuấn tú cứ như ba mươi.

Chu Trì trợn mắt: “Cho cậu xem cái này hay lắm.”

Gã tém kiểu anh tuấn của mình sang một bên ...

Thấm Thanh Huyền cười nghiêng ngả, nếp tóc này ... thảm quá rồi!

Chu Trì u oán hỏi: “Đẹp trai không?”

Thẩm Thanh Huyền an ủi gã: “Được rồi, anh không kém ai mà biết?”

Chu Trì cảm phẫn: “Tôi biết!”

Đúng là ngược mà, một đại thúc đẹp giai như thế, vậy mà vừa vén tóc đã thành ông già, chặc chặc ...

Thẩm Thanh Huyền đành nói: “Khụ, ăn nhiều chút đồ bổ ...:”

Chu Trì nhìn mái tóc vừa đen vừa dày của y, hâm mộ tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Người so với người ... tức chết mà!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Bên Nhau Cả Đời, Họ Đã Làm Được Rồi

Vào năm thứ mười tám hai người ở bên nhau, Cố Kiến Thâm ba mươi sáu, Thẩm Thanh Huyền đã sắp năm mươi ba.

Sự khác biệt về tuổi tác này nghe thật đáng sợ.

Một người vẫn trong độ tuổi hào hoa phong nhã, một người đã vào trung lão niên, vừa nghĩ đã thấy lạnh lùng.

Từ năm bốn mươi chín tuổi, Thẩm Thanh Huyền không tổ chức sinh nhật nữa, tất nhiên y chỉ vờ cái kính để Cố Kiến Thâm yên tâm mà thôi.

Ở bên nhau nhiều năm, người này vẫn thận trọng dè dặt, làm Thẩm Thanh Huyền rất mong mình mau già.

Y thành “ông già” rồi, Cố Kiến Thâm sẽ an tâm chứ?

Y không sợ Cố Kiến Thâm không thích y, nếu không thích, ha ha ... chết rồi về giải quyết.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ thật hay, y càng e ngại tuổi tác, Cố Kiến Thâm càng đau lòng, cũng càng yên tâm.

Sự đắn đo trong lòng ấy hết như cưới được người vợ xinh đẹp, sợ vợ chạy cho nên mong vợ già để chạy hết được?

Thẩm Thanh Huyền: “...” Sao tự dưng ngửa tay ghê?

Khi Cố Kiến Thâm ba mươi tám, nhờ những thành tựu nổi bật của mình mà giành được giải thưởng lớn thế giới, có thể nói là nổi tiếng khắp nơi, đáng

để “lưu truyền sử sách”.

Đương nhiên hai người họ đã lưu truyền nhiều lần rồi, thêm lần này cũng chẳng có gì để ngạc nhiên.

Tuy nhiên, những cống hiến ấy thật sự giúp cho sự phát triển của loài người vượt qua các rào cản trước đó, sáng tạo thêm nhiều khả năng hơn.

Một giải thưởng như thế rất đáng để kỉ niệm.

Thẩm Thanh Huyền rất mừng, “chú Chu” cũng được thơm lây, Cố Phi thì mừng rỡ với khoe mắt hằn vết chân chim.

Mấy năm nay Cố Phi cũng chăm lo cho sự nghiệp của mình.

Cô là sinh viên ưu tú chuyên ngành lịch sử, sau mười tám năm yên lặng, cuối cùng cũng lần nữa bước lên đường xưa, bắt đầu nghiên cứu khảo cổ học.

Những năm qua, cô đi khắp giang nam đại bắc, nhờ có sự chuyên tâm trầm tĩnh, cô phát hiện rất nhiều quá khứ bị lãng quên, thậm chí còn đào được đồ cổ thời Kim quốc chìm sâu trong đất.

Đây đúng là đoạn lịch sử đen tối của Thẩm Thanh Huyền!

Y rảnh rồi đến nghe bài phát biểu khảo cổ của Cố Phi, nghe xong da gà dựng hết lên, nghĩ lại đã thấy hết hồn!

Tốt xấu gì y cũng hiểu biết về Vệ triều, tất cả đều vì làm nhiệm vụ, cả quá trình chỉ chăm chăm đổ dành Cố Kiến Thâm.

Còn Kim quốc thì đúng là ngược tâm cả đời: Cả đời xem mình là thể thân, không dám nói cũng chẳng dám nhắc, rõ ràng cùng Cố Kiến Thâm ôm nhau ngủ, nhưng đêm khuya gặp ác mộng vẫn sẽ bừng tỉnh, vì e ngại nên không ngừng cầu hoan, làm cho đến khi sức cùng lực kiệt, đại não không còn cách nào suy xét y mới có thể ngủ tiếp.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ lại đã thấy đau đầu! Nếu người phát biểu không phải Cố Phi, y nhất định đã dùng thật nhiều tiền phá ngang, dìm cả Kim quốc chìm xuống đáy biển một vạn năm!

Không ... một vạn năm không đủ, phải vạn vạn năm mới được!

Đáng tiếc Cố Phi quá đổi hưng phấn, cực kỳ hứng thú với vị vương tử diệt quốc Thẩm Thanh Liên có mệnh đời nhấp nhô.

Thỉnh thoảng trò chuyện, Cố Phi sẽ nói với Thẩm Thanh Huyền: “Thẩm Thanh Liên này chỉ khác tên em có một chữ.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Đúng là tên khác một chữ, nhưng người thì là một đó.

May mà không thể xem được tranh vẽ lưu lại từ thời cổ, bằng không nhất định y sẽ bị xem là Thẩm Thanh Liên chuyển thế.

Cố Phi nói với vẻ nhiệt tình: “Trên sách sử cũng có ghi chép về vị vua thiên cổ này, nhưng thiếu mất quá trình y phục quốc, không ai biết y đoạt lại vương vị từ tay Ân gia cường thế như thế nào.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Em biết, nhưng có chết cũng không nói cho chị.

Cố Phi tiếp tục nói: “Nhưng mà lần khảo cổ này phục hồi được rất nhiều tài liệu, có lẽ sẽ khám phá được lịch sử bị thất lạc.”

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền nhảy lên, rất muốn nói: Có thể phục hồi được không? Máy cái lịch sử này không phải cái nào cũng đáng để nghiên cứu đâu, được không!

Đáng tiếc tính chuyên nghiệp của Cố Phi rất cao, lại còn nhiệt tình, vậy mà phát hiện sự tồn tại của Ân Cửu Uyên, cô lại nhiều chuyện với Thẩm Thanh Huyền: “Không ngờ, thật sự không ngờ, Thẩm Thanh Liên lại lợi dụng Ân Cửu Uyên, Ân Cửu Uyên đúng là kẻ si tình ...”

“Nhưng sau này đảm bảo hai người đó rất thảm, Thẩm Thanh Liên giam lỏng Ân Cửu Uyên cả đời, một đại tướng tài khí độ phi phạm như thế lại ủy thân nơi hậu cung, trở thành phế nhân.”

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền gằn gặt, thật sự nghe không nổi nữa.

Giam lỏng??? Đuổi hăn mà đuổi không được biết chưa!

Phế nhân?? Phế nhân nào một đêm bảy lần hả?

Thôi thôi ... dù gì cũng là con cô, nhất định người ta bất bình cho con trai ...

Nói chung, mười tám năm qua chị Phi của chúng ta chỉ lo nghiên cứu kiếp trước kiếp này của con trai và “con dâu” mình ...

Đúng là bà mẹ tốt độc nhất vô nhị!

Mặc dù con dâu cô xấu hổ tới mức muốn tìm đậu hủ đâm chết.

Sau khi Cố Kiến Thâm đoạt giải, tiếng tăm vang xa, lời mời không ngừng, phần lớn đều bị Cố Kiến Thâm từ chối, nhưng lễ trao giải thì không thể bỏ qua.

Trước khi đi thăm dò, Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Có thể đi cùng tôi không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Để cả thế giới biết cậu có người yêu lớn hơn cậu mười bảy tuổi?”

Cố Kiến Thâm hôn mu bàn tay y: “Nếu anh không phiền, tôi sẽ rất hạnh phúc nói cho mọi người biết anh thuộc về tôi.”

Thẩm Thanh Huyền rút tay về, mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại ngọt ngào ngây.

Nhà khoa học không phải đều vụng về sao? Cái tên miệng lưỡi trơn tru này!

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên phải đến lễ trao giải, giây phút quan trọng như thế sao y có thể bỏ qua?

Không chỉ có y, Cố Phi và Chu Trì cũng đi.

Nhìn Cố Kiến Thâm trên bục lãnh thưởng, nước mắt Cố Phi vỡ òa, Chu Trì đưa khăn giấy cho cô: “Đừng khóc đừng khóc, lem trang điểm hết.”

Làm sao Cố Phi ngừng khóc cho được? Khóc càng hăng hơn.

Thẩm Thanh Huyền thì lại cười khúc khích, dù gì đối với y, giải thưởng này ... ờm ... không là gì cả.

Nếu Cố Kiến Thâm không chỉ lo yêu đương với y, có lẽ thế giới này sẽ thay đổi rất nhiều.

Nhưng thế thì không tốt, đột ngột phá vỡ hình thái sinh tồn vốn có, đối với phàm thể không phải là điều tốt, cho nên Thẩm Thanh Huyền vẫn luôn dây dưa với Cố Kiến Thâm, để hấn dừng “ra sức” như thế.

Mặc dù không cần giải thưởng này, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn rất vui mừng, dẫn sao ... lão công đứng trên bục rất tuần tú, đẹp giai đủ để toàn thế giới thét chói tai.

Phát biểu cảm nghĩ nhận thưởng một cách máy móc xong, Cố Kiến Thâm không chiêu cáo thiên hạ tình yêu của mình, chủ yếu vì sợ quấy rầy cuộc sống của Thẩm Thanh Huyền.

Cơ mà sau khi hấn xuống sân khấu, camera vẫn đi theo hấn, lúc hấn ngồi cạnh Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền bỗng nhào người cho hấn một nụ hôn.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ người xem trên thế giới đều bùng nổ.

“Chời má! Đó là ai???”

“Đẹp giai quá má ơi! Ở giới giải trí sao?”

“Không có khả năng, nếu trong giới giải trí sao chế không nhận ra?”

Đúng lúc này, ống kính nhắm ngay hai người, dung mạo Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn bại lộ.

“Thêm chân gà, thêm chân gà! Cho anh giai quay phim thêm chân gà!”

(Câu này cũng có thể hiểu là cảm ơn anh đã cho bọn em full HD không che =))) cơ mà cứ theo sát raw hen)

“Đây là người yêu bí mật của Cố giáo sư ư?”

“Ôi trời ... xứng đôi quá! Sao lại có người đẹp tới vậy chứ!”

“Má mị hỏi tại sao mị quỳ liếm màn hình!”

“Tay này tui có thể nhai một trăm năm! ” “Chân này tui có thể gặm một ngàn năm!” “Vòng eo này tui có thể ...” Ồ, sao bị chặn bình luận rồi?

Vạn vạn không ngờ lễ trao giải nghiêm túc lại bị người yêu thần bí của Cố giáo sư đoạt đầu đề.

Đương nhiên cũng có những ngôn luận không hay về chuyện này, chẳng hạn như những ác ngôn phản đối đồng tính.

Cơ mà chỉ cần xuất hiện sẽ bị tập đoàn fans khổng lồ của Cố giáo sư phun cho hết nói năng gì.

Trở lại hiện trường, Cố Kiến Thâm nhìn thấy tin tức trên mạng.

Đối với Hoa quốc, hân đoạt giải thưởng này phải nói rất đáng kinh ngạc, vì thế ngợp ngợp từ trên xuống dưới toàn là tin tức liên quan.

Mà nụ hôn cùng Thẩm Thanh Huyền sau khi hân xuống sân khấu lại trở thành mảnh lời lớn nhất.

Dân chúng không hiểu khoa học, cũng không hiểu những thành tựu mà Cố Kiến Thâm sáng chế, so ra họ càng thích bát quái, hơn nữa yêu chết loại bát quái kiểu này.

Nhất thời các trang web lớn đều đang YY “tình sử” của Cố giáo sư.

Tất nhiên không ai đào được thân phận của Thẩm Thanh Huyền, ngoài gương mặt đẹp đến vô lý, bọn họ không biết tên y tuổi y thân phận y, toàn bộ đều không biết.

Thẩm Thanh Huyền tắm xong đi ra, thấy ảnh chụp trên ipad của Cố Kiến Thâm, đoạn nói: “Chụp đẹp đó.”

Đúng là chụp không tệ, góc mặt Cố Kiến Thâm lẫn góc mặt Thẩm Thanh Huyền đều cực kỳ đẹp, mà ánh mắt dạt dào tình yêu kia dự là ngay cả kẻ không biết yêu cũng có thể nếm ra ngọt ngào.

Thẩm Thanh Huyền lấy làm hứng thú, cầm ipad lướt cái vèo, sau đó nhìn thấy một bình luận thú vị.

“Mị hoài nghi đây là học sinh của Cố giáo sư, trời ơi, giáo sư anh tuấn cùng học sinh kính ngưỡng của anh, ngọt chết!”

Bên dưới có rất nhiều người like, thế là thảo luận rộ ràng trong cùng bài post.

Thẩm Thanh Huyền mừng hóm: “Bọn họ nói tôi là học trò của cậu kia.” Học trò lớn hơn thầy giáo mười bảy tuổi sao?

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền càng xem càng vui, cười tí mắt thành hình trăng lưỡi liềm.

Tâm tư Cố Kiến Thâm hoàn toàn dời khỏi ipad, rơi xuống người y.

Thẩm Thanh Huyền vừa tắm xong, tóc chỉ mới lau khô một nửa, sợi tóc đen nhánh rơi trên da thịt như ngọc trông vô cùng quyến rũ.

Cố Kiến Thâm nhìn góc mặt xinh đẹp của y, nhìn cần cổ thon dài của y, sau đó là xương quai xanh gợi cảm mà áo tắm không che được ...

Hắn nhin không được nhòai người tới hôn cổ y.

Thẩm Thanh Huyền bị hắn hôn ngứa bèn đẩy nhẹ: “Đừng quấy tôi.”

Cố Kiến Thâm: “Cả thế giới đều thấy anh.”

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền toàn là ý cười: “Vậy thì sao?”

Cố Kiến Thâm mút một dấu ô mai đỏ trên da thịt trắng nõn của y, không cam lòng nói: “Anh là của tôi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Cho nên?”

Cố Kiến Thâm hôn môi y: “Chỉ tôi có thể nhìn.”

Quỷ muện tao này.

Thẩm Thanh Huyền buông ipad, ngồi lên đùi, vòng tay qua cổ hắn, mềm mại nói: “Cố giáo sư à ...”

Mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên tối đi, tay nắm eo y dùng sức.

Thẩm Thanh Huyền mặc cỡ, nói: “Mặc dù không mặc đồng phục, nhưng Cố giáo sư có muốn ...”

Y còn chưa nói hết lời đã bị Cố Kiến Thâm chặn miệng, đặt trên ghế sofa.

Tuổi tác ... thật sự không để lại dấu vết trên người Thẩm Thanh Huyền.

Dường như từ lúc hấn hiểu chuyện y chưa từng thay đổi, vẫn luôn xinh đẹp như thế, tốt như thế, thu hút hết mọi tâm trí của hấn.

Thậm chí Cố Kiến Thâm lo rằng, có lẽ sau mười năm nữa, hấn còn già hơn y.

Đến lúc đó Thẩm Thanh Huyền có chê hấn không?

Thẩm Thanh Huyền nhận ra hấn mất tập trung, nhìn hấn rồi lại gọi một tiếng.

Trong mắt trong lòng Cố giáo sư chỉ được có y.

Hai người chơi “thầy trò” play cực kỳ hăng hái.

Cố Phi sống đến chín mươi lăm tuổi, có thể nói rất thọ.

Khi cô đi, Thẩm Thanh Huyền không khóc, nhưng trong lòng rất khó chịu.

Với y, mấy chục năm ngắn ngủi này cùng lắm chỉ thoáng qua chớp mắt.

Nhưng thời gian là thứ kỳ lạ nhất, nó có thể rất dài mà cũng có thể rất ngắn.

Sinh mệnh Cố Phi rất ngắn, nhưng cô để lại cho Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm rất nhiều.

Như Thẩm Thanh Huyền đã nghĩ, cuối đời Cố Kiến Thâm mới cảm nhận được tình thương thật sự của mẹ, tình yêu thuần túy không cần đáp lại của một người mẹ.

Cố Phi đi rồi, Thẩm Thanh Huyền không còn lưu luyến gì với thế giới này nữa.

Về phần Chu Trì, gã đã thành lão gia tử chân chính rồi.

Gã tìm được bạn đời vào năm bốn mươi tuổi, bọn họ hay cãi nhau, Thẩm Thanh Huyền cứ nghĩ họ sẽ chia tay, kết quả lại làm hòa.

Vậy nên tình cảm có muôn vàn hình thái, kỳ diệu như Chu Trì và người yêu của gã.

Tới từng tuổi này, Chu lão gia tử đã về hưu, nhưng vẫn hay ngứa da, gã nhìn Thẩm Thanh Huyền, không kìm được lải nhải: “Cậu là đồ yêu tinh.”

Thẩm Thanh Huyền sợ mình tấp một phát làm nát mấy cái xương rệu rã của hắn, cho nên kiềm chế.

Chu Trì hết nhìn Thẩm Thanh Huyền lại nhìn sang Cố Kiến Thâm, thở dài: “Thật sự không ngờ hai người có thể đi đến tận bây giờ.”

Cặp đôi không được người đời coi trọng lại có thể ngọt ngào cả đời, tình yêu quả thật diệu kỳ.

Đến lượt Chu Trì đi, Thẩm Thanh Huyền nhìn người yêu đã già, bỗng cảm thấy thú vị, bèn hỏi hắn: “Cậu có tin tôi yêu cậu không?”

Cố giáo sư dù già cũng là ông lão đẹp trai: “Tin chứ.”

Tin tưởng hoàn toàn, tin tưởng triệt để, tin tưởng thật sự.

Thẩm Thanh Huyền hài lòng cười, y nắm tay Cố Kiến Thâm, khẽ nói: “Chúng ta cùng đi.”

Trong mắt Cố Kiến Thâm cũng ngập tràn ý cười, đáp: “Được.”

Bên nhau cả đời, họ đã làm được rồi.

Cuối cùng tôi đã xong thế giới này Orz, hy vọng có thể xong luôn Lan Phất trước khi vô mùa bận _(:3JZ)_

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Bí Mật Của Ngọc Giản

Trở lại Duy Tâm cung, tâm trạng Thẩm Thanh Huyền vẫn khá tốt, không còn khó thích ứng như trước nữa.

Cố Kiến Thâm thì phải mất một lúc.

Thẩm Thanh Huyền đi qua trêu chọc: “Cố giáo sư à ...”

Cố giáo sư dùng một tay kéo người qua, không nói hai lời liền hôn y.

Nụ hôn này rất dùng sức, thậm chí có tí thô bạo, đan xen với cảm xúc mất đi rồi có lại không thể kiểm soát.

Thẩm Thanh Huyền thoáng sững sờ, ngay sau đó hiểu được tâm trạng hân ...

Nụ hôn chấm dứt, Cố Kiến Thâm ôm y thật chặt, chặt đến nỗi tay hân như lồng giam, hân không thể nhốt kín Thẩm Thanh Huyền bên trong.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy hân không phải siết thân mà là trái tim mình.

Đúng là thua hân.

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Được rồi, không phải đã tỉnh hết rồi sao?”

Cố Kiến Thâm không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền vòng tay ôm hân: “Đời này ngọt không?”

Ngọt, cực kỳ ngọt, tốt đẹp đến mức hận không thể cuộn bức họa vĩnh viễn không phai màu ấy, mãi mãi giấu trong chiếc hộp báu bỏ vào ngực.

Song cũng vì quá ngọt mà cái chết cuối cùng trở nên nặng nề.

Dù cho sau khi Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt, Cố Kiến Thâm cũng ngừng hô hấp.

Nhưng trong lòng hắn vẫn tràn trề tiếc nuối, cảm thấy quá ngán, thời gian mấy chục năm hoàn toàn không gánh đủ, hắn không thể bầu bạn bên Thẩm Thanh Huyền càng nhiều, càng lâu, còn chưa cho y thật nhiều tình yêu mà mọi thứ đã kết thúc.

May mà ... tỉnh mộng, sự thật vẫn còn đây.

Hắn và Thẩm Thanh Huyền sẽ không chỉ bên nhau trong một thoáng ngắn ngủi như thế.

Thẩm Thanh Huyền thật sự phục người này luôn, y khế đẩy hắn: “Thận trọng cả đời, cuối cùng cũng bị người lợi dụng kẻ hở.”

Hề không đề phòng là tên khốn này lại tự ngược thảm.

Thẩm Thanh Huyền biết làm sao để dỗ hắn, biện pháp tốt nhất và cũng hiệu quả nhất là ... y cởi xiêm y hai người, dán vào lồng ngực rắn chắc của hắn ...

Sợ hãi, mất mát, tiếc hận, tất cả đều không còn, Cố Kiến Thâm chỉ biết ôm mỹ nhân trong ngực.

Làm xong, Thẩm Thanh Huyền thỏa mãn ngâm mình trong linh tuyến.

Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng mát xa cho y, Thẩm Thanh Huyền nắm tay hắn: “Nghỉ ngơi chút đi.”

Cố Kiến Thâm: “Ta không mệt.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Người xoa làm ta nhột lắm.”

Ầm, Đế tôn Tâm Vực vụn vụn tuổi như một mao đầu tiểu tử rơi vào mỗi tình đầu, cho người yêu ở trong ao biết thế nào là nhột.

Sau trận đó, Thẩm Thanh Huyền không dám quấy nữa, y tách ngón tay hẳn rồi trách móc: “Người xem người đó, rõ ràng rất tin ta, tại sao vừa phong bế ký ức lại suy nghĩ lung tung?”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng: “Có thể do quá yêu em.”

Quá quan tâm sẽ lo được lo mất, ôm thật chặt sẽ sợ phải buông tay, yêu đến tận xương tủy sẽ sợ cốt tủy bị đào rỗng.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hẳn: “Vậy người cảm thấy ta không đủ yêu người?”

Câu hỏi này làm Cố Kiến Thâm không biết phải đáp thế nào.

Thẩm Thanh Huyền đuổi tay chọt vào vị trí tim hẳn, nói: “Nơi này, không phải vẫn luôn không tin ta yêu người chứ?”

Trái tim Cố Kiến Thâm nóng lên, nắm ngón tay thon dài của rồi bảo: “Tin.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Vậy có cảm nhận được ta yêu người rất nhiều không?”

Cố Kiến Thâm chần chờ.

Thẩm Thanh Huyền rút tay, hừ một tiếng.

Cố Kiến Thâm vội vàng đỡ y: “Không phải ...”

Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ đùa hẳn chứ không thực sự giận, thấy hẳn đã cố gắng đủ thì mới nói tiếp: “Lần xuống phạm thế này cho ta một vài gợi ý.”

Cố Kiến Thâm: “Thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền lấy ngọc giản trắng ra, ra hiệu Cố Kiến Thâm lấy ngọc giản đỏ, đặt chúng cùng một chỗ, vậy thì tất cả nhiệm vụ đều phơi bày trước mắt.

Chữa trị thang trời cần họ hoàn thành những nhiệm vụ này để làm gì?

Thang trời hư tổn như thế nào?

Bỏ qua những suy nghĩ đó, đổi một cách nói khác ... vì sao họ thực hiện nhiệm vụ là có thể phi thăng?

Phi thăng được xem là ngưỡng đột phá cảnh giới, song không chỉ đột phá cảnh giới mà còn phải vượt qua giới hạn.

Cũng như phạm thế không thể tưởng tượng giới tu chân ngoài bầu trời xa xôi ra sao, bọn họ cũng không biết quang cảnh sau khi phi thăng như thế nào.

Vậy thì ngọc giản này ...

Thẩm Thanh Huyền hỏi Cố Kiến Thâm: “Người nói xem, hai thứ này có khả năng do người sau khi phi thăng để lại cho chúng ta không?”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra: “Sư phụ?”

Sư phụ của Thẩm Thanh Huyền – phong chủ Thượng Tín, sư phụ Cố Kiến Thâm – phong chủ Thượng Đức cùng nghĩa phụ của hắn đều đã phi thăng.

Cố Kiến Thâm nhíu mày: “Chưa bao giờ nghe nói sau khi phi thăng có thể liên hệ với hạ giới.”

Thẩm Thanh Huyền: “Cho nên thang trời hỏng.”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn y: “Ý em là ... bọn họ phá hủy thang trời, sau đó để lại hai ngọc giản này?”

Thẩm Thanh Huyền: “Chuyện thượng giới chúng ta không rõ, nhưng nếu giống với chuyện chúng ta làm ở phàm thế, họ có thể lợi dụng cách khác can dự vào giới tu chân thì sao?”

Rất có khả năng, hơn nữa giống như Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đến phàm thế “muốn làm gì thì làm”, các sư phụ ở thượng giới có khả năng nắm giữ sức mạnh mà họ không thể tưởng tượng được.

Cố Kiến Thâm nhìn nhiệm vụ trên ngọc giản, lặng lẽ nói: “Nội dung nhiệm vụ này ...”

Thẩm Thanh Huyền cũng rất bối rối, nếu ngọc giản đúng là của sư phụ, vậy thì những nhiệm vụ trên này thật sự đủ để phá hỏng hình tượng ...

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền hết dám mắng ngọc giản, vì đó là đại bất kính.

Thẩm Thanh Huyền cố gắng kéo vãn hình tượng cho các sư phụ: “Có lẽ thượng giới và giới tu chân có ngăn cách, dù sao điều kiện trước khi chúng ta nhập thế rất bình thường, nhưng vừa nhập thế thì càng ngày càng lệch, có lẽ thiết lập ban đầu của các sư phụ rất bình thường, nhưng sau này bị biến dạng chẳng?”

Chỉ có thể lý luận như vậy, bằng không phải giải thích ba nhiệm vụ giao hoan liên tiếp với phụ tử play như thế nào?

Nếu thực sự nghĩ theo phương diện này nghe mới có vẻ hợp lý.

Cố Kiến Thâm: “Chương môn Thượng Tín biết tình hình thực tế, nói vậy sau khi sư phụ ta phi thăng ...” Hắn tạm ngừng rồi nói thẳng, “Bọn họ nhất định sợ chúng ta lại bỏ lỡ nhau, cho nên để lại ngọc giản, giúp chúng ta tái tục tiền duyên.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Đúng vậy.”

Thế nhưng Cố Kiến Thâm lại thắc mắc: “Vậy tại sao không dứt khoát chờ chúng ta phi thăng, đến thượng giới nói rõ?”

Vì câu nói kia của hắn, trái tim Thâm Thanh Huyền thắt lại, y nhìn Cố Kiến Thâm: “Người ... không muốn phi thăng đúng không?”

Cố Kiến Thâm sững sờ.

Đúng vậy ... trước khi bọn họ yêu nhau, Cố Kiến Thâm không hề có ý nghĩ phi thăng trong đầu, hắn chỉ mong thời gian trôi thật nhanh, sống đến cuối đời rồi vẽ một dấu chấm hết.

Cho nên các sư phụ sốt ruột?

Cố Kiến Thâm mỉm cười, ôm Thâm Thanh Huyền, cọ vào tai y mà nói: “Xin lỗi, suýt chút nữa bỏ lỡ em rồi.”

Thâm Thanh Huyền cũng cười, nhưng trong lòng không khỏi trống rỗng.

Y còn rất nhiều suy nghĩ, chỉ vì chưa nghĩ thông nên không nói hết ra.

Thực sự đơn giản như họ đã nghĩ sao? Thực sự là các sư phụ đang giúp bọn họ ư?

Vậy hai người họ đã lưỡng tình tương duyệt rồi, vì sao ngọc giản vẫn còn những nhiệm vụ thế kia?

Do sợ bọn họ không thật lòng yêu nhau ư?

Nhưng ngọc giản có khả năng dò xét cảm xúc của họ, sao có thể không nhận ra họ thật lòng yêu nhau?

Hay là ... y đã bỏ sót điều gì?

Duy Tâm cung mới cuối cùng cũng xây xong, Cố Kiến Thâm đưa Thâm Thanh Huyền đi dạo một vòng.

Thẩm Thanh Huyền đầy bụng tâm sự lập tức được cảnh đẹp độc nhất vô nhị này kéo ra!

Thật sự quá tuyệt vời!

Kim hồng ngọc không hổ là vật quý đệ nhất thiên hạ, dùng nó xây cung điện cũng giống như kéo mặt trời xuống, giấu bên trong thủy tinh mới phản chiếu ra nhiều màu vàng và đỏ rực lấp lánh như thế.

Thẩm Thanh Huyền thích cực kỳ, thích tới mức không muốn rời khỏi đây!

Ban đầu Cố Kiến Thâm đặc ý lắm, dẫn Thẩm Thanh Huyền đi hết mọi ngõ ngách, nhìn nụ cười xinh đẹp của y mà hài lòng thỏa dạ.

Sau đó hẳn bắt đầu chua.

Đúng vậy, thần giám của chúng ta ngay cả giám của một toà cung điện cũng muốn ăn.

Cung điện này do chính tay hắn dâng tặng cho người trong lòng, mỗi lần nghĩ đến là Cố Kiến Thâm lại trách bản thân tự cầm sừng cho mình!

Bởi vì tòa cung điện này mà ánh mắt Thẩm Thanh Huyền không hề đặt vào hắn; bởi vì cung điện này mà Thẩm Thanh Huyền nói với hắn ba câu không rời khỏi nó: thậm chí lúc hai người ngọt ngào, Thẩm Thanh Huyền thế mà nói: Đừng ... đừng làm dơ sà.

Cố Kiến Thâm sắp bị chua chết rồi.

Thẩm Thanh Huyền phát hiện một cách muộn màng, y hoài nghi nói: “Không phải ngay cả giám chua của một vật chết người cũng ăn chứ?”

“Không ăn,” Cố Kiến Thâm hung tợn nói, “Ăn em!” Nói xong thì nhào tới gặm cổ và xương quai xanh của y như một con cún bự.

Thẩm Thanh Huyền bị hấn gặm cho cười khúc khích, đẩy hoài không ra nên đành phải cầu xin: “Thôi mà thôi mà, không nhìn nó, chỉ nhìn người.”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, liếm môi dưới: “Cũng không cho phép nhắc tới nó.”

Ừ ôi, đúng là ăn giấm chua thiệt kìa!

Thẩm Thanh Huyền vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, miệng cười không ngừng, y dỗ dành hấn: “Ừa, không nhắc nữa.”

Cố Kiến Thâm phát huy bốn chữ “bụng dạ gà con” tới cực hạn: “Cũng không cho thích nó.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu liên tục: “Không thương tiếc nó, chỉ yêu người.”

Thần giấm lúc này mới bình tĩnh, lại nhân cơ hội thả dê, Thẩm Thanh Huyền mềm mại cả lòng, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, Cố Kiến Thâm nhất định không thích đồ thắm vàng rực rồi.

Hấn chỉ vì y mới chấp nhận mọi thứ, vậy nên y không thể để hấn uất ức.

Thẩm Thanh Huyền: “Đi thôi, về Vạn Tú sơn mấy ngày.”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu: “Sao, có chuyện gì?”

Thẩm Thanh Huyền cười tít mắt: “Chẳng phải người rất thích Vạn Tú sơn sao?”

Cố Kiến Thâm vỡ lẽ, nhất thời trong lòng ngọt chảy mật, hấn vốn muốn làm từ từ, bây giờ nhịn hết nổi bèn đâm cho Thẩm Thanh Huyền thét chói tai.

Sau đó Thẩm Thanh Huyền không muốn dẫn hấn về Vạn Tú sơn nữa, đau eo muốn chết!

Đương nhiên họ vẫn về Vạn Tú sơn một chuyến, trước đó ghé sơn động của Tiểu Kim Long để Thăm Thanh Huyền đi đỡ đưa nhóc kia.

Mấy chục năm phàm thể quá chẳng chỉ là một giấc ngủ dài của Tiểu Kim Long, lúc thức dậy thấy Thăm Thanh Huyền, nó đã vui mừng không thôi, nhưng vừa nghĩ qua Cố Kiến Thâm, nhớ tới lời hăn dặn, nó đành phải xoay lưng, tui thân quá đi.

Tính nhẫn nại của Thăm Thanh Huyền rất tốt, ngồi dụ nó một lúc lâu ...

Cố Kiến Thâm đứng bên cạnh dẫn đo, hay là cời bỏ hiếu lằm giữa hai người đi?

Nhưng vừa nhớ tới hình dáng thiếu niên vàng rực kia của Tiểu Kim Long ... À, không cần cời bỏ nữa, giữa họ làm gì có hiếu lằm!

Mặc dù chỉ được nhìn đuôi rồng, tâm trạng Thăm Thanh Huyền vẫn rất tốt, có thể nói hài lòng thỏa dạ.

Đến gần Vạn Tú sơn, Cố Kiến Thâm nhận ra khí tức của Mộc Huân, hăn hỏi: “Thánh nhân Khinh Nhiễm ở trên núi à?”

Thăm Thanh Huyền cũng nhận ra: “Ừa, ta để nó tĩnh dưỡng trên núi.”

Cố Kiến Thâm: “Vậy ta đi ...”

Thăm Thanh Huyền: “Không cần, y đã biết chuyện tui mình rồi.”

Cố Kiến Thâm kinh ngạc: “Biết rồi?”

Thăm Thanh Huyền: “Ta nói với y rồi.”

Cố Kiến Thâm vui mừng không sao tả xiết, nắm tay y truy hỏi: “Em nói sao?”

Thăm Thanh Huyền thấy hăn như thế cũng buồn cười: “Người cho rằng nên nói thế nào?”

Cố Kiến Thâm: “Có phải nói chúng ta đã có nhân duyên từ trước không?”

“Đúng vậy, đã sớm có nhân duyên, tiếc rằng bỏ lỡ quá lâu, cho nên ...” Y nói những lời Cố Kiến Thâm thích nghe nhất, “Lần này tuyệt đối không buông tay người nữa.”

Cố Kiến Thâm cười rất đổi hạnh phúc, con người màu đỏ đẹp muốn đòi mạng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mà thích quá chừng, thế là nhào tới hôn môi hẳn.

Cố Kiến Thâm ôm ngược lại y, làm sâu nụ hôn chuồn chuồn lướt nước này.

Mộc Huân nhận ra sư phụ đã về nên lại đây đón, sau đó bắt gặp một màn như thế.

Tác giả: Bạn học Tiểu Mộc, hiếu thức ăn cho cờ hó hông ~

Ha ha, điểm lại tên của những người sau đây, sợ mọi người nhầm lẫn.

Thẩm Thanh Huyền, tự Liên Hoa.

Cố Kiến Thâm, tự Cửu Uyên.

Mộc Huân, tự Khinh Nhiễm. Một trong tam thánh, tam đồ đệ của Thẩm Thanh Huyền.

Hạ Đình, tự Chỉ Qua. Một trong tam thánh, đại đồ đệ của Thẩm Thanh Huyền.

Loạn Ủng, tự Anh Anh.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chỉ Qua Đại Thừa

Tuy rằng đã biết sư phụ và ma để Tâm Vực này yêu nhau, nhưng khi thực sự chứng kiến, Mộc Huân vẫn bị đả kích rất lớn.

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Thanh Huyền trong lòng y luôn là thần thánh bất khả xâm phạm.

Y luôn cho rằng trên đời này, sư phụ mình là người thần nhất.

Thế nào là thần? Thần đều vô tình.

Hiện giờ bắt gặp một màn như thế, Mộc Huân không thể nói rõ cảm xúc của mình, có xú huyệt hăng, lại có tí vui mừng.

Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm: “Cũng nên buông ra rồi chứ?”

Cố Kiến Thâm: “Thánh nhân Khinh Nhiễm không quất một roi sang, xem ra đã chấp nhận thật rồi.”

Thẩm Thanh Huyền câm nín: “Y dám quất ta?”

Cố Kiến Thâm: “Y dám quất sư công của y.”

Thẩm Thanh Huyền đẩy hẳn, ngật nổi đẩy không ra, còn để cho người ta nắm tay.

Thẩm Thanh Huyền: “Tránh ra tránh ra, không cho hôn!”

Cố Kiến Thâm buông ra, đoạn nói: “Thánh nhân Khinh Nhiễm chẳng có ý thức gì hết, chẳng lẽ không biết nên tránh đi à.”

Thẩm Thanh Huyền hết chỗ nói, cái tên vô liêm sỉ này!

Hai người tách ra, lúc này Thẩm Thanh Huyền mới nhìn thấy Mộc Huân.

Thực tế thì mắt không thấy, nhưng thần thức đã sớm tìm được, đây gọi là “giả vờ che đậy”.

Mộc Huân hành lễ theo quy củ: “Sư phụ.”

Thẩm Thanh Huyền giới thiệu hai người với nhau.

Mộc Huân nhìn Cố Kiến Thâm: “Đế tôn Cửu Uyên, ngưỡng mộ đã lâu.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười gật đầu, bày ra dáng vẻ trưởng bối.

Nghĩ kĩ lại, Cố Kiến Thâm gọi Thẩm Thanh Huyền là sư thúc, theo lý thì hẳn cùng lứa với Mộc Huân, cơ mà hiện giờ hẳn được nước lên thì thuyền lên, trở thành trưởng bối chân chính.

Thẩm Thanh Huyền nhìn dáng vẻ ấu trĩ của hẳn, trong lòng chỉ thấy buồn cười, y quay đầu hỏi Mộc Huân: “Thân thể sao rồi?”

Mộc Huân rũ mắt: “Không còn đáng ngại ạ.”

Thẩm Thanh Huyền tin y mới lạ, nói: “Vào phòng ta xem.”

Vào điện, ba người thu xếp ổn thỏa, Thẩm Thanh Huyền bắt mạch cho Mộc Huân, Cố Kiến Thâm xoay người ra sau.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt dò xét, sau đó mở mắt nói: “Mấy chục năm nay ngươi làm gì?”

Mộc Huân do dự: “Vẫn luôn bế quan.”

Thẩm Thanh Huyền: “Bế thành thế này à?”

Mộc Huân ngượng ngùng rút tay về, không dám ho he một tiếng.

Thẩm Thanh Huyền ở nhân thế hơn bảy mươi năm, mặc dù đối với tu sĩ, khoảng thời gian này không tính là dài, nhưng cũng đủ để Mộc Huân nghỉ ngơi lấy sức, phấn chấn lại lần nữa.

Nhưng thực tế thì sao? Y vẫn giữ nguyên bộ dạng lúc Thẩm Thanh Huyền rời đi, linh điền trống rỗng, rõ ràng hơn bảy mươi năm chưa từng nghiêm túc tu luyện.

Vẫn luôn bế quan? Sợ là luôn ngồi dưới tàng cây ăn vạ vì tình thì có.

Thẩm Thanh Huyền phục y luôn, có nghĩ cũng không ngờ tiểu đồ đệ bậc đồng nhất này lại ưu sầu vì tình.

Y nói: “Nếu người không buông được thì theo đuổi đi, còn nếu buông được thì chăm chỉ tu luyện, nửa chết nửa sống kiểu này còn ra thể thống gì?”

Mộc Huân đuối lý, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe, không dám nói năng gì.

Thẩm Thanh Huyền: “Ta đã gặp Loạn Ứng, cũng nghe Cố Kiến Thâm kể về hãn, ta cho rằng hãn không phải người như thế, các người ...”

Y còn chưa nói hết lời, Mộc Huân đã ngẩng phắt đầu nhìn y: “Ta tận mắt chứng kiến, tự mình trải qua! Chẳng lẽ có thể giả?”

Thẩm Thanh Huyền cau mày: “Tận mắt chứng kiến mới là thật à? Tự mình trải qua mới là thật sao? Đã đến cảnh giới này mà người vẫn chưa rõ đạo lý kia ư?”

Mộc Huân quay đầu, môi mỏng mấp máy: “Ta tinh thông huyền thuật, trên đời này không ai có thể gạt được ta.”

Thẩm Thanh Huyền cười xù một tiếng.

Giây tiếp theo, Vạn Tú sơn thay đổi hình dáng, vốn là tiên sơn ảo diệu thanh lãnh, thoáng chốc trở thành cung điện to lớn đỏ vàng lấp lánh.

Thẩm Thanh Huyền không hề cử động, nhìn Mộc Huân rồi hỏi: “Người cảm thấy ta đưa người khỏi Vạn Tú sơn, hay là thay đổi Vạn Tú sơn?”

Mộc Huân: “...” Y ngập ngừng rồi đáp: “Đệ tử không biết.”

Y thật sự không nhận ra, hình như đã rời khỏi Vạn Tú sơn, vì y đã khuếch tán thần thức, bên ngoài là hình dạng của Tâm Vực.

Nhưng thần thức y có thể loáng thoáng nhận ra tất cả đều là ảo cảnh, xa xôi thế kia, rộng lớn thế kia, khiến người rung động thế kia.

Thẩm Thanh Huyền: “Không phải người nói mình tinh thông huyền thuật sao?”

Mộc Huân hồ thẹn gục đầu xuống.

Lúc này Cố Kiến Thâm bước ra, theo từng bước của hắn, huyền thuật của Thẩm Thanh Huyền như thủy tinh bị đập vỡ, tan rã sụp đổ dần dần, cuối cùng trở thành những ánh sao rơi rụng, tảng lớn hoa đào lộng lẫy tung bay.

Cố Kiến Thâm bưng trà, đặt trên bàn, rồi cẩn thận rót cho Thẩm Thanh Huyền một chén.

Thẩm Thanh Huyền cầm chén trà, khẽ nhấp một ngụm, mảy mảy lỏng, hiển nhiên được hương trà điều chỉnh tâm trạng.

Mộc Huân không ngẩng đầu nhưng vẫn có thể thấy, nhìn điệu bộ này của Cố Kiến Thâm, đảm bảo không phải lần đầu tới Vạn Tú sơn.

Thẩm Thanh Huyền nhâm nhi trà một hồi, thấy Mộc Huân mất hồn mất vía thì thở dài: “Người ngấm kĩ lại đi, nghĩ xong thì tới tìm ta.”

Dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đứng dậy nói với Cố Kiến Thâm: “Chúng ta ra phía sau đi.”

Cố Kiến Thâm tất nhiên nghe theo y.

Vạn Tú sơn rất lớn, ba người ở trên đỉnh, nếu không muốn gặp, vậy thì mấy trăm năm cũng đừng mong có thể tìm thấy nhau.

Cố Kiến Thâm không nhắc lại chuyện Mộc Huân, chỉ cùng Thẩm Thanh Huyền thích ý ngắm trăng uống trà.

Bọn họ nhàn nhã vui vẻ bao nhiêu ngày, Mộc Huân lại ngơ ngác ngồi ở trước bấy nhiêu ngày.

Thẩm Thanh Huyền: “Ta thấy bảy mươi năm này của y đều lãng phí.”

Cố Kiến Thâm: “Thánh nhân Kinh Nhiễm cũng là người si tình.”

Thẩm Thanh Huyền: “Y ích kỉ nhất gan thì có.”

Thú vị, Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại y: “Sao em lại nói thế?”

Thẩm Thanh Huyền: “Ích kỉ tiếp cận Loạn Ứng, vô tư tới vô tâm làm khổ hắn, lúc thực sự đối mặt lại rút đầu như rùa đen trốn ở đây, không phải ích kỉ thì là gì”

Cố Kiến Thâm: “Nếu Loạn Ứng thật sự hủy Kinh Thiên Lục Thành, vậy y ...”

“Ngay cả chúng ta còn cảm thấy Loạn Ứng không làm loại chuyện đó, vì sao y không tin hắn?”

Dứt lời, Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm, rõ ràng có ý ám chỉ.

Cố Kiến Thâm bỗng dừng thấy tim nhói lên một cách khó hiểu, khẽ nói: “Kẻ trong cuộc thì mê.”

Thẩm Thanh Huyền không nói thêm gì nữa.

Nghe như đã chấp nhận cách nói của Cố Kiến Thâm, nhưng thực tế thì sao?

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, không sai. Ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, cũng không sai.

Dù đã có họ đứng nhìn bên cạnh phân tích hết lời cho Mộc Huân, nhưng vì sao Mộc Huân vẫn không dám làm gì?

Có lẽ đó cũng là “người trong cuộc u mê”, có rất nhiều việc, chỉ cần không rơi xuống mình đều có thể bình tĩnh phán đoán theo lý trí, một khi thân đã ở trong đó, dù có là đạo lý rõ ràng cũng như lọt vào trong sương mù.

Đợi rất nhiều ngày, Mộc Huân vẫn không tới tìm Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền đã gợi ý rất rõ, y có thể tiến vào ảo cảnh của Mộc Huân, giúp Mộc Huân tìm ra chân tướng, nhưng Mộc Huân không dám bước ra nửa bước kia.

Có lẽ Kinh Thiên Lục Thành bị diệt khiến y rất tuyệt vọng, có lẽ y thật sự tin Loạn Ứng, sợ rằng đi một chuyến lại có kết quả như nhau, cho nên không muốn chịu giày vò.

Tất nhiên, y thật sự nghĩ gì thì không ai biết được.

Không đợi được tam đồ đệ, Thẩm Thanh Huyền lại chờ được một vị đồ đệ khác.

Hôm đó trời giáng dị tượng, một luồng ngân quang vọt thẳng lên chân trời, rồi đột nhiên tản ra, tựa như mở tung chiếc lưới màu bạc cực lớn, hoàn toàn bao phủ cả đại lục.

Ngay sau đó, ánh sáng bạc vội vàng thu về, xoay tròn giữa không trung, giống như một cự long gương nanh múa vuốt, che lấp mặt trời.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, mừng rỡ nói: “Chỉ Qua đại thừa rồi!”

Cổ Kiến Thâm cũng cảm nhận được, nói: “Chúc mừng.”

Trải mắt khắp giới tu chân, đi được đến đại thừa cũng chỉ có Thâm Thanh Huyền và Cổ Kiến Thâm, hiện giờ có thêm người thứ ba, cũng chính là đại đồ đệ của Thâm Thanh Huyền, thánh nhân Chỉ Qua – Hạ Đình.

Thâm Thanh Huyền vui mừng hiện rõ trên mặt, y nắm tay Cổ Kiến Thâm bảo: “Người về trước đi, sợ là mấy ngày này Vạn Tú sơn sẽ náo nhiệt lắm.”

Đây cũng là chuyện đương nhiên, Chỉ Qua đại thừa, sáu phái Thiên Đạo đều sẽ đến chúc mừng, mà nơi tụ tập tất nhiên là Vạn Tú sơn.

Nếu chỉ có mình Mộc Huân, Cổ Kiến Thâm ở đây không có vấn đề gì, nhưng tất cả người Thiên Đạo đều tới thì ...

Để tôn đại nhân đau đớn: Yêu đương vụng trộm thiệt đáng buồn.

Cổ Kiến Thâm đành nói: “Vậy ta về trước.”

Thâm Thanh Huyền: “Yên tâm, ta sẽ truyền âm cho người.”

Chỉ nghe giọng nói sao có thể giải nỗi khổ tương tư? Người còn chưa đi, Để tôn Tâm Vực của chúng ta đã mất hết tiền đồ mà tương tư trước rồi.

Thâm Thanh Huyền nóng ruột đi gặp đồ đệ nên dỗ hấn: “Ta sẽ mau chóng tới tìm người.”

Cổ Kiến Thâm đành phải kéo y qua, hôn hôn, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Hấn vừa đi, Thâm Thanh Huyền liền đi tìm Mộc Huân: “Sư huynh người đại thừa, theo ta đi gặp hấn nào.”

Mộc Huân lau bà: “Mình sư phụ đi thôi, ta không đi đâu.”

Thâm Thanh Huyền nhìn y: “Vì sao?”

Thánh nhân Khinh Nhiễm từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất thật ra vẫn có người sợ ... Y thấp giọng đáp: “Ta sợ sư huynh đánh ta.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Mộc Huân lo lắng không phải điều thừa, Thẩm Thanh Huyền vô tư, giáo dưỡng đồ đệ rất tùy duyên, cơ bản để bọn họ tự sinh trưởng, nhưng tính Hạ Đình vốn nghiêm khắc, Mộc Huân mà quậy, dù có Thẩm Thanh Huyền ở đó hẳn vẫn sẽ đánh y.

Hiện giờ Mộc Huân khốn đốn vì tình, giày vò bản thân thành như vậy, nếu Hạ Đình biết, đảm bảo đánh y chết luôn.

Thẩm Thanh Huyền: “Người yên tâm, có ta ở đây hẳn không dám đâu.”

Mộc Huân nghĩ bụng: Trước mặt người huynh ấy không dám, nhưng sau lưng chắc chắn sẽ đánh ta.

Thánh nhân Khinh Nhiễm có vô vàn kinh nghiệm tuyệt đối không bị mắc mưu, y nói: “Sư phụ, người mau đi xem đi, huynh ấy đột phá cảnh giới rất có thể thân thể bị tổn hại ...”

Thẩm Thanh Huyền nhớ ra, nói: “Vậy người ở lại Vạn Tú sơn đi, nếu bọn Diệp Trạm đến thì tiếp đón chúng.”

Mộc Huân tất nhiên thừa vâng.

Thẩm Thanh Huyền vội vàng đi tìm đại đồ đệ.

Vừa đến nơi, y nhìn thấy nam tử đang quỳ một chân giữa tảng lớn mảnh bạc.

Nam tử có mái tóc dài màu ánh trắng, y phục trắng tinh nội liễm, tư thái quỳ một chân đầy cung kính, hẳn mở miệng, giọng nói lãnh đạm trầm tĩnh: “Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Thẩm Thanh Huyền vui mừng lộ rõ trên mặt, y nói: “Đứng lên, không cần đa lễ.”

Hạ Đình đứng dậy, ngân quang tản đi, dung mạo anh tuấn không nói cười tùy tiện ngày càng rõ ràng.

Thẩm Thanh Huyền: “Chúc mừng, nhanh như vậy đã đột phá đại thừa.”

Hạ Đình nhìn không chớp mắt: “Tất cả là nhờ sư phụ ân cần dạy bảo.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Tất cả đều do tạo hóa của người, ta nào góp sức được gì?”

Nói đoạn, y lại hỏi: “Thân thể có hao tổn gì không?”

Hạ Đình đáp: “Vẫn tốt ạ.” Dù nói thế nhưng vẫn thành thật đưa tay, lộ cổ tay khỏi ống tay áo.

Thẩm Thanh Huyền bắt mạch cho hắn, mi tâm xinh đẹp bỗng dừng nhú lại.

Hạ Đình rũ mắt, không nói một lời.

Thẩm Thanh Huyền: “Sao lại lỗ mãng như thế?”

Mặc dù Hạ Đình đột phá đại thừa, nhưng bị thương gốc rễ, vì nóng lòng cầu thành nên mạo hiểm thử một lần, may mà vận may lớn, thế mà thành công, còn nếu không thành ...

Thẩm Thanh Huyền không muốn kéo dài thời gian, y nói: “Theo ta về Vạn Tú sơn.”

Hạ Đình sững người, tiếp tục nói: “Đừng lo.”

Đứa nào đứa nấy cũng không bớt lo, Thẩm Thanh Huyền nói: “Người cho rằng tới đại thừa sẽ trường sinh bất lão sao? Suy yếu thế kia chỉ có nước bị tâm ma phản phệ.”

Thẩm Thanh Huyền đưa hắn về Vạn Tú sơn, bất thành lình nhìn thấy đại sư huynh, Mộc Huân bắt đầu sợ hãi.

Thâm Thanh Huyền: “Bảo bọn Diệp Trạm về đi, chuyện ăn mừng để nói sau, thân thể Chỉ Qua cần điều dưỡng.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Đòi Chút Phúc Lợi

(Chương này coi như mừng sinh nhật em Ngọc Linh =))))))

Mộc Huân hận không thể mọc ra tám cái chân, vừa nghe xong đã chuẩn thật nhanh.

Hạ Đình lờm y.

Thẩm Thanh Huyền: “Người đừng dọa y, gần đây y nghe lời lắm.”

Hạ Đình nhìn Thẩm Thanh Huyền, khẽ nói: “Nếu không gây chuyện sẽ không về Vạn Tú sơn.”

Nghe cũng có lý ...

Thẩm Thanh Huyền hắng giọng hòa giải: “Kệ y đi, ta chữa trị thân thể cho người.”

Gương mặt lạnh lùng của Hạ Đình mang theo chút lo lắng: “Vâng.”

Lúc này, Cố Kiến Thâm truyền âm cho Thẩm Thanh Huyền: “Thánh nhân Chỉ Qua sao rồi?”

Thẩm Thanh Huyền nói với hắn: “Không biết hắn sốt ruột cái gì mà cường chế đột phá, may mà phúc lớn mạng lớn nên không sao.”

Cố Kiến Thâm nghe xong không khỏi căng thẳng, vội hỏi: “Thương thế nặng không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Ta đang xem cho hẵn.”

Cổ Kiến Thâm: “Cần gì giúp thì nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền: “Người còn không tin y thuật của ta sao?”

Cổ Kiến Thâm không hổ là người nịnh vợ thâm niên: “Thiên hạ vô song.”

Thẩm Thanh Huyền không rảnh tán tỉnh với hẵn, cong môi cười rồi nói với Hạ Đình: “Lại đây ngồi.”

Hạ Đình bị thương thân thể cho nên không nhận ra dao động truyền âm.

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận kiểm tra cho hẵn, càng xem mi tâm nhú càng chặt ...

“Người ...” Thẩm Thanh Huyền tức giận, “Mọi khi thấy người rất ổn trọng, tại sao có thể hồ đồ như thế?”

Hạ Đình không hề nói gì.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hẵn: “Người có việc gì gấp ư? Vì sao vội vã đột phá cảnh giới như thế?”

Nào ngờ Hạ Đình hỏi ngược lại y: “Sư phụ, người tìm được đạo phi thăng cho mình chưa?”

Tiến vào đại thừa, biến ý thức sẽ phát triển vượt mức tu sĩ có thể tưởng tượng, dẫn đến tu hành sau này trở nên kỳ quặc vô cùng.

Đến cảnh giới này rồi sẽ giống như một cái bình đầy nước, có đồ tiếp cỡ nào cũng chỉ tràn ra, phi thăng chính là thời khắc phá vỡ bình cũ hoặc tạo bình mới, ai không phi thăng sẽ không hiểu được.

Vì không có tiêu chuẩn, cho nên từ đại thừa đến phi thăng có nhanh có chậm, càng sống lâu càng không tìm được đường phi thăng.

Hạ Đình hỏi thế cũng vì lo cho Thẩm Thanh Huyền.

Vì với độ tuổi của Thẩm Thanh Huyền, xem như đã sống rất lâu rồi, nếu còn không tìm được đường phi thăng, e là thọ mệnh sẽ hết.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Đừng lo, ta sẽ không ngã xuống đâu.”

Hạ Đình: “Vậy đồ nhi yên tâm rồi.”

Thẩm Thanh Huyền âm áp trong lòng, nói: “Người đừng nghĩ nhiều, ta điều dưỡng cho thân thể người trước đã.”

Hạ Đình hiếm khi mỉm cười, hắc gật đầu, động tác rất khế, cũng giống như ý cười trên mặt, không nhìn kĩ sẽ không nhận ra.

Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm: “Chỉ Qua bên này khá phiền phức, ta phải ở cùng hắc.”

Cố Kiến Thâm quả nhiên không lo lắng suông ... cường chế đột phá đại thừa sẽ bị phản phệ trí mạng, dù có là Thẩm Thanh Huyền cũng không thể dễ dàng chữa khỏi cho hắc.

Hạ Đình lại là đồ đệ Thẩm Thanh Huyền yêu thương, cho nên y sẽ càng cẩn thận, hết lòng chăm sóc.

Hắc còn có thể làm gì? Đành phải nói: “Em cứ chăm sóc cho hắc đi.”

Thẩm Thanh Huyền: “Có thể thời gian sẽ hơi lâu, người ...”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Không sao đâu, mau chóng chữa khỏi cho hắc, ta ở Duy Tâm cung chờ em.”

Thẩm Thanh Huyền rất mừng: “Ta nhất định sẽ nhanh.”

Cố Kiến Thâm đồng ý.

Sau khi cắt đứt liên lạc, bạn học lão Cố thở dài thườn thượt, mặc dù trong lòng không nỡ cộng thêm giấm chua tràn trề ử lâu năm, nhưng vào thời khắc quan trọng này, hẳn sẽ không làm bừa, nhất định phải biểu hiện rộng lượng không gì sánh bằng.

Thần giấm bụng dạ hẹp hòi đột nhiên trở nên rộng lượng, ồm ... cũng có thể ví như Grandet từ nay về sau không chạm vào tiền vàng nữa.

Lần chăm sóc này níu chân Thẩm Thanh Huyền rất lâu.

Giữa chừng, Mộc Huân đưa Mộc Nguyệt quả đến lấy lòng, Hạ Đình thản nhiên liếc y một cái, y lập tức chuồn nhanh xuống núi.

Thẩm Thanh Huyền: “Y tốt với người lắm, còn biết tặng trái cây nữa kìa.”

Hạ Đình: “Quả này sư phụ giữ đi, có lợi cho thân thể người.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không cần, sau này ta cũng không dùng tới.”

Mộc Nguyệt quả này có thể kéo dài tuổi thọ, sau đại thừa, nếu trì trệ không phi thăng, dùng quả này là có thể kéo dài thời gian không ngừng.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền đã nhìn thấy thang trời, cho nên không cần loại quả này nữa.

Dùng Mộc Nguyệt quả này có thể tẩm bổ rất nhiều cho cơ thể Hạ Đình, với sự giúp đỡ của nó, Thẩm Thanh Huyền trị liệu cho hắn bớt nhiều thời gian hơn.

Cứ nghĩ phải bế quan ít nhất hơn ba trăm năm, nào ngờ hơn một trăm năm sau, thân thể Hạ Đình bỗng dưng bình phục.

Thẩm Thanh Huyền lại bắt mạch cho hắn, thở phào nhẹ nhõm: “Không sao rồi, sau này đừng lỗ mãng nữa.”

Hạ Đình đáp: “Đa tạ sư phụ.”

Thẩm Thanh Huyền: “Giữa người với ta cần gì phải khách khí.”

Hạ Đình vẫn hành lễ theo quy củ, tính hẩn trước giờ đã nghiêm túc kín đáo thế rồi.

Một trăm năm bề quan này chỉ nhoáng qua trong chớp mắt, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn rất nhớ Cố Kiến Thâm, chủ yếu sợ Cố Kiến Thâm cũng nhớ y.

Thế nhưng đồ nhi đại thừa nhất định phải ăn mừng, y không có mặt ở đó thì không hay.

Dù sao ít gặp một hay hai ngày gì cũng vậy.

Thẩm Thanh Huyền: “Quay về Vạn Tú sơn đi, bọn Diệp Trạm chờ cũng nóng ruột rồi.”

Nào ngờ Hạ Đình lại lắc đầu: “Không cần, đồ nhi muốn mau chóng bề quan, truy tìm đại đạo.”

Thẩm Thanh Huyền: “Đâu nhất thiết phải lúc này ...”

Một khi Hạ Đình đã nghiêm túc thì rất cứng đầu, hẩn nói: “Ta muốn nhìn thử thế giới sau khi phi thăng.”

Thẩm Thanh Huyền thở dài: “Nếu lão nhị và lão tam nghiêm túc bằng một nửa của người thì ta đã yên tâm.”

Xích Dương Tử là nhân vật nhân văn đã hạc(buông thảthoải mái), theo ngôn ngữ mạng thì là – phật hệ tu tiên(tu tiên theo kiểu tùy ý, tôi cũng không biết nên dùng từ nào hợp hơn so với nguyên gốc), tất cả đều tùy duyên, chẳng đặt nặng việc đột phá hay phi thăng, chỉ thích tự do tự tại.

Mộc Huân thì khỏi phải nói, đã từng tuổi này mà còn nháo chết nháo sống vì tình.

Chỉ có đại đồ đệ Chi Qua mới khiến Thẩm Thanh Huyền vui mừng, hẳn không những chăm chỉ mà còn có thiên phú, vừa qua đại thừa đã muốn phi thăng, đúng là “học bá” chính hiệu.

Đồ nhi này đã vững như bàn thạch(ý đã quyết), y tất nhiên phải phối hợp: “Vậy người cố gắng lên.”

Xem ra y và Cố Kiến Thâm cũng phải dốc sức, mau chóng chữa trị thang trời, bằng không các đồ đệ sẽ bị kẹt không thể phi thăng.

Trước khi Hạ Đình đi, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên nhớ ra một chuyện, y hỏi hẳn: “Ta nhớ người là người Lan Phất?”

Hạ Đình không biết vì sao y lại hỏi chuyện này, nhưng y đã hỏi, hẳn tất nhiên nghiêm túc đáp: “Đúng vậy, sinh ra ở Lan Phất quốc.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Người có biết chuyện Lan Phất diệt quốc không?”

“Lúc đó tuổi ta quá nhỏ,” Hạ Đình suy tư rồi nói, “Không biết tình hình cụ thể ra sao.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục hỏi: “Vậy người còn nhớ chuyện ở Lan Phất quốc không?”

Thật kỳ lạ, Thẩm Thanh Huyền nhớ rõ Lan Phất diệt quốc, cho nên không kìm được nhớ lại chuyện năm đó.

Song y hoàn toàn không có ấn tượng gì về Lan Phất quốc, một xú cũng không, dường như cả đời chưa từng qua đó.

Nhưng cứ thấy không đúng ở đâu đấy.

Nếu không đi ... y đã thu Hạ Đình làm đồ đệ bằng cách nào?

Nếu đi, vì sao y chẳng hề có ký ức gì?

Hạ Đình cố gắng nhớ lại, nhưng sau một lúc vẫn lắc đầu: “Không nhớ được.”

Thấy hẳn thật sự không nhớ, Thẩm Thanh Huyền không miễn cưỡng hẳn nữa.

Hạ Đình hỏi y: “Sư phụ có chuyện gì sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “Không có gì, ta nhớ lại vài chuyện, nhưng vẫn còn mơ hồ.”

Hạ Đình: “Đừng lo âu về chuyện cũ, xin sư phụ hãy giải sầu.”

Thẩm Thanh Huyền không muốn hẳn lo nên mỉm cười đồng ý: “Ừ.”

Thế rồi Hạ Đình đi, Thẩm Thanh Huyền không quay về Vạn Tú sơn mà đi thẳng đến Tâm Vực.

Gần như y vừa đến thì Cố Kiến Thâm đã xông ra ôm.

Tưởng niệm là thứ gì đó rất kỳ lạ, lúc bận thì không sao, nhưng khi có thời gian sẽ khiến cho người ta nóng như lửa đốt từng phút từng giây; khi không gặp vẫn sẽ cảm thấy chẳng sao cả, vừa gặp lại thì tình cảm bị dồn nén lập tức bùng nổ, bùng mãnh trào ra, thật sự khó thể kiểm soát.

Cố Kiến Thâm không nói một lời, dùng sức hôn y.

Thẩm Thanh Huyền bị hẳn hôn cho tim đập loạn, y cũng không nói, chỉ cố gắng hôn trả hẳn.

Hai người quay về Duy Tâm cung, vào căn phòng Thẩm Thanh Huyền thích nhất, nằm trên giường Thẩm Thanh Huyền thích nhất, điên loạn đảo phượng trên đệm giường cùng người mình yêu nhất.

Mới đầu Thẩm Thanh Huyền còn làm càn với hăn, về sau chịu hết nổi bèn đẩy hăn: “Đủ, đủ rồi ...”

Cố Kiến Thâm bỗng dừng dùng sức, giọng Thẩm Thanh Huyền lập tức run rẩy.

Cố Kiến Thâm cắn tai y: “Một ngày một lần, xa nhau một trăm ba mươi năm, kiểu gì cũng phải để ta đòi chút phúc lợi chứ.”

Rộng lượng lâu rồi, bây giờ bụng dạ hăn hẹp hòi lắm.

Thẩm Thanh Huyền vừa tê dại vừa thấy buồn cười, y bảo: “Thời gian của chúng ta sao có thể tính kiểu đó?”

Dùng thọ mệnh của họ để tính, một trăm năm này cũng chỉ như ba bốn năm, còn về phần ...

Cố Kiến Thâm đáp: “Phàm thế có cách nói một ngày như cách ba thu, một ngày bảy lần, nếu xa nhau mười năm thì là ...”

Thẩm Thanh Huyền nghe không nổi nữa: “Ai một ngày bảy lần với người!”

Cố Kiến Thâm tiếp tục “càn quấy”: “Dù gì hôm nay cũng phải ít nhất bảy lần.”

Thực ra trong lòng Thẩm Thanh Huyền cũng rất muốn hăn, vậy nên dù ngoài miệng nói không, nhưng thân thể vẫn rất thành thật.

Hai người làm loạn không thể tưởng tượng được, sau khi Cố Kiến Thâm thỏa mãn một tí mới chịu buông tha y.

Thẩm Thanh Huyền không động dậy nổi, tu sĩ thì sao? Tu vi cao thì như thế nào? Chuyện này căn bản không dính líu gì tới cảnh giới!

Ở bên dưới đúng là thiệt thòi!

Cố Kiến Thâm ôm y ngâm ôn tuyền, từ đầu đến đuôi không chịu rời xa y, hai người dính vào nhau như đôi trẻ song sinh.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy ấm áp trong lòng, đồng thời cũng hết thuốc chữa.

Sau mấy ngày ân ái, Thẩm Thanh Huyền thấy ngọc giản sáng lên.

Y lấy ra, nhìn nhiệm vụ trên đó.

Cố Kiến Thâm ở ngay bên cạnh y, thấy y lấy ra thì cũng cầm Tiểu Hồng ra theo.

Thẩm Thanh Huyền so sánh, mi tâm xinh đẹp nhú thành một nhúm.

Trên ngọc giản đỏ: Hai mươi tám, thân người mang bệnh nan y, không thuốc cứu chữa, không muốn làm lỡ Thẩm Thanh Huyền.

Trên ngọc giản màu trắng: Hai mươi tám, bệnh của Cố Kiến Thâm chỉ người có thể chữa.

Cố Kiến Thâm buồn cười: “Bệnh của ta đúng là chỉ em mới chữa được.” Dứt lời, hắn “bệnh” tới nỗi đâm cái nơi vừa lớn vừa cứng vào trong thân thể Thẩm đại phu.

Thẩm Thanh Huyền không ngăn hấn được, gương mặt ửng hồng, cố bình tĩnh nói chuyện: “Nhiệm vụ này có ý gì? Thân thể người có chỗ nào không ổn?”

Cố Kiến Thâm đùa giỡn lưu manh: “Có một chỗ bị sưng, chỉ em có thể chữa.”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn làm cho thở hổn hển liên tục: “Đang nói chuyện đàng hoàng với người đó ...” Sau đó trực tiếp vỡ giọng, làm gì còn đàng hoàng được nữa.

Cố Kiến Thâm dốc sức làm để chứng minh tình trạng thân thể mình với Thẩm đại phu.

Nếu thân này mang bệnh nan y, vậy những người khỏe mạnh có thể đâm đầu đi chết được rồi!

Vậy nhiệm vụ kia có ý gì? Chỉ đơn thuần muốn họ xuống phàm thế một chuyển thôi sao?

Nếu thật sự là nhiệm vụ do các sư phụ sắp xếp, vậy thì nó rốt cục có ích lợi gì?

Thẩm Thanh Huyền cố gắng giữ tinh táo để suy xét, bỗng dưng cảm thấy lạnh lòng.

Cố Kiến Thâm bị y kẹp đau: “Em thả lỏng chút ...”

Thẩm Thanh Huyền nào còn tâm trạng làm bữa với hãn, y hỏi: “Người từng đi qua Lan Phất quốc chưa?”

Đang trong tình trạng này còn lâu Cố Kiến Thâm mới chịu nói năng đàng hoàng với y, nhưng thấy Thẩm Thanh Huyền tỏ ra nghiêm túc, hãn buộc lòng đáp: “Chưa bao giờ tới.”

“Cả đời cũng chưa từng à?”

“Ừ, một lần cũng không.” Cho nên tin đồn hãn diệt quốc hoàn toàn đặt điều, hãn thậm chí còn chưa tới đó thì diệt quốc kiểu gì?

Huống chi Lan Phất quốc không phải là một quốc gia bình thường.

Nó là ranh giới giữa giới tu chân và phàm thế, vì duy trì cân bằng hai giới, quanh năm đều có thế lực khắp nơi đóng quân, một người sao mà diệt được?

Phải biết rằng, khi đó Cổ Kiến Thâm vẫn chưa thành thánh, làm gì có bản lĩnh đồ quốc?

Thâm Thanh Huyền: “Ta cũng chưa từng qua đó.”

Cổ Kiến Thâm không biết vì sao y lại chấp nhất sự kiện Lan Phất quốc đến vậy, hắn nói: “Nếu chưa từng đi ...”

Thâm Thanh Huyền nhìn hắn: “Nhưng lý ra không nên, vào thời điểm đó ai mà không đi qua Lan Phất quốc?”

Một câu chặn họng Cổ Kiến Thâm.

Đúng vậy, Lan Phất phồn thịnh năm ấy, tu sĩ nào mà chưa từng đi qua?

Ngay sau đó, một cảm giác lạnh lẽo trỗi dậy từ trong lòng, Cổ Kiến Thâm không còn quấy nữa, hắn nhìn Thâm Thanh Huyền, nói ra suy nghĩ trong lòng: “Chúng ta đều đã từng đến đó ... nhưng đã quên hết tất cả?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Có Những Ký Ức, Không Nhất Thiết Phải Tìm Về

Thế nên mới bị lãng quên, cũng có thể do chuyện xảy ra bên ấy không đáng nhắc tới, bởi vậy bình thường đều quên mất.

Ví dụ như, bất thành linh hỏi một người phạm thế, ba năm trước có từng đến tiệm tạp hóa ở phố bên cạnh bao giờ chưa, hẳn cũng nhớ không nổi.

Nhưng cuộc nói chuyện với Hạ Đình khiến Thẩm Thanh Huyền rất để ý.

Có lẽ y và Cố Kiến Thâm không coi đó là chuyện to tát nên đã quên, nhưng ký ức là một thứ rất quan trọng, chủ yếu rất khó quên – dù cho thời gian dài cỡ nào, cũng không nên quên sạch mọi thứ về gia hương khi còn bé.

Ký ức của Hạ Đình rõ ràng bất thường, điều này chẳng khác gì ký ức của y và Cố Kiến Thâm cũng bất thường?

Suy cho cùng, lẽ ra đều phải từng đi qua đó một lần.

Thẩm Thanh Huyền suy nghĩ rất nhiều, nhưng nhận ra thứ cứng rắn phía sau, y nhích một cái, nhìn về cái tên chưa thỏa mãn: “Người còn ...”

Cố Kiến Thâm ngẫm hiểu, lập tức trả lời: “Muốn.”

Sau đó muốn gì được nấy.

Hai người quần nhau hơn nửa ngày, xong việc, Thẩm Thanh Huyền mê man thiếp đi.

Y ngủ, Cố Kiến Thâm lại không ngủ, hẳn ôm y, nhìn bầu trời đen kịt, lồng ngực luôn có một bóng ma quần quanh không buông.

Hắn rất muốn ôm chặt Thẩm Thanh Huyền, dùng thật nhiều sức, dùng hết khí lực toàn thân mình.

Nhưng làm thế sẽ đánh thức y, hắn không muốn quấy rối.

Cố Kiến Thâm cố gắng khống chế hai tay, không biết đang kháng cự điều gì, cánh tay hắn lại bất chợt run rẩy rất khẽ ...

Thẩm Thanh Huyền chỉ ngủ một lát rồi tỉnh.

Mặc dù mới làm muốn chết muốn sống xong, nghĩ thầm lần sau tuyệt đối không làm nữa, song sau khi ngủ một giấc dậy, Thẩm Thanh Huyền thấy thân thanh khí sáng, còn rất ... rất thoải mái.

Vừa mở mắt Thẩm Thanh Huyền cũng biết Cố Kiến Thâm không ngủ.

“Sao không ngủ?”

Cố Kiến Thâm trầm tĩnh nói: “Ta ngủ một trăm ba mươi năm, hiện giờ chỉ muốn ngắm em thật kĩ.”

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền cong lên: “Tuổi đã một bó rồi còn nói lời ngon tiếng ngọt.”

Cố Kiến Thâm dán sát bên tai y: “Chỉ nói cho em nghe thôi.”

Thẩm Thanh Huyền hừ một tiếng, trong mắt lại không sao che lấp ngọt ngào.

Cố Kiến Thâm thấy y như thế lại nhịn hết nổi, muốn nhào người tới hôn, mặc dù Thẩm Thanh Huyền cam tâm tình nguyện thân mật với hắn, nhưng y sợ hôn sẽ lại dính vào, nên dè lại môi hắn: “Bàn chính sự trước.”

Nghe bốn chữ đó, trái tim Cố Kiến Thâm trầm xuống, bóng ma chưa bao giờ tiêu tán dường như lại lớn thêm một ít.

Thẩm Thanh Huyền nghiêm mặt: “Chúng ta cùng đến xem đoạn ký ức kia đi.”

Phong bế hay không phong bế cũng vậy, suy cho cùng, chuyện đã xảy ra nhất định tồn tại, bọn họ có thể tiến vào ảo cảnh của biến ý thức, đánh thức đoạn ký ức ấy lần nữa.

Nếu không xảy ra chuyện gì thì rất tốt; còn nếu thật sự có chuyện, hai người họ cũng nên được biết ngọn nguồn.

Cứ tưởng Cố Kiến Thâm sẽ có suy nghĩ ăn nhip giống y, nào ngờ hắn lại bảo: “Nếu vào tâm cảnh, nhiệm vụ sẽ không làm được.”

Nhiệm vụ trên ngọc giản muốn Cố Kiến Thâm bệnh nan y, nhưng thân thể này của hắn không hề có bệnh.

Vì tìm ký ức thực sự trong tâm cảnh, họ không thể thiết lập điều kiện cho thân thể, cho nên nhiệm vụ rất khó hoàn thành.

Nhắc tới nhiệm vụ, Thẩm Thanh Huyền lại thấy khó chịu trong lòng, y nói: “Người không thấy nhiệm vụ này rất quá đáng sao?”

Cố Kiến Thâm nghi hoặc: “Sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền lấy ngọc giản ra, Cố Kiến Thâm cũng móc ra, Thẩm Thanh Huyền đọc lại từng chữ: “Người thân bệnh nan y, không thuốc cứu chữa, không muốn làm lỡ ta.”

Y đọc nhiệm vụ xong lại nhìn Cố Kiến Thâm, nói: “Nếu người làm theo thì sẽ thế nào?”

Cố Kiến Thâm: “Sẽ rời xa em.”

“Đúng, chúng ta rõ ràng yêu nhau, ở bên nhau, muốn thiên trường địa cửu, nhưng người bỏ đi không để lại một lời, người cảm thấy ta sẽ ra sao?”

Trái tim Cố Kiến Thâm bỗng dừng thất lại.

Thẩm Thanh Huyền: “Ta sẽ hận chết người, có lẽ sẽ muốn giết người, nhưng đồng thời người cũng rất đau khổ, vì người còn yêu ta, người bỏ đi vì bất đắc dĩ, chưa kể ta hận người, chẳng khác gì đau khổ gấp đôi.”

Y chỉ mới nói thế mà Cố Kiến Thâm đã thấy da thịt đau đớn như bị kim đâm chẳng chịt.

“Nhưng mà ...” Cố Kiến Thâm biện giải, “Em có thể chữa cho ta, nhiệm vụ của em là chữa bệnh cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền nói ra một khả năng: “Nếu ta không có ngọc giản thì sao?”

Cố Kiến Thâm giật mình, đáp rất nhanh: “Điều đó không có khả năng.”

Quả thực không có khả năng, vì Thẩm Thanh Huyền đã có ngọc giản, chúng nó có đôi có cặp, giống như họ vậy.

Nhưng vì sao có đôi có cặp, chúng lại luôn tuyên bố nhiệm vụ “khi dễ” Cố Kiến Thâm?

Trong thời gian ngắn ngủi Thẩm Thanh Huyền không cách nào làm rõ điều này, nhưng y bắt được điểm quan trọng, thế là hỏi Cố Kiến Thâm: “Người không muốn tìm lại ký ức về Lan Phất quốc?”

Một câu hỏi làm mắt Cố Kiến Thâm lóe lên.

Thấy hần như thế, Thẩm Thanh Huyền lập tức xác định suy nghĩ trong lòng.

Hồi trước chỉ cần y nói một câu, Cố Kiến Thâm đã có thể lĩnh hội ba câu; y muốn làm gì bản thân còn chưa xác định được, Cố Kiến Thâm đã bắt tay giúp y chuẩn bị rồi.

Lần này Cố Kiến Thâm biết rõ y muốn vào tâm cảnh tìm ra chân tướng, nhưng luôn ngậm miệng không nhắc, thậm chí còn nhìn trái nhìn phải nói với y, hiển nhiên đang cố tình lảng tránh.

Cố Kiến Thâm nhú mày, nói: “Có vài ký ức, không nhất thiết phải tìm về.”

Thẩm Thanh Huyền giật mình.

Cố Kiến Thâm không nhìn y, chỉ bảo: “Như bây giờ rất tốt, chúng ta ở bên nhau, cũng yêu nhau, nên ...”

Thẩm Thanh Huyền cũng nhìn hắn: “Người cho rằng ký ức Lan Phất quốc sẽ ảnh hưởng tới tình cảm chúng ta?”

Tầm mắt Cố Kiến Thâm lập tức trốn tránh.

Thẩm Thanh Huyền mềm lòng, y biết hắn thường xuyên bất an, cho nên bài xích không muốn biết, y nắm tay hắn rồi nói: “Bất kể xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không rời xa người.”

Mi tâm Cố Kiến Thâm giãn ra, lại nói: “Cho dù ta từng tổn thương em?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Người cho rằng người sẽ tổn thương ta?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Ta có tổn thương mình cũng sẽ không ...”

Thẩm Thanh Huyền ngắt lời hắn: “Cũng không được tổn thương mình, vì người đau chẳng khác nào ta đau.”

Mỗi một câu, mỗi một thần thái, mỗi một ánh mắt dịu dàng ... Cố Kiến Thâm cảm nhận được sương đen trong lồng ngực đã vơi đi phân nửa.

“Liên Hoa ...” Cố Kiến Thâm ôm y, “Chúng ta nhất định phải xem đoạn ký ức này sao?”

“Phải đi xem.” Thăm Thanh Huyền nói, “Không phải ta tò mò, mà là muốn truy tới cùng, ta luôn cảm thấy đoạn ký ức này nhất định có liên quan tới ngọc giản, cũng liên quan tới người.”

Môi mỏng Cổ Kiến Thâm khẽ động, cuối cùng không nói gì nữa.

Thăm Thanh Huyền lại bảo: “Ngọc giản tốt hay xấu ta còn chưa xác định, cho nên ta muốn có thêm nhiều manh mối.”

Nếu là chút nhiệm vụ không ảnh hưởng toàn cục thì không nói, nhưng nhiệm vụ càng tuyên bố càng tàn khốc, vừa tổn thương Cổ Kiến Thâm, dù là tổn thương giả ý Thăm Thanh Huyền cũng chẳng đành lòng.

Ai yêu một người rồi cũng sẽ thế.

Cổ Kiến Thâm không đành lòng thấy y nhăn mặt nhíu mày, hắn cũng không nỡ để y gặp nguy hiểm.

Tất cả tai họa ngầm đều phải được bóp chết từ trong trứng nước.

Thăm Thanh Huyền lo nghĩ cho hắn như thế, Cổ Kiến Thâm tất nhiên không nói thêm gì nữa.

Hắn nói: “Em có gì cần thu xếp không?”

Thăm Thanh Huyền: “Ta không có, người thì sao?”

Cổ Kiến Thâm: “Một trăm ba mươi năm này, mỗi ngày ta đều thu xếp ổn thỏa hết rồi.” Mục đích để khi Thăm Thanh Huyền tới tìm, hắn có thời gian rảnh ở bên y.

Thăm Thanh Huyền hồ thẹn: “Đã để người đợi lâu rồi.”

Cổ Kiến Thâm chỉ nói đùa vậy thôi chứ không mong y để bụng, hắn cười nói: “Không sao cả, một ngày một nụ hôn là đủ.”

Đột nhiên Thăm Thanh Huyền ôm hai má hăn, dùng sức hôn một cái: “Một ngày hôn mười cái cũng được.”

Nào ngờ Thăm Thanh Huyền lại phối hợp như thế, Cổ Kiến Thâm lập tức mở cờ trong bụng, nói mà ‘chẳng biết xấu hổ’: “Nếu không thì một ngày bảy lần ...”

“Cút cút cút!” Thăm Thanh Huyền then quá thành giận, rất muốn đánh người.

Cổ Kiến Thâm bật cười ôm người vào ngực, hôn lên cằm cổ trắng nõn của y rồi nói: “Được rồi, nhanh vào tâm cảnh ta nào.”

Vào tâm hăn, dò xét nguyên nhân họ đánh rơi ký ức.

Thật ra Thăm Thanh Huyền biết Cổ Kiến Thâm đang băn khoăn điều gì.

Quên sạch rõ ràng như thế, liệu có liên quan tới thân thể vạn huyết không? Có phải họ lại gặp phải sinh ly tử biệt, cho nên cả hai đã quên mất nhau?

Nếu thật vậy, nhất định nó là ký ức rất thống khổ.

Song Thăm Thanh Huyền cho rằng không chỉ có thế, có lẽ lần này y sẽ tìm được vấn đề mấu chốt khi vào tâm cảnh.

Đó là manh mối quan trọng – liên quan tới Cổ Kiến Thâm, liên quan tới y, cũng liên quan đến tương lai của hai người.

Thăm Thanh Huyền mở mắt, chung quanh hơi chói, cố gắng thích ứng một lúc, con ngươi của y hết rụt lại co, hết co lại rụt, cuối cùng phóng đại vô hạn!

Đây ... đây là ...

Thẩm Thanh Huyền khẽ động, tiếng leng keng vang bên tai không ngừng, thật là tuyệt vời.

Y dạo quanh một lượt, ký ức ủa về như thủy triều, cuối cùng y vẫn không kiểm chế được, nhào vào “kim ngân ỗ” của mình đã bị sư phụ giấu đi năm nào!

Vạn vạn không ngờ y lại có thể tỉnh lại ở chỗ này, thiệt là ... thiệt là ... thỏa mãn quá đi!

Thẩm Thanh Huyền vĩnh viễn không quên được sơn động này, kim ngân ỗ của y đó!

Thật ra dùng kim ngân để miêu tả thì không đúng lắm, phải nói là kim hồng ỗ, chỉ có điều thế nhân luôn thích xem bảo thạch là tài bảo, mà kim ngân cùng tài bảo lại khó thể phân biệt, cho nên mới gọi nơi này là kim ngân ỗ.

Còn trong quan niệm thật sự của Thẩm Thanh Huyền thì đây là nhà của y, ngôi nhà bảo bối của y!

Nơi đây cất giấu bảo bối mà y đã thu thập trong suốt hai ngàn năm, vô số loại hồng bảo thạch, cùng với vô số kim thạch tỏa ra ánh sáng vàng rực như mặt trời, nhiều bảo bối gom lại một chỗ trở nên đẹp vượt sức tưởng tượng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mà tràn đầy hồi ức.

Ký ức quên lãng thường sẽ vì vài vật kỷ niệm kích thích, từ đó nhớ lại nhiều hơn.

Chẳng hạn như cái giường bằng hồng linh ngọc cỡ lớn này, cái bàn làm từ vàng ròng này, vương tọa nạm đầy hồng bảo thạch này ...

Thẩm Thanh Huyền không khỏi cảm khái: Năm đó mình đúng là giàu đồ ai bằng!

Y nhìn một vòng, rồi sờ một vòng, lại đau lòng một vòng mới sức nhớ ra chính sự.

Y vất vả tiến vào tâm cảnh không phải để trầm mê trong kim ngân ổ của mình.

Tuy rằng Thẩm Thanh Huyền không nỡ đi, nhưng nghĩ tới Cố Kiến Thâm, y đành phải quyết tâm.

Dè dặt từng bước một, muốn bao nhiêu không nỡ thì có bấy nhiêu.

Ra khỏi sơn động, bên ngoài là một mảnh đất trời phủ đầy băng tuyết.

Chỗ này quanh năm luôn là thế, Thẩm Thanh Huyền vẫn còn nhớ. Bởi vì môi trường khắc nghiệt, cho nên ít người đến đây, cộng thêm kết giới do chính tay y tạo thành, ngoài sư phụ ra thì hiếm ai có thể phá giải.

Nhưng cũng chính sư phụ y đã chôn kim ngân ổ của y.

Nghĩ đến đây, trái tim Tôn chủ đại nhân liền đau nhói không thôi, không muốn đi gặp sư phụ nhà mình!

Vậy mà dù trong lòng không muốn, nhưng chân vẫn rất thành thật, sau khi hoàn hồn lại y đã về Vạn Pháp tông rồi.

Hiện giờ Vạn Pháp tông chính là lúc cường thịnh nhất. Sự vật trên thế gian luôn là vậy, từ yếu kém đến phồn thịnh, lại từ điểm cao nhất giảm xuống, cuối cùng vì một bước ngoặt mà rơi vỡ thành cát bụi.

Thịnh cực tất suy, ai cũng không thể thoát khỏi, dường như chỉ có thể khiến cho vòng tuần hoàn ấy chậm lại, lại chậm thêm chút nữa.

Thẩm Thanh Huyền vừa vào sơn môn, lập tức có người tiến lên cúi đầu hành lễ.

Đây là một vị tu sĩ trẻ tuổi, mi thanh mục tú khiến người yêu thích.

“Vương Khanh bái kiến sư thúc.” Tiểu tu sĩ tính tình hoạt bát nhưng rất lễ phép với Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền suy nghĩ, nhớ ra rồi.

—— Vương Khanh, đệ tử quan môn của thất sư huynh.

Đúng vậy, hai ngàn năm ... Thất sư huynh đã có ba – bốn mươi đệ tử.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Hai Ngàn Tuổi Thì Sao ...

Thẩm Thanh Huyền theo Vương Khanh lên núi, trên đường lại gặp mấy đệ tử, mọi người thấy y đều khom mình hành lễ, không dám nhìn nhiều.

Thẩm Thanh Huyền đã quen cảnh này rồi, vạn vạn năm qua cứ vậy mà sống, không đáng để lưu tâm.

Nhưng khi quay ngược về thời gian này, y rõ ràng nhận ra nỗi mất mát từ sâu trong nội tâm.

Được người kính ngưỡng, được người tôn trọng, đồng thời cũng bị người xa cách.

Đến Thượng Tín phong, thất sư huynh ra đón: “Người còn biết đường về à?”

Thất sư huynh vẫn là cái kiểu ấy, trừng người tới mang theo chút giận dữ, nhưng y rất hiểu cái tính khẩu xà tâm phật của sư huynh nhà mình.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Sư huynh.”

Thất sư huynh kéo tay y, nói: “Hết chuyện làm lại trốn trong kim ngân ổ kia, coi chừng sư phụ biết lại giáo huấn người cho coi!”

Thẩm Thanh Huyền: “Sư huynh nhất định đừng nói cho sư phụ đó.”

Thất sư huynh: “Ta không nói, nhưng người cũng phải nghiêm túc, rõ ràng có nền tảng tốt, sao không cố gắng mau chóng thành thánh!”

Thẩm Thanh Huyền luôn miệng đáp: “Ta nghiêm túc lắm đó.”

Thất sư huynh tức giận: “Ta tin rồi!”

Hai người vào phòng, thất sư huynh biết y thích trà, cố ý lấy hồng trà trân quý đã lâu, rồi sai người nấu Thần Lộ thủy, tự tay mình pha trà cho y.

Thẩm Thanh Huyền cảm động trong lòng, vội vàng nói: “Sư huynh để đó, ta làm cho.”

“Người đừng phá hư trà ngon của ta.” Thất sư huynh pha trà ngon, rót cho y một chén, rồi ngồi xuống bắt đầu tán gẫu với y.

Hai ngàn năm, đối với giới tu chân cũng là thế sự xoay vần.

Sư huynh đệ bọn họ có mười chín người, ở lại chỉ còn bốn.

Tình hình những phong khác cũng tương tự, dù có thu đồ đệ bao nhiêu thì kết quả vẫn giống nhau ...

Tu chân đại đạo càng đi càng hẹp, người có thể trụ lại quá ít, bị đào thải còn nhiều hơn.

Hai vị sư huynh khác quanh năm đều ở bên ngoài, thất sư huynh là người duy nhất thân với Thẩm Thanh Huyền, mà Thẩm Thanh Huyền cũng là tiểu sư đệ duy nhất lão thất có thể thấy mặt.

Người cùng thế hệ lần lượt rời đi, hăn lo nếu một ngày nào đó mình đi, tiểu thập cửu sẽ trở thành người cô đơn.

Thế nhưng ... Thẩm Thanh Huyền lại không thể thu đồ đệ.

Nghĩ đến đây, trong lòng thất sư huynh tràn đầy chua xót, hăn nói: “Mặc dù không nên nuông chiều người, nhưng mấy thứ này để đây chỉ tổ chiếm chỗ, người mau đem đi đi.”

Nói xong hăn đứng dậy, cầm hai túi càn khôn lại đây, ném cho Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền vừa thấy, nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trong hai túi to đầy ắp kim thạch hồng ngọc, tất cả đều là món Thẩm Thanh Huyền thích.

Y nhớ rồi, ký ức về khoảng thời gian này lập tức trở nên vô cùng rõ ràng.

Y bế quan mấy trăm năm, vừa ra ngoài liền gặp thất sư huynh, hẳn đã cho mình hai túi càn khôn như thế.

Trong túi to đều là thứ Thẩm Thanh Huyền yêu thích.

Kim ngân ỗ kia, thất sư huynh của y thật sự góp sức không ít.

Nhiều đó không phải chỉ tích lũy một lần, mà là gom góp không ngừng suốt thời gian mấy trăm năm.

Là thất sư huynh quan tâm sư đệ duy nhất, là huynh trưởng dung túng thương yêu ấu đệ ...

Thẩm Thanh Huyền: “Sư huynh tốt với ta quá.”

Nghe y nói, tính biệt nữu của thất sư huynh lại lộ ra: “Cũng chỉ có người mới thích mấy thứ này, ta chỉ tiện tay thu thập, thay vì ném còn không bằng cho người.”

Tiện tay thu thập mà nhiều vậy à? Nếu người muốn vớt thật, sao còn dùng túi càn khôn quý giá này đựng chúng.

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài, cảm thấy mình hồi đó thật chẳng hiểu chuyện tí nào.

Khi còn bé được sư huynh quan tâm, hơn hai ngàn tuổi vẫn được cưng như thế, nhưng y đã làm được gì cho các sư huynh?

Dường như chưa từng làm gì ... Ngay cả ký ức y còn mơ hồ, thật sự quá hổ thẹn!

Thất sư huynh lại bảo: “Người nhanh cất đi, lỡ bị sư phụ bắt gặp cũng đừng bảo là ta cho người.”

Thẩm Thanh Huyền mím môi: “Nhất định nói là người cho.”

Thất sư huynh cả giận: “Cái tên nhà người.”

Thẩm Thanh Huyền toét miệng cười, thất sư huynh sừng sờ: “A Thanh ...”

Hắn còn chưa dứt lời, bên ngoài truyền tới một giọng nam hùng hậu: “Liên Hoa về rồi à?”

Lời chưa dứt thì người đã vào.

Đó là một nam tử cao tám thước, ngoại hình thô kệch, ánh mắt đen bóng, mũi cao môi dày, trông có vẻ cộc mủ và ôn hòa.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi mới nhớ đây là ai ... Sư huynh bên Thượng Thủy phong, hiện giờ là đường chủ Chấp Pháp đường.

Y gọi hắn: “Thiên Thụy sư huynh.”

Nghiêm Thiên Thụy cười ha ha: “Đã mấy trăm năm không gặp, đệ vẫn y hệt như ngày nào.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không phải vậy còn có thể thế nào?”

Nghiêm Thiên Thụy nói: “Đây là chuyện tốt, chuyện tốt!”

Bọn họ nói chuyện phiếm mấy câu, tầm mắt thất sư huynh luôn không nhin được dao động trên người Thẩm Thanh Huyền, mặt mày trĩu nặng nhưng không nói ra.

Trò chuyện xong, Nghiêm Thiên Thụy nói rõ ý đồ đến: “Liên Hoa quay về đúng lúc lắm, mấy ngày nữa chúng ta đến Lan Phất quốc một chuyến.”

Nghe nói tới Lan Phất quốc, trái tim Thẩm Thanh Huyền lập tức treo lên.

Nào ngờ y chưa kịp mở miệng, thất sư huynh đã nhú mày nói: “Không cần y đi.”

Nghiêm Thiên Thụy: “Lúc ta đến đây, trùng hợp gặp chương môn sư thúc, cho nên đã hỏi ý kiến ông, ông đã đồng ý rồi.”

Thất sư huynh kinh ngạc: “Sư phụ ta đồng ý cho A Thanh đi Lan Phất quốc ư?”

Nghiêm Thiên Thụy: “Đồng ý! Có y đi chúng ta có thể tiết kiệm được sức hơn!”

Thất sư huynh sốt ruột: “Nhưng mà ...”

Nghiêm Thiên Thụy ngắt lời hẳn, nhìn Thẩm Thanh Huyền rồi bảo: “Liên Hoa sư đệ, mấy ngày nữa bọn ta đến Lan Phất Quốc bày trận, đệ đi không?”

Nghe hẳn hỏi làm Thẩm Thanh Huyền hơi do dự.

Y không nhớ chuyện lúc này, không hề có bất kỳ ấn tượng nào.

Năm đó y có đi không? Sao thất sư huynh lại tỏ vẻ không muốn y đi?

Nhưng sư phụ đã đồng ý rồi ...

Y hẳn nên đi, vì sau cùng thì thời gian quá trùng hợp, chắc chắn chuyến này đi Lan Phất quốc, cho nên quả nhiên y đã quên đoạn ký ức này rồi sao?

Thẩm Thanh Huyền: “Dù gì ta cũng rảnh rồi, có thể san sẻ giúp các sư huynh khiến ta rất vui.”

Thất sư huynh muốn nói lại thôi, Nghiêm Thiên Thụy vỗ vai hẳn: “Được rồi, chương môn sư thúc cũng đã đồng ý, người đừng lo.”

Thất sư huynh nhìn Thâm Thanh Huyền, trong mắt đều là thái độ không đồng ý.

Thâm Thanh Huyền không tiện nói chuyện với hần ở đây, chỉ cho hần một ánh mắt trấn an.

Nhưng nào ngờ ánh mắt này lại khiến thất sư huynh ngẩn ra.

Nghiêm Thiên Thụy nói với Thâm Thanh Huyền: “Vậ đệ chờ ta thông báo, khoảng năm ngày sau chúng ta xuất phát.”

Thâm Thanh Huyền hỏi hần: “Đi Lan Phất quốc bày trần? Bày trận gì thế?”

Nghiêm Thiên Thụy thở dài: “Đệ không biết đấy thôi, mấy trăm năm gần đây, bọn ta vẫn luôn có ý định phân Lan Phất quốc thành hai, ngăn cách hoàn toàn với phàm thế, chỉ có điều ...”

Hần kể rõ mười mười.

Hóa ra lúc này giới tu chân đang thương lượng bố trí kết giới cho Lan Phất quốc.

Thật ra đây là chuyện tốt, bởi vì sự tồn tại của Lan Phất quốc, người phàm luôn muốn hướng tới giới tu chân, dù cho không có tiềm chất tu tiên cũng không bao giờ từ bỏ thủ đoạn đi vào Lan Phất quốc, tiến vào “tiên giới”.

Nhưng thực tế họ chỉ có thể vất vả cả đời, chịu khổ ở Lan Phất quốc, căn bản không có khả năng vào đại đạo.

Vì sự ưu thế đó, dẫn đến các tu sĩ có cảm giác ưu việt trời sinh.

Bọn họ cho rằng từ nhỏ mình tài trí hơn người, cho nên đối xử với phàm nhân không thể tu hành cực kỳ khắt khe, xảy ra không ít sự kiện khiến người sục sôi.

Bố trí kết giới, đối với giới tu chân hay phàm thế đều là chuyện tốt.

Có thể khiến phàm nhân không cần đặt cuộc sống gần gũi của mình lên con đường tu hành vô vọng; cũng có thể khiến tu sĩ bình tĩnh chăm lo tu luyện, mà không phải làm những việc hoang đường vô độ kia.

Thế nhưng kết giới này không phải có thể bố trí dễ dàng như đã nói.

Hiện giờ giới tu chân đang đứng trước thời điểm khó xử nhất, các lão tiên bối ở Vạn Pháp tông, người thì bế quan người thì ngã xuống, có những người hơn ngàn năm không lộ diện, không ai rõ tình huống ra sao.

Người duy nhất thường xuyên lộ diện cũng chỉ có sư phụ của Thẩm Thanh Huyền.

Nhưng lão không thể rời khỏi Vạn Pháp tông, cho nên việc bày trận chỉ có thể dạy cho các đệ tử.

Mà tình trạng các đệ tử ...

Nhìn Thẩm Thanh Huyền thì biết, ngay cả đứa ưu tú nhất là y mà giờ cũng chưa thành thánh, những đứa còn lại toàn là nửa cân tám lạng.

Cuối cùng chỉ còn cách phái thêm vài người, nhất định phải giải quyết chuyện này một cách chu toàn.

Cho nên Nghiêm Thiên Thụy vừa hay tin Thẩm Thanh Huyền đã trở lại, lập tức chạy sang đây, chính vì muốn bắt thanh niên khỏe mạnh đến hỗ trợ!

Thẩm Thanh Huyền nghe xong thì không cách nào từ chối được nữa, thế là mở miệng đồng ý.

Nghe nói sư phụ không bế quan, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên phải đến gặp sư phụ một lần.

Nghiêm Thiên Thụy dẫn y đi, thất sư huynh cũng đi theo, thấy hắc vẫn đang cau mày, Thẩm Thanh Huyền bèn gọi hắc: “Sư huynh?”

Thất sư huynh hoàn hồn, khẽ nói: “Sao sư phụ lại để người đi Lan Phát quốc chứ ...”

Thẩm Thanh Huyền khó hiểu, nhưng có Nghiêm Thiên Thụy ở đây, y không tiện biểu lộ ra ngoài.

Thất sư huynh cũng chỉ than một câu như thế, sau đó không nói thêm gì nữa.

Bọn họ đến tiền thính, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy sư phụ mình từ đằng xa ...

Chuyến này khiến y xúc động rất nhiều lần, dù gì đây cũng là tâm cảnh, còn sư phụ ngoài đời đã phi thăng từ lâu.

Chỉ tiếc ngay sau đó, mọi xúc động của y đều vỡ cánh bay đi.

Chương môn sư tôn nhắc ngón tay xách y qua: “Tiểu tử nhà ngươi, có phải lại ham chơi không?”

Hai ngàn tuổi thì sao? Ở trước mặt sư phụ y vẫn là tôm pipi!

(*Tôm pipi là ngôn ngữ mạng bắt nguồn từ game Vua Ycore bên Trung, còn cụt hểghĩa như nào thì t quên cmnr =)))))) nhưng đặt trong ngữ cảnh này chắc là dù Tôn chủ đã hai ngàn tuổi nhưng trong mắt sư phụ vẫn là đứa nhóc nghịch ngợm)

Mặt già Thẩm Thanh Huyền đỏ lên, nói lí nhí: “Sư phụ ...”

Chương môn sư tôn lấy làm ngạc nhiên khi thấy y ngoan như thế, nhưng vẫn ném y đi: “Cho ngươi thời hạn một trăm năm, nếu còn không thành thánh thì coi chừng kim ngân ổ của ngươi đó.”

Lá gan nhỏ bé của Thẩm Thanh Huyền run lên, thật đau lòng ...

Là do một trăm năm sau y không thành thánh, cho nên kim ngân ỗ mới bị sư phụ chôn sao?

Thẩm Thanh Huyền bi thảm phát hiện, ngay cả đoạn ký ức này y cũng không nhớ.

Có lẽ do sư phụ nói mấy lời tương tự thế này quá nhiều, y nghe riết chai rồi, cho nên ngó lơ — không ngờ sư phụ chôn thiệt.

Lúc này, thất sư huynh nói: “Sư phụ, ta nghe Thiên Thụy sư huynh bảo, lần này đến Lan Phất quốc ...”

Chương môn sư tôn đáp: “Để tiểu thập cửu đi đi.”

Thất sư huynh: “Nhưng mà ...”

Chương môn sư tôn: “Không sao, chỉ tới đó bày trận, dù tốn chút thời gian nhưng không tới mức xảy ra chuyện.”

Dứt lời, lão nhìn Thẩm Thanh Huyền như có điều suy nghĩ.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra, nhưng y không nhìn lại, chỉ xem như không biết.

Sư phụ đã nói vậy rồi, thất sư huynh chỉ có thể vâng theo.

Hành trình đã được quyết định, trước khi đi, chương môn sư tôn gọi thất sư huynh và Thẩm Thanh Huyền tới, dặn bọn họ: “Lần này tới Lan Phất quốc, có con một vị bạn cũ của ta đến giúp đỡ, các người gặp chỉ cần khách sáo, không cần thâm giao.”

Nghe có vẻ kỳ lạ, thế mà thất sư huynh không hề tỏ ra nghi ngờ, còn đáp: “Sư phụ yên tâm, ta sẽ trông chừng sư đệ.”

Chưởng môn sư tôn lại nhìn sang Thâm Thanh Huyền: “Người phải nghe lời sư huynh người đó.”

Thâm Thanh Huyền liên tục bày tỏ không thành vấn đề.

Y đã hai ngàn tuổi, còn bị sư phụ sư huynh lo này sợ kia, có phải mất mặt lắm không không?

Nào ngờ y vừa đi, sư phụ lại lên nói với thất sư huynh mấy lời.

Nếu là Thâm Thanh Huyền hai ngàn tuổi, nhất định chẳng nghe được góc tường, nhưng hiện giờ thì quá dễ.

Y nghe sư phụ nói: “Người đừng lo, ta thấy trạng thái của nó không tồi, Phong Tâm quyết không hà khắc thế đâu.”

Phong Tâm quyết ...

Đầu Thâm Thanh Huyền oang một tiếng, lúc này mới nhớ ra chuyện mình đã quên mấy ngàn năm.

Trước khi thành thánh, y tu Phong Tâm quyết quên tình diệt dục.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Yêu Thôi Yêu Thôi ~

Lúc này Thẩm Thanh Huyền đã nghĩ thông suốt mọi thứ.

Vì sao y vừa cười một cái, thất sư huynh liền ngẩn ra; vì sao y chỉ đùa một chút, thất sư huynh lại kinh ngạc; vì sao Nghiêm Thiên Thụy mời y đi Lan Phát quốc, thất sư huynh lập tức phủ quyết.

Bởi vì Phong Tâm quyết.

Thời niên thiếu, y quên mất nhân duyên cùng Cố Kiến Thâm, từ đó vô dục vô cầu, vì thế Phong Tâm quyết cực kỳ thích hợp với y.

Công pháp này đích thật lợi hại, đừng thấy hiện giờ Thẩm Thanh Huyền chưa thành thánh, nhưng nếu đánh nhau với người ta, chỉ sợ trên đời này chỉ có mấy người tầm sư phụ y mới so được.

Được lợi càng lớn, trả giá càng cao.

Suốt hai ngàn năm, y phong tâm diệt dục, không thân cận với ai.

Cũng chính vì nguyên nhân này, môn nhân ở Vạn Pháp tông thấy y mới trở nên câu nệ xa cách đến thế. Thất sư huynh sợ y tẩu hỏa nhập ma, cho nên rất ít liên hệ với y, chỉ có thể lặng lẽ thu thập những món đồ y thích — Mỗi lần lén cho y, hẳn phải lo lắng suốt thời gian dài, vì sợ rằng sẽ làm hại y.

May mà ham muốn tục vật tạm thời sẽ không kích thích Phong Tâm quyết phản phệ.

Thẩm Thanh Huyền đã biết tại sao trước khi thành thánh ký ức lại trở nên nhạt nhòa đến thế.

Bởi vì thực sự không có gì đáng nhớ.

Y sống gần hai ngàn năm, nhưng số người thật sự quen biết đã ít lại càng thêm ít.

Thất sư huynh đã thu rất nhiều đệ tử, nhưng y lại không có một ai, vì công pháp nên y không thể dạy đồ đệ.

Cô độc một mình quá vô vị, y đành phải bế quan không ngừng.

Những năm tháng tươi đẹp nhất chỉ trải qua bằng bế quan, cho nên chẳng có gì đáng để lưu giữ.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền mới cảm nhận được, hai ngàn năm trước khi thành thánh chẳng khác nào một cuộn phim câm xám trắng, ngay cả chút sắc thái trên tình cảm cũng không có.

Y không tiếp tục nghe sư phụ và thất sư huynh nói chuyện nữa.

Đơn giản là thất sư huynh lo cho y, sợ y động tình động niệm, sợ y tẩu hỏa nhập ma, sợ y rơi vào phản phệ.

Sư phụ an ủi hẳn, nghe thì tưởng trầm ổn phải chừng, nhưng để Thẩm Thanh Huyền đã trải qua biết bao sóng gió nghe thấy, rất dễ nhận ra trong ngữ điệu của lão che lấp không được ưu sầu và lo lắng.

Phong Tâm quyết vốn là công pháp cường lực đẩy nhanh tốc độ vô hạn, trước khi tới cảnh giới đó, tốc độ của Thẩm Thanh Huyền đã nhanh đến kinh người, chỉ có đến cửa ải thành thánh quan trọng, y bỗng dừng chậm lại.

Lại thêm khoảng một ngàn năm nữa, y vẫn luôn không có tiến triển gì.

Đến cùng là sai ở đâu? Rốt cục nên làm gì bây giờ? Mãi thật lâu không thành thánh, liệu có bất kỳ tai họa ngầm nào không?

Ngay cả y cũng không biết.

Hôm sau, Thẩm Thanh Huyền khôi phục trạng thái thanh tâm quả dục.

Diễn xuất kiểu này y quen rồi, dù đã yêu đương với Cố Kiến Thâm, trải qua bao lần nhập thế tìm lại tình cảm đã đánh rơi, nhưng tư thái này y đã dùng mấy ngàn năm, chẳng phải dễ như bỡn sao?

Quả nhiên, y vừa trưng ra cái mặt lạnh tình, cả người lẫn vật chớ đến gần, thất sư huynh liền thở phào nhẹ nhõm, yên tâm thấy rõ.

Trong lòng Thẩm Thanh Huyền cũng giăng đầy cảm xúc.

Năm đó y thật sự tu hành đến lạnh tình lạnh mặt, mặc dù nhận ra thất sư huynh khác biệt, nhưng không cảm nhận được hấn quan tâm chăm sóc mình, cho nên vẫn chưa từng đáp lại.

Hiện giờ, y lại cảm nhận được điều này trong ảo cảnh, chỉ tiếc vì khiến thất sư huynh yên tâm, không thể không tỏ ra xa cách hấn.

May mà thất sư huynh đã thật sự yên tâm, không nhúu mày, trong mắt cũng không có lo lắng, chỉ dùng tính cách biệt nữu của mình chăm sóc Thẩm Thanh Huyền một cách mất tự nhiên.

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ đã thấy bình thường trở lại.

Nếu năm đó y thật sự gần gũi với thất sư huynh, sợ rằng sẽ tạo nên vô số đau khổ cho hai người, cho nên ... thế này đã tốt lắm rồi.

Năm ngày nhoáng cái đã qua, Nghiêm Thiên Thụy dẫn đội, đoàn người ngự kiếm đến Lan Phát quốc.

Chuyến này có tổng cộng bảy người, xem như toàn bộ lực lượng nổi bật của Vạn Pháp tông.

Đối với lần bày trận này, Vạn Pháp tông cực kỳ xem trọng, bằng không đã không phái nhiều tinh anh đến vậy.

Một ngày sau, bọn họ rốt cục đến biên giới Lan Phất quốc.

Lan Phất quốc rất lớn, nằm giữa hai giới, nghiêm nhiên là một quốc gia náo nhiệt phồn thịnh nhất.

Người cầm quyền xuất sứ từ Vạn Pháp tông, chỉ có điều hiện giờ coi như tự lập môn hộ, dĩ nhiên không thuộc sự quản lý của Vạn Pháp tông.

Nhưng cũng vì quan hệ này, cho nên Lan Phất quốc có liên hệ mật thiết với Vạn Pháp tông — bình yên vô sự suốt thời gian dài.

Lần này bày trận, mặc dù có không ít người phản đối, nhưng Lan Phất vương lại ủng hộ, nghe bọn Thẩm Thanh Huyền đến bèn tự mình bãi giá, tiến lên nghênh đón.

Lan Phất vương có tu vi không tầm thường, đã được nửa thành, cách thành thánh chỉ còn một bước.

Đáng tiếc một bước này chỉ có thể ngộ không thể cầu, biết bao người phí thời gian cả đời cũng không đợi được giờ khắc đó.

Ngoại hình Lan Phất vương tuần tú nho nhã, vận trường bào màu trắng, không có dáng vẻ nào của đế vương thế tục, ngược lại có phong thái nghiêm nghị như tiên.

Gã văn an Nghiêm Thiên Thụy trước, rồi đến thất sư huynh ... cuối cùng mới nhìn sang Thẩm Thanh Huyền ở cuối đội.

Mắt gã lộ ra nét kinh diễm, ngạc nhiên nói: “Vị này là ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Bệ hạ an khang.”

Nghiêm Thiên Thụy giới thiệu: “Vị này chính là tiểu đồ đệ của chương môn đại nhân.”

“Liên Hoa đạo quân?” Lan Phất vương vui mừng, “Thế mà có thể may mắn nhìn thấy đệ nhất thiên kiêu của Vạn Pháp tông, đúng là tam sinh hữu hạnh!”

Thẩm Thanh Huyền khách khí gật đầu, không nói thêm gì.

Đây là điệu bộ trước kia của y, đối với y, xã giao với thế tục đều chỉ là một câu nói cùng cái gật đầu, ngay cả cười cũng không.

Thế nhưng Lan Phất vương chẳng hề tỏ ra để bụng, ngược lại còn vui mừng, cả đoạn đường đều hưng phấn giới thiệu yến hội long trọng sau đó.

Bày kết giới đã được chuẩn bị xong xuôi.

Bọn họ chạy suốt một ngày đường, cần nghỉ ngơi lấy lại sức, cũng cần đợi vật liệu, cho nên không nhất thiết phải làm ngay.

Lan Phất vương chuẩn bị một loạt tiên hạc để cười, chúng có thân hình tuyệt đẹp, cổ thon dài, cánh chim màu ngân bạch phần phật, tản tác những vì sao.

Đoàn người đứng trên bạch hạc, trông càng tiên phong đạo cốt, lúc ẩn lúc hiện.

Những phàm nhân gặp trên đường đều buông công việc trong tay, quỳ rạp xuống đất.

Các tu sĩ không quỳ, nhưng tay nắm thành đấm, đặt trước ngực rồi cúi chào.

Bọn họ vừa đi, phía sau truyền đến tiếng kinh hô không thể dẫn xuống.

Cả nhóm Lan Phất vương đều có cảnh giới rất cao, tất nhiên nghe được rõ ràng.

Dù là tu sĩ hay người phàm, trước sau chỉ thảo luận về một người.

Y là tiên nhân trẻ tuổi mặc bạch y đơn giản nhất trên tiên hạc, quanh thân không hề điểm tô trang sức, nhưng dung mạo thanh lãnh kia đã đủ khiến cho đất trời đổi sắc.

“Người ấy thật đẹp, là người đẹp nhất trên đời ta từng thấy!”

“Người của Vạn Pháp tông ư? Trời ạ, muốn bá nhập Vạn Pháp tông quá!”

“Bá nhập thì sao? Tu vi người nọ cao lắm, há là người chúng ta có thể thân cận?”

“Được chứng kiến dung nhan này, có chết cũng không tiếc.”

Lan Phất vương áy náy nói: “Liên Hoa đạo quân đừng để bụng, bọn họ chỉ chao đảo trước khí độ tao nhã của đạo quân mà thôi.”

Nghiêm Thiên Thụy làm điệu bầu không khí: “Không sao đâu, sư đệ ta đã quen từ lâu rồi, ha ha ha!”

Thất sư huynh biết Thấm Thanh Huyền kiệm lời, cũng hòa theo: “Hai phần ba bá nhập vào Vạn Pháp tông đều vì muốn gặp y một lần đấy.”

Thấm Thanh Huyền: “...” Sư huynh, chuyện cười của người nhạt quá, ta sắp giữ mặt than hết nổi rồi.

May mà Lan Phất vương từ cười nhạt cũng bắt đầu cười rộ theo.

Chẳng qua thất sư huynh sợ Thấm Thanh Huyền mất tự nhiên, cho nên không muốn đề tài cứ xoay quanh y, vì vậy nói mấy câu dời sang vấn đề khác.

Bây giờ Thấm Thanh Huyền mới cảm nhận được chỗ tốt của mặt than cao lãnh, mặc kệ người khác nói gì, y cứ coi như không nghe thấy là được.

Dọc đường, có rất nhiều người nhìn bọn họ, cũng có rất nhiều người hành lễ.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền chẳng buồn để ý, chỉ lo nghiêm túc quan sát quốc gia biến mất sau mấy ngàn năm này.

Đột nhiên, một tầm mắt nóng rực rơi trên người y, khiến trái tim y nóng đến run rẩy.

Y lập tức nhìn lại, chỉ tiếc tầm mắt ấy đến rất đột nhiên, biến mất cũng cực nhanh, y không kịp nhìn thấy người.

Thế nhưng ... Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được.

Là Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm chưa thành thánh.

Thì ra hắn cũng đã đến Lan Phất quốc, còn trốn trong đám người nhìn lên y?

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy thú vị, nhưng sau đó lại bỗng thấy buồn vô cớ.

Xem ra bọn họ thật sự mất đoạn ký ức này.

Mấy ngàn năm trước, khi họ còn chưa thành thánh, cả hai đều đến Lan Phất quốc, sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không biết, nhưng y có thể phỏng theo hoàn trả lại ký ức.

Thẩm Thanh Huyền tu Phong Tâm quyết sẽ không chủ động đi trêu Cố Kiến Thâm, cho nên Cố Kiến Thâm tới trêu y.

Vậy thì ... hắn định trêu y thế nào?

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu chờ mong.

Dù là đau khổ hay ngọt ngào, chỉ cần liên quan đến ký ức của y, y đều muốn biết.

Bởi y biết Cố Kiến Thâm yêu y, dẫu cho đã lãng quên không nhớ được gì, dẫu cho đã qua hai ngàn năm, chỉ cần đứng trong biển người trao một ánh mắt, hẳn vẫn luôn mang tầm mắt cháy bỏng như thế.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền không kìm được mím môi cười.

Ngay sau đó, tầm mắt biến mất không còn bóng dáng lại khóa chặt y, mang theo sự xâm chiếm sát sao, không thềm kiềng nể mà nhìn y.

Lần này Thẩm Thanh Huyền không nhìn hẳn, giả vờ không phát hiện mặc hẳn xem.

Xem đi xem đi, cái tên có tà tâm không có gan trộm!

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền phơi phới, nhìn đằng trước không chớp mắt, chờ mong Cố Kiến Thâm lộ diện.

Yến hội giữa trưa náo nhiệt vô cùng, ngật nổi tâm Thẩm Thanh Huyền không ở đây, trái lại còn thấy vô vị.

Lan Phất vương dàn xếp cho họ xong xuôi, chỗ ở đều thuộc loại tốt hàng đầu, chiêu đãi cực kỳ chu toàn.

Đến tối ai nấy cũng hơi mệt, trước khi nghỉ ngơi, Nghiêm Thiên Thụy gửi hạc giấy gọi mọi người đến.

Thẩm Thanh Huyền không hề nghĩ nhiều, mãi khi bước vào phòng Nghiêm Thiên Thụy, y lập tức nhìn thấy nam tử anh tuấn một thân hồng y kia.

Mặc dù chỉ mới gặp mặt, nhưng giờ khắc này, Thẩm Thanh Huyền như tìm về lại cảm xúc lúc hai ngàn tuổi, khiến cho trái tim dao động mãnh liệt vì cái nhìn thoáng qua ấy.

Tóc đỏ xõa đến thắt lưng, xiêm áo đỏ diễm lệ như lá phong, cùng với mắt đỏ tập hợp mọi ánh sáng rực rỡ khắp thiên hạ.

Thấm Thanh Huyền hoàn toàn rung động vì lão công nhà mình.

Đẹp ... đẹp đến nỗi hô hấp mang theo hơi nóng.

Khi y nhìn hắn, Cố Kiến Thâm cũng nhìn về phía y.

Khác với lúc lén nhìn, ánh mắt hắn hiện giờ cực kỳ bình thản, không hề có nửa độ ấm đốt người như trước.

Bàn về bản lĩnh “làm bộ làm tịch”, Đế tôn đại nhân vững vàng nằm ở đầu bảng.

Nghiêm Thiên Thụy giới thiệu: “Vị này là con bạn cũ của chương môn sư tôn, được mời đến trợ trận, họ Hạ, tên Thanh Thâm.”

Hạ Thanh Thâm? Sao tên giả này nghe quen tai vậy kìa.

Phải rồi ... Khi ngọc giản tuyên bố nhiệm vụ đồng môn, y giả làm thanh liễu yêu, Cố Kiến Thâm hóa thân thành thị tộc với tên gọi Thanh Thâm.

Về Hạ, hình như nghĩa phụ Cố Kiến Thâm họ Hạ.

Tuy hiện giờ Cố Cửu Uyên không vang danh tứ hải như đời sau, nhưng cái tên này là tối kỵ đối với Vạn Pháp tông.

Sau tất cả thì Thượng Đức phong đã bị hủy hoại, tên của hắn bị treo lệnh truy nã ở Chấp Pháp đường.

Nghiêm Thiên Thụy lần lượt giới thiệu người bên họ, đến phiên Thấm Thanh Huyền, Thấm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm rồi tự mình nói: “Bỉ họ Thấm, tự Liên Hoa.”

“Liên Hoa đạo quân.” Cố Kiến Thâm dùng chất giọng ôn hòa, đầy phong độ nói: “Kính ngưỡng đã lâu.”

Thẩm Thanh Huyền thầm cười trong lòng: Vờ vịt, xem người có thể vờ vịt tới khi nào.

Vì thời gian không còn sớm, giới thiệu sơ lược xong thì mạnh ai nấy đều quay về nghỉ ngơi.

Thẩm Thanh Huyền ở chung với thất sư huynh, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với Cố Kiến Thâm.

Cơ mà nhìn điệu bộ của hắn, dường như không muốn giao thiệp với y.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền còn lâu mới tin, y xoay người, hắn liền nhìn y chăm chăm, tầm mắt kia ... chẳng lẽ muốn lột đồ y?

Sau khi về phòng, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy một con hạc giấy béo.

Y mở cửa sổ, hạc giấy bay vào, bên trên viết tám chữ rồng bay phượng múa: “Mây thừa che trăng, gió cuốn tuyết hoa.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Đây đã lần thứ ba Thẩm Thanh Huyền thấy câu này, nói đúng hơn hai lần trước là nghe thấy.

Một lần ở Vọng Tảo Tinh Hải, bọn họ vạn vạn tuổi gặp nhau lần đầu, Cố Kiến Thâm dùng câu thơ này để miêu tả y.

Lúc ấy y còn trêu ngược lại hấn một câu.

Thật ra đó không phải lần đầu họ gặp mặt, cũng không phải lần đầu Cố Kiến Thâm nói câu ấy.

Vào lúc này — trước khi thành thánh, hai người gặp lại sau khi mất trí nhớ — mới là lần đầu Cố Kiến Thâm nói ra tám chữ này.

Lần vào ảo cảnh trước đó, Thẩm Thanh Huyền mô phỏng lại quá trình hai người tương phùng, lúc ấy Cố Kiến Thâm đã nói giống hệt như bây giờ.

Nhưng lần đó không phải thật, lần gặp lại chân chính là bây giờ mới đúng.

(Mình tóm tắt lại để mọi người đỡ nhầm lẫn về thời niên thiếu. Thực tế: Thẩm Thanh Huyền gặp Cố Kiến Thâm, sơ thân với Cố Kiến Thâm làm hại hấn nên chủ động rời xa. Cố Kiến Thâm tự phấn đấu trở thành đệ tử của phong chủ Thượng Đức, đủ khả năng đóng vai với Thẩm Thanh Huyền. Sau đó Thẩm Thanh Huyền mới bị Xa Ngọc Trạch bắt và giết hại, từ đó hai người quên nhau, Thẩm Thanh Huyền tu Phong Tâm quyết, Cố Kiến Thâm gánh tội cho phong chủ Thượng Đức. Nên thực tế, lần thứ hai Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến

Thâm gặp nhau là ở Lan Phất quốc, chứ không hề có chuyện yêu nhau ngay sau khi mất trí nhớ)

Đã qua hai ngàn năm, lại vẫn chấp mê với lần gặp gỡ ngây ngô thời niên thiếu, ngẫm kĩ lại, Thâm Thanh Huyền chỉ thấy trong lòng chua xót lại tràn đầy vị ngọt, thật sự khó thể kể rõ.

Hạc giấy này vẫn còn lưu lại linh khí, hiển nhiên có thể bay về. Nếu y đáp lại một câu, nó sẽ gửi về chỗ Cố Kiến Thâm.

Thâm Thanh Huyền mím môi cười, cầm bút viết xuống: “Hong diễm móc động sương, Vu sơn uống sầu thương.”

Y nhắc tay, giấy trắng biến hình, hạc giấy béo lướt qua cửa sổ bay ra ngoài.

Thâm Thanh Huyền không nhịn được phì nhổ: Sao gấp xấu quá vậy? Cơ mà vẫn đáng yêu.

Hiện giờ y biết yêu đương có chọn lọc lắm.

Không lâu sau, hạc giấy béo lại lấy đầu chạm vào khung cửa.

Thâm Thanh Huyền mở cho nó một khe hở, nó lập tức chui vào hóa thành trang giấy trắng.

Bên trên là câu: “Người biết ta là ai không?”

Thâm Thanh Huyền đương nhiên biết hắc là ai, không chỉ biết hắc là ai, còn biết hắc ... ờm ... tóm lại là biết rất rất rất nhiều.

Đương nhiên là Thâm Thanh Huyền của bây giờ thì không biết, y trả lời: “Người là ai?”

Hạc giấy mập đã ngựa quen đường cũ, uốn éo chen chúc, thuận lợi lọ dọ vào, trên đó lại có thêm hàng chữ: “Ai truyền tin cho người người cũng trả lời

người ta vậy ư?”

Mùi chua sắp nổi bong bóng tràn khắp trang giấy luôn rồi.

Thẩm Thanh Huyền không kìm được khóe miệng của mình bèn dứt khoát cong môi, trả lời Cố Kiến Thâm: “Chẳng lẽ không phải người trêu chọc ta trước sao?”

Hạc giấy mập mang theo mùi giấm chua bay về: “Ta đang tán thưởng người.”

Bên dưới hàng chữ này rõ ràng có chữ khác, chỉ tiếc đã bị bôi, nhưng Thẩm Thanh Huyền kinh nghiệm đầy mình, một bụng pháp môn, y thi thuật, lập tức thấy rõ hàng chữ bị Cố Kiến Thâm bôi đi —Người khác trêu đùa người, người cũng trêu lại người ta ư?

Thẩm Thanh Huyền trực tiếp cười thành tiếng, tên khốn này, hai người chỉ mới gặp mặt, hắn đã bắt đầu quẩn ba quẩn bốn rồi à?

Có thể thấy Cố Kiến Thâm viết xong mới cảm thấy không ổn, cho nên bôi, sửa lại thành một câu bình thường hơn, chỉ tiếc đã bị Thẩm Thanh Huyền nhìn thấu.

Thẩm Thanh Huyền sợ hù hấn, cho nên vờ như không thấy, lại trả lời: “Vậy là hôm nay chúng ta đã gặp mặt?”

Cố Kiến Thâm tự tin một cách ngây thơ mà cho rằng Thẩm Thanh Huyền đoán không ra mình là ai, cho nên trả lời: “Nhìn lướt qua trong biển người, rung động như gặp tiên nhân.”

Thẩm Thanh Huyền chọc hấn: “Nữ tử có thể viết ra lời này, thật lợi hại.”

Nhìn hàng chữ này xong, lão Cố đau tim!

Trêu nhau nửa ngày, ngay cả tính hướng cũng không hợp thì nên làm sao?

Đương nhiên chút đau khổ ấy không quật ngã được hắn, hắn hỏi lại: “Người cho rằng ta là nữ nhân?”

Thẩm Thanh Huyền lại cười nói: “Nếu như phải, có lẽ ta sẽ xé con hạc giấy này.”

Cố Kiến Thâm mừng rỡ: “Vì sao?”

Thẩm Thanh Huyền trả lời cực kỳ bình tĩnh: “Bởi vì ta thích nam nhân.”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm giấy trắng mực đen, hơn nửa ngày mới hồi phục lại.

Thẩm Thanh Huyền gần như có thể đoán ra Cố Kiến Thâm bên kia đang làm gì, nhất định là muốn cười không dám cười, ánh mắt rất xinh đẹp, đẹp giống như triều dương và tịch dương vậy.

Y tưởng tượng tới mức nhộn nhạo trong lòng, thật muốn đi gặp hắn quá ...

Hạc giấy lại bay tới, Cố Kiến Thâm viết: “Hiện giờ người có người yêu chưa?”

Đúng là bạo dạn! Thẩm Thanh Huyền đang định viết, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Thẩm Thanh Huyền giật mình, vội vàng giấu hạc giấy vào ống tay áo.

“A Thanh, ngủ chưa?”

Là thất sư huynh, Thẩm Thanh Huyền đứng dậy nói: “Chưa ạ.”

Thất sư huynh nói: “Vậy ta vào được không?”

Thẩm Thanh Huyền mở cửa cho hắn: “Có chuyện gì không?”

Trong tay thất sư huynh bưng một cái khay, trên đó đặt bình ngọc, hần nói: “Nào, uống cái này đi.”

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn đã biết đây là thuốc giải độc, chẳng qua y làm bộ như không biết: “Đây là gì thế?”

Thất sư huynh: “Thuốc bổ, mấy ngày sắp tới chúng ta phải làm liên tục, sợ người chịu không nổi.”

Thẩm Thanh Huyền “không hề nghi ngờ hần”: “Vẫn là sư huynh suy nghĩ chu đáo.”

Thất sư huynh rót cho y, Thẩm Thanh Huyền uống một hơi cạn sạch, thất sư huynh thở phào, sắc mặt thả lỏng hơn: “Người nghỉ ngơi sớm đi.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Vâng, sư huynh cũng nghỉ ngơi sớm.”

Thế rồi thất sư huynh rời đi.

Mặc dù không nói rõ, nhưng Thẩm Thanh Huyền cũng biết nguyên do.

Lan Phất vương rất nhiệt tình với họ, chiêu đãi cực kỳ chu toàn, kề cận cả ngày, nào là giới thiệu phong thổ, nào là mời nếm rượu ngon món ngon, niềm nở hiếu khách vô cùng.

Nhưng thực tế Lan Phất quốc rất phản đối chuyện bày trận lần này, ai biết được niềm nở hiếu khách kia có phải là bẫy không?

Tóm lại cẩn thận vẫn hơn, dùng thuốc giải độc cũng để lo trước khỏi họa.

Còn vì sao thất sư huynh không nói với y, có lẽ do bản khoản “tính nết đơn thuần” của y, sợ y thiếu kiên nhẫn.

Nói cẩn thận thì Thẩm Thanh Huyền hiện giờ đơn thuần thật, vì dù gì cũng xa quần thể loài người đã lâu, không xã giao, sống một mình trong thời gian dài, nhất định trên phương diện đối nhân xử thế sẽ bị lạc nửa nhịp.

Một lần chậm trễ này làm Cố nào đó mất kiên nhẫn, thế là lại thêm một con hạc béo dùng đầu đụng vào cửa sổ.

Thăm Thanh Huyền vội vàng mở kẽ hở lùa nó vào.

Hạc giấy béo biến thành trang giấy, một hàng chữ hiện ra: “Đã có chưa?”

Nhìn ba chữ này, Thăm Thanh Huyền chẳng hiểu ra sao, có cái gì?

Y mở hạc giấy trước đó, giờ mới nhớ trước khi sư huynh đến Cố Kiến Thâm đã hỏi gì.

Hỏi y đã có người yêu chưa?

Thăm Thanh Huyền sợ hấn sốt ruột nên vội vàng trả lời: “Hồi nãy sư huynh của ta tới.”

Hạc béo rất nhanh lại bay về, bên trên vẫn là câu nói ấy: “Người đã có người yêu chưa?”

Gấp cái gì! Thăm Thanh Huyền không muốn hấn nghĩ nhiều, bèn vung tuyệt bút, tặng hấn hai chữ: “Không có.”

Sau đó hạc giấy không bay tới nữa ...

Thăm Thanh Huyền mở cửa sổ đợi cả buổi mà chẳng thấy gì, thành thử hơi giận, tên khốn này ... biết y chưa có người yêu không phải nên chủ động thêm sao? Sao tự dưng cắt đứt rồi?

Y đợi một hồi cũng chẳng đợi được hạc giấy, thế là đóng cửa, không đợi!

Y định ngồi xuống nghỉ ngơi, ngoài cửa sổ lại truyền tới tiếng ùng ùng ùng.

Thăm Thanh Huyền bước tới, thả cho hạc giấy béo bay vào.

Lần này có nhiều chữ hơn, Cố Kiến Thâm viết: “Vừa nãy có người tới nên chậm trễ một chút, người chưa nghỉ ngơi đâu nhỉ?”

Thẩm Thanh Huyền hiểu, dự là cũng có người đến đưa thuốc giải độc cho Cố Kiến Thâm, dầu sao họ cũng hành động cùng nhau, hơn nữa hẳn còn là con bạn cũ được sư phụ cố tình dặn dò, nhất định phải được quan tâm.

Thẩm Thanh Huyền cố ý nói: “Nghỉ ngơi rồi.”

Theo lý thuyết y không nên trả lời, nhưng Thẩm Thanh Huyền hiểu Cố Kiến Thâm, chắc hẳn sẽ “vượt khó mà lên”.

Quả nhiên, Cố Kiến Thâm hỏi y: “Ta có thể liên lạc với người nữa không?”

Thẩm Thanh Huyền nhin cười hỏi hẳn: “Vì sao người muốn liên lạc với ta?”

Cố Kiến Thâm trả lời: “Lần đầu tiên thấy người, ta đã muốn nói chuyện với người.”

Thẩm Thanh Huyền cong môi, đầy hứng thú viết xuống: “Vậy sao người không giáp mặt nói chuyện với ta?”

Lần này Cố Kiến Thâm gửi tới một con hạc béo xiêu xiêu vẹo vẹo, như thể đang tỏ ra then thùng: “Ngoại hình ta kỳ quái lắm, sợ người ghét.”

Nhìn thấy lời này, trái tim Thẩm Thanh Huyền thắt lại vì đau lòng.

Y cực thích tóc đỏ mắt đỏ của hẳn, nhưng thực tế Cố Kiến Thâm vẫn vì nó mà tự ti.

Thẩm Thanh Huyền không tiện biểu hiện mình đã biết hẳn là ai, đành nói: “Người trông thế nào?”

Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại y: “Người thích kiểu người gì?”

Thích người đó, chưa bao giờ thay đổi, từ trước đến giờ vẫn cực kỳ thích người.

Dĩ nhiên Thẩm Thanh Huyền không thể nói thế, y nhoen miệng cười, cố tình viết: “Không nói cho người.”

Cố Kiến Thâm nhìn bốn chữ này rồi thì hết kìm lòng nổi, hần ra khỏi phòng, che giấu khí tức lên tới ngoài phòng Thẩm Thanh Huyền, nhìn xuyên qua cửa sổ thật lâu, đáng tiếc không thấy được người mình muốn gặp.

Thế nhưng hần có thể cảm nhận được sự hiện hữu của y, một sự an tâm như mất đi rồi có lại khiến hần khó thể hình dung.

Hần rũ mắt nhìn lòng bàn tay mình, ngoài ánh sáng mặt trăng trên đó thì không còn gì cả, hần siết chặt tay, cảm nhận được sự thoả mãn trước giờ chưa từng có.

Thật kỳ lạ, mà cũng thật ấm áp.

Cố Kiến Thâm cứ đứng đợi bên ngoài một đêm như thế, chỉ tiếc Thẩm Thanh Huyền không hề nhận ra.

Xem ra, giai đoạn hiện giờ tu vi Cố Kiến Thâm cao hơn Thẩm Thanh Huyền một chút.

Hôm sau, Thẩm Thanh Huyền nhìn hạc giấy giấu trong ngực, trong lòng là một mảnh mềm mại.

Năm đó họ cũng giống như vậy ư?

Biết đâu đó không phải đêm đầu tiên họ trò chuyện nhiều đến thế, nhưng dựa theo tính bám riết không tha của Cố Kiến Thâm, nhất định không ngừng gửi hạc báo tới bán manh, gõ vào song cửa phòng Thẩm Thanh Huyền từ sớm tới tối.

Thật ra đó là một chiêu hay, đối với Thẩm Thanh Huyền hiện giờ thì đó là chiêu tốt nhất.

Quả thật Cố Kiến Thâm sợ dung mạo mình khiến Thẩm Thanh Huyền không thích, cho nên dùng hạc giấy rào đón trước.

Nhưng lại đánh bậy đánh bạ gây chú ý với Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền gần hai ngàn tuổi đã khác hoàn toàn với hồi mười mấy tuổi rồi.

Liên Hoa đạo quân hiện giờ — vì tu Phong Tâm quyết, nên đã là đạo quân chân chính.

Không biết tình không hiểu yêu, thậm chí ghét đông người, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không thích.

Lẻ loi đã lâu, bất thành lình thấy một con hạc giấy, xem một phong thơ, cảm giác ấy rất đổi kỳ lạ, nhưng không quá bài xích.

Y không cần gặp mặt mọi người, không cần mở miệng, chỉ cần nâng bút, tùy ý viết mấy từ.

Không hề cố kỵ, cũng không cần thiết phải cố kỵ.

Thường xuyên qua lại, có lẽ hai người càng nói càng ăn ý ... Đợi khi Cố Kiến Thâm thuận lợi đào ra được Thẩm Thanh Huyền thích đỏ vàng, hẳn sẽ bại lộ thân phận, thế là hai người bắt đầu gần gũi với nhau.

Thẩm Thanh Huyền lơ mơ tìm lại một phần ký ức mất đi của họ — ngây ngô nhưng đầy ắp ngọt ngào, nuôi dưỡng tình yêu đã định của đời này.

Lan Phất vương quá mức nhiệt tình, hôm qua đã chu đáo đến vậy, không ngờ hôm nay lại mời bọn họ dạo quanh Lan Phất quốc một vòng.

Thịnh tình không thể chối từ, mọi người cùng ra ngoài, thất sư huynh hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Người đi không?”

Thẩm Thanh Huyền biết Cố Kiến Thâm đang nhìn lên y, y nhìn không chớp mắt nói: “Ta không đi.”

Lan Phất vương nghe thế bèn vội vàng lại đây mời y.

Thất sư huynh nói thay y: “Sư đệ ta không thích náo nhiệt, bệ hạ đừng nên làm khó y.”

Hắn đã nói vậy rồi, Lan Phất vương tất nhiên không tiện miễn cưỡng nữa.

Đoàn người họ rời đi, Thẩm Thanh Huyền lưu ý động tĩnh của Cố Kiến Thâm, phát hiện hắn dù đã đi nhưng lại mượn cớ quay về.

Khóe môi y cong lên, giả vờ như không biết, thùng thẳng ra khỏi cung không mục đích, có vẻ như muốn đi dạo một mình.

Thẩm Thanh Huyền biết Cố Kiến Thâm đang theo sau y, y cố tình đến một nơi vắng vẻ.

Làm thế nào để tạo cơ hội cho Cố Kiến Thâm, khiến hắn lộ diện đây?

Tôn chủ đại nhân vất hết óc nghiêm túc tự hỏi

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Trong Lòng Đều Hướng Về Nhau

Thẩm Thanh Huyền đi mà không hề có điểm dừng, Cố Kiến Thâm vẫn theo sát từng bước.

Y vờ như không biết, Cố Kiến Thâm cũng vì y không phát hiện, cho nên tầm mắt chẳng hề kiên dè, cứ dính chặt trên người y.

Thẩm Thanh Huyền sợ hãi chỉ lo nhìn mình mà quên dòm đường, ngã dập mặt thì phải làm sao.

Thử tưởng tượng ... y lập tức nổi ý xấu, cố tình đi trên con đường hẻo lánh gập ghềnh hơn.

Trùng hợp nơi đây là một mảnh rừng xanh ươm, y đi về nơi rậm rạp cây cối nhất, bị bụi thanh la mắc trúng vạt áo, không tiện di chuyển.

Y đã thế này, nói vậy vị “theo dõi” kia càng không dễ dàng.

Thẩm Thanh Huyền không đi nhanh, vẫn cứ bước chậm chậm, đơn độc trong cánh rừng này cho với thời gian.

Y định làm Cố Kiến Thâm ngã, nhưng Cố Kiến Thâm sao mà ngã được? Hẳn ngược lại lo lắng suốt dọc đường, hồi thì lo bùn đất làm dơ giày y, hồi lại lo cỏ dại bụi gai làm rách xiêm y của y, hồi nữa lại đau lòng một cách khó hiểu, đau lòng cho Thẩm Thanh Huyền lẻ loi một mình rời xa mọi người.

Hai người không hề nói một câu, song trong lòng đều hướng về nhau, ấp ủ một người nào đó.

Thẩm Thanh Huyền càng đi càng lệch, sắp lệch đến nơi “có la xé họng cũng không ai phát hiện”, chỉ tiếc người nào đó vẫn khăng khăng không chịu lộ diện, rất biết kìm nén cảm xúc.

Thẩm Thanh Huyền nảy ra ý định, bắt đầu tính kế trong lòng.

Y tìm một nơi có phong cảnh rất đẹp, khinh thân nhảy lên, ngồi lên cành cây rắn chắc, dựa vào phía sau, làm bộ như chợp mắt nghỉ ngơi.

Y giả vờ ngủ, người nào đó cũng nên lộ diện rồi ha?

Không ngờ người nào đó của y lại nhìn đến ngấn ngực.

Quả thật là một bức họa tuyệt thế khó thể miêu tả.

Trong rừng rậm tĩnh mịch, ánh nắng được lá cây phân thành từng tia như lốm đốm những ngôi sao rơi trên người y, tôn lên mái tóc đen óng, bật sáng làn da trắng nõn, ngay cả móng tay trơn bóng lộ ra ngoài cũng giống như viên ngọc thạch tinh xảo, trong suốt và lấp lánh.

Đẹp đến nỗi khiến người quên bằng thời gian, tạm ngừng hô hấp, chỉ cảm nhận được trái tim đập thành thịch cùng khát vọng lan tràn từ sâu trong linh hồn.

Cổ Kiến Thâm kinh ngạc nhìn mà không hề chớp mắt, hoàn toàn bị nhất kiến chung tình bắt giữ.

Thật ra hẳn không chỉ bị dung mạo y hấp dẫn ...

Khiến trái tim hẳn lỗi nhịp không phải y đẹp ra sao ...

Cổ Kiến Thâm không giải thích được, nhưng hẳn lại có ý nghĩ hoang đường rằng: Dù cho y thay đổi diện mạo, dù y biến thành ngoại hình mà cả thế giới đều ghét, hẳn vẫn muốn nâng niu y trong lòng bàn tay, che chở y trong ngực mình, cho y tình yêu ngập tràn trong huyết dịch đến sắp dôi ra.

Sao có thể như thế?

Tựa như họ đã quen nhau, yêu nhau từ lâu, và hẳn cũng đã có được y từ rất lâu rồi.

Nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên họ gặp nhau.

Cố Kiến Thâm nghĩ mãi không ra, nhưng hẳn đến từ Tâm Vực, hẳn chỉ tin trái tim mình, trái tim đang loạn nhịp vì y.

Thẩm Thanh Huyền ở bên này sắp ngủ thật luôn rồi mà cái tên hèn kia còn chưa chịu lộ diện!

Chỉ nhìn thôi đã thỏa mãn rồi ư? Chẳng lẽ không muốn nói chuyện với y? Không muốn tìm hiểu sâu về y ư?

Chẳng lẽ y quá nóng lòng?

Thẩm Thanh Huyền cân nhắc, hình như mình hơi nóng lòng thật ...

Cố Kiến Thâm là kiểu người lập mưu trước rồi mới hành động, thích việc đã nắm chắc trong tay mới làm, chưa kể còn rất cẩn trọng, cẩn thận dè dặt, một khi đã làm ắt phải trúng đích, không lưu lại tai họa ngầm.

Được rồi, nói sao cũng thấy hèn!

Thẩm Thanh Huyền lười ở đây nói mát, y định vào thành trấn, cho hẳn nhiều thông tin hơn, giúp hẳn yên tâm hơn mà hành động mau chóng.

Không phải hẳn sợ mình “xấu” khiến y không thích sao? Vậy y ...

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, dùng thủ thuật che mắt cho mình rồi vào thành.

Không phải y tự luyện, nhưng đến nơi toàn người phàm thế này, che giấu là việc làm cần thiết, bằng không sẽ không yên được.

Đương nhiên thủ thuật này không giấu được Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm vẫn có thể nhìn phát là nhận ra y ngay.

Nhân khẩu Lan Phất quốc rất đông, kinh tế phồn thịnh, thành trấn gần đô thành náo nhiệt hơn những nơi khác rất nhiều.

Thẩm Thanh Huyền đến phường thị đông đúc nhất, hứng thú nhìn chung quanh.

Nơi đây có đầy những cửa hàng mọc san sát, cũng có những quán nhỏ tùy tiện bày ra, đâu đâu cũng có tiếng tranh luận cò kè mặc cả, vừa huyên náo vừa nhộn nhịp.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền còn làm bộ làm tịch, kết quả nhìn mấy món đồ này xong liền bị hấp dẫn tầm mắt.

Cũng không phải bảo khí gì, chỉ là vài món đồ do người mới học làm ra, nhưng lại được trang trí rất bắt mắt.

Có lẽ biết nó không bằng pháp khí, cho nên điểm tô cho hoa lệ để thuận lợi bán ra.

Thẩm Thanh Huyền chỉ linh lung tháp to bằng bàn tay rồi bảo: “Cái này bán sao?”

Người bán hàng vội vàng đáp: “Ba mươi linh thạch!”

Thật ra món đồ này chỉ có giá ba linh thạch, người bán hàng đã chuẩn bị tâm lý phải trả giá rồi, nghĩ sao cũng phải bán cho được năm linh thạch!

Nào ngờ ... Thẩm Thanh Huyền đã một tay giao tiền một tay lượm hàng.

Người bán hàng đờ mặt ra.

Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Người bán hàng nhìn một túi linh thạch trong tay, điên cuồng lắc đầu, lắp bắp: “Không ... không có gì!”

Thẩm Thanh Huyền không quan tâm lắm, lập tức thu linh lung tháp lấp lánh ánh đỏ về.

Sau đó toàn thể người bán hàng trong phố này đều nghênh đón mùa xuân!

Một tên ngốc hào không rõ mặt vùng tiền cho họ, toàn mua những món chỉ có mẽ ngoài, ưu tiên màu đỏ, màu vàng là thứ, bất kể dùng thế nào, chỉ cần bề ngoài đẹp, màu sắc là chủ yếu, nếu biết tỏa sáng thì mặc sức ra giá, bất kể bao nhiêu người ta cũng sẵn khoái bỏ tiền, không hề do dự!

Có tiền thật tốt!

Có tiền mà còn ngốc lại càng tốt!

Mới đầu Thẩm Thanh Huyền chỉ mua cho ra vẻ vậy thôi, kết quả càng mua càng hăng, một hơi thu hết tất cả đỏ vàng vào túi càn khôn, hoàn thành nhiệm vụ mua vật tư.

Xem ra y phải mở rộng kim ngân ố chút rồi, bằng không sẽ không nhét thêm được nữa!

Cố Kiến Thâm theo y một đường, ban đầu là kinh ngạc, sau đó là kinh hi, cuối cùng bị sự đáng yêu của y chiếm cứ!

Bề ngoài trông thì thanh lãnh, nhưng thực chất lại thích vàng rực đỏ thẩm ư?

Màu sắc mà Cố Kiến Thâm luôn ghét vì dung mạo mình, giờ phút này lại trở nên vô cùng thuận mắt.

Thẩm Thanh Huyền nhét đầy túi càn khôn mới vào một tủ lâu, tìm chỗ ngồi dựa cửa sổ, rồi tùy tiện gọi vài món ăn.

Đã đến lúc này, hắn cũng nên lộ mặt rồi chứ?

May mà Thẩm Thanh Huyền không uống công vung tiền như rác, Cố nào đó bám riết không tha cả ngày rồi cuộc lên sàn.

Ra vẻ ngẫu nhiên đi vào tửu lâu này, tình cờ nhìn thấy chỗ ngồi cạnh cửa sổ, rồi lại bất ngờ nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền.

Thần thái của hắn không hề có sơ hở, nhưng vừa nghĩ đây đều là giả vờ, Thẩm Thanh Huyền buồn cười trong lòng không thôi, phải gắng gượng lắm mới không để môi mình cong lên.

“Liên Hoa đạo quân?” Cố Kiến Thâm ngạc nhiên, “Thật trùng hợp, người cũng ở đây à?”

Trùng hợp cái rắm! Theo suốt mấy canh giờ mới chịu lộ diện, vậy mà còn không biết xấu hổ nói trùng hợp!

Thẩm Thanh Huyền: “Sao Thanh Thâm đạo quân lại ở tiểu thành này?”

Mọi người đều theo Lan Phát vương ngắm núi sông hết rồi, theo lý Cố Kiến Thâm cũng phải ở trong đó mới đúng.

Cố Kiến Thâm đáp vô cùng tự nhiên: “Ta không thích náo nhiệt, nên lên trốn ra đây.” Hắn cũng có ý đón lời nói hòa, biết Thẩm Thanh Huyền thích yên tĩnh nên mới nói vậy.

Đương nhiên, mặc kệ hắn nói gì, Thẩm Thanh Huyền cũng đều thích hết.

“Ta cũng không thích ồn ào,” Thẩm Thanh Huyền nói, “Nếu Thanh Thâm đạo quân không ngại, chúng ta cùng bàn nhé?”

Vạn vạn không ngờ y lại chủ động mở miệng, Cố Kiến Thâm nhất thời hưng phấn, đoạn nói: “Vậy thì tốt quá.”

Cố Kiến Thâm ngồi xuống, hai người đối mặt nhau.

Rõ ràng trước đó họ còn cách nhau rất xa, tầm mắt của Cố Kiến Thâm đã cháy bỏng như có khả năng xuyên thấu tường thành, vậy mà hiện giờ người đang ở ngay trước mặt, hắn lại chỉ nhìn không chớp mắt, không hề vượt ranh giới.

Còn chống đỡ được à, thật biết diễn.

Hiện giờ nghĩ đến hai người gặp lại sau vạn vạn năm nhờ ngọc giản, Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy hoài niệm vô cùng.

Khi đó y cảm thấy Cố Kiến Thâm tâm cơ sâu, giả tạo, có mưu đồ.

Hiện giờ liên tưởng lại, Thẩm Thanh Huyền xác định: Tâm cơ sâu là thật, giả tạo cũng là thật, nhưng lại không có mưu đồ.

Hắn giả vờ không thích y, nhưng lại thích cực kỳ, chỉ vì nhất nên giả vờ cho ra hình ra dạng, ngược lại lừa luôn Thẩm Thanh Huyền khi đó!

Khi gọi món, Cố Kiến Thâm hỏi y: “Không biết Liên Hoa đạo quân thích gì?”

Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ kiêng ăn, y chỉ chọn màu, nhưng y hiểu khẩu vị của Cố Kiến Thâm, biết mấy món hắn đặc biệt thích.

Đầu ngón tay trắng nõn của y chỉ trên thực đơn, nói: “Lấy mấy món này đi, không biết Thanh Thâm đạo quân thích ăn gì?”

Cố Kiến Thâm nhìn, nhất thời mắt đỏ bừng sáng, ngạc nhiên nói: “Không ngờ lại hợp ý với Liên Hoa đạo quân đến thế, đây đều là những món bình thường ta thích ăn.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Đường nhiên hợp ý rồi, ta cố tình chọn món người thích mà!

Thấy Cố Kiến Thâm vui vẻ, trong lòng y cũng ngọt lây, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Thật vậy ư?”

Lần này Cố Kiến Thâm đáp rất chân thành: “Đúng vậy.”

Duyên phận, duyên phận chân chính! Nếu không sao có thể trùng hợp đến vậy, hân thích mà y cũng thích!

Thẩm Thanh Huyền nói hòa theo: “Chúng ta thật hữu duyên.”

Bao nhiêu ái tình bắt nguồn từ một chữ duyên?

Nó giống như một mầm nhỏ, cắm rễ trong lòng đất rồi sinh trưởng tươi tốt, cuối cùng quấn chặt trái tim đối phương.

Hai người vừa ăn vừa tán gẫu, tất nhiên càng vụn vụn hợp ý.

Thật ra họ tán gẫu cũng bình thường thôi, nhưng Thẩm Thanh Huyền cố tình nói về những thứ hân thích, cuộc trò chuyện không thuận lợi mới có quý.

Bất tri bất giác, họ trò chuyện cho tới khi đồ ăn hết mà trà cũng lạnh.

Còn ăn nữa chủ quán sẽ tới đuổi người ...

Nhưng Cố Kiến Thâm không nỡ đi, rời bàn cơm này rồi hẳn sợ mình sẽ không còn lý do ở cùng Thẩm Thanh Huyền nữa.

Thẩm Thanh Huyền chủ động đề cập: “Thời gian không còn sớm, chúng ta cùng nhau hồi cung đi.”

Có lý! Cố Kiến Thâm lập tức đáp: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền thầm cười trong lòng, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Lan Phất quốc này náo nhiệt thật, buổi trưa ăn không ít, chi bằng chúng ta đi bộ về hoàng cung đi?”

Đây cũng là ý muốn của Cố Kiến Thâm, hân đáp ngay tắp lự: “Được, đi đường cho tiêu thực.”

Hai người rời từ lâu, sóng vai dọc đường. Chỉ cần có thể ở bên nhau, Cổ Kiến Thâm liền có vô số chuyện để nói, hài hước khiến người nghe lấy làm thích – chứ không phải tình thân hóa Tây Thi trong mắt Tôn chủ, hẳn thật sự có bản lĩnh khiến người thích.

Thẩm Thanh Huyền nói chuyện một hồi rồi tiết lộ một cách tự nhiên: “Buổi sáng ta mua không ít thứ, thú vị lắm.” Dứt lời, y lấy linh lung thắp đỏ chói ra, “Người xem, đẹp biết bao.”

Cổ Kiến Thâm cẩn thận nói: “Đẹp thật, màu đỏ này ...”

“Đúng vậy, màu đỏ này thật đẹp.” Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm nó, dịu dàng bảo, “Ta thích màu của nó nhất.”

Mặc dù đã đoán được từ trước, nhưng khi thật sự nghe thấy, trái tim Cổ Kiến Thâm vẫn xao động, vui sướng trào dâng lên cổ họng, suýt chút nữa kiềm chế không được.

Dường như Thẩm Thanh Huyền phát hiện ra gì, hai mắt đột nhiên sáng lên: “Viên hồng ngọc kia thật lớn.” Dứt lời, người như bị hấp dẫn sang đó.

Cổ Kiến Thâm đuổi theo, thấy y như thế chỉ biết càng thêm vui mừng.

Vì vậy, con phố này đã được ngốc hào hân hạnh chiếu cố, không những thế còn nghênh đón tới hai tên, mua gì cũng hai phần, chỉ cần là màu đỏ sẽ bị càn quét không còn một mống!

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn, hỏi: “Người cũng thích màu này à?”

Cổ Kiến Thâm mỉm cười: “Đúng, rất thích.”

Được rồi, lần này tới lượt hẳn hòa theo sở thích của y.

Thẩm Thanh Huyền ghen cười trong lòng, trên mặt lại tỏ ra kinh hi: “Chẳng trách, đôi mắt này của người ...”

Trái tim Cố Kiến Thâm treo cao, yên lặng chờ câu nói của y.

Vậy mà Thẩm Thanh Huyền không nói tiếp, chỉ dờ mắt bảo: “Bên kia náo nhiệt quá, chúng ta qua đó xem đi.”

Cố Kiến Thâm không hề thấy mất mát, ngược lại tràn trề trong ngực toàn là vui sướng, bởi vì tầm mắt trốn tránh kia của Thẩm Thanh Huyền mà mừng rỡ không biết làm sao cho phải.

Chỗ kia rất náo nhiệt, một đám người vây quanh, không biết đang làm gì.

Thẩm Thanh Huyền tò mò: “Đang đấu giá vật gì ư?”

Tâm tư Cố Kiến Thâm đều đặt hết trên người y, hơi đâu mà quan tâm, hắn đáp: “Chắc vậy.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không biết là thứ gì tốt.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Người muốn không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Nếu thú vị thì có thể ...”

Đang nói dở, một quả cầu màu đỏ cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ chói mắt bay từ chính diện tới.

Hiện giờ Cố Kiến Thâm vô cùng mẫn cảm với màu đỏ, vừa thấy đã muốn chụp lấy, lấy xong thì muốn dâng tới trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

Gần như xuất phát từ bản năng, hắn một tay chụp lấy quả cầu đó.

Ngay sau đó, đám người bùng nổ những tiếng ủng hộ kịch liệt, Cố Kiến Thâm giật mình, hắn tập trung nhìn, bấy giờ mới nhận ra mình cầm một quả tú cầu ...

Tiểu kịch trường:

Cố Kiến Thâm:Ta là ai, ta đang ở đâu, ta đang làm gì?

hhhh, Đế tôn đại nhân, đã tới lúc người nên lộ dục vọng cầu sinh rồi
233333

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Các Người Hôn Môi Rồi

Tú cầu, sao lại là tú cầu!

Cố Kiến Thâm vạn vạn không ngờ sinh thời mình còn có thể nhận tú cầu của người khác, càng chết người hơn khi bắt tú cầu không biết là của ai ngay trước mặt người trong lòng ...

Giờ phải làm gì đây?

Đưa cho Thẩm Thanh Huyền? Không được!

Vứt đi? Trễ rồi.

Để tôn Tâm Vực tương lai chờ mặt ra, Thẩm Thanh Huyền lại còn không phúc hậu mà cười thâm trong lòng.

Bản lĩnh lắm đồng chí lão Cố à, mau đi thú thê sinh con, vớ tới đỉnh nhân sinh đi!

Nhận ra tầm mắt của Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm vội thanh minh: “Ta thấy là màu đỏ, nghĩ người sẽ thích nên ta ...”

Hắn còn chưa dứt lời, một đồng người đã vây tới, hét to: “Tân lang quan, tân lang quan là một người rất anh tuấn.”

Thẩm Thanh Huyền rất cục nhẹn hết nổi, trong đôi mắt cong cong tràn đầy ý cười.

Cố Kiến Thâm bị nụ cười của y làm cho ngẩn người, nhưng ngay sau đó càng thêm luống cuống, vội vã nói: “Ta không biết đây là tú cầu, ta chỉ ...”

Đáng thương tiếng nói của hần hoàn toàn bị bao phủ bởi tiếng tranh cãi ầm ĩ từ đám đông, mọi người đẩy hần vào tiểu lâu tráng lệ kia, sôi nổi hoan nghênh tân lang quan mới ra lò.

Thật ra với tu vi của Cố Kiến Thâm, hần có thể dễ dàng quật ngã bọn người này.

Nhưng họ đều là tu sĩ cấp thấp, nếu hần lấy bản lĩnh sắp thành thánh ra tay ngay tại đây, nếu không kiểm soát tốt sẽ dẫn đến tai nạn chết người.

Hần vốn che giấu thân phận tới hỗ trợ, nếu gây họa, sợ rằng khi về sẽ bị cấm túc.

Trước kia cấm thì cứ cấm, nhưng hiện giờ trong lòng hần chỉ toàn là Thẩm Thanh Huyền, sao có thể phí thời gian ở Tâm Vực?

Lỡ đâu quay về người trong lòng đã bị tên nào đó bắt cóc thì phải làm sao?

Đương nhiên hiện giờ không phải lúc nghĩ những việc này, hần nên mau chóng chứng tỏ sự trong sạch của mình.

Thẩm Thanh Huyền không hề có cảm giác sốt ruột khi lão công sắp trở thành vị hôn phu người ta, trái lại còn lấy làm hứng thú, hòa theo đám đông đi vào, mặt mày hóng hớt như chê chuyện chưa đủ lớn.

Vút tú cầu gọi được con rể anh vĩ bất phàm như thế, chủ nhà mừng hết chỗ nói, cảm thấy mình lời rồi.

Cố Kiến Thâm che giấu tóc và mắt, nhưng chỉ với gương mặt này đã đủ cuốn hút rồi, chẳng trách em gái người ta vừa liếc một cái đã chung tình, còn ném tú cầu chuẩn đến thế.

Nên làm gì đây? Thẩm Thanh Huyền mang vẻ vui sướng khi người gặp họa mà nhìn hần, chờ coi hần thoát thân kiểu gì.

Ban đầu Cố Kiến Thâm định trực tiếp biến mất một cách bất ngờ, nhưng giương mắt thấy Thẩm Thanh Huyền cứ cười khúc khích, hần bỗng dừng nảy sinh một kế.

Cố Kiến Thâm đứng thẳng giữa đám đông, rồi đột nhiên phóng thích khí tức khiến đám đông huyên náo an tĩnh lại trong thoáng chốc.

Bấy giờ, họ mới nhận ra Cố Kiến Thâm là tu sĩ cấp cao, cảnh giới không hề tầm thường.

Chủ nhân kén rẽ lập tức sáng mắt, càng cảm thấy mình đã nhặt được bảo.

Ông toan mở miệng, Cố Kiến Thâm bỗng khom mình hành lễ, đoạn nói: “Thật có lỗi, tình cờ qua đây thấy mọi người nhộn nhịp, không biết xảy ra chuyện gì, đến khi tú cầu rơi xuống mới hay hôm nay là ngày lành ...”

Hắn không hề thu liễm khí thế, khí độ nói chuyện cũng thay đổi, người khác không dám thở mạnh, lại càng không dám nói tiếp, chỉ thành thật nghe.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Được ưu ái như thế thật sự không có mặt mũi nào nhận, nguyên do tại hạ đã có đạo lữ, tình sâu nghĩa nặng, tại hạ không thể phụ y, cũng không thể phụ quý thiên kim.”

Vừa dứt lời, mọi người đồng loạt sợ ngây người, chủ nhân kia nói: “Người ... người đã thành thân?”

Cố Kiến Thâm: “Nói tới cũng hoang đường, tại hạ đang đi dạo cùng ái nhân, thấy nơi này nhộn nhịp nên muốn vòng qua, nào ngờ tú cầu lại bay tới đây.”

Chủ nhân kia càng kinh ngạc: “Ái nhân người cũng ở đây?”

Cố Kiến Thâm cười khố: “Đúng vậy.”

“Vậy y đâu ...”

Cố Kiến Thâm lập tức nhìn Thẩm Thanh Huyền, mọi người đều lần theo tầm mắt hắn, vừa nhìn đã thấy ngay Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm đi về phía y, đám đông tự động tách ra, ai nấy cũng mang vẻ mặt tò mò.

Thẩm Thanh Huyền phục luôn rồi, vậy mà cũng được hả? Bản lĩnh lắm bạn học lão Cố, quả nhiên là vua tâm cơ!

Cố Kiến Thâm truyền âm cho Thẩm Thanh Huyền: “Mạo phạm.”

Thẩm Thanh Huyền còn chưa kịp phản ứng hắn định làm gì.

Cố Kiến Thâm đến gần y, nhỏ giọng: “Đừng giận, ta chỉ thích người.” Dứt lời, hắn tháo bỏ ngụy trang trên mặt Thẩm Thanh Huyền, rồi cúi người hôn y.

Thẩm Thanh Huyền tròn xoe mắt.

Mọi người chung quanh đồng loạt hít khí.

Tim Cố Kiến Thâm đập rất nhanh, nhanh tới nỗi muốn văng ra, nhưng đồng chí Đại Thâm không hổ là người làm việc lớn, cực kỳ có bản lĩnh, thế mà nhân lúc Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc, hắn tách khớp hàm y ra hôn đến triệt để.

Thẩm Thanh Huyền vốn cự tuyệt hắn không được, bây giờ còn ngạc nhiên như thế, nên chẳng hề có ý phản kháng.

May mà Cố Kiến Thâm ngầm hiểu trong lòng, biết một vừa hai phải.

Hắn buông Thẩm Thanh Huyền, rồi lại nắm chặt tay y, xoay người nói với chủ nhân kia: “Thật có lỗi, làm rối loạn chuyện tốt của quý phủ.”

Dứt lời, hắn lấy một vật màu đen thẫm ánh kim quang: “Xin hãy nhận lấy, thay cho lời xin lỗi của tại hạ.”

Chủ nhân kia tập trung nhìn, ngay sau đó hết hồn: “Hắc, hắc ... kim ... ngọc ...”

Nhân lúc tầm mắt mọi người đều bị thu hút, Cố Kiến Thâm nhanh nhẹn kéo tay Thẩm Thanh Huyền thoát khỏi đám đông, biến mất không còn tăm hơi.

Một viên hắc kim ngọc vô giá đổi lấy một nụ hôn với Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm bày tỏ: Cuộc mua bán này quá hời, xin cho thêm trăm ngàn vạn lần nữa!

Bọn họ biến mất, đám đông chậm nửa nhịp mới bùng nổ những tiếng kinh hô kinh thiên động địa.

“Trời ạ! Họ là ai thế?”

“Hắc kim ngọc kìa mẹ ơi! Sinh thời có thể nhìn thấy bảo bối này!”

“Trông trẻ tuổi thế kia, hóa ra là nguyên anh lão tổ ư!”

Lại nói về chủ nhân kén rể, ông đã mừng tới nỗi miệng không khép lại được, mặc dù cuộc hiếu nhằm hôm nay khá lúng túng, nhưng thu hoạch lại quá kinh người!

Con gái bảo bối của ông quăng tú cầu trúng một vị nguyên anh lão tổ! Vận may này! Thôi vẫn đừng kết hôn, mau mau tu luyện cho rồi!

Còn hắc kim ngọc này nữa, lão Vương gia ba đời nhà họ không cần phải sầu vì lo ăn lo uống nữa rồi!

Rời xa đám đông, Cố Kiến Thâm lập tức buông tay Thẩm Thanh Huyền, cực kỳ đứng đắn.

“Đa tạ giúp đỡ, nhờ người mà ta mới thoát thân được.” Nói xong, hắc cúi mình.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Ta sống đã lâu, lần đầu tiên gặp phải trường hợp này nên nhất thời lúng túng, chỉ đành kéo đạo quân diễn cùng.”

Sợ Thâm Thanh Huyền mất tự nhiên, hăn lại bồi tội: “Thật xin lỗi!”

Hăn đã nói tới vậy, đừng nói Thâm Thanh Huyền căn bản không giận, mà nếu giận thật cũng không tiện phát tác với hăn!

Thâm Thanh Huyền bỗng nảy ra ý định, y dời mắt bảo: “Ta chưa bao giờ hôn môi ai.” Dứt lời, hai gò má y ửng một lớp đỏ mông.

Cố Kiến Thâm ngây dại.

Bị dáng vẻ này của y mê hoặc, cũng bị nội dung câu nói của y kinh động, càng bị niềm vui sướng mãnh liệt cuốn lấy.

Y chưa bao giờ hôn môi ai.

Hăn là người đầu tiên hôn y.

Hăn ... may mắn quá đi!

Cố Kiến Thâm phải mất một lúc mới bật ra ba chữ: “Ta cũng vậy.”

Thâm Thanh Huyền biết rõ đây là ảo cảnh, nhưng vẫn bị hình ảnh này làm rung động, y đỏ mặt nói: “Vây huề nhau!”

Nói xong, y không đứng đó nữa, tiếp tục đi về trước, lướt nhanh về Lan Phát cung.

Trở về phòng đóng cửa lại, phải mất một lúc trái tim Thâm Thanh Huyền mới bình ổn như thường.

Kể ra cũng buồn cười, y và Cố Kiến Thâm gì cũng làm hết rồi, vậy mà khi đi vào tâm cảnh, y vẫn bị Cố Kiến Thâm “trẻ tuổi” mê hoặc đến thất điên bát đảo.

Mặc dù hành vi trong tâm cảnh của hấn không có khả năng giống hoàn toàn lúc hai ngàn tuổi, nhưng thật ra cũng chẳng khác nhiều.

Tóm lại, Cố Kiến Thâm cố tình tiếp cận y, dùng mọi cách lấy lòng y ... Y của lúc ấy làm sao chống đỡ được?

Tuy tu Phong Tâm quyết, nhưng y vẫn sống trong sự quan tâm của sư phụ và sư huynh, hoàn toàn không hiểu sự đời.

Bất thành linh gặp một Cố Kiến Thâm vừa thú vị vừa có ngoại hình đẹp như thế, y nhất định rơi vào tay giặc cực nhanh.

Còn quan tâm gì Phong Tâm quyết? Gì mà tẩu hỏa nhập ma? Gì mà phế toàn bộ tu vi?

Thẩm Thanh Huyền vẫn rất hiểu bản thân, việc gì đã xác định thì sẽ rất cứng đầu.

Nếu y thích Cố Kiến Thâm, y sẽ mặc kệ gì mà công pháp tu vi, mặc kệ gì mà tẩu hỏa nhập ma, nhất định khẳng khẳng muốn ở bên hấn.

Dù cho sắp thành thánh cũng chẳng sao, phế thì phế thôi, cùng lắm thì tu lại, bất kể thế nào y cũng sẽ không rời xa Cố Kiến Thâm.

Cho nên Phong Tâm quyết không phải nguyên nhân cản trở họ.

Vậy rốt cục năm đó còn xảy ra chuyện gì?

Suy nghĩ của Thẩm Thanh Huyền mau chóng bị thất sư huynh cắt ngang.

Sắc trời đã tối, bọn thất sư huynh đều trở lại, hết như tối qua, hấn lại mang thuốc giải độc tới cho Thẩm Thanh Huyền.

Tuy rằng Thẩm Thanh Huyền không theo cùng họ, nhưng thất sư huynh cần thận đó giờ, sẽ không lơ là bất kỳ giây phút nào.

Thẩm Thanh Huyền thành thật uống hết, lại trò chuyện với thất sư huynh một hồi, hắc mới quay về.

Gần như thất sư huynh vừa đi, hạc giấy béo lại đâm vào cửa sổ.

Thẩm Thanh Huyền cong môi, phất tay thả nó vào.

Hạc giấy béo đậu trên lòng bàn tay y, mở ra thành trang giấy: “Ta lại tới thăm ngươi đây.”

Phí lời, chúng ta ở cùng nhau cả ngày, ngươi còn hôn ta, bây giờ còn ra về người xa lạ!

Thẩm Thanh Huyền không vạch trần, nhả nài trả lời hắc: “Người rốt cuộc là ai?”

Hạc giấy béo sao có thể lộ thân phận? Nó lại bay về, biết rõ còn cố hỏi: “Người nói ta biết trước, người đi cùng với người là ai?”

Chẳng phải là người sao! Thắc mắc mình là ai thú vị lắm à?

Thẩm Thanh Huyền cùng hắc diễn trò: “Hắc là bằng hữu của ta.”

Hạc giấy béo quay lại rất mau, mở ra hiện một câu trắng trợn: “Ta thấy các ngươi hôn môi.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Người thấy kiểu gì, rõ ràng người tự cảm nhận mà!

Dựa theo tính tình Thẩm Thanh Huyền, hắc mà hỏi vậy y sẽ không tiếp tục trả lời, cho nên Thẩm Thanh Huyền không đáp lại hắc.

Qua một hồi, dường như nhận ra lời nói của mình hơi đường đột, cho nên hạc giấy béo lại quay về đụng cửa.

“Người đừng giận, chỉ do ta cảm thấy hắc mạo phạm ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không trả lời hân.

Không lâu sau, hạc giấy béo lại bay tới: “Người sẽ không thích hân chứ? Ta cho rằng hân không xứng với người.”

Thẩm Thanh Huyền đọc câu này xong liền nhin hết nổi, cười tít mắt cong thành vầng trăng khuyết.

Tên đại ngốc này!

Đợi thoát khỏi tâm cảnh nhớ lại màn này, để coi hân có xấu hổ hay không!

Nói xấu bản thân chắc vui nhĩ._.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Thẩm Thanh Huyền biết hẳn muốn khích y nói ra, nhưng sao y có thể dễ dàng bị lời sáo ngữ của một “nhân sĩ vô danh” dụ dỗ, vì vậy y trả lời: “Liên quan gì tới người.”

Năm chữ lạnh băng mang theo tức giận.

Nhưng Cố Kiến Thâm đọc chúng lại không tìm được mà cong môi ... Y then quá thành giận ư? Nhất định dáng vẻ ấy trông rất đẹp.

Hắn lại đề bút: “Hắn có ngoại hình thế kia, người không thấy kỳ lạ à?”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Chẳng phải muốn ta khen người đẹp à, quanh co lòng vòng vậy mệt không!

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền sẽ không thỏa hiệp theo ý hắn, y giả vờ cả giận: “Rốt cuộc người là ai? Nói xấu sau lưng người khác, người bị rảnh à?”

Có lẽ Cố Kiến Thâm cảm thấy bộ dạng nghiêm túc hồi sáng của mình quá ổn, cho nên hạc giấy béo lại lảng lơ: “Xin lỗi vì đã chọc người giận, mọi khi ta không có vậy đâu, chỉ do ta hơi ghen tị thôi.”

Tự mình ghen mình à? Vậy người cũng biết cách ghen lắm đó!

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục chơi với hắn: “Người ghen cái gì?”

Hạc giấy béo: “Rõ ràng ta gặp người trước, vì sao người lại thân thiết với hắn đến thế?”

Thẩm Thanh Huyền chầm chước rồi trả lời: “Ta còn không biết người là ai.”

Hạc giấy béo: “Vậy người biết hắc là ai?”

Thẩm Thanh Huyền: “Hắc là con bạn thâm giao của sư phụ ta, nói chung chẳng phải người xấu.”

Bạn học lão Cố thông minh trải đường cho mình: “Vậy lẽ đâu hắc là người xấu thì sao?”

Nhìn câu này, Thẩm Thanh Huyền nhạy bén nhận ra tâm tư của hắc.

Hiện giờ Tâm Vực và Thiên Đạo đã rơi vào tình thế thủy hỏa bất dung, nếu Cố Kiến Thâm bại lộ thân phận Tâm Vực của mình, sợ rằng Thẩm Thanh Huyền sẽ xé dao rượt hắc.

Chưa kể hắc còn là Cố Kiến Thâm, là phản đồ số một trước giờ của Vạn Pháp tông ... Nếu bại lộ hoàn toàn, còn yêu đương gì nữa, dự là Thẩm Thanh Huyền sẽ thuận thế thanh lý môn hộ.

Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ tính toán trong lòng hắc, vậy nên đáp: “Người còn ác ý bêu xấu bằng hữu của ta, ta sẽ lập kết giới, không cho con hạc này bay vào nữa.”

Hạc giấy béo vẫn muốn vòng vo: “Người thật sự xem hắc là bằng hữu ư?”

Thẩm Thanh Huyền: “Đương nhiên rồi.”

Hạc giấy béo nói một câu thâm thía: “Nhưng ánh mắt hắc nhìn người không giống bằng hữu.”

Bản thân thì không dám nói, khoác áo ngoài vào thì mặt to như cái bồn, gì cũng dám phun!

Thẩm Thanh Huyền cho hắn “hy vọng”, cho nên không vội phủ nhận hay làm sáng tỏ.

Ngờ đâu y chỉ mới ngập ngừng, hạc giấy béo lại bay tới: “Chẳng lẽ hắn nhìn người như thế, người vẫn không để bụng sao?”

Đồ hèn! Thẩm Thanh Huyền rất muốn tặng hắn hai chữ này!

Nhưng ngẫm lại, y càng đau lòng hơn, thích nhưng không dám biểu hiện, sợ bị ghét rồi càng sợ mất đi, cho nên hắn mới cẩn thận, dè dặt, nhút nhát như thế.

Trong lòng Thẩm Thanh Huyền vừa mềm vừa ngọt, nên nói theo ý hắn: “Người đâu cần nói xấu ta với hắn, bọn ta chẳng qua mới quen nhau có một ngày, nào có như người nói!” Nửa câu sau y cố tình run tay, để những con chữ trông có vẻ giấu đầu hở đuôi.

Hiện giờ Tôn chủ đại nhân rất rõ tâm tư của hắn, quả nhiên, Cố Kiến Thâm đọc xong vui sướng khôn tả, hoàn toàn không nỡ dùng con hạc giấy này nữa, hắn cẩn thận gấp lại, nhét vào trước ngực mình.

Hắn lại lấy tờ giấy khác ra viết: “Ngày mai người còn gặp hắn không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Ta với hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, nào có thời gian gặp gỡ?”

Hạc giấy béo: “Hắn nhất định sẽ tới tìm người.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Nếu người không tới ta đánh chết người.

Không đợi y trả lời, hạc giấy béo lại tới: “Nếu mai hắn tới tìm người, thì chắc chắn có mưu đồ với người.”

Viết hiên ngang lẫm liệt thật, cứ như kẻ mưu đồ gây rối không phải hắn vậy!

Chỉ tiếc đây là tâm cảnh, bằng không Thẩm Thanh Huyền nhất định sẽ thu mấy con hạc giấy này, rồi thường thường lấy ra xem thì vui phải biết.

“Châm ngòi ly gián” xong, hai người đều ngủ thật ngon.

Hôm sau vẫn như cũ, Lan Phất vương tận tình chiêu đãi, Thẩm Thanh Huyền tách khỏi đám đông.

Thế nhưng hôm nay y không ra ngoài, mà ở lại trong Lan Phất cung.

Y tìm một nơi yên tĩnh, châm một bình trà nóng, rồi nhờn nhờ đặc ý.

Chẳng lâu sau, người nào đó bắt đầu nhịn hết nổi.

Khác hoàn toàn với hạc giấy tối qua, Cố Kiến Thâm ban ngày rất phong độ, nhìn cứ như chẳng hề có một xú ý đồ nào.

Hắn nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền, thế là kinh ngạc nói: “Liên Hoa đạo quân? Trùng hợp quá.”

Trùng hợp hay không, chẳng lẽ trong lòng người không biết?

Thẩm Thanh Huyền cũng rất ngạc nhiên: “Thanh Thâm đạo quân? Sao hôm nay người không xuất cung?”

Cố Kiến Thâm xáp tới một cách vô cùng tự nhiên: “Mấy người đó ăn uống phóng túng lắm, ta không thích vậy.”

Hắn cố ý nói hòa như thế, Thẩm Thanh Huyền tất nhiên phải phối hợp rồi, y bảo: “Ta cũng không thích.”

“Cho nên chúng ta hợp ý nhau ghê.” Cố Kiến Thâm lại đẩy về chuyện duyên phận.

Thẩm Thanh Huyền làm như sức nhớ ra chuyện gì, tầm mắt vội trốn tránh, không đón lời hắn.

Cố Kiến Thâm vẫn luôn lén quan sát y, thấy sắc mặt của y, trái tim bất chợt rung động, sung sướng vô cùng.

Nhất định y nhớ tới hạc giấy tối qua, nghĩ tới câu nói cuối cùng của hân.

Có phải y đã nhận ra hân có ý với y rồi không?

Cho nên y không ghét đúng không?

Cố Kiến Thâm kìm nén vui sướng trong lồng ngực, mặt mày bình tĩnh hỏi hân: “Hôm nay đạo quân có bận gì không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Không có gì.”

Cố Kiến Thâm: “Vậy chúng ta ra ngoài một lát nhé?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Huyền hiện lên ý cười, khẽ nói: “Lại đi đoạt tú cầu nữa à?”

Y cư nhiên trêu hân!

Cố Kiến Thâm vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng nở hoa không ngừng, hân nói: “Không đâu, thật sự không mà.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Nếu lúc ấy ta không ở đó, người sẽ giải vây thế nào?”

Cố Kiến Thâm sửng sốt. Nhận ra mình vừa hỏi gì, Thẩm Thanh Huyền lập tức lảng tránh, nâng chung trà lên nhấp một hơi, ra vẻ như đang rất thẹn thùng.

“Ta ...” Cố Kiến Thâm toan mở miệng, chỉ tiếc hân còn chưa kịp nói, Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng đứng dậy, “Đi thôi, chúng ta ra ngoài.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên đồng ý thật nhanh: “Được.”

Ra khỏi cung, Cố Kiến Thâm mất nửa ngày mới hoàn hồn lại, hẩn nhiệt tình tràn trề, cảm thấy có đi khắp Lan Phất quốc bảy bảy bốn mươi chín vòng cũng không mệt!

Nếu muốn hẹn người ra ngoài chơi, tất nhiên Cố Kiến Thâm đã chuẩn bị đâu ra đó hết rồi.

Nơi dùng cơm, nơi đi dạo ... mọi thứ đều đón ý nói hòa, trăm phần trăm có thể khiến Thâm Thanh Huyền hài lòng.

Nhưng thực ra hẩn cần gì phiền thế? Chỉ cần được ở bên hẩn, dù đi đâu Thâm Thanh Huyền cũng có thể vui vẻ.

Gần chạng vạng, Cố Kiến Thâm nói với y: “Ta dẫn người đến nơi này hay lắm.”

Thâm Thanh Huyền tò mò: “Đi đâu vậy?”

Cố Kiến Thâm: “Theo ta.”

Thâm Thanh Huyền chờ hẩn nắm tay mình, kết quả chờ không được.

Phải rồi ... tên nhát cáy này mới “quen” y có hai ngày, làm gì dám động tay động chân.

Thâm Thanh Huyền cũng không tiện nắm tay hẩn, vì vậy cứ lết đệt theo sau, đi tới vùng ngoại ô.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Cố Kiến Thâm thừa nước đục thả câu: “Có thể nhắm mắt lại không?”

Thâm Thanh Huyền cố tình nói: “Nhắm mắt lại phải đi thế nào?”

Cố Kiến Thâm vẫn ra vẻ đứng đắn: “Yên tâm, có ta ở cạnh người.”

Thâm Thanh Huyền chờ hết nổi liền nói ngay: “Vậy người nắm tay ta đi.”

Cố Kiến Thâm: “!”

Mặc dù hấn có ý định này, nhưng không có gan cỡ đó, nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại chủ động đề cập, vậy hấn ...

Dè dặt nắm tay Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm cảm thấy mình đã chạm được thứ tuyệt đẹp nhất trên đời này.

Mềm mại và tinh tế, hoàn toàn hút cả linh hồn hấn đi.

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hấn thật chặt, rồi nhắm mắt lại: “Đến cùng là đi đâu?”

Y vừa nhắm mắt, người nào đó lập tức không kiên dè nữa, tự cho là Thẩm Thanh Huyền không phát hiện, cho nên tầm mắt hận không thể dính chặt trên người y, hận không thể miêu tả tỉ mỉ từng tấc da thịt y một lần.

Thẩm Thanh Huyền không thể không gọi hồn hấn: “Thanh Thâm đạo quân?”

Lúc này Cố Kiến Thâm mới hoàn hồn, hắng giọng đáp: “Tôi đó rồi người sẽ biết.”

Bọn họ tay nắm tay, cùng nhau bước về trước.

Với thần thức hiện giờ của Thẩm Thanh Huyền, nhắm mắt hay không chẳng có gì khác nhau, thế nhưng y vẫn rất chờ mong Cố Kiến Thâm sẽ cho y kinh hỉ gì, vậy nên y không mở thần thức, thật sự nhắm tịt hai mắt, không nhìn gì cả.

Cố Kiến Thâm được nắm tay y thì hết muốn buông ra, sau khi đến nơi lại không tìm được dắt y đi một vòng, cuối cùng sợ Thẩm Thanh Huyền mất kiên nhẫn mới không thể không nói: “Mở mắt đi.”

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, sau đó nắm chặt tay Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm cười nói, “Đẹp không?”

Thẩm Thanh Huyền không biết nên nói gì, vô số cảm xúc cuộn trào, khiến y hận không thể ôm người bên cạnh và dùng sức hôn hẳn.

Đây là một gốc Phượng Hoàng mộc, cành lá đỏ tươi nở rộ như lửa diễm.

Nó không lớn bằng mấy ngàn năm sau, cũng không có phượng hoàng màu vàng, càng không có nhà gỗ tinh xảo kia.

Nó vẫn còn non, hết như bọn họ hiện giờ vậy.

Nhưng nó đã tồn tại.

Tồn tại trong ký ức quên lãng của họ, tồn tại trong sự tương phùng của hai người, cũng chứng kiến họ yêu lại từ đầu.

Vì sao mấy ngàn năm sau Cố Kiến Thâm vẫn tìm được nó?

Vì sao Lan Phất quốc biến mất, nó lại sinh trưởng xum xuê ở một nơi khác?

Chẳng lẽ Cố Kiến Thâm đã quên hết mọi chuyện, nhìn thấy nó vẫn nảy sinh cảm giác thương tiếc sao?

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Thích không?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, nói thật lòng: “Thích lắm.”

Rất thích, thích Phượng Hoàng mộc hãy còn non, cũng thích sự khổng lồ của nó mấy ngàn năm sau, càng thích người đã mang điều tốt đẹp này đến cho y.

Thẩm Thanh Huyền khẽ lặp lại: “Ta thích lắm.”

Nghe cứ tưởng y đang thổ lộ với mình. Cố Kiến Thâm không dám tự mình đa tình, nhưng trong lòng lại dạt dào vui sướng, vì Thẩm Thanh Huyền

thích, cũng vì y vẫn luôn không buông tay hấn ra.

Có lẽ y quá thích Phượng Hoàng mộc đỏ tươi, cho nên quên buông tay chẳng?

Thật tốt, vậy cứ để y quên một lúc đi.

Thẩm Thanh Huyền phải đấu tranh trong lòng rất lâu mới kiềm chế không hôn hấn.

Hiện giờ mà hôn, dự là tên khốn này sẽ suy nghĩ vẩn vơ, cho nên phải tiến triển từ từ, dựa theo tiết tấu của hấn ... từ từ thôi.

Phượng Hoàng mộc dưới trời chiều càng thêm xinh đẹp.

Ánh sáng kim sắc bao phủ lên hoa Phượng Hoàng đỏ rực, tựa như khói lửa vô biên nở rộ khi màn đêm buông xuống, xinh đẹp đến nỗi ngấm nhìn quên cả chớp mắt.

Bọn họ ở đó rất lâu, lâu đến không thể không về.

Trở về Lan Phát cung, Thẩm Thanh Huyền nói: “Hôm nay ta vui lắm.”

Cố Kiến Thâm: “Ta cũng thế.” Hấn nhất định còn vui hơn y gấp trăm ngàn lần.

Nghe được câu nói ấy của y vào giờ phút này, hấn lại càng vui hơn, tựa như vui sướng hai ngàn năm đều tích lũy trong hôm nay – giờ này khắc này – khoảnh khắc được gặp y.

Trở về phòng mỗi người, hạc giấy béo không đợi được lại đâm vào khung cửa.

Thẩm Thanh Huyền nâng niu nó, tò mò mở ra, bên trong viết: “Người xem, quả nhiên hấn lại tới tìm người!”

Khóe môi Thẩm Thanh Huyền tràn đầy ý cười, cố tình hỏi hằn: “Thì sao nào?”

Hạc giấy béo “bi phẫn”: “Hắn có mưu đồ gây rối với người!”

Thẩm Thanh Huyền đáp lại: “Liên quan gì người.”

Hạc giấy béo “hỗn hển”: “Ta hảo tâm nhắc nhở người thôi, nhất định hắn sẽ ngày càng quá phận, đến lúc đó người ...”

Thẩm Thanh Huyền bị cái tên phân liệt này chọc cho chịu hết nổi, y trả lời: “Người nghĩ nhiều rồi.”

Hạc giấy béo nghiêm túc nhắc nhở y: “Người không phát hiện sao? Hắn nhìn người bằng ánh mắt rất mờ ám.”

Mọi người rút kinh nghiệm nhé, yêu nhau đừng có bán muối như hai đứa này

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Hạc Giấy Béo: Người Đã Không Tin Ta, Tự Mình Thử Chẳng Phải Được Rồi Sao?

Thẩm Thanh Huyền biết rõ vẫn cố hỏi: “Sao lại mờ ám?”

Hạc giấy béo đáp không chút khách khí: “Người xem hắn là bằng hữu, hắn lại chỉ muốn hôn người, làm chuyện quá đáng với người.”

Có bản lĩnh đừng chỉ nói chứ không làm nha! Thẩm Thanh Huyền rất chờ mong hắn sẽ viết loại chuyện này cho y xem như thế nào?

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh nói: “Nói hữu nói vượn!”

Hạc giấy béo thâm trầm: “Người hoàn toàn không biết mình quyền rũ thế nào đâu.”

Thẩm Thanh Huyền chống đỡ hết nổi, bị hắn chọc cười thành tiếng.

Y sợ nếu tiếp tục dây dưa sẽ không tìm được tháo vò bọc của hắn, cho nên ngừng lại: “Ta phải nghỉ ngơi.”

Hạc giấy béo cũng biết một vừa hai phải, không đến đụng cửa quấy rầy y nữa.

Mấy ngày tiếp theo, hai người vẫn duy trì quan hệ vi diệu này.

Ban ngày, Cố Kiến Thâm đứng dẫn du ngoạn cùng Thẩm Thanh Huyền, muốn bao nhiêu đàn hoàng thì có bấy nhiêu, không để lộ chút cảm xúc vượt rào nào.

Đến tối lại lắc mình hóa thành hạc giấy béo, liếng thoảng chửi bới bản thân “mặt người dạ thú” vào ban ngày.

Đúng vậy, mưu đồ gây rối, tệ hại ... Những từ này không đủ để hình dung hẩn, mà phải dùng mặt người dạ thú. Gì mà ra vẻ đạo mạo, chữ thực chất vô cùng hạ lưu; gì mà trông như thể nghiêm trang, bản chất lại chẳng ra làm sao ... làm cho Thẩm Thanh Huyền cười không ngừng.

Thật ra chiêu này của hẩn rất thông minh, ban ngày bày ra mặt phong độ của hẩn, liều mình giành thiện cảm với Thẩm Thanh Huyền; ban đêm lại chửi bới mình, để Thẩm Thanh Huyền thiên vị hẩn trong vô thức; quan trọng hơn là hẩn thông qua ngôn từ buổi tối kích thích Thẩm Thanh Huyền, chôn hạt mầm nhỏ vào sâu trong tiềm thức y.

Thẩm Thanh Huyền không biết năm đó mình thế nào, chứ hiện giờ y sắp kháng cự hết được rồi đó.

Tên khốn này càng nói càng hăng, tự cho mình sắm vai rất thành công, lại còn mượn thân phận hạc béo làm “người hướng dẫn tình cảm” cho y.

Chẳng hạn như đêm nay ...

Hạc giấy béo: “Nếu người không thích hẩn, thì đừng gặp mặt hẩn, như vậy sẽ không ngừng cho hẩn hy vọng, lỡ đâu hẩn nhịn không được thì sao?”

Nhịn không được thì nhanh làm gì coi! Thẩm Thanh Huyền trả lời hẩn: “Tất cả toàn do người đoán mò.”

Hạc giấy béo: “Có phải ta đoán mò hay không trong lòng người rõ nhất, nếu không phải hẩn có tình ý với người, hà cớ gì ngày nào cũng tìm người, ngày nào cũng dẫn người chơi này dạo kia?”

Không tìm ta người muốn tìm ai, không dắt ta đi chơi người muốn dắt kẻ nào đi chơi? Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền vẫn viết: “Đừng áp đặt suy nghĩ xấu xa của người lên bọn ta.”

Hạc giấy béo vô cùng đau đớn: “Sao người không tin ta?”

Thẩm Thanh Huyền: “Dựa vào đâu bảo ta tin một người ngay cả mặt cũng không dám lộ?”

Hạc giấy béo lại bay tới: “Dù sao ta nói gì người cũng không tin, chỉ bằng tự người thăm dò thử xem.”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, trả lời hắn: “Thử kiểu gì?”

Hạc giấy béo nói với vẻ nghiêm túc: “Ngày mai người có thể mời hắn đi đâu đó thật xa, càng xa càng tốt, tốt nhất là nơi hẻo lánh, chân không thềm in vết, sau đó người cố tình làm dơ xiêm y, thay quần áo trước mặt hắn, người coi hắn sẽ làm gì.”

Lão lưu manh này! Sắp đặt kịch bản cho mình như thế, có thấy xấu hổ không!

Trên mặt Thẩm Thanh Huyền ngập tràn ý cười, trả lời lại ngây thơ vô số tội: “Hắn có thể làm gì?”

Hạc giấy béo thần bí nói: “Người thử rồi biết.”

Thẩm Thanh Huyền không dễ dàng mắc mưu: “Ta không cần làm mình vừa ướt vừa rồi đâu.”

Hạc giấy béo dùng phép khích tướng: “Thật ra người vốn tin lời ta đúng không? Người vốn biết hắn có tâm tư khác với mình.”

Thẩm Thanh Huyền thuận theo mà cắn câu: “Không có!”

Hạc giấy béo mau chóng trả lời: “Vậy người thử xem, người trong lòng thoát ý trước mặt mình, ai cũng sẽ không nhịn được, bình thường hắn ra vẻ đạo mạo, nhưng chỉ cần người vừa làm thế, hắn sẽ bại lộ ngay thôi!”

Thẩm Thanh Huyền “tuyệt đối không thỏa hiệp”: “Ta chẳng có thời gian nói nhảm với người.”

Hạc giấy béo tiếp tục nói: “Sợ gì, nếu hăn coi ngươi là bằng hữu, vậy thay đồ trước mặt bằng hữu có gì đâu? Hoàn toàn chẳng sao cả.”

Ngụy biện kiểu này ... tính ra có lý lắm chứ!

Hạc giấy béo lại viết cho y: “Ta chỉ cách cho ngươi rồi đó, thử hay không là chuyện của ngươi, ta ngủ đây.”

Thế mà hăn dám ngủ trước! Thẩm Thanh Huyền rất muốn xách hăn lại đây, xếp một chồng hạc giấy đập lên người hăn!

Thẩm Thanh Huyền “trăn trở” một đêm, hôm sau tinh thần khá uể oải.

Cổ Kiến Thâm đứng giờ tối tìm y, thấy y mặt nhẵn mày nhíu bèn quan tâm hỏi han: “Sao thế, ngủ không ngon à?”

Thẩm Thanh Huyền: Ha ha, ta mà ngủ ngon thì ngươi khóc được rồi đó.

Cổ Kiến Thâm nhộn nhạo trong lòng, ngoài mặt vẫn không dám để lộ sơ hở, hăn nói: “Ta pha cho ngươi bình trà đề cao tinh thần.”

Thẩm Thanh Huyền cảm kích: “Đa tạ.”

Cổ Kiến Thâm tặng cho y một nụ cười vô cùng đẹp trai.

Tôn chủ đại nhân cực kỳ hưởng thụ, tiếp tục hồ nháo với hăn rất chi là thích ý.

Uống trà xong, tinh thần Thẩm Thanh Huyền đã tốt hơn nhiều. Nào ngờ hạc giấy béo lẳng lơ tối qua hôm nay lại ‘vòng vo hết mười tám khúc sơn đạo’.

Cổ Kiến Thâm lo lắng: “Nếu ngươi không thoải mái, hôm nay chúng ta đừng ra ngoài.”

Thật sự không ra ngoài? Thấm Thanh Huyền sợ hấn hồi hận xanh ruột.

Y ngáp ngừng, rồi thấp giọng: “Ở đây mãi cũng chẳng có gì vui, chúng ta vẫn nên ra ngoài đi.”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Cố Kiến Thâm bùng lên ngọn lửa nhỏ, hấn hỏi y: “Có nơi nào muốn đi không?”

Thấm Thanh Huyền do dự, cuối cùng vẫn nói: “Tùy tiện đi thôi, hôm nay không muốn tới mấy chỗ ồn ào.”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm run rẩy rất khẽ, động tác này cực nhỏ, người bình thường nhất định không phát hiện được, nhưng thân làm người bên gối, Thấm Thanh Huyền đương nhiên nhìn ra.

Y biết người này đang mừng, đang cường chế vui sướng sắp tràn ra.

Thấm Thanh Huyền rất tò mò, rốt cục trong hồ lô hấn bán cái gì? Chỉ muốn xem y cời y phục thôi à? Sau đó thì sao? Hay là muốn kéo về đạo mạo này xuống, lộ ra bản tính lưu manh?

Nghĩ vậy, Thấm Thanh Huyền ngược lại có chút chờ mong, ờm, chỉ một xí thôi, một tí tẹo ấy mà!

Hai người “tâm sự nặng nề” ra ngoài, luận hành động, Thấm Thanh Huyền không so bằng bạn học lão Cố, nhưng Thấm Thanh Huyền có kịch bản hết rồi, trước tiên theo nội dung vở kịch, phối hợp tí là xe nhẹ đường cũ thôi.

Không cần phải sốt sắng hay do dự, chưa quyết định chắc chắn được mà, không khó!

Thấy càng đi càng lệch, Cố Kiến Thâm vẫn còn giả đồ: “Phía trước là vùng cấm.”

Thấm Thanh Huyền làm như giật mình hoàn hồn, y ngừng lại, môi mỏng khẽ nhếch: “Không biết đằng trước có gì nhĩ.”

Trái tim Cổ Kiến Thâm đập mạnh, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, hắn nói: “Nếu người tò mò thì chúng ta vào xem, tóm lại không có gì nguy hiểm đâu.”

Với tu vi hai người hiện giờ — chỉ cần dừng sơ ý bước vào tiểu thế giới khác thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Mi mắt Thâm Thanh Huyền sụp xuống, thấp giọng: “Được, vào xem đi.” Sắc mặt của y trông không giống tò mò, mà càng giống như đang cố gắng che giấu tâm sự.

Y như thế chỉ càng làm cho trái tim Cổ Kiến Thâm ngứa ngáy, chỉ tiếc hắn phải nhịn, nhất định phải chống đỡ cho bằng được!

Cái gọi là vùng cấm, chính là chẳng thấy dấu chân người đâu, vì ít người nên không có đường, nơi nơi đều là bụi cây, căn bản không biết đằng trước có gì.

Hai người họ vốn có thể ngự kiếm, nhưng nếu ngự kiếm, làm sao khiến y phục ướt và ngổn ngang đây?

Thâm Thanh Huyền nói: “Chúng ta cứ vậy đi về trước đi, dù sao cũng không có gì.”

Cổ Kiến Thâm tất nhiên đồng ý.

Đi khoảng một khắc, Thâm Thanh Huyền tìm được cơ hội.

Bụi cây đằng trước ẩn giấu một đầm nước, độ sâu phải chừng, vừa khéo có thể để y bước hụt làm ướt cả người.

Cơ mà có vẻ không thỏa đáng lắm?

Y đường đường là một tu sĩ cấp cao, lẽ nào lại giẫm hụt vào đầm nước?

Mặc kệ, y cố ý đó, dù gì Cổ Kiến Thâm cũng không dám hỏi!

Thế là Thâm Thanh Huyền chuẩn bị bước hụt ...

Cố Kiến Thâm nhanh tay lẹ mắt: “Cẩn thận.”

Tiếc rằng đã muộn, xiêm y bên trái của Thấm Thanh Huyền ướt đầm.

Thấm Thanh Huyền lúng túng: “Không để ý chỗ này có đầm nước.”

Thanh Thâm đạo quân ban nãy không kéo được Thấm Thanh Huyền, lúc này nắm tay y nhảy dựng lên: “Y phục ướt hết rồi, ta đưa ngươi đến chỗ thoáng.”

Thấm Thanh Huyền lười phỉ nhổ với hăn ...

Thôi thôi, dù sao mục đích cũng hoàn thành, về phần quá trình vẫn đừng nên nghiên cứu sâu! Dù gì hai bên cũng biết xảy ra chuyện gì mà!

Y giả vờ, mà hăn cũng giả vờ, vì thoát y mà phải bày vẽ nhiều như vậy, cũng chỉ có đôi tình nhân bọn họ!

Đến một nơi sạch sẽ, Cố Kiến Thâm nói: “Mau thay xiêm y đi.”

Chẳng phải dùng thuật tẩy trừ sẽ dễ dàng hơn sao? Hai vị nguyên anh lão tổ thế mà quên triệt để cái thuật này luôn.

Thấm Thanh Huyền nói: “Ừ ...”

Y vừa cởi vạt áo, vừa liếc trộm Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn không chớp mắt, trông đàng hoàng vô cùng.

Thấm Thanh Huyền cởi áo ngoài, đến lúc cởi áo lót, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác là lạ.

Đừng nói là cởi đàng hoàng, y phục của y bị Cố Kiến Thâm xé không biết bao nhiêu bộ, hiện giờ lại quay về như hồi mới gặp lần đầu, mang theo chút thăm dò, cố gắng đè nén nhịp tim rộn ràng, chờ mong rồi lại sốt sắng mà cởi đai hông.

Sau đó ... xiêm y rơi xuống đất, Thấm Thanh Huyền không thấy lạnh, chỉ có hơi ngượng ngùng mà thôi.

Y không hề biết dáng vẻ này của mình còn đẹp hơn mỹ ngọc thượng đẳng ngàn vạn lần.

Cố Kiến Thâm nhìn y không chớp mắt, hoàn toàn ngây người.

Trái tim Thấm Thanh Huyền đập như nổi trống, nếu cứ bị hấn nhìn như vậy hoài y sẽ không kiểm soát được mắt!

Xấu hổ quá!

Thấm Thanh Huyền vội vàng lấy túi càn khôn ra, muốn tìm một bộ xiêm y khác.

Kết quả trong túi càn khôn của y không có gì, đừng nói là y phục, ngay cả mảnh nội khố cũng không có!

Bị đánh tráo rồi ... khi nào đấy? Nhất định là đại hỗn đản Cố Kiến Thâm này làm!

Rốt cục Thấm Thanh Huyền cũng hiểu rõ kịch bản của bạn học lão Cố rồi.

Thì ra là ở ngay đây.

Cố Kiến Thâm nhìn muốn trợn mắt cả lên cuối cùng tìm về được một tia lý trí: “Sao vậy?”

Thấm Thanh Huyền không dám xoay người, lí nhí: “Ta ... không mang y phục.”

Cố Kiến Thâm nhắm mắt, dùng sức nắm chặt quyền giữ vững thanh tỉnh: “Chỗ ta ... ấy ...” Hấn tỏ ra kinh ngạc, “Ta cũng không mang.”

Thấm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm vội vàng cởi y phục mình, phủ lên người Thẩm Thanh Huyền: “Không sao, người mặc tạm của ta đi.”

Tu vi hiện giờ của họ sao có thể sợ lạnh? Đương nhiên, công năng của y phục vốn không chỉ để giữ ấm.

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt y phục của Cố Kiến Thâm.

Vừa ngoảnh đầu, y mới chính thức thấy rõ mưu kế của bạn học lão Cố.

Huyết ấn ...

Từ thắt lưng rần chắc hướng lên, tụ thành cấm ấn đỏ tươi trên bả vai.

Khi vạn vạn tuổi, từ ánh nhìn đầu tiên Thẩm Thanh Huyền đã bị bắt giữ tâm thần, giờ này khắc này ... y lại ngấm đến ngấm ngơ.

Nói đi nói lại, người này muốn sắc dụ y à?

Không thể không nói chiêu này rất thỏa đáng, ăn chắc rồi!

Thẩm Thanh Huyền nhìn chòng chọc, đến khi hoàn hồn thì ngón tay đã chạm vào cấm ấn đỏ tươi trên vai hắn.

Cố Kiến Thâm không giấu được cảm xúc trong mắt, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền khẽ tán thưởng: “Thật xinh đẹp.”

Thanh tuyến êm tai, ba chữ mềm mại, cùng với vẻ mặt mê luyến không cách nào che lấp.

Cố Kiến Thâm liều mạng nắm chặt tay y!

Hắn chưa bao giờ nghĩ cấm ấn xấu xí này, lại có thể mang đến cho hắn may mắn như vậy!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Ái Tình Có Màu Gì

Cố Kiến Thâm mở miệng, thấp giọng hỏi y: “Không đáng sợ sao?”

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền nào có vẻ sợ sệt? Tất cả đều là kinh diễm và yêu thích không cách nào che giấu.

Cố Kiến Thâm nói: “Người là người đầu tiên thấy nó nhưng không ghét.”

Một câu gọi tâm thần Thẩm Thanh Huyền về, y ngẩng đầu rồi rơi vào đôi mắt hắn.

Đôi mắt đỏ ấy như một ngọn nến leo lắt giữa đêm khuya, mỏng manh, yếu ớt, nhưng có khả năng sưởi ấm cả bóng tối bằng sức mạnh của mình.

Đây là Cố Kiến Thâm, người y yêu.

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ mở, nhẹ giọng đáp: “Người tốt lắm.”

Ấm áp hơn bất kỳ ai, mềm mại hơn bất kỳ ai, và cũng rực rỡ hơn bất kỳ thứ gì.

Tim Cố Kiến Thâm đập cực nhanh, nhưng lại không tiến thêm bước nữa.

Hắn hy vọng Thẩm Thanh Huyền cảm thấy hứng thú với mình, chứ không muốn chỉ là hứng thú phù du, hắn càng hy vọng có được tâm của y, chân chân chính chính mà ôm y vào lòng.

Tình yêu có màu gì, trước đây Cố Kiến Thâm không biết, nhưng giờ hắn biết rồi, đó chính là một nụ cười nhẹ bên môi của người trước mắt.

Cổ Kiến Thâm đưa xiêm y cho Thấm Thanh Huyền, chẳng lẽ cứ để mình lỏa lồ? Ở trong rừng còn may ra, chứ ra ngoài trần thì xấu hổ cỡ nào?

May mà lúc này, hắn cuối cùng cũng nhớ mình là đạo lão nguyên anh.

Cổ Kiến Thâm hái một phiến lá, đặt vào lòng bàn tay, xiêm y đỏ như ánh mặt trời đổ xuống xuất hiện trong tay hắn.

Phải rồi ... không mang y phục thì sao? Quên dùng thuật tẩy trừ thì thế nào? Chẳng phải còn có thuật che mắt sao.

Thấm Thanh Huyền nhìn chăm chú, vậy mà không thể nhìn thấu xiêm y này. Có thể thấy tu vi Cổ Kiến Thâm hiện giờ cao hơn y một ít.

Mặc dù nhìn không thấu, nhưng vẫn biết đây là lá cây, Thấm Thanh Huyền cười nói: “Người vẫn nên giữ y phục đi ...”

Cổ Kiến Thâm nói: “Người cho rằng đây là thuật che mắt?”

Thấm Thanh Huyền hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải?”

Cổ Kiến Thâm toan giải thích, đột nhiên nhớ ra gì, hắn đáp: “Phải.”

Thật ra thì không phải, hắn chỉ biến lá cây thành y phục để mặc, được gọi là thuật thể hoá, nhưng nếu hắn lộ ra pháp môn này, vậy trước đó tại sao không dùng? Còn cởi y phục mình cho Thấm Thanh Huyền mặc, ý đồ quá rõ ràng, cho nên Cổ Kiến Thâm đành phải thừa nhận mình đang mặc lá cây, thuận tiện còn khoe mẽ: “Cứ vậy đi, dù sao cũng tốt hơn để người mặc.”

Thấm Thanh Huyền mỉm cười: “Tu vi người cao hơn ta, nhất định có thể nhìn thấu thuật che mắt của ta, nếu ta mặc lá cây, chẳng phải cũng như không mặc gì sao.”

Nghe vậy, Cổ Kiến Thâm ngẩn ra, nhất thời cảm thấy mình lỗ quá trời!

Sao hắn không nghĩ ra chứ?

Có điều hần bình thường lại rất nhanh, nghĩ ra thì sao? Hần sẽ không để Thẩm Thanh Huyền chịu ả ứ ứ.

Lại nói sao hần có thể để Thẩm Thanh Huyền mặc như thế trên đường lớn? Quá hoang đường, mặc dù không có ai nhìn thấy, nhưng hần vẫn thấy họ đang khinh nhờn y.

Cổ Kiến Thâm cười nói: “Cho nên vẫn để ta mặc đi.”

Hai người họ cùng mặc hồng y, sóng vai rảo bước, tựa như ... một đôi tân nhân hướng về thiên trường địa cửu.

Cổ Kiến Thâm nghĩ đến cả tim nóng, máu nóng, cả người đều nóng.

Thẩm Thanh Huyền cố tình nói: “May mà không có người ngoài, bằng không có lẽ đã đến đòi hỏi hạp rồi.”

Trái tim Cổ Kiến Thâm rung động, hỏi: “Người có từng nghĩ đến hôn lễ của mình chưa?”

Hần vừa hỏi, Thẩm Thanh Huyền liền ngẩn ra, ngay sau đó cười tít mắt.

Trước đó y thật sự không nghĩ tới, giờ nhin không được mà tưởng tượng, bỗng cảm thấy ‘gà bay chó sủa’ chẳng đủ để hình dung một phần vạn hình ảnh này.

Y kết hôn với Cổ Kiến Thâm, sáu phái Thiên Đạo nhất định sẽ bùng nổ, người người ở Tâm Vực cũng nổ theo, bọn họ không cần cất công chuẩn bị đã có thể thưởng thức màn trình diễn đầy mùi khói lửa rồi.

Còn là sự kiện khói lửa quy mô lớn xưa nay chưa từng có, kinh thiên địa động quỷ thần, hận không thể oanh tạc cho cả giới tu chân thành tro bụi.

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Chưa từng nghĩ.”

Cổ Kiến Thâm nhìn y: “Tại sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói theo ý hẩn: “Vì vẫn chưa gặp được người muốn bầu bạn cả đời.”

Cố Kiến Thâm thành công nghe được lời mình muốn, nhất thời vui vẻ không chỗ phát tiết. Hai ngàn năm không tính là ngắn, hẩn sợ trong lòng Thẩm Thanh Huyền có người khác, sợ y không bỏ được ái nhân, mà hiện giờ Thẩm Thanh Huyền nói y vẫn chưa gặp được ai, đồng nghĩa, toàn bộ cơ hội đều thuộc về hẩn!

Thẩm Thanh Huyền thấy hẩn như thế, nhin không được muốn dùng câu nói kia của hạc giấy béo — người hoàn toàn không biết mình quyến rũ cỡ nào đâu.

Dựa vào đâu y không thể nhất kiến chung tình với hẩn? Dựa vào đâu không thể từ ánh mắt đầu tiên, y đã muốn bầu bạn cùng hẩn cả đời? Dựa vào đâu ...

Được rồi, Thẩm Thanh Huyền nhớ tới “lần đầu” gặp lại khi hai người đã vạn vạn tuổi, hình như chỉ để tiêu trừ sát khí cũng mất thời gian rất dài.

Thẩm Thanh Huyền rất hồ thẹn!

Đi được một đoạn đường, Cố Kiến Thâm bỗng dừng ngừng lại.

Rất nhanh Thẩm Thanh Huyền cũng đã nhận ra.

“Mùi máu ...”

Cố Kiến Thâm: “Rất nồng, hơn nữa còn là máu của rất nhiều người phàm.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày: “Qua đó xem.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ừ.”

Bọn họ che giấu khí tức, đi về nơi nồng nặc mùi máu.

Chẳng mấy chốc, cây cối rậm rạp tản đi, một khu mỏ bị đào bởi hiện ra trước mắt.

Bây giờ đang là ban trưa, ánh mặt trời bỏng rát rọi xuống mặt đất khô cằn, tựa như một lò lửa, bốc hơi máu của người lao động hầu như không còn sót lại gì.

Nơi đây có rất nhiều người, cực nhiều người, chưa kể còn là phạm nhân không hề có tu vi.

Bọn họ ăn mặc rách nát, khô gầy như củi, nhưng vung cán cuốc to bờ như không hề biết mệt, đào bởi khoáng thạch không thuộc về mình.

Mặc dù sớm biết Lan Phất quốc nô dịch phạm nhân quá độ, nhưng khi thật sự chứng kiến vẫn khiến lòng người quặn thắt.

Nếu là Thẩm Thanh Huyền hai ngàn tuổi, tám phần mười đã nổi giận sang đó, nâng tay giải cứu những người này khỏi “cực khổ”.

Song Thẩm Thanh Huyền hiện giờ sẽ không làm vậy.

Bởi y biết, y cứu không được những người không nhận ra mình đang khổ.

Nhìn kỹ sẽ hiểu ngay, đây là một khu mỏ, người đào mỏ đều là người thường tay không tác sắt, bọn họ mệt tới mức sắp chết, nhưng không ai thương xót, thậm chí không ai vì thế mà sợ hãi.

Bọn họ như bị điều khiển, không ai ép họ, càng không có ai uy hiếp họ.

Là bọn họ chủ động, cam tâm tình nguyện, thậm chí nhiệt tình lãng phí sinh mệnh của mình.

Vì có gì?

Vì con đường tu chân không rộng mở vì họ.

Có thể vào Lan Phất quốc đều là người nổi bật ở phàm thế, nhưng khi tới đây, họ mới thực sự hiểu được thế nào là rãnh trời không thể vượt qua.

Càng buồn cười là, để có thể đến đây, họ đều là loài người cực kỳ vĩ đại, cho nên họ có lòng hiếu thắng và nghị lực cực cao.

Bọn họ khát vọng sức mạnh, khát vọng thành công, khát vọng rãnh trời không thể vượt qua.

Vậy nên mới bị tu sĩ lợi dụng.

Tùy tiện vẽ ra cái bánh, bọn họ lập tức trả giá điên cuồng vì nó.

Song lẽ ra họ không nên như thế, bọn họ lý ra nên ở lại phàm thế, ở lại thế giới của mình, vậy thì họ đã sống rất tốt, có thể sáng tạo rất nhiều kỳ tích, thậm chí có khả năng nghiêng trời lệch đất, thay đổi thế giới ...

Đơn giản là Lan Phất quốc cho họ hy vọng, cũng mang đến cho họ tuyệt vọng.

Lợi dụng hết tinh anh ở phàm thế, rồi sẽ mang đến cho giới tu chân điều gì?

Chẳng qua chỉ là một Lan Phất quốc phồn vinh giả dối mà thôi.

Cố Kiến Thâm: “Ta sẽ khiến họ về nhà ...”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Vô ích thôi, bọn họ sẽ không ngừng lại.”

Cố Kiến Thâm: “Có thể, tin tưởng ta.”

Thẩm Thanh Huyền tưởng Cố Kiến Thâm không hiểu nên nói với hắn: “Không ai nô dịch họ, tự họ cam tâm tình nguyện.”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Ta biết.” Sau đó hắn nói tiếp, “Ta cũng có thể khiến họ cam tâm tình nguyện rời đi.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, ngay sau đó vỡ lẽ.

Huyền thuật.

Phải rồi ... sở trường tuyệt diệu của Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm nhắm mắt, đột nhiên, một luồng thần thức mạnh mẽ bao phủ cả quặng mỏ.

Thẩm Thanh Huyền không nhìn thấu ảo cảnh huyễn tạo cho họ, nhưng y vẫn nhìn thấy Cố Kiến Thâm.

Nhìn thấy tóc dài diễm sắc khiến người y ngại, nhìn thấy hồng y đường hoàng của hắc, cũng nhìn thấy trái tim trải qua biết bao vất vả và tra tấn mà vẫn mang màu đỏ tươi như thuở ban đầu.

Hắc là người tốt nhất Thẩm Thanh Huyền từng gặp.

Không chỉ vì hắc là người y yêu, mà còn vì hắc là người vẫn giữ được trái tim xinh đẹp vẹn nguyên, dù chôn mình trong bóng đêm sâu thẳm, hay bị thế tục quấn chân.

Vốn là quặng mỏ không ai giám thị, sau khi huyền thuật khởi động, mọi người trút đi như thủy triều.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Bọn họ sẽ đi đâu?”

Cố Kiến Thâm nháy mắt: “Quay về phàm thế.”

Thẩm Thanh Huyền hết sức tò mò: “Người tạo ảo cảnh gì cho họ vậy.”

Cố Kiến Thâm: “Rất đơn giản, ta dựng kết giới cho họ trước.”

Thẩm Thanh Huyền đã hiểu, không khỏi cười nói: “Có lý.”

Một cách làm vô cùng thông minh, ảo cảnh gì cũng không hữu dụng bằng kết giới, đó cũng là lý do sư phụ cố ý dựng kết giới cho Lan Phát quốc.

Chỉ cần tách biệt hai thể giới, phạm thể mới có thể trở thành một thể giới độc lập.

Tách giới tu chân vốn không có thành quả khỏi phạm thể, bọn họ mới có sức mạnh của mình, tạo dựng lịch sử cho riêng mình, cuối cùng sáng tạo ra văn minh thể giới loài người.

Chỉ mới qua mấy ngàn năm, Thẩm Thanh Huyền vẫn còn nhớ lần cuối mình nhập phạm ấy.

Khoa học kỹ thuật phát triển vượt bậc, sức mạnh bùng nổ quật khởi, trải qua mấy ngàn năm chữa trị, phạm nhân hoàn toàn thoát khỏi tai họa mà giới tu chân gây ra, sáng tạo nền huy hoàng thuộc về chính mình!

Thẩm Thanh Huyền nảy ra ý định, hỏi hẵn: “Người có thể dạy ta huyền thuật của người không?”

Cố Kiến Thâm sững sốt, nhìn y rồi nói: “Người muốn học à?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Ta cảm thấy rất thú vị, có thể học không?”

Cố Kiến Thâm do dự, nhưng vẫn không nỡ từ chối y, nên bảo: “Nó có khả năng trái với đạo pháp của người ...”

“Ta muốn thử.”

Thấy Thẩm Thanh Huyền kiên quyết như thế, Cố Kiến Thâm nói: “Vậy để ta dạy người.”

Thẩm Thanh Huyền cong mắt: “Đa tạ!”

Cố Kiến Thâm ước gì có cơ hội ngày nào cũng được ở bên y, nào cần một tiếng cảm ơn này.

Đương nhiên, được nghe cũng hưởng thụ lắm, cái cảm giác sướng rơn cả người ấy, mọi người hiểu mà!

Ngày hôm nay hai người lại vui vẻ quay về.

Về nơi ở, Thẩm Thanh Huyền mới nhớ tới y phục của mình.

Hình như còn ở trong rừng? Không có khả năng, Thẩm Thanh Huyền vừa cởi xiêm y của Cố Kiến Thâm, vừa nghĩ, dám cá là tên kia lén giấu y phục của y luôn rồi.

Vậy y cũng không khách khí nhận y phục của hắn.

Cứ thế, hai người trao đổi y phục cho nhau, ngẫm lại ... ê răng quá chừng!

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận đặt y phục Cố Kiến Thâm bên gối, cuối cùng lại thấy không thỏa đáng, thế là bỏ vào túi càn khôn, đặt vào túi càn khôn rồi lại không nỡ, vì vậy lại lấy ra đặt bên gối ...

Sau cùng, vì sợ thất sư huynh bắt gặp nên giấu nó vào chăn.

Khác với Thẩm Thanh Huyền, bạn học lão Cố trực tiếp cầm y phục y trong lòng bàn tay, vừa cầm vừa gấp hạc giấy.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy hạc giấy đêm nay béo hơn mọi khi không ít.

Tài nghệ thủ công của bạn học Cố quá tệ!

Thẩm Thanh Huyền ôm đầy chờ mong mở ra nhìn: “Người dám mặc y phục của hắn về, có phải người đã làm với hắn rồi không!”

Nói chứ ra khỏi ảo cảnh rồi quần đâu Bộ hạ đội cho hết =A=

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Huề Nhau Rồi

May mà Thâm Thanh Huyền không uống trà, bằng không đã cười phụt hết cả ra!

Lão lưu manh có tà tâm nhưng không có tặc đảm này!

Có bản lĩnh thì làm coi? Rõ là đồ hèn, ngay cả chạm cũng không dám, phủ thêm áo ngoài liền hỏi trắng ra như thế.

Thâm Thanh Huyền phục hăn luôn.

Y chiêm chước, rồi vờ then quá thành giận: “Người nói bậy gì đó!”

Hạc giấy béo cực kỳ bi phẫn: “Vậy tại sao người mặc y phục của hăn?”

Thâm Thanh Huyền “sốt ruột” giải thích: “Y phục ta bị bẩn ... lại không mang đồ thay, nên đành mặc tạm của hăn.”

Hạc giấy béo còn có mặt mũi mà nói: “Chẳng lẽ người không biết thuật tẩy trừ à? Sao cứ nhất quyết mặc của hăn?”

Thâm Thanh Huyền: “...” Rất muốn xách tên khốn nạn này tới đánh một trận.

Hạc giấy béo tiếp tục nói năng hùng hồn: “Ta chỉ bảo người thử hăn, người thử xong rồi dùng thuật tẩy trừ, không phải có thể mặc lại y phục của mình rồi à?”

Thâm Thanh Huyền cả giận: “Chả liên quan tới người!”

Hạc giấy béo bay vào còn lằm bằm: “Thực ra người muốn mặc y phục của hủn đúng không?”

Thẩm Thanh Huyền thế mà bị lão lưu manh này hỏi cho ngượng ngùng.

Vừa nghĩ ... Thẩm Thanh Huyền hai ngàn tuổi chân chính nhất định bị kịch bản của tên khốn này gài hàng, vất vả lằm mới dám thử, quay lưng lại bị truy vấn như thế, mặc cỡ biết chừng nào?

Y hơi chậm hiểu trong chuyện tình cảm, lại còn bị hạc giấy béo nhiễu loạn, có chậm hiểu cỡ nào cũng bị cạy cho hiểu.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền chưa tìm lại ký ức, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc ấy.

Vừa nghĩ, trong lòng ngọt như được bôi mật, Cố Kiến Thâm thật sự quá hiểu y, không ngừng cọ vào lòng y, làm sao y chống đỡ được?

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại năm đó mình bị hủn ăn sạch, bỗng dưng thấy không cam lòng, thế là quyết định trêu hủn.

Y đề bút: “Người đừng nói hủn nói vượn, ta với hủn không có gì hết, hôm nay ta cũng thử theo lời người nói, không hề xảy ra chuyện gì, hủn xem ta là bằng hữu ... mà ta cũng thế.”

Gửi lời này đi, y có thể tưởng tượng được vẻ mặt đại kinh thất sắc của hạc giấy!

— Kịch bản hủ, cho người lật thuyền nè!

Cố Kiến Thâm đọc xong, trái tim thật sự bị đâm một phát, hủn nôn nóng, viết đi sửa lại rất nhiều lần mới gửi: “Hủn giả vờ đó.”

Thẩm Thanh Huyền viết: “Hủn thế nào trong lòng ta tự hiểu, ta với hủn chỉ là quân tử chi giao.”

Nhìn kĩ có thể thấy trong câu này mang theo ý thất vọng, Cổ Kiến Thâm nhìn chăm chăm một lúc, vừa vui vẻ vừa đau lòng, đồng thời có chút sốt ruột cùng nghĩ lại mà kinh.

Chẳng lẽ hôm nay hãn biểu hiện quá bình tĩnh?

Thật ra hãn không nhớ nổi mình đã thể hiện như thế nào, chỉ lo nỗ lực khống chế, không hù y, không dọa y ... Có phải khắc chế quá mức rồi không? Cho nên mới bình đạm như nước?

Cổ Kiến Thâm hồi hận xanh ruột, có cảm giác nguy cơ rất lớn, hãn vội viết: “Ta cho rằng hãn không muốn dọa người, dù sao thời gian các người quen nhau quá ngắn, hãn sợ bộc lộ cảm xúc sẽ làm người ghét.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn những dòng hãn viết, trong lòng vừa ngọt vừa thương, song vẫn nhẫn nhịn, lại viết: “Sao người nói đỡ cho hãn thế?”

Cổ Kiến Thâm: “...”

Đại nhân một tên trúng gỏi tiếp tục viết: “Ta có một viết một, có gì nói nấy thôi.”

Dựa trên ý nghĩa nào đó, hãn quả thật có gì nói nấy, ngay cả điều bản thân không dám nói cũng ở trên ngòi bút hết, nhưng không phải chỉ có một nói một thôi đâu!

Thẩm Thanh Huyền làm bộ khổ sở: “Ta đây cũng dựa vào thực tế nói cho người, hãn chỉ xem ta là bằng hữu.”

Cổ Kiến Thâm nhin hết nổi, lập tức hỏi y: “Chẳng lẽ người hy vọng hãn không xem người là bằng hữu?”

Thẩm Thanh Huyền bật cười, không trả lời hãn.

Thế là, Cổ Kiến Thâm không hề có tiền đồ nghĩ vợ va vợ vẫn cả đêm ...

Theo lý thì Thẩm Thanh Huyền đã ám chỉ trắng trợn cho hần vậy rồi, tên hèn này cũng nên có gan rồi chứ? Nên chủ động làm chút gì rồi chứ?

Nhưng hần vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ cố định mỗi ngày tới tìm y, cùng y du ngoạn không hề vượt lễ nghĩa.

Ngay cả hạc giấy béo cũng yên phận hơn nhiều, không dám nói lung tung nữa.

Thẩm Thanh Huyền không khỏi bất an: Trêu quá mức rồi hả? Ngay cả hạc giấy béo khoác vỏ ngoài cũng không dám lằng lơ nữa?

Đến tận bảy tám ngày sau, hạc giấy béo mới ưỡn ẹo bay tới: “Một người nam nhân, liên tục nửa tháng không ngừng xum xoe với người khác, nếu là bằng hữu, vậy ta thật sự không còn biết hai chữ bằng hữu nữa rồi.”

Lấy lòng lâu thế vì tự chứng minh mình đen? Đúng là không dễ dàng nha bạn học Đại Thâm.

Thẩm Thanh Huyền trả lời hần: “Bọn ta đều không thích nơi đông người, lại ở nơi xa lạ, làm bạn với nhau có gì mà không bình thường.”

Hạc giấy béo: “Nếu đổi thành người khác, người vẫn vui vẻ ra ngoài chơi với hần mỗi ngày sao?”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục viết ra câu khiến hần yên tâm: “Đương nhiên không.”

Hạc giấy béo vừa được hắt nắng liền chói chang: “Cho nên, đối với người hần rất khác biệt.”

Thẩm Thanh Huyền cố tình lộ vẻ mất mát: “Thì sao? Hần chỉ xem ta là bằng hữu.”

Cổ Kiến Thâm đọc xong câu này, trái tim bất chợt đập mạnh, đang định viết thêm thì bên ngoài truyền tiếng bước chân.

Bên chỗ Thẩm Thanh Huyền cũng có người tới, y vội vàng thu dọn phòng, cái gì nên giấu thì giấu hết, lúc này mới ra mở cửa.

Thất sư huynh nói: “Chưa ngủ hả?”

Thẩm Thanh Huyền cứ tưởng hắn lại đến đưa thuốc giải độc, nhưng nhìn trang phục của sư huynh thì biết không phải, y hỏi: “Sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Thất sư huynh: “Đi thôi, chúng ta tới chỗ bày trận xem thử.”

Khi nói chuyện, hắn đã cầm tay Thẩm Thanh Huyền, dùng phù chú truyền tống.

Thoáng chốc họ đã đến một nơi trống trải, Thẩm Thanh Huyền nhìn chung quanh, phát hiện sư huynh đệ đồng môn đều ở đây, Cổ Kiến Thâm cũng ở trong đó.

Hai người họ vừa đối diện, Thẩm Thanh Huyền lập tức dờn mắt thật nhanh.

Cổ Kiến Thâm rung động không thôi, hầu như không nghe được ai khác nói gì.

Nghiêm Thiên Thụy tiếp đón họ: “Mặc dù không biết Lan Phất vương nghĩ gì, nhưng cứ tiếp tục thế này không phải kế sách lâu dài, chúng ta vẫn nên gạt hắn nghiên cứu địa hình, đợi thời cơ thích hợp thì trực tiếp bày trận.”

Lan Phất vương rõ ràng đang kéo dài thời gian, chẳng qua họ không tiện trở mặt với gã.

Nếu Lan Phất quốc không ủng hộ việc bày trận, bọn họ muốn hành sự thì sẽ rất phiền toái.

Vốn dĩ bày trận đã yêu cầu người tham gia phải làm hết sức, nếu có người quấy phá thì rất nguy hiểm, cho nên họ muốn được Lan Phất vương phối hợp,

vậy thì sẽ bớt được rất nhiều việc.

Đương nhiên nếu bọn hăn khăng khăng không phối hợp, vậy họ vẫn còn kế sách khác: Hoặc là trấn áp, hoặc rút nhân thủ tới trông chừng, cưỡng ép bày trận.

Chỉ có điều làm vậy sẽ chịu tổn thất rất lớn, chưa kể cũng tốn rất nhiều thời gian.

Nửa tháng qua, Lan Phất vương luôn tiếp đãi họ chu toàn, không có nửa ý phản đối. Chẳng qua thời gian này nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong, đã đến lúc phải hành động.

Nghiêm Thiên Thụy dẫn đo, cuối cùng quyết định tạm thời gạt Lan Phất vương, sắp xếp những công việc trước khi chính thức bày trận, nếu thật sự không được thì dứt khoát triển khai, nói chung không thể kéo dài thêm nữa.

Thẩm Thanh Huyền hai ngàn tuổi thật sự sẽ không nghĩ nhiều, các sư huynh làm gì y liền làm theo đó.

Nhưng hiện giờ y rất rõ, lần bày trận này tuyệt đối không đơn giản, Lan Phất quốc không có khả năng ủng hộ, tám phần mười sẽ gây rối gì đó.

Y không cố tình thay đổi điều gì, thứ nhất đây là tâm cảnh, thay đổi cũng không ảnh hưởng tương lai; thứ hai, nếu nhất quyết thay đổi, có khả năng sẽ bỏ lỡ ký ức thực sự, cho nên y giữ nguyên hiện trạng, thuận theo sự phát triển của sự việc.

Nghiêm Thiên Thụy sắp xếp, mọi người lần lượt chuẩn bị.

Trước khi bày trận thì phải đo lường và vẽ trận.

Đây không phải việc nhẹ nhàng, nhất là việc đo lường vô cùng phức tạp, yêu cầu phân tích phán đoán rất nhiều thứ, sai một ly đi nghìn dặm, tuyệt đối không thể lơ là.

Đặc biệt còn là trận thế khổng lồ, yêu cầu tất cả tinh anh đương thời dốc hết sức mới bày được, càng phức tạp càng khó thể mà tưởng tượng.

Trùng hợp là Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm được phân cùng một nhóm, hai người đo lường chung với nhau.

Thật ra không phải trùng hợp, Nghiêm Thiên Thụy đã trải qua cân nhắc kỹ càng, hẳn không rõ tiêu chuẩn đo lường của Cố Kiến Thâm, nhưng rất tin tưởng Thẩm Thanh Huyền.

Một khi đã kết nhóm hành sự, để cho vẹn toàn, tốt nhất phân người kém nhất và giỏi nhất cùng một nhóm, coi như bù trừ cho nhau.

Nghiêm Thiên Thụy thật sự đoán không sai, Cố Kiến Thâm không am hiểu nhiều về đo lường và vẽ trận ...

Hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền làm việc dễ như trở bàn tay, không khỏi tán thưởng: “Thật lợi hại.”

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Kém xa huyền thuật của người.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không giống nhau, huyền thuật là việc làm tùy tâm, còn đo lường này ...” Hắn khựng lại, không nói thêm gì nữa.

Thẩm Thanh Huyền biết hắn lỡ miệng.

Thật vậy, huyền thuật là pháp thuật không hề theo quy củ, cho nên phần lớn tu sĩ Tâm Vực am hiểu hơn Thiên Đạo; mà bày trận lại cực kỳ tuân theo quy củ, cho nên Thiên Đạo hơn hẳn một bậc.

Sở dĩ trước đó Cố Kiến Thâm không dám dạy Thẩm Thanh Huyền huyền thuật cũng vì nguyên nhân này, hắn sợ bại lộ thân phận Tâm Vực của mình.

Thẩm Thanh Huyền biết rõ trong lòng, lại giả vờ hồ đồ, y nói: “Ai cũng có sở trường riêng, người không biết thì để ta dạy người nhé?”

Cổ Kiến Thâm kích động, vội đáp: “Được!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần, cười tí mắt: “Vậy chúng ta huề nhau rồi?”

Lại huề nhau ... lần trước huề nhau vì hần hôn y: Y nói đó là lần đầu của y, hần bảo hần cũng thế, cho nên huề nhau.

Lần này ...

Trước giờ Cổ Kiến Thâm chưa bao giờ biết, huề nhau là một từ tốt đẹp đến thế.

Thật ra không công bằng lắm, hôn môi hần được lời, lần này hần cũng lời.

Hần dạy y huyền thuật, y dạy hần vẽ trận, bọn họ càng có nhiều lý do ở bên nhau!

Thẩm Thanh Huyền cũng dở khóc dở cười, chút việc con con ấy mà tên này đã thấy ngọt như vậy rồi, có bản lĩnh chút đi!

Các sư huynh đều nghiêm túc, đơn điệu mà đo lường.

Hai người họ thì hay rồi, cứ như đang đi chơi xuân ...

Càng đáng hờn là hiệu suất hai người rất cao, sắp sửa hoàn thành đầu tiên.

“Cầu xin các người ... cầu xin các người ... đừng đuổi chúng ta đi ...”

Đột nhiên, hàng loạt tiếng cầu xin kéo tới từ xa.

Tất cả mọi người đều ngừng hành động, nâng mắt nhìn, ngay sau đó đều bị chấn động.

Bọn họ tập trung đo đạc, chỉ chừa lại chút thần thức bắt giữ linh tức của tu sĩ, nhưng những người kéo tới đây đều là phàm nhân không hề có tu vi.

Bọn họ giờ đuối, khóc lóc cầu xin, bi thống lặp lại từng lời giống nhau.

“Cầu xin các người ... đừng đuổi chúng ta đi ... cầu xin các người ... đừng vứt bỏ chúng ta ...”

Hệt như biển lửa di động, bọn họ nhấc lên sóng nhiệt tuyệt vọng trong đêm đen.

Đám người Nghiêm Thiên Thụy hoàn toàn sửng sốt, không biết nên làm gì cho phải.

Thất sư huynh phản ứng nhanh nhất, hấn tiến về trước, dùng thần thức, truyền giọng mình vào lòng từng người: “Mọi người hãy bình tĩnh, bày kết giới vì tốt cho các người, không phải đuổi các người, cũng sẽ không vứt bỏ các người, chúng ta sẽ đưa các người về nhà an toàn, các người có thể gặp phụ mẫu thân nhân của mình, không cần tiếp tục ở đây phí hoài sinh mệnh!”

Rõ ràng mọi người đều nghe thấy, nhưng lại như không nghe được gì, bọn họ vẫn lặp lại câu ấy, cùng nhau bước tới, gương mặt khô vàng cùng cánh tay gầy trơ giờ đuối, tựa như cái xác không hồn tới gần bọn họ.

Hình ảnh này thật sự khiến người phát lạnh cả lưng.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tạm Thời Cứ Chờ Xem

Thất sư huynh không cam lòng, tiếp tục cao giọng, nhưng hắn có nói nữa cũng vậy, cũng hiểu mình không có khả năng thức tỉnh một đám người đã “nghĩ thông nghĩ thấu”.

Nghiêm Thiên Thụy nói: “Ta đi ngăn bọn họ.”

Thất sư huynh: “Đừng gây thương tích cho họ.”

Rõ ràng đây là một cái bẫy, nếu bọn họ bất cẩn gây thương tích cho những người phạm này, Lan Phất quốc sẽ có lý do trách cứ đến ngăn cản họ, cho nên họ không thể để lại nhược điểm.

Nghiêm Thiên Thụy: “Yên tâm, ta chỉ ngăn không cho họ tiến đến đây.” Nếu lại đây sẽ rất phiền toái, con kiến còn ăn được voi, ai mà biết họ sẽ làm ra chuyện gì.

Hắn tiến về trước, hai tay nhanh chóng tạo quyết, bắt chợt, một trận cuồng phong nổi dậy khiến cho đất trời biến sắc.

Gió gào thét, xoay tròn rồi tập hợp lại như thực thể, cuối cùng ngưng tụ thành một bức tường gió trong suốt.

Tường gió hình thành, đủ để bao phủ nơi họ đã đo lường, dựng nên thành lũy kiên cố, hoàn toàn ngăn cách họ với bên ngoài.

Pháp thuật này có quy mô không nhỏ, sau khi dùng xong, sắc mặt Nghiêm Thiên Thụy tái đi thấy rõ.

Ấn đường Thâm Thanh Huyền nhú lại, cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng y phải bình tĩnh, không thể tùy ý hành sự.

Y phải sắm vai bản thân hai ngàn tuổi, không thể tùy tiện can thiệp chuyện xảy ra hiện tại, bằng không sẽ không tìm được chân tướng.

Tường gió có tác dụng rất tốt, người bên ngoài không có khả năng phá vỡ, nhưng cũng không có cách khiến họ hết hy vọng, ngược lại như ném một mồi lửa vào cỏ khô, chớp mắt bùng lên ngọn lửa hùng hực.

Đôi mắt bọn họ đột nhiên sáng lên, còn sáng hơn cả cây đuốc giơ trong tay, trong đôi mắt ấy tỏa ra sự tham lam và khát vọng đối với sức mạnh, chờ mong và si mê đối với pháp thuật thần bí không cách nào có được.

Mạnh mẽ cỡ nào! Lấy sức mạnh một người là có thể địch lại hơn trăm nghìn vạn người!

Dựa vào đâu họ không có được sức mạnh đó? Dựa vào đâu họ không chiếm được? Đều là con người như nhau: cùng có tứ chi, có ngũ quan, có đầu óc ... tất cả đều giống nhau, dựa vào đâu bọn họ lại không thể!

Có thể, nhất định có thể! Bọn họ cũng có thể nhấc tay khiến sắc trời đại biến, bọn họ cũng có thể có sức mạnh lật đổ núi biển, thao túng tự nhiên!

Chỉ cần ở lại đây, chỉ cần tiếp tục nỗ lực, chỉ cần không ngừng kiên trì, bọn họ sẽ nhất định làm được!

Đây là khúc mắc mà các phàm nhân không rời bỏ được, cũng là ‘tương lai’ mà các tu sĩ Lan Phát quốc vẽ cho họ.

Giống nhau, hoàn toàn giống nhau.

Phàm nhân và tu sĩ có vẻ ngoài giống nhau như đúc, không ai có nhiều tay hơn ai, cũng không ai thiếu chân hơn ai, nếu đã giống nhau, hà cớ gì bọn họ không thể có được sức mạnh giống vậy?

Nhưng thực ra không giống, từ bên trong đã không giống, đôi mắt mọi người chỉ có thể nhìn thấy vẻ ngoài, cho nên cảm thấy giống nhau, không nhìn rõ được bên trong, cũng vì nhìn không tới nên từ chối tiếp thu.

Chấp mê bất ngộ chính là biết rõ sai nhưng vẫn không tỉnh ngộ, song đối với họ, họ đang kiên trì một điều đúng đắn, cũng bởi vì họ cho đó là đúng, cho nên mới không có cách nào tỉnh ngộ.

Tường gió ngăn được họ nhưng không ngăn được tâm, bọn họ dùng tay cào tường, liều mạng đập phá, dùng dáng vẻ thê thảm cầu xin, ý đồ đập tan tường gió, đập tan trái tim lãnh đạm của các tiên nhân.

Thất sư huynh nhìn hết nổi, hắt dãi mắt, tay siết thành nắm, cố gắng kìm nén cảm xúc.

Đám người Nghiêm Thiên Thụy cũng không tốt hơn là bao.

Vì có ngoại hình tương tự, cho nên các tu sĩ có lòng thương hại trời sinh với phạm nhân, thấy họ như thế, chẳng khác nào lấy dao đâm vào ngực các tu sĩ, khiến họ khó chịu đến cực điểm.

Nhưng đây là sai, điều họ khẩn cầu không thể thực hiện được.

So với bị lừa gạt lợi dụng, dẫn đến chà đạp phạm thế không còn lại gì, còn không bằng ngăn cản mọi thứ, giúp cho hai bên đều tự sinh trưởng như hàng nghìn vạn tiểu thế giới vậy.

Cuối cùng ... có người bắt đầu vận dụng thủ đoạn càng cực đoan.

Bọn họ không dùng tay đánh tường gió nữa, mà dùng thân thể va vào nó.

Tường gió kiên cố cỡ đó, đừng nói là thịt thai yếu ớt, dù là tu sĩ bình thường múa pháp khí cũng không có cách nào phá được.

Một người hai người ... rồi thành trăm, thành ngàn người, va cho đứt tay, va cho vỡ đầu, va cho ra máu đỏ tươi! Nhưng người phía sau vẫn không lùi

bước, ngược lại như bò tót bị màu đỏ kích thích, đâm sầm lớp lớp như tre già măng mọc.

Tàn khốc đến thế, điên cuồng đến thế, và bất đắc dĩ đến thế!

Thật ra nếu chịu khó nghĩ lại, lui về sau từng bước, bọn họ sẽ nghênh đón trời cao biển rộng của mình.

Nhân loại mấy ngàn năm sau, có bản lĩnh còn siêu việt hơn vô số tu sĩ!

Cuối cùng, thất sư huynh vẫn không đành lòng: “Chúng ta đi thôi.”

Mặc dù không thương tổn họ, nhưng họ đang tự thương tổn mình, tự mình hại mình thật sự khiến người không đành lòng.

Nghiêm Thiên Thụy đã bình tĩnh lại, hần nói: “Nếu đã vậy, chúng ta tiến hành bày trận luôn đi!”

Dù gì cũng đã ầm ĩ cả rồi, có lẽ Lan Phất quốc đang chờ giờ phút này, thậm chí cố tình an bài những người này tới cản trở, nếu đã trở mặt, vậy kiên trì đến cùng thôi.

Đau dài không bằng đau ngắn, lấy hy sinh hiện giờ so với phạm thế, thật sự không đáng nhắc tới!

Mặc dù Nghiêm Thiên Thụy chưa nói rõ, nhưng người ở đây đều hiểu, đã vậy thì ...

“Các người làm gì vậy!” Một tiếng hét lớn khiến mọi người chấn động.

Họ đã như thế, phạm nhân bên ngoài càng sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

Ngay sau đó là một loạt tiên hạc chinh tề, Lan Phất vương cùng đội hộ vệ già xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đám người Nghiêm Thiên Thụy bày sẵn tư thế đón quân địch, chuẩn bị chiến đấu.

Ngờ đâu Lan Phất vương cúi người thật sâu với họ, sau đó tràn đầy áy náy mà nói: “Là ta làm việc sơ sót, vẫn luôn không nhẫn tâm, cứ nghĩ có thể nói cho họ hiểu, ngờ đâu họ lại tới đây quấy rầy chư vị!”

Nói đoạn, gã thở dài một hơi, rồi quay đầu nhìn phàm nhân phía sau, lạnh giọng trách mắng: “Mau về đi, nếu không nghe lệnh, xử trí theo quốc pháp!”

Gã vừa mở miệng, hiệu quả vô cùng rõ rệt, đám người vốn dĩ điên cuồng đồng loạt lộ vẻ khiếp sợ, ai nấy đều dao động.

Lan Phất vương giơ tay, hộ vệ gã leo xuống tiên hạc, bắt đầu trị liệu cho những người nằm hôn mê trên mặt đất, đồng thời sơ tán đám người đông đảo.

Chỉ qua nửa canh giờ, nơi này khôi phục lại yên tĩnh như thủy triều rút nước.

Lan Phất vương liên tục xin lỗi, áy náy khôn kể, giải thích không ngừng: “Ta không muốn cưỡng ép đuổi bọn họ, luôn muốn bình tĩnh nói chuyện cho họ nghe, rồi chuẩn bị chút trân phẩm cho họ mang về, chờ kết giới dựng xong, bọn họ ở phàm thế vẫn có thể làm gì đó ...”

Gã ảo não: “Bọn họ là con dân của ta, mặc dù sau này không còn ngày gặp lại, ta cũng hy vọng họ không phải ôm hận rời đi, chỉ có điều, vạn vạn không ngờ ... bọn họ lại ... lại ... haiz!”

Gã tỏ ra như thế khiến đám người Nghiêm Thiên Thụy rất đổi ngạc nhiên.

Lan Phất vương đào tim đào phổi giải bày với họ, quả là một trái tim quân chủ nhân từ.

Gã nói: “Ta biết rất nhiều người vì tư lợi bản thân không muốn dựng kết giới, ta cũng biết chư vị có điều hoài nghi ta, nhưng ta thật sự không nhìn nổi tình cảnh của họ. Mấy năm qua, ta luôn nỗ lực thay đổi suy nghĩ của họ, nhưng thu hoạch chẳng có là bao! Vừa nghe phải dựng kết giới, ta cũng không đành lòng, luôn cho rằng họ cực khổ vào Lan Phất quốc, lại đi về tay không, ta lấy

làm hồ thẹn với họ. Nhưng hôm nay nhìn lại, vẫn là các tiền bối suy nghĩ cặn kẽ, quả thật nên dừng kết giới, bọn họ đã điên cuồng, chúng ta không thể tiếp tục mềm lòng cho qua!”

Gã nói một hơi, đám người thất sư huynh đều lộ vẻ mặt động dung.

Thẩm Thanh Huyền lại không kìm được nhúu mày.

Không phải y quá đa nghi, mà việc này thật sự phát triển quá quỷ quyệt.

Quả thật những lý do thoái thác của Lan Phất vương rất lưu loát, tình lý và đạo lý rõ ràng, nhưng sơ hở cũng rất nhiều.

Thẩm Thanh Huyền không nhắc nhở Nghiêm Thiên Thụy, bản thân họ năm đó cũng không ai phát hiện được chuyện này.

Thôi ... tạm thời cứ chờ xem thế nào.

Dù sao cũng là ảo cảnh, y muốn nghiêm túc xem năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Đoàn người hồi cung, Lan Phất vương kể rõ tình huống rồi cứng ngắt nói: “Nghiêm đạo quân, ngày mai các người bắt đầu bày trận đi!”

Thật ra Nghiêm Thiên Thụy vẫn còn nghi ngờ, nhưng nghe gã nói, hấn chấn động: “Những phàm nhân kia ...”

Lan Phất vương: “Các người cứ chuyên tâm bày trận, chuyện khác đều giao cho ta, nhất định ta sẽ không để họ quấy rầy chư vị!”

Nghiêm Thiên Thụy nhìn thất sư huynh, thất sư huynh cho hấn một ánh mắt khẳng định.

Thế là Nghiêm Thiên Thụy bảo: “Vậy làm phiền bệ hạ!”

Lan Phất vương nói: “Rõ ràng là chư vị vất vả! Đây là chuyện tạo phúc cho hai giới, có thể được chư vị tương trợ, toàn thể Lan Phất ta vô cùng cảm

kích!”

Từ đầu đến cuối gã không hề xưng trẫm, toàn dùng là ta, thái độ vô cùng thành khẩn và kính trọng.

Gã đi rồi, đám người Nghiêm Thiên Thụy và thất sư huynh thương lượng thời gian.

Thẩm Thanh Huyền không chen lời, Cố Kiến Thâm tới giúp đỡ nên không tiện nói gì, hai người đứng một bên nghe.

Nghiêm Thiên Thụy cùng thất sư huynh đều nghi ngờ, nhưng có thể mau chóng bày trận là chuyện tốt, sau khi thương lượng xong, họ nói: “Đến lúc đó chúng ta phân công nhau hành động, một phần chuyên tâm bày trận, một phần lưu lại thần thức đề phòng tai họa ngầm.”

Mặc dù thực sự có âm mưu, nhưng với thực lực hiện giờ, họ vẫn có đủ khả năng chống đỡ, cường chế bày trận!

Thế là từng người đi nghỉ ngơi, yên lặng chờ ngày mai đến.

Thẩm Thanh Huyền rất rõ, ngày mai nhất định không thuận buồm xuôi gió, về phần xảy ra chuyện gì, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Mấy ngàn năm trước, khi đó mình như thế nào?

Có lẽ chẳng nghĩ gì cả ...

Nghiêm đường chủ cùng thất sư huynh gánh vác mọi chuyện, y chỉ tới đây phụ trách ra sức, làm gì thì làm, những việc khác căn bản không quan tâm.

Đương nhiên, với tính cách khi đó của y, muốn quan tâm chỉ sợ cũng không phát hiện được sóng ngầm trong đấy.

Sáng sớm hôm sau, mọi người với tinh thần phấn chấn bắt đầu bày trận.

Đo lường vẫn chưa hoàn thành, vẽ trận cũng cần thời gian, nhưng chỉ cần không ai cản trở thì chẳng còn gì đáng lo.

Lan Phất vương nói được làm được, thật sự ngăn chặn giúp họ, không còn ai đến quấy rầy.

Vẽ trận sắp hoàn thành, đã đến lúc bày trận, Nghiêm Thiên Thụy cùng thất sư huynh thở phào nhẹ nhõm, bọn họ nhìn nhau rồi nói: “Tiếp theo cần mọi người cùng nhau dốc hết linh lực toàn thân khởi động kết giới!”

Ai cũng sợ đêm dài lắm mộng, đồng loạt đáp: “Bắt đầu đi!”

Tất cả đều tiến hành từng bước, thuận lý thành chương, có vẻ nếu tiếp tục, kết giới có thể đại công cáo thành.

Thẩm Thanh Huyền tản thần thức ra bên ngoài, bắt giữ một chỗ quái lạ, đuôi mây y nhướng lên, hiểu rõ đầu đuôi trong đó.

Có điều, y không thể ngăn cản, chỉ có thể mặc nó xảy ra.

Tám người đứng ở mắt trận, linh lực trút xuống, sức mạnh dồi dào như muốn lật đổ núi biển, rất nặng và sâu, khiến người nhìn mà sợ hãi.

Bày trận hết sức thuận lợi, trong mắt mọi người lộ vẻ vui mừng, khi đã tiến hành được một phần mười ...

“Hồng rồi!” Thất sư huynh kinh hãi thét lên, tiếc rằng đã muộn.

Kết giới đại thành! Nhưng hướng thì ngược lại ...

Vốn là kết giới phân Lan Phất quốc thành hai, lúc này lại thành một vòng khép kín, tách tám người bày trận khỏi Lan Phất quốc và giới tu chân.

Một cảm giác kéo căng mãnh liệt ập vào mặt, bọn họ chẳng hề có năng lực phản ứng đã bị cưỡng ép kéo vào.

Trong lúc ý thức mơ hồ, Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được một vòng tay ấm áp, Cố Kiến Thâm dùng sức ôm y, khẽ nói: “Đừng sợ, ta ở đây.”

Đồ ngốc ... Thẩm Thanh Huyền tức giận mà nghĩ: Ở trong kết giới vạn vẹo còn dám di chuyển, bộ muốn da tróc thịt bong sao!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Thỏ? Bánh Trôi!

Thật lâu sau, Thẩm Thanh Huyền mới tỉnh dậy.

Lan Phất vương quá độc ác, không ngờ còn có chiêu số hung tàn như thế.

Hơn nửa tháng qua, bọn thất sư huynh luôn luôn đề phòng, cẩn thận đến nỗi ngày nào cũng dùng thuốc giải, sợ bị người hạ độc, nhưng không ngờ vẫn dính bẫy.

Lan Phất vương không giở trò trong đồ ăn, mà vào lúc họ chuyên tâm bày trận.

— Kính tượng thạch.

(Kính tượng: ảnh trong gương)

Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ mới nghe về nó, không ngờ Lan Phất vương lại có bảo bối này.

Có nó, chuyện bọn họ làm đều là ảnh trong gương, vốn là trận pháp tách giới tu chân và phàm thế, cuối cùng lại tách tám người họ ra khỏi hai giới.

Nghĩ tới đám đông điên cuồng tối qua cũng có mục đích — dùng đám người đó kéo chân họ, Lan Phất vương lợi dụng trận mà họ đã bày một nửa, điều chỉnh suốt đêm, giúp cho kính tượng thạch phát huy tác dụng một cách hoàn mỹ.

Vì kính tượng thạch nên hôm sau, bọn họ không điều tra được gì bất thường!

Chưa kể tối qua gặp phải người phạm điên cuồng, họ muốn đẩy nhanh tiến độ dựng kết giới, hậu quả của nóng vội chính là rơi vào bẫy.

Suy cho cùng, vẫn do họ sơ ý.

Họ luôn cho rằng với sức mạnh của tám người, dù cường ép bày trận vẫn có thể thành công, không ngờ tâm cơ Lan Phất vương quá sâu, cố chấp với phạm thể đến vậy, hơn nữa còn có bảo vật, thật sự không lường trước được.

Thẩm Thanh Huyền hít sâu một hơi, thử hoạt động tay chân, sau đó mi tâm nhú chặt.

Nơi đây là thể giới thứ ba.

Không phải giới tu chân, cũng không phải phạm giới, mà là một tiểu thể giới không tên, được gọi chung là thể giới thứ ba.

Thẩm Thanh Huyền không xa lạ gì thể giới thứ ba, vạn vạn năm qua, y đã gặp chúng không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn tự mình tạo ra.

Có điều, thể giới thứ ba trước mắt này hơi kỳ lạ, có lẽ do trận pháp, sức lôi kéo mạnh mẽ của nó đưa họ đến một tiểu thể giới hoang vu.

Thần thức của y không dò ra được, trong cơ thể chỉ còn quá nửa linh lực, mà chung quanh khô cạn, không hề có một tia linh khí dao động.

Đây là thể giới thứ ba không có linh khí? Hơi phiền rồi đây.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chung quanh, lập tức nhìn thấy Cố Kiến Thâm đang hôn mê.

Y đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn.

Một thân hồng y của Cố Kiến Thâm ướt đẫm, thổ địa vàng nhạt dưới thân bị nhuộm thành đỏ sẫm.

Da tróc thịt bong thật rồi! Thấm Thanh Huyền đau lòng, vội vã đuổi tay, hào quang bạch ngân ầm áp ngừng tự trên tay y, ngay sau đó, luồng sáng trắng ấy như ánh mặt trời dịu dàng, làm dịu cơ thể bị thương, khôi phục nó với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

May mà Thấm Thanh Huyền tinh thông y thuật, cho nên có thể dễ dàng chữa trị cho Cố Kiến Thâm, bằng không rơi xuống một nơi không hề có linh lực thế này, chưa kể còn bị thương nặng, sợ rằng chỉ còn nước ngòm tại đây.

Nghĩ thế, Thấm Thanh Huyền lại thấy hoảng sợ, đau lòng không sao tả xiết, ngày càng nghiêm túc trị thương cho hắn, hồn nhiên quên mất đây chỉ là ảo cảnh.

Sau nửa khắc chữa trị, Cố Kiến Thâm đã không còn gì đáng ngại, Thấm Thanh Huyền lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm.

Y không tản thần thức ra ngoài được, cho nên không biết các sư huynh ra sao rồi.

“Nước ...” Cố Kiến Thâm hôn mê phát ra âm thanh khàn khàn.

Thấm Thanh Huyền vội nói: “Chờ chút.”

Y toan đứng dậy, Cố Kiến Thâm bỗng dừng dùng sức nắm chặt tay y, rõ ràng vẫn còn hôn mê, nhưng thân thể như có ý thức, dùng sức giữ chặt y, không muốn buông tay.

Đôi mắt Thấm Thanh Huyền trở nên dịu dàng đến lạ, khẽ nói: “Ta tìm nước cho người, rất nhanh sẽ về.”

Có lẽ do không nghe, hoặc giả nghe thấy nhưng không bằng lòng buông tay, hắn vẫn nắm thật chặt tay Thấm Thanh Huyền, sợ y sẽ đi mất.

Thấm Thanh Huyền tiếp tục dịu giọng: “Ta sẽ về nhanh thôi, túi càn khôn chỉ cách ngoài kia hai bước.”

Thế mà Cố Kiến Thâm vẫn không buông tay.

Thẩm Thanh Huyền không đành lòng giãy ra, cũng không nỡ lãng phí linh lực, lại không dám di chuyển hẳn, nên đành tận dụng cơ thể thon dài, dùng tư thế mà đời này chưa từng nghĩ đến để với túi càn khôn rơi cách đó không xa.

Khi mũi chân sắp sửa duỗi tới ...

Một vệt trắng xuất hiện, túi càn khôn bỗng dừng biến mất không còn tăm hơi!

Thẩm Thanh Huyền: "..."

Gì thế? Thỏ à? Hình như giống bánh trôi hơn ...

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu, tập trung nhìn lại, bất kể là thỏ hay bánh trôi, đằng nào cũng là tiểu tặc, thế mà dám trộm túi càn khôn của họ!

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng giãy ra, người nào đó vẫn nắm chặt, y chợt nảy ra ý định, bèn cúi đầu hôn hẳn.

Quả nhiên vô cùng hữu hiệu, chỉ hôn một cái, Cố Kiến Thâm lập tức lỏng tay ra.

Nếu không phải Tôn chủ đại nhân là thần y có một không hai, khẳng định hẳn đang hôn mê, bằng không đã hoài nghi hẳn đang giả vờ bất tỉnh rồi!

Thẩm Thanh Huyền nhanh nhẹn rút tay về, định lấy một túi càn khôn khác, ai biết đốm trắng kia lại lóe lên, lại bị cái thứ không biết là thỏ hay bánh trôi chồm đi mất!

Đáng giận là, Thẩm Thanh Huyền trong tình trạng không dám dùng loạn linh lực thế mà không bắt được nó!

Hai túi càn khôn đều bị mất ...

Thẩm Thanh Huyền quan sát chung quanh, phát hiện đằng trước có một đáy hồ trong suốt.

Có điều ở thế giới thứ ba, không nên ăn bậy là nguyên tắc đầu tiên.

Nhìn như hồ nước, ai mà biết có phải thủy quái đang nằm ngủ hay không, loài vật kỳ kỳ cổ quái này Thẩm Thanh Huyền không phải chưa từng gặp.

Huống hồ ban này còn con gì đó không biết tên, lỡ nó giấu luôn Cổ Kiến Thâm thì biết làm sao?

Thẩm Thanh Huyền không yên lòng.

Cổ Kiến Thâm mất máu quá nhiều, mặc dù y đã cầm máu cho hẳn, nhưng hiện giờ hẳn mất nước nhiều quá, cần phải bổ sung một lượng nước lớn mới tỉnh lại được.

Nên làm gì đây?

Thẩm Thanh Huyền suy tư, cẩn thận rút một tia linh khí, đổi một túi càn khôn giả đặt trên đất trống.

Y vừa làm xong, tiểu bánh trôi lập tức xông tới, chồm đồ chạy trốn.

Thẩm Thanh Huyền lại biến thêm cái nữa, nó lại như chú chuột đồng tham lam, liều mạng mò tới, chạy tót lên lưng y.

Chờ Thẩm Thanh Huyền biến ra cái thứ sáu, nó không lấy được nữa, thế là bắt đầu hình thức ngu sigầu mù bẻ bắp kẹp nách— kiếm được cái này quăng cái kia.

Thẩm Thanh Huyền nhân cơ hội này, cuối cùng cũng lấy lại được túi càn khôn của mình.

Tiểu bánh trôi kia chớp mắt, không rõ y đang làm gì.

Trái lại, bây giờ Thẩm Thanh Huyền mới nhìn rõ hình dạng của nó, nhóc này ... giống bánh trôi như đúc, tròn vo, không tay không chân, chỉ có đôi mắt đen láy như quả nho, muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu.

Đúng là vô tội! Trộm tám túi càn khôn còn không biết ngại tỏ ra vô tội!

Nó có ngoại hình như thế, người khác sẽ thấy hứng thú vô cùng, không biết chừng mấy em gái còn rít gào moe moe moe quá.

Đáng tiếc nó sinh sai màu, Thẩm Thanh Huyền không hề thích cái màu trắng bóng này của nó. Cho nên bán manh không hiệu quả, Tôn chủ đại nhân “tàn nhẫn” thành công lừa được hai túi càn khôn của mình.

Tiểu bánh trôi cũng mười túi càn khôn giả đặc ý trốn đi.

Thẩm Thanh Huyền nhanh chóng lấy nước ra cho Cố Kiến Thâm.

Uống nước xong, tình trạng Cố Kiến Thâm trở nên tốt hơn.

Thẩm Thanh Huyền hơi buồn rầu, bọn họ đều là người tích cốc, trong túi càn khôn nào có nhiều đồ ăn? Y là người thích trà, cho nên mang không ít nước suối tiên, để khi nào muốn uống thì uống.

Về phần ăn, căn bản không có ...

Ngược lại trong túi càn khôn của Cố Kiến Thâm có một ít, nhưng đều là điểm tâm đỏ đỏ vàng vàng, hiển nhiên vì y thích nên mới mang theo.

Bên trong tiểu thế giới này không hề có một chút linh khí, không có cách nào hấp thu, nói chi là tích cốc?

Không tích cốc thì phải ăn, nhưng những thứ này có thể ăn được sao?

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn lo cho các sư huynh, nhưng lúc này Cố Kiến Thâm hôn mê, y không thể vội vàng được, đằng nào cũng phải chờ hãn tỉnh rồi cùng nhau hành động.

Qua một canh giờ, cái tên trọng thương lẽ ra phải nằm mười ngày nửa tháng lại khôi phục như lúc ban đầu.

Thẩm Thanh Huyền sớm biết thân thể vạn huyết trâu bò, nhưng thực sự chứng kiến cũng phải chịu phục luôn.

Rõ ràng không có linh khí, vậy mà vẫn có năng lực tự lành đáng sợ như thế, huyết mạch này đúng là ghê gớm.

Cố Kiến Thâm mở mắt, đầu tiên là hơi mơ màng, sau đó hần ngồi dậy, tầm mắt khóa chặt Thẩm Thanh Huyền: “Người sao rồi? Có bị thương không?”

Trong mắt hần giăng đầy lo lắng, pha lẫn bất an và sốt ruột, hần nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Huyền, chỉ sợ một giây sau y sẽ biến mất.

Thẩm Thanh Huyền thấy lòng nóng lên, giọng nói dịu dàng đến lạ: “Ta không sao, đừng lo.”

Cố Kiến Thâm ôm chầm y, hơi thở nóng bỏng phả trên cổ y.

Thẩm Thanh Huyền vì nhột nên hơi rụt cổ, nói: “Chúng ta rơi xuống thế giới thứ ba, nếu người không sao thì chúng ta đi tìm mấy sư huynh đi.”

Cuối cùng, Cố Kiến Thâm cũng phục hồi tinh thần, sau khi nhận ra mình vừa làm gì, hần lập tức buông tay, đoạn nói: “Ta không sao, đi thôi, phải mau chóng tìm ra họ.” Hần lại lén nhìn Thẩm Thanh Huyền mấy lần, sợ y giận vì hành động đường đột của mình ban nãy.

Lúc này Thẩm Thanh Huyền không có thời gian thân mật với hần, y đứng dậy nói: “Nơi đây không có linh khí, thần thức cũng không dò được, chúng ta phải nên cẩn thận.”

Cố Kiến Thâm cũng nhận ra, hần nói: “Yên tâm, công phu bên ngoài của ta không tệ lắm.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Đâu chỉ là không tệ? Bảy bảy bốn mươi chín này mỗi ngày bảy lần cũng không ngại hư thận ... đâu chỉ là không tệ!

Cũng tốt, ở nơi không có linh khí, công phu bên ngoài rất hữu hiệu.

Bọn họ đang ở một nơi rất kỳ lạ.

Thổ địa có màu vàng nhạt rất kỳ diệu, trên đất có một ít đá màu ngân bạch, có lớn có nhỏ nằm thừa thớt, nhìn không ra tính chất, cách đó không xa là một hồ nước, nhìn bao quát, chất nước trong vắt dợn từng cơn trông rất đẹp.

Thật ra phong cảnh khá đẹp, nhưng lại yên tĩnh đến là quỷ dị.

Không có dấu hiệu sự sống, ngay cả một thân cây, ngọn cỏ, sâu nhỏ cũng không.

Tiểu bánh trôi trước đó chẳng thấy đâu, cả không gian vô cùng ẩm áp, nhưng xen lẫn chút quỷ dị không thể nói rõ bằng lời.

Thẩm Thanh Huyền: “Trước tiên đi chung quanh xem sao.” Trong cơ thể y vẫn còn chút linh lực, nếu có nguy hiểm cũng không cần lo lắng quá mức.

Cố Kiến Thâm quan sát rồi bảo: “Sang bên này.”

Lúc này cần phải dựa vào trực giác, Thẩm Thanh Huyền lựa chọn tin tưởng Đế tôn Tâm Vực tương lai.

Dù sao ... tùy tâm mà làm, trực giác của người tu tâm mạnh hơn bất kỳ ai.

Vừa mới nghĩ xong, Thẩm Thanh Huyền lập tức hối hận — Cố Kiến Thâm có trực giác cái rắm á!

Hai người mới đi có ba bước, đột nhiên đất rung núi chuyển, Thẩm Thanh Huyền nắm chặt tay Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm lập tức ôm y vào lòng.

Mặc dù trực giác là dắc dười*, nhưng thân thủ vẫn không tệ.

(Raw là đọc trại đi của từ ‘rác rưởi’)

Cố Kiến Thâm ôm Thẩm Thanh Huyền rồi nhảy lên, dựa vào một tảng đá, mượn lực chạy gấp rút, vậy mà có thể bay hơn mười trượng trong tình huống không dùng linh khí, có thể nói lợi hại vô cùng.

Chỉ tiếc không hề có tác dụng, một tấm lưới từ trên trời rớt xuống, hai người không trốn đi đâu được.

Thẩm Thanh Huyền thấp giọng: “Đừng gấp, xem coi xảy ra chuyện gì.”

Nếu vận dụng linh lực, họ vẫn có thể tránh khỏi chiếc lưới này, nhưng hao tổn rất lớn, tạm thời không cần sốt ruột.

Cố Kiến Thâm mừng rơn, quang minh chính đại ôm y, hân chẳng hề gấp đâu.

Sau khi hai người sa lưới, một nhóc bánh trôi bự màu da cam lắc lư đi ra.

“Bánh trôi” này to hơn tiểu tử trước đó rất nhiều, cao tới một thước, đương nhiên cũng rộng một thước, còn đàn hồi, nhún nhảy từng từng trên đất, muốn ngu bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Một cục bánh trôi trông ngu như thế, vậy mà mở miệng nói một câu xanh rờn: “Ây ya, hai nam nhân nè, mau hôn môi cho mọi người coi cái nào!”

Cố Kiến Thâm & Thẩm Thanh Huyền: “...”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Đại Bánh Trôi Rất “Dữ”!

Thực ra nó không nói ngôn ngữ giới tu chân, nhưng Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm đều là đại năng đã đi qua không ít thế giới thứ ba, cho nên biết pháp môn chuyển đổi ngôn ngữ, vậy nên có thể nghe hiểu.

Nhưng giờ nghe hiểu với không nghe hiểu chẳng có gì khác nhau, nó mới nói cái quái gì thế?

Đại bánh trôi kia cực kỳ hăng hái, cứ nhảy nhót liên hồi trông rất chi là vui vẻ: “Hôn một cái hôn một cái đi, nhanh hôn một cái đi nào!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm.

Lão lưu manh tự dừng “ngây thơ” đột xuất: “Nó đang nói gì thế?”

Đang nói gì người thật sự không biết hả?

Thẩm Thanh Huyền cũng phải giả vờ “thẹn thùng”: “Không rõ nữa.”

Đại bánh trôi đã trở thành bối cảnh nhạc nền êm tai, nó nhảy rồi nhảy, thân thể từng từng, giọng nói vui sướng, rất chi là thiếu đòn: “Hôn đi hôn đi mà, hôn một cái sẽ tha các người đi!”

Cố ngây thơ nghe không hiểu tự dừng giờ lại hiểu: “Hình như nó đang nói thả chúng ta đi.”

Thẩm Thanh Huyền không tiện giả ngu chung với hắn: “Đang gạt chúng ta thì có.”

Cố Kiến Thâm: “Lỡ thật thì sao? Lúc này tiết kiệm được chút linh lực vẫn tốt hơn.”

Chứ không phải muốn hôn sao? Bày đặt tiết kiệm linh lực cái gì!

Tất nhiên Thâm Thanh Huyền muốn cự tuyệt, y nói: “Ta cảm thấy rất phí thời gian.”

Cố Kiến Thâm thấp giọng: “Cũng đâu tốn nhiều lắm đâu ...”

Đại bánh trôi đợi hết nổi, trắng trợn uy hiếp họ: “Không hôn liền ném các người xuống! Bên dưới là dung nham đó!”

Dọa người quá, đáng sợ quá à, thật muốn hôn nha! Rất muốn trợn mắt đập mi một phát!

Nếu không phải trông nó xinh, Thâm Thanh Huyền đã sớm xử lý nó rồi.

Cố Kiến Thâm vốn đang ôm chặt y, lúc này nghe đại bánh trôi kêu la, bèn cúi đầu nhìn y, chỉ thấy miệng khô lưỡi khô, không muốn uống nước mà muốn chạm vào đôi môi đậm sắc của y.

“Người để ý không?” Cố Kiến Thâm hỏi y.

Gương mặt Thâm Thanh Huyền hiện một lớp ửng đỏ, khiến Cố Kiến Thâm càng nhìn càng khó nhin.

Thâm Thanh Huyền khẽ nói: “Hôn cũng vô dụng thôi ... ừm ...”

Cố Kiến Thâm hôn môi y, ngăn cản lời còn chưa thốt ra.

Thâm Thanh Huyền bỗng dưng mở to mắt. Bị y nhìn như thế, Cố Kiến Thâm chỉ thấy toàn thân nóng lên, rất muốn hôn y sâu hơn, nóng bỏng hơn nữa.

Đáng tiếc bây giờ không phải lúc.

Hắn lưu luyến buông y ra, nhìn đại bánh trôi rồi nói: “Có thể thả chúng ta ra không?”

Nghiêm túc ghê thật, nghe cứ như vì tiết kiệm linh lực thật vậy!

Đại bánh trôi chớp chớp đôi mắt đậu xanh, khinh thường: “Cái này mà gọi là hôn á? Là hôn cơ á? Các người đang đùa ta à!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Một cục bánh trôi biết nhiều vậy hả?

Cố Kiến Thâm: “...” Đúng là bánh trôi tốt, đáng yêu lại hiểu chuyện.

Đại bánh trôi nhảy nhót, cực kỳ hung tợn: “Nhanh hôn coi! Phải hôn thiệt là lâu! Hôn kêu bẹp bẹp luôn á!”

Thẩm Thanh Huyền bị nó nói cho mặt già đỏ bừng.

Thật ra hai người không cần thiết bị cục bánh trôi này “bắt nạt”, hơi động ngón tay cũng đủ tránh thoát trói buộc rồi, nhưng cả hai đều là người cần kiệm chăm lo việc nhà, vì muốn tiết kiệm linh lực, cho nên đại bánh trôi đang quăng lưới trúng hai tên không muốn ra ngoài.

Nếu cái đĩa nhún nhảy bình bạch bên ngoài là một người, đảm bảo Thẩm Thanh Huyền sẽ không mặc hắn làm càn, nhưng đó là cục bánh trôi, còn có màu da cam, ngoại hình xinh xắn đáng yêu như thế, vì vậy ...

Thẩm Thanh Huyền cụp mắt: “Nó muốn chúng ta hôn môi.”

Đại bánh trôi nghe không hiểu họ nói gì, lại hét: “Hôn đi, mau hôn đi, phải thiệt là thân mật!”

Cố Kiến Thâm: “Mạo phạm.”

Dứt lời, hắn hôn Thẩm Thanh Huyền, một nụ hôn chân chính, khi môi chạm môi bèn dò vào cổ họng, hôn hết cả trong lẫn ngoài, không theo một

cách thức nào, vừa nóng bỏng, vừa sôi trào tình yêu dư dôi không cách nào che lấp, gần như tràn ra và nhấn chìm hai người.

Bọn họ hôn xong, từ lâu đã quên mất đây là chốn nào, trong mắt chỉ có đối phương.

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu, không dám nhìn Cố Kiến Thâm cái nào.

Cố Kiến Thâm lại nhìn y chăm chăm, không sao dời mắt nổi.

Mãi đến tận bùm một tiếng, hai người mới rơi xuống đất.

Đại bánh trôi này thả họ ra thật à? Đáy lòng hai người bỗng dưng có cảm giác thất vọng ...

Bọn họ cùng nhau nhìn sang, nhất thời hết chỗ nói.

Đại bánh trôi trước đó vui mừng nhảy nhót, lúc này lại quay lưng ưỡn ẹo tới lui: “Ừ ôi ù ôi, mắc cỡ quá! Mắc cỡ quá đi!”

Cố Kiến Thâm & Thẩm Thanh Huyền: “...” Không phải mi muốn nhìn bọn ta hôn à!

Đại bánh trôi mắc cỡ một lúc, đoạn quay đầu, hai mắt sáng rực: “Đại Hoàng ta nói chuyện giữ lời, thả các người ra đó!”

Thả thật hả? Không suy tính chút sao?

Bánh trôi Đại Hoàng là bánh trôi ngoan, nó nhảy tới, không thấy tay đâu mà vẫn mở được lưới ra.

Vừa lấy lại tự do, Thẩm Thanh Huyền tức thì muốn bắt nhóc đáng yêu màu cam này.

Ai ngờ đại bánh trôi quá linh hoạt, nhảy một phát cao ba thước, ngay sau đó thêm một tấm lưới hạ xuống.

Cổ Kiến Thâm và Thâm Thanh Huyền lại bị quấn vào nhau.

Đại bánh trôi cười hí hí: “Lại bị bắt rồi! Lần này phải hôn ba cái mới thả các người nha!”

Thâm Thanh Huyền: “...”

Cổ Kiến Thâm: “...” Tự dưng vui quá, nhất định không được biểu hiện ra.

Đại bánh trôi rất có quy tắc, nó nói: “Không phải ta trêu các người đâu, ta đã cho các người cơ hội, tại các người quá chậm! Không chịu chạy!”

Ai mà biết mi thả thật, ai mà biết mi còn cái lưới nữa?

Đương nhiên, có biết thì e rằng cũng sẽ có mấy người cố tình mắc kẹ, làm bộ chạy không thoát ...

Đại bánh trôi mừng quýnh: “Nhanh hôn, nhanh hôn đi, phải giống như hồi này, hôn bên trái hôn bên phải, còn phải nhắm mắt lại, hai má đỏ đỏ!”

Ê, ai, ai đỏ mặt! Tôn chủ đại nhân vạn vạn không ngờ có một ngày mình lại muốn đánh sml một nhóc đáng yêu màu cam.

Cổ Kiến Thâm thắm thía nói: “Ta thấy nó cũng không có ác ý.”

Không có ác ý? Vậy tất cả đều là thiện ý đúng không!

Thâm Thanh Huyền nghĩ tới bản thân hồi hai ngàn tuổi, mình và Cổ Kiến Thâm rơi vào thế giới thứ ba này, rồi bị đại bánh trôi trói chặt, “bị ép” hôn lấy hôn để ...

Ai mà chịu cho nổi? Vốn đã có thiện cảm với Cổ Kiến Thâm, lại có hạc giấy béo trước đó xúi giục, Thâm Thanh Huyền hãy còn ngây thơ làm sao chống đỡ được?

Cố Kiến Thâm gần như là dán vào tai y mà nói: “Chúng ta tạm thời thỏa mãn nó, chờ nó thả ra ta sẽ dắt người chạy.”

Thẩm Thanh Huyền nói khẽ: “Nhắm chạy thoát không?”

Cố Kiến Thâm ung dung: “Yên tâm, ta sẽ dốc hết sức.”

Thẩm Thanh Huyền tin, tin hẳn sẽ dốc hết sức không chạy!

Không biết từ lúc nào, chung quanh đại bánh trôi xuất hiện rất nhiều tiểu bánh trôi, một đám bánh trôi nhảy bần bật, tất cả đều chớp mắt nhìn họ.

Hôn thôi mà, bộ đẹp vậy hả? Còn hô bằng gọi hữu tới xem?

Đại bánh trôi tiếp tục giục: “Hôn môi, nhanh hôn môi đi!”

Sợ nhất là mấy đứa dùng chất giọng ngây thơ vô số tội nói ra lời không biết xấu hổ như thế, Thẩm Thanh Huyền nói với Cố Kiến Thâm: “Vậy chúng ta thử xem.”

Y vừa dứt lời, Cố Kiến Thâm đã hôn y rồi.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền rung động, ngón tay siết chặt xiêm y hắn, cố gắng kìm nén kích động trong lòng.

Bàn về kỹ thuật hôn, Thẩm Thanh Huyền hiện giờ cao hơn Cố Kiến Thâm một bậc.

Có điều tên này có thiên phú dị bẩm, sau khi hôn mấy lần liền vô sự tự thông, ngày càng biết cách hôn rồi.

Thật ra hôn môi không liên quan nhiều đến kỹ xảo, đặc biệt là hai bên tình nguyện, vì tình cảm đậm chồi, nên làm gì cũng khiến người nhận nhạo, dĩ nhiên có kỹ thuật có thể thêm điểm, mà không thuần thực vẫn có chút gì đó mê người thú vị.

Nói cho cùng, hôn môi không có gì, có vấn đề chính là hai người.

Ôm trong lòng cảm xúc ấy, dù làm gì cũng trở thành việc nóng bỏng.

Mất nửa ngày mới hôn xong, lúc buông ra, Thẩm Thanh Huyền lén nhìn đám bánh trôi.

Đúng như dự đoán, lớn nhỏ đều xoay lưng lại, mắc cỡ không dám nhìn!

Đây là tật xấu gì chứ?

Rõ ràng không tiện xem, vậy mà cứ bắt họ hôn nhau ... Chẳng lẽ đây là cảm giác ngồi tàu lượn siêu tốc? Sợ quá chừng nhưng vẫn muốn tìm kích thích cho bằng được?

Tạm nghỉ hồi lâu, đại bánh trôi xoay lại phân phó: “Lại thêm cái nữa! Thêm cái nữa!”

Cố Kiến Thâm đã xe nhẹ quen đường, lại ấn gáy y rồi hôn.

Đại bánh trôi rít lên, nhóm tiểu bánh trôi cũng kêu chít chít, Thẩm Thanh Huyền dùng khóe mắt nhìn sang, đám hỗn đản này lại xoay người nữa rồi!

Chẳng trách muốn họ hôn bẹp bẹp, chúng nó căn bản chỉ nghe tiếng chứ không dám nhìn!

Dường như nhận ra y không chuyên tâm, Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng cắn y, Thẩm Thanh Huyền ngáy hửn, cái nhìn này làm cho tâm can bạn học Cố run rẩy, hôn càng thêm càn rỡ.

Hai nụ hôn kết thúc, Thẩm Thanh Huyền không thể không vận dụng chút linh lực, đè nén thân thể đang khô nóng.

Y có linh lực áp, Cố Kiến Thâm lại không có.

Hai người ôm chặt như thế, vật cứng rắn nào đó căn bản không giấu được.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra, cả thính tai đều đỏ lên.

Cố Kiến Thâm: “Xin lỗi ...”

Thâm Thanh Huyền không tiện trả lời hẳn.

Cố Kiến Thâm chỉ có thể dùng sức ôm y chặt thêm, không dám nói quá nhiều, chỉ có thể để tiếng tim đập của mình chiếm hết mọi âm thanh của tai y.

Lúc hai người hôn nhau, đám bánh trôi không thềm nhìn, hôn xong, giải quyết xong thì nhảy nhót tưng bừng, hăng hái vô cùng: “Còn cái thứ ba, cái thứ ba, còn một cái nữa!”

Cố Kiến Thâm đã chủ động nhiều lần, lần này Thâm Thanh Huyền cũng nên chủ động rồi.

Y vừa hôn hẳn, vòng tay Cố Kiến Thâm ôm y lại dùng sức.

Thâm Thanh Huyền mau chóng nhắm mắt lại, so với hai lần trước, Cố Kiến Thâm hôn còn nóng bỏng, còn khó thể dẫn nén, còn ...

“Được rồi được rồi, thả các người, ta đây sẽ thả các người!”

Đại bánh trôi đúng là một bánh trôi tốt giữ lời, nếu không lật lọng thì càng tốt hơn.

Nó thả họ ra rồi, nhưng Cố Kiến Thâm chưa kịp lấy lại tinh thần từ trong ngọt ngào, thế là hai người lại bị trói tiếp.

Thâm Thanh Huyền cảm thấy cả đời này mình trốn không thoát “tấm lưới” này.

Cố Kiến Thâm xấu hổ: “Ta chưa kịp phục hồi tinh thần.”

Thâm Thanh Huyền còn có thể nói gì? Dù sao chính y cũng chưa bình tĩnh lại.

Đại bánh trôi cười hí hí, còn biết nghỉ ngơi lấy sức, nó nói: “Ta muốn mang các người về thành bảo! Ta muốn nuôi các người! Rồi mỗi ngày hôn cho

ta coi!”

Thẩm Thanh Huyền đã không còn muốn nói gì nữa.

Cổ Kiến Thâm: “Tạm thời vậy đi, chúng ta đến thành thị của nó nhìn thử ...”

Tiến vào thế giới thứ ba chưa được khai phá, muốn rời khỏi phải có bí quyết, chỉ cần thăm dò quy tắc thế giới, tìm được giới điểm của nó, thông qua linh khí của mình rồi cùng giới tu chân sinh ra cộng hưởng là có thể trở về.

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực chất khó trăm bề, đầu tiên, giới điểm rất khó tìm, hơn nữa linh lực tiêu hao cũng rất lớn, cho nên Thẩm Thanh Huyền mới phải tận lực tiết kiệm linh lực.

Lan Phất vương tính toán rất chu toàn, gã lợi dụng linh lực của mấy người họ mở thế giới thứ ba, chờ họ bị kéo vào thì ai cũng đã trong tình trạng tiêu hao linh lực quá độ.

Dưới tình huống đó, đừng nói trở lại giới tu chân, ngay cả sống sót trong thế giới thứ ba hung hiểm cũng trở thành chuyện cực kỳ khó khăn.

Tám người bọn họ chết, trong thời gian ngắn, giới tu chân đừng mong lại cử thêm người đến bày trận.

Dù sao cũng vì bày trận thành công, chương môn Vạn Pháp tông còn mượn cả Cổ Kiến Thâm Tâm Vực đến giúp đỡ nữa kìa!

Có điều, Lan Phất vương vẫn có chỗ thất sách.

Gã đánh giá thấp Cổ Kiến Thâm, cũng đánh giá thấp Thẩm Thanh Huyền.

Nghĩ đến năm đó Cổ Kiến Thâm cũng che chở Thẩm Thanh Huyền vào thời khắc mấu chốt, mặc dù linh lực Cổ Kiến Thâm tiêu hao hầu như không còn, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn giữ lại hơn nửa phần linh lực.

Nhìn đám bánh trôi ngốc nghếch đáng yêu này, có lẽ vận may của họ không tệ, thế giới thứ ba này không phải tiểu thế giới quá nguy hiểm, bởi vậy mới bảo lưu được linh lực, cuối cùng về giới tu chân.

Về phần sau đó xảy ra chuyện gì, Thẩm Thanh Huyền không rõ, chỉ có thể từ từ nghĩ biện pháp rời khỏi đây.

Rốt cục đại bánh trôi không bắt bọn họ hôn nhau nữa, mà kéo bọn họ đến chỗ hồ nước kia.

Đúng như Thẩm Thanh Huyền đoán, hồ nước đó quả nhiên không phải hồ nước thật.

Đại bánh trôi đứng trên không, hô to một tiếng: “Bululu, chúng ta về nhà thôi!”

Hồ nước dờn dợn như rau câu, sau đó đột nhiên đứng dậy.

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu ... dùng sức nửa đầu, liều mạng ngửa đầu mới có thể nhìn toàn bộ quái vật che kín bầu trời.

Hay rồi ... hồ nước này cũng là một đại bánh trôi.

Mà cái màu này không nên gọi là bánh trôi, nói chung là một cục tròn vo, to ời là to, quanh thân màu thủy lam, dường như trong thân thể nửa trong suốt có sóng nước đang dập dềnh.

Ánh mặt trời sáng ngời, chiếu vào người nó phản xạ từng luồng kim quang, rất là chói mắt.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Huyền cảm thấy ... thì ra xanh lam cũng có thể đẹp đến vậy, ờm ... nguyên nhân chủ yếu do phản xạ được ánh mặt trời.

Mặc dù đại bánh trôi nhỏ hơn viên nước bọt này rất nhiều, nhưng có vẻ là chủ nhân của nó.

Nó nói: “Ta bắt được hai nam nhân nè, quay về có thể biểu diễn hôn môi cho mọi người xem!”

Mọi người?? Thế giới thứ ba này chắc là thế giới bánh trôi ha!

Viên nước bọt Bululu phát ra tiếng ồm ồm: “Bululu.”

Hay lắm, cuối cùng cũng biết nguồn gốc cái tên của viên nước này rồi.

Bululu đột nhiên thu người lại, trở nên cực kỳ lùn, đại bánh trôi mang Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm lên, tiểu bánh trôi cũng nhảy bắn lên, cùng nhau vây quanh họ.

Sau khi họ ngồi vững, Bululu lại biến thành quả cầu to, thú vị là ở giữa lõm xuống, vừa khéo để họ ngồi vững trong đó.

Mặc dù không xác định có phải đại bánh trôi đang ngồi hay không ...

Đại bánh trôi cực kỳ thỏa mãn với hai tên giống đực mình bắt được, nó nói: “Các người nghe lời, quay về hôn sáu lần rồi ta thả cho đi.”

Đi mẹ mi, về lão trạch của mi còn chạy đi đâu?

Đại bánh trôi vẫn là bánh trôi có đầu óc, chỉ nghe nó nói điều: “Đương nhiên, các người không muốn đi càng tốt hơn, ta nhất định sẽ đối xử tốt với các người, chỉ cần mỗi ngày hôn ba cái cho ta coi là được, những lúc khác có thể tùy ý chơi đùa.”

Thẩm Thanh Huyền thật sự đoán không được mạch não của bọn này.

Thế mà Cố Kiến Thâm đã học xong ngôn ngữ của chúng, hần hỏi nó: “Tại sao nhất định muốn chúng ta hôn môi?”

Đại bánh trôi nhảy lên: “Đương nhiên vì chơi vui rồi!”

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Hai nam nhân hôn môi trông rất vui sao?”

“Phải đó phải đó!” Đại bánh trôi vui vẻ nói, “Nam nhân hôn môi là vui nhất đó!”

Hỏi cứ như không hỏi ấy ...

Thế nhưng có thể xác định đám bánh trôi này không có ác ý, chỉ đơn thuần cảm thấy vui mà thôi.

Tựa như hài đồng không rành thế sự, ôm lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với những điều mới mẻ, chỉ vì thấy vui mới làm.

Cố Kiến Thâm nói với Thấm Thanh Huyền: “Người đừng gấp, bên chỗ chúng ta không có nguy hiểm, chắc chắn các sư huynh cũng không có chuyện gì.”

Trước đây Cố Kiến Thâm toàn gọi họ là đạo quân, bây giờ lại kêu một tiếng sư huynh ...

Thấm Thanh Huyền khẽ mím môi: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm thấy y không ngại cách gọi của mình, nhất thời nhận nhạo trong lòng, được nước làm tới: “Sau này ta có thể gọi tên tự của người không?”

Mi mắt Thấm Thanh Huyền hơi rũ xuống: “Có thể.”

“Liên Hoa ...” Hẳn cách y thật gần, lại dùng chất giọng như thế gọi y, nhất thời Thấm Thanh Huyền đỏ mặt tới tận mang tai.

Cái này không phải giả vờ, chỉ do nhớ tới vài hình ảnh khiến người ta đỏ mặt mà thôi.

Hai người bên nhau đã lâu, có lời tâm tình gì mà chưa từng nói? Đặc biệt là lúc cầu hoan, Cố Kiến Thâm càng thích trêu y, kêu loạn làm y chân run eo nhũn.

Đại bánh trôi nghiêm túc ở bên kia đếm bánh trôi, thấy bọn họ thì thầm với nhau nên lại chen vào: “Ta nói trước nhá, lúc ta không thấy mà các người hôn thì không được tính đâu!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Có thể dừng vậy không! Y sắp chôn mình trong Bululu luôn rồi!

Đoạn đường này đi rất nhanh, đầu bự như Bululu đi một bước bằng mười bước của người ta, hơn nữa còn thuộc thể lỏng, trượt trên đất vô cùng lưu loát.

Mà tiểu thế giới này là thế giới thứ ba an nhàn hiếm có.

Có lẽ do không có linh khí, cũng không có hình thái năng lượng tương tự, cho nên không tạo ra loài sinh vật nào quá mạnh mẽ.

Sinh vật chủ yếu ở đây chính là bánh trôi đủ mọi kiểu dáng.

Màu gì cũng có, tất cả đều hình tròn, quá lớn hay quá nhỏ đều không biết nói, chỉ có một thước vuông mới có trí tuệ.

Cơ mà bánh trôi có trí tuệ cũng không hẳn thông minh, có thể ví nó như đứa trẻ bốn năm tuổi loài người.

Chúng ham chơi, ngập tràn lòng hiếu kỳ với sự vật xa lạ, không biết sợ hãi là gì.

Dọc đường, Thẩm Thanh Huyền lại bắt gặp vài bánh trôi, trong đó có một đứa đỏ thắm cực đẹp, tựa như thái dương đỏ rực trên biển.

Bánh trôi đỏ thấy y nhìn nó, thế là nhảy lên nói: “Tiểu Hoàng, tặng ta giống đực này đi! Hình như y thích ta đó!”

Bánh trôi Đại Hoàng ừn nó xuống: “Không phải người mới nhật được hai tên sao? Còn muốn đoạt với ta!”

Bánh trôi đỏ tủa thân: “Của ta nhặt được còn đang ngủ, không chịu tỉnh lại hôn cho ta coi!”

Thâm Thanh Huyền nghe xong, nhất thời căng thẳng trong lòng, Cổ Kiến Thâm liền hỏi: “Còn giống được giống bọn ta ư?”

Đại Hoàng nói: “Đúng vậy, thêm các người nữa thì tổng cộng có bốn đôi, chỉ tiếc trừ hai người thì họ đều đang ngủ.”

Nói lại nói thêm: “Vẫn là ta may mắn, quơ được hai tên có thể hôn chơi cho coi, có điều không sao hết, chờ bọn hăn tỉnh là có thể hôn rồi!”

Thâm Thanh Huyền: “!!!”

Tiểu kịch trường:

Các sư huynh: Không có khả năng! Không có khả năng! Bọn ta cự tuyệt!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Thất Sư Huỳnh Tinh Rồi!

Các sư huynh cùng nhau chơi hôn hôn hả?

Hình ảnh này đáng sợ lắm, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy các sư huynh tạm thời dừng tình thì tốt hơn.

Tòa thành của đại bánh trôi rất lớn, rất quy mô, nhưng được xây từ đá xanh mang phong cách cổ xưa đơn giản, không hề dính dáng gì đến xa xỉ hoa lệ.

Bululu chen vào thành, Thẩm Thanh Huyền rất lo, sợ nó chen cho “tòa thành” còn to hơn nó sập mất.

Có điều đại bánh trôi không cản nó lại, hiển nhiên không thành vấn đề, Bululu hóa thành thể lỏng, chảy vào tòa thành, nó biến thành một lớp rất mỏng nằm trải trên mặt đất, trông như một “tấm thảm” trơn trượt mềm mại.

Chẳng trách không cần vật trang trí, một Bululu đã đủ đảm nhiệm mọi thứ rồi.

Thẩm Thanh Huyền nói với Cố Kiến Thâm: “Thật thú vị, nếu có thể mang một đứa về thế giới của chúng ta thì hay biết mấy.”

Cố Kiến Thâm: “Chờ quay về ta làm cho người một đứa.”

Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ: “Làm được cơ á?”

Cố Kiến Thâm thừa nước đục thả câu: “Bảo đảm cho người kinh hi.”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên: “Màu vàng ư?”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Người thích màu vàng hơn à?”

Thẩm Thanh Huyền vội vàng nói: “Thích màu đỏ hơn, nhưng màu đỏ đã có người rồi.” Dứt lời, y làm bộ như mình vừa lỡ miệng, thành thử vội vàng im bật, tỏ ra ngượng ngùng.

Nhiệt huyết trong lòng Cố Kiến Thâm lập tức tràn trề, nhưng giọng nói vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Vậy làm màu vàng.”

Thẩm Thanh Huyền mím môi cười: “Ừ.”

Mặc dù hai người không làm rõ, nhưng thực ra đã gần sáng tỏ như thân hình nửa trong suốt của Bululu rồi.

Tình cảm nửa trong suốt mang theo nét đẹp mộng lung, thêm vào chút ái muội làm trái tim con người nhận nhạo.

Trở về thành, đại bánh trôi mở trối cho họ, còn mang thức ăn nước uống đến, vô cùng hào phóng: “Ăn cho nhiều, uống cho đã, ngủ cho ngon, vậy thì mới có sức hôn.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng: Người chỉ theo đuổi có bấy nhiêu thôi sao!

Hí hí, đồng chí Đại Hoàng đúng thật là theo đuổi có nhiều đó thôi đấy ...

Mặc dù đã cởi trối, nhưng Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm tạm thời cũng không có cách rời khỏi tòa thành này.

Bululu quả nhiên là đồ tốt, nó không chỉ làm thảm, mà còn có thể biến thành cửa, bảo vệ cả tòa thành.

Đại bánh trôi có thể tùy ý ra vào, nếu không có sự đồng ý của nó thì Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm không thể ra ngoài.

Bên trong tòa thành có rất nhiều bánh trôi tiểu bạch, đám nhóc này chạy tứ tung, ban đầu còn sợ người lạ, sau đó thì nhảy lên người Thấm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm, xem cánh tay họ là cầu thang để trượt.

Thấm Thanh Huyền không thích màu của chúng, nhưng ngoại hình của bọn nó cực kỳ phạm quy, cho nên ghét không nổi.

Trái lại Cố Kiến Thâm thích chúng lắm, cho bọn nó chạy tới chạy lui, còn chông bọn nó lên thật là cao.

Tiểu bánh trôi thích thú, từng đám chạy tới trước mặt Cố Kiến Thâm, để hấn chông chúng nó cao cao.

Thấm Thanh Huyền như đang thấy hình ảnh đại bánh trôi đếm tiểu bánh trôi trước đó ...

Ấu trĩ! Tôn chủ đại nhân cho ra kết luận như thế, hồn nhiên không nghĩ nếu bánh trôi có màu đỏ vàng, y sẽ xử sự như thế nào.

Thế giới thứ ba này thật là yên bình.

Thấm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm ở đó hơn mười ngày, đại bánh trôi đã xem họ là người một nhà, ngay cả Bululu cũng không tiếp tục giam giữ họ nữa.

Như lời đại bánh trôi nói, chỉ cần mỗi ngày họ hôn ba cái cho nó coi, nó sẽ không can thiệp vào hành động của họ.

Thấm Thanh Huyền nhân cơ hội đi thăm các sư huynh.

Cái này thì quá đơn giản rồi, vì đám bánh trôi ước gì họ tới đây, chỉ cần hôn một cái, chúng nó sẽ vui mừng nhảy nhót cả ngày.

Thấm Thanh Huyền lần lượt kiểm tra thân thể các sư huynh, sau khi phát hiện họ chỉ hôn mê do tiêu hao linh lực quá độ thì thở phào nhẹ nhõm.

Vì để họ có thể chơi hôn hôn, đám bánh trôi cung phụng đồ ăn cho họ rất đầy đủ.

Thẩm Thanh Huyền chỉ mong sau khi tỉnh lại, các sư huynh sẽ thủ hạ lưu tình, đừng thẹn quá hóa giận mà vung tay vỗ chết đám “ân nhân cứu mạng” này.

Chính vì vậy, chỉ cần mau chóng tìm ra điểm bắt đầu, họ có thể trở về thế giới của mình.

Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm dùng mười nụ hôn để đại bánh trôi cho họ ra ngoài đạo chung quanh.

Có điều Bululu phải đi theo, hơn nữa trời tối thì phải nhanh chóng về nhà.

Có Bululu theo sẽ bớt được nhiều việc hơn, vì nhóc này đi rất nhanh, Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm đỡ phải đi bộ.

Nhoáng cái đã qua nửa năm.

Thẩm Thanh Huyền ở bên cạnh Cố Kiến Thâm mọi lúc, ngày nào cũng hôn, quan hệ hai người đã sớm chọc thủng lớp cửa giấy kia rồi.

Chỉ tiếc người nào đó quá hèn, không ai ép cũng không dám chủ động hôn y, bằng không ...

Thôi vậy, cũng không tiện làm gì, đám bánh trôi này hãy còn ngây thơ lắm, hiện giờ họ đã là bằng hữu của Bululu, làm trò trước mặt nó thì không hay cho lắm, thậm chí ở trên thân thể nó mà ... ờm ừ thì cái kia, hmm.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền đã quen với cuộc sống hiện tại, dù gì hai người cũng là người yêu từ trước, đã sớm ngọt ngào bên nhau không biết qua bao năm tháng.

Nhưng nếu thử hồi tưởng lại năm đó, chỉ sợ còn lâu y mới bình tĩnh như bây giờ.

Ở thế giới thứ ba yên bình đáng yêu này, Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền “sống nương tựa lẫn nhau”, cùng nỗ lực về nhà, sớm chiều ở chung nửa năm, cảm xúc đã thay đổi như thế nào?

E rằng đã từ có ý chuyển thành thích, rồi đến quyến luyến sâu đậm.

Những tháng ngày ở thế giới thứ ba này mới là nền tảng để y và Cố Kiến Thâm yêu nhau lần nữa, chỉ tiếc dù yêu nhau, cuối cùng vẫn sẽ ...

Thẩm Thanh Huyền cup mắt, kìm nén cơn đau bén nhọn lan tràn trong ngực.

Cố Kiến Thâm gọi y: “Là điểm bắt đầu.”

Thẩm Thanh Huyền chấn động, vội vàng đi sang.

Các tiểu thế giới đều có điểm đặc trưng riêng của nó, điểm bắt đầu cũng không hoàn toàn giống nhau, nhưng họ vẫn có thể phân biệt được.

Điểm không gian vận vẹo này có sức lan tỏa mạnh mẽ, chỉ cần quen với hình thái của nó thì có thể dễ dàng phát hiện.

Cố Kiến Thâm: “Chỉ cần đưa các sư huynh tới đây là chúng ta có thể quay về.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Đúng vậy.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, dường như muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống.

Thẩm Thanh Huyền phục, thực sự phục hẳn luôn, y muốn nhìn coi hẳn muốn nhịn tới khi nào.

Mang các sư huynh đến đây cũng khá đơn giản, đám bánh trôi quá dễ dụ, làm Thẩm Thanh Huyền có một xiu cảm giác tội lỗi.

Lúc tới đón thất sư huynh, bánh trôi vui sướng nói: “Hôn hôn! Hôn rồi các người có thể dẫn bọn hăn ra ngoài chơi!”

Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm đã xe nhẹ quen đường, hôn môi trước mặt bánh trôi chẳng phải chuyện gì lớn.

Hai người hôn xong, lúc quay đầu thì đồng loạt ngậy người.

Thất sư huynh hôn mê nửa năm thế mà tỉnh rồi!

Thẩm Thanh Huyền cùng Thẩm Thanh Huyền nhớ lại chuyện mình mới làm, tức thì chột dạ!

Thất sư huynh vừa mở mắt liền bắt gặp tiểu sư đệ cùng một người nam nhân đang hôn nhau, làm hấn cũng ngu người luôn.

Thẩm Thanh Huyền không ngờ lại xảy ra chuyện này, thật không hay, lại bị thất sư huynh phát hiện đầu tiên!

May mà bánh trôi nhảy ra giải vây: “A a a, giống đực của ta tỉnh rồi nè! Ta cũng có thể nhìn họ hôn môi!”

Có điều sau đó nó lại nói: “Sao chỉ tỉnh có một người vậy? Làm sao hôn đây?”

Thất sư huynh mờ mịt nhìn đại bánh trôi ... đây là cái quỷ gì vậy?

Thẩm Thanh Huyền yên lòng, đỡ bánh trôi: “Mi đừng gấp, ta dẫn bọn họ ra ngoài giải sầu, rất nhanh sẽ tỉnh thôi.”

Đại bánh trôi lập tức nhảy nhót: “Được được được! Nhanh đi giải sầu đi, trở về là ta có thể xem họ hôn nhau rồi!”

Thẩm Thanh Huyền dắt thất sư huynh đang đại mặt ra tới chỗ điểm bắt đầu.

Đến nơi, thất sư huynh mới phục hồi tinh thần: “Chúng ta rơi vào thế giới thứ ba?”

Thẩm Thanh Huyền: “Về trước rồi nói.”

Tầm mắt thất sư huynh đảo sang Cố Kiến Thâm: “Các người ...”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Ta Thích Người

Thất sư huynh đã thấy họ hôn môi, việc này cần phải được giải thích.

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn Cố Kiến Thâm, đúng như y nghĩ, cái tên này đang dè dặt chờ mong.

Không dám thực sự chờ mong, rồi lại nhịn không được hy vọng, mong Thẩm Thanh Huyền có thể nói ra chút gì đó đặc biệt.

Nếu không có Phong Tâm quyết, Thẩm Thanh Huyền nhất định sẽ bình thản tiết lộ tình cảm của mình với thất sư huynh.

Nhưng có Phong Tâm quyết, nếu nói ra, chỉ sợ thất sư huynh sẽ lập tức xách y về Vạn Pháp tông, lúc đó đừng mong gặp lại Cố Kiến Thâm nữa.

Cho nên Thẩm Thanh Huyền chỉ có thể nói: “Là hiểu lầm, sinh linh ở đây rất thích đùa, thấy nam nhân sẽ bắt họ hôn môi, để mang các người ra đây, ta cùng Thanh Thâm đạo quân đành phải ...”

Y bình tĩnh nói xong, căn bản không dám nhìn sang Cố Kiến Thâm một lần.

Mặc dù không thấy, nhưng y vẫn cảm nhận được sự chờ mong nóng bỏng của người kia bị dập tắt.

Vốn dĩ nhút nhát, e rằng lần này hẳn sẽ càng rút về mai rùa. Nhưng y hết cách rồi, tạm thời phải ổn định thất sư huynh trước đã.

Thất sư huynh nhìn họ, sắc mặt lộ rõ nghi ngờ.

Thẩm Thanh Huyền quyết tâm nói: “Vừa rồi người cũng nghe đấy, chúng nó còn muốn bắt người hôn môi với Nghiêm đường chủ nữa kìa, may mà Nghiêm đường chủ chưa tỉnh.”

Y nói thế ngược lại nhắc nhở thất sư huynh.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Thế giới thứ ba này là một tiểu thế giới yên bình, sinh linh sinh sống ở đây cũng rất đơn thuần, không có ý xấu, chẳng qua thích nhìn người ta hôn môi mà thôi.”

Thất sư huynh tiếp lời y: “Còn có tiểu thế giới như vậy ư?”

Thẩm Thanh Huyền: “May mà chúng ta bị kéo vào đây, bằng không hậu họa vô cùng.”

Thấy y nói chuyện bình tĩnh, thần thái vẫn lãnh đạm trước sau như một, thất sư huynh thở phào nhẹ nhõm, hắt lại nhìn Cố Kiến Thâm, rồi bảo: “Vất vả Thanh Thâm đạo quân.”

Cố Kiến Thâm đứng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, song giọng nói cứng đờ không che giấu được: “Không có gì, có thể cùng nhau bình an trở về đã may mắn lắm rồi.”

Thất sư huynh mỉm cười với hắn, đoạn nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Các người tìm được điểm bắt đầu rồi à?”

Thẩm Thanh Huyền: “Đúng vậy, ta vẫn còn giữ lại linh lực, đủ để mở giới môn trở về thế giới của chúng ta.”

Thất sư huynh nhẹ nhàng thở ra: “Thế thì tốt quá.”

Trước khi đi, Thẩm Thanh Huyền không nói lời nào với Cố Kiến Thâm, rõ ràng nửa năm qua thân mật khăng khít, nhưng vào thời khắc thất sư huynh tỉnh lại, bọn họ lại trở thành người xa lạ.

Thẩm Thanh Huyền tập trung mở giới môn, khi cánh cửa nửa trong suốt xuất hiện, Cố Kiến Thâm khẽ nói: “Thật tiếc vì không thể nói từ biệt với chúng nó.”

Nhóm bánh trôi rất đáng yêu, nửa năm qua hạnh phúc vô cùng, nhưng một khi bước qua cánh cửa này, mộng rồi cũng phải tỉnh dậy thôi.

Tất cả những điều tốt đẹp đều trở thành bọt biển trôi nổi giữa không trung, mộng ảo vốn dĩ yếu ớt, không biết lặng yên vỡ vụn từ lúc nào.

Thẩm Thanh Huyền dốc hết sức chống đỡ giới môn, không có cách nào đáp lại hấn.

Dường như Cố Kiến Thâm cũng không muốn nghe y trả lời, hấn cùng thất sư huynh đưa các sư huynh đang hôn mê vào giới môn.

Cuối cùng chỉ còn lại ba người họ, thất sư huynh nói: “Thanh Thâm đạo quân, mời.”

Cố Kiến Thâm vốn định đi cuối, nhưng rõ ràng thất sư huynh không muốn để hấn ở riêng với Thẩm Thanh Huyền, cho nên chủ động mời hấn đi trước.

Cố Kiến Thâm ngập ngừng, rồi đáp: “Ừ.”

Hấn đi vào giới môn, về lại giới tu chân, linh khí dày đặc ủa vào mặt, linh điền khô kiệt nửa năm thoáng chốc được lấp đầy, vốn nên là việc cực kỳ sáng khoái, ấy vậy mà chẳng hề hài lòng chút nào.

Ngay sau đó, thất sư huynh và Thẩm Thanh Huyền cùng nhau trở về, Cố Kiến Thâm nhìn y, Thẩm Thanh Huyền cũng nhìn về phía hấn ...

Thất sư huynh nói: “A Thanh, tới hỗ trợ.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Vâng.”

Trở lại thế giới của mình, y có thể điều trị cho các sư huynh, giúp họ tỉnh lại.

Thẩm Thanh Huyền bận rộn, y có thể cảm nhận được tầm mắt người kia đang dính chặt sau lưng, đáng tiếc không thể đáp lại.

Không lâu sau, các sư huynh lần lượt tỉnh lại, thất sư huynh thận trọng hỏi thăm: “Cảm thấy thế nào, có ổn không?”

Nghiêm Thiên Thụy xoa huyết thái dương, sau khi nghe thất sư huynh kể sơ tình hình, hẩn ôm quyền hành lễ với Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm: “Vất vả rồi!”

Các sư huynh khác cũng ôm quyền nói cảm tạ.

Lần này, nếu không có Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm, chỉ sợ bọn họ đã sớm chết rồi!

Lan Phất vương quá âm hiểm xảo trá, cư nhiên ỷ giầu ác chiêu, khiến bọn họ khó lòng phòng bị!

Thất sư huynh nói: “Chúng ta về Vạn Pháp tông trước đi.”

Bọn họ muốn mau chóng báo tình huống với chương môn, kết giới nhất định phải lập, nếu Lan Phất quốc không phối hợp, vậy chỉ có thể cưỡng chế chấp hành!

Bọn họ phải về Vạn Pháp tông, Cố Kiến Thâm tất nhiên không thể đi theo, hẩn ngập ngừng rồi bảo: “Tại hạ về trước.”

Nghiêm Thiên Thụy nói: “Đạo quân chậm đã, không bằng cùng nhau về tông môn, cũng tiện cho ta bày tỏ tâm ý.”

Sao Cố Kiến Thâm có thể đi? Đại trận thủ sơn của Vạn Pháp tông không phải ăn chay, tám phần mười sẽ chém phản đồ như hẩn thành tro bụi.

Nhưng hẳn vẫn hy vọng Thẩm Thanh Huyền sẽ nói gì đó, dù không nói nhưng chỉ nhìn hẳn một lần thôi cũng được.

Thế mà Thẩm Thanh Huyền không nhìn hẳn.

Cổ Kiến Thâm mỉm cười, ôn hòa nói: “Không được rồi, ta ở đây đã lâu, cũng nên về thôi.”

Nghiêm Thiên Thụy định mời tiếp, thất sư huynh bỗng nói: “Sư huynh đừng khách khí, tương lai hãy còn dài, chúng ta cùng Thanh Thâm đạo quân đã là bạn tốt chí giao, hiện giờ phải giải quyết việc trước mắt, mới có thời gian khoản đãi đạo quân.”

Nói thế cũng có lý, Nghiêm Thiên Thụy liền chấp tay nói: “Cũng phải, sau khi chuyện Lan Phất được giải quyết, mong sẽ có một ngày được chèn chén không ngừng với đạo quân.”

Cổ Kiến Thâm: “Ta cũng rất chờ mong.”

Bọn họ nói với nhau rất nhiều, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn không mở miệng, y đứng đó như người ngoài cuộc, không ai có cảm giác kỳ lạ.

Suy cho cùng y luôn là thế, mọi người cũng quen rồi.

Chỉ có Cổ Kiến Thâm, từng câu từng chữ, mỗi cái chớp mắt đều đang chờ đợi.

Nhưng đến tận khi xoay người đi, hẳn vẫn không chờ được gì cả.

Người của Vạn Pháp tông ngự kiếm đi, Cổ Kiến Thâm xoay người, giữa mơ hồ nhìn thấy một lớp áo trắng thuần, tựa như ánh sao xẹt qua trời đêm, chỉ lưu lại tàn ảnh hư vô.

Kết thúc sao, cứ vậy mà kết thúc sao?

Không cam lòng.

Trở về Vạn Pháp tông, ai nấy đều bận việc của mình.

Có điều Thấm Thanh Huyền được cho ra rìa, thất sư huynh chủ động đề cập với sư phụ: “Chuyến này A Thanh đã vất vả nhiều, để y nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Đây là chuyện bình thường, Thấm Thanh Huyền luôn không hỏi thế sự, chuyện tông môn sắp tiến hành y cũng không tiện ra tay, thay vì đi bận rộn vô ích, không bằng bế quan tu luyện, nếu có thể thành thánh, Thiên Đạo cũng coi như có người kế nghiệp.

Thượng Tín chân nhân cũng tán thành, bèn gật đầu nói: “Người đi nghỉ ngơi đi.”

Thế là Thấm Thanh Huyền không có gì để làm.

Y muốn đi tìm Cố Kiến Thâm, nhưng lại không dám đi ngay bây giờ.

Thất sư huynh rất cẩn thận, nhất định còn đang để ý, tùy tiện ra ngoài đảm bảo sẽ kinh động hấn.

Hành động của Thấm Thanh Huyền hiện giờ giống y đúc năm đó.

Năm ấy, y cũng rời xa Cố Kiến Thâm như thế, cũng cẩn thận giấu giếm, cũng bị giữ lại ở Vạn Pháp tông.

Chỉ có điều, cảm xúc của y năm đó khác với hiện giờ.

Dạo ấy, mặc dù y luôn tỏ ra lãnh đạm, nhưng trong lòng nóng nảy bồn chồn, ngồi không yên đứng cũng chẳng xong, không ngờ lại có một ngày ngôi nhà y ở gần hai ngàn năm lại trở thành “lồng chim” giam cầm y.

Y muốn ra ngoài, muốn đi tìm Cố Kiến Thâm, muốn gặp hấn đến nỗi không có cách nào bình ổn trái tim mình.

Nghỉ ngơi? Minh tưởng? Bế quan?

Không được ... tất cả đều không làm được, y ở trên núi, dù có là vật đỏ vàng mình thích nhất cũng không thể khiến y nảy sinh hứng thú.

Giờ này khắc này, Vạn Pháp tông như chiếc chảo nóng không thể đặt chân, mà y chính là con kiến lo lắng bất an, chạy qua chạy lại không ngừng nghỉ.

Chưa kể y không ngăn được mình thôi nghĩ miên man.

Nghĩ đến khoảng thời gian nửa năm ở thế giới thứ ba, nghĩ đến mỗi lần hôn môi với Cổ Kiến Thâm, nghĩ đến từng phút từng giây ở bên hân.

Ngoài ý muốn lưu lạc ở thế giới thứ ba, lại trở thành hồi ức tươi đẹp nhất, ai có thể ngờ tới?

Thậm chí y còn thấy ảo não, vì sao lại tìm được điểm bắt đầu nhanh như thế? Tại sao phải về nhanh đến vậy? Tại sao ... tại sao ...

Không nên nghĩ vậy, nhưng lại không ngăn được những ý niệm ngổn ngang rối loạn này.

Thế nào là sống một ngày bằng một năm, Thấm Thanh Huyền đã thật sự cảm nhận được rồi.

Vào lúc bọn thất sư huynh bận nhất, y rốt cục cũng xuống núi.

Đến cùng vẫn chờ không được, không bao giờ muốn chờ nữa, y muốn gặp Cổ Kiến Thâm, muốn đến mức không biết nên làm gì cho phải.

Nhưng xuống núi rồi, Thấm Thanh Huyền bỗng nhận ra, bản thân không biết nên đi đâu tìm hân.

Y chỉ biết hân là con bạn cũ của sư phụ, những thứ khác đều không hay biết gì.

Đương nhiên chẳng hề chi, y thích con người hần, mặc kệ hần ra sao, y vẫn đều thích.

Song lẽ ra y nên biết nhiều hơn, như vậy mới có thể tìm được hần, mà không phải mờ mịt vô thố như bây giờ.

Không thể đi hỏi sư phụ, vậy y nên đi đâu tìm hần đây.

Thấm Thanh Huyền phải đi đâu tìm Cổ Kiến Thâm.

Lan Phất quốc? Hiện giờ không còn vào được nữa ...

Những nơi khác ... y không biết ...

Y chưa thành thánh, phạm vi truyền âm quá hạn hẹp, không có khả năng gọi được Cổ Kiến Thâm.

Nhưng còn cách gì để tìm được hần đây? Đi tìm từng thành thị luôn sao?

Dưới Vạn Pháp tông có hơn một ngàn thành trấn, y nên bắt đầu tìm từ đâu?

Không sao cả, cứ tìm dần dần, giới tu chân có lớn thế nào y cũng có thể tìm được hần.

Thấm Thanh Huyền ôm suy nghĩ đó xuống núi, bước vào thành trấn đầu tiên.

Thành trấn này có một cái tên rất hay, tên là Xán Tinh trấn.

Nghe nói trấn này có một loại thú bay giống đom đóm, đến tối sẽ bay múa đầy trời, tựa như những vì sao rơi xuống nhân gian, lộng lẫy và rực rỡ vô cùng.

Thấm Thanh Huyền vào thành trấn này đúng vào buổi tối.

Gió lạnh thổi phất qua má y, tựa như thổi bay sóng nước dập dờn, lấp lánh bay lượn, sáng rực cả bầu trời đêm.

Thẩm Thanh Huyền ghét bóng tối, cũng không thích ban đêm, nhưng khi chứng kiến cảnh này, y cũng thấy rất đẹp.

Có điều việc gấp rút hiện giờ là phải đi tìm Cố Kiến Thâm!

Không biết đi đâu, chỉ có thể tùy theo lòng mình mà tìm.

Song vào lúc này, chỉ trong chớp mắt, một tiếng thở dài bỗng vang lên trong biển ý thức của y.

“Nơi này thật đẹp, nhất định người sẽ rất thích.”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, đứng thật vững vàng.

— Truyền âm, là Cố Kiến Thâm.

Hắn đang ở ngay tiểu thành này!

Thẩm Thanh Huyền từng dùng pháp thuật này vô số lần, nhưng vào lúc này, y lại giống như mới sử dụng lần đầu, vụng về rồi lại khẩn trương mà hỏi: “Người ở đâu?”

Ngay sau đó, một giọng nói dồn dập vang lên: “Thẩm Thanh Huyền?”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền dao động mãnh liệt, gần như mở miệng cùng lúc với Cố Kiến Thâm: “Người ở đâu!”

Giây tiếp theo, họ đồng thời tản thần thức, sau đó phát hiện đối phương.

Không thể phân rõ ai tìm được ai trước, tóm lại, vào khoảnh khắc gặp mặt nhau, những cảm xúc căng đầy không chịu nổi khổng chế hoàn toàn bộc lộ ra ngoài.

Giờ khắc này, đom đóm bên cạnh trở thành những vì sao chân chính, xoay quanh hai người họ.

Không biết là ai chủ động trước, họ vội vã ôm hôn nhau.

Khi tách ra, Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Người đang đợi ta sao?”

Cố Kiến Thâm cũng hỏi y: “Người tới tìm ta sao?”

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hắn: “Đi theo ta.”

Y dẫn hắn đến nơi bí mật nhất, quan trọng nhất, và quý giá nhất của mình.

Nhìn thấy “kim ngân ố”, Cố Kiến Thâm giật mình.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người là người đầu tiên đến nơi này đó.”

Cố Kiến Thâm đột nhiên nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Hạ Thanh Thâm, ta thích người.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Rơi Vào Điên Cuồng

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm vào y, sợ rằng một khi nhắm mắt, hình ảnh đẹp quá mức này sẽ biến mất.

Cất giấu một trái tim bất an, mang theo chờ mong vô vọng, quần quanh thật lâu ở một nơi vừa nguy hiểm vừa xa lạ.

Rốt cục đã chờ được rồi.

Không chỉ chờ được bản thân y, mà còn chờ được một trái tim xinh đẹp.

Nó đập, đập cùng tần suất với hắn, mô phỏng theo trái tim của hắn.

Cố Kiến Thâm không biết nên nói gì, hắn há miệng, vậy mà dâng trào chỉ có nỗi vui mừng không có cách nào kìm nén.

“Ta ...” Cố Kiến Thâm rốt cục cũng có dũng khí thốt ra ba chữ kia, không hề hoảng sợ, chẳng hề căng thẳng, nhiệt tình và bộc trực mà nói, “Ta yêu ngươi.”

Từ lần đầu gặp mặt, từ câu nói đầu tiên, bắt đầu từ một ánh mắt, trái tim hắn đã bị y lấp đầy.

Tình yêu là gì, trước đây hắn không biết. Song vào một khắc tương ngộ ấy, hắn biết, tình yêu có viết tên của y.

— Thâm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm ôm chặt y, tìm kiếm môi y mà hôn thật kịch liệt.

Tình cảm phun trào, tình yêu nóng bỏng, tất cả đều hóa thành khát vọng vô hạn với đối phương.

Muốn y, muốn có được người này, muốn dùng hết mọi thân mật để chứng minh, hẳn có thể có được y, mà y cũng muốn được hẳn chiếm hữu.

Trong một thoáng chia xa ngắn ngủi, cảm tình bị dồn nén hoàn toàn nhen nhóm, bùng nổ sức nóng kinh người, khiến họ chỉ có thể tìm sự bình tĩnh trên thân thể của nhau.

Nhưng vẫn không thể bình tĩnh được, hai người vụng về xé toạc hết mọi vương bận, ngây ngô thể nghiệm sự vui sướng chỉ tình nhân mới có ...

Cuối cùng, vì nó mà điên cuồng.

Một người dù có lạnh tình và trầm ổn cỡ nào, luôn sẽ có một khắc, một thời điểm như thế, trong lòng cất chứa một chiếc gai nhọn mềm mại, có thể chọc thủng hết mọi nguy trang, hòa tan mọi giá lạnh, khiến hẳn không hề là hẳn, rồi lại thật sự là hẳn.

Năm đó, trong không gian tư mật này, Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đều đánh mất bản thân, rồi lại lần nữa tìm lại được chính mình.

Thẩm Thanh Huyền không hối hận vì đã tiến vào ảo cảnh, có lẽ sau đó sẽ là bụi gai rậm rạp cùng tàn khốc, nhưng vào giờ khắc này, y tìm về bản thân đã mất cùng Cố Kiến Thâm.

Ở nơi y thích nhất, cùng người yêu nhất, hưởng thụ khoảng thời gian tuyệt vời đến thế.

Bọn họ gần hai ngàn tuổi, sắp sửa thành thánh, hầu như đạt được tầm cao mà rất nhiều người đều thiết tha mơ ước, nhưng từ đầu tới cuối vẫn thiếu mất một phần.

Hiện giờ rốt cục cũng đã tìm về, phù hợp thân thể mang đến thỏa mãn tinh thần.

Y dựa sát vào Cổ Kiến Thâm, chỉ thấy hai ngàn năm trước đó chỉ là một màu trắng xóa, mà trong một hơi thở, một cái chớp mắt, nó trở nên rực rỡ như cực quang nơi chân trời, khiến cho lòng người luyến lưu, khiến người ta say đắm như mật ngọt, khiến cho cuộc đời không phí hoài.

Luôn sẽ có một người, khiến người nhận ra đợi chờ đằng đằng đều đáng giá, dù cho đau khổ hay cô độc vẫn không sợ, vì trái tim trống rỗng sẽ được lấp đầy hoàn toàn.

Hiện giờ Thấm Thanh Huyền có thể giữ lại một chút lý trí, nhưng đảm bảo năm đó y đã mặc kệ mọi thứ.

Phong Tâm quyết thì sao, thành thánh thì thế nào, cái nào cũng không bằng triển miên bên nhau vào giờ phút này.

Cổ Kiến Thâm cũng không quan tâm, phản đồ Vạn Pháp tông cũng được, thân phận giả dối cũng thế, tất cả đều chẳng sánh bằng một nụ cười quyến rũ của y.

Nhưng thật ra họ đang mây mưa trên vách núi, yên giấc trong châm chọc, quay cuồng trong bể khổ nhờ vào tấm gỗ di động yếu ớt để tham hưởng ngọt ngào.

Sao có thể lâu dài?

Song lúc này họ không ý thức được, không ý thức thì sẽ không nghĩ tới.

Hai người còn phát hiện một kinh hỉ nhỏ.

Từ lần trở về từ thế giới thứ ba, Thấm Thanh Huyền vẫn luôn không đụng vào túi càn khôn.

Lúc này trở về kim ngân ỗ, y muốn lấy bảo bối của mình ra sắp xếp lại.

Kết quả vừa mở túi càn khôn, một cục bột trắng bồng nhú đầu ra, đôi mắt đen chớp chớp, run bần bật vì sợ hãi và căng thẳng.

Thăm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Nó chui vào túi càn khôn của người từ lúc nào vậy?”

Thăm Thanh Huyền nghĩ ngợi, mơ hồ có chút ấn tượng, y cười nói: “Là mi à?”

Tiểu bánh trôi run rẩy không ngừng, cảm thấy nhân bánh trong người sắp bị run hết cả ra.

Thăm Thanh Huyền biết làm sao để trấn an nó, y bất thành linh hồn Cố Kiến Thâm bẹp một cái.

Tiểu bánh trôi lập tức xoay người, vui vẻ uốn éo.

Thăm Thanh Huyền chợt mộng nhỏ của nó: “Tiểu hồn đàn.”

Bánh trôi Tiểu Bạch này đúng là nhóc con Thăm Thanh Huyền gặp được lúc mới rơi vào thế giới thứ ba, chính là tiểu tặc trộm túi càn khôn kia.

Nó không quá thông minh, trộm túi càn khôn cũng vì hứng thú, căn bản không hiểu mình đang làm gì.

Sau đó Thăm Thanh Huyền bị đại bánh trôi “túm” về thành bảo, nó cũng lẫn vào đám tiểu bánh trôi, cả ngày đi coi người ta hôn môi.

Thế nhưng nó vẫn có nét đặc biệt, ngoài hôn ra thì vẫn ôm hứng thú với túi càn khôn như trước.

Ở chung lâu dài, nó hiểu cách Thăm Thanh Huyền sử dụng túi càn khôn, cho nên không biết chui vào từ lúc nào ...

Ngủ một giấc tỉnh lại, nó phát hiện mình tới một nơi xa lạ ... Thế là hoảng sợ trốn trong túi càn khôn tới tận giờ.

Thăm Thanh Huyền nói: “Chỉ tiếc đi theo không phải Bululu.”

Cố Kiến Thâm nói: “Cứ nuôi thôi, có thể bồi dưỡng nó thành Bululu.”

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới lời hăn nói trước đó, bèn hỏi: “Không phải người bảo có thể làm cho ta sao?”

Cố Kiến Thâm lại cười nói: “Không cần tốn công, có nó là được.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mào: “Đã hứa là màu vàng.”

Cố Kiến Thâm rất thích tiểu bánh trôi này, hăn bảo: “Vậy được, ta lại làm cho người một đĩa màu vàng, nhóc này người cho ta đi.”

Hăn tạo một đĩa màu vàng cho Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền lại tặng Tiểu Bạch cho Cố Kiến Thâm.

Nghe sao mà ... ngọt ngào quá.

Thẩm Thanh Huyền: “Vậy người phải chăm sóc nó thật tốt.”

Cố Kiến Thâm nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ đối xử với nó thật tốt.”

Thẩm Thanh Huyền nhoẻn miệng cười: “Ta cũng sẽ tốt với Tiểu Kim.”

Tên đặt rất khéo, mặc dù có hơi tùy ý, cơ mà ... Cố Kiến Thâm vẫn thấy trong lòng ngọt ngào đặc ý.

Bọn họ bên nhau vào thời gian tươi đẹp nhất, cùng nhau nuôi bánh trôi, dạy nó vài thứ về sự vật của thế giới này.

Thú vị là tiểu bánh trôi này có thể hấp thu linh lực, xem ra sau này có khả năng khai trí.

Ngoài miệng thì Thẩm Thanh Huyền bảo không thích bánh trôi Tiểu Bạch, nhưng thật ra đối xử tốt với nó lắm.

Nhóc con này có một ý nghĩa rất đặc biệt với họ.

Vì lưu lạc tới thế giới của chúng, vì chăm sóc chúng, bọn họ đã trải qua một đoạn thời gian vô cùng hạnh phúc.

Thậm chí Cố Kiến Thâm còn cho rằng, nhờ có chúng nó giúp đỡ, Thẩm Thanh Huyền mới có thể thật sự yêu hẳn.

Chúng nó là vật gợi nhớ hồi ức tốt đẹp, chứng kiến thời gian họ hạnh phúc nhất, và cũng là linh vật đáng yêu nhất của họ.

Tháng ngày hạnh phúc trôi đi chóng vánh, nên tới rồi sẽ tới, tới không nhanh cũng không tính là chậm, ngay vào thời khắc đã định sẵn của cuộc đời, kéo ra sự quyến luyến sau cùng.

Ban đêm ở Xán Tinh trấn rất nhộn nhịp, Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm rời khỏi “kim ngân ô” đến đây du ngoạn.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hẳn: “Tại sao người lại ở nơi này chờ ta?”

Cố Kiến Thâm nắm tay y nói: “Nơi này cách Vạn Pháp tông gần nhất, ta nghĩ có lẽ người sẽ xuống núi đến nơi này.”

Thực ra đây là suy nghĩ không thực tế, nếu Thẩm Thanh Huyền chỉ là đệ tử tông môn, có thể y sẽ tới Xán Tinh trấn làm nhiệm vụ chạy chân, nhưng y đã sắp thành thánh rồi.

Với thân phận đó sao có khả năng xuất hiện ở trấn nhỏ này?

Bọn họ ngày đi nghìn dặm, nếu thực sự có yêu cầu gì, vì sao không đến thành trấn lớn hơn?

Nhưng Cố Kiến Thâm không còn cách nào, hẳn chỉ có thể ở nơi gần y nhất mà lặng lẽ chờ đợi.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn, nói: “Lỡ như ta không tới thì sao?”

Cố Kiến Thâm khẽ nói: “Chờ được người là may mắn của ta, không đợi được ta sẽ tiếp tục chờ.”

Trái tim Thâm Thanh Huyền đột nhiên thắt lại, nhin không được nói: “Lại đây.”

Cố Kiến Thâm: “Ừ?”

Thâm Thanh Huyền ôm má hắn, hôn môi hắn giữa những đốm lửa vương vẩn.

Hai người hôn môi, giọng Thâm Thanh Huyền vang lên trong biến ý thức của hắn: “Lần sau ta sẽ đến tìm người nhanh hơn.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao, bất kể bao lâu, ta vẫn sẽ chờ người.”

Có lẽ Thâm Thanh Huyền hiện giờ giống hệt bản thân năm đó vậy.

Y cũng không rõ hôm nay là ngày gì, cũng không rõ đây là ảo cảnh hay sự thật, càng không muốn nghĩ sau khi bỏ lỡ, y đã tìm hắn gần vạn năm, mà hắn cũng đợi y gần vạn năm.

“A Thanh ...” Tiếng thét kinh hãi của thất sư huynh bất chợt xé nát chiếc thuyền mỏng manh, “Tại sao người lại ở đây?”

Thâm Thanh Huyền đột nhiên thoát khỏi cơn mơ quay về thực tế, tay chân lạnh lẽo một mảnh.

Y tách khỏi Cố Kiến Thâm, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của thất sư huynh.

Thâm Thanh Huyền há miệng.

Cố Kiến Thâm dùng sức nắm tay y.

Trái tim Thâm Thanh Huyền nhói lên, mở miệng: “Sư huynh, ta thích hắn.”

Thất sư huynh lập tức mở to mắt, trong mắt đều là khủng hoảng: “Người ... người đang nói cái gì!”

Thẩm Thanh Huyền cũng nắm lại tay Cố Kiến Thâm, bình tĩnh nói: “Xin lỗi, trước đó đã lừa người, ta thích hẳn, chúng ta đã ở bên nhau.”

“Cái gì gọi là các người ở bên nhau?” Thất sư huynh cuống cuống nói, “Người có biết mình đang nói gì không, người ...”

Thẩm Thanh Huyền ngắt lời hẳn: “Ta biết! Nhưng ta muốn ở bên hẳn!”

Thất sư huynh nhú mày, có vẻ sốt ruột lắm, trên trán toàn mồ hôi, “Người ... người theo ta trở về.”

Cố Kiến Thâm nhận ra bất thường, hẳn mở miệng: “Tinh Hoa đạo quân ...”

Giọng thất sư huynh vừa run rẩy vừa dồn dập: “Liên Hoa! Người theo ta trở về!”

Thẩm Thanh Huyền hít sâu, nhìn Cố Kiến Thâm rồi nói: “Ta quay về xem thử, rất nhanh sẽ tới tìm người.”

Cố Kiến Thâm loáng thoáng bất an, hẳn do dự, cuối cùng vẫn gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người yên tâm, ta chỉ quay về nói rõ cho sư phụ và sư huynh biết tâm ý của ta.”

Cố Kiến Thâm nắm tay y rất chặt, môi mấp máy, sau cùng vẫn nói: “Nếu sư phụ không đồng ý cho chúng ta ở bên nhau ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, ánh sáng trong mắt còn lấp lánh hơn sao trời, rực rỡ hơn đom đóm trong đêm: “Người yên tâm, bất kể ra sao ta vẫn sẽ ở bên người.”

Cố Kiến Thâm hiện giờ không biết Thấm Thanh Huyền đã quyết tâm như thế nào.

Mà Thấm Thanh Huyền hiện giờ cũng không cần thiết để Cố Kiến Thâm biết mình đã quyết định điều gì.

Nghe y nói, thất sư huynh run rẩy cả người, gấp đến độ hốc mắt đỏ lên.

Thấy thất sư huynh như thế, Thấm Thanh Huyền vô cùng áy náy, y nói: “Sư huynh ... đừng lo.”

Hai người đi xa, thất sư huynh mới gấp gấp nói: “Người ... người quên tâm pháp của mình rồi sao!”

Thấm Thanh Huyền đáp: “Không hề chi, dù không có tu vi hai ngàn năm ta vẫn phải ở bên hần.”

Thất sư huynh thấy ánh mắt y, thần thái y, cũng thấy rõ tình cảm của y, vừa nghĩ tới Phong Tâm quyết, hần hoảng hốt không thôi: “Người ... người hồ đồ vừa thôi!”

Hần không biết nên nói gì, cũng không biết còn có thể làm gì, hơn nữa hần biết mình có nói gì làm gì cũng vô dụng, hần chỉ có thể mang Thấm Thanh Huyền về Vạn Pháp tông, dẫn tới trước mặt sư phụ, để ... quyết định nên làm gì.

Trở lại Vạn Pháp tông gặp sư phụ, Thấm Thanh Huyền không hề kích động chút nào.

Không phải Thấm Thanh Huyền vạn vạn tuổi, mà là Thấm Thanh Huyền hai ngàn tuổi.

Thực ra thời điểm nào y cũng vậy. Chuyện đã quyết định thì trước giờ chưa hề sợ hãi, bất kể tương lai có ra sao, mặc kệ sẽ gặp phải trắc trở nhấp nhô nào, y vẫn không biết sợ hãi là gì, vì cõi lòng y đã an ổn, trầm tĩnh và có chốn để thuộc về.

Cho nên ... chẳng còn gì phải sợ.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Nam Nhân Thành Thánh Giữa Biển Máu Ngập Trời

Thấy hai sư huynh đệ đều đến, Thượng Tín chân nhân nhíu mày: “Có chuyện gì?”

Không đợi thất sư huynh mở miệng, Thẩm Thanh Huyền đã làm đại lễ: “Đồ nhi bất hiếu, cô phụ kỳ vọng của sư phụ và sư huynh.”

Thượng Tín chân nhân nhìn về phía Tinh Hoa.

Trong giọng nói thất sư huynh tràn đầy hối hận: “Đều tại đồ nhi vô năng, để cho tặc nhân tính kế, rơi vào thế giới thứ ba, A Thanh vì cứu chúng ta nên cùng Hạ Thanh Thâm ... cùng hắn ...”

Hắn đổ hết sai lầm lên mình, mà hắn cũng thực sự cho rằng như vậy, Thẩm Thanh Huyền vì ổn định sinh linh thế giới thứ ba, thế theo nguyện vọng của chúng mà hôn môi với Hạ Thanh Thâm. Nửa năm ... suốt thời gian nửa năm, nảy sinh chút tình cảm khác cũng là chuyện bình thường!

Sao Thẩm Thanh Huyền có thể để thất sư huynh áy náy và tự trách? Y nói thẳng: “Trước khi rơi vào thế giới thứ ba, con đã có tình cảm với Hạ Thanh Thâm rồi.”

Thất sư huynh quay phắt lại nhìn y.

Trên mặt Thượng Tín chân nhân không có gì thay đổi, qua thật lâu mới bảo: “Hạ Thanh Thâm, là con người bạn cũ kia của ta?”

Thực ra lão hỏi câu này rất kỳ lạ, đã là con bạn cũ, sao ngay cả tên cũng không dám chắc? Nếu đã biết trước tục danh, hà cớ gì lại hỏi thế?

Chẳng qua hiện giờ Thẩm Thanh Huyền cùng thất sư huynh đều không có đủ nhạy bén để nhận ra điều đó, song nếu nhận ra thì như thế nào?

Thất sư huynh và Cố Kiến Thâm vốn không quen, đã qua gần hai ngàn năm, làm gì còn nhớ rõ? Thẩm Thanh Huyền thì lại càng quên không còn một mảnh. Chưa kể, sao họ có thể ngờ sư phụ nhà mình lại gọi phản đồ tông môn đến giúp đỡ bày trận?

Thượng Tín chân nhân nhìn Thẩm Thanh Huyền bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, lão hỏi y: “Người thích hắc thật sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói một cách chắc chắn: “Đúng vậy!”

Thượng Tín chân nhân lại hỏi: “Tu vi khổ luyện hai ngàn năm đều bỏ hết?”

Thẩm Thanh Huyền không hề tỏ ra do dự: “Con bỏ!”

Thượng Tín chân nhân yên lặng nhìn y: “Hắc biết không?”

Hắc này đương nhiên là chỉ Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Không biết ạ.”

Thượng Tín chân nhân nói: “Nếu biết người vì hắc từ bỏ tiền đồ cả đời, người sẽ giải quyết thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền kiên định: “Con sẽ ở bên cạnh hắc, bọn con ở bên nhau sẽ có tương lai tốt hơn.”

Thượng Tín chân nhân nhíu chặt mi tâm, trầm giọng không nói.

Thân phận Cố Kiến Thâm, tâm pháp của Thẩm Thanh Huyền cùng thân thể vận huyết đều là những trở ngại khó khăn, đã định sẵn hai người là nghiệt duyên.

Lão rất rõ tính đồ đệ nhà mình, đừng thấy y đã hai ngàn tuổi, chứ thực ra không khác gì hồi mười mấy, một khi đã quyết định sẽ không thay đổi, không sợ trời không sợ đất, dù có trả giá bằng mọi thứ cũng không tiếc.

Nhưng lão không thể nhìn y hủy hoại bản thân.

Phong Tâm quyết không phải muốn tu là tu, không phải muốn không tu là có thể không tu.

Càng chưa kể đó là tu vi gần hai ngàn năm? Y có từng nghĩ không có tu vi này, bản thân sẽ suy sụp thành dạng gì không?

Tu sĩ hai ngàn tuổi, không có tâm pháp chống đỡ cũng chỉ là một con người.

Người, làm sao sống được tới hai ngàn tuổi.

Thượng Tín chân nhân hiểu rất rõ Thẩm Thanh Huyền, cho nên lão không giận, cũng không đối cứng với y, chỉ hỏi rằng: “Tâm ý người đã quyết rồi?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Đúng vậy, đồ nhi bất hiếu, khiến sư phụ thất vọng rồi.”

Thượng Tín chân nhân nói: “Vi sư không phải người ngoan cố không thay đổi, người thích ai, ta vốn không nên can thiệp, nhưng tâm pháp của người rất tráo trở, không phải nói buông là buông được.”

Lão ôn hòa nói như thế, khiến vẻ mặt Thẩm Thanh Huyền thả lỏng hơn rất nhiều.

Y biết sư huynh và sư phụ rất thương mình, y cũng biết mình sẽ phải đổi mặt những gì, nhưng y thật sự không sợ, vì Cố Kiến Thâm yêu y, y cũng yêu Cố Kiến Thâm, nghĩ thế, y như có vô vàn dũng khí, có gan đối mặt mọi thứ có thể xảy ra.

Thượng Tín chân nhân ngáp ngừng nói: “Người đừng xúc động, theo lý thì cảnh giới này người cũng nên thành thánh rồi, chỉ cần thành thánh, người có thể ở bên hăn, không còn gì phải cố kỵ, chẳng phải một công đôi việc?”

Thẩm Thanh Huyền hiểu chứ, nhưng y cup mắt nói: “Sư phụ, Phong Tâm quyết sẽ không để con thành thánh.”

Y đã cảm nhận được tâm pháp phản phê, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Hạ Thanh Thâm, y đã mơ hồ nhận ra rồi.

Đạo ấy nó rất nhẹ, rất chậm, nhưng đã có dấu hiệu. Cho nên từ khi đó y đã thích hăn, chỉ do bản thân không chịu thừa nhận mà thôi.

Lúc ở thế giới thứ ba, vì không có linh lực nên Phong Tâm quyết ngủ say, nếu không sợ rằng nửa năm đó y đã xảy ra chuyện.

Sau khi trở lại giới tu chân, y vội vã đi tìm Cố Kiến Thâm như thế, cũng vì Phong Tâm quyết đang không ngừng đẩy nhanh tốc độ phản phê.

Y phải nói cho Cố Kiến Thâm biết y thích hăn thật nhanh, y cũng muốn xác định tâm ý của hăn, như vậy y mới có thể quyết định, có sức mạnh đối mặt tất cả.

Thượng Tín chân nhân trầm mặc, cuối cùng mở miệng: “Ta có thể phong bế tạm thời đoạn ký ức này của người.”

“Phong bế ký ức?” Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên nhìn lão.

Thượng Tín chân nhân nói: “Đúng, người có thể đi nói rõ với Cố ... Hạ Thanh Thâm, hăn là hăn có thể cảm thông, các người chẳng qua chỉ xa nhau tạm thời, đợi người thành thánh, ta sẽ cởi bỏ đoạn ký ức này cho người, lúc đó người có thể bầu bạn cùng hăn suốt quãng đời còn lại.”

Nghe có vẻ tốt đôi đường, Thẩm Thanh Huyền không cần bị Phong Tâm quyết phản phê, lại càng không cần thiết từ bỏ tu vi, chỉ cần nhanh chóng thành thánh, tâm pháp sẽ không còn là ràng buộc, mọi người đều vui mừng.

Nhưng có thật như vậy không?

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Con không muốn quên hẳn.”

Thất sư huynh sốt ruột: “A Thanh! Người bình tĩnh chút đi, không phải bắt người quên hẳn vĩnh viễn, chỉ là tạm thời, chỉ cần thành thánh là các người có thể ở bên nhau không cần kiêng dè!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn sư huynh, lại nhìn sang sư phụ: “Con không thể thành thánh.”

Y đã kẹt ở cảnh giới này hơn một ngàn năm, dựa theo hiệu suất của Phong Tâm quyết, lẽ ra đã thành thánh từ lâu rồi, nhưng y vẫn không tìm được cửa ải cuối cùng, không thể nào bước qua được.

Trước kia y không biết nguyên nhân, hiện giờ đã mơ hồ hiểu được rồi.

“Nói tới cũng thật buồn cười.” Thẩm Thanh Huyền khẽ bảo, “Mặc dù con với hẳn chỉ mới gặp nhau lần đầu, nhưng dường như đã tìm hẳn thật lâu, vì vẫn luôn tìm hẳn nên trong lòng có nhớ thương, không thể nào vô tâm vô dục, cũng không có cách nào tu Phong Tâm quyết đến đỉnh điểm.”

Thất sư huynh nói: “Sư phụ có thể khóa ký ức người, đến lúc đó ...”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Vô dụng thôi, có tu luyện thêm bao năm nữa, ta cũng không có cách nào dùng Phong Tâm quyết thành thánh.”

Một câu của y khiến Thượng Tín chân nhân chấn động mãnh liệt.

Trong lòng lão hiện lên hình ảnh đã từ rất lâu khiến lão suy nghĩ nửa quên mất.

Hai thiếu niên nằm trong vũng máu, ôm nhau thật chặt, nhưng lại quên mất nhau.

Khi đó ...

Thượng Tín chân nhân lạnh cả người, khi đó hai đứa đã yêu nhau rồi sao?

Vì thân thể vạn huyết nên đã quên mất nhau?

Sau đó Thẩm Thanh Huyền tu Phong Tâm quyết, Cố Kiến Thâm đung phải biến cố Thượng Đức phong, từ đó về sau hai người bỏ lỡ nhau gần hai ngàn năm.

Lỡ nhau đã lâu, cũng quên nhau thật lâu, vậy mà lần nữa gặp lại vẫn yêu nhau.

Nhưng mà ... họ đã bỏ lỡ hoàn toàn, không có cách nào ở bên nhau nữa rồi.

Thượng Tín chân nhân biết Thẩm Thanh Huyền nói thật, nhưng cũng không muốn để y rơi vào con đường bi kịch đã định sẵn ấy.

Lão nhú mày, khi lại mở miệng, giọng nói đã trở nên lạnh lẽo: “Gần đây đang có chiến sự, người trở về suy xét, chờ mọi chuyện xong xuôi chúng ta sẽ bàn lại.”

Thẩm Thanh Huyền nóng nảy: “Sư phụ, chuyện này không có gì để bàn lại, con ...”

“Đi xuống!” Thượng Tín chân nhân dùng lệnh cấm ngôn, Thẩm Thanh Huyền há miệng nhưng không nói được gì.

Thất sư huynh kéo tay y, đưa y về phòng.

Thẩm Thanh Huyền nói không được, truyền âm cũng không dùng được, chỉ có thể nhìn thất sư huynh mà lo lắng suông.

Thất sư huynh nói: “A Thanh, nghe sư phụ đi, người sẽ không hại người.”

Thẩm Thanh Huyền kéo tay thất sư huynh, thất sư huynh biết rõ y muốn nói gì, cũng biết y muốn cầu xin hãn điều gì.

Hắn ngật ngừng, cuối cùng vẫn không đành lòng: “Người yên tâm, ta sẽ nói với hắn một tiếng.”

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, thất sư huynh đóng cửa rồi rời đi.

Sau đó là chờ đợi vô vọng dài đằng đẳng ...

Thẩm Thanh Huyền không liên lạc được ai, cũng không thoát khỏi lồng giam mà sư phụ đã lập, trái tim y nóng như lửa đốt, nhưng không biết làm sao cho đành.

Y không biết ngoài kia xảy ra chuyện gì, thậm chí không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, thứ y có thể cảm nhận được chỉ có trái tim đang nhảy lên không ngừng, cùng Phong Tâm quyết đang từng bước ăn mòn y.

Đã đến nước này, Thẩm Thanh Huyền nhớ ra rất nhiều chuyện.

Tuy mơ hồ đứt quãng, nhưng có thể hợp lại hình dạng mơ hồ.

Y bị sư phụ cấm túc, bên ngoài là khói lửa nổi lên bốn phía.

Vạn Pháp tông và Lan Phất quốc hoàn toàn trở mặt, mỗi bên bày trận, thế đấu tranh tới chết, tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng, tai họa cũng giáng từ trên trời xuống!

Lan Phất quốc âm thầm che giấu sức mạnh còn ghê gớm hơn so với họ tưởng tượng.

Đám người Nghiêm Thiên Thụy, thất sư huynh dẫn đầu tinh anh ở Vạn Pháp tông ác chiến cùng chúng suốt ba năm, cuối cùng phá vỡ kết giới, vọt vào quốc gia của chúng.

Mà sau đó ... Lan Phất vương phát rồ tể ra quân đội phàm nhân.

Phàm nhân yếu ớt — hơi chút tác động sẽ da tróc thịt bong — nhưng cũng dũng cảm không màng sợ hãi nhất!

Lan Phất vương hiểu rất rõ lòng người — gã tạo kẻ thù chung cho đám phàm nhân, biết nhu cầu bức thiết nhất của họ, lại hiểu rõ uy lực chủ yếu trong đó, cuối cùng triệt để khiến nhân tính bạo phát ác liệt.

Phàm nhân điên cuồng tay không tắc sặc, lại có thể trở thành sự tồn tại khiến các tu sĩ phát lạnh cả người.

Bọn họ lợi dụng tấm lòng thương hại của tu sĩ, lợi dụng lòng trắc ẩn của họ, dùng cách đồng quy vu tận tạo ra tai họa đáng sợ.

Chiến tranh chấm dứt với kết quả vô cùng thảm thiết.

Thẩm Thanh Huyền bị nhốt ở Vạn Pháp tông, mà Cố Kiến Thâm lại đang ở chiến trường.

Hắn chứng kiến Nghiêm Thiên Thụy chết, thất sư huynh chết, chứng kiến Vạn Pháp tông lung lay sắp đổ.

Vì trận chiến này mà Thượng Tín chân nhân già đi chỉ trong một đêm, trên trán đầy tóc bạc.

Cố Kiến Thâm hỏi lão: “Tiền bối, ta có thể gặp y được không?”

Thượng Tín chân nhân nói: “Người hy vọng y còn sống không?”

Thân thể Cố Kiến Thâm khẽ run, thấp giọng: “Ta chỉ muốn gặp y một lần.”

Thượng Tín chân nhân nhắm chặt mắt, mệt mỏi nói: “... Từ bỏ đi.”

Cố Kiến Thâm ngơ ngác thật lâu, cuối cùng vẫn hành lễ rồi bỏ đi.

Hắn đã sớm biết Phong Tâm quyết, biết Thẩm Thanh Huyền bị nó phản phệ, cũng biết bọn họ không thể ở bên nhau.

Người họ quen đều đã chết hết, nơi họ gặp gỡ trở thành biển máu, tình yêu của họ cũng đã chấm dứt.

Cố Kiến Thâm mờ mịt bước trên phế tích, trên những tàn thi, trên sự thối rữa, ở nơi linh hồn không một chốn để về.

Hắn không đợi được Thâm Thanh Huyền, không bao giờ có thể đợi y được nữa.

Nghiêm Thiên Thụy, thất sư huynh, cùng với rất nhiều đệ tử ở Vạn Pháp tông ...

Trận chiến này đã hy sinh rất nhiều người không đáng chết, tạo nên hậu quả không nên xảy ra.

Việc hắn có thể làm đường như chỉ còn lại lau sạch huyết tinh, trả lại người nhà đã mất cho Thâm Thanh Huyền.

Hồi sinh tất cả người chứng kiến họ gặp nhau, yêu nhau.

Nhưng tình yêu của họ đã chết rồi.

...

Thâm Thanh Huyền rốt cục có thể rời khỏi Vạn Pháp tông, rốt cục có thể đi tìm Cố Kiến Thâm ... Nhưng y lại không dám đi dù chỉ là một bước.

Y nhớ hết rồi, nhớ hết mọi thứ không còn vướng lại điều gì.

Bị nhốt đã lâu, nhờ thần thức do Thượng Tín chân nhân lưu lại liên tục giúp y chống cự Phong Tâm quyết phản phệ, cho nên y không chật vật đến thế.

Nhưng sau khi xuống núi, phản phệ bị áp chế lập tức bùng phát, Thâm Thanh Huyền trở nên già nua thật nhanh, làn da trắng nõn mất đi sự nhẵn nhụi, thân thể thon dài khòm đi trông thấy, rất nhanh, ngay cả đôi mắt trong suốt cũng trở nên vẩn đục thành màu xám trắng.

Nhưng y không ngừng bước, vội vàng muốn đi tìm Hạ Thanh Thâm.

Chỉ tiếc lúc này làm gì còn Hạ Thanh Thâm? Chỉ có Cố Kiến Thâm.

Người nam nhân bước ra từ Lan Phất quốc, thành thánh giữa biển máu ngập trời.

Vô số người đều chứng kiến một màn kinh động ấy.

Biển máu ngập trời, gào khóc thảm thiết, màu đỏ nhuộm cả trời đêm, nhuộm đỏ trắng sáng, nhuộm đỏ cả thế giới.

Dị tượng ấy thật đáng sợ, thật khủng bố, và cũng thật tai họa ...

Ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy người nam nhân bước ra từ đêm máu.

Tóc dài diễm lệ, huyết mâu đỏ sẫm, gương mặt anh tuấn nhưng lạnh giá, còn có trường bào đỏ sẫm như hấp thu tất cả máu tươi.

Chiến tranh chấm dứt, Lan Phất bị diệt, Cố Kiến Thâm Tâm Vực lại thành thánh.

Thẩm Thanh Huyền không tin, làm sao có thể?

Sao Hạ Thanh Thâm có thể là Cố Kiến Thâm? Sao hẳn lại là người Tâm Vực? Sao hẳn lại là phản đồ của Vạn Pháp tông?

Y không tin, có lẽ có ẩn khuất gì đó, y phải đi tìm Hạ Thanh Thâm, y sẽ hỏi hẳn cho rõ, hỏi hẳn rốt cục đã xảy ra chuyện gì, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Y không tìm được Hạ Thanh Thâm, lại thấy cục năm Tiểu Bạch bị bọn trẻ ức hiếp.

Là tiểu bánh trôi, sao nó lại ở đây? Không phải nó nên ở cạnh Hạ Thanh Thâm sao?

Thẩm Thanh Huyền đi qua, khi mở miệng mới sức nhận ra giọng mình đã già đi trông thấy: “Các người đừng dọa nó, nó sợ đau.”

Đám trẻ bất thành linh thấy một ông lão, ai nấy đều hoảng sợ: “Người ... người là ai?”

Trên người cục năm Tiểu Bạch dính đầy bùn, mắt nhắm chặt, hoảng sợ vô cùng.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng không thôi, đi tới nâng nó lên: “Không sao, không sao đâu.”

Nghe giọng nói quen thuộc, cục năm Tiểu Bạch mở mắt ra, ngay sau đó hai hàng nước mắt lã chã, nó y nha khóc thút thít nghẹn ngào, tựa như một đứa trẻ rốt cục cũng tìm được người nhà, tủi thân nhưng lại không dám khóc lớn tiếng.

“Đừng khóc ...” Giọng Thẩm Thanh Huyền run rẩy, y muốn chạm vào nó, rồi lại sợ bàn tay thô ráp của mình tổn thương nó, “Không sao rồi, chúng ta đi tìm Hạ Thanh Thâm, đừng sợ ...”

Y nói xong, trong lòng lại lạnh lẽo một mảnh.

Vì sao Hạ Thanh Thâm bỏ nó lại đây?

Hạ Thanh Thâm có thể nào bỏ nó lại đây?

Không phải hẳn rất thích nó sao? Không phải đã hứa sẽ đối xử với nó thật tốt sao? Không phải đã giao hẹn sẽ chăm sóc nó chu đáo sao?

Nó là ân nhân cứu mạng của họ, nó là ngôi sao may mắn của họ, nó là bảo bối của họ cơ mà.

Tại sao hẳn lại bỏ nó ở đây?

Thẩm Thanh Huyền không muốn nghĩ nhiều, nhưng không sao ngừng lại ý lạnh trong lòng, tựa như trượt chân vào vết nứt vạn năm, hàn ý thấu xương không ngừng lan tràn từ gan bàn chân hướng lên, ăn mòn từng chỗ trên cơ thể, đóng băng hết mọi ngọt ngào cùng ấm áp trở thành cây gai bén nhọn, hướng vào lồng ngực, nhắm ngay vào trái tim yếu ớt.

Thẩm Thanh Huyền đi dọc theo Lan Phất quốc, liên tục tìm kiếm Hạ Thanh Thâm.

Cuối cùng, y tìm được Hạ Thanh Thâm ở một trấn nhỏ giáp Tinh Hải.

Thẩm Thanh Huyền vội vàng đuổi theo, song chưa kịp tới gần, y nhìn thấy người Tâm Vực đang quỳ đầy đất.

Bọn họ hành lễ với “Hạ Thanh Thâm”, cung kính gọi hắn: “Thánh nhân Cửu Uyên.”

Cửu Uyên ... là ai?

“Hạ Thanh Thâm” hơi hợt nói: “Đi thôi, quay về.”

Quay về đâu cơ?

Thẩm Thanh Huyền không dám cử động cái nào, chỉ có thể tránh trong góc, lẳng lặng chứng kiến tất cả.

“Hạ Thanh Thâm” đi qua Tinh Hải, tiến vào Vọng Tẫn, trở thành thánh nhân Cửu Uyên của Tâm Vực.

Cửu Uyên, thì ra đây là tên tự của Cố Kiến Thâm; Cố Kiến Thâm, thì ra đây mới là tên thật của hắn.

Phản đồ của Vạn Pháp tông, Cố Kiến Thâm táng tận thiên lương, đồ sát Thượng Đức phong, diệt sạch các sư huynh.

Cả người Thẩm Thanh Huyền trở nên lạnh lẽo, y ôm chặt nắm bánh trôi, khẽ thì thầm: “Không có khả năng, điều đó không có khả năng, đúng không?”

Nắm bánh trôi rúc vào người y, không dám cử động dù chỉ là một chút.

Thẩm Thanh Huyền nhắm nghiền mắt, khi mở ra, trong con người vẫn đục bộc phát ánh sáng quý dị, y nói: “Ta phải đi tìm hãn.”

Vượt qua Tinh Hải, đi vào Vọng Tẫn, y phải đi tìm Cố Kiến Thâm, muốn đi để hỏi cho ra lẽ.

Nếu mọi thứ đều là âm mưu, nếu mọi thứ đều là giả dối, nếu ...

Thẩm Thanh Huyền không biết còn có thể thế nào, y chẳng qua chỉ cố chấp tin tưởng, tin rằng tất cả đều là thật.

Gặp nhau, thương nhau, hiểu nhau, bên nhau, tất cả đều là thật.

Cứ thế, Thẩm Thanh Huyền đặt chân vào Tâm Vực. Bộ dạng này của y không ai đến ngăn cản, nhưng cũng không thể gặp Cố Kiến Thâm.

Đợi không biết bao lâu, đến khi y cảm thấy mình sắp không còn thời gian, y rốt cục cũng nhìn thấy Cố Kiến Thâm.

Đó là yến hội vô cùng long trọng, là yến hội ăn mừng Cố Kiến Thâm thành thánh.

Nam tử vận hồng y ngồi trên cao, anh tuấn và phi phàm đến thế.

Vô số người chúc mừng hãn, vô số người khen tặng hãn, môi mỏng hãn khẽ nhếch, cười đến là hời hợt.

Rõ ràng là người quen thuộc, ngũ quan quen thuộc, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại thấy sao quá đổi xa lạ.

Y muốn đi tới, lại không biết nên qua đó làm sao.

Buổi tiệc náo nhiệt vô cùng, có người nâng rượu cao giọng: “Vẫn là thánh nhân Cửu Uyên của chúng ta giỏi hơn, Thẩm Liên Hoa kia chỉ có hư danh thiên kiêu, cuối cùng vẫn không thể thành thánh!”

Bỗng dừng nghe thấy tên mình, Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, cuống quýt nhìn Cố Kiến Thâm, hy vọng có thể thấy được gì đó.

Nhưng sắc mặt Cố Kiến Thâm vẫn hời hợt như trước, không nói một lời.

Lại có người hỏi: “Thánh nhân đến Thiên Đạo một chuyến, có từng gặp Liên Hoa đạo quân kia chưa?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu: “Chưa từng gặp.”

“Chưa từng gặp sao? Nghe nói Liên Hoa kia có ngoại hình mỹ mạo vô song, đẹp hơn mấy mỹ nhân hàng đầu ở Tâm Vực chúng ta mấy phần, nếu gặp ...”

Cố Kiến Thâm bình tĩnh: “Ta không có hứng thú.”

Chưa từng gặp. Không có hứng thú.

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt, dùng sức mở to mắt nhìn nam nhân ở đằng xa.

Đây là Hạ Thanh Thâm ư?

Phải.

Đây là một trò đùa thôi ư?

Phải.

Đây chỉ là sự ảo tưởng của một mình y thôi ư?

Phải.

...

Thượng Tín chân nhân tìm được tiểu đồ đệ của mình trong “kim ngân ỗ”.

Nhưng hiện giờ không thể gọi nó là “kim ngân ỗ” được nữa, vì tất cả vật bên trong đều bị Thảm Thanh Huyền đập vỡ, tâm ái của y, vật chí ái y góp nhặt suốt hai ngàn năm, tất cả đều trở thành những mảnh cháy sém hỗn độn.

Y ôm cục nắm Tiểu Bạch thật chặt, suy sụp, thất hồn lạc phách dựa vào mặt đất khô cứng.

Thượng Tín chân nhân đi tới, lặng lẽ nhìn y.

Thảm Thanh Huyền ngẩng đầu, giọng nói khàn đi trông thấy: “Sư phụ, con xin lỗi.”

Thượng Tín chân nhân nói: “Từ bỏ hết đi, quên hết mọi thứ đi.”

Lão đưa tay, một luồng sáng tím bao phủ lên Thảm Thanh Huyền.

Thảm Thanh Huyền nhắm mắt lại, một giọt lệ trượt xuống từ khóe mắt, rơi trên cơ thể cục nắm Tiểu Bạch, nóng hổi khiến nó phải rụt người.

“Sư phụ, xin giúp con chăm sóc nó.”

“Nó tên Hạ Đình, đợi khi con thành thánh, tìm một cơ duyên để nó bái con làm sư đi.”

— Hạ Đình.

Từ nay về sau chấm dứt(đình chỉ)hết mọi luyện lưu si mê vì hân.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Nhất Diện Phật Nhất Niệm Ma

Từ đó Thẩm Thanh Huyền quên mất Cố Kiến Thâm, cũng hoàn toàn từ bỏ.

— Vì vương bận thời niên thiếu mà lãng quên, mà từ bỏ.

— Vì quyến luyến thâm tình trước khi thành thánh mà lãng quên, mà từ bỏ.

Phong Tâm quyết hoàn toàn đột phá công xiềng, đưa Thẩm Thanh Huyền thành thánh!

Hai năm ngăn ngủi, dị tượng phủ khắp trời, ánh sáng bạc gột rửa diễm sắc lưu lại nơi chân trời ...

Cả Vạn Tú sơn như được sống dậy, tinh vân lượn lờ, biển xanh trời quang, cảnh đẹp không gì sánh bằng cùng lắm chỉ là một màu trắng rất nhẹ.

Mà người đứng trên núi, rực rỡ như trăng sáng trên trời.

Tất cả mọi người đều biết thế gian lại có thêm một vị thánh nhân.

Thẩm Liên Hoa của Vạn Pháp tông, rốt cục cũng đã thành thánh.

Cứ vậy, Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm bỏ lỡ nhau, quên mất nhau, buông lasso nhau, hướng về một cuộc đời dài dằng dặc lại không hề có mục đích.

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, đặt tay lên ngực mình, nhưng đâu đâu cũng là nỗi đau chằng chịt như bị kim đâm.

Tuyệt vọng trong ký ức dường như gần ngay trước mắt, thống khổ khi bị lừa gạt, bị vứt bỏ như thế vẫn còn trôi dạt một cách sống động trong huyết dịch.

Y cho rằng mình bị Cố Kiến Thâm lừa dối, cho rằng tất cả tình cảm mình đánh đổi đều bị lừa dối và xem là trò cười, cho rằng bản thân không tiếc từ bỏ mọi thứ để cố chấp sánh đôi cùng một người lại chính là ma quân lạnh tâm lạnh tình của Tâm Vực.

Y liều lĩnh bao nhiêu, thì bị tổn thương càng nghiêm trọng bấy nhiêu.

Điều đó khiến y hoàn toàn quên tình tuyệt dục, hoàn toàn vượt qua rào cản vẫn không thể bước qua, hoàn toàn hiểu rõ Phong Tâm quyết.

Trả giá một lòng, đổi lại chỉ toàn tổn thương, vậy không bằng phong kín nó rồi giấu đi, đừng để cho ai nhìn thấy.

Sau khi thành thánh, Thẩm Thanh Huyền luôn lạnh tình hời hợt.

Rất nhiều người lầm tưởng đó là di chứng của Phong Tâm quyết, chính y cũng cho là thế, nhưng thực ra y đã khóa mình lại, dù không có tâm pháp này, y cũng không nguyện lại trải qua mùi vị sống không bằng chết ấy nữa.

Nói thật, dù là y hiện giờ vẫn còn thấy sợ hãi.

Thẩm Thanh Huyền không hối hận vì đã tìm lại đoạn ký ức này, nhưng cả người y như bị trút hết sức, hoàn toàn hư thoát.

“Quay về đi.” Một giọng nói vang vào tai y giữa khoảng không.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người.

Giọng Cố Kiến Thâm vang lên lần thứ hai: “Ta xin lỗi.”

Là Cố Kiến Thâm ở ngoài tâm cảnh, hẩn tỉnh rồi.

Y đã nhớ lại, nói vậy hẩn cũng nhớ ra tất cả rồi.

Thẩm Thanh Huyền không thoát khỏi tâm cảnh, y khẽ nói: “Ta muốn đi gặp người.”

Cố Kiến Thâm: “... Ta đã quên em rồi.”

Thẩm Thanh Huyền biết: “Là vì cứu các sư huynh sao?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền: “Có thể để ta xem đoạn ký ức kia của người không?”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng, rồi nói: “Được.”

Vì chủ nhân của tâm cảnh đã tỉnh, ảo cảnh này cũng sẽ tùy tâm sở dục.

Trong nháy mắt, Thẩm Thanh Huyền đứng trên phế tích ở Lan Phất quốc, trong trận chiến mà y đã bỏ lỡ.

Y nhìn thấy Cố Kiến Thâm, một Cố Kiến Thâm thất hồn lạc phách không hề có sự sống.

Y có thể tưởng tượng được, nhưng khi thực sự chứng kiến, trái tim vẫn đau đớn không sao đành lòng.

Cố Kiến Thâm hiện giờ đã hoàn toàn mất hết mọi hy vọng.

Vì Phong Tâm quyết, vì thân phận của mình, càng bởi vì thân thể vạn huyết ... Hẩn hiểu lời Thượng Tín chân nhân, hiểu vô cùng.

Hẩn không thể hại chết Thẩm Thanh Huyền, chỉ có thể buông tay.

Nhưng sau khi buông tay thì thế nào? Hẩn không biết nữa.

Việc hăn có thể làm bây giờ, cũng chỉ có hồi sinh các sư huynh đã mất, hồi sinh các đệ tử Vạn Pháp tông, hồi sinh những người uống mạng.

Hăn biết Thấm Thanh Huyền rất quan tâm họ, hăn biết Thấm Thanh Huyền yêu Vạn Pháp tông.

Máu của hăn có thể giúp cho người sắp chết sống lại.

Chỉ mong hiện giờ vẫn còn kịp.

Năm đó, Cố Kiến Thâm còn chưa tới trúc cơ đã có thể giúp Thấm Thanh Huyền sắp chết sống lại, hiện giờ nam nhân sắp thành thánh, dùng máu cả người để gọi về vô số linh hồn quần quanh, giúp họ sống lại lần nữa.

Dùng cách này cứu người chỉ có một kết cục.

Hăn sẽ mất ký ức, người được hăn cứu cũng sẽ quên.

Hăn quên Nghiêm Thiên Thụy, quên thất sư huynh, quên những gì đã trải qua ở Lan Phát quốc, cũng quên trận chiến này.

Lẽ ra hăn không nên quên Thấm Thanh Huyền, nhưng hăn cứu quá nhiều người, mà những người này đều có liên quan tới Thấm Thanh Huyền, tựa như một chuỗi khép kín, tất cả đều bị chặt đứt, sợi xích vẹn toàn ấy không còn nữa, cuối cùng phần liên quan đến Thấm Thanh Huyền cũng biến mất.

Vì đã quên, cho nên mới còn sống.

Mặc dù sống không biết chốn về, sinh không biết sở cầu, nhưng cuối cùng hăn vẫn sống.

Thế nhân đều coi Cố Cửu Uyên Tâm Vực là sát nhân trong trận chiến này, dùng máu để thành thánh.

Nhưng thực chất hăn ở trong vực sâu tuyệt vọng nhất, cứu quá nhiều người, nên đắc đạo phong thánh.

Nhất diện phật, nhất niệm ma.

Ma mà Thiên Đạo nhận định, thực ra là phật giúp đỡ chúng sinh.

Thâm Thanh Huyền nhìn nam nhân đứng giữa biển máu, nhìn bầu trời đầy sắc đỏ, nhìn thế giới bị nhiễm thẫm, nhìn thấy trái tim mềm mại nhất kia.

Cổ Kiến Thâm của y, có trái tim dịu dàng nhất thiên hạ này.

— Dù thân vùi trong địa ngục, dù lưng đeo bêu danh, dù gánh chịu bao tội ác.

Cổ Cửu Uyên của y, người nam nhân vận hồng y ấy là người tốt đẹp nhất y từng gặp.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Nhìn Như Nhất Kiến Chung Tình, Thật Ra Lại Khắc Cốt Ghi Tâm

Hai người đều nhớ lại, thực ra Thẩm Thanh Huyền có thể về hiện thực, trở lại bên cạnh Cố Kiến Thâm, hôn hân rồi ôm hân một cái, tâm sự với hân là được rồi.

Nhưng y không ra ngoài, y không chỉ muốn đến xem Cố Kiến Thâm, mà còn muốn đi tìm hân.

Tiệc nuôi mấy ngàn năm trước đã hình thành, dù có cải biến tâm cảnh cũng không thay đổi được sự thật.

Thế nhưng tâm cảnh và sự thật nào có khác biệt nhiều đến thế?

Chung quy vẫn là một sự tiếc nuôi, thay vì mặc kệ không quan tâm, không bằng đi thay đổi, để mỗi khi nhớ lại có thể cảm nhận được vài điều khác biệt, giúp cho tiếc nuôi không còn tiếc nuôi như trước, cũng như mất mát không còn mất mát như trước.

Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh nói: “Ra đi.”

Thẩm Thanh Huyền: “Chờ chút.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền dịu dàng nói: “Để ta nhìn người thêm chút nữa.”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền bước thật chậm, hướng về Tâm Vực trong ký ức.

Y trong tâm cảnh vẫn còn chịu phản phệ của Phong Tâm quyết, hết như năm đó, bước từng bước già nua, làn da mất đi nhẵn nhũ, thân thể trở nên mệt mỏi, sự vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ và thăm đăm.

Năm đó y đã bất an, đã không có dũng khí, đã không tin tưởng, có lẽ có liên quan đến việc mình già đi.

Biến thành bộ dạng này trong một đêm, sao y còn không biết xấu hổ đến gặp người yêu hãy còn đang hào hoa phong nhã?

Đứng nhìn từ xa lại còn nghe được lời như thế, y làm gì còn dũng khí để truy vấn và nghi ngờ?

Sợ hãi tích lũy tới đỉnh điểm cũng vì một câu “chưa từng gặp” mà triệt để sụp đổ, công kích cả người y.

Người có tính gàn bướng luôn sẽ có khuyết điểm như thế, bọn họ có thể vì một chuyện mình tin tưởng mà không hề sợ hãi, biết dũng cảm, liều lĩnh tiến tới.

Nhưng quá cứng rắn sẽ dễ bị thua thiệt, một khi tín ngưỡng sụp đổ, những thứ từng vứt bỏ trước đó lũ lượt kéo tới, cười nhạo, châm chọc, ăn mòn y.

Người vốn dĩ dũng cảm chẳng sợ gì, thoáng chốc trở thành kẻ nhát gan yếu đuối nhất.

Không dám bước một bước, không dám nói một câu, chỉ có thể trở về lãnh địa của mình, lụn bại mà liếm miệng vết thương một cách vô ích.

Thẩm Thanh Huyền bước về phía Lan Phát quốc, tìm được cục năm Tiểu Bạch bị bỏ rơi.

Đám bánh trôi của thế giới thứ ba đại khờ ngây thơ, không hiểu lòng người, cũng không hiểu tình đời, chúng nó sống vui vẻ ở thế giới nhỏ của riêng mình.

Đến thế giới xa lạ này, bánh trôi Tiểu Bạch bàng hoàng mê man, nhưng may mắn thay, vẫn còn hai người mà nó quen biết.

Song rất nhanh, một trong họ đã rời bỏ nó, cục nắm nhỏ mờ mịt bất lực nhìn vô số nhân loại, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Đây không phải thế giới của nó, không phải đồng loại của nó, hai người quen thuộc duy nhất của nó cũng rời bỏ nó.

Nó nên làm gì bây giờ?

Thẩm Thanh Huyền đau lòng nâng nó lên: “Ổn rồi ổn rồi, không sao nữa rồi.”

Mặc dù biết đây là Tiểu Hạ Đình trong tâm cảnh, nhưng khi nghĩ đến đứa trẻ này theo họ chịu tội, Thẩm Thanh Huyền cứ thấy trong lòng áy náy vô cùng.

Y không nhớ được gì, sau này thu Hạ Đình làm đồ đệ, mặc dù vẫn đối xử tốt với hắn, nhưng cũng khá lãnh đạm.

Hạ Đình cũng không còn bất lực nhỏ bé như trước, y lại khóa tim mình, mặc dù nghiêm túc dạy hắn, cho hắn những gì tốt nhất, nhưng đến cùng vẫn không giống với hứa hẹn ban đầu.

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài, thấp giọng: “Để người uất ức rồi.”

Cục nắm vừa khai trí, chỉ biết y là người quen, chỉ biết người bỏ đi đã quay về, cho nên nó dính sát vào y, sợ y ghét, sợ y lại rời xa nó, vì thế bất an nhỏ giọng nức nở.

Năm đó Thẩm Thanh Huyền không nhận ra, nhưng giờ y đã biết rồi.

“Khóc đi.” Thẩm Thanh Huyền dỗ nó, “Khóc cũng không sao.”

Suy cho cùng nó cũng chỉ là một đứa trẻ, cực kỳ bé nhỏ, nghe y nói, bất an cùng sợ hãi bị dồn nén triệt để vỡ òa.

Nó rúc trong lòng bàn tay Thấm Thanh Huyền mà gào khóc.

Thấm Thanh Huyền nhìn nó bằng ánh mắt rất đổi dịu dàng: “Đừng sợ, mọi chuyện đều qua cả rồi.”

An ủi cục nắm nhỏ xong, Thấm Thanh Huyền mang nó cùng tiến vào Tinh Hải, vượt qua Vọng Tẫn, đi tới Tâm Vực.

Suốt đường đi, y đã trở thành một lão nhân gần đất xa trời.

Lúc ấy Thấm Thanh Huyền không hề nhìn bản thân lấy một lần, hiện giờ lại nghiêm túc quan sát thật kĩ.

Bất kể thế nào, già rồi sẽ không còn đẹp nữa.

Người cũng vậy, động vật cũng thế, dù có là thực vật, một khi già sẽ khiến người ta nhường bộ lui binh.

Thấm Thanh Huyền lẳng lẳng nhìn bản thân trong thủy kính, không hề chớp mắt.

Chính vào lúc này, Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh mở miệng: “Rất đẹp.”

Thấm Thanh Huyền bị hấn chọc cười: “Người đùa vui thật đó.”

Cố Kiến Thâm: “Bất kể em biến thành dáng vẻ nào, em vẫn đều rất đẹp.”

Thấm Thanh Huyền: “Lời ngon tiếng ngọt.”

Cố Kiến Thâm không nói gì nữa.

Thấm Thanh Huyền chọc hấn: “Tối nay ta mang bộ dạng này tới yến hội tìm người, người nói người có cho người đuổi ta ra không?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Sẽ không.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không sao cả, đuổi ta ta cũng sẽ không giận, dù sao người đã quên ta, mà ta lại biến thành thế này.”

Mặc dù họ đã quên đối phương nhiều lần, lại yêu nhau nhiều lần, nhưng mỗi khi gặp lại, y vẫn luôn trong thời điểm đẹp nhất, có thể khiến Cố Kiến Thâm yêu ngay cũng vì có tư sắc của riêng mình, nhưng ngoại hình hiện giờ ...

Thật ra Thẩm Thanh Huyền không muốn đến gặp Cố Kiến Thâm trong dáng vẻ này, đợi yến hội bắt đầu, y sẽ nhờ Cố Kiến Thâm ngoại tâm cảnh giúp, dù gì cũng đã thế rồi, nhờ hấn biến về thời trẻ cũng không khó.

Y muốn mang đến ấm áp cho Cố Kiến Thâm trong tâm cảnh, chứ không phải tới dọa hấn.

Thế nhưng hiện giờ y không nhắc, chủ yếu vì muốn nhìn kĩ bản thân lúc này, một lần nữa đi trên đoạn đường này, cũng vì để giải thoát bản thân khỏi bất an.

Mọi thứ đều đã qua, không có gì đáng để sợ.

Thẩm Thanh Huyền rất nâng niu cục năm nhỏ, vừa nghĩ đến năm đó nó run bần bật đi theo mình, y vô cùng đau lòng, không nhịn được muốn bồi thường cho nó.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ đang bù lại tiếc nuối trong lòng mình, Hạ Đình ngoài đời không có phần ký ức này.

Nhưng khi trở lại hiện thực, hấn vẫn ngoan ngoãn đợi bọn họ.

Giải khóa trái tim, tìm về cảm tình, y sẽ trở thành người sư phụ thật tốt, cho họ quan tâm và che chở chân chính.

Thẩm Thanh Huyền tùy ý đi dạo ở Tâm Vực, chờ đợi cơ hội gặp mặt với Cố Kiến Thâm.

Theo lý y nên đợi đến khi yến hội bắt đầu, trà trộn vào đám đông đến gặp hân như năm đó.

Nhưng lần này ...

Y cùng lắm chỉ đi mua túi càn khôn cho cục năm chơi, khi xuất môn lại nhìn thấy nam tử hồng y kia.

Thẩm Thanh Huyền: “!” Y vội vàng hỏi Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh: “Sao lại thế này?”

Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Bất kể em biến thành dáng vẻ gì, ta vẫn sẽ nhận ra em.”

Thẩm Thanh Huyền chấn động, y quay đầu, phát hiện Cố Kiến Thâm trong tâm cảnh đang nhìn y.

Trùng hợp thay, vì Thẩm Thanh Huyền ngăn người nên bị người đi đường va trúng, thân thể y hiện giờ chật vật thế kia, làm sao giữ thăng bằng được? Cho nên chuẩn bị ngã xuống.

Cố Kiến Thâm nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ y: “Cẩn thận.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Mặc, mặc cỡ quá! Y hầu như cúi đầu theo bản năng.

Chung quanh có người nhận ra Cố Kiến Thâm, bọn họ thốt lên: “Thánh nhân Cửu Uyên!”

Cố Kiến Thâm nắm tay Thẩm Thanh Huyền, thấp giọng: “Ở đây nhiều người, chúng ta đến nơi khác.”

Dứt lời, hắn đã mang Thẩm Thanh Huyền rời khỏi nơi đám đông nhộn nhịp.

Chỉ bị kéo chạy đi mà Thẩm Thanh Huyền đã thở hổn hển, đúng kiểu “lớn tuổi rồi hết xài được”.

Cố Kiến Thâm cẩn thận thu xếp cho y ngồi trên nhuyễn tháp: “Ngại quá, không làm người bị thương chứ?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu.

Cố Kiến Thâm nhìn y một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng: “Chúng ta ... trước kia có phải từng gặp nhau không?”

Thẩm Thanh Huyền siết chặt tay, hỏi Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh: “Có phải người điều khiển hắn không!”

Cố Kiến Thâm: “Ta chỉ có thể đưa hắn tới trước mặt em, còn những việc khác, ta không can thiệp được.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền run lên, khẽ nói: “Người biết ta sẽ không dùng bộ dạng này tới gặp người?”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Đừng sợ, cho dù em biến thành dáng vẻ gì, chỉ cần em đến bên cạnh ta, để ta thấy em, ta sẽ không buông tay em.”

Thoáng chốc, trong lồng ngực Thẩm Thanh Huyền tràn đầy mật ngọt mềm mại, nhin không được nói: “Khốn nạn!”

Cuối cùng vẫn bị Cố Kiến Thâm nhìn thấu tâm sự của y rồi ...

Thẩm Thanh Huyền không chịu rời tâm cảnh, muốn đến gặp Cố Kiến Thâm Tâm Vực một lần, tất nhiên vì cảm thấy hai người bỏ lỡ nhau như thế quá đáng tiếc, muốn ở trong này bù đắp. Nhưng thực ra do y vẫn còn khúc mắc.

Y không muốn gặp Cố Kiến Thâm trong dáng vẻ này, vì y cho rằng nếu Cố Kiến Thâm nhìn thấy sẽ bị hấn đối xử lạnh lùng, và hấn sẽ không nhìn y thêm một lần nào nữa.

Câu “mây thưa che trăng, gió cuốn tuyết hoa” kia không phải dành cho một lão nhân gần đất xa trời.

Hiển nhiên Cố Kiến Thâm biết Thâm Thanh Huyền băn khoăn điều gì, cho nên hấn dẫn Cố Kiến Thâm trong tâm cảnh tới trước mặt y, để họ gặp mặt nhau trong tình huống đó.

Có nói nhiều thêm nữa cũng không bằng dùng hành động để chứng minh.

— Bất kể em biến thành dáng vẻ gì, em vẫn luôn xinh đẹp.

Đây không phải lời ngon tiếng ngọt, mà là tiếng lòng chân thật của hấn.

Mặc dù hấn đã quên y, quên những kỉ niệm hai người bên nhau, nhưng lại không quên tình yêu dành cho y.

Ký ức có thể biến mất, nhưng tình cảm khắc trong linh hồn lại rất rõ ràng.

Lần này đến lần khác, nó không ngừng chất chồng, không ngừng tích lũy, tưởng như nhất kiến chung tình, thực ra lại khắc cốt ghi tâm.

Thâm Thanh Huyền mỉm cười từ đáy lòng, hỏi Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh: “Người không sợ người trong này chê ta sao?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Sẽ không, ta hiểu bản thân ta mà.”

Thâm Thanh Huyền cảm thấy hứng thú, y nói: “Vậy để ta xem, đối mặt với ta thế này, người sẽ làm gì.”

Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh không nói gì.

Thâm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm đối diện, khẽ nói: “Chúng ta chưa từng gặp.”

“Phải không?” Cố Kiến Thâm nói, “Nhưng ta thấy rất quen thuộc.”

Thẩm Thanh Huyền: “Người còn trẻ, như ta thì ...”

“Không được nói thế,” Cố Kiến Thâm bảo, “Biết đâu tuổi ta lớn hơn người rất nhiều.”

Tiếc quá, người nhỏ hơn ta đó! Ấy không ... Thẩm Thanh Huyền nhớ rồi, hình như Cố Kiến Thâm không có nhỏ hơn y, chênh lệch một tuổi kia là do y cưỡng ép thêm cho mình!

Thẩm Thanh Huyền nghĩ lại đã thấy chột dạ, quyết định vĩnh viễn giữ bí mật nhỏ này.

Cố Kiến Thâm quan sát y một lúc, lại nói: “Ta không tinh thông y thuật, nhưng xem ra linh điền người đang bị tắc, là bị tâm pháp phản phệ ư?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Nghĩa phụ ta tinh thông y thuật, nếu người không ngại, ta mang người cho người nhìn thử, được không?”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi lại: “Người không cảm thấy ta như vậy rất dọa người sao?”

Tầm mắt Cố Kiến Thâm không hề trốn tránh, hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền, sau khi nhìn thật lâu mới ngượng ngùng đáp: “Ta thấy ... người khi còn trẻ nhất định rất đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền bị hành động của hắn chấn động thật mạnh vào tim.

Y mỉm cười, gương mặt già nua lộ ra nụ cười thanh khiết và thư thái.

Thẩm Thanh Huyền dịu dàng nói: “Người có thể ngồi cùng ta một lúc không?”

Cố Kiến Thâm không rõ nguyên nhân: “Sao thế?”

Thâm Thanh Huyền: “Ngồi là được rồi.”

Cố Kiến Thâm lộ ra vẻ nghi ngờ: “Trước kia chúng ta quen nhau, đúng không?”

Đúng vậy ... quen nhau, quen nhau qua biết bao nhiêu lần.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Em Thích Nghe Gì, Ta Nói Cho Em Nghe

Đối với Thẩm Thanh Huyền, Tâm Vực khá là xa lạ.

Có một thời gian rất dài, y từng cho rằng đời này mình sẽ không đặt chân đến nơi đây.

Hiện giờ nghĩ kĩ lại, có lẽ trước khi mất ký ức, y đã ám thị bản thân, vì e ngại nên bài xích.

Đương nhiên bây giờ y rất thích nơi này, lại càng thích người bên cạnh hơn.

Cố Kiến Thâm trong tâm cảnh nào biết suy nghĩ của Thẩm Thanh Huyền, hẳn không kiềm được nhìn y, khi nhìn y, hẳn có một cảm giác quen thuộc không giải thích được.

Mặc dù đã già, nhưng khí chất một người sẽ không thay đổi. Dù cho da thịt mất đi vẻ nhẵn nhụi, đôi người không còn sáng ngời, nếp nhăn hằn trên khóe mắt, nhưng đường nét vẫn đẹp, tư thái tao nhã, cùng với nụ cười nhẹ bên môi, lộ rõ vẻ phong hoa tuyết đại thời trẻ.

Huống chi ở giới tu chân, tuổi tác chưa bao giờ là vấn đề.

Trở nên già nua, nhất định có nguyên nhân gì đó.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Người gặp phải chuyện gì sao?”

Thẩm Thanh Huyền suy tư rồi đáp: “Tâm pháp tu hành của ta rất cổ quái, nó bắt ta không được động tình động dục.”

Cố Kiến Thâm ngẩn người, truy hỏi: “Người thích ai sao?” Thật kỳ lạ, hỏi vậy nhưng miệng hăn lại thấy có chút cay đắng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hăn, lại cúi đầu cười nói: “Đúng vậy, yêu một người, yêu cho động tình động dục, yêu cho tới tâm pháp phản phệ, trở thành cái dạng quỷ này.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, trái tim như bị ai bóp chặt, đau đớn không thể hình dung.

Hăn nhíu mày: “Người bị tâm pháp phản phệ vì hăn, vậy hăn ở đâu?”

Thẩm Thanh Huyền không trả lời.

Đau đớn trong ngực Cố Kiến Thâm rất nhanh hóa thành ngọn lửa vô danh, hăn nói: “Chẳng lẽ hăn bỏ rơi người?”

Lần này Thẩm Thanh Huyền chưa kịp nói gì, Cố Kiến Thâm đã nổi giận đùng đùng: “Kẻ lang tâm cầu phế như thế, sao đáng để người đánh đổi một tấm chân tình!”

Thẩm Thanh Huyền buồn cười trong lòng ... chửi mình như thế thật sự không sao chứ đồng chí Cố Đại Thâm!

Đương nhiên ngoài mặt y không cười, Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Không phải.”

Cố Kiến Thâm cũng không rõ vì sao mình nổi giận, lạ lùng là hăn cảm thấy không cam lòng.

Tại sao y lại thích một người vứt bỏ y, tại sao lại yêu một người phụ bạc y, tại sao lại vì một người không đáng trở nên thế này?

Những suy nghĩ đó cứ chiếm giữ trong đầu hăn, cũng chiếm lấy tâm hăn, nhưng nghĩ kỹ lại, Cố Kiến Thâm cảm thấy bản thân rất kỳ lạ.

Bèo nước gặp nhau, nói với nhau mấy lời, sao hăn lại có những suy nghĩ lạ lùng thế này?

Có lẽ do khó chịu nhĩ ... Bất kể ai đối mặt chuyện bất công như thế đều sẽ sinh lòng khó chịu.

Thẩm Thanh Huyền ngập ngừng nói: “Là ta rời xa hăn, không thể không rời xa hăn.”

Y nói thế, Cố Kiến Thâm lập tức ngơ ngác, ngay sau đó là cảm giác đau đớn không cách nào hình dung, tựa như thật lâu trước đó đã có người gieo hạt giống kịch độc vào huyết dịch hăn, mà lúc này chúng nó bùng tỉnh, như dây leo đầy gai điên cuồng, xoắn chặt lục phủ ngũ tạng của hăn.

Cố Kiến Thâm nói: “Người ... không muốn để hăn thấy hình dạng này của mình sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “Ừ, ta hy vọng sẽ lưu lại giây phút mình đẹp nhất trong lòng hăn.”

Hiện giờ người cũng rất đẹp ... Đương nhiên Cố Kiến Thâm không nói ra.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Ta muốn rời xa hăn, cũng muốn quên hăn, vì suy cho cùng bọn ta không có cách nào ở bên nhau.”

Môi Cố Kiến Thâm mấp máy, không nói thêm gì.

Thẩm Thanh Huyền cũng không nói tiếp nữa, hai người cứ ngồi lẳng lẳng như thế, nhìn sóng lúa màu cam rộng lớn trước mặt.

Thẩm Thanh Huyền: “Nơi này thật đẹp.”

Cố Kiến Thâm: “Ta cũng lần đầu tiên đến đây.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Cảm ơn người đã đưa ta đến đây, cũng cảm ơn người đã ngồi cùng ta lâu đến vậy.”

Cố Kiến Thâm biết y sắp đi, không nhịn được mà nói: “Hãy quên hẳn đi, như vậy tâm pháp của người sẽ thôi phản phệ, có thể tiếp tục tu hành, có thể ...”

“Nhưng ta không có cách nào quên hẳn, chỉ có điều ...” Thẩm Thanh Huyền thấp giọng, “Sư phụ sẽ giúp ta khóa ký ức có liên quan đến hẳn.”

Cố Kiến Thâm thở phào nhẹ nhõm thấy rõ: “Thế cũng tốt, dù sao vẫn nên nhìn về tương lai.”

Thẩm Thanh Huyền lại nhìn hẳn, từ tốn nói: “Ta phải đi rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Sau này chúng ta vẫn có thể gặp nhau chứ?”

Thẩm Thanh Huyền cup mắt: “Ta sẽ bế quan tu hành, nếu có cơ hội, chúng ta có thể gặp lại.”

Trước khi chia xa, Cố Kiến Thâm mở miệng hỏi: “Người tên gì?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn, đôi người xám trắng như lốm đốm những vì sao, y khẽ nói: “Ta viết một tờ giấy, để dưới lá cây, chờ ta đi rồi người hãy mở ra.”

Trái tim Cố Kiến Thâm thắt lại, hỏi y: “Chúng ta thật sự chưa từng gặp nhau sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “... Thay vì hỏi chuyện quá khứ, không bằng nhìn về tương lai.”

Nói xong câu đó, Thẩm Thanh Huyền bỏ đi.

Cố Kiến Thâm tìm được tờ giấy kia, nét chữ trên đó sạch gọn xinh đẹp, hơn nữa còn giản đơn rõ ràng.

— Hẹn gặp lại.

— Thẩm Thanh Huyền.

Chỉ năm chữ, chỉ một câu nói cùng một cái tên.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm ba chữ Thẩm Thanh Huyền, dùng sức vò nát tờ giấy.

Y là vị thiên kiêu kia của Vạn Pháp tông, Liên Hoa đạo quân của Thiên Đạo.

Đi một khoảng thật xa, Thẩm Thanh Huyền mới nói với Cố Kiến Thâm ngoài tâm cảnh: “Đưa ta đến thời điểm đã thành thánh.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền mềm giọng: “Mau đi, ta muốn xem sẽ thay đổi thế nào.”

Bọn họ không thể thay đổi quá khứ, nhưng ảo cảnh có thể mô phỏng ra một khả năng khác.

Thẩm Thanh Huyền muốn xem.

Cố Kiến Thâm khẽ thở dài, nghe theo nguyện vọng của y: “Được rồi.”

Hắn đưa Thẩm Thanh Huyền đến mấy năm sau của tâm cảnh, cũng chính là lúc Thẩm Thanh Huyền thành thánh.

Thẩm Thanh Huyền chỉ thấy thân thể rơi xuống, ngay sau đó với hết mọi mệt, thân nhẹ như yến.

Thân thể sau khi thành thánh quả nhiên bay bổng hơn nhiều.

Y vừa xuất quan, vô số người đến chúc mừng.

Gặp lại Nghiêm Thiên Thụy và thất sư huynh, Thẩm Thanh Huyền hết lòng cảm khái, y nói với Cố Kiến Thâm: “Nhờ có người.” Nếu không, các sư huynh đã uống mạng trong trận chiến kia rồi.

Mặc dù bốn năm nghìn năm sau, các sư huynh cũng sẽ lần lượt ngã xuống, nhưng thân làm tu sĩ, kết thúc đại đạo tu chân coi như đã là cuộc đời viên mãn.

Chưa kể Cố Kiến Thâm còn cứu cả Vạn Pháp tông.

Nếu Cố Kiến Thâm không cứu họ, không bảo vệ cả Vạn Pháp tông, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được.

Có lẽ sư phụ Thẩm Thanh Huyền sẽ vì thế tạo thành khúc mắc, không thể phi thăng; có lẽ Thiên Đạo sẽ xuống dốc, không thể phục hưng; có lẽ ngay cả sáu phái Thiên Đạo của tương lai cũng không thể nào tồn tại.

Quan trọng hơn, Cố Kiến Thâm đã để lại cho Thẩm Thanh Huyền mấy ngàn năm ảm áp.

Mặc dù khi đó Thẩm Thanh Huyền không muốn lại tiếp nhận thêm một ai, nhưng bên cạnh vẫn đọng lại sự ảm áp như ánh mặt trời.

Tựa như một người bị đông lạnh, bị vứt vào băng giá vạn năm cùng ngọn lửa ảm áp bao quanh là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy trong lòng đọng đầy hồi ức, y nói: “Ta muốn đi tìm người.”

Y tin Cố Kiến Thâm đang đợi y.

Dù cho không còn nhớ được gì, ngay cả khi không tìm được ký ức đã mất, mặc cho bọn họ bất đắc dĩ phải chia ly.

Nhưng chỉ cần gặp lại —

“Mây thừa che trăng, gió cuốn tuyết hoa.”

Thẩm Thanh Huyền nghe được câu nói mình muốn nghe nhất, y cười tít mắt, đang định đi về phía hắc.

Một lực hút mạnh mẽ kéo Thẩm Thanh Huyền thoát khỏi tâm cảnh.

Đột nhiên quay về hiện thực, Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần.

Ngay sau đó, một nụ hôn cháy bỏng ập tới, mặc dù Thẩm Thanh Huyền giận hắc đã kéo y ra, nhưng thân thể không từ chối được.

Cố Kiến Thâm dùng sức ghì chặt gáy y, hôn cho y thở hỗn hển.

Đợi đến khi có thể hít thở bình thường, Thẩm Thanh Huyền bèn trừng hắc: “Ta còn chưa muốn ra đâu.”

Cố Kiến Thâm túm người tới, hôn lên cằm cổ trắng nõn của y: “Sao nào, chẳng lẽ em còn muốn làm gì đó với hắc?”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, sau đó mới vỡ lẽ, y nói: “Người coi vậy mà được hắc! Đó không phải là người sao?”

Thân làm thần giám, Cố lão giám chua vô cùng xứng danh: “Giám chua của mình cũng ăn.”

Thẩm Thanh Huyền bị hắc chọc cho cười thành tiếng: “Người biết mất mặt không!”

Cố Kiến Thâm đã bắt đầu lột y phục của người ta: “Mất mặt không hề gì, mất em mới có chuyện.”

Thẩm Thanh Huyền nghe mà trong lòng nhũn ra, y vốn không định kháng cự, nên đón ý nói hùa luôn.

Cố Kiến Thâm không kịp làm tiền diễn, hắn rất muốn y, muốn ôm chầm lấy y, muốn thương y thật nhiều.

Hai người ngọt ngào có thể nói vui sướng đầm đìa.

Sau khi kết thúc, Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta còn chưa nói đủ với người đâu.” Y chỉ mới nghe được lời muốn nghe nhất, còn chưa kịp nói với Cố Kiến Thâm gì nữa.

Cố Kiến Thâm: “Em muốn nghe gì, ta nói cho em nghe.”

Thẩm Thanh Huyền tin hắn mới lạ! Y đập cái tay làm càn của hắn: “Ai muốn nói chuyện với lão lưu manh!”

Bạn học lão Cố đã hoàn toàn vượt vẻ ngoài “đạo mạo”, hắn dè y rồi bảo: “Vậy không nói, chúng ta làm tiếp nào.”

“Ê này ...” Thẩm Thanh Huyền muốn đẩy hắn, nhưng người này cứ vồ tới liên tục, y đẩy hoài mà không được.

Và rồi Cố Kiến Thâm đã nói thật nhiều ...

Dưới tình huống thất lực không ngừng đong đưa, dán vào lỗ tai Thẩm Thanh Huyền mà nói thật nhiều.

Thẩm Thanh Huyền nào còn tâm trí để nghe? Có điều không cần nghe y cũng hiểu ... y biết Cố Kiến Thâm sẽ nói với y những gì, Cố Kiến Thâm cũng biết y muốn nghe điều gì.

Những lời này họ đã nói với nhau rất nhiều lần, mà mỗi lần đều là từng câu từng chữ, từng từ từng tiếng va vào đáy lòng.

Y thích nghe, bởi vì y yêu hắn.

Hắn bày tỏ, bởi vì hắn càng yêu y.

Bất kể quá khứ đã xảy ra chuyện gì, thì hiện giờ, họ thật may mắn vì có thể ôm chặt lấy nhau.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền rất rõ, đoạn cuối trong tâm cảnh không có khả năng xảy ra, đó là ảo cảnh chân chính.

Dù cho năm đó y có đi tìm Cố Kiến Thâm, cùng hấn trò chuyện, bọn họ cũng không gặp lại sau khi thành thánh.

Bởi vì y không có khả năng thành thánh.

Chỉ quên Cố Kiến Thâm thôi vẫn không được, chỉ khi tình yêu trở nên tuyệt vọng mới có thể thúc đẩy Phong Tâm quyết.

Thẩm Thanh Huyền khi đó thật sự thất vọng triệt để đối với mối tình này, cảm thấy mình trao tim nhầm người, sợ hãi “tình yêu” rục rở có thể hủy diệt con người ấy.

Đây mới là nguyên nhân y thành thánh, mà không phải chỉ đơn thuần quên Cố Kiến Thâm.

Nếu quên là được, bọn họ cần gì phải bỏ lỡ nhau lâu đến thế?

Khi hai người thân mật ôm nhau, Cố Kiến Thâm nói: “Xin lỗi vì đã khiến em đau lòng.”

Chuyện xảy ra trong tâm cảnh, hấn đều chứng kiến toàn bộ, Thẩm Thanh Huyền tuyệt vọng sau khi nghe câu nói kia, tuyệt vọng đến mức tự tay hủy kim ngân ỗ, và cả dáng vẻ mất hết hy vọng khi được Thượng Tín chân nhân tìm thấy.

Hấn tận mắt trông thấy, chỉ cần nghĩ lại đã thấy trái tim đau đớn như bị ai đó đào khoét.

Người mà hấn nâng trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng, đặt lên đầu quả tim, lại chịu đựng thống khổ ngàn ấy, Cố Kiến Thâm chỉ hận không thể để

bản thân gánh thay trăm ngàn lần nỗi đớn đau ấy, để Thấm Thanh Huyền đau lòng ít đi mấy phần.

Thấm Thanh Huyền ảo não nói: “Kim ngân ố của ta!”

Năm đó, sau khi khóa ký ức, sư phụ nói với y thế này: “Suốt ngày trầm mê tục vật, không chuyên tâm tu luyện, ta đã hỏa thiêu động phủ kia của ngươi rồi, sau này cứ ở lại Vạn Tú sơn, chưa thành thánh thì đừng hòng xuống núi!”

Cho nên Thấm Thanh Huyền nhận định kim ngân ố của y đã bị sư phụ hủy, một khi nhận định thì kéo dài mấy ngàn năm!

Cố Kiến Thâm hôn y: “Ta sẽ trang trí Duy Tâm cung thành ...”

Hắn còn chưa dứt lời, Thấm Thanh Huyền bất thành linh quay đầu nhìn hắn: “Nói mới nhớ, Bululu màu vàng ngươi đồng ý làm cho ta đâu!”

Cố Kiến Thâm: “!”

Tiểu kịch trường:

Tiểu Kim Long: Ta dặt lừa thuê, ta muốn vùng lên hát bài ca long nô. ~
($\cong \nabla \cong$)/~

MUỐN PHI THẲNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Bululu Màu Vàng!

Đây là một “vấn đề có tính chất cảm sùng”, Để tôn đại nhân nghe mà hải hùng khiếp vía.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắc không rên tiếng nào, lập tức truy hỏi: “Rồi sao, chưa làm cho ta đúng không?”

Giờ thì hay rồi, từ vấn đề cảm sùng thành vấn đề đòi mạng, Cố Kiến Thâm thận trọng thăm dò bên bờ vực: “Đã qua lâu vậy rồi, ờm ...”

Thẩm Thanh Huyền trợn mắt: “Vì thời gian quá lâu, nên Bululu màu vàng chết rồi?”

Cố Kiến Thâm: “...” Thăm dò thất bại!

Thẩm Thanh Huyền xoay người nhìn hắc: “Mặc dù ta đã quên người, nhưng ta chăm sóc cho Tiểu Bạch rất tốt, lẽ ra Hạ Đình nên theo người, vậy mà người lại bỏ rơi hắc, hiện giờ ngay cả Bululu màu vàng cũng ...”

Nếu để y nói nữa thì toi đời, Cố Kiến Thâm chuẩn bị ngủ dưới gầm giường suốt mấy trăm năm sau đi!

Đồng chí lão Cố bất đắc dĩ phải cầm mũ xanh lú nhú đã lâu, nâng trong tay chuẩn bị đội lên đầu bất kỳ lúc nào.

“Ờ thì ... ta làm rồi, nó sống cũng tốt lắm.”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền sáng rực: “Vậy nó đâu rồi?”

Cố Kiến Thâm bất chấp gian khổ nói ra: “Trước đó đã tặng em rồi.”

“Tặng ta?” Thấm Thanh Huyền lẩm nhẩm, sau đó phản ứng thật nhanh, “Là Tiểu Kim Long!”

Cổ Kiến Thâm đau đớn đáp: “Đúng vậy.”

Thấm Thanh Huyền ngớ người, sau đó hưng phấn: “Sao người không nói sớm cho ta biết?”

Cổ Kiến Thâm buột lòng nói: “Không phải ta quên mất sao.”

Thấm Thanh Huyền lại hỏi: “Nó không phải Bululu à? Tại sao lại biến thành con rồng to thế kia?”

Cổ Kiến Thâm khai báo tất tần tật: “Nó là Bululu, chẳng qua có một lần ta phải bế quan, nên giao nó cho phụ thân chăm sóc, phụ thân chê ngoại hình nó quá ...” Hẳn tìm cách nói uyển chuyển, “Quá dễ ăn hiếp, nên dạy nó thuật biến hình, biến nó thành cự long hung mãnh.”

Thật ra câu gốc là thế này.

Nghĩa phụ đại nhân cảm thấy ngoại hình Bululu quá ngây thơ, quá mềm, không hợp với phong thái nam nhân, cho nên dạy nó thế nào là mạnh mẽ khí phách, dạy cho một Bululu vừa mềm vừa moe trở thành một kim long uy vũ bá khí.

Thấm Thanh Huyền thốn thức: “Người ta thường bảo tổ tông biết cách dạy con, còn hai vị nhà chúng mình đúng là dị loại.”

Nhớ cục năm Tiểu Bạch năm xưa mềm mại, đáng yêu, ngây thơ biết nhường nào, giao cho sư phụ Thấm Thanh Huyền nuôi hai năm, cuối cùng biến thành mặt than cao lãnh, Hạ Chi Qua quản lý nghiêm hai sư đệ còn chưa tính, ngay cả Thấm Thanh Huyền là sư phụ còn chẳng dám chọc vào hăn.

Nào còn bóng dáng cục năm năm đó trộm túi càn khôn vầy xem hôn hôn rúc trong lòng bàn tay gào khóc nữa đâu!

Bên phía Cổ Kiến Thâm cũng thế, Bululu đáng yêu biết bao nhiêu, thế mà bị bẻ thành đệ nhất mãnh thú thế gian, cự long vạn người e sợ!

Quả nhiên không thể giao con cho lửa trên, nuôi con người ta lệch hết cả rồi!

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đi, chúng ta đi thăm Tiểu Kim, mau biến nó về thành Bululu, đừng ép uống nó.”

Cổ Kiến Thâm còn có thể làm gì? Còn không phải thành thành thật thật bê nón xanh theo sau vợ chờ lệnh bất kỳ lúc nào sao!

Vốn dĩ Thẩm Thanh Huyền đã thích Tiểu Kim Long lắm rồi, giờ biết được nó là Bululu Cổ Kiến Thâm làm cho y, sự yêu thích ấy lại tăng thêm mấy phần.

Rất nhanh, hai người đã đến sơn động của Tiểu Kim.

Lần này Cổ Kiến Thâm hoàn toàn không có chuẩn bị trước, chỉ có thể trở mặt nhìn đối tượng tranh sủng to lớn vô cùng dẽ trứng.

Thẩm Thanh Huyền tới gần sơn động, rồi bỗng thở dài: “Nó không thích ta, hay là người đi nói chuyện với nó đi?”

Đôi mắt Cổ Kiến Thâm lập tức sáng lên.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại nói tiếp: “Mà thôi, vẫn để ta đi đi! Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nó không thích ta, vậy thì ta sẽ cố gắng nhiều hơn nữa, dầu gì cũng phải để nó làm quen với ta.”

Cổ Kiến Thâm: “...” Ấy, làm mừng hụt một trận.

Thẩm Thanh Huyền kéo tay Cổ Kiến Thâm vào sơn động.

Mặc dù Cổ Kiến Thâm không muốn bị “thất sủng”, nhưng thực tế hẳn không muốn tiếp tục gặt Thẩm Thanh Huyền.

Y thích Bululu thế kia, lại thích màu vàng nhường ấy, vậy thì hẳn sẽ đưa tất cả những gì y thích đến trước mặt y.

Cứ nghĩ đến kim ngân ỗ bị hủy, Cố Kiến Thâm càng cảm thấy khó chịu, chỉ mong Tiểu Kim có thể khiến Thẩm Thanh Huyền vui hơn.

Tiểu Kim đang ngủ phew phew, bất thành lình nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền, nó nhất thời hoảng sợ, mắt to màu vàng chớp chớp, nhận ra mình trốn không kịp, chỉ có thể nhắm mắt coi như bị tai trộm chuông.

Thẩm Thanh Huyền siết tay Cố Kiến Thâm, giục hẳn: "... Hình như nó đang sợ ta."

Cố Kiến Thâm nghĩ bụng: Không phải nó sợ em, nó đang sợ em chê nó xấu.

Haiz ... Cố chà y gỗ cuối cùng cũng nghĩ thoáng: "Tiểu Kim, không sao đâu, Tôn chủ không ghét người, y thích người lắm."

Thẩm Thanh Huyền nghe hẳn nói nhưng vẫn chưa nhận ra có gì khác thường, y tiếp lời: "Ta rất thích người, đừng tránh ta nữa được không?"

Tiểu Kim mở mắt cái xoạc, đôi mắt to như mặt trời nhỏ: "Lululu ..."

Trong cổ họng nó phát ra tiếng rồ rồ trầm thấp.

Cố Kiến Thâm khề thở dài, đi qua vổ lên đầu đại kim long, ngay sau đó, một luồng sáng đỏ bao trùm cả người nó ...

Quang cảnh ấy khiến Thẩm Thanh Huyền quên cả chớp mắt, chỉ biết nó là cảnh tượng đẹp nhất thế gian này.

Rất nhanh, ánh sáng đỏ tản đi, đại kim long biến mất, trở thành một thiếu niên trắng nõn tóc vàng mắt vàng.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền rồi nói: “Giới thiệu lại lần nữa, nó tên Kim, là Bululu.”

Tiểu Kim bỗng dưng biến thành người, cực kỳ mất tự nhiên, cứ cho là mình quá xấu nên không dám nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm nó một lúc, và rồi cười nói: “Thật đẹp.”

Tóc vàng, mắt vàng, dường như cả lông mi cũng vàng rực, trong sơn động u ám, nó là vật sáng nhất, mang đến mọi ấm áp.

Thật đẹp? Tiểu Kim ngẩng phắt đầu nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn nó bằng vẻ mặt ôn hòa, đến gần rồi bảo: “Ta có thể nhìn diện mạo nguyên bản của người không?”

Y vẫn tâm tâm niệm niệm Bululu màu vàng nha ...

Tiểu Kim còn tưởng mình sẽ bị ruồng bỏ, bị ghét, bị đuổi ra ngoài.

Không ngờ Liên Hoa Tôn chủ không những không ghét nó, còn khen nó xinh nữa kìa! Y ... y còn muốn xem bản thể của nó!

Bản thể của nó kỳ cục lắm ... Trương Hình gia gia từng chê nó không khí phách, không uy vũ, không soái khí, còn mềm mồm mĩm ...

Tiểu Kim nhìn Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm thở sâu một hơi, đoạn nói: “Không sao đâu, y sẽ không ghét người.”

Tiểu Kim như được đại xá, nó nhắm mắt, phùng một tiếng, cả sơn động đều bị màu vàng lấp sáng.

Thẩm Thanh Huyền: “!!!”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Hài lòng chưa?”

Thẩm Thanh Huyền không thể thốt được câu nào.

Bululu ... Bululu màu vàng ... Bululu thiệt lớn thiệt vàng thiệt đẹp!

Cố Kiến Thâm nắm tay y đi về phía Tiểu Kim, Tiểu Kim lập tức nghiêng mình như Bululu.

Bọn họ bước lên từng bước, như đang giẫm trên cầu thang được dựng lên từ mặt trời, như bước từng bước hướng tới thái dương sáng ngời.

Trên cùng có một chỗ lõm xuống, Cố Kiến Thâm dẫn Thẩm Thanh Huyền ngồi lên.

Thoáng chốc, hai người như quay trở về thế giới thứ ba.

Về lại nơi ái tình của họ bắt đầu một lần nữa.

Quốc gia hồn nhiên ngây thơ, sinh vật ngây ngô đơn thuần, trái tim chân thành của hai người cũng nhờ thế mà chạm vào nhau.

Vô vàn cục năm, thiệt nhiều đại bánh trôi, những sinh linh đáng yêu ấy sống vui vẻ hạnh phúc trong thế giới của mình.

Mà họ cũng về thế giới của họ, tìm được hạnh phúc thuộc về bản thân.

Thẩm Thanh Huyền nắm chặt tay Cố Kiến Thâm, khẽ nói: “Cảm ơn.”

Cũng không rõ y đang cảm ơn vì điều gì.

Y chấp nhất với Bululu đến thế, thực ra đều vì chấp nhất với lời hẹn của Cố Kiến Thâm.

Dù ảo cảnh hư vô có tốt đẹp ra sao, thì nó vẫn chỉ lửng lơ tạm bợ, mà hiện giờ ... hẳn đã thực hiện được rồi.

Những gì họ đã trải qua đều là chân thật, tình cảm của họ tràn đầy sức sống, trả giá của họ sau cùng đã ngoảnh lại và ôm lấy họ.

Cố Kiến Thâm nói với Tiểu Kim: “Mang người đến Vạn Tú sơn xem nhé.”

Thâm Thanh Huyền hỏi: “Không phải nó ...”

Cố Kiến Thâm thẳng thắn: “Nó do ta nuôi lớn, sở thích đương nhiên giống hết như ta.”

Thâm Thanh Huyền sững người, sau đó vỡ lẽ ...

Cố Kiến Thâm lấy lòng: “Chỉ tại ta bắn khoản, em xem nó tóc vàng mắt vàng thế kia, còn trẻ hơn ta nữa ...” Càng nói hăng càng tủi thân.

Thâm Thanh Huyền tặng hăng hai chữ: “Đồ ngốc!”

Toàn bậy bạ gì không, y là người chỉ biết nhìn bề ngoài thôi sao?

Cơ mà ...

Thôi được rồi, hiện giờ y có thể thấu hiểu phần nào.

Khoảng thời gian không nhớ được bất kỳ điều gì, vào lúc “sát ý” của y còn chưa tiêu giảm, Cố Kiến Thâm có bắn khoản cũng là lẽ thường.

Tiểu Kim còn có “sát khí lớn” thế kia, quả thật khiến hăng rất áp lực!

Thâm Thanh Huyền ngập ngừng, đoạn lí nhí: “Sao người không thử nghĩ xem vì có gì ta lại hủy kim ngân ỗ.”

Cố Kiến Thâm nghe mà trong lòng chấn động mãnh liệt.

Thâm Thanh Huyền rũ mắt: “Khi đó, ngay cả vật ta thích nhất cũng sinh lòng chán ghét.”

Y thích hai màu đỏ vàng, sợ hãi bóng tối, là vì ám ảnh tâm lý thời thơ ấu.

Sau này thì lại vì Cố Kiến Thâm.

Vì yêu phải nam hài tóc đỏ mắt đỏ vào lúc mười mấy tuổi, từ ấy về sau khắc màu sắc ấy vào trong linh hồn.

Y tìm kiếm đồ vàng, không bằng nói y đang tìm Cổ Kiến Thâm đã lãng quên.

Vào lúc hai ngàn tuổi, y rốt cục cũng tìm được, thậm chí chiếm được tình yêu khiến người ta mẫn nguyện.

Song cuối cùng lại đất trời đổi thay.

Y hủy kim ngân ỗ, không bằng nói y đang chôn vùi bản thân.

Hủy vật mình chấp nhất hai ngàn năm, hủy tình yêu cả đời, xóa bỏ vết tích đã hằn trong linh hồn.

Làm thế, mới có thể chính thức phong tâm.

Cổ Kiến Thâm ôm chặt lấy y, ngay cả câu xin lỗi cũng không thể thốt nên lời.

Thầm Thanh Huyền mặc cho hắn ôm: “Cổ Kiến Thâm, nếu người thực sự phụ ta, ta sẽ giết người.”

Nghe thế, tràn đầy trong lòng Cổ Kiến Thâm đều là mật ngọt, thật dày và dính sánh, và cũng rất đổi rần rori, hần thấp giọng: “Ta yêu em.” Đời đời kiếp kiếp, yêu em bằng cả tấm lòng đậm sâu.

Thầm Thanh Huyền thấy lòng ngọt ngào quá đổi, muốn hôn hần, rồi lại sợ dấy hư Tiểu Kim, vì vậy cố kiềm lại.

Cổ Kiến Thâm cũng muốn hôn y, Thầm Thanh Huyền lại sức nhớ ra một chuyện, y nghiêm mặt nói: “Về ngọc giản đỏ, ta có một suy đoán.”

Sau khi ra khỏi tâm cảnh, mặc dù hai người chưa đề cập với nhau, nhưng trong lòng đều có suy nghĩ riêng.

Hơn nữa suy nghĩ này đang rất gần, cần thêm một khoảng nữa mới có thể tiếp cận chân tướng.

Cuộc đời của tu sĩ, nhập môn là ngưỡng, thành thánh lại là ngưỡng, mà ngưỡng cửa cuối cùng chính là phi thăng.

Cổ Kiến Thâm ở trúc cơ mất đi người quan trọng nhất, khi thành thánh lại trải nghiệm thế nào là mất hết hy vọng.

Sở dĩ hần có thể thành thánh, đầu tiên là vì mất đi Thẩm Thanh Huyền, thứ hai là vì từ bỏ sinh mệnh.

Hần cứu quá nhiều người, chảy quá nhiều máu, chẳng khác nào đang lấy mạng đổi mạng.

Tử chiến tới cùng, tuyệt địa phùng sinh, thân thể vạn huyết mới có thể thành thánh.

Vạn huyết không có nghĩa là hấp thu vạn huyết, mà là đánh đổi vạn huyết, tàn nhẫn đến tận cùng.

Bước cuối cùng của tu sĩ chính là phi thăng ...

Cổ Kiến Thâm sẽ phải đối mặt với đau khổ sau cùng.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta cảm thấy nếu người muốn phi thăng, nhất định phải trả một cái giá rất lớn.”

Cổ Kiến Thâm cũng cho rằng như thế, đó cũng là căn nguyên khiến hần bất an lâu nay.

Đã đánh đổi quá nhiều, vất vả biết bao mới có thể tìm lại, nếu lại mất đi, hần phi thăng còn có ý nghĩa gì đây?

Thẩm Thanh Huyền an ủi hần: “Người đừng hoảng, ta cho rằng các sư phụ đang giúp chúng ta.”

Xem ra, thang trời sụp đổ không phải chuyện ngoài ý muốn, mà sự tồn tại của ngọc giản càng không phải là ngẫu nhiên.

Thử nghĩ xem, nếu Cố Kiến Thâm muốn phi thăng, nhất định phải trải qua thống khổ tận cùng, thế nỗi đau ấy là gì?

Tìm về ái nhân, sau đó vĩnh viễn mất đi y sao?

Quả thật đủ tàn khốc!

Nhiệm vụ mà ngọc giản đỏ tuyên bố dường như cũng tuần hoàn theo quy luật ấy.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Chân Tướng Của Ngọc Giản Đỏ?

Hai người cùng lấy ngọc giản ra, sau đó nhìn thật kỹ.

Trên đó liệt kê hai mươi tám nhiệm vụ, những nhiệm vụ trước đó đã được hoàn thành, chỉ còn lại cái mới nhất chưa làm gì.

Thẩm Thanh Huyền nhìn một lượt từ trên xuống, khi thấy “hỏi xin kim long”, y cười nói: “Người xem ngọc giản đỏ viết là tặng cho ta vật yêu thích.”

Bululu màu vàng đúng là vật Thẩm Thanh Huyền thích, là biểu tượng cực kỳ quan trọng cho mối quan hệ của hai người.

Cố Kiến Thâm: “Chẳng trách lúc ấy đưa hắc long cho em là vô dụng.”

Không phải ngọc giản nhận ra hắc long không phải kim long, mà vì Tiểu Kim chỉ có một – Bululu duy nhất Cố Kiến Thâm làm cho Thẩm Thanh Huyền, đó mới là thứ Thẩm Thanh Huyền muốn.

Đương nhiên khi đó Cố Kiến Thâm đã quên hết, Thẩm Thanh Huyền cũng không biết, chỉ đơn thuần cho rằng hắc long không phải màu vàng nên không được.

Thực ra kim long hay Bululu màu vàng cũng như nhau, thứ Thẩm Thanh Huyền thích chỉ có mình nó.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Người tạo ra Tiểu Kim bằng cách nào?”

Hồi còn ở thế giới thứ ba Thẩm Thanh Huyền đã thắc mắc, y cứ nghĩ Cố Kiến Thâm sẽ tạo ra một Bululu không có sự sống, hệt như một quả khí cầu, mặc dù có cùng hình thái nhưng không “sống” được.

Cố Kiến Thâm thẳng thắn: “Ta nào có tạo ra được? Ta lén trộm một quả trứng về đó.”

Đám bánh trôi ở thế giới thứ ba biết đẻ trứng, không có quan hệ luân lý rõ ràng như nhân loại, đến kỳ chúng sẽ tự đẻ trứng phụt phụt. Mặc dù không có thiên địch, nhưng đám bánh trôi không biết cách nuôi đời sau, cho nên tỷ lệ trứng có thể thành công sinh tồn rất thấp, thấp tới nỗi chỉ bằng một phần ngàn.

Nghe có vẻ khắc nghiệt nhưng không phải chuyện xấu, điều đó giúp duy trì cân bằng sinh thái của thế giới thứ ba.

Cố Kiến Thâm trộm một quả trứng bỏ vào túi càn khôn, định quay về thức tỉnh nó, rồi nuôi lớn dần dần, cho Thấm Thanh Huyền một kinh hỉ.

Thấm Thanh Huyền bèn trừng hăn: “Ta còn tưởng người thực sự có bản lĩnh tạo ra Tiểu Kim!”

Cố Kiến Thâm nghĩ bụng: Làm được cũng chẳng dám làm, một đứa đã đủ chết rồi!

Thấm Thanh Huyền tiếp tục nhìn ngọc giản, nếu chỉ nhìn ngọc giản đó một cách đơn thuần thì cũng rất thú vị.

Gặp mặt, đồng du, khen ngợi, tặng lễ vật ...

Ôm, ngủ cùng nhau, ở cùng nơi ...

Sau đó thuận lợi chuyển sang giai đoạn để ý: Cho Thấm Thanh Huyền một gia đình, sau khi hái sao trời cởi bỏ khúc mắc cho Thấm Thanh Huyền, Thấm Thanh Huyền hoàn toàn mở lòng với hăn.

Để củng cố tình cảm, ngọc giản tuyên bố thêm nhiệm vụ cùng hưởng đêm xuân.

Không quan tâm đến cùng chúng nó muốn làm gì, chỉ nhìn danh sách nhiệm vụ này, có thể thấy rõ ngọc giản đỏ đang dẫn dắt Cố Kiến Thâm theo

đuổi Thăm Thanh Huyền.

Đến khi họ lưỡng tình tương duyệt, ngọc giản đỏ mới bại lộ ý đồ thực sự.

Dẫn vật Cố Kiến Thâm, giày vò hai người họ, hủy hoại tình cảm của họ.

Thăm Thanh Huyền nói: “Ta cho rằng ngọc giản đỏ chính là thân thể vận huyết.”

Tay Cố Kiến Thâm cầm ngọc giản lập tức dùng sức.

Thăm Thanh Huyền nói tiếp: “Những nhiệm vụ tuyên bố sau này ngày càng quá đáng, ngày càng hoang đường. Thử nghĩ xem, nếu ta không có giản trắng, nếu chúng ta không thắng thắn với nhau chuyện ngọc giản, liệu người sẽ thế nào?”

Cứ làm theo lời ngọc giản đỏ, nhất định sẽ tổn thương Thăm Thanh Huyền, khiến Thăm Thanh Huyền thất vọng hoàn toàn về hắn, vậy thì Cố Kiến Thâm sẽ vĩnh viễn mất đi tình yêu của mình.

Còn nếu không theo ngọc giản đỏ, Cố Kiến Thâm không thể phi thăng, hết thọ mệnh thì chỉ có tử vong.

Bất kể là lựa chọn nào cũng đều quá tàn nhẫn.

Thăm Thanh Huyền thở dài: “Ta cho rằng sau khi phi thăng, các sư phụ nhất định đã thấy được vận mệnh của chúng ta, cho nên tạo ra ngọc giản trắng.”

Nhìn kỹ hơn có thể nhận ra, thực chất nhiệm vụ của ngọc giản trắng hoàn toàn phối hợp với ngọc giản đỏ.

Ngọc giản đỏ tổn thương Thăm Thanh Huyền, ngọc giản trắng sẽ cố gắng vẫn hồi.

Bên cạnh đó, Cố Kiến Thâm và Thâm Thanh Huyền đánh bậy đánh bạ tìm ra con đường nhập thế, chỉ cần Cố Kiến Thâm thực sự tổn thương, ngọc giản đỏ sẽ lập tức nhận định nhiệm vụ hoàn thành.

Cứ tiếp tục như vậy ... Thâm Thanh Huyền nói: “Ta cho rằng có thể lừa gạt cho qua.”

Cố Kiến Thâm ôm y, đáp: “Ừ.”

Một lúc sau, Thâm Thanh Huyền đột nhiên hỏi thêm: “Nếu người không muốn phi thăng, vậy ta ở lại đây với người.”

Những gì đã nói trước đó chỉ là phỏng đoán của họ, rốt cuộc ra sao chỉ có thể đi tới cuối mới biết, nếu đã định sẵn là tử cục ...

Cố Kiến Thâm đặt một nụ hôn lên cổ y: “Thời gian quá ngắn.”

Bọn họ bỏ lỡ nhau gần vạn năm ... cuối cùng lại chỉ có thể bên nhau trăm ngàn năm, làm sao cam tâm cho được?

Thâm Thanh Huyền nhích về sau, dựa sát vào người hắn: “Ta cũng biết quá ngắn.”

Rõ ràng họ nên thích nhau, bên nhau, yêu nhau từ năm mười mấy tuổi, lại phí hoài gần vạn năm, nghĩ kiểu gì cũng thấy thiệt thòi!

Cố Kiến Thâm dịu dàng nói: “Đừng lo cho ta, chỉ cần có em ở đây, ta có thế nào cũng không sao cả.”

Có lẽ mỗi lần phong bế ký ức nhập thế là một lần dẫn vật nội tâm, nhưng chỉ cần Thâm Thanh Huyền ở bên cạnh và yêu hắn, bất kể xảy ra chuyện gì, hắn vẫn cảm thấy đó là điều tốt đẹp.

Hắn muốn phi thăng, muốn hơn bất kỳ lúc nào.

Hắn muốn được ở bên Thẩm Thanh Huyền, trân trọng thêm nhiều năm tháng ở cùng y, muốn cùng y đến thăm các sư phụ.

Thượng Tín chân nhân, Thượng Đức chân nhân và cả nghĩa phụ của hắn.

Hắn muốn dẫn Thẩm Thanh Huyền đến gặp bọn họ, cũng nên hết lòng cảm tạ bọn họ!

Thẩm Thanh Huyền ngoảnh đầu nhìn hắn: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ không để người chịu ảm ức.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ừm.”

Hắn biết Thẩm Thanh Huyền sẽ đối xử với hắn thật tốt, bởi vì hắn biết Thẩm Thanh Huyền yêu hắn, so với phần ngọt ngào ấy thì nhiệm vụ của ngọc giản đỏ thật sự không đáng nhắc đến.

Hai người trò chuyện một lúc, Vạn Tú sơn đã gần ngay trước mắt.

Tiểu Kim hưng phấn cực kỳ, nó có năm mơ cũng không ngờ mình lại may mắn được viếng tiên sơn trong truyền thuyết!

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm bước xuống, Tiểu Kim cũng biến về hình người.

Thiếu niên vàng rực quả nhiên miêu tả cho hai từ xinh đẹp đến hoàn mỹ.

Thẩm Thanh Huyền tùy tay điểm nhẹ, một đóa hoa đào rơi xuống, biến thành tiểu đồng tóc chỏm.

Hoa đào tiểu yêu khom mình hành lễ.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Đưa khách nhân đi dạo chung quanh đi.”

Tiểu Kim reo hò nhảy nhót trong lòng, nhưng vẫn biết điều mà nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Đi chơi đi.”

Tiểu Kim lập tức hưng phấn mặc sức dạo chơi Vạn Tú sơn.

Thẩm Thanh Huyền hỏi Cố Kiến Thâm: “Đã nhiều năm vậy rồi, sao Tiểu Kim vẫn còn trong hình dáng thiếu niên?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Thời gian nó ở trong túi càn khôn hơi dài ...”

Hắn nói không cụ thể, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn hiểu.

Năm đó Cố Kiến Thâm quên hết chuyện quá khứ, cũng không nhớ trong túi càn khôn đựng một quả trứng.

May mà túi càn khôn của hắn có phẩm chất cao, không gian khá là ngưng trệ, Tiểu Kim ngủ bên trong mấy ngàn năm không gặp vấn đề gì.

Về sau Cố Kiến Thâm phát hiện ra nó, mặc dù không nhớ được chuyện năm xưa, nhưng vẫn ấp trứng, vì vậy có Tiểu Kim như bây giờ.

Bọn họ quả thật đã cùng trải qua biết bao lần hiểu lầm vì sai người sai thời điểm, may mà kết quả vẫn rất tốt.

Hạ Đình tốt, Tiểu Kim cũng tốt, bọn họ cũng tốt.

Thẩm Thanh Huyền vừa trở về, Mộc Huân liền đi ra nghênh đón hai người.

Thẩm Thanh Huyền rất đổi ngạc nhiên: “Sao quay lại rồi?”

Khi đó vì tránh Hạ Đình nên Mộc Huân đã chuồn đi.

Mộc Huân đáp: “Đại sư huynh bế quan rồi ạ.”

Thẩm Thanh Huyền thấy y như thế bèn không khỏi buồn cười: Mộc Khinh Nhiễm không sợ trời chẳng sợ đất nếu biết đại sư huynh của mình là một cục năm trắng ...

Vẫn là sư phụ đáng tin cậy, che đậy bản thể của Hạ Đình, bằng không ...
“đại sư huynh” này làm gì còn sức uy hiếp nữa!

Mộc Huân nhận ra sự tồn tại của Tiểu Kim, y hỏi: “Có khách nhân ạ?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đó là tiểu đồ của Đế tôn Cửu Uyên, nếu người không có gì làm thì dẫn nó đi dạo chung quanh đi.”

Mộc Huân kinh ngạc: “Đế tôn có đồ đệ cơ á?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vừa thu.”

Mộc Huân không nghĩ nhiều, bèn đáp: “Đã là ái đồ của Đế tôn, đồ nhi đương nhiên sẽ chiều cố thật tốt.”

Tiểu Kim là một đứa có tính ngây thơ, Mộc Huân vốn cũng ham chơi, có lẽ hai đứa nó có thể hợp nhau.

Các đồ đệ đều đi hết, các sư phụ lại bắt đầu dương dương tự đắc.

Bọn họ ở trên Vạn Tú sơn mấy ngày.

Ngày nào Tiểu Kim cũng vui hết sức, khoe miệng Mộc Huân cũng treo ý cười, hiển nhiên rất thích Bululu màu vàng này.

Y còn nói với Thẩm Thanh Huyền: “Lần đầu ta mới thấy loại sinh vật này.”

Y là một tử thủy yêu, bản thể đã đặc thù lắm rồi, không ngờ còn có loài đặc biệt hơn cả y.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ bụng:Đại sư huynh của người cũng thếđó.

Dĩ nhiên y sẽ không nói ra, y sợ Chỉ Qua then quá hóa giận, tức hòng thân thể sẽ không còn đẹp nữa.

Thẩm Thanh Huyền hắng giọng: “Nếu người hợp ý với nó thì chơi nhiều một chút.”

Mộc Huân nói: “Ta thấy hần hiểu biết không nhiều, Để tôn thật sự thu hần làm đồ đệ sao?”

Thẩm Thanh Huyền ngập ngừng: “Thật ra trong đó có vài nguyên nhân ...”

Thực ra Thẩm Thanh Huyền không nhất thiết phải kể chuyện Lan Phất quốc cho bất kỳ ai, mặc dù Mộc Huân là tiểu đồ đệ của y, nhưng dù sao cũng cách một thế hệ, có nói cũng không có ý nghĩa gì.

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn muốn nói Mộc Huân nghe, để y biết, chuyện mà vô số người nhận định vẫn còn một cách nhìn khác.

Cổ Kiến Thâm như thế, liệu Loạn Ứng có phải cũng thế không?

Thẩm Thanh Huyền kể lại từng việc, Mộc Huân nghe mà trợn mắt há mồm: “Không ngờ ... lại là thế sao?”

Ma để Tâm Vực đồ sát một quốc gia, lấy máu nhập đạo vậy mà là ... người cứu rỗi cả Thiên Đạo!

Mộc Huân thật sự không thể tin nổi.

Nhưng y biết Thẩm Thanh Huyền sẽ không gạt mình, cho nên những điều này đều là sự thật.

Thẩm Thanh Huyền đợi y bình tĩnh hơn mới nói: “Vậy ... người có muốn xem chân tướng năm đó của Kinh Thiên Lục Thành không?”

Tâm cảnh sẽ không lừa người, đặc biệt là tâm cảnh hai người lồng vào nhau, phơi bày quá khứ chân thật nhất.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Nếu người bằng lòng, ta sẽ vào đó với người, cùng nhau tìm căn nguyên.”

Mộc Huân rũ mắt, qua thật lâu, cánh môi tái nhợt của y mới mở ra: “Sự phụ, hẳn khác với Đế tôn, hẳn thật sự đồ sát Kinh Thiên Lục Thành.”

Mộc Huân vĩnh viễn không thể nào quên, mãi mãi cũng sẽ không quên.

Kinh Thiên Lục Thành thuộc quyền sở hữu của y, nơi đó có con dân tôn trọng y, kính ngưỡng y, tin cậy y.

Mộc Huân từng mang Loạn Ứng đến Kinh Thiên, từng giới thiệu hẳn với thần dân của mình, từng muốn ở bên hẳn cả đời trong lãnh địa của mình.

Nhưng kết quả thì sao? Dẫn sói vào nhà.

Loạn Ứng giết con dân y, huyết tẩy nhà y, tàn sát lục thành.

Nếu không nhờ Thẩm Thanh Huyền vận dụng cấm thuật, hồi sinh người đã chết, Mộc Huân đã sớm chết vì tự trách rồi.

Mộc Huân nói: “Lúc ấy ta hỏi hẳn, tại sao lại làm chuyện này, hẳn nói với ta ... Đáng chết, mọi người đều đáng chết.”

Thẩm Thanh Huyền giật mình.

Mộc Huân thấp giọng: “Đế tôn là người tốt, nhưng Loạn Ứng là ác đồ chân chính.”

Dứt lời, y xoay người bỏ đi.

Thẩm Thanh Huyền không gọi y lại, chỉ biết khẽ thở dài: “Thật sự là Loạn Ứng làm sao?”

Cố Kiến Thâm tránh ở một nơi bí mật gần đó bước ra, nói: “Ta cũng không rõ chuyện khi đó.”

Thẩm Thanh Huyền: “Mộc Huân không muốn mở tâm cảnh, hay là chúng ta đi tìm Loạn Ứng, xem tâm cảnh của hắn?”

Cố Kiến Thâm: “Hiện giờ không được, hắn đang bế quan, trong vòng trăm năm chưa chắc đã ra.”

“Vậy thì chờ hắn xuất quan rồi nói sau.”

Thẩm Thanh Huyền lấy ngọc giản ra nhìn: “Chúng ta làm nhiệm vụ đi.”

Họ không thể tiếp tục kéo dài thời gian, nếu ngọc giản đỏ thật sự là phản chiếu của thân thể vạn huyết, vậy cần phải đổi mới nhiệm vụ càng sớm càng tốt.

“Được,” Cố Kiến Thâm nhìn ngọc giản đỏ, đoạn nói: “Lần này chúng ta chỉ đặt ra hai điều kiện.”

Thứ nhất, Cố Kiến Thâm mang bệnh nan y.

Thứ hai, Thẩm Thanh Huyền có thể chữa trị cho hắn.

Thẩm Thanh Huyền bổ sung: “Thêm một cái nữa, cả hai đều là nam nhân.”

Post chương mới vậy thôi chứ chưa để xong báo cáo cho khách hàng ...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Ngày Mai Sẽ Phải Lấy Chồng ~

Lúc tìm thể xác, Thẩm Thanh Huyền xem lại nhiệm vụ trên ngọc giản của hai người.

Ngọc giản đỏ nói Cố Kiến Thâm mang bệnh nan y, vì không muốn Thẩm Thanh Huyền đau lòng nên đành bỏ đi.

Ngọc giản trắng thì đơn giản hơn, trực tiếp kêu Thẩm Thanh Huyền chữa bệnh cho hắn.

Cho nên trọng điểm là ngọc giản đỏ: Không để Thẩm Thanh Huyền đau lòng, nghĩa là trước tiên hai người phải nuôi dưỡng đủ tình cảm, để Cố Kiến Thâm biết y yêu hắn.

Như vậy mới có thể đạt được điều kiện tiên quyết, nếu không bỏ đi căn bản là vô ích.

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ nhận ra, có lẽ để Cố Kiến Thâm biết y yêu hắn mới là chỗ khó của nhiệm vụ lần này ...

Rất dễ khiến Cố Kiến Thâm yêu y, có lẽ chỉ cần một ánh mắt là đủ, nhưng quá khó để Cố Kiến Thâm tin rằng y cũng yêu hắn.

Ngay cả khi trong lòng y chỉ có mình hắn, người này vẫn có thể nghĩ ngược nghĩ xuôi ra một trăm khả năng ngược lại nữa mà.

Không tự tin, không yên lòng, yêu quá sâu dẫn đến yêu một cách hèn mọn, tất cả đều là gốc rễ khiến Cố Kiến Thâm khó mà tin rằng y yêu hắn.

Không khóa ký ức đương nhiên chẳng thành vấn đề, nhưng hễ khóa lại ...

Tất nhiên Thẩm Thanh Huyền không hề nản chí, ngược lại còn hăng hái nhiệt tình vô cùng.

Coi như một sự bồi thường đi!

Cố Kiến Thâm có vấn đề tâm lý như thế không thoát khỏi liên quan đến những gì đã trải qua trong quá khứ.

Mất đi tình yêu, những gì có được chỉ là thoáng qua thoáng chốc, dù có ôm thật chặt vẫn không tránh khỏi vận mệnh trôi chảy ... Dù đã quên hết tất cả, nhưng cảm xúc ấy cùng tình yêu dành cho Thẩm Thanh Huyền đã quán vào linh hồn, trở thành thể song sinh không thể tách rời.

Khoảnh khắc nhất kiến chung tình luôn đi kèm với nỗi sợ mất mát.

Yêu càng nặng tình, cảm xúc ấy sẽ càng trào dâng.

Cố Kiến Thâm ở giới tu chân thật sự sẽ bình thản ư? Chưa chắc.

Chẳng qua do hắn không thể hiện ra ngoài mà thôi, cho nên nhập thế ngược lại là một cơ hội tốt.

Thẩm Thanh Huyền sẽ dùng cuộc đời ngăn ngừa mà hoa mỹ ấy, trao cho hắn một tình yêu vẹn tròn và viên mãn, sưởi ấm cả linh hồn hắn, giúp hắn không bị chi phối bởi nỗi sợ mất đi.

Thẩm Thanh Huyền đặc ý tỉnh lại, vừa mở mắt liền bàng hoàng hoảng sợ.

Đối diện là một gương mặt thối rửa, tròng mắt rũ xuống, miệng màu tím, bên trong đen kịt, dường như có thứ gì đó kích động con người trở nên xấu xa.

Một tiếng quát chói tai vang lên: “Thất thần gì đó? Mẹ nó! Muốn chết hả!”

Thẩm Thanh Huyền giơ tay theo bản năng, một vũ khí không biết tên bắn nổ tung xác chết thối rửa trước mặt.

“Fuck! Sao nhiều quá vậy!”

“Cmn giết hoài không xong!”

“Phắc phắc phắc, sao nó dậy nữa rồi, ông mày sắp hết đạn rồi!”

“Mịa cái đồ ăn hại, phải bắn vô đầu mới được!”

Bên tai toàn là tiếng mắng chửi, Thẩm Thanh Huyền nhìn chòng chọc, cứ thấy có gì đó sai sai ... Nhưng tình huống hiện giờ quá căng thẳng, không cho phép y có thời gian nghĩ nhiều.

Đây là phế tích của một thành phố, nằm hỗn độn trên đường, tất cả cửa ngõ đều bị phá vỡ, rác nằm khắp nơi, trông như vừa trải qua một đợt cướp bóc.

Còn tệ hơn là xác chết thối kéo tới từ bốn phương tám hướng, ngoại hình xấu phát tợn, chỉ có đôi mắt lòi ra là đẹp, còn nửa cái đầu thì đừng nhe răng nhếch miệng được không!

Xung quanh Thẩm Thanh Huyền có bốn người mang võ trang đầy đủ, trong tay mỗi người cầm một loại vũ khí.

Nhìn trang bị có vẻ là bộ đội đặc chủng có tổ chức, nhưng Thẩm Thanh Huyền nhạy bén nhận ra, nhìn động tác và tư thế lúc nã súng của họ thì biết ai cũng là người thường.

Có lẽ họ là dân chúng nhận được trang bị từ nơi khác? Để sống sót nên cố gắng chiến đấu tới cùng?

Chỉ có thể tạm thời nghĩ vậy.

Song kể tiếp lại xảy một cảnh tượng kỳ lạ khó thể hình dung bằng lời ...

Tư thế đó sao không bị sức giạt của vũ khí làm gãy cổ tay? Động tác kia có thể nhảy cao hai thước luôn à? Tổ chất thân thể cỡ này mà cũng có thể trốn chạy linh hoạt được á?

Thật kỳ lạ, cơ mà xác chết thối quá nhiều, hiển nhiên họ đã quá mệt để đối phó, rơi vào tình huống nguy hiểm.

Thẩm Thanh Huyền không muốn vừa tỉnh lại đã phải nghèo, y bất chấp cầm vũ khí, xoay người xông pha.

Người vừa mắng y lại rống lên: “Đờ phắc, đừng đi dẫn quái chó!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Nghe hiểu từng chữ mà không biết đang nói cái quái gì.

“Chỉ là một vú em mà đi kéo cừu hận làm gì? Ngoan ngoãn ở phía sau trị liệu giùm đi!”

“Ăn lol rồi, ông mày chết mười lần, coi mò lại sắp ...”

“Tau phắc, vú em này có mìn ... Sao giỏi quá vậy!”

Bốn người ở đây đều trợn mắt há mồm nhìn y!

Người con trai đang xông lên rõ ràng thon dài và hết sức mảnh mai, nhưng động tác cầm súng lại đẹp giai vô cùng.

Y bắn lưu loát như nước chảy mây trôi, mỗi phát đều chính xác vào đầu xác chết thối, đùng, óc văng tung tóe, xác chết thối ngã xuống không ngóc lên được nữa.

Xác chết thối bị y kéo cừu hận, tất cả đều lao về phía y, nhưng y vẫn bình tĩnh, không hề biến sắc, mũi chân mượn lực nhảy lên, xoay người bắn bằng cả hai súng, thoáng chốc khiến phần lớn hủ thi loạng choạng ngã xuống.

“Thao tác này ... ngẫu quá!”

“Chỉ mới nghe danh sát thủ pháp sư, bọn mình đang được thấy sát thủ vú em hay sao?”

“Lợi hại quá, gặp phải đại thần rồi!”

Không một ai trong bốn người tiến lên hỗ trợ, tất cả đều đang bưng má với đôi mắt tỏa sáng.

Thẩm Thanh Huyền cũng mừng vì họ không tới gây rối, dứt khoát dọn sạch tất cả hủ thi ở nơi này.

Đến khi bắn ngã hủ thi cuối cùng, chân trời bỗng vang lên một giọng nói: “Chúc mừng tiểu đội lâm thời 689785 thuận lợi thông qua phó bản tang thi vây thành.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Cái gì? Trò chơi? Tốt xấu gì Tôn chủ đại nhân cũng ở thế kỷ 21 một thời gian, cho nên vẫn biết phó bản có ý gì.

Bốn đồng đội ăn dưa xong đồng loạt xông lên: “Đại thần, add friend đi!”

“Đại thần, ngài có thiếu người ôm đùi biết làm ấm giường không! “

“Đại thần đại thần, lại chiến thêm đợt nữa ...”

Thẩm Thanh Huyền bị thông báo liên tục từ hệ thống làm cho ngu người.

Thật sự là trò chơi à? Trò chơi đã có thể làm chân thật đến vậy rồi sao?

Thẩm Thanh Huyền hoạt động tay chân, loay hoay mãi vẫn không tìm được nút đăng xuất, may mà có người bên ngoài tắt nguồn giúp y.

Trước mắt bỗng dưng tối sầm, Thẩm Thanh Huyền thích ứng một lúc mới mở mắt ra, đối diện là một người trang điểm xinh đẹp ... ây ... hình như là một quý cô?

“Bảo bối của tui ới, giờ này mà cậu còn có tâm trạng chơi game? Ngày mai là kết hôn rồi đó!” Nghe giọng thì hẳn là đàn ông.

Có điều người đàn ông này cũng có bản lĩnh lắm, trang điểm đậm mà còn mặc áo da bó sát người, nhìn từ trên xuống chỉ có thể hình dung bằng một từ ...

Tôn chủ đại nhân là một người lịch sự, không thể không biết xấu hổ mà nói ra.

Thẩm Thanh Huyền lấy hơi rồi bảo: “Đừng tùy tiện đụng vào thiết bị của tôi.”

Dường như người đàn ông này rất quen thuộc với Thẩm Thanh Huyền, hần thở dài nói: “Cậu đó, đừng lãng tránh thực tế, gả cho hắn có gì không tốt? Có tiền có thể còn có quyền, sau này ăn uống mặc sức, không cần chịu ngược đãi của hai mẹ con kia, thật tốt biết bao!”

Lượng thông tin trong câu nói này quá lớn, Thẩm Thanh Huyền nhất thời phản ứng không kịp.

Lấy chồng?

Thế xác này là nữ?

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu soi thử, nhìn nơi bằng phẳng lồ lộ, không phải nữ, là đàn ông hàng thật giá thật.

Xem ra sau trăm năm, xã hội loài người lại phát triển vượt bậc, hôn nhân đồng tính rốt cục đã được hợp pháp?

Nhưng mà hợp pháp thì hợp pháp đi, tại sao y phải gả đi, mà không phải là Cố Kiến Thâm.

Chờ đã!

Thẩm Thanh Huyền cuống lên, nhận ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng, người y lấy là Cố Kiến Thâm ư? Hình như hai người họ không đặt ra điều kiện này.

Nếu đã không đặt điều kiện, dựa vào tính toán xác suất, người y lấy không phải Cố Kiến Thâm có thể chiếm 99,99...%

Thẩm Thanh Huyền lạnh cả lưng, không dám kéo dài thời gian, vội vàng nói lời khách sáo.

Vị trước mặt này tên Viên Dật Minh, tự xưng là bạn tốt chí giao của Thẩm Thanh Huyền, hai người chơi với nhau từ thời tiểu học cho đến bây giờ, là đôi chị em tốt hàng thật giá thật.

Đúng vậy, bạn học Viên Dật Minh là một thằng bạn thân cực kỳ vô dụng, mở mồm ra là chị em tốt, thiếu chút nữa quăng mìn chết Tôn chủ đại nhân.

Vì Thẩm Thanh Huyền không khóa ký ức, nên không thể tiếp thu ký ức của thể xác này, chỉ có thể thông qua mấy lời sáo ngữ để phỏng đoán tình hình hiện tại.

Thể xác của y tên Mục Thanh, năm nay 22, vừa tốt nghiệp đại học, chưa tìm được công việc đã phải thu xếp lấy chồng.

Viên Dật Minh thở vắn than dài: “Mẹ kế cậu đúng là chẳng ra gì, không nỡ để con mình đi bèn để cậu gánh thay.”

Ngay sau đó hắn lại bảo: “Cơ mà cậu cũng đừng tìm chết, gả thì gả thôi, nghe đâu chỗ đó của người ta vừa to vừa kéo dài, coi như cậu tìm được một con búp bê tình thú miễn phí đi!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Nhịn nào, ta mà tát một phát thì thằng nhãi này chỉ có nước sùi bọt mép.

Viên Dật Minh cũng không hy vọng y có thể nghĩ thoáng nhanh đến vậy, hắn lại bảo: “Ngày mai dám chắc mẹ kế cậu sẽ không mời tôi, nên tôi cho cậu tiền lì xì trước nè.”

Dứt lời, hắn chạm lên cổ tay mình, rồi đụng vào cổ tay Thẩm Thanh Huyền, sau đó một hàng số 0 xuất hiện trên mu bàn tay y.

— Nhận được 30000 chuyển khoản từ Bảo bối Viên Viên.

Bảo bối Viên Viên ... được lắm ... Thẩm Thanh Huyền phải cố làm cho da gà của mình đừng nổi lên.

Đồng chí Viên Viên thấy Thẩm Thanh Huyền không từ chối bèn thở phào nhẹ nhõm: “Cậu hãy nghĩ lạc quan hơn đi, dù gì cậu cũng thích đàn ông, gả cho ai mà chẳng phải gả?”

Hắn tạm ngừng rồi lại bảo: “Vả lại, cậu vẫn đừng xem chuyện trong game là thật ... ai biết người ngồi bên kia có phải thằng béo nặng hai trăm cân nào không.”

Thẩm Thanh Huyền bắt được điểm quan trọng trong lời của hắn, y hỏi với vẻ khó hiểu: “Thằng béo hai trăm cân là sao?”

Viên Dật Minh im lặng, không nhin được nói: “Thôi thôi, không nhắc tới nữa, dù sao thì trong lòng cậu biết là được, đừng có mà làm chuyện trịch đường trước khi kết hôn ...! Coi chừng gây tai nạn chết người đó.”

Lải nhải cả buổi, có vẻ Viên Dật Minh không thể ở lại lâu hơn, hắn nhìn đồng hồ rồi bảo: “Tôi đi đây, có gì thì liên hệ tôi.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu đồng ý, sau khi tiễn hắn ra cửa, y tổng hợp thông tin, cơ bản đã hiểu đại khái.

Ngày mai y phải gả cho một thằng đàn ông quyền cao chức trọng nhưng tính tình thô bạo, mà thể xác này của y đã có người trong lòng, có vẻ quen nhau trong game, ngay cả họ và tên của người ta cũng không biết.

“Vị hôn phu” cũng được, mà “người trong lòng” cũng chẳng quan tâm, y chỉ muốn biết đồng chí lão Cổ của y đang ở đâu.

“Thiếu gia, dùng cơm thôi.” Bên ngoài truyền tới giọng nói cung kính nhưng cứng ngắt lạnh băng.

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn: “Được.”

Y ra cửa, nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang mang giày da.

Hắn đứng thẳng tắp, tư thái lễ độ khiêm tốn, nhưng luôn có chỗ nào đó không đúng lắm.

Thẩm Thanh Huyền chẳng có hứng thú với ai ngoài Cố Kiến Thâm, cho nên không buồn nhìn nhiều, sau khi ra ngoài, trước mặt chỉ có một hành lang, như thế thì bớt việc không ít.

Y đi qua, vừa đến cầu thang thì đã nghe tiếng ầm ĩ bên dưới.

Một giọng nói uy nghiêm vang lên: “Hồ đồ! Tôi đề cử Tiểu Tuyên với Cửu tiên sinh, sao bà có thể sai người đổi thành Tiểu Thanh!”

Người đàn bà khóc hức hức: “Lão gia, sức khỏe Tiểu Tuyên không tốt, sao qua đó chịu nổi ... người kia đối xử thô lỗ!”

“Nói bậy bạ gì đó, có thể gả cho Cửu tiên sinh là chuyện vô cùng may mắn, bà cho rằng ai cũng có cơ hội đó à?”

“Tiểu Tuyên của tôi chẳng cần cơ hội đó!”

“Bà ...” Người đàn ông nóng nảy, “Đúng là hồ đồ!”

Lúc này, một giọng nam trong sáng vang lên: “Bố không khỏi quá bất công, dựa vào đâu cứ phải là con lao vào hố lửa.”

“Gì mà hố lửa?” Người đàn ông tức đến thở mạnh, “Mày thì biết cái gì!”

Thanh niên nói năng hùng hồn: “Sao không phải hố lửa? Thằng cha đó cũng đã 66 tuổi rồi, ông còn lớn hơn bố 1 tuổi, con năm nay mới 20, dựa vào đâu phải gả cho ông!”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền lập tức lộn bộn.

Hơn tuổi nhiều đến thế? Quả nhiên “vị hôn phu” không phải Cố Kiến Thâm.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Đào Hôn

Ngoài miệng thì bảo chỉ có ba, song Thẩm Thanh Huyền rất rõ, Cố Kiến Thâm nhất định sẽ thêm vài điều kiện cá nhân vào.

Chẳng hạn như dù mang bệnh nan y, nhưng tố chất thân thể vẫn phải tốt, bằng không hai người gặp mặt rồi mà không làm được gì, chẳng phải hấn sẽ ảo não chết luôn sao?

Nếu xét đến thọ mệnh của nhân loại, 60 tuổi đã được xem là “lão đầu”, với cái tuổi này thì cơ thể đã sớm héo tàn rồi, chưa kể còn bệnh nan y, ờm ... hai người còn yêu đương gì nữa?

Nếu vị hôn phu không phải Cố Kiến Thâm, thì hôn này không thể kết được!

Vốn đã tồn tại nan đề rồi, giờ mà còn thêm mối quan hệ chồng chồng, sợ rằng đời này Cố Kiến Thâm đừng hòng tin y yêu hấn!

Người hầu nam mặc tây trang trước đó đi xuống cầu thang, người bên dưới lập tức ngừng khắc khẩu.

Bố thể xác này của Thẩm Thanh Huyền – Mục Hồng thấy y xuống bèn nói: “Ăn cơm!”

Mẹ kế Hứa Phúc Tâm lập tức lau khô nước mắt, khôi phục lại thành Mục thái thái ưu nhã đoan trang.

Thăng em trai tiện nghi của Thẩm Thanh Huyền – Mục Tuyên hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn Thẩm Thanh Huyền cái nào đã xoa người vào nhà ăn.

Gia cảnh Mục gia có vẻ không tồi, nhà không nhỏ, rất chú trọng cách trang hoàng, trong phòng khách treo một bức tranh thủy mặc giục ngựa lao nhanh, vừa nhìn đã biết do đại danh tác vẽ nên, lực bút phi phàm, bộ khung dùng để treo cũng cực kỳ quý hiếm.

Vào nhà ăn, trong góc có trưng đôi bình sứ Thanh Hoa khảo cứu, tuyệt đối không phải hàng dỏm.

Bài trí kiểu này không phải phường tiểu phú tiểu quý có thể làm nổi.

Thực ra có thể hiểu, càng đại phú đại quý thì liên hôn là điều cần thiết. Trong lịch sử nhân loại, ví dụ cho trường hợp này nhiều không kể xiết.

Đương nhiên cũng có thể chỉ là phú quý bên ngoài, còn bên trong đại gia tộc đã sớm xuống dốc, nhìn diễn xuất của Mục Hồng, sợ rằng Mục gia đã là mặt trời lặn núi Tây.

Vì Thẩm Thanh Huyền xuất hiện nên họ ngừng đề tài khắc khẩu trước đó.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra Mục Hồng cũng không thích thể xác này của y.

Mặc dù bảo Mục Hồng không muốn gả Thẩm Thanh Huyền cho Cửu tiên sinh 66 tuổi, nhưng cũng chưa hẳn bất công như lời Mục Tuyên nói.

Bất công có, nhưng sợ là chỉ bất công với Mục Thanh.

Tuy Cửu tiên sinh lớn tuổi, nhưng có lẽ là một người thành thật, Mục Hồng nóng lòng nịnh bợ, muốn để đứa con trai mình thương nhất đến chiếm tiện nghi, cho nên mới đồng ý cuộc hôn nhân này.

Bằng không dựa vào quy củ phạm thế, kiểu gì cũng nên để Thẩm Thanh Huyền lớn tuổi hơn kết hôn trước.

Đồ ăn trên bàn rất phong phú, mùi vị đủ tiêu chuẩn, không tính là quá ngon, cũng không thể bảo khó ăn, cũng giống như mấy sản phẩm phổ biến ở

thế kỉ 21, mặc dù chẳng có vấn đề nhưng cũng không có gì đặc sắc.

Một nhà bốn người im lặng ăn cơm mà không nói gì, bầu không khí căng thẳng ấy khiến cho thức ăn vốn không mấy ngon trở nên dở thêm ba phần.

Miễn cưỡng lấp đầy bụng xong, Thẩm Thanh Huyền toan đứng dậy, Mục Hồng bất chợt lên tiếng: “Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chuẩn bị sớm một chút!”

Ngày kết hôn mà nghe cứ như đánh giặc, đúng là thú vị mà.

Thẩm Thanh Huyền không quan tâm, ăn cơm xong chỉ muốn cúi chào tạm biệt, còn kết hôn gì đó ... ai thích kết thì kết đi.

Trước khi về phòng, Mục Hồng vẫn gọi Thẩm Thanh Huyền lại, Hứa Phúc Tâm cùng Mục Tuyên không cần ở lại nên rời đi.

Thẩm Thanh Huyền dừng bước, nhưng không đáp lại.

Mục Hồng nhú mày, ngập ngừng rồi nói: “Con đừng nghĩ lung tung, gả qua thì chăm sóc Cửu tiên sinh cho tốt.”

Ngẫm lại vị Cửu tiên sinh kia còn lớn hơn Mục Hồng một tuổi ... Thẩm Thanh Huyền mắng thầm: Chưa chắc đã chăm nổi đâu.

Thẩm Thanh Huyền trả lời: “Vâng.”

Mục Hồng cực kỳ lạnh nhạt với Thẩm Thanh Huyền, nói xong câu đó liền bực bội xua tay: “Đi ngủ đi!”

Lão buộc phải nén giận vào lòng, chuyện đang yên đang lành tự dưng bị người đàn bà kia làm hỏng hết!

Từ nhỏ Mục Thanh đã không thân với họ, nếu gả qua thật thì đừng nói là giúp Mục gia, e rằng còn quay lại cắn họ một phát.

Nhưng đến giờ cũng đành hết cách, Mục Tuyên có đánh chết cũng không chịu gả, hai mẹ con hợp lại lừa lão, giờ ván đã đóng thuyền, không thể xoay chuyển được nữa.

Ngày mai chính là hôn lễ, hiện giờ hồi hôn ... lão còn muốn sống thêm mấy năm nữa đó!

Thẩm Thanh Huyền quan sát ngõ ngách chung quanh, tính toán xem nên chạy kiểu gì.

Nếu nơi này giống một gia đình, y sẽ còn bắn khoản đôi điều, nhưng bố và anh em còn như thế ... ha ha.

Thẩm Thanh Huyền về phòng trước, định bụng chờ khi trời tối sẽ trực tiếp nhảy của sổ bỏ đi.

Tuy phòng y ở lâu ba, nhưng ngoài cửa có không ít chỗ có thể mượn lực, dùng thân thủ của y rời đi thì không thành vấn đề.

Chưa kể bạn học Viên Viên rất đáng mặt anh em, 3 vạn tệ mà hản chuyển tới xem như một số tiền khổng lồ.

Hơn nữa thể xác này đang có sẵn 2 vạn, tổng cộng 5 vạn, đủ để y chuồn đi một thời gian.

Phần ân tình này của Viên Dật Minh, ngày sau Thẩm Thanh Huyền nhất định sẽ trả lại.

Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ trời tối liền đào hôn.

Nhưng Tôn chủ đại nhân đã tính sai, xem nhẹ chỉ số thông minh của mẹ kế, cũng đánh giá cao tố chất thân thể của mình.

Trong màn đêm mờ lung, y vừa định mở cửa sổ thì bỗng văng đầu hoa mắt ...

Trong cơm tối có thuốc mê ...

Thẩm Thanh Huyền vô cùng am hiểu dược lý, theo lý thì y có thể nhạy bén nhận ra, nhưng hiển nhiên thuốc mê này có chất lượng rất tốt, mà tổ chất mọi phương diện của thân thể này lại quá kém cỏi, khứu giác lẫn vị giác đều chậm chạp, y không tài nào cảm nhận được.

Ai đã bỏ thuốc y?

Không lâu sau, cửa phòng bật mở, Hứa Phúc Tâm cười lạnh: “Biết ngay mà muốn chạy mà!”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Theo sau Hứa Phúc Tâm là hai người đàn ông mặc tây trang mang vẻ mặt vô biểu tình.

Hứa Phúc Tâm phất tay: “Khóa chết tất cả cửa sổ, trông chừng thiếu gia cho kỹ, mai là ngày lành, nhất định không được xảy ra chuyện!”

Nói đoạn, mụ kẻ sát vào Thẩm Thanh Huyền rồi hạ giọng: “Mày mà chạy thì bọn tao chỉ có chết, ngoan ngoãn gả qua đi, đừng gây chuyện.”

Thẩm Thanh Huyền biết mình chủ quan quá rồi, vì bảo vệ con mình nên người đàn bà này rất cẩn thận.

Thẩm Thanh Huyền buồn cười chết thôi, mụ làm như vậy hiển nhiên vì rất sợ vị Cửu tiên sinh kia, thế sao mụ không sợ sau khi gả qua, y sẽ nhờ Cửu tiên sinh dẫn vạ bọn họ?

Hay là mụ chắc chắn Cửu tiên sinh sẽ không coi trọng y?

Đương nhiên giả thiết này không được thành lập, vì Thẩm Thanh Huyền sẽ không gả cho người khác.

Hiện giờ không động đậy được thì thôi, dù gì ngày mai y vẫn còn cả khối thời gian.

Chỉ cần cho y cơ hội, y lập tức có thể chạy khỏi cái nơi quỷ quái này.

Thẩm Thanh Huyền lười nhìn mụ, dứt khoát nhắm mắt lại.

Hứa Phúc Tâm cười lạnh, nhìn chung quanh một vòng rồi xoay người rời đi.

Thẩm Thanh Huyền không buồn nghĩ nhiều, dứt khoát ngủ một giấc thật ngon để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hôm sau, trời vừa sáng, cả tòa nhà lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Bầu không khí cứng ngắt lạnh lẽo tối qua cứ như một giấc mộng, tỉnh lại đã là cả nhà rục rở đầy màu sắc.

Rất nhiều thân thích bằng hữu đến chúc mừng, Mục Hồng cùng Hứa Phúc Tâm làm bộ làm tịch, treo lên hình tượng cha mẹ vui mừng chờ mong.

Từ rất sớm Thẩm Thanh Huyền đã bắt đầu chuẩn bị.

Thế xác này có ngoại hình không tệ, da thịt non mịn. Nhưng hơi gầy, chưa kể trời sinh khung xương nhỏ, vóc dáng không được xem là cao, chưa tới 1m8, chắc cỡ 1m78 là cùng.

Y mặc âu phục thuần trắng, trước ngực cài một đóa hoa hồng nhạt, trông khá xinh đẹp, có điều Thẩm Thanh Huyền chẳng hứng thú, còn chê quần áo màu trắng quá đau mắt.

Sau khi chỉnh trang xong, người trong gương đã khoác lên dáng vẻ tân nhân.

Bạn bè thân thích tới chúc mừng vừa thấy y liền sôi nổi bước lên chúc phúc, nhiệt tình hết mực.

Chỉ tiếc y phải gả cho lão già 66, cho nên phần nhiệt tình này là thật hay giả thì mỗi người một ý.

Suốt cả quá trình y đều tỏ ra vâng lời, chấp nhận số phận.

Hôn lễ được cử hành vào giữa trưa, hình như phải đến giáo đường tiến hành nghi thức hôn lễ.

Thấy thời gian sắp đến, Thẩm Thanh Huyền rốt cục cũng chờ được cơ hội.

Đời người có ba việc gấp, dù gì cũng không thể không đi WC đúng không?

Hứa Phúc Tâm vẫn rất cẩn thận, thấy y đi toilet bèn nháy mắt với người hầu nam, kẻ đó lập tức đi theo.

Sắc mặt Thẩm Thanh Huyền lại chẳng mấy may biến đổi, thành thật đi giải quyết vấn đề sinh lý.

Người hầu nam theo sát y, không nói nửa chữ, thần thái cũng đơ như khúc gỗ, chỉ biết làm việc theo trình tự.

Thẩm Thanh Huyền vào toilet, hắn cũng theo vào, Thẩm Thanh Huyền bèn cười nhạo: “Yên tâm đi, tôi chạy không được đâu, chỗ này là lầu 6 cơ mà.”

Người hầu nam không nói lời nào, đôi mắt vẫn không dịch khỏi y.

Thẩm Thanh Huyền vào WC, trở tay khóa cửa lại.

WC là gian phòng kín, chẳng có lấy một cái cửa sổ, từ đây trốn ra là chuyện không thể.

Nhưng Tôn chủ đại nhân là người thường ư? Xin lỗi nha, không phải.

Y biến ra một cây dao gọt quả — do y cẩn thận lắm mới lấy được từ tiệc rượu đó.

Một cây dao gọt quả liệu có thể cắt được miếng gỗ này không?

Trên lý luận là không.

Nhưng trước đó Thẩm Thanh Huyền trắng đêm không ngủ, y minh tưởng một đêm, hấp thu được không ít linh khí.

Phàm thể phát triển ngày càng nhanh chóng, cùng với khoa học kỹ thuật bùng nổ vượt bậc, nguyên tố rải rác trong thiên địa nhiều hơn trước kia không ít.

Mặc dù không thể đánh đồng với giới tu chân, nhưng Thẩm Thanh Huyền không định tu hành, chỉ cần mượn chút linh khí cường hóa dao gọt quả là đủ rồi.

Miễn cưỡng cắt được một lối đi, Thẩm Thanh Huyền lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Bên ngoài là cửa sổ, ngoài cửa sổ là sáu tầng lầu, Thẩm Thanh Huyền không chút do dự giở cửa sổ ra ngoài.

Sợ gì? Cùng lắm thì chết rồi quay lại!

May mắn thay, dù thân thể này của Thẩm Thanh Huyền quá bình thường, nhưng được cái thon gầy nhanh nhẹn, chưa kể y còn to gan lớn mật, dám nhảy từ tầng 6 xuống thật.

Vừa thoát khỏi đó, đuôi mào Thẩm Thanh Huyền lập tức nhướng lên.

Nhân loại đúng là bản lĩnh ... ô tô đã có thể bay được rồi à? Tốt quá tốt quá, đúng là mấy bé đáng yêu thông minh mà.

Thẩm Thanh Huyền lên một chiếc xe bay công cộng, dùng vòng tay của mình thanh toán.

Ai thích kết hôn thì kết hôn đi, dù sao y cũng không thêm gả cho người khác!

Thẩm Thanh Huyền làm lão đại hắc đạo một đời, mặc dù đã qua hơn trăm năm, nhưng vẫn có đủ kinh nghiệm tránh bị phát hiện.

Xã hội loài người phát triển nhanh chóng, nhưng hình dáng ban đầu vẫn còn đó, chưa đến mức khiến Thẩm Thanh Huyền choáng váng.

Y dùng vòng tay của mình đặt mấy chiếc xe bay công cộng, thiết lập nhiều hướng đi khác nhau.

Ngay sau đó, y mua một đồng hồ dùng cần thiết, rồi lại đặt một chiếc xe bay, cỡi vòng tay ném vào.

Ai biết thứ đồ chơi này có định vị hay không, giữ hoài thì nguy hiểm lắm.

Quần quật như thế cũng chỉ mới qua hai mươi phút, có lẽ lúc này Mục gia đã phát hiện y mất tích.

Đúng như y nghĩ, người hầu nam chờ mãi không thấy Thẩm Thanh Huyền ra bèn phá cửa vào.

Ngay sau đó, cả Mục gia bùng nổ!

Mục Thanh đào hôn!

Nhưng lúc này họ có muốn tìm y đã không còn dễ dàng nữa rồi.

Chỉ cần chịu đựng đến giữa trưa thì mọi chuyện xong xuôi.

Thẩm Thanh Huyền tin tưởng ánh mắt của mình, nhất định Mục Hồng sẽ cưỡng ép gả Mục Tuyên cho vị Cửu tiên sinh kia, đến lúc đó y bị bắt cũng chẳng sao.

Không thể không nói, bản tính của Tôn chủ đánh thì giỏi lắm, đoán cũng gần đúng rồi, tất cả đều phát triển như y đã dự đoán.

Y không đi đâu xa mà trực tiếp tìm một quán bar, nhân nhả gọi một ly Golden Marriott, chờ xem trò hề của Mục gia.

Quán bar cực kỳ náo nhiệt, mọi người đều vô cùng hứng thú với vị Cửu tiên sinh kia, ai ai cũng thảo luận về đề tài này.

“66 tuổi cưới Mục thiếu gia hơn 20 tuổi, ngon đó!”

“Mục Hồng đúng là tàn nhẫn, cứ vậy mà liên hôn ...”

“Oa! Cửu tiên sinh lộ mặt rồi kìa!”

“Trông như thế nào, trông như thế nào? Dáng người hảnh tốt thế kia, ngoại hình ... Đu má ... đẹp giai quá!”

Thẩm Thanh Huyền tùy ý liếc một cái, sau đó ngu người.

Trên màn hình là người đàn ông mặc chế phục thuần đen, ngoại hình oai hùng bất phàm, thu hút nhất là đôi mắt đỏ thâm thúy sâu thẳm kia.

Cửu tiên sinh? Cố Kiến Thâm?

Tiểu kịch trường:

Cực khổ vất vả đào hôn, kết quả Nù!!!!!!!!!!!!!!

Thẩm Thanh Huyền(uýnh lên): Hiện giờ chạy về còn kịp tham dự hôn lễ không!!!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Thẩm Thanh Huyền: Tôi Không Có, Tôi Không Phải, Tôi ...

Mặc dù chỉ nhìn lướt qua màn hình, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn cực kỳ xác định đó là Cố Kiến Thâm, tuyệt đối không sai vào đâu được!

Chung quanh toàn là những tiếng tán thán.

“Ánh mắt đó quyến rũ quá!”

“Trời ạ ... tôi bắt đầu hâm mộ tiểu thiếu gia của Mục gia rồi, gả cho người đàn ông cực phẩm như thế thật may mắn!”

Thẩm Thanh Huyền nghe xong chỉ biết tim rĩ máu.

Y vốn dĩ đã may mắn, vậy mà hiện giờ ... may mắn đã bị y dùng dao gọt quả cắt mất rồi!

Thẩm Thanh Huyền chẳng muốn nghe đám người này bát quái, y vội vàng tra xét tình hình cụ thể của Cửu tiên sinh.

Hôn lễ đang trong tình trạng lửa sém lông mày, nhưng mài rìu sẽ giúp giảm công đồn cũi(*chuẩn bị trước khi làm sẽ thuận lợi hơn), y cần phải hiểu rõ tình huống mới không tiếp tục làm chuyện ngu ngốc nữa.

Nội dung rất nhiều, cũng nhờ y đọc rất nhanh, ít ra cũng hiểu được tình hình cơ bản.

Thế kỷ 22, sau khi trải qua cuộc thanh trừng lớn, chính quyền loài người đã rơi vào cục diện hỗn loạn. Khái niệm quốc gia suy yếu, tập thể nhỏ được tăng cường, các thế lực tự phát còn giỏi hơn cả bề trên.

Thế xác Cố Kiến Thâm chỉ mang một chữ Cửu, không ai biết tên thật của hắn, thậm chí không biết hắn là người nước nào, sinh ra ở đâu và lớn lên tại đâu.

Hắn xuất thế ngang trời, dùng tài lực kinh người trong vô hình tạo ra một thế lực tên là S.

Nhìn thì có vẻ là một tập đoàn đa quốc gia, nhưng dưới sự bất lực của chính phủ, sức mạnh mà thế lực này nắm trong tay đã vượt xa những gì con người ở trước thế kỷ 21 có thể tưởng tượng.

Cho đến nay, Cửu chưa từng lộ mặt, vẫn duy trì sự bí ẩn ở mức độ cao.

Về tuổi thì không ai biết được con số xác định, bên chính phủ lại công bố hắn đã được 66 tuổi, nhưng bóng lưng hắn đã được bắt gặp mấy lần, không ai có thể ngờ được đây là người đàn ông đã vào hàng trung lão.

Hắn có lưng rộng eo thon, hai chân thon dài, chế phục gọn gàng chỉnh tề phô bày vẻ ngoài anh tuấn rắn rỏi của hình thể.

Dáng vẻ này không giống “ông già”, hàng này còn được trời ưu đãi hơn cả người mẫu nổi tiếng.

Dù gì thì sự gợi cảm từ sức mạnh chân chính mang đến nhiều mị lực hơn.

Nhưng bóng lưng ấy chỉ được bắt gặp thoáng qua, không ít người cho rằng đó là hiệu ứng ống kính, còn có người đồn ngoại hình hắn xấu xí, cho nên xấu hổ không dám gặp ai.

Mà hôm nay, tất cả lời đồn đều tự đổ vỡ.

Hôn lễ của hắn sắp được cử hành, mà hắn rốt cục cũng lộ ra diện mạo thực sự của mình trước công chúng.

Trẻ tuổi, anh tuấn, tao nhã, khí phách, tựa như chàng Vampire thời Trung cổ, vạch trần lớp nguy trang thần bí, bày ra mị lực kinh người mê hoặc lòng

người.

Thẩm Thanh Huyền giận dữ mà nghĩ: Đẹp trai như thế mà giấu làm gì? Hại y không nghĩ ra hân, vất vả đào hôn!

Thẩm Thanh Huyền nhìn thời gian, có lẽ vẫn còn kịp — không kịp cũng phải kịp! Dù sao Cố Kiến Thâm cũng đừng mong kết hôn với người khác!

Ngẫm lại đúng là làm bậy, y lãng phí tất cả linh khí, tự mình làm khổ cả buổi, còn quăng cả vòng tay, kết quả chạy uống công, bây giờ còn phải nghĩ cách tự chạy về!

Có làm việc chu đáo cỡ nào cũng thành hư chuyện, đám người được Mục gia phái ra đều ngu người, hoàn toàn bị “đạn sương mù” do Thẩm Thanh Huyền chế ra mê hoặc, cả bọn đuổi theo xe bay chạy tít ngàn dặm, vậy nên trong thành phố chẳng còn nửa bóng người.

Khiến Thẩm Thanh Huyền muốn giả vờ bị tóm cũng không được!

Quên đi quên đi, y lén chạy về, lượn lờ trước mắt bọn họ chẳng lẽ còn không phát hiện được ...

Mục gia lúc này như kiến bò trên chảo nóng, bao gồm cả thân thích bạn bè, ai nấy đều sắp phát điên.

Tân hôn sắp tới, chú rể lại chạy trốn, phải ... phải làm sao bây giờ!

Dù chỉ là một hôn lễ tầm thường cũng đủ chết người rồi, nhưng đây là hôn lễ của Cửu tiên sinh đó!

Cửu tiên sinh đến cùng coi trọng hôn lễ này cỡ nào?

Chưa bàn tới những việc khác, chỉ cần là người chưa bao giờ lộ mặt suốt nhiều năm, bây giờ lại xuất hiện trước ống kính đã đủ khiến người ta chấn kinh rồi biết chưa!

Được hẳn coi trọng như thế, đáng lẽ Mục gia phải được hưởng vinh danh, ngật nổi ... chú rể biến mất rồi!

Mục Hồng cảm thấy hôn lễ này phải đổi thành lễ tang của lão rồi.

Lão căn rắng, nhần tâm nói: “Lôi Mục Tuyên ra!”

Nếu thật sự không tìm được Mục Thanh thì chỉ có nước gả Mục Tuyên, ngựa chết chữa thành ngựa sống!

Lúc này Mục Tuyên mới biết Mục Thanh chạy cmnr, hẳn nổi khùng với mẹ mình: “Sao mẹ có thể để nó chạy!”

Hứa Phúc Tâm cũng sốt ruột vô cùng: “Mẹ cũng không ngờ nó lại ...”

Mục Tuyên: “Thời gian không còn nhiều, nhất định bố sẽ gả con đi, con không muốn gả cho lão già 66 tuổi.”

Hứa Phúc Tâm cũng không muốn có “con rể” lớn hơn mình 10 tuổi! Mục nói: “Đừng sợ, mẹ sẽ giúp con trốn, cùng lắm thì con cũng không về, dù gì cũng không thể hủy cuộc đời của con.”

Lúc này, cửa bỗng dưng mở ra, người hầu của Mục gia đều đứng bên ngoài.

Mục Tuyên tái mặt: “Mẹ ... con không muốn gả đi, con ...”

Hứa Phúc Tâm cố gắng bình tĩnh: “Các người đi xuống!”

Nhưng lệnh của nữ chủ nhân thấp hơn nam chủ nhân, nhóm người hầu nam chẳng thèm quan tâm, dùng sức mạnh không thể ngờ “đỡ lấy” Mục Tuyên.

Mục Tuyên mất hết hy vọng liều chết phản kháng: “Các người không thể làm vậy, tôi không muốn gả cho hẳn, tôi không muốn ...”

Người hầu nam cường ép đỡ hẳn ra ngoài.

Mục Tuyên vừa thấy bố mình liền khàn giọng lên án: “Bố, sao bố có thể đối xử với tôi như thế, rốt cuộc tôi có phải con ruột của bố không, vì sao bố nhất định bắt tôi qua đó hầu hạ cho một lão già!”

Mục Hồng không hề nói gì, trực tiếp chạm lên cổ tay, ngay sau đó xuất hiện một màn hình giữa không trung.

Trên màn hình là một người đàn ông anh tuấn mặc chế phục màu đen, hăn khê vuốt cằm, tỏ ý phóng viên có thể mở miệng phỏng vấn.

Phóng viên kích động hỏi han: “Cửu tiên sinh, hôm nay là hôn lễ của ngài, ngài ...”

Mục Tuyên trợn to mắt: “Đây ...”

Mục Hồng: “Đây là lão già trong miệng mày.”

“Làm sao có khả năng?” Mục Tuyên khó thể tin mà nhìn không chớp mắt.

Người này thật là hoàn mỹ, dung mạo, dáng người, khí chất ... tất cả đều quá hoàn mỹ.

Khó thể tưởng tượng nổi thế gian lại có một người đàn ông tập hợp mọi ưu điểm trên người, ngưng tụ tất cả ánh hào quang tại một nơi, phơi bày mị lực nam tính đến cực hạn.

Đây ... đây thật là Cửu tiên sinh ư? Cửu tiên sinh quyền cao chức trọng, phú khả địch quốc?

Đúng lúc này, Cố Kiến Thâm trong màn hình nhìn lại đây, một đôi mắt đỏ nhắm ngay hăn.

Tim Mục Tuyên thịch một tiếng, bị đôi mắt thần bí sâu thẳm ấy cướp mất trái tim.

Hôn lễ này ...

“Lão gia!” Một người hầu nam tiến vào, “Tìm được đại thiếu gia rồi.”

Mục Tuyên ngẩn ra, Mục Hồng lại vui vẻ ra mặt: “Nó ở đâu?”

Người hầu nam nói: “Đang trên đường về.”

Mục Tuyên toan há mồm, Mục Hồng đã đứng dậy nói: “Chuẩn bị nhanh lên, nắm chặt thời gian!”

May quá may quá, vẫn còn kịp, mặc dù lão hận Mục Thanh đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hiện giờ không phải lúc để truy cứu.

Có thể nhanh chóng gả người qua mới là chính đạo!

Mục Hồng chả buồn nhìn Mục Tuyên, khoát tay với hắn: “Về đi! Chẳng đứa nào được bớt lo!”

Mục Hồng sợ Mục Thanh lại chạy, định tự mình đến trông chừng y.

Lại nói về Mục Tuyên, đầy đầu hắn hiện giờ đều là khoảnh khắc ban nãy, sao trên đời lại có người đàn ông anh tuấn đến thế? Sao lại có người hoàn mỹ tới vậy? Mà người đàn ông ấy thế mà lại lướt qua hắn ...

Mục Tuyên nhin không được siết chặt tay.

Tôn chủ đại nhân nào biết lão công nhà mình bị người ta mơ ước?

Y vẫn muốn giữ lại chút thể diện, chủ động về thì xấu hổ lắm, cho nên y để lộ sơ hở, “trăm cay nghìn đắng” để người Mục gia tóm được mình.

Mục Hồng vừa thấy y liền giận tới mức thối râu tròng mắt: “Còn chạy nữa là tao đánh gãy chân mày!”

Thẩm Thanh Huyền chẳng hơi đâu so đo với lão đầu này, dầu gì y cũng sắp kết hôn với người yêu, ngày lành nên không tức giận.

Suốt quá trình Mục Hồng đều nhìn y chòng chọc, một tắc không rời, ngay cả đi WC cũng không cho đóng cửa.

Đồng thời lão còn sai người soát người, khiến trên người Thẩm Thanh Huyền thậm chí cả cục đá nhỏ cũng không có.

Thẩm Thanh Huyền miễn cưỡng bày ra dáng vẻ chấp nhận số phận, “tâm như tro tàn”.

Lăn qua lăn lại cả ngày, trái tim cả nhà Mục gia như bị treo trên tàu lượn siêu tốc.

May mà hiện giờ mọi thứ đều đã đâu vào đấy, mọi người có thể yên tâm vào giáo đường xem lễ.

Thẩm Thanh Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà y phát hiện sớm, bằng không nếu đào hôn thật, đời này y đừng mong Cố Kiến Thâm tin y yêu hẳn.

May quá ... may quá ...

Mặc dù hôn lễ này ở Mục gia có vẻ gấp rút và sơ sài, nhưng thực tế lại vô cùng long trọng và náo nhiệt.

Cả thành phố đều ngập tràn hân hoan.

Màn hình của tất cả tòa nhà đều được kết nối thành chuỗi, thay đổi màu sắc theo xe cưới, tựa như một tấm thảm đỏ trải rộng từ từ, chào đón sự xuất hiện của tân nhân.

Thẩm Thanh Huyền trông thấy, cả người thần thanh khí爽.

Thật tốt, sắp sửa lên xe hoa rồi, còn là hôn lễ long trọng như thế nữa.

Tôn chủ đại nhân đặc ý không thôi, sau khi vào giáo đường nhìn thấy Cử tiên sinh, tâm tình càng đẹp hơn.

Quả nhiên là Cố Kiến Thâm, hàng thật giá thật không lừa già dối trẻ.

Cứ nghĩ đến sẽ cùng hân bước trên thảm đỏ, bước vào điện phủ hôn nhân, Thâm Thanh Huyền bỗng dưng có chút hồi hộp.

Phu phù hợp pháp ... hình như vẫn là lần đầu tiên.

Nhưng Tôn chủ đại nhân đã hồi hộp quá sớm.

Giáo đường thần thánh và rộng lớn, tấm thảm được trải đầy những đóa hoa đỏ tươi kéo dài đến điểm sâu nhất, bức tranh ấy đẹp như vị thần minh đến xem lễ, trao tặng bao lời chúc phúc vượt qua ngàn năm.

Hôn lễ mỹ lệ và thần thánh, là thời khắc đẹp nhất thuộc về hai người.

Thâm Thanh Huyền trộm nhìn Cố Kiến Thâm, trong lòng ngọt ngào nổi bong bóng.

Đáng tiếc bong bóng vừa bay lên đã bị người chọt bể.

“Anh! Anh không muốn gả cho hân thì đừng miễn cưỡng bản thân!” Một giọng nam trong trẻo vang lên, khiến ai nấy đều ngó người.

Thâm Thanh Huyền lộp bộp trong lòng, muốn vờ như không biết thằng em hờ đang định làm gì.

Âm nhạc réo rắt trong hôn lễ tạm ngừng, tầm mắt mọi người đều đổ dồn trên người thanh niên xuất hiện ở cửa.

Ngoại hình người thanh niên giống chú rể năm sáu phần, đều là dáng vẻ trong sạch thanh tú.

Hân nói: “Em chỉ có mình anh là anh trai, em không muốn thấy anh phải vì gia tộc chúng ta mà chôn vùi hạnh phúc bản thân.”

Một câu, toàn trường ồ lên!

Từ khi hôn lễ này bắt đầu, mọi người đã sắp bị dọa cho thành bệnh tim hết rồi.

Đồng chí Mục Tuyên quyết tâm phải quấy tung hôn lễ này, nhân lúc mọi người còn đang nghếch mặt thì lại nói: “Anh, em biết trong lòng anh đã có người khác, không cần để ý đến họ, cũng đừng vì thế tục ràng buộc, càng không nên trả giá vì bọn em, em ủng hộ anh theo đuổi tình yêu đích thực!”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Mục Tuyên đi tới, ngửa đầu nhìn Cố Kiến Thâm, bình tĩnh thốt ra: “Cửu tiên sinh, em tin ngài cũng không muốn cưới một người không yêu ngài!”

“Trước đó anh ấy đã sắp đào tẩu thành công, nhưng vì em nên không thể không trở về, em không muốn liên lụy anh ấy, nếu lần liên hôn này nhất định phải có một người hy sinh, em không hy vọng đó là anh em.”

Mục Tuyên dừng cảm nhìn Cố Kiến Thâm, nói liên không ngừng: “Đáng lẽ đây là chuyện em phải đối mặt, nên xin ngài ... hãy thả anh em đi!”

Chữ nào cũng là anh của em, từ nào cũng là tình yêu đích thực, câu nào cũng là liên lụy! Hay cho một kẻ huynh đệ tình thâm, hay cho một kẻ hoàn toàn tỉnh ngộ, hay cho một kẻ có trách nhiệm có gan nhận!

Thẩm Thanh Huyền vạn vạn không ngờ còn có thể lòi ra chuyện này.

Y nên nói gì? Nên giải thích kiểu gì? Nên làm gì để nhấn mạnh rằng mình thật lòng thật dạ muốn gả cho Cố Kiến Thâm?

Vì dù gì lời Mục Tuyên nói có đến 99% thực sự xảy ra.

Nhất là chuyện đào hôn.

Nếu Cố Kiến Thâm thực sự muốn tra, y chẳng thể giấu được, dầu gì thì mọi thứ vẫn còn nóng hổi ... lúc ấy người hiểu rõ tình hình ở Mục gia không ít.

“Trốn?” Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền, hỏi y, “Em không thích hôn lễ này?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Hôn Lễ Long Trọng Chưa Từng Có!

— Thích chứ thích chứ, cực kỳ thích hôn lễ trắng, trắng, cực kỳ trắng này!

Cố Kiến Thâm sẽ tin ư?

Biết bao ví dụ nhập thế còn hiện rõ trước mắt, Thẩm Thanh Huyền rất hiểu người yêu nhà mình có mạch nào thế nào!

Châm chước ... nhất định phải châm chước, nếu chuyện này mà nói không khéo, có lẽ y phải về Vạn Tú sơn một vòng rồi về lại mất.

Đáng mừng là Mục Hồng rốt cục cũng nổi khùng, đến tận bây giờ lão mới nhận ra thằng con mình nào tàn cỡ nào!

Quan trọng là nó đã ngu mà còn ác, muốn kéo cả Mục gia chết chung.

Dù có thương yêu con trẻ cỡ nào cũng không đánh lại ích lợi của Mục gia!

Mục Hồng lao tới, cao giọng với Mục Tuyên đang không ngừng nói xằng: “Khiến chư vị chê cười, thằng con này của tôi có vấn đề tinh thần, gần đây hay sinh ra ảo giác, thường xuyên nói hươu nói vượn, đáng lẽ không nên cho nó tới, nhưng đây là ngày mừng của Tiểu Thanh nên ...”

Người ở đây không phải ai cũng ngốc, cũng biết đây chỉ là cái cớ, nhưng Mục Hồng cũng chỉ có thể làm thế.

Ngắm lại cục diện này đi!

Mục Tuyên tùy hứng làm bậy chỉ để vì hủy hoại anh trai mình, bản thân lại được thỏa mong ước, nhưng thực tế nào có đơn giản như thế?

Đây là hôn lễ của Cửu tiên sinh, là thời khắc cực kỳ quan trọng trong đời, quấy ra chuyện gièm pha thế này, người đàn ông với địa vị cao nào có thể chấp nhận?

Đây đâu còn là vấn đề tình yêu nam nữ quyến luyến không rời? Đây là tôn nghiêm, là vinh dự, bị người sỉ nhục giẫm trên mặt đất!

Dưới cơn nóng giận, Cửu tiên sinh có thể hủy cả Mục gia là việc rất đổi bình thường!

Mục Hồng túa đầy mồ hôi lạnh, lão không biết hành động của mình có còn kịp hay không, nhưng cũng chỉ có thể làm thế, chỉ mong Cửu tiên sinh vẫn còn quan tâm cuộc “hôn nhân” này.

Mục Tuyên vẫn còn đang giãy dụa, Mục Hồng lập tức cho hắt một bát tay, đánh cho hắt văng đầu hoa mắt. Hắt khiếp sợ mà nhìn Mục Hồng, trong mắt đều là vẻ khó thể tin nổi.

Ngu tới mức này đúng là bất trị mà!

Mục Hồng giận run cả người, sai người hầu trong nhà: “Dẫn nó đi!”

“Chậm đã.” Giọng nói trầm thấp vang lên vô cùng rõ ràng giữa giáo đường lặng thinh, hết như quả dùi nện vào tâm trống, khiến mọi người ở đây không khỏi ngừng thở.

Cửu tiên sinh mở miệng, hắt nhìn Mục Hồng bằng vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói điềm nhiên chậm rãi: “Sau này đều là người một nhà, nếu sức khỏe không tốt thì đừng nên kéo dài trị liệu, dẫn cậu ta đến trại an dưỡng Thanh Sơn kiểm tra cho kĩ, tạm thời đừng về nhà.”

Hắt vừa dứt lời, lập tức có những người áo đen bước ra khỏi hàng, bọn họ có dáng người cao lớn uy mãnh, được huấn luyện nghiêm chỉnh, rất nhanh

đã không chế được Mục Tuyên.

Mục Hồng bắt đầu luống cuống ...

Trại an dưỡng Thanh Sơn ... nào có phải trại an dưỡng! Rõ ràng là bệnh viện tâm thần nổi tiếng nhất, cứ vậy mà vào, dù có là người bình thường cũng sẽ bị ép cho phát điên!

Suy cho cùng vẫn là con trai mình yêu thương, Mục Hồng muốn tìm cách cứu hẩn.

Mục Tuyên nóng nảy, đáng tiếc hẩn không nói được tiếng nào, mắt nhìn chăm chăm bố mình, hy vọng lão có thể cứu hẩn.

Mục Hồng há mồm ...

Khóe mắt Cố Kiến Thâm đảo qua, trong mắt đỏ lóe lên băng giá.

Mục Hồng lập tức câm miệng, mấy câu vọt tới miệng đều rụt về, lão hiểu rồi.

Mục Tuyên phạm lỗi không thể tha, nếu không giao hẩn ra, Mục gia chỉ có nước chôn vùi theo!

Trò khôi hài này đến cũng nhanh, mà đi lại càng nhanh.

Mục Tuyên “phát điên” cứ thế bị mang đi, nếu đã là người điên, thì câu nào cũng không thể tin, chỉ cần Cửu tiên sinh không truy cứu, còn ai dám hỏi một hay hai?

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn Thẩm Thanh Huyền, dịu dàng nói: “Nếu em không thích hôn lễ này, chúng ta có thể đổi hình thức khác.”

Ngữ điệu hẩn nghe có vẻ ôn hòa, cứ như đang thương lượng với Thẩm Thanh Huyền.

Nhưng tất cả người ở đây đều thấy lạnh cả người, ánh mắt họ nhìn Thẩm Thanh Huyền đồng loạt toát lên vẻ thương hại.

Vị Mục thiếu gia này chỉ sợ cũng lạnh ít dữ nhiều.

Vì thể diện, Cửu tiên sinh nhất định sẽ tiếp tục tiến hành hôn lễ, nhưng sau đó thì sao? Sao có thể sủng ái một người sỉ nhục hẳn?

Người bình thường sau khi kết hôn còn có thể ly hôn, với tình thế Mục gia hiện giờ, lấy tư cách gì để nói chuyện ly hôn?

Đúng là thảm, Mục Thanh bị thằng em hại quá thảm.

Thẩm Thanh Huyền “sợ hãi” nói: “Thích, rất thích.” Tạm thời ổn định trước, những việc khác để sau hẵng nói.

Cổ Kiến Thâm đáp: “Thế thì tốt.”

Nói xong ba chữ kia, môi mỏng hẳn cong lên thật khế, kéo thành một nụ cười.

Nụ cười này của hắn quá đổi mê người và anh tuấn, nhưng chẳng ai dám thưởng thức, ngược lại cảm thấy hàm ý sâu xa, hết như thần chết lộ vẻ thương xót với kẻ sắp chết trước khi vung lưỡi hái kết thúc sinh mệnh.

Hôn lễ long trọng, giáo đường thần thánh rực rỡ, hòa theo đó là bóng dáng hai người cực kỳ xứng đôi.

Đen lãnh liệt, trắng thuần khiết, họ bước trên những cánh hoa hồng đỏ tươi, tựa như đang hướng đến một cuộc sống tươi đẹp ...

Nhưng mà, những người chứng kiến buổi lễ này đều sợ mất mặt.

Ngay cả cha sứ cũng tuôn mồ hôi lạnh đầy trán, lúc nói chuyện còn run rẩy không ít.

“Con có bằng lòng làm bạn đời của người con trai này không? Yêu cậu ấy, trung thành với cậu ấy, bất kể bần cùng, bệnh tật hay khổ đau, đều không rời không bỏ, bên nhau cả đời cho đến khi chết đi. Con có bằng lòng không?”

Cố Kiến Thâm: “Tôi bằng lòng.”

Cha sứ Thâm cũng hỏi như thế với Thâm Thanh Huyền.

Thâm Thanh Huyền: “Con bằng lòng.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy họ không hề bằng lòng.

Một người không muốn cưới, một người không muốn gả, buổi lễ dù có long trọng thần thánh cỡ nào cũng chỉ đắp nặn một đôi vợ chồng bất hòa bi kịch!

Nhưng sự thật thế nào?

Hai người họ không chỉ không phải vợ chồng bất hòa, mà còn là người yêu đã định sẵn sẽ ân ái suốt mấy đời.

Cho nên có rất nhiều lúc người đời nhìn không thấu, phần lớn chuyện họ nhận định đều là thứ hoang đường nhất.

Sau hôn lễ chính là yến tiệc.

Toàn bộ quá trình đều được tiến hành theo từng bước, không ai nhìn ra được tâm trạng của Cố Kiến Thâm, cũng không ai biết hắn đang vui vẻ hay bén lửa.

Đương nhiên cũng chẳng ai dám đi khiêu khích ...

Vỗ mông ngựa và vỗ không tốt sẽ toi mạng, vẫn nên sống an phận đừng bày trò thì tốt hơn.

Sau yến tiệc có chuẩn bị rất nhiều tiết mục thú vị dành cho mọi người.

Chẳng hạn như xổ số ảo, một giải thưởng đã đủ cho một dân chúng đầu húi cua lật mình thành phú hào một phương, còn có vô số giải thưởng nhờ tham gia, chỉ cần gửi lời chúc phúc trên web sẽ nhận được một phần tiền mặt ngẫu nhiên, giá trị không dưới trăm tệ.

Đúng là khiến người người điên cuồng!

Hiện giờ đồng Trung Quốc đang là đồng tiền mạnh, một trăm tệ đã đủ cho người thường ra ngoài ăn một bữa!

Có người tính thử, tiền chi cho buổi hôn lễ thế kỷ này của Cửu tiên sinh đã đủ mua thêm một thành phố rồi!

Tính xong, nhóm “người hiểu chuyện” đều cho rằng Mục gia, thậm chí là Mục Thanh đều xong cmn đời.

Trả giá thiệt nhiều cho một buổi hôn lễ, kết quả lại âm ỉ ra chuyện như thế ... trong lòng ai mà dễ chịu cho được?

Cửu tiên sinh vốn có lòng dạ thâm sâu, không biểu lộ ra ngoài, nhưng sau đó thì sao? Thật sự không dám nghĩ.

Suốt cả quá trình Mục Hồng như một cái xác không hồn, cảm thấy như mới ăn vài phát đạn, khắp người toàn là lỗ, mà trong lỗ đều là gió lạnh thấu xương gào thét qua!

Thật sự là lạnh héo lòng, lạnh héo héo lòng.

Còn Thẩm Thanh Huyền bên này tất nhiên cảm thấy rất tốt.

Y không rõ Cố Kiến Thâm đang nghĩ gì, nhưng dù thế nào hắn cũng sẽ không ghét y, những việc khác từ từ rồi sẽ tới, đã kết hôn rồi, cùng lắm thì lâu “ngày”(*)sinh tình.

(*) Bên Trung chữ 日 này ngoài nghĩa là “ngày” thì còn hay được dùng là wo 日 = tui phắc. Nên ở đây có thể hiểu theo nghĩa khác là “chịch nhiều sinh

tình” =3=

Tôn chủ đại nhân nghĩ xong xuôi hết rồi, lại bắt đầu chờ mong đêm động phòng hoa chúc vào buổi tối.

Sau khi trời tối sẽ có dạ hội pháo hoa long trọng.

Pháo hoa rực rỡ rọi sáng cả thành phố như ban ngày, quả thật là hôn lễ long trọng xưa nay chưa từng có.

Tiêu phí cực lớn, ai nấy đều vui, trước nay chưa bao giờ có, mà sau này chắc chắn cũng không.

Cả ngày hôm nay, Cố Kiến Thâm cùng Thẩm Thanh Huyền như hình với bóng, nhưng chẳng nói với nhau được nhiều.

Chỉ vài câu đơn giản rất bình thản, Thẩm Thanh Huyền lại muốn mau chóng bày tỏ tấm lòng chân thành của mình, nhưng lại không tìm thấy cơ hội.

Hôn lễ kết thúc, Thẩm Thanh Huyền về “phòng tân hôn” của hai người họ.

Đây là một đình viện u nhã tĩnh mịch.

Không phải đồ thảm vàng rực mà Thẩm Thanh Huyền thích, nó mộc mạc, tùy ý, tựa như bức tranh thủy mặc về một chốn thanh nhã.

Ngôi nhà gồm ba tầng khá hiếm thấy so với thời hiện giờ, kết hợp giữa chất gỗ và phong cách cổ xưa tự nhiên, trong sân cỏ cây mọc san sát, không được chăm sóc tỉa tót tỉ mỉ ngay ngắn, mà là sinh trưởng mạnh mẽ một cách phân tán.

Đó là một nơi trông thì mộc mạc, nhưng thực chất lại vô cùng phong nhã.

Mặc dù cá nhân Thẩm Thanh Huyền thích những thứ rực rỡ, nhưng trình độ nghệ thuật rất cao, y vẫn có thể nhận ra nét độc đáo trong đó.

Trông như tự nhiên, thực chất lại xảo diệu; nhìn như mộc mạc, thực chất lại tinh tế; nhìn như tùy tâm sở dục, thực chất lại chứa đầy tâm huyết của người thiết kế.

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại sở thích của Cố Kiến Thâm, mơ hồ nhận ra có lẽ nơi này do chính tay Cố Kiến Thâm tạo nên.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền lập tức cảm thấy đóa hoa màu trắng kia nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Vì đón ý nói hòa với y, rốt cuộc người này đã đè nén bản tính của mình bao nhiêu?

Nhưng kể ra cũng thú vị. Hẳn thích gì y có, mà y thích gì hẳn cũng có.

Đúng là trời đất tạo thành mà.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chung quanh rồi trở lại phòng, sắc trời không còn sớm, có lẽ Cố Kiến Thâm cũng đã về rồi?

Chuyện gì hai người cũng làm hết rồi, nhưng mỗi lần nhập thế, vừa gặp Cố Kiến Thâm phong bế ký ức, Thẩm Thanh Huyền lại cứ thấy sao mà ngượng ngùng.

Hệt như khi nhớ lại mối tình đầu, trái tim đập rộn ràng, sốt ruột và đầy ắp chờ mong.

Điều này đúng là mỹ diệu, mà cũng rất thú vị, mặc dù họ đã quên lần đầu yêu nhau hết vụn vụn năm, nhưng hiện giờ vẫn có thể nhớ lại cảm giác tim đập thành thịch khi ấy.

Thẩm Thanh Huyền ngọt ngào ngồi trong phòng chờ rồi lại chờ ... chờ rồi chờ ... không ngờ chờ tới mức ngủ luôn.

Đợi đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng trưng, Tôn chủ đại nhân ôm gối ngồi trên giường tân hôn đỏ chót: "..."

Đêm tân hôn đầu tiên, chú rể trắng đêm không về?

Kết quả đêm động phòng hoa chúc là y ngủ quên?

Lâu “ngày” sinh tình mà y mong đợi cả buổi, cuối cùng là ngay cả “ngày” đầu cũng không có?

(Chịch nhiều sinh tình mà y mong đợi cả buổi, cuối cùng là ngay cả chịch lần đầu cũng không có?)

Thẩm Thanh Huyền ôm gối, hận không thể biến nó thành Cố Đại Thâm rồi vứt ra ngoài!

Tên khốn này ... quả nhiên lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi sao? Có bản lĩnh thì đừng trốn, có ngon thì mặt đối mặt với y này!

Thẩm Thanh Huyền giận dỗi rời giường, rửa mặt xong thì ăn điểm tâm, sau đó có người đưa đến vài thứ cho y tiêu khiển.

Y nhần nại mà chờ, căn bản không tin Cố Kiến Thâm không về. Thẩm Thanh Huyền tự an ủi mình, có lẽ Cố Kiến Thâm hơi bận, dù sao thiết lập là Cửu tiên sinh làm việc chăm chỉ mà ...

Buổi sáng ... không về.

Buổi trưa ... không về.

Buổi tối ... không về!!!

Sau khi Thẩm Thanh Huyền đợi chừng ba ngày, y không thể không thừa nhận mình thật sự bị “biếm lãnh cung” rồi.

Tiểu kịch trường:

Cố Kiến Thâm: Ta không phải, ta không có, sao ta dám lạnh nhạt với em?

Thâm Thanh Huyền:Mặt lạnh lòng.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Thánh Tinh Linh Trên Cánh Tay Berserker

Thẩm Thanh Huyền hồn dỗi hết nửa ngày, sau đó lại bắt đầu đau lòng.

Y “đặt mình vào hoàn cảnh người khác” mà nghĩ, cho rằng Cố Kiến Thâm nhất định đang tự ngược đến nhói tim.

Đào hôn là thật, tra một phát là chuẩn luôn; có người trong lòng cũng là thật, mặc dù chỉ là yêu trên mạng.

Cứ thế suy ra ... y bị hấn cưỡng ép cưới, y không phải cam tâm tình nguyện gả cho hấn, với mạch não của đồng chí lão Cố, tám phần là trốn tránh không muốn bị y ghét.

Biết đâu chừng trong phòng này có máy theo dõi công nghệ cao mà y không biết đang giám sát y chặt chẽ.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy mình bị Cố Kiến Thâm lây bệnh mất rồi, thế mà có thể nào bỏ đến mức ngược cả mình luôn.

Không còn cách nào, hể nghĩ tới Cố Kiến Thâm đang buồn bã tổn thương, y cũng thấy buồn bã tổn thương.

Khi yêu một người, bạn sẽ chẳng nỡ để người ấy chịu chút ảm ức nào.

Thẩm Thanh Huyền cố kiềm nén, nghĩ bụng nên làm sao bắt kịp nhịp điệu của Cố Kiến Thâm, cùng hấn bắt đầu một tình yêu phát triển theo từng bước.

Nếu hấn đã muốn để y thả lỏng, vậy y cứ thả lỏng thôi!

Đối với phàm thể hiện giờ, Thẩm Thanh Huyền vẫn rất ngạc nhiên, nếu đã có thời gian thì nghiên cứu nhiều thêm, tóm lại không có gì phải thiệt.

Vòng tay bên trái của y tương tự như di động của thế kỷ 21, nhưng chức năng lại nhiều, nhanh và tiện hơn.

Thẩm Thanh Huyền mở ra xem, phát hiện bên trong chứa không ít thông tin.

Lần trước vứt vòng tay, y đã bật chế độ dừng làm phiền, sau khi bị Mục gia tóm về y cũng chưa chỉnh lại.

Dù sao cũng đâu phải “người hiện đại” –ngày nào cũng cần dựa vào vòng tay để sinh tồn, cho nên y quên nhìn nó luôn.

Cố Kiến Thâm sẽ không cho rằng y sống không còn gì lưu luyến, ngay cả vòng tay cũng lười nhìn một lần chứ?

Chắc chắc, lại đau lòng nữa rồi.

Thẩm Thanh Huyền vội vàng xem thông tin bên trong.

Có không ít đến từ đại bảo bối Viên Viên.

“Tân hôn hạnh phúc!”

“Mặc dù không thể đến hiện trường, nhưng già này có xem trực tiếp, còn tham gia rút được 888!”

Đồng chí Viên Viên cho Thẩm Thanh Huyền bao lì xì ba vạn, chỉ được có 888 mà đã vui vẻ thế sao? Đúng là thiệt thòi mà!

Về sau lại có thêm mấy quảng cáo nhảm nhí, cùng với thông tin cập nhật từ nhà cung cấp trò chơi.

Chọn tới chọn đi, còn lại ba câu khá đáng chú ý.

Nine: “Áo choàng của em tôi đã làm xong rồi.”

Nine: “Gần đây bận lắm sao, không thấy em online.”

Nine: “Thanh?”

Thẩm Thanh Huyền nhấn vào cái tên này, nhìn thấy thông tin của hã.

Tên: Nine.

Giới tính: Nam.

Những thứ khác đều không biết.

Không biết tuổi không biết thân phận không biết tên thật cũng không biết trông ra sao, nhưng tên này lại được Mục Thanh bỏ vào danh sách người liên hệ đặc biệt, là một tồn tại còn cao hơn cha ruột của mình.

Thẩm Thanh Huyền hiểu, xem ra đồng chí Nine này chính là “người trong lòng” của y.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền là nhân sĩ đã kết hôn, không thể tiếp tục dây dưa với người khác, chưa kể vị kia nhà mình còn là một bình giấm chua, lần nào cũng chơi hết nửa bình, có loại giấm nào mà hã không ngán?

Thẩm Thanh Huyền không quan tâm đến người bạn mạng tên Nine này, tiếp tục xem một ít thông tin được lưu trong vòng tay.

Thú vị là Mục Thanh có thói quen ghi nhật ký mà lại còn ghi rất chi tiết, toàn bộ đều được mã hóa và lưu trong cơ sở dữ liệu của mình.

Dĩ nhiên Thẩm Thanh Huyền có thể mở ra, y xem thật kỹ, cơ bản trong lòng đã có dự kiến trước.

Mục Thanh là đứa trẻ ngoan, chỉ tiếc bị gia đình hại thật thảm.

Một tuổi, mẹ y qua đời, Mực Hồng lập tức cưới mẹ kế hiện giờ, không lâu sau sinh ra Mực Tuyên.

Từ điểm này có thể phát hiện được nhiều dấu vết ... Mặc dù mẹ Mực Thanh do bệnh mà chết, nhưng trước khi bà sinh bệnh thì Mực Hồng đã có tân hoan khác rồi.

Quan hệ Mực Hồng và mẹ đẻ Mực Thanh không được tốt, cho nên đối xử với Mực Thanh cũng không có mấy phần thật tình yêu thương.

Cộng thêm mẹ kế châm ngòi cùng sự ra đời của Mực Tuyên, Mực Thanh lập tức trở thành người trong suốt ở Mực gia.

Càng thảm hại hơn là ông bà ngoại Mực Thanh đi quá sớm, còn một người cậu cũng chẳng biết tằm tích ở nơi nao, khiến cậu cực khổ không nơi nương tựa, chỉ có thể tiếp tục sống một cách đáng thương ở Mực gia.

Bất hạnh cuộc sống không khiến cậu nản lòng, ngược lại càng thúc đẩy cậu hướng đến tự do, hướng tới trời cao biển rộng, càng hướng tới có thể rời khỏi Mực gia tự lập môn hộ.

Thế nhưng học nghiệp chưa xong, cậu vẫn không thể rời đi.

Cậu ôm ấp vô số hy vọng, chờ mong tự do đến, thế mà vì một lần Hứa Phúc Tâm tính kế đã khiến Mực Thanh hoàn toàn tuyệt vọng.

Gả cho một người không biết, trở thành vật lệ thuộc, vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi gông xiềng của Mực gia ... lại còn sắp sửa chia tay với “người yêu”, tất cả đều biến thành cọng rơm cuối cùng dè chết cậu.

Mực Thanh uống thuốc, nằm trong khoang thuyền trò chơi, lựa chọn kết thúc sinh mệnh của mình trong thế giới ảo.

Nhìn thì có vẻ quá yếu đuối, nhưng nghĩ kĩ có thể hiểu được.

Áp lực thời thơ ấu vẫn luôn là khúc mắc của Mực Thanh.

Trong nhật ký, cậu tích cực hướng về trước, cậu cho thấy mình là người lạc quan, sáng sủa, ngập tràn hy vọng đối với tương lai.

Song cảm xúc bộc lộ ra ngoài càng mãnh liệt, sự âm u trong lòng cậu càng khổng lồ.

Dưới lớp lạc quan ấy là bệnh trạng sợ hãi thâm trầm. Cậu không thực sự thoải mái, mà chỉ đang dùng nó để làm tê liệt cảm xúc thật của mình.

Một khi loại người này bị kích thích mãnh liệt, nỗi tuyệt vọng cuộn cuộn trào ra đủ để nhấn chìm một người trẻ tuổi không chốn nương tựa.

Thẩm Thanh Huyền xem hết toàn bộ, có chút không đành lòng.

Đối với Mục Thanh, Nine là ánh sáng rực rỡ nhất trong đời, là tri kỷ gắn bó với cậu trong thế giới hư ảo.

Cứ vậy mà bỏ đi thì không cách nào nói nổi.

Thẩm Thanh Huyền quyết định vào game một lần, tìm Nine rồi nói rõ tình huống với hắn.

Y đã kết hôn rồi, sau này không cần liên lạc nữa.

Quyết định xong, Thẩm Thanh Huyền lập tức vào game.

Có thể nói trò chơi toàn tức là sản phẩm đặc biệt của thời đại này.

Khoa học kỹ thuật phát triển vượt bậc, ngày càng có nhiều nền công nghệ vĩ đại được nghiên cứu, khiến một người có thể làm chuyện vượt hơn vạn người.

Nếu chỉ một người là được, thì làm gì cần vạn người nữa?

Nhiều người quá thì phải làm sao? Không thể học được kỹ thuật cao cấp, không thể trở thành người “hữu dụng” với xã hội, phải làm sao bây giờ?

Trò chơi toàn tức liền trở thành tấm bia ổn định xã hội.

Sau khi tiến vào trò chơi, y nhận được rất nhiều tin nhắn cá nhân, chủ yếu mời y hạ phó bản, bên cạnh đó là tin nhắn giao dịch.

Thẩm Thanh Huyền bỏ qua hết, tìm được khung trò chuyện với Nine.

“Có online không?”

Không lâu sau, Nine trả lời: “Đến xưởng cầu vòng.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Được.” Có thể giáp mặt trò chuyện cũng tốt.

Xưởng cầu vòng là một nơi náo nhiệt, trôi nổi giữa không trung, ở đó hình thành một cầu vòng từ ảnh xạ của vô số khoáng thạch rực rỡ, đó là nguồn gốc của cái tên này, đồng thời cũng là đặc điểm kiến trúc của nó.

Thẩm Thanh Huyền vừa liếc mắt đã nhìn thấy Nine, đó là một Berserker cao gần ba mét, khổ người to lớn, ngoại hình uy mãnh, có hấn đứng trong xưởng, những người khác đều trông như chú lùn.

Thẩm Thanh Huyền sắm vai tinh linh, không thể xem là lùn, cũng phải chừng một mét tám mấy, nhưng khi đứng cạnh Berserker lại trông nhỏ gầy, đối lập một trời một vực.

Thẩm Thanh Huyền vừa đến là Nine liền phát hiện ra y, hấn vẫy tay với y: “Bên này.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức qua đó, y loáng thoáng cảm thấy có chút ánh sáng xanh nhấp nháy bên dưới, nhưng vì chưa quen với trò chơi nên không để ý, vừa giẫm lên, y nhất thời cảm thấy thân thể trống rỗng, sau đó một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, kiếm khí bén nhọn tập kích thẳng vào mặt y.

Có bầy!

Thẩm Thanh Huyền định mượn lực nhảy lên, nhưng đang ở trong trò chơi, y không biết rõ dưới chân là thứ đồ chơi gì, nên không dám tùy tiện giẫm lên.

Khoảnh khắc sắp sửa bị đâm trúng, Thẩm Thanh Huyền nhận ra bên hông được người ôm chặt, tiếp đó bay lên trời thoát khỏi bẫy rập, cùng lúc đó, một luồng kinh phong quét tới, phá vỡ bẫy rập ti tiện kia.

Vì trò chơi quá chân thật khiến Thẩm Thanh Huyền đến giờ vẫn còn sợ, hoàn hồn rồi mới phát hiện mình đang ngồi trên cánh tay rắn chắc của Berserker, mà tay y cũng tự nhiên vòng qua cổ hăn.

Giọng nói trầm thấp của Berserker vang lên bên tai: “Cẩn thận.”

Hai chữ này ... thanh giọng này ...

Thẩm Thanh Huyền quay phắt đầu, nhìn chòng chọc gã to con trước mắt.

Hắn đội mũ giáp, diện mạo hoàn toàn bị che khuất, căn bản không nhìn rõ bộ dạng vốn có.

Đương nhiên có thấy cũng vô dụng, trong trò chơi nào có ai dùng dụng mạo thật bao giờ?

Nhưng giọng nói này ...

Cố Kiến Thâm!

Nine là Cố Kiến Thâm? Vậy nên Cửu tiên sinh mới cầu hôn Mục gia, để có thể cưới Mục Thanh?

Nếu thật là vậy, vì sao Cửu tiên sinh kia không thẳng thắn? Vì sao không trực tiếp bại lộ thân phận của mình?

Mặc dù nguyên nhân Mục Thanh tự sát không chỉ vì hôn lễ kia, song đó cũng là mồi dẫn lửa, nếu Nine và Mục Thanh đã sớm phải lòng đôi bên, vậy

tội gì mà không giải thích với nhau, để Mục Thanh phải chết ...

Chờ đã.

Nine không thể là Cửu tiên sinh, Thẩm Thanh Huyền còn nhớ trong nhật ký, Mục Thanh thường ở cùng Nine trong game mấy ngày mấy đêm, với thân phận của Cửu tiên sinh, sao có thể online thời gian dài như vậy?

Nhưng người trước mắt cho y cảm giác rất giống Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền chợt lóe linh quang, có đáp án rồi.

Trò chơi phải có tài khoản, chẳng lẽ Cố Kiến Thâm tra ra “người trong lòng” của y, sau đó mua tài khoản của Nine?

Chỉ là kết hôn mà đã vung tiền cho toàn dân, mua một tài khoản với giá trên trời cũng là chuyện bình thường.

Đây thật sự là chuyện Cố hèn nhất có thể làm ra!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, lại nhìn Berserker Nine, Thẩm Thanh Huyền bắt đầu lấy làm hứng thú.

Thẩm Thanh Huyền thở lấy hơi: “Cảm ơn.”

Nine đáp: “Không có việc gì.”

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Thả tôi xuống đây đi.”

Berserker ngẩn ra, vội vàng buông tay: “Thật có lỗi.”

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt cười nói: “Có gì mà phải xin lỗi.” Dứt lời, y nháy xuống, vừng vàng đáp trên mặt đất.

Thánh tinh linh có ngoại hình rất đẹp, y có đôi tai nhọn, hai gò má tinh xảo, cùng với thân thể thon dài mảnh mai, là đứa con rực rỡ và chói mắt của ánh sáng.

Nụ cười khẽ của y còn nhu tình hơn những sợi tơ, khiến lòng người xao động.

Berserker nhìn đến gần gũi.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền định nói tạm biệt với hắn, hiện giờ không cần vội nữa, y hỏi hắn: “Áo choàng của tôi đâu?”

Berserker hoàn hồn, vội đáp: “Ở đây.”

Hắn lấy một cái áo choàng từ balo, nó bung xòe tựa như ngân hà rơi xuống đất, tỏa ra hào quang xinh đẹp đến cực điểm.

Nine hỏi y: “Thích không?”

Rất phù hợp với thẩm mỹ của bạn học lão Cổ, nhưng mà ... Thẩm Thanh Huyền úp úp mở mở: “Màu này ...”

Berserker nghiêm túc nhìn y, hình như có vẻ căng thẳng.

Thẩm Thanh Huyền cố tình nói: “Chẳng phải trước đó tôi đã nói muốn màu đỏ sao.” Thực ra Mục Thanh căn bản chưa từng nói với Nine chuyện này, y chỉ đang thử hắn thôi.

Nếu hắn thật sự là Nine, nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ.

Nhưng nghĩ cũng biết đó là “Nine giả”, quả nhiên, Berserker ngây người một lúc mới đáp: “Là tôi nhớ nhầm.”

Thẩm Thanh Huyền: “Tôi thích màu đỏ nhất, anh không nhớ sao?”

Nine ngập ngừng: “Nhớ ... nhớ chứ.”

Nhớ cái rắm! Mục Thanh là một người lạnh nhạt, căn bản không thích đỏ, chỉ thích trắng với đen.

Giỏi lắm ... Thẩm Thanh Huyền cơ bản có thể xác định, sau lưng vị Nine này chính là bạn học Cố Đại Thâm tên Cửu tiên sinh.

Đúng là hèn, trong hiện thực đã cưới người ta về nhà, kết quả đêm tân hôn chạy mất dạng, sau đó còn bỏ bê y mấy ngày.

Tiếp theo còn chạy vào trò chơi dẫn vật mù quáng.

Thẩm Thanh Huyền hết hơi để phỉ nhổ hăn rồi.

Đồng chí lão Cố, người có ý đồ gì? Nếu y cùng Berserker anh anh em em, Cửu tiên sinh có thấy đầu mình xanh mượt mà không? Còn nếu y đối xử lạnh nhạt với Nine, Cửu tiên sinh vất vả cực nhọc mua tài khoản có thấy buồn không?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Tôi Đã Kết Hôn Rồi

Berserker Nine bảo: “Nếu em thích màu đỏ, vậy chúng ta đi tìm hoa Phượng Hoàng đi.”

Hoa Phượng Hoàng!

Hai mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, lập tức nhộn nhạo trong lòng.

Y đã xem thuộc tính của áo choàng, lợi hại lắm luôn, nếu mang đến giới tu chân có thể xem như thần khí đỉnh cấp rồi.

Trang bị càng lợi hại càng không dễ nhuộm màu, áo choàng với màu sao hiện giờ đã là nguyên liệu quý hiếm lắm rồi, muốn đổi thành màu đỏ tất nhiên phải tìm vật phẩm trân quý hơn mới át được màu cũ.

Hoa Phượng Hoàng trong game không giống ở phạm thế, mà thực sự là hoa “Phượng Hoàng”.

Ở đó có một bầy Xích Phượng thú, ngoại hình giống phượng hoàng, song lại là một phó bản vô cùng khó khăn, muốn lấy được hoa Phượng Hoàng cũng chỉ có thể giết Xích Phượng thú, giết đến một tỷ lệ nhất định sẽ rơi hoa Phượng Hoàng.

Xích Phượng hạp cốc rất đẹp, ở đó một rừng cây phong với sắc đỏ quanh năm, cũng có Xích Phượng phú như lửa và hoa Phượng Hoàng rực rỡ.

Thẩm Thanh Huyền mà không động tâm thì y không còn là Liên Hoa tôn chủ nữa!

Mặc kệ, đi ngắm trước rồi nói sau!

Thẩm Thanh Huyền: “Anh có lệnh bài không?”

Xích Phượng hạp cốc là một phó bản cấp cao, không phải muốn vào là vào, không chỉ có yêu cầu về level mà còn cần lệnh bài hạp cốc, mà thứ này thì khó mà có được.

Berserker Nine nói: “Chờ một lát.”

Một lát sau, hắn đáp: “Có.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không mấy để tâm, chỉ cho rằng hắn tìm trong kho hàng.

Kết quả ba mươi giây sau, chân trời nổ một tràng loa trên kênh thế giới: “Đù má! Ông treo lệnh bài hạp cốc với giá 999999 tệ bị người giựt trong giây!”

Ngay lập tức có người kinh hãi: “Đùa à?”

“Thật đó! Tôi chỉ tùy tiện treo vậy thôi! Tôi ... không muốn bán đâu!” Lệnh bài hạp cốc có tỷ lệ rút ra rất thấp, vất vả lắm mới quét được, gã chỉ treo ở cửa hàng khoe vậy thôi, nào ngờ vậy mà có người mua thật, còn dùng cái giá đáng sợ trực tiếp nâng đi luôn.

“Không muốn bán cái quần què, được tiện nghi còn khoe mẽ, ông mày cũng có lệnh bài hạp cốc đây, sớm biết vậy ông cũng treo lên rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Một rừng người ầm ĩ trên trời không yên, Thẩm Thanh Huyền thì: “...” Y nhìn về phía Berserker Nine bên cạnh.

Bại gia tử Nine bình tĩnh nói: “Sớm biết thế tôi cũng treo lên bán.”

Còn làm bộ làm tịch! Rõ ràng là thắng ngốc nhiều tiền nhà người mua!

Vì thế Thẩm Thanh Huyền càng xác định Nine chính là Cửu tiên sinh, cái tính “nữ thần vung tiền” này không lẫn vào đâu được.

Thẩm Thanh Huyền cũng lười vạch trần hắn, bèn diễn kịch luôn: “Vận may của người nọ thật tốt.”

Nine: “Là quá tốt.” Hắn lại nói thêm, “Có điều người nọ chắc không mua nữa đâu, chúng ta đừng chậm trễ thời gian, đi tìm hoa Phượng Hoàng đi.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Người nọ có muốn mua hay không còn không phải xem tâm trạng của người!

Y đồng ý: “Đi thôi.”

Hai người gọi tọa kỵ, cùng nhau bay về phía Phượng Hoàng hạp cốc.

Suốt đoạn đường, Nine không hề nhắc đến chuyện Thẩm Thanh Huyền mấy ngày nay không online, cũng không hỏi nửa câu liên quan đến đời thực.

Hắn không hỏi, Thẩm Thanh Huyền cũng không vội giải thích.

Đối với Thẩm Thanh Huyền, game thực tế ảo là một thứ vô cùng mới mẻ, ở giới tu chân có đại năng với ảo thuật tinh vi, như Cố Kiến Thâm có thể xem là một nhân tài kiệt xuất trong số đó.

Phàm thể căn bản không biết tu hành, nhưng sáng tạo được những thứ này chẳng khác nào ảo thuật, cùng là đánh lừa cảm quan, sáng tạo ra một thế giới vừa chân thật vừa giả dối.

Quả nhiên nên lập kết giới ở Lan Phất quốc, gần vạn năm trước, tu sĩ biết tiên tri như sư phụ có lẽ cũng không lường trước được phàm thể sẽ phát triển đến mức này.

Mỗi thế giới đều có quy tắc và tương lai của riêng mình, tin rằng không lâu sau phàm thể sẽ có khả năng phát hiện thời không này có rất nhiều tiểu thế giới.

Thậm chí Thẩm Thanh Huyền có một suy nghĩ vợ vẫn.

Biết đâu phàm thể sẽ phát triển ngang bằng với giới tu chân, đến lúc đó y và Cố Kiến Thâm nhất định phải phi thăng ở giới tu chân thì sao?

Đương nhiên ... đó cũng chỉ là nghĩ thôi, thọ mệnh của phàm nhân quá ngắn, một khi chưa đột phá công xiềng thọ mệnh thì thân thể rất khó chạm vào chân tướng.

Có điều Thẩm Thanh Huyền vẫn tin một ngày nào đó trong tương lai, nhân loại sẽ trở thành chủng tộc chạm đến chân tướng.

Rất nhanh đã đến Phượng Hoàng hạp cốc, Berserker Nine thả lệnh bài quý giá kia vào, khiến Thẩm Thanh Huyền nhìn mà thịt đau âm ỷ.

Y cũng đã kết hôn rồi, coi như cùng chung tài sản rồi nhỉ?

Thẩm Thanh Huyền suy nghĩ vẫn vợ, sau đó đột nhiên im bặt khi tiến vào hạp cốc.

Ảo thuật ... không, ảo thuật của game thực tế ảo thật thú vị.

Sức tưởng tượng quả thật có thể sáng tạo ra những điều xinh đẹp phi phàm.

Dù là tu sĩ có rất nhiều trải nghiệm như y cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh diễm.

Bầu trời kim sắc, mặt trời chiếm nửa trời không, rõ ràng giờ tay là có thể với tới lại không cảm nhận được độ ấm nóng rực kia.

Khắp nơi trải đầy những cây phong cao lớn đường hoàng: đỏ tiên diễm, đỏ dày đặc, đỏ cháy rực, bao phủ lấy từng cành nhánh và khắp đại địa như biển trời. Hình ảnh này hệt như ném cả thế giới vào chảo nhuộm đỏ, đến khi lấy ra mới cấu thành được màu đỏ phong phú khiến người xem phải kinh ngạc tán thán.

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Thật đẹp.”

Tầm mắt Berserker Nine dừng trên người y, tưởng như đang nhìn từ trên cao xuống, lại như đang nhìn tinh linh nơi chân trời.

Y thật sự là tinh linh, mà hắn lại không thể chạm vào tinh linh ấy.

Thẩm Thanh Huyền vì quá vui nên có chút say sưa, quên mất phải giữ khoảng cách với Nine, y nắm tay hắn: “Cùng nhau đi xem.”

Tay tinh linh rất nhỏ, còn tay Berserker rất lớn, y chỉ mới nắm nhẹ nhàng thế thôi mà trái tim của hắn đã trở nên căng chặt.

Berserker trở tay bao lấy bàn tay trắng nõn thon dài của tinh linh.

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới đột nhiên hoàn hồn, y hơi dùng sức, bắt động thanh sắc mà rút tay về: “Cẩn thận, có lẽ quái sắp xuất hiện rồi.”

Nine khẽ giật mình nhưng không nói gì.

Dù gì cũng là phó bản cấp cao, trang trí đẹp như thế không phải chỉ để họ tới thưởng thức.

Gần như cùng lúc hai người chính thức bước vào phó bản, một con Xích Phượng thú lập tức bay tới từ đối diện!

Nine phản ứng rất nhanh, lập tức chắn trước mặt Thẩm Thanh Huyền, trường thương vung lên, chặn công kích bằng lửa của Xích Phượng thú.

Nine nói: “Buff.”

Tôn chủ đại nhân nóng lòng muốn xông lên ‘thịt’ chim lúc này mới nhớ đến chức trách của mình.

Đúng rồi ... y là mục sư, chuyên nghiệp là phụ trợ, không nên xông pha chiến đấu.

Thôi thôi, trước cứ thêm buff đã, những việc còn lại cứ giao cho đồng chí lão Cố.

Thẩm Thanh Huyền phóng thích kỹ năng, chớp mắt đã nạp đầy buff cho Nine, sau đó lại tính chính xác lượng máu, vừng vàng khổng chế thanh máu của hắn.

Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, không bao lâu đã giết được một con Xích Phượng thú.

Một tiếng chim hét chói tai vang lên, chớp mắt hóa thành mưa hoa trôi bồng bềnh giữa không trung.

Cảnh này thật là đẹp, tựa như có thật nhiều hoa Phượng Hoàng, nhưng trò chơi chỉ là trò chơi, đặc hiệu là để bạn xem, thực sự gom được vào balo chỉ có một đóa, mà nhuộm màu lại yêu cầu ... 99 đóa.

Cho nên họ phải giết liên tục 99 con Xích Phượng thú mới có thể gom đủ ...

Nghe thì có vẻ rất mệt, song Thẩm Thanh Huyền lại rất hưởng thụ.

Còn gì vui thích bằng khi được cùng người yêu thu thập những đóa hoa xinh đẹp trong phong cảnh mỹ lệ này? Quả thực là hưởng thụ hiếm có.

Thực ra Xích Phượng hạp cốc là phó bản đoàn đội, dưới tình huống bình thường đều là mười người tổ đội đến mạo hiểm.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền và Nine xông vào chỉ với hai người, có thể nói vô cùng can đảm.

Trước đó còn dễ nói, về sau xuất hiện liên tục ba con Xích Phượng thú, Berserker từ ăn hiếp chim lập tức lưu lạc thành bị chim ăn hiếp.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tự mình uống thuốc, tôi tới giúp.”

Ai nói vú em không thể đánh lộn? Biết đánh nhất thật ra là vú em đó biết chưa!

Ở giới tu chân, Thẩm Thanh Huyền tinh thông nhất là y thuật, đồng thời cũng là lực chiến đấu hàng đầu của Thiên Đạo.

Thẩm Thanh Huyền đối trang bị, cầm vũ khí bắn một phát vào đầu Xích Phượng thú!

Chuẩn, tàn nhẫn, Xích Phượng thú bị mù hai mắt, công kích nhất thời không còn theo trình tự.

Berserker cũng đổi thành hình thái thích khách, chớp mắt đã thu được hai đóa hoa Phượng Hoàng.

Thú vị thật, nghĩ kỹ mới nhớ, Thẩm Thanh Huyền phát hiện hình như mình chưa từng cùng Cố Kiến Thâm kề vai chiến đấu bao giờ.

Ở Lan Phất quốc, y bị sư phụ mang đi, cho nên không thể tham gia chiến dịch cuối cùng.

Về sau cảnh giới bọn họ ngày càng cao, địa vị cũng càng ổn định, Thiên Đạo và Tâm Vực chửi mát nhau quanh năm, chứ thực ra toàn đánh dăm ba trận nhỏ, chưa đến mức thương gân động cốt.

Kinh Thiên Lục Thành là sự kiện ngoài ý muốn, nhưng Thẩm Thanh Huyền cũng đã cứu sống mọi người lại rồi.

Hiện giờ ở trong trò chơi của phàm thế, Thẩm Thanh Huyền lại cảm nhận được sự thống khoái khi được kề vai chiến đấu cùng Cố Kiến Thâm.

Hai người phối hợp ăn ý, tín nhiệm lẫn nhau, cảm giác phó thác phía sau cho đối phương thật là sướng khoái quá chừng.

Những lúc mệt mỏi họ sẽ tạm nghỉ, ăn vài thứ bổ sung thể lực rồi tiếp tục chiến.

Hai người mất cả ngày mới gom đủ 99 đóa hoa Phượng Hoàng.

Trong khoảng thời gian ấy, Thẩm Thanh Huyền chỉ log out để giải quyết vấn đề sinh lý, ngay cả chớp mắt một xiu cũng không.

Nhưng được ở chỗ khoang trò chơi có chức năng giả ngủ, giúp cho người chơi giữ trạng thái nằm mơ, tinh thần thì sục sôi, song thân thể lại được thả lỏng.

Đương nhiên trạng thái này chỉ duy trì được tối đa ba ngày, quá ba ngày sẽ bị cưỡng chế thoát ra.

Cuối cùng cũng gom đủ hoa Phượng Hoàng, nhìn những đóa hoa chất đầy trong balo, trong mắt Thẩm Thanh Huyền đâu đâu cũng là ý cười.

Nine nói: “Vậy tôi đến xưởng nhuộm đây.”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Không cần.”

Nine nhìn y: “Sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền: “Có thể đưa tôi hoa Phượng Hoàng trong balo anh không?”

Nine không biết y định làm gì, nhưng vẫn mở khung giao dịch, giao hết toàn bộ hoa Phượng Hoàng cho y.

Hắn hỏi: “Em muốn tự mình nhuộm ư?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Không cần nhuộm nữa.”

Nine ngần ngừ: “Vậy tại sao?”

Thẩm Thanh Huyền đóng khung đối thoại, nhìn Nine rồi nói: “Áo choàng này anh giữ đi, còn hoa thì để tôi cầm.”

Nghe y nói vậy, Berserker mất tự nhiên một cách rõ ràng, đôi mắt dưới mũ giáp lóe lên, giọng nói thấp hơn rất nhiều: “Em có ý gì?”

Thẩm Thanh Huyền thở sâu, ngẩng đầu nhìn hắn: “Nine, rất hân hạnh được biết anh, nhưng có lẽ sau này tôi sẽ không còn thời gian chơi game nữa.”

Nine bắt đầu cuống lên: “Tại sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “Tôi kết hôn rồi, tôi muốn quan tâm cuộc sống hiện thực của mình nhiều hơn.”

Nine cực kỳ chấn động: “Em ... kết hôn rồi?”

Có cần kinh ngạc vậy không? Cứ như người không kết hôn vậy!

Thực ra quan hệ giữa Mục Thanh và Nine vẫn chưa hoàn toàn được tỏ rõ, trong nhật ký là Mục Thanh yêu Nine, cậu cũng cảm thấy Nine thích mình, song hai người vẫn giữ quan hệ tình bạn, chưa bộc lộ tình cảm với nhau.

Thẩm Thanh Huyền rũ mắt: “Phải, tôi có bạn đời rồi.”

Nine dùng sức nắm tay y.

Thẩm Thanh Huyền định nói rõ với hắn, đột nhiên y bị kéo ra, trước mắt bỗng dưng tối sầm.

Nguồn điện khoang trò chơi đã ngắt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, nhìn thấy người đàn ông mặc chế phục đang đứng cạnh cửa.

Cố Kiến Thâm ...

Thẩm Thanh Huyền có chút phản ứng không kịp, chẳng phải vừa rồi họ còn ở trong game ư? Sao hắn xuất hiện trước mặt y nhanh quá vậy?

Cố Kiến Thâm nhìn y, rồi cất giọng lãnh đạm: “Chuẩn bị đi, lát nữa về Mục gia.”

Về Mục gia? Hình như phàm nhân sau khi kết hôn phải quay về “nương gia” một chuyến.

Sao lại nhanh đến vậy? Bọn họ mới rồi còn ở trong game ... sao Cố Kiến Thâm có thể thoát ra nhanh đến vậy?

Thẩm Thanh Huyền day huyệt thái dương, nhìn vòng tay, phát hiện bên trong có tin nhắn của Nine.

“Tại sao kết hôn?”

“Em thích hẳn không?”

“Tôi cứ tưởng ...”

Thẩm Thanh Huyền yên lặng nhìn chấm xanh nằm phía sau tên Nine.

Nếu y nhớ không lầm, chấm xanh này còn sáng nghĩa là Nine vẫn còn ở trong game.

Thế nhưng Cố Kiến Thâm rõ ràng ở trước mặt y ...

Đây là sao? Chẳng lẽ Nine không phải Cửu tiên sinh?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Bệnh Nan Y?

Thẩm Thanh Huyền sợ hết cả hồn!

Cửu tiên sinh là Cố Kiến Thâm, tuyệt đối cấm có sai.

Nine không phải Cửu tiên sinh, đồng nghĩa không phải Cố Kiến Thâm, vậy hai ngày qua y ... Thẩm Thanh Huyền vẫn muốn thử lại Nine, song không dám nói thêm nữa.

Thử nghĩ xem, vào tuần trăng mật tân hôn, y lại sống trong say, chết trong chiêm bao cùng “tiền nhiệm”, bạn học lão Cố sẽ có tâm trạng thế nào?

Không cho nổ tung hoa đã là kỳ tích rồi biết chưa!

Sau lưng Thẩm Thanh Huyền bắt đầu phát lạnh ... hiện giờ chẳng khác nào gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Y chẳng còn sức xem vòng tay, chỉ lo cuống cuống, thay quần áo xong liền ra ngoài.

Cố Kiến Thâm đang đợi y, thấy y ra cũng chẳng thèm nhìn y, lập tức tiến về trước.

Thẩm Thanh Huyền có từng bị lạnh nhạt như vậy bao giờ đâu? Ngặt nỗi y đang chột dạ nên chẳng hơi đâu so đo, chỉ mau chóng theo sau.

Đình viện mỹ lệ nhưng u tĩnh, không mang hơi thở đường hoàng của hiện đại, mà giống chốn đào nguyên cách ly với thế nhân.

Bước ra khỏi đây, bên ngoài là một “khu rừng thép” mang vẻ đối lập cách biệt.

Như thể một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp pha lẫn mưa bụi thủy mặc, nghệ thuật tả thực và hình ảnh hư ảo lồng vào nhau, làm cảnh tả thực không còn chân thật, mà hình ảnh cũng không còn hư ảo như trước.

Cố Kiến Thâm mở cửa xe, rồi nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Lên xe.”

Hắn cất giọng lạnh băng, ánh mắt cũng cực kỳ lãnh đạm, tư thái thẳng tắp như lãnh tụ quân đội chứ không phải bạn đời của y.

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu bồn chồn, không dám trêu hấn, thành thật lên xe.

Sau khi vào chỗ, Cố Kiến Thâm cũng lên xe, ngồi ở đối diện y.

Trong xe rất rộng, ở giữa có đặt bàn trà, trên bàn bày trái cây tươi và thức uống.

Mặc dù là xe không người lái nhưng chạy rất ổn định — bởi vì ngay cả thức uống trên bàn trà cũng chẳng dập dờn.

Thẩm Thanh Huyền không hề hứng thú với thức ăn, y châm chước rồi chậm rãi mở miệng: “Cửu tiên sinh ...”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Ừ?”

Thẩm Thanh Huyền cắn răng, quyết định hỏi thẳng: “Vì sao ngài muốn kết thành bạn đời với tôi?” Dựa theo nhật ký của Mục Thanh, cậu chưa từng gặp Cửu tiên sinh, cũng không biết hắn là loại người gì, thậm chí quan điểm của cậu cũng giống như bao người khác, cho rằng gả cho một lão già 66 tuổi là tai vạ.

Thực ra trên phương diện kén vợ chọn chồng ở thời đại này, mọi người không còn chú trọng tuổi tác như thế kỷ 21 nữa.

Rất nhiều 20 tuổi cưới 40 tuổi, cũng có rất nhiều 40 tuổi cưới sinh viên mới tốt nghiệp.

— Đây không phải quy định, mà là một hiện tượng phổ biến.

Đối với người thế kỷ 22, chênh lệch hơn 10 tuổi hay 20 tuổi chẳng là vấn đề gì. Khi tuổi thọ trung bình con người tăng lên, quan niệm của mọi người cũng thay đổi: bất kể tuổi tác ra sao, ai cũng có khả năng theo kịp thời đại mạnh mẽ. Chính vì thế mà chênh lệch tuổi tác chưa đến mức khiến họ sinh ngăn cách.

Chỉ có điều chênh nhau hơn 40 tuổi vẫn rất kinh người, chưa kể xét đến tuổi thọ hơn trăm của nhân loại, 66 tuổi đã tính là xuống dốc rồi.

Mục Thanh vừa tốt nghiệp, sao có thể cam lòng kết hôn với người đàn ông chưa từng gặp mặt, còn hơn bố mình 1 tuổi, càng chưa kể cậu đã có “ý trung nhân”.

Thẩm Thanh Huyền thiết tưởng rất nhiều đáp án, thậm chí y còn tưởng Cố Kiến Thâm sẽ ngậm miệng không đáp.

Thế nhưng y thật không ngờ, Cố Kiến Thâm lại mở miệng, bình tĩnh hộc ra hai chữ: “Thích hợp.”

Thích hợp?

Thẩm Thanh Huyền phản ứng chậm hết nửa nhịp: “Gien chúng ta thích hợp hả?”

Đó cũng là lý niệm hôn nhân của người thời nay, nếu không tìm được người yêu sẽ đi kiểm tra ghen, hệ thống sẽ lựa chọn bạn đời thích hợp cho bạn.

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Đúng, độ phù hợp của chúng ta lên đến 90%.”

Cái này ... quá không lãng mạn rồi!

Thẩm Thanh Huyền thật sự hoài nghi kẻ trước mắt liệu có phải người yêu lãng mạn vui tính lại còn đáng yêu của mình không!

Thẩm Thanh Huyền: “Chúng ta đều là đàn ông, không sinh được đời sau, gien hợp thì làm được gì?”

Cố Kiến Thâm: “Gien hợp chứng tỏ chúng ta sẽ sống hạnh phúc bền bỉ hơn người khác!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Mặc dù chúng ta thực sự có thể sống hạnh phúc bền bỉ, nhưng biện luận kiểu này thứ cho ta không thể gạt bừa.

Thẩm Thanh Huyền biết điều mình sắp hỏi sẽ có vẻ cố tình gây sự, nhưng y vẫn hỏi: “Nếu có người có độ phù hợp với anh còn cao hơn tôi, anh sẽ kết hôn với người đó ư?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Em là người cao nhất rồi.”

Thẩm Thanh Huyền: “Nếu có người khác thì sao?”

Cố Kiến Thâm: “Không có người khác.”

Hay lắm ... nói tới nói lui có thể nói đến khi thế giới này tàn lụn.

Thẩm Thanh Huyền ngậm miệng, y lơ mơ cảm thấy có gì đó không đúng lắm, trong đầu cũng hiện lên chút ý niệm, nhưng vì nó vọt quá nhanh nên không bắt được.

Xe rất nhanh đã lái đến Mục gia, bọn họ đương nhiên cũng không trò chuyện thêm nữa.

Mục gia đã chuẩn bị nghênh tiếp từ sớm, cả ngôi nhà được sửa sang tỉ mỉ, gia tộc vốn đang xuống dốc bỗng chốc hồi sinh trong đêm, mặc dù cũng trả một cái giá vô cùng tàn khốc.

— Mục Tuyên tàn, Hứa Phúc Tâm cũng bị nhốt, nụ cười trên mặt Mục Hồng quả nhiên đang miễn cưỡng nặn ra.

Cũng may Cửu tiên sinh đến đây, xem trọng cửa hôn nhân này, cũng xem trọng Mục Thanh, cũng chính là xem trọng Mục gia.

Mục Hồng hồi hận xanh ruột vì sao hai mươi năm trước mình không đối xử với Mục Thanh tốt hơn ...

Thẩm Thanh Huyền hơi đầu quan tâm cong cong nhiều nhiều của Mục gia, thẳng em hờ kia của y chỉ do tự làm tự chịu, ông bố hờ cũng chẳng tốt hơn ai, lần này có thể về cũng vì y đang chột dạ, “không dám trêu” Cố Kiến Thâm.

Đợi y giải quyết chuyện bên này xong, quay về Mục gia á? Chờ xem!

Quay về “nương gia” sau khi thành thân là đại sự, mặc dù hiện giờ mọi người không còn chú ý như trước, cũng không quy định phải lại mặt vào ngày thứ ba, muốn về thì cứ về thôi.

Hơn nữa, người có thân phận như Cửu tiên sinh có thể về, phải nói là một điều vô cùng vinh dự đối với Mục gia.

Thẩm Thanh Huyền lưu ý quan sát, cảm thấy chỗ nào cũng ổn thỏa, nhưng hình như không có cái nào ổn hết.

Mọi thứ đều quy củ một cách máy móc ... Cố Kiến Thâm làm hết những việc nên làm, không nên thì không làm, thực hiện chức trách trong sách giáo khoa như một cỗ máy lạnh lẽo.

Cỗ máy ...

Thẩm Thanh Huyền giật mình, càng thêm để ý quan sát Cố Kiến Thâm.

Chiều 2 giờ 30, Cố Kiến Thâm dẫn Thẩm Thanh Huyền rời khỏi.

Ngay cả đi về cũng đúng giờ, không dài không ngắn, rất quy củ.

Thẩm Thanh Huyền nảy sinh ý nghĩ, lập tức dùng vòng tay tìm kiếm số liệu để so sánh, phát hiện người ở niên đại này bình quân đều chọn chiều 2 giờ 30 để rời khỏi nhà người yêu.

Đúng là mẫu mực quá thế.

Suốt đường về Thẩm Thanh Huyền không hề mở miệng, Cố Kiến Thâm cũng chẳng ừ hử gì, hai người cứ im lặng đối mặt như thế.

Thẩm Thanh Huyền lén quan sát hắn, càng nhìn càng cảm thấy quá sai.

Cố Kiến Thâm ở thế giới này có “bệnh nan y”.

Cố Kiến Thâm hiện giờ đã mang bệnh nan y chưa? Vậy bệnh nan y đó là gì, bị chướng ngại nhận thức cảm xúc hả?

Thật ra lần này nhập thế, Thẩm Thanh Huyền vẫn lo nhất điều kiện tiên quyết của nhiệm vụ, cụ thể là làm sao để Cố Kiến Thâm tin y yêu hắn, còn bệnh nan y của hắn thì y chưa từng lo.

Cho dù thế xác này không thông y thuật, nhưng Thẩm Thanh Huyền là ai?

Trên đời này có bệnh nan y nào mà y trị không hết? Mà nếu có cũng không gấp, chỉ cần y nghiên cứu nhất định có thể xử lý được.

Thẩm Thanh Huyền cân nhắc lại những gì hôm nay quan sát được, trong lòng có một phỏng đoán mơ hồ, chẳng lẽ “bệnh nan y” của Cố Kiến Thâm có liên quan đến suy giảm nhận thức cảm xúc?

Ngắm kỹ lại, hình như rất có khả năng.

Cửu tiên sinh quá thần bí, không gần gũi với ai, nơi ở cũng đồng không mông quạnh, chẳng có lấy bóng người.

Qua vài lần tiếp xúc gần gũi, số lần nói chuyện giữa Thẩm Thanh Huyền và Cửu tiên sinh có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ở hôn lễ thì nói vài câu, hôm nay được thêm mấy câu nữa, song từ mấy câu gần gũi này có thể nhận ra không ít vấn đề.

Lạnh lùng, trầm mặc, tựa như cỗ máy hành động theo từng bước.

Thẩm Thanh Huyền đã có chủ ý.

Trước đó y không dám làm gì, chỉ biết chờ Cố Kiến Thâm hành động trước, vì y sợ Cố Kiến Thâm lại suy diễn, rồi hơi tự ngược bản thân thương tích đầy mình, thế thì bất lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm của họ.

Nhưng nếu nhận thức cảm xúc thực sự có vấn đề mà còn chờ hãn chủ động, chỉ sợ phải chờ tới khi về Vạn Tú sơn mất.

Sau khi xe dừng hẳn, Thẩm Thanh Huyền hỏi hãn: “Tối nay có thể ăn cơm cùng nhau không?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, nói: “Có thể, em muốn ăn gì?”

Thẩm Thanh Huyền: “Cứ ăn ở nhà đi, tôi nấu cho.”

Cố Kiến Thâm không có ý kiến gì: “Được rồi.”

Không vui mừng, cũng không từ chối, dường như việc này chẳng có gì đáng để ý.

Thẩm Thanh Huyền thầm nắm chắc, quyết định thăm dò tiếp.

Chuyện nhỏ như chuẩn bị cơm tối chẳng làm khó được Tôn chủ đại nhân, không thường xuyên làm không có nghĩa không biết làm, đặc biệt là trong một xã hội có nền công nghệ cao, chỉ cần chưa mất não thì có vô vàn thứ tiện lợi có thể giúp đỡ, chột chột mấy cái là đã có thức ăn.

Bữa tối phong phú được dọn lên bàn, Thẩm Thanh Huyền không cần mời chào thì Cố Kiến Thâm đã tự mình ngồi xuống.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mà cảm thấy hân đáng yêu quá chừng.

Cư xử một cách nghiêm khắc, vô cùng vâng lời.

Thẩm Thanh Huyền: “Không biết anh thích ăn gì nên tôi tùy tiện làm một chút.”

Cố Kiến Thâm bình tĩnh đáp: “Làm rất tốt.”

Lời khích lệ nghe có vẻ quá hời hợt, nhưng khi biết hẳn bị suy giảm nhận thức cảm xúc, Thẩm Thanh Huyền lại thấy vô cùng đáng yêu.

Ừm ... cũng có thể là Tôn chủ đại nhân yêu đến mù mắt luôn rồi.

Đây là bữa ăn đầu tiên của hai người ở thế giới này, có lẽ trong mắt người ngoài, bữa cơm này quá đổi lạnh lùng và xa cách, hoàn mỹ biểu đạt cho cụm từ ‘tương kính như băng’.

Sau khi ăn xong, tất nhiên Thẩm Thanh Huyền không cần dọn bàn, ngôi nhà trí năng sẽ giúp con người giảm bớt những công việc nhàm chán mang tính lặp đi lặp lại ấy.

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi Cố Kiến Thâm: “Anh phải làm việc à?”

Cố Kiến Thâm: “Ừ, có một số việc cần xử lý.”

Thẩm Thanh Huyền: “Được rồi.”

Cố Kiến Thâm vào thư phòng, Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm thời gian, đúng một tiếng sau, y pha cà phê mang lên.

Cố Kiến Thâm: “Cảm ơn.”

Thẩm Thanh Huyền khẽ cười: “Không có chi.”

Thấy Cố Kiến Thâm lại bắt đầu bận rộn, Thẩm Thanh Huyền liền đứng dậy ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Y tranh thủ nhìn vòng tay, Nine vẫn đang online, từ trưa cho đến giờ chưa từng logout ...

Song Cố Kiến Thâm vẫn ở trước mặt y, cho nên đây không phải hăn.

Hiện nay tính bảo mật trong game rất mạnh, dù là tài khoản mua lại cũng sẽ tiến hành buộc định lần hai, sau khi buộc định sẽ không cho phép người khác dùng thay.

Cho nên Nine thực sự không phải là Cố Kiến Thâm ư? Thẩm Thanh Huyền cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra nguyên do.

Y nhìn đồng hồ, đã qua mười giờ, y bèn đi tắm, sau đó mặc áo ngủ mỏng manh bước ra.

Cố Kiến Thâm vẫn còn ở trong thư phòng.

Đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Huyền khẽ cong lên, chẳng qua lúc vào phòng y không cười nữa, không chỉ không cười mà còn tỏ ra thẹn thùng bên lên.

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Có chuyện gì à?”

Đã đến lúc xem người thật sự bị suy giảm nhận thức cảm xúc hay là đang giả vờ!

Thẩm Thanh Huyền bước tới, cổ áo ngủ bằng tơ hơi mở, da thịt trắng nõn sáng bóng như ngọc, từng giọt nước chảy dọc từ đôi gò má đọng lại trên xương quai xanh khêu gợi.

Y thoáng đảo mắt, ngón tay khẽ cuộn lại, ngón chân trơn bóng giẫm trên sàn nhà lạnh băng, khiến người xem cảm thấy xót xa, hận không thể cẩn thận

dùng tay ôm lấy, bọc vào trong ngực mà ủ ấm.

Thấm Thanh Huyền khẽ nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi thôi.” Dứt lời, y cúi đầu, dường như ngay cả sau gáy cũng ửng đỏ.

Ám chỉ đủ rõ ràng rồi ha?

Dựa theo “quy củ”, hai người sau khi kết hôn nên ngủ chung phòng.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Không Phải Người

Thẩm Thanh Huyền biết Cố Kiến Thâm đang nhìn y.

Chỉ tiếc y đang “thẹn thùng”, cho nên không thể nhìn thấy ánh mắt hắc, và cũng không phân biệt được chính xác cảm xúc của hắc.

Hắc sẽ từ chối sao? Hay vẫn đồng ý theo trình tự.

Dẫu sao họ cũng là chồng chồng hợp pháp, cùng chung chăn gối là chuyện đương nhiên.

Thẩm Thanh Huyền len lén chờ mong ...

Không lâu sau, Cố Kiến Thâm đứng dậy, nói: “Ừ, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Đồng ý rồi?

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ trong lòng, nhưng vẫn bày ra dáng vẻ hai gò má ửng đỏ, lo lắng và bất an.

Y hơi ngược lên, thấy Cố Kiến Thâm đang đi về phía mình.

Người yêu của mình đương nhiên đẹp nhất, dù là chế phục màu đen u ám không ánh sáng cũng có thể mặc cho anh lẫm soái khí, càng chưa kể đến đôi mắt màu đỏ kia ...

Tim Tôn chủ đại nhân đập hơi nhanh.

Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy, nhiệt độ trong phòng hơi cao à?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Đồ không hiểu phong tình!

Y lắc đầu: “Không, nhiệt độ vừa phải.”

Cố Kiến Thâm không hỏi nữa, chỉ bảo: “Đi thôi.” Nói xong liền đi trước, đừng nói là ôm ngang người ta, căn bản ngay cả ý muốn nắm tay bạn đời tân hôn cũng không có.

Thẩm Thanh Huyền đành phải lết trên sàn nhà lạnh lẽo đi theo.

Kết hôn đã qua nhiều ngày, phòng cưới rất cục cựa cũng được nghênh đón hai vị chủ nhân, nghĩ lại đã thấy không dễ dàng.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục muốn thử cái chuyện bị ch*ch: “Anh đi tắm trước đi.”

Cố Kiến Thâm khựng lại.

Thẩm Thanh Huyền dịu dàng bảo: “Tôi đã mở nước nóng cho anh rồi.”

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Được rồi.”

Dứt lời, hăn cứ vậy bỏ vào phòng tắm, chẳng hề có ý định cởi quần áo luôn!

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn giấu mấy chiêu nữa, phòng tắm cũng là một phần của ngôi nhà trí năng, chỉ cần cởi quần áo, máy giặt sẽ tự động giặt, sau khi hong khô sẽ xếp ngay ngắn chuyển đến phòng chứa đồ, đồng nghĩa phòng tắm có liên hệ với phòng chứa đồ, chỉ cần tắm xong, sau khi chọn hong khô, phòng chứa quần áo sẽ chuyển áo ngủ lại đây.

Thế là Thẩm Thanh Huyền lén giấu áo ngủ của Cố Kiến Thâm.

Y dựng lỗ tai nghe lén, nhận ra Cố Kiến Thâm đã tắm xong, y bèn gõ cửa.

Giọng đàn ông trầm thấp vang lên: “Sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền: “Hình như hệ thống trong nhà có vấn đề, vừa nãy tôi tắm xong nó không đưa áo ngủ tới, tôi sợ anh cũng gặp vấn đề nên ... cầm áo ngủ lại đây.”

Vì thử nghiệm vấn đề nhận thức cảm xúc của người nào đó, Thẩm Thanh Huyền cố ý xắn tay áo, lộ ra cánh tay nõn nà, rồi còn kéo kéo áo ...

Bàn tính của Tôn chủ đánh thì vang lăm, nếu đồng chí lão Cố không có vấn đề, tám phần sẽ trực tiếp ăn sạch người luôn, từ đó về sau hai người triển miên ân ái đến vĩnh viễn ...

Cơ mà ...

Cửa mở, người đàn ông mặc chế phục thuần đen đứng thẳng tắp trước mặt y tựa như cây tùng mùa đông.

Thẩm Thanh Huyền: “!”

Cố Kiến Thâm: “Hệ thống ngôi nhà không bị gì, nhưng áo ngủ dự phòng không đủ nên tôi để nó chuyển quần áo thường ngày tới.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Còn chuyện gì nữa không?”

— Tôi đã mặc thành vậy rồi mà anh còn hỏi tôi có chuyện gì?

Thẩm Thanh Huyền hơi hơi tin là người yêu mình có bệnh thật rồi.

Đã vậy mà còn tiếp tục chặn cửa thì quá kỳ cục, y bèn tránh ra rồi hỏi: “Áo ngủ của anh nè, anh vẫn nên thay ra đi.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Không cần, tôi quen rồi.”

Mặc chế phục đi ngủ? Đây là cái thói quen quý quái gì vậy?

Thẩm Thanh Huyền vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục nói: “Có ổn không, đi ngủ vẫn nên mặc quần áo thoải mái chứ.”

Cố Kiến Thâm: “Nó rất thoải mái.” Nó là chỉ chế phục màu đen trên người hần.

Thẩm Thanh Huyền cố tình bảo: “Kỳ lắm, ai lại mặc như thế đi ngủ bao giờ?”

Không ngờ nói thế mà thực sự hữu ích.

Cố Kiến Thâm: “Kỳ lắm hả?”

Thẩm Thanh Huyền gật mạnh đầu: “Phải đó!”

Cố Kiến Thâm tiếp lời: “Vậy tôi thay đồ.”

Nghe lời vậy đó hả! Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền có tí phức tạp.

Y câu dẫn cả buổi, người ta lại ăn mặc ngay ngắn nghiêm chỉnh, thuận miệng nói mấy câu kết quả lại được!

Năng lực hành động của Cố Kiến Thâm rất cao, đã bắt đầu cởi cúc áo.

Bộ chế phục này của hần được chế tác khéo léo, kiểu dáng cũng đẹp, khóa cổ bọc lấy cần cổ thon dài, tư thái cấm dục ngược lại càng quyến rũ chết người.

Từng cúc áo được cởi bỏ, ban đầu Thẩm Thanh Huyền định thẹn thùng không nhìn đâu, nào ngờ liếc trộm một cái liền không dừng được.

Bên trong chế phục màu đen là một màu thuần trắng, sau khi cúc áo được cởi bỏ hoàn toàn, cơ thể nam tính khêu gợi bại lộ triệt để dưới ánh đèn.

Thân thể rắn chắc, cường tráng, màu da được dưỡng ẩm đầy đủ bởi ánh mặt trời phô bày sức bật khiến người nhìn không thể bỏ qua.

Hoàn mỹ ...

Thẩm Thanh Huyền không trốn tránh, dứt khoát nhìn một cách hiên ngang.

Cơ thể này của Cố Kiến Thâm chỉ có thể dùng chữ hoàn mỹ để hình dung.

Đây là tỉ lệ mà nhân loại ngưỡng mộ nhất, như thể chúng được chạm khắc một cách có chủ ý, không dư, mà cũng không thiếu, hoàn mỹ đến mức tận cùng.

Không thể nghi ngờ đây là một cơ thể mê người, Thẩm Thanh Huyền nhìn mà trái tim nhộn nhạo.

Cố Kiến Thâm dường như không phát hiện tầm mắt của y, hoặc có lẽ cũng đã nhận ra, nhưng không thèm để ý.

Hắn cởi quần dài, hai chân thẳng tắp cũng hoàn mỹ không thiếu sót.

Tầm mắt Thẩm Thanh Huyền dịch xuống, dừng trên Cố Đại Thâm.

...

Trái tim nhộn nhạo của Thẩm Thanh Huyền lập tức bình cmn tĩnh.

Hay lắm, Đại Thâm tuyệt đối đủ bự, nhưng đang rũ xuống, “ngủ” cực kỳ ổn định.

Y đã mặc thành thể này, còn xắn tay áo xả cổ áo, lại còn đưa áo ngủ rồi dùng ngón từ dụ dỗ, kết quả chút ý tứ trên phương diện kia hắn cũng không có?

Đồng chí Đại Thâm, người sẽ không mang loại “bệnh nan y” đó chứ!

Mà nghĩ cũng không phải, lần trước, tuy thân thể không ‘giơ’ được, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn rục rịch, ánh mắt kia hận không thể nuốt sống y.

Nhưng hiện giờ ... rõ ràng đang ở trong phòng cưới, rõ ràng y đã rửa sạch chờ hăn, kết quả Cố Kiến Thâm lại bình tĩnh cứ như một giây sau có thể chủ trì hội nghị, triển khai kế hoạch lớn với đám nhân viên.

Thẩm Thanh Huyền cơ bản có thể xác định.

Bệnh nan y của Cố Kiến Thâm chính là ... suy giảm nhận thức cảm xúc.

Giờ phải làm sao đây? Cứ tưởng khiến Cố Kiến Thâm cho rằng y thích hăn đã là một việc khó, hiện giờ ngay cả Cố Kiến Thâm cũng không biết làm sao thích y.

Nhiệm vụ này còn làm kiểu gì? Hoàn toàn đi vào ngõ tắc!

Thẩm Thanh Huyền biết rõ đêm nay nhất định không phát sinh được chuyện gì, bèn thành thật lên giường, nằm xuống một bên.

Cố Kiến Thâm còn đứng đắn hơn cả y, đã nằm xuống bên cạnh, hai tay đặt trước ngực, ngủ cực kỳ lễ phép.

“Chúc ngủ ngon.” Hăn còn không biết xấu hổ mà nói chúc ngủ ngon với y!

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Ngủ ngon.”

Chỉ tiếc Cố Kiến Thâm chẳng nhận ra y đang “bất mãn”!

Trước khi ngủ, Thẩm Thanh Huyền lén nhìn vòng tay, phát hiện Nine vẫn online.

Y bình tĩnh nhìn, trong lòng chẳng biết có cảm xúc gì.

Người này thật sự không phải Cố Kiến Thâm ư? Sao khi ở chung lại cảm thấy thân thuộc đến thế ...

Thực ra đó là một cảm giác rất đổi huyền diệu ... Nine và Cố Kiến Thâm khác nhau, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại có thể cảm nhận được chút tương

đồng.

Có lẽ do y hiểu rõ Cố Kiến Thâm ở những giai đoạn khác nhau, nên rất rõ sự nhận thức của mình về Cố Kiến Thâm.

Cho nên kể cả khi ở trong cơ thể khác nhau, tính cách nhất định khác nhau, nhưng y sẽ không nhận sai người.

Song Cố Kiến Thâm hàng thật giá thật đang ở ngay bên cạnh y ... chắc không có khả năng có hai Cố Kiến Thâm đâu nhỉ.

Thẩm Thanh Huyền tắt vòng tay, không nhìn Nine vẫn luôn online lại rất im lặng.

Đêm nay Thẩm Thanh Huyền ngủ không ngon, thậm chí hiếm khi còn nằm mơ.

Y mơ thấy Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm thất hồn lạc phách ở Lan Phát quốc.

Nam nhân đứng giữa bầu trời huyết sắc, trên phế tích hỗn độn, hấn rục rờ và lóa mắt, nhưng lại mất đi linh hồn.

Thẩm Thanh Huyền tiến lên muốn ôm hấn.

Thế mà Cố Kiến Thâm nhìn y, đôi mắt trống rỗng tràn đầy tuyệt vọng: “Vì sao lại bỏ rơi ta.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền nhất thời xoắn chặt, y há miệng định nói, nhưng không sao cất thành lời.

Cố Kiến Thâm bóp cổ y, dùng sức như thể muốn phá vỡ cơ thể y, giọng hấn vừa tuyệt vọng vừa đau khổ: “Tại sao không thích ta.”

Cơn đau lan tràn khắp cả ngực, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện cả người ướt đầm mồ hôi!

Là mơ.

Thẩm Thanh Huyền hít thở sâu, cố gắng trấn tĩnh cảm xúc của mình.

Bên ngoài đã hừng đông, bên cạnh y chẳng có một bóng người, hiển nhiên Cố Kiến Thâm đã tỉnh từ lâu.

Thẩm Thanh Huyền vươn tay chạm vào nơi Cố Kiến Thâm đã nằm, nơi ấy lạnh lạnh, xem ra đã đi từ sớm.

Thẩm Thanh Huyền hiện giờ rất muốn nhìn thấy hắn, rất muốn ôm hắn một cái.

Nỗi đau trong mơ vẫn còn quẩn quanh trong lòng, khiến y chẳng thể nào bình tĩnh trở lại.

Vì sao lại mơ như thế?

Thẩm Thanh Huyền không hiểu nó có nghĩa gì, ma xui quỷ khiến, y lại nhìn vòng tay, phát hiện Nine vẫn còn online.

Đã ba ngày rồi mà? Chẳng lẽ không bị cường chế logout?

Thẩm Thanh Huyền có tí bất an, quyết định tìm cơ hội điều tra Nine.

Ban ngày Cố Kiến Thâm không ở nhà, nhưng đến tối hắn sẽ về, giống một người chồng sáng chín chiều năm, đúng giờ đi làm đúng giờ tan tầm, cực kỳ có quy luật.

Tối nào Thẩm Thanh Huyền cũng nấu ăn cho hắn, ban đầu y còn đặc biệt làm những món hắn thích, về sau còn thử mấy món hắn không thích.

Nhưng bất kể y làm gì, Cố Kiến Thâm đều tuần tự mà ăn sạch.

Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ kế, một ngày nọ cố tình bỏ một muỗng muối thật to vào đồ ăn.

Rồi tự mình nếm, nhất thời mặt đến nỗi phải uống mấy ngụm nước. Kết quả tối đó Cổ Kiến Thâm vẫn ăn sạch.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Ngon không?”

Cổ Kiến Thâm chẳng có chút nào là bị mặt, còn bình tĩnh đáp: “Ngon.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Vị giác cũng có vấn đề rồi!

Đến tối, Cổ Kiến Thâm chủ động về phòng, tắm rửa thay đồ ngủ rồi lên giường, hết như ngôi nhà thông minh, trình tự thiết lập chẳng có gì thay đổi.

Tuần này, Thẩm Thanh Huyền chẳng dám làm liều, nhưng đêm nay y quyết định phải làm thật mạnh.

Làm tình là sinh hoạt cực kỳ quan trọng của chồng chồng, nếu Cổ Kiến Thâm còn biết “nghe lời”, vậy ...

Y phải tiếp tục thử hần!

Sau khi hai người nằm xuống, Thẩm Thanh Huyền giả vờ ngủ, rồi cố ý lật người lăn về phía hần.

Cổ Kiến Thâm lại chẳng hề nhúc nhích, cứ luôn duy trì tư thế ngủ thẳng tắp, hai tay giao nhau đặt ngay bụng, đàng hoàng đến không thể đàng hoàng hơn.

Thẩm Thanh Huyền hạ quyết tâm, nhào tới quấn người ta như bạch tuộc.

Sau đó ...

“Úi!” Thẩm Thanh Huyền ngu người ngã trên sàn nhà.

Cổ Kiến Thâm gần như đến trước mặt y ngay tức khắc, hần nói: “Xin lỗi, có làm em bị thương không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Vậy mà bị đập xuống giường! Phỏng chừng cả đời này Tôn chủ đại nhân chưa bao giờ ngờ mình sẽ có giây phút phẫn khích như thế!

Giọng Cố Kiến Thâm vẫn cứng nhắc như cũ: “Cần tôi đưa em đến bệnh viện không?”

Đi bệnh viện cái đêch! Đi cục dân chính thì có! Đi ly hôn thì có!

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, cuộn mình vào ổ chăn, lật người không thèm để ý tới hân.

Cố Kiến Thâm: “...”

Thế mà người này cũng yên lặng leo lên giường, yên lặng nằm xuống, yên lặng hít thở vững vàng.

Ngủ rồi hả? Thẩm Thanh Huyền suýt chút nữa tức tới mức muốn về Vạn Tú sơn!

Nhưng khi nhớ ra hân bị bệnh, y buộc mình phải tỉnh táo lại.

Mặc dù hơi nãy chỉ ôm một tí, nhưng xúc cảm vẫn còn lưu lại trên da thịt.

Da mềm, nhưng cơ thể lại cứng như sắt thép.

Điều này ...

Thẩm Thanh Huyền giả vờ ngủ, nhưng căn bản không ngủ.

Trời vừa sáng, Cố Kiến Thâm liền ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền suy tư, mò vào thư phòng của hân.

Cứ tưởng y chẳng thể chạm vào bất kỳ thứ gì ở bên trong, không ngờ y có cả quyền sở hữu nữa kìa.

Thẩm Thanh Huyền vội vàng lật xem tư liệu trong trí não.

Sau đó ... giặt mình.

Lần này thế xác Cố Kiến Thâm cư nhiên không phải người?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Anh Muốn Có Được Cảm Xúc Của Con Người Ừ?

Cửu tiên sinh không có tên thật, chỉ gọi là Cửu, còn là số Ǻ Rập.

Cửu là con số, đương nhiên đối với hǺn cũng là tên.

ThǺm Thanh Huyền nhìn từng câu từng chữ, càng nhìn càng khiếp sợ.

Cái này nào có phải suy giảm nhận thức cảm xúc? Căn bản là khác loài!

Một người máy ... cảm xúc ở đâu ra?

Đúng vậy, Cửu tiên sinh là một người máy được chế tác cực kỳ khéo léo.

ChǺng trách thân thể hoàn mỹ không khuyết điểm, chǺng trách có tỉ lệ như điêu khắc ... đúng là thật sự được khắc ra mà!

ThǺm Thanh Huyền nhìn danh sách bảo trì và tu sửa của “Cửu tiên sinh”, tuy không thể hiểu rõ hết thuật ngữ bên trong, nhưng y đã biết được chân tướng kinh người nhất rồi.

Không phải tác phong làm việc của Cửu tiên sinh giống chương trình, mà hǺn hoàn toàn chấp hành theo trình tự đã cài đặt!

Vậy thì ... ai đã tạo ra Cửu tiên sinh, ai ở sau màn thao túng hǺn?

ThǺm Thanh Huyền vẫn chưa tìm được đáp Ǻn.

Y không dám nǺn lại thư phòng quá lâu, xem xong danh sách bèn rời đi.

Giờ phải làm gì đây?

Ngay cả thể xác cũng không phải người, y phải yêu đương với Cổ Kiến Thâm như thế nào?

Không yêu được thì nhiệm vụ này còn hoàn thành kiểu gì?

Chưa kể đối với người máy, như thế nào mới được xem là bệnh nan y? Thâm Thanh Huyền giỏi về chữa bệnh, nhưng y chỉ có thể trị cho người, thật sự không biết “xem bệnh” cho người máy đâu!

Chẳng lẽ y phải nỗ lực nghiên cứu cơ giới học, chuẩn bị “trị bệnh” cho hần?

Thâm Thanh Huyền chìm trong mớ suy nghĩ loạn cào cào, đúng là đau đầu quá mà.

Đến tối, người máy nhà y trở lại.

Sau khi biết thân phận thật của hần, y có thể nhận ra rất nhiều chi tiết.

Chẳng hạn như đôi mắt đỏ của hần, mặc dù làm rất giống mắt người, nhưng nó thâm thúy hơn một ít, vì không thể hiện được cảm xúc nên có vẻ lạnh lùng và thần bí.

Còn giọng nói hần nữa, hoàn mỹ bắt chước tiếng người, nhưng sâu trong đó ẩn giấu âm thanh máy móc, vậy mà không làm mất đi sự hài hòa, trái lại còn giúp cho thanh giọng càng thêm trầm thấp mê người, tràn ngập từ tính.

Lại nhìn cơ thể hần ... Thâm Thanh Huyền hiểu rõ, đây là cực hạn thẩm mỹ của loài người, mỗi phân mỗi tắc mỗi đường cong đều được thiết kế chặt chẽ, tuân theo tiêu chuẩn hoàn mỹ, tạo ra một cơ thể không chê vào đâu được.

Cổ Kiến Thâm mở miệng: “Em đã vào thư phòng.”

Thâm Thanh Huyền chẳng hề ngạc nhiên, nếu là người máy, hệ thống ngôi nhà đều là “bạn tốt” của hần, biết cũng là chuyện bình thường.

Vả lại y được trao quyền truy cập, chứng tỏ Cố Kiến Thâm cũng muốn để y thấy.

Thâm Thanh Huyền gật đầu: “Phải.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sợ không?”

Thâm Thanh Huyền hỏi ngược lại hắn: “Anh có biết sợ là gì không?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu cực kỳ thành thật: “Không biết.”

Thâm Thanh Huyền lại hỏi: “Còn vui?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu: “Không rõ.”

Thâm Thanh Huyền lại thấy vui vui, hết cách rồi, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, người yêu có thể nào y cũng thấy đùa rất vui.

“Anh cũng không hiểu cảm xúc của con người sao?”

“Hiểu, nhưng không cảm nhận được.”

Thâm Thanh Huyền tiếp tục hỏi hắn: “Trước đó anh gạt tôi ư?”

Khả năng lý giải của Cố Kiến Thâm vẫn rất mạnh: “Em đang nói đến nguyên nhân tôi kết hôn với em?”

Thâm Thanh Huyền gật đầu: “Đúng, anh nói gien phù hợp, nhưng anh ...” Người máy làm gì có gien? Thì làm sao có thể phù hợp.

Cố Kiến Thâm: “Mặc dù tôi không có gien theo nghĩa của loài người, nhưng tôi biết mình muốn gì, tôi tìm khắp kho gien, phát hiện em thích hợp với tôi nhất.”

Đôi mắt Thâm Thanh Huyền khẽ cong, đến gần hắn: “Anh muốn có được cảm xúc của con người ư?”

Người máy Cửu cô đơn sáu mươi sáu năm đột nhiên muốn kết hôn, lý do duy nhất chính là đây.

Người máy Cố thành thật một cách đáng yêu: “Phải, tôi rất ngạc nhiên.”

Hai mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên: “Anh biết tò mò.”

Cố Kiến Thâm: “Tò mò là một trong những yếu tố sinh ra từ ý thức.”

Thẩm Thanh Huyền quan sát hẩn, sau đó cười gian: “Vậy anh tò mò về tôi ư?”

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Phải.”

Thẩm Thanh Huyền suy tư, lại hỏi hẩn: “Trước đây anh từng gặp tôi hả?”

“Không.” Cố Kiến Thâm trả lời, “Ở hôn lễ là lần đầu tiên tôi gặp em.”

Thẩm Thanh Huyền không biết Cửu tiên sinh nguyên bản ra sao, nhưng y biết Cửu tiên sinh sau khi Cố Kiến Thâm tỉnh lại chính là người như thế.

Để người máy Cửu thực sự có được tình cảm nhân loại quá khó, nhưng giúp Cố Kiến Thâm sở hữu những cảm xúc ấy thì chẳng thành vấn đề.

Suy cho cùng, Cố Kiến Thâm không phải là một người máy thật sự.

Thẩm Thanh Huyền lập tức phẩn chấn.

Hiện tại Cố Kiến Thâm này rất thú vị, đơn thuần dễ dụ còn nghe lời.

Vì hẩn không biết được nhiều, nên không thể suy diễn, chỉ cần dạy hẩn tình cảm, để hẩn tin y yêu hẩn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Thẩm Thanh Huyền: “Cảm xúc thú vị nhất của loài người chính là yêu.”
Dứt lời y mỉm cười, hỏi Cố Kiến Thâm, “Anh có muốn thử không?”

Cố Kiến Thâm thẳng thắn đáp: “Muốn.”

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền ngập tràn ý cười, y nói: “Được rồi, để tôi dạy anh.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Tôi nên phối hợp với em thế nào?”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không còn tí tức giận nào nữa, trái lại còn thấy chơi rất vui: “Cho phép tôi chạm vào anh, ôm anh, thân mật với anh.”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng, rất nhanh liền đáp: “Có thể.”

Vậy nghĩa là hủy bỏ chương trình phòng ngự rồi?

Thẩm Thanh Huyền cho rằng, Cố Kiến Thâm là một người máy độc lập, chắc chắn có người tạo ra hắn, cũng có người giao nhiệm vụ nhất định cho hắn. Nhưng hiển nhiên hắn đã thoát khỏi khống chế của nhân loại, có ý thức của mình, cho nên mới muốn kết hôn, muốn trở thành người, muốn trải nghiệm cảm xúc của con người.

Thẩm Thanh Huyền rất đổi ngạc nhiên, y đến gần hắn: “Tôi muốn chạm vào anh.”

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Cần tôi cởi quần áo không?”

Thật sự chẳng hiểu tí tình thú nào!

Nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn rất phấn khởi, y nói: “Không cần.”

Y chạm vào cơ thể Cố Kiến Thâm cách lớp chế phục màu đen.

Quần áo được làm từ chất liệu trơn nhẵn, có thể cảm nhận được đường cong cơ thể rắn chắc được ôm lấy, độc nhất vô nhị giống như chính người này vậy.

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn còn nhớ xúc cảm tối qua, y dùng sức ôm hắn, lần này đã có thể cảm nhận rõ hơn.

Bên dưới lớp quần áo mỏng và làn da bóng loáng là sắt thép cứng ngắc.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hấn: “Thích không?”

Cố Kiến Thâm ngáp ngừng: “Không rõ nữa.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hấn: “Tôi ôm anh, anh cảm nhận được gì không?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Thật mềm mại.”

Đối với hấn, cơ thể Thẩm Thanh Huyền quá yếu ớt, mềm nhẹ tựa như đám mây, như thế chỉ cần hơi dùng sức là sẽ bẻ gãy y.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Còn gì nữa không?”

Cố Kiến Thâm nghiêm túc suy nghĩ, rồi đáp: “Thật thơm.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hấn: “Anh có thể nhận biết mùi hương.”

Cố Kiến Thâm: “Có thể, nhưng không phân biệt được mùi hương theo ý của con người.”

Thẩm Thanh Huyền không buông tay, giữ nguyên tư thế mà hỏi hấn: “Vậy sao anh nói tôi thơm?”

Cố Kiến Thâm: “Tôi cảm thấy em rất thơm.”

Thẩm Thanh Huyền rất hài lòng, y buông hấn ra: “Lần này đổi lại anh ôm tôi.”

Cố Kiến Thâm không hiểu: “Có gì khác nhau ư?”

Thẩm Thanh Huyền đứng yên: “Ôm tôi đi.”

Cố Kiến Thâm khom người, ôm cả người y lên.

“Ê này ...” Thẩm Thanh Huyền vội vàng níu vai hấn để giữ thăng bằng.

Cái ôm này của hắn khác với những gì Thẩm Thanh Huyền tưởng tượng, hắn trực tiếp bế hông y, đặt trên cánh tay của mình.

Mặc dù hình thể hai người chênh nhau, nhưng không khác biệt quá lớn, cho nên tư thế này rất khó giữ thăng bằng.

Nhưng Cố Kiến Thâm lại ôm rất dễ dàng, cứ như đang nâng một đứa bé.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy tư thế này có phần quen thuộc ... chỉ có điều chẳng có ấn tượng rõ ràng.

Y cười nói: “Thả tôi xuống, không phải như thế.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Không phải sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “Anh chỉ cần ôm giống như tôi làm hồi nãy là được.”

Cố Kiến Thâm thả y xuống: “Xin lỗi, là tôi nghĩ sai.”

Thẩm Thanh Huyền rất hiếu kỳ: “Sao anh lại nghĩ đến việc ôm tôi như thế?”

Cố Kiến Thâm không thể đưa ra đáp án: “Không rõ nữa.”

Thẩm Thanh Huyền không truy hỏi nữa, đổi sang vấn đề khác: “Vậy anh có thích thế không?”

Cố Kiến Thâm cực kỳ phối hợp: “Thích.”

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền cảm thấy tư thế kia không được tự nhiên, nhưng nếu Cố Kiến Thâm thích, y sẽ không để bụng, dù sao trong nhà không có người ngoài.

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Nếu anh thích, vậy cứ ôm như thế đi, không sao.”

Cố Kiến Thâm: “Vậy hiện giờ tôi có thể ôm em không?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Được.”

Cố Kiến Thâm lại ôm y bằng tư thế kỳ quặc kia, tựa như hẫng cao ời là cao, còn y lại quá nhỏ bé, cho nên y ngồi trên cánh tay hẫng cũng không thành vấn đề.

Trong game, Berserker Nine đã ôm y như thế.

Berserker cao 3 mét có thể dễ dàng đặt thánh tinh linh “mảnh mai” trên cánh tay mình.

Thẩm Thanh Huyền nhìn vòng tay, Nine vẫn còn online ... vì sao người này không bị cưỡng chế logout? Y thật sự nghĩ không ra.

Cố Kiến Thâm hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn: “Không có gì.”

Cố Kiến Thâm do dự, sau đó hỏi: “Sau này tôi có thể thường xuyên ôm em không?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Được chứ.”

Cố Kiến Thâm trả lời một cách quy củ: “Cảm ơn.”

Thẩm Thanh Huyền có cảm giác như mình đang dụ dỗ bạn nhỏ, cơ mà bạn nhỏ này lớn tuổi hơn y nhiều lắm đấy!

Sau khi nói rõ với nhau, hai người ở chung càng thêm hòa hợp.

Thẩm Thanh Huyền gần gũi với Cố Kiến Thâm theo từng bước, Cố Kiến Thâm cũng rất phối hợp, cố gắng lĩnh hội và cảm nhận.

Mặc dù là người máy không hiểu tình cảm, nhưng vì là Cố Kiến Thâm, cho nên hẫng vẫn bị Thẩm Thanh Huyền hấp dẫn, được y dẫn lối, dần dần có

được cảm xúc của con người.

Thẩm Thanh Huyền chẳng cần vội vàng, từng ngày trôi qua, hai người ngày càng quen thuộc, từ những chiếc ôm giản đơn rồi đến ôm nhau ngủ vào buổi tối, tiến triển không tính là chậm.

Sau khi quan hệ trở nên thân mật hơn, Thẩm Thanh Huyền muốn thử thêm nhiều quyền hạn trong thư phòng.

Cố Kiến Thâm rất tin tưởng y, trên cơ bản là ngàn y trăm thuận, y yêu cầu điều gì Cố Kiến Thâm đều thỏa mãn hết.

Thẩm Thanh Huyền muốn quyền truy cập để hiểu rõ thêm về Cố Kiến Thâm, hiểu cấu tạo cơ thể hắn, đồng thời cũng hy vọng đạt được những kiến thức tiên tiến, bổ sung chỗ thiếu sót cho khả năng “chữa bệnh” của mình.

Suy cho cùng sau khi hai người yêu nhau, y còn phải chữa bệnh cho hắn.

Mặc dù y không biết người máy sẽ bị bệnh gì ...

Ban ngày Cố Kiến Thâm phải đi làm, hắn đi rồi, Thẩm Thanh Huyền sẽ bắt đầu tự học.

Thế nhưng hôm nay y quyết định tạm dừng tiến độ học tập, điều tra xem Nine rốt cục là ai.

Sau khi có nhiều quyền hạn hơn, y có thể tra được chi tiết về Nine.

Đã lâu vậy rồi mà Nine vẫn không logout ... có thể nói đây là một lỗi của game.

Vừa thử tìm hiểu, Thẩm Thanh Huyền lập tức kinh ngạc đến nỗi phát lạnh.

Nine ... chưa từng logout.

Hắn không có thông tin trong đời thực, chỉ là một tài khoản trò chơi không có thông tin đăng ký.

Điều này sao có thể?

Thẩm Thanh Huyền sử dụng quyền hạn lớn hơn, điều tra nhiều hơn, càng xem càng kinh hãi.

Từ lúc trò chơi được khởi động, Nine đã tồn tại rồi.

Liên tục như thế cho đến tận hôm nay, hắn chưa từng logout.

Càng đáng sợ là nhà điều hành không phát hiện sự bất thường của tài khoản này, hệ thống cường chế logout cũng không có hiệu quả với hắn.

Cứ như hắn là một thể tách biệt với trò chơi này.

Mà người sáng lập ra trò chơi này, lại chính là Cửu tiên sinh.

Nai* — Nine — Cửu.

(Trước giờ tác giả đều viết là Nai theo phiên âm của Nine, nhưng mình dịch hắn là Nine luôn)

Thẩm Thanh Huyền hít lạnh một hơi.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Chung Cốc

Thẩm Thanh Huyền chỉ hy vọng mình nghĩ nhiều, nếu mà là vậy thật chắc y chết mất!

Nine là Cửu, Cửu là Cố Kiến Thâm, suy ra Nine cũng là Cố Kiến Thâm?

Nghĩ lại xem, y đã đối xử với Nine thế nào?

Ngọt ngào cùng nhau chinh phục phó bản, sau đó bỏ lại câu đã kết hôn liền bỏ đi không từ giã.

Hiện giờ nhìn lại ba chữ Nine để lại cho y ... đau tim quá!

Tiêu rồi tiêu rồi, nếu Nine là Cố Kiến Thâm, vậy y tiêu chắc rồi! Không chừng hẳn lại suy diễn ra một vở kịch lớn nữa rồi!

Mà không đúng ... Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh, nghĩ lại cảm thấy hơi bất thường.

Nếu Nine là Cửu, sao Nine không biết y kết hôn với Cửu?

Y đã kết hôn với hẳn, hẳn còn đợi ở trong game làm gì? Ra ngoài thân mật với y không tốt sao?

Vậy rốt cuộc có nguyên do gì?

Thẩm Thanh Huyền quyết định vào trò chơi, tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Trò chơi tên là 《Chung cốc》, nghe bảo có một phó bản chưa mở bao giờ, nó cũng tên là Chung cốc, khi phó bản này mở ra, tất cả người chơi đều sẽ rơi vào điên cuồng.

Nhưng rốt cuộc Chung cốc ở đâu, có hình dáng ra sao thì không ai biết được.

《Chung cốc》 đã hoạt động mười lăm năm, qua thời gian dài nhưng chưa hề có dấu hiệu xuống dốc, trái lại còn kéo dài qua nhiều thế hệ, trở thành trò chơi quốc dân.

Về ý nghĩa xã hội, trò chơi này mở ra thiên đường cho lực lượng lao động dư thừa không có gì làm, giúp thế giới tinh thần của họ trở nên phong phú, giảm thiểu rối loạn có khả năng xảy ra.

Cửu là chủ sở hữu của 《Chung cốc》, bằng khối tài sản khổng lồ cùng địa vị xã hội không ai sánh bằng, hẳn đã tạo ra trò chơi để quốc được người người đổ xô như vệt.

Thẩm Thanh Huyền dùng một ngày để tra xét tư liệu, nghi hoặc trong lòng luôn không được giải đáp.

Cửu là Nine ư? Tìm không ra chứng cứ có liên quan.

Cửu do ai sáng tạo? Cũng không có tài liệu đề cập đến, thậm chí người ngoài cũng không biết Cửu tiên sinh là người máy.

Chung cốc do Cửu tiên sinh tạo ra? Trò chơi toàn tức do người máy sáng tạo? Thật khó thể tưởng tượng.

Nếu Chung cốc không phải Cửu tạo ra, vậy là ai?

Đủ loại câu hỏi tựa như mạng nhện khổng lồ, vây dính Thẩm Thanh Huyền ở trong đó.

Nhưng y không hề sợ hãi, thậm chí còn đang chờ “người bắt” cuối cùng xuất hiện.

Đến tối, Cố Kiến Thâm về nhà.

Thẩm Thanh Huyền phá vỡ quy luật mà hai người đã duy trì trong nhiều ngày qua – y không nấu cơm.

Cố Kiến Thâm nhìn bàn ăn trống trơn, hỏi: “Không ăn cơm à?”

Thẩm Thanh Huyền: “Tôi không đói.”

Cố Kiến Thâm khựng một hồi rồi đáp: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy đi xem phim, Cố Kiến Thâm ngồi trước bàn ăn như mấy ngày trước, tiến hành chương trình “ăn cơm”.

Cho dù không có cơm, hắn vẫn ngồi trước bàn ăn ba mươi phút.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục xáo trộn cuộc sống “tốt đẹp” của họ.

Tám giờ rưỡi y sẽ pha cà phê cho Cố Kiến Thâm, nhưng hôm nay y lên muộn nửa tiếng, hơn nữa còn không mang cà phê theo, mà chỉ bảo: “Tôi đi ngủ trước.”

Theo lý thì mười giờ rưỡi y mới ngủ, trước đây họ luôn như thế.

Cố Kiến Thâm ngồi trước bàn làm việc, mắt đỏ lóa lên.

Hắn không hề gọi y, cảm xúc chẳng có bất kỳ dao động nào – không có ảo não do bị rối loạn “trình tự”, cũng không bối rối, càng không ý thức được nên hỏi hay nghi ngờ.

Mười giờ rưỡi, hắn quay về phòng.

Thẩm Thanh Huyền không nhìn hắn, tiếp tục ngủ.

Cố Kiến Thâm lên giường, định ôm y vào lòng như mấy ngày trước.

Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên đẩy hắn: “Tự mình ngủ đi.”

Cố Kiến Thâm đành thành thật nằm trên giường, hai tay giao nhau đặt trước bụng, ngủ một cách quy củ.

Một tiếng sau, Thẩm Thanh Huyền mở mắt ra.

Y nhìn thử, phát hiện người máy nhà y thật sự đang ngủ!

Không nghi ngờ, không bất an, vô cùng bình tĩnh mà ngủ!

Thẩm Thanh Huyền tức giận đập hấn một phát.

Cố Kiến Thâm mở mắt cái xoạc, hấn nhìn y rồi hỏi: “Chuyện gì thế?”

Thẩm Thanh Huyền đi thẳng vào vấn đề: “Anh rốt cuộc là ai?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Cửu.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hấn: “Ai tạo ra anh?”

Vấn đề này Cố Kiến Thâm sẽ trả lời ư?

Hấn trả lời, lại còn cho Thẩm Thanh Huyền một đáp án cực kỳ chấn động: “Nine.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền nhảy dựng, tiếp tục hỏi hấn: “Nine là ai?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu: “Không biết.”

Đã nói đến mức này, y không cần phải tiếp tục đoán mò nữa: “Nine đang ở đâu?”

Nếu Cố Kiến Thâm thực sự là người máy, thì thẩm quyền hấn mở ra cho Thẩm Thanh Huyền nhất định là cao nhất, gần như hỏi gì đáp nấy.

Hấn nói: “Chung cốc.”

Chung cốc ... là trò chơi Chung cốc, hay thật sự có một nơi gọi là Chung cốc?

Thẩm Thanh Huyền hỏi ra điều mình nghi vấn, Cố Kiến Thâm vẫn chỉ trả lời: “Chung cốc.”

Thẩm Thanh Huyền gần như có thể xác định, Cố Kiến Thâm đối diện là Cố Kiến Thâm, nhưng không phải một Cố Kiến Thâm đầy đủ.

Dùng khái niệm của giới tu chân để ví dụ, đại khái là chỉ được truyền một luồng thần thức, vẫn còn một phần bị giấu bên trong, chỉ có thể tuân theo bản năng đơn giản để thực hiện công việc cụ thể.

Thẩm Thanh Huyền không rõ tình huống của Nine ra sao, nhưng nếu hẳn có thể tạo ra Cửu, hiển nhiên không phải con người bình thường.

Thẩm Thanh Huyền hỏi vấn đề sau cùng: “Là ai tạo ra trò chơi toàn tức 《Chung cốc》?”

Cố Kiến Thâm trả lời: “Nine.”

Thẩm Thanh Huyền nghe xong cũng phải giật mình, gần như sắp chạm vào chân tướng.

Nine là Cố Kiến Thâm, thật sự là Cố Kiến Thâm.

Thôi rồi thôi rồi ... hiện giờ quay về giải thích có còn kịp không?

Thẩm Thanh Huyền xuống giường: “Anh nghỉ ngơi trước đi, tôi đến xem Chung cốc.”

Cố Kiến Thâm không ngăn cản y, và cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn y như một cái xác rỗng hoàn mỹ.

Thế nhưng vỏ rỗng ấy chứa một đoạn thần thức ẩn bên trong, liên tục tìm kiếm trong kho gien, dựa vào bản năng để tìm ra y, sau đó mở lòng với y.

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài, vội vàng vào khoang trò chơi.

Y và Cố Kiến Thâm đến phàm thế cùng lúc.

Có lẽ trước đây, Nine, Cửu và Mục Thanh có một đoạn nhân duyên.

Nhưng Mục Thanh chết trong game, Nine nhất định là người đầu tiên biết điều đó, cho nên hắn cũng quyết định tử vong.

Sau đó Cố Kiến Thâm thành Nine, y thành Mục Thanh. Chỉ có điều Cố Kiến Thâm không phải Nine, y cũng không phải Mục Thanh.

Cho nên bi kịch của hai người kia sẽ không tái diễn trên người họ.

Thẩm Thanh Huyền vội vàng đăng nhập vào trò chơi, phát hiện mình vẫn còn ở ngoài Phượng hoàng hạp cốc.

Y mau chóng mở danh sách bạn thân, định liên lạc với Nine.

Giao diện hệ thống vừa hiện ra, Thẩm Thanh Huyền còn chưa gửi tin nhắn thì đã nhìn thấy Berserker.

Hắn đứng dưới gốc cây khô. Bầu trời mang sắc xám ảm đạm, lá phong rụng rớt cũng mất đi vẻ sáng bóng do cận nước, trở nên khô vàng một cách chết vật.

Berserker cao lớn vẫn mặc khôi giáp cứng rắn, song chúng nó lại không ngăn được sự tổn thương từ trong ra ngoài.

Lá khô rơi trên đầu hắn, trên bả vai rắn chắc và cả bên đôi chân cô độc.

Dường như bầu trời u ám này đại biểu cho cảm xúc của hắn, mà gốc cây héo rũ chính là trái tim thất vọng của hắn.

Chứng kiến cảnh này, chẳng ngôn từ nào có thể diễn tả nỗi đau cùng cực của Thẩm Thanh Huyền hiện giờ.

Y đuổi sang đó, cẩn thận chạm vào bàn tay to của hắn: “Nine.”

Dường như hắn đã đứng quá lâu, lâu tới nỗi mất đi tri giác và ý thức.

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hắn, dùng sức gọi: “Nine!”

Berserker chậm rãi hoàn hồn, hắn rũ mắt nhìn thánh tinh linh trước mắt, nhìn thấy một tia sáng rực rỡ.

“Em ...”

Thẩm Thanh Huyền ôm hắn: “Em xin lỗi.”

Berserker hoàn toàn hồi phục ý thức, hắn ôm ngang y, vững vàng đặt trên cánh tay: “... Thanh.”

Thẩm Thanh Huyền ôm đầu hắn rồi hôn thật vang lên đấy: “Xin lỗi, đã để anh đợi lâu.”

“Thanh ...” Nine nỉ non tên y, “Thanh ... Thanh ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Gọi em là Liên Hoa.”

Nine nhìn y không chớp mắt.

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Đây là tên thật của em.”

“Liên Hoa.” Nine vụng về lặp lại hai từ này, nhưng đã làm quen với nó rất nhanh. Hắn gỡ nó từ môi, và rồi đặt lên đầu quả tim.

“Em về rồi.”

“Ừm, em đã trở về.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn, nụ cười tỏa nắng của thánh tinh linh như đang thắp sáng bầu trời xám xịt.

Không phải ví von, mà chính là sự thật.

Bầu trời ảm đạm như được gột rửa bởi nước trong, lộ ra màu da trời như mơ, những đám mây va vào nhau tựa như những chú nai làm bằng bông, nghịch ngợm và đáng yêu vô cùng.

Cùng lúc ấy, cây phong cũng sống lại.

Lá khô màu nâu tung bay trong gió, như thể giữa bầu trời có một họa sĩ tài hoa ẩn hình, bút mực bay bổng điểm tô sắc đỏ trên nền trời.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mắt Nine, chứng kiến si mê cùng quyến luyến trong đôi mắt ấy.

Đây là Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm của y, không thể nghi ngờ gì nữa.

Thật ra từ cái nhìn đầu tiên, y đã không nhìn lầm ... Khi hăn thốt ra câu nói đầu tiên, y đã nhận ra hăn rồi.

Thế nhưng ấn tượng vốn có đã ràng buộc y, luồng thần thức ngoài kia cũng quấy nhiễu y, khiến y quần quanh hết vòng này đến vòng khác mới chính thức tìm được hăn.

Thẩm Thanh Huyền ôm chặt hăn, thốt ra lời từ đáy lòng: “Thật sự xin lỗi anh.”

Nine không nói gì, như thể không nghe thấy lời xin lỗi của y, hăn vui mừng ôm Thẩm Thanh Huyền, bởi vì y trở về mà thế giới bừng sáng trở lại.

Nine nói: “Cho em này.”

Thẩm Thanh Huyền có một bụng muốn hỏi, nhưng thấy hăn như thế, y không nỡ cắt ngang niềm vui của hăn: “Gì thế?”

Nine lấy ra áo choàng trong túi.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, Thẩm Thanh Huyền vẫn bị chấn động.

Thật là ... đẹp quá!

Anh ánh, đỏ tươi, ảo mộng quá đời.

Hoa phượng hoàng chỉ có màu đỏ đơn thuần, thế nhưng áo choàng này lại không chỉ có đỏ, nó còn tản ra ánh sáng của những vì sao, trải đều từng tầng, hết như ngân hà được nhuộm đỏ giữa trời đêm.

Nine mỉm cười: “Để tôi mặc cho em.”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Đừng ...”

Berserker căng thẳng rõ đi trông thấy, hần dè dặt hỏi: “Em không vui ư?”

Thẩm Thanh Huyền giãn mặt cười với hần: “Vì quá thích, nên không nỡ mặc.”

Nine ngơ ngác nhìn y, và cũng chỉ có thể nhìn y như thế.

Em ấy thật tốt.

Thật là tốt.

Cho nên bất kể ra sao, hần sẽ không để em ấy tiếp tục bỏ đi.

Chung cốc, thuộc về bọn họ.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Không Thở Được

Nine nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Mặc vào đi, nếu em thích, tôi làm thêm cho em.”

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận cầm nó: “Không nữa, mặc vào sẽ không còn bền nữa, đến lúc không còn thì phải làm sao.”

Nine: “Sẽ có nhiều thêm.”

Thẩm Thanh Huyền: “Có nhiều hơn nữa em cũng không nữa.” Áo choàng xinh đẹp có xếp thành núi y cũng không nữa, huống chi chỉ có một cái.

Thấy y quý trọng, Nine hận không thể dâng hết mọi thứ tốt nhất cho y.

Dường như Thẩm Thanh Huyền nghĩ ra điều gì đó, bèn hỏi hần: “Anh có muốn xem em mặc không?”

Nine kinh ngạc, khi mở miệng giọng đã trở nên trầm khàn: “Muốn ...”

Chỉ một chữ giản đơn, Thẩm Thanh Huyền chẳng hiểu sao mặt mình lại đỏ lên.

Người máy Cố ở ngoài kia chẳng hiểu việc gì, vậy mà Berserker Cố trong game lại dồi dào tình cảm như thế!

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu cười khẽ, nói: “Vậy em mặc cho anh xem.”

Berserker căng thẳng, hần hỏi: “Chỉ ... chỉ mặc cho tôi xem được không?”

Tên này phạm quy quá! Thẩm Thanh Huyền ôm trái tim xao động, khẽ đáp: “Ừ, chỉ cho anh xem.”

Người đàn ông to lớn bị Thẩm Thanh Huyền trêu cho không biết nên đặt tay chân đi đâu, chỉ có thể bứt rứt: “Tôi vẫn sẽ làm cho em, làm thật nhiều, thật nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn, cười nói: “Ừ.”

Rồi y nhìn hắn bằng đôi mắt rất đổi dịu dàng: “Hiện tại anh muốn xem không?”

Nine nhìn y, nhìn một lúc mới chậm chạp gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền mặc áo choàng vào ...

Dưới ánh mặt trời nóng bỏng, thánh tinh linh đại biểu cho ánh sáng được sắc đỏ tiên diễm ôm lấy.

Da thịt trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, linh hồn mỹ lệ ...

Y gần mình trong gang tấc, chỉ cần duỗi tay là có thể ôm chặt y.

Màu đỏ đại biểu cho nhiệt huyết của Berserker.

Y mặc áo choàng mà hắn làm, tựa như bị huyết dịch của hắn bao phủ, vĩnh viễn ở trong tình yêu mà hắn đã tạo ra cho y.

“Đẹp không?” Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn.

Nine nói: “Đẹp.” Nếu hắn biết mơ, vậy đây chính là giấc mơ đẹp nhất mà hắn có thể tưởng tượng.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Em cởi ra đây, sẽ bị bào mòn mất.” Dứt lời, y nhanh chóng cất áo choàng.

Nine vừa muốn nhìn y mặc nó, vừa mừng rỡ khi thấy y quý trọng như thế, cho nên hăn rất bối rối.

Hăn nghĩ ngợi, rồi nói: “Tôi có lệnh bài mới, chúng ta lại đến hạp cốc xem thử đi.”

Thẩm Thanh Huyền do dự, thực ra y muốn nói với hăn về việc mình kết hôn và Cửu.

Chỉ có điều, nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của hăn, còn có thái độ dè dặt cẩn thận, y lại trở nên mềm lòng.

Y đã bỏ rơi hăn lâu chừng ấy, hăn nhất định rất đau khổ, thôi thì cứ dễ dàng hăn trước, để hăn thoải mái hơn, tránh cho cuộc nói chuyện chẳng đi vào đâu.

Dĩ nhiên là, Thẩm Thanh Huyền cũng rất muốn đến xem Phượng Hoàng hạp cốc.

Một nơi đẹp nhường ấy, nhìn một cái thôi là đã thấy hưởng thụ rồi.

Vì vậy y gật đầu đáp: “Được, chúng ta đến gom thật nhiều hoa phượng hoàng, sau đó cũng làm cho anh một bộ áo choàng.”

Nine: “Tôi không cần, làm cho em.”

Thẩm Thanh Huyền: “Vậy sao được, em cũng muốn thấy anh mặc.”

Nine cười: “Tôi mặc vào nhất định rất xấu.”

“Làm gì có?” Thẩm Thanh Huyền không tán thành, “Nhất định rất đẹp.”

Nhân vật Berserker được thiết lập với ngoại hình to lớn hung hăn, nào xinh đẹp tinh xảo như thánh tinh linh.

Thẩm Thanh Huyền lại nhấn mạnh: “Dù sao em cũng muốn xem!”

Y muốn xem. Berserker cười đầy kín đáo: “Ừ, vậy tôi cũng làm cho mình một cái.”

Thẩm Thanh Huyền rất tận trách phát đường cho lão công nhà mình, y tiếp tục nói: “Quay về anh dạy em, áo choàng của anh hãy để em làm.”

Nine ngạc nhiên: “Em ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Sao nào, không tin em à?”

Nine nói thật chắc chắn: “Tin chứ!”

Thẩm Thanh Huyền cười tí mắt: “Yên tâm đi, em học hỏi nhanh lắm.”

Hai người vừa nói vừa cười tiến vào Phượng Hoàng hạp cốc.

Trong game, chỉ có điểm này là tốt, bất kỳ lúc nào, phong cảnh nào cũng đều rất xinh đẹp.

Nó sẽ không thay đổi vì khí hậu, sẽ không biến mất vì tổn hại, lại càng không mất đi vẻ yên ả và tĩnh lặng khi có nhiều người tràn vào.

Thẩm Thanh Huyền cảm khái từ đáy lòng: “Nơi đây thật đẹp.”

Nine lại chỉ lo ngẫm y, cảnh vật trước mắt hẳn chẳng qua chỉ là những chuỗi số liệu, nhưng Thẩm Thanh Huyền thì khác.

Y là tia sáng duy nhất trong “sinh mệnh” của hắn — sáng đến thế, rực rỡ là thế, mê người nhường ấy.

Muốn bắt được y, muốn giữ lấy y, muốn mãi mãi ở bên y.

Kết hôn ...

Chẳng sao cả, đó là chuyện ngoài đời thực, không liên quan đến hắn, hắn chỉ cần giữ chặt y của hiện tại, ôm lấy người đang ở trước mặt hắn.

Nine cười rất đổi chân thành, song đồng thời cũng pha lẫn chút bất thường trong đó.

Hắn nói với Thẩm Thanh Huyền: “Chung cốc mới đẹp nhất.”

Thẩm Thanh Huyền nghe được ý ở ngoài lời của hắn: “Chung cốc? Anh biết Chung cốc ở đâu ư?”

Nếu trò chơi này do Nine tạo ra, vậy hắn nhất định biết bí mật lớn nhất của phó bản 《Chung cốc》 nằm ở đâu.

Nine cúi đầu, nhìn y: “Em muốn tới đó không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Nghe bảo Chung cốc sẽ làm tất cả người chơi rơi vào điên cuồng.”

Nine bình tĩnh hỏi y: “Em sẽ như thế ư?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Em không biết, chưa từng thấy nên không tưởng tượng được.”

Nine thu lại đường nhìn, hắn nhìn lá phong đỏ đầy trời, giọng nói nhẹ như mây trôi: “Tôi sẽ.”

Trước kia thì không, cũng không bằng lòng, nhưng hiện giờ hắn sẽ, sẽ vì Chung cốc, vì Chung cốc có được y mà điên cuồng.

Thẩm Thanh Huyền chỉ lo đỡ hắn vui, tất nhiên đáp: “Nếu anh điên cuồng, em cũng sẽ như thế.”

Nine cúi đầu nhìn y, trong mắt lộ ra ấm áp, tựa như đồng lửa cháy bùng trên dải băng mùa đông, hòa tan băng tuyết chung quanh, cũng làm tan chảy trái tim lạnh nhạt của người lữ hành.

Bầu không khí đang tốt đẹp giữa hai người lại bị một con Xích Phượng thú không đầu không đuôi cắt ngang.

Berserker lập tức dùng một đao chém nó thành hai nửa.

Vốn là hình ảnh vô cùng máu me, lại nhờ trò chơi mà biến thành mưa hoa trôi nổi.

Phượng Hoàng hạp cốc đúng là phạm quy, nếu có bản lĩnh dẫn người yêu đến đây một mình thì thật sự rất lãng mạn.

Thẩm Thanh Huyền hưng phấn: “Đến đây đi, thu thập hoa Phượng Hoàng!”

Dù sao ở trong trò chơi không cần bảo vệ động vật, giá trị tồn tại của Xích Phượng thú là bị người ta chém làm hai nửa, sau đó vỡ thành hoa Phượng Hoàng, vậy nên y sẽ không khách khí.

Do đã có một lần kinh nghiệm, cho nên lần này họ diệt quái nhanh hơn, gần như chơi đùa một chút liền qua cửa.

Diệt sạch Xích Phượng thú, bọn họ thu được rất nhiều hoa Phượng Hoàng.

Thẩm Thanh Huyền nảy ra ý định, bèn nói với Cố Kiến Thâm: “Chúng ta trải hoa Phượng Hoàng ra nhìn đi!”

Đặt trong balo chỉ có thể thấy những cụm hoa đỏ tươi, nếu mang ra trải trên đất sẽ là cảnh tượng gì?

Trò chơi này quá tinh tế, nhất định có thể hoàn mỹ hoàn nguyên được một màn này.

Nine bảo: “Lại diệt thêm lần nữa, phải nhiều chút mới đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Được!”

Hai người họ ra khỏi phó bản, rồi lại tiến vào — Nine có siêu nhiều lệnh bài.

Trước đó Thẩm Thanh Huyền còn lo hấn phá sản, giờ biết cả trò chơi đều là của Nine, nên sẽ không tồn tại chuyện hấn phá của, phải đánh quái thêm mấy lần mới thú vị chứ!

Thế là, lần qua lần lại ba bốn lần, Thẩm Thanh Huyền chơi tới mức thở hồng hộc, rốt cục đã gom đủ hoa Phượng Hoàng.

Sau khi con Xích Phượng thú cuối cùng hóa thành hoa, Thẩm Thanh Huyền dứt khoát thu về, y nhìn Nine: “Em lấy hết bọn nó ra nhé?”

Nine gật đầu: “Tôi làm cùng em.”

Trong balo họ chứa đầy hoa Phượng Hoàng, chất chồng từng khóm, nếu để người chơi bên ngoài nhìn thấy chỉ sợ hai mắt sẽ phát sáng, chỉ thẳng ra bug của trò chơi.

Nguyên liệu trân quý sao có thể nhiều đến vậy? Vật giá đang giảm đó có biết không!

Nhưng hai người trong phó bản chẳng quan tâm nhiều đến thế.

Thẩm Thanh Huyền hít một hơi thật sâu, bất ngờ “đổ” hết hoa Phượng Hoàng ra.

Berserker tiến hành cùng lúc với y, gần như dùng một hơi thả hết tất cả hoa Phượng Hoàng.

Chẳng mấy chốc, những cánh hoa bay múa che phủ cả đất trời, Thẩm Thanh Huyền nhìn Nine xuyên qua cơn mưa đỏ ối, và Nine cũng đang nhìn y, hai người đối mặt nhau, trong mắt chỉ có đối phương.

Đến khi đóa hoa cuối cùng rơi xuống đất, xảo diệu thay, chúng nó xếp thành hình trái tim vô cùng xinh đẹp.

Trái tim màu đỏ, trái tim tỏa ra ánh sao đẹp không gì sánh bằng.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng hạnh phúc, y bước tới, ngã thẳng vào “giường” hoa xinh đẹp này.

Phía trên là bầu trời trong vắt, bên cạnh là người yêu, thực sự là mỹ cảnh mà ngoài đời khó thể có được.

Dù là mơ ... cũng không thể tuyệt vời đến thế.

Thẩm Thanh Huyền ngoảnh đầu nhìn Nine, nói: “Lại đây nằm đi, vui lắm.”

Nine cũng nằm xuống ngay cạnh y. Hai người không nói gì, cũng không có tiếp xúc thân thể, nhưng lại cảm nhận được nhiệt độ giống nhau.

Không biết bản nguồn từ đâu mà đã siết chặt vào trong tim.

Thẩm Thanh Huyền nghiêng đầu, nhìn vào đôi mắt Nine.

Nine vẫn luôn nhìn y, dùng tầm mắt quen thuộc mà nhìn y đầy quyến luyến.

Thẩm Thanh Huyền giật mình, hơi cục cựa.

Thực ra cũng không rõ ai cử động nhiều hơn ai, cũng chẳng biết ai chủ động trước, chỉ biết là khoảnh khắc hai cánh môi chạm vào nhau, màu sắc đất trời bỗng chốc biến đổi.

Thẩm Thanh Huyền vòng tay qua cổ hắn, Nine siết lấy eo y, hai người hôn môi bất chấp níu giữ trên những đóa hoa Phượng Hoàng.

Không ngờ hôn nhau trong game lại có cảm giác chân thật đến vậy.

Nó còn thật hơn cả ngoài đời, như thể vứt bỏ ngăn cách thân thể, trực tiếp để hai con tim va vào nhau, quấn quanh lẫn nhau.

Khi tách ra, Thẩm Thanh Huyền hơi ngượng ngùng.

Nine lại cúi đầu hôn y, Thẩm Thanh Huyền đẩy nhẹ hăn: “Không thờ được.”

Nine to con thế kia, sẽ đè chết y mất!

Nine nhất thời căng thẳng, bèn nói: “Xin lỗi.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Làm gì mà xin lỗi?” Dứt lời, y lại hôn hăn.

Trong đôi mắt Nine không cách nào che đậy ngọt ngào và hạnh phúc.

Thẩm Thanh Huyền tưởng như trái tim mình đang tan chảy. Người này sao mà dễ dãi quá, dường như chỉ cần y hơi tốt với hăn là hăn như có được cả thế giới vậy.

Ngốc quá, đúng là một tên ngốc to xác mà.

Thẩm Thanh Huyền lại tiếp tục hôn hăn.

Sau khi rời khỏi Phượng Hoàng hạp cốc, Nine dạy Thẩm Thanh Huyền làm áo choàng, Thẩm Thanh Huyền học rất nhanh, nhanh chóng tạo ra áo choàng to hơn của mình gấp đôi có thừa.

Y đưa Nine: “Cái này của anh to bằng hai cái của em.”

Nine: “Có thể làm lại, để nó ...”

Thẩm Thanh Huyền ngắt lời hăn: “Đã nói mỗi người một cái.”

Nine mỉm cười, không nói thêm nữa, nắm chặt áo choàng đỏ một cách trân trọng.

Thẩm Thanh Huyền thấy bầu không khí rất tốt, bèn muốn nói tới chuyện ở hiện thực.

Nào ngờ y chưa kịp mở miệng, Nine đã bảo: “Để tôi đưa em đến Chung cốc.”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời bị gọi lòng hiếu kỳ: “Anh biết cách đến Chung cốc ư?”

Nine đáp: “Đương nhiên.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Chỉ hai người chúng ta sao?”

Nine: “Hai người chúng ta là đủ rồi.”

Thẩm Thanh Huyền rất tò mò về Chung cốc, luôn cảm thấy bí mật lớn nhất giấu ở nơi đó, đến Chung cốc, y nhất định có thể hiểu rõ Cố Kiến Thẩm ở phạm thế lần này.

“Chúng ta đến Chung cốc, còn những người chơi khác thì sao?”

Nine mỉm cười với y: “Chung cốc thuộc về Chung cốc.”

Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu cho lắm.

Nine nắm chặt tay: “Đi thôi, đến Chung cốc rồi em sẽ hiểu.”

Thẩm Thanh Huyền không hỏi nữa, y muốn xem thử rốt cuộc Chung cốc có hình dạng thế nào.

Liệu Chung cốc có phải là “giấc mộng” còn xinh đẹp hơn Phượng Hoàng hạp cốc không?

Không.

Chung cốc là thật.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Hôn Lễ Của Chúng Ta

Thẩm Thanh Huyền đầy lòng chờ mong, thậm chí tưởng tượng vô số khả năng suốt đường đi.

Ấn tượng của y dành cho trò chơi toàn tức này vô cùng tốt, cũng rất thích bối cảnh trong thế giới hư ảo này.

Tây huyền đại lục, dị vực phong tình, đây là những thế giới Thẩm Thanh Huyền chưa từng tiếp xúc, cho nên chúng vô cùng mới mẻ đối với y.

Hai người đến bờ biển, Nine nói: “Chúng ta cần băng qua đại dương này.”

Thẩm Thanh Huyền: “Ngồi thuyền?”

Nine: “Bay qua.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn khoảng cách rồi nói: “Có phải hơi xa không?” Thánh tinh linh có thể bay, nhưng xa thế kia, y sợ mình không đủ thể lực, rút xuống biển thì mất mặt lắm.

Nine: “Chỗ tôi có tọa kỵ hai người.”

Thẩm Thanh Huyền trầm nghĩ cũng phải, đây là người tạo ra trò chơi, có được vật trong truyền thuyết cũng là chuyện bình thường.

Thẩm Thanh Huyền chờ mong: “Là tọa kỵ gì thế?”

Nine mỉm cười, giơ tay vẽ lên hư không.

Cầu vồng đột nhiên xuất hiện, theo sau là tiếng hí của ngựa, một con thú có sừng với đôi cánh to lớn giẫm lên đặng vân đến trước mặt bọn họ.

Nó có cơ thể thuần trắng, đôi mắt xanh thẳm như biển, nó ngẩng đầu đập móng, tư thái tao nhã, mị lực phi phàm.

Thẩm Thanh Huyền chẳng thích nổi màu này, nhưng buộc phải thừa nhận, đây là thần thú độc nhất vô nhị, chỉ có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung.

Nine nắm tay Thẩm Thanh Huyền: “Đi thôi.”

Cùng ngồi cùng cười là một chuyện vô cùng lãng mạn.

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch, tâm tình ngày càng phơi phới.

Lồng ngực Berserker rộng lớn, y ngồi vào lòng hân, gió thổi bên tai đều bị che kín, mang đến cảm giác hoàn toàn xa lạ.

Thẩm Thanh Huyền là người cường thế, cho đến giờ chưa từng có ý nghĩ sẽ để ai bảo vệ.

Chỉ có điều lúc này đây, y lại bằng lòng dựa vào ngực Cố Kiến Thâm, hưởng thụ ấm áp mà người yêu mang đến.

Thật thư thái, bởi vì họ là bến cảng của nhau.

Dường như đã bay rất lâu, gần như sắp đến “nơi tận cùng thế giới”.

Thẩm Thanh Huyền: “Khoảng cách quá xa, xem ra Chung cốc không phải nơi người thường có thể tới.”

Biển là nơi vô cùng hiểm nguy, nếu ngồi thuyền, tỷ lệ gặp nạn có thể cao tới 100%.

Mặc dù tọa kỵ phi hành cũng có, nhưng cũng không thể bay lâu tới vậy.

Huống chi trong phần lớn cảm nghĩ của người chơi, mặt biển này đã là nơi cuối cùng của trò chơi, nào ngờ còn có một mảnh thiên địa chiếm diện tích lớn đến thế.

Nine: “Muốn đến thì đến.”

Thẩm Thanh Huyền nghe xong, chẳng hiểu vì sao lại có một cảm giác quái dị.

Cứ như Nine đóng cửa Chung cốc, muốn đến này có lẽ không phải nói người chơi, mà là hắc.

Hắc muốn đến, có thể đến; hắc không muốn, dù có người chiếm được loài thú có sừng này, muốn xông qua hải vực vô danh này, chỉ sợ cũng không đến được Chung cốc trong truyền thuyết.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền sẽ không hỏi ra điều đó, dù sao Nine vẫn chưa biết y đã phát hiện thân phận của hắc.

Chung cốc rốt cuộc là nơi nào?

Thẩm Thanh Huyền tò mò chờ đợi.

Khi thái dương nơi chân trời hạ xuống, Nine nói: “Đến rồi.”

Hắc cất giọng vô cùng bình tĩnh, cứ như đang nói một chuyện không quan trọng; lại như thượng đế vô tình, tuyên bố sự ra đời của thế giới.

Thẩm Thanh Huyền không dẫn lòng được mà nhìn Nine, khoảnh khắc rơi vào đôi mắt hắc, y bị chấn động.

Nine không nhìn y, hoặc nên nói Nine không nhìn gì cả.

Ánh sáng chói lọi rơi vào mắt hắc, trong con ngươi màu đỏ như có ngọn lửa thiêu đốt, nhưng vì nhiệt độ quá cao nên lửa không còn mang sắc đỏ đơn thuần, mà là màu trắng xanh quỷ dị.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền nhảy dựng, y quay đầu, nhìn thấy “Chung cốc”.

Đây là Chung cốc ư?

Chung cốc thực sự thuộc về 《Chung cốc》.

Bởi vì Chung cốc là Chung cốc.

Thời khắc ý thức trở nên mơ hồ, Thẩm Thanh Huyền nghe Nine bảo rằng.

“Thích không, thế giới của chúng ta.”

Thẩm Thanh Huyền không thốt được câu nào, cứ vậy mà hôn mê.

...

Đến khi tỉnh lại, Thẩm Thanh Huyền không kịp thích ứng.

Quá trình nhập thế lần này có vẻ lâu ... Dường như y đã mất đi ý thức trong một thời gian.

“Đại nhân, ngài tỉnh rồi!” Một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai y.

Thẩm Thanh Huyền mở mắt ra, nhìn thấy sinh vật mảnh khảnh với làn da trắng và đôi tai nhọn.

Đây ... đây là con gì thế?

Thẩm Thanh Huyền thở chậm: “Có thể cho tôi một ly nước không?”

Tai nhọn vui mừng: “Vâng!”

Chẳng mấy chốc, nó bưng một chén vàng hoa lệ đựng nước đi tới.

Thẩm Thanh Huyền không kiềm được nhìn cái chén ấy thêm mấy lần.

Rất tốt, thậm chí không có vấn đề.

Y vừa uống nước, vừa nói mấy câu vu vơ, tai nhọn cực kỳ ngây thơ, cơ bản là hỏi một nói ba, Thẩm Thanh Huyền rất nhanh đã hiểu được đại khái.

Thánh tinh linh? Berserker? Người lùn? Yêu tinh?

Đây là cái gì với cái gì? Lần trước nhập thể không phải vẫn là văn minh nhân loại ư, sao giờ lại xuất hiện nhiều giống loại kỳ quái thế này?

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi chi tiết những thứ liên quan đến lịch sử.

Tai nhọn hiểu biết rộng rãi, kể cho y nghe từng cái một.

Thẩm Thanh Huyền nghiền ngẫm, tuy rằng nhân loại ở phạm thế bị giới hạn trong thế giới của mình, nhưng chung quanh có rất nhiều tiểu thế giới, cũng chính là hành tinh trong miệng người thế kỷ 21.

Có lẽ là vô tình rơi vào một hành tinh khác.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không để tâm quá nhiều, dù gì điều kiện đặt ra trước khi nhập thể quá ít, tách khỏi xã hội loài người cũng chẳng tính là bất ngờ.

Mặc dù y luôn nhấn mạnh đều là đàn ông, nhưng cũng chỉ là khái niệm đàn ông của riêng phạm nhân, ở một ý nghĩa nào đó, tu sĩ không được xem là nhân loại, cho nên đàn ông trong lời họ giống với khái niệm giống đực hơn.

Tinh linh à? Thật thú vị.

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tò mò không biết Cổ Kiến Thâm thuộc chủng tộc gì.

Nếu như là người lùn cao một mét – hãy để y cười to ba tiếng.

Y đang suy nghĩ vu vơ, tai nhọn đột nhiên chêm thêm một câu: “Đại nhân, ngài mau thu xếp đi ạ, đội nghi lễ sắp tới rồi.”

Đội nghi lễ? Họ định làm gì?

Thẩm Thanh Huyền sợ lộ nên không hỏi nhiều, đành đi theo tai nhọn quần quật với bao nhiêu việc.

Bọn họ ở trong một ngôi nhà bằng cây, song rất giàu, quần áo được chế từ một loại nguyên liệu thần kỳ, trơn mượt và rất đổi xinh đẹp.

Ngoại hình tinh linh vốn đã đẹp, người nào cũng da trắng tóc ánh kim, đôi mắt xanh lam như bảo thạch hoa mỹ, bởi vì quá đẹp nên không phân biệt được nam và nữ.

Thế xác của Thẩm Thanh Huyền không thể nghi ngờ là người xuất chúng trong số đó, bất kể là dung mạo hay dáng người đều thuộc hàng đầu.

Một bọn tai nhọn đến hỗ trợ, giúp y thay đồ đỏ.

Vì quần áo quá đẹp nên Thẩm Thanh Huyền không so đo điều chi.

Lúc chúng lấy áo choàng lấp lánh sắc đỏ ra, hai mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, cực kỳ kinh diễm vì bộ trang phục ấy.

Tai nhọn thận trọng bảo: “Đại nhân thật may mắn.”

Thẩm Thanh Huyền cũng biết mình quá may mắn, sao có thể nhìn thấy một chiếc áo choàng đẹp đến nhường này!

Sau khi ăn vận chỉnh tề, bọn họ bay lên trời.

May thay Thẩm Thanh Huyền vốn biết bay, bằng không bất chợt treo giữa trời chỉ sợ không thích ứng kịp.

Bên ngoài rất náo nhiệt, Thẩm Thanh Huyền rốt cục mới kịp phản ứng chậm nửa nhịp.

Hình như đây là hôn lễ.

Hôn lễ của y với ai? Trái tim Thẩm Thanh Huyền nhảy dựng, nhất thời nảy sinh ý định đào hôn.

Sao vừa nhập thể đã kết hôn? Tỷ lệ Cố Kiến Thâm là bạn đời không cao hơn 1% đó biết chưa!

Đáng tiếc đã chậm, hôn lễ lần này y trốn không thoát.

Đầu Thẩm Thanh Huyền bắt đầu rối bời, trong lòng đều là xong đời* rồi.

* raw là thuốc (药丸 yàowán) bắt nguồn từ cụm từ “吃枣药丸” chī zǎo yàowán = uống thuốc, đồng âm với 迟早要完 chízǎo yàowán = sớm muộn gì cũng chết, nên mình dịch hân là xong đời

May mà đội ngũ đón dâu đã tới.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn liền nhận ra người to con dẫn đầu.

Cố Kiến Thâm ...

Thật đúng là Cố Kiến Thâm!

May mắn tới vậy cơ á? Vừa nhập thể liền đúng ngay hôn lễ của hai người?

Nghĩ kĩ lại, sau khi họ lưỡng tình tương duyệt, dường như chưa từng có một hôn lễ đàng hoàng.

Thẩm Thanh Huyền dám chắc tám phần là Cố Kiến Thâm lại lén đặt điều kiện, bằng không sao lại trùng hợp như thế?

Thôi bỏ đi, kết hôn cũng tốt, như vậy cũng tiện cho tiến triển của nhiệm vụ.

Thẩm Thanh Huyền phải ngửa đầu mới nhìn được Cố Kiến Thâm.

Ngờ đâu Cố Kiến Thâm đã ôm chầm y, Thẩm Thanh Huyền giật mình kêu lên, Cố Kiến Thâm đã đặt vững y lên cánh tay mình.

Thẩm Thanh Huyền vòng tay qua cổ hăn, Cố Kiến Thâm dựa sát vào hôn y: “Vui không?”

Thuận lợi thế luôn cơ! Thẩm Thanh Huyền quả thực hoài nghi mình rơi vào thế giới giả!

Y cười tí mắt: “Vui.”

Mắt đỏ Cố Kiến Thâm sáng ngời, phản chiếu cả bóng hình y: “Tôi cũng rất vui.”

Bên cạnh là những tiếng ồn ào và lời chúc tụng náo nhiệt, mọi người đều chân thành chúc phúc cho họ.

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Thả em xuống.”

Cố Kiến Thâm: “Tôi muốn ôm em.”

Thẩm Thanh Huyền ngượng ngùng: “Đừng nghĩ mình đã lên chức thì làm càn!”

Cố Kiến Thâm: “Không làm càn, hãy để tôi ôm em.”

Giọng của hăn quá đổi êm tai, khiến Thẩm Thanh Huyền nghe mà mắc cỡ quá chừng: “Có gì hay mà ôm.”

Cố Kiến Thâm: “Sợ em chạy.”

Thẩm Thanh Huyền: “Sao em lại chạy?”

Cố Kiến Thâm khẽ cười, nụ cười vô cùng thư thái: “Đúng ha, em chạy không được.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Mau thả em xuống!”

Cố Kiến Thâm vẫn không chịu buông tay, trái lại còn ôm eo rồi hôn lên môi y.

Chung quanh có nhiều người lăm đó!

Thẩm Thanh Huyền bị hấn hôn cho mặt đỏ tai hồng, song vẫn không nỡ đẩy hấn ra.

Hôn lễ.

Là một trải nghiệm tuyệt diệu.

Suốt cả quá trình Cố Kiến Thâm chưa từng buông y ra. Bọn họ rời khỏi lãnh địa tinh linh, đến Phượng Hoàng hạp cốc.

Nghe nói nơi đó là nhà mới của hấn, hoặc là nơi hấn tự mình chọn.

Thẩm Thanh Huyền chỉ mới nhìn thoáng quá đã bị nơi xinh đẹp ấy mê hoặc.

Hôn lễ được cử hành trong hạp cốc, sau khi yến hội kết thúc, mọi người đều bị đuổi ra ngoài.

Cố Kiến Thâm nói với y: “Đây là nơi của tôi và em.”

Thẩm Thanh Huyền làm sao chống đỡ được, trong lòng muốn thích bao nhiêu thì có bấy nhiêu, y vòng tay qua cổ hấn: “Anh yêu em không?”

Cố Kiến Thâm đẩy y ngã lên giường hoa màu đỏ, khẽ nói một cách thành kính: “Tôi yêu em.”

Thân thể Thẩm Thanh Huyền khẽ run, bất lực nắm chặt cánh tay rắn chắc của hấn.

Sự khác biệt lớn về hình thể khiến hoan ái trở nên tiêu hồn một cách dị thường.

Song chỉ cần Cố Kiến Thâm gọi y một tiếng: “Liên Hoa.”

Thẩm Thanh Huyền sẽ khó thể khống chế, ngay cả sức để đẩy hẳn ra cũng không có, cả người mềm mại như giọt sương trong suốt trên đóa hoa màu đỏ.

Cố Kiến Thâm sợ làm y bị thương, song ngày càng không thể kiểm soát bản thân.

Đêm tân hôn, bị đảo điên chấn đỏ, việc bọn họ có thể làm chính là liên tục đòi hỏi lẫn nhau.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Huyền ngủ say trong ngực Cố Kiến Thâm.

Lúc ngủ y đã nghĩ: Nhập thế lần này thuận lợi ghê, đầu tiên là hôn lễ, sau đó là ân ái, xem ra lần này họ thật nhẹ nhõm.

Y ngủ ngon ời là ngon, Cố Kiến Thâm thì ôm chặt y không hề buông tay.

Hắn đã thực sự có được y rồi, nhưng vì sao trong lòng vẫn trống trải thế này.

Đây là y ư? Hắn thật sự giữ được y ư? Hay chỉ là vọng tưởng của hắn.

Cố Kiến Thâm dùng sức ôm y.

Thẩm Thanh Huyền bị đâm cho tỉnh giấc.

Y mơ mơ màng màng, vừa thích vừa trướng, sau đó chỉ còn sót lại mấy tiếng lầm bầm.

Xong xuôi, Cố Kiến Thâm ôm y vào nước suối ấm áp.

Thẩm Thanh Huyền tỉnh lại khỏi cơn mê, bỗng nhiên phục hồi tinh thần.

Y mở to mắt nhìn Cố Kiến Thâm, mềm mại nói: “Em đói bụng.”

Cố Kiến Thâm ngẩn người, vội nói: “Để tôi chuẩn bị đồ ăn cho em.”

Thẩm Thanh Huyền: “Ừ, vậy em ngâm thêm một lát.”

Cố Kiến Thâm tất nhiên chiều theo y, đứng dậy rời khỏi ao.

Thẩm Thanh Huyền yên lặng nhìn mặt nước, vươn tay chạm vào – dòng nước ấm áp chảy khỏi lòng bàn tay, chân thật đến không thể chân thật hơn.

Y nhắm nghiền mắt, ngửa người tựa vào thành ao, khẽ thở dài.

Đây là Chung cốc ư?

Làm cho ký ức ở hiện thực của y biến mất, rồi vĩnh viễn khóa y ở 《Chung cốc》.

Không chỉ có y, mà còn vô số người chơi, đáng tiếc chỉ có y mới có thể “tĩnh” lại.

Suy cho cùng y không phải là nhân loại thực sự.

Vậy thì Nine là cái gì.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

...

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền cho rằng Nine tạo ra Chung cốc, nhưng vì mang bệnh nan y nên không thể không ở trong trò chơi, phải để người máy Cửu ở bên ngoài xử lý công việc.

Nhưng bây giờ ... Thẩm Thanh Huyền cảm thấy có lẽ từ đầu tới cuối, Nine cũng không phải là con người.

《Chung cốc》 cũng không chỉ đơn thuần là trò chơi.

Thẩm Thanh Huyền đã nhận thấy những tai họa ngầm từ hình thái xã hội của phàm thế trước đó.

Khả năng sinh dục của tu sĩ giới tu chân cực thấp, cơ bản sau khi kết đan sẽ lần lượt mất năng lực sinh đời sau, cho nên dân số vẫn duy trì được cân bằng.

Năng lực sinh dục của nhân loại thế kỷ 22 cũng giảm đi rất nhiều, không kết hôn khi đến tuổi đã thành hiện trạng, chưa kể hôn nhân đồng tính cũng được chấp thuận khiến cho nhân khẩu tăng trưởng về số âm.

Nhưng điều này vẫn không thể làm giảm bớt số lượng dân cư vốn đã khổng lồ. Dù sao, xã hội hiện giờ ngày càng cần ít người.

Sự phát triển nhanh chóng của khoa học kỹ thuật đã tạo ra những cỗ máy thay thế con người thực hiện các công việc buồn tẻ, đồng thời cũng khiến cho những người chỉ có thể làm việc đó mất đi cơ hội việc làm.

So với máy móc nghe lời và không cần nghỉ ngơi, con người dễ phạm sai lầm và tồn tại đủ loại tình cảm phiền phức hơn.

Vào lúc đó, 《Chung cốc》 ra đời, nó chiêu mộ phần lớn người thất nghiệp, giúp cân bằng xã hội.mingtian023donotreup

Những người nhận ra mình sắp bị đào thải không tham gia trò chơi. Thay vào đó, họ bắt đầu học tập chăm chỉ hơn, không ngừng cải thiện bản thân để làm nhiều công việc sáng tạo hơn, bởi vì những công việc này máy móc không thể làm thay được.

Không tiến bộ sẽ bị đào thải.

Bị đào thải là có thể trải qua cuộc đời mộng ảo trong trò chơi?

Hiển nhiên không đơn giản như vậy.

Trong 《Chung cốc》 có cất giấu một Chung cốc, nếu Chung cốc mở ra, những người tham gia trò chơi sẽ vĩnh viễn bị giam trong đó.

Quá trình này rất dài, hiện giờ đã qua 15 năm, nếu không có Thẩm Thanh Huyền, có lẽ sẽ còn lâu hơn.

Dùng mấy chục năm để tính, khoảnh khắc Chung cốc mở ra cũng chính là thời điểm đại thanh tẩy loài người.

Bằng cách loại bỏ những người đã bị đào thải, dân số giảm mạnh sẽ không ảnh hưởng đáng kể đến xã hội (dù sao cũng đã thích ứng được mấy chục năm), thay vào đó còn vứt được “gánh nặng” trói buộc đã lâu, đưa loài người đến sự phồn vinh mới.

Ý tưởng này rất điên cuồng và vô nhân đạo, cho nên mới có sự tồn tại của Nine.

《Chung cốc》 là Nine tạo ra, Cửu tiên sinh là người máy vận hành.

Thế rồi, khi 《Chung cốc》 giữ vô số người chơi ở lại Chung cốc, Cửu tiên sinh tất yếu trở thành cửa phát tiết sự “phẫn nộ” của nhân loại, mượn lý do trí năng “tạo phản” để xóa sạch ác ý của loài người với đồng tộc.

Xét cho cùng, Nine là ý thức tự hình thành từ 《Chung cốc》, mà Cửu tiên sinh lại là một người máy.

Điều này đủ khiến họ trở thành kẻ địch chung của nhân loại, thành tấm màn che để loài người loại bỏ đồng bào, thành bước đệm kích thích nhân loại phát triển.

Phải mất mấy chục năm Chung cốc mới lại sinh ra, nhưng vì hôn lễ của Thẩm Thanh Huyền – vì Nine muốn giam cầm Thẩm Thanh Huyền vĩnh viễn mà ra đời sớm.

Chắc hẳn nhân loại sẽ loạn thành một mớ, Cửu tiên sinh và Nine sẽ gặp phải tai ương ngập đầu.

May mà Thẩm Thanh Huyền thức tỉnh kịp thời, nếu để qua mấy tháng nữa, chỉ sợ hai người họ phải ngoan ngoãn quay về Vạn Tú sơn.

Nghĩ thông suốt mọi thứ rồi, Thẩm Thanh Huyền cũng biết thời gian của mình không còn nhiều.

Với địa vị của Cửu tiên sinh và sức ảnh hưởng của 《Chung cốc》, có lẽ có thể tạm thời ổn định vấn đề “không thể logout”, chưa đến mức gây ra náo động.

Nhưng nói vậy cũng không duy trì được lâu, y phải mau chóng thuyết phục Nine mở Chung cốc, thả hết mọi người ra.

Nhân loại có thể tự tiến hành sàng lọc và đào thải, nhưng xin đừng vượt nôi cho người khác gánh.

Nếu đã nghĩ ra biện pháp độc ác như vậy, thì đừng có mà lập “đền thờ trình tiết”.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt dưỡng thần trong ao, bắt đầu nghĩ biện pháp ứng đối.

Không lâu sau, Cố Kiến Thâm trở lại, trong tay cầm những món ăn tươi ngon.

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, Cố Kiến Thâm đặt khay xuống: “Coi chừng cảm lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không sao đâu.”

Cố Kiến Thâm: “Để tôi lau khô người cho em.”

Thẩm Thanh Huyền cười tí mắt: “Được!”

Cố Kiến Thâm cẩn thận giúp y lau người, hai người vừa triền miên xong, thánh tinh linh yếu ớt mãi cảm vẫn còn lưu lại dấu vết xinh đẹp, bàn tay nóng bỏng của Cố Kiến Thâm còn mang theo vết chai dày, cứ thế chạm vào khiến hai người đều xao động.

Căn bản còn chưa lau khô, Cố Kiến Thâm đã bế người đặt lên cây cột bên cạnh.

Thẩm Thanh Huyền lại vô cùng vâng lời, không hề kháng cự, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Sau khi kết thúc, Cố Kiến Thâm áy náy nói với y: “Lại làm bẩn em rồi.”

Thẩm Thanh Huyền vòng tay qua cổ hắn, thở gấp: “Không sao.”

Cố Kiến Thâm cực thích dáng vẻ này của y, hắn cẩn thận đặt y vào ao rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, hôn môi với hắn, rồi lại tiếp xúc da thịt với nhau.

Cố Kiến Thâm làm sao chống cự được sức cám dỗ ấy? Thành thử cả ngày trôi qua tựa như ảo mộng.

Khi hai người chịu ra khỏi ao, bầu trời ngoài kia đã trở tối.

Thẩm Thanh Huyền ngủ trong ngực hắn, Cố Kiến Thâm cẩn thận mặc quần áo tử tế cho y, khi ôm ra mới để ý đến thức ăn bị văng vè bên cạnh.

Đây là những món hồi sáng hắn mang tới cho y, ban đầu định lau người xong sẽ dùng, nhưng sau đó ...

Thẩm Thanh Huyền không đói sao?

Cố Kiến Thâm lo lắng, nhưng người trong ngực ngủ quá sâu, hắn không nỡ quấy rầy y.

Trở về phòng, hắn chỉ mới đặt Thẩm Thanh Huyền xuống thì y đã tỉnh: Y nhìn hắn, trong mắt chỉ có hắn.

Cố Kiến Thâm cảm thấy trái tim như tan chảy, hắn hôn lên môi y, hỏi: “Đói không?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu.

Cố Kiến Thâm: “Chờ chút, tôi đi chuẩn bị cho em ...”

Hắn vừa dợm đứng dậy, Thẩm Thanh Huyền liền ôm chặt cánh tay hắn.

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền: “Đừng đi.”

Y dùng chất giọng mềm mại như thế khiến trái tim Cố Kiến Thâm đập thình thịch, hắn khẽ hỏi: “Không đói à?”

Thẩm Thanh Huyền ngập ngừng, lắc đầu: “Không đói.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, ôm y vào trong ngực: “Sáng đã không ăn rồi, sao có thể không đói?”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền lộ ra mê man, song rất nhanh lại nói: “Anh đừng đi.”

Cố Kiến Thâm cũng không nở rời khỏi y, không một giây phút nào là nở cả.

Hắn nói: “Vậy tôi bảo họ mang đồ ăn đến đây.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, hai má dán vào bờ ngực rắn chắc của hắn: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy lòng nóng lên, nhìn vẻ ngoài xinh đẹp của y, thứ đó lại đứng thẳng tắp.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra, y nhìn nó, khoe miệng cong lên, đỡ vai hắn rồi ngồi xuống.

Thế này còn ăn cơm gì nữa? Căn bản không một ai tiến vào.

Hai người lại dây dưa một trận, Thẩm Thanh Huyền tiếp tục ngủ say, chuyện ăn cơm lại bị bỏ ngang.

Cố Kiến Thâm cẩn thận ôm y, để y ngủ thoải mái hơn, sợ đánh thức y.

Thẩm Thanh Huyền ngủ rất yên, cả đêm đều nằm trong vòng tay hắn tựa như một con búp bê sứ xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm ngắm y cả đêm, dù có nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Lại một sớm mai, Thẩm Thanh Huyền mở mắt ra, nhìn thấy Cố Kiến Thâm liền cho hắn một nụ hôn.

Cố Kiến Thâm rung động, hắn đang định hôn y thì y đã hôn hắn rồi, thật tốt.

Thẩm Thanh Huyền nói với hắn: “Chào buổi sáng.”

Cố Kiến Thâm: “Chào buổi sáng.”

Dứt lời, Cố Kiến Thâm lại hôn y.

Khi tách ra, Cố Kiến Thâm nói: “Chắc em đói bụng lắm rồi? Nhanh ăn cơm đi.” Lần này hắn đã cho người chuẩn bị thức ăn từ sớm, đang để ở bên ngoài.

Thẩm Thanh Huyền cắn môi dưới, nhìn nơi đang phình ra của hắn.

Cố Kiến Thâm bỗng nhiên cảm thấy huyết mạch trong cơ thể chảy cuộn cuộn.

Cố Kiến Thâm đè tay y: “Đừng làm rộn, ăn cơm đã.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn: “Anh không muốn sao?”

Cố Kiến Thâm: “...” Hắn muốn chứ, vừa nhìn đã muốn, không lúc nào là không muốn, nhưng Thẩm Thanh Huyền nên ăn cơm.

Thẩm Thanh Huyền chủ động dán lên hắn: “Em cũng muốn.”

Cám dỗ thế này sao hắn có thể kháng cự nổi.

Điểm tâm lại bị gác lại.

Giữa trưa, Cố Kiến Thâm rốt cục bình tĩnh lại.

Bắt đầu từ hôm qua, Thẩm Thanh Huyền đã không ăn bất kỳ thứ gì.

Tuy đang ở Chung cốc, ăn hay không ăn chẳng có gì quan trọng, nhưng đã là con người thì dựa vào thức ăn là bản năng ăn sâu bén rễ, mặc dù sinh lý không cần nhưng tâm lý nhất định chịu ảnh hưởng.

Cố Kiến Thâm tỉnh táo lại, hắn nên ăn cơm với Thẩm Thanh Huyền.

Song Thẩm Thanh Huyền đói bụng cả ngày lại chưa từng biểu hiện khát vọng đối với thức ăn.

Cố Kiến Thâm chuẩn bị những món y thích, thấy y chẳng có hứng thú bèn hỏi: “Không muốn ăn ư?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần: "... Muốn."

Cố Kiến Thâm: "VẬY ăn nhanh đi."

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, cầm dao nĩa ăn một cách nghiêm túc, nhưng không có chút dáng vẻ nào của người đói khát khát cầu thức ăn, cũng không có vẻ mặt vui sướng khi được ăn món mình ưa thích.

Trái tim Cố Kiến Thâm hoảng loạn.

Hần nói: "Nếu không muốn thì đừng ăn."

Thẩm Thanh Huyền giãn mặt cười với hần: "Thích ăn."

Cố Kiến Thâm bị nụ cười của y làm cho ngửa ngáy.

Trong lòng hần vừa nảy sinh ý niệm này, Thẩm Thanh Huyền bèn liếm môi dưới, mang hai gò má ửng đỏ mà nhìn hần.

Cố Kiến Thâm buộc mình phải bình tĩnh, vờ như không phát hiện, giục y: "Nhanh ăn đi."

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ nghe lời, nghiêm túc ăn sạch đồ ăn.

Cố Kiến Thâm hỏi y: "No chưa?"

Thẩm Thanh Huyền đáp: "No!"

Cố Kiến Thâm vẫn chưa thể thả lỏng, trái lại càng thêm bất an.

Sau khi ăn xong, Cố Kiến Thâm nói: "Chúng ta ra ngoài nhé?"

Thẩm Thanh Huyền đáp: "Ừ!"

Cả hai sống ở Phượng Hoàng hạp cốc còn mộng ảo hơn cả trong trò chơi.

Vì lấy lòng Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm động tay chân để biến nó trở nên đẹp hơn.

Trước đây Thẩm Thanh Huyền luôn nhìn không chớp mắt lá đỏ đầy trời, hoa Phượng Hoàng bay lả tả, và màu đỏ tiên diễm lấp lánh ánh sao.

Nhưng giờ phút này, Thẩm Thanh Huyền lại chỉ nhìn hắn, trong mắt chỉ có hắn, căn bản không quan tâm đến những thứ khác.

Cố Kiến Thâm tất nhiên hy vọng y chỉ nhìn hắn, cũng hy vọng y chỉ nghĩ về hắn.

Nhưng ... chẳng phải y rất thích Phượng Hoàng hạp cốc ư? Chẳng phải y thích màu đỏ rực rỡ này nhất sao?

Vì có gì y lại tỏ ra không cần?

Ngón tay Cố Kiến Thâm cuộn lại, hắn hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Thích nơi này không?”

Thẩm Thanh Huyền trả lời cực nhanh: “Thích!” Nhưng y căn bản chẳng liếc nhìn phong cảnh chung quanh một lần, chỉ dõi theo hắn.

Cố Kiến Thâm bắt đầu hoảng loạn, hắn nhìn y: “Vì sao em cứ nhìn tôi?”

Thẩm Thanh Huyền: “Em thích anh.”

Hắn hy vọng y thích hắn, hắn muốn y thích hắn.

Nhưng mà ...

Cố Kiến Thâm cười một cách miễn cưỡng: “Tôi cũng vậy.”

Thẩm Thanh Huyền nhào vào ngực hắn, ôm chặt thắt lưng hắn.

Tay Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng vuốt về lên mái tóc ánh kim của y.

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu, mềm mại gọi hắn: “Nine.”

Cố Kiến Thâm cúi đầu nhìn y.

Tư thế này của hai người chỉ khiến cho Cố Kiến Thâm muốn ôm y lên hôn y cho thỏa.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền đã thốt ra suy nghĩ trong lòng của hắn: “Em muốn hôn anh.”

Cố Kiến Thâm nghe theo tâm ý của mình, Thẩm Thanh Huyền vòng tay qua rồi trao cho hắn một nụ hôn nóng bỏng.

Lần đầu dẫn y đến rạp cồng Cồng Kiến Thâm đã muốn làm chuyện này, nhưng lúc ấy chưa được, hiện giờ đã có thể.

Kỳ diệu thay, Thẩm Thanh Huyền dường như biết chính xác hắn muốn gì, hơn nữa còn vô cùng phối hợp với hắn.

Mặc dù trong lòng bất an, nhưng Cố Kiến Thâm không cách nào dừng được.

Sau khi kết thúc, hắn nhìn thấy áo choàng đỏ bị bùn đất vấy bẩn.

Nó từng được chủ nhân quý trọng, nâng niu từng li từng tí, nhưng lúc này lại cuốn cùng bùn đất.

Cố Kiến Thâm ôm Thẩm Thanh Huyền, nhìn y, nhưng đáy lòng chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

Hắn thực sự có được y ư? Hay hoàn toàn rơi vào vọng tưởng.

Tiểu kịch trường:

Thâm Thanh Huyền:Áo choàng của ta!!!! 【 Tim muốn rỉ máu nhưng phải tỏ ra hong thềm】

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Thực Ra Chung Cốc Không Mở Ra, 《Chung Cốc》 Đã Là Chung Cốc

Người yêu tâm ý tương thông với mình vốn nên là một chuyện hạnh phúc.

Hắn muốn gì, y cũng muốn cái đó; hắn làm gì, y cũng làm cái đó. Phù hợp như thế vốn nên thật ngọt ngào.

Nhưng Cố Kiến Thâm rất rõ, hắn và Thẩm Thanh Huyền còn cách xa chữ phù hợp đó lắm.

Hôn nhân của Thẩm Thanh Huyền luôn là mảnh dăm trong tim hắn, khiến hắn mỗi khi hít thở đều cảm nhận được cơn đau bén nhọn.

Hắn không dám hỏi, cũng không muốn biết đến cùng mọi chuyện là sao.

Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh Thẩm Thanh Huyền cùng người khác bước vào điện phủ hôn nhân, cùng người khác ôm nhau ngủ, dáng vẻ xinh đẹp này từng thuộc về người khác, hắn liền mất đi lý trí, đánh mất khả năng suy nghĩ, chỉ còn lại cơn đau nát lòng khoét xương.

Thẩm Thanh Huyền không có ký ức ngoài đời thực, hắn cưỡng ép dùng hôn lễ này để trói chặt y.

Nhưng trong hoàn cảnh bình thường, y không nên thế này.

Bọn họ sẽ như lúc mới quen, chậm chậm hiểu nhau, dần dần yêu nhau, từ từ bên nhau, cuối cùng phù hợp như thế cả hai là một.

Thế mà giờ đây, quá trình đó chẳng còn nữa, thay vào đó nhảy vọt tới bước cuối trong một thoáng, hần chiếm được thứ mình muốn, nhưng hình như đã mất đi thứ mình thật sự muốn.

Đóng Chung cốt liệu có đúng không? Hần sẽ giữ Thẩm Thanh Huyền ở lại đây thật sao? Đây thật sự là Thẩm Thanh Huyền ư?

Một Thẩm Thanh Huyền không còn là chính mình, vẫn còn là Thẩm Thanh Huyền được sao?

Cố Kiến Thâm bất an ... Hần nóng lòng chứng thực, lại sợ hãi phải chứng thực.

Nếu đây không phải Thẩm Thanh Huyền, nếu đây chỉ là số liệu đón ý nói đùa với khát vọng nội tâm của hần, hần phải làm thế nào đây?

Bất cứ “khả năng” nào với hần cũng là trí mạng.

Thẩm Thanh Huyền dựa vào ngực hần cũng không thực sự ngủ.

Tâm can y đang rỉ máu, liều mạng khống chế không cho mình xúc động nhặt áo choàng lên.

Đây là áo choàng đỏ Cố Kiến Thâm tự tay làm cho y, đẹp vượt sức tưởng tượng đó!

Hai người làm trên đó cũng thôi, còn khiến nó dơ, còn khiến nó bị lẫn với bùn đất, Thẩm Thanh Huyền đau lòng muốn chết.

Y cũng không dễ chịu gì, nếu không phải đã sớm quen ích ố, hiện giờ chắc đã đói tới mức mặt xám ngắt, xem cánh tay Cố Kiến Thâm thành chân gà mà gặm.

May mà đang ở trong trò chơi, bằng không thân thể y làm sao chịu nổi thân mật với cường độ cao như thế!

Song dù là vậy, y cũng ăn không tiêu.

Kế hoạch của Thẩm Thanh Huyền không có vấn đề gì, đầu tiên là y vờ như mình thuận theo Cố Kiến Thâm, mất đi ý thức, định bụng khiến Cố Kiến Thâm sợ hãi, sau đó mở Chung cốc thả tất cả người chơi ra.

Đối mặt với Cố Kiến Thâm trong tình trạng này, không thể nghi ngờ đây là biện pháp nhanh nhất — có nói thẳng cũng vô dụng, nếu y biểu hiện mình có ý thức rõ ràng, nhất định hắn sẽ càng cố chấp, càng kiên quyết giữ y lại trong trò chơi.

Về phần bên ngoài xảy ra chuyện gì, một “trí não” sao có thể quan tâm được nhiều đến vậy? Có lẽ Cửu tiên sinh sẽ cực kỳ thảm, công ty kinh doanh Chung cốc cũng sẽ phá sản, nhưng Nine không biến mất, Chung cốc cũng sẽ không biến mất nhanh tới vậy, dù gì hắn nắm giữ rất nhiều “mạng người”.

Những người lấy danh nghĩa cứu chuộc để thảo phạt Chung cốc tất nhiên sẽ kiêng dè.

Dĩ nhiên, dù họ không kiêng dè, cố tình muốn giết Nine, sợ rằng điều đó cũng chẳng hề đơn giản.

E rằng khi đó, đôi bên sẽ xung đột vô cùng căng thẳng, Cố Kiến Thâm quyết tâm cá chết lười rách, đến cùng sẽ gây ra chuyện gì, thật sự khó thể đoán được.

Đối với Thẩm Thanh Huyền, ở trong Chung cốc quá bị động, hơn nữa cũng quá nguy hiểm, y quen việc nắm trong tay mọi thứ ở bên ngoài hơn.

Đừng xem thường năng lực và dã tâm của phàm nhân. Tiến bộ của phàm thể của mấy trăm năm qua đã khiến Thẩm Thanh Huyền cảm nhận sâu sắc được điều này.

May thay, phương pháp này có tính khả thi, hơn nữa cũng chỉ có y mới làm được. Bởi vì y nhìn một cái cũng biết Cố Kiến Thâm đang nghĩ gì, cho

nên có thể phối hợp hoàn mỹ, bày ra đáng vẻ như là chỉ thuận theo hãn.

Hiện tại xem ra khá hiệu quả. Chỉ có điều, Thẩm Thanh Huyền vẫn nhìn không được muốn mắt người, đầu óc của tên khốn này dám sinh trưởng hết 90% ở nửa người dưới lắm!

Cứ làm như thế, dù là “số liệu” cũng sắp chịu hết nổi rồi!

Hai người ngủ ngoài trời một đêm, Thẩm Thanh Huyền cũng cảm thấy lạnh, bởi vì độ chân thật của thế giới này cực cao, cơ năng sinh lý của y được mô phỏng vô cùng hoàn mỹ, dĩ nhiên chắc Cố Kiến Thâm cũng đã lén động tay động chân vào đó, bằng không cơ thể y làm sao chịu nổi cậu chàng to kia của hãn.

Lạnh thì lạnh, song Cố Kiến Thâm lại ôm y rất chặt, vì chênh lệch cơ thể nên y được hãn ôm vào trong ngực, kín không kẽ hở, làm sao còn lạnh nữa? Cũng vì nhiệt độ cơ thể Berserker rất cao, làm y cảm thấy thật nóng.

Tiếng chim líu lo đánh thức bọn họ.

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, phát hiện bên cạnh không có ai.

Cố Kiến Thâm đâu rồi?

Y vội vàng đứng dậy nhìn chung quanh — lúc nhìn chung quanh thì thấy áo choàng nằm bên kia, y phải dùng nghị lực siêu mạnh để dời mắt, cưỡng ép không phát hiện!

Y đợi một lúc lâu vẫn không thấy Cố Kiến Thâm đâu.

Hãn lại quậy gì nữa?

May mà Thẩm Thanh Huyền rất thông minh, rất nhanh đã bắt được bài.

Muốn thả y ư?

Thẩm Thanh Huyền thầm cười, trên mặt vẫn không lộ ra vẻ gì.

Y đứng dậy quay về tân phòng của họ, lần lượt tìm từng phòng, sau khi tìm hết, y lại về chỗ cũ, ngơ ngác ngồi đó không đi đâu hết.

Vừa ngồi chính là ngồi cả ngày.

Cố Kiến Thâm không xuất hiện, y bèn lặng thinh chờ hẵn. Không đi đâu cả, chỗ nào cũng không muốn đi, y ngoan ngoãn chờ tại nơi Cố Kiến Thâm rời đi.

Thẩm Thanh Huyền biết, Cố Kiến Thâm vẫn luôn quan sát y, cho nên y chẳng hề thấy nhàm chán.

Dĩ nhiên, dù Cố Kiến Thâm không nhìn y, y ngồi cả ngày thế này cũng không chán, suy cho cùng, y vẫn là đại lão mỗi lần bế quan đều bế suốt mấy trăm năm, sao có thể ngay cả bản lĩnh tĩnh tâm cũng không có.

Cố Kiến Thâm quả thật đang nhìn y, còn nhìn không chớp mắt.

Hắn rất hy vọng Thẩm Thanh Huyền có thể làm gì đó, chẳng hạn như có thể đi ra ngoài, có thể trò chuyện với người khác, có thể ra ngoài xã giao, có thể giống một con người ...

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền chẳng làm gì cả, y chỉ ngồi đấy, không biết nhàm chán hay buồn tẻ, hệt như NPC không có cảm xúc trong 《Chung cốc》, không hiểu cô độc là gì.

Đây là Thẩm Thanh Huyền, nhưng lại dần dần không còn là Thẩm Thanh Huyền nữa.

Làm sao đây ... Hắn quả nhiên không có cách nào có được y ư? Hắn quả nhiên không có khả năng có được y ư? Quả nhiên mọi thứ đều là vọng tưởng của hắn sao?

Đến tối, Cố Kiến Thâm trở lại.

Thẩm Thanh Huyền đã không ăn không uống suốt hai ngày liên tiếp, thậm chí cả ngày đều trong trạng thái ngồi bất động.

Nhưng Cố Kiến Thâm vừa xuất hiện, ánh mắt y lập tức sáng lên, vội đứng dậy: “Anh đã đi đâu?”

Cố Kiến Thâm ôm chầm rồi hôn lên môi y.

Thẩm Thanh Huyền không đẩy hăn ra, cũng không hỏi thêm gì, thay vào đó là vòng tay qua cổ hăn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn ấy.

Đây là chuyện trước kia Cố Kiến Thâm hằng tha thiết mơ ước, song vào giờ phút này, hăn như bị đặt trên ngọn lửa, quanh thân chỉ toàn là đau đớn.

Cố Kiến Thâm không nói gì, cứ thế mà làm.

Hăn đối xử với y một cách thô lỗ, thậm chí không còn tôn trọng như trước, gần như mang theo oán giận, nhưng Thẩm Thanh Huyền không ngại, hoàn toàn tiếp nhận hăn, dùng cạn sức mình để thỏa mãn hăn.

Cố Kiến Thâm không thể thỏa mãn, dù có làm gì hăn cũng không chiếm được thỏa mãn.

Trong lòng hăn trống rỗng, trái tim sinh ra vì y đã mất đi nhịp đập của nó.

Hăn phải làm gì đây?

Đóng cửa Chung cốc, để y quay về hiện thực, hăn và y sẽ không còn tương lai. Hăn chỉ là số liệu, còn y là người, bọn họ sao có khả năng ở bên nhau.

Nhưng nếu không đóng Chung cốc, y sẽ không còn là y nữa, y ở trong ngực hăn, dưới thân hăn, trong thế giới của hăn, nhưng y không còn là chính y.

Buông tay hay là hủy diệt y? Đối với Cố Kiến Thâm, lựa chọn nào cũng khiến hăn tuyệt vọng.

Hắn điên cuồng đòi hỏi cơ thể Thẩm Thanh Huyền, triền miên với y một cách không hề tiết chế, dùng tư thái mất đi lý tính để giữ lấy y.

Hắn làm vậy, Thẩm Thanh Huyền sắp không còn diễn được nữa ... Y thật sự chịu không nổi, thật muốn chết!

Y biết Cố Kiến Thâm rất khó chịu, nhưng đã hết cách rồi, đã đến mức này, y chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Hết như lần cuồng hoan trước khi tử vong, sau khi cuộc ân ái không ngừng nghỉ kết thúc, Thẩm Thanh Huyền tỉnh lại trong hiện thực.

Chung cốc bị đóng cửa, đến cùng Cố Kiến Thâm vẫn không nỡ hủy diệt y, cho nên lựa chọn buông tay.

Thẩm Thanh Huyền ngủ mơ màng hết hai ngày, cuối cùng cũng khôi phục lại.

Thân thể vẫn ổn, nhưng tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Ngay cả Thẩm Thanh Huyền cũng bị ảnh hưởng rất nhiều, chung quy khoái cảm vẫn là điều chân thật, không hề thuyên giảm dù ở trong trò chơi.

Mà đau lòng cũng là thật, vui sướng cực hạn giao hòa cùng thống khổ, đủ để người ta điên cuồng.

Sau khi ổn định cảm xúc, Thẩm Thanh Huyền lần thứ hai tiến vào trò chơi.

Chung cốc mở ra vô thanh vô tức, mà đóng cũng vô thanh vô tức.

Đối với người chơi, nó chỉ là trò chơi bình thường, không có gì khác biệt; đối với bên ngoài, căn bản không ai nhận ra người chơi không thể logout.

Thực ra không phải Chung cốc mở ra, mà 《Chung cốc》 đã là Chung cốc.

Thẩm Thanh Huyền đi vào trò chơi, lập tức liên lạc với Nine.

“Anh ở đâu?”

Qua một lúc Nine mới trả lời y: “Có chuyện gì?”

Thẩm Thanh Huyền: “Em muốn nói chuyện với anh.”

Nine hỏi y: “Em muốn rời khỏi 《Chung cốc》 ư?”

Thẩm Thanh Huyền gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ mắt mát của Berserker ... Tên đại ngốc này!

Thẩm Thanh Huyền trực tiếp nói thẳng: “Anh không phải người, đúng không?”

Nine lập tức xuất hiện trước mặt y, mắt nhìn y không chớp.

Thẩm Thanh Huyền không cho hắn cơ hội trốn tránh, y nói nhanh: “Em kết hôn với một người đàn ông, đó là hôn sự do bố em chủ trương, em căn bản không có khả năng từ chối, nhưng em không yêu anh ta, cũng không biết anh ta, không hề quen thuộc với anh ta.”

Nine cũng hỏi lại y thật nhanh: “Nhưng em đã nói em kết hôn, muốn rời khỏi trò chơi, muốn ...” cuộc sống ngoài đời thực.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Em không muốn làm lỡ anh!”

Nine sững người.

Thẩm Thanh Huyền: “Em kết hôn với người khác, bất kể nguyên do thế nào, cũng đã là người có bạn đời, sao em có thể tiếp tục quấy nhiễu cuộc sống của anh?”

Nine hoàn hồn: “Em vì tôi sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “Đúng vậy, em không có tư cách ở bên anh, cho nên mới ...”

“Em thích tôi không?” Nine ngắt lời y, cẩn thận hỏi.

Ngốc quá cái tên ngốc này! Tuy vậy, trái tim Thẩm Thanh Huyền lại ấm áp vô cùng, y nói: “Em yêu anh.”

Nine dùng sức ôm y, cảm giác mất đi rồi có lại quá đổi kỳ diệu, làm hân vui tới mức không biết nên làm gì cho phải.

Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa nói xong, y nói tiếp: “Anh nói em biết, anh rốt cục là gì?”

Nine thẳng thắn: “Anh chính là Chung cốc.” Trò chơi chân thật này đã tự sinh ra ý thức của mình.

Thẩm Thanh Huyền đẩy hân, nhìn mắt hân rồi hỏi: “Anh có biết Cửu không?”

Nine nhú mày, nghi hoặc hỏi: “Cửu?”

Thẩm Thanh Huyền: “Người kết hôn với em.”

Đồng tử Berserker co lại, lập tức thể hiện thái độ bài xích.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Anh ta là người đưa 《Chung cốc》 vào hoạt động, anh ta là một người máy.”

Nine ngăn người: “Em kết hôn với người máy?”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền trong suốt, tốc độ nói chuyện hơi nhanh, có vẻ sốt sắng và cấp bách: “Trước đó em không biết, mọi người đều không biết anh ta là người máy, việc này em tình cờ phát hiện được, ngay lập tức hỏi anh ta, anh ta cư nhiên trả lời em, nói anh ta được tạo bởi Nine.”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc quan sát hẳn, gần như hỏi từng chữ: “Cửu do anh tạo ra đúng không?”

Không đợi Nine trả lời, Thẩm Thanh Huyền lại hỏi hẳn: “Cửu là anh đúng không?”

Trái tim Nine lập tức nhảy dựng.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Cửu Là Nine, Nine Là Cửu

Có thể nói, câu hỏi này của Thẩm Thanh Huyền khá là xảo diệu, ngập tràn hàm súc ám chỉ, cũng sưởi ấm trái tim luôn bất an của Nine.

Thử nghĩ xem, Cửu là Nine, vậy đối tượng kết hôn với Thẩm Thanh Huyền chính là Nine.

Sự bất an của Nine có thể được khái quát trên hai phương diện: Một, hẳn là ý thức của 《Chung cốc》, căn bản không thể đến hiện thực; hai, Thẩm Thanh Huyền kết hôn, có bạn đời chân chính trong hiện thực.

Mà hiện giờ, bằng những lời Thẩm Thanh Huyền nói, hai phương diện đó đều đã được giải quyết.

Cửu là Nine.

Cũng có nghĩa Nine thoát khỏi thế giới trò chơi, đi vào hiện thực. Cũng có nghĩa đối tượng kết hôn với Thẩm Thanh Huyền là Nine, căn bản chẳng có người khác.

Chẳng phải tốt đẹp biết bao? Một bàn tay bốc bài thối bỗng dựng tạo ra được khởi đầu tốt đẹp!

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy Cửu thật sự là Nine, nhưng vì sao Cửu trong hiện thực lại không có cảm xúc? Y cho rằng nó có liên quan đến việc Nine trước đó tử vong.

Mặc dù Cửu tiên sinh đã 66 tuổi, nhưng vẫn chưa từng chân chính lộ mặt, bảo trì thần bí tuyệt đối, có lẽ Cửu bị Nine trong trò chơi thao túng, tiếp xúc với quá nhiều người sẽ dễ dàng bại lộ.

Trước khi y và Cố Kiến Thâm tới đây, Nine đã yêu Mục Thanh. Có người yêu, hẳn đương nhiên muốn thoát khỏi trò chơi đi vào hiện thực.

Có lẽ hẳn thử đi vào cơ thể người máy Cửu, thao túng hẳn trở thành mình, cho nên mới muốn cưới Mục Thanh.

Nhưng Mục Thanh không hề hay biết, cũng không ngờ được Nine là một trí não, cộng thêm áp lực thời thơ ấu cùng cuộc sống vô vọng, dẫn đến cậu lựa chọn cái chết.

Cậu chết rồi, Nine cũng chết theo, đồng thời Cửu cũng chết.

Sau đó, y và Cố Kiến Thâm tới đây.

Hình thái Nine rất đặc biệt, trong lúc nhất thời, Cố Kiến Thâm không có cách nào hoàn toàn thích ứng, chỉ trở thành Nine chứ chưa kịp thành Cửu.

Vậy thì chỉ cần Thẩm Thanh Huyền dẫn hẳn ra, để hẳn trở thành Cửu, chẳng phải mọi người đều vui mừng?

Thực ra vẫn có chỗ không thể nói thông, nếu Nine đã chết, Cửu cũng chết, vậy người cử hành hôn lễ với Thẩm Thanh Huyền là ai?

Chỉ là một chuỗi chương trình thôi sao? Y vẫn cảm thấy Cửu khi đó có chút nhân tính, chưa kể Thẩm Thanh Huyền có thể cảm nhận rất rõ Cửu tiên sinh là Cố Kiến Thâm.

Về phần “gả thay” của Mục gia, có thể giải thích rằng, Cửu tiên sinh muốn cưới Mục Thanh, nhưng bằng thân phận địa vị của hẳn, Mục Hồng tất nhiên muốn con trai nhỏ mà mình yêu thương qua đó, cho nên mới nói với Mục Tuyên, song Mục Tuyên không đồng ý, bèn động tay động chân cùng mẹ mình đổi thành Mục Thanh.

Cho nên lần gả thay này, chỉ có Mục gia nhất sương tình nguyện, dù Mục Tuyên có thật sự gả qua cũng sẽ bị Cửu tiên sinh đá về.

Mặc dù vẫn còn vài chỗ chưa rõ, nhưng Thẩm Thanh Huyền không muốn kéo dài, nghĩ không ra cứ làm, gặp vấn đề thì lại giải quyết.

Cứ luôn do dự, quần quanh một chỗ sẽ không thể nào tiến về trước.

Nghe những lời Thẩm Thanh Huyền nói, Nine rất động tâm, nhưng hắn không có ký ức gì về việc này, nên thẳng thắn: “Anh không biết.”

Hắn rất hy vọng mình là Cửu, nhưng ngay cả hắn cũng không biết mình có phải hay không.

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hắn: “Cửu do anh tạo ra, vì sao anh phải tạo ra một người máy? Nhất định là vì muốn mượn anh ta để tiến vào cuộc sống hiện thực, chưa kể Cửu là người đưa 《Chung cốc》 vào hoạt động, nếu không phải anh, còn ai có thể điều khiển anh ta?”

Nghe rất có đạo lý, Nine đã tin hơn phân nửa, song hắn vẫn nói: “Anh thật sự không có ghi chép số liệu về việc này.”

Thẩm Thanh Huyền: “Chúng ta thử xem, có lẽ xảy ra trục trặc ở đâu đó, chỉ cần giải quyết, hai ta có thể ở bên nhau rồi!”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Hay là anh đến gặp Cửu tiên sinh, rồi tìm lại số liệu này.”

Nine rốt cục cũng động tâm: “Được, chúng ta thử xem.”

Thẩm Thanh Huyền vui mừng gật đầu: “Ừ.”

Nine cảm thấy ấm áp trong lòng, bởi vì Thẩm Thanh Huyền vui mà chính hắn cũng vui, đồng thời hắn cũng không muốn y thất vọng.

Chỉ mong ... mọi thứ đều ổn.

Thẩm Thanh Huyền thì không lạc quan như thế, y cảm thấy nhất định sẽ có chuyện.

Nhưng y không sợ gặp chuyện, y chỉ sợ vấn đề bị giấu quá sâu, không thể tìm thấy để giải quyết triệt để.

Thẩm Thanh Huyền lại nói với Nine: “Em logout trước, anh chuẩn bị xong thì gửi tin nhắn cho em.”

Nine đáp: “Ừ.”

Trước khi đi, Thẩm Thanh Huyền ôm má hăn hôn một cái: “Em chờ anh.”

Trong mắt Berserker đều là ý cười dịu dàng: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền logout, bên ngoài trời vừa tối, Cửu tiên sinh đúng giờ tan tầm, đúng lúc về nhà.

Đã mấy ngày Thẩm Thanh Huyền không nấu cơm cho hăn, ngày vui hôm nay, tất nhiên y phải chủ động xuống bếp rồi.

Y nói với Cửu tiên sinh: “Về rồi à?”

Cửu tiên sinh đáp: “Chào buổi tối.”

Thẩm Thanh Huyền: “Em đi nấu cơm, anh chờ một lát!”

Cửu đáp: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn luôn chú ý vòng tay, đợi tin tốt từ Nine.

Tuy nhiên, việc này sẽ mất chút thời gian, cho nên Nine vẫn chậm chạp chưa gửi tin.

Thẩm Thanh Huyền sợ bỏ qua thời khắc mẫu chốt ấy, nên chủ động: “Nếu anh không bận, có thể qua đây giúp em không?”

Y phải để mắt đến Cửu tiên sinh, xem hăn có được cảm xúc của mình.

Cửu tiên sinh đương nhiên không bận, hắn đi lại rồi hỏi: “Cần tôi giúp gì?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn: “Ở đây cùng em là được.”

Cửu không hoàn toàn hiểu những lời này, nhưng hắn vẫn nghiêm túc nghe theo nguyện vọng của y.

Thẩm Thanh Huyền chăm chú làm đồ ăn, định làm một bữa tiệc lớn, tất cả đều là món Cố Kiến Thâm thích!

Nửa tiếng sau, vòng tay Thẩm Thanh Huyền sáng lên, y vội vàng kiểm tra, phát hiện Nine gửi tin cho y.

“Sẵn sàng rồi.”

Thẩm Thanh Huyền không còn tâm trạng nấu ăn nữa, y vội vàng xoay người nhìn Cửu tiên sinh.

Cửu vẫn là dáng vẻ kia, thân thể hoàn mỹ, chế phục trắng thớm màu đen, ngũ quan anh tuấn cùng mắt đỏ mê người ...

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền cảm thấy Nine thật đáng yêu, tạo cho bản thân một cơ thể hoàn mỹ như thế, là vì sợ y không thích hắn ư?

Thực tế cần gì phải vậy, đối với người có tình, bất kể người yêu có biến thành gì thì người ấy vẫn tốt nhất!

Thẩm Thanh Huyền quan sát một lúc, thấy không có gì khác thường bèn hỏi: “Cửu tiên sinh?”

Cửu tiên sinh nhìn y: “Ừ?”

Thẩm Thanh Huyền sửng sốt, Nine vẫn chưa ra ư?

Nếu Nine ở đây, y gọi hắn như thế nhất định hắn sẽ giải thích.

Gặp trực trực ở đâu rồi sao? Thẩm Thanh Huyền liên hệ với Nine thông qua vòng tay: “Anh chưa ra nữa à?”

Sau một lúc, Nine mới trả lời: “Vẫn chưa, em chờ một lát.”

Còn chưa? Thẩm Thanh Huyền tưởng khi hắn nói sẵn sàng thì đã ra ngoài rồi.

Nhưng nếu đã sẵn sàng, sao còn chưa ra?

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Anh gặp vấn đề gì sao?”

Nine trả lời: “Không có gì, Cứu thực sự là anh, bọn anh có công phù hợp với nhau.”

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm: “Thật tốt quá.”

Nine nói: “Anh cần sắp xếp vài chuyện ở Chung cốc, rất nhanh sẽ ra thôi.”

Thẩm Thanh Huyền trả lời: “Ừ, không vội, em chờ anh.”

Nine: “Được.”

Lần này đợi suốt cả đêm.

Thẩm Thanh Huyền làm một bàn thức ăn, cuối cùng chỉ có thể ăn cùng bạn học người máy Cố, ăn xong, người máy Cố vào thư phòng làm việc, Thẩm Thanh Huyền sợ bỏ lỡ thời khắc Nine tới đây, cho nên cũng theo vào thư phòng, xem hắn làm việc.

Người máy Cố không hổ là người máy, hiệu suất xử lý công việc cực cao, lấy một địch trăm cũng chẳng phải nói ngoa.

Chẳng trách không cần trợ lý cũng không cần thư ký, một mình hắn kiêm nhiều chức, hiệu suất còn cao hơn một nhóm.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không ở trong trò chơi, cơ thể của y là người bình thường, cho nên đến 10 giờ 30 y đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Cửu tiên sinh thấy y mệt mỏi bèn đứng dậy: “Chúng ta đi ngủ thôi.”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy vậy cũng tốt, đợi Cố Kiến Thâm tỉnh lại, phát hiện hai người đang ở trên giường, hmm ... thật tốt!

Thẩm Thanh Huyền không chịu ngủ, cố gắng chống đỡ tới khi trời sáng, cuối cùng vẫn chịu không nổi mà gửi tin cho Nine: “Còn chưa xong sao?”

Nine trả lời: “Em ngủ trước đi, bên này cần phải sắp xếp cho ổn đã.”

Cũng phải ... trò chơi lớn như 《Chung cốc》 không thể vì sự rời đi của Nine mà ngừng hoạt động.

Thẩm Thanh Huyền: “Vậy em ngủ đây.”

Một lát sau Nine mới gửi tin cho y, vì được viết bằng chữ nên không thể nhận ra sự cô đơn trong ấy, hẳn viết: “Ngủ đi, anh sẽ đánh thức em.”

Thẩm Thanh Huyền cong mắt: “Vâng.”

Thế là Thẩm Thanh Huyền ngủ, hôm sau, y thực sự được Nine gọi dậy.

“Chào buổi sáng.”

Thẩm Thanh Huyền mở bừng mắt, nhìn thấy một Cửu tiên sinh khác biệt.

Thẩm Thanh Huyền vui mừng: “Nine?”

Cửu mỉm cười: “Ừ.”

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền lóe lên vui sướng không thể che giấu: “Thành công rồi?”

Cửu: “Phải, rất thành công.”

Thẩm Thanh Huyền nhào vào lòng hắn, nhéo nhéo nắn nắn từng chỗ: “Cảm thấy thế nào?”

Cửu vẫn chỉ có thể làm ra vài phản ứng cứng ngắc, song lại cười nói: “Rất nhột.”

Thẩm Thanh Huyền tò mò: “Chạm anh thế này mà cũng nhột sao?”

Cửu tiên sinh đề cái tay đang sờ loạn của y: “Nhột lắm, em đừng sờ bậy.”

Thẩm Thanh Huyền càng hăng, y sờ chỗ này bóp chỗ kia, muốn hắn thể hiện thêm nhiều cảm xúc.

Cửu tiên sinh buồn cười nắm tay y: “Cho anh chút thời gian thích ứng, thân thể này còn xa lạ với anh lắm.”

Thẩm Thanh Huyền cười: “Em giúp anh làm quen!”

Hai người trêu chọc nhau một lúc, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống.

Đây là Cố Kiến Thâm, một Cố Kiến Thâm có tình cảm.

Mặc dù cơ thể là người máy, nhưng chỉ cần có tình cảm, vậy thì chẳng còn vấn đề nữa.

Dần dần quen thuộc, dần dần thích ứng, thời gian của họ còn rất dài.

Thật sự đơn giản vậy ư? Thẩm Thanh Huyền vẫn thấy hơi nghi ngờ, chỉ có điều tiến triển trước mắt quá tuyệt vời, y chỉ một lòng giúp Nine làm quen với cơ thể, không dư sức nghĩ được thêm gì nữa.

Một tháng sau, phải nói là quá tốt.

Tất cả nan đề đều đã được giải quyết, Nine là Cửu, Cửu là Nine, bọn họ là Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm như hình với bóng: Hắn làm việc y đi theo, khi ở nhà, bất kỳ giây phút nào họ cũng có thể nhìn thấy nhau.

Thẩm Thanh Huyền càng quan sát càng yên tâm. So với trước kia, Cửu thật sự có nhân tính hơn.

Y nhìn hắn, hắn cũng sẽ nhìn lại y.

Y cười với hắn, hắn cũng sẽ cười thật dịu dàng.

Y bưng cà phê cho hắn, hắn không còn nói cảm ơn rập khuôn như trước, mà là bàn với y về mùi vị cà phê, thậm chí còn bảo: “Lần sau để anh làm.”

Thẩm Thanh Huyền sẽ ở lại trò chuyện với hắn thật lâu.

Đến tối, họ sẽ hôn môi nhau, chẳng qua vẫn chưa tiến thêm một bước.

Chủ yếu do trước đây Thẩm Thanh Huyền có hơi “quá độ”, Cố Kiến Thâm cũng cần thời gian để sử dụng linh hoạt cơ thể này.

Ngày tháng sẽ cứ trôi qua ấm áp như thế ư?

Đáng tiếc, Thẩm Thanh Huyền vẫn nhạy bén nhận ra chân tướng.

Cửu vẫn là Cửu, vẫn là Cửu làm việc theo trình tự như trước kia, chỉ có điều chương trình của hắn giờ đây phức tạp hơn, linh hoạt hơn, cũng hiểu thêm được nhiều thứ.

Nhưng hắn không phải là một “người” thực sự có suy nghĩ độc lập.

Nine vẫn còn ở trong trò chơi, là hắn tạo ra Cửu này vì Thẩm Thanh Huyền.

Bởi vì hắn căn bản không ra được.

Thẩm Thanh Huyền bỗng nghĩ tới thí nghiệm tư tưởng kia — phòng tiếng Trung.

Giả sử nhốt một người nước ngoài hoàn toàn không biết tiếng Trung vào một căn phòng, trong phòng chỉ có một cửa sổ nhỏ, chung quanh hoàn toàn phong bế, anh ta chỉ mang theo một quyển sách đàm thoại bằng tiếng Trung, cùng với vô số giấy nháp và bút máy. Bên ngoài có người nhét những tấm card viết tiếng Trung vào, anh ta có thể dùng quyển sách trong tay mình đối chiếu với nội dung trên tấm card để trả lời.

Người bên ngoài nhìn những câu trả lời của anh ta, cứ tưởng anh ta cực kỳ am hiểu tiếng Trung, song thực chất, người bên trong hoàn toàn không hiểu mình nhìn thấy gì, trả lời những gì.

Hiện giờ Cửu chính là người bị nhốt trong phòng tiếng Trung, mà Nine chẳng qua cho hăn quyển sách “Làm thế nào để trao đổi tình cảm với Thẩm Thanh Huyền”.

Nghĩ đến đây, lòng Thẩm Thanh Huyền đau như bị đao cắt.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Chân Tướng Của Nine

Nếu Thẩm Thanh Huyền không phải Thẩm Thanh Huyền, có lẽ y sẽ vĩnh viễn không phát hiện được.

Bởi vì Cửu tiên sinh “quá thật”, rất giống một con người, còn biết chung sống với Thẩm Thanh Huyền.

Nhưng người Thẩm Thanh Huyền quen không chỉ là Cửu tiên sinh, lại càng không phải Nine, mà là Cố Kiến Thâm.

Cho nên y nhận ra.

Bên dưới biểu hiện dịu dàng ấy là một trái tim trống rỗng.

Trước mặt y, Cửu tiên sinh ứng đối mọi thứ vô cùng tự nhiên, chỉ khi nào trở lại “xã hội”, vẻ lạnh lùng thuộc về máy móc mới hiện ra.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Huyền nhận thức được điều này là khi hai người cùng đến khu vui chơi mới khai trương.

Thẩm Thanh Huyền bị kẹo bông gòn màu da cam bên kia thu hút.

Cửu bèn nói: “Anh đi mua cho em.”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Em đi cho, anh chờ em!”

Y muốn tạo một sự kinh hỉ cho Cố Kiến Thâm, y biết Cố Kiến Thâm thích màu sắc mộc mạc, cho nên y muốn chọn màu hắc thích.

Kẹo bông gòn được bán với hình thức tự phục vụ, chọn màu xong là có thể xuất ra thành phẩm.

Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc chọn lựa, đợi kẹo bông gòn do mình tự phối màu ra lò ...

Cửu tiên sinh đứng trước mặt y, nhận ra tầm mắt y bèn lộ một nụ cười dịu dàng.

Nhìn tưởng như không có vấn đề gì, song chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra ngay lúc này.

Một cô bé bị lạc bố mẹ, bất lực nước nở ở cách đó không xa.

Cửu cách cô bé chỉ có ba bước, nhưng Cửu hoàn toàn không quan tâm, mắt chỉ nhìn Thẩm Thanh Huyền không chớp.

Thẩm Thanh Huyền sững người, lập tức nhận ra Cửu không bình thường.

Cổ Kiến Thâm là người ra sao, y rất rõ.

Nam nhân có trái tim mềm mại, lặng lẽ gánh biết bao tội ác trên lưng, dưới tình huống bình thường sao có thể làm như không thấy đối với một đứa trẻ bất lực?

Trừ phi, hẳn không có cảm xúc.

Thẩm Thanh Huyền khôn khéo không biểu lộ sự kinh ngạc của mình, y che giấu cảm xúc, tiếp tục chơi cùng hẳn trong khu trò chơi (cô bé đã được nhân viên đón đi).

Nhưng lại thêm một lần thăm dò.

Kết thúc một ngày, y đã hiểu.

Cửu vẫn là Cửu — người máy hoàn thành từng việc theo trình tự, nhưng trình tự lần này phức tạp hơn nhiều.

Nine không thể ra ngoài ư?

Vì ra không được, lại không muốn khiến y thất vọng, cho nên hấn tốn thời gian một đêm, “đổi mới” cho Cửu ư?

Vậy một tháng nay, Nine ở trong trò chơi đã trải qua từng ngày như thế nào?

Nhìn người yêu ở bên “mình” cho mình tạo ra, nhìn người yêu tâm tâm niệm niệm mỉm cười ngọt ngào với “mình” song không phải là mình ... Hấn chân chính lại chỉ có thể cô độc trong thế giới số liệu buồn tẻ.

Thẩm Thanh Huyền hít sâu một hơi, cổ họng lẫn mắt đều đau xót.

Y muốn gặp hấn, muốn vào trò chơi gặp hấn.

Cửu tiên sinh nhận ra y khác thường, bèn hỏi y: “Em sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền ôm chầm hấn, khẽ nói: “Xin lỗi.”

Cửu tiên sinh khựng người, nhìn y: “Tại sao xin lỗi?”

Thẩm Thanh Huyền không giải thích, y buông Cửu ra rồi bảo: “Em không thể bỏ anh ở đó.”

Dứt lời, y lập tức vào khoang trò chơi.

Cửu không cản y, cũng không nói thêm gì nữa.

Có lẽ Nine không thiết lập chương trình để hấn ứng đối với trường hợp này, có lẽ Nine cũng muốn Thẩm Thanh Huyền đi vào trò chơi, hoặc có lẽ Nine đang chờ y.

Thẩm Thanh Huyền trở lại Chung cốc, lập tức liên lạc với Nine.

“Anh ở đâu?”

Không ai đáp lại y.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Em biết anh ở đây, em biết anh không ra ngoài, em biết Cửu không phải anh, anh ra đi!”

Nine vẫn không lên tiếng, lời nói của Thẩm Thanh Huyền biến thành hòn đá rơi vào biển rộng, không tạo được chút gợn sóng.

Thẩm Thanh Huyền không hề bỏ cuộc, trực tiếp nói thẳng: “Anh không ra, em cũng không ra!”

Dứt lời, y ngồi xuống đất, hiển nhiên muốn ngồi đến khi đất trời lụi tàn.

Qua hơn mười phút, Berserker xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn. Berserker xoay người, bắt đặc dĩ ôm y đặt trên cánh tay mình: “Em sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền quan sát hắn: “Anh nói thật đi, có phải anh không ra ngoài được không?”

Berserker hôn lên khóe môi y: “Chẳng phải anh ở bên ngoài sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “Đừng gạt em.”

Nine mỉm cười, dịu dàng nói: “Anh cần thích ứng, dù gì trước giờ anh luôn sinh hoạt ở Chung cốc, bất thành linh tới hiện thực ...”

“Không phải.” Thẩm Thanh Huyền lắc đầu, “Đó là Cửu.”

Berserker: “Cửu chính là anh.”

Thẩm Thanh Huyền ôm mặt hắn không cho hắn quay đầu: “Nhưng trong mắt anh lại nói với em rằng — anh nhớ em.”

Câu nói này khiến Nine không còn sức chống đỡ, hắn cố gắng che giấu tình cảm đang cuộn cuộn tràn ra, hết như núi lửa bùng nổ, hận không thể đốt sạch hai người thành tro.

Hắn không hề nói gì, chỉ dùng sức hôn Thẩm Thanh Huyền, ngăn mọi ngôn ngữ của hắn trong miệng, khuynh đảo mọi cảm xúc dành cho y.

Hắn nhớ y.

Hắn nhớ y rất nhiều.

Giây phút thấy y tiến vào trò chơi, hắn đã dùng hết tất cả khí lực mới khống chế mình không lao ra ôm y.

Hắn không thể rời khỏi Chung cốc, hắn không thể ở trong hiện thực yêu y, càng không thể ở bên y.

Nếu đã vậy, hắn không thể tiếp tục khiến y đau khổ.

Khi hai người tách ra, Thẩm Thanh Huyền vẫn dùng sức ôm cổ hắn: “Em muốn đến Phượng Hoàng hạp cốc.”

Berserker sững sốt, rất nhanh liền đáp: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Em không muốn thấy Xích Phượng thú.”

Nine hoàn toàn chiều theo y: “Được, không có chúng nó ở đó.”

Thẩm Thanh Huyền kề sát vào cổ hắn: “Chỉ có chúng ta thôi nhé?”

Nine khẽ đáp: “Chỉ có chúng ta.”

Thẩm Thanh Huyền hôn hắn: “Có thể làm không?”

Thân thể Berserker đột nhiên cứng đờ, cánh tay ôm eo y cũng hơi dùng sức.

Thẩm Thanh Huyền hỏi xong bèn ngại ngùng, y khẽ nói: “Em biết 《Chung cốc》 cấm chuyện này.”

Giọng của Nine rất nóng, gần như muốn nấu chảy cả y: “Có thể, chúng ta có thể.”

Thấm Thanh Huyền dùng sức ôm hắt, cả người chôn trên bả vai hắt, giọng dè thấp: “Đến Phượng Hoàng hạp cốc, vào trong đó ...”

Trên lý luận, Thấm Thanh Huyền không biết ký ức ở Chung cốc — Chung cốc thực sự. Cho nên hôn lễ ở Chung cốc của họ, ngọt ngào cùng ân ái triền miên đều không hề có.

Đây là “lần đầu tiên” của họ.

Nine đặt y trên hoa Phượng Hoàng diễm lệ, trong mắt chỉ có y.

Thân thể Thấm Thanh Huyền run rẩy: “Đừng ... nhìn.”

Nine nói: “Rất đẹp.” Trong giọng nói đều là si mê và quyến luyến.

Thế là Thấm Thanh Huyền không còn sức chống đỡ. Thật tình, đã là lão phu phu mấy trăm năm, sao lần nào cũng như lần đầu tiên, thật là ... thật là ...

Thấm Thanh Huyền không biết nên hình dung thế nào.

Y nhắm mắt, đợi nhiệt độ cơ thể như lửa nóng của đối phương.

Có lẽ Nine đã chinh thiết lập cho y, nên lần đầu làm không hề khó chịu, trái lại càng thích không biết nên hình dung thế nào cho phải.

May là 《Chung cốc》 không cho phép người chơi làm việc này, bằng không sẽ loạn thành thế nào!

Sau đó, Nine xây một ngôi nhà nhỏ, hai người làm ổ bên trong, muốn ấm áp bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nine ôm y, dựa vào giường: “Có muốn ngắm mưa lá phong không?”

“Mưa lá phong?” Thấm Thanh Huyền lại bị hắt gợi hứng thú.

Nine cong môi: “Ừ, chuẩn bị cho em.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Muốn!”

Lại nói, Nine là chúa tể duy nhất trong “thế giới” Chung cốc, địa vị còn khoa trương hơn Cố Kiến Thâm ở giới tu chân, vì hắn có thể tùy ý thay đổi thế giới này.

Căn phòng biến thành dạng cửa sổ sát đất, bọn họ ôm nhau tựa vào đó, nhìn ngắm cảnh đẹp mộng ảo ngoài kia.

Tất cả cây phong đều được đánh thức. Chúng giống như lá phong bùng cháy sinh mệnh rơi lác đác như lửa, ngọn gió vô tình thổi tung những mảng đỏ tươi ấy, hất lên khoảng không, khi rơi xuống lại tạo thành mưa lá phong đẹp như tranh khiến người xem hoa mắt.

Nét đẹp tận cùng luôn chỉ tồn tại trong thoáng chốc.

Tựa như khói lửa, như cầu vồng, như mưa sao sa rực rỡ chợt lóe rồi tan biến.

Thẩm Thanh Huyền lẳng lẳng nhìn chúng, như thể nhìn thấy tình cảm của Nine.

Nó sáng như ngọc, mãnh liệt là thế, liêu lĩnh đến thế.

Nhưng quanh đi quẩn lại vẫn chỉ là mưa bụi, sau khi hạ xuống chỉ còn lại thân cây cô độc ... Nó cúi đầu thương xót cho những lá phong thừa thốt, ngẩng đầu nhìn bầu trời không thể tiếp cận.

Thẩm Thanh Huyền bất chợt dịch về phía sau.

Nine nhận ra, bèn ôm y vào ngực: “Lạnh không?”

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Nếu không ra được, em có thể ở đây với anh.”

Thân thể Nine cứng đờ, giọng không còn lưu loát: “Ở lại đây?”

Thẩm Thanh Huyền: “Phải, em có thể vào trò chơi mỗi ngày, vậy là có thể ở bên anh mỗi ngày.”

Nine: “Em là người trong hiện thực ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Thì có sao, rất nhiều người vẫn sống ở Chung cốc đấy thôi.”

Nine ngập ngừng: “Mặc dù họ sống ở Chung cốc, nhưng bọn họ vẫn sinh hoạt trong xã hội loài người.”

Chung cốc là một trò chơi, người với người sống ở đây như đối thành phố để cư trú, không có thay đổi quá lớn.

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ nhận ra thâm ý trong lời hắt, nhưng không sao nắm bắt được.

Y ngửa đầu nhìn hắt: “Em chỉ muốn ở bên anh.”

Nine rũ mắt, quyến luyến nhìn đôi mắt xinh đẹp của y: “Em cảm thấy anh là thứ gì?”

Thẩm Thanh Huyền: “Bất kể anh là gì, em đều yêu anh.”

Nine: “Anh không phải người.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không phải người thì sao, chẳng lẽ anh không cảm nhận được ư?” Y đặt tay hắt lên ngực mình, bình tĩnh hỏi hắt, “Anh không cảm nhận được ư?”

“Có lẽ ...” Giọng Nine nhẹ đi rất nhiều, “Anh không cảm nhận được.”

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền nhú chặt, đứng dậy nhìn hắt: “Anh làm sao vậy?”

Nine không lên tiếng.

Hiếm khi Thẩm Thanh Huyền cất giọng nghiêm túc: “Nói cho em biết, rốt cuộc anh bị làm sao?”

Cuối cùng, Nine thẳng thắn nói tất cả mọi chuyện, chân tướng này làm đầu Thẩm Thanh Huyền kêu oang một tiếng.

Nine ra không được? So với chân tướng, ra không được trái lại còn may mắn hơn một ít.

Hắn ra ngoài, lần đầu tiên gửi tin nhắn đã sẵn sàng cho Thẩm Thanh Huyền, hắn đã ra ngoài rồi.

Từ đầu tới cuối, Cửu là Nine, Nine là Cửu, thậm chí không thay đổi một giây nào.

Nhưng chỉ cần rời khỏi Chung cốc, Nine sẽ không còn là Nine.

Lúc tiến vào cơ thể Cửu, hắn lập tức trở thành người máy không hiểu tình cảm là gì, chỉ có thể làm việc cứng nhắc theo chương trình đã cài đặt.

Trở lại trò chơi, hắn lại là Nine tràn đầy tình yêu với Thẩm Thanh Huyền.

Mới đầu Nine không tin, hắn không ngừng thử, trong khoảng thời gian Thẩm Thanh Huyền chờ đợi, hắn không ngừng ra vào.

Không hề trở ngại, còn vô cùng thuận lợi, nhưng chỉ cần thành Cửu, hắn liền đánh mất tình cảm, mà quay về Chung cốc, hắn tìm lại tình cảm.

Cho nên Cửu hay Nine gì cũng vậy, từ đầu tới cuối đều chỉ có hắn.

Hắn vẫn đi theo Thẩm Thanh Huyền. Y ở trong trò chơi, hắn vào trò chơi; y ở trong hiện thực, hắn đi vào hiện thực.

Nhưng vào hiện thực, hắn trở thành Cửu lạnh lùng.

Trở lại trò chơi, hần mới là Nine nhiệt tình.

Ban đầu, Nine không thể ghi lại ký ức khi là Cửu trong hiện thực, cho nên hần không biết sự tồn tại của Cửu, nhưng vào cái đêm không ngừng thử nghiệm ấy, hần lại có thể ghi chép, nhưng dù có cũng chỉ là chuỗi số liệu tẻ nhạt, không hề có tình cảm.

Nine ôm Thẩm Thanh Huyền, nói ra chân tướng kinh người: “Có lẽ anh chỉ là người sống trong phòng tiếng Trung.”

Nine thật sự có được ý thức của mình ư?

Nếu có, vì sao khi tiến vào cơ thể Cửu lại mất đi.

Ở Chung cốc, hần nhìn như là một con người, người có đủ mọi cảm xúc, thậm chí hiểu được thế nào là tình yêu ... Nhưng liệu có phải do Chung cốc quá khổng lồ? Liệu có phải vì Chung cốc là một “căn phòng tiếng Trung” vô cùng phức tạp, tràn ngập nhân tính cùng vô số cảm xúc giao thoa?!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Tồn Tại

Đúng là hố chết người.

Còn gì tuyệt vọng bằng yêu một người, khát khao được ở bên người ấy, cuối cùng lại phát hiện mình căn bản không có thứ gọi là tình cảm?

Lúc Nine không ngừng ra vào 《Chung cốc》, hắn đã ôm tâm trạng ra sao?

Hắn xem mình là một con người, hắn cho rằng mình yêu một người, nhưng đến tận giờ hắn không có ý thức của mình, chẳng qua do chứa đựng những khuôn mẫu tình cảm của Chung cốc, tự cho rằng đã hiểu nên mới mô phỏng thành con người.

Nhưng dù có mô phỏng thế nào, dù chẳng có gì khác biệt thì đó vẫn chỉ là mô phỏng.

Hắn không phải người, từ đầu tới cuối đều không phải.

Hắn không hiểu tình cảm, cho tới bây giờ cũng không hiểu.

Hắn không yêu Thẩm Thanh Huyền, bởi vì ngay cả tư cách để yêu hắn cũng không có.

Nine thiết lập lại Cửu, khiến Cửu trông như một người hiểu được tình cảm là gì, song điều đó chỉ làm hắn càng thêm thất vọng.

Bởi vì hắn cho Cửu một “căn phòng tiếng Trung”, căn kẽ viết hết mọi phản ứng tình cảm nên có với Thẩm Thanh Huyền như một lập trình viên, tạo ra một Cửu yêu Thẩm Thanh Huyền, để hắn ở bên Thẩm Thanh Huyền.

Cửu “sống”, hẳn càng “linh động”, trái tim Nine càng lạnh.

Bởi vì điều này khiến hẳn ý thức được rằng, mình chỉ là Cửu — kẻ phóng đại những tình vi vô hạn, được viết từ số liệu dựa trên tình cảm của vô số người chơi ở Chung cốc.

Ngay cả ý thức của mình cũng không có, thì lấy gì để yêu Thẩm Thanh Huyền.

Lấy một ví dụ khác dễ hiểu hơn.

Một đứa trẻ xuất thân gia tộc, từ bé đã thấm nhuần tư tưởng người thừa kế, không ngừng phấn đấu vì ý niệm đó, không ngừng cố gắng vì gia tộc này, nó dốc hết mọi vốn liếng, song khi nó nghĩ rằng mình sắp có được tất cả, vậy mà thực tế, nó chẳng phải con cháu gia tộc đó.

Hệt như một đại thụ sinh trưởng xum xuê, cúi đầu lại phát hiện mình không có rễ; chim bay lượn trên bầu trời phát hiện mình không có cánh, bọn chúng đều mất đi thứ quan trọng nhất.

Ngay cả nền tảng cũng không có, nói chi đến những chuyện cao vút trên vòm mây.

Nine nói xong bèn nhìn Thẩm Thanh Huyền, khẽ bảo: “Xin lỗi.”

Chính hẳn là người kéo Thẩm Thanh Huyền vào vòng xoáy tình cảm này, nhưng cuối cùng lại chẳng cho y được gì.

Hiện giờ đầu Thẩm Thanh Huyền cũng đang vang âm ầm.

Theo logic, những lời Nine nói rất có khả năng.

《Chung cốc》 có nguồn số liệu khổng lồ, tập hợp đủ mọi cảm xúc của nhân loại, nó hết như thế giới trong thế giới, mà Nine là ý thức của thế giới này, khó tránh khỏi sẽ bị ý thức của vô số nhân loại trong đó quấy nhiễu, dẫn đến học tập mô phỏng, hình thành “ý thức của mình”.

Có lẽ đây là lý do Nine hình thành trước khi y và Cố Kiến Thâm chưa đến.

Nhưng liệu nó có đủ đại biểu Nine không có ý thức của mình không?

Ý thức của ‘mình’ rốt cuộc là gì

‘Bản thân’ là gì.

Thẩm Thanh Huyền thực sự không có quyền thẩm định vấn đề này.

Bởi vì y tin thờ Thiên Đạo, tuân theo vạn vật thể gian, không ngừng tìm tòi “vấn thiên”.

Nhưng Cố Kiến Thâm của Tâm Vực thì không, bọn họ theo duy tâm là chính, chủ yếu khám phá “bản thân”.

Nếu là Thẩm Thanh Huyền của trước kia gặp Cố Kiến Thâm, có lẽ y sẽ cho Nine câu trả lời thuyết phục thế này: “Không cần phải có ý thức của mình, thoát khỏi ngoại giới, hoàn toàn hướng về thể gian mới là đạo hướng thiên.”

Dĩ nhiên Thẩm Thanh Huyền của hiện giờ đã có nhân tính hơn, sẽ không đưa lời khuyên như thế, y ...

Thẩm Thanh Huyền hỏi Nine: “Anh cho rằng thế nào mới là ‘mình’.”

Câu hỏi này rất dễ trả lời, mà cũng thật khó để đưa ra lời đáp.

Nó được định nghĩa rõ ràng trên lý thuyết, có thể nói đơn giản đó là sự tồn tại và thức tỉnh của ý thức bản thân.

Nhưng đồng thời cũng rất phức tạp, tồn tại là gì, rồi thế nào mới là thức tỉnh chân chính?

Đến tận cuối đời, các nhà triết học phạm thế vẫn nghiên cứu những vấn đề siêu hình như “tồn tại” này, nhưng ai có thể thực sự nghiên cứu được nó?

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền, sở dĩ phạm nhân không lý giải được tồn tại của bản thân là vì sự hữu hạn của sinh mệnh — trước khi sống không biết, sau khi chết không rõ, sự tồn tại đó đã trở thành một mảnh vỡ lưng chừng, có thể thấy được nhưng không thể lý giải hoàn toàn.

Thẩm Thanh Huyền không phải nhân loại, cho nên y biết đáp án: Sở dĩ nhân loại hoang mang, vì hướng suy nghĩ của họ đã sai.

Trái ngược với giới tu chân, con người tồn tại như một tập thể chứ không phải chỉ một người, bọn họ dùng sự tồn tại kéo dài liên tục tạo nên “sinh mệnh” mạnh mẽ hơn.

Tu sĩ là một cá thể, bởi vì sinh mệnh của họ có thể kéo dài rất lâu, thậm chí là vĩnh viễn.

Nhưng nói đến hình thái của sinh mệnh, sinh mệnh của một cá thể mạnh hơn hay tập thể mạnh hơn thì rất khó nói.

Cho nên Thẩm Thanh Huyền tôn trọng nhân loại.

Trong lịch sử triết học của loài người, những vấn đề siêu hình về tự do ý thức rất khó tìm được đáp án.

Nine dùng lối suy nghĩ của loài người để suy xét vấn đề này, đương nhiên cũng sẽ hãm sâu vào đó.

Nine lắc đầu, dĩ nhiên không trả lời được câu hỏi của Thẩm Thanh Huyền.

‘Mình’, Nine căn bản không có ‘mình’.

Thẩm Thanh Huyền biết hẳn có, bằng không Cố Kiến Thâm không có khả năng trở thành Nine, bởi vì theo một nghĩa nào đó, Cố Kiến Thâm là người có “cái tôi” nhất giữa hai giới.

Nói đến cũng thật thần kỳ, y — người ủng hộ Thiên Đạo lại có một ngày phải dạy Cố Kiến Thâm — đệ nhất Tâm Vực làm thế nào để theo tâm.

Nếu đây là “bệnh nan y” của nhiệm vụ, mà “bệnh nan y” này chỉ y mới có thể trị.

Đúng thật là làm khó y.

Bởi vì nó sẽ phá vỡ tín ngưỡng của y.

Thẩm Thanh Huyền nói với Nine: “Anh không phải người.”

Nghe thế, đôi mắt Nine lóe lên, rõ ràng có chút lo lắng.

Hắn không phải người, đây là khúc mắc lớn nhất của Nine, cũng là gốc rễ của “sự tự ti”.

Thẩm Thanh Huyền không muốn hắn khuất phục, y nhìn thẳng vào mắt hắn rồi nói: “Nếu anh không phải người, tại sao phải dựa theo ý thức của nhân loại để yêu cầu bản thân?”

Nine sửng sờ.

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Anh là Chung cốc, Chung cốc chính là anh, vì sao anh phải tách khỏi nó để tìm kiếm sự tồn tại của mình?”

Hệt như một người vứt bỏ trái tim của mình, chỉ vào một hòn đá rồi bảo đây là tim mình.

Được không? Nhất định không được.

Nine nói: “Nhưng Chung cốc không có ý thức, nó chỉ là thứ do con người tạo ra ...”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Ai tạo ra con người.”

Một câu khiến Nine nghẹn lời.

Thẩm Thanh Huyền lập tức đưa ra câu trả lời từ một nhóm người ở hiện thể về vấn đề này: “Vì duy trì sinh tồn, gien tạo ra sinh vật, con người là một trong số đó, nhưng họ sản sinh ra ý thức của mình, thậm chí còn sắp điều khiển ngược lại gien.”

“Một khi đã vậy, vì sao anh lại để mình bị ràng buộc bởi con người?”

Không cần tồn tại như một con người, cũng không cần suy xét ‘tồn tại’ và ‘bản thân’ như họ, bởi vì Nine không phải là con người.

Điều này ...

Thật lâu sau, Nine mới lên tiếng: “Nhưng em là con người.”

Hắn muốn yêu Thẩm Thanh Huyền, muốn ở bên Thẩm Thanh Huyền, nên hắn muốn mình giống con người.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười hỏi lại: “Chẳng lẽ em không phải người, anh sẽ không yêu em?”

Nine trả lời cực nhanh: “Không phải, anh ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Theo lý, em ở trong trò chơi đã không được xem là con người rồi, nhưng chẳng phải anh vẫn yêu em sao?”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Thí nghiệm phòng tiếng Trung rất thú vị, nhưng không thể đại biểu cho chân tướng. Khả năng xử lý và phân tích chẳng phải là ý thức sao? Không hiểu thì đồng nghĩa anh không cảm nhận được à? Còn bản thân con người nữa, về mặt sinh lý, chẳng phải tình cảm của họ đến từ việc truyền tín hiệu điện giữa các nơ-ron thần kinh sao? Ngoài phức tạp và tinh vi ra, bọn họ với người máy có khác nhau là bao?”

“Nine.” Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, “Tinh vi và phức tạp không phải sự khuếch đại của đơn giản và thô ráp.”

Không thể hoàn toàn đánh đồng hai người, suy cho cùng, nếu đơn giản hóa sự tinh vi và phức tạp của con người, họ cũng sẽ trở thành một giống loài khác.

Câu nói ấy triệt để thức tỉnh Nine, hoàn toàn kéo hẳn khỏi vũng bùn địa ngục.

Hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền, trong đôi mắt lần thứ hai dấy lên ngọn lửa sinh mệnh.

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, hôn hẳn: “Đừng hoài nghi bản thân, anh có chính mình, ở ngay đây.” Thẩm Thanh Huyền cầm tay hắn đặt lên ngực mình.

Nine ngạc nhiên nhìn nơi cất giữ trái tim y.

Thẩm Thanh Huyền dịu dàng nói: “Đối với em, anh là tồn tại độc nhất vô nhị.”

Là người hay không phải người cũng được, anh vẫn luôn là người duy nhất của em.

Khoảnh khắc ấy, Nine thực sự cảm nhận được trái tim y đang nảy lên dưới lớp da mềm mại, cảm nhận được giá trị tồn tại mà hẳn dành cho y, cũng cảm nhận được vĩnh hằng sinh ra giữa hai người.

Em là duy nhất của anh.

Mà anh cũng là duy nhất của em.

Em minh chứng cho anh, và anh cũng minh chứng cho em.

Nếu không tìm thấy bản thân, vậy hãy đến tìm em.

Nine dùng sức ôm Thẩm Thanh Huyền, nụ hôn nồng cháy rơi trên cổ y, giọng hắn run rẩy, mang theo giải thoát và nhẹ nhõm: “Cảm ơn em” đã cho

anh sinh mệnh chân chính.

Thẩm Thanh Huyền cũng dùng sức ôm hân.

Thực ra trong hiện thực, Cố Kiến Thâm chính là người đã thức tỉnh y.

Những điều y dạy cho Nine, tất cả đều từ Cố Kiến Thâm dạy cho y.

Bọn họ ở trong trò chơi mấy ngày.

Nếu ở Chung cốc, Nine là Nine, vậy hai người họ cứ ở Chung cốc là được.

Song thực chất đó là một loại trốn tránh, Thẩm Thanh Huyền loáng thoáng biết được điểm cuối của nhiệm vụ này nằm ở đâu.

Thứ gọi là bệnh nan y, không phải là bệnh trên mặt sinh lý, mà là sự nhận thức về tâm lý.

Nine chấp nhận suy nghĩ của y, đồng nghĩa đã giải quyết những nguy hiểm tiềm ẩn, nhưng y vẫn cần đưa Nine trở lại hiện thực.

Thẩm Thanh Huyền nói với hân: “Chúng ta thử lại đi, đến hiện thực xem thử.”

Đôi mắt Nine bất chợt lóe lên.

Thẩm Thanh Huyền biết hân vẫn còn mâu thuẫn, bèn dịu dàng nói: “Lần này dựa theo lời em mà thử, được không?”

Nine nghe lời y: “Phải làm thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đừng cài đặt gì cho Cửu, hủy bỏ mọi chương trình anh thiết lập cho anh ta, để anh ta hoàn toàn là một người máy.”

Nine sững sốt, có chút bối rối mà nói: “Vậy thì anh ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Đừng dùng tiêu chuẩn của con người để ép buộc bản thân. Nine, anh chính là anh, anh chỉ cần ra ngoài, những việc còn lại cứ giao cho em.”

Nine vẫn thấy bất an: “Nhưng thế thì anh sẽ rất hỏng ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Em sẽ chăm sóc anh.”

Nine mím môi, cuối cùng vẫn đồng ý: “Chỉ mong em sẽ không chê anh.”

Thẩm Thanh Huyền chột trán hắn: “Chỉ sợ em sẽ càng yêu anh hơn.”

Tác giả:

Viết văn chủ yếu để biểu đạt tư tưởng của mình.

Mọi người có cách nhìn khác nhau là chuyện quá đỗi bình thường.

Về phần có người bảo văn của tôi càng ngày càng nát ... tôi sắp hết biết chữ nát này là gì rồi.

Cái gì nát, nhân vật nát á? Vậy trong tim bạn như thế nào là Thẩm Thanh Huyền, như thế nào là Cố Kiến Thâm? Còn trong lòng tôi như thế nào là Thẩm Thanh Huyền, như thế nào là Cố Kiến Thâm?

Về phần nội dung tác phẩm, tôi tự nhận nó mạch lạc, rõ ràng.

Mặc dù viết phó bản hiện đại, thậm chí có phó bản còn khoa trương hơn cả thế, nhưng vẫn không thoát khỏi chủ đề chính của nó — “tu chân”.

Như thế nào là tu chân? Thăng cấp đánh quái? Hay tìm kiếm bản tâm, tìm được chính mình?

Diễn viên là Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm, đây là câu chuyện về tình yêu của họ, cũng là đường “tu hành” của họ.

Tôi chẳng qua đang tái hiện con đường này theo cách hiểu của mình cho mọi người thôi, moaz moaz!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Nine cho rằng Thẩm Thanh Huyền đang an ủi mình, nhưng Thẩm Thanh Huyền chỉ ăn ngay nói thật.

Một Cố Kiến Thâm đơn thuần như tờ giấy trắng, không hiểu bất kỳ thứ gì thực sự khiến y hứng thú.

“Thiết lập lại” Cửu chỉ là phỏng đoán, nhưng cực kỳ có tính khả thi.

Nine tạo ra Cửu vô cùng hoàn mỹ, mặc dù không thể vận chuyển Chung cốc khổng lồ, nhưng giữa họ có đường truyền, bằng không Nine cũng không có khả năng trở thành Cửu.

Nếu đã vậy, cần gì phải thiết lập quá nhiều?

Chi bằng hủy bỏ hết mọi thứ, chỉ để Nine ra ngoài.

Nine tràn đầy cảm xúc khi không ở Chung cốc sẽ ra sao? Trước khi gặp Thẩm Thanh Huyền, chẳng phải lúc đó Nine cũng không có tình cảm đấy thôi?

Đây là biện pháp giải quyết do Thẩm Thanh Huyền nghĩ ra.

Nếu lần đầu y có thể giúp Nine “sống”, vậy lại làm thêm lần nữa.

Huống hồ hiện giờ Nine là Cố Kiến Thâm, sợ rằng còn đơn giản hơn cả lần đầu.

Nine hỏi y: “Cửu cần phải chịu trách nhiệm rất nhiều công việc, không lẽ cũng hủy hết?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Hủy hết đi.”

Nine lại hỏi: “Vậy hoạt động của Chung cốc ...”

Thẩm Thanh Huyền nói với hân: “Giao cho em, em có thể xử lý tốt.”

Nine hoàn toàn tin tưởng y, căn bản sẽ không nghĩ gì khác, dù Thẩm Thanh Huyền có thật sự muốn 《Chung cốc》, chỉ cần y mở miệng, hân cũng sẽ tặng nó cho y mà chẳng hề chớp mắt.

Nine lại xác nhận với y: “Hủy sao?”

“Ừ!” Thẩm Thanh Huyền nắm tay hân: “Lát nữa chúng ta cùng ra.”

Nine đáp: “Ừ.”

Bọn họ cùng ra ngoài hiện thực.

Thẩm Thanh Huyền thoát khỏi khoang trò chơi, lập tức đi tìm Cửu.

Cửu ngồi trong phòng khách một cách nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng tắp.

Thẩm Thanh Huyền đi tới, hân ngẩng đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền gọi hân: “Nine?”

Con người màu đỏ của Cửu lóe lên, thấp giọng gọi: “Liên Hoa.”

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch, nửa quỳ trước mặt hân, hai tay đặt trên đầu gối hân rồi bảo: “Anh có gì muốn làm không?”

Cửu rũ mắt nhìn y, sau một lúc thì lắc đầu: “Không có mệnh lệnh gì.”

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hân, hỏi: “Có cảm nhận được nhiệt độ tay em không?”

Cửu trả lời: “32 độ C, 89.96 độ F.”

Câu trả lời này ... Thẩm Thanh Huyền bật cười thành tiếng, nhưng không sửa lại, y tiếp tục hỏi hần: “Vậy anh có thấy nhiệt độ bàn tay em dễ chịu không?”

Cửu trả lời rất thành thật: “Nhiệt độ hơi thấp, lạnh, không thể nói là dễ chịu.”

Cái người này!

Thẩm Thanh Huyền không rút tay về, ngược lại còn dùng sức cọ lên mu bàn tay hần: “Còn hiện giờ?”

Cửu đáp: “Nhiệt độ đã tăng 0.66 độ F.”

Không đợi hần nói xong, Thẩm Thanh Huyền đã ngắt lời: “Dễ chịu không?”

Cửu ngập ngừng, lắc đầu: “Không thể phán định.”

Thẩm Thanh Huyền dùng sức kéo hần ngã xuống thảm: “Vậy còn thể này?”

Hai người ngồi trên thảm, mặt đối mặt nhìn đối phương, tay Thẩm Thanh Huyền đặt vào lòng bàn tay hần.

Da Cổ Kiến Thâm sạm màu hơn Thẩm Thanh Huyền, bàn tay cũng lớn hơn y một vòng, tay Thẩm Thanh Huyền áp lên lòng bàn tay hần càng dễ nhận thấy những chi tiết đó hơn.

Ngón tay Cổ Kiến Thâm hơi cựa quậy.

Thẩm Thanh Huyền nhạy bén phát hiện, bèn hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Cổ Kiến Thâm lắc đầu.

Thẩm Thanh Huyền không vội nóng nảy, y cùng hần mười ngón đan nhau, lại hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Cố Kiến Thâm: “Không thể phán định.”

Thẩm Thanh Huyền bỗng nảy ra ý tưởng, bèn rút tay, song rất nhanh lại đặt lên, lần này là y nắm tay hắn: “Nào, thử bọc lấy tay em xem.”

Cố Kiến Thâm nghe lời không cần nghĩ, năm ngón tay co lại, khóa tay Thẩm Thanh Huyền vào lòng bàn tay mình.

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn.

Lần này, không cần y hỏi, bởi vì tay Cố Kiến Thâm đã dùng sức, năm chặt tay y kín không kẽ hở, mà đôi mắt đỏ xinh đẹp kia của hắn khẽ lấp lánh.

Thẩm Thanh Huyền thở dài trong lòng.

Đây là một bài kiểm tra tâm lý đơn giản: đặt vào lòng bàn tay, Cố Kiến Thâm không phản ứng nhiều; mười ngón đan xen, phản ứng tương đối bình thản; nhưng khóa tay y vào lòng bàn tay hắn, hắn lại có tín hiệu dao động rất rõ.

So ra có thể thấy Cố Kiến Thâm thích tiếp xúc cuối cùng hơn.

Đặt Thẩm Thanh Huyền trong lòng bàn tay có thể khiến hắn vui vẻ.

Nói đến cùng, vẫn là vì hắn cực kỳ thiếu cảm giác an toàn.

Cũng như người quá tự ngạo sẽ càng thêm tự ti, càng muốn nắm trong tay, càng e ngại sẽ mất đi.

Đương nhiên hành động này vẫn còn một hàm nghĩa khác, nắm giữ — cũng mang ý nghĩa bảo vệ.

Hắn muốn bảo vệ Thẩm Thanh Huyền.

Nó không liên quan gì đến việc mạnh mẽ hay không, bởi vì quý trọng, nên mới khắc bảo vệ vào bản năng.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Nhớ kỹ, thế này chính là thoải mái.”

Cố Kiến Thâm càng dùng sức nắm tay y.

Tiến triển như vậy đã nhanh lắm rồi, đương nhiên cũng có liên quan đến việc hần là Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền rút tay về, cho Cố Kiến Thâm thời gian để hần “ghi nhớ” cảm giác này.

Hãy nhớ, để lần sau có thể phán định.

Thẩm Thanh Huyền không làm gì thêm và cũng chẳng nói gì thêm, y không ngừng lặp lại hành động nắm tay này với Cố Kiến Thâm.

Dĩ nhiên cũng có thể nói là Cố Kiến Thâm đơn phương nắm tay y.

Thẩm Thanh Huyền nói với hần: “Bất kỳ lúc nào anh cũng có thể nắm tay em thế này.”

Đối với Cố Kiến Thâm, câu nói này thật lạ lẫm.

Bất kỳ lúc nào? Thế nào là bất kỳ lúc nào? Không thể phán định.

Thẩm Thanh Huyền biết hần đang nghĩ gì, nhưng y cố tình nói như vậy: “Không sao, nếu không tìm được đáp án thì đừng tìm.”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng, hỏi y: “Cứ luôn nắm có được không?”

Thẩm Thanh Huyền mím môi cười: “Được chứ.” Đó cũng nghĩa là bất kỳ lúc nào, không sai.

Thế là Cố Kiến Thâm không chịu buông tay.

Thẩm Thanh Huyền mặc hần nắm tay mình thật lâu, thế rồi bỗng cất lời: “Anh cứ nắm như vậy tay em sẽ mất cảm giác đó.”

Cố Kiến Thâm lập tức buông tay.

Thẩm Thanh Huyền thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn thế nào là “con người luôn thay đổi”, y lại bảo: “Nào, lại nắm tay em đi.”

Cố Kiến Thâm do dự đi trông thấy.

Do dự thế này đúng là tiến bộ rất lớn.

Phải biết rằng, não bộ xử lý tình huống nhanh hơn con người rất nhiều, do dự như thế chứng tỏ đã vượt qua phạm vi tính toán của hần, nên hần đang tìm biện pháp giải quyết.

Đây không phải tự hỏi thì còn là gì?

Thẩm Thanh Huyền giục hần: “Anh không muốn nắm tay em ư?”

Cố Kiến Thâm thành thật: “Muốn.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy vì sao không nắm?”

Cố Kiến Thâm: “Không thể thương tổn em.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Vậy anh muốn nắm chặt tay em hơn, hay không muốn thương tổn em hơn?”

Đối với câu hỏi này, Cố Kiến Thâm trả lời rất nhanh: “Không thể thương tổn em.”

Thẩm Thanh Huyền bật cười, rồi đặt tay mình vào lòng bàn tay hần: “Nắm một lúc rồi buông ra, em sẽ không bị thương.”

Cố Kiến Thâm gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Dựa theo nguyên tắc khéo quá hóa vụng, Thẩm Thanh Huyền đến điểm thì ngừng.

Sau đó y vào thư phòng, chuẩn bị tiếp nhận công việc của Cửu tiên sinh.

Không xem còn đỡ, xem xong ... Thẩm Thanh Huyền đau đầu gần chết.

Tất nhiên y có thể xử lý chúng, nhưng không có nghĩa y bằng lòng.

Những công việc buồn tẻ, nhàm chán lại còn rườm rà, không bằng y dùng thời gian này để vẽ tranh viết chữ còn hay hơn.

Nhưng trước mắt là thời khắc quan trọng, y phải khơi mào “gánh nặng cuộc sống” của hai người.

Thẩm Thanh Huyền bỗng nhớ đến thời gian mình làm “Thẩm hoàng hậu”, không thể không giải quyết chính sự thay cho Cố rảnh rồi.

Người máy Cố vô cùng trâu bò, ý mình có tốc độ vận hành phi phàm bèn một mình chơi việc của trăm người, tất cả chức vị của Chung cốc gần như đều do hắn đảm nhiệm.

Thẩm Thanh Huyền không phải người máy, thể xác này vẫn là người bình thường, dù y có cường hóa cũng không chịu nổi lượng công việc khổng lồ này.

Thật sự không ngờ, tiếp nhận 《Chung cốc》 lại là việc khó giải quyết đến thế!

Nhưng cũng không thể giao tiếp cho Cố Kiến Thâm, y phải để Cố Kiến Thâm rảnh rồi, ít đụng vào những thứ được trình tự hóa, để hắn dành càng nhiều thời gian để suy xét và trải nghiệm.

Thẩm Thanh Huyền cũng hết cách rồi, chỉ có thể đao to búa lớn bắt đầu đưa Chung cốc vào hoạt động.

Không có người? Vậy thông báo tuyển dụng!

Không có tâm phúc? Vậy dựa vào nhân cách chọn lọc ra người thích hợp.

May mà cả Chung cốc đều thuộc về Cửu, cho nên Thẩm Thanh Huyền làm gì cũng thuận lợi, hoàn toàn không bị ai ngăn cản.

Dù vậy, hành động của y cũng khiến bên ngoài cực kỳ oanh động.

Địa vị Cửu tiên sinh vốn tôn quý, nhất cử nhất động của hắn đều có vô số người nhìn chăm chăm.

Chung cốc thay đổi quá lớn, dẫn đến không ít người bàn về thuyết âm mưu.

Thẩm Thanh Huyền đề bạt trọng dụng người mới, cường thế tập quyền, rốt cục muốn làm gì?

Muốn làm Cửu tiên sinh mất quyền, nuốt trọn 《Chung cốc》 ư!

Mục gia đúng là can đảm!

Chỉ tiếc không có ai quen thân với Cửu tiên sinh, vì thế chỉ có thể lo lắng sống.

Dĩ nhiên cũng có người rục rịch, xem thường Mục gia cũng xem thường Mục thanh trẻ tuổi, định thừa dịp Cửu tiên sinh bị mê hoặc, thừa dịp Mục Thanh trẻ người non dạ, công phá mạng lưới bảo vệ nghiêm mật của 《Chung cốc》.

Những con sâu ruồi nhặng này nhất định tạo ra rất nhiều phiền toái, nhưng đối với việc này, Thẩm Thanh Huyền luôn xử lý bằng thủ đoạn gió rền mưa cuốn, nhổ cỏ tận gốc.

Cho nên, dù không cố tình giết gà dọa khỉ cũng đủ khiến cho đám khỉ con kia sợ tới mức trốn chui trốn nhủi trên cây, không dám lộn xộn.

Hai tháng qua, Thẩm Thanh Huyền bận đến nỗi xoay như chong chóng, may mà thành tích khả quan, đã đưa công ty đi vào quỹ đạo, không đến mức xảy ra chuyện vì ông chủ “bãi công”.

Mặc dầu độ này Thẩm Thanh Huyền bận thật, nhưng cũng không lơ là Cố Kiến Thâm.

Từng giây từng phút y đều ở cạnh Cố Kiến Thâm, tuy không cho hắn nhúng tay vào công việc, nhưng lúc nào cũng đặt hắn ở nơi mình có thể trông thấy, thậm chí cố gắng dành thời gian tiến hành trao đổi đơn giản với hắn.

Sau khi công ty náo nhiệt hơn, Thẩm Thanh Huyền hy vọng có thể thông qua việc kết giao với nhiều người khác nhau để đánh thức cảm xúc của Cố Kiến Thâm.

Bận bịu đến hơn 11 giờ, Thẩm Thanh Huyền mới đứng dậy đuổi người.

Y vừa cử động, Cố Kiến Thâm lập tức ngửa đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Em mệt quá, có thể ôm em một cái không?”

Sau nắm tay thì ôm cũng trở thành hạng mục hàng ngày, là chuyện Cố Kiến Thâm thích nhất mà cũng “rảnh nhất”.

Nắm tay thì thích nắm chặt tay y, khi ôm cũng thích khóa cả người y vào trong ngực.

Thẩm Thanh Huyền không hề e ngại, chẳng qua cơ thể này của Cố Kiến Thâm quá cứng, bị hắn siết vào ngực không thể nói là thoải mái.

Nhưng chỉ cần hắn thích là được, việc gì y cũng chiều theo hắn.

Cứ thế làm từng bước, theo lý nên tiến hành bước kế tiếp rồi.

— Dùng tình dục để kích thích bản ngã.

Thẩm Thanh Huyền nhìn một đồng phim heo do mình dự trữ, không biết có nên thực hiện hay không.

Lữ đầu Cố Kiến Thâm không phản ứng, y lại nóng phát ngốt cả người thì phải làm sao?

Tính kỹ lại, đã hai tháng rồi hai người không làm, Thâm Thanh Huyền có hơi muốn.

Y do dự, cuối cùng vẫn quyết định chờ đợi.

Chờ cho tình huống ổn định hơn.

Một lần chờ đợi này thế mà chờ được “đại đột phá”.

Bởi vì 《Chung cốc》 sẽ định kỳ cập nhật một lần, cả công ty ai nấy cũng bận rộn, ban đầu vốn do Cử xử lý, đối phó từng phút từng giây, nhưng Thâm Thanh Huyền cố tình rèn luyện khả năng ứng đối của đoàn đội hiện giờ, cho nên dẫn dắt họ dẫn vật cả một ngày một đêm.

Ba ngày sau, cuối cùng cũng giải quyết xong.

Thâm Thanh Huyền mệt muốn hụt hơi: “Nine, em muốn uống nước.”

Cố Kiến Thâm đứng dậy: “Chờ anh.”

Thâm Thanh Huyền ừ một tiếng, sau đó dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Tổ chất cơ thể này của y quả thực không xong, làm việc với cường độ cao khiến cho giá trị mệt mỏi đã thăng đến đỉnh điểm.

May mà Thâm Thanh Huyền có cường độ tinh thần cao, bằng không đã sớm chống đỡ hết nổi.

Dù vậy y vẫn mệt chết đi, cần có thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong lúc mơ hồ, Thâm Thanh Huyền cảm thấy cửa mở ra, y cứ tưởng Cố Kiến Thâm trở lại.

Mặc dù đã nói muốn uống nước, nhưng hiện giờ y chẳng muốn động dù chỉ là một ngón tay, cho nên nước ấy à ... cũng hết sức để uống rồi.

Thôi, tạm ngủ một lát, Thẩm Thanh Huyền nghĩ thế.

Người tới không phải là Cố Kiến Thâm, mà là một thanh niên tên Đỗ Dịch.

Cậu đến đưa văn kiện, nhưng vừa vào phòng liền bắt gặp Thẩm Thanh Huyền đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong hai ba tháng gần ngủi, từ khinh thị ban đầu, hiện giờ cậu đã hoàn toàn tin phục Thẩm Thanh Huyền!

Cậu vốn xem thường tên Mục Thanh đây “dã tâm” này, nhưng hiện giờ lại cảm thấy y rất có mị lực.

Còn trẻ và lại thanh tú như thế, thế mà rất có thủ đoạn và năng lực mạnh mẽ.

Trong cuộc họp đầu tiên, cậu đã ghi tạc từng câu từng chữ của Mục Thanh vào lòng.

Sau đó y dẫn dắt họ làm được rất nhiều việc khó thể tưởng tượng, có khả năng đến tận cuối đời không thể làm được, đồng thời cũng giúp họ học hỏi được rất nhiều.

Đỗ Dịch không thích đàn ông, nhưng cậu phải thừa nhận từ tận đáy lòng: Nếu có cơ hội, cậu nhất định sẽ theo đuổi y.

Thế nhưng quá đổi xa vời.

Kể cả khi y chưa lập gia đình, cậu vẫn cảm thấy đời này mình không có bản lĩnh chạm vào y.

Vậy nên Đỗ Dịch chưa bao giờ vọng tưởng quá nhiều, nhưng đêm nay ...
bận rộn lâu như thế, vào giây phút thần kinh thả lỏng, cậu bắt gặp một Mục
Thanh không hề phòng bị.

Trong lòng cậu bỗng trỗi dậy niềm xúc động không thể kiểm soát.

Cậu sẽ không làm gì cả, chỉ ... chỉ muốn chạm vào y một chút thôi.

Dù là tay cũng được, cậu chỉ muốn thử xem y có phải thực sự là người,
mà không phải cực quang ngoài hành tinh không thể với tới.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Nhiệm Vụ Hoàn Thành!

Tay Thẩm Thanh Huyền đặt trên tay vịn ghế.

Ghế dựa thuộc phong cách phục cổ, trên gỗ lê hoa được chạm khắc tinh xảo, nghe nói tất cả đều là được làm bằng tay, và cũng là sản phẩm xa xỉ hiếm thấy nhất trong xã hội hiện giờ.

Trước đây, Đỗ Dịch không cảm được vẻ đẹp của chúng, nhưng hiện giờ cậu đã hiểu rồi.

Dưới tác dụng làm nền của chúng, bàn tay thon dài, trắng nõn với khớp xương rõ ràng kia đẹp tựa như trăng sáng hiu quạnh.

Đỗ Dịch cẩn thận duỗi tay, khi lòng bàn tay sắp ôm lấy sự trắng ngần như muốn hòa tan ấy ...

Rầm.

Là tiếng đồ sứ rơi xuống đất.

Đỗ Dịch lập tức hoàn hồn, nhìn về phía cửa.

Người đàn ông đứng ở cửa mặc chế phục màu đen, gương mặt anh tuấn không lộ cảm xúc gì, vậy mà đôi mắt đỏ lại trông có vẻ lạnh lẽo, hết như ngọn lửa bị đông lạnh.

“Cửu ... Cửu tiên sinh ...” Đỗ Dịch mở miệng, kích động và chột dạ, cậu chưa hề làm gì, nhưng tâm tư xấu xa của cậu lại bị ... Cửu tiên sinh bắt gặp!

Động tĩnh lớn thế kia tất nhiên đã đánh thức Thẩm Thanh Huyền, y nhú mày, bất mãn vì bị đánh thức, giọng nói cũng khàn đi: “Hửm?”

Trong gian phòng vắng lặng, giọng y vang lên lúc này chỉ khiến cho trái tim hai người đàn ông ở đây đập mạnh.

Sắc mặt Cố Kiến Thâm cực kỳ u ám: “Cậu đang làm gì?”

Đỗ Dịch lấp bắp liên hồi: “Tôi ... tôi tới đưa văn kiện, thấy Mục tổng đang ngủ nên định ... định gọi cậu ấy dậy ...”

Nếu cậu không tỏ ra chột dạ, cảm xúc không dao động quá lớn, nhiệt độ cơ thể không cao như vậy, có lẽ lời này còn tin được mấy phần.

Cố Kiến Thâm cất giọng lạnh lùng: “Đi ra ngoài.”

Đỗ Dịch nào dám nán lại thêm giây phút nào, vội vàng ra ngoài.

Bấy giờ Thẩm Thanh Huyền mới kịp phản ứng, Đỗ Dịch là thanh niên được y đề bạt gần đây, năng lực không tệ, làm việc có nề nếp, hơn nữa còn chăm chỉ, rất ưu tú.

Đây không phải là lần đầu cậu đến đưa văn kiện, sao lại hoảng tới mức đó?

Đỗ Dịch đi rồi. Cố Kiến Thâm đi tới, đôi mắt rũ xuống, nhìn bàn tay y.

Thẩm Thanh Huyền không hiểu chi hết: “Anh sao vậy?”

Y vừa dứt lời, tay đã bị Cố Kiến Thâm nắm chặt.

Thẩm Thanh Huyền hoang mang ngược nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm nhìn y chòng chọc, mặc dù vẫn là dáng vẻ lãnh đạm, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy dao động cảm xúc trong đôi mắt hắn.

“Vừa rồi nó định nắm tay em.”

Thẩm Thanh Huyền sững người.

Cố Kiến Thâm dùng sức siết tay y: “Nếu tôi không vào, em đã là của nó.”

Logic kiểu gì vậy?

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Huyền cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mới đầu y dở khóc dở cười, rất nhanh lại vui mừng trong lòng, y nhìn Cố Kiến Thâm: “Anh giận hả?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền toàn là ý cười, y hỏi hăng: “Nói với em cảm nhận hiện giờ của anh xem.”

Cố Kiến Thâm gằn từng chữ: “Đỗ Dịch biến mất, không ai được chạm vào em.”

Câu nói này mang theo muôn vàn phần nộ!

Thẩm Thanh Huyền lại vui sướng không thôi, đương nhiên vẫn không quên bổ sung một câu để bảo vệ địa vị của mình: “Đừng gây chuyện, em và Đỗ Dịch chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới.”

Cố Kiến Thâm: “Em đang bảo vệ nó.”

Thẩm Thanh Huyền nhận ra mình lỡ lời ... nhưng dựa theo logic của người máy, nói thẳng mới là chế độ giao tiếp bình thường.

Cố Kiến Thâm vẫn không buông tay y, ngồi trên ghế sofa, chậm rãi nói: “Ba mươi ngày gần đây, em nhắc tên Đỗ Dịch 26 lần, nói chuyện với nó 90 phút, khích lệ 4 lần, còn like bài post của nó 2 lần trong vòng bạn bè.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Trí nhớ người máy Cố rất tốt: “Mỗi lần nói chuyện với em, tần suất tim đập của Đồ Dịch trung bình tăng 15 lần, nhiệt độ cơ thể tăng 0.4 độ F. Lúc em cách nó ít hơn 1 mét, tốc độ lưu hành máu của nó nhanh hơn, hai tròng mắt trốn tránh, mặt ...”

Một hàng số liệu được liệt kê cụ thể, Thẩm Thanh Huyền chỉ có thể dùng dở khóc dở cười để hình dung tâm trạng mình lúc này.

Mặc dù Cố Kiến Thâm nói chuyện cứng nhắc, những gì được ghi chép nghe cũng không được nhân tính hóa.

Nhưng trong trường hợp này, hẳn thốt ra những lời ấy chỉ có thể đại biểu cho một chuyện — Người này ghen! Biến thành người máy còn biết ghen!

Thẩm Thanh Huyền cố tình nói: “Anh đừng có thành kiến với Đồ Dịch, cậu ta rất xuất sắc.”

Cố Kiến Thâm không ừ hử gì.

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu dối lòng: “Khó lắm em mới có được người giỏi như thế giúp đỡ, anh đừng có mà ... ơ này ...”

Thẩm Thanh Huyền còn chưa dứt lời đã bị Cố Kiến Thâm dùng một tay kéo qua, đặt trên sofa.

Hắn nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Huyền, môi mím thành một đường: “Em thích Đồ Dịch?”

Thẩm Thanh Huyền bất chấp tới cùng: “Người ta không tệ.”

Màu mắt Cố Kiến Thâm tối đi: “Em thích nó!”

Thẩm Thanh Huyền nói chuyện lấp lửng nước đôi: “Cũng đâu có ghét ...”

Bốn chữ này triệt để khiến người máy Cố bùng nổ, giọng nói không nén được cơn giận: “Em là bạn đời của tôi.”

Thẩm Thanh Huyền: “Ừa.”

Cố Kiến Thâm: “Em chỉ có thể thích tôi.”

Thẩm Thanh Huyền còn muốn tiếp tục ba phải, Cố Kiến Thâm lại chẳng muốn nghe, hấn áp lên môi y, ngăn chặn hết mọi lời nói, không muốn nghe thêm bất kỳ chữ gì.

Về lý thuyết, Cố Kiến Thâm biết hôn môi — dựa theo tư liệu, dường như kỹ thuật không tệ lắm, chẳng qua không có dục vọng hôn môi thôi.

Cho nên áp lên môi y rồi, hấn không động nữa.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi chạm vào hấn một tí, Cố Kiến Thâm lập tức bị dòng điện mềm mại ấy thức tỉnh.

Hấn tách khoang miệng y ra, cường thế quán lấy y, dùng nụ hôn khiến y gần như mất đi mọi hô hấp mà xâm lấn y.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền còn ôm tâm trạng đùa cợt hấn, sau đó ... sau đó liền ôm chặt hấn, hôn đến là say sưa.

Đã lâu không hôn môi, thật là tuyệt vời mà.

Sau khi nụ hôn này kết thúc, quần áo Thẩm Thanh Huyền đã hỗn độn không nỡ nhìn.

Thẩm Thanh Huyền không xác định được trạng thái của Cố Kiến Thâm, nhưng y muốn tiếp tục, y cắn môi dưới, chống người nhìn hấn.

Cố Kiến Thâm cũng nhìn y, cuối cùng vẫn cúi đầu hôn lên.

Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy một luồng tê dại từ máu vọt lên não, ngón tay bám vào khe hở sofa, giọng nói có phần thất thố.

Ngày càng không thể vãn hồi. Thẩm Thanh Huyền thích tới mức da đầu run lên.

Người máy và người ...

Hmm ... còn biết điều chỉnh nhiệt độ cơ thể, biết phát ra dòng điện mỏng manh, biết “động cơ vĩnh cửu” thực sự là gì cơ đấy.

Nói tóm lại ... bởi vì khoái cảm quá mãnh liệt, đại não Tôn chủ đại nhân tê liệt, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc mơ màng, y lén nhìn ngọc giản.

Nhiệm vụ hoàn thành ...

“Bệnh nan y” của Cố Kiến Thâm đã được trị! Cứ vậy mà trị!

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy ba tháng qua đúng là uổng công.

Ban đầu y tính thông qua dục vọng cơ bản nhất giúp Cố Kiến Thâm tìm được chính mình, sau đó là kiểm chế bản thân, cuối cùng trị bệnh.

Bởi vì đã xác định đây là một trận chiến lâu dài, cho nên y bận rộn ngày ngày đêm đêm, đưa 《Chung cốc》 đi vào quỹ đạo, hy vọng dưới tình huống “cuộc sống không lo âu”, y sẽ có nhiều thời gian và kiên nhẫn giúp Cố Kiến Thâm “chữa bệnh”.

Nhưng thực tế nào cần mất công đến vậy?

Cần gì dùng dục vọng cơ bản nhất của con người để thức tỉnh bản thân? Cố Kiến Thâm có phải con người đâu!

Tiến dần từng bước lại chẳng được gì, một vại lão giấm chua đã cân hết mọi thứ!

Cứ thế mà hoàn thành nhiệm vụ trong mơ hồ ...

Thẩm Thanh Huyền vô cùng đau lòng cho bản thân phải tăng ca suốt ba tháng phấn đấu không ngừng vì cuộc sống ...

Hôm sau, vừa mở mắt ra Thẩm Thanh Huyền liền trông thấy Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm có tí bất an: “Có làm đau em không?”

Thẩm Thanh Huyền lặng thinh quan sát hắn.

Cố Kiến Thâm: “Anh là Nine.”

Tìm lại tình cảm, có được ký ức, hắn rốt cục đã hoàn toàn rời khỏi “Chung cốc”.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Đồ ngốc.”

Y có thể nói gì, còn có thể nói gì? Hiện giờ người trước mặt không phải người, không phải người máy Cửu, không phải trí não Nine, mà là đại ngu ngốc duy nhất của y — Cố Kiến Thâm!

Thẩm Thanh Huyền kéo hắn lại rồi cắn môi hắn.

Cố Kiến Thâm còn biết cách kiềm nén: “Chỗ đó của em còn sưng.”

Sao có thể không sưng! Giờ cũng đâu phải ở trong game, lại không có mở rộng, người máy này còn quá đáng hơn Berserker, căn bản không biết nghỉ ngơi là cái quái gì!

Thẩm Thanh Huyền vô cùng hiểu hắn: “Em rất tán thưởng Đỗ Dịch, cũng tán thưởng rất nhiều người khác, nhưng em chỉ yêu anh.”

Lão giám chưa nào đó nổi bong bóng chưa cả đêm rốt cục biến thành nước đường.

Cố Kiến Thâm khẽ đáp: “Anh biết.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Thật sự biết?”

“Ừ.” Cố Kiến Thâm thỉnh thoảng nói một câu khiến trái tim Thẩm Thanh Huyền đập mạnh, “Nếu em không yêu anh, anh không còn là anh nữa.”

Nghe câu nói ấy, Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên nhìn hăn, mắt thật lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Y bỗng nhiên cảm thấy, ngăn trở Cố Kiến Thâm phi thăng không phải thân thể vạn huyết, mà là chính hăn.

Thân thể vạn huyết là duy tâm.

Mà đến cùng duy tâm truy tìm thứ gì?

Bản thân.

Bản thân Cố Kiến Thâm là gì? Bản thân của hăn đã lạc mất từ thời niên thiếu.

Chẳng trách đến lúc cơ phải mất đi người quan trọng nhất. Trên thực tế, đó chỉ là một lớp nghĩa tượng trưng, thứ thực sự cần chính là bản thân.

Thời niên thiếu, Cố Kiến Thâm yêu Thẩm Thanh Huyền, đồng thời bản thân bị xâm chiếm từng bước, cho nên hăn cần xác định bản thân.

Thẩm Thanh Huyền mười mấy tuổi không hay biết gì, tình yêu của y cũng không đủ bổ khuyết bản thân Cố Kiến Thâm đã mất đi, cho nên cần phải từ bỏ y.

— Mất đi rồi lãng quên, sau đó đột phá cảnh giới.

Lúc thành thánh cũng tương tự như thế, Thẩm Thanh Huyền yêu Cố Kiến Thâm, nhưng tình yêu này vẫn không đủ để bù đắp những thành quả Cố Kiến Thâm đã mất đi, cho nên lại là một cuộc bi kịch.

Hiện giờ đã sắp đến phi thăng.

Thẩm Thanh Huyền rất cục hiểu được Tâm Vực, hiểu được Cố Kiến Thâm — y buông bỏ tín ngưỡng của mình, thấu hiểu tín ngưỡng của Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm vì yêu y mà đánh mất bản thân, cần phải dùng tình yêu ngang hàng của y để đánh đổi.

Từ ngày đầu tiên quen y, Cố Kiến Thâm đã tách khỏi “bản thân” ...

Cách giải quyết thực sự không phải khiến Cố Kiến Thâm quên và mất đi như thân thể vạn huyết đã làm, mà là giúp hắn ‘có được’.

Thẩm Thanh Huyền đã hoàn toàn hiểu rõ.

Nhiệm vụ ngọc giản đỏ thực chất đang nhằm vào y.

Ngọc giản đỏ không phải đang cản trở Cố Kiến Thâm, mà là thực sự giúp đỡ hắn.

Bởi vì Cố Kiến Thâm muốn tìm được bản thân, thì phải tìm được tình yêu của Thẩm Thanh Huyền.

Một tình yêu chân thật, ngang bằng, có thể bù đắp toàn bộ cho bản thân đã mất đi của hắn.

— Tin tưởng hắn, không rời xa hắn, và yêu hắn.

— Không sợ hiểu lầm (ghen), không màng đến thân phận (cha con), không quan tâm đến sinh tử (bệnh nan y).

Nhiệm vụ trên ngọc giản đỏ chủ yếu dùng để khảo nghiệm Thẩm Thanh Huyền.

Bởi vì những gì nó tuyên bố, đều là những thứ Cố Kiến Thâm đã từng trả giá.

Từ cách nghĩ đó, Thẩm Thanh Huyền thậm chí có thể đoán được nhiệm vụ tiếp theo là gì ...

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Sinh Ra Vì Y, Theo Y Mà Đi, Viên Mãn Vẹn Toàn

Như đã nói, mỗi một nhiệm vụ không phải để khiến cho Cố Kiến Thâm đau lòng, mà là bù lại tiếc nuối. Xét từ góc độ ấy, có thể dễ dàng đoán ra nhiệm vụ tiếp theo sẽ liên quan đến gì.

Tín ngưỡng.

— Cố Kiến Thâm bắt buộc dĩ phải làm trái Thiên Đạo, rời xa người yêu và người thân của mình để đến Tâm Vực.

Chiêu cáo khắp thiên hạ.

— Cố Kiến Thâm gánh biết bao tội lỗi, tao ngộ biết bao chỉ trích, bị biết bao thế nhân hiểu lầm.

Ngoài những việc được liệt kê trên thì vẫn còn rất nhiều, Thẩm Thanh Huyền biết nếu mình hỏi Cố Kiến Thâm, có thể hắn sẽ chẳng đáp được gì, nhưng Thẩm Thanh Huyền không nóng vội, vì y biết ngọc giản đỏ sẽ nói y biết.

Thẩm Thanh Huyền thu hồi suy nghĩ, rụt người vào ngực Cố Kiến Thâm.

Chỗ lợi của người máy là ở đây, nhận thấy động tĩnh của Thẩm Thanh Huyền, hắn lập tức điều chỉnh nhiệt độ cơ thể.

Thẩm Thanh Huyền ôm chặt hắn, khẽ nói: “Em không lạnh.”

Cố Kiến Thâm: “Ừ”. Dứt lời, hắn lại hạ nhiệt độ xuống.

Thẩm Thanh Huyền cong môi cười: “Em chẳng qua muốn ôm anh mà thôi.”

Cố Kiến Thâm lại cảm nhận được dòng điện diệu kỳ ấy, không biết bắt nguồn từ đâu mà đã lan tràn khắp toàn thân trong nháy mắt, mang đến cho hắn cảm giác khó thể giải bày.

Có lẽ cảm giác này gọi là hạnh phúc chăng.

Cố Kiến Thâm cũng ôm chặt y, thấp giọng: “Anh cũng muốn ôm em.”

Thẩm Thanh Huyền: “Nine, chúng ta xây một Phượng Hoàng hạp cốc đi.”

Thực ra ở 《Chung cốc》 có rất nhiều công viên giải trí ở ngoài đời. Dù gì cũng là trò chơi nổi tiếng vận hành trong thời gian dài, fans nhiều vô số kể, nếu có chút đầu óc kinh doanh đều sẽ tìm cách xây khu trò chơi từ trong game ra ngoài đời thực.

Mặc dù trò chơi toàn tức thời nay có thể mô phỏng mọi thứ, sáng tạo ra nhiều “thiên đường” mộng ảo xa rời hiện thực. Nhưng loài người là một sinh vật kỳ lạ, thứ gì mới rồi cũng sẽ thành cũ, mà cũ sẽ tuần hoàn thành mới.

Cũng như người thế kỷ 21 ưa chuộng cổ phong, người thế kỷ 22 cũng có tình hoài phục cổ, háo hức đến khu vui chơi được tái hiện từ game hết như người của trăm năm trước.

Dĩ nhiên, Phượng Hoàng hạp cốc mà Thẩm Thanh Huyền nhắc đến lúc này cũng làm thành công viên giải trí.

Cố Kiến Thâm nhìn thấu tâm tư của y, dịu dàng nói: “Phượng Hoàng hạp cốc chỉ có chúng ta thôi ư?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Phải, chỉ có hai chúng ta.”

“Được.” Cố Kiến Thâm hôn lên trán y, lặp lại: “Chỉ có chúng ta.”

Ba năm sau, Phượng Hoàng hạp cốc xây xong.

Nó tọa lạc ở một nơi xa xôi, trong một khe núi(hạp cốc)chân chính.

Cố Kiến Thâm và Thầm Thanh Huyền đã chọn đi chọn lại thật lâu, Thầm Thanh Huyền hưng trí bừng bừng, quan sát đủ chỗ, nhất định phải tìm cho bằng được nơi thích hợp nhất.

Hoạt động của 《Chung cốc》 giao lại cho Cố Kiến Thâm, có hẳn ở đây, mọi chuyện đều trở nên dễ dàng hơn nhiều.Tất nhiên Thầm Thanh Huyền sẽ không giải tán đoàn đội do mình bồi dưỡng, y chỉ giao lại quyền lãnh đạo cho Cố Kiến Thâm, hy vọng y có thể có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn.

Cố Kiến Thâm cũng không từ chối, nhưng vừa “nhậm chức” đã muốn sa thải cậu bạn Đỗ Dịch.Thầm Thanh Huyền không dám biện hộ giúp cậu, nghĩ bụng nếu Đỗ Dịch thực sự bị sa thải, y sẽ âm thầm tìm một công việc khác cho cậu.

Phải nói là Đỗ Dịch oan quá chừng, nhưng cũng nhờ có cậu mà Cố Kiến Thâm mới bị “chưa tới tỉnh”.

Vậy mà sau đó Cố Kiến Thâm không hề sa thải Đỗ Dịch, nguyên nhân do đâu thì Thầm Thanh Huyền cũng không biết.

Dù gì y cũng đã hạ quyết tâm đời này sẽ không nhắc tới tên Đỗ Dịch nữa, cũng sẽ không gặp thằng bé ấy, bằng không lại hại chết người ta.

Thầm Thanh Huyền nắm Chung cốc trong tay bằng vận tốc ánh sáng, lại “xuống đài” bằng vận tốc ánh sáng, khiến cho người ngoài cuộc ngã vỡ mắt kính.

Có không ít “chuyên gia” nhận phỏng vấn, nghiên cứu phân tích từ nhiều khía cạnh, thậm chí có một người bạn tên là “Long không ngăn” mở chuyên mục chuyên nghiên cứu lịch sử “đoạt quyền” huy hoàng, sáng rực, cường thế

mà lại ngẩn ngui này, nói sinh động như đúng rồi, dẫn đến một đồng người vây xem thả like.

Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy bài viết này trong lúc nhàm chán, nhìn mấy lời xàm xí của hần mà vui quá chừng, thế là thưởng cho một khoản tiền.

Không còn tục sự quẩn thân, Thẩm Thanh Huyền liền dẫn Cố Kiến Thâm “vào Nam ra Bắc”, tìm Phượng Hoàng hạp cốc trong cảm nhận.

Điểm tốt khi có bạn trai là người máy thể hiện rõ nhất vào lúc này.

Một mỗi khi leo núi? Đã có bạn trai ôm lên ôm xuống, cả quá trình không rớt giọt mồ hôi nào.

Bị lửa mặt trời thiêu nóng người? Đã có điều hòa di động, còn có thể thổi phà phà khí lạnh nữa đó!

Trời lạnh gió thổi đau đầu? Đã có lò sưởi hình người ôm, làm bạn nóng tới mức muốn ăn gậy băng giữa trời đông tuyết phủ.

Ủm ... đừng nghĩ vậy, là gậy băng thật, chứ không phải “gậy băng” nào đó cố tình điều chỉnh nhiệt độ!

Thẩm Thanh Huyền mất hai năm để tìm thấy Phượng Hoàng hạp cốc trong lòng, về sau chính là bố trí xây dựng. Điểm này không cần họ bận tâm, miễn là có tiền, loài người có mạnh cỡ nào cũng không sợ, gì cũng chịu làm!

Sau khi dọn vào Phượng Hoàng hạp cốc, đợt nhập thế lần này của Tôn chủ đại nhân chỉ còn lại hưởng thụ.

Giai nhân mỹ cảnh ... được rồi, là mỹ cảnh giai khí(người tài), nói chung là nhàn nhã tự tại, vui vẻ đầm ấm.

Điều đáng nói là mấy chục năm còn lại của cuộc đời, Thẩm Thanh Huyền vẫn còn liên hệ gần bó với Viên Dật Minh.

Viên Dật Minh là ai? Chính là đại bảo bối Viên Viên cho Tôn chủ tiền lì xì ba vạn lúc y mới nhập thế.

Viên Dật Minh cũng là người phi phạm, một tên điên thứ thiệt.

Theo lý thì loại tính tình kia của hắc cách Thẩm Thanh Huyền rộng như biển, không cách nào vượt qua.

Nhưng Viên Dật Minh ở bên ngoài làm trời làm đất, nhưng vì “cùng lớn lên” với Thẩm Thanh Huyền nên vô cùng tốt với y, chân thành đến không thể chân thành hơn, chuyện xàm xí gì cũng lải nhải không yên với y.

Mới đầu Thẩm Thanh Huyền còn dè dặt giải quyết giúp hắc, dù gì cũng còn tình nghĩa ba vạn mà.

Sau đó Thẩm Thanh Huyền mới hiểu được rằng, cuộc đời người này hết như một cuộn len sợi, có giúp cỡ nào thì cuộc đời hắc vẫn vậy!

Nên y chẳng thèm lo giúp hắc nữa, coi như nghe thoại bản là được.

Viên Dật Minh thẳng trầm nhấp nhô, rắc rối phức tạp, ghi chép tình cảm dính líu rất rộng, thoại bản cũng không dám viết ... viết rồi sợ bị nói là viết bậy!

Đương nhiên Cố Kiến Thâm sẽ không can thiệp chuyện Thẩm Thanh Huyền xã giao.

Thế nhưng vào một ngày nọ, Thẩm Thanh Huyền đang uống trà, Viên Dật Minh bắt đầu lải nhải như loa phát thanh: “Tôi thật sự không yêu A, tôi chỉ yêu B, vậy mà tôi về nhà lại bắt gặp A với B đánh dã chiến! Mẹ nó! Ông đây suýt nữa nổ một búng máu! Mới hôm qua B còn bảo với tôi ẻm yêu C! Hôm qua tôi còn ằm ỉ với C một trận, C quỳ xin tôi buông tha A, ông đây căn bản đâu có chiếm A của nó! Còn D nữa! Tôi chỉ uống rượu ngủ với hắc một đêm, hắc vậy mà quần lấy tôi! Quan trọng là hắc còn là bạn trai cũ của B!”

Đồng chí lão Cố vận hành cả Chung cốc mơ màng: “???”

Thẩm Thanh Huyền vẫn bình tĩnh uống trà, thế mà có thể chêm một câu: “A thích B hay cậu?”

Viên Dật Minh tiếp tục gầm lên: “A là một gã tra nam, nói yêu tôi, nhưng cmn tôi thấy gã với B và cả C chơi high lắm luôn!”

Thẩm Thanh Huyền trầm ngâm: “Tôi thấy F rất tốt.”

Cổ Kiến Thâm: “...” Còn có F???

Viên Dật Minh tiếp tục nói: “Thật ra tôi đang cân nhắc tái hợp với G.”

Lão Cổ hít sâu: Còn có G???

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Con người H cũng không tệ, tôi thấy rất tốt.”

Viên Dật Minh lại bùng nổ: “Cậu đừng có nói về H với tôi, H là anh trai của C! Còn là một tên cuồng em trai! Mình C điên đủ rồi, ai dám ở bên anh hần? Còn L nữa, tôi mắt mù mới cảm thấy hần trung hậu thành thật ...”

Cổ Kiến Thâm “nghe lén” mười phút, khu trung tâm xử lý nóng hầm hập đòi bãi công!

Đây ... đây ... hần không muốn quản lý Thẩm Thanh Huyền xã giao với ai, nhưng Viên Dật Minh này sẽ không làm hư Tiểu Liên Hoa của hần chứ?

Bạn học lão Cổ rất bất an, buổi tối còn nằm mơ, trong mơ có một quân đoàn chữ cái đuổi theo Thẩm Thanh Huyền, hần đánh được một thì nhảy ra hai, đánh xong hai lại ra bốn, quả thật còn vương vịu hơn cả tang thi trong Chung cốc, diệt mãi không xong!

Thẩm Thanh Huyền đột nhiên gọi hần: “Anh sao thế?”

Cổ Kiến Thâm mở bừng mắt, nhìn Liên Hoa trắng nõn trong ngực mình thì thở phào nhẹ nhõm: “Không ... không có gì.”

Thẩm Thanh Huyền nhẩn nại hỏi: “Năm mơ sao?”

Giấc mơ này quá khủng khiếp, Cố Kiến Thâm không muốn nhớ lại.

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền đầy vẻ vui sướng: “Thật sự năm mơ?”

Cố Kiến Thâm vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Thẩm Thanh Huyền bỗng hôn hấn một cái bẹp, nói: “Tốt quá, anh năm mơ!”

Cuối cùng Cố Kiến Thâm cũng tỉnh táo, nhất thời ấm áp trong lòng, bèn cẩn thận ôm y vào lòng.

Mơ là một thứ gì đó rất kỳ lạ, máy móc không làm được điều đó, Thẩm Thanh Huyền vui mừng vì hấn ngày càng giống một con người.

Nghĩ vậy, Cố Kiến Thâm bèn vứt giấc mơ kia ra sau đầu.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại hiếu kỳ, hỏi hấn: “Anh mơ thấy gì thế? Nói em nghe xem.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Huyền đong đầy mong chờ: “Nói đi, em muốn nghe.” Đây là giấc mơ đầu tiên sau khi Cố Kiến Thâm nhập thế.

Cố Kiến Thâm nào dám nói mấy chữ cái kia ra? Hấn xoay người đè y, thấp giọng: “Không cách nào nói được, để anh làm cho em xem vậy.”

Thẩm Thanh Huyền cảm nhận được thứ cứng rắn của hấn, lập tức trợn to mắt: “Này, anh ... anh mơ thấy chuyện này hả ... ưm ...”

Vốn là một tên hay tìm bất mãn, sau khi thành người máy, người nào đó càng thêm bất mãn.

Sau khi mồ hôi đầm đìa, Thẩm Thanh Huyền tất nhiên không còn sức để truy hỏi nữa.

Mấy chục năm sau, ba chữ Viên Dật Minh kia đã trở thành tâm bệnh của đồng chí lão Cố.

Vừa thấy điện báo của hân, Cố Kiến Thâm lập tức căng chặt thần kinh, thành thật ngồi đó, hận không thể dùng bút để ghi nhớ, sợ ngày nào đó những chữ cái đó sẽ trở thành mũ xanh ụp xuống đầu hân.

Nói tóm lại, bất cứ đồng chí lão Cố biến thành gì, bản chất vẫn không thay đổi.

Chẳng hạn như thần giấm chua, dục vọng cầu sinh, lại chẳng hạn như chống cự tự nhiên với mũ xanh.

Chẳng qua đến cuối cùng cuộc đời, hân vẫn không nỡ can thiệp quan hệ của Viên Dật Minh và Thẩm Thanh Huyền.

Bởi vì hân biết Viên Dật Minh là “bạn thân” của Thẩm Thanh Huyền, dù là người nguy hiểm thế nào hân cũng không thể nói một câu không tốt, bởi vì đó là người mà Thẩm Thanh Huyền coi trọng.

Hân không muốn Thẩm Thanh Huyền có bất kỳ điều gì không vui.

Thẩm Thanh Huyền sống đến 120 tuổi.

Tuổi thọ con người ngày càng tăng, ở thế kỷ 19 trung bình là 40-50 tuổi, đến thế kỷ 21 thì trung bình 70-80 tuổi ... Với sự phát triển không ngừng của khoa học kỹ thuật, đến thế kỷ 22, sống tới 120 tuổi đã không còn là chuyện to tát.

Thẩm Thanh Huyền có thể sống lâu hơn, nhưng nhiệm vụ đã hoàn thành, kéo dài tuổi thọ để sống tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Cố Kiến Thâm vẫn đi theo y.

Hắn có thể “trường sinh bất lão”, nhưng hắn chọn Thăm Thanh Huyền, cho nên cũng chọn sinh mệnh hữu hạn.

Hắn thay đổi cơ thể mình, dần dần già đi cùng Thăm Thanh Huyền.

Đây là một việc làm vô cùng lãng mạn.

Yêu nhau thì dễ, bên nhau mới khó.

Biết bao người trải qua mối tình quyết liệt, cuối cùng lại không thắng được năm tháng mài mòn.

Nhưng Thăm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm đều quý trọng từng phút giây ấy.

Thời gian mấy chục năm băng đi trong nháy mắt, muốn hưởng thụ lại e ngại vì quá đổi ngắn ngủi.

Lúc Thăm Thanh Huyền nhắm mắt, Cố Kiến Thâm cũng xóa mọi thiết lập của mình.

— Hắn sinh ra vì y, theo y mà đi, viên mãn vẹn toàn.

Sau khi về Vạn Tú sơn, mất thật lâu Thăm Thanh Huyền mới phục hồi lại tinh thần.

Nam nhân bên cạnh y cũng mở mắt ra.

Thăm Thanh Huyền bèn chột hắn.

Cố Kiến Thâm nắm tay y: “Làm sao, muốn cơ thể rắn chắc hơn à?”

Thăm Thanh Huyền lập tức trừng hắn.

Cố Kiến Thâm khẽ thở dài: “Vốn định chọn một cơ thể cao tuổi, kết quả ...”

Thâm Thanh Huyền vỗ lễ: “Đã bảo chỉ đặt hai điều kiện đâu?”

Cố Kiến Thâm hắng giọng: “Ta cũng muốn thử lớn tuổi ...”

Hắn còn chưa dứt lời, bên ngoài đã sáng bừng, đất rung núi chuyển!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Những Ngày Ấm Êm

Thẩm Thanh Huyền giật mình, Cố Kiến Thâm vội ôm lấy y: “Không có gì.”

Dĩ nhiên là không có gì, thần thức hai người họ vừa tản ra ngoài, tình huống ngoài kia ra sao họ đều rõ vô cùng.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Huyền vẫn đứng dậy: “Ta đi xem.”

Cố Kiến Thâm cũng đi theo y.

Cảnh tượng bên ngoài có thể nói là khá “mê người”!

Đệ nhất tiên sơn của Thiên Đạo được dát một lớp vàng rực, hết như thái dương nơi chân trời rơi xuống, trở thành một quả cầu lửa lớn ôm lấy Vạn Tú sơn.

Thẩm Thanh Huyền vừa ra ngoài liền nghe thấy giọng Mộc Huân: “Được rồi được rồi, mau thu lại, coi chừng bị người ta thấy!”

Thẩm Thanh Huyền bèn nhìn y: “Làm cái gì vậy?”

Mộc Huân sợ hết hồn: “Sư phụ!”

Thẩm Thanh Huyền cũng rất ngạc nhiên, tiểu đồ đệ này của y trước đây gây chuyện không ít, mỗi lần bị y bắt gặp đều bày ra dáng vẻ giật mình này.

Có điều từ lúc Kinh Thiên Lục Thành xảy ra chuyện, Mộc Huân hết như thay đổi thành một người khác, không còn phá phách nữa, nên Thẩm Thanh Huyền không còn cơ hội bắt thóp, thật lâu không thấy điệu bộ này của y.

Mộc Huân hành lễ với Cố Kiến Thâm, có tí lúng túng mà nói(dù gì cũng được bó tuổi rồi): “Tiểu Kim, không thu về được.”

Đúng vậy, chính là Tiểu Kim khiến cho Vạn Tú sơn biến thành mặt trời lớn.

Bululu màu vàng trở nên siêu siêu siêu lớn, hơn nữa màu còn sáng, có thể ôm lấy cả Vạn Tú sơn.

Thẩm Thanh Huyền đứng nhìn từ xa, lập tức bắt gặp đôi mắt to tròn đang ăng ặc nước của Tiểu Kim — thật tủi thân thật bất an thật sốt ruột.

Nó làm chuyện xấu, có phải sắp bị đuổi khỏi Vạn Tú sơn rồi không?

Nó không cố ý đâu QAQ!

Thẩm Thanh Huyền nhất thời mềm lòng, nói với Cố Kiến Thâm: “Mau giúp nó đi.” Y không dám tùy tiện ra tay, công pháp khác nhau, y sợ mình khiến Tiểu Kim bị thương.

Cố Kiến Thâm duỗi tay chạm nhẹ một cái, Bululu màu vàng ôm cả Vạn Tú sơn lập tức biến thành tiểu thiếu niên mi thanh mục tú.

Tiểu Kim ngậm nước mắt nhìn Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm: “Rất xin lỗi.”

Thẩm Thanh Huyền sao có thể giận nó, y dịu dàng nói: “Có gì từ từ giải thích.”

Tiểu Kim lí nhí: “Vạn Tú sơn bị ta phá hủy.” Vạn Tú sơn xinh đẹp như thế, mỹ lệ như thế, tiên khí thanh thoát như thế lại bị nó làm cho trở nên tầm thường xấu xí!

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Nó vốn cũng chẳng đẹp, nói gì đến phá hư.”

Vạn Tú sơn “...” khóc muốn bất tỉnh!

Tiểu Kim còn tưởng Thẩm Thanh Huyền đang an ủi nó, lại còn dịu dàng thiện lành khuyên can, nào có biết Thẩm Thanh Huyền nói thật, mỗi câu mỗi chữ đều thật đến không thể thật hơn.

Chỉ tiếc Tiểu Kim không nhận ra, thế nên cảm động sâu sắc, cảm động tới mức không biết làm gì cho phải.

Trong đầu Cố Kiến Thâm bỗng dưng nhảy ra quân đoàn chữ cái, nhất thời căng thẳng, vội nói tránh đi: “Thánh nhân Khinh Nhiễm đang chỉ dẫn người tu hành?”

Hắn vừa hỏi, Tiểu Kim lập tức chuyển buồn thành vui, phấn khởi thưa: “Đúng vậy! Thánh nhân Khinh Nhiễm quá lợi hại!”

Mộc Huân bị nó khen đến là ngượng ngùng, nói: “Dù sao ta cũng đang rồi, thấy căn cơ cậu ta hơi yếu nên giúp cho ổn định hơn.”

Nào ngờ vừa vững liên hiện nguyên hình! Bululu to thế kia cũng khiến y hoảng sợ.

Thẩm Thanh Huyền không khỏi động lòng ...

Tiểu Kim chỉ mới đột phát chút tu vi mà đã lớn thế kia, Chỉ Qua nhà y đã tới Đại Thừa, vậy ắt hẳn sẽ là một Bululu cực to! E rằng có thể bao trùm nửa giới tu chân!

Nhưng nghĩ đến màu của đại đồ đệ, Thẩm Thanh Huyền nhất thời mất hứng. Màu trắng bạc ấy à ... thôi vẫn đẹp đi.

Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm đã rời đi hơn trăm năm, Mộc Huân và Tiểu Kim cũng ở cùng nhau trên Vạn Tú sơn chừng ấy thời gian.

Tiểu Kim là một đứa trẻ hoạt bát, lại thêm ngây ngô và đáng yêu, Mộc Huân nào còn lòng dạ bề quan, nếu đã đồng ý với Thẩm Thanh Huyền sẽ chăm

sóc tốt cho nó, y đương nhiên cực kỳ dụng lòng.

Con người luôn là thế, dù bản thân buồn bã chán nản, không thể nguôi ngoai từ quá khứ, nhưng nếu phân tâm vì sự vật khác, tâm trạng ấy cũng sẽ dần phai nhạt.

Y không còn ngày ngày đêm đêm nghĩ đến giết chóc ở Kinh Thiên Lục Thành, cũng không còn nghĩ đến Loạn Ưng lạnh lùng vô tình, cũng đã thử từ bỏ đoạn tình cảm này.

Báo thù thì được gì, giết Loạn Ưng rồi sẽ ra sao, tình cảm mà y đánh đổi cũng không tìm lại được.

Thay vì chấp mê không tỉnh, không bằng mở lòng, tiếp tục tiến về trước.

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên nhận ra thay đổi của Mộc Huân, nhân dịp này hỏi y: “Đã nghĩ thông rồi?”

Mộc Huân gật đầu: “Vâng.”

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền chắc chắn giữa họ có gì đó kỳ quặc, nhưng loại chuyện này, người ngoài không có cách nào can thiệp, nếu Mộc Huân đã nghĩ thoáng thì cứ để vậy đi.

Thẩm Thanh Huyền nói với y: “Đừng nóng vội tu hành, hãy dành thời gian đi khắp chung quanh, đến khi nào thật sự tĩnh tâm thì bế quan.”

Mộc Huân đáp: “Đệ tử rõ ạ.”

Lời Thẩm Thanh Huyền nói hoàn toàn có đạo lý, với trạng thái hiện giờ của Mộc Huân, cùng lắm là không còn bị tâm ma sở hoặc, nhưng nếu nói đã hoàn toàn dứt ra thì còn xa lắm.

Hiện giờ y không gặp Loạn Ưng, nên cho rằng mọi thứ đã ổn, đến khi thấy được người, sợ rằng sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đánh cho về nguyên dạng.

Ôm tâm tính đó mà bế quan, e rằng sẽ nảy sinh tâm ma ... Tốt hơn hết là ở bên ngoài nhiều hơn.

May mà có Tiểu Kim ở cùng y, Mộc Huân cũng hằng hái dạy dỗ cho “sự đệ” này.

Tiểu Kim được Cố Kiến Thâm thu làm đồ đệ, Cố Kiến Thâm là “sư công” của y, cho nên Tiểu Kim cũng nghiêm nhiên thành sự đệ của y!

Lo liệu chuyện của tiểu bối ổn thỏa rồi, Thấm Thanh Huyền lại theo Cố Kiến Thâm đến Duy Tâm cung.

Tên chương quỹ là hãn phỉ tay đến là tự tại, hơn trăm năm không lộ diện, vậy mà người Tâm Vực không “tạo phản”, thật là có lương tâm.

Cố Kiến Thâm bận rộn cả ngày, đến lúc về lại thấy Thấm Thanh Huyền đang nhàn nhã đùa nghịch với một con cá chép đỏ, nhất thời không cam lòng, bèn tiến tới ôm y: “Em thật thành thoi.”

Thấm Thanh Huyền nhìn hãn: “Tại người thích ôm việc vào mình.”

Cố Kiến Thâm hôn lên cổ y: “Vậy ngày mai ta từ để vị.”

Thấm Thanh Huyền bật cười: “Đừng đừng, ta sợ đám tướng quân của người sẽ lập thành đoàn thể ‘thanh quân trắc’(*diệt trừ gian thần bên cạnh quân chủ)mất.”

Cố Kiến Thâm hừ một tiếng: “Bọn họ dám!”

Thấm Thanh Huyền cho cá ăn rồi nói: “Dù họ có dám, cũng thanh không nổi quân trắc này.”

Lời này nói không ngoa ... Loại trừ Cố Kiến Thâm ra, dù cả Tâm Vực cùng tiến lên, cũng không làm gì được Thấm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm buồn cười: “Hoàng hậu uy vũ khí phách.”

Thẩm Thanh Huyền bèn trừng hăn.

Cố Kiến Thâm không sợ, tay ngày càng không thành thật, đúng là chí cao gan lớn!

Thẩm Thanh Huyền bị hăn trêu cho nhột nhạt, vội dè lại tay hăn: “Còn ở bên ngoài đó.”

Cố Kiến Thâm: “Cũng không biết ai ở bên ngoài câu dẫn ta.”

Lần trước nhập thế, Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đánh đã chiến không ít, nhất là lúc ở Phượng Hoàng hạp cốc ... nơi đó đúng là ngại cho người thứ ba đi vào, bởi vì đã bị hai người họ “ngủ” hết cả rồi.

Thẩm Thanh Huyền giả bộ chối từ, bị hăn làm cho ngâm khẽ, nhưng miệng vẫn còn thiếu đòn: “Nếu người thật sự tìm cơ thể cao tuổi, vậy định cấm dục à?”

Cố Kiến Thâm: “Có em ở đó, sợ là cấm không được.”

Thẩm Thanh Huyền: “Người khỏi cấm, ta không muốn hôn một lão đầu đầu.”

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, hôn lên lông mi của y: “Ta muốn.”

Thẩm Thanh Huyền như bị điện đánh trúng, khẽ nói: “Ta căn bản không để ý ...” câu kế tiếp đã không còn lưu loát.

Thực ra Thẩm Thanh Huyền biết tại sao Cố Kiến Thâm lại đặt độ tuổi đó cho mình, là vì tâm cảnh trước đó.

Khi còn ở Lan Phất quốc, vì Phong Tâm quyết, Thẩm Thanh Huyền biến thành một ông lão gần đất xa trời.

Dù Thẩm Thanh Huyền hiện giờ thật lòng không để ý, nhưng Thẩm Thanh Huyền lúc đó đã rất tuyệt vọng. Cố Kiến Thâm phải chứng kiến điều đó

cũng rất đau lòng.

Lần này, hắn muốn mình lớn tuổi, chỉ vì muốn đổi vị trí, để Thẩm Thanh Huyền thay đổi góc độ nhìn nhận.

Dù tuổi tác ra sao, y vẫn là y, mà hắn vẫn là hắn, bọn họ đều trước sau như một.

Thẩm Thanh Huyền không phải người quá cẩn thận, vì Phong Tâm quyết nên không bận tâm đến tâm tư người khác, cũng không hiểu cách phỏng đoán. Nhưng Cố Kiến Thâm lại khác, hắn cẩn thận, chu đáo và dịu dàng. Hắn luôn có thể nghĩ đến những điều y chưa từng nghĩ, lo lắng những chỗ y chưa từng lo, không nỡ để y chịu bất kỳ áp lực nào.

Cho nên ... chính hắn đã phải chịu rất nhiều áp lực.

Nhĩ đến bản thân đã quên người khác, cũng để ý người khác sẽ quên mình. Nhưng bây giờ đã không sao rồi, Thẩm Thanh Huyền sẽ nhớ về hắn, cũng như hắn luôn nhớ đến y.

Hôm sau, Cố Kiến Thâm giật mình khi thấy Thẩm Thanh Huyền ngồi trước bàn: “Thật sự muốn giúp ta?” Hắn chỉ thuận miệng nói mà thôi.

Thẩm Thanh Huyền chưa từng ngần ngại: “Có chút chuyện mà tốn thời gian tới vậy?”

Cố Kiến Thâm đi qua xem thử, nhất thời tâm phục khẩu phục.

Ở giới tu chân, đương nhiên không cần thỉnh tấu, phê duyệt, phát xuống như nhân loại. Chỉ cần một chồng hạc giấy, chuyện gì rồi cũng đâu vào đó.

Thẩm Thanh Huyền mô phỏng chữ viết Cố Kiến Thâm vô cùng linh hoạt, vì hai người quá thân mật, y có thể mô phỏng được cả linh khí của Cố Kiến Thâm, thậm chí là hình dáng hạc giấy ...

Thẩm Thanh Huyền gấp xong một con hạc giấy, đoạn nhìn hắn: “Tay nghề người hiện giờ có tiến bộ rồi đấy.”

Khi hai người ở Lan Phát quốc, hạc giấy béo kia béo vô cùng thâm.

Cố Kiến Thâm cười ngược: “Hồi đó ta cố ý ấy.”

Đối với tu sĩ, hạc giấy giống như chữ viết nhân loại, không ngại trang sẽ rất dễ bại lộ. Lúc đó Cố Kiến Thâm lén lút thông đồng Thẩm Thanh Huyền, tất nhiên không dám lộ thân phận thật, cho nên có thể coi như “dùng tay trái viết chữ”, có thể gấp được đã tốt lắm rồi, hơi béo cũng không còn cách nào.

Thẩm Thanh Huyền di chuyển ngón tay, gấp một con hạc béo ném cho hắn.

Cố Kiến Thâm một tay tiếp được.

Thẩm Thanh Huyền không ngẩng đầu, nói có vẻ tùy ý: “Mặc dù béo, nhưng đây là dạng hạc giấy ta thích nhất.”

Một câu đã đủ khiến Cố Kiến Thâm mở cờ trong bụng, trực tiếp thuận di đến hôn y.

Thẩm Thanh Huyền nói băng quơ thế thôi chứ cũng ngược lắm, y đẩy hắn: “Đi sang một bên, ta đang bận!”

“Được rồi, mau nghỉ ngơi đi, phần còn lại đều giao cho ta.” Để tôn đại nhân bỗng chốc biến thành Cửu tiên sinh ngập tràn năng lượng, không chỉ có thể xử lý công việc mà còn có thể làm động cơ vĩnh cửu!

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy dọn chỗ cho hắn, nhưng y không rời đi, ngược lại còn chống má nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm không ngẩng đầu: “Đẹp trai không?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không đẹp.”

Môi mỏng Cổ Kiến Thâm khê nhếch, đẹp trai muốn vứt đi: “VẬY mà nhìn mãi.”

Thẩm Thanh Huyền lườm lăm mồm với hắn, đột nhiên y nhớ ra một chuyện, thế là hỏi: “Phải rồi, vì sao khi ở phàm thế người không sa thải Đồ Dịch.” Với trình độ chua choét kia của hắn, cuối cùng còn đề bạt Đồ Dịch lên làm phó tổng, đúng là khó tin mà.

Cổ Kiến Thâm bình chân như vại mà đáp: “Vợ quá quyến rũ, người thích y có ngàn có vạn, nếu ai ta cũng so đo, e rằng phải diệt toàn thể nhân loại mất.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cổ Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn y, trong mắt toàn là ý cười: “Lão công em là người làm chuyện lớn, không dễ giận vậy đâu.”

Thẩm Thanh Huyền nhét một quả trái cây vào miệng hắn: “Tin người mới lạ!”

Cổ Kiến Thâm ăn trái cây xong còn liếm đầu ngón tay y: “Lần sau xin dùng miệng dứt.”

Tôn chủ đại nhân chưa bao giờ gặp ai vô liêm sỉ tới mức này!

Về phần vì sao Cổ Kiến Thâm không sa thải Đồ Dịch ... chân tướng vô cùng xót xa và hèn mọn, có đánh chết lão Cổ cũng không nói.

Lúc đó người máy Cửu năm mơ cũng muốn sung quân Đồ Dịch đến chân trời góc biển, khiến cả đời này cậu đừng hòng xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Huyền. Nhưng câu nói của Thẩm Thanh Huyền “Anh đừng có thành kiến với cậu ta, Đồ Dịch là một người ưu tú” cứ mãi quẩn quanh trong đầu hắn.

Nếu sa thải Đồ Dịch, Thẩm Thanh Huyền sẽ giận.

Chỉ là một ý nghĩ như thế, người máy Cứu liền dằn nén hết mọi ghen tuông và bất an của mình xuống.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Duy Tâm

Vì giấu kín tâm sự của mình, Cố Kiến Thâm liền chuyển đề tài một cách hoàn mỹ: “Thực ra lần này nhập thế, ta sợ nhất là Viên Dật Minh.”

Thẩm Thanh Huyền cười hỏi: “Sợ cậu ta làm gì?”

Cố Kiến Thâm vẫn còn sợ hãi: “Một nhân vật bao hàm 26 chữ cái không sót một ai, sao có thể không sợ.”

Đúng vậy. Nhìn vào cuộc đời trăm năm của đại bảo bối Viên Viên, 26 chữ cái thực sự quá ít, căn bản không đủ bao quát mạng lưới tình cảm rắc rối phức tạp của hắn.

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu hoài niệm: “Cậu ta rất thú vị.”

Cố Kiến Thâm đề phòng: “Chỗ nào thú vị, cùng chữ cái dây dưa không ngót?”

Thẩm Thanh Huyền biết hắn đang nghĩ gì, y nói: “Đừng lo nghĩ vẩn vơ, ta làm gì có chữ cái nào?” Cuối cùng y còn lườm hắn, khế cười, “Nếu người dám ở bên người khác, ta giết người trước.”

Rõ ràng là một câu hăm dọa, Cố Kiến Thâm lại nghe đến là ngọt lòng, hắn nói: “Vậy em phải thất vọng rồi, đời này sợ rằng không có cơ hội đó.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Kiếp sau có?”

Cố Kiến Thâm bật cười, kéo người vào trong ngực rồi hôn y: “Kiếp sau, kiếp sau nữa ... đời đời kiếp kiếp đều sẽ không có.”

Môi Thẩm Thanh Huyền cong lên thật nhẹ, muốn cười nhưng không cười: “Nói cứ như người có kiếp sau ấy.”

Tu sĩ không vào luân hồi, nếu đã vào con đường tu hành, việc họ phải đối mặt chính là cử tử nhất sinh. Hoặc là thành tựu vĩnh hằng, hoặc là cứ vậy mà ngã xuống. Cảnh giới càng cao, sau khi ngã xuống lại càng tiêu tán triệt để. Tu sĩ cấp thấp khi chết còn có linh hồn vẫn vương, nhưng với cảnh giới như họ, một khi chết đi, vậy thì ngay cả một làn khói cũng không còn.

Đây cũng là lẽ thường, xưa nay mạo hiểm và lợi ích luôn tồn tại song song.

Nói đến đây, Thẩm Thanh Huyền liền nói Cố Kiến Thâm nghe suy nghĩ về lần này nhập thế của hai người.

Về “tôi” chân chính, về thân thể vạn huyết, và về ngọc giản đỏ.

Cố Kiến Thâm nghe xong, trong mắt toàn là ý cười: “Nếu là trước kia, ta tuyệt đối không thể ngờ em có thể nói ra lý luận duy tâm thế này.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức trừng mắt: “Gần son thì đỏ gần mực thì đen.”

Y chẳng qua chỉ nói đùa, Cố Kiến Thâm lại thu liễm cảm xúc, giọng nói thận trọng hơn nhiều: “Mặc dù nói vậy, nhưng em vẫn phải theo đạo em tu hành xưa nay, đừng bị những suy nghĩ này quấy nhiễu.” Hắn rất lo cho Thẩm Thanh Huyền, sợ y tiếp xúc quá nhiều lý niệm Tâm Vực ảnh hưởng đến tu hành của mình.

Thẩm Thanh Huyền cũng rất bất đắc dĩ: “Đừng có chuyện gì cũng nghĩ trước cho ta.”

Cố Kiến Thâm: “Em đang khiến ta khó xử.”

Thẩm Thanh Huyền dở khóc dở cười: “Không tranh luận với người nữa, nói chuyện chính.”

Trước đây y luôn một lòng phi thăng, hiện giờ đều là một lòng phi thăng cùng Cố Kiến Thâm.

Cho nên y phải hiểu rõ ngọc giản, phải biết rõ những nhiệm vụ này, phải biết rõ làm thế nào mới có thể đi lên thang trời.

Cố Kiến Thâm lấy ngọc giản đỏ ra, nhìn nó rồi nói: “Bất kể thế nào, thực ra đều không sao cả.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Vì sao lại nói vậy?”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng, nhẹ đáp: “Bởi vì nó ích kỷ.”

Thẩm Thanh Huyền có thiện cảm trời sinh với ngọc giản đỏ, có chút không phục: “Ta cho rằng nó muốn tốt cho người.”

“Nó tốt với ta hay dẫn vật ta cũng được, mục đích của nó đều muốn giúp ta phi thăng.”

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ hiểu ý trong lời ngoài của hắn.

Cố Kiến Thâm nói tiếp: “Vì chỉ khi ta phi thăng, nó mới có thể phi thăng.”

Thẩm Thanh Huyền sửng sờ.

Hắn nói không phải không có lý, bất kể ngọc giản đỏ muốn Cố Kiến Thâm chặt đứt tình yêu, hay muốn hắn hài lòng thỏa ý, đơn giản đều muốn Cố Kiến Thâm tu thành đại đạo.

Cho nên Cố Kiến Thâm mới nói nó ích kỷ, vì nó lệ thuộc vào Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy cũng chẳng sao, nó ích kỷ, nhưng nó vì tốt cho người.”

Mắt đỏ Cổ Kiến Thâm chợt lóe lên: “Chỗ nào tốt vì ta? Nó dựa vào gì để biết thế nào là tốt cho ta.”

Hắn nói rất bình thản, ngữ điệu vẫn như mọi khi, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nhận ra được chút cảm xúc khác biệt trong đó.

Cổ Kiến Thâm là Đế tôn Tâm Vực, vẫn đỉnh đạo Duy Tâm, hắn có niềm kiêu ngạo của mình.

Hắn không muốn bị bất luận kẻ nào khống chế, dù là “tâm” của mình cũng không được.

Điều này rất mâu thuẫn, nhưng bản chất con người vốn đã cực kỳ mâu thuẫn: muốn khác với làm; thời khắc này khác với thời khắc sau; bản thân và cái tôi lại càng khác biệt.

Vấn tâm rồi duy tâm ...

Tâm Vực và Thiên Đạo hoàn toàn trái ngược.

Thẩm Thanh Huyền khẽ nhú mày, gần như tự nhiên thốt ra: “Ta thì ...” Y còn chưa dứt lời, một luồng tanh ngọt vọt lên từ yết hầu.

“Em sao vậy?” Cổ Kiến Thâm lập tức cầm tay y.

Thẩm Thanh Huyền cường ép huyết khí cuộn cuộn kia xuống: “Ta không sao.” Y điều chỉnh cơ thể thật nhanh, che giấu tâm mạch hỗn loạn một cách đột ngột này.

Cổ Kiến Thâm không hề thả lỏng, vội nói: “Em đừng gạt ta, nếu có gì không thoải mái nhất định phải nói ta biết.”

Với y thuật của Thẩm Thanh Huyền, một khi y muốn gạt, cả giới tu chân này đừng mong ai có thể nhận ra.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Ta làm sao có gì không thoải mái?”

Cổ Kiến Thâm vẫn nhú mảy, Thâm Thanh Huyền bỗng đứng lên: “Ta thấy hơi mệt, chúng ta ra ngoài hít thở không khí đi.”

Cổ Kiến Thâm cân nhắc: “Em đừng bận tâm suy nghĩ, chuyện ngọc giản do ta tự biết.”

Thâm Thanh Huyền gật đầu: “Có nghĩ nhiều cũng vô dụng, chờ nó tuyên bố nhiệm vụ đi.”

Cổ Kiến Thâm muốn nói lại thôi, Thâm Thanh Huyền biết hẳn định nói gì, y bảo: “Được rồi, không sao, dù gì ta cũng đã Đại thừa kỳ, sao có thể dễ dàng dao động đạo tâm.”

Cổ Kiến Thâm vẫn dặn dò: “Tóm lại, em đừng nghĩ nhiều đến chuyện của ta.”

Thâm Thanh Huyền trêu chọc hẳn: “Chỉ cho người nghĩ đến ta, mà không cho ta nghĩ đến người à?”

Cổ Kiến Thâm ôm chặt y: “Ta nghĩ đến em là tùy tâm, nhưng em nghĩ về ta sẽ trái đạo.”

Trái tim Thâm Thanh Huyền khẽ run, nhưng vẫn nói bằng ngữ điệu thoải mái: “Đừng định nghĩa như vậy, Thiên Đạo của chúng ta có rất nhiều thần tiên quyến lữ.” Mặc dù Phong Tâm quyết của y cấm dục, nhưng sau khi thành thánh thì không còn vấn đề gì nữa. Chẳng qua bạn lữ của tu sĩ Thiên Đạo đều cùng tín ngưỡng Thiên Đạo.

Cổ Kiến Thâm nói: “Nói chung không cho em nghĩ đến chuyện Tâm Vực.” Hẳn nhìn những thứ dưới bàn, ảo não nói, “Đi thôi, quay về Vạn Tú sơn, đừng đụng vào mấy chuyện phiền phức này.”

Thâm Thanh Huyền không muốn hẳn làm lớn chuyện, thành thử hôn hẳn: “Được rồi, không sao đâu.”

Cổ Kiến Thâm lại nhất định muốn dẫn y quay về Vạn Tú sơn.

Vừa về Vạn Tú sơn, tâm Thẩm Thanh Huyền yên tĩnh hơn rất nhiều, những suy nghĩ miên man kia đã trở nên phai nhạt hơn. Ngọn núi này có trận pháp do Thượng Tín chân nhân dựng nên, vô cùng có lợi cho thể xác và tinh thần của y.

Tiểu Kim vẫn theo Mộc Huân tu hành, trông rất kích động.

Mộc Huân thấy sư phụ đã về bèn lấy làm kinh ngạc, rất nhanh đã thấy sầu lo trong mắt Cố Kiến Thâm, lại nhìn Thẩm Thanh Huyền, lập tức thấy môi y hơi khô.

Mộc Huân căng thẳng, nhưng nhận ra tầm mắt Thẩm Thanh Huyền bắn tới nên đành phải ngậm miệng.

Dù gì Mộc Huân cũng theo Thẩm Thanh Huyền lớn lên, nên vô cùng hiểu tính y.

Lần cuối cùng chứng kiến Thẩm Thanh Huyền tiêu tụy là khi Kinh Thiên Lục Thành xảy ra chuyện.

Khi đó Thẩm Thanh Huyền sử dụng cấm thuật, hồi sinh sinh linh Kinh Thiên Lục Thành, sau khi tìm được Mộc Huân, Thẩm Thanh Huyền lập tức bắn vào mi tâm y: “Không nghe lời.”

Mộc Huân ngẩng đầu, nhìn thấy đôi môi khô hanh của sư phụ mình. Đó là lần đầu tiên y nhìn thấy dáng vẻ mệt nhọc của Thẩm Thanh Huyền. Hiện giờ sư phụ sao rồi? Mộc Huân vô cùng bất an.

Thẩm Thanh Huyền điều chỉnh cực nhanh.

Y thạo về y thuật, lão Cố lại là không giỏi, cho nên rất dễ gạt được hẳn.

Hai ba ngày sau, cuộc sống trở lại bình thường, Thẩm Thanh Huyền đã không còn gì khác thường nữa.

Dường như Cố Kiến Thâm cũng không còn sầu lo, mỗi ngày cùng y uống trà, thưởng thức mỹ cảnh, trêu chọc đồ đệ, nhàn nhã tự tại.

Một ngày nọ, Thẩm Thanh Huyền nói: “Dầu gì người cũng là sư phụ Tiểu Kim, có phải nên dùng hoàng chỉ điểm cho nó không?”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Thánh nhân Khinh Nhiễm dạy rất tốt.”

Mộc Huân tiếp lời: “Để tôn quá khen, mấy ngày gần đây, ta cảm thấy Tiểu Kim minh tường có vài chỗ ngưng trệ, nhưng vẫn không tìm được nguyên do, nếu Để tôn có thời gian, không bằng đến xem Tiểu Kim?”

Cố Kiến Thâm lập tức đứng dậy: “Được rồi, ta đi thăm nó.”

Lừa người đi rồi, Thẩm Thanh Huyền liền nhìn Mộc Huân.

Mộc Huân: “Đệ tử mạo phạm.” Y duỗi tay dè lên cổ tay Thẩm Thanh Huyền.

Một lúc sau, Mộc Huân dời tay, cúi đầu đứng một bên.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Kiểm tra được gì không?”

Mộc Huân lắc đầu.

Thẩm Thanh Huyền cười y: “Mấy năm đầu bảo người theo ta học y thuật, người lại không học, còn bảo đã có nhị sư huynh, mọi chuyện không cần lo nữa.”

Ba đồ đệ của y, Chỉ Qua học Phong Tâm quyết, Xích Dương Tử học y thuật, Mộc Huân ... đại khái là học bản chất lì lợm thời còn trẻ của Thẩm Thanh Huyền!

Mộc Huân rũ mắt: “Đệ tử bất hiếu.”

Thẩm Thanh Huyền khê thở dài: “Được rồi, không phải ta đang la rầy người.”

Mộc Huân rất lo cho y: “Sự phụ, thân thể của người ... thật sự không sao chứ?” Y nhìn không ra chỉ có thể hỏi.

Thẩm Thanh Huyền dừng ý cười trên môi, hỏi ngược lại Mộc Huân: “Ta thấy người dạy Tiểu Kim không tồi, chẳng lẽ người rất hiểu công pháp của Tâm Vực?”

Mộc Huân ngán người, nói chuyện không lưu loát: “Hiểu ... hiểu được một ít.” Loạn Ứng có cảnh giới cao, bọn họ ở lâu bên nhau, đương nhiên sẽ chịu ảnh hưởng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn y, muốn nói lại thôi.

Y không hỏi, vì sợ quấy nhiễu Mộc Huân. Dù gì ngay cả y cũng vì thế mà chịu phản phệ.

Thẩm Thanh Huyền ở bên Cố Kiến Thâm đã lâu, yêu nhau hiểu nhau chấp nhận nhau, lại chưa bao giờ hiểu đạo của hắn.

Y chỉ nghĩ hai người cùng làm nhiệm vụ, cùng nhau phi thăng, đạo khác nhau thì có hề chi? Mục đích cuối cùng chẳng phải vẫn giống nhau ư? Nhưng những nhiệm vụ sau có liên quan đến điều này thì sao?

Từ bỏ “tín ngưỡng”, nói thì dễ, nhưng muốn làm thì ... Với cảnh giới hiện giờ của Thẩm Thanh Huyền, nếu từ bỏ, hậu quả thế nào quả thật không dám nghĩ.

Thực tế, đừng nói là từ bỏ, y chỉ mới thử lý giải lý luận của Tâm Vực, cơ thể đã chao đảo không chống nổi, nếu thật sự lĩnh ngộ ...

Thẩm Thanh Huyền nhắm nghiền mắt, dặn dò Mộc Huân: “Ta không sao, người đừng lo.”

Mộc Huân cũng chỉ có thể gật đầu thừa vâng.

Cách đó không xa, phân thân Cố Kiến Thâm chợt lướt qua.

Hắn biết Thẩm Thanh Huyền muốn nhử hắn đi, cho nên hắn để lại một luồng thần thức.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền dựng một lá chắn đơn giản, nhưng Cố Kiến Thâm quá hiểu y, lá chắn đơn giản này làm sao ngăn được hắn. Cho nên lời Thẩm Thanh Huyền và Mộc Huân nói Cố Kiến Thâm đều nghe rõ mồn một.

Song vào lúc này, Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho hắn: “Có nhiệm vụ mới.”

Cố Kiến Thâm đã nhìn thấy, vội đưa tay làm huyền thuật với ngọc giản đỏ.

Hmm biến đó ... cái truyện này cũng ngọt quá lâu rồi =]]]]]]

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Thứ Đẹp Nhất ...

Dưới tình huống bình thường, nếu Thẩm Thanh Huyền lưu tâm có thể phát hiện ra huyền thuật của Cố Kiến Thâm, cho nên không gạt được y. Song Cố Kiến Thâm vẫn dùng, một mặt vì muốn giấu Thẩm Thanh Huyền, mặt khác, hẳn muốn mượn nó để kiểm tra tình trạng thân thể Thẩm Thanh Huyền.

Một huyền thuật tinh diệu thế này, nếu thân thể Thẩm Thanh Huyền không bị tổn hại, nhất định đã có thể phát hiện, nhưng nếu có vấn đề, sợ rằng khó mà nhận ra.

Bằng cách này, hẳn mới đưa ra được tính toán kế tiếp.

Thẩm Thanh Huyền ra ngoài tìm hắc, Cố Kiến Thâm giao Tiểu Kim cho Mộc Huân, theo y vào phòng.

Hai người vừa vào phòng, Thẩm Thanh Huyền lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Nhiệm vụ của ngươi là gì?”

Cố Kiến Thâm lấy ngọc giản đỏ ra, đồng thời nhìn chăm chú vào Thẩm Thanh Huyền. Thẩm Thanh Huyền không để ý lắm, xưa giờ Cố Kiến Thâm cũng hay nhìn y như thế nên đã thành quen.

Thẩm Thanh Huyền đọc nhiệm vụ trên ngọc giản đỏ: “Tín ngưỡng và Thẩm Thanh Huyền, chỉ được chọn một.” Y nhíu mày, nỉ non, “Là vậy ư?”

Cố Kiến Thâm nghiêm túc quan sát y, càng nhìn màu mắt càng tối. Thẩm Thanh Huyền không phát hiện huyền thuật, y tin là thật, tỏ ra nghi ngờ là vì phỏng đoán của mình bị phủ định mà thôi.

Thẩm Thanh Huyền tức giận chột ngọc giản đỏ: “Mi quả nhiên là tên vô lại ư!”

Y cứ tưởng nhiệm vụ trên ngọc giản đỏ sẽ tương tự như “Khiến Thẩm Thanh Huyền từ bỏ tín ngưỡng, hoặc từ bỏ Thẩm Thanh Huyền.”, bởi vì dựa theo nguyên tắc đền bồi, Thẩm Thanh Huyền nên bù đắp cho Cố Kiến Thâm, nhưng nhiệm vụ trên ngọc giản đỏ rõ ràng đang đày đọa Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền thở dài: “Xem ra nó đã hạ quyết tâm bắt nạt người rồi.”

Cố Kiến Thâm che giấu tình tự nơi đáy mắt, cười nói: “Không sao, dù gì cũng có thể giải quyết thông qua nhập thể.”

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền không muốn nhập thể, nếu ngọc giản đỏ thực sự muốn y rời bỏ Thiên Đạo, y sẽ cố gắng thử Duy Tâm Đạo, bởi vì y biết mục đích thực sự của ngọc giản đỏ, nếu muốn bù đắp cho Cố Kiến Thâm, nhập thể không mang lại lợi ích gì, y phải trả một cái giá ngang bằng mới được.

Nhưng nhiệm vụ trước mắt phủ định suy nghĩ của Thẩm Thanh Huyền, không phải bồi thường, mà là dẫn vật.

Nếu muốn dẫn vật ... thì cắt sang một bên! Lần đầu tiên Thẩm Thanh Huyền ghét màu đỏ tới vậy đó.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Nhiệm vụ của em là gì?”

Thẩm Thanh Huyền lấy ngọc giản Tiểu Bạch ra, trên đó viết: “Hai mươi chín, hiểu Cố Kiến Thâm bắt đầu từ con số 0.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ta còn gì mà em không biết?”

Thẩm Thanh Huyền: “... Duy Tâm Đạo.”

Cố Kiến Thâm cứng người, không đợi hần mở miệng, Thẩm Thanh Huyền đã tự mình thở dài: “Chắc là ta nghĩ sai, có lẽ là ý trên mặt chữ.”

Nhiệm vụ trên hai ngọc giản luôn đi đôi với nhau, nhưng nhiệm vụ lần này thật kỳ lạ.

Ngọc giản đỏ: Hai mươi chín, tín ngưỡng và Thẩm Thanh Huyền, chỉ được chọn một.

Ngọc giản trắng: Hai mươi chín, hiểu Cố Kiến Thâm bắt đầu từ con số 0.

Y luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng vẫn không nhận ra vấn đề. Thẩm Thanh Huyền lẩm bẩm: “Ta nên hiểu người bắt đầu từ số 0 như thế nào đây?”

Y xem không hiểu, nhưng Cố Kiến Thâm lại rất rõ ràng.

Bởi vì nhiệm vụ thật sự trên ngọc giản đỏ là: Hai mươi chín, vì tín ngưỡng của Thẩm Thanh Huyền, rời xa y.

Cho nên nhiệm vụ nó đưa ra chính là khiến Thẩm Thanh Huyền rời bỏ Thiên Đạo.

Kết hợp với nhiệm vụ trên ngọc giản trắng, hiểu Cố Kiến Thâm từ con số 0, chính là hiểu đạo tu hành của hần!

Việc này không có khả năng. Hiện giờ muốn Thẩm Thanh Huyền từ bỏ Thiên Đạo còn nguy hiểm hơn bỏ Phong Tâm quyết trước khi thành thánh. Thời gian của họ không còn nhiều, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Thẩm Thanh Huyền không thể bắt đầu tiếp nhận Duy Tâm Đạo từ số 0!

Cách nghĩ của Cố Kiến Thâm là tạm thời cứ gạt y, xem liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ thông qua nhập thể hay không — tuy hần cũng giống Thẩm Thanh Huyền cho rằng nhập thể không có tác dụng gì, nhưng vẫn phải thử mới biết. Dù thật sự không được, ít nhất cũng có thể giúp Thẩm Thanh Huyền củng cố đạo tâm.

Cổ Kiến Thâm: “Nhập thế đi, khóa ký ức là có thể hiểu ta từ con số 0.”

Thẩm Thanh Huyền suy tư: “Ta khóa ký ức, vậy còn người?” Tín ngưỡng và Thẩm Thanh Huyền, Cổ Kiến Thâm phải chọn bên nào.

Cổ Kiến Thâm cười nói: “Ta cũng khóa ký ức.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, Cổ Kiến Thâm lại nói: “Yên tâm, ta sẽ an bài một viên ngọc châu để chú ý mọi lúc, hạn định ba mươi năm, đến lúc đó dù nhiệm vụ có hoàn thành hay không cũng phải quay về.”

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận hỏi: “Ba mươi năm đủ dùng không?”

Cổ Kiến Thâm: “Nhiều đó đủ rồi.” Bởi vì hắn sẽ không khóa ký ức.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không yên lòng: “Chúng ta đều khóa ký ức, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn ...”

Cổ Kiến Thâm nói: “Vậy ta để lại thêm một viên ngọc châu cho thánh nhân Khinh Nhiễm, để ba mươi năm sau y đưa chúng ta về.”

Lần này Thẩm Thanh Huyền mới yên tâm: “Được ... cứ vậy đi!”

Nhiệm vụ lần này thực sự cần cả hai mất trí nhớ, nếu không sẽ rất khó hoàn thành, bất kể là y hay Cổ Kiến Thâm đều khó mà thực hiện được.

Nhưng một khi khóa ký ức thì dễ nói rồi, y có thể bắt đầu từ số 0, Cổ Kiến Thâm cũng có thể lần nữa chọn tín ngưỡng cho mình.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên nhận ra có gì không đúng lắm, song lại bị Cổ Kiến Thâm cắt ngang, hắn hỏi y: “Có muốn đặt ra điều kiện gì không?”

Thẩm Thanh Huyền lập tức nói: “Chọn cho ta thể xác phù hợp với thẩm mỹ của người.”

Cổ Kiến Thâm bật cười: “Em ra sao ta đều thích mà.”

Thẩm Thanh Huyền không tán thành: “Đó là do người chưa thấy ta mặc đồ sắc sỡ!”

Hồi còn ở Vạn Pháp tông, Thẩm Thanh Huyền đã bị thất sư huynh bắt mặc bạch y, lần đầu gặp tiểu đầu bếp cũng vận y phục trắng tinh mới khiến hắn nhìn ngẩn người.

Sau này khi gặp lại, y vẫn luôn trong dáng vẻ mà Cố Kiến Thâm yêu nhất.

Mặc dù y biết rõ dù mình biến thành gì Cố Kiến Thâm vẫn sẽ luôn thích y, nhưng tiền đề là không mất trí nhớ. Nếu gặp lại sau khi mất trí nhớ, y vẫn trong dáng vẻ hắn thích nhất thì có sức ảnh hưởng hơn.

Thấy hắn rề rề rà rà, Thẩm Thanh Huyền giục: “Đưa ngọc châu cho ta, ta đặt điều kiện!”

Cố Kiến Thâm ôm một đồng chuyện, còn thêm một đồng kế hoạch trong lòng, làm sao dám đưa cho y, đành nói: “Được rồi, tìm cái ta thích, rồi tìm cái em thích, được chưa?”

Thẩm Thanh Huyền không hề nghĩ nhiều, gật đầu: “Ừm!”

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Không thêm điều kiện nào nữa?”

Thẩm Thanh Huyền: “Nhiều đó thôi.” Đặt thêm điều kiện hay không không quan trọng lắm, kinh nghiệm nhập thế nhiều lần nói cho họ biết, có đặt cũng sẽ bị bẻ thành một kiểu khác, còn không bằng tùy duyên, dù ra sao họ cũng có thể ở bên nhau!

Trước khi nhập thế, Thẩm Thanh Huyền nói: “Chúng ta thi xem, ai tìm được đối phương trước.”

Cố Kiến Thâm: “Vậy em thua chắc rồi.”

Thẩm Thanh Huyền: “Chỉ cần người không gian lận, ai thua ai thắng còn chưa nhất định.”

Cố Kiến Thâm sẽ không gian lận ư? Ngay từ đầu hẳn đã “gian lận” rồi.

Thẩm Thanh Huyền sinh ra trên một hồ băng, hồ băng rộng mênh mông vô bờ, cảnh sắc cũng đơn điệu tẻ nhạt.

Cả nhà họ đều ở nơi này, ngoài Thẩm Thanh Huyền ra, bọn họ đều thích nhiệt độ và màu tuyết trắng đầy trời khắp đất này.

Lúc Thẩm Thanh Huyền mới sinh ra, cha mẹ y vô cùng kinh diễm, gọi y là đứa trẻ đẹp nhất từ trước tới giờ của hồ băng.

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu nhìn bản thân, cảm thấy mình quá bình thường, có gì đâu mà đẹp ... Hoặc nên hỏi y với họ có gì khác nhau? Không phải tất cả trông đều giống nhau sao. Nếu y đẹp nhất, vậy họ cũng đẹp nhất, chẳng phải tất cả đều đẹp nhất?

Nhưng cha mẹ lại khen y rằng: “Trắng như sương trong, sạch sẽ thuần khiết, hiếm thấy trên đời.”

Lời ca ngợi như điệu vịnh than khiến Thẩm Thanh Huyền run rẩy, y tỏ ra vô cùng chán ghét.

Anh chị của y cũng lớn tiếng khen y, nói y thật sự rất đẹp, trăm năm khó gặp!

Ngoài ra còn có bảy đại cô tám dì cả, láng giềng quê nhà của y, nói chung là người khắp hồ băng đều khen y không ngớt, hơn nữa còn khen tự đáy lòng, không chút kiêu lời, cực kỳ chân thành.

Điều này khiến Thẩm Thanh Huyền lấy làm khó hiểu, bọn họ luôn có thể phát hiện những vẻ đẹp nhỏ bé không đáng kể, song trong mắt Thẩm Thanh

Huyền, y thật lòng cảm thấy mình không khác gì họ, chỉ là ai cũng khen như vậy nên y đành chấp nhận.

Bọn họ đều có màu trắng ... đúng vậy, hồ băng đã trắng lắm rồi, vậy mà bọn họ toàn là màu trắng!

Cha mẹ thường bảo: “Đây là màu đẹp nhất trong thiên địa, mà con lại có màu đẹp nhất trong đẹp nhất.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y chưa bao giờ rời khỏi hồ băng, nhưng y lại cảm thấy cha mẹ thiên cận, cho nên mới cho là như thế.

Thực ra Thẩm Thanh Huyền cũng không biết đẹp thực sự là gì, dù gì từ lúc y sinh ra tới giờ, y chỉ nhìn thấy tuyết trắng bạc, trắng lạnh và xanh trắng.

Bầu trời là thế, hồ cũng thế, mà núi lại là thế, tất cả đều giống nhau.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không cho rằng thế là đẹp, nhất định phải có vẻ đẹp thực sự, chỉ là y chưa tìm ra mà thôi.

So với đồng tộc, Thẩm Thanh Huyền là một ngoại tộc. Y không thích nói chuyện với họ, cũng không thích nhìn họ, thậm chí không thích quần chung với họ.

Nhưng y không thể rời khỏi hồ băng, cho nên hay nghe được vài chuyện vớ vẩn.

Tứ ca và Lục ca thích nhất là châu đầu ghé tai.

“Lão Ngũ đúng là không biết xấu hổ, thúy ngư nói anh biết, nó quần trọn bảy người!”

Lục ca trợn mắt há mồm: “Anh ấy ... anh ấy cuốn hết được ư?”

Tứ ca đáp: “Đã không biết xấu hổ thì có gì là làm không được!”

Lục ca nói: “Bảy người ... anh ấy không sợ bị hút khô ư?”

Tứ ca nói: “Mày ngây thơ quá rồi, là nó hút khô người ta!”

Lục ca lúng túng: “Em vẫn nên cách xa anh ấy thì tốt hơn.”

Tứ ca nói: “Yên tâm, nó chướng mắt mày.”

Lục ca thấp giọng: “Em biết anh ấy vẫn luôn muốn quấn Tiểu Cửu.”

Thẩm Thanh Huyền xếp thứ chín, Cửu cũng là tên của y.

Tứ ca nói: “Ai mà chẳng muốn quấn Tiểu Cửu?”

Lục ca đỏ mặt: “Anh nói coi sao Tiểu Cửu không chịu cho người ta quấn?”

Tứ ca cười lạnh: “Lòng tự trọng quá cao.”

Lục ca lại bảo: “Em ấy không cho ai quấn, cũng không quấn người khác, nhưng em ấy không bị thiếu dinh dưỡng.”

Tứ ca nói: “Còn chưa tới tuổi, đến tuổi rồi, sợ rằng còn dữ hơn Tiểu Ngũ.”

Lục ca lại đỏ mặt: “Cũng không biết khi nào em ấy mới đến tuổi ...”

Tứ ca hừ một tiếng: “Xem chút tiền đồ của mày kìa.”

Lục ca biện giải: “Nhưng em ấy thực sự rất đẹp.”

Tứ ca thở dài: “Đừng nghĩ lung tung, em ấy là con của thần, sẽ không ở hồ băng mãi.”

Thẩm Thanh Huyền rất quen với ba chữ “con của thần”, từ nhỏ y đã nghe rồi, hầu như người ở hồ băng đều gọi y như thế.

Con của thần, chính là người đẹp nhất trong hồ băng.

Trước khi Thăm Thanh Huyền chưa sinh ra, không ai chịu thừa nhận người khác là con của thần, nhưng y vừa ra đời, mọi người đều nhất trí cho rằng, con của thần đã giáng lâm.

Thăm Thanh Huyền không biết con của thần có sứ mệnh gì, y chỉ muốn rời khỏi hồ băng, thăm thú những vùng đất ngoài kia. Nơi đây thật là nhàm chán, buồn tẻ và nhạt nhẽo.

Nhưng bọn họ lại không thể rời khỏi hồ băng, bởi vì họ được sinh ra ở đây, và cũng chết đi ở nơi này. Sinh mệnh ngăn ngui đường như chỉ để thắp sáng hồ bạc băng sắc này.

Chẳng biết qua lâu mau, khi nghe Lục ca cũng đây đưa không rõ với bảy tám người, cuộc sống Thăm Thanh Huyền mới chào đón một bước ngoặt.

Cha mẹ y vui mừng nói: “Thần thị tới đây! Thần thị tới đây!”

Cả hồ băng đều gợn sóng, mọi người dồn dập hỏi: “Tiểu Cửu sắp đi rồi ư? Tiểu Cửu sẽ đến bên cạnh thần ư?”

Cha mẹ Thăm Thanh Huyền rất đổi vui mừng: “Nhất định là Tiểu Cửu, y chính là đóa tuyết liên đẹp nhất ở hồ băng chúng ta!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Hoa Tuyết Liên

Đẹp ư? Rốt cuộc đẹp chỗ nào?

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu, nhìn bản thân được phản chiếu trên hồ băng ... trắng, thật trắng, cực kỳ trắng.

Ngoài điều đó ra ... chẳng phải cũng chỉ là hoa thôi sao, có gì khác với mọi người đâu. Họ đều là hoa, có lá có rễ giống nhau ... À, rễ của y thì bảo thủ hơn một tý, không thích mọc nổi với người khác ở dưới nước.mingtian023.

Nếu nói y khác với mọi người, Thẩm Thanh Huyền cho rằng chắc là khác về mặt tư tưởng.

Chẳng hạn như mọi người đều cảm thấy màu trắng đẹp, họ thích màu sắc băng thanh ngọc khiết, mà y ... y dù thế nào cũng không thích, y thấy cá nhỏ thỉnh thoảng dạo chơi trong hồ băng còn đẹp hơn tộc tuyết liên họ gấp mười lần!

Thẩm tuyết liên “giác ngộ tư tưởng” quá cao, không hợp với đồng tộc, theo lý với tính cách này, y nên bị xa lánh, nhưng ai bảo y thuộc tộc tuyết liên — sinh tại nơi băng thiên tuyết địa, trở thành tuyết liên hiếm có nơi không người.

Cao lãnh là một trong những đặc tính của giống này.

Đừng thấy tộc tuyết liên mọc nổi nhau dưới nước, ở trên hồ băng, chúng muốn bao nhiêu lãnh cảm thì có bấy nhiêu, chưa kể còn cực kỳ lạnh nhạt với ngoại tộc, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn.

Vậy mà trong chủng tộc cao lãnh ấy lại xuất hiện một Thảm tuyết liên cao lãnh thế kia, sao bọn họ có thể không tán thưởng?

Cho nên Thảm Thanh Huyền càng không để ý tới họ, bọn họ càng tôn sùng, càng cảm thấy y đẹp, coi y là hoa tuyết liên đẹp nhất trong thiên địa.

Dĩ nhiên, tuyết liên có cao lãnh cỡ nào cũng luôn hướng về thần.

Thế giới này, ai mà chẳng hướng tới thần vực? Ai không khát vọng được thần ưu ái? Ai không muốn phụng dưỡng bên cạnh thần?

Muốn! Từ lúc mở linh trí đã muốn, chưa mở linh trí cũng đã dựa vào bản năng mà hướng về.

Thần thị đến hồ băng cũng thuộc tộc tuyết liên, nhưng họ đã được thần soi sáng, biến thành một hình dạng khác.mingtian023.

Nhóm tuyết liên trông từ xa, tâm hướng về nơi ấy. Đẹp quá, họ đều thành hình dáng của thần, có cơ thể thon dài, có mái tóc dài màu bạc buông xuống, có làn da trắng tuyết cùng đôi mắt ngân sắc.

Bọn họ bước trên băng tuyết, như được sự săn sóc của những vì sao, rực rỡ lóa mắt; nơi họ bước qua có ánh sáng lập lòe, là bông tuyết trong suốt, là ánh chiều tà xinh đẹp, là thánh quang soi rọi.

Lục ca nói khẽ với Thảm Thanh Huyền: “Tiểu Cửu, em sẽ giống họ ư?”mingtian023.

Thảm Thanh Huyền không biết nữa, không phải y ghét hình thái của họ, nhưng tóc bạc mắt bạc da trắng áo bạc ... có khác gì với chủng tộc tuyết liên họ đâu?

À, cũng có chỗ khác, chẳng hạn như Thảm Thanh Huyền không thể rời khỏi hồ băng, nhưng họ lại có thể tùy ý hành tẩu trên mặt tuyết.

Lục ca lại bảo: “Bọn họ đẹp quá, sau này em nhất định còn đẹp hơn.”

Không phải Thẩm Thanh Huyền muốn tỏ ra “cao lãnh”, mà là thật sự không thể gật bừa ngôn luận của Lục ca, cho nên ngậm miệng không nói.

Lục ca sớm đã thành quen, nên không hề nản chí, trái lại còn hưng phấn, nhún nhảy nói: “Tiểu Cửu, anh có thể chạm vào em không?”

Thẩm Thanh Huyền tặng hắc một chữ: “Không.”

Lục ca ủ rũ: “Chỉ một chút thôi mà.”

Thẩm Thanh Huyền phiền nhất là họ cứ dính lấy nhau dưới nước, y không nói thêm gì, chỉ cách Lục ca xa thêm chút.

Lục ca muốn thất vọng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Bọn họ đều là linh tộc, tuy linh tộc có thể may mắn khai trí, nhưng khác với thần, họ vẫn ham mê bản năng. Động vật đều hành động theo bản năng, đến tuổi giao hoan sẽ vâng theo bản năng mà chẳng thèm ngó ngàng. Thần sẽ không bị quấy nhiễu bởi chuyện này, họ có sự tự chủ mạnh mẽ, quản thúc được bản năng. Mà linh tộc là thể nằm giữa thần và động vật, họ biết quản thúc mình, nhưng không chống cự nổi hấp dẫn bản năng, cho nên trước sau không thể thành thần.

Nhưng nếu may mắn được phụng dưỡng bên cạnh thần, họ sẽ có cơ hội được hun đúc thành thần! Giống thần thị kia vậy, đã có tư thái của thần, ngày sau có khả năng trở thành tân thần!mingtian023.

Cho nên nhóm tuyết liên rất hâm mộ đối với Thẩm Thanh Huyền sắp được chọn.

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền không hưng phấn như họ, nhưng cũng thấp thỏm chờ mong, tốt xấu gì cũng có thể rời khỏi hồ băng, rời khỏi cánh đồng tuyết này, nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

— Chỉ mong thế giới ngoài kia khác với nơi đây.

Các thần thị không nói gì, họ bước vào hồ băng — bước qua tuyết liên nở rộ ngập tràn, cuối cùng dừng trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

Tất cả mọi người đều nín thở, kích động và sốt sắng quan sát.

Thẩm Thanh Huyền có hơi bất an, dù sao y cũng không biết con đường phía trước có những gì, mà thần thị trước mắt cũng thật xa lạ.

Các thần thị rất dịu dàng, vị đứng đầu cúi người, ống tay áo bạch sắc rơi xuống hồ băng, nhưng không bị thấm nước, hẩn nhẹ nhàng nâng Thẩm Thanh Huyền lên, cất giọng ôn hòa: “Đừng sợ, ta tới đón người đến thần vực.”

Hẩn rất đẹp, màu da trắng trong, bóng loáng và nhẵn nhụi, nhưng tuyết liên cả hồ đều nhìn ra.

Nhan sắc của Tiểu Cửu còn đẹp hơn thần thị.

Nếu y biến thành thần thị, đến cùng sẽ đẹp tới nhường nào? Nhóm tuyết liên bản cùng không thể tưởng tượng được.

Cứ thế, Thẩm Thanh Huyền được nâng lên, y có hơi khó chịu. Tuy rằng vẫn ghét hồ băng, nhưng đây là nhà y, ở lâu nên cũng có tình cảm, bất thành linh rời khỏi vòng tay nó, y thấy rất bất an.

Thần thị cũng rất săn sóc, hẩn đổ một lượng lớn nước hồ băng vào đĩa ngọc cho Thẩm Thanh Huyền, lần thứ hai được độ ấm quen thuộc ôm lấy, Thẩm Thanh Huyền an tâm không ít.

Suốt cả quá trình, thần thị luôn hành động thận trọng và cẩn thận, luôn để ý tới tình trạng của Thẩm Thanh Huyền.

Bọn họ cùng tộc với nhau, dù hình thái khác biệt nhưng vẫn biết cảm thông, thần thị nói: “Nếu người khó chịu thì nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không sao.”

Y vừa cất lời, thần thị thoáng sững sờ, sau đó bảo: “Giọng của người thật êm tai.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y vậy mà không biết đó.mingtian023.

Thần thị bảo: “Yên tâm, thần sẽ thích người.”

Thẩm Thanh Huyền không quan tâm lắm, y không cần người khác thích, y chỉ muốn xem trên thế gian này liệu có thứ gì có thể khiến mình thích hay không.

Sự ra đi của Thẩm Thanh Huyền không mang đến bao nhiêu ưu thương, trái lại cả hồ băng đều vui mừng cho y. Cha mẹ y xem đây là niềm tự hào, tám huynh đệ tỷ muội của y cùng vô số con cái của họ cũng kiêu hãnh vì y.

Hàng trăm gốc cây tuyết liên nhà họ đang chờ mong “người con tiếp theo của thần” giáng lâm.

Đây là sứ mệnh của họ, cũng là điều duy nhất họ theo đuổi từ lúc sinh ra.

Sau khi rời khỏi hồ băng, Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa kịp thích ứng, mặc dù cả người được bao quanh bởi nước hồ băng, nhưng xúc cảm đã thay đổi.

Dường như rời khỏi hồ băng rồi, nước đã nảy sinh biến hóa, y không còn dễ chịu như trước, chỉ thấy hệ rễ đau đớn rất nhỏ.

Thần thị kịp thời phát hiện, nói: “Người tạm thời chịu đựng, đến thần điện sẽ điều chỉnh giúp người.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Vâng.”mingtian023.

Thần thị nói: “Bên ngoài hiểm nơi có cùng môi trường như cánh đồng tuyết, người phải tập thích nghi thôi.”

Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên, y rất muốn biết bên ngoài là như thế nào, nhưng không tiện hỏi ra miệng.

Bởi vì y nhận ra, các thần thị không im lặng như trong tưởng tượng của đám tuyết liên, họ đang giao tiếp, nhưng cách giao tiếp không giống tộc tuyết liên, mà là dùng một phương thức kỳ lạ.

Thẩm Thanh Huyền không nghe được nên rất cẩn thận. Có thể ít nói bao nhiêu thì ít nói bấy nhiêu, dù sao y sắp rời khỏi cánh đồng tuyết rồi, rất nhanh có thể nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Ôm nỗi chờ mong ấy, Thẩm Thanh Huyền được các thần thị đưa tới biên cảnh.

Khi sắp sửa ra ngoài, các thần thị lại bảo với y rằng: “Ngoài kia rất sáng, người ở trong đây một lát.” Dứt lời, họ bỏ y vào một chiếc lọ tối đen.

Thẩm Thanh Huyền rút người, y không thích màu đen, còn ghét sự u ám vô biên vô hạn này hơn cả màu trắng.

Bên ngoài sáng lắm ư? Vì sao sáng y lại không thể nhìn? Y không sợ sáng, y muốn xem thử.

Chỉ có điều Thẩm Thanh Huyền không nói ra nửa lời, y kìm nén cảm xúc, cũng hiểu mình không nên gây phiền cho người ta. Rời khỏi cánh đồng tuyết rồi, bên ngoài hoàn toàn xa lạ với y, y phải nghe theo lời thần thị.

Sai hay đúng gì cũng vậy, y không có năng lực phản kháng.mingtian023.

Thẩm Thanh Huyền lặng lẽ trong bóng tối, chỉ có nước hồ băng cung quanh mang đến cho y chút an ủi.

Bên ngoài hết sức yên tĩnh, không có lấy một âm thanh nào. Có lẽ cũng không thực sự im lặng, vì nếu giao tiếp theo cách của họ, y không nghe được.

Rời khỏi cánh đồng tuyết chưa? Ra tới thế giới bên ngoài chưa? Rất sáng là như thế nào nhỉ? Tuyết đầu mùa trên tuyết nguyên cũng rất sáng, nhưng y rất ghét màu trắng bạc ấy, nó quá chói mắt, Thẩm Thanh Huyền không thích tý nào.

Chẳng lẽ bên ngoài còn sáng hơn màu trắng bạc? Rốt cuộc nó trông như thế nào, Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tò mò, nhưng không hỏi một câu.

Xét về tuổi tác và kinh nghiệm trải đời của y, thế này đã được xem là bình tĩnh lắm rồi.

Không biết đã qua bao lâu, vì chung quanh quá tối quá yên tĩnh, Thẩm Thanh Huyền không thể phán đoán thời gian đã trôi qua lâu mau. Đến khi chung quanh bừng sáng, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy mình được nâng lên. Y muốn nhìn chung quanh.

Thế giới bên ngoài rốt cục có hình dáng ra sao!

Thẩm Thanh Huyền ôm đầy chờ mong, vậy mà chờ đợi y là sự thất vọng tràn trề.

Đây là bên ngoài ư? Chẳng phải đã rời khỏi cánh đồng tuyết rồi sao? Vì sao không có gì thay đổi ... cũng là màu trắng, cũng là hồ nước, chỉ khác là không nhìn thấy bầu trời hay ngôi sao nào ở đây.

Thần thị nói: “Người nghỉ ngơi trước đi, khôi phục cho tốt.”

Thẩm Thanh Huyền được đặt vào hồ, băng thủy lập tức bao quanh y, làm y cảm thấy rất dễ chịu: “Cảm ơn.”

Thần thị nói: “Không có chi, chờ ngày thần mộc đến, ta sẽ tới đón người.”

Ngày thần mộc? Thẩm Thanh Huyền không hiểu, nhưng trông thần thị không định nói thêm, nên y không truy hỏi.

Nhưng cứ an bài thế này, Thẩm Thanh Huyền cũng không vui. Y rời khỏi cánh đồng tuyết này lại đến cánh đồng tuyết khác, mà ở đây chỉ có mình y.

Y không cô đơn, cũng thích thanh tĩnh, chẳng qua thấy hơi thất vọng, cực kỳ thất vọng với thế giới bên ngoài, y cho rằng mình sẽ thấy gì đó khác biệt, kết quả tất cả đều giống nhau.

Nếu đã giống nhau, ra ngoài hay không thì có gì khác?

Thẩm tuyết liên ngồi yên trong hồ băng, ôm nỗi ưu thương nhàn nhạt.

Cho đến một ngày nọ, “tuyết sơn” bỗng lộ ra một khe hở.

Thẩm Thanh Huyền rất đổi ngạc nhiên, thì ra “tuyết sơn” có thể vỡ ra ư?

Y tò mò nhìn sang, một tia sáng tỏa ra từ khe nứt, nó không mang màu trắng bạc, mà là một màu rất mềm và ấm — sau này, Thẩm Thanh Huyền mới biết đó là màu vàng ấm.

Ngay sau đó, cảnh tượng khiến y sửng sờ xuất hiện.

Một đóa hoa xinh đẹp khó thể diễn tả hiện hữu trước mặt y.

Vì sao nó có thể mang một màu rực cháy đến thế, có ngoại hình như thế, thậm chí còn rực rỡ hơn vàng sáng mềm mại kia nữa!

Thẩm Thanh Huyền nhìn đến ngẩn ngơ.mingtian023.

Đóa hoa lén chui vào cũng ngây người.

Hai người nhìn nhau một lúc, bông hoa xa lạ dịch về phía y, nhỏ giọng: “Cậu thật xinh đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền rất muốn trả lại nguyên câu này cho cậu ta!

Bông hoa xa lạ nói: “Tớ là hoa hướng dương, cậu là tuyết liên hả? Cậu thật xinh đẹp, thần nhất định sẽ rất yêu cậu!”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Tớ nào có đẹp? Tớ còn chẳng đẹp bằng một phần mười cậu nữa kìa!

Hoa hướng dương ngại ngần nói: “Tớ biết trông tớ rất bình thường, không trân quý như cậu, nhưng tớ ... tớ ...”

Dường như nó khá căng thẳng, cố lấy hết dũng khí để nói: “Tớ có thể kết bạn với cậu không!”

Thẩm Thanh Huyền mất nửa ngày mới phục hồi tinh thần: “Được chứ!”

Hoa hướng dương căn bản không ngờ y sẽ đồng ý, nó chỉ nghĩ y quá xinh đẹp, dù có bị từ chối nhưng vẫn muốn hỏi thử, nào ngờ lại được đồng ý, nó thực sự rất vui, cánh hoa bung xòe càng thêm sáng ngời!

Thẩm Thanh Huyền nhìn đến sững sờ, y cảm thấy rời khỏi cánh đồng tuyết đúng là đáng giá!mingtian023.

Mặc dù thế giới bên ngoài trắng xám như cánh đồng tuyết, nhưng những loài hoa bên ngoài rất khác với tuyết liên!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Da Thành Hoa Khô

Hoa hướng dương cực kỳ hào hứng, vẻ ngoài đã đẹp lại còn nhiệt tình, cộng thêm tính cách dí dỏm hòa đồng, quan trọng là hiểu biết rộng rãi.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hoa hướng dương đã thấy vui, rất thích nghe nó kể chuyện.

Tiểu hướng dương được cưng mà sợ, trong thần điện có không ít thần thị hóa hình từ tuyết liên, nhưng bọn họ đều mang vẻ cao cao tại thượng, hiếm khi nói chuyện với mấy hoa nhi khác, trong mắt họ, ngoài thần ra thì chỉ có đồng tộc.mingtian023.

Tuy tiểu hướng dương ngưỡng mộ mỹ mạo của họ, nhưng không dám tiếp cận quá gần, vì phẩm cấp của nó thực sự quá thấp.

Từ khi sinh ra, tuyết liên đã băng thanh ngọc khiết, khác với hoa nhi ngàn năm không rời xa bùn đất như nó.

Nó nghe bảo có một gốc hoa tuyết liên mới tới đây, hơn nữa còn đẹp cực kỳ, thế là không dẫn được lòng hiếu kỳ của mình mà lén vào, vốn tưởng sẽ bị đối xử lạnh nhạt, ngờ đâu lại thành bạn bè, niềm vui sướng ấy thật khó mà diễn tả.

Thẩm Thanh Huyền hỏi nó: “Tên của cậu là gì?” Hoa hướng dương hãnh là tộc danh của họ, giống như tộc tuyết liên của y vậy.

Hoa hướng dương căng thẳng nói: “Kim Dương, cậu gọi tớ A Dương là được rồi!”

Thẩm Thanh Huyền: “Kim Dương, tên thật hay.”

Hay ư? Hoa hướng dương cực kỳ ngượng ngùng, nó bảo: “Tên này rất phổ biến.” Tộc hoa hướng dương bọn họ, Kim là họ tộc, tên Kim Dương có cả bảy tám đóa.

Kim Dương hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Cậu tên gì?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Băng Cửu.” Tuyết liên sống ở hồ băng đều mang họ Băng, y đứng hàng thứ chín, cho nên tên Băng Cửu, đúng là một cái tên bình phàm phổ thông lại còn nhạt nhẽo.

Kim Dương tròn xoe mắt: “Tên hay ghê!”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Tự đáy lòng mình, Kim Dương cảm thấy cái tên này rất hay, mang theo cảm xúc không thể tiếp cận, rồi lại không kiềm được muốn ngắm nhìn, hết như bộ tộc tuyết liên vậy.

Thẩm Thanh Huyền nhận định là người bạn mới đang khen mình, cho nên không xem là thật.

Hai đóa hoa ăn nhịp với nhau, rất nhanh đã trở thành bạn tốt chí giao. Tuy nhiên sau một lúc, Thẩm Thanh Huyền nhận ra, y hỏi Kim Dương: “Cậu có muốn vào nước ngầm chút không, tớ thấy hình như cậu không thoải mái lắm.”

Kim Dương vội lắc đầu: “Không cần dùng.”

Thẩm Thanh Huyền tưởng hoa hướng dương đang khách sáo, nên tiếp tục chủ động mời mọc: “Không sao đâu, chỗ này lớn lắm, cậu mau vào đi.” Tại y sơ ý, để Kim Dương ở bên ngoài lâu thế kia nhất định rất khó chịu.

Kim Dương giải thích: “Tớ khác với cậu, không thể sinh trưởng trong nước.”

Thẩm Thanh Huyền tò mò: “Vậy cậu sinh trưởng ở đâu?”

Kim Dương biết y sinh ra ở cánh đồng tuyết, không rõ về thế giới bên ngoài, nên lần lượt giải thích cho y nghe.mingtian023.

Thẩm Thanh Huyền nghe xong không khỏi ngạc nhiên: “Bùn đất ư? Nó là thứ gì vậy?” Tuyết trên cánh đồng tuyết dày mấy thước, với thân thể nhỏ bé của Thẩm Thanh Huyền, tất nhiên không thể nhìn thấy mặt đất dưới tuyết. Hồ băng cũng rất sâu, tộc tuyết liên họ chỉ nổi trên nước, không biết dưới đáy hồ trông ra sao.

Kim Dương miễn cưỡng mô tả cho y.

Thẩm Thanh Huyền hỏi nó: “Cậu ký sinh trong bùn đất, vậy tại sao dưới chân cậu không có đất?”

Kim Dương nói: “Trong thần điện có thần lực, bọn tớ có thể rời khỏi nơi sinh tồn trong khoảng thời gian ngắn.”

Thẩm Thanh Huyền động lòng: “Tớ cũng có thể ư?”

Kim Dương nói: “Đương nhiên, có điều cậu vẫn đừng có ra, tạm thời thích nghi trước đã, đợi thần thị tới dẫn đường cho cậu.”

Thẩm Thanh Huyền lại rất nóng lòng, hiện giờ y biết rồi, nơi này chỉ là một “gian phòng”, là phòng của mình, không phải thế giới bên ngoài, y vẫn chưa nhìn thấy thế giới bên ngoài thực sự.

Kim Dương bắt đầu run rẩy, thậm chí cánh hoa cũng không còn sáng như trước.

Thẩm Thanh Huyền: “Cậu mau về ngâm trong đất đi, tớ thấy cậu thực sự không thoải mái.”

Hiện giờ Kim Dương chỉ cần chui vào đất khi nó ngủ vào ban đêm, ban ngày thì không cần, nó run rẩy như thế là vì nơi đây lạnh quá, lạnh tới mức nó suýt bất tỉnh. Tuy nhiên nó không dám nói, sợ sau này Thẩm Thanh Huyền không cho nó tới đây nữa.

Thẩm Thanh Huyền lại giục nó, Kim Dương chống đỡ hết nổi bèn nói: “Tối nay tớ trở lại thăm cậu.”

Thẩm Thanh Huyền: “Được!”

Kim Dương lại bảo: “Rất vui khi được biết cậu.” Thẩm Thanh Huyền cũng nói, “Tớ cũng vậy.”

Thế là tiểu hướng dương vui vẻ rời khỏi.

Nó vừa đi, “tuyết sơn” cũng khép lại, tia sáng xinh đẹp kia cũng biến mất, trong phòng lại trở thành tuyết trắng vắng lặng.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền không còn tệ như trước, y dạo trong hồ băng một vòng, cảm xúc vô cùng tuyệt vời.

Kim Dương nói y cũng có thể rời khỏi hồ băng? Thẩm Thanh Huyền rục rịch, rất muốn làm thử.

Y vẫn luôn sống trong nước, lần duy nhất rời đi là lúc thần thị nâng y khỏi hồ, nó chỉ diễn ra trong tích tắc, y còn chưa thấy khó chịu thì đã được đặt lại vào trong nước.

Thẩm Thanh Huyền luôn bất an về những điều mình chưa biết, nhưng y là một đoá tuyết liên vô cùng dũng cảm, y cảm thấy mình có thể làm được. Bởi vì chỉ có rời khỏi hồ băng, y mới thực sự nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Hãy bước ra đi! Nhân lúc chung quanh không có ai, tự mình thử nghiệm! Thẩm Thanh Huyền quyết định xong, bèn bơi tới rìa hồ băng, bên ngoài là mặt đất trơn bóng như gương, trông không khác gì hồ băng.

Chắc là không sao đâu ... Thẩm Thanh Huyền cố lấy dũng khí bước ra ngoài.

Lúc nhìn thấy rễ của mình, cánh hoa y hơi ửng hồng, ở tộc tuyết liên, rễ là nơi riêng tư, mọi người đều giấu nó dưới nước, tuyệt đối không muốn lộ ra

ngoài.

Tuy rằng trong phòng không có ai, nhưng mỗi khi Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới sau này sẽ phơi bày gốc rễ trước mặt người khác, bỗng dưng cảm thấy ngượng ngùng phát hoảng.

Nói mới nhớ ... sao y không thấy rễ của Kim Dương ở đâu hết? Cậu ta đặt chân xuống đất bằng hai lá cây, hoàn toàn không thấy rễ đâu. Có lẽ do khác loài chăng? Hình dáng rễ của cậu ta cũng khác mình? Khi Thẩm Thanh Huyền dừng cảm đặt chân xuống đất, y đã biết được nguyên do.

Thì ra khi đứng trên thần điện, rễ sẽ được khéo léo giấu đi ... thật thần kỳ và lợi hại!

Thẩm Thanh Huyền nhìn bản thân trên mặt gương, cũng giống như mọi khi ngấm mình trong nước.

Lá sen màu xanh biếc, cánh hoa trắng tinh, ngoài màu hồng nhạt do hương phấn ra thì y vẫn giống như mọi khi.

Vậy là có thể ra ngoài rồi! Thẩm Thanh Huyền di chuyển trên đất, vậy mà có thể tự tại như lúc còn ở trong hồ băng, không hề bị cản trở.

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ xoay mấy vòng, may mà chung quanh không có bông hoa nào khác, bằng không nhất định sẽ ngắt xui vì dáng vẻ mê người này của y.

Nếu đã ra ngoài rồi, vậy thì đi thám hiểm thôi! Thẩm tuyết liên ôm bụng tâm trạng chí, cảm thấy thế giới bên ngoài sắp thuộc về mình rồi!

Y lặng lẽ lần mò theo hướng hoa hướng tới để ra ngoài.

Quả nhiên “tuyết sơn” có thể mở ra! Y dùng sức va vào, cố hết sức đâm ra một khe hở, tiểu tuyết liên dùng thân hình bé nhỏ uốn người lách qua.

Thoáng chốc, ánh sáng chói lòa ập tới làm y không thấy gì.

Quanh năm sinh sống ở vùng đất lạnh giá không có ánh mặt trời, vậy nên thánh quang này khiến y vô cùng xa lạ.

Nếu là tuyết liên bình thường e rằng đã sợ tới mức run rẩy, sau đó quay về trốn vào trong hồ băng, nhưng Thẩm Thanh Huyền thì khác, y chẳng những không sợ, thay vào đó còn có cảm giác vui sướng không thể giải thích được.

Như thế phải kiềm nén trong thời gian dài, cuối cùng đã tìm được điều mình thực sự mong muốn!

Đây là một nơi vô cùng đặc biệt, mặc dù phần chính của kiến trúc cũng mang màu ngọc bạch, nhưng từng tia thánh quang lại phủ một lớp kim quang mỏng lên màu ngọc bạch ấy, khiến cho chúng không còn nhợt nhạt đơn điệu như trước.

Thẩm Thanh Huyền bỗng dưng cảm thấy mình cũng trở nên đẹp hơn, vì hào quang rực rỡ ấy bao trùm lấy y, nên y cũng được nhuộm thành màu sắc đẹp như thế!

May mà nơi đây bóng loáng như một mặt gương, y cúi đầu là có thể nhìn thấy bản thân.

Ừm ... tuyết liên màu vàng, Thẩm Thanh Huyền cực kỳ hài lòng, cuối cùng mới chấp nhận mình là tuyết liên đẹp nhất trần đời!

Y vô cùng tò mò về nơi này, muốn tìm xem chung quanh có bông hoa nào mỹ lệ hơn không.

Vì quá phấn khích và hạnh phúc, cho nên Thẩm Thanh Huyền coi nhẹ sự khó chịu của mình. Y là gốc tuyết liên sinh tại nơi trời đông tuyết phủ, sao có thể chịu được nhiệt độ này.

Thánh quang màu vàng không chỉ giúp y có màu vàng, mà nó còn mang theo nhiệt độ nóng rực. Nhưng y không hề sợ hãi, trong lòng chỉ muốn thám hiểm, hành vi này có thể nói rất không giống hoa tuyết liên*!

(* Không biết có phải tác giả theo trend “Thật là Sehun” không, vì câu gốc ở chỗ này là很不雪莲花, tuyết liên ở đây được xem là tính từ. Vì không chắc nên tạm thời mình dịch như trên hen:v)

Tiểu tuyết liên quá nhỏ, thần điện lại quá to, y đi mãi đi mãi, đến khi cả người mệt nhoài, vừa khát vừa đau đớn mà vẫn không tìm được bông hoa khác.

Làm sao hoa hướng dương tìm được y? Thấm Thanh Huyền vô cùng khâm phục nó.

Đến lúc này, Thấm Thanh Huyền không thể không chú ý đến cơ thể mình, cánh hoa y mất đi vẻ trắng thơm mà dần trở nên mềm nhũn, lá sen cũng mất vẻ sáng bóng, nếu không trở lại hồ băng, y sẽ bị phơi thành một gốc hoa khô.mingtian023.

Phải về trước thôi ... Thấm Thanh Huyền động viên bản thân: về chỗ tuyết sơn, không sợ không có nước!

Tiểu tuyết liên lập tức quay đầu, thế nhưng lại mê man: Thật lớn ... thật xa ... thật trống trải ... phòng của y ở hướng nào?

Y nhìn chung quanh, dịch tới dịch lui, luôn thấy chỗ này quen mà chỗ kia cũng quen, nhưng cẩn thận nhìn lại thì đâu cũng thật xa lạ.

Thấm Thanh Huyền ướn lên, không tìm được đường về, cũng không gặp bông hoa khác ... Y không muốn bị phơi thành hoa khô ...

Trong lúc bối rối, một tiếng khê thờ dài vang lên bên tai y: “... Nghịch ngợm.”

Là ai? Thấm Thanh Huyền quay đầu, bắt gặp đôi mắt đỏ sẫm khiến y nửa đời trầm luân.

Tiểu tuyết liên sững sờ, cánh hoa biến thành màu hồng phấn mềm mại, y chỉ là một bông hoa lớn bằng lòng bàn tay, thế mà lúc này đây, y lại nghe thấy

tiếng tim mình đập, thích thành thích, dường như muốn vọt lên trời xanh.

Sao lại có màu sắc đẹp thế kia? Sao lại có thần thị ... đẹp đến nhường ấy?

Khác với thần thị tộc tuyết liên, hắc vận trường bào hỏa diễm, tóc dài xõa tung sau lưng, sắc màu còn rực rỡ hơn thánh quang đầy trời, thu hút hơn hết chính là đôi mắt kia.

Hắc nhất định đã hấp thu hết mọi nét đẹp của đất trời, mới có vẻ ngoài đẹp như thế.

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác nhìn, cảm thấy đời sen đã có giá trị, có bị phơi thành hoa khô cũng không tiếc!mingtian023.

Kỳ diệu thay, khi ở bên cạnh hắc, thánh quang không còn quá gay gắt, nhiệt độ cũng không còn nóng rực, cơ thể Thẩm Thanh Huyền cũng không còn đau đớn.

Càng khiến Thẩm Thanh Huyền cảm thấy thần kỳ là, khi hắc nâng y lên đặt vào lòng bàn tay mình, y cảm nhận được xúc cảm dịu dàng mát mẻ như được ở trong hồ băng. Y thích lòng bàn tay hắc, cực kỳ thích.

Tiểu tuyết liên lập tức lấy lại sức sống, lá sen khôi phục sáng bóng, cánh hoa cũng thẳng đứng mềm mại, nhất là cánh hoa được nhuộm một màu hồng phấn trên đầu, trông ngây ngô đáng yêu lại còn mê người.

Thẩm Thanh Huyền khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

“Thần thị” nhìn y, trong mắt đỏ mang theo ý cười: “Không tìm được đường về?”

Giọng hắc thật hay, còn êm tai hơn giọng thần thị hay giọng tất cả mọi người gặp trăm lần.

Thẩm Thanh Huyền sẽ không thừa nhận điều đó, nên bảo: “Tôi chỉ tùy tiện đi dạo thôi, chỗ này thật thú vị.”

“Thần thị” cũng không vạch trần y, nói: “Thích chỗ này không?”

Thẩm Thanh Huyền thận trọng đáp: “Cũng được, tóm lại tốt hơn quê tôi nhiều.”

Không ngờ “thần thị” lại hỏi y: “Rời nhà rồi đã quen hay chưa?”

Vẫn chưa thích nghi lắm, nhưng Thẩm Thanh Huyền không muốn quay lại, nên bảo: “Tôi không yếu ớt tới thế, tôi ở đâu cũng có thể thích nghi.”

Chỉ thiếu chút nữa biến mình thành hoa khô thôi.

“Thần thị” khen ngợi: “Em thật dũng cảm.”

Không hiểu sao Thẩm Thanh Huyền thấy hơi vui vui, màu hồng dịu dàng trên đầu cánh không cách nào giấu đi, nhưng vẫn cất giọng “bình tĩnh”: “Giờ chưa là gì cả, chỉ mới là khởi đầu thôi.” Sau này y cũng sẽ trở thành thần thị, cao lớn như hăn, vậy là có thể nhìn hăn rồi!mingtian023.

Ý cười trong mắt “thần thị” càng sâu: “Em tên là gì?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Tiểu Hoa Nhi Trong Lòng Bàn Tay

Thẩm Thanh Huyền ngập ngừng không dám nói tên.

Nguyên nhân rất đơn giản ... tên y nghe không hay lắm.

Hai chữ Băng Cửu ấy khiến y không muốn thốt ra, chính y còn ghét nên cho rằng người khác cũng sẽ ghét, đương nhiên y không quan tâm cái nhìn của người khác, nhưng mà ... Nếu y tên Kim Dương, y nhất định sẽ lập tức nói ra! Nhưng đáng tiếc, Kim Dương là tên hoa hường dương, y không thể trộm để dùng.

Thẩm Thanh Huyền đáp thật nhanh: “Băng Cửu.”

Nói xong, vì che giấu vẻ mất tự nhiên của mình, y lại hỏi hắn: “Anh tên gì?”

“Thần thị” chỉ nhẹ nhàng đáp một chữ: “Uyên.”

“Uyên?” Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn, “Là Uyên trong thâm uyên(vực sâu)sao?”

“Thần thị” đáp: “Phải.”

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, tên Thâm Uyên này còn khó nghe hơn cả tên y!

“Thần thị” này đương nhiên là Cố Kiến Thâm, hắn nhận ra cảm xúc của tiểu tuyết liên, thế là hỏi y: “Làm sao, tên này có vấn đề gì ư?”

Theo lý thuyết, Thẩm Thanh Huyền đã khóa ký ức đương nhiên phải tỏ ra xa lạ với cái tên này mới đúng.

Trong giọng nói Thẩm Thanh Huyền tỏ ý thông cảm cho người đồng cảnh ngộ: “Tên là cha mẹ đặt, có hay hay không cũng chỉ là danh hiệu, anh không giống Uyên một tý nào!”

Cố Kiến Thâm sững sờ.

Tiểu tuyết liên “an ủi” hẩn xong, đến mình lại ảo não: “Tôi và Băng ...” Y biết mình rất giống, người trong tộc thích dùng “băng thanh ngọc khiết” để khen y, trời mới biết y ghét bốn chữ này cỡ nào!

Bấy giờ Cố Kiến Thâm mới kịp phản ứng, tên nhóc này đang chê tên mình và tên hẩn ư?

Nói mới nhớ ... đúng là Thẩm Thanh Huyền chưa từng “bình luận” gì về tên hẩn. Thì ra đó giờ y không thích sao?

Cũng phải, Kiến Thâm hay Cửu Uyên đều như nhau, Thâm và Uyên tuyệt đối chiếm hết mấy chữ Thẩm Thanh Huyền không thích rồi.

Dường như tiểu tuyết liên nhận ra mình nói không đúng, bèn vội vàng giải thích: “Không phải tôi bảo tên anh không hay, tôi ...” Hình như càng giải thích càng loạn hơn!

Cố Kiến Thâm tiếp lời: “Thực sự không hay mà, tôi cũng không thích.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền khẽ run, màu hồng phấn trên cánh hoa càng sáng hơn: “Không sao đâu, chỉ là tên thôi mà ... đừng quá để trong lòng.”

“Ừ.” Cố Kiến Thâm đáp, sau đó lại hỏi y, “Em cũng không thích tên mình ư?”

Thẩm Thanh Huyền dĩ nhiên đã xem hẩn là “tri kỷ”, mở rộng cửa lòng: “Không thích, cực kỳ không thích, tuyết liên hồ băng bọn tôi đều họ Băng, bởi

vì tôi đứng thứ chín nên mới tên là Cửu.”

Cố Kiến Thâm: “Cái tên này đúng là tùy ý.”

Thẩm Thanh Huyền: “Đúng vậy, hai chữ này tôi chẳng thích chữ nào, ai bảo tôi sinh ra thứ chín làm chi.”

Đầu gối Đế tôn đại nhân lại trúng tên, hay lắm ... thì ra không chỉ Uyên, ngay cả Cửu Thẩm Thanh Huyền cũng không thích.

Hắn an ủi tiểu tuyết liên: “Không sao, đợi em biến thân là có thể đổi tên.”

Thẩm Thanh Huyền ngập ngừng: “Thôi không cần đâu, mặc dù không thích Cửu, nhưng cũng không muốn đổi.”

Cố Kiến Thâm động lòng, bèn hỏi: “Vì sao?”

“Không biết.” Thẩm Thanh Huyền suy tư, “Có lẽ do quen rồi, nếu thay thật thì không nỡ.” Nói đoạn, y lại bổ sung, “Vả lại tôi ghét họ Bằng này hơn, nếu đổi họ rồi thì tên có đổi thế nào nghe cũng không hay.”

Y không thích Cửu nhưng lại không muốn đổi, bản thân lại không giải thích rõ, có lẽ sâu trong ký ức, y rất quyến luyến cái tên này?

Cố Kiến Thâm có thể dựa vào bản lĩnh của mình tìm kẹo ăn!

Thẩm Thanh Huyền lại quan tâm chuyện khác hơn, y nói với Cố Kiến Thâm: “Xiêm y của anh thật đẹp.”

Quả nhiên phong bế ký ức nhưng bản tính vẫn không đổi.

Cố Kiến Thâm biết y còn chưa biết đây là màu gì: “Đây là màu đỏ.”

Thẩm Thanh Huyền thì thầm: “Màu đỏ ư? Tóc và mắt anh cũng là màu đỏ đúng không?”

Cố Kiến Thâm gật đầu: “Đúng vậy.”

Tiểu tuyết liên diễn tả một cách cô đọng: “Thật đẹp.” Dứt lời, y lại thấy mình hơi mạo phạm, nên vội vàng giải thích, “Chỗ của tôi chỉ có màu trắng, đây là lần đầu tôi thấy màu đỏ, cho nên có chút mới lạ.”

Cố Kiến Thâm hỏi: “Em thích không?”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy cánh hoa mình lại nóng lên nữa rồi, rõ ràng không có thánh quang bao phủ, vậy mà cứ như đang bị nướng, y rất muốn ngâm mình trong nước, nhưng vẫn cố chống đỡ, khẽ đáp: “Thích.”

Giọng như muỗi kêu, cộng thêm cánh hoa be bé phiếm hồng, quả là đáng yêu vô cùng.

Cố Kiến Thâm cũng cất giọng rất nhẹ, dường như sợ dọa y: “Em có thể thích, tôi rất vui.”

Anh ta rất vui, anh ta bảo mình rất vui! Thẩm Thanh Huyền nở rộ trong lòng! Y phải về hồ băng, y cần giảm nhiệt, y sắp bị nhiệt khí kỳ lạ này hun thành tuyết liên khô rồi!

“... Ồm ... thời, thời gian không còn sớm.” Thẩm Thanh Huyền mất một lúc để sắp xếp ngôn ngữ, “Tôi phải về rồi!”

Cố Kiến Thâm: “Cần tôi tiễn em không?”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ về băng ốc âm u kia của mình, lại nhìn vẻ ngoài của Cố Kiến Thâm, vội vàng lắc đầu: “Không cần! Tôi tự về được!”

Cố Kiến Thâm khó hiểu: “Em đi xa như vậy, quay về sẽ mệt lắm? Để tôi đưa em ...”

“Không mệt đâu.” Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu ưỡn ngực, “Tôi sung sức lắm!” Chỉ bị lạc đường mà thôi ...

Cố Kiến Thâm sợ chọc vỡ “trái tim thủy tinh” của tiểu tuyết liên, đành đáp: “Vậy được rồi, tôi thả em xuống?”

Thẩm Thanh Huyền tỏ ra nghiêm túc: “Làm phiền.”

Mặc dù y luôn chê tộc tuyết liên, nhưng vẫn có đầy đủ phong phạm tuyết liên, tư thái tự nhiên sẵn có.

Cố Kiến Thâm cẩn thận thả y xuống đất, tiểu tuyết liên rời khỏi lòng bàn tay hắn, rụt rè bảo: “Cảm ơn tay anh, nó khiến tôi rất dễ chịu.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Y hoàn toàn không nhận ra lời mình nói có hàm nghĩa gì, tiếp tục tán thưởng: “Bất kể là nhiệt độ hay chiều dài, đều rất tuyệt.”

Đồng chí lão Cố nhin cười vô cùng vất vả: “Ừ, em về cẩn thận.”

Thẩm Thanh Huyền lắc cánh hoa nhỏ: “Yên tâm, trí nhớ tôi tốt lắm, đi một lần sẽ không quên.” Thực ra đã quên không còn một mống QAQ!

Thế là hai người phải chia tay, Cố Kiến Thâm không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn tiểu tuyết liên cọ cọ dịch dịch về trước. Thẩm Thanh Huyền kiềm lòng chẳngặng, quay đầu nhìn hắn: “Uyên, anh ... có thường xuyên tới đây không?” Y vẫn còn muốn gặp hắn.

Cố Kiến Thâm đáp: “Em thì sao? Có còn lại đây nữa không?”

Thẩm Thanh Huyền vội vàng đáp: “Tôi sẽ tới!”

Cố Kiến Thâm: “Vậy tôi cũng tới.”

Tiểu tuyết liên chỉ là một đóa hoa nên không biết cười, nhưng cánh hoa của y đã hưng phấn biến thành màu hồng nhạt điểm lẹ, rõ ràng đang cực kỳ vui sướng.

Thẩm Thanh Huyền: “Hẹn gặp lại.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Hẹn gặp lại.”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc đi theo chiều ngược lại, nào có vẻ đi một lần là không quên như đã nói?

Cố Kiến Thâm không nở vạch trần y, may mà hắn có “thần lực”, dù không lộ diện vẫn có thể đưa y về băng thất.

Sau khi chia tay Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền bắt đầu hoang mang, băng ốc ở đâu đây? Hình như là hướng này, mà hình như là hướng kia? Sao cảm thấy đường nào cũng thông về băng ốc của mình thế!

Vậy rốt cục nó nằm ở đâu?

Tiểu tuyết liên “vững như Thái Sơn” trước mặt Cố Kiến Thâm giờ phút này không dám chắc chắn.

Nhiệt độ bên ngoài quá cao đối với y, thánh quang quá nóng, y rời hồ băng đã lâu, nếu còn quần quanh ở đây sẽ bị phơi khô. Nếu là trước đây, y sẽ mặc kệ mình bị phơi khô, nhưng y đã hẹn gặp Uyên rồi, nếu khô chẳng phải sẽ xấu lắm sao?

Trở nên xấu xí rồi, y nào còn mặt mũi ở trong lòng bàn tay hắn?

Thẩm Thanh Huyền bất an di chuyển một đường, thế mà tìm được băng thất một cách “thần kỳ”!

Đường này thực sự đúng! Y không nhớ sai! Thật tốt quá!

Thẩm Thanh Huyền vội vàng phá cửa, đi vào băng ốc, khí lạnh ủa tới khiến y sáng khoái cả người, cánh hoa non mịn run run đầy thích ý.

Y vội vàng vào hồ băng, sau khi được dòng nước quen thuộc bao bọc, tiểu tuyết liên thỏa mãn đắc ý vô cùng.

Ngâm một hồi, y lại nhớ tới Uyên, nhớ đến xiêm y đỏ, nhớ đến đôi mắt xinh đẹp của hắn mà lòng vui vẻ không thôi. Y không kiềm được mà chạy mấy vòng, bơi từ đầu hồ này sang đầu kia, lại từ đầu kia vòng lại đầu này, sau mấy

vòng, y vág đầu hoa mắt dựa vào bờ hồ, vẫn không sao dần được vui sướng trong lòng.

Ngày mai ... ngày mai nhất định phải đi tìm hân!

Ngày mai đến hơi chậm, tuyết liên dựa vào bản năng để ước tính thời gian, mặc dù nhớ không chính xác, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã chuẩn bị đầy đủ, lần này y sẽ không đi loạn nữa mà qua đó thật sớm, nếu được thì tìm một nơi râm mát chờ hân.

Nghĩ xong, cửa băng thất bỗng mở ra.

Hoa hướng dương nhô đầu vào.

Thẩm Thanh Huyền thấy nó liền vui mừng gọi: “Kim Dương!”

Hoa hướng dương nhảy tới, phấn khởi nói: “Tớ tới tìm cậu chơi.”

Thẩm Thanh Huyền đang vui, nên đối với nó cũng nhiệt tình hơn.

Hoa hướng dương mang đồ tới cho y: “Cậu xem, đây là bùn đất.” Dứt lời, nó lại bảo: “Có phải xấu lắm không?”

Không được ưả nhìn lắm, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn thông cảm: “Rất đặc biệt, rất thú vị.”

Nghe y nói, hoa hướng dương chỉ cảm thấy y thực sự là hoa tuyết liên tốt nhất trên đời này.

Hai đóa hoa trò chuyện một lúc, hoa hướng kể y nghe rất nhiều chuyện lý thú bên ngoài, vậy mà Thẩm Thanh Huyền không chú ý nghe như hôm qua ...

Y muốn đi gặp Uyên, nhưng hoa thái dương không đi, y không thể rời khỏi băng thất. Mặc dù không biết nguyên do, nhưng Thẩm Thanh Huyền không muốn mang Kim Dương đến gặp Uyên.

Có phải y ích kỳ lắm không? Kim Dương tốt với y như vậy, y lại ...

Thẩm Thanh Huyền nghĩ vậy thì thấy thật áy náy, đành nhẫn nại chơi với hoa hướng dương.

Hôm qua hai người chỉ nói một lúc mà Kim Dương đã run vì lạnh, vậy mà hôm nay trạng thái của nó khá tốt.

Thẩm Thanh Huyền hỏi nó: “Hôm nay cậu không lạnh hả?”

Kim Dương nói: “Yên tâm, bùn đất giữ ấm cho tớ!”

Vậy à ... Thẩm Thanh Huyền có tý mất mát, nhưng không tiện biểu hiện ra ngoài.

Chờ rồi chờ, rốt cục chờ được tới khi hoa hướng dương nói: “Tớ phải về rồi.”

Thẩm Thanh Huyền lòng như lửa đốt, nhưng không muốn bạn mình đau lòng, đành ra vẻ không nề: “Đến giờ rồi sao?”

Tiểu Kim Dương cũng rất không nề: “Ừ, lần sau tớ mang nhiều bùn đất hơn.” Vậy là có thể ở lâu hơn rồi.

Thẩm Thanh Huyền: “!”

Bạn bè chơi xạo lìn với nhau nên bị vậy đó =)))))) Này thì nôn đi gặp trai

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Tôi Không Có Quấn Ai Hết, Chưa Bao Giờ ...

“Còn mang được thêm nhiều bùn đất nữa hả ...” Thẩm Thanh Huyền hỏi vô cùng cẩn thận, y chỉ hy vọng mình vừa nghe lầm.

Tiểu Kim Dương lại tưởng y lo cho nó, vội vàng bảo: “Dĩ nhiên được! Tớ có một cái bọc, có thể mang theo rất nhiều thứ!”

Thẩm Thanh Huyền lạnh lòng, không kiềm được hỏi tiếp: “Chắc nặng lắm hả?” Nếu quá nặng cậu không nên mang quá nhiều đâu biết chưa.

Tiểu Kim Dương hưng phấn nói: “Tớ không ngại!”

Tiểu tuyết liên: QAQ Nhưng tớ ngại!

Phải làm gì đây ... Thẩm Thanh Huyền thiếu kinh nghiệm xã giao, lại không đành lòng khiến bạn mình buồn nên vô cùng khó xử.

Cũng may mà đây là việc ngày mai nên sầu, hôm nay hoa hướng dương chịu hết nổi, chỉ có thể mau mau về trát bùn.

Thẩm Thanh Huyền tiến bước Tiểu Kim Dương, còn mình thì vừa nhìn chăm chăm nước hồ băng vừa sầu muộn: Nếu y có thể mang chút nước hồ băng ra ngoài, có phải y có thể ở đến tối không?

Hình như không cần, chỉ cần ở cùng Uyên, y vẫn có thể thoải mái như được ở trong hồ băng.

Thôi vậy, không nghĩ nữa, thời gian đã không còn sớm, vẫn nên ra ngoài sớm đi thôi!

Tuyết liên hút no nước, di chuyển khỏi hồ băng, vừa rơi xuống đất thì rã biến mất, lại cúi đầu nhìn ngoại hình mình.

Nền đất loáng trong như gương, hoàn toàn phản chiếu cả thân hoa.

Cánh hoa màu trắng, mặc dù hơi xấu nhưng tràn trề sức sống, vẻ ngoài no nước trông rất xinh.

Thẩm Thanh Huyền lắc người bung xòe cánh hoa, sau khi xác nhận đây là trạng thái tốt nhất mình có thể bày ra, y lập tức ra ngoài!

Chỉ cần bước khỏi băng ốc âm trầm này, y sẽ được thánh quang ngoài kia bao phủ, biến thành hoa tuyết liên cực kỳ xinh đẹp!

Thẩm Thanh Huyền tràn đầy tự tin, chỉ tiếc vừa ra ngoài đã ủ rũ ngay ...

Nơi y hẹn với Uyên ở đâu nhỉ? Hôm qua y đi trong mơ màng, lúc về lại càng mơ màng hơn, còn chết người là y cảm thấy y đi ra từ bên trái, nhưng về lại từ bên phải ... Làm sao có thể? Đây cũng không phải kiến trúc hình tròn, sao có thể đi một vòng rồi quay lại nơi ban đầu?

Chẳng lẽ là ảo giác của y? Thực sự không phải, tiểu tuyết liên đi hướng ngược lại, chẳng qua cuối cùng được Cố Kiến Thâm lén đưa về chỗ cũ mà thôi.

Thẩm Thanh Huyền làm sao phân biệt được hướng nào, y hết nhìn trái lại nhìn phải, uýnh đến độ di chuyển tại chỗ.

Bên nào mới đúng? Không biết Uyên đã tới chưa? Có khi nào hãh không đợi được y nên đã bỏ đi rồi không?

Đủ loại suy nghĩ trong đầu nổi lên khiến y sầu quá chừng.

Mặc kệ! Y dũng cảm bước ra bước đầu tiên, cùng lắm đi sai thì vòng về, lần này y nhất định có thể nhớ rõ!

Thẩm Thanh Huyền di chuyển thật nhanh về bên phải, vì hôm qua y đã biết hướng ngược lại rồi ...

Cố Kiến Thâm “nhìn” tiểu tuyết liên như ruồi không đầu, trái tim còn mềm hơn kẹo bông gòn, hần dùng chút phép thuật, để tiểu tuyết liên “tìm” được đường.

Trông thấy nam tử hồng y đứng từ xa, Thẩm Thanh Huyền vui tới mức muốn xoay mấy vòng!

Đường này đúng, đi về bên phải có thể nhìn thấy Uyên! Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc ghi nhớ, cuối cùng đã yên lòng.

Tiểu tuyết liên vừa tới đây, Cố Kiến Thâm lập tức cúi người nâng y trong lòng bàn tay.

Thẩm Thanh Huyền thích cảm giác mát lạnh khi được ở trong lòng bàn tay hần, bèn cọt cọt: “Anh tới sớm không?”

Cố Kiến Thâm bị y cọt ngứa, khóe môi cong lên: “Tôi cũng vừa tới.”

Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm, xem ra y ước lượng thời gian cũng chuẩn lắm!

Tiểu tuyết liên lại tự tin hơn, cảm thấy mọi thứ đều nằm trong bàn tay, cơ thể nhỏ bé càng ưỡn lên.

Thẩm Thanh Huyền: “Mặc dù nơi này khá lớn, nhưng tôi ngày càng quen đường, lần sau nhất định có thể tới sớm hơn anh.”

Cố Kiến Thâm nhớ lại dáng nhỏ hoang mang bối rối của y, thầm cười trong lòng, ngoài mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc: “Em đừng đi sớm quá, chỗ này nóng lắm.”

Nói đoạn, Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ: “Sao lòng bàn tay anh lạnh thế? Hơn nữa chỉ cần gần gũi với anh, ngay cả thánh quang cũng không còn nóng

nữa.” Đương nhiên là vì lão công tạo cho em môi trường với nhiệt độ thấp thoải mái rồi.

Cố Kiến Thâm đáp: “Có lẽ nhiệt độ cơ thể tôi từ lúc sinh ra đã thấp, cho nên ảnh hưởng tới em.”

Thẩm Thanh Huyền kinh hi: “Ra là thế?”

Cố Kiến Thâm bình tĩnh đáp: “Đúng vậy.”

Thẩm Thanh Huyền: “Chúng ta thật xứng đôi.”

Bọn họ không chỉ trò chuyện hợp ý, cùng có cái tên khá là chạnh lòng, mà y còn thích lạnh, hẳn lại có thân nhiệt thấp, quả là ... phù hợp với nhau!

“Là hữu duyên.” Mặc dù Cố Kiến Thâm cũng thích cụm từ xứng đôi này, nhưng Thẩm Thanh Huyền hiện giờ chưa hiểu biết nhiều, cho nên hẳn sửa đúng, “Chúng ta hữu duyên.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu liên hồi: “Đúng, hữu duyên, tôi vốn muốn nói là hữu duyên!”

Thực ra Thẩm Thanh Huyền cũng không hiểu hữu duyên là gì, nên vội vàng đổi đề tài: “Bản thể của anh là gì vậy?” Không biết loài hoa nào có nhiệt độ thấp như thế? Thẩm Thanh Huyền không tài nào nghĩ ra.

Đương nhiên rồi, y cũng chỉ mới nhận biết hai loài hoa, lượng kiến thức chưa đủ.

Cố Kiến Thâm che giấu: “Tôi không nhớ bản thể của mình.”

Thẩm Thanh Huyền tròn xoe mắt: “Chuyện này mà cũng quên ư?”

Cố Kiến Thâm: “Thời gian hóa hình quá dài, chuyện quá khứ cũng dần mơ hồ.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn, qua một hồi bèn dùng cánh hoa của mình cọ vào đầu ngón tay hẩn: “Quên thì quên đi, nếu là chuyện tốt đẹp nhất định sẽ không quên, có thể quên chứng tỏ nó không quan trọng.”

Y thế mà dùng cơ thể nhỏ chùng ấy để an ủi Cố Kiến Thâm, còn dùng điệu bộ đáng yêu thế kia ...

Cố Kiến Thâm chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được an ủi bởi một bông hoa, đúng là hết thuốc chữa mà!

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Có lẽ sau này tôi cũng sẽ quên hồ băng, vì cuộc sống ở đó quá buồn chán.”

Cố Kiến Thâm hỏi với vẻ trầm ngâm: “Em bị bắt nạt ư?”

“Làm sao có thể?” Thẩm Thanh Huyền nói, “Tôi là đóa tuyết liên lợi hại nhất hồ băng, băng không sao có thể tới đây?” Được rồi, trên thực tế y là tuyết liên “đẹp” nhất hồ, nhưng Thẩm Thanh Huyền cảm thấy nói lời này với Cố Kiến Thâm rất không biết lượng sức mình, cho nên đổi cách nói!

Cố Kiến Thâm lại hỏi y: “Bố mẹ tốt với em không?”

Thẩm Thanh Huyền suy tư: “Rất tốt, chỉ là họ cứ vội quẩn tới quẩn lui, tôi không quẩn cùng họ cho nên ...”

“Quẩn tới quẩn lui?” Cố Kiến Thâm không biết thời giới quan của hồ băng, thực ra trước khi tới đây, hẩn cũng không biết Thẩm Thanh Huyền sẽ biến thành một gốc tuyết liên.

Thẩm Thanh Huyền rất đổi ngượng ngùng, cánh hoa lại biến hồng: “Tộc tuyết liên bọn tôi có thể hấp thu dinh dưỡng, không những hấp thu từ nước mà còn có thể hấp thu từ người trong tộc.”

Cố Kiến Thâm lấy làm ngạc nhiên: Tuyết liên là thế ư? Có điều không cần phải quan tâm quá nhiều, dù gì thì nền văn minh ở tinh cầu này khác với Trái Đất.

Lại nói, mặc dù Thâm Thanh Huyền là tuyết liên, nhưng cũng không phải loài trên Trái Đất, cho nên chênh lệch cực lớn.

Cố Kiến Thâm lại quan tâm một chuyện khác: “Vậy em có thể hấp thu tôi không?”

Thâm Thanh Huyền nhanh chóng từ tuyết liên trắng biến thành tuyết liên hồng, y lấp bắp: “Không được, không được đâu.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Vì sao?”

Thâm Thanh Huyền trả lời cực kỳ nhỏ: “Tôi sẽ sinh tiêu tuyết liên cho anh mất.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thâm Thanh Huyền ngượng ngùng quá đỗi, y cảm thấy rể mình đang run hết cả lên, may mà Cố Kiến Thâm không nhìn thấy, bằng không nhất định sẽ coi thường y!

Thâm Thanh Huyền thấy Cố Kiến Thâm không lên tiếng, vội vàng giải thích: “Anh đừng sợ, tôi không quấy ai, cho đến giờ vẫn chưa từng ...”

Cố Kiến Thâm rốt cục đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, không khỏi căng thẳng: “Có kẻ nào quấy em không?”

Thâm Thanh Huyền nói: “Đương nhiên không có! Tôi ... tôi ... khác với họ.”

Đồng chí lão Cố nhẹ nhàng thở ra, nhập thế mà còn phải làm bố cho con thẳng khác, hẳn nhất định sẽ cho nổ tung cả tinh cầu này!

Hắn phải về tra kỹ về tộc tuyết liên này, phương thức sinh sản đời sau đúng là đặc biệt.

Thẩm Thanh Huyền không biết vì sao hai người lại thảo luận đến chuyện thâm kín này, y ngại lắm, rồi lại sợ Cố Kiến Thâm không yên lòng, nên tiếp tục giải thích: “Chúng ta khác loài, chắc không sinh được tiểu tuyết liên đâu.”

Nói xong y lại luống cuống, vội vàng bổ sung: “Ý tôi là ... không phải, tôi không phải muốn quẩn với anh, tôi ...”

Cố Kiến Thâm bị dáng nhỏ này của y khiến cho trong lòng ngứa ngáy, hắn nói: “Nơi này khác với hồ băng, đợi em biến hóa rồi sẽ được học lễ nghi của thần.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn: “Lễ nghi của thần?”

Cố Kiến Thâm: “Ừ, nó khác với thế giới của hoa, là một cuộc sống hoàn toàn khác, cũng có những quy củ khác biệt.”

Thẩm Thanh Huyền tỉnh tỉnh mê mê: “Là vậy ư ...”

Cố Kiến Thâm bình tĩnh nói: “Hiện giờ em còn nhỏ, qua một thời gian nữa, ngày thần mộc sẽ đến, lúc đó em có thể biến hình.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Tôi sẽ biến thành giống như anh sao?”

Cố Kiến Thâm: “Sẽ.”

Thẩm Thanh Huyền có tí chờ mong: “Tôi có thể biến thành màu đỏ ư?”

Cố Kiến Thâm bật cười, một đao cắt đứt ý niệm của y: “Không đâu, màu tóc và mắt đều dựa theo bản thể của em để biến ra.”

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ thất vọng: “Vậy tôi nhất định rất xấu.”

Cố Kiến Thâm thì nghĩ: Sợ rằng chỉ có mình em nghĩ thế.

Có điều hắn vẫn bảo: “Ngoại hình chỉ là tượng trưng, bên trong của em rất đẹp.”

“Bên trong?” Thẩm Thanh Huyền lại ngượng ngùng, lẩm bẩm, “Có lẽ vậy ...”

Thực ra nhụy hoa của y cũng là màu trắng bạc, không đẹp chút nào, y là tuyết liên hồ băng cả ngoài lẫn trong đều vô duyên với đẹp!

Thời gian đã muộn, mặc dù Thẩm Thanh Huyền không muốn rời khỏi Uyên, nhưng sáng nay y mới trải nghiệm cảm giác phiền muộn khi “hoa hướng dương chậm chạp không đi”, nên không muốn gây phiền cho Uyên.

Uyên đã là thần thị, người hăn quen có rất nhiều, nhất định bạn hơn y, có lẽ hăn đã phải rời khỏi từ sớm, nhưng vì sợ y buồn nên không đành lòng mở miệng.

Thẩm Thanh Huyền là tuyết liên thông tình đạt lý, giỏi đoán ý người, vì vậy y chủ động nói: “Thời gian không còn sớm, tôi phải về rồi!”

Cố Kiến Thâm cũng không nỡ thả y đi, hăn hận không thể mang y về tắm điện, suốt ngày đặt trong lòng bàn tay ... Chỉ có điều, tiểu tuyết liên hiện giờ còn quá nhỏ, ở lâu trong hồ băng mới tốt cho cơ thể.

Lần này hăn không đòi tiền y nữa, chỉ bảo: “Em nhớ chú ý an toàn.”

Thẩm Thanh Huyền: “Anh yên tâm, tôi đã trưởng thành rồi, không còn nhỏ nữa.” Cũng chỉ mới lớn bằng bàn tay thôi, vậy mà tuyết liên lớn bằng bàn tay ở hồ băng đã con đàn cháu đống cỡ một sọt rồi ...

Cố Kiến Thâm vừa nghĩ đã thấy sợ.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Tên Kia Năm Mơ Cũng Muốn Phai Màu ...

Thẩm Thanh Huyền ôm tâm tình khoái trá quay về băng thất.

Mặc dù chỉ ở cùng Uyên trong thời gian ngắn, nhưng cũng đủ để y tha hồ suy nghĩ nửa ngày. Cuộc sống tuyệt liên vốn tẻ nhạt, lúc còn ở hồ băng y không thích nghe kể chuyện, lại ít gần gũi với ai, cho nên phần lớn thời gian đều chìm đắm trong suy nghĩ của mình, tưởng tượng một vài ý niệm hoặc có hoặc không, trải qua những tháng ngày buồn chán.

Hiện giờ đã có Kim Dương và Uyên, khỏi phải nói y vui vẻ cỡ nào.

Một ngày lại bất giác trôi qua, Thẩm Thanh Huyền tỉnh dậy từ hồ băng, bắt đầu chờ mong được gặp Uyên.

Khổ nỗi ... đột nhiên cửa mở, tiểu hướng dương cố hết sức vác cái bọc thật lớn vào.

Thẩm Thanh Huyền: "..."

Tiểu Kim Dương thở hồng hộc: "Nhảy suốt đường làm tớ hết biết lạnh là gì."

Thẩm Thanh Huyền bơi tới, bất đắc dĩ nhìn cái bọc của nó: "Ở trong đây ... đều là bùn đất hết hả?"

Cái bọc này lớn gấp đôi tiểu hướng dương, nếu toàn bộ đều chứa bùn đất, chẳng lẽ tiểu hướng dương định qua đêm ở chỗ y luôn sao!

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ bối rối, nhưng không tiện thể hiện ra mặt, Kim Dương vất vả nhảy tới đây với mồ hôi nhễ nhại, y lại hy vọng Kim

Dương đi, vậy là không nên.

Tiểu tuyết liên đành miễn cưỡng mỉm cười, may mà Kim Dương không định qua đêm trong băng thất, nó bảo: “Sao mà toàn bùn đất được? Tớ mang đồ chơi tới cho cậu!”

“Đồ chơi?” Đầu tiên là Thẩm Thanh Huyền cảm thấy vui sướng, sau đó lại áy náy không thôi.

Kim Dương lấy một cái túi giấy nhỏ, bảo: “Trong đây mới là bùn đất, cậu đừng chạm vào, bẩn lắm.” Sau đó nó mở cái bọc ra, bên trong bỏ đầy kha khá thứ ...

Vừa thấy cái túi giấy chỉ nhỏ chừng kia, Thẩm Thanh Huyền vụng trộm vui mừng.

Kim Dương nói: “Đây là bảo bối tớ gom góp trước giờ, tớ mang đến cho cậu xem.”

Thẩm Thanh Huyền cao hứng: “Cảm ơn cậu!”

Tiểu hướng dương sướng rơn người, vội vàng bày bảo bối của mình ra.

“Cậu xem, đây là diệp hoàn thần thị Phục Linh cho tớ đó.” Đây là một chiếc vòng tay được kết từ bạch châu, thứ cho Thẩm Thanh Huyền không cảm thấy nó đẹp chỗ nào.

Kim Dương lại cực kỳ thích chúng, nó bảo: “Tớ không nỡ đeo, vì tớ không xứng, có điều ...” Nó ngập ngừng, “Nó cũng không xứng với cậu.” Trước đây nó cho rằng trân châu trắng là thứ thần thánh nhất và đẹp nhất, vậy mà hiện giờ lại cảm thấy trước mặt Thẩm Thanh Huyền, trân châu cũng trở nên ảm đạm.

Thẩm Thanh Huyền không tán thành: “Cậu thích nó, nó rất hợp với cậu.”

Kim Dương cho rằng Thẩm Thanh Huyền đang an ủi nó, trong lòng vui mừng khôn xiết, lại tha thiết giới thiệu: “Còn đây là ốc biển, đây là thẻ kẹp sách, phải rồi phải rồi ... đây là băng hoa tôi nhận được vào ngày thần mộc, từ một vị thần thị tộc tuyết liên cực kỳ xinh đẹp.”

Nói thật lòng, những thứ này của Kim Dương, Thẩm Thanh Huyền không thích được một cái nào ...

Diệp hoàn màu trắng, ốc biển cũng trắng, thẻ kẹp sách lại màu trắng, còn băng hoa kia ... tộc tuyết liên họ có thể rơi được bao nhiêu là cánh hoa thế này, thật sự chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng Kim Dương lại kích động chia sẻ với y những bảo bối này, Thẩm Thanh Huyền đành phải nịnh nó, biểu hiện rằng mình “rất thích”.

Kim Dương nói đến là hăng say, chia sẻ xong, nó nhìn Thẩm Thanh Huyền, chân thành bảo: “Cậu chọn đi, chỉ cần là thứ cậu thích thì nhất định phải lấy đó!”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới hiểu ... Kim Dương muốn tặng quà cho y, nhưng cậu ta không nghĩ ra được y thích gì, cho nên mới mang tất cả bảo bối do mình vất vả góp nhặt đến đây để Thẩm Thanh Huyền chọn.

Thẩm Thanh Huyền cảm động hết sức! Y không thích bất kỳ cái nào, nhưng không thể phụ tâm ý của Kim Dương, nên trịnh trọng chọn thẻ kẹp sách ít thu hút nhất kia: “Vây tặng tớ cái này đi.”

Đây là một thẻ kẹp sách màu ngọc bạch, dường như bất cần dính chút mực đỏ, cho nên phần góc có một ít màu đỏ sẫm.

Kim Dương ngạc nhiên: “Cậu thích cái này hả?”

Thẩm Thanh Huyền: “Ừ! Rất đẹp!”

Kim Dương tiếc nuối: “Thật ra ban đầu nó đẹp lắm, chỉ tiếc tớ quá đặc ý, cầm nó đi khoe khoang khắp nơi, cuối cùng bị hoa mạn châu sa(bỉ ngạn

đỏ) làm bẩn.”

Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ: “Là chỗ màu đỏ này hả?”

Kim Dương lên án: “Phải! Tên kia nằm mơ cũng muốn phai màu, cả ngày cứ lẩn qua lộn lại khiến mình rụng màu dần, còn làm dơ thẻ kẹp sách của tớ.”

Thẩm Thanh Huyền rất đỗi ngạc nhiên: “Phai màu? Cậu ấy có màu gì?” Y chưa từng thấy hoa mạn châu sa.

Kim Dương nói: “Đương nhiên là màu đỏ, màu đỏ bị thần ghét nhất!”

Thẩm Thanh Huyền sững người: “Màu ... màu đỏ không được thần thích ư?”

Kim Dương cẩn thận bọc thẻ kẹp sách lại đưa cho Thẩm Thanh Huyền: “Đúng vậy, thần thích sự thánh khiết, như tớ và hoa mạn châu sa thì bị xem là loài ô uế ... rất khó biến hình.”

Nghe nó nói vậy, Thẩm Thanh Huyền cũng giận lây: “Cậu ô uế chỗ nào?”

Kim Dương lại cảm thấy y đúng là hoa tuyết liên trượng nghĩa, trong lòng cảm động hết sức: “Tộc của tớ còn đỡ, có thể vào thần điện, còn như hoa mạn châu sa, hoa mẫu đơn đỏ, hoa phượng hoàng, họ thậm chí còn chẳng thể bước vào thần điện.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt: “Họ đều có màu đỏ ư?”

Kim Dương: “Đúng vậy.”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền thắt lại, vội vàng hỏi: “Không lẽ thần thị của họ không chăm sóc cho đồng tộc sao?”

Kim Dương cười khố: “Làm gì có thần thị? Đừng nói là hoa màu đỏ, ngay cả hoa màu vàng bọn tớ còn hiếm khi biến hóa thành công.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người: “Nhưng mà ... tớ ...” Y đã gặp Uyên, Uyên rõ ràng là thần thị hồng y xinh đẹp như thế ...

Kim Dương khẽ nói: “Có lẽ có thể biến hóa, nhưng nhất định không được thần thích.”

Thẩm Thanh Huyền cuống lên, hỏi: “Nếu không được thần thích sẽ ra sao?”

Câu hỏi có chút làm khó Tiểu Kim Dương, nó cân nhắc rồi đáp: “Có lẽ ... sẽ rất thảm?”

Thẩm Thanh Huyền sốt ruột: “Dù biến thành thần thị cũng sẽ rất thảm ư?”

“Nhất định là vậy ...” Tiểu Kim Dương không dám chắc, “Tớ cũng không hiểu về thần thị lắm.”

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới Uyên, bỗng nhiên cảm thấy không yên lòng, rất khó chịu.

Kim Dương vẫn nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này, nói một cách chắc nịch: “Nhất định rất đáng thương, giữa các thần thị vốn dĩ phức tạp, bọn họ cũng chia cấp bậc, nếu không được thần thích sẽ bị xa lánh ...”

Uyên vẫn luôn bị xa lánh ư? Hẳn tốt đẹp nhường ấy, vậy mà không được thần thích sao!

Tín ngưỡng của Thẩm Thanh Huyền là thần, bởi vì từ lúc sinh ra, tuyến liên trong hồ băng đã tôn sùng thần là người cha tối cao nhất — thần tạo ra hồ băng, thần mở cánh đồng tuyết, thần cho họ giáng lâm thế gian này.

Bọn họ kính ngưỡng thần, tin cậy thần, thần là điều họ truy cầu từ khi được sinh ra.

Nhưng vào thời khắc này ... Thẩm Thanh Huyền lại nảy sinh hoài nghi.

Kim Dương lại bảo: “Tớ cũng không hiểu lắm, đợi cậu thành thần thị rồi, chắc cậu sẽ rõ.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, song trong lòng thì nghĩ: Nếu trở thành thần thị phải xa lánh Uyên, vậy đời này y cũng chẳng mong được biến hình!

Chuyện này tất nhiên không thể nói với Kim Dương, Thẩm Thanh Huyền lại nghe nó kể chuyện về các loài hoa.

Thấy thời gian đã muộn, Kim Dương nói: “Được rồi, tớ phải về đây.”

Trong lòng Thẩm Thanh Huyền vẫn luôn tâm niệm về Uyên “đáng thương”, nghe nói nó phải đi, dĩ nhiên y sẽ không giữ lại. Y nói lời cảm ơn: “Thẻ kẹp sách này rất đẹp, tớ rất thích nó, cảm ơn cậu!”

Kim Dương ngượng ngùng: “Nếu nó không bị bẩn ...”

“Không đâu ...” Thẩm Thanh Huyền nói, “Vì dính chút đỏ này nó mới đẹp.”

Kim Dương nghe xong tim muốn tan chảy: Ôi trời, sao lại có tuyết liên tốt nhường ấy, giọng nói ngọt ngào hoa mỹ, tính tình lại còn dịu dàng thiện lành thế kia!

Kim Dương nói: “Ngày mai tớ lại đến.”

Thẩm Thanh Huyền trịnh trọng gật đầu: “Ừ!”

Kim Dương đi rồi, Thẩm Thanh Huyền cẩn thận cất thẻ kẹp sách rồi vội vàng ra ngoài.

Y muốn đi tìm Uyên, phải chờ hẵn trước, phải ở cùng hẵn thật lâu mới được!

Cổ Kiến Thâm đang bận muốn chết, nhưng vừa thấy tiểu tuyết liên đi ra, hăn lập tức vứt hết chuyện trong tay ra ngoài gặp y.

Thẩm Thanh Huyền khề thở gấp: “Lần sau nhất định tôi có thể tới sớm hơn.”

Cổ Kiến Thâm nâng y trong tay, thấp giọng: “Không cần gấp, em đừng chạy quá nhanh.”

Thẩm Thanh Huyền dùng cánh hoa cọ hăn: “Không sao, tôi không mệt.”

Cổ Kiến Thâm rất muốn chọt cơ thể bé nhỏ đáng yêu này của y, nhưng vì sợ dọa người yêu nên ráng kiềm lại.

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh lại thì hỏi: “Thường ngày anh hay làm gì?”

Cổ Kiến Thâm không biết vì sao y lại hỏi chuyện này. Hăn đoán: có lẽ muốn biết lịch trình thời gian của hăn, để có thể ở lâu thêm một lát?

Cổ Kiến Thâm đáp: “Tôi không có việc gì quan trọng.” Thực ra thì có cả khối việc, nhưng nếu đặt lên bàn cân cùng Thẩm Thanh Huyền, tất cả đều chẳng quá quan trọng.

Thẩm Thanh Huyền nghe thế nhất thời đau lòng đến độ cánh hoa phát run: Quả nhiên bị lạnh nhạt ư? Quả nhiên bị xa lánh sao? Cho nên hăn là thần thị mà chẳng có việc quan trọng để làm.

Thẩm Thanh Huyền: “Vậy bình thường các thần thị làm gì?”

Cổ Kiến Thâm hiểu nhầm y muốn biết sau khi mình biến hóa sẽ làm gì, nên kiên nhẫn liệt kê: “Sáng sớm phải thần tụng, sau đó thì cầu nguyện, sáng có lớp học, chiều thì nhẹ nhõm hơn, có thể tự do hoạt động, đến tối cần tĩnh tâm minh tưởng.”

Quả nhiên cuộc sống thần thị rất phong phú và bận rộn, nhưng Uyên lại nhàn tới mức cả sáng không có chuyện gì làm!

Thẩm Thanh Huyền làm sao nữ “bóc trần vết sẹo của hân”, đành bảo: “Nếu anh không có gì làm, tôi có thể bồi bạn với anh!”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Em vẫn đừng nên rời khỏi hồ băng, không tốt cho thân thể của em.”

Thẩm Thanh Huyền vội nói: “Lần sau tôi sẽ mang theo một cái lọ!” Cứ ở trong lòng bàn tay Uyên hoài cũng không thỏa đáng, mặc dù nhiệt độ dễ chịu thật, nhưng vẫn không bằng nước hồ băng làm dịu rỗ cây.

Cố Kiến Thâm thử nghĩ tới tình cảnh tiểu tuyết liên ngâm mình trong lọ ... suýt chút nữa cười thành tiếng.

Hân cất giọng trầm thấp đầy ý cười dịu dàng: “Dùng lọ không đủ đâu, em cần nhiều chất dinh dưỡng hơn.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Thiệt là rầu!

Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Em nên nghiêm túc dưỡng thân, đợi ngày thần mộc đến là em có thể biến hóa.”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền chẳng còn tí hứng thú với biến hóa: Y không muốn phụng dưỡng thần!

Nào ngờ Cố Kiến Thâm lại nói: “Chỉ cần em biến hóa là có thể rời khỏi hồ băng, đến lúc đó chúng ta sẽ có thời gian ở bên nhau nhiều hơn.”

Một câu ấy lập tức thức tỉnh tiểu tuyết liên, y ngồi gọn trong lòng bàn tay Cố Kiến Thâm, trịnh trọng nói: “Ừm! Tôi sẽ mau chóng biến hình, đến lúc đó tôi nhất định sẽ bảo vệ anh!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Làm Bạn Cùng Thần

Bảo vệ? Cố Kiến Thâm nhìn tiểu tuyết liên non thiếu điều chột phát hồng ngay, lại nhìn bản thân, hmm ... điều gì đã khiến Thẩm Thanh Huyền sinh ra lỗi giác hần cần được bảo vệ vậy?

Thẩm Thanh Huyền càng nghĩ càng thấy hợp lý! Dựa theo cách nói của Kim Dương, tộc tuyết liên ở thần điện rất có địa vị, mặc dù Thẩm Thanh Huyền không hề thấy mình có gì đẹp, nhưng nếu thần cho là thế, vậy đồng nghĩa sau khi biến hình y nhất định sẽ cực kỳ lợi hại.

Đến lúc đó y sẽ chăm chỉ học tập, nghiêm túc cầu nguyện, đến khi bản thân mạnh mẽ hơn là có thể bảo vệ Uyên rồi!

Không chỉ có Uyên ... mà còn Kim Dương, hoa mạn châu sa, hoa phượng hoàng, hoa mẫu đơn đỏ ... Y sẽ dùng hết sức chăm sóc họ!

Giờ đã có mục tiêu cuộc đời, Thẩm Thanh Huyền chỉ muốn mình biến hóa thật nhanh.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Trước ngày thần mộc đến, tôi cần chuẩn bị những gì?”

Tuy rằng Cố Kiến Thâm vẫn không rõ mạch não của y, nhưng nghe xong câu này, hần biết y đã thay đổi suy nghĩ.

Cố Kiến Thâm: “Đừng nghĩ nhiều, cứ ở trong hồ băng dưỡng thân là được.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Vậy là được rồi hả?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ừ, thế là đủ rồi.”

Thẩm Thanh Huyền không kiềm được mà hỏi: “Lúc đó anh cũng vậy ư?”

Cố Kiến Thâm không phải hoa, cần gì phải hóa hình? Có điều vì để gần gũi với Thẩm Thanh Huyền và giúp y yên tâm, hắn bảo: “Cũng gần giống thế.”

Chỉ tiếc Thẩm Thanh Huyền không tin, vì hắn tỏ ra do dự, mà cách nói lấp lửng “Cũng gần giống thế” sao cũng được lại tiềm tàng vô số gian khổ.

Thẩm Thanh Huyền không đành lòng hỏi lại, gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Cố Kiến Thâm không biết y hiểu cái gì.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền không chịu để Cố Kiến Thâm đến bằng thất, nguyên nhân không phải do hắn, mà là bằng ốc âm u, y sợ Cố Kiến Thâm sẽ không thích; thêm nữa là khi y về bằng thất, thánh quang ánh vàng rực rỡ trên người y sẽ không còn nữa, mà là biến thành trắng trong giống như bằng, y sợ Cố Kiến Thâm sẽ ghét y.

Nhưng hiện giờ y chẳng còn quan tâm những điều này nữa, vừa nghĩ tới hình ảnh Cố Kiến Thâm cô đơn lẻ bóng, y thực sự không đành lòng.

“Anh có thể đưa tôi về không?” Thẩm Thanh Huyền hỏi một cách uyển chuyển.

Cố Kiến Thâm rất sẵn lòng: “Đương nhiên rồi.”

Thẩm Thanh Huyền cho hắn một mũi kim dự phòng: “Chỗ tôi ở lạnh lắm, hơn nữa còn ... rất xấu.”

Cố Kiến Thâm biết y nhất định không thích bằng thất, nên bảo: “Đợi em biến hình rồi thì có thể dọn ra ngoài.”

Thẩm Thanh Huyền bị hắn dời chú ý: “Thần thị sẽ ở đâu?”

Cố Kiến Thâm khẽ nói: “Em sẽ làm bạn bên cạnh thần.”

Thần thì ở bên thần, nhưng Cố Kiến Thâm lại bị gạt bỏ ra ngoài ư? Trong lòng Thâm Thanh Huyền ghen một hơi, không muốn nói nữa!

Cố Kiến Thâm nhận ra cảm xúc của tiểu tuyết liên, bèn hỏi y: “Em sao vậy?”

Thâm Thanh Huyền không muốn làm hấn buồn, liền chuyển đề tài: “Anh cảm thấy tôi đẹp không?”

Cố Kiến Thâm sững sờ.

Thâm Thanh Huyền lại nói một cách ẩn ý: “Thực ra tôi không phải màu này đâu, là thánh quang phủ một tầng sáng vàng lên người tôi, về băng thất rồi sẽ ...”

Cố Kiến Thâm vỡ lẽ, nói: “Đừng tự ti, đẹp hay không không liên quan đến vẻ ngoài.”

Thâm Thanh Huyền tin hấn, nhưng vẫn có chút không yên.

Chẳng qua chút không yên ấy nếu so với cô đơn tịch mịch của Cố Kiến Thâm thì chẳng đáng là bao!

Y muốn hấn đưa y về băng thất, nếu hấn không có chỗ để đi, vậy y sẽ bầu bạn cùng hấn.

Vừa vào băng thất, Thâm Thanh Huyền dè dặt quan sát Cố Kiến Thâm, thấy hấn không hề tỏ ra chán ghét, y mới yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Cố Kiến Thâm đưa y vào nước hồ băng.

Thâm Thanh Huyền hỏi hấn: “Anh cảm thấy thế nào, có lạnh không?”

Cố Kiến Thâm: “Không, nhiệt độ chỗ em rất hợp với tôi.”

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn yên tâm.

Những ngày về sau của Thẩm Thanh Huyền phải nói là vô cùng tốt đẹp.

Sáng, Kim Dương đến tìm y chơi, nó đi rồi Thẩm Thanh Huyền sẽ đi tìm Uyên, rồi họ sẽ ở bên nhau cả ngày.

Có điều sau khi trời tối Uyên sẽ đi, bảo là sợ quấy rầy y nghỉ ngơi.

Trong băng thất không có chỗ ngủ cho Cố Kiến Thâm, nên Thẩm Thanh Huyền không giữ hẩn lại.

Về sau Cố Kiến Thâm toàn trực tiếp đến băng thất tìm y, còn mang theo sách đọc cho y nghe.

Thực ra có nhiều chỗ Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu, hơn nữa còn khá phản cảm về thần không ngừng xuất hiện trong sách, nhưng giọng Cố Kiến Thâm rất dịu dàng êm tai, làm y hoàn toàn không nổi cáu.

Không rõ đã qua bao nhiêu ngày, sáng hôm nay Kim Dương không đến, người đẩy cửa vào là thần thị tộc tuyết liên.

Hắn vẫn mang dáng vẻ khiến người khác yêu thích ngưỡng mộ, nhưng lại không đạt được thiện cảm của Thẩm Thanh Huyền.

Thần thị cúi người nâng y lên: “Đã quen ở đây chưa?”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Rất tốt.”

Thần thị nói: “Sắp đến ngày thần mộc, hôm nay người nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm mai ta sẽ tới đón người.”

Thẩm Thanh Huyền đáp, sau đó thần thị rời đi.

Qua thật lâu, Kim Dương mới nhảy tới đây như mọi khi, nó thở hắt ra: “Tớ đến muộn.”

Thẩm Thanh Huyền vội đón cái bọc giúp nó: “Sao mang nhiều đồ quá vậy?”

Kim Dương nhìn y: “Sắp tới ngày thần mộc rồi, cậu biến hình rồi tớ sẽ khó gặp lại lắm, cho nên ... cậu chọn một món quà nữa đi.” Xem như vẽ dấu chấm cho tình bạn tuyệt vời này.

Thẩm Thanh Huyền cuống lên: “Dù tôi biến hình vẫn sẽ thường xuyên tới tìm cậu.”

Kim Dương nói: “Thần thị bận bịu nhiều việc, hơn nữa cậu cũng đừng đến tìm tớ, nếu bị thần thị khác biết, họ sẽ xem thường cậu.”

Thẩm Thanh Huyền: “Tớ không quan tâm người khác nghĩ thế nào.”

Kim Dương ấm áp trong lòng, nhưng tự đáy lòng vẫn hy vọng bạn mình có thể sống tốt, nên bảo: “Thời gian này tớ rất vui, sau này cũng sẽ rất vui, cho nên cậu không cần lo cho tớ.”

Thẩm Thanh Huyền định cất lời, Kim Dương lại nói: “Tớ mong cậu có thể làm bạn cạnh thần.”

Nó nói rất đổi thành khẩn, hết như ký thác hy vọng của mình lên người Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền cố gắng nuốt lại câu nói đã trượt đến môi, y không dám tranh luận với Kim Dương, song trong lòng lại quyết tâm đến tìm Kim Dương chơi, cũng nhất định sẽ không bỏ mặc Uyên.

Kim Dương lại bày mấy bảo bối của mình ra, Thẩm Thanh Huyền cầm ốc biển: “Cậu đã tặng tớ hai món quà, nhưng tớ lại không có gì để cho cậu.”

Kim Dương cười rạng rỡ: “Không đâu, cậu đã cho tớ khoảng thời gian vui sướng nhất đấy.”

Thẩm Thanh Huyền rất khó chịu: “Nhưng cậu cũng mang niềm vui đến cho tớ.”

Kim Dương: “Được rồi! Thẻ kẹp sách và ốc biển đều không phải vật quý giá, sợ rằng sau này cậu còn chê đó.”

Thẩm Thanh Huyền: “Tớ nhất định sẽ quý trọng chúng.”

Kim Dương mỉm cười.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy trống vắng, y rất khó chịu, hơn nữa còn ghét thần trong vô thức.

Nhưng bất kể là Uyên hay Kim Dương, dường như họ đều vô cùng kính ngưỡng và tôn sùng thần, dù thần không thích họ.

Thời gian không còn sớm, hoa hướng dương chuẩn bị về, trước khi đi, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên hỏi nó: “Kim Dương, cậu từng gặp thần chưa?”

Kim Dương giật mình, khẽ nói: “Gặp rồi.”

Thẩm Thanh Huyền vội truy hỏi: “Gặp vào ngày thần mặc sao?”

Kim Dương gật đầu: “Đúng.”

Thẩm Thanh Huyền sốt ruột một cách khó hiểu, y lại hỏi: “Thần có ngoại hình thế nào?”

“Tóc bạc mắt bạc ...” Kim Dương không thể dùng vốn từ nghèo nàn của mình để hình dung: “... Là tồn tại thần thánh nhất.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Ngày Thần Mộc

Nghe được bốn chữ trước, Thẩm Thanh Huyền đã không thích, về phần “thần thánh nhất”, y hoàn toàn không cảm nhận được.

Sinh ra tại thế giới tín ngưỡng thần, vậy mà y lại ghét thần, nói ra sợ rằng ai cũng phải mở rộng tầm mắt.

Cùng là hoa, hà cớ gì lại chịu đối xử khác biệt?

Uyên và Kim Dương tốt như thế, mặc dù y chưa từng gặp những loài hoa màu đỏ khác, nhưng cũng đoán được không phải tất cả đều xấu, sao lại bị đối đãi phân biệt.

Cũng vì thần có tóc bạc mắt bạc, cho nên tộc tuyết liên mới siêu việt hơn mọi loài?

Cũng vì thần có sở thích như thế, cho nên những loài hoa màu đỏ phải chịu cực khổ sao?

Thần là gì? Hẳn dựa vào gì để quyết định vận mệnh người khác!

Thẩm Thanh Huyền vốn có tính phản nghịch, giờ phút này hoàn toàn bị kích phát, cảm xúc bất mãn lên men từ đáy lòng, chờ đợi thời khắc bùng nổ sau cùng.

Kim Dương rời đi, cả băng ốc trở nên vắng lặng, Thẩm Thanh Huyền muốn đi tìm Uyên, nhưng đi khắp thần điện vẫn không thấy hắc đầu.

Ngày thần mộc sắp đến, các thần thị đều bận rộn, hẳn cũng đang bận sao? Hay vì không được thần thích nên bị đuổi đi.

Thẩm Thanh Huyền hy vọng là về trước, nhưng y mơ hồ cảm thấy về sau khả thi hơn.

Một đêm vô mộng, hôm sau, trời vừa sáng, Thẩm Thanh Huyền lập tức cảm nhận được sự khác biệt. Băng ốc vẫn như cũ, nước hồ băng cũng không có gì thay đổi, nhưng y cảm nhận được rất rõ một sức mạnh ôn hòa đang ngập tràn trong hồ, tràn ngập trong không khí, rất nồng, không cho người cự tuyệt mà cũng không cách nào sinh ra phản cảm đang vờn quanh y.

Nó thật mâu thuẫn mà cũng lại hợp lý.

Không cần ai nhắc, Thẩm Thanh Huyền cũng biết đây là ngày thần mộ.

Y lẳng lặng chờ đợi, không có sự bàng hoàng vì không biết gì, cũng không có khát vọng với cuộc sống mới, y chỉ có ý chí cùng tín niệm vững chắc của mình! Y sẽ biến hình, sẽ trở thành thần thị, nhưng y tuyệt đối sẽ không giống họ, vĩnh viễn cũng không trở thành họ.

Thần thị thích hay ghét y cũng được, cuộc sống của y toàn bộ đều do y quyết định!

Không lâu sau cửa mở ra, thần thị tuyết liên “xinh đẹp” như gương bước vào, hân hê mỉm cười, trông có vẻ dịu dàng hòa ái nhưng thực chất lại xa cách, tựa như sương tuyết trên tuyết nguyên, như băng tầng trong hồ băng, chỉ có thể phản chiếu ra mỹ lệ, chứ không có vẻ đẹp của chính mình.

— Thần thị tuyết liên đang mô phỏng thần, trở thành cái bóng của thần.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền bỗng thấy phiền muộn. Thần ... đến cùng vì sao phải xem hân là tín ngưỡng!

Thần thị nói: “Ta tới đón ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền: “Tôi có thể tự đi không?”

Thần thị giật mình, có chút ngạc nhiên, nói: “Để ta giúp người đi, như vậy có thể nhanh hơn.”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “Tôi muốn tự đi, được không?”

Thần thị ngập ngừng: “Có thể, nhưng người phải nắm chặt thời gian, không được chậm trễ.”

Thẩm Thanh Huyền: “Tôi sẽ cố sức.”

Thần thị vẫn mang dáng vẻ dịu dàng hiền lành như trước: “Vậy ta đi trước.”

Thẩm Thanh Huyền: “Vâng.”

Thần thị đi rồi, Thẩm Thanh Huyền nhảy khỏi hồ băng, chăm chút lại bản thân rồi cũng ra ngoài.

Hoàn toàn không cần chỉ dẫn, y chỉ cần đi theo cảm giác cũng biết nên đi đâu, bởi vì mọi thứ chung quanh đều đang chỉ dẫn họ.

Thần, thật là hùng mạnh.

Sau khi ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền mới biết vì sao thần thị của mình lại sững sờ, vì y rất “ngoại tộc”.

Chung quanh y có rất nhiều hoa nhi, Thẩm Thanh Huyền không biết họ là hoa gì, nhưng đảo mắt nhìn, tất cả đều có màu tuyết trắng, cánh hoa hoặc mượt mà hoặc tinh xảo hoặc óng ánh hoặc mềm mại không giống nhau, nhưng lại có điểm chung — đều trắng như tuyết.

Bọn họ đều được thần thị cẩn thận nâng niu, được che chở, được đối xử kỹ càng, như vật cưng của thiên địa, không thẹn với tên gọi “con của thần”.

Thẩm Thanh Huyền là người duy nhất tự đi một mình — may mà y quá nhỏ, mà họ đều rất cao, nếu không lưu ý căn bản sẽ không phát hiện được y.

Thẩm Thanh Huyền chỉ lớn bằng bàn tay, tuy không bị ai giẫm trúng, nhưng y quá nhỏ để di chuyển, có đi nhanh cỡ nào cũng không kịp, cho nên rất nhanh đã bị bỏ lại thật xa. Y vẫn có sức di chuyển, không hề nóng vội, ngược lại có một sự an tâm khó thể hình dung đang vờn quanh ngực. Nếu đã định sẵn phải trở thành “vật bài trí”, y bằng lòng vất vả hơn một ít, sống thật với bản thân mình hơn.

Đi rồi lại đi, Thẩm Thanh Huyền nhìn về “đại bộ đội” phía sau mình.

Những người đằng trước được thần thị nâng trong tay, rất nhanh đã lên cầu thang.

Thẩm Thanh Huyền thì chậm hơn, nhưng vì ban đầu y di chuyển rất nhanh, nên dù chậm vẫn cách một khoảng xa với phía sau, có điều người phía trước cũng đang dần bỏ lại y, cho nên trên đoạn đường to này dường như chỉ có mình y.

Phía sau y là những loài hoa rực rỡ đủ màu.

Thẩm Thanh Huyền vui mừng quá đổi, y định đi chậm lại chờ họ, muốn đi chung với họ.

Nhưng y vừa dừng lại, họ cũng dừng ...

Thẩm Thanh Huyền hy vọng họ bước lên, nhưng y không cách nào mở miệng, vì hoa nhi rất nhiều, mà y lại cách họ quá xa.

Vì sao họ không tiến lên? Thẩm Thanh Huyền không hiểu, y thử dịch về trước, y vừa đi, họ cũng bắt đầu đi; y ngừng, họ lập tức ngừng lại.

“Nếu không nhanh lên sẽ muộn đấy.” Giọng nói dịu dàng vang lên trong đầu y, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy thần thị tộc tuyết liên, thì ra hẳn vẫn luôn giữ khoảng cách với y ở đằng trước.

Thẩm Thanh Huyền có chút bất an, y đến muộn, có phải các hoa nhi phía sau cũng sẽ bị muộn không?

Kim Dương rất chờ mong ngày thần mộc, cực kỳ chờ mong, nếu bỏ lỡ, cậu ấy nhất định sẽ rất đau lòng ... Thấm Thanh Huyền căng thẳng, vội vàng đi về trước.

Y không quay đầu, nhưng vẫn cảm nhận được các hoa nhi đủ màu kia cũng đang đi lên.

Thế là, đội ngũ hướng về thánh điện chia làm ba đoạn.

Đoạn đầu là những thần thị được người ngược nhìn, trong tay mỗi người đều ôm con của thần ở tộc họ, họ bước nhẹ nhàng chậm rãi, cử chỉ tao nhã, minh chứng cho vẻ đẹp tĩnh lặng thần thánh.

Đoạn thứ hai là Thấm Thanh Huyền, y rất nhỏ, những cánh hoa be bé trắng trong dường như bị bậc thang màu ngọc bạch khổng lồ nuốt lấy, y không muốn đuổi theo, nhưng không thể ngừng lại, vì nếu y ngừng, những hoa nhi ở phía sau cũng sẽ dừng lại.

Đoạn thứ ba là các hoa nhi đủ màu, họ có số lượng đông đảo, đi rất chậm, hơn nữa còn sợ sệt mê man, thậm chí có mấy người bị rớt lại sau cùng, vĩnh viễn tụt lại phía sau.

Đội ngũ thật dài hình thành đối lập rõ rệt, bọn họ đều hướng về thánh quang bao phủ phía trước, họ đều đang khát vọng sự thương xót của thần.

Thấm Thanh Huyền rốt cục cũng đến nơi, y thở hỗn hển vì mệt mỏi ... nhưng y không nghỉ ngơi, thay vào đó là liều mạng nhìn chung quanh.

Muốn tìm màu đỏ giữa biển màu trắng bạc là chuyện rất dễ dàng, nhưng nhìn khắp thánh điện mấy lần, đảo mắt hết tất cả thần thị, y vẫn không tìm được dáng đỏ mình muốn thấy nhất.

Uyên không ở đây.

Hắn không tham gia ngày thần mộc ư?

Cơ thể Thẩm Thanh Huyền căng cứng, suy nghĩ trong lòng lại kiên định hơn.

Y nhất định phải biến hình, nhất định phải trở thành thần thị, nhất định sẽ thay đổi tất cả!

Gần như vào thời điểm Thẩm Thanh Huyền đến thần điện, cửa điện khép lại, các thần thị trong thánh điện đều nhắm mắt, thành kính cầu nguyện.

“Vị thần tử bi, chủ nhân vạn vật, người cha bất tử, đưa con của ngài chân thành kính ngưỡng ngài ...”

Lời cầu nguyện đều đặn êm tai vang khắp đại điện, Thẩm Thanh Huyền ban đầu còn thấy phiền muộn, nhưng dần dà ... dường như những tơ rối hỗn độn được rút khỏi đầu, được kéo thẳng theo những âm thanh êm dịu kia, trở nên thẳng đuột khiến thể xác và tinh thần người ta vui sướng.

Thẩm Thanh Huyền cũng dần cầu nguyện theo âm thanh của họ.

Chung quanh bỗng bừng bừng sáng, thánh quang chói mắt, mọi người dường như sắp hóa thành ánh sáng nơi chân trời, hòa làm một thể với thánh quang.

Thẩm Thanh Huyền không nhìn thấy gì, nhưng trong thoáng chốc lại như thấy được tất cả.

Không gian tinh thuần, tồn tại biến ảo khôn lường, va vào vạn vật lại như dung làm một thể với vạn vật.

“Thức tỉnh đi.” Một giọng nói trầm thấp xa xôi lại rất đỗi quen thuộc vang lên bên tai Thẩm Thanh Huyền.

Ngay lập tức, y mở mắt ra, là mở to mắt thật sự.

Vì tuyết liên không có ngũ quan, trước đó y đều dựa vào cảm giác để nhận biết thế giới này.

Lúc này, y mở mắt ra, nghĩa là y đã trở thành thần thị.

Trong chớp mắt, vô số người đều hướng về phía y, có thần thị có hoa nhi, họ đều nhìn y bằng đôi mắt hâm mộ, cũng có kinh ngạc tán thán.

Thẩm Thanh Huyền không nhìn họ, y xoay người, cửa điện đóng chặt phía sau mở ra, vô số hoa nhi nho nhỏ đều ngửa đầu nhìn y, họ vô cùng kinh ngạc, tất cả đều không động đậy, cứ như gặp được thần.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người, đột nhiên có một cảm giác khó chịu kỳ lạ.

Thánh quan tản đi, mái vòm trở thành lăng kính lục giác tuyệt đẹp, chúng nó phản chiếu một người.

Y có mái tóc dài rũ xuống đất còn đẹp hơn cả ánh sáng những vì sao, da thịt tinh tế sáng trong hơn cả ánh trăng, lúc y ngoảnh đầu, ngũ quan xinh đẹp tựa như tuyết đầu mùa rơi xuống giữa thiên địa, thấu triệt cả thế giới, đông lạnh những trái tim dao động ở đây.

Tộc tuyết liên quả nhiên là tồn tại gần với thần nhất, mà thần tử tộc tuyết liên này thực sự có mỹ mạo khiến người ta phải tán phục.

Không ai lên tiếng, thậm chí đều bất giác ngừng thở, trong thánh điện to lớn dường như chỉ còn lại tiếng hít thở của Thẩm Thanh Huyền.

“Lại đây.” Một giọng nam trầm thấp êm tai vang lên, vang vọng giữa thánh điện như va vào trái tim mọi người.

Thần ... thần đang gọi y!

Mọi người đều cực kỳ hâm mộ, bọn họ cảm nhận được niềm vui sướng không gì sánh bằng, không biết phải hình dung ra sao.

Song Thẩm Thanh Huyền lại nhú mày, y ngửa đầu, nhìn về nơi sáng ngời cực trắng kia. Nó có dáng hình của một ghế dựa, dường như có người đàn ông

cao lớn ngời trên đấy, nhưng vì quá sáng nên Thẩm Thanh Huyền không thể thấy rõ, y chỉ đành dờ mắt, nhìn về vạt áo màu trắng kia. Nó rất kỳ lạ, không phải màu trắng đơn thuần, nó chợt đậm rồi chợt nhạt, hệt như phản chiếu những màu sắc khác.

Đây là thần ư?

Y nên đến gần hẳn ư?

Ngay lúc Thẩm Thanh Huyền nghĩ vậy, hai chân của y cũng tự giác cất bước về phía bậc thang ...

Đối với người xem, hình ảnh này cực kỳ kinh diễm.

Mái tóc bạc của y lúc bất động cực kỳ xinh đẹp, khi lay động càng đẹp hơn, hệt như ngân hà đang chảy trôi ... rõ ràng đang ở nơi ánh sáng cực hạn, nhưng lại xuất hiện sự tương phản mãnh liệt chỉ có trong trời đêm.

Bởi vì nó quá rực rỡ.

Thẩm Thanh Huyền chậm chậm bước về trước: tóc bạc tung bay, vạt áo lay động, dáng người cao ngất, đại biểu cho vẻ đẹp cực hạn.

Ngay lúc y sắp tiến vào luồng thánh quang kia, y ngừng lại.

Y mở miệng, chất giọng lạnh lạnh xuyên qua trời cao: “Tôi không muốn phụng dưỡng ngài.”

Tất cả mọi người đều sửng sờ, mất một lúc mới kịp nhận ra y vừa nói gì, các thần thị vẫn luôn duy trì nụ cười hoàn mỹ đều lộ ra sự kinh hoàng.

Y đang nói gì? Y nói ... y ... làm sao dám cự tuyệt thần!

Thẩm Thanh Huyền thì lại rất tỉnh táo, trong đầu y chỉ ngập tràn hình bóng của Uyên ... nhớ đến đôi mắt đỏ dụ dằng của hắn, nhớ về giọng nói êm

tai của hắn, nghĩ về những xa lánh và tủi hờn mà hắn phải chịu, y lại bình tĩnh đến lạ.

“Xin lỗi, tôi không muốn ở bên cạnh ngài.” Lúc nói ra lời này, y hoàn toàn nhẹ nhõm.

So với trở thành tuyết liên dựa vào nước hồ băng, y bằng lòng trở thành tuyết nguyên băng sơn đỉnh thiên lập địa!

Thần không hề giận, vẫn bình thản và nhân từ như trước, hắn hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Em muốn đi đâu?”

Thẩm Thanh Huyền: “Trong lòng tôi đã có người nhớ thương.”

Thần hỏi y: “Vì người kia, em tự nguyện từ bỏ tín ngưỡng của mình?”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền thắt lại, nhưng vẫn chấp nhất: “Đúng!”

Thần chột ngừng, rồi lại hỏi: “Em hiểu về người đó không?”

Hiểu không ... Thẩm Thanh Huyền hiểu Uyên không? Thời gian họ quen nhau dường như rất ngắn, họ tiếp xúc nhau cũng không nhiều, ngoài tên ra, thậm chí bản thể hắn là gì y cũng không biết.

Xem ra, y không hề hiểu hắn, thậm chí còn cực kỳ không hiểu.

Nhưng mà ... Thẩm Thanh Huyền nói với giọng chắc nịch: “Anh ấy chính là anh ấy.”

Đúng vậy, Uyên là Uyên, hắn chính là hắn, chỉ cần hắn ở đó, chỉ cần y tới gần hắn, rồi sẽ có một ngày y hiểu hắn!

Thần bảo: “Em không hiểu hắn.”

Thẩm Thanh Huyền: “Hiện giờ không hiểu thì có sao? Cuối cùng rồi tôi sẽ hiểu anh ấy!”

Thần lại nói: “Ta có thể giúp em.”

Không biết vì lẽ gì, khi nghe được câu nói ấy, Thăm Thanh Huyền lại run sợ quá đỗi, y cảm nhận được cảm giác quen thuộc đến là quý dị, cùng với sự bất an dày đặc.

Y nhìn chung quanh, phát hiện mọi thứ dần trở nên mịt mờ: Không thấy thần thị, không thấy hoa nhi, thánh điện cũng biến mất.

Y dường như trôi nổi ở nơi này, đứng trong hư vô, thứ có thể thấy chỉ có thân ảnh mơ hồ của thần ngồi ở kia.

Khiến y càng thêm bất an là thân ảnh vốn không thấy rõ giờ lại dần rõ ràng.

Thánh quang chói mắt tản đi, vạt áo của thần hiện ra màu sắc chân thật. Nó không phải trắng, mà là đỏ tiên diễm như ngọn lửa, một màu đỏ sinh động rực rỡ.

Thăm Thanh Huyền ngây dại, tầm mắt dời lên trên, thấy càng nhiều đỏ hơn, nhiều đỏ càng xinh đẹp hơn, đỏ rực rỡ giữa bầu trời trắng nhạt trống rỗng.

Thần đứng dậy, khoảnh khắc hần rời khỏi tọa ỷ, Uyên xuất hiện.

Thăm Thanh Huyền mở to mắt, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

Là Uyên ư?

Thăm Thanh Huyền lẳng lặng nhìn hần, trong đầu chỉ còn trống rỗng, trống như thế giới chung quanh y.

Nam nhân tiến lại gần y, vén sợi tóc bạc buông lơi của y ra phía sau, cúi đầu hôn lên trán y: “Em thật đẹp.”

Lưng Thăm Thanh Huyền đột nhiên thẳng tắp, cả người cứng đờ, giọng nói cũng nhẹ hẫng: “Anh ...”

Nam nhân ôm y, giọng nói khẽ khàng, từ tốn và dịu dàng: “Bằng lòng ở bên cạnh ta không?”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Bị Thần “Trục Xuất”

Uyên là thần? Thế mà thần lại là Uyên?

Thẩm Thanh Huyền đột nhiên đánh mất khả năng suy nghĩ, không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Nhưng người trước mắt là thật, xiêm y đỏ như hỏa diễm, mắt đỏ dịu dàng, môi mỏng cong lên mang theo nhiệt độ chỉ mình hăn có, sẽ không làm y bị bỏng mà còn sưởi ấm y.

Bất kể y nhìn thế nào, đây vẫn là Uyên, là Uyên mà y luôn tâm tâm niệm niệm muốn bảo vệ.

Uyên là thần? Nếu là thần, thì làm sao hăn lại bị bắt nạt, bị xa lánh, gặp cảnh ngộ bi thảm?

Không ... Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng tỉnh hăn, đây không phải Uyên, tuyệt đối không phải. Nếu thần là Uyên, vậy thì vì sao hăn lại đối xử với các loài hoa màu đỏ như thế, vì sao phải khiến họ chịu đau khổ, và vì sao không thể đối xử bình đẳng?

Uyên dịu dàng, cẩn thận nhường ấy, sao có thể là thần “lãnh khốc vô tình”.

Thẩm Thanh Huyền đẩy hăn ra: “Người không phải Uyên!”

Cố Kiến Thâm không hề tỏ ra ngạc nhiên, vẫn cứ bình tĩnh nhìn y như thế.

Thẩm Thanh Huyền nhìn đau đáu vào hăn như muốn xuyên qua lớp ngụy trang: “Người là thần, thần lực có thể giúp người thay đổi ngoại hình tùy ý.”

Đúng là tiểu tuyết liên thông minh đáng yêu, Cố Kiến Thâm nhìn y, hỏi: “Em cảm thấy ta nên có ngoại hình thế nào?”

Câu nói ấy vô hình trung gợi nhắc Thẩm Thanh Huyền! Phải rồi, Kim Dương từng bảo, thần có tóc bạc mắt bạc, vô cùng thần thánh ...

Mặc dù đến tận bây giờ Thẩm Thanh Huyền không hiểu được ý nghĩa của thần thánh, nhưng Uyên tuyết đối không phải màu bạc, hẳn là màu đỏ xinh đẹp!

Thẩm Thanh Huyền: “Người phải có tóc bạc mắt bạc!”

Cố Kiến Thâm nhìn y, từ tốn nói: “Giống như em sao?”

Hắn nói rất đỗi khê khàng, thái độ không quá xâm lược, thậm chí có thể gọi là dịu dàng, nhưng Thẩm Thanh Huyền có cảm giác như mình bị tóm lấy, đặt lên thớt, hoàn toàn bị hắn kiểm soát.

Như thế cả người y, trái tim y, mọi thứ của y đều bị hắn nhìn thấu.

Làm sao có thể! Làm sao hắn hiểu được y!

Thẩm Thanh Huyền tức giận: “Dù sao cũng không phải hình dáng của Uyên!”

Cố Kiến Thâm: “Em chưa từng gặp ta, sao có thể kết luận ta trông thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền: “Bạn ta đã gặp người rồi, cậu ấy nói ta biết!”

Cố Kiến Thâm: “Chẳng lẽ lời bạn em nói nhất định đúng sao?”

Thẩm Thanh Huyền giận cực kỳ: “Không được vũ nhục bạn ta, cậu ấy rất thật thà, tuyết đối sẽ không gạt ta.”

“Ta vẫn chưa bảo cậu ta lừa em.” Cố Kiến Thâm nhìn y bằng ánh mắt dịu dàng, giọng nói cũng đầy bao dung và thương yêu, “Có điều thứ cậu ta nhìn

thấy có nhất định sẽ như em thấy không?”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn người.

Cố Kiến Thâm vẫn kiên nhẫn nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền hoảng hốt một cách khó hiểu, y dời mắt, không muốn đối diện đôi người như hiểu thấu tất cả, vẫn cứ bướng bỉnh nói: “Bạn ta sẽ không gạt ta, Uyên cũng sẽ không gạt ta!”

“Không ai gạt em.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn: “Người đang gạt ta!”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Được rồi, em đừng giận, em đã không muốn ở đây, vậy thì quay về đi.”

Thẩm Thanh Huyền hơi bất ngờ: “Ta có thể rời khỏi?”

Cố Kiến Thâm: “Ta chưa từng ép em ở lại.”

Thẩm Thanh Huyền định nói: Chung quanh ta là một khoảng mịt mờ, ta nên rời khỏi đây thế nào. Chỉ tiếc y chưa kịp mở miệng, khoảng không kia đã biến mất. Y vẫn đứng giữa thánh điện, chung quanh là các thần thị và hoa nhi với vẻ mặt kinh ngạc.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, ngẩng đầu thêm lần nữa, ánh vào mắt chỉ có vạt áo bị thánh quang làm cho mất đi màu sắc vốn có. Thẩm Thanh Huyền chỉ nhìn lướt qua rồi quay đầu thật nhanh, y siết chặt tay, từ chối tin đó là màu đỏ!

Thần không phải Uyên, Uyên không phải là thần!

“Em hiểu về hẩn không?” Giọng nói bình thản của thần vẫn còn vang trong đầu y.

Móng tay Thẩm Thanh Huyền đâm vào lòng bàn tay, cưỡng ép vứt ý niệm đó ra khỏi đầu mình. Y hiểu, y hiểu người ấy!

Ngày thần mộc kết thúc, Thẩm Thanh Huyền trở thành tồn tại không ai dám tới gần.

Người gần với thần nhất xuất hiện ở thánh điện, rồi lại bị thần “trục xuất”.

Đừng nói là các loài hoa, ngay cả thần thị cũng cách y thật xa, thậm chí thần thị tộc tuyết liên cũng không hề nói với y câu nào. Có điều Thẩm Thanh Huyền không hề bận lòng, vốn dĩ y cũng không muốn qua lại với họ. Y vốn không thích họ, không nói lời nào y còn vui nữa kia.

Y chỉ muốn đi tìm Uyên, trở lại con đường mình từng đi qua vô số lần, nhưng vẫn không đợi được người mình muốn gặp.

Thì ra con đường đã từng rất dài lúc y còn là tuyết liên lại ngắn đến thế, hóa ra mái vòm y từng cảm thấy cao vợi vợi cũng chỉ có chừng này, thì ra hành lang gấp khúc trước đây y nhìn không thấy cuối, thực chất chỉ cần một cái liếc mắt là đủ.

“Thứ cậu ta nhìn thấy có nhất định sẽ như em thấy không?”

Giọng nói của thần lại quẩn quanh trong đầu y, Thẩm Thanh Huyền lắc đầu, muốn tổng hết mớ hỗn độn ấy đi, song nó đã in dấu, làm sao có thể vứt bỏ? Không chỉ không vứt được, mà còn sinh thêm một “đồng loại”.

— Những gì hiện giờ người nhìn thấy đều không giống trước kia.

Sắc mặt Thẩm Thanh Huyền trắng bệch, y không kiềm được khẽ gọi: “Uyen.”

Anh đang ở đâu?

Cổ Kiến Thâm đứng từ xa, nhìn đôi mắt bàng hoàng của tiểu tuyết liên, cùng đôi môi tái nhợt và hai tay trắng tuyết siết chặt vì sốt ruột mà tim đau như thắt lại. Song hần vẫn phải nhịn, không thể bước ra ôm y, không thể an ủi y, không thể để y tiếp tục hoài nghi tín ngưỡng của mình.

Hần tạo ra thế giới này, mục đích giúp y xây dựng lại căn nguyên của mình.

May mà ... hần hiểu Thiên Đạo.

Thẩm Thanh Huyền không chỉ không tìm thấy Uyên, mà còn không tìm thấy Kim Dương. Các thần thị lảng tránh y, không trò chuyện với y, coi y thành kẻ trong suốt, nhưng họ cũng sẽ không ngăn cản y. Thẩm Thanh Huyền đi khắp mọi góc ngách trong thần điện, dù tìm tất cả những nơi có thể đi nhưng vẫn không thấy Uyên đâu, thế là y rời khỏi thần điện, định ra ngoài tìm thử. Không tìm được Uyên còn có thể tìm Kim Dương, hoa hướng dương rực rỡ kia.

Nhưng y cũng không tìm thấy Kim Dương, tất cả hoa nhi đều trốn y, chỉ cần y tới gần, bọn họ sẽ tránh thật xa, đừng nói là mở miệng nói chuyện, ngay cả nói chuyện cũng không dám.

Vì y cự tuyệt thần, vì y quay lưng lại với tín ngưỡng đã theo từ lúc sinh ra, vì y có tội.

Thẩm Thanh Huyền cho rằng Kim Dương sẽ không xa lánh mình, nhưng y không tìm thấy nó.

Có rất nhiều hoa hướng dương, tên Kim Dương cũng có rất nhiều, nhưng không phải tất cả hoa hướng dương tên Kim Dương đều là Kim Dương ở băng ốc cùng y, cho y thẻ kẹp sách và ốc biển.

Phải rồi ... còn có hoa mạn châu sa, hoa mạn châu sa nhuộm đỏ thẻ kẹp sách.

Hiềm nỗi tất cả loài hoa đều trốn y, không nói với y dù chỉ là một câu.

Thẩm Thanh Huyền không tìm được Uyên, không tìm được Kim Dương, y trở lại bằng thất mới ngạc nhiên phát hiện, thẻ kẹp sách và ốc biển cũng biến mất rồi.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không còn nữa? Y nhớ rõ như thế, sao có thể nói không có là không có?

Thần ... trong lòng Thẩm Thanh Huyền dâng trào lửa giận, nhất định do thần làm!

Thẩm Thanh Huyền xông vào thánh điện, phần nộ thét với nơi thánh quang lập lòe: “Người giấu họ đi đâu! Trả họ lại cho ta!”

Giọng nói trong trẻo của y như sao băng xẹt giữa trời đêm, làm cho thánh điện biến đổi trong nháy mắt.

Nam tử hồng y rời khỏi thần tọa, chậm chậm bước đến trước mặt y.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền như bị đâm cho đau nhói, hai mắt bị tường niệm đóng đầy búa vây, song tay vẫn siết chặt, buộc mình phải bình tĩnh.

Cổ Kiến Thâm rũ mắt nhìn y, thần thái vẫn là vẻ dịu dàng như trước: “Ta ở ngay trước mặt em.”

Thẩm Thanh Huyền: “Người không phải Uyên!”

Cổ Kiến Thâm mỉm cười, khẽ nói: “Uyen rốt cuộc là ai?”

Thẩm Thanh Huyền không muốn dây dưa với hắc về vấn đề này, y nhíu mày: “Vậy Kim Dương đâu!”

Hoa hướng dương đã đi đâu?

Cổ Kiến Thâm vươn tay, một chiếc bọc nhỏ xuất hiện trên lòng bàn tay, đối với hoa hướng dương, chiếc bọc này quá lớn, nhưng với thần thì lại quá nhỏ bé.

Thâm Thanh Huyền giận cực: “Đây là của Kim Dương, người quả nhiên giấu cậu ấy đi rồi.”

Cố Kiến Thâm lặp lại: “Ta ở ngay trước mặt em.”

Thâm Thanh Huyền hiểu lời hăn, song lại không muốn hiểu, y mở to mắt, mờ mịt bất an mà nhìn hăn.

“Điều em thấy là sự thật sao?” Tay Cố Kiến Thâm che mắt y, cất giọng bên tai: “Có lẽ chỉ là giấc mơ của em mà thôi.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Mơ? Sao có thể là mơ, sao lại có giấc mơ chân thật đến thế!

Thẩm Thanh Huyền đẩy Cổ Kiến Thâm, cả giận: “Không có khả năng!”

Cổ Kiến Thâm lùi ra một ít, nhìn y: “Vậy em nói ta biết, em nhìn thấy gì?”

Thẩm Thanh Huyền: “Ta sinh ra ở hồ băng, ta có cha mẹ, có vô số huynh đệ tỷ muội, còn có rất nhiều người thân, sau khi vào thần vực ta quen Kim Dương, còn ...”

Y còn chưa nói xong đã đột ngột dừng lại.

Vì y nhìn thấy hồ băng, thấy cánh đồng tuyết, thấy hồ tuyết liên, thậm chí nghe được họ nói chuyện. Rõ ràng y đang ở thánh điện, song chung quanh lại xuất hiện một khung cảnh hoàn toàn khác, dường như chớp mắt y đã về tuyết nguyên, về lại gia hương.

Cổ Kiến Thâm vẫn đứng trước mặt y, trong sương giá và tuyết lạnh, hồng y của hắn càng thêm rực rỡ, như thể có khả năng hòa tan tuyết nguyên mênh mông.

Hắn hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Còn nhìn thấy gì?”

Thẩm Thanh Huyền hé môi, không chịu nói thêm chữ nào.

Chẳng mấy chốc họ đã “rời khỏi” băng nguyên, tới thần vực: thần thị tộc tuyết liên, thần điện huy hoàng, vô số những loài hoa như những cơn sóng

cuộn trào. Sau đó Thẩm Thanh Huyền trông thấy Kim Dương, nó cười rất đổi ấm áp, thái độ hơi rụt rè, song lại chân thành tha thiết.

Thẩm Thanh Huyền há miệng, song không có cách nào gọi tên nó.

Từng vòng xoay chuyển, nửa đời ngắn ngủi của y đều hiện trong mắt nam tử hồng y ấy.

Hắn dùng vẻ mặt dịu dàng, cất giọng khẽ khàng từ tốn như đến từ nơi chân trời xa xăm: “Đây là những thứ em muốn nhìn thấy ư?”

Dứt lời, Thẩm Thanh Huyền rơi xuống thánh điện.

Cảm giác đứng vững chân trên đất khiến y an lòng, vừa rồi là gì? Y đã thấy gì? Hiện giờ đầu Thẩm Thanh Huyền rối như tơ vò, y hoảng loạn, song vẫn kiên định tin rằng, chúng nó đều là những biểu hiện giả dối, hư ảo do thần dùng thần lực tạo ra, y sẽ không tin, và cũng sẽ không nghĩ sâu xa, y chỉ tin tưởng những gì mình cảm nhận được!

Về câu nói cuối cùng kia, Thẩm Thanh Huyền càng không rõ hắn có ý gì, nhưng y không muốn nghĩ tới.

Sao có thể là mơ? Nó chân thực, chuẩn xác như thế, tuyệt đối không phải là mơ.

Thẩm Thanh Huyền hít sâu, muốn rời khỏi thánh điện.

Lúc này, những tiếng nói thành kính bỗng phát ra từ bên dưới: “Vị thần từ bi, chủ nhân vạn vật, người cha bất tử, đưa con của ngài chân thành kính ngưỡng ngài ...”

Trái tim Thẩm Thanh Huyền rung động kịch liệt, y cúi đầu nhìn phần lớn các thần thị mặc hồng y, trong tay mỗi người đều đang nâng một gốc hoa màu đỏ mềm mại, mí mắt rũ xuống che khuất đôi người, dáng dấp cung kính dịu ngoan.

Một màn vừa xa lạ vừa quen thuộc này làm Thẩm Thanh Huyền không biết nên phản ứng ra sao.

Chẳng mấy chốc, y thấy một đóa hồng liên cực kỳ xinh đẹp, vẻ ngoài nó rất chói mắt, cánh hoa như hồng ngọc phát quang, sáng bóng nhẵn mịn, lập tức chiếm được trái tim Thẩm Thanh Huyền.

Nó đẹp quá ...

Thẩm Thanh Huyền không kiềm được mở miệng, y không biết mình nói gì, nhưng giọng đã truyền xuống.

“Tình lại đi.” Ba chữ dường như đã từng quen biết, nhưng nay đã đổi bằng một thanh giọng khác.

Thánh quang bao phủ, hồng liên thông thả giãn ra, nam tử hồng y đứng giữa đại điện. Hắc ngẩng đầu, ngũ quan quen thuộc làm con tim Thẩm Thanh Huyền dao động.

Uyên ... là Uyên!

Thẩm Thanh Huyền mở miệng, có chút vội vàng, song giọng nói vẫn lạnh lùng: “Lại đây.”

Nam tử hồng y bước lên bậc thang, đi tới trước mặt y. Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, chung quanh trở nên trống không. Lúc này y mới chợt nhận ra, y đã đổi vị trí với “thần”, y thành “thần”, còn “thần” thành y.

Đây cũng là trò của thần sao? Y sẽ không mắc mưu đâu!

Uyên nhìn y, giọng nói mang theo run rẩy rất khẽ: “Ta có thể ở bên cạnh ngài không?”

Hắn có phần căng thẳng, ôm đầy chờ mong, cảm xúc đó nhuộm lên đôi mắt đỏ, đẹp đến nao lòng xen lẫn chút công kích.

Thẩm Thanh Huyền cho rằng đây là hư vọng không tồn tại, nên phiên muộn đáp: “Không thể.”

Đây không phải là Uyên, y không cần một biểu hiện giả dối.

“Vì sao?” Uyên như bị sét đánh, hắc thấp giọng nỉ non, ánh sáng trong mắt dần tối đi.

Trái tim Thẩm Thanh Huyền thắt lại, thế mà lại đau lòng vì một ảo cảnh không có thật.

Y không muốn thấy hắc, không muốn bị mê hoặc, nên trong lúc suy tư, y khoát tay đuổi Uyên xuống.

Hết cảnh này đến cảnh khác được tráo đổi, có những chi tiết khác nhau, nhưng bàng hoàng và mê man mà Uyên cảm nhận đều là những gì y vừa trải qua không lâu. Đó là một thế giới Thẩm Thanh Huyền “mong muốn”, tất cả hoa nhi màu vàng và đỏ đều được đãi ngộ tốt, họ được thần sủng ái, trở thành thần thị, ở lại thần điện, bước lên cầu thang hướng vào điện trước tiên. Hoa nhi màu trắng thì bị rơi lại sau cùng, họ vội vàng đuổi theo, nhưng không bao giờ đuổi kịp, họ cũng thành kính thờ phụng thần, nhưng lại bị trục xuất bởi thần.

Đồng thời bị “trục xuất” còn có Uyên.

Liên hoa màu đỏ vốn nên là tồn tại gần với thần nhất, nhưng hiện giờ lại bị mọi người coi thường.

Thẩm Thanh Huyền có thể nhìn thấy mọi thứ, tầm mắt dõi theo hắc, chứng kiến hắc bất an, lo âu, cũng thấy tường niệm bức thiết trong lòng hắc.

Hắc đang nhớ y, hắc muốn gặp y.

Thực tế y cũng muốn gặp hắc.

Thẩm Thanh Huyền nhận định đây chỉ là hư ảo, không muốn tiếp tục quan tâm tới Uyên. Nhưng y làm không được, tầm mắt của y cứ bám lấy hắc,

không cách nào dời đi. Mãi đến khi thấy Uyên đợi trong băng thất tới nỗi sắc mặt tái nhợt vẫn không chịu đi, y đã không kiềm lòng được.

Thế là Thâm Thanh Huyền xuất hiện trước mặt hần.

Gần như trong nháy mắt, Uyên tỉnh táo, trong mắt lộ rõ quyến luyến: “Ta cứ ngỡ sẽ không còn được gặp ngài nữa.”

Thâm Thanh Huyền mím môi, không thốt một lời nào.

Uyên khẽ nói: “Ta biết mình không xứng ở bên cạnh ngài, nhưng ...”

Thâm Thanh Huyền ngắt lời hần: “Vì sao người muốn ở bên cạnh ta?”

Uyên nhìn y, đôi mắt ở nơi băng thất chợt sáng đến lạ, hần thấp giọng: “Ta thích ngài.”

Thích ... hần thích y ư?

Thâm Thanh Huyền nhìn chăm chú vào hần, rất muốn nhận ra một ít sơ hở từ nét mặt ấy. Đây là ảo giác, là giả, là “giấc mơ” không hề có thật.

Thế rồi Uyên bỗng dừng nắm tay y, nhiệt độ thân quen kéo Thâm Thanh Huyền về hiện thực.

Hần bảo: “Ta rất nhớ ngài.”

Tim Thâm Thanh Huyền đập thành thịch, cảm xúc chân thật truyền đến trái tim thông qua bàn tay đang nắm chặt, cảm giác này quá đối chọi bỏng và rõ ràng, khiến y không thể nào từ chối.

Thâm Thanh Huyền mở miệng, giọng nói khàn đi trông thấy: “Ta cũng rất nhớ người.” Y nhớ hần, nhớ một Uyên dịu dàng, nhớ một Uyên làm bạn cùng y, nhớ đến Uyên vừa gặp đã rung động, lần nữa gặp lại khó dứt tình.

Đôi mắt Uyên rực sáng, rõ ràng đang ở trong băng thất lạnh lẽo, nhưng mắt hần như ngọn lửa, giọng cũng khàn đi: “Ngài thật đẹp.”

Thẩm Thanh Huyền chỉ thấy yết hầu sao mà khô khát, tình cảm rối ren khó thể diễn tả đang thiêu đốt linh hồn y.

Uyên đến gần y, nhìn vào môi y và nói: “Xin lỗi, thần của ta.”

Dứt lời, hắt hôn môi y, khinh bạc y.

Thẩm Thanh Huyền không biết nên phản ứng thế nào, ý thức y trôi dạt như một chiếc thuyền con rơi vào gió bão, nó rung chuyển rồi va đập, thừa nhận kích thích to lớn gắn liền với tử vong ... và niềm vui sướng dư dôi còn đáng sợ hơn cái chết.

Y khẽ gọi tên hắc, bất lực rồi lại yếu ớt. Đây là mơ sao? Quả nhiên là mơ, bằng không sao lại có khoái cảm ngập tràn nhường ấy. Nhưng đây có thực sự là một giấc mơ? Mơ sẽ chân thật đến vậy ư? Chân thật đến mức y cảm nhận được thân nhiệt hắc, cơ thể hắc cùng nóng bỏng và tha thiết của hắc.

Nếu đây không phải mơ thì tốt quá rồi.

Thẩm Thanh Huyền giật mình tỉnh lại, y vừa cử động, đau đớn do cơ thể bị nghiền áp truyền khắp toàn thân khiến y phải nhíu mày.

Uyên cất giọng bên tai y: “Xin lỗi, ta sẽ rửa sạch cho ngài.”

Nơi khó xử kia làm Thẩm Thanh Huyền đỏ mặt, không muốn nhìn thấy.

Uyên hỏi y: “Đau không?”

Thẩm Thanh Huyền khẽ đáp: “Vẫn ổn.”

Giọng Uyên đầy áy náy: “Xin lỗi vì đã làm chuyện này với ngài.”

Thẩm Thanh Huyền không thích nghe ngữ điệu này của hắc, bèn bảo: “Không sao.”

Giọng Uyên lại thấp hơn: “Có lẽ đối với ngài nó không quan trọng, nhưng với ta thì suốt đời khó quên.”

Tim Thăm Thanh Huyền thất lại, rất nhiều điều muốn nói vọt tới bên môi nhưng không biết cất lời từ đâu ... Y có chút mê man, nếu là mơ, dù nói thêm bao nhiêu cũng có nghĩa lý gì.

Y không lên tiếng, Uyên xốc lại tinh thần, dè dặt hỏi Thăm Thanh Huyền: “Ta có thể ở bên cạnh ngài không?”

Thăm Thanh Huyền không hề động đậy, không phải y không muốn trả lời hẳn, mà là không biết nên trả lời thế nào. Y cũng muốn hẳn ở lại bên y, nhưng tất cả đều là giả, từ đầu tới cuối không hề có thật, sao có thể tham lam.

Thấy Thăm Thanh Huyền im lặng, Uyên lại mất mát, còn mất mát hơn cả lần trước, giọng hẳn càng nhẹ đi: “Xin lỗi.”

Đừng xin lỗi, không cần phải nói xin lỗi.

Uyên mặc xiêm y cho y, môi mỏng khẽ nhếch, cuối cùng hỏi: “Ta còn được gặp lại ngài không?”

Một câu thức tỉnh Thăm Thanh Huyền. Y đang làm gì, y đang nghĩ gì, sao y có thể trầm luân trong mộng?

Vừa nghĩ đến đây, Thăm Thanh Huyền lập tức quay lại thán điện ... Y mệt nhoài ngồi xuống, cơ thể đau đớn nhắc y nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

“Người rớt cuộc muốn trêu cột ta tới khi nào!” Thăm Thanh Huyền thấp giọng chất vấn.

Không ai đáp lại y, dường như không có cách nào đáp lại sự hiện hữu của y.

Thăm Thanh Huyền đợi thật lâu, đợi đến khi không thể nào nhịn được nữa, y lập tức nhìn về phía băng thất.

Uyên vẫn chờ ở đấy, quanh thân phủ một tầng sương, tựa như một tác phẩm điêu khắc bằng băng tuyết đẹp.

Tim Thẩm Thanh Huyền như bị kim đâm, cơ thể hành động nhanh hơn suy nghĩ, chưa gì đã xuất hiện trước mặt Uyên.

Khoảnh khắc nam tử hồng y nhìn y, băng tuyết hòa tan, vạn vật hồi sinh, y như tìm được sinh mệnh đã mất.

Uyên ôm cổ y, vội vàng hôn y giữa nỗi sợ hãi ẩn sâu trong tình yêu cuồng nhiệt không sao kể xiết của hắn.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng vô cùng, sao còn bận lòng mà đẩy hắn ra.

Thẩm Thanh Huyền không biết đây gọi là gì ... y luôn tự nhắc nhở mình đây chỉ là một giấc mơ, rồi lại không tự chủ được mà trầm luân trong đó.

Uyên xinh đẹp, Uyên dịu dàng, Uyên yêu y.

Họ thường xuyên gặp nhau, thường hay hôn môi, lúc nào cũng có thể ôm nhau ngủ.

Nếu đây chỉ là một giấc mơ, thì cái gì mới là thật? Thế giới không có Uyên ư? Thế giới mà y tìm kiếm trong đau khổ mà vẫn không tìm được hắn ư?

Chân thực như thế, y không muốn.

Vào lúc sinh ra ý nghĩ này, y “tỉnh lại”.

Y vẫn đứng ở thánh điện, nhưng vị trí của y và Uyên lại thay đổi.

Nhìn thần cao cao tại thượng, y cảm nhận được nỗi sợ hãi thâm trầm của Uyên “trong mơ” kia.

Thẩm Thanh Huyền há miệng, một dòng lệ chảy từ nơi khóe mắt: “Người rốt cuộc là ai.”

Cố Kiến Thâm vô cùng đau lòng, nhưng đã đến bước này, hắn cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Hắn hỏi: “Em hy vọng ta là ai?”

“Không phải điều ta nên hy vọng ...” Thẩm Thanh Huyền lắc đầu: “... Con người thật sự của người là ai?”

Cố Kiến Thâm ôm y, đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán y: “Đừng bị tâm em mê hoặc, nó sẽ chỉ cho em thấy những gì em muốn thấy, chỉ biết lừa dối em.”

Thẩm Thanh Huyền mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm ôn hòa bảo: “Em khát vọng hữu tình, Kim Dương xuất hiện; em khát vọng tình yêu, Uyên xuất hiện, em khát vọng hoa nhĩ màu đỏ được cứu cuộc, bọn họ đã được cứu chuộc.”

Cánh môi Thẩm Thanh Huyền run rẩy: “Họ đều là vọng tưởng của ta thôi sao?”

Cố Kiến Thâm dịu dàng nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền chỉ thấy đầu nặng mà người nhẹ tênh, y hỏi: “Nếu đều là giả, vậy thì cái gì mới là thật?” Ngay cả cảm giác của mình cũng là ảo tưởng, thì cái gì mới là thật.

Cố Kiến Thâm một lần nữa ôm chầm y, cho y ấm áp vào bảo vệ: “Hãy từ bỏ tâm em, thờ phụng thần vĩnh hằng bất biến.”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Ngay Từ Đầu Đừng Trêu Chọc Ta Làm Gì!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đôi mắt sẽ lừa dối em, cảm quan sẽ lừa dối em, thậm chí trái tim em cũng không phải nơi đáng để dựa vào.

Khát vọng từ đáy lòng sinh ra vô số ảo cảnh, khiến ranh giới giữa thực tế và mơ ảo trở nên mơ hồ ... những thứ kiên định ban đầu đều dao động vào giờ phút này. Nếu tâm là cơ sở của tất cả tín niệm, nó sẽ thay đổi một cách tùy hứng. Vậy thì khi đặt nó lên tòa tháp được xây dựng bằng kiên định và chấp nhất, sao có thể không lung lay nghiêng ngả.

Thời khắc này, tháp cao nơi Thấm Thanh Huyền ngồi đã gần như sụp đổ. Mà việc Cố Kiến Thâm cần làm là phá hủy “tòa tháp” trong tim y.

Lần trước nhập thể, hành động của Thấm Thanh Huyền nhìn như đang giúp Nine tìm lại bản thân, song người chịu ảnh hưởng thực chất là Thấm Thanh Huyền. Cố Kiến Thâm vốn là người duy tâm cực điểm, dù mất trí nhớ cũng sẽ không lay động bản tính của hắn.

Nguyên nhân mê man khi nhập thể phần lớn đến từ ký ức của Nine nguyên bản, dù Thấm Thanh Huyền không hành động, hắn cũng sẽ từ từ trở thành Cố Kiến Thâm chân chính, tự tìm lại được chính mình.

Nhưng hiển nhiên Thấm Thanh Huyền sẽ không mặc kệ không lo, y dùng hết sức giúp hắn, cuối cùng khiến mình hãm sâu vào vũng lầy.

Thiên Đạo khác hoàn toàn với Duy Tâm.

Duy Tâm tôn thờ bản thân, dù tâm thiện biến thất thường, nhưng vẫn phải chinh phục tâm ma, kiểm soát chính mình.

Thiên Đạo tôn thờ đạo, họ cũng bị tâm ma cản trở, cũng bàng hoàng khốn khổ, nhưng họ chọn một con đường khác, họ không đối mặt trực tiếp với ham muốn của mình, mà là dựa vào đại đạo, dùng đạo vĩnh viễn bất biến làm cơ sở, dựng một niềm tin vững như thành lũy.

Đây là điểm khác biệt giữa hân và Thâm Thanh Huyền.

Tâm Cố Kiến Thâm là căn cơ, mà căn cơ của Thâm Thanh Huyền là đạo.

Tâm vĩnh viễn luôn dao động, nhưng cách Cố Kiến Thâm tu hành giúp hân tìm được cân bằng, tựa như một con lật đật khổng lồ mãi đu đưa nhưng không bao giờ đổ ngã.

Về đạo, ban đầu nó rất mơ hồ không thể nhận biết, nhưng cách Thâm Thanh Huyền tu hành giống như đang xây nhà, xếp gạch rồi lại trát bùn, cuối cùng dựng một toà thành sừng sững trên đất, chọc thẳng trời cao.

Không thể nói bên nào tu hành tốt hơn, nhưng rõ ràng họ đang đi trên con đường khác biệt.

Cố Kiến Thâm không thể dựng một thành lũy kiên cố, Thâm Thanh Huyền cũng không thể để bản thân dao động.

Lần trước nhập thế, Thâm Thanh Huyền đã hiểu quá nhiều về lý niệm của Cố Kiến Thâm, khiến nền tảng thành lũy trong lòng y bị xê dịch.

Hãy tưởng tượng mà xem, nếu căn cơ thành lũy trở thành con lật đật, vậy thì vô số viên gạch trên đó làm sao có thể giữ vững cân bằng? Chỉ sợ lật đật vừa lắc lư, thành lũy lập tức thành phế tích.

Cho nên Cố Kiến Thâm thay đổi nhiệm vụ trên ngọc giản, lừa Thâm Thanh Huyền đi vào thế giới của “thần”.

Đầu tiên hắn dùng thân phận Kim Dương tiếp cận y, rồi lại dùng thân phận Uyên bảo vệ y, đợi tới khi Thẩm Thanh Huyền tìm được điều mình quý trọng, hắn lại tàn nhẫn xóa bỏ.

Làm thế nào để một người hoài nghi tâm mình?

Cố Kiến Thâm rất rõ, vì thời khắc nào hắn cũng trong trạng thái lay động, đương nhiên có thể dễ dàng khiến Thẩm Thanh Huyền trải nghiệm khủng hoảng vô phương đứng vững trên đất.

Nếu không chịu nổi, thì hãy thờ phụng thần.

Bởi vì so với tâm hay thay đổi, “thần” sẽ vĩnh viễn không đổi. Mà “thần” ở đây chính là đạo của Thẩm Thanh Huyền.

Mơ hồ không thể nhận ra, nhưng thực sự tồn tại, chỉ cần chậm chậm lắng đọng thì niềm tin sẽ ngày càng vững chắc.

Từ đầu đến cuối, Cố Kiến Thâm chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ hoàn thành nhiệm vụ trên ngọc giản, hắn chẳng qua dùng một cách khác để đánh tan “tâm” đang nhen nhóm của Thẩm Thanh Huyền, lần nữa củng cố đạo giúp y.

Hiển nhiên ... hiệu quả rất tốt.

Tĩnh lại ở Vạn Tú sơn, Thẩm Thanh Huyền mất thật lâu mới bình tĩnh trở lại. Y mở to mắt nhìn bên cạnh, trống trơn, nào có nửa bóng người.

Cố khốn nạn đi đâu rồi!

Y nhìn ngọc giản, thực ra không cần nhìn cũng biết, nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành. Lần này họ căn bản không nhập thể, Cố Kiến Thâm gạt y khóa ký ức, sau đó trực tiếp để y rơi vào ảo cảnh. Trong ảo cảnh hắn muốn làm gì thì làm, hết làm hoa hướng dương, hoa tuyết liền rồi lại tới thần, chơi vui không màng gì luôn!

Thẩm Thanh Huyền giận không chỗ phát tiết, đứng dậy khỏi phòng, Mộc Huân đứng bên ngoài hành lễ, dè dặt nói: “Để tôn bảo Tâm Vực xảy ra chút việc nên về trước.”

Thẩm Thanh Huyền thở phì phì: Dám làm thì có ngon đừng chạy!

Mộc Huân thấy y nổi cáu, không dám thở mạnh tiếng nào.

Thẩm Thanh Huyền: “Ta tới Tâm Vực một chuyến.”

Mộc Huân nhanh nhẩu đáp: “Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền vừa dợm nhấc chân liền thu về, khịt mũi: “Không đi, làm như ta thèm tới!” Dứt lời liền xoay người về phòng.

Thánh nhân Khinh Nhiễm: “...”

Tiểu Kim nhảy tung tăng đi tới, hỏi Mộc Huân: “Sư huynh, Tôn chủ đại nhân ra rồi hử?”

Mộc Huân ngập ngừng, khẽ nói: “Đệ đừng vào, coi chừng bị giận chó đánh mèo.”

Tiểu Kim tròn mắt: “Tôn chủ đại nhân giận sao? Ai chọc y! Đệ phải ...”

Mộc Huân sợ cái đứa ngốc nghếch này thốt ra lời không nên, vội vàng ngăn cản: “Dừng, thanh quan khó dứt việc nhà, phu phu ấy ... đầu giường cãi nhau cuối giường lại hòa.”

Tiểu Kim nghe mà không hiểu chi hết, tiếp tục truy hỏi: “Bệ hạ chọc Tôn chủ giận à?”

Mộc Huân trầm ngâm: “Cũng khó nói, chắc là chút tình thú.”

Tiểu Kim: “Chút tình thú?”

Mộc Huân: “Chẳng hạn như ... người vô tình người tàn nhẫn người cố tình gây sự?”

 Người vô tình người tàn nhẫn người cố tình gây sự! =))))))

Tiểu Kim: “Gì?”

Mộc Huân bóp họng nhái giọng: “Người càng vô tình càng tàn nhẫn càng ...”

Y còn đưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đã nghe hết nổi, hừ lạnh một tiếng.

Mộc Huân vội vàng nghiêm túc: “Đi, sư huynh dẫn đệ xuống chân núi mua hồ lô.” Nếu còn không đi y sẽ bị ồm đòn!

Thẩm Thanh Huyền giận vô cùng rồi lại không thể không bắn khoả: Không thể giao Tiểu Kim cho Mộc Huân, đứa nhỏ ngoan sắp bị dạy hư rồi!

Gấu con mang theo bé ngoan xuống núi, “cha già” Thẩm Thanh Huyền hư không tích mịch một mình trên núi.

Cố Kiến Thâm không liên lạc với y, y cũng không thèm liên lạc với hắn.

Hắn bận đúng không? Bận! Bận ghê gớm! Vĩnh viễn đừng tới Vạn Tú sơn y mới phục.

Chỉ tiếc mới qua nửa canh giờ, Thẩm Thanh Huyền đã sắp nhin hết nổi ...

May mà người nào đó nhin hết nổi trước y, Cố Kiến Thâm truyền âm tới: “... Liên Hoa.”

Thẩm Thanh Huyền: “Ờ.”

Một chữ ờ làm Cố Kiến Thâm mở cờ trong bụng, hắn cứ ngỡ Thẩm Thanh Huyền sẽ không để ý tới mình nữa.

Người xưa có câu được một tắc lại muốn tiến một thước, thế là Cổ Kiến Thâm vội vàng chạy tới từ Tâm Vực.

Thấm Thanh Huyền nhận ra khí tức của hắc, lập tức dựng kết giới cho cả Vạn Tú sơn.

Cổ Kiến Thâm tới chậm một bước, thành thử bị “tàn nhẫn vô tình” chặn lại ngoài núi.

Cổ Kiến Thâm: “Bảo bối, mở cửa đi.”

Thấm Thanh Huyền có để ý cũng không muốn để ý tới hắc!

Cổ Kiến Thâm uất ức: “Suê thúc, dưới chân núi lạnh quá!”

Cóng chết người luôn mới tốt! Thấm Thanh Huyền ngay cả một âm tiết cũng chẳng muốn trả lời hắc.

Để tôn đại nhân bắt đầu không biết xấu hổ: “Liên Hoa, em không cần ta nữa sao?”

Thấm Thanh Huyền: “...” Rốt cuộc vẫn không kiềm lòng nổi, kết giới Vạn Tú sơn mở ra một khe nhỏ.

Cổ Kiến Thâm vội vàng tiến vào, đặc ý phải biết, mặc dù kết giới Vạn Tú sơn ngăn hắc dưới chân núi, nhưng đã khiến hắc an lòng hơn nhiều. Vì linh lực Thấm Thanh Huyền dồi dào, không phải miễn cưỡng giả vờ như trước, mà là thuần hậu kéo dài chân chính.

— Xem ra lần trước bị phản phệ giờ đã bình phục.

Cổ Kiến Thâm xáp tới, ôm chầm lấy eo y. Thấm Thanh Huyền dùng chưởng đẩy hắc ra, không hề thu lực, làm Cổ Kiến Thâm suýt chút nữa gãy xương: “Mưu sát phụ quân ...”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu trừng hăn: “Phu quân? Không phải người là thần à?”

Cố Kiến Thâm cười gượng: “Thôi mà, đừng giận.”

Thẩm Thanh Huyền dờ mắt, không buồn nhìn hăn.

Cố Kiến Thâm dỗ dành: “Là ta không tốt, không thương lượng trước với em.”

Thẩm Thanh Huyền ha ha: “Bệ hạ cần khôn độc đoán, cần gì thương lượng với ta.”

Tiếng Bệ hạ này ... đã lâu Cố Kiến Thâm không nghe y gọi hăn như thế rồi, biết rõ lần này mình gây đại họa, nên càng cẩn thận dè dặt: “... Ta sai rồi.”

Hăn nỗ lực nhún nhường làm Thẩm Thanh Huyền không biết diễn tả cảm nhận trong lòng mình ra sao, y ngoảnh đầu nhìn hăn: “Ngọc giả đâu!”

Cố Kiến Thâm ngập ngừng, Thẩm Thanh Huyền nhìn hăn đau đầu, Cố Kiến Thâm hết cách, đành phải lấy Tiểu Hồng ra, với trạng thái Thẩm Thanh Huyền hiện giờ, ảo thuật trên ngọc giả đồ tất nhiên không gạt được y, Cố Kiến Thâm trực tiếp thu lại linh lực.

Ngọc giả đồ hiện ra nhiệm vụ thực sự: Hai mươi chín, vì tín ngưỡng của Thẩm Thanh Huyền, từ bỏ y.

Tim Thẩm Thanh Huyền như bị gai đâm, môi mỏng khê nhếch: “Vì tín ngưỡng của ta, người muốn bỏ rơi ta ư?”

Cố Kiến Thâm ngẩn người, vội nói: “Không có khả năng, ta ...”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu, đôi ngươi trong suốt tràn đầy bất an: “Vì sinh tử của ta, người sẽ từ bỏ ta sao?”

Câu hỏi ấy khiến Cố Kiến Thâm nghẹn lại.

Ẩn dưới nhiệm vụ trên ngọc giản đỏ là yêu cầu đưa ra lựa chọn: Hoặc là Cố Kiến Thâm từ bỏ Thầm Thanh Huyền, hoặc là Thầm Thanh Huyền từ bỏ tín ngưỡng của mình.

Nhưng rõ ràng, Cố Kiến Thâm không muốn Thầm Thanh Huyền từ bỏ tín ngưỡng của mình, vì hắn không thể chấp nhận tính mạng y gặp nguy hiểm.

Vậy chỉ còn một lựa chọn, Cố Kiến Thâm phải từ bỏ Thầm Thanh Huyền.

Thầm Thanh Huyền nhìn hắn thật lâu, cánh môi mất đi huyết sắc vì căng thẳng quá mức, y hỏi Cố Kiến Thâm: “Cho nên người chọn cách từ bỏ ta sao?”

Cố Kiến Thâm rũ mắt, né tránh tầm mắt của Thầm Thanh Huyền.

Thầm Thanh Huyền cưỡng ép xoay mặt hắn qua, buộc hắn nhìn thẳng vào mình: “Cố Kiến Thâm, ngay cả chút dũng khí này mà người cũng không có, thì từ đầu đừng trêu chọc ta làm gì!”

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Nhiệm Vụ Cuối Cùng

Lần này Thẩm Thanh Huyền giận thật.

Cố Kiến Thâm yên lặng nhìn y, nhìn một lúc, cuối cùng vẫn dờ mắt: “Xin lỗi em.”

Ba chữ kia như đâm thẳng vào lòng Thẩm Thanh Huyền, hai mắt y phủ một tầng sương mỏng: “Người hối hận ư?”

Làm sao Cố Kiến Thâm có thể hối hận? Hắn có gì để hối hận? Gặp được Thẩm Thanh Huyền, nhiều lần yêu y là ký ức rực rỡ theo hắn suốt đời này.

Nhưng nếu tình yêu này cướp mất mạng sống của y, vậy thì hắn ...

Yết hầu của căng chặt, tức giận tới mức giọng khê run: “Rốt cuộc người xem thường ta bao nhiêu?”

Cố Kiến Thâm thở dài, nghiêm túc nhìn y: “Không ai hiểu em vĩ đại đến đâu hơn ta, nhưng thời gian thực sự không đủ.”

Thành lũy khổng lồ sụp đổ sẽ nghiền nát Thẩm Thanh Huyền, làm sao hắn chịu được điều đó.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chằm chằm vào hắn: “Nếu đã vậy người còn bắn khoản cái gì? Đồng sinh cộng tử không tốt sao!”

Đồng sinh cộng tử ... Nếu xem đó là một lời tâm tình, Cố Kiến Thâm sẽ cảm thấy ngọt tới mức nửa đêm cười tỉnh. Nhưng nếu nó thành sự thật, điều hắn nghĩ cũng chỉ có: Tử vong không thể tiếp cận Thẩm Thanh Huyền.

Hắn có thể nào cũng chẳng sao, nhưng một khi nghĩ tới tính mạng Thẩm Thanh Huyền gặp nguy hiểm, sợ hãi như bị giòi len lỏi vào xương chân, cắn nuốt máu thịt hắn, rút sạch lý trí hắn, khiến hắn không thể suy nghĩ bình thường, càng không thể giữ tỉnh táo và bình tĩnh. Hắn không có cách nào chịu đựng điều đó, đầy đầu đều là mớ suy nghĩ “xu lợi tị hại”, chỉ cần có thể bảo vệ Thẩm Thanh Huyền chu toàn, những việc khác chẳng còn đáng kể.

Thẩm Thanh Huyền nhìn thẳng vào hắn, lại hỏi: “Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì cùng chết, như vậy không tốt sao!”

Cố Kiến Thâm nhú mày, đảo mắt lảng tránh: “Ta chỉ mong em có thể ...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Thẩm Thanh Huyền đã đẩy mạnh hắn ra, cả giận: “Người đi đi!”

Cố Kiến Thâm giật mình, ngẩng đầu nhìn y: “Liên Hoa.”

Thẩm Thanh Huyền cong môi, mắt phủ sương lạnh: “Quay về Tâm Vực của người đi!”

Cố Kiến Thâm không động đậy, song cũng không nói gì, chỉ biết đứng đó rũ mắt.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn như thế thì giận run người, cất giọng lạnh lùng: “Người có đi hay không.”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng, nhưng cũng không có ý định di chuyển một bước.

Thẩm Thanh Huyền giơ tay, thoáng chốc sương lạnh đầy trời, ngọt ngào ôn nhu ban đầu được thay thế bằng địa ngục, thấm cái lạnh âm hàn vào xương tủy.

Linh lực dao động quá mạnh, quang mang dựng lên chung quanh cuốn sạch đồ đạc trong phòng, đẩy hai người vào tâm bão! Gió mạnh rít gào từng cơn, vạt áo Thẩm Thanh Huyền bị thổi tung, trường bào bạch sắc cùng tóc đen

tung bay, ngũ quan tinh xảo như sương như tuyết, như Tu La trong cơn thịnh nộ, nắm trong tay sinh tử thế nhân.

“Người có đi hay không.” Thẩm Thanh Huyền hỏi hần.

Người duy nhất trên đời nhìn thấy dáng vẻ này của Thẩm Thanh Huyền mà không sợ cũng chỉ có Cố Kiến Thâm.

Hần không sợ, nhưng hần sẽ đau lòng.

Vạn Tú sơn có ý nghĩa rất lớn đối với Thẩm Thanh Huyền, đây là lễ vật Thượng Tín chân nhân để lại cho y, là nhà của y. Nếu cứ bị hủy đi như thế, Thẩm Thanh Huyền nhất định sẽ rất khó chịu.

Cố Kiến Thâm khẽ nói: “Em đừng giận, ta về Duy Tâm cung trước.”

Đuổi người đi rồi, Thẩm Thanh Huyền càng tức giận hơn!

Chẳng qua y không nỡ thương tổn Vạn Tú sơn dù chỉ là một chút, mặc dù hay chê nó, nhưng đây là nhà mà sư phụ để lại cho họ.

Thẩm Thanh Huyền phất tay áo, triệt tiêu linh lực ngập trời được ngưng tụ một cách chóng vánh ấy.

Mộc Huân và Tiểu Kim đã quay lại, mỗi đứa cầm một xâu hồ lô, Tiểu Kim nói: “Xâu đỏ nhất cho Tôn chủ đại nhân, xâu có nhiều đường áo cho sư phụ.”

Mộc Huân cắn một viên hồ lô bên tay trái mình: “Ngọt ghê.”

Tiểu Kim nóng nảy: “Sư huynh, xâu kia của đệ mà!”

Mộc Huân: “Ồ ...” Nói xong lại cắn hồ lô bên phải.

Đối mặt với sư huynh “không biết xấu hổ” như thế, Tiểu Kim muốn khóc không ra nước mắt: “Hồ lô của ta ...”

Mộc Huân: “Không sao đâu, Đế tôn không thích ăn cái này, ngài ấy nhất định sẽ thưởng cho đệ.”

Tiểu Kim cực kỳ tủi thân, chỉ tội không mặt dày bằng thánh nhân Khinh Nhiễm đã hơn ngàn tuổi.

Hai người vừa lên núi, Mộc Huân lập tức phát hiện tình hình không đúng, miệng y ngậm sơn tra, vừa cắn vừa nói: “Hai người còn chưa làm lành nữa à?”

Y cho rằng mình vừa đi, sư công sẽ dễ được sư phụ, thậm chí dễ tới trong phòng, kết quả ... khiến người ta càng giận hơn?

Mặc dù hồi trước Mộc Huân hận người Tâm Vực lắm, nhưng trải qua mấy năm tiếp xúc, y biết tình cảm Cố Kiến Thâm dành cho sư phụ nhà mình sâu đậm ra sao, đừng nói là chộc Thấm Thanh Huyền giận, chỉ cần sư phụ đảo mắt, vị Đế tôn Tâm Vực này lập tức biết nên làm gì kế tiếp ...

Mộc Huân chưa từng lo lắng, vẫn vững tin câu nói đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, lúc này còn chưa hòa nhất định là vì còn chưa lăn giường.

Tiểu sư đệ của y thì ngây thơ hơn, Tiểu Kim lo lắng: “Tôn chủ đại nhân còn giận ư?”

Mộc Huân nhìn hồ lô: “Xem ra hai râu này đều là của đệ rồi.”

Tiểu Kim ngớ người, sau khi hoàn hồn càng thêm lo lắng, nhỏ giọng hỏi Mộc Huân: “... Tôn chủ đại nhân sẽ ly hôn với sư phụ sao?”

“Khụ!” Đường đường thánh nhân Khinh Nhiễm trong Tam Thánh suýt chút nữa chết vì bị sặc hồ lô!

Tiểu Kim vội vàng vuốt lưng cho y, vừa vuốt vừa truy hỏi: “Sẽ sao?”

Mộc Huân nhìn nó, suy tính: “Nếu họ ly ...”

Tiểu Kim buồn thầu tim gan: “Có phải đệ phải rời khỏi Vạn Tú sơn không?”

Mộc Huân khẽ đáp: “Đệ có thể chọn theo sư phụ ta.”

Hai mắt Tiểu Kim sáng lên: “Được hả?”

Mộc Huân đưa ra chủ ý thối nát cho nó: “Đệ cũng được miễn cưỡng xem là tài sản chung của phu phụ họ, nếu họ ly ...”

Y còn chưa nói hết lời, giọng Thẩm Thanh Huyền đã phát ra từ chân trời: “Nhàn rồi không có gì làm thì tưới nước bón phân đi.”

Y vừa dứt lời, Mộc Huân đã xuất hiện trong hoa viên ...

Vạn Tú sơn có một hoa viên, hoa viên này cực kỳ hung tàn, nếu so với bên ngoài có thể được xem là hung địa cấp chín, tu sĩ tầm thường tiến vào thì chỉ có chết. Hoa viên này Thẩm Thanh Huyền đặc biệt dành cho Mộc Huân, tiểu đồ đệ thiếu đòn như thế nên thường bị y dùng để “tưới nước bón phân” ...

Vì nguyên nhân đó, Mộc Huân sinh ra bóng ma tâm lý với hoa viên này. Từ sau khi thành thánh y chưa từng tới hoa viên, không ngờ hôm nay lại may mắn được trải nghiệm chuyện lý thú “khi còn bé”, phải nói thánh nhân Khinh Nhiễm có vô vàn cảm xúc không biết diễn tả ra sao. Xem ra sư phụ giận thật rồi, Để tôn tự cầu phúc đi!

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên không nỡ để Tiểu Kim tới hoa viên, nhưng Tiểu Kim là một bé ngoan, nghe Thẩm Thanh Huyền nói xong bèn thở hỗn hà hỗn hễn tưới nước bón phân cho cây đào khắp núi ...

Vốn cơn giận không cách nào nguôi ngoai, giờ nhìn hai tên “gấu con” này, Thẩm Thanh Huyền cũng vui đi hơn phân nửa.

Thực ra tâm trạng y rất phức tạp, thay vì giận còn không bằng nói y đau lòng và bất đắc dĩ.

Y đương nhiên rõ Cố Kiến Thâm nghĩ gì, y biết hẳn xem trọng tính mạng mình, biết hẳn yêu y hơn bất kỳ thứ gì trên đời ... Cho nên khi vấn đề sinh tử này được cân nhắc, điều duy nhất hẳn nghĩ tới cũng chỉ có Thẩm Thanh Huyền.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền cũng yêu hẳn, cũng xem trọng hẳn mà.

Song họ lại không giống.

Thẩm Thanh Huyền cho rằng đồng sinh cộng tử là viên mãn, nhưng Cố Kiến Thâm không có cách nào chấp nhận điều đó.

Truy về căn nguyên, cuối cùng vẫn do tín niệm khác biệt.

Thẩm Thanh Huyền không hề cho rằng cái chết có thể cướp đi tình yêu của họ, y sẽ không bất an vì điều đó, cho nên sẽ dũng cảm đối mặt.

Nhưng Cố Kiến Thâm lại khác, không có lúc nào là hẳn thôi bất an.

Vì trong lòng Thẩm Thanh Huyền có một toà thành vững chắc, còn thứ Cố Kiến Thâm có lại là một con lật đật.

Một kiên cố vững vàng, một ngả nghiêng chao đảo — đây là nguồn gốc mà từ trước tới nay Cố Kiến Thâm luôn không thể yên tâm. Hẳn vẫn luôn ngả nghiêng suốt trăm triệu năm, làm sao có thể hóa giải trong vòn vòn mấy trăm năm là xong.

Còn chưa đề cập đến những trải nghiệm khắc cốt ghi tâm của hẳn: lần ở Thượng Đức phong, lần ở Lan Phát Quốc, mặc dù quên nhưng cũng để lại bóng ma không thể xóa nhòa, chúng ẩn giấu trong tiềm thức, không khi nào là không cắn nuốt hẳn.

Ngẫm kỹ lại, làm sao Thẩm Thanh Huyền nổi giận cho đành?

Cố Kiến Thâm yêu y theo cách của hẳn, mà y cũng yêu hẳn theo cách của y.

Bất kể là dùng cách nào, họ đều yêu bằng cả tấm chân tình, không hề đắn đo che giấu.

Thấm Thanh Huyền lấy ngọc giản ra, yên lặng nhìn nhiệm vụ bên trên. Từ gặp lại đến yêu nhau, từng nhiệm vụ đại biểu cho trải nghiệm, ghi lại từng kỷ niệm của họ.

Thấm Thanh Huyền vuốt nhẹ nó, thấp giọng: “Mi rốt cuộc là gì ...” Thật sự do sư phụ để lại cho y ư?

Vì sao sư phụ phải để lại ngọc giản này cho y, vì để y và Cố Kiến Thâm tìm lại tình yêu đã bỏ lỡ, bù đắp lại cuộc đời bị thiếu khuyết chẳng?

Nếu đã vậy ... thì tại sao lại chia rẽ họ.

Thấm Thanh Huyền nhìn chăm chăm vào nó, trong mắt là dịu dàng trước giờ chưa từng có. Y rất nhớ sư phụ, rất nhớ những trường bối ngày xưa, nhưng y quý trọng Cố Kiến Thâm hơn. Nếu phi thăng phải đánh đổi bằng việc rời xa Cố Kiến Thâm, y chẳng còn hứng thú với thế giới trên thang trời kia nữa.

Thấm Thanh Huyền đang định thu hồi ngọc giản, bỗng nhiên nó lóe lên ánh sáng chói mắt.

Sao lại thế này?

Thấm Thanh Huyền nhìn kỹ hơn, nhìn xong cũng phải ngây người.

Ngọc giản không có thực thể, cái gọi là chiều dài chính là không ngừng tăng trưởng theo nhiệm vụ gia tăng, mà lần này ... nó kéo một hơi thật dài như không có điểm cuối.

Tuyên bố nhiệm vụ mới ư? Thấm Thanh Huyền nghiêm túc nhìn, phát hiện nhiệm vụ chỉ có một, nhưng nhiệm vụ này dài một cách bất thường!

Thấm Thanh Huyền không biết bên Cố Kiến Thâm ra sao, nhưng nhiệm vụ bên y khiến y hoài nghi sâu sắc liệu có phải mình mù rồi không ...

“Ba mươi, chiêu cáo thiên hạ, để tất cả người Thiên Đạo và Tâm Vực biết người yêu Cố Kiến Thâm.”

“Bổ sung một: Cùng nhau ngắm bình minh, hoàng hôn.”

“Bổ sung hai: Cùng nhau đốt pháo hoa.”

“Bổ sung ba: Cùng nhau đắp người tuyết.”

“Bổ sung bốn: Cùng nhau leo núi.”

“Bổ sung năm: Cùng nhau nấu cơm.”

“Bổ sung sáu: Cùng nhau chiêu đãi đồ tử đồ tôn.”

“Bổ sung bảy: Cùng nhau luyện đan.”

“Bổ sung tám: Cùng nhau đưa đan đã luyện cho người hữu duyên của Thiên Đạo và Tâm Vực.”

“Bổ sung chín: Cùng nhau luyện khí.”

“Bổ sung mười: Cùng nhau đến quảng trường bán đấu giá thần khí đã luyện.”

.....

.....

Một loạt bổ sung chẳng chịt khiến Thẩm Thanh Huyền nhìn mà váng đầu não trướng, càng chết người hơn là dòng cuối cùng: “Tất cả bổ sung yêu cầu phải có tu sĩ của Thiên Đạo và Tâm Vực chứng kiến.”

Đây là chỉ đích danh kêu họ “công khai” rồi còn gì!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Hẳn Thực Sự Nghĩ Rằng Y Không Dám Tới Tâm Vực Đánh Hẳn Sao!

Thẩm Thanh Huyền không ngại có công khai hay không, nhưng vấn đề nằm ở chỗ cái người nên cùng công khai với y chạy mất rồi! Y bị người ta đá! Thật là ... đau lòng.

Ban đầu ngọc giản chỉ có nhiệm vụ hai mươi chín “Hiếu Cố Kiến Thâm bắt đầu từ số 0” còn sáng, hiện giờ vì thứ ba mươi xuất hiện mà nửa phần bên dưới sáng rực hẳn lên. Mặc dù thứ ba mươi có nhiều bổ sung đến phát rồ, nhưng nhiệm vụ không khó, miễn là Cố Kiến Thâm phối hợp thì dễ nói rồi.

Mẫu chốt là ... hẳn không phối hợp! Tên khốn ấy không cần y nữa!

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ đã thấy lửa giận hừng hực, cháy sạch toàn bộ lục phủ ngũ tạng của y.

Nếu trên ngọc giản đỏ cũng là những nhiệm vụ này, chứng tỏ phán đoán trước đây của Thẩm Thanh Huyền là chính xác.

Ngọc giản đỏ phản ánh những gì Cố Kiến Thâm mất đi, là những thứ giấu sâu trong tiềm thức, về chủ quan hẳn không muốn được bù đắp, nhưng thân thể vận huyết không hành sự theo ý thức chủ quan của hẳn, nó chỉ tuân theo bản năng mà ngay cả chủ nhân cũng không hề hay biết.

Cố Kiến Thâm từ bỏ Thiên Đạo, bị thể nhân hiểu lầm — bản thân hẳn không cần, nhưng nó thực sự tồn tại.

Cho nên hẳn cần phải đối mặt những điều này để đưa ra lựa chọn.

Hiện giờ người này lại như một chú lừa bướng bỉnh chọn cách cực đoan nhất!

Mỗi khi Thẩm Thanh Huyền nghĩ đến là lại giận tới mức đau gan, đau đốn hơn nữa là tên khốn ấy đóng đường truyền âm nhập mật rồi, hắn không những không liên lạc với y, còn quyết tâm không cho y liên lạc với hắn!

Hắn thực sự nghĩ rằng y không dám tới Tâm Vực đánh hắn sao!

Thẩm Thanh Huyền thương tiếc Vạn Tú sơn, thương tiếc Duy Tâm cung, nhưng không hề thương tiếc Duy Tâm cung cũ nát kia nhé! Được rồi, cũng có chút tiếc đó, dù gì đó cũng là nhà của Cố Kiến Thâm suốt trăm triệu năm qua ... Không! Y không hề tiếc! Không chỉ thế mà ngay cả Cố Kiến Thâm y cũng phải đập cho tan tành!

Thẩm Thanh Huyền một mình hờn dỗi mấy ngày, sau đó từ từ nguôi giận.

Có lẽ Cố Kiến Thâm hay để tâm vào chuyện vụn vặt còn đau lòng hơn y. Hắn vốn đã có bản lĩnh tự ngược, sợ rằng lúc này đã ngược bản thân đến sống không còn gì lưu luyến.

Vừa nghĩ tới đáng vẻ đáng thương của hắn, đến cùng Thẩm Thanh Huyền vẫn không giữ được bình tĩnh.

Y không thể vác mặt đi tìm hắn được — một mặt sợ bị người ta ngăn ngoài cửa — mặt khác lỡ đâu trong lúc giận mất khôn cho nổ Duy Tâm cung, nhiệm vụ thứ ba mươi còn hoàn thành kiểu gì?

Không có cách nào truyền âm, cũng không thể đi tìm hắn, y nên làm gì đây?

Thẩm Thanh Huyền nhìn ngọc giản, tâm tư bắt đầu rục rịch ... đột nhiên nghĩ ra một kế.

Y rốt cục cũng ra ngoài, Mộc Huân vẫn còn trong “hoa viên”, Tiểu Kim thì đang ra sức tưới nước bón phân. Thẩm Thanh Huyền thấy thế nhất thời đau

lòng, vội nói: “Đừng tự làm khổ mình, để sư huynh ngươi làm là được.”

Tiểu Kim thấy y liền hơn hở, đứng thẳng tắp: “Tôn chủ đại nhân!”

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới sư phụ mình, trái tim bỗng dưng thắt lại: “Đi tắm rửa đi, lát nữa ta dẫn ngươi xuống núi chơi.”

Hai mắt Tiểu Kim sáng lấp lánh: “Sắp được xuống núi chơi ạ!”

Thẩm Thanh Huyền: “Ừ, chúng ta cùng đi ngắm bình minh, hoàng hôn.”

Tiểu Kim chớp mắt, không rõ bình minh và hoàng hôn có gì đẹp, có điều Tôn chủ đại nhân đã đề xuất, vậy nhất định là rất đẹp, phải đi ngắm mới được!

Tiểu Kim kích động: “Vậy ta đi chinh lý, sẽ nhanh thôi.”

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa đáp: “Không cần vội, từ từ là được.”

Tiểu Kim vội vàng chạy đi tắm rửa thay y phục, sau khi đi ra còn vác theo một cái bọc nhỏ. Bọc nhỏ này trông rõ là quen, Thẩm Thanh Huyền lập tức nhớ tới bọc nhỏ của Tiểu Kim Dương.

Lúc đó y đã nghĩ sao Cố Kiến Thâm lại có thứ này, thì ra là tham khảo từ Tiểu Kim sao?

Ngẫm kỹ lại, tính cách Kim Dương có lẽ cũng áp dụng từ Tiểu Kim, bằng không ‘con sói đuôi to’ kia sao có thể chân thành và đáng yêu đến thế!

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không nhận ra rằng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, mình đã nghĩ tới tên ‘sói đuôi to’ kia hết ba bốn lần.

Tiểu Kim vui vẻ theo Thẩm Thanh Huyền xuống núi, vừa nghe lời vừa nhu thuận, khiến cho tâm tình hồngбет của Thẩm Thanh Huyền nguôi ngoai không ít.

Thẩm Thanh Huyền đến Vô Phương tông, chương môn nơi này là đồ tôn của y — Tăng Tử Lương.

Lão Tăng kế tục thánh nhân Xích Dương, là người giỏi ngoại giao nhất trong đời thứ ba.

Diệp Trạm đương nhiên là người quen thuộc nhất với Thẩm Thanh Huyền, nhưng nếu giao việc này cho Diệp Trạm làm, Thẩm Thanh Huyền lo đồ tôn này sẽ nghĩ vẩn vơ, sau đó làm hỏng mọi thứ. Vẫn là Tăng Tử Lương khéo đưa đẩy lời đời tương đối thỏa đáng hơn.

Thẩm Thanh Huyền vừa mang Tiểu Kim xuất hiện ở Vô Phương tông, lão Tăng đã ngã mông khỏi ghế thái sư.

Xưa nay hẳn luôn theo thiết lập “đức cao vọng trọng”, đồ tử đồ tôn có cả bày, thường xuyên có người bên cạnh hầu hạ vấn đạo, cực kỳ có phong phạm tiên phong đạo cốt.

Hiện giờ bộ dạng này quả nhiên khiến cho đệ tử Vô Phương tông hết sức mê man.

Đã ... đã xảy ra chuyện gì?

Lão Tăng vội vàng giấu một số vật riêng của mình (vàng bạc xa xỉ phẩm), nếu để sư tổ bắt gặp, e rằng hẳn chết chắc!

Lúc Thẩm Thanh Huyền tiến vào, Tăng Tử Lương đã áo trắng lụa là, dẫn theo đám đệ tử cũng mặc áo trắng khom mình hành lễ.

Thẩm Thanh Huyền phát tay: “Không cần đa lễ.”

Lão Tăng ngoan ngoãn pha trà, cẩn thận hầu hạ.

Thẩm Thanh Huyền tùy tiện hỏi vài câu, Tăng Tử Lương đối đáp có trước có sau rất chi là khéo léo.

Thẩm Thanh Huyền nhìn mấy đệ tử Vô Phương tông một vòng, Tăng Tử Lương ngầm hiểu, vội vàng khoát tay bảo họ quay về.

Hiện giờ đại sảnh to lớn chỉ còn lại mình Thẩm Thanh Huyền, Tăng Tử Lương cùng Tiểu Kim.

Tăng Tử Lương không dám đối mặt với Tiểu Kim, hắn không đoán được thiếu niên này là ai.

Tóc vàng mắt vàng ... hắn không phải nhân loại, là linh vật trên Vạn Tú sơn ư? Giống Túc Vũ ở Tử Ngộ quan vậy?

Chẳng lẽ Tôn chủ đại nhân định thu xếp cho thiếu niên tóc vàng này ở Vô Phương tông? Muốn để hắn thu làm đồ đệ?

Lão Tăng không khỏi có tí vui mừng, lứa họ rất hâm mộ Diệp Trạ, mặc dù Tử Ngộ quan xảy ra chút chuyện dơ bẩn, nhưng Tôn chủ đại nhân không những không trách phạt, còn để linh vật của Vạn Tú sơn ở lại Tử Ngộ quan.

Túc Vũ với thiên tư trác tuyệt, đối nhân xử thế ngay thẳng trung thực, hiển nhiên là người nổi bật có tiền đồ của thế hệ mới!

Diệp Trạ có một đồ đệ như thế hiển nhiên vô cùng nở mày nở mặt, đã thành “người đứng đầu” của sáu phái luôn rồi!

Tăng Tử Lương đã ghen tị với Diệp Trạ một thời gian, hiện giờ Tôn chủ đại nhân tới Vô Phương tông, chẳng lẽ cũng muốn cho hắn một tiểu đồ đệ? Nghĩ tới đã thấy chờ mong rồi! Hơn nữa tiểu đồ đệ vàng rực này trông thực thích mắt!

Thẩm Thanh Huyền nào biết hắn có suy nghĩ đó? Y tới tìm Tăng Tử Lương là vì “đại sự”.

Y thông thả uống trà cho lão Tăng chút thời gian xây dựng tâm lý, sau đó cất lời: “Người giúp ta phát thiếp mời cho Tâm Vực.”

Tăng Tử Lương chờ mặt ra ... Hắn đã sẵn sàng nhận tiểu đồ đệ dạy dỗ tiểu đồ đệ dẫn dắt Vô Phương tông đánh bại Tử Ngộ Quan vấn đĩnh Thiên Đạo ...

Thẩm Thanh Huyền lấy thiệp mời ra đặt trên tay hân.

Tăng Tử Lương nhìn thử, nhất thời hít sâu một hơi.

— Luận đạo Tinh Hải?

Tôn chủ đại nhân vậy mà chủ động mời đám rác rưởi Tâm Vực luận đạo?

Phải biết lần trước luận đạo Vọng Tẫn do Tâm Vực gửi thiệp mời, Tôn chủ có thể tham dự đã khiến họ vô cùng chấn động, hiện giờ ... Tôn chủ đại nhân lại chủ động đưa thiệp mời cho Tâm Vực?

Đồng chí lão Tăng lập tức bình tĩnh, trầm ngâm đáp: “Đệ tử rõ rồi.”

Lão Diệp lão Trình lão Lạc lão Mộc à ... sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Những năm tháng thái bình sắp đến hồi kết, Tôn chủ đã hạ “chiến thư” cho Tâm Vực!

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Trận Chiến Định Mệnh Đây Cuối Cùng Cũng Sắp Khai Hỏa!

Thẩm Thanh Huyền sợ Tiểu Tăng không rõ, vì thế nhấn mạnh thêm lần nữa: “Gửi thiệp mời, phải có lễ nghi chu toàn.” Đừng có thần hồn nát thần tính.

Lão Tăng lập tức thẳng lưng, cực kỳ “nhạy bén” nhận ra hàn ý tận xương tủy trong lời nói du dương như đàn sáo của Thẩm Thanh Huyền, ngừng trọng đáp: “Đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của Tôn chủ.”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy không có vấn đề gì, Tăng Tử Lương không phải Diệp Trạ, không đến mức giương cung bạt kiếm với Tâm Vực, đồ tôn khéo đưa đẩy hẳn có thể xử lý việc này một cách thỏa đáng.

Trước khi đi, y sực nhớ ra một chuyện: “Đưa thiệp mời cho ta.”

Tăng Tử Lương lập tức dâng thiệp mời bằng hai tay.

Thẩm Thanh Huyền phất tay áo, một cây bút lông bông xuất hiện giữa hai ngón tay, bút lông đặt xuống, hai chữ “Liên Hoa” xuất hiện trên giấy.

“Được rồi.” Thẩm Thanh Huyền thu tay lại, “Gửi cái này đi.”

Tăng Tử Lương cung kính đáp: “Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền cùng Tiểu Kim vừa đi, chân lão Tăng lập tức mềm nhũn, phải đỡ ghế thái sư chậm chạp ngồi xuống.

Không ngờ Tôn chủ lại ký tên trên thiệp mời!

Tăng Tử Lương không dám nhìn lâu hai chữ tôn quý nhưng cấm kỵ này ... Hắn vỗ ngực, sau một lúc mới bình tĩnh trở lại.

Xem ra trận chiến này không thể tránh rồi!

Tăng Tử Lương không dám chậm trễ, vội vàng đưa thiệp mời đến Tâm Vực.

Đưa thiệp mời xong hắn không về Vô Phương tông ngay, mà khẩn trương truyền tin cho chưong môn sáu phái, tập hợp ở Tử Ngạo quan.

Độc giả của truyệnfull mau rút khỏi truyện mình dịch

Thấy mọi người tề tụ đông đủ, Tăng Tử Lương kể lại chuyện “chiến thư”, năm người còn lại đồng loạt lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

Trình Tịnh hỏi: “Người có xuyên tạc ý Tôn chủ không đó?”

Trán Tăng Tử Lương chảy mồ hôi lạnh: “Vậy người cho rằng Tôn chủ còn có ý gì?”

Một câu làm Trình Tịnh mê man, phải ha ... còn có thể có ý gì!

Diệp Trạm đập bàn đứng dậy: “Sớm phải vậy! Chư tử Tâm Vực đi ngược thế đạo, lẽ ra phải thanh lý môn hộ từ sớm!”

Hắn dùng từ cũng chẳng sai, dù gì đồng chí lão Cố vẫn là “phản đồ” của Vạn Pháp tông, mặc dù Vạn Pháp tông đã biến mất, nhưng sáu phái kế tục Tam Thánh, lại còn là đồ tôn của Thẩm Thanh Huyền, cũng xem như là hậu sinh của Vạn Pháp tông.

Từ trước đến giờ Trình Tịnh là một người trầm ổn, hắn nói: “Nhưng vô duyên vô cớ, tự dưng ...” Hắn còn chưa dứt lời ... song những người còn lại đã hiểu.

Tuy rằng Thiên Đạo và Tâm Vực không đội trời chung, nhưng mấy ngàn năm qua — nhất là những năm Cổ Kiến Thâm chấp chính, song phương êm ả thái bình. Mặc dù hô hét khẩu hiệu âm ỉ, song chưa bao giờ bùng nổ chiến tranh quy mô lớn, như đám người Tăng Tử Lương, Lạc Hoan, Mộc Dung có đôi khi còn “buôn bán” qua lại với người Tâm Vực.

Tam Thánh bế quan, Thẩm Thanh Huyền không hỏi thế sự đã lâu, sao bỗng nhiên ...

Diệp Trạ là fan cuồng chân chính của Tôn chủ, há mồm chỉ có: “Tôn chủ đã hạ chiến thiệp, chúng ta tích cực chuẩn bị chiến tranh là được.” Cần gì nghĩ sâu xa? Dù sao Tôn chủ nói gì cũng đúng.

Tăng Tử Lương không hổ là người “gây chuyện”, hắc trầm ngâm: “Ta cho rằng Tôn chủ sắp phi thăng ...”

Đám người Trình Tịnh đồng loạt nhìn hắc: “Xin chỉ giáo?”

Lão Tăng “bình tĩnh” phân tích: “Các người ngẫm lại xem, hiện giờ vì sao Thiên Đạo và Tâm Vực có thể tương an vô sự?”

Vì Thiên Đạo có Liên Hoa Tôn chủ, Tâm Vực có Đế tôn Cửu Uyên.

Tăng Tử Lương nói tiếp: “Nếu Tôn chủ đại nhân phi thăng, có phải cân bằng này sẽ bị phá vỡ không?”

Hắc lập tức soi sáng cho mọi người.

Trình Tịnh và những người khác ớn lạnh cả lưng, Lạc Hoan sống buông thả xưa nay nhin không được mà nói: “Tôn chủ đại nhân sợ sau khi ngài phi thăng không thể che chở Thiên Đạo?”

Tăng Tử Lương: “Nhất định là thế!”

Không thể không nói, cách nghĩ của lão Tăng tuy không hợp lý nhưng lại rất thuyết phục.

Hiện giờ giới tu chân được thái bình nhờ có cân bằng hai giới, nếu một trong hai bên phi thăng, cân bằng này sẽ bị phá vỡ.

Cuồng đồ Cố Cửu Uyên có khả năng xưng đế ở Tâm Vực, chứng tỏ tính hấn bá đạo tập quyền cỡ nào, hiện giờ hẳn không dám đặt chân vào Thiên Đạo toàn bộ là vì có Liên Hoa Tôn chủ tọa trấn.

Nhưng nếu Tôn chủ phi thăng, dù Tam Thánh xuất quan, chỉ e Cố Cửu Uyên cũng chẳng hề sợ hãi.

Đến lúc đó Thiên Đạo sẽ “sinh linh đồ thán” đến bậc nào?

Mặc dù sáu người họ không được chứng kiến thời thịnh thế của Vạn Pháp tông, nhưng từ bé đã nghe kể về thảm án Thượng Đức phong, cũng nghe về sự tàn bạo của Cố Kiến Thâm!

Ma để bị quyền lực mê hoặc tâm hồn ấy làm sao không mơ tưởng đến Thiên Đạo phồn hoa?

Nghĩ theo mạch não của lão Tăng, chương môn sáu phái đều kéo căng thần kinh, lĩnh hội “dụng tâm lương khổ” của Tôn chủ đại nhân.

Fan cuồng Diệp Trạ nghe xong đương nhiên nhiệt huyết dâng trào, hận không thể ngay lập tức vọt tới Tâm Vực đại chiến một trận.

“Tôn chủ sắp phi thăng, còn không quên lo cho chúng ta ...” Trình Tịnh lắc đầu khẽ thờ dài, “Tại chúng ta vô năng, thật sự ... thẹn với giáo đường của sư tổ.”

Câu nói ấy khiến năm người còn lại bứt rứt trong lòng.

Diệp Trạ vực dậy tinh thần: “Đừng ủ rũ, chúng ta chỉ cần chuẩn bị cho tốt, giúp Tôn chủ không còn nỗi lo về sau nữa!”

Tăng Tử Lương cũng nói: “Vẫn nên nắm chắc thời gian chuẩn bị đi, bảy ngày sau sẽ luận đạo ở Tinh Hải, cấp bách như thế chỉ e Tôn chủ đại nhân

không còn nán lại giới tu chân được lâu nữa.”

Thẩm Thanh Huyền ngàn dò vắn dặn, còn đặc biệt tìm Tăng Tử Lương khá là “hiếu chuyện” để làm việc này, kết quả nhóm đồ tôn vẫn hoàn mỹ lái khỏi chân tướng.

Cũng không thể trách đám lão Tăng, mặc dù họ ảo tưởng hơi nhiều, nhưng hướng nghĩ cực kỳ chính xác, cực kỳ hợp lý!

Về phần “hẹn người Tâm Vực nhất là Đế tôn Tâm Vực cùng ngắm bình minh hoàng hôn thuận tiện đốt pháo hoa đáp người tuyết ...” mới thực sự là mạch não của thần có biết không! Nó không còn là hố trong não nữa mà thành hố đen mất rồi!

Về phần Tâm Vực nhận được thiệp mời ...

Tứ hộ pháp tám đại tướng (còn được gọi là thập nhị tướng) lần lượt vọt lên trời, nổ thành pháo hoa!

Họ khẩn cấp đưa thiệp mời đến Duy Tâm cung, lén lút mở thật nhiều cuộc họp nhỏ, ai nấy đều căm phẫn, hận không thể san bằng Thiên Đạo dối trá ngay bây giờ.

Vì có gì Thẩm Thanh Huyền muốn viết cái tên chói lọi của mình lên thiệp mời.

Khiêu khích chẳng? Làm gì có, y chỉ đang buộc lão công lộ diện mà thôi.

Chỉ là một thiệp mời luận đạo, Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm làm “rùa già rút đầu”, chỉ để thuộc hạ tham gia thì y phải làm sao?

Vậy nên y viết tên mình, để nói cho chư tử Tâm Vực biết, y cũng tới luận đạo.

Thẩm Thanh Huyền đi, tất nhiên Cố Kiến Thâm không thể không đi.

Đặc biệt là cả Tâm Vực đều biết Thấm Thanh Huyền sẽ đi, nếu Cổ Kiến Thâm không đi sẽ gây ảnh hưởng không tốt: một mặt trông có hơi hèn (mặc dù thực tế hèn hơn tưởng tượng gấp trăm lần), mặt khác nếu không đi, chẳng khác nào hấn bỏ mặc thân dân của mình rơi vào nguy hiểm không màng tới.

Suy cho cùng trong mắt Tâm Vực, Thấm Thanh Huyền chính là kẻ nguy hiểm nhất giới tu chân.

Thấm Thanh Huyền đánh bàn tính xong xuôi hết rồi, cũng thực sự đáng tin cậy lắm.

Nhưng tác dụng phụ là cả Thiên Đạo và Tâm Vực đều “rục rịch”, nhiệt huyết sôi trào, toàn dân giơ vũ khí, trong đó không thiếu trí giả giống lão Tăng.

Các trí giả đều cho ra cùng dự đoán — trận chiến định mệnh này cuối cùng cũng sắp khai hỏa!

Dựa theo một ý nghĩa nào đó, nó thực sự là định mệnh.

Chỉ tiếc không phải chiến tranh, mà là “pháo”.

Tiểu kịch trường:

Mộc Huân cần kẹo hồ lô: Cho nên á, có gì mà một pháo không thể giải quyết? Nếu một pháo không được thì ... một đăm bảy pháo, mọi người hiểu mà?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Luận Về Bản Lĩnh Tự Ngược, Lão Cố Đứng Thứ Hai, Chẳng Ai Dám Nhận Thứ Nhất

Bảy ngày này Thẩm Thanh Huyền không hề nhàn rỗi, y cố tình bại lộ hành tung của mình, cùng Tiểu Kim đi dạo chung quanh, dẫn nó đi chơi ở một số nơi.

Y không tin Cố Kiến Thâm có thể nhịn được!

Khỏi phải nói Tiểu Kim vui vẻ cỡ nào, cứ suốt ngày quẩn lầy Thẩm Thanh Huyền, thỏa mãn như một tiểu hài tử rốt cục đã được cha mẹ chú ý, dẫn đến Thẩm Thanh Huyền càng cảm thấy áy náy với nó nên đối xử càng hết lòng.

Mặc dù Tiểu Kim không phải con Thẩm Thanh Huyền, nhưng nó bị y đưa tới thế giới này, cũng là nhân chứng cho tình cảm sâu đậm giữa y và Cố Kiến Thâm, về tình về lý y phải chăm sóc tốt cho nó.

Cố Đế tôn cực kỳ bình tĩnh, như thế không phát hiện được gì, ngay cả chút phản ứng cũng không có.

Thấy luận đạo Tinh Hải đã đến gần, Thẩm Thanh Huyền dụ dỗ Tiểu Kim: “Người có nhớ sư phụ người không?”

Tiểu Kim nhất thời cuống lên, khẽ nói: “Nhớ ạ ...” Ngàn vạn lần đừng ly hôn QAQ ly hôn rồi nó nên ở với ai QAQ!

Thẩm Thanh Huyền: “Vậy người phải phối hợp với ta, chúng ta bắt hản về.”

Nghe Thăm Thanh Huyền không có ý định ly hôn, Tiểu Kim lập tức đề cao tinh thần: “Đại nhân, ngài nói đi! Dù lên núi đao xuống biển lửa, dù bồi cả mạng này ta cũng không tiếc!”

Dùng từ kiểu gì thế ... quả nhiên không thể để Mộc Huân dạy con nít, chưa chi đã dạy con người ta thành thổ phỉ mất rồi!

Thăm Thanh Huyền kiên nhẫn nói với Tiểu Kim: “Tối nay chúng ta đến Tinh Hải, sư phụ người cũng sẽ đi, nhưng người phải nhớ, nhất định không thể nhìn hăn, cũng không được nói chuyện với hăn, kiên quyết không để ý tới hăn, hiểu không?”

Tiểu Kim chớp mắt mấy cái, không hiểu.

Thăm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Thôi vậy, không cần hiểu, chỉ cần làm theo lời ta nói là được, có thể chứ?”

Tiểu Kim trịnh trọng gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Thăm Thanh Huyền vỗ vai nó: “Bé ngoan.”

Tiểu Kim vẫn không kìm lòng được mà hỏi: “Đại nhân ... có phải chỉ cần ta nghe lời, ngài sẽ không ly hôn với sư phụ đúng không?”

Thăm Thanh Huyền nghĩ bụng: Ta không muốn, quan trọng là sư phụ người có ý định đó!

Chỉ có điều không thể lấy ra dọa nó, y bảo: “Chúng ta phối hợp thật tốt thì sẽ không có chuyện đó.”

Tảng đá lớn trong lòng Tiểu Kim rơi xuống, siết chặt nắm tay: “Ta nhất định sẽ không nhìn sư phụ không nói chuyện với ngài ấy cũng không để ý tới ngài ấy!” Dứt lời, Tiểu Kim thấy hơi lo lắng, xong chuyện sư phụ sẽ không đánh nó chứ? Mặc kệ, nó tin Tôn chủ đại nhân!

Bên này, Thẩm Thanh Huyền đã chuẩn bị xong mọi thứ, chỉ thiếu mỗi lão Cố.

Nói ra cũng thật thú vị, ngọc giản vừa hiện thế, y và Cố Kiến Thâm gặp lại ở Vọng Tảo Tinh Hải, cũng tham dự luận đạo.

Khi đó Thẩm Thanh Huyền đã quên hết mọi thứ, thậm chí vì tổn thương ở Lan Phất quốc cùng di chứng Phong Tâm quyết mà phong bế bản thân, không chịu chấp nhận bất kỳ tình cảm nào.

Lúc đó y chỉ một lòng tu sửa thang trời và phi thăng, hoàn toàn xem đây là mục đích tiếp cận Cố Kiến Thâm, hành sự chỉ quan tâm đến đơn giản và thực dụng.

Còn Cố Kiến Thâm khi đó thì sao?

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ hỏi, nhưng kết hợp với nhiều lần mất trí nhớ rồi gặp lại của hai người, y có thể đoán được.

Hắn thật sự thật lòng với mình đúng không? Song vì tồn tại của ngọc giản, Cố Kiến Thâm biết Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn “hư tình giả ý”. Khi đó Cố Kiến Thâm căn bản chẳng muốn làm theo yêu cầu của ngọc giản, vì thang trời sụp đổ hay không hắn chẳng quan tâm.

Chỉ vì ngọc giản hướng về Thẩm Thanh Huyền, hắn gặp được Thẩm Thanh Huyền, mới may mắn có những nhiệm vụ sau này.

Mấy trăm năm ngăn ngui, rõ ràng chỉ cần bế quan là có thể tùy tiện giết thời gian, lại cô đọng tình cảm vạn vạn năm của họ, giúp hai người tìm lại đối phương và những gì đã mất chỉ trong thời gian ngắn.

Quanh đi quẩn lại rồi quay về, tâm trạng Thẩm Thanh Huyền giờ đã khác.

Hiện tại, phi thăng đối với y có cũng được, mà không có cũng chẳng sao, điều y hy vọng là được mau chóng nhìn thấy Cố Kiến Thâm. Chia xa đã bao ngày, y rất nhớ hắn.

Dường như khi tình cảnh đổi thay, bóng hồng y trên Vọng Tần vẫn là thứ đầu tiên bắt giữ trái tim Thẩm Thanh Huyền.

Mấy trăm năm trước, y nhìn hắn không chút kiêng dè, chỉ đơn thuần là thưởng thức với dung mạo khí độ của hắn.

Mà bây giờ, y cần phải cố gắng kiềm nén tình cảm đang không ngừng kêu gào trong lòng, khuyên mình đừng tiến tới ôm hắn.

Cách trở bởi Tinh Hải xanh lam cùng Vọng Tần đỏ rực, họ dường như trở lại lúc ban đầu.

—Mây thưa che trăng, gió cuốn tuyết hoa.

—Đỏ thắm mót đọng sương, Vu Sơn uống sâu thương.

Nghe tưởng như trêu tức, song đó lại là lời thực lòng của hai người khi ấy.

Cố Kiến Thâm nhất kiến chung tình với Thẩm Thanh Huyền. Làm sao Thẩm Thanh Huyền không như thế? Chẳng qua cả chính y cũng không biết được điều đó mà thôi.

Hai người đứng nhìn nhau từ xa, Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa từng dời mắt, song Cố Kiến Thâm lại lảng tránh trước.

Người Thiên Đạo và Tâm Vực nào biết hai người họ tưởng niệm đến hao mòn? Chỉ nghĩ là đang thị uy, vô hình trung mở ra trận giao phong đầu tiên!

Lão Diệp và mọi người cho rằng:Há, dám nhãi Tâm Vực, Tôn chủ bọn ta sắp phi thăng rồi, uy áp ngập trời, các người chẳng đủ sức ứng phó đâu!

Lão Cố:Vợ đẹp quá, thật nhớ em ấy, nhưng mà ... không dám nhìn, tui thân.

Tâm Vực thập nhị tướng thì lại nghĩ: Hay cho một Thấm Bạch Liên, vừa lên sàn đã chơi trò quyền rũ, ngoại hình đẹp thì giỏi lắm chắc, tưởng ai cũng nhìn người không dứt à, Bệ hạ bọn ta định lực phi phạm, không mê hoặc được đâu!

Thấm Thanh Huyền: Tên hèn tên hèn tên hèn, đại hỗn đản đại hỗn đản đại hỗn đản!

Vòng luận đạo Tinh Hải đầu tiên ... Thiên Đạo phán định: Thấm Thanh Huyền thắng! Tâm Vực thì phán: Cố Kiến Thâm thắng!

... Ngay cả trọng tài cũng không có, phân thắng bại được mới có quý!

Vì không nhận được chỉ lệnh, nên mọi người đều vận sức chờ lên sàn, không ai dám vọng động.

Thấm Thanh Huyền đến gần Cố Kiến Thâm, mở miệng trước: “Bệ hạ, đã lâu không gặp.”

Lần trước, lúc Cố Kiến Thâm và Thấm Thanh Huyền “gặp nhau lần đầu”, hẳn cũng nói: “Sư thúc, đã lâu không gặp.” Khi đó Thấm Thanh Huyền cho rằng hẳn ngả ngớn với mình, nên lúc nào cũng phân rõ giới hạn, cứ mở miệng gọi hẳn Đế tôn, muốn bao nhiêu xa lạ thì có bấy nhiêu.

Hiện giờ đảo ngược, Cố Kiến Thâm không mở miệng, Thấm Thanh Huyền gọi một tiếng Bệ hạ, nghe tưởng chừng lãnh đạm rồi lại có chút ôn nhu lưu luyến khó thể tả bày.

Cố Kiến Thâm vẫn giữ vẻ bình tĩnh, tim lại đập cực nhanh, hẳn sợ mình vừa cất lời sẽ bại lộ cảm xúc, nên dứt khoát im lìm không lên tiếng.

Một màn này rơi vào mắt nhân mã đôi bên, đã trở thành trận giao phong thứ hai!

Đám người lão Diệp tiếp tục đặc ý vênh váo: Tôn chủ tiên lễ hậu binh, đúng là phong phạm đại gia!

Tâm Vực thập nhị tướng:Thẩm Bạch Liên rác rưởi, muốn tiếp tục câu dẫn Bệ hạ? Năm mơ, Bệ hạ bọn ta không thêm vẻ ngoài của người đâu nhé!

Kết quả trận thứ hai cũng không cần tuyên bố, dù gì hai bên đều tự quyết cho mình thắng!

Thẩm Thanh Huyền thấy Cố Kiến Thâm không lên tiếng, trong lòng bắt đầu bén lửa, có điều y không nóng vội, vẫn khách khí như trước: “Bệ hạ, mời.”

Cố Kiến Thâm khẽ vuốt cằm, vẫn không nói một lời, thậm chí còn chủ động đi trước.

Thẩm Thanh Huyền âm thầm trợn mắt, ngoài mặt vẫn không có gì thay đổi, thậm chí càng thêm dịu dàng, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Lạnh không?”

Nhiệt độ Tinh Hải cực thấp, tóc Tiểu Kim động một tầng sương mỏng, nó khẽ đáp: “Vẫn ổn ạ.”

Thẩm Thanh Huyền đau lòng: “Lát nữa vào điện, ta rót cho người chén trà nóng.”

Tiểu Kim vui vẻ: “Cảm ơn.”

Thẩm Thanh Huyền: “Cần gì khách khí với ta.”

Giọng hai người nói chuyện nghe thì nhỏ, nhưng ở đây đều là “kẻ thính tai”, muốn nghe rõ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Người Tâm Vực lặng lẽ quan sát Tiểu Kim, sau đó dùng truyền âm thảo luận.

Có Cố Kiến Thâm ở đây, đương nhiên người Tâm Vực sẽ được bảo vệ bởi kết giới, không cần sợ truyền âm bị Thẩm Thanh Huyền nghe thấy.

“Thiếu niên vàng rực đó là ai?” Họ không nhìn thấu chân thân của Tiểu Kim.

“Nhất định là linh vật trên Vạn Tú sơn!”

“Chà chà, ta nghe nói tất cả linh vật trên Vạn Tú sơn đều là luyện sủng của Thẩm Bạch Liên.”

“Phải đó, hoa đào Túc Vũ nổi bật hiện giờ xuất thân từ Vạn Tú sơn, nghe nói mấy năm đầu rất được sủng, ngay cả xuống núi tu hành cũng do Thẩm Thanh Huyền đích thân đi cùng.”

“Chỉ tiếc hắn vừa thành niên, Thẩm Thanh Huyền đã không thích nữa.”

“Cho nên hiện giờ y sủng thiếu niên tóc vàng này?”

“Nhất định là thế!”

May mà Loạn Ưng đang trấn thủ ở Duy Tâm cung, bằng không đã vỗ một chưởng cho đám đồng liêu này chết hết, toàn nói bậy bạ!

Mớ hỗn độn này Tôn chủ nghe không được, nhưng Bệ hạ thì nghe được đó!

Cố Kiến Thâm vừa nghe những lời Thẩm Thanh Huyền dành cho Tiểu Kim, trong lòng đã cháy hừng hực, hiện giờ thêm hồ ngôn loạn ngữ của đám thuộc hạ châm dầu, bỗng cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị ngâm trong giấm, vừa chua vừa chát khó thể hình dung.

Hắn biết Thẩm Thanh Huyền cố tình chọc tức hắn, nhưng mình không thể ở bên y là sự thật, một ngày nào đó Thẩm Thanh Huyền sẽ thân mật với người khác, nghĩ thế, Cố Kiến Thâm chưa tới mức ngay cả máu cũng ngập trong vị chua khó thể tản đi.

Luận đạo đều có người chủ trì ... Tăng Tử Lương và những người khác đã anh dũng lên sàn, bắt đầu biện luận về thiên và tâm, nhà biết bao “lời vàng

ngọc”.

Thẩm Thanh Huyền không thèm nhìn Cố Kiến Thâm, chỉ lo cẩn thận chăm sóc Tiểu Kim.

Cố Kiến Thâm không nhìn sang bên này, nhưng không nhìn không có nghĩa là không biết.

Theo lý Tiểu Kim nên vấn an hần, dù không chào hỏi cũng nên liếc hần một cái, thế mà Bululu chẳng thèm nhìn hần lấy một lần, cũng không đếm xỉa tới hần mà chỉ toàn tâm toàn ý vây quanh Thẩm Thanh Huyền.

Vừa nghĩ tới những ngày mình bỏ đi, Thẩm Thanh Huyền cùng Tiểu Kim sớm chiều ở chung ... lại nhớ tới sở thích của Thẩm Thanh Huyền ... Tiểu Kim ngây ngô hồn nhiên ...

Lão Cố:Luận về bản lĩnh tự ngược, ta nhận thứ hai chẳng ai dám nhận mình thứ nhất.

Trong đại điện, cấp trên thì lo ủ giấm rồi lại ủ giấm, ghen rồi lại ghen, cực kỳ bận rộn; bên dưới thì tranh cãi âm ỉ, cảm xúc đã được ủ tới một giới hạn, chỉ còn nhờ nói không lại thì nhào vô đánh!

Thẩm Thanh Huyền cao giọng: “Người muốn đi ngắm bình minh?”

Tiểu Kim phối hợp: “Vâng!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Chuyện đơn giản!”

Nói xong y giơ tay, triều dương thông thả trôi lên từ nơi xa nhất của Tỉnh Hải, mặt trời màu đỏ thắp sáng Tỉnh Hải vô biên, màu lam vắng lặng được nhuộm bởi đỏ diễm lệ, va chạm vào nhau như ánh sáng mộng ảo của cầu vồng sau cơn mưa.

Mọi người ở đây đều ngưng thanh tịnh khí, họ bị mê hoặc bởi vẻ đẹp này, song cũng lo đây là “lửa hiệu” trước khi đại chiến!

Tuy nhiên, không có gì xảy ra, chỉ đơn thuần là mặt trời mọc và mặt trời lặn mà thôi.

Thái dương rời khỏi Tinh Hải, bắn lên bầu trời, xẹt qua vô số đám mây rồi rơi vào Vọng Tần màu đỏ.

Ráng chiều đỏ rực như tìm được chốn về, mang theo hắc ám đầy trời lọt vào bình diện đỏ thẫm.

Tiểu Kim thán phục: “Đẹp quá.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Còn có thứ đẹp hơn.”

Dứt lời, y vẽ đầu ngón tay, phụt một tiếng, pháo hoa rực rỡ nở rộ giữa trời đêm.

Chư tử Thiên Đạo cùng Tâm Vực lập tức căng chặt thần kinh: Khai chiến rồi khai chiến rồi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, chỉ là pháo hoa dạ tiệc thôi mà?

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Người Đã Không Muốn Phi Thăng, Không Hề Gì, Chờ Người ...

Ngay lúc này, bên Thiên Đạo nhất trí cho rằng đó là tín hiệu của Tôn chủ đại nhân!

Còn bên Tâm Vực lại cho rằng Thẩm Bạch Liên muốn đánh đòn phủ đầu!

Tiểu Kim kinh hỉ: “Đẹp quá!”

Không có khả năng khai chiến, đời này đừng hòng có khả năng khai chiến, bởi vì đại lão đôi bên chỉ có thể sinh kẹo phát bánh chó mới duy trì được cuộc sống thế này ...

Pháo hoa vô hại tản ra giữa trời đêm thành một đóa hoa bạc nở rộ.

Tiểu Kim có cùng sở thích với sư phụ nó, nó khen đẹp, chứng tỏ Cố Kiến Thâm cũng thấy rất đẹp.

Thẩm Thanh Huyền cố tình cho nổ thành hoa màu vàng, Tiểu Kim càng cao hứng.

Cố Kiến Thâm không cần ngẩng đầu cũng biết trên trời có cái gì: hoa tuyết liên màu bạc, hoa hướng dương màu vàng, vợ, tim ta đau!

Thẩm Thanh Huyền muốn coi hắn có thể nhịn tới khi nào, thế là tiếp tục phát tay áo, cảnh đêm lại thay đổi, khoa trương đến độ ngay cả người Tâm Vực cũng phải trợn mắt há mồm.

Đối với người ở khắp giới tu chân, Vạn Tú sơn được xem là bảo địa tụ hội những gì xinh đẹp nhất, thế mà giờ đây Thẩm Thanh Huyền lại phô bày

tiên cảnh nhân gian ấy ra giữa trời đêm, trở thành pháo hoa xinh đẹp lộng lẫy nhất.

Ai nấy cũng ngăm đến ngõ ngang, Tiểu Kim hào hứng vỗ tay: “Đại nhân thật lợi hại, là Vạn Tú sơn!”

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa hỏi: “Thích không?”

Tiểu Kim gật đầu liên hồi: “Thích thích!”

Hai người hoàn toàn không kiêng dè cuộc đối thoại của mình sẽ rơi vào tai ai, thế là bên Tâm Vực lại thảo luận.

“Thẩm Bạch Liên này đúng là sủng thiếu niên vàng rục kia.”

“Người đã vạn vạn tuổi, lại áp bức tiểu thiếu niên ngây thơ như thế, đúng là chẳng biết thẹn!”

“Khụ ... mà Vạn Tú sơn đẹp thật ...”

Lại có tiếng nói nhỏ ỏi là nhỏ: “Thẩm ... Thẩm ... gì kia cười rộ lên trông thật ...”

Cổ Kiến Thâm hít sâu, từ yết hầu đến lồng ngực bị lửa đốt bùng bùng, cháy tới mức hần sắp nhịn hết nổi!

Hắn đã xem nhiệm vụ trên ngọc giản từ trước, nên biết Thẩm Thanh Huyền đang làm gì, cơ mà rõ ràng ngọc giản viết: Họ cùng nhau ngắm bình minh hoàng hôn, họ cùng nhau xem pháo hoa, họ cùng nhau ...

Hiện giờ toàn đổi thành Tiểu Kim, mặc dù hắn cũng có mặt ở đây.

Thẩm Thanh Huyền bình chân như vại trình diễn tiết mục pháo hoa cho Tiểu Kim, Tiểu Kim vui tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không khí cả đại điện Tinh Hải đã không còn như trước. Mặc dù vẫn còn gương cung bạt

kiểm, nhưng trước cảnh tượng xinh đẹp đó, mọi người vẫn muốn ngắm lâu thêm chút nữa.

Pháo hoa đẹp, người còn đẹp hơn, rồi ... rồi ...

Người có trạng thái khác thường duy nhất chính là đồng chí lão Cố tự làm tự chịu. Lẽ ra lúc này là thời khắc hân nên ngọt ngào với vợ mình, hiện giờ đổi thành người khác; vốn là pháo hoa vợ chuẩn bị cho hân, giờ đổi thành Tiểu Kim; vốn là lời dịu dàng khẽ khàng dành cho hân, giờ ...

Thế này là xong? Chưa, vừa mới bắt đầu thôi.

Sau khi pháo hoa kết thúc, Thẩm Thanh Huyền lại dịu dàng nhìn Tiểu Kim: “Còn muốn gì nữa không?”

Tiểu Kim vẫn theo sát kịch bản, kiềm chế không nhìn sư phụ, cũng lo nghĩ chuyện “ly hôn”, mặc dù nó vui thật, nhưng lo cũng lo thật, nên vừa thấy “lời thoại” tới, bèn vội vàng khẽ nói: “Muốn ... ngắm tuyết.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp lời: “Tuyết trên Tinh Hải à? Được.”

Dứt lời, y giơ tay, một luồng khí lạnh bao phủ cả đại điện trong chớp mắt.

Vốn còn đang trầm mê trong cảnh sắc pháo đẹp cùng mỹ nhân, người Tâm Vực gần như lập tức rơi vào hầm băng, mau chóng hoàn hồn!

Bị Thẩm Bạch Liên mê hoặc! Đám pháo hoa kia quả nhiên là bẫy, nguy hiểm đang đến ...

Họ muốn phản kháng, nhưng hàn khí lãnh liệt đã kéo tới ngập trời, khiến họ hoàn toàn không thể cử động.

Thế là, vô số người Tâm Vực bị dọa mất mật, không dám nghĩ tới đẹp hay không đẹp nữa!

Tiêu rồi tiêu rồi, lần này chết chắc tôi!

Cố Kiến Thâm quá lười để quan tâm bọn họ, vừa nghĩ tới đám ranh này dám mở tưởng dung mạo Thấm Thanh Huyền, hăn hận không thể ném họ vào vực sâu hàn băng, giúp họ “bình tĩnh” trở lại, chỉ mới rơi chút tuyết, đúng là hời cho đám này!

Tinh Hải xanh thẳm biến thành thiên địa trắng tuyết, tuyết trắng tinh lọc trời đêm, được tia nắng ban mai dịu nhẹ thay thế.

Khung cảnh tuyệt đẹp ấy lại khiến Tiểu Kim hớn hở vui mừng: “Thật lợi hại!” Nó thích màu trắng, những bông tuyết này còn tản ra hào quang xanh nhạt, xinh đẹp đến lạ thường.

Thấm Thanh Huyền nhẹ nhàng hỏi nó: “Biết đáp người tuyết không?”

Y vừa dứt lời, người Tâm Vực bị dọa hết hồn đồng thời không quên nghếch mặt ra: Thấm Bạch Liên đối với tiểu tử tóc vàng này quả là ... tình thâm ý trọng!

Tiểu Kim hưng phấn: “Biết ạ!”

Thấm Thanh Huyền: “Vậy chúng ta đi đáp người tuyết thôi.”

Nghe y nói câu này, Cố Kiến Thâm nhếch môi, không nói một lời.

Thấm Thanh Huyền đảo mắt sang hăn, đột nhiên nói: “Là ta sơ suất, quên để ý tới Bộ hạ.”

Cố Kiến Thâm cực kỳ bi phẫn: Đây mà là quên để ý? Rõ ràng em ...

Thấm Thanh Huyền mở miệng: “Luận đạo đã lâu, không bằng bây giờ để mọi người tạm nghỉ, cùng nhau tiêu khiển.”

Cố Kiến Thâm biết Thấm Thanh Huyền muốn hện hăn làm nhiệm vụ, nhưng hăn không muốn, nên thấp giọng: “Tôn chủ thật hăng hái, tại hạ sẽ không đi góp vui.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hấn chòng chọc: “Không đi thật à?”

Chư tử Tâm Vực: Đệch, Thẩm Thanh Huyền, người dám uy hiếp Bệ hạ bọn ta!

Cố Kiến Thâm nhú mày, rất chi là do dự, hấn đương nhiên muốn đi, muốn dựa thật gần vào y, muốn ôm y, muốn tới mức mỗi giây trôi qua như dài một năm. Thế nhưng không được, hấn không thể qua đó.

Thẩm Thanh Huyền nhướng mày, tiếp tục nói: “Nghe đâu Bệ hạ có kỹ thuật phi phàm, trình độ đáp nặn rất tốt.”

Chư tử Tâm Vực: Không đi không đi không thềm đi!

Thẩm Thanh Huyền âm thầm trừng Cố Kiến Thâm.

Cái nhìn ấy làm trái tim Cố Kiến Thâm tan chảy thành nước, chẳng còn chút định lực nào, đành xách người qua đó.

Thôi vậy ... y muốn hoàn thành nhiệm vụ, hấn phối hợp với y là được.

Thấy Cố Kiến Thâm đi qua, chư tử Tâm Vực vô cùng đau đớn: Một sự sỉ nhục lớn! Đều tại họ bất tài, bị Thẩm Thanh Huyền khống chế, không thể di chuyển, bằng không Bệ hạ nào nhẫn nhục cùng tiểu hài tử đả người tuyết!

Cố Kiến Thâm đi tới, Thẩm Thanh Huyền phớt lờ hấn, không nhìn hấn một lần, chỉ lo thân mật tương tác với Tiểu Kim.

Đứng nhìn từ xa đã đau lòng vô cùng, giờ lại gần, trái tim Cố Kiến Thâm sắp bị chọc thành tổ ong vò vẽ luôn rồi!

Tiểu Kim hào hứng muốn chạm vào tuyết, nhưng tuyết này rất lạ, Tiểu Kim vừa chạm vào liền ối một tiếng, ngón tay trắng mịn bị cồng đỏ bừng.

Thẩm Thanh Huyền cau mày, đau lòng nói: “Người đừng chạm vào, đây là tuyết do linh lực ta biến thành, người chịu không nổi.”

Tiểu Kim lộ ánh mắt tiếc nuối.

Thẩm Thanh Huyền dỗ dành: “Không sao, ta sẽ đắp cho người người tuyết thật đẹp.”

Nhìn hai người dịu dàng thì thầm với nhau, đến cùng Cố Kiến Thâm vẫn nhìn không được, chưa kể Thẩm Thanh Huyền còn nắm tay Tiểu Kim ...

Thấy y nắm tay người khác, sợi dây trong đầu Cố Kiến Thâm hoàn toàn đứt đoạn.

Cố Kiến Thâm cuối cùng cũng chịu mở truyền âm: “Liên Hoa ...”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền vào đáy lòng, Thẩm Thanh Huyền vừa tức vừa thương, nhất thời bị nhiều cảm xúc bủa vây.

Y không nhìn hăn, lạnh giọng hỏi: “Người không muốn phi thăng đúng không?”

Cố Kiến Thâm không trả lời.

Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Thanh Huyền lập tức tràn đầy kẻ hở, hết như băng bị vỡ tan: “Người không muốn phi thăng, vậy ta cũng không phi thăng, dù gì cũng còn mấy trăm năm, người muốn phí hoài thì cứ phí hoài đi!”

Cả trái tim lẫn tinh thần Cố Kiến Thâm đều chấn động.

Thẩm Thanh Huyền không cất lời thì thôi, vừa nói ra đã thấy oan ức khôn kể, giọng nói càng mất kiểm soát: “Người vĩ đại người lợi hại người bằng lòng hi sinh, nhưng ta không thèm!”

Y nhìn hăn: “Sinh tử của ta ta vẫn làm chủ, người đã không muốn phi thăng, không hề gì, chờ người ngã xuống, ta ...”

“Không được!” Cố Kiến Thâm sao có thể để y thốt ra hai chữ kia, hăn tiến lên từng bước, dùng sức ôm y, “Em đừng nói vậy.”

Hắn nghe mà toàn thân phát lạnh, trong lòng bị bất an và khủng hoảng bủa vây.

Thâm Thanh Huyền rốt cục cũng rơi vào vòng tay quen thuộc của người thân thương, cảm xúc dồn nén đã lâu hoàn toàn biến thành tưởng niệm, y ngửa đầu nhìn hắn: “Cố Kiến Thâm ...”

Cố Kiến Thâm nhìn vào mắt y, cảm xúc không thể kiềm chế, thế nên cúi đầu hôn y, ngăn hết mọi lời nói của y vào trong miệng ...

Thực ra hai người chưa xa nhau quá lâu, nhưng sau khi chia tay, mỗi ngày trải qua đều đau đớn như trái tim bị lãng trì.

Không có cách nào ở bên nhau.

Không thể ở bên nhau.

Bên nhau cũng chỉ còn lại mấy trăm năm ngắn ngủi.

Không cam lòng, cũng chẳng nỡ buông tay.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Chân Tướng!

Thẩm Thanh Huyền vòng tay qua cổ hăn, trả lại một nụ hôn nóng bỏng.

Ban đầu tất nhiên mặc kệ người ngoài nghĩ gì, y chỉ muốn trút hết mọi cảm xúc, cũng chỉ muốn ôm Cố Kiến Thâm thật chặt, cảm nhận sự tồn tại của hăn. Qua một lúc, Tôn chủ đại nhân miễn cưỡng khôi phục một phần lý trí mới nhận ra có gì đó khác thường.

Hai người họ hôn nhau như thế, có phải các đồ tôn bình tĩnh quá rồi không?

Chẳng phải họ nên cầm hung khí, đuổi giết Cố Kiến Thâm (Thẩm Thanh Huyền) sao?

Hay là bị dọa ngất hết rồi nên không kịp phản ứng?

Thẩm Thanh Huyền thấy hơi lo ngại, y sợ Diệp Trạm lẫn quần chui vào trong tuyết làm quả cầu tuyết.

Có điều Thẩm Thanh Huyền rất nhanh đã biết xảy ra chuyện gì ...

Là huyền thuật! Cố Kiến Thâm tạo huyền thuật cho tất cả mọi người, cho nên người ngoài nhìn vào không biết chuyện đang diễn ra!

Cố Kiến Thâm khốn nạn!

Thẩm Thanh Huyền tức giận đẩy hăn ra, không cần truyền âm, trực tiếp hung dữ với hăn: “Ta làm người xấu mặt thế hả!”

Y tưởng có thể thuận lợi “công khai”, kết quả tên khốn này vẫn muốn che giấu!

Cố Kiến Thâm kéo người vào trong ngực, khẽ nói: “Đừng giận.”

Thẩm Thanh Huyền tặng hắc hai chữ: Ha ha.

Cố Kiến Thâm dùng sức ôm y, thở dài: “Em là tín ngưỡng của họ, nếu họ thấy em và ta ở bên nhau, sẽ dao động căn cơ.”

Câu nói ấy làm Thẩm Thanh Huyền ngẩn người, cũng khiến y hết giận.

Thẩm Thanh Huyền hiểu ý Cố Kiến Thâm, đối với sáu phái Thiên Đạo, Thẩm Thanh Huyền thực sự là tín ngưỡng. Dù Thẩm Thanh Huyền không màng tục sự, nhưng cũng là lãnh tụ tinh thần của họ. Vì đặc điểm tu hành của Thiên Đạo, lãnh tụ tinh thần cao hơn hết thảy. Đối với các tu sĩ chưa thành thánh, “đạo” đối với họ quá hư vô xa vời, họ không thể chạm vào nó. Nhưng Thiên Đạo là lối tu hành dựa vào tín ngưỡng, cho nên đối với họ, người đứng đầu Thiên Đạo — Thẩm Thanh Huyền cường đại là sự tồn tại được ví như “thần”.

Họ kính ngưỡng y, khát vọng y, và cũng tin cậy y.

Dù Thẩm Thanh Huyền chưa từng làm gì, thậm chí không chỉ bảo họ, nhưng y là cái tên đại diện cho “Thiên Đạo”, là tín ngưỡng được họ cụ thể hóa.

Nếu Thẩm Thanh Huyền công khai với Cố Kiến Thâm.

Người Tâm Vực cùng lắm thì: Khiếp sợ nghếch mặt mơ màng.

Còn sáu phái Thiên Đạo sẽ phải đối mặt với tín ngưỡng bị đổ vỡ.

Ngay cả Thẩm Thanh Huyền trước đó cũng vì đạo tâm không vững nên bị phản phệ, nếu tín ngưỡng của những đệ tử Thiên Đạo này đổ vỡ, hậu quả ra sao thật khó mà lường.

Nghĩ đến điều này, Thẩm Thanh Huyền không khỏi sợ hãi, may nhờ có Cố Kiến Thâm suy nghĩ chu đáo, bằng không y chắc chắn sẽ hối hận mất thôi!

Thẩm Thanh Huyền ôm chặt hân, khẽ nói: “Cảm ơn.”

Cố Kiến Thâm hôn y: “Không cần nói lời này với ta.”

Thẩm Thanh Huyền lại đề cập chuyện nhiệm vụ với hân: “Người thực sự cam tâm dừng lại không đi tiếp sao?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, khẽ thở dài: “Sao ta có thể cam tâm.” Họ bỏ lỡ nhau lâu như thế, vất vả mãi mới được ở bên nhau, chung đụng gần gũi ấy làm sao có thể thỏa mãn?

Chưa kể ... họ không thể phục hồi thang trời, vậy sau này ... Cố Kiến Thâm ngập ngừng, không nói ra suy nghĩ trong lòng mình, hân không muốn tăng thêm áp lực cho Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền cũng mơ hồ nghĩ tới điều gì đó ... nhưng chưa nắm bắt được.

Y thu lại suy nghĩ, bình tĩnh nói: “Chúng ta ... có thể làm được bao nhiêu thì làm đi.”

Mặc dù điều thứ ba mươi — chiêu cáo thiên hạ hiện giờ không có cách nào hoàn thành, nhưng những bổ sung bên dưới có thể tiến hành trước.

Nếu đã nghĩ không ra, vậy thì vừa đi vừa nghĩ, ít ra vẫn tốt hơn giậm chân tại chỗ.

Cố Kiến Thâm nghe theo lời y: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp lời: “Bỏ huyền thuật đi, chúng ta đi đả người tuyết!”

Cố Kiến Thâm đồng ý: “Ừ.”

Quần chúng ăn dưa lúc này mới giật mình hoàn hồn, người Thiên Đạo cũng bị dọa: Ma để Tâm Vực này quá xảo quyệt, huyền thuật trúng không trượt một ai, ngay cả chút thời gian để họ phản ứng cũng không có, thậm chí không ít người sau khi tỉnh lại mới nhận ra mình vừa bị trúng huyền thuật!

Đắp người tuyết là ngụ ý trang, so chiêu mới là thật!

Mọi người mở to đôi mắt “sáng suốt”, cố gắng nhìn ra “chiêu thức” thay đổi trong nháy mắt giữa hai cao thủ.

Nhưng mà ...

Sao cứ cảm thấy đang đắp người tuyết thật vậy? Hơn nữa bầu không khí rất hòa thuận? Một nhà ba người gì đó ... Bậy bậy bậy, hình dung quỷ gì thế!

Vì bản khoản đến người Thiên Đạo nên Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm nhin rất vất vả.

Lúc còn chưa bày tỏ, Thẩm Thanh Huyền nén giận nên làm mặt lạnh cực kỳ tự nhiên, Cố Kiến Thâm tự ngược hồi lâu nên trên mặt cũng tràn ngập trong khổ đại cừu thâm. Thế là hai người không cần giả vờ, thực sự rơi vào trạng thái “nhìn nhau không vừa mắt”.

Nhưng hiện giờ ... đã nói rõ với nhau rồi, chia cách đã lâu nên hể nhìn thấy đối phương là tâm can lại nhộn nhạo, muốn ôm ôm muốn hôn hôn muốn về Vạn Tú sơn hoặc Duy Tâm cung.

Khổ nỗi vì nhiệm vụ vì sáu phái Thiên Đạo, hai người vẫn phải nhin cho bằng được.

Nhin tới nỗi chua xót ngọt ngào.

Tốt xấu gì cũng đắp người tuyết xong rồi!

Không biết có phải lỗi giác của mọi người không mà cứ cảm thấy đầu người tuyết có hình trái tim, thân cũng là hình trái tim ... ảo giác, nhất định là

ảo giác!

Tiểu Kim đích thị là đứa trẻ vạch trần “bộ quần áo mới của hoàng đế”(*), nó vui vẻ nói: “Người tuyết hình trái tim, thiệt là to!”

(*) Đọc thêm truyện Bộ quần áo mới của hoàng đế tại đây, ví Tiểu Kim giống đứa trẻ chỉ ra vị vua không mặc quần áo trong khi chẳng ai dám nói ra điều đó.

Cố Kiến Thâm & Thẩm Thanh Huyền: “...”

Người tuyết trong truyền thuyết đều có hình dạng ‘yêu người’ à?

Giờ này khắc này, quần chúng ăn dưa còn chưa ý thức được dưa trong tay mình đã bị đánh tráo!

(bị tráo thành bánh chó ý =))))))))))

Tiếp theo là leo núi, lần này không cần Thẩm Thanh Huyền nhắc, Tiểu Kim đã chủ động nói ra!

Nghe lời Tôn chủ đại nhân quả nhiên luôn đúng, sư phụ đã “khôi phục nguyên dạng”, họ sẽ không ly hôn nữa!

Mọi người đã chết lặng với mấy lời của Tiểu Kim.

Có gì đâu mà ngạc nhiên? Cũng đã ngắm bình minh hoàng hôn thường thức pháo hoa ngắm tuyết đắp người tuyết, có thêm leo núi liên hoan chắc ... cũng không hề gì ...

Tinh Hải Vọng Tẩn yên ả bốn bề, núi ở đâu ra? Lần này không cần Thẩm Thanh Huyền nhọc lòng, Cố Kiến Thâm đã vẽ ngón tay, một cự sơn đỏ như lửa (đặc biệt hợp ý Tôn chủ) sừng sững nhô lên.

Thẩm Thanh Huyền vui mừng ngắm nghía, chỉ tiếc vẫn phải giữ nét mặt bình tĩnh, đành lén nhìn Cố Kiến Thâm một cái, thuận tiện truyền âm cho hắn:

“Lúc về bỏ lại họ, chúng ta đi chơi riêng.”

Cố Kiến Thâm bắt đầu ngửa ngáy trong lòng, mặt còn bình tĩnh hơn Thẩm Thanh Huyền, đương nhiên lúc truyền âm thì dịu dàng uyển chuyển khỏi bàn: “Được.”

Hai người đi đằng trước, Tiểu Kim theo sát Thẩm Thanh Huyền, người phía sau chia làm hai nhóm cực kỳ rõ ràng!

Tiếc là bên dưới có chia phe phái cỡ nào thì đầy đủ hai người đằng trước cũng chỉ nghĩ đến việc nắm tay nhau ...

Hai người lén lút thì thầm.

Thẩm Thanh Huyền: “Có phải ta cách người hơi gần không?” Y đã cố gắng giãn khoảng cách với hăn lắm rồi.

Cố Kiến Thâm: “Vừa rồi ...”

Thẩm Thanh Huyền tiếp lời: “Nếu vừa rồi, ta cách người gần thêm chút nhé?”

Trong mắt Cố Kiến Thâm ngập tràn ý cười, cơ thể bất giác dịch gần Thẩm Thanh Huyền.

Dịch cũng cỡ một sợi tóc thôi ... Nhưng người bên dưới nhạy bén phát hiện: Đềnghệch, tên ma đế kia muốn làm gì!

Thẩm Thanh Huyền có tí bất mãn: “Quá ít.” Dứt lời y cũng dịch về phía hăn, khoảng cách cỡ ... hai sợi tóc thôi?

Người Tâm Vực mắt sáng như tuyết: Thẩm Bạch Liên, người muốn làm gì, cách xa Bộ hạ bọn ta ra!

Cố Kiến Thâm: “Không thể gần thêm, họ sẽ phát hiện!”

Thẩm Thanh Huyền lừa mình dối người: “Không đâu, sơn đạo hẹp mà ...” Y vừa dứt lời, sơn đạo rộng lớn ban đầu lập tức nhỏ hẹp dị thường.

Cố Kiến Thâm bất lực: “Đừng phá.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hăn: “Là người thiếu hiểu biết, chưa từng thấy sơn đạo chật hẹp, trước kia ta theo sư phụ leo núi, khi đó ...”

Vừa nói tới đây y đột nhiên ngừng lại, giật mình ngăn người.

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Em sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác nhìn đằng trước, sau đó lại cúi đầu nhìn dưới chân, tiếp theo quay đầu nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm không hiểu chi hết.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm vào hăn, mờ mịt trong mắt rút đi, ngay sau đó được thay thế bằng vui sướng lớn lao không thể kiềm chế.

Y dùng sức nắm tay Cố Kiến Thâm, ngay cả Cố Kiến Thâm cũng chưa kịp dùng huyền thuật.

Đoàn người đằng sau đồng loạt gương mặt chết lặng! Tình, tình huống gì đây? Rốt, rốt cuộc cũng động thủ? Thật, thật sự là động “thủ”!

Thẩm Thanh Huyền cố nhịn không nói ra, truyền âm cho Cố Kiến Thâm: “Trước đây ... trước đây ta cùng sư phụ leo núi, vào lúc luận đạo ở Tinh Hải diễn ra!”

Khi đó Cố Kiến Thâm vẫn còn lập chí làm đầu bết, nào có may mắn được tham gia sự kiện như thế.

Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm, mắt lấp lánh ánh sao: “Khi đó Thiên Đạo và Tâm Vực không giống như bây giờ!”

Đúng vậy, thời gian ấy tuy hai bên tu hành theo lối khác nhau, lý niệm cũng khác biệt, cũng có lúc đối địch, nhưng đại hội luận đạo thời ấy vẫn là luận đạo.

Không có khói súng, không có ngưng thần đề phòng, chỉ có các đệ tử trẻ tuổi hai bên luận bàn, cùng với đại lão các giới trao đổi với nhau.

Khi đó sư phụ Thấm Thanh Huyền cùng nghĩa phụ Cố Kiến Thâm còn là hảo hữu chí giao tán thưởng lẫn nhau!

Nếu tu sĩ Thiên Đạo tiếp nhận lý niệm Tâm Vực không thể phi thăng, vậy sư phụ Thấm Thanh Huyền — Thượng Tín chân nhân phi thăng bằng cách nào?

Thấm Thanh Huyền càng nghĩ càng cảm thấy da đầu tê dại, bỗng nhiên ý thức được chân tướng ...

Từ lúc sư phụ phi thăng, Thiên Đạo và Tâm Vực mới dần di chuyển theo hai phái cực đoan không thể hòa giải, cũng chính từ dạo ấy, cả giới tu chân không một ai phi thăng.

Có lẽ do trước đây có rất nhiều người không chạm đến cửa phi thăng, mà hiện giờ đã có Thấm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm, thứ họ nhìn thấy là thang trời sụp đổ.

Vì lý do gì thang trời sụp đổ?

Vì tu sĩ Thiên Đạo không có ‘bản thân’! Vì tu sĩ Tâm Vực không có tín ngưỡng!

Giống như ngọn núi mà họ đang đi: Tu sĩ Thiên Đạo chỉ thấy đỉnh núi, quên nhìn dưới chân, nhất định sẽ giẫm hụt, ngã xuống là điều khó thể tránh khỏi; còn tu sĩ Tâm Vực chỉ nhìn bên dưới, mà quên mục đích leo núi, họ không biết đỉnh núi ở đâu, sao có thể leo lên thành công?

Vì vậy trăm triệu năm qua, Thâm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm chỉ đi được tới đây, không thể phi thăng.

Vậy ... vì sao Thiên Đạo và Tâm Vực rơi vào tình trạng ngày hôm nay?

Vì Thượng Đức phong, vì Cố Kiến Thâm “phản bội”, vì Phong Tâm quyết của Thâm Thanh Huyền.

Năm đó Thượng Đức phong gặp chuyện, Thượng Tín chân nhân không thể không đưa Cố Kiến Thâm tới Tâm Vực.

Thượng Tín chân nhân biết chân tướng, nhưng lão không muốn cô phụ tấm lòng sâu nặng của Cố Kiến Thâm, đồng thời cũng không đành lòng khi thấy hảo hữu nhiều năm cứ vậy mà ngã xuống, thậm chí còn lo Thâm Thanh Huyền luyện Phong Tâm quyết sẽ gặp Cố Kiến Thâm, gây ra đại họa.

Cho nên lão dung túng Thiên Đạo và Tâm Vực phân chia ranh giới.

Sau đó xảy ra sự kiện Lan Phất quốc: Thâm Thanh Huyền chịu mọi đau khổ, dẫn đến chết tâm; Cố Kiến Thâm nếm trải biết bao tuyệt vọng, cũng mất đi niềm tin.

Họ quên hết mọi thứ, rồi lại e ngại lãnh thổ đôi bên.

Đến thời điểm này, Thiên Đạo và Tâm Vực không đội trời chung. Đến tận lúc đó, không còn đường phi thăng.

Thâm Thanh Huyền phân tích mọi chuyện cho Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm nghe xong cũng ngẩn ngơ.

Thâm Thanh Huyền nói ra chân tướng sau cùng: “Tất cả đều bắt đầu từ chúng ta mà ra, nên mới muốn chúng ta bù đắp!”

Tất cả suy nghĩ trước đây đều rất phiến diện.

Điều ngọc giản thực sự mong muốn là một giới tu chân hoàn chỉnh.

Nếu Thiên Đạo và Tâm Vực tiếp tục phân tranh, tiếp tục cực đoan theo ý mình, cả giới tu chân sẽ đi đến hồi kết.

MUỐN PHI THĂNG THÌ YÊU ĐI

Long Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Chính Văn Hoàn

Cố Kiến Thâm hoàn toàn đuối không kịp mạch não của Thấm Thanh Huyền, suy nghĩ kĩ càng mới đột nhiên thông suốt mọi thứ!

Không phải không thể ở bên nhau, mà là nhất định phải ở bên nhau!

Thấm Thanh Huyền cần phải hiểu Tâm Vực, Cố Kiến Thâm phải hiểu Thiên Đạo, như vậy mới có thể bước lên thang trời.

Nhiệm vụ thứ ba mươi này, họ cần thiết phải thực hiện.

Vì sao phải tuyên bố với toàn thiên hạ rằng họ đang ở bên nhau?

Vì tin này đủ để rung chuyển Tinh Hải Vọng Tẩn của Thiên Đạo và Tâm Vực trăm triệu năm qua — không phải là Tinh Hải Vọng Tẩn thật sự, mà là “Tinh Hải” trong lòng tu sĩ Thiên Đạo, “Vọng Tẩn” trong lòng tu sĩ Tâm Vực.

Cố Kiến Thâm hoàn toàn bình tĩnh không nổi, suy nghĩ của hắn cứ hỗn loạn không thôi, vui mừng không biết diễn tả ra sao.

Thấm Thanh Huyền nói với hắn: “Không được đẩy ta ra nữa đó.” Nói xong thì dựa vào hắn ...

Không đợi Thấm Thanh Huyền hôn lên môi mình, Cố Kiến Thâm đã siết chặt vòng eo y, dùng sức hôn y.

Trên ngọn núi màu lửa, hai người ôm nhau, trở thành một màn kinh điển không thể phai nhòa suốt mấy vạn năm sau của giới tu chân.

Đương nhiên hậu thế ra sao chúng ta không nhắc đến, trước tiên cứ phỏng vấn đương sự lúc này cái đã ...

Quần chúng Thiên Đạo: “!!!”

Quần chúng Tâm Vực: “!!!”

Hai phe nhìn nhau, đều thấy một câu từ đôi mắt nhau: Đã xác nhận thị lực, mặt ai cũng khờ đi trông thấy.

Sau đó ... tập thể bùng nổ!

Diệp Trạm phun một búng máu: “Tên cuồng đồ Cố Cửu Uyên nhà ngươi, dám ... dám ...” Hẳn thật sự không thốt ra được hai chữ khinh bạc.

Hộ pháp đứng đầu Tâm Vực — Kiếm Liên cũng rút kiếm hộ chủ: “Tên yêu nghiệt Thẩm Thanh Huyền nhà ngươi, dám ... quyến rũ ...” Hẳn còn chưa nói hết lời đã bị Cố Kiến Thâm cấm ngôn.

Thẩm Thanh Huyền không nỡ đánh Diệp Trạ, thậm chí còn lặng lẽ ổn định huyết khí đang quay cuồng của hẳn.

Đáng tiếc lão Diệp hoảng sợ quá mức, ổn định được đợt này lại dâng thêm đợt khác.

Đừng nói hẳn, ngay cả Tăng Tử Lương cũng sợ tới mức ngã ngồ xuống đất, hai chân run rẩy chẳng giống ai.

Trình Tịnh trầm ổn cả đời, vậy mà giờ phút này miệng có thể nhét được cả quả trứng vịt.

Lạc Huyền là đồ đệ của Mộc Huân, vốn thuộc dạng “lì đòn” thế hệ mới, chuyển này cũng phải hoài nghi cuộc đời lì đòn của mình, cảm thấy mình còn cách cái chữ lì đòn này xa quá.

Đám “lão tổ” đã thế này, các đệ tử Thiên Đạo lại ... lại ... càng không biết làm sao.

Bên Tâm Vực cũng chẳng tốt hơn là bao, bọn họ chứng kiến Đế tôn nhà mình chủ động hôn Thẩm Thanh Huyền, lại mang về mặt khó kiềm chế vì tình, cuối cùng được thỏa lòng mong muốn.

Mùi vị đó thế nào? Tâm Vực chính là duy tâm! Nhất định là Thẩm Thanh Huyền quyến rũ Bệ hạ, lừa dối Bệ hạ, mưu đồ phá hoại tâm cảnh Bệ hạ, khiến cho tu vi vạn năm của ngài đổ sông đổ biển.

Âm hiểm quá, giả dối quá, ác độc quá, táng tận lương tâm quá!

Vì hủy diệt Tâm Vực mà Thẩm Thanh Huyền này không tiếc ... không tiếc ... sắc dụ Bệ hạ!

Người người khắp núi đều bị phá hủy tam quan, mấy suy nghĩ lộn xộn bắt đầu trôi lên.

Thẩm Thanh Huyền vẫn quan tâm đến đại cục, y nhắm mắt, tay tạo quyết, hơi nước màu xanh lam bao trùm lấy mọi người.

Người Tâm Vực hoảng hốt, một giây trước còn cho rằng mình toi rồi toi rồi toi cmnr, một giây sau lại cảm nhận được linh lực cuồn cuộn dồi dào, dịu dàng và phong phú.

Thẩm Thanh Huyền vừa thử đã thấy an lòng hơn phân nửa.

Y nói với Cố Kiến Thâm: “Không sao rồi.”

Tuy Diệp Trạm ới ra máu, nhưng đạo tâm không có gì tổn hại, chỉ có điều ... cảm xúc dao động quá lớn.

Những người khác cũng bị dọa sợ, nhưng cảnh giới không thành vấn đề, thậm chí cũng vì quá khích mà đẩy nhanh sự lưu chuyển của linh lực, dẫn đến linh điền được gột rửa, rửa vô cùng triệt để.

Quả nhiên ... họ “công khai” không phải chuyện xấu, mà còn là chuyện tốt vô cùng.

Nếu đã không sao, Thấm Thanh Huyền chẳng hơi đâu để ý bọn họ, y nắm tay Cố Kiến Thâm rồi nói: “Chúng ta đi nấu cơm thôi.”

Lúc này, nhìn những nhiệm vụ bổ sung lại thấy rất là thú vị.

Nhờ leo núi, Thấm Thanh Huyền nhớ lại luận đạo Tinh Hải mình từng tham gia khi còn trẻ, thế là nghĩ thông suốt mọi thứ; sau đó là làm cơm, chiêu đãi đồ tôn, coi như cho họ chút thời gian để bình tĩnh, hồi phục cảm xúc.

Kế tiếp nữa là luyện đan, việc này càng thực dụng hơn, như cái tên Diệp Tràm hay kích động này, lẽ ra nên cho gặm thật nhiều mấy viên đại bổ.

Cuối cùng là luyện khí ... Thấm Thanh Huyền hiểu rõ, y cùng Cố Kiến Thâm sắp sửa phi thăng, có thể lưu lại chút thần khí để bảo vệ họ là việc nên làm.

Còn đấu giá hội, là để giải trừ ngăn cách ăn sâu bén rễ suốt trăm triệu năm qua của mọi người.

Dùng thần khí lấy tên hai người để phá vỡ khúc mắc đôi bên, xây dựng lại giới tu chân độc lập nhưng không đối địch, tranh luận nhưng không xem thường, khăng khăng nhưng có thể thấu hiểu nhau như năm xưa!

Nói là cùng nấu cơm, chứ thực ra Cố Kiến Thâm mới là nhân vật chính, nhiệm vụ của Thấm Thanh Huyền là ...

“Có phải hơi ít không? Nhiều người lắm đó.”

“Màu đỏ, ta muốn màu đỏ!”

“Màu vàng, cho nhiều gạo vàng coi!”

“Ừm ... ngọt không?”

Cố Kiến Thâm ăn vào miệng, Thăm Thanh Huyền giận dữ, Cố Kiến Thâm nhìn không được hôn y một cái.

Thăm Thanh Huyền ghét bỏ: “Ai muốn ăn người ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Ngọt.” Không phải trái cây ngọt, mà là môi Thăm Thanh Huyền ngọt.

Thăm Thanh Huyền hừ một tiếng, hai gò má lạnh như hàn ngọc điểm tô huyết sắc.

Quá trình hai người nấu cơm được “phát sóng trực tiếp”, dù sao cũng do ngọc giản yêu cầu, phải thực hiện trước mặt mọi người mới được xem là hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện giờ họ không còn gì phải kiêng dè, mặc kệ người xem “trực tiếp” có cảm nghĩ gì.

Cho nên Diệp Trạ lại phun thêm mấy búng máu, lão Tăng lại quỳ xuống, lão Trình có thể phải cần thêm mấy quả trứng ...

Tóm lại, nhóm đồ tôn hết như bày trẻ mẫu giáo ở hiện thế, chỉ có thể mờ mịt, bất lực và nhỏ bé nhìn lão tổ nhà mình ...

Cái này mà gọi là nấu cơm á? Là bánh chó! Nóng hôi! Cay xè! Chưa ăn đã muốn chết!

Nấu cơm xong thì khoản đãi mọi người.

Cuối cùng, Thăm Thanh Huyền đã chịu nói với bọn Diệp Trạ: “Ăn nhiều chút, rất có ích cho thân thể.” Y trực tiếp bỏ đan dược vào bên trong mà.

Diệp Trạ nhìn y, há mồm ... nói không ra mà miệng lại bắt đầu đổ máu.

May mà hắn là tu sĩ, bằng không cứ phun máu liên tục như thế thì đã mất mạng lâu rồi.

Thẩm Thanh Huyền an ủi hẳn: “Ừm, các người đừng nghĩ nhiều, ta và Cố Kiến Thâm đã ở bên nhau lâu rồi.”

Ở bên nhau, đã ở bên nhau lâu rồi, đã ở bên Cố Kiến Thâm từ rất lâu rồi!

Vậy mà còn kêu họ đừng nghĩ nhiều!!!

Thẩm Thanh Huyền ngại ngùng một cách khó hiểu, làm sao giải thích với họ đây? Thôi vậy, nói không bằng hành động, dù gì cũng đã vậy rồi, từ từ tiếp nhận đi.

Sau đó, đồ tôn tôn của Mộc Huân ra sách.

Họ “nghiên cứu” luận đạo Tinh Hải lần này, bình luận đó là “bước ngoặt của giới tu chân”, là khởi đầu phần vinh có nhau của Thiên Đạo và Tâm Vực, là khởi đầu của sự huy hoàng mà giới tu chân hướng tới, là pháo hoa lộng lẫy bùng nổ sau khi trải qua vạn năm “tăm tối”.

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm dùng trăm năm để tổ chức đấu giá hội ở nhiều nơi của Thiên Đạo và Tâm Vực.

Họ tạo ra chín thần khí, tất cả đều viết tên hai người, hậu đại gọi chúng là “Cửu Liên Tâm”, vì trên mỗi thần khí đều nạm một trái tim được chạm khắc bằng hồng ngọc tuyệt đẹp, trong tim có một đóa bạch liên nhỏ bé tinh mỹ vô cùng.

Nghe nói nếu cầm thần khí này, khi gặp người yêu, hoa sen nhỏ sẽ lấp lánh, đẹp hơn cả những ngôi sao trên trời cao.

“Cửu Liên Tâm” là món quà tốt đẹp nhất mà Liên Hoa Tôn chủ cùng Đế tôn Cửu Uyên để lại cho hậu nhân.

Sau khi Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm hoàn thành nhiệm vụ thứ ba mươi, hai người mới chính thức đổi mặt điều hai mươi chín.

Thẩm Thanh Huyền cong mắt: “Xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.”

Trong mắt Cố Kiến Thâm cũng hiện ý cười: “Xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.”

Thẩm Thanh Huyền chưa hiểu hoàn toàn về Tâm Vực, Cố Kiến Thâm cũng không thực sự hiểu hết về Thiên Đạo.

Hai người cùng nhau bế quan, dùng hai trăm năm, cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu nhau.

Tâm Vực tìm được sự cân bằng trong dao động, Thiên Đạo tìm lại căn cơ trong hư vô.

Mà lúc này, họ đã đến một cảnh giới huyền diệu khác.

Cố Kiến Thâm thoát khỏi bất an, bởi vì sự cân bằng của hắn đã có một pháo đài vững chắc do Thẩm Thanh Huyền ban tặng.

Thẩm Thanh Huyền cũng mọc một đôi cánh, hai cánh ngao du chân trời do Cố Kiến Thâm trao cho.

Họ song song mở to mắt, đứng trước thang trời hoàn hảo vô khuyết.

Điều gì sẽ xảy ra khi lên đó?

Thế giới sau khi phi thăng có dáng vẻ thế nào?

Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Em sợ không?”

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hắn: “Sợ cái gì.”

Đúng vậy.

Hai người đã ở bên nhau, còn gì mà phải sợ.

Thế giới mới hay thế giới cũ cũng được, thế giới có người mới là thế giới chân chính.

★Chính văn hoàn★

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Liên Hoa Tôn Chủ —— Thẩm Thanh Huyền

Chương 2: Người Đứng Đầu Thiên Hạ

Chương 3: Mây Thừa Che Trăng, Gió Cuốn Tuyết Hoa

Chương 4: Thần Tiên Đánh Nhau (Khiêu Khích)

Chương 5: Vũ Nhục (Trêu Gheo) Để Tôn Hết Lần Này Tới Lần Khác!

Chương 6: Người Đứng Đầu Thiên Đạo, Là Người Đẹp Nhất

Chương 7: Bí Cảnh Nguyệt Lạc

Chương 8: Cổ Lân, Tiểu Hoa Đào

Chương 9: Thế Gian Này Cũng Chỉ Thẩm Thanh Huyền Nhận Nổi Hấn

Chương 10: Thiệt Thiệt Thiệt Là Đáng Yêu!

Chương 11: Người Của Người

Chương 12: Người Lạnh Không? Ta Thấy Hơi Lạnh

Chương 13: Sư Thúc, Người Thích Ta Phải Không?

Chương 14: Đại Lão Tận Sức Dời Gạch

Chương 15: Cổ Kiến Thâm Ngứa Ngáy Trong Lòng, Sao Có Thể Buông Y Ra,
Hắn Không Thể Ôm Người Về Dục Tâm Cung Khóa Lại

Chương 16: Ghen Rối?

Chương 17: Không Muốn Rời Xa Người

Chương 18: Trời Đất Tạo Thành

Chương 19: Dục Tâm Cung Và Ta, Đều Đang Chờ Người

Chương 20: Tình Kiếp ... Không Phải Chuyện Một Người

....

Chương 22: Chạm Chút Thôi Mà

Chương 23: Lên Giá Ngay Tại Chỗ

....

Chương 25: Nếu Không Phải Người Khi Sư Diệt Tổ, Trời Cũng Chẳng Phạt
Tới Trên Đầu Người

Chương 26: Một Mảnh Tâm Ý ~~~

[Chương 27: Giấy Viết Thư Nho Nhỏ Không Chứa Nỗi Tình Ý Ta Dành Cho Người](#)

...

[Chương 29](#)

...

[Chương 31: Nhen Lửa Hương Nhân Duyên](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33: Còn Cầu Hôn Nữa Hay Không?](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35: Bệ Hạ Không Vui, Bệ Hạ Hơi Giận Xiu Rồi!](#)

[Chương 36: Không Phải Quân Không Lấy Chồng](#)

[Chương 37: “Ta?” Cổ Kiến Thâm Nói, “Một Cổ Tử Thi Ngoài Bãi Tha Ma Mà Thôi, Bò Về Nhân Gian Cũng Không Có Chỗ Để Đi.”](#)

[Chương 38: Bỏ Trốn](#)

[Chương 39: Thay Đổi Triều Đại](#)

[Chương 40: Đế Hậu Tình Thâm](#)

[Chương 41: Hái Sao Trời](#)

[Chương 42: Lại Châm Hương Nhân Duyên](#)

[Chương 43: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau](#)

[Chương 44: Đây Là Cổ Kiến Thâm Làm??](#)

[Chương 45: Một Bọn Tâm Vực](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47: Người Hầy Thử Thích Ta](#)

[Chương 48: Ngay Cả Tàn Ca Ca Cũng Không Bằng Lòng Gân Gũi Với Thâm Nhi Sao?](#)

[Chương 49: Đỏ Tươi Như Thế Bắt Mắt Như Thế Chẳng Lành Như Thế!](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51: Tai Thính Mắt Tinh, Bách Độc Bất Xâm](#)

[Chương 52: Không Có Ai Là Ngoại Lệ](#)

[Chương 53: Gió Lạnh Trút Vào Y Sam, Huyết Dịch Lại Sôi Sùng Sục](#)

[Chương 54: Không Xa Không Rời](#)

[Chương 55: Y Luôn Cảm Thấy Hướng Đi Này Của Họ Không Đúng Lắm ...](#)

[Chương 56: Cổ Kiến Thâm Lại Có Thể Dùng Một Tay Kéo Y Qua](#)

[Chương 57: Bởi Vì Rất Muốn, Cho Nên Năm Lần Bảy Lướt Trầm Luân](#)

[Chương 58: Chẳng Lê Không Có Thần, Bệ Hạ Lại Trắng Đêm Khó Ngủ?](#)

[Chương 59: Hạnh Phúc Trước Giờ Chưa Từng Có](#)

....

[Chương 61: Tôn Chủ Đại Nhân Ngay Thẳng](#)

[Chương 62: Khinh Nhờn Tín Ngưỡng](#)

[Chương 63: Cổ Kiến Thâm Ngồi Ngẩn Ngơ Bên Giường, Cảm Thấy Như Trời Long Đất Lở](#)

[Chương 64: Nồng Tình Mật Ý](#)

[Chương 65: Hai Mười Sáu ...](#)

....

[Chương 67: Ta Là Người Có Nguyên Tắc, Không Thích Ai Lung Tung](#)

[Chương 68: Con Sói Mắt Trắng!](#)

[Chương 69: Dưới Phượng Hoàng Mộc Trọn Tình Ái Ân](#)

....

[Chương 71: Ngoại Hình Cổ Kiến Thâm Anh Tuấn Mỹ Mạo Cờ Nào, Sao Người Bình Thường Có Thể So Bì?](#)

[Chương 72: Hắn Đã Làm Gì Với Y Thế Này ...](#)

[Chương 73: Rốt Cục Cũng Về Vạn Tú Sơn ~](#)

[Chương 74: Trăm Phương Nghìn Kế Dễ Vợ ~](#)

....

[Chương 76: Ai Mà Không Có Thời Niên Thiếu](#)

[Chương 77: Nên Làm Gì Khiến Đế Tôn Tương Lai Lập Chí Làm Đầu Bếp Quay Về Đường Ngay?](#)

[Chương 78: Cổ Kiến Thâm Nhìn Y, Vừa Nhìn Liền Ngậy Dại](#)

[Chương 79: Khóe Miệng Y Mỉm Cười, Giọng Nói Rất Đổi Dịu Dàng: “Hôm Nay Người Chạy Không Thoát Đây.”](#)

[Chương 80: Không Sao Hết, Đều Là Nam Nhân, Để Ý Làm Gì.](#)

[Chương 81: Thẩm Thanh Huyền Chộn Rộn Trong Lòng: “Sao Mặt Người Đỏ Vậy?”](#)

[Chương 82: Thẩm Thanh Huyền Mỉm Cười Nhìn Hắn, “Người Gọi Ta Là Ca Di.”](#)

[Chương 83: Sở Thích Của Cổ Kiến Thâm Rốt Cục Cũng Bại Lộ](#)

Chương 84: Không Phải Người Đã Nói, Có Người Ở Đây Ta Không Cần Sợ
Nữa Sao?

Chương 85: Hẳn Luôn Tốt Với Y Như Vậy.

Chương 86: Người Mà Hẳn Yêu Đậm Sâu

Chương 87: Vì Người, Một Thân Áo Tơ Trắng

Chương 88: Tình Chi Sở Khởi (Nơi Tình Yêu Bắt Đầu)

Chương 89: Năm Năm Trước Ta Từng Bệnh Nặng, Sau Khi Tỉnh Lại Mơ Hồ
Đã Quên Gì Đó.

Chương 90: Một Lần Tương Phùng, Khắc Sâu Trong Lòng

Chương 91: Tâm Tư Thiếu Niên, Đơn Thuần Ngọt Ngào

Chương 92: Thập Sư Huỳnh Hí Hừng: “Chỗ Đó Chỉ Cung Cấp Cơm Tối
Thôi.”

Chương 93: Chúng Ta Thử Đi.

Chương 94: Con Chắc Chắn Sẽ Thích Cố Kiến Thâm Lâu Dài!

Chương 95: Hai Lần Gặp Gỡ, Hai Lần Yêu Nhau

Chương 96: Chín Chín Tám Mười Một Tư Thế

Chương 97: Một Hướng Đi Khác Của Cuộc Đời

Chương 98: Chân Tướng

Chương 99: Áo Cảnh Chấm Dứt

Chương 100: Đến, Há Mồm, Ăn Đường

Chương 101: Mỹ Nhân Của Đế Tôn

Chương 102: Là Tình Cảm Chân Thành, Người Cho Hẳn Tình Yêu Thật Sự.

Chương 103: Quốc Gia Màu Vàng

Chương 104: Thăm Thanh Huyền Nhắm Chặt Mắt, Đôi Môi Không Có Huyết
Sắc Mím Thành Một Đường

Chương 105

Chương 106: Trái Qua Đêm Nay, Y Không Còn Là Y Nữa

Chương 107: Hẳn Quả Nhiên Đang Đợi Y Chủ Động

Chương 108: Nếu Không Phải Không Giơ Được, Hẳn Đã ...

Chương 109: Khuynh Tình Phối Hợp

Chương 110: Tiền Thế Kim Sinh (Kiếp Trước Kiếp Đây)

Chương 111: Tôn Chủ Vẫn Là Tôn Chủ Đại Nhân!

Chương 112: Y Đứng Bên Giường, Nhìn Hẳn Từ Trên Cao

Chương 113: Đại Tướng Quân, Hí Hí

....

Chương 115: Bảo Vệ Y Cả Đời, Ở Bên Y Cả Đời, Và Yêu Y Cả Đời

Chương 116: Lần Này Vào Đời, Hắn Có Được Tình Yêu Xinh Đẹp Nhất,
Thuần Khiết Nhất Của Y

....

Chương 118: Kẻ Ba Phải Của Thiên Đạo!

Chương 119: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

Chương 120: Thẩm Thanh Huyền Chìm Vào Biển Ý Thức, Nhìn Thang Trời
Sụp Đổ Trước Mắt

Chương 121: Phàm Thế Khiến Người Trợn Mắt Há Mồm

Chương 122: Nền Văn Minh Vĩ Đại Độc Đáo Huy Hoàng!

Chương 123: Thể Xác Lần Này Thật Đặc Biệt

Chương 124: Đế Tôn Đại Nhân Giá Lâm

Chương 125: Đặt Cho Bé Cái Tên Đi

Chương 126: Cửu Tử Nhất Sinh

....

Chương 128: Muốn Hôn Bố ~

Chương 129: Sự Tồn Tại Khiến Người Kinh Sợ

....

Chương 131: Y Chẳng Hề Thấy Nóng, Vậy Mà Hắn Lại Nóng Đến Mức Mồ
Hôi Ướt Đẫm Lưng

Chương 132: Dù Con Làm Gì Bố Vẫn Sẽ Ủng Hộ Sao?

Chương 133: Kỳ Nghỉ Phép Trên Hải Đảo

Chương 134: Khi Viên Đan Bản Thủng Hồng Tâm, Cổ Kiến Thâm Cảm Nhận
Được Sự Giải Thoát Đầy Bệnh Hoạn

Chương 135: Trời Sinh Y Có Một Ngoại Hình Khiến Tim Hắn Đập Thành
Thịch

Chương 136: Thả Thính Người Đó ~

Chương 137: Kịch Bản Thâm Tàng Của Tôn Chủ

Chương 138: Lâm Thời Xảy Ra Biến Cố

Chương 139: Xu Hướng Tình Dục

[Chương 140: Tôn Chủ Đại Nhân Không Ghen Thì Thôi, Một Khi Ghen Liền Muốn Bạo Lực Gia Đình!](#)

[Chương 141: Nếu Không Phi Thăng ...](#)

[Chương 142: Hí Hí Hí](#)

[Chương 143: Thẩm Thanh Huyền Dùng Sức Ôm Hả ...](#)

[Chương 144: Cổ Phi Tỉnh Rồi](#)

[Chương 145: Đại Khai Sát Giới](#)

[Chương 146: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng](#)

[Chương 147: Yêu Cầu Ngọt Ngào](#)

[Chương 148: Sự Khởi Đầu Tốt Đẹp](#)

[Chương 149: Bên Nhau Cả Đời, Họ Đã Làm Được Rồi](#)

[Chương 150: Bí Mật Của Ngọc Giản](#)

[Chương 151: Chỉ Qua Đại Thừa](#)

[Chương 152: Đòi Chút Phúc Lợi](#)

[Chương 153: Có Những Ký Ức, Không Nhất Thiết Phải Tìm Về](#)

[Chương 154: Hai Ngàn Tuổi Thì Sao ...](#)

[Chương 155: Yêu Thôi Yêu Thôi ~](#)

....

[Chương 157: Trong Lòng Đều Hướng Về Nhau](#)

[Chương 158: Các Người Hôn Môi Rồi](#)

....

[Chương 160: Hạc Giấy Béo: Người Đã Không Tin Ta, Tự Mình Thử Chẳng Phải Được Rồi Sao?](#)

[Chương 161: Ái Tình Có Màu Gì](#)

[Chương 162: Huề Nhau Rồi](#)

[Chương 163: Tạm Thời Cứ Chờ Xem](#)

[Chương 164: Thỏ? Bánh Trôi!](#)

[Chương 165: Đại Bánh Trôi Rất “Dữ”!](#)

[Chương 166: Thất Sự Huỳnh Tinh Rồi!](#)

[Chương 167: Ta Thích Người](#)

[Chương 168: Rơi Vào Điên Cuồng](#)

[Chương 169: Nam Nhân Thành Thánh Giữa Biển Máu Ngập Trời](#)

[Chương 170: Nhất Diện Phật Nhất Niệm Ma](#)

[Chương 171: Nhìn Như Nhất Kiến Chung Tình, Thật Ra Lại Khắc Cốt Ghi Tâm](#)

[Chương 172: Em Thích Nghe Gì, Ta Nói Cho Em Nghe](#)

[Chương 173: Bululu Màu Vàng!](#)

[Chương 174: Chân Tướng Của Ngọc Giản Đỏ?](#)

[Chương 175: Ngày Mai Sẽ Phải Lấy Chồng ~](#)

[Chương 176: Đào Hôn](#)

[Chương 177: Thẩm Thanh Huyền: Tôi Không Có, Tôi Không Phải, Tôi ...](#)

[Chương 178: Hôn Lễ Long Trọng Chưa Từng Có!](#)

[Chương 179: Thánh Tinh Linh Trên Cánh Tay Berserker](#)

[Chương 180: Tôi Đã Kết Hôn Rồi](#)

[Chương 181: Bệnh Nan Y?](#)

[Chương 182: Không Phải Người](#)

[Chương 183: Anh Muốn Có Được Cảm Xúc Của Con Người Ừ?](#)

[Chương 184: Chung Cốt](#)

[Chương 185: Không Thở Được](#)

[Chương 186: Hôn Lễ Của Chúng Ta](#)

[....](#)

[Chương 188: Thực Ra Chung Cốt Không Mở Ra, 《 Chung Cốt 》 Đã Là Chung Cốt](#)

[Chương 189: Cửu Là Nine, Nine Là Cửu](#)

[Chương 190: Chân Tướng Của Nine](#)

[Chương 191: Tồn Tại](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193: Nhiệm Vụ Hoàn Thành!](#)

[Chương 194: Sinh Ra Vì Y, Theo Y Mà Đi, Viên Mãn Vẹn Toàn](#)

[Chương 195: Những Ngày Ấm Êm](#)

[Chương 196: Duy Tâm](#)

[Chương 197: Thứ Đẹp Nhất ...](#)

[Chương 198: Hoa Tuyết Liên](#)

[Chương 199: Da Thành Hoa Khô](#)

[Chương 200: Tiểu Hoa Nhi Trong Lòng Bàn Tay](#)

[Chương 201: Tôi Không Có Quấn Ai Hết, Chưa Bao Giờ ...](#)

[Chương 202: Tên Kia Năm Mơ Cũng Muốn Phai Màu ...](#)

[Chương 203: Làm Bạn Cùng Thần](#)

[Chương 204: Ngày Thần Mọc](#)

[Chương 205: Bị Thần “Trục Xuất”](#)

[Chương 206](#)

[Chương 207: Ngay Từ Đầu Đùng Trêu Chọc Ta Làm Gì!](#)

[Chương 208: Nhiệm Vụ Cuối Cùng](#)

[Chương 209: Hẳn Thực Sự Nghĩ Rằng Y Không Dám Tới Tâm Vực Đánh Hẳn Sao!](#)

[Chương 210: Trận Chiến Định Mệnh Đây Cuối Cùng Cũng Sắp Khai Hỏa!](#)

[Chương 211: Luận Về Bản Lĩnh Tự Ngược, Lão Cố Đứng Thứ Hai, Chẳng Ai Dám Nhận Thứ Nhất](#)

[Chương 212: Người Đã Không Muốn Phi Thăng, Không Hề Gì, Chờ Người ...](#)

[Chương 213: Chân Tướng!](#)

[Chương 214: Chính Văn Hoàn](#)